

Giới thiệu Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống

Mọi chuyện bắt đầu từ việc “Ngô Chính đã làm thức tỉnh sát lục hệ thống, cũng từ đây hắn có thể tiêu dao võ hiệp huyền huyền chư giới, truy cầu cực hạn võ đạo, siêu thoát ra khỏi vũ trụ, chân chính tự do tự tại.”

Theo như ta được biết thì đó là giới thiệu như thế, tuy nhiên trên thực tế hai thì hai chữ “tiện nghi” trên đời nào có tự dung rơi xuống trúng đầu một ai!?

Ngô Chính ngay từ đầu đã phát hiện hắn không phải là người duy nhất được chọn để xuyên việt, đồng thời sau một phen mơn nã của tác giả thành công, Ngô Chính đã tự mình moi móc được một tin tức khó tin đến từ hệ thống, rằng: tất cả những người được chọn để xuyên việt sau khi siêu thoát vũ trụ, hiện tại đều đang đứng cùng nhau trên một chiến tuyến, và thứ họ phải đối mặt là một sự tồn tại còn khủng bố hơn cả hệ thống!?

Ngô Chính chấn kinh: “Không được, quá nguy hiểm, đây nhất định là một cái hố a, ta tuyệt đối không thể nghe lời hệ thống”

Hệ thống: “Xin vui lòng chú ý, hệ thống hiện tại ban bố nhiệm vụ chính tuyến: Vô Dịch Thiên Hạ, thất bại: trực tiếp xóa bỏ”

Ngô Chính: “Hệ thống chết tiệt, ngươi lại muốn bức ta mạnh lên!? Ta phi ta phi...”

- Cảnh giới: tam lưu, nhị lưu, nhất lưu, đỉnh tiêm, tuyệt đỉnh, tuyệt thế, tông sư...

- Map: Tiểu Ngạo, Ý Thiên, Thần Điều,...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên việt!

- Ta tại sao lại ở nơi đây?

Ngô Chính lắc lư cái đầu vừa tỉnh dậy sau cơn hôn mê, lúc này toàn thân đau nhức như muốn tê liệt, có cảm giác cơ thể không còn thân thuộc giống như trước đây.

Trên chiếc giường được làm bằng đá bên trong gian phòng, Ngô Chính chột vọt ngồi dậy cố sức quan sát một vòng, chỉ thấy xung quanh không gian được bài trí vô cùng đơn sơ, chỉ có một vài gia dụng cần thiết tương đối cũ kỹ, lại mang hơi hướng cổ xưa.

Lúc bấy giờ, Ngô Chính mới chú ý đến cơ thể của mình, cánh tay nhỏ nhắn cùng thân hình mảnh mai có phần gầy yếu, dường như là thân thể của thiếu niên 12 13 tuổi không lẫn vào đâu.

- Chuyện gì xảy ra? Là ta cái lão hoàn đồng? Không thể nào a...

Ngô Chính thần sắc trở nên phức tạp khó coi, đã bắt đầu suy diễn đến các loại tình huống tồi tệ có thể xảy ra với chính mình.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt có phần máy móc vang lên trong đầu Ngô Chính đánh vỡ trầm mặc.

- Chúc mừng túc chủ thành công thức tỉnh Sát Lục hệ thống, nhận được phần Quà Tân Thủ x1, túc chủ vui lòng kiểm tra hành trang giao diện.

- Là ai? A, khoan đã...

Ngô Chính tròn mắt trông mắt, dường như vừa gặp phải một chuyện gì đó rất khó tin, phá vỡ hết thấy toàn bộ nhận thức cùng thế giới quan của hắn từ trước đến nay.

- Hệ thống? Không phải chỉ có trong các tiểu thuyết huyền ảo thôi sao? Ngươi nói, ngươi nói, có phải hay không là ta cũng đã xuyên việt?

Còn không phải sao? Bỗng dưng tỉnh dậy phát hiện cảnh vật xung quanh trở nên xa lạ, cơ thể biến hóa nhỏ lại, còn có giọng nói âm vang trong đầu, Ngô Chính trừ phi dùng đầu bằng móng mới có thể không nghĩ ra hoàn cảnh của hắn lúc bấy giờ.

- Xuyên việt? Theo cách nói địa phương của túc chủ thì đúng là như vậy.

Hít...

Ngô Chính hít vào một hơi thật sâu, dùng tay vỗ vỗ cái đầu, cố gắng hết sức lấy lại bình tĩnh.

Một hồi lâu sau khi bình phục các loại tâm tình, Ngô Chính thở dài ra một hơi, thần sắc có phần bi ai khó nói.

- Có cách nào hay không có thể giúp ta trở lại thế giới trước kia?

- Có, chỉ cần tức chủ trở nên cường đại bao phủ hết thảy tất cả pháp tắc, siêu thoát ra khỏi vũ trụ, chân chính tự do tự tại.

Giọng nói máy móc hững hờ không một chút cảm xúc vang lên trong đầu Ngô Chính, nhưng bất giác lại để cho hắn một loại cảm giác như là bề trên đang nhìn xuống sinh linh nhỏ bé, trong mắt hết thảy đều là con kiến không phân biệt.

- Pháp tắc? Siêu thoát vũ trụ? Tự do chân chính? Ta có thể hay sao...

Chỗ dựa cho sự tự tin chính là tự thân thực lực, trước khi có được thực lực khái niệm tự tin chẳng khác nào là một loại hình tự cao tự đại, Ngô Chính lúc bấy giờ tình huống cũng là như thế, không có được thực lực, dù là đao to búa lớn lời nói tất cả cũng chỉ là nói suông.

- Sự tồn tại của hệ thống vốn dĩ đã là siêu thoát hết mọi pháp tắc luật lệ, tức chủ thân mang hệ thống đồng thời cũng thoát khỏi sự kiểm soát của vận mệnh, có thể hay không đều phải dựa vào tự thân tức chủ.

- Ra là vậy... bản thân ta có thể ở nơi đây nguyên bản đã là vượt ra ngoài tầm hiểu biết, bên trong vũ trụ này sự tồn tại của ta có thể nói là một sự ngoại lệ, hoặc cũng có thể là một trong... người nói có phải hay không?

Ngô Chính không hổ là người được chọn thân mang hệ thống, rất nhanh lấy lại được bình tĩnh còn có thể suy đoán ra một số sự việc bên trong.

- Đúng vậy, theo cách nói của tức chủ ngoại trừ bản thân tức chủ ra, bên trong vũ trụ vẫn còn rất nhiều “ngoại lệ”.

- Vậy những “ngoại lệ” đó cuối cùng sẽ đi đến đâu? Có thể cho ta biết?

Dựa theo Ngô Chính suy đoán trước đó, nếu hệ thống là một hoặc một trong những tồn tại siêu thoát ra ngoài vũ trụ chân chính tự do tự tại, vậy thì cần gì phải tự mình đánh đổi tự do chỉ để bám vào thân một “con kiến” như hắn? Đơn giản hóa mà nghĩ chỉ có một nguyên nhân cùng mục đích duy nhất khiến hệ thống phải làm như vậy, đó là hệ thống... mất đi sự tự do của mình và muốn tìm lại nó một lần nữa, hay nói cách khác là tìm thêm đồng minh cho mình, và người đồng minh đó tình cờ lại chính là Ngô Chính.

Nhưng là ai? Là ai có thể làm hệ thống đánh mất sự tự do? Là ai còn có thể to lớn hơn cả vũ trụ, uy hiếp được cả tồn tại vượt qua mọi pháp tắc như là hệ thống? Mà quan trọng hơn hết nếu Ngô Chính thật sự thành công siêu thoát ra khỏi vũ trụ vậy thì thứ mà hắn phải đối mặt sẽ là... là thiên đường như trong các tiểu thuyết thường nói hay chân chính là một cái địa ngục tàn khốc đang chờ đợi hắn?

- Tức chủ rất thông minh, đúng vậy, những người đó tất cả đều đang đứng cùng nhau trên một chiến tuyến, thứ họ đối mặt không phải là tức chủ bây giờ có thể nghĩ đến, nhưng tức chủ không cần phải lo lắng, chỉ cần tức chủ không ngừng mạnh lên, tất cả đều sẽ được giải đáp.

- Ai... được rồi, lấy ta bây giờ nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, ta còn không biết rõ được hoàn cảnh của mình lúc này, hệ thống người nói ta bây giờ là đang ở đâu, hơn nữa thân thể của ta tại sao lại thu nhỏ lại giống như thời thiếu niên? có phải hay không là người giờ trò? Mà cũng không cần cứ phải xuyên việt là lại biến trở thành trẻ con a.

Ngô Chính biết tình huống của hắn lúc này vô phương mà cải biến, nếu đã không thể chống cự vậy thì cứ tận tình mà hưởng thụ mới đúng, hơn nữa Ngô Chính cũng rất thú vị tò mò thế giới này sẽ là như thế nào, chỉ duy nhất mỗi việc biến mình thành trẻ con là khiến tâm tình hắn rất ngứa ngáy khó chịu.

- Dựa theo cách gọi địa phương của tức chủ, nơi này chính là vũ hiệp thế giới bên trong “Tiểu Ngao Giang Hồ”, vì sự an toàn trong quá trình trưởng thành của tức chủ hệ thống chỉ có thể tạm đưa tức chủ đến những thế giới cấp bậc tương đối thấp, hơn nữa để tạo điều kiện tốt nhất hệ thống cũng đã cải tạo thân thể của tức chủ trở thành “tiên thiên đạo thể”, sau này quá trình tu luyện sẽ được làm ít công to, rút ngắn rất nhiều thời gian.

- A, Tiểu Ngao Giang Hồ? Ha ha, rất tốt rất tốt, cái gì mà tiên thiên đạo thể quên đi, ở thế giới này lấy ta biết trước tiên cơ, còn không thể hoành hành bá đạo cướp hết cơ duyên? Người nói có phải hay không? Ta cũng không cần cái gì mà làm ít công to, tốt nhất vẫn là làm cho ta trở lại cơ thể trước kia đi a.

- Không thể, hệ thống căn cứ thân thể trước kia của tức chủ tư chất vô cùng yếu kém, cho dù là có hệ thống cũng vô phương trợ giúp tức chủ vấn đề thân thể này, hơn nữa tương lai của tức chủ sau này cũng không thể mãi mãi chỉ dừng chân ở nơi đây, còn có những thế giới cấp bậc cao hơn đang chờ đợi tức chủ.

- Hừ, không thể lừa được người, quên đi.

Ngô Chính không phải là ngu ngốc tự đứng đi chê tốt đời xấu, chỉ là nếu có thể kéo dài đôi chút thời gian hắn vẫn là muốn thật tốt đẹp mà sống, ai mà biết tương lai sau đó hắn đối mặt sẽ là cái gì? Còn không cố gắng mà tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp này? Theo lý thuyết của hắn cũng tương tự như nghịch lý thời đi học, học sinh ai chẳng muốn trưởng thành sớm để khỏi phải mỗi ngày đều đến trường? Nhưng khi đã thành người lớn bước chân ra xã hội thì lại không ngừng hoài niệm khoảng thời gian tuổi thơ cấp 2 cấp 3 trước kia, có thể nói Ngô Chính lúc này chính là đang trân trọng khoảng thời gian “tuổi thơ” đó.

- Trước đó người nói cái gì là Quả Tân Thủ, còn không có mở ra?

Loay hoay bực bội một hồi, Ngô Chính cuối cùng cũng nhớ đến chính sự, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu.

- Theo lời tức chủ, Quả Tần Thủ hoàn tất mở ra, chúc mừng tức chủ nhận được thiên cấp đỉnh phong công pháp Cửu Dương Chân Kinh, thiên cấp đỉnh phong võ kỹ Lục Mạch Thần Kiếm, địa cấp đỉnh phong võ kỹ Hoành Không Na Di, thượng phẩm đan dược Tiểu Hoàn đan x1, vài thường trang phục x5.

Âm thanh vừa dứt lời, Ngô Chính tức khắc trợn trắng hai con mắt như muốn rớt ra ngoài, trực tiếp tiến vào trạng thái chết lâm sàng mất đi ý thức.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Ngô Chính bất động từ trong trạng thái “chết lặng” lúc này mới trở nên điên cuồng kích động như muốn nhảy cẫng lên trên giường.

- Này này này, ta nói ngươi bug nhưng cũng không cần phải quá đáng như vậy a... ta cũng không có rơi xuống núi nhất được bí kíp, chỉ cần ngắt xiu tình dây đã trực tiếp trở thành vô địch thiên hạ? Kịch bản này cũng quá sai đi...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: “Bảo mẫu” hệ thống

Ngô Chính còn là không biết hệ thống muốn bug cho hắn? Chỉ là hắn không ngờ lại được bug một cách quá lộ liễu như thế.

Quả thật, nói như thằng khờ Trương Vô Kỵ đi, phụ thân cùng mẫu thân bị kẻ khác hãm hại chết, bản thân cũng phải ôm một thân trọng thương vô phương cứu chữa, đi qua hết đủ loại nghịch cảnh trên đời đến sau cùng mới dẫn đến việc bị rơi xuống núi, được Kim Dung tiền bối thương tình bug nhẹ cho cái Cửu Dương Chân Kinh, ngày sau hắn mới dựa vào đó mà vắn đỉnh thiên hạ.

Còn Ngô Chính? Ngủ một giấc tỉnh dậy, có hơi đau đầu đau lưng, nhức tay mỏi chân đôi chút, trực tiếp phủ phàng bị hệ thống đập vào mặt Cửu Dương Chân Kinh cùng Lục Mạch Thần Kiếm hai môn đỉnh phong võ học trong truyền thuyết, còn có nghịch thiên đan dược Tiểu Hoàn đan tăng cường 30 năm công lực, người nói, có còn hay không để cho người khác sống sót? Nếu đem so sánh giữa người với người thì... không tức chết mới là chuyện lạ.

Đương lúc Ngô Chính còn đang lắc đầu thờ dài hạn đời vô đối, bỗng nhiên có tiếng bước chân từ bên ngoài cánh cửa đi vào, chỉ thấy là một nữ hài tử độ khoảng 5 6 tuổi trông có phần xinh xắn đáng yêu, tính nghịch nhảy đến bên cạnh hắn, khoa tay múa chân nói.

- Ca ca, người cuối cùng cũng chịu tình, phụ thân đưa người về đây đã hơn 5 ngày rồi, ta còn tưởng người không tỉnh lại a.

- Là lệnh tôn đưa ta về đây sao? Vậy ta phải thật tốt dạ tạ hắn một phen, còn có tiểu nha đầu người nữa.

- Hi hi, a, ta quên mất phụ thân nói người nhiều ngày rồi không ăn sẽ rất đói, ta đi tìm chút thức ăn cho người.

- Khoan đã, lệnh tôn người đang ở đâu, để ta...

Nói xong nữ hài tử không đợi Ngô Chính đáp lời cũng đã một mạch chạy ra bên ngoài, để hắn không khỏi ngơ ngác một mặt.

Gãi gãi cái mũi mỉm cười, trông thấy tiểu nha đầu thân thiện lại rất hiểu chuyện, Ngô Chính cũng không khỏi cảm khái người thời xưa trưởng thành quá sớm, sống trong thời thế loạn lạc dù là trẻ con cũng phải sớm tiếp xúc với nhiều sự vật sự việc, không có khả năng suốt ngày cứ bảo bọc trong vòng tay như phụ huynh thời hiện đại.

Vứt bỏ tạp niệm ra sau đầu, Ngô Chính lúc này cũng không rảnh rỗi, tranh thủ thời gian thăm hỏi tìm hiểu hệ thống các loại công dụng.

- Hệ thống, trước đó người nói ta có cái gì mà hành trang giao diện, làm sao để sử dụng? Hơn nữa người còn có công dụng nào khác hay không?

- Tức chủ có thể dùng ý niệm để sử dụng hoặc giao tiếp với hệ thống, để tiện lợi trong việc sử dụng hệ thống đã đơn giản hóa các loại chức năng tương tự trò chơi online ở thế giới trước kia như là thông tin nhân vật, hành trang và thương thành, còn có một số tính năng khác như điểm sát lục và điểm danh vọng đều có tác dụng hữu ích riêng biệt.

Ngô Chính cũng không quá bất ngờ, hệ thống yy hí kịch ở thế giới trước đây hắn xem qua cũng không ít, nói sơ qua liền có thể nắm bắt được đại khái, lúc này liền lợi dụng ý niệm mở ra “thông tin nhân vật”.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 13

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: không

Danh hào: không

Công pháp: không

Võ kỹ: không

Trang bị: Không

Điểm sát lục: 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 0 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Trước mắt Ngô Chính là một bảng hình chiếu điện tử tương tự trong game, bên trên là toàn bộ thông tin cơ bản về hắn, nhưng để hắn thất vọng là ngoại trừ con số 13 nói về tuổi tác thân thể của hắn lúc này, còn lại hầu như là dùng số “không” để miêu tả, nhưng tất cả những thứ đó không nói lên điều gì, quan trọng hơn hết Ngô Chính phát hiện ra được tầm quan trọng của danh vọng và điểm sát lục.

Đúng vậy, điểm sát lục có thể đổi vật phẩm trong thương thành bao gồm đầy đủ các loại võ học, vũ khí và đan dược, ba loại hình vật phẩm này hầu như là bao gồm toàn bộ tài nguyên thiết yếu nhất trong quá trình tu luyện và rèn luyện, duy chỉ điều kiện tích lũy khiến Ngô Chính rất là phản cảm, điều này nói lên quá trình trưởng thành của hắn sau này chính là song song đi cùng với máu và nước mắt.

Ngô Chính làm sao lại không thấu? Muốn giết người trước hết cần có tâm lý bị người giết ngược, hơn nữa lấy hắn xuất thân từ thế kỷ 21, thế giới hòa bình cùng tư tưởng nhân đạo đã thấm căn cốt để theo hắn gần một đời người, bây giờ lại muốn thay đổi ư? Chỉ có thể nói là... khó!!

Còn về điểm danh vọng ắt hẳn không cần phải nói nhiều, chỉ riêng hai chữ “chấn nhiếp” đã đủ để hắn thỏa mãn, chưa kể còn có cả tính năng “hảo cảm”, có thể giúp hắn bớt đi rất nhiều phiền phức.

Cứ thử tưởng tượng một ngày nào đó Ngô Chính vì tích lũy điểm sát lục mà dẫn đến bản thân lâm vào tình huống hơn cả trăm thậm chí cả ngàn người bao vây, đến lúc đó tầm quan trọng của danh vọng mới có thể phát huy tối đa, nếu như hắn còn có thể kết hợp được giữa miệng lưỡi lạnh lợi cùng với khả năng diễn xuất tài tình lại càng có mức sát thương tinh thần cực lớn, cho dù đôi lúc không thể tránh khỏi giao tranh nhưng chí ít có thể giao động tinh thần của đối phương.

Phải biết khi cao thủ đối chiêu, một chút tâm tình không tốt cũng có thể ảnh hưởng đến toàn cục, dẫn đến kết quả thất bại.

- Hệ thống cũng thật là chu đáo, hướng ta trở thành một tên sát tinh, còn cấp cho ta danh vọng chỉ số, đây chính là muốn ta làm một “Quân Tử Kiếm” thứ hai sao? Ai... quên đi, dù sao giang hồ không thiếu nhất chính là ác tặc, giết nhiều một chút cũng không sao.

Ngô Chính cũng là thờ dài không thôi, hệ thống gần như là trải thảm mở đường, chuẩn bị chu đáo đầy đủ tất cả các loại điều kiện cho hắn, còn lại chỉ là chờ hắn bước lên và đi mà thôi, có bảo mẫu “yêu thương chăm sóc” như thế, muốn không mạnh cũng không được a.

Lại loay hoay khám phá hệ thống một hồi, lúc này Ngô Chính đã là lần thứ n hắn cảm khái trong ngày, bất tri bất giác chỉ trong chưa đến một ngày trôi qua, cuộc đời Ngô Chính đã thay đổi gần như nghiêng trời lệch đất, tuy nhiên hắn giỏi nhất chính là thích nghi, đối với hắn dù là hoàn cảnh nào cũng tốt... miễn là vẫn trong tầm kiểm soát của hắn.

Lúc bấy giờ Ngô Chính từ trong hành trang lấy ra một khóa đan dược hình cầu, kích cỡ bằng ngón tay cái, chỉ thấy kim sắc nhàn nhạt bất chợt tỏa ra tứ phía, dù là dùng mắt thường cũng có thể nhận biết được trên tay hắn chính là đan dược trong truyền thuyết, Tiểu Hoàn đan.

Ngô Chính chậm rãi cho vào miệng, trong phút chốc Tiểu Hoàn đan từ thể rắn hòa tan thành chất lỏng trôi xuống đan điền, tức khắc một cỗ hỏa tính lực lượng nhanh chóng lan ra toàn thân như muốn thiêu đốt cơ thể hắn từ bên trong.

- Chết tiệt, dược tính quá mạnh, hệ thống, người lần này hớ chết ta rồi...

Ngô Chính cảm giác không ổn, bên trong cơ thể hắn như có một ngọn núi lửa đang không ngừng súc tích đợi phát, nếu không nhanh chóng có biện pháp, đợi đến lúc hỏa sơn bùng nổ, Ngô Chính hẳn là phải chết không nghi ngờ.

- Túc chủ bất cẩn không thể trách hệ thống, túc chủ cần phải nhanh chóng luyện hóa cỗ năng lượng này, nếu không hậu quả khó mà đo lường.

- Người còn dám nói? Còn không mau giúp ta...

- Hệ thống chỉ có thể đưa ra lời khuyên, khuyến nghị túc chủ khẩu trừ điểm sát lục trực tiếp lĩnh ngộ công pháp Cửu Dương Chân Kinh tầng thứ nhất, nhưng vì túc chủ không đủ điểm sát lục nên hệ thống có thể trợ giúp túc chủ vay mượn, nhưng cũng đồng thời kích hoạt chính tuyến nhiệm vụ tính năng, túc chủ chấp nhận hay không?

- Đương nhiên là chấp nhận, người còn dài dòng, ta sắp không chịu được nữa rồi.

Ngô Chính gương mặt vận vệt đỏ bừng, động tác chặt vật trông vô cùng khổ sở, có thể thấy hắn lúc này đã gặp đến phát hoảng.

- Theo lời túc chủ, túc chủ hoàn tất lĩnh ngộ Cửu Dương Chân Kinh tầng 1, khấu trừ sát lục.

Lời nói vừa dứt, hàng loạt các ký tự kim sắc tinh thần huyền hóa thành một cỗ các thông tin chui vào mi tâm Ngô Chính.

Tiếp nhận hết thảy các kiến thức, Ngô Chính bỗng nhiên trở nên thông suốt, khoanh chân ngồi đúng tư thế, dựa theo tâm pháp bắt đầu chuyên tâm luyện hóa cỗ năng lượng bên trong cơ thể.

Nói ra thì phức tạp, nhưng cũng có thể đơn giản hóa tương đương như là giải một bài toán cấp 1, tương tự $1 + 2 = 3$, đối với tiểu hài tử có thể là khó, nhưng đối với người trưởng thành đã lĩnh ngộ qua thì cho dù là dùng đầu ngón tay cũng có thể giải được.

Ngô Chính lúc bấy giờ cũng chính là như vậy, cỗ năng lượng cường đại bên trong cơ thể dần dần đi vào quỹ đạo, đã thông thập nhị chính kinh lại lưu chuyển trở về đan điền tạo thành một vòng tuần hoàn xuyên suốt không ngừng lập đi lập lại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Dương mưu, hiện thực tàn khốc

Thời gian lặng lẽ cứ thế không biết đã trôi qua bao lâu, sắc trời cũng chuyển dần từ sáng cho đến tối, từ tối lại qua một đêm.

Lúc này Ngô Chính tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, đôi mắt lấp lóe như có tinh quang chậm rãi mở ra, trông thần sắc hẳn lúc này dường như đã mất đi phần nào vẻ non nớt của thiếu niên, thêm vào đó là một tầng thâm thúy thần bí khó tả.

- Hệ thống, người làm rất tốt a, một hồ này người đào cho ta đúng là đủ sâu.

- Vẫn là câu nói cũ, túc chủ bất cần không thể trách hệ thống, hệ thống vốn dĩ không đủ quyền hạn can thiệp vào các quyết định của túc chủ.

- Hừ, còn không phải muốn ta kích hoạt tính năng nhiệm vụ giúp người làm việc? Hơn nữa điểm sát lục trong thông tin nhân vật giao diện cũng không có ghi rõ còn có thể sử dụng như vậy a.

Ngô Chính còn có thể nhìn không ra hay sao? Dương mưu rõ như ban ngày như thế, hơn nữa hệ thống còn gián tiếp không phủ nhận, cũng chính là trực tiếp khẳng định cho hắn biết “chính là ta cố ý, là do người ngu ngốc không nhận ra mà thôi”.

- Túc chủ xin phân biệt rõ, trách nhiệm của hệ thống chính là trợ giúp túc chủ đi đến đỉnh phong thế giới, không phải là để kiểm soát túc chủ, xin vui lòng chú ý, hiện tại hệ thống chính thức ban bố nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên: Vô Định Thiên Hạ.

“Nhiệm vụ chính tuyến: Vô Định Thiên Hạ.

Yêu cầu: trong vòng 10 năm trở thành người mạnh nhất “Tiểu Ngạo Giang Hồ” thế giới.

Phần thưởng: 10000 điểm sát lục, Đại Hoàn đan x1.

Trừng phạt: không đạt được yêu cầu, trực tiếp xóa bỏ”

Tức khắc một bảng hình chiếu điện tử hiện ra trước mắt Ngô Chính, bên trên nội dung có thể nói ngắn gọn dễ hiểu chính là: “lão tử tạo điều kiện cho người nhiều như vậy, còn không làm được việc thì trực tiếp đi chết đi, lão tử đi tìm người khác thay thế”

“Ta nhìn, cứ việc thưởng cho ta hậu hĩnh, đợi ta sau này trở nên cường đại còn lo không có cơ hội dạy dỗ lại người sao!?”

Ngô Chính ác tâm âm thầm chữ rửa trong bụng, quyết trí sau này nhất định phải siêu việt hệ thống, một phen hào hào dạy dỗ cho hắn cách làm người... à không, cách làm hệ thống.

Bất quá ý định của hắn lại chính là thành toàn cho hệ thống, người quên mục đích của hệ thống là gì? Năm lần bảy lượt cho hắn chỗ tốt còn không phải vì giúp hắn trở nên mạnh mẽ? Ngô Chính dù là thông minh nhưng trí tuệ của hắn cũng chỉ giới hạn trong trí óc nhân loại, còn không phải bị hệ thống chơi đùa một phen, dưới tầng tầng lớp lớp dương mưu cuối cùng cũng để hắn lọt lưới, quyết chí tiến lên.

Còn tại sao phải dùng dương mưu mà không phải âm mưu? Hệ thống chính là muốn gửi một thông điệp cho Ngô Chính: “ta không có ác ý”, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa lại có thêm một tầng dương mưu khác nhằm đạt được sự tin tưởng của hắn!? Nhưng cũng có thể chỉ đơn giản là bày tỏ thành ý của mình, dù sao đi nữa, nguyên nhân trong đó vẫn không sai biệt lắm so với Ngô Chính ban đầu suy đoán: hệ thống muốn bồi dưỡng hắn thành đồng minh.

Sau khi hậm hực phát tiết một phen, Ngô Chính lúc này đã lấy lại được phần nào tỉnh táo, lợi dụng ý niệm mở ra “thông tin nhân vật” giao diện.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 13

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tam lưu đỉnh phong.

Danh hào: không

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 1)

Võ kỹ: không

Trang bị: Không

Điểm sát lục: -100 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 0 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

- Một khóa Tiểu Hoàn đan vậy mà lại có thể giúp ta trực tiếp tiến nhập tam lưu đỉnh phong!? A, điểm sát lục bị âm... có nên hay không tìm tên ác tặc nào đó phát tiết!? Nhưng mà ta lúc này chỉ có công lực là tạm được, cũng không có học xong võ kỹ a.

- Hệ thống khẩn báo, ân nhân của túc chủ lúc này đang bị kẻ khác bắt giữ, nếu túc chủ có ý định tương cứu, hệ thống kiến nghị túc chủ nên tiếp tục vay mượn điểm sát lục lĩnh ngộ nhập môn Lục Mạch Thần Kiếm cùng Hoành Không Na Di, đồng thời kích hoạt tính năng nhiệm vụ đặc thù, bằng không túc chủ nên từ bỏ ý định, ổn trọng tăng cường thực lực, sau này báo thù.

Đương lúc Ngô Chính đang muốn tìm chỗ phát tiết, âm thanh hệ thống không chút do dự vang lên trong đầu cho hắn một cơ hội.

- Ân nhân!? Chắc hẳn là phụ tử nha đầu kia, không phải là muốn tìm thức ăn cho ta sao? Sao lại bị người bắt giữ...

Ngô Chính kinh nghi không thôi, hắn đang đắn đo có nên đi cứu hay là không, là kiểu người thiên về lý trí hắn luôn luôn phải cân nhắc giữa lợi và hại trong mọi tình huống, Ngô Chính biết hệ thống sẽ không dờ dỗi đến mức đi hù dọa hắn, chuyện này có thể nhất định là thập tử nhất sinh.

- Không thể không cứu... hệ thống, cho ta vay mượn điểm sát lục lĩnh ngộ Lục Mạch Thần Kiếm cùng Hành Không Na Di.

May mắn cho tiểu nha đầu kia, Ngô Chính vẫn là còn một chút lương tâm, không đến nỗi thấy chết không mà cứu.

- Theo lời túc chủ, túc chủ hoàn tất nhập môn Lục Mạch Thần Kiếm cùng Hành Không Na Di, đồng thời khấu trừ 200 điểm sát lục, xin vui lòng chú ý, hệ thống hiện tại ban bố đặc thù nhiệm vụ: Giải Cứu Ân Nhân.

“Đặc thù nhiệm vụ: Giải Cứu Ân Nhân.

Yêu cầu: thành công giải cứu Trương Hàn cùng Trương Hinh Nhi.

Phần thưởng: 500 điểm sát lục, Thanh Huyền kiếm (tinh cấp).

Trừng phạt: không đạt yêu cầu nhiệm vụ, kích hoạt tính năng cưỡng chế nhiệm vụ.”

Trước mắt tức khắc hiện lên hình chiếu thông tin về nhiệm vụ đặc thù lần này, Ngô Chính trực tiếp không quan tâm gạt sang một bên, nhanh chóng cởi bỏ bộ y phục mang theo từ thế giới hiện đại trên người, đồng thời thay cho mình một bộ y phục mới từ trong hành trang giao diện, tính năng hệ thống vẫn là rất uy tín, tất cả động tác chỉ diễn ra trong vòng một ý niệm.

Ngô Chính sau khi thông qua hệ thống lĩnh ngộ hai môn tuyệt học võ kỹ, không một chút khó khăn vận dụng Hoành Không Na Di lao ra bên ngoài.

Chỉ thấy lúc bấy giờ bên trong tiểu thôn không có một bóng người, nhà cửa tang hoang chỉ còn lại tiếng gà bay chó sủa, đâu đó phảng phất một mùi vị đặc trưng của tử khí.

- Rốt cuộc là chuyện gì!? Mới đó tiểu nha đầu kia vẫn rất tinh nghịch vui vẻ, không có dấu hiệu xảy ra chuyện bất trắc, vậy hẳn là sự việc chỉ mới vừa diễn ra cách đây không lâu, nhưng là... tại sao ta lại không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào!? Có thể là...

- Túc chủ không cần suy đoán, là hệ thống ngăn cách hoàn toàn động tĩnh bên ngoài không để tác động ảnh hưởng đến túc chủ trong quá trình luyện hóa Tiểu Hoàn đan được lực.

- Ta minh bạch...

Ngô Chính lần này lại không làm khó hệ thống, phải biết được tính của Tiểu Hoàn đan quá cường bạo, đối với người không có một chút tu vi nào như hắn, nếu không toàn tâm toàn ý luyện hóa hoàn toàn được lực, cho dù là có Cửu Dương Chân Kinh một môn nghịch thiên công pháp chống đỡ cũng khó mà tránh khỏi tàn phế, hay thậm chí là trực tiếp tử vong, dù không sợ nhất vận nhưng chỉ sợ vận nhất, có thể thấy hệ thống cũng là bất đắc dĩ.

- Hệ thống, người có thể cho ta biết chuyện gì xảy ra được chứ? Dù là muốn hoàn thành nhiệm vụ cũng cần phải có một chút thông tin a.

- Theo lời tức chủ, tình huống hiện tại khẩn cấp, hệ thống ngoại lệ một lần cung cấp thông tin trợ giúp tức chủ: Đạo Giang thôn người dân nơi đây hầu hết sinh sống bằng nghề thợ săn, nhưng không lâu trước đó có một nhóm người tự xưng Hắc Long trại chiếm cứ địa điểm đi săn, đồng thời cắt đoạn con đường sinh nhai, thôn dân từ đó lâm vào cảnh lâm than bất buộc phải phản kháng, sau cùng mới dẫn đến hiện trạng lúc bấy giờ.

Âm thanh hệ thống vừa dứt, một tấm bản đồ dạng hình chiếu hiện ra trước mắt Ngô Chính, bên trên chỉ rõ địa điểm Hắc Long trại sào huyệt chiếm cứ.

- Hệ thống vẫn là rất chu đáo a, ta cũng không thể chậm trễ.

Dựa theo bản đồ hệ thống cung cấp, rất nhanh Ngô Chính ly khai khỏi tiểu thôn, một thân một mình tiến vào bên trong lục lâm phụ cận.

Trên đường đi qua, Ngô Chính phát hiện không ít thi thể người dân bị bỏ lại ven đường, tràng cảnh trông vô cùng thê thảm, thậm chí có người già, phụ nữ và trẻ con xen lẫn vào bên trong, tràn ngập một mùi tử khí xông thẳng vào mũi khiến Ngô Chính không khỏi tái xanh mặt mày.

“Thế giới này thực sự quá tàn khốc”, giờ phút này đó chính là suy nghĩ trong đầu Ngô Chính.

Ngô Chính thân là người xuyên việt biết trước tiên cơ, tuy nhiên tại đây “Tiểu Ngạo Giang Hồ” bên trong nguyên tác đề cập chủ yếu vẫn là xoay quanh các cuộc tranh chấp giữa các môn phái lớn trên giang hồ, không hề hoặc rất ít nhắc đến hiện trạng cơ cực “sống nay chết mai” của người dân nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Địa ngục trần gian

Lúc bấy giờ tận mắt trông thấy hiện thực tàn khốc, Ngô Chính mới hiểu được hẳn trước đó huyền tướng không dựa vào hệ thống muốn tự thân xông xáo giang hồ, lại chính là ngày thơ ấu đến nương náu.

- “Nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn” câu nói này vẫn là không sai vào đâu, hết thấy đều phải dựa vào thực lực, không có thực lực thì cần phải dựa vào cường giả để thích nghi, nếu lại không thể thích nghi vậy thì đào thải là ắt hẳn, thôn dân nơi đây chọn cách phản kháng không thỏa hiệp đã là một sai lầm chí mạng, dẫn đến hậu quả này cũng không thể trách ai...

Cổ nhân thường nói: đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại, Ngô Chính lời nói cũng là tương tự, kẻ yếu tại sao lại không phụ thuộc vào kẻ mạnh? Dùng lợi ích để đổi lại sự an toàn, nếu bọn hắn làm vậy thì Hắc Long trại cũng không thể không cho “người mình” một con đường sinh nhai a!? Hết thấy đều là do tự làm tự chịu, không tuân thủ quy tắc thì phải gánh nhận hậu quả là điều tất yếu.

Ngô Chính cũng không phải là kẻ lãnh huyết, hẳn chỉ là đủ mạnh mẽ để đối diện hiện thực mà thôi, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã phần nào thay đổi tâm tính của mình để hòa nhập vào cuộc sống nơi đây, không còn có loại huyền tướng rằng “mọi người sinh ra đều bình đẳng” như khi còn ở thế giới trước kia.

Không lâu sau đó, Ngô Chính cũng đã đến địa điểm được chỉ định trên bản đồ.

Đứng nép mình trên một cành cây cao phụ cận, lợi dụng cành lá xung quanh che giấu thân hình, hắn tỉ mỉ quan sát một vòng, phía trước chính là sào huyệt của Hắc Long trại bọn người.

- Địa hình thật tốt, chẳng trách bọn hắn chủ động chiếm cứ tại đây, thật biết cách làm khó cho ta, dù là có Hoành Không Na Di cũng vô phương không hay không biết xâm nhập vào bên trong a.

Hắc Long trại chính là lợi dụng địa thế kỳ lạ nhấp nhô giữa đồng bằng để làm cứ điểm, kiến trúc bên trên xây dựng khép kín từ bốn phía, hơn nữa xung quanh là thung lũng rộng lớn, hoàn toàn trừ bỏ khả năng bị thăm dò, cho dù là cao thủ khinh công cao cường cũng vô phương.

Tuy nhiên, Hắc Long trại lại quên mất một ưu điểm nhưng cũng là khuyết điểm chí mạng của của loại địa hình này, đó chính là chỉ có duy nhất một lối vào cũng như là lối ra, ưu điểm ở đây là dễ thủ khó công, có thể an tâm không bị kẻ địch đột phá từ tam hướng, nhưng khuyết điểm cũng chính là tương tự, Hắc Long trại chẳng khác nào một cái nhà tù, nếu gặp phải một cái cường giả đỉnh tiêm đánh tới, không, cho dù là nhất lưu cao thủ cũng có thể nhất tướng giữ cửa, vạn quân khó thoát.

Nhưng vấn đề là Ngô Chính có được lực lượng của nhất lưu cao thủ hay sao? Đương nhiên là không, hắn thậm chí còn không thăm dò được quân lực của đối phương, nếu cứ hữu dũng vô mưu mà xông tới vậy chẳng khác nào là đi tìm chết.

- Làm sao đây, thử hay là không thử!? Hệ thống không có lý do để khuyên ta đi vào chỗ chết, chỉ ít là lấy thực lực của ta có thể bảo toàn tính mệnh, nhưng là muốn cứu người thì... chết tiệt, ta liều!

Quyết định xong, Ngô Chính không chần chờ hành động, hấn phóng người xuống mặt đất lăn nhẹ vài vòng, dùng bìn đất chi trét lên mặt, xối tung đầu tóc, bạch y cũng bám đầy vết bẩn, cả người nhơ nhuốc trông chật vật chẳng khác nào ăn mỳ.

Cách đó không xa đối diện Hắc Long trại cửa chính, Ngô Chính cố ý ngã người xoay tròn một vòng tới giữa thung lũng, sau đó đứng dậy men theo con đường, khập khiễng đi lên con dốc.

Phía trước chính diện lúc này, hai tên hán phu trông cửa đường như phát hiện Ngô Chính tiếp cận, lại trông thấy bộ dáng lồi thối của hắn, không khỏi nhúm mày khó chịu quát lên.

(Chú ý: hán phu là từ mình cố ý dùng để thay thế “đại hán”, bởi vì “đại hán” là từ ngữ liên quan đến chính trị, ý nghĩa của nó chính là tăng bốc chủng tộc người hán ở thời điểm đó, đồng thời coi rẻ tất cả các dân tộc khác như là “mọi rợ”, tuy nhiên bản thân mình không thích điều đó, người Việt không thích điều đó, cả thế giới cũng không!! Vì thế hy vọng những ai đã quen cách xưng hô khi đọc truyện convert có thể cảm thông cho mình)

- Ở đây không phải là chỗ xin ăn, tiểu tử ngươi còn không cút đừng trách lão tử ý lớn hiếp nhỏ.

“Ta phi, các ngươi đến người già, trẻ con đều không buông tha, lại còn dám nói với ta như thế”

Ngô Chính trong lòng âm thầm khinh bỉ nhủ một bãi nước bọt, tuy nhiên trên mặt thiếu niên non nớt lại tỏ ra vô cùng sợ hãi, lắp ba lắp bắp nói.

- Không, không, ta không phải xin ăn, ta muốn gặp muối muối của ta, các ngươi đem muối muối của ta đi đâu?

Hai tên hán phu nghe vậy chợt sáng mắt hiểu ra, âm thầm nhìn nhau cười âm hiểm, “tiểu tử này hắn là một trong đám thôn dân dám đắc tội chúng ta may mắn còn sống sót, không ngờ lại ngu ngốc chui đầu vào rọ”.

- Tiểu tử, ngươi có thật là muốn tìm muối muối của ngươi? nếu đúng vậy chúng ta cũng có thể giúp ngươi một tay, trông ngươi khổ sở như thế lão tử cũng là rất cảm động a.

Tên hán phu lên tiếng cũng là rất biết cách phối hợp, thần sắc thập phần ôn hòa có một loại cảm giác thấu hiểu nhân tâm, tuy nhiên ánh mắt tựa như sói lang đang nhìn con mồi lại phũ phàng bán đứng bọn hắn.

“Diễn xuất quá kém, muốn đùa giỡn ta ngươi hẳn là sẽ chết rất khó xem”, suy nghĩ thì là như vậy, nhưng ngoài mặt Ngô Chính vẫn là rất vui lòng hợp tác cùng người “bạn diễn” của mình.

- Các ngươi, các ngươi, không được đùa giỡn ta a... ta không tin các ngươi.

- Hừ, lão tử ta lời nói chính là nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, trọng phụ như ta làm sao lại có khả năng đi lừa một tên tiểu tử như ngươi? Ngươi nói có đúng hay không?

- Không sai, trọng phụ lời nói làm sao có thể thay đổi, ta có thể làm chứng cho hắn.

Tên hán phu vỗ ngực lăm lăm liệt liệt đại ngôn bất tàm, còn cố ý nhìn qua đồng bọn của hắn, kẻ tung người hứng vô cùng ăn ý.

(đại ngôn bất tàm: nói to không thẹn, chỉ người mặt dày, vô liêm sỉ)

- Thật sao? vậy thì tốt quá, thì ra không phải ai cũng là người xấu, là ta trách nhầm hai vị đại ca.

Ngô Chính cười thầm trong bụng không thôi, hai tên ngốc này thật là bị vè bề ngoài của Ngô Chính lúc này đảo cho một hớ, còn tính vì tưởng mình đang bốn cọt một tiểu hài tử.

- Ha ha, không trách không trách, đi theo ta vào bên trong, ta giúp ngươi tìm lại muối muối.

Dứt lời, hai tên hán phu vô cùng hào sảng một tên đi trước dẫn đường, tên còn lại đi theo phía sau để bảo toàn Ngô Chính không bị “lạc đường”, cứ thế Ngô Chính hoàn hảo vai diễn của mình, thành công xâm nhập bên trong Hắc Long trại.

Một đường đi tới, chung quanh không thiếu những tên hán phu cao to, mặt mày dữ tợn với ánh mắt bất thiện nhìn về phía hắn, còn có một số người chủ động đến “thăm hỏi” nhưng sau đó liếc mắt nhìn hai tên hán phu dẫn đường, qua loa vài lời cũng ngầm hiểu ý tiểu dung cho qua.

Hắc Long trại cũng không phải rất rộng lớn, chỉ là bọn hắn sinh sống tương đối xa hoa, Ngô Chính đi ngang qua đại sảnh người được nồng nặc tửu hương xông thẳng vào mũi đã có phần nào hơi chóng mặt, còn có tiếng nữ tử rên la bên trong các gian phòng thỉnh thoảng lại lọt vào tai hắn, để hắn khịt mũi khinh thường không thôi, có thể thấy Hắc Long trại cũng là rất biết cách hưởng thụ.

Rất nhanh đã đến phía trước nơi giam giữ tù nhân, đó là một thạch thất cách biệt với xung quanh, cánh cửa được làm bằng thiết dày trông vô cùng nặng nề, từ bên ngoài Ngô Chính có thể nghe được tiếng rên rỉ, kêu la thảm thiết phát ra từ phía sau cánh cửa khiến hắn trong lòng không khỏi phát lạnh.

- Muối muối của ngươi ở bên trong, hắc hắc, có thể đi vào.

Tên hán phu dẫn đường phía trước cười xảo trá khoái chí nói, sau đó dùng sức mở ra cánh cửa, dẫn đầu đi vào thạch thất.

Ngô Chính thần sắc lúc này đã có phần ngưng trọng, từ động tĩnh phát ra bên ngoài, hắn đã có thể đoán được phần nào tình cảnh phụ tử hai người đang phải cam chịu, tuy nhiên hắn vẫn muốn tận mắt xác thực, ngoan ngoãn cùng tên hán phu còn lại theo vào bên trong.

Ngay tức khắc sau khi đi vào bên trong, lúc bấy giờ đập vào trong mắt Ngô Chính chính là tràng cảnh khủng khiếp nhất mà có thể cả đời hắn sẽ không bao giờ quên, một cái chân chính khoái lạc địa ngục hiện hữu tại trần gian.

Một mẫu không gian phía sau tám song sắt, có hơn chục tên hán phu thân hình to lớn đang hung hăng cười lên một đám nữ tử, còn có cả nữ hài tử trợn mắt bên trong, càng khủng khiếp hơn là trên bốn bức tường xung quanh, 7 8 cái thi thể trung niên bị các loại đồ vật sắt nhọn lơ lửng ghim vào trên vách, Ngô Chính còn có thể nhìn thấy được trên mặt bọn hắn là một vẻ thống khổ, tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Còn muốn sống nữa hay thôi?

Nhìn khung cảnh hiện ra trước mắt, Ngô Chính sắc mặt trở nên âm trầm, từng sợi tơ máu hiện ra trong mắt, một sự phẫn nộ tột cùng như đang bùng cháy bên trong tâm khảm, khiến hắn dường như đã quên mất mục đích ban đầu.

Ngô Chính làm sao có thể không biết được thân phận của những thi thể đang lơ lửng bên trên vách tường đó là ai? Một đám thôn dân trung niên bị hành hạ thảm khốc cho đến chết, trong lúc đang tận mắt nhìn thấy thân nhân của mình đang bị một đám súc sinh không ngừng làm nhục, cưỡng bức!?

Ai có thể thấu hiểu được nỗi thống khổ vô lực đó?

Còn có một đám các nữ tử, hài tử vô tội, họ đáng bị như vậy sao?

Quá thảm khốc, chỉ có thể tự hình dung bằng hai từ “thảm khốc”!

- Như thế nào, ngươi đã tìm được muối muối của ngươi chưa? Ta cũng không có nói mà không giữ lời a, ha ha...

- Ha ha... tiểu tử có phải là rất tức giận, khả khả, hay là ta nói sai, có phải hay không ngươi cũng có hứng thú nhập bọn chúng ta tham gia vào trong đó?

Hai tên hán phu lúc này bỗng nhiên cười tóe lên cố ý trêu ngươi Ngô Chính, nhưng lại không hay không biết, bọn hắn hành động vừa rồi đã vô tình thức tỉnh một tên sát tinh đang điên cuồng khát máu.

Thiếu Trạch Kiếm!

Lúc bấy giờ chỉ thấy đáp lời hai tên hán phu không phải là ngôn thoại, mà là hai đạo kiếm khí âm hiểm bậc nhất bên trong Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Trạch Kiếm.

Dứt khoát kiếm chỉ tìm đến đúng địa điểm, đâm từ dưới cầm xuyên qua đỉnh đầu của hai tên hán phu, trực tiếp khâu lại mồm thối của bọn hắn, đồng thời cũng cướp đi sinh mệnh của cả hai.

Hai tên hán phu dường như còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trên mặt vẫn còn đọng lại một vẻ trêu ngươi vô cùng đáng ghét, cho đến lúc chết vẫn không biết được nguyên do tại sao.

- Chúc mừng túc chủ thành công giết chóc tam lưu sơ kỳ võ giả x2, nhận được 20 điểm sát lục.

Không quan tâm âm thanh hệ thống vang lên trong đầu, Ngô Chính nhãn quang băng lãnh không ẩn chứa một tia cảm xúc nhìn hai thân ảnh gục ngã trước mắt, dù là lần đầu tiên tự tay giết người, nhưng trong lòng hắn lại không chút kinh hãi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hả hê, bởi vì trong mắt hắn vốn dĩ không xem hai cái thi thể bất động dưới mặt đất là con người, hay nói cách khác cũng chỉ là một đám súc vật đội lốt người mà thôi.

Đồng thời điểm một đám Hắc Long trại người phía sau song sắt, đang trong trạng thái hoan lạc cũng phát giác được điều gì đó bất ổn, ngoài đầu nhìn lại chỉ thấy một tên thiếu niên 12 13 tuổi, đáng đáp lời thôi nhor nhuốc, cùng với ánh mắt chất chứa sát ý không một chút che giấu chăm chăm nhìn vào bọn hắn.

Đồng thời khi trông thấy thiếu niên dưới chân hai cái thi thể đang nằm bất động trên mặt đất, bất tri bất giác có một loại cảm giác rợn tóc gáy xâm chiếm tâm khảm bọn hắn, có thể gọn gàng không hay không biết dứt khoát giải quyết hai tên tam lưu sơ kỳ võ giả, điều đó chứng minh thiếu niên đang đứng trước mặt bọn hắn không phải là quả hồng mềm muốn bóp thì bóp.

- Các ngươi muốn tự giải quyết hay là đợi ta ra tay?

Ngô Chính giọng nói băng lãnh vang vọng bên tai một đám hán phu, có thể từ trong đó nghe thấy một sự khinh bỉ chán ghét đến tột cùng, thậm chí còn không muốn làm bẩn tay tự mình ra tay động thủ bọn hắn.

- Ngông cuồng!

- Tiểu tử vô tri, không biết trời cao đất dày, còn tưởng chúng ta bao nhiêu người ở đây còn không giải quyết được ngươi?

- Đúng vậy, đừng để hán hù dọa, là hai tên kia bất cần mới để bị hán ám toán mà thôi.

- Lão tử ta sống trên đời đến nay còn chưa thấy ai không biết sống chết như ngươi.

...

Một đám người Hắc Long trại nghe được Ngô Chính ngoan thoại, lúc này tức giận dùng dùng vứt một đám nữ tử, nữ hài tử qua một bên như vứt một con búp bê, trần truồng đứng dậy chỉ trích Ngô Chính quát mắng.

Ngô Chính trông thấy bọn hán không dám động tay động chân mà chỉ biết dùng miệng lưỡi ba hoa nguy hiểm cho sự sợ hãi của mình, khó trách trong mắt Ngô Chính bọn hán thật không khác gì là rác rưởi.

- Các ngươi Hắc Long trại người toàn bộ chỉ luyện được võ mềm thôi sao? nếu vậy thì các ngươi có thể đi được rồi.

Thương Dương Kiếm!

Dứt lời không để Hắc Long trại bọn người kịp phản ứng, Ngô Chính tức khắc dùng ngón trỏ tay phải thi triển ra một trong Lục Mạch Thần Kiếm một loại kiếm pháp chủ công, nếu Thiếu Trạch Kiếm thiên về âm hiểm ám toán, thì Thương Dương Kiếm lại chuyên về chính diện tấn công, sắc bén linh hoạt vô cùng.

Một đạo kiếm khí chịu sự điều khiển của Ngô Chính, tung hoành ngang dọc trong đám người Hắc Long trại, Thương Dương Kiếm bản chất linh hoạt khó đoán, chỉ thấy kiếm khí đi đến đâu là lại có một tên hán phu bất hạnh ngã xuống mặt đất, nhận biết chênh lệch thực lực quá lớn khiến bọn hán điên cuồng tuyệt vọng gào thét, đáng tiếc nơi này thạch thất được xây dựng cách biệt với xung quanh, dù cho bọn hán có kêu la đến cháy cả họng cũng vô phương giữ được tính mệnh.

- Chúc mừng túc chủ thành công giết chóc tam lưu sơ kỳ võ giả x13, nhận được 130 điểm sát lục.

Một hồi lâu tiếng chém giết ngừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng nước nổ thút thít của một đám nữ tử trước đó bị điên cuồng làm nhục đang rúc mình vào nhau, phụ cận xung quanh lúc này bốc lên một mùi máu tanh gay gắt, phát ra từ mười ba cái thi thể Hắc Long trại người nằm rải rác bất động, bên dưới huyết lưu cũng đã thấm đẫm cả mặt đất.

Lúc này Ngô Chính mới nhìn về hướng một nữ hài tử đang lặng yên ngồi nhìn một cái thi thể đang bị ghim trên vách tường, gương mặt cô bé hoàn toàn vô cảm và vẫn giữ nguyên như thế từ lúc chém giết diễn ra cho đến bây giờ.

Nữ hài tử này không ai khác chính là Trương Hinh Nhi trước đó muốn đi tìm thức ăn cho Ngô Chính, còn cái thi thể trung niên bị ghim trên vách tường mà cô bé đang nhìn chằm chằm là phụ thân của nàng, Trương Hàn.

Ngô Chính không khỏi đau đớn trong lòng, trước đó không phải là hắn không phát hiện được cô bé, mà chính là không muốn nhìn thấy tình cảnh thế thảm bất lực như thế này, mới đó vẫn còn tình nghịch cười nói cùng hắn, hôm nay gặp lại từ lúc nào đã trở thành một người thực vật không hay không biết.

- Các ngươi, còn muốn sống nữa hay thôi?

Nhìn về phía một đám nữ tử đang ôm nhau khóc, trong đó cũng không thiếu những người cùng tình trạng với Trương Hinh Nhi, đối mặt với một cú sốc vượt quá giới hạn tinh thần dẫn đến não bộ kích hoạt cơ chế phòng thủ, tự biến bản thân thành người thực vật để tránh phải đối diện với hiện thực tàn khốc, điều duy nhất Ngô Chính có thể làm lúc này đó chính là giúp các nàng mau chóng giải thoát ra khỏi bể khổ trần gian này.

- Nếu các ngươi muốn sống, ta chỉ có thể hứa sẽ mang các ngươi cùng đi, nhưng không dám nói có thể bảo đảm an toàn cho các ngươi, còn nếu đã không còn gì luyến tiếc, ta cũng có thể giúp các ngươi nhẹ nhõm rồi đi... tuyệt sẽ không đau đớn.

Đám người nữ tử nghe vậy, thần sắc thống khổ trên mặt lúc này cũng dần trở nên kiên định, các nàng ánh mắt giao nhau, rất khó để che giấu một loại cảm giác bi ai khó tả trong đó, nhưng đồng thời lúc này mỗi người trong lòng dường như đều đã có cho mình một quyết định.

Các nàng đồng loạt hướng ánh mắt nhìn về phía Ngô Chính, trong ánh mắt có đủ các loại chân thành cảm kích, tiểu dung chớm nở một đóa như giữa bùn lầy liên hoa, hai dòng lệ nóng lăn dài trên má, một người thiếu nữ giọng nói êm ái lúc này vang vọng lên bên tai.

- Thiếu hiệp, đa tạ...

...

- Chúc mừng túc chủ thành công giết chóc dân thường x20, nhận được 20 điểm tích lũy.

- Túc chủ nhiệm vụ thất bại, đồng thời tiếp nhận trừng phạt: kích hoạt cường chế nhiệm vụ, xin vui lòng chú ý, hệ thống hiện tại ban bố cường chế nhiệm vụ: Diệt Gian Trừ Ác.

“Cường chế nhiệm vụ: Diệt Gian Trừ Ác.

Yêu cầu: Tiêu diệt Hắc Long trại trại chủ.

Phản thưởng: Đặc thù võ kỹ Thuật Thẩm Dò.

Trừng phạt: Nếu không đạt được yêu cầu nhiệm vụ, xóa bỏ toàn bộ võ công tu vi.”

Âm thanh hệ thống lúc này vang lên trong đầu, đồng thời một bảng hình chiếu nhiệm vụ thông tin hiện ra trước mắt Ngô Chính.

- Hệ thống cũng thật biết chiều ý ta, một cái thật tốt Hắc Long đầu, ta chính là đang muốn đi tìm hắc tính sổ.

Ngô Chính lúc này đã thay cho mình một bộ y phục mới từ trong hành trang, bạch y gọn gàng sạch sẽ không còn là dáng dấp lôi thôi nhơ nhuốc trước đó, tiểu dung âm trầm băng lãnh lại ẩn chứa sôi sục sát ý, bỏ lại sau lưng một bãi tha ma ung dung chậm rãi mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đồ Sát!

Ngô Chính sau khi giết chóc một loạt, lúc này hắn đã ước lượng được phần nào thực lực của mình, gặp được tam lưu võ giả bất kỳ hắn có thể nhắm mắt mà giết một cách dễ dàng như là giết một tiểu kê vậy.

Tuy nhiên phần lớn chính là dựa vào 30 năm công lực sau khi phục dụng Tiểu Hoàn đan, còn có Cửu Dương Chân Kinh khiến nội lực trong cơ thể trở nên tinh thuần vô tạp chất, đồng thời môn công pháp này chú trọng âm dương tương hỗ, điều tiết lẫn nhau, tuy chỉ tu luyện ngắn ngủi một ngày đêm, cũng khiến Ngô Chính có thể tận tình thi triển không cần lo lắng đến việc bị cạn kiệt nội lực.

Đó là phần gốc rễ của cây cỏ thụ, tuy nhiên cỏ thụ cũng không thể thiếu được cành lá, nếu nói tu luyện công pháp chính là gốc rễ, vậy võ kỹ ắt hẳn là không thể thiếu.

Bỏ qua Hoành Không Na Di, không cần nói quá nhiều về một môn tuyệt luân khinh công có thể sánh ngang với Lăng Ba Vi Bộ, cần nói đến chính là Lục Mạch Thần Kiếm.

Lục Mạch Thần Kiếm chính là bảo vật trấn tự của Thiên Long tự khiến bao người thèm muốn, bên trên kiếm kinh có ghi rõ các đường kinh mạch cũng như huyết đạo trong cơ thể, muốn tu luyện đòi hỏi nội công phải thật tinh thuần mới có thể chống đỡ, một khi luyện được đó chính là một công phu bá đạo, đồng thời lại vô cùng âm hiểm, có thể đối chiến với bất cứ đối thủ nào trong bất kỳ hoàn cảnh nào, đây hoàn toàn là một bộ võ học toàn diện vô khuyết điểm.

Đúng với danh tự của nó, Lục Mạch Thần Kiếm bao gồm sáu đạo kiếm khí phát ra từ sáu ngón của hai bàn tay, có thể phân biệt lần lượt là.

Thiếu Trạch Kiếm (ngón út tay trái): kiếm khí vô cùng âm hiểm nhưng lại ẩn giấu bên trong vẻ ngoài vô lực yếu ớt.

Thiếu Xung Kiếm (ngón út tay phải): thiên về biến chiêu mạnh mẽ.

Quan Xung Kiếm (ngón trỏ tay phải): dùng sự vụng về hóa giải cái tinh xảo.

Trung Xung Kiếm (ngón cái tay phải): mạch kiếm thiên về hỗ trợ tấn công.

Thương Dương Kiếm (ngón trỏ tay phải): kiếm pháp chủ công, vô cùng linh hoạt.

Thiếu Thương Kiếm (ngón cái tay trái): đạo kiếm vạch ngang vẽ dọc, là kiếm pháp có uy lực mạnh mẽ nhất.

(Ta chỉ viết ra và để đây, ai cần thì lưu lại, để sau này đọc đến phân đoạn đánh còn có cái mà tưởng tượng a!)

Như vậy có thể nói trong võ hiệp thế giới, Lục Mạch Thần Kiếm chính là một môn võ kỹ đứng đầu về các loại kiếm pháp, chỉ pháp, còn về uy lực của nó Ngô Chính cũng đã tự mình chứng minh qua, nhất đạo kiếm khí một lúc tiêu diệt 13 tên tam lưu sơ kỳ võ giả, đừng thấy bọn hắn chỉ là tam lưu sơ kỳ mà xem thường, lấy số đông ưu thế trong vài hoàn cảnh hoàn toàn có thể tiêu diệt một tên nhị lưu cao thủ, hoặc chỉ ít cũng có thể chặt vật mà thoát thân.

- Với thực lực của ta hiện tại nếu không gặp phải nhị lưu trung kỳ cao thủ, chắc chắn là không gặp vấn đề, ta hoàn toàn có thể đại náo một phen Hắc Long trại bức ra tên cầm đầu.

Ngô Chính trước đó không biết rõ được thực lực của mình lúc này mới không dám làm càn, hiện tại sau một màn giết chóc hấn trong lòng tràn đầy tự tin, cho dù là gặp phải nhị lưu cao thủ hấn vẫn còn có Hoàn Không Na Di giữ lại tính mệnh, tuy nhiên nhiệm vụ thất bại trừng phạt lần này hấn vẫn là không thể gánh nhận.

Phải biết con người một khi đã nắm giữ được thực lực cường đại, đó là cỡ nào phấn khích!? Làm sao có thể chấp nhận buông tha!? Ngô Chính cũng là không ngoại lệ, hấn hiểu được thế giới này quy tắc và tầm quan trọng của thực lực, nhược nhục cường thực há có thể nào là nói chơi.

Nhanh chóng ly khai thạch thất nhà lao, Ngô Chính vứt bỏ tất cả tạp niệm ra sau đầu, trong đầu của hấn lúc này chỉ còn lại ý niệm giết chóc, giết chóc và giết chóc.

Hấn ngang nhiên rảo bước đến đại sảnh đông nghịt bóng người như là đang được dạo chơi ở chốn không người, nhưng rất nhanh một tên Hắc Long trại trung niên phát hiện được hấn tiếp cận, cùng thời điểm tất cả những còn lại cũng đồng loạt hội tụ ánh mắt về phía hấn, tỏ vẻ nghi hoặc.

- Cảm giác được làm tâm điểm cũng rất không tệ, tuy nhiên...

Thiếu Dương Kiếm!

Trong một ý niệm, Ngô Chính giờ lên mẩu chỉ quét về phía ba tên hấn phụ vị trí đứng gần đó nhất, tức khắc một đạo kiếm khí cương mãnh bá đạo vạch ngang về hướng bọn hấn, ngay lập tức ba cái thủ cấp Hắc Long trại thành viên phóng cao lên trời như một mũi tên, lưng chừng đôi chút lại rơi mạnh xuống mặt đất, cùng lúc đó ba cái thi thể không đầu trung niên cũng dần ngã theo.

Àm! âm! âm!

- Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tam lưu sơ kỳ võ giả x2, tam lưu trung kỳ võ giả x1, nhận được 30 điểm sát lục.

Đại sảnh ồn ào nhộn nhịp giờ phút này hoàn toàn trở nên im ắng...

- Hấn, hấn dám, dám giết người của chúng ta... tại đây!

Một hồi lâu đi qua, một tên hấn phụ trong đám người bắt giác co giựt khuôn mặt, lắp bắp không rõ tiếng nói.

Tuy nhiên ngay sau đó chỉ thấy đáp lời hấn là một đạo kiếm khí quỷ dị tiếp cận đi xuyên qua thủ cấp của hấn, tên hấn phụ cũng theo chân ba tên đồng bạn triệt để mất đi sinh mạng.

Thiếu Xung Kiếm!

- Ác ma, hấn là ác ma, tuyệt đối là ác ma...

Vút!

Lại thêm một Hắc Long trại người nằm xuống, đáng tiếc không chỉ dừng lại ở đó, Ngô Chính lúc này không khác gì là sói lang khát máu bên trong bầy cừu, nhất kiếm vừa đánh ra, lại có thêm một vài sinh mạng vừa chết đi.

Lúc bấy giờ bên trong đám người, đã không còn cái gì mà Hắc Sơn trại người, đã không còn một chút gì gọi là chống cự, thậm chí còn không dám mở miệng mắng chửi, bọn hấn đều sợ nếu mở miệng lên tiếng lại có một đạo kiếm khí quỷ dị bay về phía mình, tất cả trong đầu của bọn hấn lúc này chỉ còn lại sự hoảng loạn, kinh hoàng, tuyệt vọng tự lự cho thân mình.

- Một đám nhược phu chỉ biết giết người, đến lúc bị người giết lại không một chút phản kháng!

Ngô Chính trông thấy Hắc Long trại người đã không còn có một chút thương tiếc, tất cả chỉ còn lại sự ghê tởm cùng khinh bỉ đến tột cùng.

Phải giết bao nhiêu sinh mệnh dơ bẩn của Hắc Long trại người mới có thể đổi được một sinh mệnh lương thiện của Đạo Giang thôn một người dân!? Câu trả lời là không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ, khi được chứng kiến hết thấy hấn mới biết tại sao đám người thôn dân dám kiên cường phản kháng bất chấp cái chết, bởi vì bọn hấn không muốn trở thành một trong Hắc Long trại súc sinh đội lốt người ngang ngược tàn bạo, vì thế bọn hấn mới phản kháng loe lói truy tìm một tia hy vọng, mà cũng chính là như thế, Ngô Chính hôm nay nếu không tận tình mà giết, hấn chính là có lỗi với Trương Hình Nhi hai người phụ tử, cũng là có lỗi với bản thân.

- Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tam lưu trung kỳ võ giả x2, nhận được 20 điểm sát lục.

- Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tam lưu sơ kỳ võ giả x1, nhận được 10 điểm sát lục.

- Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tam lưu hậu kỳ võ giả x1, nhận được 10 điểm sát lục.

...

Ngô Chính hoàn toàn bỏ qua âm thanh hệ thống thông báo không ngừng vang lên trong đầu cùng với tiếng kêu la thảm thiết của đám người Hắc Long trại, hần lúc bấy giờ đã trở thành trung tâm của một trận đồ sát đâm máu, dù chỉ là vừa diễn ra ít phút nhưng hần thậm chí còn không biết đã có bao nhiêu sinh mệnh Hắc Long trại người bị chết trong tay mình, hần chỉ biết giết chóc một cách say máu, giết đến khi nào không còn người nào để hần giết.

- Dừng tay!!!

Nhưng đúng lúc này một đạo âm thanh to trầm vang vọng từ phía sau Ngô Chính, khi hần ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái đại đao đã chém đến trước mặt mình.

Không một chút hoảng loạn, Ngô Chính nhanh chóng đạp chân mượn lực thi triển Hoành Không Na Di lách mình sang một bên, đồng thời một đao kia theo quán tính vẫn đang chém mạnh xuống mặt đất.

Ầm!

Đối kháng đại đao, mặt đất đã bị lõm xuống một đao vết rất sâu, xung quanh từng đợt chỉ rạn nứt lan ra, có thể thấy một đao vừa rồi uy lực rất không tồi, nếu không Ngô Chính nhanh chân một chút, hần lúc này không nghi ngờ đã bị bỏ làm đôi.

- Nhị lưu cao thủ!? Ngươi chắc hần là thối danh đình đình Hắc Long trại, trại chủ lão cầu?

Ngô Chính trong lòng cũng âm thầm ngưng trọng không thôi, tận mắt trông thấy một đao vừa rồi dù là không muốn nhưng vẫn phải công nhận, xét về lực lượng Ngô Chính vẫn là thua tên trước mắt một bậc, đương nhiên chỉ là xét về lực lượng, trong chiến đấu cũng không phải chỉ có thể dùng mỗi lực lượng, hần cũng rất háo hức đang muốn biết cực hạn chiến lực của mình rốt cuộc là đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngô Chính vs Hắc Long trại chủ

- Hồn trưởng tiểu tử, dám xông vào doanh trại của ta giết người lại còn ngoan thoại!? Nếu đã đến hôm nay ngươi cũng đừng mong có thể rời khỏi đây.

Đối diện Ngô Chính lúc này, chính là một tên hán phu trung niên đầu trọc, mặt mũi dữ tợn trong lúc đang phần nộ tức giận lại càng khó xem hơn, ngoài ra còn một đặc điểm khác khiến Ngô Chính chú ý chính là chỉ chít các vết sẹo ngang dọc trên đầu hần, nếu nhìn bằng ánh mắt của kẻ yếu hơn thì có lẽ còn có chút đáng sợ, nhưng Ngô Chính sẽ tự nhận mình yếu hơn hần!? Không thể, vì vậy trong lòng Ngô Chính lúc này chỉ có cười thầm:

“Tên này trước đó chắc chắn là bị người ta gọt đầu, vì vậy mới dẫn đồng bọn di chuyển đến nơi này thành lập Hắc Long trại, cái gì mà hắc long!? Trước mắt ta chỉ thấy một con trọc lùa”

Nghĩ là như vậy, tuy nhiên lúc này không phải là lúc bốn cọt trên người, vẫn là nên tiên phát chế nhân.

- Ăn của ta một kiếm rồi nói chuyện.

Thiếu Trạch Kiếm!

- Hừ, hữu khí vô lực, một chút thực lực đó cũng dám làm cản trước mặt ta.

Hắc Long trại chủ trông thấy Ngô Chính bỗng nhiên động thủ vẫn là có chút giật mình, nhưng khi nhìn lại chỉ thấy một đạo kiếm khí yếu nhược vô lực không khỏi khịt mũi coi thường, dùng quyền chống đỡ.

- Ngu ngốc!

Giọng nói Ngô Chính trên người vang lên, đồng thời điểm Thiếu Trạch Kiếm yếu ớt vô lực lại bỗng nhiên biến mất trước mắt Hắc Long trại chủ, một quyền chỉ đánh trúng vào hư không, đúng lúc này đạo kiếm khí biến mất trước đó lại bất chợt xuất hiện nhắm thẳng vào chính giữa mi tâm Hắc Long trại chủ, đã đến rất gần! Hắc Long trại chủ lòng tơ như muốn dựng đứng, cảm giác hần chỉ cách từ vong trong gang tấc...

Nhưng đáng tiếc, Hắc Long trại chủ không hổ là giang hồ lão luyện, kinh nghiệm chiến đấu cũng không phải là ít, hần dựa theo thể một tay phía trước vừa đánh không trúng giữa không trung, lợi dụng phản lực hơi nghiêng người về phía sau kéo xa một chút khoảng cách, đồng thời triệt để tận dụng thời gian một tay còn lại buông ra đại đao vận nội lực che chắn phía trước mi tâm.

Tuy nhiên Thiếu Trạch Kiếm âm độc há là hần có thể hiểu hết, kiếm khí mục đích từ đầu vốn dĩ không dùng cương mãnh để đối kháng lại nội lực của Hắc Long trại chủ để gây thương tích, mà chỉ ở thời điểm then chốt lấy nhu chế cương tạo thành một đạo vết thương ngoài da rất nhỏ trên cánh tay, đồng thời xâm nhập vào bên trong cơ thể.

Trong lúc đó Hắc Son trại chủ cũng là rất quyết đoán, tay kia nhanh chóng nhặt lên đại đao, dứt khoát một đao chặt bỏ đi cánh tay còn lại.

Bốp bốp bốp bốp!

Tuy nói ra thì đông dài, nhưng hết thảy các động tác đó chỉ diễn ra trong một tích tắc, có thể thấy được Hắc Long trại chủ không phải tự dừng lại có thể tập hợp được mấy trăm tên tam lưu võ giả gia nhập dưới trướng, chỉ xem về phần thực lực và quyết đoán của hắn cũng đủ trở thành chỗ dựa cho đám người kia, Ngô Chính cũng là rất không keo kiệt cho hắn một tràng vỗ tay trên người.

- Hào quyết đoán! Nhưng mà Hắc Long trại chủ cũng thật là xem trọng một kiếm “hữu khí vô lực” của ta a, tại sao lại phải tự phế đi cánh tay của mình thế? Có phải hay không là ngươi muốn nhường ta? Ngươi thật là một cái hảo trượng phu a, không giống như đám thủ hạ của ngươi, một đám người lớn chỉ biết đi ức hiếp một tên tiểu tử như ta! Các ngươi nhìn thấy hay không? Sau này các ngươi cũng phải học tập trại chủ các ngươi biết một chút cái gọi là “bản lĩnh”!

Ngô Chính cũng không từ bỏ cơ hội, nhìn quanh đám người Hắc Long trại một vòng, tận tình phun ra một hòng trào phúng sỉ và không một chút thương tiếc.

Đám người Hắc Long trại lúc này cũng đã trợn ngược trông mắt, trông thấy trại chủ bản lĩnh tuyệt hảo hữu kinh vô hiểm trong gang tấc hóa giải một đạo kiếm khí của Ngô Chính, mà trước đó không biết đã lấy đi bao nhiêu mạng người huynh đệ bọn hắn, nhưng là phút chót trại chủ tự dung nổi điên tự phế đi một tay của mình!? Nếu là đúng như lời Ngô Chính nói thì trại chủ của bọn hắn cũng thật là quá “bản lĩnh” đi.

- Nhìn cái gì mà nhìn, các ngươi đúng là một đám vô dụng đầu trư, còn tiểu tử ngươi, ngươi dám ám toán ta!?

Hắc Long trại chủ trông thấy đám thủ hạ ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía mình, để hắn muốn chân chính phát điên rồi, mắng quát vài câu nhưng lại không dám rời ánh mắt khỏi Ngô Chính, Hắc Long trại chủ lúc này đã không còn thái độ chủ quan như trước đó nữa, chưa kể hắn bây giờ đã bị phế đi tay phải thuận dùng đao, tuy là tránh thoát khỏi ám kinh âm độc xâm nhập, nhưng đồng thời cũng bị ngoại thương không nhẹ, không thể phát huy ra được 5 thành chiến lực như trước.

Lại chuyển dời chú ý đến Ngô Chính, hắn lúc này mới bao nhiêu? 14 15 tuổi? Như thế nào lại có bức này thực lực!? Cho dù Hắc Long trại chủ lúc trạng thái đỉnh phong chỉ ít chi có thể nói đánh bại, cũng không dám nói có thể nắm chắc giết chết hắn, đừng nói là lúc trạng thái như bây giờ.

- Ngươi chưa từng nghe nói đánh trước được lợi sao? Ngươi nghĩ ta đây là đang cùng ngươi luận võ!?

Ngô Chính bĩu môi khinh thường, theo hắn thấy Hắc Long trại chủ lúc này mới đúng với câu nói của hắn “hữu khí vô lực”, sinh tử quyết đấu lại dám xem thường đối thủ, không thể không trả giá.

- Khốn kiếp, ngươi đừng hòng...a, ngươi lại ám toán!?

Hắc Long trại chủ chưa nói hết câu lại thấy vài đạo kiếm khí nhắm về phía hắn, lấy hắn bây giờ thương thế vô lực chống trả, chỉ biết dùng các tư thế xấu xí tránh né, thậm chí lăn lộn dưới mặt đất, không còn một chút phong thái trại chủ.

- Các ngươi đầu trư, còn không mau giúp ta, nếu như ta chết, các ngươi sau đó cũng xong đời!

Đám người Hắc Long trại còn có chút chần chừ, nhưng nghe được trại chủ nhắc nhở cảnh tình cũng đã chuẩn bị muốn động vũ khí, tuy nhiên chưa kịp xông tới lại nghe tiếp một đạo âm thanh quen thuộc khác, để bọn hắn thập phần do dự.

- Một đám ngu ngốc, các ngươi bây giờ thoát thân còn kịp, còn muốn nhân nghĩa cùng trại chủ các ngươi tìm chết, ta cũng rất vui lòng thành toàn cho các ngươi.

Ngô Chính lúc này đã hoàn toàn vận dụng toàn bộ thực lực, tuy nhiên Hắc Long trại chủ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tuy trông vô cùng chặt vật nhưng lúc mấu chốt đều là hữu kinh vô hiểm, dù là Ngô Chính có yêu nghiệt đến đâu nhưng kinh nghiệm là tích lũy theo thời gian mà có được, không phải một sớm một chiều, huống chi hắn đã tu luyện được bao nhiêu ngày?

Tuy nhiên, nếu chỉ xét về võ mồm Ngô Chính vẫn là rất lợi hại, một câu đánh trúng tim đen Hắc Long trại đám người, để hắn tranh thủ bỏ đi rất nhiều phiền phức.

- Các ngươi còn không rời đi ta trước chính giết các ngươi, đừng cố gắng thử thách tính kiên nhẫn của ta!

- Ta thường ngày không có bạc đãi các ngươi, lúc này các ngươi có thể nào lại thấy chết mà không cứu!? Còn không mau xông lên cho ta.

Hắc Long trại chủ lúc này đã gấp đến phát hoảng rồi, Ngô Chính thế công càng ngày càng gấp, sáu đạo kiếm khí đa dạng mỗi loại đều không dễ đối phó, có thể thấy hắn chính là sắp không chống đỡ được nữa.

- Ta đếm đến ba, còn không đi nữa thì các ngươi cũng đừng nghĩ đến việc ly khai.

Một...

Hai...

- Khoan đã, ta đi, trại chủ... cáo lỗi!

- Ta cũng đi, trại chủ xin bảo trọng.
- Trại chủ đừng trách chúng ta, ta ở nhà vẫn là còn mẹ già đang đợi, ta không thể chết a.
- Đúng a, ta còn có hài tử...

...

Có người tiên phong mở đường, tất có người lối cũ theo sau!

Nguyên bản là một tên, hai tên, sau đó lại có người thứ ba, thứ bốn, tiếp đến là tất cả thi nhau cáo lỗi, dần dần đã trở nên vô cùng hoảng loạn chen lấn tấp nập mà rời đi, chỉ sợ Ngô Chính tự dụng không vui đối ý thì xác định, bọn hắn trước đó vẫn còn nhớ rõ tên sát tinh này là yêu thích giết người như thể nào, hắn hoàn toàn không phải là người mà chính là ác ma a.

- Một lũ khốn kiếp, đốn mạt, ta có thành ma cũng không tha cho các ngươi.

Hắc Sơn trại chủ lúc này tận mắt trông thấy thủ hạ của mình từng người bỏ mặc hắn sống chết, lo giữ lấy thân mà rời đi, chỉ hận không thể tự tay bạo chết bọn chúng, đương lúc bị vây trong kiếm trận cũng chỉ có thể điên cuồng tuyệt vọng gào thét.

- Ha ha, chỉ còn lại ta với ngươi hai người mới thật là yên tĩnh, để ta xem ngươi còn cầm cự được đến đâu, cũng đừng quên bọn hắn trước khi đi có nhắc nhở ngươi... nhớ kỹ phải “bảo trọng” a!

- Ngươi...

Lúc bấy giờ Ngô Chính đương nhiên sẽ không quên trào phúng hắn một phen, Hắc Long trại chủ thật quá phiền phức, nếu không tận dụng từng chút cơ hội thì không biết đánh đến bao giờ mới có thể giải quyết được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngươi, trúng kế!

Quả nhiên, chống đỡ một hồi Hắc Long trại chủ đã không khác gì là đèn cạn dầu, chỉ là le lói đôi chút ánh sáng, đồng thời Ngô Chính trong lúc đó mồm không ngừng liên miên “thối”, để Hắc Long trại chủ không khỏi nửa giận nửa kinh, rối loạn thân thủ, đã không còn có thể trơn trượt như trước đó.

Thương Dương Kiếm!

Lục Mạch Thần Kiếm chủ công kiếm pháp linh hoạt khó lường lúc này đã áp sát đến rất gần hắn, với kinh nghiệm nhiều lần hữu kinh vô hiểm trước đó, hiện tại không sai biệt vẫn còn rất dùng được, Hắc Long trại chủ lại thêm một lần nữa nhặt lại cái mạng của mình trong gang tấc.

Thế nhưng, Ngô Chính cũng đã không còn là Ngô Chính cách đây vài phút trước, sợi dây kinh nghiệm chính là rút không bao giờ hết, chỉ là phân biệt rút nhanh hay rút chậm mà thôi.

Đáng tiếc rất không may mắn cho Hắc Long trại chủ, Ngô Chính lại thuộc về loại người biết sai sửa sai, không phải sửa nhanh mà là rất nhanh, Thương Dương Kiếm lần này không chỉ đơn thuần là một đạo kiếm khí chủ công, mà còn đóng vai trò “mồi câu”, nhất kiếm hữu hình vô ý nhanh chóng tan biến sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, tức khắc một đạo kiếm khí khác trông vô cùng quý dị không theo quỹ đạo đoán trước, chỉ biết đích đến vẫn lại là Hắc Long trại chủ mi tâm.

Thiếu Xung Kiếm!

Hắc Long trại chủ lần này đã không thể tiếp tục lại tránh né, tư thế đóng băng căng cứng cơ thể đã không theo kịp ý nghĩ của hắn, nhất kiếm xuyên tâm tràng cánh lúc này đã là điều không thể tránh khỏi.

Phụt...

Từ mi tâm Hắc Long trại chủ, một đạo máu tươi tung tóe bắn ra bên ngoài, ánh mắt một vẻ không cam lòng cùng khó tin chăm chăm nhìn về phía thân ảnh thiếu niên đang đứng đối diện hắn, Ngô Chính không dấu vết lúc này đã hoàn toàn thu lại vẻ mặt tươi cười trên người trước đó, thay thế bằng một cổ băng lãnh khí chất phát ra toàn thân, nhàn nhạt liếc nửa con mắt nhìn về phía Hắc Long trại chủ nói.

- Ngươi, lại trúng kế!

Phốc phốc phốc...

Giọng nói thiếu niên vang vọng bên tai Hắc Long trại chủ, để hấn lại tức giận thổ huyết liên tiếp, trong đầu không khỏi ngàn vạn lặp lại từng khung hình ảnh sự việc xảy ra trước đó, từ lúc Ngô Chính đồ sát Hắc Long trại người khiến hấn phẫn nộ, cho đến khinh thường, sau đó bị ám toán, khích tướng, trào phúng, lăng mạ, đầy đủ các loại hình thức gián tiếp từ bên ngoài từng bước từng bước một suy yếu hấn, trong lúc đối chiến Ngô Chính lại không ngừng xem hấn như là hòn đá mài dao để rèn dũa khắc phục yếu điểm, trở nên tiến bộ vượt bậc, mà hơn hết khiến hấn kinh dị nhất chính là tâm trí của Ngô Chính, “đó là tâm trí của một thiếu niên 13 14 tuổi sao? đây hoàn toàn là một con cáo già đội lốt thiếu niên bên trong a”.

Đối mặt với cái chết, Hắc Long trại chủ trở nên sáng suốt hơn bao giờ hết, trong một hơi thở cuối cùng hấn rút cuộc cũng đã hiểu được nguyên nhân cái chết của mình, nhắm mắt xuôi tay, một tia thần sắc sau cùng trên gương mặt như là muốn nói: “Ta chết, quả nhiên là không oan!”.

- Chúc mừng túc chủ thành công chém giết nhị lưu trung kỳ võ giả x1, nhận được sát lục.
- Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết, nhận được sát lục thưởng thêm
- Chúc mừng túc chủ hoàn thành cường chế nhiệm vụ: Giết Gian Trừ Ác, nhận được đặc thù võ kỹ Thuật Thẩm Dò.

Thuật Thẩm Dò: có thể thẩm dò đối phương hảo cảm, danh tự cùng tu vi bất kể chênh lệch đẳng cấp.

- Hắc Long trại chủ không hổ là nhị lưu trung kỳ cao thủ, đúng là rất khó chơi, ta vừa rồi vẫn là không nhìn thấu được tu vi của hấn, lần này may mà hoàn thành nhiệm vụ có được Thuật Thẩm Dò, đúng là thuận tiện hơn rất nhiều.

Một loạt các thông báo liên tiếp vang lên trong đầu Ngô Chính để hấn lúc này kinh hãi không thôi, lại chinh đồn tâm tình đôi chút mới ý niệm kiểm tra thông tin cá nhân.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 13

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tam lưu đỉnh phong.

Danh hào: không.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 1).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (nhập môn), Hoàn Không Na Di (nhập môn).

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò.

Trang bị: Không.

Điểm sát lục: 340 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 0 (điểm danh vọng có thể dùng để chán nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

- 340 điểm sát lục!? Ha ha, một phen này chém giết cũng thật thoải mái, không những xóa nợ còn kiếm được rất không tồi.

Ngô Chính hiếm có tiểu dung chân thật từ lúc ly khai Đạo Giang thôn cho đến bây giờ, cố gắng tận tình hưởng thụ “tuổi trẻ đắc ý” một phen, Ngô Chính lại một vòng rào bước khắp nơi bên trong Hắc Long trại, ý đồ vơ vét của cải, nhất bộ đăng thiên.

Đừng bảo là hấn tham tiền, các người không thấy trên phim ảnh màn hình, bất cứ khi nào có cảnh nhân vật chính dừng chân tại một quán trọ, gọi một tách trà, hoặc kêu một bình tửu, có khi lại thêm vài món ăn, xong xuôi còn không phải là hào phóng vứt lên bàn thỏi bạc như là vứt đi một đồng rác cho đỡ nặng người a!?

Vậy mới nói giang hồ nhân sĩ cái gì cũng có thể thiếu, nhưng không thiếu nhất lại chính là tiền, nhưng tiền từ đâu mà có!? Là từ trên trời rơi xuống, hay từ dưới đất nhặt được!? Đương nhiên là không thể!

Nếu chỉ nói các môn phái lớn thì còn có các loại địa bàn bảo tiêu, kinh doanh, vận chuyển các loại hàng quán chống đỡ kinh phí, nhưng nếu nói về các tổ chức nhỏ lẻ, các nhóm nhân sĩ, hay thậm chí là một người vô môn vô phái lưu lạc giang hồ, bọn hấn lấy cái gì mà sống!? Đủ thực lực đi tranh dành địa bàn với người ta sao? Hay đường đường tam lưu, nhị lưu cao thủ lại đi chạy thuê làm mướn? Còn không phải là đi làm đạo tặc! Hoặc chí ít là làm đạo tặc dưới cái danh “hành hiệp trượng nghĩa”!

Chung quy của cải vật chất đồng tiền trung thực nhất vẫn là xuất phát từ dân thường, dân thường muốn sinh nhai phải tự thân bưng trải làm đủ loại công việc từ cấp thấp nhất để dành dụm tích góp, nhưng đạo tặc lại lấy việc cướp của dân thường để kiếm sống, chỉ cần một chuyến thuận lợi đã có thể chống đỡ bọn hấn biết bao năm tháng, còn có nghĩa sĩ trên giang hồ lại càng gián tiếp hơn, bản thân cũng là đi cướp, cướp của kẻ xấu không phải là cướp? Bản

thần kiếm tiền lại còn được dán trên người cái danh tự “hành hiệp trượng nghĩa”, thật là vô cùng khoái chí.

Đương nhiên cả ba loại hình trên trong lúc đó cũng có cho rủi ro và hạn chế nhất định, không thể nói hay phân biệt cái nào là tốt hơn cái nào.

Ngô Chính lúc này tham niệm không ngừng trời dậy, tuy nhiên để hấn thắt vọng rồi, đường đường thối danh đỉnh đỉnh Hắc Long trại, vậy mà lục tung doanh trại cũng chỉ có hơn trăm lượng bạc, không những thế bên trong các gian phòng cất chứa nhiều nhất không phải là bạc hay là vũ khí mà là các loại hảo tửu và đủ loại “đồ chơi” cấp thấp sơ sài, đồng thời hấn còn bắt gặp cả... kỹ nữ đang ẩn trốn ở bên trong.

Ngô Chính có chút bực bội trong lòng nhưng cũng chưa đến mức giận cá chém thớt, thế là trực tiếp phóng thích để các nàng ly khai, sau đó châm một ngọn lửa thiêu rụi toàn bộ trại doanh từ bên trong, ngọn lửa nhanh chóng lan tỏa đồng thời mang theo một mùi “thịt khét” bốc lên phụ cận, và cũng từ đó cái tên Hắc Long trại vĩnh viễn chỉ còn là tro tàn đã bị chôn vùi trong quá khứ.

Một khắc mặc niệm cho những thôn dân vô tội bỏ mình tại nơi đây, xong xuôi Ngô Chính vẫn là quay đầu bỏ đi, mặc dù có đôi chút không đành lòng cùng cảm giác thất lạc khi không còn có nơi để trở về, nhưng hấn vốn dĩ ngay từ ban đầu cũng chỉ là một lã khách đi ngang qua nơi này mà thôi, đáng lý ra không cần phải có cho mình quá nhiều vương bận hay là nuối tiếc...

.....

Tại một nơi nào đó bên trong lục lâm, thân ảnh thiếu niên quen thuộc Ngô Chính lúc này đang hậm hực ngồi lý bên trên một tảng đá.

- Một tấm bản đồ “Tiểu Ngao Giang Hồ” tương đương sát lục!? Ngươi chính là muốn cắt cổ ta phải không? Điểm sát lục cũng không phải là dễ dàng kiếm được a.

- sát lục chỉ có thể mua được loại bản đồ kém chi tiết nhất, hệ thống không đủ quyền hạn để can thiệp giá cả bên trong thương thành, tức chủ cũng có thể tích lũy thêm điểm sát lục bằng cách giết chóc.

- Giết cái đầu nhà ngươi, ta không phải, càng không muốn làm một tên đại ma đầu a, ta nói ngươi thật là không thể ra giá thấp hơn một chút!? 50 điểm sát lục, được chứ? không ổn, như vậy cũng quá thiệt cho ngươi! Vậy đổi thành 55 điểm sát lục đi? Hay là 60? Chốt giá 70 điểm sát lục, đừng nói với ta là không thể a.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lạc đường

- Không thể, tức chủ nếu cảm thấy thiếu thốn điểm sát lục có thể tùy thời vay mượn từ hệ thống, đồng thời kích hoạt cưỡng chế nhiệm vụ.

- Hừ, ta nói ngươi chết tiệt, lại muốn dụ dỗ ta làm việc cho ngươi!? Huyền tương! 100 thì 100, bán gấp cho đại gia một cái bản đồ, đồng thời nâng cấp linh ngộ Lục Mạch Thần Kiếm cho ta.

Đã không biết trôi qua bao lâu kể từ khi ly khai Hắc Long trại, Ngô Chính hầu như một đường nhắm nhắm lục rừng rú không tìm thấy lối ra, cũng may hấn trước đó có mang theo một ít lương khô chống đói, còn có tửu bình từ bên trong Hắc Long trại, phần nào chống đỡ hấn qua ngày.

Đương nhiên trong đó, phần lớn thời gian tiêu tốn là vì không ngừng “tu luyện” võ mồm với hệ thống, chỉ mỗi việc mua một tấm bản đồ trong thương thành cũng phải đầu giá kéo dài đến mấy ngày, chưa kể những việc lật vật đầu trí qua lại hằng ngày, lâu dần cũng luyện thành hấn “mình đồng vách sắt”, da mặt dày vô đối, ngôn thoại lại càng vô liêm sỉ tuyệt luân không ai sánh bằng.

- Theo lời túc chủ, túc chủ hoàn tất linh ngộ tinh thông (tiểu thành) Lục Mạch Thần Kiếm, nhận được một tấm sơ cấp bản đồ “Tiểu Ngao Giang Hồ”, đồng thời khấu trừ 300 điểm sát lục.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 13

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: nhị lưu sơ kỳ.

Danh hào: không.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 2).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (tinh thông), Hoành Không Na Di (nhập môn).

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò.

Trang bị: Không.

Điểm sát lục: 40 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 0 (điểm danh vọng có thể dùng để chán nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Mặc dù Ngô Chính rất ít khi luyện công, tuy nhiên “tiên thiên đạo thể” không phải là nói chơi, hằng ngày đi đứng ngồi nằm đều có thể bất tri bất giác tích lũy công lực, hơn nữa lĩnh ngộ công pháp lại đặc biệt dễ dàng hơn rất nhiều, hoàn toàn là làm chơi ăn thật, làm ít công to.

Nhưng cũng vì như thế, Ngô Chính càng lúc càng lười ra mặt, tu luyện càng thêm qua loa, cũng không phải là hấn quá lười biếng, chỉ là thể giới này hấn còn muốn chơi đùa một chút, không thể quá nhanh tăng cường tu vi vô ý thành toàn cho hệ thống.

- Thông tin cá nhân nhìn vào vẫn là tạm được, chỉ là ta một thân một mình tiêu diệt Hắc Long trại lại không có được một điểm danh vọng nào!? Chết tiệt, lần sau làm “việc tốt” nhất định phải lưu lại họ tên hoặc tìm người làm nhân chứng, không được, như vậy cũng quá khoa trương đi... nhất định phải tỏ ra thần thần bí bí như thế mới không bị nghi ngờ.

Nghĩ đến là làm, Ngô Chính trong lòng đau như cắt, nghiêng răng nghiêng lợi dùng 40 điểm sát lục còn lại hồi đoái một bộ từ bào y phục cùng một chiếc bạch sắc mặt nạ vừa đúc với khuôn mặt, hình dáng lại vô cùng đơn giản, trên mặt nạ chẳng có một chút hoa văn hoàn toàn là nhẵn bóng bề mặt, chỉ có một nét vẽ đường cong đại diện cho tiểu dung, có thể tưởng tượng là y hệt như icon mặt cười trên internet thế giới trước kia.

Ngô Chính đương nhiên sẽ không lập tức thay y phục mới, những thứ này là hấn chuẩn bị khi nào làm “việc tốt” mới có thể sử dụng, thường ngày vẫn là bạch y gọn gàng linh hoạt, nho nhã văn công tử, cố gắng tạo thành hai hình ảnh trái ngược, phần nào nếu lỡ bị ghi thù sau này cũng không thể dễ dàng tìm kiếm đến hấn a.

Ngô Chính nghĩ đến một phen cũng không khỏi khoái chí cười tóe lên, nhưng rất nhanh chinh đồn tâm tình, trước mắt hấn còn đang trong trạng thái “lạc đường”, vẫn là xem một chút bản đồ mới mua như thế nào, dù sao tiêu tốn cũng không ít, sát lục a! sát lục chính là phải chém giết 10 tên tam lưu võ giả, tương đương một tên nhị lưu cao thủ, thử hỏi trong lòng làm sao không chảy máu!?

Theo ý niệm trong đầu vừa đến, rất nhanh một tấm bản đồ dạng hình chiếu điện tử tương tự như trong game online hiện ra trước mắt Ngô Chính, trung tâm bản đồ chính là vị trí hiện tại của hấn.

Ngô Chính cũng là tương đối quen thuộc, dù sao trước kia hấn chơi game cũng không ít, không dám nói là đại cao thủ, nhưng nếu bỏ chữ “đại” đi, hai chữ cao thủ hấn vẫn đảm đương nổi.

Ngô Chính lúc này như là một “cao thủ”, thao tác nhanh gọn, hai con ngươi hoạt động như một cái máy, ngón tay nhanh nhẹn thành thạo chỉ trỏ vào tấm bản đồ kéo lên lướt xuống, lại vẽ dọc dò ngang, loay hoay mãi một hồi, chỉ thấy... bản đồ hoàn toàn là không có bất kỳ địa danh nào, chỉ có các khu vực đông tây nam bắc, đồng bằng đồi núi cao thấp địa hình cùng vị trí của hấn lúc bấy giờ đang đứng.

- Con mẹ ngươi hệ thống, ngươi lại hớ ta!? Ngươi nói cái này là bản đồ “Tiểu Ngạo Giang Hồ” đây sao?

- Hệ thống trước đó có nói sát lục chỉ có thể mua được sơ cấp bản đồ “Tiểu Ngạo Giang Hồ” bản thiếu chi tiết nhất mà thôi, tức chủ nên biết các khu vực địa danh trong “Tiểu Ngạo Giang Hồ” đồng thời cũng đối đi đối với các loại cơ duyên, vì thế nếu tức chủ muốn mua loại chi tiết hơn chỉ ít cần 5000 điểm sát lục.

- Xong, đi toi của ta sát lục, dù là ở thời đại nào muốn làm giàu cũng không dễ a...

Ngô Chính làm sao lại không biết các loại địa danh đi cùng với cơ duyên, tương tự như nơi ngày xưa Trương Vô Kỵ chôn giấu Cửu Dương Chân Kinh, hay là Độc Cô Cầu Bại kiếm kinh cùng nơi cất giấu bảo kiếm, nếu có được một tấm bản đồ chi tiết dù chỉ là một chút, lấy hấn bao nhiêu năm đắm chìm trong võ hiệp Kim Dung phim ảnh, còn không phải là miễn phí được chạy rong đi nhặt vàng a!?

Đáng tiếc hệ thống không chiều lòng hấn, các loại mệnh giá trong thương thành đều tương đương với giá trị thực tiễn, hoàn toàn không có một lỗ hổng, dù là Ngô Chính thâm tâm cũng rất muốn hớ hệ thống một cái, nhưng là mỗi lần đều bị hệ thống đi guốc trong bụng, đem hấn mặc sức mà chơi đùa.

Hối tiếc là vậy, nhưng bản đồ cũng không phải là quá vô dụng, chỉ ít là biết được vị trí hiện tại của hấn lúc này, Ngô Chính tâm ý chính là không muốn bỏ lỡ “Tiểu Ngạo Giang Hồ” chính kịch, như vậy tiếp đến đương nhiên là sẽ đi về hướng nam.

Xác định một chút phương hướng, có bản đồ nơi tay Ngô Chính tất nhiên sẽ không tiếp tục “lạc trôi”, lúc này đã bắt đầu khởi hành lên đường.

.....

Hành Sơn phụ cận một tòa thành, bên trong một túp lều.

Thân ảnh quen thuộc thiếu niên Ngô Chính đang ngồi tại một góc vắng vẻ, lúc này một tay rất hào phóng ném ra một thỏi bạc lên bàn, mở miệng hét to,

rất có phong thái của nhân sĩ giang hồ.

- Tiểu nhị, mang cho ta tất cả những món ngon nhất, còn có một bình tửu tốt nhất!

- Vâng, có ngay có ngay, quý khách chờ một chút.

Tiểu nhị nhặt được thỏi bạc trên bàn, trong mắt như lấp lánh tinh quang, sắc mặt vô cùng kinh hãi đồng thời nói chuyện cùng Ngô Chính cũng trở nên khách khí rất nhiều.

Sáng khoái! Ngô Chính lúc này chính là đang tận hưởng cái gọi là “hành tẩu giang hồ”, tất nhiên hẳn cũng không hồ đồ đến mức quên mất chính sự.

- Ngươi khoan đi, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi.

- Quý khách có gì thắc mắc cứ hỏi, ta nếu là biết chắc chắn sẽ không giấu diếm ngại.

Tiểu nhị nghe được Ngô Chính gọi lại, trên mặt càng thêm kinh hãi, toe toét cười nói không ngấm lại được mồm.

Ngô Chính còn không biết ý đồ của hắn!? Thế là lại hào sảng đặt trên bàn thêm một thỏi bạc, nghiền ngẫm đôi chút, sau đó lại nhìn tiểu nhị hỏi.

- Trên giang hồ mấy năm gần đây có sự kiện nào động trời hay không?

- Chuyện động trời!? A, có! Ngoại trừ năm năm trước Xung Hư đạo nhân tiếp nhận chương môn phái Võ Đang, còn có, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo bị lật đổ, hiện tại đương nhiệm giáo chủ chính là Đông Phương Bất Bại a, nghe nói võ công rất cao cường, đánh khắp giang hồ không gặp địch thủ a, không biết công tử còn thắc mắc chuyện gì không?

- Được rồi, ngươi lui đi.

Tiểu nhị theo lời lui ra, đồng thời rất nhanh mang lên một bàn đủ loại đồ ăn cùng hảo tửu, Ngô Chính sau khi dùng xong cũng không vội rời đi, hơn nữa hắn cũng không có nơi nào để đi, thế là ngồi tại chỗ trầm tư, tiếp tục suy tính.

“Mốc thời gian cũng không sai biệt lắm, chuyện tốt chính là ta không bỏ lỡ chính kịch, tuy nhiên vẫn còn thời gian năm năm, năm năm nói dài thì dài, nhưng nói ngắn thì cũng rất ngắn, vấn đề đó là trong khoảng thời gian này ta phải tích lũy đủ điểm sát lục cùng danh vọng, như vậy mới có thể phòng thân, nhưng mà cũng không thể cứ vô có giết người a...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thiếu Lâm tự động tác!?

Đương lúc Ngô Chính đang rầu rĩ không thôi, phía trước tửu lâu có hai thân ảnh trung niên cùng nhau đi vào bên trong.

Lúc này đang là giờ nghỉ trưa, thường thường các quán trọ đều đã đông nghịt bóng người, tửu lâu Ngô Chính đang tạm dừng chân lúc này cũng là như vậy, các bàn ghế chỗ trống đều đã được lấp đầy, duy chỉ Ngô Chính vị trí chỗ ngồi là vẫn còn thừa chỗ trống.

Hai tên trung niên thấy vậy, cũng đi đến tiếp cận Ngô Chính chấp tay nói.

- Vị tiểu huynh đệ này, ta có thể ngồi cạnh đây được không?

Ngô Chính đang trầm tư cũng chợt ngoảnh lại, chỉ thấy hai tên trung niên đang chấp tay hướng về phía mình, một tên dáng người có phần cao lớn khỏe mạnh, tên kia thì lại trái ngược gầy gò ốm yếu, tuy nhiên hai người khí chất đều có một loại thanh tịnh nhất định, rất dễ gây hảo cảm cho người khác.

Thuật Thăm Dò!

“Danh tự: Huyền Lô, tu vi: tam lưu đỉnh phong”

“Danh tự: Mã Phàm, tu vi: tam lưu trung kỳ”

- Nhị vị, mời ngồi!

Ngô Chính lần đầu tiên dùng Thuật Thăm Dò, hoạt động vẫn là rất tốt, trông thấy cả hai không có ác ý, vẫn là rất hào sảng đứng dậy chấp tay mời ngồi.

- Đa tạ tiểu huynh đệ!

Ngô Chính cùng Huyền Lỗ, Mã Phàm hai người trò chuyện khách sáo một phen, lại cho gọi tiểu nhị mang lên vài món ăn, nhưng để Ngô Chính hiểu kỳ là Huyền Lỗ, Mã Phàm hai người đều chỉ dùng toàn đồ chay, hơn nữa phong thái nói chuyện ôn hòa khách khí có phần trái ngược với nhân sĩ trên giang hồ, để hần nửa tỉnh nửa mơ nghĩ đến thân phận của hai người.

Thiếu Lâm tự!?

Nhưng cũng không đúng, hai người trên đầu có tóc không giống trọc lừ Thiếu Lâm a, trừ phi...

- Không biết hai vị huynh đài từ đâu lặn lội đến đây? Trông hai người cũng không giống như người địa phương ở đây a.

Ngô Chính không bỏ được hiểu kỳ, muốn thăm dò Huyền Lỗ hai người một phen.

Mã Phàm nghe vậy bỗng nhiên nhú mày, ánh mắt có phần trở nên bất thiện, tuy nhiên Huyền Lỗ vẫn là thập phần bình tĩnh mỉm cười đáp lời.

- Chúng ta từ phía tây địa vực lịch lãm đến nơi đây, cũng là dừng chân tại đây không lâu.

- Thì ra là vậy, ta chỉ là hiểu kỳ đôi chút, ha ha...

Ngô Chính ngoài miệng thì cười đùa, nhưng trong lòng càng trở nên âm trầm.

“Nếu các ngươi trả lời phía nam, phía bắc ta lại còn tưởng mình đa nghi, nhưng trái ngược lại là phía tây!?”

Lúc bấy giờ Ngô Chính hoàn toàn khẳng định thân phận Huyền Lỗ, Mã Phàm hai người chính là người của Thiếu Lâm tự, đầu tiên là cách hành xử rất giống, tiếp đến là phản ứng của Mã Phàm khi nghe được được Ngô Chính thăm dò, cuối cùng vẫn là câu trả lời của Huyền Lỗ “chúng ta từ tây vực đến đây”.

Dù Ngô Chính không có được bản đồ chính xác nhưng hần vẫn là biết Thiếu Lâm tự cách đây một dãy núi về phía đông, mà nơi cách Thiếu Lâm tự xa nhất là nơi nào!? Còn không phải là hướng tây vực!?

Ngô Chính chỉ hỏi một câu đơn giản nhưng Huyền Lỗ hai người lại phản ứng theo quán tính vô tình chối bỏ “ta không phải là Thiếu Lâm tự người!”

Trong mắt Ngô Chính tổng kết, trên giang hồ hết thấy có ba loại người, một là tà ma ngoại đạo, luôn luôn che giấu thân phận cùng tung tích của mình, hai là danh môn chính phái, đi đâu cũng khoa trương “ta là người của môn này phái kia, cho nên các ngươi gặp ta phải khách khí!”, còn loại thứ ba chính là danh môn chính phái người lén lút sau lưng đi làm chuyện mờ ám mà vẫn không bỏ được thói quen bộ dáng, lại còn rất ngang nhiên giữa ban ngày ban mặt đi lại.

Huyền Lỗ, Mã Phàm hai người không nghi ngờ chính là thuộc về loại thứ ba, mà đồng thời trong trí nhớ của Ngô Chính ở tây vực sẽ có danh môn chính phái nào? Hoàn toàn không! Sơ qua cũng có thể tạm giả thuyết là người của Thiếu Lâm tự.

Nhưng Thiếu Lâm tự tại sao lại mờ ám xuất hiện ở đây!? Nếu Ngô Chính đoán không nhầm, khoảng cách từ Thiếu Lâm tự muốn đến Ngũ Nhạc kiếm phái con đường ngắn nhất chính là phải đi qua tòa thành này, nhưng nếu là vậy thì cũng đồng nghĩa với việc Thiếu Lâm tự lần này là muốn nhắm đến Ngũ Nhạc!?

“Hay! Thật hảo một cái Thiếu Lâm tự! Hệ thống ngươi nói thế giới này có thật sẽ diễn ra như ta đã biết trước sao?”

- Đúng vậy, “Tiểu Ngạo Giang Hồ” thế giới vẫn diễn ra theo đúng trình tự, trước khi tức chủ đặt chân đến đây.

Âm thanh quen thuộc của hệ thống vẫn như mọi khi lạnh nhạt vang lên trong đầu, Ngô Chính trong lòng lúc này chính là đang nổi bão, là người nắm bắt được tiên cơ biết trước tương lai, hần vốn dĩ sẽ không muốn can thiệp quá nhiều, chỉ muốn làm một vị khách qua đường có mặt đúng nơi đúng chỗ, được tận mắt chứng kiến hết thảy, đồng thời thỉnh thoảng tác động đôi chút ngăn cản các bi kịch không đáng có diễn ra.

Nhưng mà lúc này hệ thống lại cho hần biết, sự xuất hiện của hần tại thế giới này tương tự như một viên đá rơi vào mặt hồ, chỉ là gợn sóng nhỏ nhưng trong lúc bất tri bất giác lại thay đổi cả thế giới, nói cách khác “Tiểu Ngạo Giang Hồ” đã không còn là “Tiểu Ngạo Giang Hồ” mà hần biết.

- Xem ra ta không thể chậm trễ tăng lên tu vi!

- Tiểu huynh đệ vừa nói gì? Chúng ta nghe không rõ.

Ngồi đối diện nghe thấy Ngô Chính lẩm bẩm trong miệng Huyền Lỗ cũng không khỏi thắc mắc mà dò hỏi.

- Không việc gì, hai vị cứ tiếp tục, ta còn có việc xin phép cáo từ!

Ngô Chính dứt lời cũng đồng thời đứng dậy ly khai từ lâu, để lại Huyền Lỗ, Mã Phàm hai người ngơ ngác vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Mã Phàm, ta vừa rồi có nói lời gì quá đáng hay không?

- Không có!

Mã Phàm vẫn là rất kiêu lời lắc lư cái đầu.

.....

“Trong hai năm tiếp theo chương môn Tung Sơn phái Tả Lãnh Thiền cũng đã bắt đầu bố cục của mình, nhưng lúc này Thiếu Lâm tự trước một bước đã có động tác!? Nếu giả thiết Ngũ Nhạc kiểm phái từ đầu đã bị Thiếu Lâm tự dắt mũi há chẳng phải Thiếu Lâm tự tham vọng cũng quá lớn đi!”

Ngô Chính lúc này đang rào bước bên trong tòa thành, trong đầu không khỏi rối rắm một vò, dường như có hàng tá nghi vấn trong lòng không lời giải đáp.

Tung Sơn phái Tả Lãnh Thiền âm mưu bố cục mấy năm trời đều là vì tiêu diệt Ngũ Nhạc kiểm phái, trở thành một thế lực đối trọng với Thiếu Lâm tự cùng Võ Đang, tuy nhiên lúc này Võ Đang không có người tài để thừa kế, Xung Hư đạo trưởng dù chống cự đến cùng không tránh khỏi già yếu trở mặt nhìn Võ Đang suy kiệt héo mòn, sớm muộn địa vị trên giang hồ cũng sẽ bị đoạt mất, hiện nay chỉ còn lại Thiếu Lâm tự cùng Ngũ Nhạc kiểm phái, nếu lúc này Ngũ Nhạc kiểm phái bỗng nhiên suy yếu há chẳng phải giang hồ này trở thành cái ao sau vườn của Thiếu Lâm tự!?

Ngô Chính cũng không phải là ngu ngốc, nhìn xem “Tiểu Ngao Giang Hồ” chính kịch tranh chấp là vì đâu? Còn không phải là tại vì một quyền Tịch Tà Kiếm Phổ của nhà họ Lâm? Chỉ vì một quyền Tịch Tà Kiếm Phổ trước đó lại khiến toàn bộ giang hồ tằm máu, biết bao nhiêu môn phái lớn nhỏ cũng vì đó mà hoàn toàn tuyệt diệt triệt để biến mất trong lịch sử, đồng thời các thế lực danh tiếng đã từng một thời đối trọng cùng nhau như Côn Lôn, Cái Bang, Không Động.... bây giờ cũng chỉ còn lại thoi thóp một hơi thở giữ mình tồn tại, không dám lớn tiếng thở hắt một hơi.

Mà nếu tiếp tục nhìn sâu vào mảng chìm của tảng băng, hay thậm chí chỉ cần để ý đôi chút thì có thể thấy được, Tịch Tà Kiếm Phổ nguyên bản chính là Quỷ Hoa Bảo Điện tàn quyền, Quỷ Hoa Bảo Điện lại chính là một trong những võ học bị đánh mất của Thiếu Lâm tự, thế nhưng Thiếu Lâm tự là nơi nào? Há có thể muốn đánh cắp là đánh cắp, chưa kể thời điểm đó Hồng Diệp thiên sư, còn có Phương Chứng đại sư trong nguyên tác tu luyện Dịch Cân Kinh tu vi thâm sâu khó lường đến ngay cả Nhậm Ngã Hoàn còn vô phương đã bại, có thể đem so sánh với Đông Phương Bất Bại sau khi tu vi đại thành, hơn nữa Thiếu Lâm tự cao thủ nhiều như mây, xâm nhập Thiếu Lâm từ chẳng khác nào đặt nửa cái đầu vào quỹ môn quan chứ đừng nói chuyện rời đi.

Thế mà chuyện không thể nào xảy ra lúc bấy giờ lại thành có thể, và nạn nhân đầu tiên của Quỷ Hoa Bảo Điện không ai khác chính Hoa Sơn phái, một trong số ít những môn phái danh chấn giang hồ cực thịnh ở thời điểm đó, sau Hoa Sơn lại tiếp tục dần dà lan đến các nạn nhân tiếp theo, đến cuối cùng chỉ còn lại Võ Đang phái vì không tranh với đời mới an toàn giữ mình, cùng Ngũ Nhạc kiểm phái đối trọng với Thiếu Lâm tự.

Trong khoảng thời gian tiếp theo đó giang hồ lại tiếp tục chịu đã kích từ phía triều đình, từng bước từng bước một không ngừng áp bách suy yếu toàn bộ những thế lực chống cự lại mình, nhưng điều kỳ lạ đó là triều đình hoàn toàn bỏ qua... Thiếu Lâm tự!?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Năm năm sau

Sau tất cả sóng gió trôi qua Thiếu Lâm tự vẫn như thế sừng sững không ngã, hay nói cách khác là không chịu một chút ảnh hưởng nào, ngược lại càng ngày càng trở nên hưng thịnh.

Nếu Ngô Chính là người của thế giới này có lẽ sẽ vẫn nghĩ Thiếu Lâm tự cũng giống như Võ Đang yêu thích thanh tịnh không màng danh lợi hay tranh chấp với đời, nhờ thế mới có thể không bị cuốn theo thế sự giang hồ.

Thế nhưng Ngô Chính biết Hoàng Đế sáng lập ra nhà Minh, Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương thuở nhỏ đã từng làm hòa thượng ở chùa Hoàng Giác, xuất thân cũng là từ Thiếu Lâm tự, như vậy theo một chiều hướng nào đó Thiếu Lâm tự không thoát khỏi liên quan đến triều đình.

Triều đình năm lần bảy lượt muốn củng cố địa vị bằng cách trực tiếp áp bách các môn phái trên giang hồ, trong lúc đó Thiếu Lâm tự lại gián tiếp giáng một đòn nặng nề làm suy yếu đi thực lực tổng thể của các môn phái.

Hơn nữa, chung quy tất cả các đầu mối mà Ngô Chính có toàn bộ đều cùng chung một hướng đi, đồng thời chia thẳng mũi tên về phía Thiếu Lâm tự!?

Tất cả chỉ là ngẫu nhiên? Trên đời làm gì có sự trùng hợp nào hoàn hảo đến như vậy, chỉ ít Ngô Chính sống qua hai đời người còn chưa chứng kiến đến, vì vậy hẳn không tin tất cả chỉ là trùng hợp.

“Tiểu Ngao Giang Hồ thế giới rõ ràng là một cái âm mưu to chừng a, vậy mà tất cả những người trong cuộc đều hoàn toàn mù mắt!?”

Một đường trầm tư, Ngô Chính dường như đã trở nên thông suốt một vài điều.

Khi còn ở thế giới trước kia Ngô Chính chỉ có thể xem qua góc nhìn phim ảnh, hoàn toàn không có một cái nhìn toàn diện khách quan, chủ yếu là khi đó hắn tuy là thắc mắc nhưng cũng lười phải suy nghĩ quá nhiều những việc không liên hệ đến đời sống thực tế, chỉ muốn đưa mắt thưởng thức để mặc cho Kim Dung tiên bối muốn dẫn dắt hắn đi đâu thì theo.

Nhưng tình hình hiện tại không phải, hán lúc này tự mình đã có mặt ở nơi đây, dù là có thể tránh mưa nhưng làm sao để thoát khỏi nắng!? Thế giới chính là như vậy, nơi có người tất có gian hồ, dù hán có trốn đi đâu cũng không thể không cuốn theo vòng xoáy.

- Người có nghe chưa? Hai hôm trước Túy Tiên Hồng Lão cùng người nhà toàn bộ đều bị sát hại a.
- Đương nhiên là có nghe qua, người có biết là ai làm hay không?
- Còn phải hỏi, ngoại trừ Bá Dương bang ra còn ai có thể?
- Ta nghe nói Bá Dương bang hoành hành bá đạo, một lời không hợp là giết người vô cùng tàn ác, nhưng mà có liên quan gì đến Túy Tiên Hồng Lão a?
- Là do Túy Tiên Hồng Lão tính tình ngay thẳng, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, nào có ngờ lại rước họa đến thân.
- Ai... người tốt đúng là không được báo đáp a.

Ngô Chính lúc này còn đang quanh quẩn dạo bước mua vui trong tòa thành, nào ngờ dọc đường đi qua nghe được không ít tin tức thú vị từ các nhóm nhân sĩ giang hồ bàn tán, hầu hết đều là những chuyện chém giết cướp bóc, ân oán tình thù, còn có các loại tình tiết máu chó như lấy ân báo oán, lấy oán trả ân,... chung quy lại đều là chuyện thường ngày xảy ra như cơm bữa.

“Đến những nơi đông người quả thật là quyết định đúng đắn, ta còn đang lo lắng không biết nên đi nơi nào để tích lũy điểm sát lục đây, vừa lúc buồn ngủ lại gặp phải chiều manh, hắc hắc...”

Có được thông tin cần thiết, Ngô Chính lại không cần quanh quẩn tiếp tục ở đây, nhanh chóng thi triển Hoành Không Na Di ly khai khỏi tòa thành.

.....

Năm năm sau.

Bên ngoài Hành Sơn lục lâm phụ cận, bóng người quỷ dị như có như không, có người vừa mới thấy hán rất xa đằng sau, một cái chớp mắt không hay không biết đã vượt lên phía, chỉ thấy hán mặt nạ tiểu diện, trên người từ y trường bào pháp phối, hai chân như là đang đạp hư không lướt tới phía trước với tốc độ rất nhanh.

- Ta biết, ta biết, là hán, nhất định là hán!!!

Một tên trung niên hán phu đang đứng cùng đồng bạn vừa mới trông thấy bóng người quỷ dị lướt qua, lúc này tròn hai mắt, thần sắc vô cùng khoa trương hết lên.

- Người lại quen biết hán!? Đây này, ta nói người nên bớt khoa trương đi, kéo có ngày lại rước họa vào thân.

Nữ tử đi cùng nghe thấy trung niên nói vậy, không khỏi bĩu môi xem thường đáp trả.

- Không, không phải, ta không phải quen biết hán, người còn không có nghe qua Tiểu Diện Huyết Ma công tử!?
- A, không thể nào là hán, hán làm sao lại xuất hiện ở đây!?

Nữ tử trước đó vẫn còn bĩu môi khinh thường, lúc này nghe đến “Tiểu Diện Huyết Ma” danh tự lại càng tỏ ra khoa trương gấp bội, trực tiếp há hốc cả mồm.

- Trông lại người kia, người còn khoa trương hơn cả ta, Tiểu Diện Huyết Ma gần đây danh tiếng rất thịnh, người còn không biết vì sao?
- Ta chỉ nghe nói là hán hành tung rất khó đoán, võ công lại rất cao cường, hơn nữa lại cực kỳ hiếu sát, nghe nói số người chết trên tay của hán nhiều vô số kể dù là cả ngày ngồi đếm cũng không hết a, chung quy còn không phải là một tên ác nhân giết người không chớp mắt!?
- Đúng vậy, nghe nói năm năm trước Bá Dương bang hơn một ngàn thành viên tất cả trong một đêm đều bị hán sát hại, còn có Hồng Lâu hội, Thường Sơn trại, Huyết Thanh môn,... còn rất nhiều tổ chức khác bị tiêu diệt trong thời gian gần đây đều không thể thiếu bàn tay của hán a, nhưng mà có một chuyện mà ai cũng biết...

Hán tử trung niên như là thuộc lòng một hồi liệt kê ra vô số tội danh gắn liền với danh tự Tiểu Diện Huyết Ma, nhưng kỳ lạ là trong giọng nói lại giống như có một loại khâm phục ngưỡng mộ thậm chí sùng bái, hoàn toàn trái ngược với nội dung lời nói của hán.

Một bên trông thấy tên trung niên nam tử tự dung lại ngăn người ra đó mỉm cười, đồng bạn nữ tử cũng khỏi sốt ruột thôi thúc.

Một bên trông thấy tên trung niên nam tử tự dung lại ngăn người ra đó mỉm cười, đồng bạn nữ tử cũng khỏi sốt ruột thôi thúc.

- Người lại còn thần thần bí bí, nhanh nói, là chuyện gì mà ai cũng biết?
- Người không biết Tiểu Diện Huyết Ma còn có một cái tên khác là Tiểu Diện Hiệp sao?

- A, hán giết người nhiều như thế tại sao lại gọi là “Hiệp”, ta thấy “Huyết Ma” hai chữ càng hợp với hán hơn.

- Đối với phường ác ôn huyết sát thì “Huyết Ma” hai chữ đúng là rất hợp với hán, tuy nhiên đối với những người lương thiện trong lòng có nhân nghĩa, thường chỉ gọi hán là “Hiệp”!

- Này, ngươi có thôi thần thần bí bí hay không? Còn không chịu nói rõ ra...

Nữ tử mơ mơ hồ hồ càng lúc càng không ngăn nổi hiếu kỳ, ác nhân lại còn được gọi là “hiệp”!? Chuyện này không khỏi cũng quá kỳ lạ đi!

- Ha ha, bởi vì những kẻ hán giết đều là một phường ác ôn bá đạo hoành hành, nếu những kẻ đó không chết thì giờ này không biết còn có thêm bao nhiêu người dân vô tội bị giết hại không thương tiếc, tuy là Tiểu Diện Huyết Ma giết qua vô số người, nhưng là tất cả những tên đó đều rất đáng chết, bọn hán bị giết đúng là rất sáng khoái nhân tâm a!

- A!

Nữ tử một bên nghe xong, lúc này mồm đã ngoác ra không ngậm lại được.

Hắt xì!

- Lại là tên khốn kiếp nào nói xấu ta, hừ hừ, ta mà biết được nhất định sẽ bắt hán trần truồng chạy một vòng trong thành a.

Ở một nơi nào đó bên trong lục lâm, Tiểu Diện Huyết Ma danh tiếng cực thịnh trong lời kể lúc bấy giờ đang rất vô liêm sỉ chửi rủa ra mồm, rất rất không có một chút gì gọi là phong độ.

Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng đến tốc độ của hán, bước chân vẫn không một chút dừng lại chớp mắt lướt đi về phía trước.

- Tiểu Diện Huyết Ma, ta với ngươi không thù không oán, ngươi cũng không cần phải tuyệt tình như vậy a.

- Muốn nói chuyện thì dừng lại, bằng không Quý Sát Lão Đầu, lão đầu của ngươi hôm nay ta định!

Cách đó không xa phía trước, một tên lão niên hình dáng lồi thoi nhếch nhác, trên mặt biến dạng quỷ dị không ra hình người, tên lão giả này không ai khác chính là Quý Sát Lão Đầu, lúc này không chút rảnh rỗi đang phải vất vả chạy trốn truy sát.

Phía sau đuổi theo chính là Tiểu Diện Huyết Ma thân ảnh, tiểu diện mặt nạ cùng từ y trường bào không thể nhàm lẫn vào đâu, đang rất nhanh đuổi kịp tiếp cận Quý Sát Lão Đầu.

- Chỉ cần ngươi hứa không giết ta, ta cũng không chạy nữa...

- Được!

Quý Sát Lão Đầu nghe được lời hứa lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, hán tự tin lấy kinh nghiệm hành tẩu giang hồ của mình bấy lâu sẽ không phán đoán sai lầm, những tên chuyên đi làm việc nghĩa thường rất trọng danh dự, một lời nói ra cũng sẽ không dễ dàng nuốt lại, thế nên hán mới không cần chừa đường lại cước bộ.

Vi Đà Chương!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hai loại thân phận

Nhưng đề Quý Sát Lão Đầu thất vọng rồi, Tiểu Diện Huyết Ma không những nói không giữ lời, đã vậy còn nhân lúc hán không phòng bị ra tay ám toán.

- Ngươi...

Đối diện một chương thô sơ nhưng lại vô cùng bá đạo dũng mãnh, Quý Sát Lão Đầu hai mắt chỉ biết trợn ngược lên trời, hán lúc này đã không thể kịp phản ứng đối chiêu, chương kinh thuận thế va chạm vào thân thể hán, trong phút chốc Quý Sát Lão Đầu như là bị một chiếc xe tăng va vào người, thân thể từ trên cây tước khắc theo một đường chéo đập mạnh xuống mặt đất.

Ầm!

- Lời hứa có ăn được hay không!? Tin người như ngươi, không biết ngươi như thế nào có thể sống sót được đến bây giờ.

Tiểu Diện Huyết Ma nhìn cái thi thể của Quỷ Sát Lão Đầu lúc này đã bẹp dí dính sâu dưới mặt đất, hoàn toàn không có một chút gì gọi là lòng trắc ẩn, từ trong giọng nói có thể nghe được một loại chế nhạo cùng khinh bỉ đối với chủ nhân của thi thể, nếu hẳn thật sự có lòng trắc ẩn cũng đã không bị người ta gọi là “Huyết Ma”.

- Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm cao thủ sơ kỳ, nhận được 10 điểm sát lục.

Âm thanh quen thuộc của hệ thống lại một lần nữa vang lên, Tiểu Diện Huyết Ma danh tự, hay có thể nói là Ngô Chính năm năm trôi qua đã không ngừng nghỉ bước trên con đường “cày cáp giết quái”, một đường giết ra một phen danh tiếng, thành tựu cũng không đến nỗi quá tệ hại.

- Hệ thống ngươi cũng thật quá đáng, tu vi vừa tăng lên bây giờ chém giết đỉnh tiêm cao thủ chỉ lại nhận được 10 điểm sát lục, ngươi nói ta biết đi đâu tìm kiếm tuyệt đỉnh cao thủ đây!? Mà tìm được ta cũng không thể giết được a.

Ngô Chính lúc này so với năm năm trước ngoài trừ đáng đáp cao lớn hơn đôi chút, còn lại vẫn là cẩu hoàn cẩu không một chút sai biệt.

- Thế giới này tuy không nhiều nhưng cũng không thiếu tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ là túc chủ không muốn tìm kiếm mà thôi, chém giết vượt cấp có thể tích lũy điểm sát lục nhiều hơn gấp 20 lần, hệ thống vẫn là khuyến nghị túc chủ cố gắng tìm kiếm tuyệt đỉnh đối thủ khiêu chiến.

- Ngươi không cần phải khiêu khích, lấy thực lực ta lúc này đã đủ để bảo toàn tính mệnh, không cần phải mạo hiểm tăng cường tu vi.

Suốt năm năm qua Ngô Chính không biết bao nhiêu lần bị hệ thống lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ đi tìm đối thủ vượt cấp chiến đấu, cũng bởi vậy khiến hắn nhiều lần rơi vào tuyệt cảnh phải ngậm đắng nuốt cay vay mượn điểm sát lục từ hệ thống, cấp tốc lĩnh ngộ võ kỹ đồng thời tự thân đột phá tu vi trong chiến đấu, mới có thể từ cửa tử rút trở về một chân.

Nhưng cũng nhờ vậy dần dà rèn luyện để Ngô Chính chiến lực thực tế gần như đã tiếp cận có thể vượt qua một đại cảnh giới khiêu chiến, đương nhiên đánh đổi chính là nhiều lần trở thành tay chân “sai vặt” cho hệ thống đi can thiệp những chuyện bao đồng dở hơi trên đời, xem tí còn bị người ta gọi là “Thánh Nhân” không bằng.

- Cũng may ta giết người cũng là đủ nhiều, đủ cân bằng a, hệ thống, mở ra thông tin cá nhân giao diện.

- Theo lời túc chủ.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 18

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: đỉnh tiêm sơ kỳ

Danh hào: Tiểu Diện Huyết Ma, Tiểu Diện Hiệp.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 4), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoàn Không Na Di (xuất thần nhập hóa), Loa Toàn Cửu Ảnh (lô hóa thuần thanh), Vi Đà Chương (lô hóa thuần thanh).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hóa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 610 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 5240 (điểm danh vọng có thể dùng để chẩn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Ngô Chính có thể dùng ý niệm kiểm tra thông tin cá nhân, nhưng lâu ngày hắn càng yêu thích sai bảo hệ thống nhiều hơn, dù sao cũng để hắn vui đi phần nào cảm giác khi bị hệ thống dắt mũi bấy lâu.

Năm năm trôi qua tuy không tính là quá dài nhưng cũng không thể nói là ngắn, Ngô Chính tu vi đều là tự thân tôi luyện trong sinh tử mà ra, bởi vì điểm sát lục hắn tích lũy được hầu như chỉ đủ dùng để hối đoái các loại vũ kỹ cùng phụ trợ công pháp, còn có các loại đa dụng đan dược, trang bị cần thiết để phòng thân.

Ngoại trừ Huyền Ảnh Tử Bào sau khi nâng cấp tùy thời có thể huyền hóa kết hợp Loa Toàn Cửu Ảnh trong chiến đấu tạo đủ yếu tố bất ngờ, còn có

Bạch Thiết Tiểu Diện cũng hoàn thành xuất sắc mục đích ban đầu đề ra, nhưng để nói làm cho hắn đặc ý nhất vẫn là hai cái danh hào có được đối lập lẫn nhau từng một thời gây lên mâu thuẫn rất lớn khiến nhân sĩ giang hồ khắp nơi bàn tán xôn xao, cũng làm danh vọng chỉ số của hắn trong khoảng thời gian đó như là chấp cánh tăng trưởng.

Còn về điểm danh vọng tác dụng thực tiễn thì không cần phải bàn cãi, bằng chứng là Quý Sát Lão Đầu tu vì tương đương nhưng khi trông thấy hắn xuất hiện lại không còn một chút dừng khí đối diện, trực tiếp co căng mà chạy, đối lập với nam tử trung niên thần sắc khoa trương sùng bái khi tình cờ bắt gặp được hắn đi ngang qua, từ đó có thể thấy hai loại “chấn nhiếp” và “hảo cảm” công dụng vẫn là hoạt động rất tốt, giúp hắn bớt đi không ít phiền toái trong thời gian qua.

Ngoại trừ Tiểu Diện Huyết Ma thân phận, Ngô Chính còn có cho mình một thân phận khác đó chính là... “người qua đường”, hay nói khó nghe hơn là đường đường Tiểu Diện Huyết Ma thân phận chân thực lại là một tên diễn viên quần chúng.

Từ năm năm trước sau khi tiêu diệt Bá Dương bang, Ngô Chính một thân thương thế gần như là đã cận kề cái chết, hắn không còn cách nào khác ngoại trừ việc cầu cứu hệ thống vay mượn tài nguyên các loại phụ trợ công pháp cùng đan dược mới may mắn nhất lại được tính mệnh, đồng thời sau đó là hàng loạt các nhiệm vụ cường chế, đặc thù máu chó tình tiết để hắn lại nhận được Thuật Ẩn Giấu, có thể hoàn toàn che giấu tu vi, cho dù là ai cũng không thể nhìn thấu hắn sâu cạn.

Nhờ vậy Ngô Chính mới nảy ra một ý tưởng chia đôi thân phận, trong bóng tối hắn đóng vai trò một kẻ qua đường tầm thường đến không thể nào tầm thường hơn, một thân tu vi bị hắn che giấu không có một chút sơ hở, nhần nại làm một kẻ lãng du đi từ nơi này qua nơi khác dùng đôi mắt trần nhìn thấu đủ loại nhân tâm, sự việc diễn ra từ một góc nhìn chân thực nhất, đồng thời thu thập cho mình đầy đủ các loại thông tin cần thiết.

Nói theo cách khác, Ngô Chính chính là cặp mắt di động của Tiểu Diện Huyết Ma trong bóng tối.

Ở một khía cạnh khác, Ngô Chính bên ngoài ánh sáng hay nói chính xác hơn là Tiểu Diện Huyết Ma với đầy đủ các yếu tố làm một tên nhân vật chính như là hành hiệp trượng nghĩa ghét ác như thù, “khoa trương” theo cách thần thần bí bí, chỉ giết người ở những nơi có nhân chứng, đốt nhà cũng phải để lại danh tự dấu vết, có ý hướng nhân tâm về phía hắn từ một tên “ác ma” giết người không chớp mắt trở thành một tên “hiệp khách” mang trong mình tấm lòng “thánh nhân” cứu khổ cứu nạn.

Ngô Chính dùng một loại phương thức vi diệu khi chuyển từ cực âm phút chốc sang cực dương, sẽ tạo thành hàng loạt hiệu ứng cánh bướm lan rộng như là: “Thì ra là ta hiểu lầm hắn, hắn không phải là ác nhân, chỉ là hắn không quan tâm đến danh tiếng của mình, càng không muốn chúng ta phải biết ơn hắn!? Không được, hắn không quan tâm nhưng chúng ta quan tâm”, “Tên kia, là người vừa nói xấu Tiểu Diện Hiệp phải không!? Ta cho người biết...” cứ thế danh vọng của hắn như điều gặp gió không ngừng tăng lên.

Dù là danh tiếng rất thịnh nhưng ngược lại cũng không ảnh hưởng đến hắn bất tiện trong việc đi lại, nếu không Ngô Chính đi đến đâu cũng có người nhận biết được hắn nhào đến bắt chuyện giống như là hạc đứng giữa bầy gà, còn không phải khiến đám người có âm mưu làm chuyện mờ ám cấp tốc đào tẩu biến mất tung tích!? Như vậy thì còn làm ăn cái gì?

Mục đích của Ngô Chính không chỉ đơn giản như là tích lũy điểm danh vọng, sát lục tăng trưởng tu vi, hắn còn muốn đi sâu tìm hiểu chân thực mục đích của các môn phái, còn có diễn biến bố cục thay đổi bên trong “Tiểu Ngao Giang Hồ”.

- Quanh quẩn nơi này hơn đã một tháng thời gian, nếu không phải ta nhầm lẫn, chính kịch chắc hắn cũng đã nên diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tương kiến Lệnh Hồ Xung

Trong một tòa thành phụ cận Hành Sơn.

Lúc này bầu trời cũng đã chập tối, lốm đốm có thể thấy được ánh sao loe lói lơ lửng trên đầu, thường thì vào giờ này đáng lẽ ra mọi người đã có thể tìm kiếm cho mình một nơi dừng chân nghỉ qua đêm, tuy nhiên đó có lẽ sẽ là một ngày khác, chỉ ít không phải là hôm nay.

Thiên Thanh lâu, tuy không phải là thanh lâu duy nhất trong thành nhưng lại là thanh lâu có danh tiếng lớn nhất trong trăm dặm quanh đây, bất cứ khi nào người ta cũng có thể nhìn thấy bên trong Thiên Thanh lâu bóng người đông nghịt, chật kín cả đại sảnh chỗ ngồi cùng các gian phòng, nếu như người mong muốn một lần có thể thật tốt hưởng thụ nhân sinh của chính mình, chỉ cần người là nam nhân thì chắc chắn người không thể không một lần ghé đến nơi đây.

Từ phía trước thanh lâu mặt hàng, tụ năm tụ bảy các nhóm nữ tử ăn mặc phóng khoáng mỏng manh, trên người thanh la sam y thêu bằng chỉ vàng đỏ xanh cùng đủ loại hoa văn riêng biệt, chỉ thấy các nàng mỗi người đáng vẻ đều có cho mình những ưu khuyết điểm riêng, tuy nhiên khuyết điểm không một chút nào đủ để làm mờ đi những ưu điểm nổi bật của các nàng, làn da trắng nõn như được chăm sóc kỹ lưỡng, lông mi thon dài cong vút cùng thân thể ba vòng đường cong uốn lượn nhấp nhô, có thể nói nơi đây chính là thiên đường tuyệt hảo dành riêng cho nam nhân.

Ngày bình thường Thiên Thanh lâu cũng đã là nơi để đông đảo các nhân sĩ giang hồ, công tử phú tâu sau một ngày dài bôn ba vất vả tìm về nơi đây như

là một ngôi nhà thứ hai của mình, hôm nay tương tự cũng là như thế, nhưng khác biệt chính là dòng người kéo đến càng lúc càng đông, bắt tri bắt giác nhân số đã vượt quá gấp đôi gấp ba ngưỡng cửa thường ngày, cũng không thể không nói danh tiếng của Thiên Thanh lâu là vô cùng to lớn, tuy nhiên động lực chân chính để mọi người đến đây hôm nay lại chính là một tin tức không biết do ai đó phát ra: “Thiên Thanh lâu, Đông Phương Bất Bại cô nương đêm nay muốn tìm kiếm cho mình một phu quân như ý!”

Tại một hành lang con đường bên trong Thiên Thanh lâu, khác biệt mục đích với đông đảo những người đến nơi đây, hai tên nam nhân khoát trên mình cùng một loại sam y đồng phục, trường kiếm vắt ngang bên thắt lưng, từ trang phục của hai người có thể dễ dàng đoán biết được thân phận.

- Đại sư huynh, nơi này thật đẹp a, mau mau đi đến phía trước đi thôi.

Tên nam nhân dẫn đầu chen lấn bên trong đáng vẻ háo hức có phần loi choi nghịch ngợm như là hầu tử, tên gọi của hắn cũng không sai biệt tương tự với tính cách, không ai khác chính Hoa Sơn kiếm phái đệ tử thứ sáu của Quân Tử Kiếm Nhạc Bát Quân, danh tự Lục Hầu Nhi.

- Lục Hầu Nhi, những nơi như thế này chúng ta chỉ cần đến xem là được rồi, không cần phải phung phí tiền bạc, đừng quên chúng ta còn phải mua lương thực và các vật dụng hằng ngày, mau đi thôi, bằng không tiểu muội mà biết chúng ta đi đến nơi này sẽ rất phiền toái.

Đồng bạn Lục Hầu Nhi từ phía sau, lúc này kéo cánh tay hắn lại một bên căn dặn, chỉ thấy người này cao lớn hơn hắn nửa cái đầu, cùng thần sắc nghiêm chỉnh trên gương mặt hoàn toàn trái ngược với tính cách hào sảng phóng khoáng của hắn, người này không cần đoán chính là nhân vật chính trong “Tiểu Ngao Giang Hồ” truyện, Hoa Sơn kiếm phái đại sư huynh Lệnh Hồ Xung.

- Hắc hắc, đại sư huynh, người nhìn xem đây là cái gì?

- Lục Hầu Nhi người... người đừng nói với ta là người...

Lệnh Hồ Xung nhìn xâu tiền lắc lư trên tay Lục Hầu Nhi, lúc này cũng không khỏi trừng mắt nhìn hắn, còn tưởng rằng Lục Hầu Nhi lén lút sau lưng làm trò “bất hợp pháp”.

- Này này, không thể nào a, tiền này là ta dành dụm tích góp một năm nay, hiếm khi chúng ta có cơ hội được ra ngoài chơi, ta nói đại sư huynh không cần phải lo lắng, chúng ta chỉ uống chút rượu, sau đó mở mang một chút tầm mắt thôi mà, hắc hắc...

- Rất đúng, chẳng có mấy khi ta được uống hảo tửu, nhưng còn tiểu sư muội!? Cũng không thể bỏ mặc nàng một mình a.

- Đại sư huynh lại lo lắng cho tiểu sư muội? Chúng ta Hoa Sơn kiếm phái đệ tử võ công tuy không dám nói là quá cao cường nhưng cũng không phải là ai cũng có thể bắt nạt a, huống chi tiểu sư muội tu vi cũng không một chút kém ta, là đại sư huynh nghĩ nhiều rồi!

- Hai vị huynh đài dường như đang tìm kiếm chỗ ngồi? Nếu không ngại có thể đến đây cùng ta uống vài ly, ta một mình uống rượu cũng là không quen a.

Đúng lúc này, một giọng nói bên trong đại sảnh vang đến bên tai Lệnh Hồ Xung hai người, nhìn lại chỉ thấy một tên bạch y thiếu niên 18 19 tuổi, dáng dấp thon gọn mười phần trông như công tử thư sinh không giống với nhân sĩ trong giang hồ, đang ngồi cách đó không xa đồng thời nhìn về phía hai người.

Lục Hầu Nhi càng nhanh nhẹn liếc mắt chung quanh một vòng, chỉ thấy đại sảnh bên trong từ lúc nào đã đầy ắp bóng người, các lộ nhân sĩ vẫn còn đang không ngừng chen lấn, bàn ghế tọa vị hầu hết đều đã được lấp đầy, duy chỉ phía trước mắt thiếu niên chỗ ngồi là vẫn còn đôi ba chỗ trống.

- Hảo tửu nhưng không có tri giao cũng thật là vô vị, hai vị nếu không chê cũng có thể ngồi cùng ta đối ẩm.

Thiếu niên trông thấy Lệnh Hồ Xung hai người chần chừ, giọng nói nhàn nhạt vô thức vô cầu lại một lần nữa vang đến bên tai.

- Hảo tửu nhưng không có tri giao thật vô vị!? Hay, thật hay! Các hạ nếu đã có lòng ta làm sao có thể chê tốt đời xấu.

Lệnh Hồ Xung nghe vậy cũng không khỏi tán thán thiếu niên lời nói thâm thúy, lúc này không nhanh không chậm đã tiếp cận đến kế bên thiếu niên, Lệnh Hồ Xung cùng Lục Hầu Nhi hai người chấp tay nói.

- Tại hạ Hoa Sơn kiếm phái Lệnh Hồ Xung, tiểu tử này đi cùng chính là lục sư đệ của ta, Lục Hầu Nhi.

- Lục Hầu Nhi hữu lễ.

Đối diện Lệnh Hồ Xung hai người chấp tay, thiếu niên cũng không kiêu ngạo làm giá, đồng thời đứng lên chấp tay đáp lễ.

- Tại hạ Ngô Chính, hai vị hữu lễ, mời ngồi!

Thiếu niên này không ai khác chính là Ngô Chính, ngay người quanh đây rờn rờ cũng đã hơn một tháng, lúc bấy giờ trong nội tâm cũng là rất phấn khích.

Còn tại sao lại phấn khích thì có thể dễ dàng hình dung như thế này, Tiểu Ngao Giang Hồ thế giới bên trong Kim Dung hiệp truyện không chỉ có một phiên bản, từ nguyên bản đầu tiên Kim Dung tiền bối phát hành cho đến sau này các lượt chỉnh sửa để chiều lòng độc giả, lại tiếp tục qua tay các nhà xuất bản làm phim theo năm tháng không ngừng đổi mới, lâu ngày đã không còn ai phân biệt được đâu là bản đầu tiên, đâu là phiên bản do Kim Dung tiền bối tự tay chỉnh sửa, còn có rất nhiều các phiên bản truyền hình do các nhà làm phim biên kịch đạo diễn.

Nhưng lúc này Lệnh Hồ Xung lại xuất hiện ở đây, điều đó phần nào giúp Ngô Chính nắm bắt được bộ cục tình tiết diễn ra tiếp theo, không dám nói là

một trăm phần trăm chắc chắn, nhưng chỉ cần xác định thêm vài chi tiết là có thể hoàn toàn an tâm.

Hơn nữa Ngô Chính cũng là rất thú vị tò mò tên lãnh tử yêu thích rượu còn hơn tính mạng của mình như Lệnh Hồ Xung là người như thế nào mà lại có thể một tay trộm mất tâm tư của rất nhiều thiếu nữ, Ngô Chính một chân đã chen vào nơi đây há có thể lại không quan tâm, bàn tiệc hôm nay hẳn mời mục đích cũng là tương tự, Lệnh Hồ Xung nếu là để hẳn thất vọng không chừng lại để Ngô Chính cân nhắc có nên hay không cất bỏ “chân giữa” của Lệnh Hồ Xung, tránh sau này lại diễn ra bi kịch không đáng có.

Nhưng rất nhanh sau một màn qua lại lời nói khách khí, Lệnh Hồ Xung khi uống rượu chính là lúc tính cách của hắn bộc phát rõ ràng nhất.

- Khắc khắc, hảo tửu, quả nhiên là hảo tửu a! Lệnh Hồ Xung trong đời có hai thứ yêu thích nhất, thứ nhất chính là hảo tửu, được uống một ngụm hảo tửu nhân sinh chính là một lần sáng khoái, Ngô huynh, lại tiếp tục cạn một ly!

Dứt lời, Lệnh Hồ Xung lại một hơi dốc cạn ly rượu, thần sắc như là mê ly quên trời quên đất, lời nói cũng trở nên phóng khoáng thư thái hoàn toàn bộc lộ ưu điểm tính cách của hắn.

- Được, cạn!

Ngô Chính tay nâng ly rượu đồng thời đáp lễ, nhưng là trong lòng hắn cũng không khỏi cảm khái, nói chuyện một hồi hắn có thể thấy rõ Lệnh Hồ Xung làm người hào sảng, thô lỗ nhưng lại rất dễ dàng đạt được hảo cảm của người khác, giang hồ tẩm máu dầm mưa có thể gặp được một người thẳng thắn cùng hắn trò chuyện đối ẩm không cầu mưu lợi, Ngô Chính không thể tự phủ nhận trong thâm tâm lúc này cũng là một trận thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thiên kiều bá mị Đông Phương Bất Bại

- Đại sư huynh khoan đã, người còn chưa nói yêu thích thứ hai là cái gì a, có phải hay không là tiểu sư muội!? Hắc hắc...

Lục Hưu Nhi cũng là không bỏ được tính cách của mình, im hơi lặng tiếng bấy lâu rốt cuộc không nhịn được lên tiếng mà châm chọc.

- Ấc, khắc khắc... người con khi này mỗi lần đều không quên trêu chọc ta.

- Đại sư huynh không phủ nhận lời nói của ta, có phải hay không lời ta nói không sai a, ha ha...

- Người...

Lệnh Hồ Xung cùng Lục Hưu Nhi huynh đệ hai người diễn trò hề, Ngô Chính đối diện cũng là rất thú vị ngồi xem, nhưng đúng lúc này “giờ lành đã đến”, chứng kiến khách nhân tất cả đều đã ổn định chỗ ngồi, lúc này chính giữa đại sảnh phía trên bậc thềm, một tấm cuộn tròn thật to chậm rãi thả ra tạo thành một con đường thảm đỏ trải dài ngăn cách hai bên dòng người.

Đồng thời bốn phía cột đồng bên trên đã đổ sẵn dầu thắp từng trước đó lúc này cũng được châm lên, trong phút chốc phừng phực ngọn lửa sáng bùng cả đại sảnh bên trong.

P phía trên bậc thềm cánh cửa đằng sau bỗng nhiên mở toang ra, tú bà cũng từ đó bên trong uốn éo dáng người đi ra, chỉ thấy ngoại trừ hàng tá phấn son trên gương mặt, còn lại chính là các vết nhăn hằn theo năm tháng tuổi già cùng dáng người mập mạp đang ẻo lả làm điệu, tương phản với các mỹ nữ chung quanh, nếu là người không có định lực lần đầu tiên gặp phải tú bà chắc hẳn sẽ không tránh khỏi một phen phải nổi da gà vì kinh tởm, có thể nói đây chính là một con hàng “gây ói” chính hiệu.

Tuy nhiên phải nói mọi người có mặt ở đây hôm nay định lực đều là rất tốt, tay trái ôm mỹ nữ, tay phải nâng chung rượu, tận tình mà hưởng thụ thì dù trước mắt bỗng nhiên có bãi phân cũng chẳng mấy ai lại đi quan tâm.

Không để mọi người đợi lâu, tú bà trái phải động tác giơ lên hai tay ngụ ý nhắc nhở để mọi trật tự yên lặng, không khí bên trong đại sảnh lúc bấy giờ cũng trở nên im ắng, tất cả mọi người ánh mắt đều có một phần “bất đắc dĩ” cùng háo hức tập trung về phía tú bà.

Tú bà trở thành tâm điểm đương nhiên cũng không quên một phen điệu đà làm dáng, sau đó lại chỉnh giọng đôi chút, lúc này mới bắt đầu lớn tiếng nói.

- Mọi người đều biết, trên giang hồ hiện nay nhân vật lợi hại nhất được mọi người công nhận không ai khác chính là Đông Phương Bất Bại, tại nơi đây Thiên Thanh lâu chúng ta trong tất cả các hoa khôi, tình cờ lại có một nhân vật “lợi hại” không thua kém, cũng chính là... Đông Phương Bất Bại cô nương.

Bùng bùng bùng bùng!

Lời nói vừa dứt, tức khắc bốn phía lụa đỏ giăng ra tạo thành hình thập tự, cùng lúc đó không hay biết từ trên trời bất giác xuất hiện một thân ảnh nữ tử chậm rãi rơi xuống, chỉ thấy làn tóc như là thác nước cùng váy dài hồng nguyệt thướt tha tung bay trong gió, gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo giống như sứ

ngọc đã trải qua cẩn thận chế tác, bị làn tóc đen nhánh thoang thoảng che phủ lại càng tăng thêm phần nào vẻ linh động mông lung, tựa như là tiên nữ giáng trần trong huyền mộng của biết bao nam nhân.

Không cần phải đoán, người này không ai khác chỉ có thể là Đông Phương Bất Bại, từ trong đôi mắt tựa hai vầng trăng khuyết phát ra một loại thiên kiều bá mị, khi sương tái tuyết cùng hình dáng cao gầy, trong lúc giờ tay nhất chân đều có thể câu hồn đoạt phách, điểm áp quần phương khiến cho phần lớn nữ nhân trong thiên hạ đều phải ghen tỵ không thôi.

“Hoa nhan nguyệt mạo, điểm mỹ tuyệt luân!”

Cho dù là Ngô Chính định lực siêu phẩm lúc này khi trông thấy nàng cũng không thể ngăn mình trong tâm tán thán một câu, chỉ có thể nói nàng dung mạo như hoa như trăng, xinh đẹp tuyệt trần.

(Rất có lỗi với các đồng đạo, ta đã rất cố gắng hạn chế không dùng từ ngữ hán việt, tuy nhiên không dùng hán việt ngữ thì lấy cái gì miêu tả người ta bây giờ!?:(khổ tâm trong lòng mấy ai hay biết, chỉ cầu mọi người không chê trách, ta tự mình đã thập phần mãn nguyện!)

Tại đại sảnh bên trong lúc bấy giờ ngoại trừ Ngô Chính phần nào còn tỉnh táo, hầu hết mọi người ánh mắt đều trở nên mê ly chìm đắm hoàn toàn trong mông lung xúc cảm, chỉ cần một lời nói phát ra từ miệng Đông Phương Bất Bại lúc này, có khi cho dù là bất bôn hãn đi chết, bôn hãn cũng vui vẻ tình nguyện làm theo.

Dưới chân Đông Phương Bất Bại là bốn tấm lụa đỏ bất chéo hình thập tự giữ thân hình nàng lơ lửng trên không trung, đôi mắt kiều mị đánh đưa liếc ngang một vòng chung quanh, ngay sau đó một tấm lụa đỏ từ ống tay áo bên trong bắn về phía một tên nam tử “may mắn”.

Tên nam tử trung niên như là vừa nhặt được vàng, trên mặt không giấu được vẻ kinh hỉ, phối hợp toàn thân thả lỏng nương theo vãi lụa quần mình bay về phía trước.

Rất nhanh sau đó Đông Phương Bất Bại như là chấp cánh thả mình bay ngược về phía sau, cùng tên nam tử lui vào bên trong gian phòng.

- Ai... tên khốn kiếp may mắn.

Lục Hạo Nhi lúc này trông thấy Đông Phương Bất Bại thân ảnh khuất mất, cùng theo đằng sau là tên nam nhân vừa rồi may mắn “nhặt được vàng”, để Lục Hạo Nhi trong lòng rất rất không thoải mái.

- Hoa hồng là có gai, chỉ có thể ngắm nhìn không thể ăn a, Lục huynh cũng không cần phải luyến tiếc, ha ha...

Ngô Chính nghe được Lục Hạo Nhi lời nói cũng không khỏi buồn cười, nếu hắn biết được tên nam tử kia “may mắn” được chết trong tay mỹ nhân, không biết sẽ lại phản ứng như thế nào.

Dứt lời, Ngô Chính cũng buồn chán tiếp tục ở lại, trong tay lấy ra một nén bạc đặt lên trên bàn, sau đó dứt khoát quay lưng rời.

- A, Ngô huynh...

- Ta còn có việc phải đi, nhị vị bảo trọng, sau này có duyên tất lại tương phùng.

Nhìn theo Ngô Chính rời đi cùng lời nói vọng lại vang văng bên tai, Lệnh Hồ Xung hai người trong tâm cũng là một trận hâm mộ không thôi, bóng người tuấn dật tiêu sái, tiêu dao tự tại hành tẩu giang hồ, còn không phải là hai người nhân sinh mơ ước? Tiếc thay, có tâm nhưng trên lưng trách nhiệm cũng không thể bỏ xuống, Hoa Sơn kiếm phái chính là cho bọn hắn một ngôi nhà, đồng thời cũng là một sợi dây vô hình ràng buộc sự tự do của bọn hắn, Lệnh Hồ Xung tuy là không hối hận ngược lại còn cảm thấy may mắn, nhưng là ước ao cũng không thể nào ngăn cản a.

.....

Thiên Thanh lâu, bên trong một gian phòng cao cấp.

- Đêm còn thật dài, chúng ta cũng không cần vội vàng như vậy... hay là cùng ta trò chuyện chút đi.

Thiên kiều bá mị thân ảnh Đông Phương Bất Bại bên trên chiếc giường được trang trí lộng lẫy xa hoa, nghiêng người trườn dài khiêu mị nhìn về nam tử, yêu kiều nói.

- Được rồi, ta chiều ý nàng là được, nàng muốn cùng ta nói chuyện gì?

Trung niên nam tử ánh mắt cũng là mười phần nuông chiều đồng thời có một loại dục vọng không thể che giấu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại như là muốn nhào đến ăn tươi nuốt sống.

- Gần đây ta nghe nói nơi này thật nhiều cao thủ đều đồng loạt xuất hiện, không giống với bình thường mọi khi, hơn nữa tự đứng lại trong một đêm hoàn toàn biến mất không tăm tích, không biết là chuyện gì xảy ra, ta nghe được cũng là rất kinh hãi a...

- Hừ, nhắc đến thật là tức chết ta, chúng ta tụ tập thật nhiều cao thủ như thế chính là đối phó tên ma đầu Tiểu Diện Huyết Ma, tên khốn kiếp này năm lần bảy lượt vô cớ sát hại tiêu diệt hàng loạt các bang hội môn phái, nếu không có biện pháp ai mà biết khi nào hắn tìm đến chúng ta, nào ngờ tên ma đầu này từ đâu có được tin tức, trong lúc bọn ta không đề phòng tất cả đều bị hắn ám toán, hừ hừ, nếu là có ta ở đó hắn đừng hòng mà thoát thân.

Trung niên nam tử trong giọng nói tỏ ra mười phần uất ức, đương nhiên trước mặt giai nhân cũng không quên đề cao mình một chút, chỉ là đúng lúc này...

Thương Dương Kiếm!

Một đạo kiếm khí bất ngờ từ bên ngoài cửa sổ phá toang cánh cửa đồng thời đi xuyên qua yết hầu nam tử trung niên, để hấn hai mắt trợn trắng không nói nên lời, uất ức cùng vẻ không cam lòng trên gương mặt của hấn càng thể hiện rõ rệt hơn bao giờ hết.

Cái chết đến ngay tức khắc, thân thể nam tử trung niên theo quán tính ngã người xuống nền nhà, hai con mắt vẫn mở toang không thể nhắm lại, có thể nói là chết bất đắc kỳ tử.

- Chà chà, có vẻ như ngươi không thể chứng minh được lời nói của mình rồi!

Nhân nhật giọng nói phát ra từ thân ảnh không biết đã xuất hiện từ lúc nào, thân nhiên tọa vị trên chiếc ghế đối diện Đông Phương Bất Bại vị trí.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Uy hiếp!?

- A, ngươi giết người!? Ta là rất kinh hãi a.

Đông Phương Bất Bại giọng nói kiêu mị câu dẫn trái ngược với nội dung bên trong lời nói, ánh mắt lại rất thú vị tò mò nhìn phía thân ảnh trước mặt.

Một thân tử y trường bào cùng tiểu diện mặt nạ hầu như lúc nào cũng mang bên người, từ hai đặc điểm nổi bật kể trên có thể nhận biết người đến không ai khác chính là Ngô Chính trong vai Tiểu Diện Huyết Ma.

- Ha ha... ngươi không cần phải cố ý câu dẫn ta, đường đường đại danh đỉnh đỉnh Đông Phương Bất Bại há lại có thể bị kẻ khác dọa sợ!?

- Nghe danh Tiểu Diện Huyết Ma đã lâu, hôm nay diện kiến quả nhiên phù danh hữu thực, không biết công tử tìm đến Đông Phương phải chăng là cũng có chút hứng thú...

Đông Phương Bất Bại vẫn là trườn dài trên giường vừa nói vừa thay đổi tư thế, uốn lượn cơ thể để lộ ra đường cong chết người đối với nam nhân, nếu không có định lực thật tốt lúc này dù là ai cũng phải muốn “quỳ xuống!” xin được dẫn vật.

- Ta nói rồi, câu dẫn ta cũng vô dụng, ta đến đây chỉ có một mục đích duy nhất, dùng một thông tin đối với ngươi có lẽ là vô cùng quan trọng, đổi lấy một câu trả lời của ngươi cho thắc mắc của ta bấy lâu cùng một yêu cầu không quá đáng đồng thời còn trong khả năng của ngươi.

Ngô Chính ngoài miệng là như vậy, nhưng trong tâm là hàng ngàn con hắc mã đang xông xáo chạy qua, quả thật Đông Phương Bất Bại mị lực sát thương quá lớn, ở trong tình cảnh này dù là thầy tu cũng muốn cời bỏ cà sa, quy về hồng trần.

Nếu không phải Ngô Chính còn ôm trong lòng mục đích trước đó của mình mới may mắn chống cự được, nếu không còn không biết bị Đông Phương Bất Bại hại chết lúc nào không hay.

Tuy bề ngoài chỉ là vài câu nói đơn giản, nhưng Đông Phương Bất Bại là ai? Đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo há có thể không một chút phòng bị, tên ngu ngốc trung niên nam nhân kia còn không biết, nhưng Ngô Chính là biết trước kịch bản, nếu không phải hấn ra tay trước giết chết tên nam nhân kia thì sớm muộn cũng bị Đông Phương Bất Bại giết, chỉ bằng mượn hấn thi thể để nói cho Đông Phương Bất Bại biết “ta không phải là quả hồng mềm, ta có thực lực”, đồng thời Đông Phương Bất Bại cũng đồng ý ám chỉ “quả nhiên phù danh hữu thực”, bằng không lúc này còn không phải là ăn nhẹ vài cây kim châm, đánh nhẹ thêm vài hiệp sau đó mới dần dần có thể bắt chuyện!?

Mà trước đó Ngô Chính lén lút nhưng không dùng Thuật Ẩn Giấu nên cũng đã bị Đông Phương Bất Bại phát hiện vị trí, hay nói cách khác là Ngô Chính nếu muốn bắt chuyện với Đông Phương Bất Bại thì không thể dùng phương thức bình thường.

Hấn dám trực tiếp quang minh chính đại mà đến chính là “tự tin vào thực lực”, giết người là để “chứng minh thực lực”, cuối cùng là thắng thần nói rõ mục đích của mình ở tư thế hai bên “ngang hàng giao luận” chính là phương thức giao tiếp tốt nhất Ngô Chính có thể nghĩ ra, hấn còn là không biết tính cách của Đông Phương Bất Bại? Còn không phải một lời không hợp là giết!?

Cũng không phải là Ngô Chính quá nhất gan toan tính sâu xa, nhưng sự thực là Thuật Thăm Dò cho hấn biết tuyệt đỉnh trung kỳ cao thủ Đông Phương Bất Bại tuyệt đối không phải là hấn bây giờ có thể tùy ý đối kháng, hơn nữa Ngô Chính cũng không muốn mình đứng ở thế bị động, thế nên quyền cước không lại cũng chỉ có thể chơi mưu kế.

- Tiểu Diện công tử chính là muốn chiếm tiện nghi chỗ ta sao? Một thông tin của ngươi có thể đổi lấy một thông tin từ ta cùng một yêu cầu? Trên đời há lại có loại làm ăn nào tốt như vậy, nếu có ta cũng là rất muốn làm a.

Đông Phương Bất Bại trong lời nói đã có mấy phần bức bối, trong tâm cũng là đang nghiêng rằng chữ xối xả Ngô Chính không thôi, “Ngươi có phải là nam nhân hay không!? Ta làm đủ tư thế mệt mỏi như thế ngươi còn có thể ung dung ngồi đó? Phi lý, quá phi lý...”

- Đương nhiên là có, ngươi... thật sự, không muốn biết tung tích của muội muội ngươi sao?

Ngô Chính ngược lại vẫn là rất thông thả trong lời nói, nhưng ngay tức khắc sau đó, một sợi tóc trên đầu của hắn bắt tri bắt giác lơ lửng rơi xuống trong lòng bàn tay, chỉ thấy cách đầu hắn một li ghim vào đằng sau chiếc ghế là một cây kim châm màu vàng.

Lúc này Đông Phương Bất Bại vẫn là kiêu nị tư thế, chậm rãi đứng dậy rời giường, trên tay vuốt ve một cây kim châm khác, khiêu mi nhìn về phía Ngô Chính.

- Ngươi là muốn uy hiếp ta sao? Nói, tại sao ngươi lại biết muội muội của ta? Lúc này nàng đang ở đâu?

“Quả nhiên là sẽ phản ứng như thế, cùng miêu tả tính cách trong các bài viết của Kim Dung tiền bối vẫn là không sai biệt a.”

Đối diện Đông Phương Bất Bại ánh mắt sắc bén chứa sát ý cùng đủ loại hỗn loạn tâm tình che giấu bên trong, Ngô Chính cũng không khỏi trong lòng thờ dài thương cảm, tuy nhiên thương cảm là thương cảm, cũng không thể để nó ảnh hưởng đến chính sự.

- Ngươi yên tâm, nàng vẫn là đang sống rất tốt, đồng môn tỉ muội đối xử với nàng cũng không tệ, chỉ là tư tưởng bị đầu độc quá thâm căn cố đế khiến nàng bản tính vốn lương thiện lại càng trở nên thiên chân vô tà, không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, thế gian âm lạnh, nếu một ngày biết đầu nàng bị lưu lạc bên ngoài, ngươi nói nàng có thể hay không... sẽ vô sự!?

- Ngươi dám...

Đông Phương Bất Bại không phải là ngu ngốc, Ngô Chính có thể biết được nàng từng có muội muội đã đủ để chứng minh năm thành Ngô Chính không nói dối, hơn nữa mục đích của hắn lúc đến đây cũng rất chân thành nói rõ là muốn trao đổi và lợi dụng lẫn nhau lại xác thực thêm ba thành tin tưởng, lúc này không đạt được mục đích hắn lại muốn dùng muội muội của nàng để uy hiếp, trong khi lại hoàn toàn bỏ qua lời cảnh cáo của nàng trước đó, hay nói cách khác là Ngô Chính đến đây là có mười phần chuẩn bị và nắm chắc, bằng không cho dù là ai khi đối mặt với Đông Phương Bất Bại nàng cũng phải tự thân rơi vào yếu thế.

- Tiểu Diện công tử nổi danh hành hiệp trượng nghĩa ghét ác như thù, như thế nào hôm nay lại muốn uy hiếp một nữ tử như ta!? Hơn nữa lấy hành vi của công tử trước nay chắc hẳn sẽ không làm nên chuyện gì bất nhân bất nghĩa a.

Đông Phương Bất Bại quả nhiên không hổ là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, rất nhanh đã áp chế tâm tình của mình, tuy nhiên không nghi ngờ là nàng vừa lùi một bước thật xa, Đông Phương Bất Bại cho dù có kiêu ngạo đến đâu nhưng khi liên quan đến thân tình vẫn là rất ra dáng nữ tử “yếu đuối”.

- Ta chính là chướng mắt kẻ nào sẽ giết kẻ đó, cũng không phân biệt nam nữ vai vế, nhưng ai mà biết bọn hắn thích nói về ta như thế nào!? Cái gì mà hành hiệp trượng nghĩa, lại còn ghét ác như thù!? Danh tiếng thứ này có ăn được hay không? Ta chính là không quan tâm a.

Ngô Chính thật ra muốn nói là: “ta vì không quan tâm cho nên danh tiếng của ta mới càng ngày càng lớn, đã vậy đại gì lại đi quan tâm!? Tò ra “bất cần đời” phong thái còn không phải càng thêm ngẫu nhiên, càng thêm danh tiếng sao?”

Đúng vậy, đó chính là phương thức tích lũy điểm danh vọng theo phong cách thế kỷ 21, một loại trò vật nhưng ở thế giới này hiệu quả của nó chính là được phóng đại lên cực lớn, nhất là sau khi Ngô Chính đã chứng minh được thực lực của mình.

Đù thần bí! Đù khoa trương! Đù phong thái! Đù thực lực!

Đây chính là bốn yếu quyết tuyệt kỹ bên trong “Danh Vọng Chân Kinh” tâm pháp, một bộ tuyệt học sau khi trải qua hai đời làm người Ngô Chính đã thành công sáng tạo ra, bên trong chân kinh là những chiêu thức vi diệu nhằm củng cố hình tượng và hướng nhân tâm về phía mình, ngoài ra còn có một loại chần nhíp công dụng khiến mọi kẻ địch đều phải e ngại khi đối mặt với hắn, có thể nói môn tuyệt học này góp phần không nhỏ tạo nên tên tuổi của Ngô Chính đi cùng với danh tự Tiểu Diện Huyết Ma lúc bấy giờ.

Tuy nhiên hắn không biết, mấy năm sau đó khi hắn đã rời khỏi thế giới này rất lâu, một tên thiếu niên gặp phải hiểm cảnh bị ép phải rơi xuống trăm dặm vực sâu, nào ngờ phía dưới vực sâu lại là một vùng nước tình cờ cứu mạng hắn, lại càng không ngờ là phía dưới vùng nước lại có một hang động, bên trong hang động lại cất giấu “Danh Vọng Chân Kinh”, từ đó cuộc đời thiếu niên thay đổi nghiêng trời lệch đất, hai bàn tay trắng làm ra một phen thành tựu, trên đời một lần nữa lại tái hiện Tiểu Diện Huyết Ma, bước tiếp trên con đường huyền thoại của mình... đương nhiên hết thảy đều là huyền tượng của Ngô Chính trong lúc rảnh rỗi mà thôi, hoàn toàn không liên quan đến thực tế.

(Lại một lần nữa cáo lỗi các đồng bào huynh đệ, tự dung viết tới đoạn trên lại bị “đính” quá, không thể tự tay ngừng lại bàn phím, mọi người cứ xem như là giải trí nhè, ta không phải là cố ý... thật sự là không cố ý, hắc hắc!)

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Một câu hỏi và hai yêu cầu!

- Hừ, điều kiện của ngươi là gì?

Cảm giác bị uy hiếp đúng là không một chút dễ chịu, tuy nhiên vì sự an toàn của muội muội, Đông Phương Bất Bại vẫn là rất kiên nhẫn, đương nhiên sau khi xác thực thông tin chính xác, có còn kiên nhẫn nữa hay không lại là một chuyện khác.

- Dễ nói, như ta đã nói trước đó, ta có một thắc mắc và một yêu cầu, không phải, là một thắc mắc và hai yêu cầu! Ngươi muốn nghe cái nào trước đây?

Ngô Chính cảm giác được mình đã nắm đầu chuỗi, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội được nước lấn tới, lúc này hắn đang có một loại ý định rất xấu xa trong đầu, nếu Đông Phương Bất Bại có thể thấy được thần sắc của hắn phía sau tiểu diện, chắc chắn sẽ ngay tức khắc không ngần ngại cho hắn ăn thêm một cây kim châm.

- Ngươi, ngươi... hừ, đừng kéo dài thời gian, nhanh nói!

- Ài, không vui chút nào, vậy ta đặt câu hỏi cho ngươi trước! Ngươi, không, là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo có suy nghĩ như thế nào về Thiếu Lâm tự?

Trông thấy Đông Phương Bất Bại nổi câu sắp phát hồng rồi, Ngô Chính cũng không muốn lại tiếp tục trêu chọc vào tổ ong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Thiếu Lâm tự!? Ngươi cũng phát hiện được?

- Đây đây, là ta hỏi còn ngươi trả lời! Như thế nào ngươi lại hỏi ngược lại ta?

- Ngươi...

Đông Phương Bất Bại thật là muốn điên lên rồi, Ngô Chính quá vô liêm sỉ, không những được nước lấn tới, còn rất không để nằng trong mắt, mỗi lời nói đều là khiến nằng phát cáu, khiến nằng có một loại cảm giác muốn dùng ngàn vạn kim châm biến hắn thành một cái tổ ong.

- Hừ, Thiếu Lâm tự đã tâm rất lớn, hơn nữa dường như mục đích cũng giống như ta, muốn thống nhất giang hồ mà thôi, chỉ là Thiếu Lâm tự cùng ta Nhật Nguyệt thần giáo chọn phương thức làm việc khác nhau, chỉ ít cách làm của ta còn quang minh chính đại hơn danh môn chính phái bọn hắn gấp trăm ngàn lần!

Tự tin cùng kiêu ngạo là hai cá tính đặc biệt nhất của Đông Phương Bất Bại, “muốn thống nhất giang hồ mà thôi” một câu nói đao to búa lớn trong miệng của Đông Phương Bất Bại lại nghe thành một việc đơn giản vô cùng, như là ai cũng có thể làm được.

- Rất ngoan, thưởng cho ngươi một chút thông tin, ngươi muốn nghe hay không?

Ngô Chính cũng rất vừa ý với câu trả lời vừa rồi, biểu hiện tốt chính là được thưởng, hắn đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Chỉ là dứt lời lại thấy năm sáu đạo châm ảnh lướt qua trước mắt hắn, tương tự lúc trước ghim vào đằng sau chiếc ghế hắn đang ngồi.

- Ngươi đang thử thách tính kiên nhẫn của ta!?

Chủ nhân của các lộ châm ảnh Đông Phương Bất Bại cũng không một chút phủ nhận hành vi của mình vừa rồi, giọng nói càng thêm chất chứa sự uy hiếp.

- Ài, không có một chút nào nữ tính! Lần này miễn phí nói cho ngươi biết một tin tức, Thiếu Lâm tự từ năm năm trước đã bắt đầu nhắm vào các môn phái lớn, còn ngươi bây giờ chỉ là mới thu về một vài cái suy tàn tổ chức!? Ta thật sự là thắc mắc ngươi lấy tự tin ở đâu ra để thống nhất giang hồ đây!? Bằng vào một thân tuyệt đỉnh trung kỳ tu vi của ngươi sao? Ta lại nói cho ngươi biết Phương Chứng đại sư chính là tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi, hơn nữa Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm tự có thể nào lại thua cho Quỷ Hoa Bảo Điện của ngươi? Mà Quỷ Hoa Bảo Điện dường như cũng không phải là của Nhật Nguyệt thần giáo nhà ngươi a.

Ngô Chính không nhanh không chậm nói ra một loạt các vấn đề, trong đó không thiếu một loại nhắc nhở Đông Phương Bất Bại quá mức ngây thơ, ngây thơ ở đây chính là so với Thiếu Lâm tự bố cục chỗ dựa cũng là đồng quan điểm đó là lấy thực lực làm chủ đạo, nhưng Thiếu Lâm tự không xem thường các lộ anh hùng nhân sĩ trên giang hồ, một mực ẩn tàng từ trong bóng tối dùng mưu đoạt lợi, trong khi Đông Phương Bất Bại từ khi đánh ngã Nhậm Ngã Hoành leo lên giáo chủ ngôi vị, lại vô tình bị quyền lực to lớn che mắt, đánh mất nhân quang thuần khiết không còn nhìn được quá rõ vấn đề.

- Thiếu Lâm tự Phương Chứng đại sư mạnh hơn ta!? Ngươi lại còn biết Quỷ Hoa Bảo Điện!? Tiểu Diện Huyết Ma, ngươi... rốt cuộc là ai? Tại sao phải nói cho ta những điều này?

Đông Phương Bất Bại hết lần này đến lần khác tâm tình biến hóa, từ thú vị cho đến cáu gắt, từ tức giận phần nộ cho đến kinh ngạc liên tiếp, nhưng là lần này Đông Phương Bất Bại hoàn toàn có một loại cảm giác kinh hãi rồi, loại cảm giác này cho dù là lúc đối mặt với Nhậm Ngã Hoành cũng không thể khiến cho nằng cảm thấy sợ hãi như thế.

Nhưng Ngô Chính lại rất khác, không một ai biết được thân phận chân thật của hắn, hơn nữa hắn lại có thể nhìn thấu tu vi của nằng, nói rõ hắn thực lực chắc chắn là không thể yếu hơn nằng, chưa hết, trong lời hắn nói còn có cả Phương Chứng đại sư tu vi, vậy có thể nào là hắn cũng mạnh hơn nằng!? Phải

đánh mới biết! Cho dù là Phương Chứng đại sư có đến đây nàng cũng không e ngại muốn chiến một trận.

Tuy nhiên câu nói cuối cùng của Ngô Chính mới thật sự là nguyên nhân khiến nàng sợ hãi, đây chính là ám chỉ thủ đoạn gián tiếp gây nên sóng gió giang hồ mấy chục năm trước đây của Thiếu Lâm tự, Đông Phương Bất Bại trước đó đã từng nghi ngờ, nhưng lúc này được chính miệng Ngô Chính khẳng định, để cho nàng thập phần tin tưởng suy đoán của mình là không sai, đồng thời kéo lên tấm màn bí ẩn suốt mấy chục năm qua, để cho nàng dường như ngay tức khắc có thể thông suốt hết thảy sự việc.

Mà quan trọng hơn hết là tại sao Ngô Chính lại nói với nàng những điều này? Mục đích chân chính của hắn là gì?

- Ha ha, rất ngạc nhiên phải không? Không cần phải suy đoán sâu xa, vừa rồi ta chỉ là muốn thưởng cho ngươi a...

Đúng vậy, chính là Đông Phương Bất Bại bộ dáng hiện tại để cho Ngô Chính vẫn là rất ưa thích nhìn thấy, phải biết là một người xuyên việt am hiểu về Tiểu Ngạo Giang Hồ bên trong, có thể làm cho Đông Phương Bất Bại hoa dung thất sắc cũng chính là một loại thành tựu to lớn nào đó để hắn vô cùng khoái chí.

- Được rồi, tiếp đến là yêu cầu thứ nhất của ta! Đương nhiên là sẽ trong khả năng của ngươi, ta muốn...

...

- Cái gì!? Ngươi cũng quá điên cuồng đi! Ngươi không sợ nếu ta tiết lộ bên ngoài, giang hồ khắp nơi đều sẽ truy sát ngươi sao?

Đông Phương Bất Bại lúc này đã không còn một chút nào là đáng vẻ, trực tiếp trợn ngược hai con mắt, dường như vừa nghe điều gì đó vô cùng khủng khiếp, quá mức không thể tin tưởng được.

- Hừ, khắp giang hồ truy sát thì sao? Đến một người ta chính là giết một người, nếu lại đến nhiều hơn nữa ta cũng không ngại chém giết hết thảy, nhưng mà trước hết các ngươi vẫn là tìm được thân phận chân chính của ta đi rồi hãy nói, hơn nữa ta vừa có cho mình một đồng minh cũng rất mạnh mẽ a, hắc hắc...

Ngô Chính cũng không khỏi cười thầm trong bụng, phản ứng cái này cũng là quá sai đi, Đông Phương Bất Bại cao ngạo kiêu mị hình tượng, lúc này không biết bị lời nói của hắn biến ra thành cái gì hình dáng rồi.

- Hừ, được thôi, ta giúp ngươi một tay là được, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng đến Nhật Nguyệt thần giáo, những chuyện khác không liên quan đến ta.

- Ha ha, thoải mái, Đông Phương Bất Bại giáo chủ vẫn là rất quyết đoán a, bất quá ta vẫn là còn một yêu cầu!

Không vô liêm sỉ, không thực dụng, không phải là Ngô Chính! Có tiện nghi tất nhiên phải độc chiếm, có thể nào lại bỏ lỡ!?

- Ngươi đứng lại tỏ ra thần thần bí bí, nhanh nói, ta cũng không có thời gian rảnh rồi mà tiếp tục đôi co với ngươi.

- Yêu cầu này của ta rất đơn giản, không phải là nói với Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ thân phận, cũng không phải là cái kia lợi hại nhất Đông Phương Bất Bại, ta muốn nói là Đông Phương Bạch ngươi khi không có những thứ khác đi kèm! Từ giờ phút này trở đi, ta muốn ngươi chính là nữ nhân của ta!

Ngô Chính lúc này trong giọng nói đã không còn có loại nửa đùa nửa thật, mà hoàn toàn là lấy tư thái “bề trên” bá đạo ngang ngược ra lệnh cho Đông Phương Bất Bại.

Đối với hắn mà nói cuộc đời của Đông Phương Bất Bại chính là vô cùng bi thảm, đáng thương, từ lúc Ngô Chính đặt chân đến thế giới này không thể không nói đến mục đích chân phát thuần khiết nhất của hắn chính là ngăn cản các loại bi kịch xảy ra với những người không xứng đáng phải nhận nó.

Lúc bấy giờ, Đông Phương Bất Bại chính là người đầu tiên ngay lập tức xuất hiện trong đầu Ngô Chính, đó cũng không phải là một loại dục vọng ham muốn của nam nhân, chưa kể lúc này hắn còn chưa phân biệt được “Tiểu Ngạo Giang Hồ” phiên bản bên trong là như thế nào, biết đâu Đông Phương Bất Bại là một tên nam nhân thì sao!? Ai có thể biết chắc thế giới này có phải hay không là phiên bản đầu tiên của Kim Dung tiên bối?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nàng đã bị bắt!

Đương nhiên nếu Đông Phương Bất Bại là nam nhân thì hắn cũng không ngại có thêm cho mình một tên đệ đệ, còn nói muốn làm ca ca của hắn thì... quên đi.

Hơn nữa cũng không thể phủ nhận dung mạo của Đông Phương Bất Bại quá mức xuất chúng, để Ngô Chính từ ý định ban đầu muốn làm một tên thánh nhân lúc này cũng không khỏi phải lật lọng thay đổi chủ ý, trực tiếp làm đạo tặc cướp hoa đem về chiếm hữu làm của riêng, không ai chạm tay vào được.

Nhưng quan trọng hơn hết chính là Ngô Chính trong đầu thực dụng chỉ tâm, hấn vốn dĩ không tin vào các loại lời hứa, lời thề vớ vẩn gì đó, chuyện hứa suông ra mồm sau đó nuốt xuống cũng không phải là Ngô Chính chưa từng làm, vì lợi ích mà giết người vô tội còn có thể chấp nhận được, huống chi chỉ là đôi ba câu nói ngoài tai?

Là ai có thể cam đoan Đông Phương Bất Bại sẽ giữ lời? Có khi không hay không biết nàng còn có ý định tương kế tựu kế cho hấn một hố cũng không chừng.

Đông Phương Bất Bại chính là loại người đã quen nắm giữ trong tay quyền lực, thực lực đi cùng với trí tuệ, loại người như thế sẽ chấp nhận bị người khác tiêu khiển múa cột như một con rối? Đó chỉ là huyền tưởng của tiểu thuyết gia mà thôi!

Chỉ có hai chữ “chiếm hữu” mới có thể hoàn toàn triệt để an tâm, Đông Phương Bất Bại ưu điểm cũng là khuyết điểm lớn nhất trong tính cách của nàng chính là một khi đã xác định được nam nhân của mình, nàng sẽ trở nên vô cùng lỳ tình, mù quáng một cách đến khó tin, cho dù là trăm cay ngàn đắng cũng vô phương dao động được chân tâm của nàng, có thể nói kẻ có thể nhận được tâm ý của nàng đó chính là phúc kiếp ba đời tổ tiên truyền lại.

Về phần Ngô Chính đương nhiên là không phải, hấn chính là muốn lợi dụng muội muội của nàng cưỡng ép bắt về, cũng không lo cái gì mà có được tâm ý hay không, phải biết lửa gần rơm lâu ngày rồi cũng cháy, tình cảm có thể vun đắp theo thời gian, tuy nhiên nếu bị người khác đến chiếm trước, hấn chính là không thể lấy về được, thế nên phải tiên phát chế nhân, một phen hảo hảo đánh dấu bản quyền.

- Này này, có cần phải phản ứng quá đáng như vậy không!? Ta nói là người từ lúc này chính là nữ nhân của ta, làm nữ nhân của ta cũng có thua lỗ a!

Trông thấy Đông Phương Bất Bại lúc này đã hoàn toàn ngây người nhìn hấn, Ngô Chính cũng không khỏi lên tiếng nhắc nhở, đây dù sao cũng là cơ hội cho hấn nhất tiễn song điêu a, nhất định phải tận dụng, tuyệt đối phải tận dụng, không thể dễ dàng từ bỏ.

- Phi... ha ha, ta còn tưởng người không phải là nam nhân a, chết cười ta mất, cái gì mà làm nữ nhân của người không thua lỗ? Người cũng là quá biết cách tự luyện đi.

Đông Phương Bất Bại như là sực tỉnh dậy, bắt giác phì cười lên, dáng người lười biếng lúc này lại trườn dài trên chiếc giường, ai có thể nào ngờ đường đường là Tiểu Diện Huyết Ma giết người không chớp mắt lại còn có mặt này “đáng yêu” kia cạnh!? Lần này cũng là để nàng mở rộng tầm mắt không thôi.

- Ta nói người là nữ nhân của ta thì chính là như vậy, hừ, nữ nhân của ta động vào chính là phòng tay, không tin tưởng người cứ thử cùng nam nhân khác thân mật, để xem ta có hay không phanh thây hấn thành trăm ngàn mảnh.

Dứt lời Ngô Chính cũng là đứng dậy xoay lưng muốn ly khai, đương nhiên cũng không quên để lại tung tích của muội muội nàng.

- Muội muội của người, Hằng Sơn kiếm phái, Nghi Lâm!

- Khoan đi.

Nhưng để Ngô Chính bất ngờ lúc này Đông Phương Bất Bại từ trên chiếc giường tự lúc nào không hay biết đã đứng kế bên hấn, kim châm bén nhọn trên tay chỉ cách xa yết hầu của hấn nửa phân khoảng cách, chỉ cần hơi cử động không cần nghi ngờ Ngô Chính chính là muốn đối mặt với tử thần.

“Chết tiệt, ta lại chạy chậm một bước!”

Ngô Chính trong lòng cười khổ không thôi, hấn nguyên bản cũng đã đoán biết Đông Phương Bất Bại sau khi đạt được mục đích chính là không dễ dàng bỏ qua cho hấn, đang lúc muốn đào tẩu nhưng hấn lại vận phần không ngờ được lấy Hoàn Hư Không Na Di suốt năm năm qua chưa từng chịu thiệt về phương diện tốc độ trước mặt ai, hôm nay lại nhẹ nhàng bại bởi Quỷ Hoa Bảo Điện trong tay Đông Phương Bất Bại.

- Uy hiệp bốn cột ta xong, sau đó nói muốn đi là đi? Nào có dễ dàng như vậy.

Đông Phương Bất Bại trong mắt lúc này mười phần khiêu khích, tuy nhiên lại để Ngô Chính nhìn ra được nàng hoàn toàn không có sát ý, chỉ là muốn hảo hảo dạy dỗ lại hấn.

- Không cần phải luyện tiếu ta như vậy a, phu quân của cũng người cũng không muốn rời xa người, hay là đêm nay chúng ta hảo hảo trò chuyện một phen.

Cơ hội từ trên trời rơi xuống, không thể bỏ qua!

Ngô Chính thừa lúc Đông Phương Bất Bại không chú ý đến, một tay ôm chặt lấy thân thể của nàng kéo sát đến bên người của mình, mặc kệ kim châm đâm vào yết hầu để một tia huyết lưu châm rãi lan dài.

- Người, người... không sợ chết!?

Đông Phương Bất Bại không còn chú ý đến Ngô Chính động tác, chỉ thấy kim châm trên tay bắt giác đã rơi xuống mặt đất, lúc này đầu óc nàng quay cuồng, hoàn toàn không thể lý giải được tên nam nhân đang đối diện phía trước mắt, nếu vừa rồi nàng có một chút sợ ý, không thể nghi ngờ Ngô Chính lúc này chính là một cái thi thể.

- Ta nói rồi, người là nữ nhân của ta làm sao có thể xuống tay với ta? Hơn nữa ngoại trừ ta ra còn ai có thể trong vòng tay ôm ấp Đông Phương Bất Bại

mà không bị nàng khiến cho trăm vạn lần chết?

- Miệng lưỡi người rất không tệ, để ta xem phía sau tấm mặt nạ kia người là cái dạng gì!?

Đông Phương Bất Bại cũng không phải là hạng nữ lưu tập tục cổ hủ, dù có bị nam nhân ôm ấp cũng rất nhanh chóng bỏ qua phần ngại ngùng e thẹn, ngược lại càng trở nên kiêu mị câu dẫn, đương nhiên không phải ai cũng có thể vô lễ với nàng, chỉ ít trước kia là chưa từng có ai, hoặc có nhưng cũng là đã đi gặp diêm vương, còn không phải thì chính là đang trong tình trạng muốn sống không được, muốn chết càng không thể.

Dứt lời sau đó, Đông Phương Bất Bại động tác mười phần nhanh nhẹn cướp đi tấm mặt nạ che giấu đi chân diện mục của Ngô Chính bấy lâu, ở khoảng cách gần như thế dù là Ngô Chính không muốn lộ diện thân phận lúc này cũng đành phải bất đắc dĩ trối tay trối chân không còn cách nào khác.

- Là người!? Che giấu cũng thật sâu a.

Đối diện Đông Phương Bất Bại đã không còn là Tiểu Diện Huyết Ma cùng vô cảm tiểu diện bên ngoài lớp mặt nạ, chỉ thấy hán tiểu dung nhan nhợt ảm chứa một cỗ nhu tình như có như không, diện mạo tuy không tính là quá anh tuấn nhưng có thể dùng hai từ “phiêu dật, tiêu sái” để hình dung rõ ràng, dù đã trải qua sương gió bào mòn đi phần nào tính cách vốn có, nhưng cũng không đủ để che lấp đi vẻ ung dung, bình thản không một chút ràng buộc của hán lúc này.

Tuy nhiên để Đông Phương Bất Bại bất ngờ chính là mới đó không lâu khi nàng xuất hiện bên trong Thiên Thanh lâu đại sảnh cũng đã từng một lần trông thấy qua Ngô Chính diện mạo, tuy vẫn là cùng một diện mạo nhưng là để nàng không một chút có thể liên tưởng hình dung, Ngô Chính lúc đó tầm thường mờ nhạt đến mức không thể nào tầm thường hơn, hoàn toàn không có một loại khí chất giống như hán lúc này, nếu không phải là ở khoảng cách rất gần nàng cũng không tin hai người này lại chính là một người.

- Người là người đầu tiên trông thấy diện mạo chân thật của ta ở thế giới này, cũng là nữ nhân đầu tiên khiến cho ta muốn chiếm hữu, chỉ cần nhớ kỹ, người chính là của ta, kể cả tâm ý lẫn thể xác cũng không được ngoại lệ.

- Người nói của người, thì là của người sao?

Ngô Chính phán đoán chính là không sai được, biện pháp tốt nhất đánh động Đông Phương Bất Bại tâm ý chính là phải... mười phần bá đạo, mười phần chiếm hữu, cũng may mắn thay, loại tính cách này là một phần không thể thiếu trong tính cách chân thực của hán, còn không phải hay sao? Dám làm hán chướng mắt, hán đồ sát cả nhà của người, cả dòng họ cả bang hội của người, còn triệt để diệt cỏ đến tận gốc không buông tha cho người một cơ hội có thể ngóc đầu, hơn nữa lại còn ôm về cho mình một loạt danh vọng cùng điểm sát lục, còn có hệ thống luôn không ngừng khuyến khích hán càng phải trở nên điên cuồng “bá đạo”.

Nếu không phải tính cách đủ bá đạo hán cũng đã không bị người ta gọi là Huyết Ma, mà biến thành Tiểu Diện Thánh Nhân rồi, nhưng cũng nhờ vậy lúc này Đông Phương Bất Bại dường như đã bị hán bắt được chân tâm, không còn có loại chống cự cười nhạo như trước đó, ngược lại chính là mười phần câu dẫn muốn đưa hán vào con đường của tội lỗi.

Tuy nhiên bây giờ còn chưa phải là thời điểm, nếu lúc này hán không thể kìm hãm dục vọng thì coi như là hỏng bét, trước đó công sức đều trực tiếp đi toi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tái ngộ Lệnh Hồ Xung

- Đúng vậy, ai dám nói người không phải của ta? Người thử chỉ hán cho ta xem!?

Ngô Chính lúc này cũng không cần phải mưu tính quá nhiều, hán biết Đông Phương Bất Bại một khi đã nhận thức một ai thì chính là vạn kiếp cũng không thay đổi, chỉ là cần một chút thời gian để nàng chấp nhận sự thật này mà thôi.

- Ta lần này cũng không thể cùng người chơi đùa quá lâu a, thời gian của ta rất gấp gáp, người cũng đừng quên lời hứa trước đó với ta, còn nữa... vạn phần không nên quá mạo hiểm, nhớ kỹ, tính mệnh của người lúc này đã không còn thuộc về mỗi mình người.

Ngô Chính thần sắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, không còn thoải mái tiểu dung như trước đó, phải nói thế giới này bất tri bất giác từ lúc nào đã hoàn toàn bị hán điên đảo trở nên thập phần nguy hiểm không thể đoán biết, dù là nắm chắc tiền cơ ưu thế lớn nhất của hán bấy lâu nay, lúc này từ khoảng cách thu hẹp đến hoàn toàn biến mất cũng đã không còn lại bao lâu thời gian, chưa kể đến một phen này bố cục tiêu tốn của hán năm năm thời gian chuẩn bị, một khi lật lên chính là trời đất đồng thời biến đổi, có thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn khiến hán thân bại danh liệt, hoặc cũng có thể một tay phủi sạch bụi bặm bắt người đi hốt, dù là không tin tưởng vào định mệnh, cũng hoàn toàn không bị vận mệnh dẫn dắt, nhưng lúc này hán chỉ có thể nói: để xem lão thiên lần này là đứng về phía ai.

- Cảm lấy, đây là lệnh bài của ta, chỉ cần là Nhật Nguyệt thần giáo người, thấy nó chính là thấy ta, người lần này cũng không thể khinh suất.

Đông Phương Bất Bại từ bên người Ngô Chính thoát ra, đồng thời cảm ra một tấm lệnh bài giao vào trong tay hắn, nhận biết được sự tình không đơn giản, trong ánh mắt năng cũng là hiếm có một tia nhu tình đảo đạt nhìn về phía hắn.

- Ài, ôm ấp người cũng thật là thoải mái, lúc này buông ra cũng có chút không quen a.

Thở dài một hơi, Ngô Chính lặng lẽ mang theo chiếc mặt nạ xoay người ly khai, quỹ dị thân ảnh trong phút chốc như tan biến trong bóng đêm, chỉ để lại một đoàn sương ảo mộng lung trong đôi mắt giai nhân.

- A, ta còn chưa biết tên của hắn... thôi, để lần sau vậy, hơn nữa vẫn là nên đưa muội muội rời đi trước khi mọi chuyện bắt đầu, ta cũng không nên để hắn thất vọng...

Đông Phương Bất Bại một mình lẩm bầm trong miệng, sau đó cũng đồng thời theo chân Ngô Chính biến mất trong bóng đêm.

Bên trong gian phòng hoa lệ lúc bấy giờ chỉ còn lại một cái thi thể của tên trung niên nam tử “may mắn” kia mà thôi.

.....

Lục lâm bên trong cạnh một bờ hồ, nguyệt quang đêm nay soi sáng cả nhân gian, lưng chừng in hằn trên mặt nước nghiêng ngả theo từng đợt gợn sóng, phía bên kia bờ có một thân ảnh hòa thượng tuy cao lớn nhưng lại vô cùng nhỏ bé nép mình bên dưới ánh trăng, chuỗi tràng hạt lớn bằng nắm tay hải từ choàng lên phía cổ, bên trong đôi mắt đục ngầu một vẻ tang thương cùng thống khổ bi ai, hướng nhìn về phía ánh trăng trong sáng như là trông thấy có nhân đang mỉm cười với hắn.

- Thật xinh đẹp a, tuy nhiên cũng chỉ là huyền mộng không chân thực, chỉ có thể nhớ nhưng ngắm nhìn lại không thể chạm tới...

- Rất nhanh huyền mộng cũng có thể trở thành chân thực, đương nhiên chỉ khi người hoàn thành thật tốt nhiệm vụ của ân công giao cho.

Một bóng đen từ trong lục lâm đi ra, chỉ nghe được giọng nói trầm ấm của nam tử, trên người hắn hắc sắc y phục cùng vải đen che đi diện mạo không thể nhận biết được danh tính.

- Ai... chỉ hy vọng là như vậy.

.....

- Ngô huynh!? Ở đây ở đây, mau đến đây, không ngờ lại gặp được người ở đây a.

Vừa bước chân vào tửu quán bên trong một tòa thành, Ngô Chính ngay lập tức nghe được âm thanh quen thuộc kêu la về phía hắn, nhìn lại chỉ thấy là tên “tửu” tử Lệnh Hồ Xung.

- Lệnh Hồ Xung huynh đệ, thật lâu không gặp a, không biết vị này là?

Ngô Chính cũng không ngần ngại ung dung bước đến tọa vị, nhìn về phía Nhạc Linh San tỏ vẻ không hay biết điểm hỏi danh tính.

- Đây là tiểu sư muội của ta, Nhạc Linh San, còn hắn là Ngô Chính huynh đệ, là một bằng hữu ta kết giao.

Lệnh Hồ Xung không hiểu tại sao lại rất có hảo cảm với Ngô Chính, trông thấy Ngô Chính cảm giác như là được gặp lại huynh đệ của mình, không khỏi có một loại ăn ý thân thiết khó hiểu.

Lệnh Hồ Xung nhưng không biết, bởi vì thực lực của hắn so với Ngô Chính yếu kém chênh lệch không chỉ gấp trăm lần cho nên mới chịu tác động của danh vọng điểm trong lúc vô hình áp chế tăng lên rất nhiều chỉ số hảo cảm, hơn nữa điểm danh vọng tùy thuộc vào cảm tính của Ngô Chính, đối với những người hắn rất thương thức như là Lệnh Hồ Xung sẽ không thể tránh khỏi bị danh vọng công dụng ảnh hưởng tác động, còn có ví dụ khác như là Nhạc Linh San, bởi vì Ngô Chính không có một chút cảm xúc nào với nàng, cho nên lúc này nàng vẫn là ung dung không bị ràng buộc.

Đương nhiên cũng có một vài ngoại lệ như là Đông Phương Bất Bại, thực lực mạnh hơn Ngô Chính quá nhiều hoàn toàn không bị danh vọng tính năng kiểm soát, hơn nữa Ngô Chính cũng là cố ý không để tính năng danh vọng ảnh hưởng đến nàng, nhưng hoàn toàn chỉ là hắn quan tâm quá hóa loạn, lấy thực lực của hắn lúc này dù là danh vọng điểm có cao đi đâu nữa cũng vô phương kiểm soát Đông Phương Bất Bại.

- Nhạc cô nương, tại hạ hữu lễ.

- Công tử khách khí.

Nhạc Linh San dung mạo không thể không nói là rất xinh đẹp, chưa kể làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn thuần khiết, chỉ là vẻ dáng người phát dục này nữ cũng đã là rất tốt, đây chính là phân loại thuộc về mặt hàng tinh phẩm, tuy nhiên đối với Ngô Chính sau khi đã thương thức qua thiên kiều bá mị Đông Phương Bất Bại hoàn toàn đã bị câu hồn đoạt phách, đối với “nữ thần” của Lệnh Hồ Xung trong mắt hắn không có nổi một chút hấp dẫn.

- Ngô huynh, lần trước thiếu người một lần hảo tửu, đáng tiếc hôm nay không thể mời người uống một trận thật sang khoái a.

- A, Lệnh huynh là có việc quan trọng cần làm sao?

Lệnh Hồ Xung nhưng là không biết vị “huynh đệ” thân thiết của hắn dù làm bất cứ việc gì đều là có mục đích che giấu bên trong, hầu như không có trường hợp ngoại lệ, kể cả là việc “tình cờ” chạm mặt lần này, nếu là hắn biết được Ngô Chính từ mấy hôm trước đã quanh quẩn bên trong các tửu quán chờ đợi hắn không biết Lệnh Hồ Xung sẽ cảm nghĩ như thế nào.

- Ta lúc này cũng là đang rảnh rỗi không việc gì làm, nếu Lệnh huynh không chê ta võ công thấp kém ta cũng có thể trợ giúp người một tay, đương nhiên nếu là việc gì đó quá... “riêng tư” ta chỉ có thể hữu tâm vô lực, không thể trợ giúp Lệnh huynh nan giải a.

Ngô Chính vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Nhạc Linh San, xong trong mắt chan chứa ý cười để Lệnh Hồ Xung một trận không uống rượu lại đỏ bừng cả gương mặt.

- Khụ khụ, Ngô huynh là hiểu lầm ý ta, ta xuống núi lần này là có chính sự, nếu Ngô huynh cũng có tâm muốn trợ giúp ta đương nhiên là vui mừng không hết, sao có thể chê trách.

- Đại sư huynh...

Nhạc Linh San một bên yêu kiều kéo kéo tay áo của Lệnh Hồ Xung chính là muốn nói: Sư phụ dặn dò chúng ta chuyến này phải giữ bí mật a!

Một bên giao nhau ánh mắt Lệnh Hồ Xung cũng là muốn nói: Hắn rất đáng tin cậy, sư muội yên tâm, không sao đâu.

Ngô Chính đối với hai huynh muội thuần khiết ngây thơ này như là đi guốc trong bụng, cũng không khỏi âm thầm trong tâm cười to một trận, phải nói là quá đáng yêu, như là trẻ con trong mắt người lớn, những hành động tưởng chừng ngớ ngẩn lại trông thật đáng yêu.

- Ai, Lệnh huynh, còn có Nhạc cô nương, hai người càng thân thân bí bí lại là càng kích động ta hiếu kỳ a.

- Không giấu gì người, lần này nhiệm vụ của chúng ta chính là cứu người, cũng rất nguy hiểm, Ngô huynh vẫn là không nên tham gia cùng chúng ta.

Lệnh Hồ Xung lúc này cũng không giấu diếm nói rõ nhiệm vụ của hắn, còn là rất quan tâm nhắc nhở Ngô Chính.

- Rất nguy hiểm? Lệnh huynh người còn không sợ, ta làm sao có thể thiếu nghĩa khí, chuyến này ta nhất định là phải chen vào một chân, hai người đi đâu ta chính là đi theo không rời nửa bước a.

Cùng với hảo cảm chí sở trợ giúp, Ngô Chính lời nói ra đều là để Lệnh Hồ Xung trong lòng rất cảm động, âm thầm nhớ kỹ người “huynh đệ tốt” này, Nhạc Linh San thì không hay không biết còn tưởng rằng Ngô Chính cùng Lệnh Hồ Xung hai người là tri kỷ thâm giao đã lâu cho nên cũng phần nào tin tưởng Ngô Chính, nhưng nàng không biết rằng đây chỉ là lần tái ngộ thứ hai của hai người, hoàn toàn là bèo nước tương phùng a.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thần bí ân công!?

Núi Võ Đang, đại điện bên trong.

Bên trên chủ tọa là một lão đạo trưởng tướng mạo phúc hậu, râu tóc bạc trắng, chính khí trên gương mặt vẫn không bào mòn theo năm tháng tang thương, trong lúc giờ tay nhấc chân đều có thể thấy được khí độ thanh cao không vương vấn bụi trần, người này không ai khác chính là trưởng môn phái Võ Đang, Xung Hư đạo trưởng.

- Biểu tượng này... Nhật Nguyệt thần giáo!? Đây là từ đâu mà có?

Xung Hư đạo trưởng trên tay lúc này là một chiếc hộp gỗ, trên bề mặt hộp gỗ có một biểu tượng hoa văn biểu hiện nhật nguyệt tương giao, điều khác cực kỳ tinh xảo cùng nét son vẫn còn tương đối mới, đây không thể nhầm lẫn chính là dấu hiệu đồ vật của Nhật Nguyệt thần giáo.

- Sư phụ, đệ tử nhận được từ một tên lạ mặt bên dưới chân núi Võ Đang, chỉ nói giao thứ này cho sư phụ, sau đó hắn nhanh chóng rời đi, khinh công của hắn rất lợi hại đệ tử không thể truy theo.

- Đúng vậy sư phụ, ta tình cờ cũng có mặt ở đó, nhưng mà tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, ta chỉ kịp nhìn theo bóng lưng hắn ly khai.

Hai tên tiểu đạo sĩ thần sắc cung kính, chấp tay cúi người về phía Xung Hư đạo trưởng tiếp lời nhau nói.

- Không trách các người, các người lui ra đi, đồng thời gọi hai vị sư thúc các người đến đây, nói bọn hắn là có việc quan trọng.

Xung Hư đạo trưởng nhìn về hai tiểu đạo sĩ thần sắc cũng trở nên hiền hòa, phát tay ý bảo hai người lui ra.

Lúc này bên trong đại điện chỉ còn một bóng người, Xung Hư đạo trưởng cẩn thận chậm rãi mở ra chiếc hộp gỗ, dù sao trong tâm thức của hầu hết các

nhân sĩ trên giang hồ đều xem Nhật Nguyệt thần giáo là tà ma ngoại đạo, hành động tính tình rất nặng nề, không thể không có một chút phòng bị.

Chiếc hộp gỗ chậm rãi mở ra, tuy nhiên bên trong không có ám toán, chỉ thấy một cuốn thư tịch cùng một trang giấy được đặt ở đáy hộp, bên trên thư tịch có ghi “Thái Cực Thần Công”.

- Thái Cực Thần Công!? Chính là Thái Cực Cửu Dương Công bản hoàn chỉnh do tổ sư sáng chế, Nhật Nguyệt thần giáo tại sao lại đem trả về cho Võ Đang!?

Xung Hư đạo trưởng cầm trên tay thư tịch, xem đi xem lại phát hiện không có sai sót, hoàn toàn chân chính Thái Cực Thần Công.

Đặt xuống thư tịch, Xung Hư đạo trưởng lại nhìn vào trang giấy, không biết rõ nội dung bên trên trang giấy, chỉ thấy Xung Hư đạo trưởng sau khi xem xong thần sắc trở nên kinh nghi bất định, trong nhãn quang thanh tịnh hiếm có một tia phần nộ lúc này cũng không nhìn được mà tức giận.

- Nếu đúng như trong bức thư nói, Võ Đang phái cũng không thể yên tĩnh được nữa rồi, ai... nhất định phải điều tra rõ việc này.

.....

Phúc Châu, Phúc Uy tiêu cục.

- Ài, hần là nhi tử của trưởng môn phái Thanh Thành a, chúng ta hần là phải đợi phụ thân hần tìm đến truy sát đi thôi.

Quý Dao Tử diện mạo có phần dữ tợn, cao lớn thân hình cùng y phục lồi thối, trên lưng vác đại đao trông vô cùng nặng nề, hần nhìn về phía thi thể nam tử bất động dưới mặt đất, lặc đầu chất lưỡi lăm bằm trong miệng như cổ ý nói một mình.

- Đại hiệp ngài là ân công của chúng ta, tính mệnh của ba người chúng ta đều ngài là cứu vớt, chuyện đã đến nước này, ta cũng không dám lại liên lụy đến ân công, chỉ xin ân công có thể cứu giúp nhi tử cùng nương tử của ta, ta tại đây xin khấu đầu tạ ơn.

Trung niên hán tử hai chân quỳ mạnh xuống đất khấu đầu trước Quý Dao Tử, người này không ai khác chính là tổng tiêu đầu Phúc Uy tiêu cục Lâm Chấn Nam đang cùng nương tử của mình và nhi tử Lâm Bình Chi chạy trốn truy sát.

- Phu quân!

- Phụ thân!

Lâm Chấn Nam nương tử và nhi tử lúc này đôi mắt đỏ bừng, trong lòng vô cùng chua xót bi ai, đặc biệt là Lâm Bình Chi chất chứa trong đó còn có sự thù hận đã bắt đầu nhen nhóm.

- Hừ, xem như ngươi còn có chút nghĩa khí, không phụ ân công giao phó cho ta bảm đảm các ngươi an toàn.

Trong tình huống nguy cấp, Lâm Chấn Nam có thể bỏ xuống sĩ diện quỳ xuống khấu đầu, lại không quan tâm đến sinh tử của mình đôi lấy ủy thác tính mệnh người thân cho Quý Dao Tử, để Quý Dao Tử nhìn hần tạm thời cũng có chút vừa mắt.

- Ngươi đứng lên đi, có ta ở đây các ngươi dù là một cọng lông tơ cũng đừng hòng có ai dám chạm vào.

- Đa tạ đại hiệp, đa tạ đại hiệp, hai người còn không mau bái tạ ân công.

Lâm Chấn Nam nghe vậy cũng tạm quên lo âu trở nên kinh hi, Quý Dao Tử công phu cực kỳ cao cường, vừa rồi cứu nguy bọn hần một mạng cũng để bọn hần nhìn rõ trong mắt, đồng thời không quên thúc dục nhi tử và nương tử của mình bái tạ Quý Dao Tử.

- Đa tạ ân công!

Ba người vái tạ một hồi, Quý Dao Tử nhìn trong mắt cũng vô cùng phiền toái, vội đưa tay ngăn cản.

- Ba người các không cần phiền phức như vậy, ta cũng là chịu phó thác của ân công mới giúp các ngươi, bằng không ta cũng lười phải đi quản chuyện của người khác, hơn nữa gọi ta Quý Dao Tử là được, cái gì mà đại hiệp!? Ta nghe không quen a.

- A, đại hiệp, à không, Quý Dao Tử, không biết ân công trong lời nói của ngài là ai? Nếu có cơ hội ta cũng rất muốn được diện kiến, bái tạ hần một phen.

Lâm Chấn Nam sống hơn nửa đời người cũng không phải ngu ngốc, có ai tự dưng lại đi giúp đỡ mình!? Đương nhiên là có mục đích, mà mục đích là gì thì Lâm Chấn Nam không cần dùng đầu cũng có thể suy đoán một hai, ngoại trừ Tịch Tà Kiếm Phổ ra, nhà họ Lâm bọn hần còn có cái gì để người ta quan tâm!?

Nhưng Quý Dao Tử lại không nghĩ nhiều như bọn hần, không biết rằng Lâm Chấn Nam là đang thăm dò, hần rất sáng khoái mở miệng nói.

- Ân công còn cần các ngươi phải bái tạ!? Hừ, ngu ngốc, nói cho các ngươi biết, ân công bọn ta hành hiệp trượng nghĩa không để lại tên họ chính là sợ bọn ngốc các ngươi đến báo ơn gây phiền toái cho hần a.

Nói dứt lời, Quỷ Dao Tử tính khí thất thường lập tức quay lưng đi vào trong phủ, Lâm Chấn Nam thấy vậy cũng biết mình nói sai, vội vã cho người dọn dẹp một đồng thi thể bên ngoài, theo chân đi vào sau.

- Quỷ Dao Tử, là ta lỡ mồm, ta tuyệt đối là vô ý, không phải là muốn xúc phạm ân công của ngài, ngài cũng bớt giận a.

Rất nhanh đi vào phủ điện, Quỷ Dao Tử lần đầu đến đây nhưng cũng rất ngang nhiên xem như là nhà mình, tự ý ngồi trên chủ tọa, Lâm Chấn Nam thấy vậy cũng không có ý kiến, an phận ngồi xuống bên cạnh, một bên mở miệng an ủi.

- Hừ hừ, nói cho người biết số người ân công cứu còn nhiều hơn tóc trên đầu của ba người các người cộng lại a.

Quỷ Dao Tử vừa nói vừa rót cho mình tách trà, tuy nhiên rót một hồi cảm thấy quá phiền phức, thế là cầm lên cả bình trà trút vào trong miệng.

- A, người như vậy tại sao trước giờ ta chưa từng nghe đến!?

Một bên Lâm Chấn Nam ba người cũng là kinh nghi không thôi, nói như lời Quỷ Dao Tử, một người hành hiệp trượng nghĩa cứu người vô số như thế, như thế nào bọn hắn lại chưa từng nghe biết đến!? Ba người sáu mắt nhìn nhau đồng thời cũng tỏ vẻ nghi hoặc, còn tưởng Quỷ Dao Tử đang bốc phét.

- Các người không tin!? Các người chưa từng nghe qua Tiểu Diện Hiệp!?

- Ta biết, là Tiểu Diện Huyết Ma công tử!?

Quỷ Dao tử trông thấy ba người nghi hoặc lời mình nói cũng là rất bất bình, lớn tiếng truy vấn, một bên Lâm Bình Chi cũng rất lạnh lợi, trong đầu tức khắc đã hình dung ra thần bí ân công trong lời nói.

- Cái gì mà Tiểu Diện Huyết Ma, là các người đồn bậy mà thôi, ân công chúng ta gặp tắc trăm tặc, gặp ác diệt ác, tự tay cứu không biết bao nhiêu người, cũng chưa từng xưng tên tuổi chính là vì không muốn các người biết ơn hắn a, nhưng ai mà biết các người không những không biết ơn còn gọi hắn cái gì mà ác ma, huyết ma? Tiểu tử người nói xem ta nói có sai!?

- Không, không sai, Tiểu Diện Huyết Ma, à không, Tiểu Diện Hiệp công tử tuy là tác phong có chút tàn nhẫn, nhưng mà ta nghe nói những người hắn giết đều là một phương ác ôn ma đầu a.

Quỷ Dao Tử một bên nghe Lâm Bình Chi nói gật gù tỏ ra rất là vừa lòng, xong lại xoay người một bên nửa ngồi nửa nằm ôm bình trà một tự mình thưởng thức.

Lâm Chấn Nam phu thê hai người biết được vị ân công thần bí kia là ai, lúc này trong lòng cũng an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Kể ra cũng là không sai, Tiểu Diện Huyết Ma danh tiếng những năm gần đây cực thịnh, mà thứ làm nên danh tiếng của hắn đầu tiên chính là tác phong làm việc vô cùng tàn nhẫn lãnh huyết, giết người cũng giết đến tận nhà cửa, bang hội môn phái tất cả đều không buông tha, hoàn toàn là diệt cỏ tận gốc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Vận mệnh là một “con đường”

Thứ hai phải kể đến chính là những người bị hắn giết đều là trên tay đã nhuộm đầy máu tươi của những người dân vô tội, dù là ngàn vạn lần chết cũng không đủ, tuy nhiên bọn hắn đều là bá chủ một phương, các danh môn chính phái nếu là muốn tiêu diệt cũng phải tổn hao hy sinh không ít nhân lực, hơn nữa giang hồ trước giờ đều không yên tĩnh, bọn hắn lo thân mình còn chưa xong, ai lại đi quan tâm đến thường dân!?

Ngoài những việc giết chóc ra, hắn cũng rất thường xuyên cứu người, nghe nói chỉ cần là người lương thiện gặp phải tai ương, chỉ cần đề hắn biết được thì dù là diêm vương địa phủ hắn cũng có thể đến cứu về.

Thế nên những kẻ ác ôn bị hắn chém giết cùng những người được nhận ân huệ của hắn cả hai đi song song đều là đếm không xuể.

Lâm Chấn Nam cả nhà ba người khi biết được vị kia thần bí ân nhân chính là Tiểu Diện Huyết Ma trong lời kể, trong tâm cũng là một trận kinh hi không thôi, Tiểu Diện Huyết Ma là ai? Chính là một người dám xông vào cả bang hội môn phái người ta hơn cả trăm cả ngàn người, một thân một mình tuyệt diệt hết thảy không chút khó khăn, lại còn ung dung rời đi trên y phục không để lại một vết máu, có hắn hậu thuẫn phía sau Lâm Chấn Nam ba người còn lo sẽ bị kẻ khác vây bắt!? Quan trọng hơn hết chính là Tiểu Diện Huyết Ma một thân công phu tuyệt đỉnh cao cường chắc chắn sẽ không đoái hoài đến Tịch Tà Kiếm Phổ nhà họ Lâm bọn hắn, có thể nói lần này là bọn hắn làm người tốt được lão thiên che chở, báo cho Tiểu Diện Huyết Ma biết bọn hắn đang gặp nạn, phái người đến trợ giúp.

Dù sao danh tiếng cũng không phải là tự dựng mà có, không có khối sẽ không có lửa, Tiểu Diện Huyết Ma danh tự tuyệt đối là đáng tin.

- Ba người các người cũng không cần vui mừng quá sớm, lần này không chỉ có Thanh Thành phái muốn bắt các người, tốt nhất là chuẩn bị trước tâm lý, nếu là ân công có thể bỏ đi công chuyện của mình, tự thân đến trợ giúp thì tất cả đều không có vấn đề, nhưng là nếu hấn không đến, chỉ có một mình ta nơi này, ta cũng không dám đảm bảo a.

Quý Dao Tử trông thấy Lâm Chấn Nam ba người thần sắc kinh hi như vừa nhặt được vàng, không nhịn được mở mồm xối một gáo nước lạnh vào mặt bọn hấn.

- A, không chỉ có Thanh Thành phái!? Các môn phái khác cũng đến!?

Lâm Chấn Nam rất nhanh chóng lấy lại được tỉnh táo, trong lời nói của Quý Dao Tử nhắc nhở có thể Tiểu Diện Huyết Ma sẽ không xuất hiện, như vậy bọn hấn chỉ có Quý Dao Tử trợ giúp!? Lấy thực lực của Quý Dao Tử không nghi ngờ có thể đối phó với chương môn Thanh Thành phái, nhưng còn những môn phái khác thì sao?

- Tịch Tà Kiếm Phổ nhà họ Lâm các người trên giang hồ biết bao nhiêu người mơ ước? Thanh Thành phái lần này động tĩnh không nghi ngờ chính là bức dây động rừng, còn không phải là vô tình đưa các người lên đầu ngọn sóng, bị cả giang hồ dòm ngó!?

- Ài, Quý Dao Tử nói không sai, chuyện này chúng ta sớm muộn cũng là phải đối mặt.

Lâm Chấn Nam trong mắt tăng tăng lớp lớp bắc bắc dĩ thời dài nói, không khí cũng trở nên căng thẳng hơn rất nhiều.

.....

Đồng thời điểm tổng tiêu đầu Phúc Uy tiêu cục Lâm Chấn Nam bắt an lo lắng, bên này Ngô Chính cùng Lệnh Hồ Xung huynh muội bên trong lục lâm lại rất ung dung tự tại.

- Hệ thống người nói ta hiện tại quấy tung cái thế giới này, nếu mọi việc diễn ra theo đúng như ý ta, ta hấn là có thể rút ngắn rất nhiều thời gian hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, sau đó có phải là ta không thể tiếp tục lưu lại thế giới này!?

Ngô Chính trong lòng vẫn là có rất nhiều luyến tiếc, trước kia hấn độc thân độc hành không một chút lo toan, cho dù quấy tung trời tung đất, sau đó quay lưng biến mất tung tích để lại một bãi bừa bộn rồi rầm cục diện cho bọn người kia tự xử lý cũng chẳng liên quan đến hấn, ngược lại còn mười phần khoái chí cười trên nỗi đau người khác, hiện tại bố cục đã bắt đầu, nhưng hấn lúc này trong lòng vẫn là có một người để hấn quan tâm, nếu là hấn rời đi, ai mà biết mũi kiếm sau đó sẽ chia về phía ai? Làm sao hấn có thể an tâm!? Hơn nữa nếu thay đổi kế hoạch lúc này chẳng khác nào là đổ sông đổ biển toàn bộ công sức của hấn suốt năm năm qua, hấn thập phần không cam lòng, trong lòng mâu thuẫn chất đầy để hấn không khỏi hướng về hệ thống thăm hỏi.

- Hệ thống được thiết lập chính là ưu tiên trong việc trợ giúp túc chủ trở nên cường đại, vì thế khi thế giới này đã không còn tác dụng trong quá trình trưởng thành của túc chủ, hệ thống bắt buộc phải đưa túc chủ rời đi.

Giọng nói hệ thống vẫn như thế lạnh nhạt vô vị không nhìn ra một chút cảm xúc, dù là Ngô Chính đã quen với giọng nói đó, nhưng lúc này nghe được âm thanh trong đầu vang lên khiến hấn trong lòng càng thêm lo lắng bất an.

- Ta có thể mang theo người khác rời đi hay không?

Ngô Chính cũng không phải là ngu ngốc, hấn đương nhiên là có thể nghĩ ra hệ thống sẽ trả lời như thế, nhưng là hấn vẫn không bỏ được bất an trong lòng, cố gắng tìm kiếm cho mình một biện pháp, chỉ cần có thể mang người cùng rời đi, vậy chính là lưỡng tiện đôi đường.

- Hệ thống khuyến nghị túc chủ không nên mang người cùng rời đi, mỗi sinh mệnh tồn tại ở nơi này đều phải gắn liền với thế giới của bọn hấn, nếu muốn mang người từ nơi này đi đến thế giới khác cần phải cắt đứt vận mệnh liên kết ở thế giới này, hệ thống có thể trợ giúp túc chủ đưa người rời đi nhưng cũng phải gánh chịu tổn thương không nhỏ.

Những người sinh sống trên thế giới này dù là chịu tác động của Ngô Chính, nhưng “vận mệnh” hai chữ không là thứ mà ai muốn thoát ra là có thể được, ngoại trừ Ngô Chính may mắn có được hệ thống trở thành tồn tại “ngoại lệ” không chịu thế giới vận hành kiểm soát, còn lại hầu hết ở những thế giới cấp bậc thấp như thế này không thể nào lại tồn tại một cái “ngoại lệ” thứ hai.

Tiếp xúc lâu ngày với hệ thống, Ngô Chính ít nhiều cũng hiểu biết được đôi chút, cái gọi là vận mệnh vốn dĩ không phải là một sợi dây liên kết giữa con người với con người đã được sắp đặt từ trước, mà có thể hình dung nó như là một con đường với nhiều ngã rẽ, đồng thời mỗi người tình cờ đi ngang qua cuộc đời chính là mỗi lần tác động đến con đường vận mệnh, có thể khiến nó rẽ sang một con đường khác, tuy nhiên dù là đi con đường nào cũng đều là vận mệnh đã được thiết lập, hết thảy đều trong vòng kiểm soát, cũng từ đó mà hình thành nên cái gọi là quá khứ, hiện tại và tương lai.

Thế nên khi Ngô Chính tác động vào một ai đó cũng chính là đưa họ sang một ngã rẽ khác, nhưng không thể hoàn toàn thoát ra khỏi vận mệnh, bằng không từ khi Ngô Chính đặt chân đến nơi đây chẳng phải là thế giới này sẽ trực tiếp tan vỡ!?

Ngô Chính nguyên bản đã thoát ra khỏi vận mệnh, chính là nói phía trước hấn không có bất cứ một con đường nào được thiết lập sẵn, toàn bộ đều phải dựa vào tự đôi chân của hấn bước đi mới ra thành con đường, mà trên con đường hấn đi đã không còn có tương lai, chỉ có quá khứ và hiện tại, cho nên bất cứ lúc nào chỉ cần hệ thống trợ giúp, hấn có thể không một chút tổn thương rời đi, nhưng còn muốn mang người cùng đi!? Điều đó đồng nghĩa với việc chống lại vận mệnh, chống lại cả thế giới này, hậu quả không phải là hấn với một chút lực lượng tự thân có thể gánh nhận được, tuy nhiên, hấn còn có hệ thống!

- Gánh chịu tổn thương!? Kể rõ hậu quả như thế nào?

- Hệ thống có thể vĩnh viễn ngủ say trong cơ thể tức chủ, nhưng cũng có thể khấu trừ điểm sát lục của tức chủ trở thành sinh mệnh năng lượng chống đỡ, tuy nhiên không thể tính toán được phải cần bao nhiêu điểm sát lục, để chắc chắn hệ thống không vĩnh viễn ngủ say trừ khi tức chủ chém giết toàn bộ sinh mệnh trên thế giới này.

Hít...

Hệ thống lời nói khiến Ngô Chính không khỏi kinh hãi, giết toàn bộ thế giới!? Vậy chẳng phải nói điểm sát lục hán tích lũy từ trước đến nay chính là dùng sinh mệnh năng lượng hối đoái!? Nhưng suy nghĩ một chút xem ra cũng rất có lý, điểm sát lục công dụng hầu như có thể đổi lấy tất cả, từ vật chất cho đến các loại năng lượng, linh ngộ ý thức, miễn là những thứ có tồn tại trên thế giới này dù chỉ là một viên sỏi đá, hoặc chỉ là một tia ý nghĩ trong đầu cũng là từ sinh mệnh năng lượng diễn sinh, nếu không có sinh mệnh lực lượng cũng không có bất cứ thứ gì tồn tại.

Điều này cũng có thể phần nào giải thích cho sự tồn tại của hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thay đổi ý định

Có thể nói tóm gọn chính là Ngô Chính nếu muốn mang người rời đi cũng đồng nghĩa với việc có thể vĩnh viễn mất đi hệ thống.

Còn người Ngô Chính muốn mang đi là ai thì không cần suy đoán cũng có thể biết được, thế giới này ngoại trừ Đông Phương Bất Bại ra thì còn có thể là ai!? Tuy nhiên, vĩnh viễn mất đi hệ thống chỉ để đổi lấy một cái Đông Phương Bất Bại có đáng hay không?

Tuy là thường ngày Ngô Chính rất không ưa thích việc bị hệ thống chơi khăm, nhưng cũng không thể phủ nhận trong lúc bất tri bất giác hệ thống đã trở thành một người bạn, cũng có thể nói là thân nhân cũng như là đóng vai trò chỗ dựa lớn nhất, chiếm được vị trí vô cùng quan trọng trong lòng hắn.

Hơn nữa Ngô Chính lại là loại người có thực dụng chi tâm rất lớn, tuy ít nhiều vẫn còn chịu tác động bởi cảm tính, nhưng là hầu hết trong các tình huống gặp phải hắn đều dựa vào lý trí mà hành động, có thể nói phần “tình cảm” trong lòng hắn được xếp ở vị trí rất thấp nếu như không muốn nói là áp chót, kể cả việc tiếp nhận Đông Phương Bất Bại dù nói là một phần ẩn chứa tình cảm trong đó, nhưng cũng không thể ngại biện cho việc Ngô Chính muốn lợi dụng năng.

- Ai, dù rất không muốn nhưng để lựa chọn, ta vẫn là phải từ bỏ Đông Phương năng.

Không thể nghi ngờ, Ngô Chính chính là loại người như vậy, dù người trong lòng hắn có quan trọng đến đâu, nhưng trong thời khắc then chốt phải cân nhắc giữa phần lý trí và cảm tính trong con người hắn, hiển nhiên lý trí vẫn là chiến thắng.

- Ngô huynh!? Ngô huynh? Người là làm sao? Là xảy ra chuyện gì?

Mãi mê chìm trong trầm tư Ngô Chính dường như quên mất bên cạnh còn có hai vị bằng hữu đồng hành, Lệnh Hồ Xung thấy vậy còn tưởng hắn là bị làm sao, vội vã lên tiếng nhắc nhở.

- A, không có... đang bình bình an an, làm sao lại xảy ra chuyện gì!? Là người suy nghĩ quá nhiều a.

Đương nhiên khi nói về diễn xuất thì Ngô Chính vẫn là bậc thầy trong lĩnh vực này, rất nhanh chóng hắn vứt bỏ tâm tư ra phía sau, trở lại thành tên huynh đệ mà Lệnh Hồ Xung đã từng quen biết.

- Vừa rồi trông thần sắc của người rất bi thương a, là nhớ lại chuyện gì không vui?

- Đúng a, trông người vừa rồi đáng vẻ rất giống phụ thân ta lúc thường ngày mỗi khi nhắc đến môn phái chúng ta chuyện xưa.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San huynh muội hai người trăm miệng một lời, rất muốn biết là chuyện gì có thể khiến một người vô ưu vô lo trong mắt bọn hắn như Ngô Chính có thể trầm tư bi thương.

- Ha ha, ta nói các người là nghĩ nhiều rồi, ta hiện tại không phải rất tốt đấy sao? Nhanh đi thôi, không nên chậm trễ thời gian a.

Ngô Chính lúc này tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, nhất là khi nghe Nhạc Linh San nhắc đến một chuyện rất thú vị.

Chuyện xưa trong lời nói của Nhạc Linh San còn không phải là Hoa Sơn chia ra phe cánh tranh đấu năm đó sao? Còn lý do tranh đấu thì ngoài một quyền Quỷ Hoa Bảo Điện của Thiếu Lâm tự ra thì không còn lý do nào khác, một quyền thư tịch chia đôi, Hoa Sơn kiếm phái huy hoàng năm nào giờ đây cũng chỉ còn lại hơi tàn, người nói việc này có thú vị hay không?

Lệnh Hồ Xung huynh muội liếc mắt nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, lon ton đuổi theo Ngô Chính bước chân đã đi lên phía trước.

Nhưng đúng lúc này, bóng đen thân ảnh từ phía trên rơi xuống bất ngờ xuất hiện đằng sau Lệnh Hồ Xung hai người, tức khắc không kịp phản ứng chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt sau đó đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Ngô Chính phía trước cách đó không xa cũng là gặp tình huống tương tự, tuy nhiên hắn phản ứng rất nhanh, chân đạp Loa Toàn Cửu Ảnh chốc lát phóng người lên cao, lưng chừng lơ lửng một khắc lại xoay người một vòng lợi dụng quán tính thẳng bằng tư thế tiếp đất, tất cả động tác như là hoa bay nước chảy không có một chút chệch lệch.

Tên áo đen bị mặt đằng sau trông thấy đồng bạn hành động thất bại, ngay lập tức thi triển khinh công tiếp cận, hai người từ hai phía bao vây lấy Ngô Chính.

- Không cần động thủ, là ta.

Ngô Chính ánh mắt lúc này trở nên sắc bén không còn là trước đó vô tư vô ưu tiểu tử, trên tay bỗng nhiên xuất hiện một chiếc mặt nạ tiểu diện, không nhanh không chậm che lên khuôn mặt, đồng thời bạch y trên người từ lúc nào không hay biết đã thay thế bằng tử sắc trường bào.

- Là ân công!?

Hai tên áo đen bị mặt bao vây từ hai hướng lúc này trong mắt cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, động tác “ảo thuật” vừa rồi của Ngô Chính quả nhiên là làm bọn hắn được mở rộng tầm mắt, hơn nữa đây là lần đầu tiên bọn hắn trông thấy diện mạo chân thật của “Tiểu Diện Huyết Ma”, cũng không thể trách bọn hắn càng thêm điên cuồng phản ứng, ai mà ngờ được Tiểu Diện Huyết Ma danh tiếng cực thịnh trên giang hồ lại là một tên thiếu niên mười bảy mười tám tuổi!? Nhưng nếu không phải là Tiểu Diện Huyết Ma còn ai có thể làm ra màn “ảo thuật” vừa rồi!? Còn có từ phong thái khí chất trên người cũng là không thể giả được a.

- Bái kiến ân công!

Nhận biết chính xác thân phận thiếu niên trước mắt, hai tên áo đen thần sắc trở nên cung kính, đi đến đối diện chấp tay hành lễ.

- Không cần đa lễ, các ngươi mang hai người bọn họ giao cho Điền Bá Quang bảo vệ, sau đó mau chóng trở lại trợ giúp các huynh đệ một tay.

- Vâng!

Dứt lời hai tên áo đen bị mặt mang theo Lệnh Hồ Xung huynh muội triển khai khinh công rời đi, phải nói hai người bọn hắn ưu điểm là khinh công rất cao cường, phút chốc đã biến mất trong tầm mắt.

- Lệnh Hồ Xung ngươi cũng không thể trách ta a, cứu ngươi một mạng lần này đã là giới hạn cuối cùng của ta.

Trông theo bóng người rời đi, Ngô Chính giọng nói trở nên âm trầm, đúng như hắn nói đây đã là giới hạn cuối cùng, từ giờ phút này trở đi trong từ điển của hắn sẽ không có hai chữ “nhân từ”.

Nếu như là cách đây vài phút, mục đích chân chính của Ngô Chính vẫn là muốn lật tung tấm màn che giấu, biến cục diện trở nên điên cuồng hỗn loạn không thể đoán trước, từ đó thừa nước đục thả câu bắt lấy những con “boss” ẩn mình lâu ngày trong bóng tối không một ai hay biết.

Hay nói chính xác hơn là khiến giang hồ tất cả mọi người cùng biết rõ một vài chân tướng cùng một vài lợi ích đi kèm, còn không khiến bọn hắn trở nên điên cuồng mọn đủ lý do thi nhau giành giật!? Hỗn loạn diễn ra đồng thời cũng là gián tiếp phá vỡ tất cả bố cục đã được sắp đặt trước đó, lúc bấy giờ những con chuột ẩn nấp bên trong muốn “kiếm ăn” còn cần phải tự mình lộ ra cái đầu để quan sát, thời điểm đó cũng chính là cơ hội duy nhất của Ngô Chính, cũng là lúc hắn tự mình lộ diện không cần mượn tay ai.

Nhưng cái gì cũng có rủi ro của nó, một khi thất bại thì tất cả mọi người trong giang hồ đều sẽ biết mình bị Ngô Chính biến thành con rối tiêu khiển, còn bị xem như là vật hy sinh để đạt được mục đích, đến lúc đó tất cả mũi kiếm đều sẽ chia về phía hắn, một mình hắn cho dù có mạnh mẽ đến đâu cũng khó mà đương đầu chống cự lại cả thế giới.

Thế nên trong năm năm qua, hắn điên cuồng truy cầu điểm danh vọng, lợi dụng công năng của nó tìm thêm cho mình thật nhiều đồng minh trung tâm, mọi móc khai quật các lộ kỳ nhân dị sĩ trên thế giới này trở thành một phương thế lực ẩn mình ngủ quên trong bóng tối, không mâu thuẫn bất cứ tranh giành lợi ích nào, hơn nữa những kẻ này đều không biết lẫn nhau, không biết cái gì là “thế lực ẩn mình”, bọn hắn chỉ có một điểm chung đó là... có một “ân công”.

Hiện tại tất cả đều đã thức tỉnh, kế hoạch điên cuồng của hắn cũng đã bắt đầu triển khai bước đầu tiên, Ngô Chính lúc này đáng ra phải đóng vai một tên Ngô Chính vô tư vô tư đồng hành cùng Lệnh Hồ Xung chứng kiến hết thấy các bi kịch của hắn, những bi kịch do chính tay vị huynh đệ tốt của Lệnh Hồ Xung, Ngô Chính làm ra.

Nhưng không, Ngô Chính lúc bấy giờ lại muốn thay đổi ý định, hắn không muốn làm một kẻ giấu tay sau màn, hắn muốn tắm máu giang hồ, muốn giết chóc, muốn quang minh chính đại trở thành đích nhắm của tất cả mọi người.

Nhất là sau khi nghe được hệ thống xác thực điểm sát lục của hắn là từ đâu mà có, hắn biết hết thấy những thứ mà hắn đang sở hữu đều là dùng sinh mệnh của kẻ khác để đánh đổi, tuy nhiên Ngô Chính đã không còn giống như là ngày đầu tiên đặt chân đến thế giới này cảm thấy phản cảm đối với sát lục giết chóc, kể cả ngay thời điểm đó sau khi đã chứng kiến hiện thực tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, Ngô Chính cũng đã tự thay đổi mình trở thành một con “cá lớn”.

Chương 22: Hai con chuột nhắt!

Đương nhiên Ngô Chính lúc này thay đổi ý định chính là mười phần không khôn ngoan, có thể nói đây là hiếm hoi một lần hắn làm việc theo cảm tính.

Nguyên do trong đó chắc hẳn là vì lời nói của hệ thống cách đây không lâu khiến hắn trong lòng nhen nhóm cho mình một tia hy vọng, nhưng cũng có thể là Ngô Chính không muốn lại để bản thân thêm một lần nữa rơi vào tình huống chỉ có thể chọn một trong hai lựa chọn, hoặc chỉ đơn giản là hắn không muốn dùng phương thức hèn nhát tương tự như những con chuột nhắt ẩn sau tấm màn kia.

Chân thật như thế nào có lẽ đến cả bản thân Ngô Chính cũng không thể hiểu được chính mình, dù sao chỉ cần là một trong ba điều trên cũng đã đáng giá để Ngô Chính đánh cược mạo hiểm một phen.

.....

Phúc Châu, bên trong lục lâm phụ cận.

Quý Dao Tử cùng Lâm Chấn Nam cả nhà ba người đồng hành cùng nhau đang tìm nơi ẩn trốn truy bắt sau khi nhận được tin tức kẻ địch đang trên đường muốn đến đây, nhưng lúc này đối diện bọn hắn là một nhóm người toàn thân hắc y che kín cả khuôn mặt chắn ngang con đường.

- Không cần lo lắng, chúng ta đến giúp người.

Trong đám người, một tên áo đen bó sát toàn thân chen ra phía trước, bỏ xuống vải che mặt của mình, tức khắc lộ ra gương mặt diễm mị của nữ tử, cùng vóc dáng xinh đẹp cân đối mười phần hấp dẫn ánh mắt người nhìn, người này chính là Mị Ảnh Nữ một trong những kỳ nhân dị sĩ từng nhận được ân huệ của Ngô Chính.

- Là người, Mị Ảnh Nữ!? Sao các người lại đến đây?

Quý Dao Tử cũng không khỏi kinh ngạc truy vấn, trước đó Ngô Chính cũng không có nói với hắn là sẽ có người đến giúp đỡ, trừ khi Ngô Chính tự thân đến đây, cho nên lúc này hắn cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra.

- Ân công muốn thay đổi kế hoạch, muốn chúng ta chính diện nghênh chiến!

- Cái gì!? Đây hoàn toàn là tự sát a.

Quý Dao Tử dù là trông thấy Mị Ảnh Nữ thần sắc nghiêm trọng, trong giọng nói cũng không giống nói đùa, nhưng là bọn hắn hiện nay có bao nhiêu người!? Thêm Mị Ảnh Nữ đám người mới đến gộp lại hai bên cũng không quá hai mươi người a, lại bảo Quý Dao Tử lấy đầu ra tự tin để nghênh chiến với mấy cái môn phái đồng thời truy bắt?

- Người không tin ân công!?

Phản ứng của Quý Dao Tử vô tình khiến Mị Ảnh Nữ trong mắt khó giấu nổi một tia thất vọng, dù sao cái mạng của bọn hắn nếu không có Ngô Chính cứu về lúc này không biết đã đầu thai thành thứ gì rồi.

- Ta làm sao có thể không tin hắn, nhưng là lần này cũng quá khó khăn đi, hơn nữa ta vẫn còn muốn báo ân cho hắn chứ không phải là chết ở nơi đây a.

- Ân công đương nhiên sẽ không để chúng ta đi tìm đường chết, hắn chắc hẳn đã tự mình có quyết đoán, chúng ta chỉ cần làm theo là được.

- Người nói cũng rất đúng, hắn chắc chắn sẽ không bỏ mặc chúng ta, chỉ hy vọng là chúng ta có thể cầm cự cho đến lúc đó.

Nói chuyện một hồi hai nhóm cũng đã sát nhập lại làm một, nhanh chóng đi tìm một nơi có địa hình tương đối thuận lợi quyết định tại đây mai phục nghênh đón cường địch, mọi người ai nấy đều lo lắng phần việc của mình không dám chậm trễ, chỉ để lại Lâm Chấn Nam ba người một mặt ngờ ngác nhìn theo, không biết nên khóc hay nên cười đây.

.....

Cùng thời điểm tại một nơi khác, Ngô Chiến lúc này cũng đã có mặt tại chiến tuyến phụ cận.

- Ân công, tất cả mọi người đã tập hợp đông đủ.

Một đám người toàn thân hắc y cùng vải đen che kín gương mặt đồng loạt bao quanh lấy Ngô Chính, trong đó một người sau khi điểm danh đầy đủ,

đứng ra cung kính chấp tay về phía Ngô Chính bẩm báo.

- Công việc giao cho các người làm như thế nào rồi?

- Tất cả đều là thuận lợi, bao gồm Thanh Thành phái, Ngũ Nhạc kiếm phái cùng các tổ chức lớn nhỏ khác đều đã nhận được cùng tin tức Tịch Tà Kiếm Phổ trong tay Lâm Chấn Nam, tuy nhiên trong Ngũ Nhạc chỉ có Tung Sơn, Hoa Sơn và Thái Sơn phái “cẩn cầu”, đồng thời Thái Sơn phái đã bị Tung Sơn phái từ bên trong kiểm soát, cục diện không cân bằng lúc này có thể sẽ gây bất lợi cho chúng ta, không biết ân công chủ ý như thế nào?

- Không cần phải lo lắng, còn có ta hậu thuẫn, người bây giờ lập tức chỉ huy hai phần ba các huynh đệ tương cứu Quỷ Dao Tử bọn hán, nhớ kỹ, chỉ được ra tay cứu vãn khi nào nguy cấp nhất, bọn người kia còn phải lẫn nhau tranh đấu sẽ không toàn lực đối phó các người, chỉ cần cố gắng câu kéo thời gian là được, những huynh đệ còn lại theo chân Quy Lão Đầu hội tụ cùng Nhật Nguyệt thần giáo người âm thầm bao vây chiến tuyến, đợi bọn hán lưỡng bại câu thương, toàn bộ... giết!

Ngô Chính trong giọng nói băng lãnh không ẩn chứa một tia cảm xúc, sát khí phát ra từ trên người như là đang ngưng thực khiến những người xung quanh cũng cảm giác được lạnh lẽo đến rợn cả tóc gáy.

- Vâng!

Tuy nhiên tất cả mọi người đều không phản đối, nhất hô bá ứng, đồng loạt âm thanh cùng nhau vang lên trong khu rừng, nhân tâm ngưng tụ cùng một chỗ không ngừng khích lệ lòng người, kích động chiến ý xung thiên.

Hắc y đám người ngay sau đó rất nhanh chia ra hai hướng không một chút chậm trễ lập tức hành động, màn đêm cũng đã phủ xuống lục lâm bên trong lấp ló từng cái bóng đen, đêm nay chắc chắn là một đêm không yên tĩnh.

.....

- Hai con chuột nhắt, cũng nên xuất hiện đi thôi!

Một hồi thật lâu sau khi hắc y đám người toàn bộ rời đi, Ngô Chính lúc này quay đầu nhìn về phía lùm cây rậm rạp cách hắn đằng xa, nhân nhạ trong miệng lờ lờ phát ra.

Bốp bốp bốp bốp!

Âm thanh của tiếng vỗ tay ngay sau đó vang lên, nhìn lại chỉ thấy hai tên trung niên hán phu từ bên trong rừng rậm bước đi ra, trên người cùng chung đồng phục cẩm y vệ, nhìn sơ qua có thể đoán biết được thân phận của bọn hán.

- Quả nhiên là phù danh hữu thực, Tiểu Diện Huyết Ma danh tự cũng không phải tự xưng mà có a.

Một tên cẩm y vệ trung niên trong đó dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Ngô Chính, không tiếc lời ca ngợi.

Thuật Thăm Dò!

“Danh tính: Đường Trần, tu vi: tuyệt đỉnh sơ kỳ”

“Danh tính: Tiêu Chi Thiên, tu vi: tuyệt đỉnh sơ kỳ”

Mặc dù có hơi sớm hơn so với Ngô Chính nguyên bản ý định, nhưng là cũng không ngoài ý muốn của hắn, lấy Ngô Chính đỉnh tiêm trung kỳ thực lực hôm nay đã có thể vượt đại cấp độ khiêu chiến, một lúc đôi mắt hai cái tuyệt đỉnh sơ kỳ tuy có chút hơi quá sức, nhưng không thử làm sao có thể biết? Sự việc đã đến nước này, Ngô Chính cũng chỉ có thể dùng biện pháp lấy chiến nuôi chiến, trong tuyệt cảnh truy cầu lớn mạnh bản thân mới có thể khóa lấp lỗ hổng lớn nhất trong nguyên bản kế hoạch đã bị hắn thay đổi.

- Chút hảo danh không cần nhọc lòng người phải ca tụng, nhưng là không biết hai người các người có ý đến đây là có gì muốn chỉ bảo?

- Ha ha, tình cờ ngang qua mà thôi, cũng chẳng phải là cái gì cố ý, nhưng làm ta rất tò mò là người như thế nào có thể khiến một đám nhát lư, đỉnh tiêm cao thủ tụ tập cùng nhau cam chịu cúi đầu trước người a.

Không thể không nói Đường Trần trong giọng nói tuy là thấp phần hòa nhã đi cùng với vẻ thần nhiên trên gương mặt, nhưng là gián tiếp cho thấy hắn rất có niềm tin vào thực lực của mình, cũng chính là hoàn toàn không muốn để Ngô Chính vào trong mắt.

- Cái gọi là nhân tâm hướng về đơn giản chính là cho đi và nhận lại, nhưng các người trông có vẻ cho đi không nổi a, nên cũng không cần phải học theo ta.

Nói về so “tay to” Ngô Chính không dám tự nhận là mình lợi hại, nhưng nếu là so về miệng lưỡi và độ “não lớn” thì lấy Ngô Chính kinh nghiệm hai đời người cùng tư tưởng rộng mở không chịu những cổ hủ ý nghĩ thâm căn cố đế trong đầu, ở thế giới này chính là trí giả đỉnh phong một trong, trừ phi Lưu Bá Ôn tự mình xuất hiện đối đầu cùng hắn, bằng không dù là ai cũng không thể chiếm được tiện nghi.

- Miệng lưỡi cũng thật tốt a, chúng ta người ngay thẳng không nên nói chuyện vòng vo, ta có thể không quan tâm người từ đâu có được thông tin của chúng ta, là vô tình hay hữu ý can thiệp vào chuyện của chúng ta, kể cả hành động khiêu chiến với toàn bộ giang hồ của người lần này chúng ta cũng có

thể giúp người che giấu, đương nhiên là với điều kiện nếu người đồng ý quy phục, bằng không... hắc hắc, dù là người thông minh đến đâu, thế giới này vẫn là cường giả vi tôn a.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thượng phong chiến đấu

Đường Trần cũng không phải là tiểu hài tử, lời nói của Ngô Chính chính là ám chỉ “ta biết rõ động tác của các người, nhưng các người lại không biết gì về ta!”, đây không khác gì là muốn chế nhạo đồng thời cũng là uy hiếp trên đầu của bọn hắn, nhưng đường đường là hai cái tuyệt đỉnh cao thủ, bọn hắn đủ tự tin chỉ cần hai người cũng có thể ngang dọc giang hồ, trừ phi là mấy con cáo già kia lộ diện bằng không chỉ là một cái Ngô Chính vẫn là không đủ để khiến bọn hắn e ngại.

- Còn không phải là muốn động thủ!? Có cần phải nói nhiều như vậy?

Ngô Chính làm sao không biết thế giới này là cường giả vi tôn, nếu không phải vậy hắn cũng không nhất thiết cấp bách mạo hiểm để tăng cường tự thân thực lực, Ngô Chính trước nay trong chiến đấu luôn là lấy tiêu chí “tiên phát chế nhân”, đương nhiên sẽ không để bản thân rơi vào bị động, vẫn là rất chịu khó ra tay trước nắm bắt tiên cơ.

Vi Đà Chương!

- Cái gì!? Thiếu Lâm tự!?

Đối diện một chương thô sơ cương mãnh bá đạo đánh tới, Đường Trần không thể ngăn mình thôi kinh ngạc, bởi vì hắn biết rõ được lai lịch của môn chương pháp này, Vi Đà Chương chính là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự, đặc điểm lại rất dễ dàng nhận biết, chính là lấy lực đạo làm trọng không một chút kỹ xảo biến hóa, trông vô cùng thô sơ đơn giản lại không khó đối phó, nhưng nếu không thể đối kháng chính là tự đưa mình vào thế hạ phong, chờ đón tiếp theo không thể nghi ngờ sẽ là hàng loạt các thế công từ phía Ngô Chính, phải nói bộ chương pháp này rất phù hợp để làm “người tiên phong”.

Huyết Sát Dao Pháp, Cách Sát Vật Luận!

Đường Trần cũng không nguyện ý để bản thân rơi vào hạ phong, nhất đao Cách Sát Vật Luận một thức bên trong Huyết Sát Dao Pháp, đục huyết phần thiên, cũng là một đao thức cương mãnh đối kháng với Vi Đà Chương của Ngô Chính.

Ầm!

Chương kinh va chạm đao mang cùng nhau tan vỡ tạo thành một tiếng nổ âm vang, đồng thời một bên im hơi lặng tiếng bấy lâu Tiêu Chi Thiên từ khi nào đã xuất hiện phía sau Ngô Chính, chỉ thấy man hành lạc đao, đao khí lúc này đã tiếp cận rất gần Ngô Chính.

Hồn Tán Phách Đao!

Tiêu Chi Thiên trên tay Hồn Tán Phách Đao bất ngờ đã trảm đôi thân thể của Ngô Chính, tuy nhiên hắn không một chút nào vui mừng, ngược lại thần sắc lúc này càng thập phần kinh nghi, thân ảnh Ngô Chính lúc này dần dần huyền hóa tan biến trước mắt, đối diện Đường Trần ánh mắt giao nhau như là tâm ý tương thông, hai người cùng lúc ngược nhìn lên trời.

Lúc bấy giờ chỉ thấy chín cái thân ảnh lơ lửng trên không trung cách mặt đất mấy trượng, tất cả đều là thân ảnh của Ngô Chính, Huyền Ảnh Từ Bào trên người hắn kết hợp cùng Loa Toàn Cửu Ảnh huyền hóa thành chín cái phân thân vô phương phân biệt thật giả.

Hoành Không Na Di!

Đồng thời diễm cửu ảnh phân thân chớp mắt hoành không đồng loạt hướng về Tiêu Chi Thiên vây công, hoàn toàn bỏ qua đồng bạn của hắn.

Đường Trần thấy thế cũng rất nhanh chóng tiến đến trợ giúp Tiêu Chi Thiên, thi triển đao thức tàn ác đáng sợ nhất bên trong Huyết Sát Dao Pháp nhắm về phía Ngô Chính cửu ảnh phân thân.

Hàn Phong Âm Huyết!

Cửu Chuyển Ly Hồn!

Tiêu Chi Thiên cũng không hoảng loạn, đồng thời triển khai đao thức diện rộng duy nhất bên trong Thất Hồn Dao Pháp, chỉ thấy tất cả các ảnh đao giống như một vũ điệu luân chuyển trong không trung, mê ly lòng người.

Nhưng bọn hắn vô ý lại thành toàn cho Ngô Chính, lúc bấy giờ Ngô Chính cửu ảnh phân thân toàn bộ đều chỉ còn lại tàn ảnh, trong phút chốc như khói

sương hư ảo tan biến vào trong gió, trong mắt Đường Trần cùng Tiêu Chi Thiên lúc này chỉ thấy loáng thoáng vài nét vạch ngang về dọc kiếm khí nhắm về hướng này.

Thiếu Dương Kiếm!

Phải nói Tiêu Chi Thiên hai người nhãn quang rất không tệ, đối diện kiếm khí từng từng tầm thường nhưng ẩn giấu bên trong chính là phi thường lực lượng, không nghi ngờ nếu bọn hắn chính diện đối kháng dù có thể cương mãnh hóa giải nhưng đồng thời cũng là tự tổn hao nội lực tự thân, chỉ có thể né tránh mới là lựa chọn khôn ngoan nhất lúc bấy giờ.

Àm!

Nhất đạo kiếm khí va chạm mặt đất tạo thành động tĩnh chói tai vô cùng, Thiếu Dương Kiếm nếu chỉ nói về uy lực thì không cần phải bàn cãi, đây chính là một kiếm có lực sát thương lớn nhất bên trong Lục Mạch Thần Kiếm.

Quả nhiên lựa chọn không trực diện đương đầu trước đó của Tiêu Chi Thiên hai người là hoàn toàn chính xác, chỉ ít nhìn bằng mắt thì đúng là như vậy.

Đường Trần lúc này cũng cảm giác không đúng, đạo kiếm khí vạch xuống mặt đất lúc này đồng thời cũng ngăn cách Đường Trần cùng Tiêu Chi Thiên lui về thật xa hai hướng riêng biệt, lúc này trong một khoảnh khắc Tiêu Chi Thiên hai người chỉ cần có một người trong đó gặp phải ám toán, không thể nghi ngờ người còn lại cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn đồng bạn của mình gặp phải nguy hiểm.

- Tiêu Chi Thiên cẩn thận, phía sau!

Đối diện phía xa, Tiêu Chi Thiên bỗng nhiên nghe thấy giọng nói Đường Trần đang hoảng loạn gào thét nhắc nhở mình, trong lòng thập phần kinh nghi nhưng cũng quyết định tin tưởng nghe theo, không một chút chần chừ xoay người về phía sau.

Vi Đà Chương!

Phải nói Đường Trần trực giác rất không sai, về phía Ngô Chính đương nhiên sẽ không để hắn thất vọng, đối diện Tiêu Chi Thiên lúc này không ai khác chính là Ngô Chính chân thân, trên tay hắn một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự Vi Đà Chương đồng thời cũng đã tiếp cận Tiêu Chi Thiên rất gần.

Tiêu Chi Thiên cũng không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ một trong, ở khoảng cách gần như thế hắn hầu như vô phương tránh thoát, cũng minh bạch tính mệnh của hắn đã vô phương cứu vãng, đồng thời điểm dường như có một loại bản năng chiến đấu đang thôi thúc hắn... từ bỏ ý định phòng thủ, dùng hết tất cả sức lực bình sinh cùng mấy mươi năm công lực tích lũy triển khai một chiêu phản đòn, trực tiếp dùng phương thức: lấy mạng đổi mạng.

Tà Thi Hoàn Hồn!

Àm àm àm..

Sau âm thanh vang lên, chỉ thấy hai thân ảnh bóng người cùng lúc phân biệt hai hướng bắn ngược ra sau.

Đường Trần cách đó không xa nhanh chóng triển khai khinh công, đón lấy thân thể Tiêu Chi Thiên, sau đó xoay tròn một vòng thuận thế nhẹ nhàng tiếp đất.

- Ngươi đã làm rất tốt!

Thần sắc âm trầm tốt độ trên gương mặt Đường Trần lúc này hướng về thi thể đồng bạn đang nằm bất động trên tay, trong lòng không có lấy một tia thương cảm ngược lại chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Đối với những kẻ đã đặt một chân đứng trên đỉnh phong thế giới, có mấy ai chưa từng tắm máu giang hồ, lịch luyện từ trong sinh tử đến chết đi sống lại nhiều lần!?

Đương nhiên Đường Trần có thể có được tu vi như hôm nay cũng là không ngoại lệ, hắn từ lâu đã thấu hiểu đạo lý mạnh được yếu thua, cá lớn ăn tươi nuốt sống cá bé, thế nên cho dù là tận mắt chứng kiến từng người, từng người bằng hữu huynh đệ thân nhân của hắn lần lượt ngã xuống trước mặt, hắn cũng không có lấy một tia thương cảm, đơn giản bởi vì đây chính là chân lý của thế giới, là kết cục của kẻ yếu sớm muộn phải đối mặt, thay vì thương tiếc cho những kẻ đó, hắn càng muốn phần nộ chính mình nhiều hơn.

Hắn phẫn nộ vì bản thân lần này lại mắc phải một sai lầm sơ cấp chí mạng, sai lầm mà chỉ có thể nhìn thấy ở những kẻ đã chết hoặc nửa sống nửa chết, đó chính là... xem thường kẻ địch.

Đường Trần từ khi đặt chân vào cấp bậc tuyệt đỉnh cao thủ trên giang hồ, dường như mọi việc hắn làm đều trở nên thuận lợi suôn sẻ, trong lúc vô tình đã khiến hắn trở nên chủ quan xem thường các nhân sĩ trong giang hồ.

Phải biết Đông Phương Bất Bại tu vi cũng chỉ cao hơn Đường Trần một tiểu cảnh giới, thế nhưng mọi người trong giang hồ khi nhắc đến võ công cao cường lợi hại nhất đầu tiên đều là nghĩ đến Đông Phương Bất Bại.

Từ đó có thể thấy tuyệt đỉnh trung kỳ tu vi trên giang hồ cũng chính là được công nhận “thiên hạ vô địch”, hoặc chí ít ở “mặt nổi” bề ngoài là như vậy, huống chi Đường Trần chỉ thua kém Đông Phương Bất Bại nhất tiểu cảnh giới, chỉ là chênh lệch giữa chín và mười, khi đặt trên giang hồ cũng là khó tìm

địch thủ, hơn nữa tuyệt đỉnh cấp bậc nhân vật hầu hết đều là bá chủ một phương, thường ngày cũng chẳng phải động tay động chân tự mình lặn lội trên giang hồ, cho nên thường nói trong hồ không có cá, tôm tép có thể làm loạn, cũng khó trách Đường Trần ngạo mạn không xem ai ra gì.

Sai lầm của hán đầu tiên chính là không đặt Ngô Chính vào trong mắt, từ lúc hán quyết định không che giấu thân phận của mình, cho đến khi hán thường thức Ngô Chính, lại nổi lòng yêu tài muốn thu phục dưới trướng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mâu thuẫn

Sai lầm thứ hai chính là để Ngô Chính chủ động tấn công trước, Đường Trần cũng không phải là ngu ngốc, đến nước này hán còn có thể nào không nhận ra từ lúc chiến đấu bắt đầu cho đến bây giờ, tất cả còn không phải là trong tính toán của Ngô Chính!?

Mục đích của Ngô Chính nguyên bản chính là từng bước thăm dò đối phương, sau đó chia cách bọn hán hai người hợp công, nhân cơ hội âm toán giải quyết một tên có thực lực yếu hơn, còn lại cục diện phía sau cũng là để đối phó.

Không phải nói tự nhiên Ngô Chính lại hao phí điểm sát lục đi lĩnh ngộ Vi Đà Chương một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, mà bởi vì môn chương pháp này mười phần hoàn hảo để kết hợp với các võ kỹ khác của hán tạo thành lối đánh thượng phong, nắm bắt tiên cơ.

Phải biết tính cách thường ngày ra sao thì trong chiến đấu cũng chính là như vậy, Ngô Chính yêu thích kiểm soát cục diện nắm bắt tiên cơ, lối đánh cũng chính là phủ đầu thượng phong bất chấp ám chiêu, ngược lại Đường Trần hai người tự tin thái quá, lại chọn cách trực diện đối chiến dẫn đến rơi vào bẫy hạ của đối phương, hậu quả đã không cần bàn cãi, chiến lực Đường Trần hai người tuy là siêu việt bỏ xa Ngô Chính, nhưng lại thua hoàn toàn về bố cục trong chiến đấu.

Tuy nhiên đó chỉ là lý thuyết, lại nói về tình hình thực tế lúc này, nhìn bằng mắt thường cũng có thể phân biệt được người nào là đang nắm ưu thế.

Tiêu Chi Thiên trước đó trong một khoảnh khắc khi tiếp cận cái chết, bỗng nhiên hồi quang phản chiếu nhất chiêu toàn lực Tá Thi Hoàn Hồn đánh trả Ngô Chính.

Hành động này của Tiêu Chi Thiên giống như là một hồi lóe sáng sau đó hừng hờ vụt tắt, nhưng là một thân tu vi tuyệt đỉnh sơ kỳ toàn lực trong một đòn cũng không phải là Ngô Chính lúc bấy giờ có thể gánh nhận.

Ngô Chính chính diện đón nhận một đòn toàn lực của Tiêu Chi Thiên đồng thời bắn ngược ra sau, lúc này trông vô cùng chật vật, toàn thân toi tã, tiểu diện mặt nạ che kín trên gương mặt cũng đã rơi xuống lúc nào không hay, chỉ thấy hán thân sắc tốt cùng băng lãnh, trong ánh mắt không giấu được nồng đậm sát ý nhìn về phía Đường Trần trên tay một cái xác chết.

- Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt đỉnh sơ kỳ cao thủ, nhận được hai trăm điểm sát lục.

- Hệ thống nhắc nhở túc chủ thương thể đang trong tình trạng vô cùng nguy cấp, khuyến nghị túc chủ ngay lập tức phục dụng Liệu Thương Đan kết hợp cùng Liệu Thương Thiên phụ trợ công pháp nhanh chóng ổn định thương thể.

Âm thanh hệ thống trong đầu vang lên báo hiệu Tiêu Chi Thiên đã triệt để chết đi, Ngô Chính lúc này mới phần nào nhẹ nhõm, đồng thời ý niệm từ trong hệ thống thương thành dùng một trăm điểm sát lục hoái đổi Liệu Thương Đan nhanh chóng phục dụng.

- Tình huống lúc này Liệu Thương Đan cũng vô phương giúp ta chống đỡ, vẫn còn chưa lại một tên chưa giải quyết... lẽ nào lại vay mượn hệ thống!? Thế nhưng ta lúc này không thể tiếp tục lãng phí điểm sát lục, bằng không...

Ngô Chính đối diện nghịch cảnh nhưng lại thập phần do dự, nếu là trước đây hán có lẽ sẽ vô cùng quyết đoán, thậm chí là bất chấp tất cả để truy cầu một tia cơ hội sống sót, nhưng lúc này đây đến cả bản thân Ngô Chính cũng không hiểu được tại sao hán lúc này lại mất đi phần quyết đoán đó.

Tuy là mập mờ không rõ nhưng phần tinh táo trong hán vẫn là còn giữ lại, chỉ mất một tích tắc ngay khi nghi vấn đặt ra Ngô Chính lập tức đã có cho mình một câu trả lời, một câu trả lời vô cùng đơn giản lại để hán phải vô đầu bút tóc cũng không thể phát hiện, đó chính là: Đồng Phuong Bất Bại!

Đúng vậy, là vì nàng!

Dù Ngô Chính có muốn đối diện hay không thì cũng không thể phủ nhận được một sự thật, hán đáng ra đã có thể ẩn nấp trong khu vực an toàn với bố cục thập phần toàn diện của mình, nhưng tại sao lại muốn tự thân lộ diện để biến mình thành bia ngắm cho toàn bộ giang hồ truy sát!? Còn không phải là muốn tích lũy thật nhiều điểm sát lục!?

Nếu hán có thể thỏa mãn nhu cầu điểm sát lục, điều đó đồng nghĩa với việc có thể mang người từ thế giới này rời đi mà không cần phải lo lắng ảnh hưởng đến hệ thống, cũng là nhất cử lưỡng tiện, vẹn cả đôi đường.

Tuy nhiên nói thì dễ dàng nhưng làm thì thật khó, hiện tại trước mắt đối diện nghịch cảnh Ngô Chính lại để phần tình cảm trước nay hần vẫn luôn xem là “vô dụng” lúc này khỏa lấp che mờ lý trí, gián tiếp muốn đưa hần vào chỗ chết.

- Là ta quá chủ quan mới để người vùng vẫy chơi đùa một phen, nhưng là người huynh đệ này của ta trước khi chết làm được cũng rất không tồi a, Tiểu Diên Huyết Ma người giờ phút này còn có điều gì xám hối hay không?

Đương lúc Ngô Chính còn đang do dự thiếu quyết đoán, Đường Trần cũng đã bình thản các loại tâm tình của mình, trông về phía Ngô Chính dáng vẻ thê thảm tình huống có thể thấy được Ngô Chính đã hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, chiến lược chưa chắc đã còn lại được năm thành, lúc này giải quyết Ngô Chính đã là định trong lòng bàn tay, dù là hần có mưu mô xảo trá thế nào lúc này cũng là vô phương cứu vãng.

- A, không còn muốn ta quy phục cho người nữa sao? Ta vừa rồi là chứng minh giá trị của mình a, nhưng ai mà biết tên huynh đệ của người lại chết nhanh như thế.

Ngô Chính cũng từ trong trầm tư tỉnh lại, hần cũng hơi bất ngờ Đường Trần có thể bình tĩnh như thế, tận mắt trông thấy huynh đệ mình vừa chết vẫn có thể ung dung không một chút thương tiếc? Nếu là Ngô Chính trong trạng thái đỉnh phong có lẽ sẽ rất bất lợi, kế hoạch trước đó cũng là muốn làm Đường Trần tức giận tự mình đánh mất phần nào lý trí, nhưng tiếc là Ngô Chính không ngờ được Đường Trần làm người lại vô tình đến thế.

Tuy nhiên Ngô Chính lúc này hoàn toàn là vô lực chống cự, khiến Đường Trần phần nộ cũng đồng nghĩa với việc Ngô Chính càng muốn đi tìm cái chết nhanh hơn, nhưng may mắn cho Ngô Chính là Đường Trần không những không phần nộ ngược lại càng thêm bình tĩnh, vô tình lại giúp hần kéo dài thêm đôi chút thời gian, nếu có thể khôi phục một phần thương thế, lấy Ngô Chính tuyệt luân khinh công Hoành Không Na Di kết hợp với Loa Toàn Cừ Ảnh hoàn toàn có thể trong tuyệt cảnh truy cầu một tia cơ hội sống sót, thế nên Ngô Chính cũng rất vui lòng tiếp tục hợp diễn đầu khấu với Đường Trần.

- Ha ha... ta đúng là rất có tâm tư muốn thu người về dưới trướng, chỉ đáng tiếc ta vẫn là thiếu được đạo lý nuôi ong tay áo, dẫn rắn vào nhà a, nếu là ngay từ đầu người quyết định đứng đắn cũng đã không thể nào đến nỗi này, người bây giờ có câu kéo thời gian cũng vô dụng, ta vẫn phải có trách nhiệm tiền người đi trước một đoạn.

Đường Trần khi không tự tin thái quá cũng là rất xảo quyết, chút kế mọn của Ngô Chính hần làm sao có thể không nhìn ra, dù sao khinh suất cũng chỉ có thể là một lần, không thể nào lập lại lần thứ hai.

Trông theo thân ảnh Đường Trần trước mắt đang từng bước tiếp cận, sát ý sôi sục trong đôi mắt như muốn xông ra bên ngoài để Ngô Chính trong lòng cũng là cười khổ không thôi.

Cách đây không lâu Ngô Chính vẫn là còn cho mình hai lựa chọn, tuy nhiên đối mặt tuyệt cảnh lúc này đã không còn lựa chọn nào khác để hần có thể do dự, phải biết giữ được tính mệnh trong thời loạn thế mới là vương đạo, còn nước cũng chính là còn tát, nhất định phải còn mạng để sống sau đó mới có thể lại tính chuyện ngược xuôi.

- Ài, ta cũng không còn lựa chọn nào khác... cũng đừng trách ta phụ người a.

Ngô Chính lăm bắm một mình trong miệng, dường như tự mình đã có cho mình một quyết định, khuất mắc trong lòng lúc này cũng đã được triệt để giải quyết, tiểu dung nhẹ nhõm trên gương mặt báo hiệu Ngô Chính lại một lần nữa trở về là Tiểu Diên Huyết Ma như trước kia.

- Hệ thống, cho ta sử dụng tính năng vay mượn điểm sát lục, ta muốn tăng lên...

Tuy nhiên ý niệm trong đầu vừa ra lệnh cho hệ thống còn chưa dứt câu, đúng lúc này Ngô Chính bỗng nhiên cảm giác được tình huống hiện tại dường như có chút... không đúng.

Trước mắt Ngô Chính tên sát tinh đòi mạng Đường Trần, lúc này thần sắc lại trở nên bất thường vô có, trước đó vẫn còn đáng vẻ âm trầm băng lãnh, lúc này đã biến thành kinh ngạc, nghi hoặc, không cam tâm, hối hận, tuyệt vọng... còn có đầy đủ các loại tiêu cực tâm tình xen lẫn vào trong đó, Ngô Chính thấy vậy cũng hoàn toàn trở nên mơ hồ không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hần nhiều lần lâu mắt cố gắng quan sát, muốn biết rốt cuộc là hần đã bỏ quên chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bất đắc dĩ

Không đề Ngô Chính mơ hồ hiểu kỳ quá lâu, Đường Trần ngay lập tức đã cho hần một lời giải đáp.

Chỉ thấy từ chính giữa mi tâm Đường Trần một đạo huyết lưu chậm chạp chảy dài xuống gương mặt, nếu lại đến thật gần tỉ mỉ quan sát có thể nhìn thấy được bên trong đạo vết thương ần ần một cây kim châm bén nhọn từ lúc nào đã xuyên qua màng sọ ghim thật sâu vào bên trong.

Ngay tức khắc Ngô Chính đã có thể hình dung được chuyện gì vừa xảy ra trước đó, nhưng không đề Ngô Chính suy đoán, lúc này một cái thân ảnh xinh đẹp tựa như tiên nữ giáng trần cách đó không xa, đôi chân như đạp hư không mà lướt đến, rất nhanh đã kể bên đối diện Ngô Chính.

Nữ tử trên người hồng nguyệt váy dài bắt mắt đi cùng với dung mạo tuyệt luân, hương điểm đoạt mục, trong đôi mắt kiều mị như chứa chan nhu tình, đầy ắp quan tâm nhìn về phía Ngô Chính, người này không cần phải đoán, còn có thể là ai khác ngoại trừ Đông Phương Bất Bại!?

- Ngươi... tại sao lại đến đây?

Ngô Chính trong lòng thập phần phức tạp cùng mâu thuẫn, hắn đã không thể vứt bỏ được thực dụng chi tâm của mình, cũng không từ bỏ được hệ thống, hắn minh bạch nếu lại dây dưa với Đông Phương Bất Bại cũng chính là tiếp nối cho bi kịch của nàng, chỉ ít Ngô Chính vạn lần đều không nguyên ý trông thấy.

- Ta, chỉ muốn biết tên của ngươi...

- Tên của ta!?

Trông thấy Đông Phương Bất Bại trong ánh mắt chất đầy sự quan tâm lo lắng, nhưng trong lời nói lại tìm ra được một cái có “vô lý” nhất để che giấu đi tâm tình của nàng, Ngô Chính cũng không khỏi trong lòng cảm thấy ảm áp, vô cùng cảm động.

- Ta quên nói cho ngươi, ta tên Ngô Chính.

Đông Phương Bất Bại nghe lời đáp, lại nhẹ nhàng gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn không thể rời khỏi thân ảnh Ngô Chính, nàng dường như là có ngàn vạn lời muốn nói lúc này nhưng lại không thể mở miệng ra được.

Ngô Chính làm sao có thể không thấu, hắn vẫn còn đang cảm động nhưng lúc này cũng ngăn nổi cảm giác buồn cười, Đông Phương Bất Bại dù sao vẫn là Đông Phương Bất Bại, kiêu ngạo tính cách vẫn là không thể bỏ xuống được, dù không quan tâm đến cô hủ tập tục e thẹn ngại ngùng, nhưng trong chuyện tình cảm nàng hoàn toàn là một trang giấy trắng, chẳng khác nào là một tiểu hài tử đang muốn tập đi, cũng chỉ có thể chấp chừng từng bước.

- Ta thương thế chỉ là ngoại thương không nghiêm trọng, ngươi cũng nên trở về đi thôi, nếu để bọn hắn biết được ngươi xuất hiện ở đây, Nhật Nguyệt thần giáo cũng không thể thoát khỏi vũng bùn này a.

Chính sự vẫn còn ngay trước mắt, chuyện tình cảm phải để lại sau, Ngô Chính lần này hành động chính là muốn khiêu chiến cả thế giới, đồng thời còn may mắn giải quyết xong hai con chuột nhất ẩn nấp trong bóng tối, không thể nghi ngờ sau đêm nay cái tên Tiểu Diện Huyết Ma lại tiếp tục một lần nữa được tất cả mọi người nhắc đến, nhưng không phải là thiện ý nhắc đến mà là trở thành đích ngắm cho bọn chúng truy sát, còn có kinh động đến triều đình mấy con chuột nhất khác, cùng lúc cũng phá vỡ bố cục của Thiếu Lâm tự chuẩn bị bấy lâu, hiện tại tình thế chỉ cần có người có thể xác định được danh tính chân thật của Ngô Chính, không thể nghi ngờ ván cờ này Ngô Chính sẽ hoàn toàn thua triệt để.

Tuy nhiên nếu bên kia chiến tuyến có thể vây giết thành công khiến các môn phái tổ chức thương gân động cốt, Ngô Chính cũng có thể phần nào giảm bớt áp lực, đồng thời triệt để chọc giận chỗ dựa chân chính ẩn nấp bên trong các môn phái có nội tình thâm sâu, khiến bọn hắn không thể không lộ mặt, đó cũng chính là mục đích chân thật của Ngô Chính.

Ngô Chính chỉ cần biết được chân chính bọn hắn là ai, thực lực ẩn tàng bên trong thế nào, sau đó tìm cơ hội từng bước cô lập giải quyết bọn hắn, trong lúc đó lại từ trong hỗn loạn không ngừng tích lũy điểm sát lục tăng cường thực lực, Ngô Chính còn không tin mình không thể “vô địch thiên hạ”, rút ngắn rất nhiều thời gian hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, nhận được một lần tích lũy mười vạn điểm sát lục, cùng với trước đó điên cuồng chém giết, còn sợ không thể thỏa mãn điểm sát lục!?

Dù sao Ngô Chính cũng rất không muốn trông thấy Đông Phương Bất Bại bị kịch lại một lần nữa diễn ra, chỉ cần không phải vạn nhất bất đắc dĩ Ngô Chính cũng không muốn dễ dàng từ bỏ như thế, nhất là khi Đông Phương Bất Bại lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn đúng vào lúc này.

- Không còn quan trọng nữa, ngươi hiện tại tình thế quá nguy hiểm.

Đông Phương Bất Bại trong giọng nói có phần ôn nhu nhưng vẫn còn rất cứng nhắc, điều này cũng tương tự với ý nghĩ của Ngô Chính trước đó, Đông Phương Bất Bại chân tâm chính là bị hắn “bắt” được, chỉ là cần thời gian để nàng đổi mặt sự thật này mà thôi.

Trôi qua một khoảng thời gian Đông Phương Bất Bại cũng không thể phủ nhận được tình cảm của mình, nàng ưu điểm cũng chính là khuyết điểm lớn nhất, để Ngô Chính tin chắc nếu hắn lúc này chối bỏ tâm ý của nàng, đối với nàng tiếp đến hoàn toàn chính là bi kịch, còn không ai biết được nàng sẽ làm ra chuyện gì điên cuồng đâu.

Dù sao cũng chỉ là một cái Nhật Nguyệt thần giáo, cũng đã “không còn quan trọng nữa”, nàng chính là muốn cùng Ngô Chính đương đầu lại cả thế giới, nho nhỏ một cái Nhật Nguyệt thần giáo nàng có cũng được, mất đi rồi cũng không cần quan tâm.

Làm một người xuyên việt, Ngô Chính muốn không hiểu rõ Đông Phương Bất Bại cũng không được, nhưng cũng chính vì hiểu rõ hắn mới cảm thấy vô cùng khó xử.

- Một chút nguy hiểm ta vẫn là có thể chấp nhận được, cũng không muốn liên lụy đến ngươi, hơn nữa ta chỉ có tự thân một mình, còn ngươi vẫn là còn muội muội của mình a.

- Nghi Lâm còn có người trong bóng tối bảo vệ, là ngươi làm?

- Ài, vẫn là không giấu được ngươi, ngươi không cần lo lắng, hắn là phụ thân thất lạc của Nghi Lâm, ta cũng chỉ là tình cờ gặp được, muốn tạo cơ hội

cho phụ tử hai người tương phùng nhưng trong đó còn có ân tình, vẫn là để tự bọn hắn giải quyết đi thôi.

Người bảo vệ Nghi Lâm trong bóng tối đồng thời cũng là phụ thân thất lạc của nàng, có thể là ai ngoại trừ Bất Giới hòa thượng!? Ân tình trong đó Ngô Chính không muốn tự mình can thiệp, hắn không phải là thánh nhân cứu thế, chỉ là muốn giảm bớt đi áp lực cùng gánh nặng cho Đông Phương Bất Bại nên mới tạo một cơ hội cho phụ tử hai người tương phùng, còn có thể đoàn tụ cùng nhau hay không thì phải xem bọn hắn tự mình nắm bắt cơ duyên lần này như thế nào.

- Theo lời ngươi, ta hiện tại cũng không còn vương bận a.

- Ài... vậy đi thôi! Cũng nên giải quyết xong chuyện trước mắt lại nói.

Ngô Chính mình bạch bản thân vô phùng có thể thay đổi quyết định của Đông Phương Bất Bại, dù sao hai người cũng đều là thuộc về loại người điên cuồng, một khi đã quyết định chủ ý thì trời sập cũng không thể cản ngăn, Ngô Chính tình thế hiện tại cũng là chịu ảnh hưởng từ Đông Phương Bất Bại mà thành, ngược lại quyết định của Đông Phương Bất Bại cũng là vì Ngô Chính mà ra, nghĩ đi nghĩ lại cũng là đã được phần nào an ủi, về phần cảm tính Ngô Chính trong lòng cũng khó áp chế được kinh hi, nhưng chỉ nói về lý trí hắn lại càng cảm thấy mười phần áp lực, thật sự là nan giải, vạn phần bất đắc dĩ vô cùng.

.....

Cùng thời điểm bên trong lục lâm tại một chiến tuyến khác.

Từ khi cùng huyết tanh nồng đậm tràn ngập cả một vùng không gian, dưới mặt đất thì thể rã rác phơi bày, còn có lê lết những người nửa sống nửa chết âm thanh rên la, cùng tiếng vũ khí va chạm vào vũ khí, va chạm vào da thịt hòa lẫn cùng nhau tạo thành một chiến trường đầm máu, sát phạt tàn nhẫn, huyết tính đồng loạt bộc phát khiến khung cảnh trở nên kinh dị đến rợn cả người.

Chỉ thấy khung cảnh là vùng hỗn loạn không thể phân biệt được có bao nhiêu phe phái đang chém giết lẫn nhau, mỗi người trong đó đều đang cùng lúc phải đối mặt với tứ phương kẻ địch uy hiếp, số người tử thương đã lên tới con số khủng khiếp không thể đo đếm, cũng vì thế chiến đấu đầm máu càng không thể ngừng lại cho đến khi chỉ còn lại một nhóm người duy nhất.

Tuy nhiên trong lúc điên cuồng, vẫn còn có một đám người giữ lại được sự bình tĩnh hoàn toàn không bị cuốn theo dòng người hỗn chiến, bọn hắn toàn bộ cùng là hắc y che kín cả khuôn mặt, không những không ham chiến ngược lại đều là thấp phần dè chừng cố ý lẫn tránh chiến đấu, trông bề ngoài như là một đám người tham sống sợ chết, tuy nhiên mỗi khi có một kẻ nào “chân chính” tham sống sợ chết muốn thoát ra khỏi chiến trường đầm máu này, lại có một tên hắc y bỗng nhiên xuất hiện từ phía sau, một kiếm gọn gàng chấm dứt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ngụy quân tử

Phải nói đám người hắc y này bên trong chiến trường hoạt động rất có hệ thống, trong lúc hoảng loạn còn có thể lẫn nhau hỗ trợ bao vây chiến trường không để bất cứ tên nào tẩu thoát.

Tuy nhiên cũng chỉ có thể che giấu cảm cực được trong khoảng thời gian ngắn, rất nhanh cũng đã trôi qua, lúc này đã có một người phát hiện ra sự việc bất thường, hắn chú ý đến hắc y nhân bọn người đã được hồi lâu, tuy là ban đầu cũng không dám tự mình khẳng định, nhưng lúc này khi đã hoàn toàn chắc chắn được mục đích của bọn người kia, hắn vội vã ngừng lại chiến đấu khan cổ rất hòng gào thét.

- Mọi người dừng tay, chúng ta bị lừa... khôn kiếp, ta bảo dừng tay! Tất cả đệ tử Hoa Sơn kiếm phái nghe lệnh ta, dừng lại!

Tên nam nhân la hét này không ai khác chính là Quân Tử Kiếm nổi danh trên giang hồ, chủ môn Hoa Sơn kiếm phái Nhạc Bất Quần.

- Tung Sơn kiếm phái đệ tử, nghe lệnh ta, đồng loạt dừng tay!

Tả Lãnh Thiền một bên cũng rất nhanh nhận ra sự việc không đơn giản, cũng đồng thời hô ứng phối hợp cùng Nhạc Bất Quần.

Cùng thời điểm Thái Sơn kiếm phái cùng Thanh Thành phái cũng nói gót bước chân.

- Thành Thành phái toàn bộ đệ tử cho ta dừng tay!

- Thái Sơn kiếm phái đệ tử đồng thời dừng tay!

...

Quả nhiên sau khi tất cả đồng loạt ngưng vũ khí, chiến trường lúc này đã phân cách ra hai lần ranh chiến tuyến, một bên là các danh môn chính phái

người đứng cùng nhau, bên còn lại không cần phải đoán, chính là một đám hắc y nhân đang tổ chức bao vây tất cả mọi người phía trong, không chừa lại cho một con đường tẩu thoát.

- Các ngươi là ai? Tại sao lại muốn kích động chúng ta chém giết lẫn nhau?

Tà Lãnh Thiên tu vi đỉnh tiêm đỉnh phong trong đám người cũng là võ công cao cường nhất, lúc này mạnh dạn đứng ra “chủ trì đại cục” lên tiếng chất vấn hắc y nhân đám người.

- Hừ, nguy quân tử! Còn không phải các ngươi vì tranh giành nhau Tịch Tà Kiếm Phổ mới chém giết lẫn nhau? Lại còn bảo là chúng ta kích động các ngươi? Các ngươi một đám người danh môn chính phái gì đó cũng quá không biết liêm sỉ đi.

Quý Dao Tử tính tình nóng nảy nhất trong đám người hắc y nhân, nhìn không được chán ghét một mồm cay nghiệt lời nói nhắm về phía danh môn chính phái người mà phun ra.

- Đúng vậy, ta còn tưởng là cái gì anh hùng nghĩa hiệp người, nào ngờ là một đám hỗn tạp tham tranh giành chút lợi ích lại để đầu rơi máu chảy a.

Mị Ảnh Nữ một bên cũng không bỏ qua cơ hội trào phúng Tà Lãnh Thiên bọn người.

Quả thật không chỉ Quý Dao Tử và Mị Ảnh Nữ chán ghét ghê tởm đến tột cùng đám người danh môn chính phái này, còn có một đám hắc y nhân người bao gồm những kỳ nhân dị sĩ từng được Ngô Chính cứu giúp, bởi vì chịu tác động của hệ thống cho nên trong thâm tâm bọn hắn nguyên bản rất khâm phục Ngô Chính lúc này càng trở nên sùng bái, trong mắt bọn hắn chỉ cần là người Ngô Chính muốn giết thì cho dù là thiên vương lão tử mặc định đều là cùng hung cực ác người, dù là muôn ngàn vạn lần chết cũng là không đủ.

Còn lại hắc y nhân xen lẫn bên trong cũng là Nhật Nguyệt thần giáo người thường ngày bị danh môn chính phái bọn người gán cho cái tội danh “ma giáo” như là cái cớ để tùy ý truy sát bọn hắn, một mực không xem bọn hắn là người để đối xử, lâu ngày uất ức tích tụ cũng để cho bọn hắn trong thâm tâm thâm căn cố đế tư tưởng chỉ cần là danh môn chính phái người thì tất cả đều là nguy quân tử, luôn muốn lấy tính mạng Nhật Nguyệt thần giáo người để làm bàn đạp thăng tiến danh vọng của bọn chúng.

Hai thế lực người xen lẫn bên trong hắc y nhân đám người tuy là có tư tưởng các loại khác nhau, nhưng lúc này lại tất cả đều là thống nhất một quan điểm: danh môn chính phái người nói trắng ra cũng chỉ là một đám nguy quân tử!

- Các ngươi vừa nói cái gì? Chúng ta Hoa Sơn phái quang minh chính đại đến đây chính là vì nghe tin tông tiêu đầu Phúc Uy tiêu cục gặp phải truy sát, muốn đến giúp đỡ mà thôi, nào ngờ lại gặp các ngươi một đám người thần thần bí bí kích động bọn ta đánh giết lẫn nhau, mau nói, mục đích của các ngươi là gì?

Quần Tử Kiếm chính là Quần Tử Kiếm, nguyên do có mặt ở đây mọi người ai nấy trong lòng đều tự mình rõ ràng, nhưng chẳng hiểu tại sao cứ trôi qua miệng lưỡi của Nhạc Bất Quần thì dù là thế nào cũng có thể nói thành nhân nhân nghĩa nghĩa, lăm lăm liệt liệt, Quần Tử Kiếm danh tự chính xác là một cái tên đã vô liêm sỉ lại còn rất trọng danh dự, chân chính một cái hảo sĩ diện nguy quân tử.

Tuy nghĩ trong bụng là như thế, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc để thi nhau nói xấu “người mình”, một đám danh môn chính phái người thế là cũng hòa theo tập nập là hét, phải nói bọn hắn tất cả đều là yêu nghiệt thiên tài, trong vòng một đêm đã có thể tu luyện thành công tuyệt đỉnh “mặt dày bất tử” công phu.

- Đúng vậy, mờ mờ ám ám không dám lộ diện chân mục, trong bụng chính là ý nghĩ xấu.

- Các người mới đúng là nhắm đến Tịch Tà Kiếm Phổ nhà họ Lâm a, còn dám lấy chúng ta danh tiếng bôi nhọ để làm hộ thuẫn?

- Chắc chắn là như vậy, đừng để bọn chúng chia rẽ chúng ta đoàn kết, bằng lại thành toàn cho ý đồ của bọn chúng.

- Tiêu diệt bọn chúng! Nhất định không thể tha thứ được.

...

- Hừ, một đám nguy quân tử giả nhân giả nghĩa, mặt dày đúng là bất tử a.

Đương lúc danh môn chính phái người đang thi triển sở trường “nguy biện” công phu của mình thì bỗng nhiên có một âm thanh nam tử vang dội chói tai có ẩn chứa nội lực bên trong chen vào một phen chấn nhiếp toàn trường, trực tiếp khóa mồm tất cả mọi người có mặt ở đây lúc này.

Nhìn lại chỉ thấy giống như một đôi tiên ma quyền lữ nam nữ từ trên cao chậm rãi giáng xuống phía trước đám người hắc y nhân, nam tử trên người Huyền Ảnh Tử Bảo đi cùng với Bạch Thiết Tiểu Diện trông vô cùng quen thuộc, người này không ai khác chính là Ngô Chính trong vai Tiểu Diện Huyết Ma, đồng hành Ngô Chính vị kia tiên nữ tuyệt luân dung mạo không ai sánh bằng cũng chỉ có thể là Đông Phương Bất Bại, lần đầu tiên lộ diện chân thực giới tính không còn giả trang nam nhân.

- Bái kiến ân công!

- Bái kiến giáo chủ!

Hắc y nhân đám người lúc bấy giờ bỗng nhiên đồng loạt cung kính chấp tay hướng về Ngô Chính hai người hành lễ, âm thanh cùng lúc vang dội loạt vào

trong tai danh môn chính phái người lại giống như một đòn thật mạnh giáng vào sĩ khí bọn hắn, để mỗi tên trong đó như là ăn phải đấm thần sắc trên gương mặt cũng bắt đầu tái xanh.

Danh môn chính phái đám người nếu còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra mới thật đúng là ngu ngốc, trước mắt tử bào tiểu diện đặc điểm trên giang hồ ngoại trừ Tiểu Diện Huyết Ma ra còn có thể là người nào đóng giả!? Chưa kể đến chấn nhiếp công dụng của hệ thống, chỉ nói đến danh tiếng lãnh huyết tàn nhẫn của Ngô Chính cũng đủ để triệt để bóp nát tinh thần của bọn hắn.

Hơn nữa trên giang hồ này cũng chỉ có duy nhất một cái “giáo chủ” là Đông Phương Bất Bại, nhưng khi thấy “giáo chủ” người này là nữ tử giới tính lại càng khiến bọn hắn kinh nghi không thôi, Đông Phương Bất Bại trên giang hồ cũng chưa từng công khai giới tính chân thực của nàng nên cũng khó trách bọn hắn không hề hay biết, nhưng là có thể đồng hành bên cạnh Tiểu Diện Huyết Ma trở thành một đôi tiên ma quyến rũ thì càng không thể nào là tầm thường.

- Khó sở cho các ngươi rồi, lần này làm được rất tốt.

- Không khó sở, so với ân công chúng ta làm được chẳng đáng là gì.

Quy Lão Đầu lớn tuổi nhất trong đám người hắc y nhân, lúc này đại diện đứng ra cung kính đáp lời, hơn nữa lời nói của Quy Lão Đầu không phải là vô cớ, trông thấy Ngô Chính trên người tử bào còn lưu lại vết rách cùng với huyết tương không phân biệt địch ta, Quy Lão Đầu ngay lập tức có thể minh bạch Ngô Chính cũng không phải ăn không ngồi rồi trong lúc bọn hắn đang chiến đấu, mà kẻ địch có thể khiến cho Ngô Chính thụ thương khổ chiến cũng không phải là bọn hắn bây giờ có thể nghĩ đến.

Phải biết trong mắt bọn hắn Ngô Chính hình tượng lưu lại cực sâu gần như là vô địch thiên hạ, người nói là ai có thể độc thân độc hành tàn sát cả một bang hội môn phái sau đó lại ung dung rời đi mà trên người không có một chút tổn thương? Chỉ ít lấy bọn hắn nhãn quang trong đời cũng chỉ có Ngô Chính một người là làm được, nhưng hiện tại trông thấy Ngô Chính trên người tử bào lưu lại dấu vết chiến đấu cũng khiến bọn hắn rung mình không thôi, đồng thời cũng là cảm khái nhân câu nói “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”, dù là ân công của bọn hắn có mạnh đến đâu cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Kế hoạch nguyên bản

Cảm khái là như vậy, tuy nhiên so với một đám nguy quân tử danh môn chính phái người này, bọn hắn vẫn là rất tin tưởng vào thực lực của Ngô Chính, hiện tại Ngô Chính đã xuất hiện đồng thời còn có cả vị kia giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, tin chắc mười phần hôm nay chính là tử kỳ của danh môn chính phái đám người.

- Quy Lão Đầu, người đến mang thi thể của các huynh đệ tử thương về đây, sau hôm nay thật tốt mai táng cho bọn họ, không thể để bọn hắn phơi thây tại nơi này.

Ngô Chính lúc này nhìn dưới mặt đất rải rác xen lẫn thi thể của một vài hắc y nhân, trong ánh mắt cũng khó giấu nổi vẻ bi thương, nhàn nhạt âm thanh giao phó nói ra.

- Vâng!

Một đám kỳ nhân dị sĩ nghe Ngô Chính lời nói trong lòng cũng là rất cảm động đồng thời cũng bị ai cho các huynh đệ xấu số của mình, cổ nhân thường nói “kẻ sĩ nguyện chết vì người tri kỷ” là như thế này đây, lời nói của Ngô Chính càng là gián tiếp đánh vào sâu bên trong tâm khảm của bọn hắn, điều này chính là nói Ngô Chính không xem bọn hắn như là một đám binh tốt mà vứt bỏ, ngược lại là dùng hai chữ “huynh đệ” để nói rõ chân tâm, một bên Nhật Nguyệt thần giáo đám người cũng là đồng cảm không thôi, hơn nữa càng là hâm mộ bọn hắn có thể tìm cho mình một tên “ân công” tốt.

Tuy nói Ngô Chính hành sự thường ngày luôn đặt cảm tính xuống đến mức áp chót, nhưng là có đôi khi lý trí quá mức tuy là an toàn nhưng lại không tạo được tính đột phá, ngược lại nếu quá tuân theo cảm tính lại tạo thành hàng đồng rui ro cùng phiền toái vượt ngoài ý muốn, hơn nữa không phải lúc nào cảm tính cùng lý trí cũng tạo thành hiệu quả trái ngược lẫn nhau, tương tự trường hợp của Ngô Chính lúc này, nếu có thể thì cứ tận tình giải phóng cảm xúc của mình không cần phải áp chế, chẳng những có thể tăng lên rất nhiều hảo cảm của hắc y nhân đám người, còn có thể tự giảm tải cho mình rất nhiều áp lực, phải biết kìm nén cảm xúc quá lâu cũng là một loại áp bức tiềm tàng trong vô hình.

Dứt lời hắc y nhân đám người lập tức hành động, cậm cụi mang về từng cái thi thể của những đồng bạn không may ngã xuống, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến đám người danh môn chính phái đang ngơ ngác chỉ biết đứng nhìn.

Mặc dù bị coi như là không khí, nhưng một đám danh môn chính phái chỉ giới về miệng lưỡi nào có một chút dũng khí đứng ra chống cự!? Chưa kể danh vọng chỉ số của Ngô Chính công dụng chấn nhiếp cũng không phải là để trưng diện ra đó, bất cứ lúc nào chỉ cần Ngô Chính còn đứng đó cũng chính là một cỗ áp lực vô hình đang không ngừng đè nén lên bọn hắn, đến hô hấp cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Rất nhanh, toàn bộ thi thể hắc y nhân đều được mang về bên này ngay ngắn xếp thành hàng, Ngô Chính thấy vậy cũng là tạm vừa lòng gật đầu, xong xuôi một chuyện tiếp đến vẫn là còn một chuyện cần giải quyết.

- Người mà ta muốn bảo vệ, các người cũng dám truy sát? Là ai cho các người lá gan to lớn như thế?

Ngô Chính bây giờ trong mắt đã trở nên băng lãnh hơn bao giờ hết, một cỗ khí thế phát ra bên ngoài như là ngưng tụ thành thực thể hướng về phía danh môn chính phái đám người chất vấn.

- Nếu ta không nhầm lẫn, vị này chắc hẳn là Tiểu Diện Hiệp từ năm năm trước nổi danh trên giang hồ!? Dù sao chúng ta thường ngày đều là người hành hiệp trọng nghĩa chém giết tà ma ngoại đạo, hiện tại cũng không thể nào lại tự mình tổn thương hòa khí chém giết lẫn nhau a, trong này chắc chắn là có hiểu nhầm, Tiểu Diện công tử vẫn là nên suy xét.

Không thể nghi ngờ lần này vẫn là nhân nghĩa lâm liệt trong lời nói, người có thể ngôn thoại như vậy trong mọi tình huống ngoại trừ Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần còn có thể là ai đây?

- Nhầm lẫn!? Ta trước đó đã giao phó Quý Dao Tử đến bảo vệ ba người nhà họ Lâm, cũng là đã cảnh cáo các người một lần, các người lại bỏ ngoài tai, lần này lại kéo đến đông như thế hại chết bao nhiêu người huynh đệ của ta, các người là giải thích thế nào?

Đúng vậy, đây chính là lý do trước đó Ngô Chính chỉ phái một mình Quý Dao Tử đến bảo tiêu Lâm Chấn Nam ba người, cũng là tự tạo cho mình lý do chính đáng để tuyệt diệt đám người danh môn chính phái này, tuy là hiện tại Ngô Chính đã thay đổi kế hoạch, cũng không cần thiết phải đối co với bọn hắn, nhưng là bố cục đã dựng xong xuôi, không diễn cho xong cũng thật là uổng phí một phen tiêu tốn công sức.

- Không thể nào, chúng ta chính là nghe được tin tức Lâm Chấn Nam tông tiêu đầu cả nhà ba người gặp nạn mới dốc lòng muốn đến đây trợ giúp, cũng không hề hay biết Tiểu Diện công tử đã trước một bước phái người đến bảo hộ bọn hắn, chúng ta cũng là không có ác ý a.

“Chúng ta” hai chữ trong miệng Nhạc Bất Quần câu trên là nói Hoa Sơn kiếm phái đệ tử cùng Tiểu Diện Huyết Ma đám người đều cùng một loại người chuyên đi trăm gian trừ ác, câu dưới “chúng ta” lại là có hàm ý bao quát tất cả mọi người trong danh môn chính phái đang có mặt ở đây, đồng nghĩa với việc “có phúc cùng hưởng, gặp nạn cùng chịu”.

Phải nói Nhạc Bất Quần là vô cùng khôn ngoan, câu trên khi bị Ngô Chính uy hiếp lại có thể vô liêm sỉ tự mình gior tay đầu hàng quy phục Ngô Chính, ngay sau đó cảm thấy biện pháp của mình vô tác dụng, câu dưới lại càng thêm vô liêm sỉ kéo theo toàn bộ danh môn chính phái đám người cùng nhau nhúng chàm, cho dù là Ngô Chính cũng không khỏi khâm phục miệng lưỡi hoạt ngôn của hắn, “Quân Tử Kiếm” ba chữ cũng không phải tự nhiên mà có a.

- Không hổ là Quân Tử Kiếm, miệng lưỡi thật lợi hại a, Quý Dao Tử mang Lâm Chấn Nam ba người bọn hắn ra đây, trước mặt cùng nhau đối chất.

Quý Dao Tử nghe lệnh lập tức mang theo Lâm Chấn Nam ba người không biết là lẫn trốn ở nơi nào chen lẫn bên trong hắc y nhân đám người đi ra.

Chỉ thấy ba người đồng phục hắc y che kín khuôn mặt cùng Quý Dao Tử đi ra phía trước, lúc này đã bỏ xuống vải đen che mặt, không thể không nhận ra, ba người này chính là Lâm Chấn Nam một nhà ba người lẫn lộn ẩn nấp bên trong hắc y nhân đám người từ khi bắt đầu chiến đấu đến bây giờ.

- Đa tạ ân công ơn cứu mạng, chúng ta một nhà ba người kiếp này dù là làm trâu làm ngựa cũng không thể báo đáp cho ngài.

Lâm Chấn Nam ba người bỗng nhiên đồng loạt quỳ xuống mặt đất khấu đầu, trong giọng nói có thể nghe ra được mười phần thành khẩn biết ơn.

Cũng không còn cách nào khác, Lâm Chấn Nam một nhà ba người tận mắt chứng kiến hết thảy từ đầu chí cuối, còn có thể không hiểu nếu không có Ngô Chính cứu giúp bọn hắn hiện tại đã là chết cả ngàn vạn lần không đủ.

Ngay từ đầu chỉ có Quý Dao Tử cực khổ mang theo bọn hắn đào tẩu, cho đến khi đám người Mị Ảnh Nữ gia nhập trợ giúp một tay, sau đó đồng thời là mấy trăm huynh đệ hắc y nhân liều mình bỏ mặc sinh tử đến tương cứu, cũng chỉ vì bọn hắn tính mệnh ba người trong lúc vô tình đánh đổi không biết bao nhiêu cái mạng sống của đám người hắc y nhân không đáng phải chết oan uổng như vậy.

Hơn nữa lần lượt từng đợt từng đợt tiếp viện liên tiếp cũng cho thấy hắc y nhân đám người cũng không thể ngờ được tình huống có thể diễn biến đến mức độ này, đây hoàn toàn là bất đắc dĩ vượt ngoài khỏi tầm dự đoán, chưa kể đến lúc bọn hắn trông thấy thân ảnh Ngô Chính trên người còn lưu lại dấu vết chiến đấu đã vội vã chạy ngay đến nơi đây ngăn cản tình huống bất lợi, còn có cả lúc cầm cự đau xót góp nhặt từng cái thì thể đám người huynh đệ hắc y nhân, từng cái từng cái khung ảnh như ngàn vạn lần lặp đi lặp lại trong đầu như một thước phim tua chậm, không thể không khiến bọn hắn cảm giác bị ai, ấy náy sâu thẳm bên trong tâm can.

Chung quy tất cả những thứ đó bọn hắn đều là nhìn rõ trong mắt, trước đó Lâm Chấn Nam từng nghi hoặc về chuyện có người từng nói đến Ngô Chính danh tiếng như là: “chỉ cần là người lương thiện gặp phải tai ương, nếu là để Tiểu Diện Huyết Ma biết được, cho dù nơi đến có là âm ti địa phủ hắn cũng có thể không ngần ngại bắt chộp đem người cứu về”, hiện tại Lâm Chấn Nam ba người chính là được tận mắt kiến thức câu nói đó hết thảy, dù sao cũng là người được làm bằng thịt bằng da không phải sắt đá đồng thau, một khi đã tự mình đã trải qua sự việc như vậy còn không thể chân chính chạm đáy đến chân tâm, trừ phi Lâm Chấn Nam ba người không phải là con người, mà là thực vật vô tri vô thức không thể hiểu được “ân tình” hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ta có tác dụng chứ!?

hiện tại sau khi một phen dàn xếp hoàn hảo, Ngô Chính cho dù là không cần dùng đến “hảo cảm” công dụng trong danh vọng chỉ số, cũng có thể khiến cho Lâm Chấn Nam ba người tình nguyện tự mình đi tìm chết chỉ trong một lời nói.

Không phải là Ngô Chính quá đa toan không tin tưởng vào Lâm Chấn Nam ba người bọn hắn, mà vốn dĩ Ngô Chính còn có ý định dùng bọn họ vào việc khác, bởi vậy mới từng bước đặt ra cục diện như hiện nay.

Hay nói chính xác hơn, Ngô Chính là nhìn trúng “tâm thù hận” của Lâm Bình Chi, một khi đã gieo lên sự thù hận trong lòng hắn cũng chính là đánh thức một con quái vật dám bất chấp tất cả thủ đoạn chỉ để đạt được mục đích, hơn nữa Lâm Bình Chi tư chất cũng là vô cùng ưu tú, làm người tuy không trọng nghĩa nhưng lại trọng một chữ “tình”, rất thích hợp là người chống đỡ cục diện ở thế giới này sau khi hắn rời đi, nếu không phải là bất chợt thay đổi kế hoạch, Ngô Chính còn là muốn khiến cho Lâm Bình Chi tận mắt chứng kiến phụ mẫu cái chết a.

(“tình” ở đây không nhất định phải là máu mủ thân tình nhưng là nói về mối quan hệ “tình thân”, chứ không phải là loại kia “tình yêu” nam nữ)

- Các ngươi đứng lên đi, hiện tại có mặt đông đủ ở đây, mạnh dạn nói cho ta biết, bọn hắn có truy sát các ngươi hay là không? Nhớ kỹ, có ta ở đây không cần phải sợ hãi bọn hắn.

Ngô Chính Bạch Thiết Tiểu Diện che kín cả gương mặt, chỉ có thể thấy trong đôi mắt hắn lúc này có một loại kiên nhẫn chờ đợi, thật giống như là trời quang mây tạnh trước cơn giông tố đang sắp kéo tới.

- Ân công, bọn hắn tất cả đều có, tất cả bọn hắn đều là muốn có Tịch Tà Kiếm Phổ của nhà họ Lâm chúng ta nên mới truy sát đến đây, cũng hại chết rất nhiều các huynh đệ bảo vệ cho chúng ta ba người.

Quả nhiên không ngoài phán đoán, kẻ đầu tiên lên tiếng chính là Lâm Bình Chi, từ thần sắc trên gương mặt của hắn khi nhìn về phía đám người danh môn chính phái có thể thấy một cỗ nồng đậm thù hận huyết tính khó có thể che giấu, đồng thời còn có một loại dã tính sôi sục trong ánh mắt.

- Đông Phương, nhờ ngươi!

- Ta biết.

Ngô Chính thương thế lúc này mặc dù đã khôi phục phần nào, thế nhưng chỉ có thể phát huy năm sáu thành công lực muốn đối phó một đám nhát nhủ lưu cùng mấy cái đỉnh tiêm cao thủ vẫn là hơi quá sức, dù sao bản vẽ giết người Đông Phương Bất Bại vẫn là làm nhanh gọn hơn rất nhiều, giao cho nàng là được.

“Danh tính: Đông Phương Bạch, tu vi: tuyệt đỉnh hậu kỳ”

Trước đó trên đường đến đây Ngô Chính cũng đã dùng Thuật Thẩm Dò tra xét tu vi Đông Phương Bất Bại, nhờ vậy cũng giải thích được tại sao nàng có thể trước mặt Ngô Chính vô thanh vô thức giết chết Đường Trần tên kia, câu trả lời lại vô cùng đơn giản, đó chính là Đông Phương Bất Bại đột phá cảnh giới, thực lực tăng cường.

Kể đến cũng phải nói có một phần là công lao của Ngô Chính, sau khi bị Ngô Chính cho vào lưới tình, lại biết được hắn kế hoạch vô cùng điên cuồng, đồng thời kẻ địch của hắn trong lời nói lại còn mạnh hơn Đông Phương Bất Bại, lấy tính cách kiêu ngạo không chịu thua của nàng sao có thể chấp nhận thấp hơn kẻ khác, hơn nữa cũng một lòng muốn đến trợ giúp Ngô Chính, hai cái nguyên do tạo thành mười phần động lực thúc đẩy, lại thêm tư chất của nàng xuất chúng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã đột phá bình cảnh, đặt chân đến tuyệt đỉnh hậu kỳ cảnh giới.

Lúc bấy giờ, lấy Đông Phương Bất Bại tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi đối phó một đám nhát lưu, đỉnh tiêm cao thủ, dù là không quá dụng tâm vẫn có thể hoàn toàn nghiền ép, rất nhanh mỗi người một kim châm, từng cái từng cái thân ảnh danh môn chính phái người ngã xuống.

- Tiểu Diện Huyết Ma, ngươi quá xem thường Hoa Sơn kiếm phái chúng ta, sau này chắc chắn sẽ có người báo thù cho ta, ta đợi ngươi dưới tuổi vàng...

Đó là âm thanh gào thét “chân tiểu nhân” hiềm hoi của ngụy quân tử Nhạc Bất Quần, dù sao đi nữa khi nói về Nhạc Bất Quần, Ngô Chính vẫn là giữ cho hắn một chút kính trọng, đôi lời nhắc nhở của hắn Ngô Chính vẫn là nghe vào tai.

Đối với Ngô Chính, số phận của Nhạc Bất Quần trong nguyên tác cũng là một loại bi kịch không đáng có, lại nói Nhạc Bất Quần có cái gì không tốt!? Hắn vốn dĩ không phải là người e sợ cái chết, nhưng là hắn phải sống thật tốt để duy trì Hoa Sơn kiếm phái tiếp tục tồn tại, hơn nữa là đặt trên vai là trách nhiệm phục hưng Hoa Sơn kiếm phái, một môn phái suy tàn chỉ còn lại thoi thóp một hơi thở, ai có thể làm được tốt hơn hắn?

Chưa kể Nhạc Bất Quần làm một kẻ ngụy quân tử lại có thể được mọi người đặt cho cái danh Quân Tử Kiếm, đó chẳng phải là một loại bản lĩnh? Chỉ là lão thiên không biết coi trọng người tài, nếu có thể đặt Nhạc Bất Quần trong một môn phái khác, trong một hoàn cảnh khác hắn có thể đã làm được tốt hơn rất nhiều.

Về phần Ngô Chính đương nhiên sẽ không ngăn ngại nếu có cơ hội diệt trừ đi một tên “đồi thủ” tiềm tàng trong tình thế đã không thể đoán trước như thế này, “đồ vật” không thể dùng được thì cho dù có trân quý đến đâu, đối với Ngô Chính cũng chẳng khác gì là đồ bỏ đi, còn nếu không thể bỏ mặc vậy thì cứ trực tiếp hủy nó đi là được.

- Đáng tiếc, ngươi sẽ không đợi được...

Âm thanh nhàn nhạt trong giọng nói của Ngô Chính báo hiệu chiến đấu, hay nói đúng hơn là một trận tàn sát đơn phương đã đến hồi kết.

Thân ảnh cuối cùng dường như đã quên cách chống cự, uất ức không cam lòng chậm rãi ngã xuống, gần một ngàn cái mạng người bao gồm các loại môn phái tổ chức khác nhau trong vòng một đêm thi nhau chạy đua đến suối vàng, cũng phải nói Đông Phương Bất Bại hiệu suất làm việc vẫn là rất cao, nhất châm đoạt mệnh vô cùng gọn gàng linh hoạt, trong vòng nửa nén nhang đã giải quyết toàn bộ đám người.

.....

- Đông Phương, lần này cực khổ cho ngươi.

- Không có.

Đông Phương Bất Bại trong mắt Ngô Chính so với lần đầu gặp mặt đã ít thú vị hơn rất nhiều, không còn đánh đá chua ngoa cùng dụ hoặc uy hiếp, ngược lại năng lực này tuy là rất kiệt lực nhưng hẳn biết rất nhiều lời nói chi là năng lực không thể tự mình mở miệng nói ra, dù vậy Đông Phương Bất Bại lúc này càng làm hẳn cảm động khôn nguôi, Ngô Chính cũng không muốn phủ nhận, hay lại giả vờ không hay không biết.

Đông Phương Bất Bại mỗi hành động lúc này đều như là muốn gửi cho hắn một thông điệp: Ta có tác dụng đối với ngươi chứ? Đông Phương Bất Bại mỗi hành động lúc này đều như là muốn gửi cho hắn một thông điệp: Ta có tác dụng đối với ngươi chứ?

Chân thực chính là như thế!

Đông Phương Bất Bại là ai? Đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo hùng bá một phương thế lực, trí tuệ có thể sẽ thua kém bất cứ ai sao? Có thể ngay từ đầu Đông Phương Bất Bại đã có thể nhận ra Ngô Chính chỉ muốn lợi dụng năng lực, thậm chí cũng có thể năng lực cũng muốn tương kế tựu kế gây ông đập lưng ông, tuy nhiên biến cố trong đó có lẽ là lúc năng lực nhận ra, bản thân đã không thể thoát khỏi bẫy hạ của Ngô Chính, đối với năng lực mà nói đã không thể vùng vẫy thoát ra tại sao lại còn tự làm đau đớn bản thân để thoát? Chỉ bằng nguyện ý tự sa vào lưới, chỉ ít có thể thỏa mãn bản thân của năng lực, còn kết cục như thế nào còn phải xem lão thiên định đoạt.

Còn về phía Ngô Chính, ban đầu chính là bị Đông Phương Bất Bại dụng mao câu dẫn đến không thể cưỡng lại, đồng thời vừa lúc cũng muốn lợi dụng năng lực, “chiếm hữu” là hai chữ đầu tiên ngay lập tức xuất hiện trong đầu của hắn như là một phương thức tối ưu nhất lúc bấy giờ, lợi dụng ưu thế xuyên việt biết rõ từng cái ngõ ngách trong tính cách của Đông Phương Bất Bại, tuy là có gặp một vài tiểu tiết dở khóc dở cười nhưng chung quy vẫn là dễ dàng bắt được chân tâm, nhưng là Ngô Chính cũng không thể nào ngờ hắn cũng có ngày tự lọt vào hố do chính mình đào ra, chỉ là “không có ý” ba chữ lại để hắn lâm vào tình huống khiến hắn sợ hãi phải đối mặt nhất, đó chính là... mâu thuẫn trong nội tâm của hắn.

Chuyện nam nữ tình cảm cái gì cũng tốt, duy chỉ khó giải quyết nhất chính là mâu thuẫn, khó hiểu, không hay biết, không nhận ra, không muốn tin, không muốn hiểu, hư vô mờ mịt không thể nắm bắt, không thể nắm bắt càng là không thể kiểm soát, cứ thế vấn đề càng lúc càng lớn, càng lúc càng nghiêm trọng, thật may là Ngô Chính còn đủ dũng khí để đối diện chính mình chân tâm, bằng không hẳn lúc này vẫn còn quay cuồng trong vòng xoáy đó không thể thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Khuyên nhủ, cảnh cáo và đa tạ!

- Một ngày nào đó ta có lẽ sẽ rời đi nơi này.

- Ta có thể cùng ngươi.

- Hy vọng là ta có thể mang ngươi theo.

- ...

Một nam một nữ lời nói không đầu không đuôi, mờ mịt mông lung, chung quanh đám người bận rộn thu thập tài nguyên trên những thi thể người chết, một đám người khác lại mang vác thi thể đồng bạn của mình, chính đến một phen lúc này bầu trời cũng đã mờ sáng.

- Ân công, các huynh đệ đã chuẩn bị xong, chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Quy Lão Đầu sau khi hoàn tất các công việc hậu chiến trường, lúc này đối diện Ngô Chính cung kính chấp tay bẩm báo.

- Cho tụ tập các huynh đệ đến đây, ta có chuyện muốn nói.

Ngô Chính vừa nói vừa bỏ xuống Bạch Thiết Tiểu Diện, lộ ra chân diện mục 18 19 tuổi thanh niên, trông thần sắc đã có phần tương tự “con người”, không còn là tiểu diện vô cảm che lên gương mặt bấy lâu.

- Vâng!

Quy Lão Đầu có chút ngờ ngạc không thể ngờ được Ngô Chính lúc này lại bỏ xuống mặt nạ muốn dùng chân diện để triệu tập huynh đệ, nhưng là rất nhanh bình phục tâm tình, thần sắc lại trở nên thập phần kích động. Quy Lão Đầu dường như đã đoán được ý nghĩa của việc này là gì.

Hắc y nhân đám người nghe lệnh triệu tập, gấp rút bỏ xuống việc tư nhanh chóng tập hợp bao quanh Ngô Chính cùng Đông Phương Bất Bại hai người, rất ngay ngắn bài bản một tên sau khi điếm mặt toàn bộ đầy đủ đứng ra bẩm báo.

- Ân công, các huynh đệ đã đông đủ.

Nhìn một vòng chung quanh sơ qua khoảng hơn hai trăm người còn lại sau một đêm sát cánh cùng nhau chinh chiến, Ngô Chính lúc này thần sắc cũng trở nên nghiêm trang nhìn qua gương mặt từng người bọn hắn, lúc này chậm rãi nói.

- Ta lần này dùng chân diện gặp qua các ngươi chính là cho các ngươi hai lựa chọn, một là ngay bây giờ rời khỏi giang hồ ẩn cư sơn lâm vĩnh viễn không xuất hiện trở lại, hai là theo ta bỏ mặc sinh tử chân chính đối mặt khiêu chiến toàn bộ người trong giang hồ, các ngươi chỉ có thể chọn một trong hai, không có ngoại lệ.

Nghe xong Ngô Chính lời nói, hắc y nhân đám người lúc này toàn bộ im hơi lặng tiếng triệt để không còn biết nói gì, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của con gió lướt qua, mỗi lần đều vô tình để bọn hắn càng thêm lạnh lẽo trong lòng.

Có thể một vài người bên trong hắc y nhân đám người chậm tiêu không biết gì, nhưng phần đông còn lại tất cả đều hiểu được tầm quan trọng trong lời nói của Ngô Chính.

Đầu tiên tại sao Ngô Chính phải dùng chân diện để gặp bọn hắn? Trong tình thế mà tất cả nhân sĩ trong giang hồ không nghi ngờ nay mai toàn bộ đều sẽ truy sát Ngô Chính, nhưng Ngô Chính vẫn là lựa chọn dùng chân diện của mình để gặp bọn hắn, đây là một sự tin tưởng, cũng là nói: Ta xem các ngươi là huynh đệ, là người của mình.

Ngô Chính lại tiếp tục cho bọn hắn hai lựa chọn, lựa thứ nhất chính là quy ẩn sơn lâm, cũng là thay cho một lời khuyên đi cùng với một câu uy hiếp: Ta khuyên các ngươi không nên theo ta đi tìm chết, tốt nhất là giải tán đi thôi, ta cũng tin tưởng các ngươi sẽ không phản bội ta, hoặc cũng có thể... nhưng các ngươi cứ thử xem!

Lựa chọn thứ hai Ngô Chính đưa ra cho bọn hắn, chính là một lời khẳng định của mình: Theo ta, từ bây giờ trở đi các ngươi đã là người chết!

Người chết thì sẽ không sợ chết!

Đó là toàn bộ thông điệp mà Ngô Chính muốn nhấn nhá bao gồm: lời khuyên, lời cảnh cáo và một lời đa tạ, với tư cách là một người huynh đệ không phải là cái gì đó ân công.

Hắc y nhân đám người lúc này mỗi người đều có biểu hiện khác biệt, có người thì trở nên phấn khích kích động, có người thì nghiêng răng nghiêng lợi như vừa quyết định một chuyện gì đó rất khó khăn, có người lại mờ mịt không thấu chỉ hiểu được nghĩa đen trong lời nói, tuy nhiên sau khi trải qua một đêm sinh tử, bọn hắn từ rất lâu đã tự có cho mình một quyết định.

- Ta đương nhiên là muốn theo chân ân công, sao có thể rời đi.

- Ta cũng vậy, mạng sống của ta là do ân công cứu về, lại vứt đi thì có làm sao?

- Sinh tử chiến đấu là cơ nào phản kích a, ta đương nhiên là phải theo đến cùng.

- Ta cũng không thể bỏ mặc ân công mà tham sống sợ chết.

...

Trăm miệng một lời, dù các loại lý do nêu ra nhưng chung quy tất cả vẫn là lựa chọn theo chân Ngô Chính muốn làm một “người chết”.

Nhưng lúc này lại lộ diện ra một đám người tương đối trầm mặc, trông thần sắc vẫn là vạn phần khó xử không biết nên lựa chọn làm thế nào, bỗng nhiên lúc này một người lấy hết dũng khí nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, rống lên kêu to.

- Giáo chủ! Còn chúng ta Nhật Nguyệt thần giáo người tiếp đến phải làm thế nào?

Người này, còn có những người vẫn đang trầm mặc kia không nghi ngờ chính là Nhật Nguyệt thần giáo đám người, bọn hắn lúc này một phần vẫn muốn lựa chọn đi theo Ngô Chính, dù sao hành động đêm qua của Ngô Chính cũng để lại ấn tượng rất sâu sắc, nhưng là hiện tại giáo chủ của bọn hắn còn đang có mặt tại đây, khi nào mới đến phiên bọn hắn làm loạn!? Phải biết tội đồ phản bội Nhật Nguyệt thần giáo người đối diện hình phạt chính là cái chết a.

- Ta đã chán làm giáo chủ của các ngươi, ngươi hỏi hắn đi, nếu hắn thích thì để hắn làm.

Đông Phương Bất Bại nhàn nhạt lời nói, như là vứt bỏ cục nợ muốn đẩy vấn đề qua cho Ngô Chính giải quyết, dù sao Đông Phương Bất Bại trong mắt

cái gọi là quyền lực cũng chỉ để giúp nàng có chút thú vui trong cuộc sống, bằng không thì nàng đã nhàn rồi đến chết từ lúc nào rồi, đương nhiên lúc này đã không còn tương tự, mà có lẽ nói trên đời này cũng đã không còn Đông Phương Bất Bại, chỉ có Đông Phương Bạch là nàng.

- Giáo, giáo chủ... đã chán!?

Nhật Nguyệt thần giáo đám người lúc này triệt để muốn ngắt rồi, có ai trên đời lại có thể chán chê quyền lực trong tay!? Bọn hán ngàn vạn lần không thể mình bạch được bạch quyết định này của Đông Phương Bạch.

Ngược lại đám người kia kỳ nhân dị sĩ lại đang cười to trong bụng, kim chế không phát ra tiếng động đến đồ bưng cả khuôn mặt: “đạo lý đơn giản thế này các người lại vẫn không hiểu!? Đương nhiên là giáo chủ các người muốn gả chồng thì phải theo trai rồi, còn quan tâm đến cái gì mà Nhật Nguyệt thần giáo các người? Ta thấy vẫn là ân công lợi hại a”

- Khụ khụ, ta cũng không muốn làm giáo chủ của các người a, nhưng nếu các người nguyện ý thì vẫn có thể đi theo chúng ta.

Cảm nhận không khí lúc này có vẻ khôi hài, Ngô Chính cũng không nhịn được mà lên tiếng cắt ngang bọn hán tạp tâm, mang tâm tư từng người đưa về chính sự.

- Bọn ta đương nhiên là muốn đi theo Tiểu Diện công tử, nhưng mà...

Quả thật hành động gom lại hầu như toàn bộ “danh môn chính phái” giả nhân giả nghĩa đám người trong một đêm tiêu diệt của Ngô Chính, đối với Nhật Nguyệt thần giáo giáo đồ mà nói thì đúng là quá sáng khoái nhân tâm.

Thường ngày Nhật Nguyệt thần giáo người phải chịu bao nhiêu uất ức không cam lòng, chưa kể việc danh môn chính phái đám người biến bọn hán thành “ma giáo” hủy hoại danh tiếng, lại còn lấy việc truy sát đồ sát bọn hán như một bản đạo, thước đo để củng cố danh vọng uy tín của mình.

Hơn nữa đám người kỳ nhân dị sĩ cũng không khác gì bọn hán, phải biết đối với nhân sĩ giang hồ tư tưởng thâm căn cố đế bấy lâu, chỉ cần người không giống với bọn hán thì người chính là “khác loài”, khác loài đội lốt con người tức là ma giáo, ma nhân, ác nhân,... đủ loại danh tự nhằm tách biệt bọn hán theo chiều hướng xấu để mọi người trong giang hồ có lý do khinh thường si vớ, cho dù là bọn hán cũng từng làm chuyện gì thương thiên hại lý trên đời, vậy nên cũng khó trách đám người kỳ nhân dị sĩ này thường ngày rất ít khi có thể trông thấy bọn hán xuất hiện trong giang hồ, hoặc chỉ sinh sống ở những nơi thâm sơn cùng cốc.

Một đêm kể vai sát cánh sinh tử chiến đấu, Nhật Nguyệt thần giáo giáo đồ cùng đám người kỳ nhân dị sĩ dù chỉ là một đêm ngắn ngủi, nhưng cũng đã có thể xem như là sinh tử huynh đệ, chỉ ít là cùng chung hoàn cảnh bị nhân sĩ trong giang hồ xua đuổi, cùng chung uất ức không cam lòng dẫn đến thấu hiểu đồng cảm lẫn nhau, ở chung với nhau một khoảng thời gian cũng có một loại thân thiết tình cảm giữa con người với con người, không phải bị xem như là ma nhân ác sát đối xử.

Không chỉ như vậy, tình thế lúc này trừ khi có thể tìm được một lý do chính đáng nào đó bằng không tự dung phui tay bỏ mặc rồi đi há chẳng phải nói là bọn hán quá thiếu nghĩa khí?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Lựa chọn!

Bọn hán một mực dám đối đầu sinh tử mà không quay lưng đào tẩu, trong đó có mấy ai là không có nghĩa khí? Đương nhiên là dám phóng lao theo lao rồi, mặc kệ là biện chứng thế nào đi nữa chỉ nói về hai chữ “nghĩa khí” cũng đã đủ để bọn hán lựa chọn theo chân Ngô Chính.

- Nhưng nhị cái gì? Đến giáo chủ của các người cũng muốn bỏ mặc Nhật Nguyệt thần giáo đi theo bên cạnh ân công, các người lại còn do dự? Hay là toàn bộ một đám tham sống sợ chết? Nếu vậy ta cũng là thấy chán ghét phải làm huynh đệ với đám người các người.

Quý Lão Đầu trông thấy bọn hán lưỡng lự cũng không nhịn được mà lên tiếng, dù sao thêm một người là thêm một phần sức lực, đảng này lại nhiều hơn trăm người Quý Lão Đầu cũng không muốn nhìn thấy bọn hán rời đi a, lại nói lấy Ngô Chính thân phận cũng không thể dễ dàng mở miệng giữ bọn hán lại, chỉ là tạo cho bọn hán một bậc thang cũng là rất xuống nước rồi, Quý Lão Đầu đương nhiên sẽ không muốn làm ân công của mình khó xử, lúc này mở miệng khuyên bảo cũng là rất thích hợp.

- Hừ, ta lẽ nào lại tham sống sợ chết? Chỉ là Nhật Nguyệt thần giáo ta vẫn còn mấy cái huynh đệ, cũng không thể bỏ mặc bọn hán a.

- Đúng vậy, dù sao gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo đã lâu, cũng nhờ có các huynh đệ nâng đỡ đến nay, ta cũng không thể dứt khoát rời đi như vậy.

- Chúng ta không tham sống sợ chết, nhưng cũng rất khó xử a...

...

Nhật Nguyệt thần giáo rất không hồ là tổ chức lớn mạnh bậc nhất trên giang hồ hiện nay, phải biết làm Nhật Nguyệt thần giáo người trên danh nghĩa chính là đối đầu lại với tất cả danh môn chính phái đám người, Nhật Nguyệt thần giáo còn có thể tồn tại đến nay ngoại trừ cao tăng thực lực cường đại, còn phải kể đến giáo đồ bên trong cũng rất biết cách đoàn kết với nhau, dù sao hầu hết những người gia nhập giáo phái đều đã từng là trẻ mồ côi tan nhà nát cửa hoàn cảnh bi thảm, hoặc là những tên tà ma ngoại đạo kỳ nhân dị sĩ tụ tập nương tựa lẫn nhau, nói cách khác Nhật Nguyệt thần giáo chẳng khác gì là gia đình, là ngôi nhà để bọn hắn có thể trở về, hiện tại nói bỏ đi cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Trong lúc một đám người đang kể khổ, Ngô Chính đã phần nào lưỡng lự trước lúc này lại hướng về Đông Phương Bạch nhỏ giọng nói.

- Đông Phương, đám người này cũng rất không tệ, chỉ ít là không thẹn với lương tâm bọn hắn, ngươi có thể dứt khoát bỏ mặc như vậy sao?

Đông Phương Bạch nhìn về phía Ngô Chính trong ánh mắt nổi lên nghi hoặc, lấy Ngô Chính thực dụng tính cách đến cả nàng cũng muốn bị hắn lợi dụng từ khi nào lại có thể không bỏ được đám người “nhân nghĩa” phiền phức kia?

- Nhìn ta bằng ánh mắt đó là ý gì? Ta cũng không tin lấy IQ của ngươi có thể bỏ mặc bọn hắn mà không sắp xếp gì a.

Ngô Chính dở khóc dở cười bất đắc dĩ không thôi, từ khi nào lời nói “nhân nghĩa chính trực” trong mồm hắn lọt vào tai Đông Phương Bạch lại thành “giả nhân giả nghĩa” nguy quân tử? Tuy là có chút thiếu liêm sỉ đôi chút nhưng cũng không thể đến mức quá vô liêm sỉ a.

- IQ? Là cái gì?

- Ài, là trí thông minh, trí tuệ của ngươi!

Ngô Chính bị ánh mắt của Đông Phương Bạch nhìn thấu, xem tí đã quên mất hắn lúc này là đang ở thời đại nào.

- Ta rất thông minh sao? Còn không phải bị ngươi đạt được mục đích, hừ, cái kia Nhật Nguyệt thần giáo ta đoạt đi từ tay người nào, bây giờ chỉ cần trả lại cho hắn là được.

Lời nói của Ngô Chính như là vô tình nhắc lại ủy khuất trong lòng nàng, bức nào kêu ngoạc Đông Phương Bất Bại lúc này lại chịu thua thiệt triệt để dưới tay Ngô Chính, tuy nói là can tâm nhưng nàng cũng không thể hoàn toàn không có một chút ủy khuất a.

Nhắc đến thành công lừa được Đông Phương Bạch lọt lưới Ngô Chính cũng là ngẩng cao đầu hãnh diện không thôi, đến thời đại này có thể “lừa tình” được Đông Phương Bất Bại đó là bức nào thành tựu bao người mơ ước a, tuy là nói Ngô Chính dám chắc nàng không thể tự mình thoát ra được, nhưng hắn cũng là quá xem thường quyết đoán của nàng, “dám yêu dám hận” dứt khoát gọn lẹ còn hơn cả hắn, Ngô Chính thì còn bị mâu thuẫn chi tâm dẫn dắt, trong khi Đông Phương Bạch lại dứt khoát đi tìm đến hắn, nếu so sánh thì còn chưa biết được ai mới là nam nhân quân tử, ai mới là thực nữ đa toan a.

- Nói vậy ngươi đã trả lại cho Nhậm Ngã Hành? Nhưng như vậy cũng quá sớm đi.

Ngô Chính nghe lời nói xong bỗng nhiên trợn trừng trong mắt, Nhậm Ngã Hành bây giờ thoát ly vẫn còn quá sớm, có thể sẽ ảnh hưởng không tốt đến kế hoạch của hắn, hơn nữa Ngô Chính đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Nhậm Ngã Hành, chỉ là con cờ tốt này vẫn chưa đến thời điểm để lợi dụng, nếu không có thể sẽ trở thành con dao hai lưỡi cắt ngược về phía hắn.

- Ngươi kinh ngạc cái gì? Ta còn chưa có trả lại hắn, còn phải xem ngươi có muốn ngồi lên cái ghế giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo hay không.

- Vẫn là nương tựa chu đáo!

- Hừ...

Đông Phương Bạch hiếm có mấy khi ngại ngùng, một tia hồng đào e thẹn trên đôi má rất không giống nàng thường ngày.

Ngô Chính cũng là rất ác tâm thú vị muốn trêu chọc, dù sao Ngô Chính cũng đã nhận được thông điệp muốn gửi đến của Đông Phương Bạch, nàng cũng đã gián tiếp nắm lần bảy lượt chứng minh tác dụng của mình cho hắn, Ngô Chính cũng đã đồng ý để nàng bên cạnh, vừa tròn vẹn lúc này cũng là nên trả lại con người trước kia cho nàng, Ngô Chính cho dù được làm bằng sắt đá trông thấy Đông Phương Bạch gượng ép trầm mặc cũng là không đành lòng.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc trêu hoa bắt bướm, trông thấy Nhật Nguyệt thần giáo đám người kẻ lẻ khó xử, Ngô Chính lúc này gờ tay làm động tác để bọn hắn ngừng lại, một hồi lâu lại nghiêm giọng nói.

- Ta chỉ cho các ngươi hai lựa chọn, làm gì có nhiều như thế lý do, các ngươi cho dù không đi theo ta cũng đã không thể trở về Nhật Nguyệt thần giáo, đương nhiên các ngươi có thể thử...

Ngô Chính nói đến đây lại nghiêm mặt nhìn về phía Nhật Nguyệt thần giáo đám người một vòng, chỉ thấy bọn hắn lúc này cảm như hén sững sờ một mặt.

Đừng quên Ngô Chính chỉ cho bọn hắn hai lựa chọn, hoặc là đi theo Ngô Chính hoặc là quy ẩn giang hồ, lúc này bọn hắn lại dám kể lẻ không thể từ bỏ huynh bên trong đệ Nhật Nguyệt thần giáo, bọn hắn đây là muốn trêu ngươi Ngô Chính? Trêu ngươi kẻ từng giết người còn nhiều hơn tóc trên đầu của bọn hắn Tiểu Điện Huyết Ma?

Cho dù là lý do chính đáng nhưng hiện tại bọn hắn đều đã trông thấy chân diện của Ngô Chính, lại thêm nhiều lý do hơn nữa trong tình thế bây giờ vô tình không khác gì là muốn uy hiếp Ngô Chính, từ đầu bọn hắn vốn dĩ đã không có lựa chọn thứ ba.

- Tiểu Diện công tử nói đúng, là chúng ta không để lời nói của công tử vào tai, ta tại đây thay mặt các huynh đệ tạ lỗi!

Một tên nam tử trung niên trong Nhật Nguyệt thần giáo đám người rất nhanh chóng hiểu ra vấn đề, lúc này đứng ra chấp tay động tác, chân thành cúi đầu tạ lỗi.

- Không cần phải như thế, tâm ý của các người ta minh bạch, vẫn là đi theo ta đi thôi, còn đám người kia huynh đệ thân nhân của các người ở Nhật Nguyệt thần giáo cũng là có người lo cho, các người không cần phải bận tâm đề trong lòng.

Ngô Chính đương nhiên không thể trước mặt bao người làm khó bọn hắn, vẫn là phải mượn lời hay ý đẹp thỏa nguyện cho bọn hắn.

- Theo lời công tử!

Ngô Chính đương nhiên không thể trước mặt bao người làm khó bọn hắn, vẫn là phải mượn lời hay ý đẹp thỏa nguyện cho bọn hắn.

- Ân công, chúng ta cũng thế đi theo ân công sao?

Lâm Bình Chi cùng phụ mẫu ẩn ẩn trong đám người lúc này cũng chen lấn đi ra phía trước cung kính chấp tay nói.

- Người còn trẻ cũng là mầm mống rất tốt, tuy nhiên đi theo ta rất nguy hiểm, phụ mẫu người có thể đồng ý sao?

Lâm Bình Chi nghe được ẩn ý trong lời nói của Ngô Chính lúc này một mặt kinh hãi, nhưng bỗng nhiên nhắc đến phụ mẫu lại để hắn một phen tương tự những người kia, khó xử không thôi.

- Ân công, phu thê hai người chúng ta quyết định từ nay quy ẩn không can hệ đến thế sự diễn ra trên giang hồ, nhưng là tiểu hài tử của chúng ta đã lớn, sớm muộn cũng không thể tránh khỏi phải đương đầu với nhân tâm hiểm ác, âm lạnh thế gian, chỉ mong ân công có thể thu nhận lấy hắn, tránh để sau này đi vào lạc lối con đường.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thu nạp đệ tử

Lâm Chấn Nam phu thê hai người cũng đã sớm có quyết định, trải qua sự việc như hôm nay hoàn toàn đã vượt ngoài tầm kiểm soát, hai người nếu tiếp tục trở về Phúc Uy tiêu cục tương đương với việc đi đầu húng chịu đợt sóng lớn đầu tiên trên giang hồ ập tới, lấy Lâm Chấn Nam cùng với Phúc Uy tiêu cục quân lực đương nhiên sẽ không chống đỡ được một khắc thời gian, trái lại quy ẩn giang hồ cũng là một trong những lựa chọn tốt nhất lúc bấy giờ, hơn nữa còn nằm trong hai lựa chọn của Ngô Chính đặt ra cho phép bọn hắn, không nghi ngờ đó là quyết định khôn ngoan.

Tuy nhiên quy ẩn giang hồ cũng không đồng nghĩa với việc có thể trốn tránh mãi mãi, tuyệt đối an toàn, ai có thể biết chắc nếu như một ngày nào đó bọn hắn bị phát hiện tung tích, đối mặt bọn hắn sẽ là cái gì hậu quả? Chỉ cần có người bắt giữ được Lâm Chấn Nam ba người một trong, cũng chẳng khác nào nắm giữ trong Tịch Tà Kiểm Phô của nhà họ Lâm, đồng thời có được một ít thông tin về Ngô Chính, cho dù là Lâm Chấn Nam ba người không muốn mở miệng, nhưng lấy thân nhân uy hiếp bọn hắn cũng không dám chắc mình có thể tuyệt đối không làm ra cái gì bất nhân bất nghĩa a.

Lường trước sớm muộn một ngày như thế, chi bằng để Lâm Bình Chi đi theo Ngô Chính, cho dù là mạo hiểm nhưng cũng có thể học được ít nhiều một chút bản lĩnh của người ta, còn không nghe Ngô Chính khen ngợi Lâm Bình Chi “cũng là một mầm mống tốt” sao? Đây còn không phải là nổi lên lòng yêu tài, muốn tiếp thu tự tay chỉ dạy thì là gì?

Dù sao chỉ cần Ngô Chính nguyện ý để Lâm Bình Chi bên cạnh, Lâm Chấn Nam hai người tuyệt đối yên tâm, hơn nữa còn có “giáo chủ” đem qua trong vòng nửa nén nhang tiêu diệt toàn bộ danh môn chính phái trong đó còn có cả chương môn đám người, nói rõ võ công của nàng thâm sâu không thể đo lường, có được hai vị cao thủ lợi hại bậc nhất trên giang hồ bảo hộ cho nhi tử của mình, Lâm Chấn Nam hai người còn có thể tốt xấu không thể phân biệt!?

Lâm Chấn Nam lúc này liếc mắt nhìn nhi tử, ngụ ý chính là bảo nắm bắt cơ hội từ trên trời rơi xuống ngàn năm có một không thể bỏ lỡ.

Lâm Bình Chi cũng không phải là quá ngu ngốc, hiểu được tâm ý của phụ thân hắn, ngay lập tức đi đến đối diện Ngô Chính, nghiêm trọng thần sắc quý xuống thật mạnh dưới đất, lại dập đầu chín cái, sau đó chấp tay ngẩng đầu nhìn lấy Ngô Chính, thành khẩn nói.

- Xin ân công thu lấy ta làm đệ tử, ta muốn theo ân công học tập bản lĩnh, sau này có thể cứu giúp những người vô tội bị kẻ ác hãm hại tan nhà nát cửa giống như ta.

- Là thật chỉ có như vậy?

Ngô Chính đương nhiên là vui lòng khi đạt được mục đích, lấy được hai chữ “thân tình” đồng thời có một vị trí trọng yếu trong lòng Lâm Bình Chi, nhưng là lấy thân phận của hắn hiện tại cũng không nên tỏ ra quá vừa ý, hơn nữa Lâm Bình Chi lời nói cũng là ngụ ý, Ngô Chính chỉ muốn nghe chân thật lời nói trong lòng của hắn.

Lâm Bình Chi lúc này giống như là làm việc xấu bị người bắt gặp, cảm thấy vô cùng hổ thẹn, đương nhiên là hắn minh bạch Ngô Chính chính là biết hắn cố ý nói giảm nói tránh mới tỏ ra thái độ như vậy.

- Không, không chỉ như vậy, ta còn phải giống như ân công, chém giết toàn bộ những tên giả nhân giả nghĩa nguy quân tử bọn hắn, còn có những tên ác ôn ác bá chuyên làm chuyện thương thiên hại lý.

Lâm Bình Chi lúc này nghĩ gì nói vậy, Ngô Chính đúng là khiến hắn sùng bái đến quên cả trời đất, hoàn toàn noi theo danh nghĩa hành động của Ngô Chính lấy làm tôn chỉ, mặc dù không hẳn là như thế, lời nói tuy là thật lòng nhưng cũng không thể phủ nhận Lâm Bình Chi chính là bị thù hận che mắt, nếu như Lâm Bình Chi bị bọn người chân nhân chân nghĩa vô tình hãm hại, không biết chừng lời nói chính là muốn tiêu diệt toàn bộ nhân nghĩa quân tử người trên thế gian này, tuy nhiên chính bản thân hắn cũng không hề hay biết điều đó, trên đời này cũng chỉ có Ngô Chính là hiểu thấu đi guốc trong tận tâm can của hắn mà thôi.

- Tốt, chính là như vậy, người đứng lên đi.

Ngô Chính nghe xong thần sắc cũng trở nên ôn hòa, một bên làm động tác đỡ Lâm Bình Chi đứng dậy.

- Đa tạ ân công, à không, đa tạ sư phụ!

Lâm Bình Chi lúc này cũng không giấu nổi vẻ kinh hi, một mực phun ra hết trên mặt, để một bên Lâm Chấn Nam hai người cũng là an ủi trong lòng, mừng thay cho nhi tử có thể tìm được một ân sư tốt.

Ngô Chính cũng là gật gù vừa ý, hắc y nhân một đám người bao vây chung quanh cũng vui mừng ra mặt chúc mừng ân công tìm được truyền nhân cho mình, duy chỉ có Đông Phương Bạch một bên là liếc mắt khinh thường, mọi việc chi cần là Ngô Chính muốn làm đều là có nguyên do cùng mục đích riêng biệt, nàng còn có thể không thấu được hắn? Nếu không phải là chuyện gì đó xấu xa thì chắc chắn cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp, chi là khó thân cho đám người bị hắn cho hồ đến sắp mặt lại còn huyền tưởng rằng Ngô Chính là thánh nhân.

- Được rồi, cũng đã không sớm, mau chỉnh đốn một phen chúng ta lại khởi hành, cũng đừng quên mang theo thi thể của các huynh đệ.

Sắc trời cũng đã qua đêm, cũng là lúc nên rời đi trước khi bọn người kia truy cứu đến nơi này, riêng phần Lâm Chấn Nam hai người lướt mướt dặn dò nhi tử một phen cũng đã tự mình đi trước một bước, còn lại đám người mang thi thể đồng bạn cùng các loại tài nguyên vật phẩm đồng hành cùng Ngô Chính ly khai.

.....

Núi Vô Đang, phía trước đại điện.

Xung Hư đạo trưởng đứng trên bậc thềm phía trước đại điện, trước mặt là đông đảo các đệ tử Vô Đang ngay ngắn xếp hàng trật tự đứng sang hai bên, chỉ còn thừa lại hai cái thân ảnh chính là Thanh Hư và Thành Cao đạo trưởng, có phần lẻ bóng đang ở chính giữa vị trí con đường.

- Các người đi đi, đừng để ta lại nhìn thấy các người.

Xung Hư đạo trưởng vẫn là phong thái không nhiễm bụi trần như xưa nhìn về phía Thanh Hư hai người nói, tuy nhiên lúc này trên gương mặt thần sắc tang thương, cũng bắt đầu dĩ trong lời nói, có thể thấy được Xung Hư đạo trưởng tâm tình vô cùng thất vọng.

- Sư huynh, chúng ta biết sai rồi, chỉ cần cho chúng ta một cơ hội, dám hứa sẽ không bao giờ để sự việc tái diễn.

- Đúng vậy, xin sư huynh tha thứ cho sự ngu muội của chúng ta lần này.

Thanh Hư, Thành Cao hai người trước mắt bao nhiêu đệ tử, bất ngờ quỳ xuống hướng về Xung Hư đạo trưởng thành khẩn cầu xin.

- Các người thân phận bây giờ chính là tội đồ của Vô Đang phái, không thể lại tiếp tục ở lại Vô Đang nơi này, không thể a.

Càng nói Xung Hư đạo trưởng càng là đáng vẻ tang thương muôn vàn cảm xúc tiêu cực trên gương mặt, bị chính sư huynh đệ đồng môn mà mình tin tưởng bấy lâu bỗng nhiên phát giác bọn hắn sau lưng âm thầm phản bội, bán đứng chính mình, bán đứng sư môn, dù là ai cũng không thể tránh khỏi phạm trần phức tạp tâm tình.

Lại nói làm người tu đạo như Xung Hư đạo trưởng có thể tàn nhẫn phản hận bọn hắn? Có thể hận nhưng là không thể hận, tàn nhẫn cũng không thể tàn nhẫn, cho dù là bị ai cũng là không đáng để bị ai, trăm ngàn mối tơ vô cùng lúc, để Xung Hư đạo trưởng tâm tình vạn phần bất đắc dĩ không thôi.

- Sư huynh, người không thể niệm tình chúng ta từng là đồng môn sao?

Thanh Hư lúc này muốn bất chấp bám víu vào thân tình đồng môn giữ lại một chút hy vọng, cũng không thể nói là bọn hắn quá thiết tha Vô Đang, nhưng là phản bội danh môn chính phái “tội đồ” hai chữ danh phận chính là một vết nhơ vĩnh viễn không thể phai mờ, nếu Vô Đang bây giờ từ bỏ bọn hắn, bọn hắn từ nay về sau trên giang hồ hoàn toàn không còn một chỗ đứng thậm chí là không có nơi để trở về, cũng không có ai có thể chấp nhận thu nạp loại ô

bản này làm ảnh hưởng đến môn phái danh tiếng, tương tự là bị người đời chỉ trích, phải nói trăm hại mà không được lợi, không đáng để thu nạp.

- Để các người rời đi, đã là ta niệm tình đồng môn bấy lâu, còn không đi cũng không thể trách ta không nương tay với các người.

- Không cần phải như thế, Thanh Hư, chúng ta đi thôi.

Trông thấy Xung Hư đạo trưởng thần sắc trở nên băng lãnh, Thành Cao cũng không dám thử thách kiên nhẫn của hắn, phải biết Xung Hư đạo trưởng trước đó võ công đã thâm sâu khó lường, gần đây càng là đột phá tu vi, không phải là bọn hắn hai người có thể chống đỡ.

Dứt lời, Thành Hư hai người đứng dậy chấp tay cung kính khấu đầu, sau đó không một lời quay lưng rời đi, để lại một đám đệ tử hai bên nhìn theo thần sắc có phần bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều là cảm thấy vô cùng hả hê trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đứt đoạn giao tình

Xung Hư đạo trưởng nhìn theo bóng lưng hai người sư đệ đã đi khuất phía dưới chân núi, lúc này nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó cũng xoay người đi vào bên trong.

Sự việc có thể diễn ra đến nước này, kể đến chính là bắt đầu từ khi Xung Hư đạo trưởng đọc được nội dung bức thư đặt bên trong hộp gỗ có biểu tượng của Nhật Nguyệt thần giáo người, thần thần bí bí giao đến tay.

Bên trong bức thư nội dung là một danh sách thật dài những cái tên, mà tiêu đề bên trên ghi rõ chính là “phản đồ Võ Đang”.

Mặc dù không nói rõ ra động cơ cùng lý do Nhật Nguyệt thần giáo, hay nói chính xác hơn là Đông Phương Bạch tại thời điểm đó làm như vậy, nhưng là Xung Hư đạo trưởng cũng không thể không lưu ý đem toàn bộ thông tin có được vớt ngoài tai.

Thế là Xung Hư đạo trưởng lấy cơ bẽ quan tu luyện, đồng thời trong lúc đó tự mình âm thầm một phen truy cứu điều tra thật hư sự việc bên trong, ban đầu tuy là không có dấu hiệu chứng cứ rõ ràng, nhưng tình cờ một hôm bất gặp được Thanh Hư, Thành Cao hai người đi đến từng nơi kiểm tra Võ Đang đệ tử tình hình tu luyện như thế nào.

Bề ngoài có thể thấy hai người vô cùng quan tâm ưu ái đến các đệ tử đồng môn, thậm chí còn tự mình từng người chỉ điểm dạy bảo cho các đệ tử, rất ra dáng làm một kẻ trưởng bối đi trước quan tâm đến hậu bối của mình.

Cho đến khi Thanh Hư, Thành Cao hai người trông thấy một vài đệ tử mới gia nhập gần đây, sau một phen kiểm tra lại phát hiện tư chất luyện võ vô cùng xuất chúng, ngộ tính cũng thuộc về cấp bậc thiên tài, đáng ra với thân phận trưởng bối sư thúc bọn phải vui mừng khôn nguôi mới đúng, tuy nhiên Thành Hư hai người lúc bấy giờ nhìn nhau thần sắc đồng thời trở nên âm trầm, âm mưu không thể giấu trên gương mặt lúc đó tình cờ lại bị Xung Hư đạo trưởng bắt gặp.

Nghi hoặc trong lòng không những không giảm bớt mà càng tăng thêm, Xung Hư đạo trưởng ngay hôm sau xuất quan, lại tìm có tự mình đến thăm hỏi tình hình tu luyện của các đệ tử mới đến, sau khi kiểm tra lại thấy bọn hắn thể chất bên trong thập nhị kinh mạch tắc nghẽn một cách không được tự nhiên, chắc hẳn là trước đó không lâu bị kẻ khác không hay không biết tác động, ý đồ nhằm phá hỏng tiền đồ sau này của bọn hắn.

Càng thậm tệ chính là hầu hết các nhân tố đáng ra phải có thiên tư xuất chúng, tương lai thành tựu vô hạn lượng, nhưng bất hạnh thay bọn hắn cũng gặp phải tình huống tương tự như thế, bất tri bất giác lâu ngày trôi qua lúc này đã là vô phương cứu chữa, chỉ có thể chấp nhận một đời tầm tầm thường thường, vô duyên với con đường võ học thăng tiến.

Hành động này không khác gì chính là muốn bóp nghẹt bọn hắn từ trong trứng nước, cũng là tuyệt diệt tiền đồ của Võ Đang phái, không cho Võ Đang một cơ hội ngóc đầu trong tương lai, Xung Hư đạo trưởng ngay lập tức phát tiết, triệu tập toàn bộ đám người có trong danh sách phản đồ đến gặp hắn.

Sau khi điều tra đối chứng tất cả tuy là không tìm được động cơ của bọn hắn, nhưng cũng là không thể chối cãi tội ác của bọn hắn gây ra.

Tuy nhiên Xung Hư đạo trưởng lại quá nhân từ, không muốn máu của bọn hắn nhuộm đầm Võ Đang sơn, cho nên hầu hết chỉ bị đuổi xuống núi vĩnh viễn không được phép đặt chân lên núi, đồng thời cũng là buông tha cho bọn hắn tính mệnh không truy cứu.

Nói đi cũng phải nói lại, không tiếp tục đào sâu truy cứu chính là vì Xung Hư đạo trưởng đã biết rõ được thực hư trong đó.

Xung Hư đạo trưởng tuy nói là không quan tâm đến thế sự, nhưng liên hệ đến Võ Đang phái tiền đồ phát triển sau này cũng không thể không quan tâm, trên giang hồ hiện nay trong đám người danh môn chính phái ngoại trừ Thiếu Lâm tự cùng Ngũ Nhạc kiếm phái còn có ai có thể cùng Võ Đang đối trọng?

Nếu như trong vòng năm năm, mười năm sau khi Võ Đang thiếu vắng nhân tài suy tàn xuống dốc, thì ai là người được hưởng lợi nhiều nhất? Không cần

suy đoán cũng có thể nhận biết chính là Ngũ Nhạc cùng Thiếu Lâm tự.

Chỉ cần chừng đó động cơ cũng đủ để giải thích cho tình huống hiện tại của Võ Đang lúc bấy giờ, lại tiếp tục suy đoán Xung Hư đạo trưởng càng là không giấu nổi kinh hãi cùng thất vọng trong thâm tâm.

Nếu nói là Ngũ Nhạc kiếm phái gây nên hiện trạng Võ Đang suy thoái lúc bấy giờ thì càng là không thể, bọn hán nội bộ tranh đấu lẫn nhau đầu rơi máu chảy cũng đã đủ bận rộn, đương nhiên sẽ không thừa động tác đi âm mưu hủy hoại Võ Đang phái, như vậy còn thừa lại chỉ có thể là Thiếu Lâm tự cố ý tác động.

Còn nếu nói là do ma giáo làm, muốn suy yếu danh môn chính phái từ bên trong thì xác thực phần nào cũng đúng là như vậy, một bức thư ghi rõ “phản đồ danh sách” giao đến Võ Đang cũng đã đủ để chứng minh mục đích của ma giáo bọn hán.

Hành động này đầu tiên chính là muốn mình chứng nói rõ: Võ Đang suy thoái từ bên trong không phải là do bọn ta làm, thứ hai cũng là ẩn ý muốn nói: bọn ta quang minh chính đại muốn các người tự mình nghĩ ngờ đầu đá lẫn nhau, không có mờ mờ ám ám nguy hiểm từ như đám người danh môn chính phái các người.

Từ đó có thể hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ Nhật Nguyệt thần giáo là nhân tố đứng phía sau âm mưu, một lần nữa mũi tên lại tiếp tục chỉ thẳng về phía Thiếu Lâm tự.

- Võ Đang ta cùng Thiếu Lâm tự từ thời tổ sư Trương Tam Phong đều là muốn dùng phương thức giao hảo giữ gìn mối quan hệ lẫn nhau, nhưng các người năm lần bảy lượt muốn đưa chúng ta vào đường cùng, chỉ có thể trách các người không giữ được lời nói, Thiếu Lâm tự cùng ta Võ Đang từ nay xem như là đứt đoạn giao tình.

Xung Hư đạo trưởng lúc này đã là quyết định chủ ý, cho dù là vô ý thành toàn cho ma giáo cũng đã không còn cách nào khác, chỉ có thể tự mình danh môn chính phái tổn thương lẫn nhau.

- Sư phụ, đệ tử có việc muốn bẩm báo.

Đương lúc còn đang trầm tư, bỗng nhiên Xung Hư đạo trưởng nghe được giọng nói quen thuộc bên ngoài gian phòng truyền vào.

- Là Huyền Minh? Người vào đi.

Nhẹ nhàng đẩy vào cánh cửa, người bước vào là một tên trung niên đạo sĩ cung kính chấp tay hành lễ, người này chính là Huyền Minh trong lời nói, cũng là đại đệ tử một trong bảy người được Xung Hư đạo trưởng thu nạp trực tiếp chỉ dạy.

- Sư phụ, vài ngày trước đây nghe được tin tức Thanh Thành phái, Tung Sơn phái, Thái Sơn phái cùng rất nhiều các tổ chức lớn nhỏ khác trong vòng một đêm bị tiêu diệt tại Phúc Châu lục lâm, trong đó còn có các chương môn cũng bất hạnh ngã xuống, không một ai may mắn tẩu thoát.

Huyền Minh thần sắc vô cùng nghiêm trọng, lời nói cũng là nghiêm trang, có thể thấy rõ tầm quan trọng của sự việc trong đó.

- A... làm sao có thể!? Còn có tin tức liên quan nào khác hay không?

Xung Hư đạo trưởng nghe xong cũng là kinh hãi ngây người một khắc, có thể trong một đêm tuyệt diệt một lúc bấy cái môn phái đó là bậc nào lực lượng a, cho dù là lấy toàn bộ cao tăng Võ Đang thực lực cùng với đông đảo các đệ tử cũng vô phương có thể bao vây tiêu diệt bọn hán, chưa kể là khiến cho bọn hán không còn một tên nào có thể tẩu thoát.

- Động tĩnh lần này quá lớn, tuy không biết thực hư tin tức như thế nào, nhưng cũng nghe được là do một tên quái nhân tên là Tiểu Diện Huyết Ma gây ra, nghe nói Thanh Thành phái đám người vì muốn có được Tịch Tà Kiếm Phổ cho nên phái người truy bắt Lâm Chấn Nam ba người, nhưng Tiểu Diện Huyết Ma lại muốn bảo vệ ba người nhà họ Lâm vô tình cho người sát hại nhì tử của Dư Thương Hải, Thanh Thành phái lại không muốn từ bỏ, tiếp tục mượn cơ muốn bảo thù cho nhi tử mang theo đông đảo đệ tử đến Phúc Châu, tin tức cũng từ đó loan ra khiến đám người kia cũng nổi lên lòng tham, đồng thời huy động lực lượng kéo đến, sau đó, sau đó... toàn bộ đều trong một đêm bị Tiểu Diện Huyết Ma chém giết.

Huyền Minh vừa kể trên mặt cũng là không giấu nổi vẻ kinh hãi, Tiểu Diện Huyết Ma tên tuổi hán cũng là nghe qua, nhưng là không lường được lại có thể cường đại đến mức này.

- Tiểu Diện Huyết Ma!? Cái danh tự này gần đây ta cũng có nghe qua không ít, tuy nói không phải là hạng người ác ôn gì nhưng tác phong làm việc... ời, tên quái nhân này không chuyện gì là không dám làm mà.

Xung Hư đạo trưởng cũng là vạn phần cảm khái, danh tiếng Tiểu Diện Huyết Ma cứu người cùng giết người song song đi đôi cũng không phải là phù danh a, tính cách ngoan cố bất chấp của hán cũng là nỗi danh không kém, tuy nhiên lần này khác nào là khiêu chiến toàn bộ người trên giang hồ!? Xung Hư đạo trưởng cũng chỉ có thể cho là hán quá nông nổi liều lĩnh, không biết được trời cao đất dày.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trở về chốn cũ

- Người có suy đoán việc này có liên quan đến triều đình hay không? Theo ta thấy Tiểu Diện Huyết Ma tên quái nhân này tuy là thường ngày hành sự lỗ mãng, tác phong cổ quái khó hiểu, nhưng hẳn cũng không phải là cái dạng gì ác nhân, người lương thiện được hắn cứu cũng không ít, hẳn phải là đám người kia không hay biết trêu chọc phải hắn!? Nhưng cũng có thể không hoàn toàn là như vậy a, trong này tin tức bị rò rỉ quá đáng ngờ, có thể nào là triều đình cố ý muốn thương gân động cốt các thế lực trên giang hồ? Kích động đẫm máu tranh đấu!?

Xung Hư đạo trưởng cũng không quá ngu ngốc, ngay lập tức có thể nhìn ra được lỗ hổng trong lời nói, tuy nhiên Xung Hư đạo trưởng vẫn là bị cảm tính che mờ đi một con mắt, phải nói đến thường ngày nghe được quá nhiều tin tức về Tiểu Diện Huyết Ma hành vi, đã là phần nào để Xung Hư đạo trưởng rất thương thức tên “quái nhân” này, chỉ mỗi việc cứu giúp rất nhiều người vô tội đồng thời chém giết các phương thế lực ác nhân, cũng là đủ để Xung Hư đạo trưởng trong lòng kính trọng, ngoại trừ tác phong cổ quái khó hiểu của hắn, còn lại vẫn rất được người đời tán thưởng.

Cho nên khi nghe đến tin tức, Xung Hư đạo trưởng thẳng thắn nhìn ngay vào vấn đề: đám người kia vì Tịch Tà Kiếm Phổ muốn truy sát Lâm Chấn Nam cả nhà ba người, Tiểu Diện Huyết Ma trước nay hành vi giết người đều là vì chướng mắt bọn người kia sát hại người vô tội, hai cái động cơ đối lập mâu thuẫn lẫn nhau đương nhiên phải dẫn đến một sống một chết không thời.

Người công tâm ngay thẳng là nghĩ như vậy, tuy nhiên trong mắt đám người danh môn chính phái bị Tiểu Diện Huyết Ma cướp đoạt danh tiếng bấy lâu lại nghĩ theo chiều hướng khác, đây là một loại chính diện khiêu chiến trên đầu trên cổ bọn hắn không một chút khách khí.

Còn có cả các tổ chức lớn nhỏ khác trong mắt sự kiện này lại trở thành một cơ hội tốt để dồn Tiểu Diện Huyết Ma đi vào chỗ chết, miễn là thế lực cho dù là lớn là nhỏ, có ai chưa từng làm qua chuyện gì mờ ám xấu xa, giết người đốt nhà? Địa vị trên giang hồ cũng là từ thực lực cùng với hai bàn tay nhuộm máu mà thành.

Ngược lại Tiểu Diện Huyết Ma thì tốt, chỉ cần bị hắn cho vào tầm ngắm là loại người “ác nhân” thì kết cục y như rằng lại diệt phái, không chừa cho bất cứ kẻ nào một cơ hội giải thích, người như thế bọn hắn ai cũng muốn giết, huống hồ lúc này tự đứng từ trên rơi xuống cho bọn hắn một cái lý do “chính đáng” to đùng ngay trước mặt, nếu là không lợi dụng thì ai mà biết trong tương lai khi nào Tiểu Diện Huyết Ma ban đêm tự đứng đến nhà mình đốt nhà!?

Cho dù là nguyên nhân nào đi nữa, là ma đạo người hay là chính phái người, không thể nghi ngờ lần này chính là hiểm họa duy nhất một lần để cho toàn bộ nhân sĩ trong giang hồ đoàn kết lại với nhau, có cùng chung một mục đích là muốn truy cùng diệt tận Tiểu Diện Huyết Ma ma đầu!

- Đệ tử cũng là nghi ngờ như thế, nhưng là nếu triều đình cố ý làm vậy chẳng khác nào là tự tay mua dây buộc chân mình, khiến các phương thế lực trên giang hồ vốn dĩ đang chia rẽ lúc này lại đoàn kết lại với nhau... sư phụ, người nói có thể nào là Tiểu Diện Huyết Ma hẳn chướng mắt đám người kia nên cố ý gom góp một lần đem chém giết!?

Huyền Minh không hổ là cánh tay đắc lực nhất của Xung Hư đạo trưởng, tâm trí vô cùng minh mẫn, tức khắc chỉ ra vấn đề bên trong không chỉ đơn giản như vậy, nhưng lời nói nói ra khỏi miệng cũng là triệt để khiến hắn tự mình há hốc mồm, nếu Tiểu Diện Huyết Ma thật sự là có ý, như vậy không phải là quá điên cuồng đi!?

- Cũng có thể là như vậy, tên quái nhân này hành sự quá mức lỗ mãng, ài... người tiếp tục bốn ba bên ngoài một phen, thay ta đi nghe ngóng tin tức, đồng thời nếu có thể không quá nguy hiểm cũng là nên giúp hắn che giấu đi tung tích, người như hắn trên đời nhiều thêm một người vẫn là có phúc đức cho thế gian...

- Sư phụ nói đúng, đệ tử đi ngay.

Huyền Minh nghe lời cũng là rất đồng ý với Xung Hư đạo trưởng, sau đó nhanh chóng cáo lui đi ra, tuy nhiên hắn lại không nghe được toàn bộ ẩn ý bên trong lời nói, Xung Hư đạo trưởng chính là nói về sự lỗ mãng nhưng lại quang minh chính đại của Tiểu Diện Huyết Ma, ngụ ý bên trong lời nói không phải là nhiều thêm một “người như hắn” hẳn đã là phúc đức cho thế gian, mà là bớt đi một ít những kẻ nguy hiểm từ tham danh đoạt lợi chỉ biết ném đá giấu tay như là... Thiếu Lâm tự!?

Đương nhiên ẩn ý trong lời nói cho dù là ai thông minh đến thế nào chẳng nữa không thể nghe ra được, bởi vì Xung Hư đạo trưởng chỉ muốn nói cho chính mình “có mắt như mù” tin tưởng mù quáng Thiếu Lâm tự bấy lâu nay.

- Nhật Nguyệt thần giáo tại sao gần đây lại không có động tĩnh gì? Đây là muốn chờ đợi chúng ta lại tiếp tục tự suy yếu lẫn nhau sao!? Ai...

Xung Hư đạo trưởng trong vòng một ngày tiếp nhận được hai cái tin tức động trời giật gân không kém, mình bạch giang hồ trong khoảng thời gian sắp tới lại đón nhận không ít bão tố, trong lòng cũng không khỏi cười khổ thờ dài, Xung Hư đạo trưởng trước nay chỉ muốn an ổn phát triển môn phái, không can hệ đến thế sự bên ngoài, nào có ngờ lúc này Võ Đang phái cũng bị kéo vào vòng xoáy bên trong, cho dù Xung Hư đạo trưởng đạo hạnh có cao thâm đến đâu, cũng không khỏi lại “già thêm mười tuổi”.

.....

Lại một ngày đêm vô sự trôi qua, giang hồ trước nay chưa từng được yên tĩnh, mỗi giây mỗi phút trên giang hồ ở đâu đó đều là có người đang ngã xuống, có kẻ đang âm mưu, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa đối với Ngô Chính, trong khoảng thời gian này lại là ngắn ngủi hiếm có giây phút để hưởng thụ.

Đạo Giang thôn, bên trong một gian nhà cũ kỹ bên kia sân trống.

Một tên thanh niên y phục nhợt nhạt thâm đẫm mồ hôi đứng giữa trời nắng chang chang, hai tay nắm chặt nắm quyền nương theo tư thế chuẩn “karate”

đang hồng học liên tiếp tấn công vào bao cát, người này chính là ngược đời đệ tử tuổi tác còn lớn hơn cả sư phụ của mình, Lâm Bình Chi.

- Này này, mạnh mẽ lên một chút, người có phải là nam nhân hay không?

Một bên thanh niên Ngô Chính đang ngồi trên một chiếc ghế đung đưa bên trong chỗ mát, trên tay là chiếc quạt rom không ngừng phe phẩy, khoái chí lười biếng hưởng thụ khoảng thời gian rảnh rỗi, lúc này ngẩng đầu nhìn lại thân ảnh Lâm Bình Chi đang phơi nắng “ẻo lả” tung quền, tức khắc thần sắc trở nên bức bối quát to.

- Vâng, sư phụ.

Nói đến đã là mấy ngày thời gian trôi qua, sau khi ổn thỏa tang sự cho những huynh đệ không may ngã xuống, lúc này Ngô Chính cùng mấy trăm huynh đệ còn lại quyết định tạm trú đến nơi hẻo lánh ít người đi qua, không nghi ngờ Đạo Giang thôn bị bỏ hoang trước đây là nơi tốt nhất dừng chân, hơn nữa Ngô Chính cũng là rất hoài niệm “chôn cũ”, một công đôi việc lại một lần về lại nơi đây.

Đương nhiên Ngô Chính cũng không thể bỏ mặc thế sự trên giang hồ, mỗi ngày đều cho người dò la tin tức hết thảy các sự kiện diễn ra gần đây, trong đó ngoại trừ việc các thế lực liên minh truy sát hắn, cũng là có thông tin về Võ Đang phái bên trong phản đồ bị điều tra truy ra, toàn bộ bị đuổi cổ xuống núi vĩnh viễn không cho phép đặt chân đến Võ Đang sơn.

- Người tại sao không dạy hắn võ công, suốt ngày bắt hắn đánh vào bao cát có được tác dụng gì?

Một bên Đông Phương Bạch cũng là ngồi trên chiếc ghế trông thấy Lâm Bình Chi đã trôi qua nhiều ngày bị Ngô Chính tàn nhẫn “hành hạ”, cũng là thắc mắc hiếu kỳ nhìn không được nghỉ vẫn.

- Đây là một thể đánh trong một môn võ thuật được gọi là karate, tuy không giúp ích gì nhiều trong chiến đấu nhưng lại rất tốt để đánh vững căn cơ, lấy hắn một thân nữ tử ẻo lả tư thái, lại đã quen làm công tử phú tâu, cho dù là vút ra đó tuyệt thế công phu trước mặt, lấy hắn bản lĩnh hiện giờ cũng phát huy không nổi một phần mười uy lực, ta muốn là dạy ra một cái thành tựu không phải là một tên phế vật đệ tử, có nghe thấy hay không?

- Vâng, đệ tử nghe rõ.

Ngô Chính một bên nói thật lớn cổ ý để lọt vào tai Lâm Bình Chi, bên trong dụng ý cũng chính là muốn kích động khơi dậy Lâm Bình Chi sĩ diện cùng với chiến ý, Lâm Bình Chi cũng không phải ngu ngốc đi chê tốt đời xấu, đương nhiên hắn không muốn để Ngô Chính thất vọng về mình, lúc này hai con người rùng rục như muốn bốc ra lửa, hung hăng phát tiết chà đạp tên “bao cát” đáng thương trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Boss ẩn thứ nhất!

- Phi... người cũng thật là biết cách mượn gió đẩy thuyền, “bê lái” rất tốt a.

Đông Phương Bạch trông thấy Ngô Chính dùng nghi vấn của mình để thúc đẩy Lâm Bình Chi luyện võ quá trình, cũng không khỏi hài hước cười phì ra miệng, hơn nữa gần đây Đông Phương Bạch dùng từ ngữ cũng là rất “văn minh”, toàn bộ đều là nhờ công lao của Ngô Chính một phen hào hảo “chỉ dạy”.

- Đông Phương, dù sao lúc này cũng là đang rảnh rỗi, hay là chúng ta cùng nhau qua một bên hào hảo “tâm sự mỏng”?

Không còn một chút phong thái trưởng bối lúc chỉ dạy Lâm Bình Chi, Ngô Chính lúc này biểu hiện cực kỳ vô liêm sỉ hướng về Đông Phương Bạch trình bày nhu cầu thiết yếu của nam nhân.

Còn “tâm sự mỏng” là cái gì thì... hắn là ai cũng có thể thấu hiểu được đạo lý này, chính là lửa gần rom lâu ngày rồi cũng đã cháy, gạo thêm nước chiêm lửa lại đã thành cơm!

Lại nói Nhật Nguyệt thần giáo lớn mạnh thế lực trước kia bị Đông Phương Bạch một phen hao tổn toàn bộ tâm tư, chấp nhận mạo hiểm tính mệnh mới có thể đoạt về nơi này, nhưng là vì Ngô Chính nàng cũng có thể tình nguyện cam lòng vứt bỏ cái ghế giáo chủ đem giao cho hắn, đến cả việc bất chấp đổi đầu với toàn bộ người trong giang hồ, cũng là nguyện ý cho đi nửa cái mạng, nói tiếp Đông Phương Bạch trên đời này còn có cái gì là không thể cho đi?

Hơn nữa Đông Phương Bạch một cái tuyệt luân vũ vật suốt ngày bên cạnh Ngô Chính, cho dù là không cố ý nhưng thiên kiều bá mị khí chất trên người nàng mỗi lúc đều là toát ra bên ngoài, đến cả tăng nhân cũng là muốn coi bỏ cả sa hướng hồ là Ngô Chính cũng chỉ là một phạm nhân? Ngô Chính trong tay nắm gạo, đối bụng đương nhiên là phải nấu, không thể dờ dờ ương ương bỏ mặc cái bụng của mình được.

(Các đồng đạo lỡ đọc đến phân khúc này thì hãy cùng nhau nghĩ về nghĩa đen cùng với những điều tốt đẹp nhé! Ta kịch liệt nghiêm cấm sâu xa, nghiêm cấm bại hoại, nghiêm cấm các loại tư tưởng trái với thuần phong mỹ tục của chúng ta, hắc hắc...)

- Ngươi... hừ!

Đông Phương Bạch nghe được lời nói, đương nhiên là mình bạch tên này lại muốn “hăm hại” nàng một phen, hơn nữa nếu không đồng ý còn không biết hẳn lại đây đưa đến khi nào, biện pháp tốt nhất chính là dứt khoát xoay lưng rồi đi, để lại Ngô Chính một người trên mặt buồn rầu tràn trề thất vọng cùng nuối tiếc.

- Sư phụ, tại sao sư mẫu lại bỏ đi rồi? Là hai người lại cãi nhau?

Trong chuyện này Lâm Bình Chi chính là “thiên chân vô tà”, trẻ thơ vô tư hồn nhiên không một chút hiểu chuyện, dù là mỗi ngày thỉnh thoảng lại trông thấy Đông Phương Bạch đồ bưng cả khuôn mặt tức giận bỏ mặc Ngô Chính, một mình thi triển khinh công nhảy mất rồi đi, vẫn là nghĩ rằng sư phụ cùng sư mẫu hai người trong lúc đó lại đang cãi và chuyện gì sau đó giận đối giận nhau, Lâm Bình Chi phẫn làm đệ tử đương nhiên sẽ lo lắng cho sư phụ của mình, trong lòng cảm thấy rất không an tâm.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Tiếp tục cho ta, vung đủ một ngàn quyền, làm không được cũng không cần trở về ăn cơm.

Phải nói Ngô Chính vẫn là rất vô liêm sỉ, “giận cá chém thớt” câu thành ngữ này lâu ngày đã trở thành thương hiệu của hắn, Lâm Bình Chi bị chính mình sư phụ xem như là “cái thớt” đem ra “chặt chém” cũng đã luyện được thành thói quen, lúc này cũng chỉ biết rút đầu vào cổ ngoan ngoãn làm theo.

- Ta đánh, ta đánh, ta đánh...

- Ngươi đánh cái gì? Có phải đang tưởng tượng cái bao cát chính là khuôn mặt của ta?

- Không có, đệ tử không dám, đệ chỉ là đơn thuần muốn đánh bao cát...

- Bao cát là để ngươi luyện quyền, ngươi còn muốn đánh nó?

- Không đánh bao cát, đệ tử biết phải đánh cái gì bây giờ a...

- Đánh vào vách tường cho ta!

-...

...

- Hệ thống, mở ra thông tin cá nhân của ta.

Ngô Chính sau khi một phen phát tiết trên đầu Lâm Bình Chi, lúc này cũng phần nào khuây khỏa, ý niệm đi vào trong đầu giao tiếp với hệ thống.

- Theo lời túc chủ.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 18

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: đỉnh tiêm trung kỳ

Danh hào: Tiểu Diện Huyết Ma, Tiểu Diện Hiệp, Tiểu Diện Ma Đầu.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 4), Liệu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoàn Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (lô hỏa thuần thanh), Vi Đà Chương (xuất thần nhập hóa).

(Võ kỹ linh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 1030 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 10240 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Trong mấy ngày gần đây sau khi gom góp tiêu diệt đám người danh môn chính phái kia, điểm danh vọng của Ngô Chính phái nói là điên cuồng tăng lên, thậm chí đã vượt cột mốc một vạn điểm danh vọng, tuy là không bắt ngờ nhưng khi tận mắt nhìn thấy con số Ngô Chính cũng hít sâu một hơi choáng váng.

- Tin tức lan truyền cũng quá nhanh đi, đúng là làm truyền động trời mới là phương thức nhanh nhất tăng lên điểm danh vọng, lại thêm cái danh hào “Tiểu Điện Ma Đầu” cũng là quá khoa trương đi, đám người kia thật là biết chiều lòng ý ta.

Ngô Chính tiểu dung thú vị ngẫm nghĩ, tuy nhiên trong lòng cũng đã chắc chắn một số việc, hiện tại trên giang hồ không có tin tức Hoa Sơn kiếm phái bị xem như là miếng bánh ngon để cả đám ruồi bầu tranh nhau đến đầu rơi máu chảy, phần nào cũng đã xác định sự việc là do một tay “boss ẩn” Phong Thanh Dương phía sau áp chế bọn hắn.

Hiện tại ngoại trừ Thanh Thành phái cùng một đám tổ chức có chút ít danh tiếng bị kẻ khác nhân cơ hội cháy nhà hôi của ra thì Tung Sơn phái cùng Thái Sơn phái chắc hẳn cũng là được Phong Thanh Dương giúp đỡ giữ lại, còn về nguyên do thì rất dễ dàng nhận biết, Ngũ Nhạc kiếm phái tuy là lẫn nhau kiềm chế, nhưng một khi gộp chung lại với nhau cũng được xem là một thế lực đỉnh tiêm đối trọng cùng Thiếu Lâm tự và Võ Đang phái, nếu Ngũ Nhạc kiếm phái lần này không thể chống đỡ, đây chính là hành động dâng lên giang hồ cho Thiếu Lâm tự trở thành một cái ao sau vườn, còn về Võ Đang phái thì không có dã tâm lớn như thế.

Tuy nhiên Phong Thanh Dương lại không biết Ngô Chính cũng đã lường trước được tình cảnh như thế, sớm đã lôi chân Võ Đang từ một người bàng quan trở thành người trong cuộc.

Trước đó mượn thế lực của Nhật Nguyệt thần giáo bấy lâu nay ẩn tàng người rải rác trong giang hồ, tuy là có trả giá đôi chút nhưng cũng là dễ dàng tìm ra được dấu vết phần đồ ẩn nấu bên trong Võ Đang, cũng không phải là hoàn toàn xác định nhưng đó là chuyện của Võ Đang cần phải tự mình giải quyết, thậm chí đến việc Võ Đang không có người tài càng ngày càng suy thoái cũng do bọn hắn làm, nhưng cũng không liên hệ đến Ngô Chính, Ngô Chính đã đạt được mục đích của mình đó là khiến Võ Đang phái trở thành kỳ đà cản mũi Thiếu Lâm tự, hiện tại bọn hắn bố cục đã trở nên rối loạn, lại còn muốn thừa nước đục thả câu cứu vớt tình thế cũng không phải là dễ dàng a.

Võ Đang phái tuy là suy thoái từng ngày nhưng là đông đảo đệ tử cùng thực lực cao tăng hiện nay vẫn là còn nguyên vẹn, chừng nào Xung Hư đạo trường vẫn còn tại thế thì Võ Đang địa vị không một ai có thể phủ nhận được, Thiếu Lâm tự muốn dẹp đường đi tới còn phải qua lần này một ải của Ngô Chính đặt ra.

- Phong Thanh Dương... đợi ta tu vi đại thành lại muốn đến tìm ngươi so chiêu, còn có tiểu tử Lệnh Hồ Xung kia, không biết hần giờ này biết được tin tức sẽ bị biến thành cái dạng gì...

Ngô Chính vẫn là nham hiểm tiểu dung quen thuộc, đáng ra có thể đồng hành cùng Lệnh Hồ Xung trải qua bi kịch, nhìn một chút Lệnh Hồ Xung khi rơi vào tình trạng đau khổ bị ai bị thù hận che mắt rồi sẽ biến thành cái dạng gì, có thể nào bắt chấp lợi hại phi thường thủ đoạn như Lâm Bình Chi? Hay là lại nhu nhược bỏ kiếm vào bao hóa giải ân oán khi biết chân tướng sự thật rằng sự phụ của hắn chính là lòng tham che mắt? Khả năng cái thứ hai vẫn là rất lớn, tuy nhiên Ngô Chính cũng là rất rất muốn biết chân dạng ra sao, dù sao lấy Lệnh Hồ Xung thiên kiều chi tử số mệnh vốn dĩ là nhân vật chính, gặp phải nghịch cảnh không những là yếu đi, ngược lại còn là trở nên như “vô tình” nhưng lại khiến hắn mỗi lúc càng trở nên mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tương kiến Mạc Đại tiên sinh

- Triều đình lần này là sớm nhất phát hiện bất thường, còn có cả hai con chuột nhất bị ta tiêu diệt chắc là đến để thăm dò tình huống thật hư... ai, nếu triều đình thật sự có liên quan đến Thiếu Lâm tự thì ta cũng vô phương... làm xong chuyện của mình còn lại cứ để tiểu tử Lâm Bình Chi kia tự mình giải quyết.

Đây cũng là ý đồ nguyên bản Ngô Chính thu nạp Lâm Bình Chi làm đệ tử, cơ bản là muốn để lại một chút “hậu đức” cho thế gian, ủy thác trách nhiệm lên đôi vai nhỏ bé của chính mình “truyền nhân”, chỉ ít trước kia hắn một mình thì không ưu không lo, nhưng hiện tại còn có một đám các huynh đệ trung tâm sẵn sàng sinh tử vì hắn, tuy cũng là một chuyện vui trong đời, nhưng đồng thời đối với hắn cũng là một loại bị ai khó xử, vậy nên Ngô Chính mới thật sự chán ghét cái loại nhân tình cảm xúc này, được việc thì cũng rất được việc, nhưng đôi khi cũng quá cản tay cản chân, khiến hắn nào dù có to hơn nữa cũng là không đủ dùng a.

- Ngươi thật giống như là suy tính hậu sự cho chính mình vậy, sau này ngươi thật sự sẽ biến mất trên thế gian ư?

Đông Phương Bạch không hay không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Ngô Chính, trên thần sắc có một cỗ nhu tình chứa chan nhưng cũng là ẩn giấu một tia bi ai không lời nói nào có thể diễn tả được.

- Đúng vậy, không thể tránh khỏi...

Lấy Đông Phương Bạch trí tuệ, Ngô Chính biết cho dù có giấu diếm thế nào sớm muộn cũng bị nàng phát giác, chỉ bằng thẳng thắn sớm một chút, nếu thật không thể mang Đông Phương Bạch theo, chỉ ít cũng là để nàng có được tâm lý cần thiết, không phải làm ra chuyện gì điên rồ.

- Rốt cuộc là đến nơi nào? Không thể mang ta cùng đi?

- Không thể, nhưng cũng có thể...

Một tia bi thương trên gương mặt Đông Phương Bạch càng lúc càng nồng đậm, lúc này cũng nhẹ nhàng gật đầu, tuy không biết Ngô Chính thân phận chân thật là cái dạng gì, hẳn làm tắt cả sự tình bất chấp hiểm nguy là vì nguyên do gì, còn có một loại bất đắc dĩ chung hòa bi thương cùng lưu luyến trong ánh mắt Ngô Chính cũng có thể giải thích được hẳn vạn phần không can tâm cứ như vậy rời bỏ nàng, hiểu được phần nào khó xử trong lòng Ngô Chính, Đông Phương Bạch không muốn lại tiếp tục làm khó hẳn phải giải thích điều gì, chỉ là một câu “không thể nhưng cũng có thể” chính là muốn để mọi việc diễn ra tự nhiên trong yên lặng, có thể một ngày nào đó Ngô Chính cũng là chọn cách như thế mà yên lặng biến mất.

Cuộc trò chuyện đang lúc đi vào bế tắc, không gian cũng trở nên yên tĩnh hơn thường ngày rất nhiều, chỉ ít đôi Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người là như vậy.

Đúng lúc này bên tai hai người vang văng âm thanh tiếng đàn phát ra từ một loại nhạc cụ hồ cầm, nhạc điệu mang âm hưởng bi thương, ai oán, như là bị từng vết cắt vết khứa thật sâu trong tâm khảm, nơi tận đáy lòng phát ra...

“Bác nam xuôi ngược âm thầm

Kiểm chiêu tình ảo, hồ cầm điệu thanh

Có ai hiểu nỗi u tình?”

- Thật hay một khúc đàn, Mạc Đại tiên sinh sao lại có thời gian rảnh rỗi du ngoạn đến tận nơi này thâm sơn cùng cốc.

Tiếng đàn vừa dứt, Ngô Chính cũng nhìn không được, không khỏi ngân nga một bài thơ đã từng có người viết tặng cho Đại Mạc tiên sinh, sau đó lại đính danh thân phận của vị khách mới đến, dù là trước đó Ngô Chính đã biết được có người tình cờ đi ngang qua đây, nhưng không ngờ lại chính là Mạc Đại tiên sinh.

Trên thế gian này người có thể có bản lĩnh tiếp cận thật gần mới bị Ngô Chính phát hiện, lại còn xứng đôi với ca tụng “điệu thanh hồ cầm”, ngoại trừ Mạc Đại tiên sinh thì còn có thể là ai? Cho dù là Khúc Dương, Lưu Chính Phong tiếng đàn có thể là không kém, nhưng võ công vẫn là thua một cấp bậc a.

Đương nhiên nếu chỉ là tình cờ đi ngang qua, Ngô Chính cũng không muốn ngăn cản, nhưng là nghe được một khúc âm hưởng lay động lòng người như thế, vẫn là không nhìn được cảm khái ngân nga, đích danh mời đến gặp mặt.

- Các hạ biết ta là ai? Nhưng ta không nhớ rõ đã từng gặp qua a.

Đại Mạc tiên sinh lúc này cũng từ bên ngoài khinh công rơi vào bên trong sân trống, hẳn một đường tình cờ đi ngang qua đây đã là thập phần nghi hoặc, thôn dân nơi đây người người đều là nhị nhất lưu cao thủ, thậm chí còn có cả đỉnh tiêm cao thủ ẩn náu bên trong, hẳn đã sớm nhận biết không tầm thường mới cố ý đánh một khúc đàn nhìn xem động tĩnh, Ngô Chính lời nói phát ra từ bên trong cũng là không ngoài ý muốn Mạc Đại tiên sinh.

- Phù danh hữu thực, người có thể có đánh ra tiếng đàn chạm đến đáy lòng của ta, tu vi võ công cũng rất không tồi, trên thế gian này còn có thể là ai ngoài người.

Ngô Chính tư thái không thấp không cao, không nịnh nọt siểm nịnh, hoàn toàn là lấy ngang hàng giao luận đưa ra lời bình trong giọng nói.

- Tuổi trẻ tài cao, hậu sinh khả úy, nhân tài đời này đúng là tầng tầng lớp lớp a, ngoài kia còn có Đông Phương Bất Bại quát tháo quần hùng, còn vị tiểu hữu không thua kém nhưng lại chấp nhận ẩn cư nơi này là ai?

Ngô Chính thẳng thắn lời nói quả nhiên rất được hảo cảm của Mạc Đại tiên sinh, khiến hẳn không thể không hết lời mà khen ngợi, còn lại đem so sánh đối lập với Đông Phương Bất Bại ngoài kia, có thể thấy Mạc Đại tiên sinh đánh giá cao hẳn như thế nào, nhưng cũng khó trách Mạc Đại tiên sinh khen ngợi Ngô Chính như thế, người có thể mang theo thật nhiều cao thủ cùng nhau ẩn cư nơi này, còn có thể nhìn thấu tu vi Mạc Đại tiên sinh, trong khi Ngô Chính trong mắt Mạc Đại tiên sinh vẫn là tầng tầng lớp lớp mờ ảo, thâm sâu không thể lường được.

Ngược lại một bên nghe xong lời nói Ngô Chính đang là muốn dở khóc dở cười không thôi, Đông Phương Bất Bại, hay nói đúng hơn bây giờ đã là Đông Phương Bạch lúc này đang đứng trước mặt Mạc Đại tiên sinh a, lại còn đem so sánh Ngô Chính không thua kém so với Đông Phương Bạch!? Đây là khen hẳn hay là sỉ nhục hẳn làm phụ mà bại trước thế đây?

- Khụ khụ... tại hạ Ngô Chính, mang theo huynh đệ đến nơi này ẩn cư cũng là bất đắc dĩ, nếu tiên sinh không chê có thể vào nhà để ta cùng thế tử của mình chiêu đãi.

Dù là đang nghiêm trang, tuy nhiên Ngô Chính cũng không thể từ bỏ cơ hội chiếm tiện nghi của Đông Phương Bạch dễ dàng như vậy, hơn nữa cũng không hẳn là chiếm tiện nghi, cái gì cũng làm rồi còn không phải là thế tử của hắn thì là gì?

- Ha ha... không chê, không chê.

- Nương tử, bên trong chuẩn bị một ít hảo tửu cùng thức ăn, ta muốn cùng Mạc Đại tiên sinh hảo hảo đối ẩm một phen.

Dứt lời Ngô Chính cùng Mạc Đại tiên sinh hai người làm động tác khách sáo mời nhau, sau đó một trước một sau ung dung đi vào bên trong, để lại Đông

Phương Bạch một mặt ai oán ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hai người.

“Nương tử? Còn không phải muốn chiếm tiện nghi của ta, bắt ta làm một cái nhu thuận nha đầu để người sai khiến?”

Ai oán trong lòng là như thế, nhưng là có khách đến thăm không thể không hảo hảo làm một cái “vợ hiền đảm đang” vai diễn chiều ý Ngô Chính một lần.

...

Bên trong phòng khách thập phần giản dị, ngoại trừ một bộ bàn ghế cũ kỹ kèm theo một vài gia dụng cần thiết bài trí gọn gàng chung quanh, hoàn toàn phù hợp với điều kiện sinh sống của một người bản địa thôn dân.

May mắn Mạc Đại tiên sinh cũng không phải loại gì mưu cầu xa hoa lộng lẫy, rất hài lòng ngồi xuống vị trí của mình, rất nhanh một vài món ăn dân dã đã chỉ có ở vùng quê nghèo do Đông Phương Bạch trong vai hiền thê mang lên, cùng một bình hảo tửu do tự tay Ngô Chính pha chế, “nồng độ cồn” chất lượng cực cao, tuyệt đối không phải là loại kia tám chín phần pha thêm nước lã.

Theo nguyên tác bên trong, Mạc Đại tiên sinh là một người mang nhiều ưu uất tâm sự trong lòng, nhưng bản tâm là nhân nghĩa hào hiệp, lại rất hào sảng, không câu nệ lễ tiết, cũng là một trong hiếm hoi những người có thể làm cho Ngô Chính trong lòng rất kính trọng.

- Hảo tửu, bực này tuyệt luân mỹ tửu trong đời ta vẫn là lần đầu tiên được thưởng thức, tiểu hữu có thể dứt khoát buông bỏ thế sự ẩn cư nơi này, cùng giai nhân huynh đệ làm bạn, nhân sinh là rất không tệ a.

Mạc Đại tiên sinh nâng một chung rượu uống cạn, cay đắng ngọt bùi mỹ vị còn lưu luyến không dứt trong cổ họng đầu lưỡi, không thể không mở miệng khen ngợi mỹ diệu hảo tửu, lại nhìn về phía Ngô Chính có thể ung dung thanh thản tại nơi đây hằng ngày hưởng thụ, đem so sánh với bản thân lưu luyến không thể dứt bỏ hồng trần, không khỏi trên mặt thờ dài cười khô.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kết giao bằng hữu

- Nơi có người chính là có giang hồ, dù là đâu cũng không thể thoát khỏi a...

Ngô Chính lắc đầu mỉm cười, thần sắc cũng trở nên hài hước bất đắc dĩ, đồng dạng có một loại thấu hiểu đồng cảm Mạc Đại tiên sinh.

- A, không biết tiểu hữu cũng là có nỗi khổ tâm trong lòng, ai...

Người thông minh đương nhiên không cần nói quá nhiều lời, Mạc Đại tiên sinh thân phận chính là chương môn Hành Sơn kiếm phái, nhưng là quanh năm suốt tháng biệt tâm tung tích, trên giang hồ cũng chẳng mấy khi xuất hiện, có người nói bởi vì hắn kiếm nghệ thua kém sư đệ của mình cho nên ghen tức luôn luôn tìm cơ du sơn ngoạn thủy lánh mặt Lưu Chính Phong, nhưng sự thật có là như vậy?

Mạc Đại tiên sinh cùng sư đệ Lưu Chính Phong cả hai đều là người tha thiết yêu âm luật, cũng là vì bất đồng quan điểm trong âm nhạc mới dẫn đến cả hai mâu thuẫn bất hòa, dù là vậy nhưng Mạc Đại tiên sinh vẫn không thể bỏ mặc sư đệ của mình, luôn từ trong bóng tối âm thầm bảo hộ cho hắn, có thể nói Mạc Đại tiên sinh không muốn xuất hiện trên thế gian, chính là u oán thế gian chẳng có ai có thể thấu hiểu mình.

Ngô Chính trùng hợp tâm tình cũng là như vậy, nhất là khi gặp được Mạc Đại tiên sinh, cùng nhau đối ẩm dù chỉ qua đôi ba câu, nhưng cũng để Ngô Chính trong lòng u oán cảm giác như là được phóng thích ra bên ngoài.

Ngô Chính muốn giết khắp toàn bộ người trên thế gian chung quy vẫn là sa lưới một chữ “tình”, nhưng trong lòng vẫn là vạn phần mâu thuẫn không thể toàn tâm toàn ý, lúc này lúc kia dờ dờ ương ương, một bên lại không thể đánh đổi lợi ích bản thân, một bên lại không thể vứt bỏ “tình” một chữ, thế gian nào có sự tình nào là thập phần hoàn mỹ?

Nhưng đó là thế gian, liên quan gì đến Ngô Chính hắn? Hắn chính là muốn thập phần toàn diện, thế gian toàn bộ người muốn cản trở? Hắn chính là muốn giết tất cả người trên thế gian! Lão thiên không cho hắn toại nguyện? Hắn còn muốn phá toái hư không bắt lấy lão mà truy vấn.

Thế gian này không ai hiểu ta? Chỉ cần ta hiểu chính mình là được!

- Tiểu hữu, người sát khí trong lòng quá nặng.

Mạc Đại tiên sinh cảm nhận đối diện Ngô Chính bỗng nhiên toàn thân bộc phát kinh khủng sát khí, trong lòng cũng thờ dài không thôi, bằng chừng ấy tuổi có thể trải qua giết chóc nhiều như vậy, đó là bực nào khôn cảnh mới có thể cấu thành a.

- A, là ta thất lễ, hôm nay tình cờ gặp được tiên sinh để ta trong lòng cũng có một loại đồng cảm, không khỏi bộc phát tâm tình, tiên sinh chớ trách a.

Dứt lời nói, Ngô Chính tự mình áp chế tâm tình, lại rót rượu tự phạt mình ba chung, kẻ bên Đông Phương Bạch trông thấy hần như thế cũng là không kìm được đau đớn trong lòng, hiếm khi nhu thuận lắng lắng một bên lắng nghe.

- Không trách, không trách, tiểu huynh đệ, lại cạn cùng ta một chung.

Mạc Đại tiên sinh gặp được Ngô Chính đồng cảm, tựa như là vừa tìm được tri kỷ cho mình, lúc này xưng hô “tiểu hữu” cũng đã trở thành “tiểu huynh đệ”, xem như lại vừa kết giao thêm một bằng hữu tâm giao, chuyện vui mừng đương nhiên là phải cạn một chung.

Hai người cứ như vậy say sưa trò chuyện đối ẩm, phải nói hai người ý hợp tâm đồng dù là nói hết vạn lời cũng là không đủ, tuy nhiên sắc trời lúc này đã không còn sớm, Mạc Đại tiên sinh vẫn là trước nói lời cáo từ.

- Ngô đệ, hôm nay có thể cùng ngươi kết giao cũng là một chuyện vui trong đời, hiếm khi ta được vui vẻ như vậy, nhưng là buổi tiệc nào rồi cũng phải tàn a, đợi ta làm xong phần việc của mình, lại muốn hôm khác đến phiên ngươi hảo tửu a!

- Mạc Đại huynh không chê ta bất cứ khi nào cũng có thể chiêu đãi tiếp đón, nhưng ngươi công việc phải chăng là... Luru Chính Phong muốn rửa tay chậu vàng, từ nay không muốn can dự chuyện giang hồ?

Ngô Chính cùng Mạc Đại tiên sinh một phen đối ẩm trò chuyện, lúc này cũng đã xưng huynh gọi đệ hoàn toàn không quan tâm đến lễ tiết tuổi tác, nhưng Ngô Chính đang thắc mắc mình tác động có thể hay không thay đổi được phần nào chính kịch quán tính?

Lúc này Tả Lãnh Thiền đã bị Ngô Chính trừ khử, Luru Chính Phong rửa tay chậu vàng cũng nên là thuận lợi đi? Lấy Mạc Đại tiên sinh tính cách cũng không thể nào tự mình muốn tham dự vào loại chuyện này, trừ phi...

- Ngươi xem ra vẫn là rất quan tâm đến thế sự giang hồ a, cũng chẳng có gì phải giấu diếm, lần này Luru Chính Phong sự đệ ta có thể bị uy hiếp vào chỗ chết, nếu không vạn nhất bất đắc dĩ, ta cũng không muốn can thiệp a.

Mạc Đại tiên sinh đúng là rất chân thật, lấy tính cách của Mạc Đại tiên sinh nếu như không phải vạn nhất, chỉ cần Luru Chính Phong còn giữ lại một hơi thở dù là thoi thóp, lại không nghiêm trọng đến tính mệnh, Mạc Đại tiên sinh vẫn là rất bất mãn tên sư đệ này, tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay.

- Uy hiếp? Mạc Đại huynh không phải là quá lời đấy chứ? Lần này hẳn là Ngũ Nhạc kiếm phái tề tụ cùng nhau, trên giang hồ còn ai có thể uy hiếp Luru Chính Phong rửa tay chậu vàng? Trừ phi...

Ngô Chính hầu như đã có câu trả lời, nhưng vẫn là không dám nắm chắc, muốn xem xem phản ứng của Mạc Đại tiên sinh.

- Ngô đệ hẳn là cũng biết được sự kiện cách đây không lâu Tung Sơn, Hoa Sơn và Thái Sơn kiếm phái cao tăng cao thủ hầu như là bị tiêu diệt, hiện nay Ngũ Nhạc cho dù là đồng lòng chung tay liên hợp cùng nhau cũng vô phương có thể so sánh với các danh môn chính phái đỉnh tiêm thế lực trên giang hồ hiện nay, ngươi nói nếu bọn hần có dã tâm che giấu, có phải hay không lần này là cơ hội tốt nhất!?

Mạc Đại tiên sinh cũng là nói ra suy đoán trong lòng, hần bấy lâu nay du sơn ngoạn thủy nói theo cách nào đó Mạc Đại tiên sinh trong ván cờ này chỉ là người ngồi xem, mà đương nhiên người ngoài cuộc bao giờ đôi mắt cũng sáng tỏ nhìn thấy được nhiều thứ hơn là những người u mê trong cuộc.

- Không sai, tuy nhiên Mạc Đại huynh không cần lo lắng, hai cái kia đỉnh tiêm thế lực trên giang hồ còn đang phải kiềm chân lẫn nhau a, bọn hần sẽ không làm chuyện gì quá mạnh động, nhưng tiểu động tác là không thể hoàn toàn loại bỏ a.

- A, ý Ngô đệ là... Võ Đang? Xung Hư đạo trưởng trước nay luôn lấy thanh tịnh chủ tu, không quan tâm đến thế sự, ngươi là từ đâu có được tin tức?

Mạc Đại tiên sinh kinh nghi không thôi, nếu nói Thiếu Lâm tự động tác hần vẫn có thể một hai nhìn ra được trong đó âm mưu đôi chút, nhưng là Võ Đang trước nay nhiều nhất động tác chỉ là kiềm chế Nhật Nguyệt thần giáo xung đột với võ lâm chính phái, tránh phải diễn tranh đấu quá gay gắt trên giang hồ phá hỏng Võ Đang an ổn yên tĩnh a, hơn nữa Xung Hư đạo trưởng lấy thanh tịnh chủ tu không màng đến danh lợi, làm sao lần này lại muốn cuốn theo vòng xoáy này?

- Ha ha... Mạc Đại huynh không cần lo lắng, tin tức này là thật không thể giả, ta có thể đảm bảo, 15 tháng 7 này hẳn là Luru Chính Phong rửa tay chậu vàng sự kiện, cũng không còn quá lâu, Mạc Đại huynh vẫn là muốn tranh thủ thời gian a.

Ngô Chính tất nhiên sẽ không nói cho Mạc Đại tiên sinh biết tin tức này từ đâu mà có, cũng không nói đây là bố cục Ngô Chính từ trước sắp đặt, tuy là Ngô Chính tin tưởng Mạc Đại tiên sinh làm người, nhưng đôi khi biết quá nhiều chỉ trăm hại mà không có lợi, biết ít một chút lại đỡ phải nặng đầu.

- Ngô đệ không nói hẳn là có lý do của mình, ta cũng không thể cưỡng ép a, ta trước vẫn là nên tranh thủ thời gian không thể bỏ lỡ, ta là phải cáo từ, ngươi保重!

- Hôm khác lại tái ngộ, Mạc Đại huynh保重!

Mạc Đại tiên sinh không muốn làm khó Ngô Chính nên cũng tranh thủ cáo từ, Ngô Chính đã có thể cho hần tin tức vô cùng quan trọng này đã là rất đủ nghĩa khí, hần cũng không thể không có chút liêm sỉ lại muốn tiếp tục cưỡng ép lời nói, tuy nhiên lần này trò chuyện cũng để Mạc Đại tiên sinh xem Ngô Chính như là một kỳ nhân, có thể quý ẩn khuất hoạt chốn sơn lâm, trong tay lại nắm được rất nhiều thông tin trọng yếu trên giang hồ, cùng với lai lịch thần bí bí của Ngô Chính, vị này bằng hữu tâm giao vẫn là rất không thể xem thường.

Đương nhiên nếu Mạc Đại tiên sinh biết Ngô Chính chính là tên Tiểu Diện Ma Đầu mà giang hồ khắp nơi các lộ anh hùng nhân sĩ truy giết, đồng thời lại là

hung thủ trong một đêm sát hại gần như hầu hết các nhân vật có tầm quan trọng trong Ngũ Nhạc kiếm phái, để Ngũ Nhạc hiện nay rơi vào khốn cảnh hiện tại, không biết Mạc Đại tiên sinh sẽ có cảm nghĩ như thế nào!?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Dám mạo hiểm hay là không?

Bên trong gian nhà sau khi Mạc Đại tiên sinh ly khai, lúc này chỉ còn lại Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch hai người.

- Người định làm thế nào đây, hiện tại Nhật Nguyệt thần giáo không có người chủ trì sớm muộn cũng sẽ trở nên hỗn loạn, có nên hay không trả lại Nhật Nguyệt thần giáo cho Nhậm Ngã Hành, lại để hắn cùng đối trọng với Ngũ Nhạc kiếm phái.

Đông Phương Bạch một bên im lặng lắng nghe bấy lâu lúc này lại không nhìn được muốn nhắc nhở Ngô Chính.

Phải nói Đông Phương Bạch tầm nhìn cũng rất sáng suốt, hiện nay Võ Đang phái cùng Thiếu Lâm tự đối trọng kiềm chế lẫn nhau, Nhật Nguyệt thần giáo thế lực lớn mạnh nhưng không người chủ trì sớm muộn sẽ hỗn loạn trở thành miếng bánh ngon cho bao người dòm ngó, mà đồng thời điểm Ngũ Nhạc lúc này thực lực tổng thể cực kỳ suy yếu nhưng lại có thần bí nhân làm chỗ dựa lớn, không thể nghi ngờ Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo hiện nay chính là biến số lớn nhất.

Nếu cứ để tình thế tiếp tục diễn ra, sớm hay là muộn cũng có kẻ tìm được cho mình một cái lý do “chính đáng” để tranh nhau “miếng bánh ngon” Nhật Nguyệt thần giáo này, cho dù Nhật Nguyệt thần giáo có thể an toàn vượt qua được lần này đại nạn thì cũng chẳng bảo toàn được bao nhiêu thực lực, nội bộ rối loạn tranh nhau quyền lực, bên ngoài thì hăm he muốn ăn trọn hoặc chia nhau miếng bánh ngon này, Nhật Nguyệt thần giáo biến mất trên giang hồ dường như đã là điều tất yếu.

Trong lúc đó Ngũ Nhạc kiếm phái lại tranh thủ được thật nhiều khoảng thời gian yên tĩnh khôi phục lực lượng, sau đó tình thế trên giang hồ lại trở thành kiêu ba chân như trước kia, chỉ khác biệt là thêm vào Võ Đang phái bị cuốn vào vòng xoáy, đồng thời hoàn toàn loại bỏ Nhật Nguyệt thần giáo.

Như vậy thì có khác gì nhau cơ chứ? Đông Phương Bạch càng nghĩ càng là khó hiểu Ngô Chính muốn làm gì, hơn nữa hắn hiện tại không tiện xuất hiện trên giang hồ, dù là ở bất cứ đâu một khi hắn xuất hiện, bất cứ thế lực nào cũng muốn tiêu diệt hắn ngay lập tức, bởi vì Ngô Chính hiện tại mới là một biến cố lớn nhất.

Tiểu Diện Huyết Ma một thế lực cường đại thần bí bí có thể trong một đêm lấy lực lượng một phương tầm mấu toàn bộ giang hồ, ai có thể dám nói rằng mình không kinh hãi!? Nếu có chắc hẳn bọn hắn chỉ là một đám sĩ diện quên không được một chút tích sự.

Ngô Chính ẩn mình trong bóng tối, không một ai biết được thông tin chân thật về Ngô Chính trong lúc vô lại hình tạo thành một luồng áp lực cực đại, một cái bóng đen lúc nào cũng phủ trên đầu bọn hắn, mà con người sợ hãi nhất chính là những thứ mà bọn hắn không thể biết rõ, phải chăng có lẽ đó là mục đích của Ngô Chính!?

- Ta muốn triệt để tiêu diệt Ngũ Nhạc kiếm phái!

- Cái gì!?

Một lời nói nhàn nhạt trong miệng Ngô Chính lại để Đông Phương Bạch trong lòng kinh hoàng không thôi, theo trước đó thông tin có được, Ngũ Nhạc kiếm phái hiện nay không phải là có được thần bí nhân làm chỗ dựa? Hơn nữa cũng không thể truy ra được lai lịch chân thật của hắn, Ngô Chính bây giờ muốn tiêu diệt Ngũ Nhạc kiếm phái có phải hay không là quá mức mạnh mẽ!?

- Người là đã có tính toán gì rồi!?

Hắn là như vậy đi, lấy tính cách của Ngô Chính không thể nào làm chuyện gì thiếu suy nghĩ lại không có mục đích, nhưng là Đông Phương Bạch trong lòng vẫn không tránh khỏi không an tâm, mở lời nghi vấn.

- Cũng không hẳn như vậy, Đông Phương, người quên bầu trời trên đầu chúng ta bây giờ là của ai sao?

Ngô Chính lời nói mơ mơ hồ hồ như là có thâm ý bên trong, cục diện hiện nay đúng là Ngô Chính có ý sắp xếp, cũng là một phần trong kế hoạch nguyên bản, tuy nhiên tình cảnh khắp nơi nhân sĩ giang hồ truy sát hắn lại hoàn toàn đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát ban đầu, nhưng cũng không hẳn là như thế, càng nhiều người muốn truy giết Ngô Chính, nếu là Ngô Chính thực lực không tăng cường hẳn là tai hại không thể lường trước được, nhưng nếu Ngô Chính lại mượn nghịch cảnh làm bàn đạp để tăng trưởng thực lực thì sao? Trong mắt Ngô Chính bọn hắn còn không phải là một bài kinh nghiệm, một đồng điểm sát lục hay sao? Nguy hiểm càng lớn lợi ích đi theo càng đại, như là một con dai hai lưỡi không thể lường trước.

- Bầu trời trên đầu chúng ta!? Là triều đình!?

Đông Phương Bạch không phải là ngu ngốc, nếu nói theo một cách nào đó, Ngô Chính một khi tiêu diệt Ngũ Nhạc kiếm phái cũng đồng nghĩa với việc

bày tỏ thành ý!?

- Đông Phương, người nghĩ như thế nào hoàng đế nhà Minh, Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương?

- Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương? Nếu là nhìn theo góc độ của bách tính thì hẳn cũng được xem một vị vua tốt, từ khi Minh Thái tổ đăng cơ, cuộc sống của bách tính so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều, tuy nhiên Minh Thái tổ lại chèn ép quá mức nghiêm trọng đối với các thế lực trên giang hồ, dường như là hắn đang sợ hãi... sợ hãi giang hồ một lúc nào đó lại mọc ra thêm một cái “Minh giáo” khác phủ định vương triều của hắn!?

Đông Phương Bạch vừa nói vừa trầm tư, lời nói ra xong nàng cũng là kinh nghi không thôi, Ngô Chính ý định lần này nàng dường như đã phần nào lý giải.

- Đúng vậy, ta hành động lần này tiêu diệt Ngũ Nhạc kiếm phái chính là gửi hắn hai lựa chọn, muốn tiêu diệt ta để trừ hậu họa, hoặc là sử dụng ta như một con dao hai lưỡi sắc bén, để xem Chu Nguyên Chương ngồi trên ngai vị đến mòn ghế có phải hay không là gan cũng đã nhỏ lại?

Ngô Chính lời nói lần này lại phù hợp với Đông Phương Bạch trầm tư trước đó, phải biết tại sao Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương lại muốn chèn ép các thế lực mà không phải tiêu diệt hoặc thu thập dụng nạp?

Nguyên do đầu tiên đó chính là Chu Nguyên Chương xuất thân cũng là người trong giang hồ, hẳn hiểu được đạo lý “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” giang hồ không thiếu nhất chính là nhân tài, cho dù là triều đình mạnh mẽ đến đâu cũng không dám tự cao tự đại đến thế, thứ hai chính là nếu làm như vậy sẽ dẫn đến kích động nhân tâm phản nộ, nhờ đó các thế lực giang hồ lại một lòng đoàn kết tụ họp với nhau trở thành một phiên quân khởi nghĩa, một “Minh giáo” khác chính là thứ khiến Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương phải sợ hãi.

Nguyên do thứ ba cũng là nguyên do gần với thực tế nhất có thể nêu ra, đó chính là triều đình lực lượng không đủ để chống lại các thế lực giang hồ khi liên kết lại với nhau, cũng bởi vì như thế bọn hắn mới luôn âm thầm từ trong bóng tối hoặc là chèn ép, hoặc là ly gián, hoặc là kích động, hoặc là gây mâu thuẫn cùng đủ các loại biện pháp để khiến các thế lực trên giang hồ có thể kiềm chế, suy yếu lẫn nhau.

Lần trước hai tên cầm y vệ Đường Trần cùng Tiêu Chi Thiên cũng không phải vô duyên vô cớ lại xuất hiện ở nơi đó, bọn hắn ý định còn không phải là muốn nhân cơ hội lúc bấy giờ kích động giang hồ tranh đấu? Nhưng không để bọn hắn thất vọng, Ngô Chính còn làm tốt hơn bọn hắn gấp mấy lần, không những chém giết đám người danh môn chính phái kia còn chém giết cả Đường Trần, Tiêu Chi Thiên hai người.

Hiện nay triều đình mong muốn chính là Ngô Chính triệt để biến mất trên thế gian này, chỉ cần Ngô Chính không xuất hiện giang hồ vẫn sẽ hỗn loạn tranh đấu không ngừng nghỉ, hoàn toàn không có thời gian ngưng tụ lực lượng, nhưng một khi Ngô Chính xuất hiện đó chẳng khác nào là chất xúc tác khiến gươm đao ngừng lại, cùng nhau đồng lòng chia về phía Ngô Chính.

Nếu Ngô Chính lại bị giết chết, đó cũng chính là biện pháp tốt nhất hóa giải mâu thuẫn để bọn hắn buông xuống đao kiếm, lập lại quan hệ, tuy không đến mức giang hồ sẽ hoàn toàn yên tĩnh, nhưng chỉ ít các thế lực lớn nhỏ sẽ không điên cuồng thừa nước đục thả câu, chỉ có thể lảng lạng âm mưu đoạt lợi như từ trước đến nay giang hồ cơ chế vẫn hoạt động.

Tuy nhiên vẫn còn một cơ hội khác, chính là Ngô Chính đủ cường đại, cường đại đến mức không một thế lực nào có thể giết được hắn, chẳng những như thế Ngô Chính lại còn tìm đến từng cái thế lực dám có ý đồ với mình, đồng thời trầm tư trừ căn tiêu diệt tất cả bọn hắn như Tiểu Diện Huyết Ma tàn nhẫn tính cách trước đây hành vi, lúc này người được lợi nhất còn không phải là triều đình!?

Nhưng nếu Ngô Chính có thể làm được như vậy cũng nói lên bản thân Ngô Chính cũng là một hiểm họa khôn lường.

Là giữ lại một cái Tiểu Diện Ma Đầu? Hay là nên toàn lực truy sát dồn hắn vào chỗ chết? Đó là quyết định của triều đình, hay nói đúng hơn là quyết định của Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương, hẳn sẽ chấp nhận mạo hiểm để nắm bắt cơ hội củng cố cái ghế của mình, sau đó mỗi đêm giấc ngủ có thể yên tâm an giấc, hay là sẽ chọn con đường an toàn, chấp nhận vứt xuống cơ hội hiếm có từ trên trời rơi xuống!?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Người là thiên hạ vô địch!

- Nhưng người làm như vậy cũng quá mức nguy hiểm, còn có thần bí nhân kia có thể chống đỡ Ngũ Nhạc kiếm phái không suy sụp nói rõ hẳn thực lực không tầm thường, nếu như...

Đông Phương Bạch còn không rõ Ngô Chính muốn làm gì? Hẳn đây là không muốn bị triều đình lúc bấy giờ đã chú ý đến hắn mà cản tay cản chân, gây bất tiện cho hắn, nàng trước kia cứu Ngô Chính một mạng cũng đã kiến thức một chút lực lượng của triều đình, chỉ là hai tên cầm y vệ đến thám thính đã có được thực lực tuyệt đỉnh sơ kỳ, huống hồ là cao tầng!?

Ngô Chính xem trọng triều đình nhưng ngược lại có phải là quá xem thường các thế lực giang hồ? Muốn tiêu diệt một cái Ngũ Nhạc kiếm phái cũng không phải là không thể làm được, nhưng là Ngũ Nhạc vẫn còn một thần bí nhân thực lực thâm bất khả trắc, nếu như Ngô Chính thất bại lần này, cũng chính là không thể chứng minh được giá trị của hắn với triều đình, còn không phải là thập diện mai phục tất cả mọi người đồng thời đều muốn lấy tính mệnh của Ngô Chính?

- Ài, Đông Phương, người từ khi nào lại thiếu tự tin đến thế? Ta không phải là còn có người hay sao?

Ngô Chính hướng về phía Đông Phương Bạch trong ánh mắt lúc này chứa chan một nỗi nhu tình mê luyến, nhìn xem một cái Đông Phương Bất Bại kiêu ngạo quên cả trời đất sau khi bên cạnh hắn lại thành một cái nữ nhân lo trước lo sau như thế này, dù là Ngô Chính cũng không thể bắt kịp được tính cách thay đổi đến chóng mặt của Đông Phương Bạch, nàng hoàn toàn đã không còn là Đông Phương Bất Bại trước kia a.

Đông Phương Bạch không một chút nào an tâm, nhưng Ngô Chính là biết rõ, tên thần bí nhân kia trong lời nói có thể là ai khác ngoại trừ vị kia thái sư thúc của Lệnh Hồ Xung, Dương Thanh Phong! Trong nguyên tác Dương Thanh Phong tuy là tu vi cao cường, nhưng lại bị tuổi tác làm hao mòn theo năm tháng, chiến lực so với thời đỉnh phong còn lại bảy tám phần mười đã là cực hạn, chưa kể Đông Phương Bạch lúc này võ công tu vi còn cường đại hơn so với trong Đông Phương Bất Bại nguyên tác, hiện giờ Đông Phương Bạch có thể nào sẽ thua cho Dương Thanh Phong sao? Không thể có chuyện đó xảy ra, bằng không Ngô Chính đã không lập quyết định muốn tiêu diệt Ngũ Nhạc kiếm phái, lần trước hắn là vì thương thế của mình mà không thể tự tay tích lũy điểm sát lục khiến hắn có phần nuối tiếc, nhưng lần này chính là một cơ hội sửa sai không thể bỏ lỡ.

Ngô Chính là có ưu thế biết trước tiên cơ mới có thể tin tưởng vững chắc vào quyết định của mình, tuy nhiên Đông Phương Bạch lại không hề hay biết điều đó, nàng không thể không lo lắng cho an toàn của Ngô Chính, thế nên lúc này trong lời nói cũng vô cùng bất an.

- Không hẳn là ta không tự tin, nhưng nếu như ta không thể, người...

- Ha ha... làm sao lại không thể, trên thế giới này Đông Phương người chính là thiên hạ vô địch thủ, tin tưởng lời ta nói, cho dù là ai cũng không thể đánh bại được người!

Ngô Chính vừa nói vừa kéo tay Đông Phương Bạch, để cả người nàng dán sát vào ngực mình, hai tay đang rộng ôm nàng trong lòng âu yếm, trông thấy Đông Phương Bạch hiếm có khi nào bộc lộ một phần nữ tính, lúc này lại vạn phần ngoan ngoãn nhu thuận nhưng lại không mất đi vẻ kiêu mị câu dẫn khí chất, khiến Ngô Chính trong lòng như có vạn con hắc mã chạy ngang qua, đã không còn có thể áp chế được dục vọng của mình, Ngô Chính lúc bấy giờ mạnh mẽ bế nàng trên tay đi vào bên trong gian phòng, chuyện tiếp đến vẫn là như thường lệ mọi khi, những âm thanh kỳ lạ có phần mê hoặc phát ra từ bên trong, khiến không khí xung quanh cũng trở nên sống động hơn bao giờ hết.

Từ trên cao nguyệt khuyết treo lơ lửng, những vì sao tinh tú như đang quan sát về phía gian nhà của Ngô Chính, nhưng càng kỳ lạ là nơi này dường như được cách biệt với các gian nhà hàng xóm xung quanh, dù là bên trong động tĩnh như thế nào chẳng nữa cũng vô phương làm phiền người khác giấc ngủ, đó phải chăng chỉ là trùng hợp!?

.....

Một đêm vô sự trôi qua.

Hành Sơn phụ cận bên trong một tòa thành, hai tên nam nhân cùng một nữ tử lúc này đi vào một quán trọ.

- Tiểu Nhị cho thuê một căn phòng ba người cao cấp, đại gia hôm nay muốn ngủ lại qua đêm.

Một tên nam nhân trong đó tuổi tác trung niên, đang người thô kệch lỗ mãng, mặt mũi vênh váo không chút khách khí quát vào mặt tên tiểu nhị, người này ngoại hiệu đầy đủ trên giang hồ là Hái Hoa Dâm Tặc Giang Dương Đại Đạo Khoái Dao, còn có một cái tên khác ngắn hơn đó chính là Vạn Lý Độc Hành, Điền Bá Quang.

- Khách quan mời ngài đi lên lầu hai, bên đó vẫn còn trống vài căn phòng.

Tiểu nhị cũng đã quen với các loại khách hàng mất dím trên đầu này nên cũng rất biết cách xử lý, biện pháp tốt nhất vẫn là hòa khí sinh tài.

Điền Bá Quang vẫn thói quen cao cao tại thượng cùng nam nữ hai người phía sau theo chân tiểu nhị chọn cho mình một căn phòng.

- Không biết khách quan còn có yêu cầu gì không?

- Đương nhiên là có, rượu thịt thượng hạng tốt nhất những thứ này đều mang hết lên cho ta.

Điền Bá Quang nói xong lại đưa mắt nhìn qua tên thanh niên đi theo phía sau, tên thanh niên này dường như hiểu ý, bữu môi khinh thường từ trong y phục lấy ra vài nén bạc đưa cho tiểu nhị.

- Hi hi, quý khách chờ một chút, rượu thịt thượng hạng đều sẽ đem lên ngay!

Tiểu nhị nhìn thấy tiền hai mắt sáng bừng, gấp gấp nhận lấy, trong lời nói cũng trở nên khách khí mười phần, nhanh nhẹn tay chân rời đi căn phòng.

- Hừ, ma đói!

Lúc này căn phòng chỉ còn lại ba người, nữ tử dung mạo xinh đẹp rất không vừa mắt hành động vô liêm sỉ của Điền Bá Quang, hắng giọng châm biếm, nàng là trước đó một trong hai người bị thủ hạ của Ngô Chính đánh ngất mang đến giao cho Điền Bá Quang, vô tình tránh thoát được một kiếp nạn, không ai khác chính là nữ tử duy nhất của Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San.

- Tiểu nha đầu người... hừ, nếu không phải là người kia giao phó, ta đã muốn ăn người rồi!

Điền Bá Quang nói dứt lời, cặp mắt lại không thể kìm chế liếc trên dóm dưới, nhìn ngang nhìn dọc, không chút che giấu dục vọng muốn “ăn” trọn Nhạc Linh San theo nghĩa đen, trên môi còn làm động tác liếm láp trông vô cùng tiểu nhân bỉ ổi.

- Ngươi còn nhìn ta bằng ánh mắt đó ta móc mắt ngươi!

Nhạc Linh San trông thần sắc hoa tặc của Điền Bá Quang không khỏi trừng hai mắt lên hăm dọa.

Một bên thanh niên kia chính là Lệnh Hồ Xung cũng vô cùng bất đắc dĩ, trên đường đi Điền Bá Quang hoàn toàn không che giấu dục vọng xấu xa của hắn, dùng cặp mắt bỉ ổi của hắn năm lần bảy lượt vô lễ với Nhạc Linh San, nhưng là Điền Bá Quang ngoại trừ đôi mắt không biết nghe lời ra, còn lại hành vi cũng là rất giữ lễ với hai người bọn họ không dám làm càn.

- Điền Bá Quang, ngươi cũng đừng suốt ngày lại trêu chọc sư muội ta, lại nói bọn ta bây giờ cũng đã bình bình an an, ngươi còn muốn “bảo vệ” đến lúc nào a.

Suốt dọc đường đi qua, Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San hai người nhiều lần muốn tẩu thoát nhưng cuối cùng vẫn bị Điền Bá Quang bắt giữ, phải nói danh tự Vạn Lý Độc Hành cũng phải ngẫu nhiên mà có, chỉ nói về khinh công thì Lệnh Hồ Xung hai huynh muội cho dù là gộp lại thành bốn cái chân cũng vô phương có thể chơi trò đuổi bắt với hắn, còn lại nói về võ công thì... nhiều hơn nữa mấy cái nhị lưu Lệnh Hồ Xung cũng chẳng chạm nổi vào một cọng lông của Điền Bá Quang tu vi nhất lưu cao thủ.

- Ta cũng rất muốn vứt xuống các ngươi hai cục nợ a, nhưng là ta còn muốn lưu lại cái đầu của mình, không thể lỗ mãng đùa giỡn với tính mệnh của ta được, các ngươi cũng đừng làm khó ta a.

Phải nói Điền Bá Quang cũng vô cùng uất ức, hái hoa dâm tặc bị kẻ khác quấy rối cản trở cũng thôi đi, mà kẻ quấy rối cản trở lại còn là Tiểu Diện Ma Đầu gần đây mà danh cực thịnh, tác phong trước nay hành sự vô cùng quyết đoán tàn nhẫn, có thể nói thuộc loại một câu nói ra không hợp là muốn giết người.

Điền Bá Quang vì muốn giữ lại cái đầu của mình nên không ngại tiểu nhân quỳ xuống cầu xin mới may mắn được ân xá, sau đó lại được giao phó bảo vệ Lệnh Hồ Xung hai huynh muội phiền phức này, nếu không phải đã thử vài lần đào tẩu bất thành trước đó, gần đây lại tiếp tục nghe được “chiến tích” của Tiểu Diện Ma Đầu, Điền Bá Quang lúc này mới tỉnh ngộ từ bỏ ý định phó thác trách nhiệm, an an ổn ổn mang theo bên cạnh hai cái cục nợ này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Trước và sau mười lăm tháng bảy!

- Người kia là ai? Tại sao lại muốn ngươi bảo vệ chúng ta? Chúng ta cần phải về lại Hoa Sơn a, phụ thân ta, hắn...

Nhạc Linh San nói tới đây, trong giọng nói bất giác nghẹn ngào bi thương, đôi mắt đỏ hoe không kìm được lăn dài đôi dòng lệ xuống má.

- Này này, ài... ta sợ nhất là nhìn thấy nữ nhân khóc a, chỉ cần vài ngày nữa thôi mà, vài ngày nữa thôi các ngươi sẽ được tự do, ta cũng được tự do a.

Điền Bá Quang thần sắc vô cùng bất đắc dĩ, không biết nên nói gì cho tốt, hắn đúng là rất sợ nước mắt của nữ nhân, đặc biệt là của những nữ nhân không thể “hái”.

Nhắc đến Nhạc Bất Quần cái chết cũng là do Lệnh Hồ Xung đau lòng khôn nguôi, trong mắt ẩn ẩn một tia phần nộ cùng hối hận vì sao hắn không thể có mặt ở đó, nhưng càng nhiều hơn là phần mâu thuẫn trong tâm.

Trên đường đi qua Lệnh Hồ Xung nghe được rất nhiều tin tức, mà tin đáng chú ý nhất chính là trận tàn sát toàn bộ võ lâm chính phái người ở Phúc Châu, mà hung thủ lại là người mà Lệnh Hồ Xung trong lòng cũng phần nào kính trọng, phải nói Tiểu Diện Huyết Ma hay còn gọi là Tiểu Diện Hiệp rất được nhân tâm hướng tới, trước nay hành vi tác phong chính là cứu người tốt diệt kẻ ác khiến bao nhiêu nhân sĩ trên giang hồ sùng bái ngưỡng mộ.

Lệnh Hồ Xung sau khi nghe xong tin tức động trời ở Phúc Châu, chỉ cần là người ngay thẳng công tâm nhìn vào liền có thể nhận ra vấn đề trong đó, Nhạc Bất Quần bọn người là vì tham lợi mà giết người, còn Tiểu Diện Huyết Ma lại là vì cứu người mới giết người, chỉ so sánh sơ qua cũng có thể biết ngay là ai đúng ai sai, chỉ có một đám ngụy quân tử mới có thể giả vờ không nhìn ra, nhưng đáng tiếc trên giang hồ này không thiếu nhất chính là đám người ngụy quân tử đó.

Lệnh Hồ Xung trong lòng khó có thể chấp nhận sự thật rằng sư phụ của mình lại là người như vậy, hắn chắc chắn trong đó còn ẩn chứa rất nhiều uẩn khuất không thể kể ra, mà sư phụ của hắn cùng Tiểu Diện Huyết Ma có lẽ vô tình đều là người bị hại, hắn dám chắc là như vậy! Hoặc chỉ ít là Lệnh Hồ Xung tin rằng sự thật là như thế.

- Điền Bá Quang, ngươi nói người giao phó cho ngươi bảo vệ chúng ta có phải hay không là Ngô Chính huynh?

Lệnh Hồ Xung cố gắng khôi phục đôi chút tâm tình, hiện tại là muốn thăm dò Điền Bá Quang thần thần bí bí “người kia” trong miệng hắn thật sự là ai, có thể nào là Ngô Chính? Dù sao từ lúc đó đến bây giờ còn không có tin tức của Ngô Chính, nếu “người kia” không phải là hắn như vậy không ổn chút nào, có khi Ngô Chính bây giờ cũng đang gặp nguy hiểm, hoặc càng tồi tệ hơn là...

- Ngô Chính là tên tiểu tử nào? Ta trước giờ chưa nghe qua a, mà ngươi cũng không nên biết quá nhiều, người kia rất lợi hại, cho dù là sư phụ từng tại thế cũng vô phương làm gì được hắn.

- Ngươi, ngươi dám!? Hức hức...

Điền Bá Quang lời nói quá thô lỗ nhắc đến Nhạc Bất Quần, để một bên Nhạc Linh San vừa nguôi chút tâm tình lúc này cũng không khỏi cau giận Điền Bá Quang, sau lại càng thêm đau lòng muốn khóc thật to.

- Sư muội, nén bi thương a, bây giờ cũng không phải lúc để đau buồn.

- Đại sư huynh, ta biết!

Lệnh Hồ Xung lâu ngày ở cùng Điền Bá Quang cũng hiểu được phần nào tính cách của hắn, ngoại trừ việc háo sắc vô liêm sỉ, Điền Bá Quang làm người cũng rất hào sảng phóng khoáng, rất hợp với tính cách của Lệnh Hồ Xung, cho nên rất ít khi Lệnh Hồ Xung chủ động muốn cùng hắn gây gổ với nhau, lúc này cũng là bất đắc dĩ không thể trách Điền Bá Quang được, tính cách của hắn đã là lỗ mãng như vậy.

- Điền Bá Quang, lại nói người kia muốn ngươi bảo vệ ta tức là không có ý đồ xấu đối với ta, huống hồ dù là vô tình hay cố tình hắn cũng là cứu ta và sư muội một mạng, ta cũng không thể không biết ân nhân của mình là ai a.

- Ngươi, ngươi, Lệnh Hồ Xung ngươi khi nào miệng lưỡi lại lợi hại như thế, hừ, tuy là người kia không nghiêm cấm ta báo danh tính của hắn cho ngươi, nhưng là hắn cũng không hề nói là sẽ cho phép a, ta nếu như lỗ mãng nhiều chuyện không biết có khi nào lại vô tình để rơi mất cái đầu.

Điền Bá Quang càng nói càng để lộ cái đuôi chuột, hắn thật sự là sợ hãi một ngày nào đó đi lại trên giang hồ bất tri bất giác nhìn lại chỉ còn thấy được phía dưới là một cái thi thể không đầu, mà cái thi thể không đầu đó lại chính là hắn, trong khi cái đầu của hắn mang theo chút ý thức sót lại vẫn đang lơ lửng giữa không trung theo quán tính rơi xuống... chỉ nghĩ thôi Điền Bá Quang cũng đã rợn tóc gáy, bởi đó là lời cảnh cáo của Tiểu Diệm Huyết Ma trước đó nói với hắn.

- Ài, vậy còn chúng ta khi nào mới có thể rời đi, ta làm nam nhi cũng không muốn suốt ngày bị kẻ khác bảo vệ a.

Lệnh Hồ Xung minh bạch Điền Bá Quang lời nói, cũng không muốn làm khó hắn, dù sao chẳng ai muốn mất đi cái đầu của mình cả.

- Để các ngươi ly khai? Có thể, sau ngày mười lăm tháng bảy!

- Mười lăm tháng bảy không phải là ngày Lưu Chính Phong muốn rửa tay chậu vàng sao?

- Ai mà biết chuyện gì, ta chỉ có thể nói đến đó, các ngươi không muốn lại nhiều chuyện a.

Lệnh Hồ Xung nghe được câu nói “sau ngày mười lăm tháng bảy” bỗng nhiên giật thót cả mình, phải biết trước đây “người kia” không để hắn đến Phúc Châu đã là cứu hắn một mạng, hiện tại “người kia” lại muốn quản chế hắn sau ngày mười lăm tháng bảy mới được ly khai, có thể nào... Lưu phu nhân này sẽ xảy ra chuyện gì?

.....

Hành Sơn dưới chân núi, lục lâm phụ cận.

- Bất Giới hòa thượng, ngươi vẫn chưa tìm được con gái của mình?

Một tên thanh niên hắc y che kín khuôn mặt thần thần bí bí, lời nói hướng về phía một tên hòa thượng thân hình lực lưỡng cao to gấp đôi lần người thanh niên, hòa thượng sắc tang thương trên gương mặt quen thuộc không ai khác chính là Bất Giới.

- Ân công trong lời nói của ngươi không phải nói sẽ giúp ta tìm được hay sao? Có phải hay không là các ngươi muốn lừa ta?

Bất Giới hòa thượng bỗng nhiên trở nên phẫn nộ, không khí xung quanh có phần ngưng đọng như là đang có áp chế không để sát khí thoát ra bên ngoài, cả người hắn lúc bấy giờ trông giống như một ngọn núi lửa đang sục phát, chỉ còn chờ đợi để bùng nổ.

- Ha ha... ân công nếu muốn làm khó ngươi thì cho ngươi thêm mười cái mạng cũng không đủ a, ngươi đã là làm rất tốt, ta đến đây chính là cho tin tức về con gái ngươi.

- Là thật? Mau nói, con gái ta lúc này đang ở đâu?

Nghe xong lời nói của tên hắc y thanh niên, ngọn núi lửa trong lòng Bất Giới hòa thượng ngay lập tức trở nên nguội lạnh, giống như tình phụ tử dù là bức nào gian khổ chỉ cần là vì nữ nhi của mình, Bất Giới hòa thượng vạn lần chấp nhận cam chịu, khi nghe đến có được tin tức của con gái, hắn trong lòng vô cùng kinh hỉ, nhưng ngay sau đó lại trở thành kinh nghi, chỉ sợ hy vọng nhiều đến lúc thất vọng cũng thật đau đớn.

- Còn lại gì? Nói cho người biết, trước ngày mười lăm tháng bảy bằng mọi giá người phải mang con gái của mình đi thật xa, càng xa càng tốt, bằng không... đừng trách ta không báo trước cho người.

Hắc y thanh niên mờ mờ ám ám nói ra, trong ánh mắt như lấp lóe tinh quang, đó hẳn là một lời cảnh báo không chỉ dành cho là Bất Giới hòa thượng con gái một người.

- Ngày mười lăm tháng bảy? Không phải là ngày Hành Sơn kiếm phái Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng!?

- Ta khuyên người không nên biết quá nhiều, ân công nói không muốn liên lụy đến những kẻ không đáng phải chịu tội, nhưng là bắt đắc dĩ a, muốn biết tung tích của con gái người thì tự mình đi hỏi Định Dật sư thái, ân công cũng chỉ có thể giúp người bấy nhiêu đó, hy vọng phụ tử người sớm được đoàn tụ a.

Dứt lời, hắc y thanh niên như là trên lưng chấp cánh, đạp chân đã lướt đi một khoảng thật xa, để Bất Giác hòa thượng đối diện ngơ ngơ một hồi.

- Đa tạ!

Nhìn theo bóng lưng hắc y thanh niên rời đi, Bất Giới hòa thượng trong lòng cũng có phần cảm kích vị kia “ân công”, tuy nói là sai khiến hắn đi làm việc, nhưng cũng không phải bắt hắn đi làm những chuyện gì trái với lương tâm, ngược lại chỉ là muốn bảo vệ một tiểu ni cô trong sáng lương thiện, trong lúc trông chừng tiểu ni cô phần nào cũng để Bất Giới hòa thượng tưởng nhớ đến thê tử cùng nhi nữ của mình, phải nói sau khi thê tử hắn rời đi, đây có thể được xem là khoảng thời gian thanh bình nhất trong tâm trí của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phụ tử đoàn tụ

Cảm kích chỉ là một khắc, Bất Giới hòa thượng trong lòng càng nhiều hơn là nôn nóng, vội vàng muốn tìm lại con gái của mình, ngay lập tức hướng tầm nhìn về phía Hằng Sơn bên trên, nhanh chân phóng đi.

Hằng Sơn, Bạch Vân Am cổng trước, Bất Giới hòa thượng dáng người cao lớn rất nhanh đã đến nơi bậc thềm trên cùng.

- Định Dật sư thái, ta muốn tìm con gái của ta!

Từ bên ngoài Bạch Vân Am, âm thanh nam tử trầm thấp ầm ầm nội lực vang vọng vào bên trong, lúc này có một đám các ni cô hấp tấp mang theo binh khí cùng nhau chặn ở trước cổng.

- Người là ai? Sao lại đến đây quấy rối chúng ta thanh tịnh?

Một ni cô trong đám người lúc này đứng ra truy hỏi Bất Giới hòa thượng.

- Ta là Bất Giới hòa thượng, người mau mời Định Dật sư thái đến đây, ta muốn tìm lại con gái của ta!

- Con gái của người? Xăng bậy! người rõ ràng là một cái đại hòa thượng, như thế nào lại có con gái!?

Ni cô lúc này càng không giấu nổi cáu gắt làm khó Bất Giới hòa thượng, có vẻ tiếng rống vừa của hắn khiến ni cô này cảm thấy rất bất mãn.

Tuy nhiên Bất Giới không quan tâm đến ni cô, bước chân ngang nhiên đi tới ý định muốn vào trong Bạch Vân Am tự mình đi tìm, không cần phiền đến mấy cái ni cô phiền toái này.

- Không được xông vào, bằng không đừng trách chúng ta động thủ!

- Hừ!

Các ni cô đồng loạt rút kiếm khỏi vỏ, chia về hướng Bất Giới hòa thượng ngăn không cho hắn đi tới, nhưng là chỉ nghe thấy một tiếng háng giọng, bỗng nhiên một nguồn kinh khủng nội lực từ trên người Bất Giới hòa thượng bộc phát ra bên ngoài.

Bất Giới hòa thượng dù gì cũng là một cái tuyệt đỉnh sơ kỳ cao thủ, há có thể để một đám tam lưu nhị lưu chống đỡ!? Chịu đựng nội lực mạnh mẽ xung kích, cả đám người ni cô liên tiếp lui bước về phía sau, tiếp đó lại ngã nhào trong bộ dáng xấu xí, trông vô cùng khó coi.

- Dừng tay!

Đồng thời điểm một luồng ánh kiếm đánh về phía nội lực xung kích dư ba, kiếm ảnh đối kháng với nội lực xung kích đồng thời cùng nhau tan vỡ triệt tiêu lẫn nhau, nhìn lại chỉ thấy người đến là một lão ni cô trông tướng mạo vô cùng bình phàm nhưng có phần phúc hậu, thần sắc nghiêm nghị, người này

không ai khác chính là Đình Dật sư thái.

- Các người lui về đi, để cho hấn vào.

Đình Dật sư thái nghiêm nghị giọng nói ra lệnh, một đám các ni cô trên gương mặt vẫn còn vẻ uất ức nhưng cũng không còn cách nào, an phận tự mình lui ra.

- Đình Dật sư thái đến thật tốt, tránh phải xảy ra thêm mâu thuẫn không đáng có.

Trông thấy Đình Dật sư thái đã đến, Bất Giới hòa thượng phần nào cũng nhẹ nhõm trong lòng, lúc này cười nói.

...

Bên trong Bạch Vân Am, khói nhang thanh diệu khiến cho lòng người thanh tịnh đi phần nào, chỉ có đơn sơ một chiếc bàn và hai chiếc ghế gỗ được xếp ngay ngắn với nhau, bên trên hai chiếc ghế lúc đang tọa vị lúc bấy giờ chính là Bất Giới hòa thượng cùng Đình Dật sư thái, một bên còn có một vài tiểu ni cô vừa mang lên ấm trà rót nước, sau đó lại yên tĩnh lui ra phía sau Đình Dật sư thái.

- Đã mười lăm năm rồi... ài, Bất Giới hòa thượng, chẳng hay người đã tìm được thê tử của mình hay chưa?

Đình Dật sư thái đối diện vừa nói vừa thờ dãi, lưu loát thần sắc thương cảm không còn vẻ nghiêm nghị như trước đó.

- Ai, ta một đường rong ruổi tìm khắp các am tự thiên hạ, cả những nơi thâm sơn hẻo lánh ít người đi qua, thậm chí là ở Mông Cổ, Tây Tạng, Quan Ngoại, Tây Vực tất cả không nơi nào là chưa từng đến, nhưng mà, thê tử, bà ấy hấn là không muốn gặp ta... nhưng hôm nay ta đến là muốn tìm gặp con gái của mình, sư thái, ta biết người nhận biết con gái của ta là ai, mau cho ta biết con gái của ta đang ở đâu?

Bất Giới hòa thượng mỗi một câu nói đều là một sắc thái cảm xúc khác nhau, thập phần hỗn tạp, có thể thấy hấn lúc này trong lòng là cỡ nào phức tạp, ngàn vạn từ cũng không thể nói hết ra thành lời.

Trông thấy Bất Giới hòa thượng tang thương xúc cảm, Đình Dật sư thái cũng là muôn vạn lần bất đắc dĩ cùng bị ai thay, lúc này Đình Dật sư thái liếc nhìn về phía một tiểu ni cô lẫn trong đám người, gật đầu ôn hòa nói ra.

- Nghi Lâm, tới đây, hấn người này chính là phụ thân của con!

Lẩn trong đám người, Nghi Lâm lúc này đi ra phía trước, thần sắc vẫn là đang kinh nghi không thôi.

- Con, con gái của ta... là tiểu ni cô người... người thật là con gái của ta, là con gái của ta!? Ha ha...

Bất Giới hòa thượng lúc bấy giờ trong lòng điên cuồng vui sướng, “ăn công” người kia không lừa hấn, tiểu ni cô bấy lâu mà hấn âm thầm trông coi bảo vệ lại cũng chính là đứa con gái mà hấn tìm kiếm bấy lâu nay, ai có thể biết được tiểu ni cô hiền lành lương thiện đáng yêu kia lại là con gái của hấn!? Có một cô con gái vạn phần ngoan hiền như thế, Bất Giới hòa thượng hiện tại thỏa nguyện tâm tình bộc phát cười rống lên.

- Sư... sư phụ, ông ấy thật là phụ thân của ta!?

Nghi Lâm một bên cảm nhận được tâm tình vui sướng của Bất Giới hòa thượng đề năng như là bị cảm nhiễm, bất tri bất giác lại hỏi ngược lại Đình Dật sư thái.

- Đúng vậy, hấn một thân một mình trôi dạt mười mấy năm nay chính là để tìm lại thân nhân thất lạc của mình, phụ tử hai người cũng nên đoàn tụ đi thôi.

Đình Dật sư thái nhẹ nhõm đáp lời, trong ánh mắt hiền hòa cũng cảm thấy vui mừng cho đệ tử của mình, dứt lời Đình Dật sư thái cùng đám người tiểu ni cô cùng nhau ly khai, chỉ để lại phụ tử hai người trò chuyện.

...

Một hồi thật lâu, Bất Giới hòa thượng cùng Nghi Lâm phụ tử hai người huyết mạch tương liên tận tình cảm thụ niềm vui khi được đoàn tụ cùng thân nhân của mình sau mười mấy năm trời cách biệt, sau một phen hào hào đối đáp, lúc này Bất Giới hòa thượng thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, ân cần nói ra.

- Nghi Lâm, con cần phải cùng ta rời khỏi nơi này, càng sớm càng tốt!

- Phải rời đi sao? Còn sư phụ? Sư phụ thì phải làm sao?

Nghi Lâm thiên chân vô tà làm sao có thể hiểu được sự tình nghiêm trọng, nàng chỉ biết Bạch Vân Am nơi này còn có sư phụ, tỷ muội đồng môn cùng mình trưởng thành cho đến bây giờ, tuy hiện nay đã tìm được phụ thân, nhưng lại nói rời đi thì liền có chút không nỡ.

- Nữ nhi ngốc, chúng ta chỉ rời đi một khoảng thời gian sau đó lại trở về, hơn nữa phụ tử chúng ta thật khó khăn mới có thể gặp mặt, ta cũng không muốn lại rời xa con a.

- Thật sao, ta cũng không muốn nhanh như vậy liền rời xa phụ thân, hay để ta trước vẫn là báo cho sư phụ biết, tránh để sư phụ phải lo lắng.

- Su thái bà ấy hẳn là sẽ không ngăn cản, liền tùy theo ý con.

Bất Giới hòa thượng biết con gái tính cách ngây thơ vô tư tự, liền muốn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nàng đi theo, dù gì đi nữa vị kia thần bí “ân công” không có ác ý, sẽ không vô cớ khuyên hẳn mang con gái rời đi.

Trước ngày mười lăm tháng bảy tức Hành Sơn kiếm phái Lưu Chính Phong rửa tay giang hồ từ đây không còn muốn can thiệp vào chuyện giang hồ, sự kiện này tất sẽ kéo đến đông đảo các nhân sĩ giang hồ, nếu “chuyện không nên biết” xảy ra liền không biết sẽ liên lụy đến bao nhiêu người.

.....

Tại một vùng hẻo lánh xa xôi với thành thị tấp nập, nơi này quanh năm bị lục lâm bao phủ ít người qua lại, chỉ có một lối mòn do chân người đi qua tạo con thành con đường dẫn đến Đạo Giang thôn.

Bên trong Đạo Giang thôn người dân nơi đây làm lữ các công việc thường ngày, thực phẩm kiếm được hầu hết đều là bên trong những cánh rừng nguyên thủy chưa từng bị con người khai hoang, hủy hoại thiên nhiên.

Phụ cận Đạo Giang thôn trong lục lâm bên dưới một gốc cây cổ thụ, thanh niên với y phục bạch sắc cùng dáng người thon thả, tuấn đượ trên gương mặt dù đã trải qua sương gió nhưng không bào mòn đi các góc cạnh đường nét sắc xảo, trông giống như thư sinh công tử tân phú nhưng lại có đôi nét lẳng từ phiêu du dung hòa, hoàn toàn không phù hợp nguyên thủy khắc nghiệt cảnh vật chung quanh.

Lúc này từ phía xa xa có một đạo thân ảnh hắc y nhân chân đạp trên những cành cây, chiếc lá phóng mình lướt tới giống như là loài báo di chuyển với tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã đến đối diện thanh niên đang đứng thu mình dưới cây cổ thụ.

- Ân công, à không, công tử, công việc ngài giao phó đã ổn thỏa!

Hắc y nhân kéo xuống vài đen che lấp đi diện mạo, để lộ ra gương mặt bình phàm không đáng chú ý của mình, sau đó chấp tay cúi người phía trước thanh niên bạch y, giọng điệu cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hệ thống lỗ hổng không thể khai thác

- Ủm, người làm rất tốt, lần này lại cực khổ cho người rồi, mau trở về thôn nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

“Ân công” trong lời nói của hắc y nhân này còn là ai ngoại trừ Ngô Chính trước đó mang theo các huynh đệ tạm thời ẩn cư sơn lâm, Ngô Chính giọng điệu có phần ôn hòa nhưng không thể nhìn ra được vui buồn trên gương mặt, chỉ thấy hắc ảnh mất xa xăm đang nhìn về hướng nơi đường đi dẫn đến Hành Sơn bên kia.

- Công tử quá lời, không cực khổ, ta trước trở về, công tử cần gì dặn dò cứ đến tìm ta.

Hắc y nhân nghe được lời Ngô Chính an ủi, thần sắc cũng trở nên vui vẻ, hẳn nguyên bản vốn là phải chết dưới tay kẻ thù hại mình tan nhà nát cửa, nhưng thật may gặp được Ngô Chính giúp hẳn nhặt lại tính mệnh của mình, đồng thời còn thay hẳn bảo tử thù diệt trừ những kẻ từng hãm hại phụ mẫu của hắn, phải nói tính mệnh của hắn chính là Ngô Chính ban cho, tái tạo chi ân dù là vượt qua núi đao biển lửa cũng khó mà trả hết.

Nhanh chóng hắc y nhân đã rời khỏi nơi này, bên dưới gốc cổ thụ chỉ còn lại Ngô Chính một mình đang lẳng lặng trầm tư.

- Hệ thống, không có cách nào để đạt được nhiều điểm sát lục hơn sao, giết một tên đồng cảnh giới chỉ tương đương mười điểm sát lục, như vậy chém giết một tên cảnh giới thấp hơn cũng chỉ là một điểm sát lục a, người cũng thật là làm khó cho ta.

- Túc chủ không thể cưỡng cầu, điểm sát lục hay nói chính xác hơn là sinh mệnh năng lượng, đối với túc chủ mỗi ngày càng trở nên mạnh mẽ thì sinh mệnh năng lượng của những kẻ yếu hơn túc chủ giá trị lại càng thêm nhỏ bé.

Âm giọng máy móc quen thuộc của hệ thống từ trong đầu thông qua ý niệm cùng Ngô Chính giao tiếp với nhau, trong lời nói lần này chỉ biểu đạt lời giải thích không có khuyến nghị, cảm dỗ như mọi khi.

Ngô Chính cũng minh bạch lời nói của hệ thống, hắn đã đi đến nước này cho dù là hệ thống không tiếp tục lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, Ngô Chính vẫn phải tự mình từng giờ từng khắc trở nên mạnh mẽ, không thể tiếp tục như trước đây buông lỏng bản thân.

- Nói như vậy các phần thưởng mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ là từ đâu mà có? Không phải các vật phẩm trong thương thành đều là từ điểm sát lục hay nói đúng hơn là sinh mệnh năng lượng hình thành mà có sao?

Minh bạch lời nói của hệ thống là thế, tuy nhiên Ngô Chính vẫn có thể nhìn ra lỗ hổng bên trong, nếu nói như trước đó sát lục điểm chính là sinh mệnh

năng lượng từ giết chóc sinh linh mà cấu thành, đồng thời các vật phẩm hoặc linh ngộ tư duy truyền đạt đều từ đó mà ra, như vậy phần thưởng bên trong các nhiệm vụ là từ đâu mà có? Hệ thống không phải là phụ thuộc vào Ngô Chính bản thể sao, làm sao lại có thể dư thừa sinh mệnh năng lượng?

- Túc chủ rất thông minh, phần thưởng là từ hệ thống mà có, có thể nói trước khi cùng túc chủ dung hòa trong linh hồn, hệ thống thiết lập đã được chọn ra các loại phần thưởng nhằm thúc đẩy quá trình trưởng thành của túc chủ, tuy nhiên túc chủ thiên tính ngộ giác rất cao vì thế hệ thống tự động thiết lập thay thế nhiệm vụ thường niên bằng các nhiệm vụ đặc thù, cường chế như một loại hình phạt mỗi khi trợ giúp túc chủ thoát khỏi nghịch cảnh, đồng thời tính năng vay mượn điểm sát lục cũng là một phần năng lượng sinh mệnh từ các loại phần thưởng có sẵn phân tích ra, từ đó hoàn toàn thay thế các nhiệm vụ thường niên không cần thiết.

- Nói như vậy hệ thống là đã tích trữ năng lượng sinh mệnh từ trước? Nhưng là phải có một hạn chế nào đó chứ? Bằng không với cỗ năng lượng đó nếu ta mang theo người rồi khỏi thế giới này người cũng không cần phải ngủ say à?

Từ trong lời nói của hệ thống, Ngô Chính lại tiếp tục nhìn ra lỗ hổng, không phải muốn mang người đi phải cần thật nhiều sinh mệnh năng lượng chống cự lại vận mệnh sao? Hệ thống đã tích trữ thật nhiều như thế tại sao không dùng nó để chống đỡ tồn thương thay thế hệ thống cũng không cần phải vĩnh viễn ngủ say.

- Túc chủ là hiểu nhầm, năng lượng sinh mệnh tích trữ thiết lập là để trợ giúp túc chủ quá trình trưởng thành, không phải dùng để giữ lại sự tồn tại của hệ thống, nói cách khác hệ thống chỉ có thể chi phối điểm sát lục thông qua các điều kiện được thiết lập, đồng thời còn phải tùy thuộc vào lựa chọn của túc chủ, hơn nữa năng lượng sinh mệnh tích trữ đều là có giới hạn tuy không phải một thời một khắc có thể dùng hết, nhưng cũng không phải là vô cùng vô tận không có điểm dừng, tuy nhiên nếu quá lạm dụng điểm sát lục sẽ ảnh hưởng trong quá trình tiến bộ của túc chủ, điều đó cực kỳ đáng kiêng kỵ.

- Tùy thuộc vào lựa chọn của ta?

Người thông minh nói chuyện với nhau sẽ không cần nói quá nhiều, đây là muốn nói hệ thống tính năng điều kiện dù hoàn thiện hay không đều hoàn toàn phụ thuộc vào Ngô Chính tự mình khai thác, bản thân Ngô Chính mới thật sự là chủ thể, nếu Ngô Chính có thể khai thác được lỗ hổng bên trong tạo thành một cái bug thì đó là công sức của hắn đáng phải nhận được, còn nếu không thể tìm ra hoặc không có thì bắt buộc phải an an ổn ổn như trước đây mọi khi, hoàn toàn không thành vấn đề với hệ thống.

Nói theo một phương thức dễ hiểu hơn thì chính là Ngô Chính có thể tự mình vay mượn từ hệ thống hàng trăm hàng ngàn thậm chí hàng vạn điểm sát lục trích ra từ phần thưởng nhiệm vụ thường niên thiết lập, trước đó đã bị thay đổi thành các tính năng khác tùy theo tính cách chủ nhân sở hữu hệ thống.

Tuy nhiên một khi Ngô Chính chấp nhận sử dụng vay mượn tính năng cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận hàng tá các nhiệm vụ đặc thù cường chế thừa thãi từ hệ thống, hơn nữa phần thưởng cũng đa phần rác rưởi hiểm khi có lấy một vài vật phẩm có được tác dụng thực tiễn đối với Ngô Chính, mà hầu hết các nhiệm vụ cường chế đặc thù đều là rèn luyện Ngô Chính về các phương diện ngoài lề như là thấu hiểu nhân tâm lòng người hiểm ác, vận dụng các loại mưu kế tâm kế thâm sâu, có khi là rèn luyện uốn lười bảy bốn bốn mươi chín lần vỗ mông, còn có các loại nhiệm vụ rèn luyện cơ mặt biểu cảm diễn xuất như thần, cùng đủ loại đối nhân xử thế hành tẩu giang hồ, chung quy đều là hoàn cảnh nhiệm vụ sẽ bắt buộc hắn phải làm như thế.

Không những nhiệm vụ thập phần phiền toái, phần thưởng cũng là vô cùng keo kiệt, để Ngô Chính nhiều lần chửi cha mắng mẹ hệ thống cấu huyết, tuy là có thể rèn luyện hắn trở thành một con người hoàn thiện, một cỗ máy được thiết lập hoàn hảo để tồn tại trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, nhưng Ngô Chính ngộ giác không phải là tầm thường, cơ bản rèn luyện vài lần là đủ, nếu lại thêm đối với hắn ngoại trừ lãng phí thời gian còn lại chính là phiền toái vác vác, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều kéo theo các hệ lụy rất khó giải quyết, bởi vậy Ngô Chính rất rất chán ghét phải vay mượn điểm tích lũy.

Lại nói đến vấn đề khác trong lời nói của hệ thống, về việc hệ thống được thiết lập cố ý hạn chế Ngô Chính quá lạm dụng điểm sát lục mà đâm ra quá trình trưởng thành của hắn quá ư là dễ dàng, thực lực có được quá đơn giản trong lúc vô tình sẽ để Ngô Chính không còn giữ được tâm tính vốn có, tạo thành ảnh hưởng chí mạng sau này, phải biết thiên ngoại còn hữu thiên huống hồ là một tên nhân loại mới có đôi chút thành tựu như Ngô Chính, nếu hệ thống không cố tình khắt khe mà nuông chiều quá mức thì cho dù Ngô Chính ngộ giác có cao siêu vượt phạm đến đâu cũng vô phương có thể giữ được tâm trí không u mê vào lực lượng bên trong, lại tưởng rằng thế giới bên ngoài to lớn hết thấy đều đặt trong tầm mắt, trong khi bản thân vị trí cũng chỉ là một con ếch nhỏ bé dưới đáy giếng.

Không thể phủ nhận nếu Ngô Chính được ví như một tiểu hài tử từ hệ thống chẳng khác nào là một bậc phụ mẫu toan tính lo lắng cho hài tử đến tận chân tơ kẽ tóc, nhưng cũng bởi vì như vậy vô tình cũng là tạo thành hàng tá những phiền phức dư thừa không cần thiết cho Ngô Chính.

- Nói như vậy nếu như người vĩnh viễn ngủ say không thể thức tỉnh thì cỗ năng lượng sinh mệnh tích trữ đó ta cũng vô phương sử dụng? Còn có nếu người thật sự biến mất có phải cỗ năng lượng đó cũng tan biến đi theo? Không còn biện pháp để điều phối hay sao?

Ngô Chính không quên nói ra thắc mắc của mình, dù sao đối với hệ thống thiết lập hắn nhìn ra không ít các lỗ hổng nhưng đều không thể tận dụng, khiến Ngô Chính trong lòng có phần bức bối, chỉ có thể ngậm ngùi nhìn miếng bánh ngon miệng trước mắt thèm thuồng đến nhỏ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chỉ dạy Lâm Bình Chi

- Đúng vậy, hệ thống thiết lập để điều phối sinh mệnh năng lượng đến túc chủ, không có hệ thống điều phối túc chủ cũng vô phương tự mình lợi dụng, hơn nữa nếu như sự tồn tại của hệ thống biến mất hoàn toàn thì nguồn năng lượng sinh mệnh cường đại tích trữ này không thể kiểm soát thoát ra bên ngoài có thể sẽ phá hủy vùng không gian túc chủ đang sinh sống, khiến túc vĩnh viễn trôi nổi lưu lạc trong loạn lưu thời không không tìm được lối thoát, tuy nhiên nếu chuyện đó xảy ra hệ thống cũng sẽ đưa túc trở về Địa Cầu thế giới ban đầu, không để ảnh hưởng đến sinh mệnh của túc chủ.

Âm thanh hệ thống vẫn như thế lạnh nhạt vang lên trong đầu Ngô Chính, để hấn phần nào cảm khái hệ thống quá chu toàn, lo xa không chỉ là một hai vấn đề.

- Ta minh bạch, nhưng còn một vấn đề, trong lúc ngươi ngủ say ta có thể sử dụng các tính năng bên trong hệ thống hay không?

- Có thể, hệ thống chính là một bộ phận trong bản thể của túc chủ, cho nên ngoại trừ các tính năng phải thông qua giao tiếp cùng hệ thống mới có thể sử dụng, còn lại những tính năng khác đều không thành vấn đề.

Nghe xong lời nói khẳng định của hệ thống, Ngô Chính lúc này không khỏi mỉm cười nhẹ nhõm.

Nói như vậy có nghĩa là chỉ cần hệ thống không chết đi thì Ngô Chính vẫn có thể tự nhiên lợi dụng các tính năng bên trong hoàn toàn không có vấn đề, còn các tính năng đặc thù phải thông qua hệ thống giao tiếp mới có thể sử dụng cũng chính là vay mượn điểm sát lục cùng với các loại nhiệm vụ tính năng mà Ngô Chính chán ghét nhất, những tính năng này có cũng được, không có cũng chỉ là mất đi một con bài tẩy, sau này hành sự cần thận một chút cũng chẳng sao.

Tuy nhiên Ngô Chính vẫn rất rất muốn khai thác nguồn tài nguyên sinh mệnh khổng lồ tích trữ bên trong hệ thống, nhưng đáng tiếc tiện nghi không thể là từ trên trời rơi xuống, mà là tự thân nỗ lực đi đào ra.

Thế nhưng Ngô Chính là ai? Ngay từ ngày đầu chỉ cần một câu nói vô tình của hệ thống, Ngô Chính đã có thể đoán biết được thực hư nguyên do mục đích của hệ thống, hơn nữa vừa rồi trò chuyện hệ thống cũng khuyến khích hấn cố gắng khai thác lỗ hổng có thể tự mình tìm ra.

Tổng kết tất cả Ngô Chính đã có thể tự tìm cho mình một phương thức biện pháp tốt nhất, đó chính là đào một cái hố thật sâu không cần phải che giấu trực tiếp để cho hệ thống tự lọt lưới, phần nào giải tỏa các loại cảm giác đã kích trước đây Ngô Chính gánh nhận vì bị hệ thống nắm lần bảy lượt chơi trò dương mưu.

- Sư phụ, ta đã hoàn thành bài luyện tập hôm nay, không biết sư phụ gọi ta đến nơi này còn có gì dặn dò?

Đương lúc Ngô Chính ác tâm muốn hố hệ thống, từ đằng xa đi tới một thanh niên trên người y phục thường dân, vài thô tróc sồn còn đang thấm đẫm mồ hôi ướt nhẹp cả y phục, dáng dấp tương đối chật vật cùng với hơi thở khó khăn, trông có vẻ là vừa trải qua công việc cực nhọc khổ sở nào đó, người này cung kính xưng hô Ngô Chính là sư phụ của mình, ngoại trừ Lâm Bình Chi ra thì còn có thể là người nào khác!?

Lâm Bình Chi từ khi rời xa Lâm Chấn Nam phụ mẫu hai người, suốt ngày theo chân Ngô Chính quanh quẩn trong Đạo Giang thôn sinh sống, công việc duy nhất của hấn mỗi ngày rất đơn giản chính là hoàn thành các loại bài tập kỷ dị theo phương thức quân đội thế kỷ 21 do Ngô Chính đề ra nhằm rèn luyện thể chất, củng cố căn cơ cho Lâm Bình Chi.

Tuy trong quá trình rèn luyện đạt được hiệu quả rất không rõ ràng ngược lại còn thập phần gian khổ, nhưng là Lâm Bình Chi trong lòng tôn kính sùng bái Ngô Chính nên rất tin tưởng vào lời nói của Ngô Chính, đồng thời rất cố gắng hoàn thành thật tốt các bài tập rèn luyện thể chất do Ngô Chính đề ra, cũng là nhờ vậy Lâm Bình Chi lúc bấy giờ nhìn từ bên ngoài đã không còn một chút gì giống như là công tử phú tân “tiểu bạch kê” mới đặt chân vào giang hồ, mà thay vào đó là làn da có phần đen ngăm cùng thân thể phát triển cực tốt, các loại cơ bắp tuy không phải là căng phồng nhưng dẻo dai chắc khỏe còn có ần ần lực lượng bộc phát, cơ bản đây chính là thể chất rất phù hợp trong chiến đấu đối kháng.

Dù là ở thế giới võ hiệp đủ loại công pháp võ kỹ thịnh hành có thể nhanh chóng giúp cho đấu sĩ có chiến lực cấp tốc tăng trưởng, nhưng là trong mắt Ngô Chính loại hình lực lượng cấp tốc đó lại vô cùng yếu ớt, phải biết Ngô Chính chiến lực chính là có thể vượt qua một đại cảnh giới khiêu chiến, đó không phải là tự nhiên mà có được đơn giản như vậy.

Mà là nhờ vào hoàn thiện thể chất tiên thiên đạo thể do hệ thống ưu đãi cải tạo trợ giúp cho hấn, phải nói ưu điểm của loại thể chất này không chỉ đơn giản là làm cho Ngô Chính căn cơ vững trãi tựa như bàn thạch, hơn nữa còn khiến cho toàn bộ huyết đạo trong cơ thể được lưu thông một cách tự nhiên, giúp hấn quá trình tăng tiến tu vi chỉ cần tích lũy lực lượng đến đủ là được, hoàn toàn không gặp được bình cảnh.

Đó là ưu thế của Ngô Chính, còn Lâm Bình Chi nếu muốn có được chiến lực vượt cấp như Ngô Chính thì muốn làm sao? Đương nhiên là phải cố gắng gấp trăm ngàn lần mới có thể có được chiến lực như vậy, ông trời chính là không tuyệt đường người, cho dù ngươi tư chất không bằng người khác nhưng nếu cố gắng đủ nhiều thì sớm muộn ngươi liền có thể đạt được mục tiêu của mình, chỉ là trong khoảng thời gian đó ngươi có nản chí hay không mà thôi.

- Bấy lâu nay ngươi cũng đã rất cố gắng rèn luyện gian khổ, nhưng là ngươi có trách ta không chịu chỉ dạy võ công thực thụ cho ngươi không?

Ngô Chính lúc này nhìn về phía Lâm Bình Chi, giọng điệu thân nhiên nói ra, để Lâm Bình Chi một bên thần sắc trở nên kinh nghi, không biết Ngô Chính tự dung hỏi hấn vấn đề này là có ý gì.

- Sư phụ đối với cả nhà ba người bọn ta là có ân cứu mạng, hơn nữa còn thu lấy ta làm đệ tử đó là phần ân tình Lâm Bình Chi suốt đời làm trâu làm ngựa cũng khó có thể báo đáp, làm sao lại không biết tốt xấu trách cứ sư phụ, mặc dù không hiểu tại sao sư phụ không dạy ta võ công, hoặc cũng có thể là do ta tư chất yếu kém, nhưng ta minh bạch sư phụ tuyệt đối là muốn tốt cho ta.

Lâm Bình Chi cung kính trước mặt Ngô Chính, trong giọng điệu thập phần thành khẩn không có một chút giả tạo, có thể nói hình tượng Ngô Chính tạo

được trong lòng hẳn không khác gì là phụ mẫu sinh thành, tái tạo chi ân dù dùng cả đời cũng không đủ để báo đáp.

- Người hiểu được là tốt, phải biết người luyện võ bản thân chính là một mầm cây đâm chồi, chú trọng là gốc rễ, là căn cơ sau này mới có thể chống đỡ mưa to gió lớn mà vẫn vững không ngã được, trên thế giới này võ công cấp bậc được phân ra làm tam lưu, nhị lưu, nhất lưu, đỉnh tiêm sau đó mới đến tuyệt đỉnh, cũng đã là cực hạn bên trong vùng thế giới này, người có biết cảnh giới tu vi của ta hiện tại là gì không?

- Cảnh giới của sư phụ? Theo ta biết sư mẫu trước kia là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo Đông Phương Bất Bại, tu vi hiện tại càng cường đại hẳn là tuyệt đỉnh hậu kỳ, mà võ công của sư phụ rất không thua kém sư mẫu, ta thấy tu vi của sư phụ cũng không thể nào thấp hơn a.

Lâm Bình Chi nghe được lời nói của Ngô Chính thâm thúy sâu xa không hiểu được dụng ý bên trong, nhưng vẫn rất thật thà trả lời câu hỏi của hắn.

- Người sai, vì sư tu vi lúc bấy giờ vẫn chỉ là đỉnh tiêm trung kỳ, nhưng là chiến lực thực tiễn có thể so với tuyệt đỉnh trung kỳ đại cao thủ, thậm chí trong vài trường hợp tùy thuộc vào địa điểm khu vực, hoàn cảnh tương quan, đồng thời còn tùy vào võ học của đối thủ, lối đánh thói quen tác chiến, ta chiến lực còn có thể so với tuyệt đỉnh hậu kỳ.

- A, sư, sư phụ... có thể vượt một đại cảnh giới khiêu chiến!?

Ngô Chính giọng điệu tuy là nhàn nhạt bình thản, nhưng khi lọt vào tai Lâm Bình Chi lại chẳng khác nào là tiếng sấm ngang tai, phải biết trong thế giới võ hiệp dựa vào võ công bí tịch ưu thế có thể vượt qua một hai tiểu cảnh giới khiêu chiến chỉ là chuyện thường tình, nhưng là bí tịch dù có cao thâm đến đâu, khiến võ giả có thể bỏ qua một đại cảnh giới chiến đấu... cái này đã không thể dùng danh tự kỳ tài, thiên tài trong thiên hạ để hình dung được nữa, mà hoàn toàn là một cái yêu nghiệt a, khó trách Lâm Bình Chi lúc này kinh hãi đến mức miệng há hốc đủ để nhét vào trong mồm một quả trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Quân hùng hội tụ

- Ngạc nhiên sao? Đây chính là tác dụng của việc chú trọng vào căn cơ vững chắc, một bước một vết chân tuyệt đối không thể qua loa, người muốn trở thành một cao thủ thì rất đơn giản, chỉ cần vứt bỏ người một môn võ học cao cấp là có thể, nhưng là ta muốn người giống như ta, ở tam lưu có thể không e ngại nhị lưu, nhị lưu có thể khiêu chiến nhất lưu, đến nhất lưu tuyệt đối phải đã bại đỉnh tiêm, sau cùng ở đỉnh tiêm đỉnh phong người phải vô địch thiên hạ cho ta, đó là yêu cầu tối thiểu, nếu không làm được cũng không cần gọi ta là sư phụ của người nữa.

Ngô Chính dứt lời từ trong tay lấy ra ba quyển bí tịch, bên trên mặt bìa có ghi rõ là Cửu Dương Chân Kinh tăng một đến tăng năm, cùng với Lục Mạch Thần Kiếm và Hoành Không Na Di giao đến cho Lâm Bình Chi, sau đó quay lưng rồi đi để lại Lâm Bình Chi một người ngơ ngác nhìn theo bóng lưng dần khuất, vẫn chưa kịp tiêu hóa một lượt các yêu cầu điên cuồng đến khó tin qua lời nói của Ngô Chính, nhưng không hiểu tại sao lúc này lại đáng tin đến không thể nghi ngờ.

Phải nói Ngô Chính đã tròn vai trách nhiệm của mình, Lâm Bình Chi vốn dĩ trước nay là một tên “tiểu bạch kê” công tử võ học hỗn tạp không đầu vào đâu, đã bỏ qua khoảng thời gian luyện võ tốt nhất lãng phí thiên tư của mình, nhưng sau khi thông qua các đợt rèn luyện gian khổ lúc này đã có thể ổn định vững chắc căn cơ, phải nói thể chất của hắn lúc bấy giờ còn bỏ xa tiêu chuẩn quân nhân hiện đại, tuy không thể phủ nhận một phần là nhờ tư chất thượng đẳng sẵn có, nhưng phần lớn chính là nhờ vào sự cố gắng không ngừng nghỉ của Lâm Bình Chi, còn có sự thúc đẩy tài tình mượn gió đẩy thuyền của Ngô Chính.

Hơn nữa ý định của Ngô Chính là muốn Lâm Bình Chi một tay chống đỡ thế giới này, còn có các huynh đệ đi theo Ngô Chính nữa, cho nên Ngô Chính nhất quyết không thể keo kiệt, phải khiến Lâm Bình Chi trở thành một cái Tiểu Diện Huyết Ma truyền nhân thực thụ, khiến hắn có đủ lực lượng để quấy tung trời đất trở thành bá chủ một phương, nếu không làm được thì liền chấp nhận dùng tính mệnh của mình để tạ lỗi đi, phải biết sau này tính mệnh của các huynh đệ tất cả đều là phụ thuộc vào hắn.

Lâm Bình Chi lúc bấy giờ đã ổn định phần nào tâm tình của mình, lại nhìn lấy trong tay ba quyển bí tịch danh tự, mặc dù không biết loại võ học này là cao thấp thế nào nhưng là Ngô Chính đặt ra kỳ vọng đối với hắn vô cùng to lớn, cho nên tuyệt đối không phải là cái gì kia Tịch Tà Kiếm Phở nhà họ Lâm có thể đem ra so sánh được.

Trong đôi mắt từng tia đỏ hoe Lâm Bình Chi trong lòng vô cùng cảm động, thần sắc ẩn hiện vệt dài kiên định chí tâm, đã không còn là ngây ngô tiểu tử vô trách nhiệm như ngày nào, đối với Lâm Bình Chi trong tâm mặc dù nặng nề gánh vác kỳ vọng to lớn của Ngô Chính đối với mình, nhưng đồng thời cũng là thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối của Ngô Chính, xem hắn thật sự là truyền nhân kế thừa thành tựu võ học cả đời của mình, tất nhiên Lâm Bình Chi không muốn để Ngô Chính thất vọng, chỉ là vượt một đại cảnh giới khiêu chiến mà thôi, Ngô Chính có thể làm được, Lâm Bình Chi thân là truyền nhân của hắn tuyệt không thể chịu thua kém.

- Lâm Bình Chi tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư phụ!

.....

Thời gian lặng lẽ lại thêm mấy ngày trôi qua, Hành Sơn lại danh Nam Nhạc, Lưu Phủ bên trong đại sảnh bốn phía cảnh vật bài trí theo phong cách cổ

xưa vô cùng trang hoàng.

Lúc này phía dưới bậc thềm các lộ quần hùng hội tụ thành các nhóm nhỏ tọa vị tại các vị trí đã được sắp xếp sẵn, chưa hết bên ngoài tập nập những dòng người như là nước chảy vẫn còn liên tục đang kéo về nơi đây.

Trông từ đằng xa có thể dễ dàng nhìn thấy từ trang phục của bọn họ những nhóm người này đều là đại diện cho các môn phái tổ chức có thể lực không tầm thường trên giang hồ.

Kể đến chính là Trương Kim Ngao Ngự bang chủ Cái bang nổi danh làm người trung thực, chính nhân quân tử hành hiệp trượng nghĩa, tiếp đến chính là Hành Trụ Liêm cốc chủ của Cực Lạc cốc thân mang tuyệt kỹ Thiên Địa Diệt Thích thành tựu võ học thâm bất khả trắc, ngoài ra còn có Phan Hồng bang chủ Hải Sa bang bên ngoài Đông Hải, cũng rất nhiều các nhân vật nổi danh trên giang hồ không ngại đường xa tự mình đi đến đây tham dự.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng bảy, cũng chính là sự kiện đặc biệt “rửa tay chậu vàng” của Lưu Chính Phong, mọi người đồng loạt hội tụ đến nơi đây chúc mừng hân gác kiếm từ nay không can thiệp đến thế sự giang hồ.

Lưu Chính Phong sau giờ tỵ đã lui vào nội đường chuẩn bị, chỉ để lại các đệ tử nhộn nhịp chiêu đãi khách nhân, bên trong đại sảnh mấy trăm bàn tiệc cũng để bọn người nô dịch chạy ra chạy vào bận rộn không kém.

Phía trên bậc thềm các bàn tiệc đặc biệt để dành chiêu đãi liên minh Ngũ Nhạc kiếm phái cũng đã đến đông đủ, ngoại trừ Hằng Sơn kiếm phái còn có Định Nhân sư thái đại diện, nhìn lại Tung Sơn, Hoa Sơn, Thái Sơn phái lúc bấy giờ chỉ toàn là những gương mặt trẻ trung lạ lẫm, có phần non nớt, nói chuyện cũng ngập ngừng khách khí không được tự nhiên.

Lúc bấy giờ tại một bàn tiệc khác quây quần một nhóm người lạ mặt không ai nhận ra hay quen biết, hơn nữa trong lúc nói chuyện đều cực kỳ bình tĩnh không khuấy rối đến chung quanh nên không một ai chú ý đến, chỉ đoán rằng bọn hắn là một đám hậu bối tụ tập muốn đến nơi đây để mở mang tầm mắt, kiến thức một chút các anh hùng nhân sĩ nổi danh trên giang hồ.

- Ân công nói, à không, công tử nói tí nữa sẽ có người triều đình xuất hiện nơi đây a, sự kiện bậc này tầm cỡ bọn chó săn kia có thể dám đến sao?

Người nói chuyện không ai khác chính là Quỷ Dao Tử đang ngồi cùng một đám kỳ nhân dị sĩ nghe lệnh sai khiến của Ngô Chính đến nơi đây tham dự, lúc bấy giờ y phục trên bọn hắn đều là thường nhân không có đặc điểm gì đặc biệt dễ gây chú ý.

- Không biết là công tử có tin tức này ở đâu, tí nữa chỉ cần làm theo lệnh là được, không nên nhiều chuyện.

Trong những công vụ quan trọng đương nhiên sẽ không thiếu được Mị Ảnh Nữ, nhất lưu hậu kỳ tu vi tuy không nói là cao nhất trong đám người nhưng là hành sự cẩn trọng nhất khiến Ngô Chính rất yên tâm.

- Đương nhiên phải nghe theo lệnh, tuy nhiên vẫn là không nên quá lộ liễu, tiết chế một chút tránh gây cho những người có mặt ở đây nổi lên nghi ngờ.

Kế bên Quỷ Dao Tử là thiếu niên Mã Hành Phàm, hậu sinh khả úy, thiên tư luyện võ cực cao, bằng chừng ấy tuổi đã là nhất lưu trung kỳ tu vi, phải nói cho dù bên trong các danh môn chính phái cũng rất khó tìm ra được một kỳ tài võ học như thế.

- Tiểu tử ngươi là lo lắng thừa, đằng nào chẳng phải động giương đao, có công tử hậu thuẫn còn có cả Đông Phương cô nương, ngươi nói bằng vào bọn hắn có thể chống đỡ?

- Tiểu Phàm nói không sai, ngươi cũng cẩn trọng một chút, nếu là công tử cùng Đông Phương cô nương đến không kịp, chúng ta cũng không đánh lại số đông a.

Quỷ Dao Tử tuy là tu vi cao thâm gần đây đã đặt chân đến đỉnh tiêm trung kỳ cao thủ, võ công cao cường không hề thua kém so với Nhạc Bất Quần khi còn tại thế, nhưng là trước nay tính tình lỗ mãng hành sự bất cẩn rất thiếu tiết chế, cùng một bên Mị Ảnh Nữ trở thành một cặp trong hầu hết các công vụ được giao, đương nhiên Mị Ảnh Nữ vai trò chính là “bảo mẫu” áp chế tên ngu ngốc Quỷ Dao Tử chỉ biết dùng quyền đầu để nói chuyện.

Kể ra Quỷ Dao Tử trước khi theo chân Ngô Chính cũng là bá chủ một phương, tuy nhiên vì đầu óc chậm chạp lại hay tin người bên mình mù quáng, sau đó bị chính thủ hạ cấp dưới của mình phản bội mới dẫn đến bị ám toán thực lực không phát huy được năm thành, trong lúc chạy trốn truy sát tình cờ lại được Ngô Chính cứu về một mạng.

Quỷ Dao Tử từ khi được cứu biết được ngoại hiệu của ân công chính là một trong những người khiến hắn trong lòng khâm phục kính trọng nhất Tiểu Diện Huyết Ma, lấy tính cách ngay thẳng chính trực của hắn đương nhiên sẽ không thể thiếu được nhân nghĩa, cũng bởi vì thế mới năm lần bảy lượt muốn báo đáp ân tình cho Ngô Chính, rong ruổi khắp nơi hòng tìm được tung tích dấu vết những nơi đi đến của Tiểu Diện Huyết Ma, trong khoảng gian đó mỗi nơi hắn đi qua đều nghe sự tích kể lại các hành động diệt gian trừ ác hành hiệp trượng nghĩa của Tiểu Diện Huyết Ma càng khiến hắn trở nên sùng bái điên cuồng, quyết tâm truy tìm đến tận ba năm sau mới có thể gặp lại Ngô Chính giao phó cho hắn bảo vệ Lâm Chấn Nam một nhà ba người.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lưu Chính Phong đầu quân triều đình!?

- Tỷ tỷ là quá khoa trương rồi, bằng chúng ta không thể đánh lại bọn họ? Ta vẫn là rất ngứa ngáy muốn cho bọn hắn kiến thức một chút cái gọi là võ học thượng thừa a, một đám người này bằng chút ngón võ mèo cào đã có thể khai môn lập phái, ta không hiểu nổi bọn hắn là lợi hại chỗ nào, nếu không phải đang có nhiệm vụ ta vẫn là rất muốn quấy một phen a.

Mã Hành Phàm tắc lưỡi tiếc nuối, tuổi trẻ chính là háo thắng, Mã Hành Phàm cũng là một trong những thiếu niên kỳ tài trong lòng võ cùng sùng bái Tiểu Diện Huyết Ma qua các lời thoại, hẳn vốn dĩ là một cô nhi bất hạnh lưu lạc ngoài giang hồ từ khi còn nhỏ, may mắn kết giao cùng các bằng hữu tương đồng cảnh ngộ sống nương nhờ lẫn nhau, bốn năm trước sau khi nghe được sự tích kể lại về Tiểu Diện Huyết Ma nhảy vào núi đao biển lửa bất chấp chỉ để cứu một thương dân lương thiện, vô tình đã lưu lại hình tượng cực sâu trong lòng của hắn.

Vài ngày sau đó Mã Hành Phàm lại tình cờ gặp được Tiểu Diện Huyết Ma đang trong một tình tiết “máu chó” đặc thù nhiệm vụ, Ngô Chính trông thấy hắn thiên tư bất phàm lúc bấy giờ “nổi lòng yêu tài” chỉ dạy cho hắn Cửu Dương Chân Kinh bao gồm ba tầng tâm pháp nhưng nhất quyết không chiêu thu hắn làm đệ tử, bốn năm sau Mã Hành Phàm tu vi sau khi đại thành không quên Ngô Chính trước kia tái tạo chi ân, quyết định mang theo đồng bọn truy tìm Tiểu Diện Huyết Ma gia nhập thủ hạ dưới trướng.

- Tiểu Phàm, người từng được công tử truyền thụ cũng xem như là một nửa truyền nhân, tự tin là tốt nhưng cũng không thể xem thường các lộ nhân sĩ trên giang hồ, nên biết câu nói “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” a, người còn không nhớ rõ bộ dáng của công tử khi đến cứu viện chúng ta ở Phúc Châu sao?

Mị Ảnh Nữ giọng điệu ôn hòa nhắc nhở hai tên một đại một tiểu nguời đầu này, lời nói cũng cực kỳ khôn khéo còn lời cả dẫn chứng là Ngô Chính đáng về chặt vật sau khi trải qua gian khổ chiến đấu, phải nhờ đến Đồng Phương Bạch giải quyết đám người danh môn chính phái ở Phúc Châu.

- Tỷ tỷ nói đúng, ha ha... là ta lỗ mãng.

Mã Hành Phàm cũng không phải là loại người cố chấp, lúc này mở miệng nhận lỗi lại cười trừ cho qua, hơn nữa hắn cũng rất kính trọng các huynh đệ dám bỏ mạng sinh tử theo chân Ngô Chính, cho nên trong khoảng thời gian này chung sống mỗi khi bất đồng quan điểm đều rất thẳng thắn phân biệt đúng sai, không hề già mồm cãi cò.

Đương lúc mọi người đều đang nhiệt tình tán gẫu, bỗng nhiên nghe thấy văng vẳng tiếng loa dẹp đường vang lên, cùng lúc tiếng công inh ỏi từ bên ngoài cổng Lưu phủ báo vào bên trong, đồng thời nhạc kèn cũng nổi lên, khiến mọi người trong lúc say sưa mất hứng ngoài đầu hiếu kỳ ánh mắt dòm ra.

Nhưng còn chưa hết, từ trong nội đường Lưu phủ Lưu Chính Phong dáng vẻ vội vàng gấp gáp chạy ra tiếp đón, trên người gấm phục trường bào rất xa hoa không giống với thường lệ.

Một hồi sau, chỉ thấy từ bên ngoài đi vào cùng với Lưu Chính Phong là một tên viên quan mặc phẩm phục triều đình ngang nhiên đi vào đại sảnh.

- Tại sao người triều đình lại dám đến đây? Là xem thường nhân sĩ giang hồ chúng ta không có ai sao?

Trông thấy bộ dáng tên viên quan kia tuy là y phục lộng lẫy nhưng là dáng vẻ cực kỳ yếu ớt giống như là hạng vô lại suốt ngày chỉ biết đâm đầu vào tử sắc, khiến nhân sĩ có mặt ở đây đều rất khinh thường tức giận.

- Mọi người cũng không cần phần nộ a, Lưu Chính Phong nổi danh say mê âm nhạc, qua lại cùng một vài quan viên cũng là khó trách, hôm nay hắn có thể rời khỏi giang hồ cũng là một chuyện đáng mừng, có một vài bằng hữu quan nha đến chúc mừng cũng không phải chuyện gì to tát.

Trong đám người một tên nhân sĩ tỏ thái độ cảm thông cho Lưu Chính Phong, dù sao hôm nay là ngày đại hi của hắn, cũng không đáng vì một vài chuyện nhỏ nhặt dẫn đến xích mích không đáng có.

Tuy nhiên để bọn hắn thất vọng rồi, tên quan viên kia cực kỳ phách lối ngang nhiên đi lên bục đường, hai bên nô tài cố ý dẹp đường như là bảo vệ cho “minh tinh đi lên sân khấu”, đến giữa bục đường tên quan viên ngẩng cao cái đầu bệ vệ phong thái, lại thấy đám người nô tài bên dưới lúc này hai chân quỳ xuống đất, hai tay giơ cao dâng lên một cái khay bao phủ bằng vàng, bên trên cái khay còn có một cuốn trục nằm ngay ngắn.

Tên viên quan kia lúc bấy giờ mới chịu cúi đầu khom lưng, hai tay cầm lấy cuốn trục, thần sắc cũng trở nên cung kính, giọng điệu nghiêm trang nói.

- Hoàng Thượng có thánh chỉ, Lưu Chính Phong quỳ xuống nghe tuyên lệnh!

Một đám quần hùng sắc mặt lúc này đỏ tía phần nộ, đồng thời điểm như là hiểu ý đồng loạt đứng lên, trên tay vũ khí tất cả đều rút ra khỏi vỏ sẵn sàng nghênh chiến.

Phải biết hôm nay sự kiện trọng đại riêng tư trên giang hồ không hề liên quan đến triều đình, triều đình bấy lâu nay uy hiếp kìm chế bọn hắn khiến mỗi người trong lòng đều cực kỳ chán ghét, bây giờ còn đương lúc Lưu Chính Phong muốn rửa tay gác kiếm quy ẩn còn muốn đến đây ban bố thánh chỉ ra oai, như vậy cũng chỉ có một lý do duy nhất đó chính là Lưu Chính Phong làm chuyện gì đó đại nghịch bất đạo mới dẫn đến triều đình nhân ngày hôm nay quyết định phán tội của hắn.

Hơn nữa tên quan viên kia sẽ chỉ mang theo vài người mà lại dám đến đây!?! Đương nhiên là sẽ không, trong đầu mỗi người có mặt ở đây đều cho rằng lúc bấy giờ triều đình đã cho người bố trí bao vây bốn phía Lưu phủ, kết cục cũng không thể tránh khỏi một trận hỗn loạn ác chiến, đều là người trong giang hồ tôn chỉ nghĩa khí làm trọng, không thể trở mặt bằng quan để triều đình muốn làm gì thì làm, cùng lắm là cá chết lưới rách mà thôi.

Lúc bấy giờ không khí chung quanh cực kỳ căng thẳng, chỉ đợi Luru Chính Phong một tiếng hành động, chỉ cần một câu nói bất mãn của Luru Chính Phong, không nghĩ ngờ tên quan viên kia trước sẽ bị xé xác thành trăm mảnh.

Nhưng một lần nữa tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ thất vọng, Luru Chính Phong chẳng những không nổi giận đùng đùng, còn là chỉnh trang y phục thần sắc cung kính quỳ xuống hai chân, hướng về phía quan viên dập đầu ba lạy, nghiêm giọng lớn tiếng.

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Vì thần Luru Chính Phong xin nghe thánh chỉ.

Trong lúc tất cả mọi người ai nấy đều ngờ ngác kinh nghi hai tay dụi dụi con mắt xem là mình có đang nhìn lầm hay không, tên quan viên kia đã chậm rãi động tác mở ra cuốn trục, lớn tiếng tuyên đọc.

- Cứ Tuần Phủ tỉnh Hà Nam tâu trình: Hành Sơn huyện Luru Chính Phong cung kiểm tài ba lại rất chuyên tâm công vụ, là một nhân tài đáng để trọng dụng, thánh chỉ tuyên bố phong cho Luru Chính Phong phẩm chức Tham Tướng, từ đây sẽ vì triều đình cố gắng công hiến sức lực, khâm thủ!

- Vì thần Luru Chính Phong nhận chỉ đa tạ hoàng ân, kính chúc Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Luru Chính Phong lại tiếp tục dập đầu, sau đó hai tay giơ lên nhận lấy cuốn trục, đồng thời đứng dậy hướng về phía tên viên quan kia khấu đầu nói.

- Đa tạ đại nhân hảo tâm đề bạt cho ta.

- Cung hỉ, cung hỉ, từ thời khắc này trở đi chúng ta đều là vi thần vì đức hoàng thượng mà ra sức lực, không cần lại phải nói lời khách sáo.

Tên quan viên lúc bấy giờ vẻ mặt không còn nghiêm trang, cười cười nói nói trông rất giống một tên tiểu nhân vô lại đã quen với cách nịnh bợ.

- Hừ, thì ra Luru Chính Phong nguoi loại người như vậy, còn muốn rửa tay chậu vàng gác kiếm!? Ta thấy vì danh lợi phản bội giang hồ muốn đầu quân làm chó sai cho triều đình thì đúng hơn.

Nghi lễ thánh chỉ vừa xong, bỗng nhiên một tên hán phu trung niên phần nộ chỉ tay về phía Luru Chính Phong quát to, nhìn lại người này không ai khác chính một trong thủ hạ Ngô Chính phái đến, Quỷ Dao Tử.

- Luru mỗ hôm nay là ngày đại hỉ, không biết các hạ là!?

Luru Chính Phong làm chủ nhà vẫn là rất khách khí với Quỷ Dao Tử, muốn hấn xưng danh tính thân phận trên giang hồ sau đó lại dễ bàn giao.

- Chó sai triều đình như nguoi còn muốn biết lão tử họ tên!? Triều năm lần bảy lượt áp bức giang hồ chúng ta, mọi người nói có phải lần này Luru Chính Phong đại tiệc mở ra là muốn mọi đề toàn bộ nhân sĩ trong giang hồ làm trò hề cho thiên hạ!?

- Đúng vậy, đường đường là danh môn chính phái lại quy phục triều đình, sau này còn không phải quay mũi kiếm về phía chúng ta!? Nguoi còn làm bộ làm tịch rửa tay gác kiếm, hừ, đúng là giả nhân giả nghĩa.

Một bên Mã Hành Phàm đương nhiên sẽ không quên mượn gió bẻ măng, tiếp lời Quỷ Dao Tử tiếp tục công kích nhân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tiểu Diên Ma Đầu... đến!

- Ta nghe Ngũ Nhạc kiếm phái là những môn phái nghĩa hiệp, nhưng là khi thấy chó săn triều đình đến đây lại khép nép cung kính quỳ lạy dập đầu, ta thấy hai chữ “nghĩa hiệp” đáng trên mặt các nguoi đúng là chỉ nghĩa hiệp bằng mồm a.

Nói về khôn khéo lợi hại, Mị Ảnh Nữ lời nói so với Quỷ Dao Tử và Mã Hành Phàm càng là chênh lệch không chỉ một hai cấp bậc, ý đồ càng là muốn kéo toàn bộ Ngũ Nhạc kiếm phái vào tròng.

Phải nói Ngũ Nhạc kiếm phái hình tượng trong mắt nhân sĩ giang hồ rất đáng khâm phục, bọn hấn cũng là lĩnh ngộ yếu quyết “khoa trương” bên trong “Danh Vọng Chân Kinh” do Ngô Chính sáng tạo, cho nên đi đến đâu chỉ cần là nơi có nhân chúng liền không ngại phiền phức ra tay hành hiệp trợ nghĩa rất có khí khái.

- Nguoi nói cái gì, nói lại cho ta nghe xem!?

Quả nhiên trong đám người Ngũ Nhạc ngoại trừ một đám “trẻ ranh” Hoa Sơn, Tung Sơn, Thái Sơn thì người có danh vọng nhất trong đó là Hành Sơn kiếm phái Đình Dật sư thái, tính tình nóng nảy không chịu được đả kích, đứng lên quát to.

- Sao? Ta nói còn không đúng, vậy người xem xem Lưu Chính Phong không ngại trước mắt mọi người làm như bản danh tiếng Ngũ Nhạc, có phải hay không là người muốn tự mình thanh lý môn hộ? Nếu làm không được thì cũng đừng trách bọn ta tiếng ra tiếng vào là không thể tránh khỏi, ta chỉ cũng là đang nói sự thật a.

- Người, người...

Đình Dật sư thái tuy là tuổi đời đáng bậc làm cha làm mẹ của Mị Ảnh Nữ, nhưng là so về miệng lưỡi thì cần phải theo chân Ngô Chính học thêm vài khóa thì mới có thể khá lên được, không nghi ngờ lời nói của Mị Ảnh Nữ khiến Đình Dật sư thái triệt để im miệng không biết phải vấn đáp như thế nào.

Nói đến phải kể ra Ngô Chính trước khi phái mọi người đến đây cũng đã nói rõ rất không có hảo cảm với bất kỳ một ai trong Ngũ Nhạc kiếm phái ngoại trừ Mạc Đại tiên sinh, cho dù là Đình Dật sư thái tuy không phải là dạng gì nguy hiểm tử ác ôn, nhưng trong nguyên tác cũng là một thành phần nhân tố cổ chấp ngu muội mù quáng mới dẫn đến những bi kịch không đáng có, nếu không phải Ngô Chính giải quyết đám người Tung Sơn thì sớm muộn phải Hành Sơn cũng bị Đình Dật sư thái vì sự ngu ngốc của chính mình mà hại chết không biết bao nhiêu người.

Đối với Ngô Chính thì chém giết Tung Sơn kiếm phái chính là cứu Đình Dật sư thái cùng những người đó một mạng, bây giờ chỉ là đòi lại mạng mà thôi, có ý kiến gì cứ việc dùng guom đao mà nói chuyện, thế nên Mị Ảnh Nữ trong lúc đối khẩu tuyệt đối sẽ không một chút nề mặt, muốn dồn tất cả đám người cao tăng Ngũ Nhạc kiếm phái có mặt ở đây vào đường chết.

Lúc bấy giờ các lộ nhân sĩ trong giang hồ trên mặt đồ tía đều bị lời nói kích động đến tức giận cùng cực, đã rất nhanh chóng muốn xuất khí động thủ, chỉ là chờ một lời giải thích từ Ngũ Nhạc kiếm phái mà thôi, bằng không Lưu Chính Phong hôm nay khiến mọi người ở đây trở thành trò hề sẽ không thể tránh khỏi thương tật thậm chí là cái chết, còn có tên quan viên cùng đám nô bộc mặt mày tái xanh không còn chút máu kia đang đứng khấp nép sau lưng Lưu Chính Phong.

Không khí chung quanh đang đi vào bế tắc, nhưng không để mọi người chờ lâu, Lưu Chính Phong tư thái từ đầu đến bây giờ vẫn rất bình tĩnh không một chút hoảng loạn, lúc này giờ lên ba ngón tay tương tự động tác thề thốt, nghiêm mặt nhìn lên trời khẳng khái nói.

- Đệ tử Lưu Chính Phong được ân sư khai tâm thu vào môn hạ Hành Sơn kiếm phái, đồng thời còn truyền dạy cho đệ tử một thân võ công, đệ tử xấu hổ vẫn chưa làm được trò trống gì giúp rạng rỡ môn phái, Lưu Chính Phong đệ tử thiên tư ngu dốt may mà có Mạc Đại sư huynh một tay chống đỡ bản môn, là nói Hành Sơn kiếm phái cho dù thiếu đi Lưu Chính Phong cũng không phải là ít đi, thêm một cái Lưu Chính Phong cũng không phải là nhiều, bởi vậy Lưu tử từ nay muốn rửa tay gác kiếm, xin thề nhất định không dùng đến võ nghệ của môn phái để cầu danh lợi thăng quan tiến chức, cũng không muốn lại can thiệp vào thế sự ân oán tranh chấp trên giang hồ, bằng không...

Đương lúc Lưu Chính Phong vẫn đang khẳng khái thề thốt, bỗng nhiên từ bên ngoài không biết từ đâu một đạo kiếm khí vô cùng linh hoạt lách qua đông đảo đoàn người nhân sĩ trong giang hồ, nhắm thẳng về Lưu Chính Phong.

Rắc!

Phục!

Ầm!

Trước mắt chỉ thấy thanh trường kiếm trên tay Lưu Chính Phong đi đầu chịu phải xung kích của kiếm khí lập tức nát tan vỡ vụn, đồng thời kiếm khí vẫn không hóa giải tiếp tục theo quán tính đâm xuyên qua bả vai Lưu Chính Phong tung tóe một tia huyết lưu, sau đó còn lại dư ba đồng thời tan vỡ tạo thành đả kích vẫn tiếp tục hướng về phía hấn khiến cả người bay ngược về phía sau kéo theo cả tên quan viên đang khấp nép sau lưng, hai người cùng thời diêm va mạnh vào từ đường.

Thương Dương Kiếm!

- Uống cho Lưu Chính Phong người được Mạc Đại tiên sinh tin tưởng xem trọng, còn giao phó trông coi Hành Sơn kiếm phái, bây giờ lại làm ra chuyện ô nhục này đây!

Một đạo âm thanh trầm thấp hữu lực đi trước thân ảnh, người đến sở hữu đạo kiếm khí mạnh mẽ linh hoạt bậc nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm, ngoại trừ Ngô Chính trên thế gian này còn có thể là ai?

Lúc bấy giờ quần hùng trong giang hồ toàn bộ đều hướng ánh mắt về phía Ngô Chính hai người từ trên trời chậm rãi hạ xuống, chỉ thấy hấn Bạch Thiết Tiểu Diện đi đôi với Huyền Ảnh Tử Bào đặc điểm quá dễ dàng nhận biết trong đầu mỗi người, người này không ai khác chắc chắn chỉ có thể là Tiểu Diện Ma Đầu hung danh đỉnh đỉnh trên giang hồ, bên cạnh hấn còn có một nữ tử đồng thời tiểu diện mặt nạ cùng với tử y trường bào mang trên người tương tự, hình tượng không khác gì là một đôi ma thần quyền lữ hạ thế trần gian.

Ngô Chính bước chân thông thả đi tới, phía sau Đông Phương Bạch cũng lặng lẽ đi theo.

Mang trên mình danh vọng chấn nhiếp công dụng, Ngô Chính dễ dàng khiến đoàn người sợ hãi lạnh thấu tâm can, cứ mỗi bước chân tiến tới là lại có một đám người bất tri bất giác không thể kiểm soát được đôi chân của mình tự động tránh ra hai bên, rất nhanh chóng tạo thành một con đường chen ngang chính giữa đại sảnh.

- Tiểu Diện Ma Đầu... người, người, người tại sao lại đến đây?

Một tên thanh niên bên trong đám người Tung Sơn kiếm phái, thần sắc kinh hãi toàn thân run rẩy đến đứng còn không vững phải ngồi bệch xuống mặt

đất, trong giọng nói còn không giấu được sự sợ hãi của chính mình, cùng lúc tinh thần đã triệt để vỡ vụn không còn một chút dũng khí.

Đối mặt với Tiểu Diện Ma Đầu! Là Tiểu Diện Ma Đầu tên sát nhân tàn bạo lãnh huyết trong vòng một đêm đã tiêu diệt toàn bộ Tung Sơn kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái, Thái Sơn kiếm phái, còn có Thanh Thành phái toàn bộ lực lượng cao tăng, tất cả đều là nhất lưu, đỉnh tiêm cao thủ bậc nhất nổi danh trên giang hồ, địa vị như là thái dương giữa ban ngày không một ai có thể phủ nhận, vậy mà chỉ cần trong vòng một đêm toàn bộ bọn họ đã triệt để biến mất khỏi thế gian.

Ai có thể không sợ hãi!? Ai cũng muốn giết chết hắn nhưng hiện tại hắn dám ngang nhiên xuất hiện ở đây, rốt cuộc là ai muốn làm người tiên phong!? Tất cả mọi người đều tận mắt kiến thức một kiếm vừa rồi, từ uy lực cho đến tốc độ linh hoạt đều là đỉnh cao một đạo kiếm khí, còn có ai có thể chống đỡ của hắn một kiếm như thế!?

Câu trả lời rất hiển nhiên là... không!

Không một ai đủ dũng khí để đứng ra đối diện với hắn, không một ai dám chĩa mũi của mình kiếm về phía hắn, càng là không một ai lúc này dám xuất đầu lộ diện ngăn cản bước chân.

Cứ thế lẳng lặng ngơ ngác nhìn tên ma đầu khiến toàn bộ giang hồ muốn truy sát, lúc bấy giờ lại trước mắt bọn hắn từng bước từng bước đi lên bực đường, cao cao tại thượng như là thần linh đang nghiêng đầu nhìn xuống thường dân.

- Ngũ Nhạc kiếm phái một đám ngu quân tử giả trang, các ngươi lúc này còn gì muốn nói?

Hít...!

Một câu nói như là thần linh trực tiếp đối với con dân của mình phán tử hình, như là tầng tầng lớp lớp ma trướng quấn quanh trong lòng bọn hắn, Ngũ Nhạc kiếm phái những người có mặt ở đây lúc bấy giờ hoàn toàn đã bị chấn nhiếp đến toàn run rẩy, tựa như là thời gian đang ngưng đọng mà trước mắt bọn hắn lại có một con báo tuyết đang chuẩn bị ập xuống chính mình, hiệu quả tuyệt đối chấn nhiếp đến không thở nổi.

Phải nói đến mức độ chấn nhiếp tuyệt đối lúc này trong đó có rất nhiều công sức của đám người Ngũ Nhạc kiếm phái, sau sự kiện tại Phúc Châu khiến bọn hắn thương gân động cốt, sau đó mỗi ngày đều là tung tin ô nhục quấy bẩn danh tiếng bấy lâu của Tiểu Diện Huyết Ma, khiến lòng người ai nấy đều sôi sục phẫn nộ, thì nhau truyền miệng nói xấu mới có thể dẫn khiến cho Ngô Chính danh vọng như là con sông nổi lên ra biển, phút chốc tăng trưởng gấp đôi gấp ba lần trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Đã đến sao còn chưa xuất hiện!

Hiện tượng danh vọng chỉ số bành trướng lúc này cũng là tương tự biện pháp trước kia Ngô Chính đã từng làm, chỉ khác biệt khi ấy hắn là chủ động thiết lập, còn bây giờ là bị động tăng trưởng.

Trước kia Ngô Chính là lợi dụng danh tiếng nương theo chiều hướng từ cực âm phút chốc chuyển sang cực dương sẽ tạo thành hàng loạt các hiệu ứng cánh bướm tích cực khuếch đại danh vọng, bây giờ cũng là từ đỉnh điểm của cực dương lại trong vòng một đêm toàn bộ chuyển sang cực âm, càng là điên cuồng chấp cánh khuếch đại danh vọng của hắn theo chiều hướng tiêu cực.

Nếu là cách đây không lâu mỗi khi nhắc đến Tiểu Diện Huyết Ma mọi người sẽ biểu hiện thái độ khâm phục kính trọng dành cho Ngô Chính, nhưng là hiện nay khi nhắc đến hắn, trong đầu mỗi người chỉ còn lại là cực độ phẫn nộ, sợ hãi, chán ghét, chung quy tất cả những cảm xúc tiêu cực được phóng đại đến cực hạn, tạo thành một cái hung danh Tiểu Diện Ma Đầu.

Nhưng Ngô Chính hiện tại đã không còn quan tâm đến danh tiếng, hắn lúc này nói về thủ hạ dưới trướng đã có đến mấy trăm người tất cả hầu hết đều là nhất lưu, đỉnh tiêm cao thủ, đặt trên giang hồ đều có thể tự mình bá chủ một phương, lại nói về thực lực nếu không gặp phải tuyệt đỉnh đỉnh phong cao thủ, hắn tự thân có thể cam đoan tẩu thoát thậm chí là huyết chiến thư hùng một trận, tuyệt đối là không ngại va chạm, còn nếu muốn nói về danh vọng? Cứ thử nhìn xem trước mắt quần hùng trong thiên hạ là như thế nào cúi đầu trước mặt hắn, đã còn cần thiết để tích lũy nữa sao?

Tất cả những cố gắng của Ngô Chính bấy lâu đều đã được đền đáp đầy đủ, hết thảy đều là hoàn hảo không tìm ra được chỗ hỏng để bắt bẻ, duy nhất thứ mà hắn thiếu lúc bấy giờ chỉ là điểm sát lục!

Điểm sát lục tuy nói là rất khó để tích lũy, nhưng cũng là rất dễ dàng để đạt được, không phải chỉ là giết chóc thôi sao? Giết một người không đủ thì giết hai người, hai người còn không đủ thì giết tiếp mười người, mười người còn không thể thỏa mãn vậy thì trăm người, ngàn người, vạn người thậm chí là cả thiên hạ nếu như Ngô Chính tìm được cho mình một cái lý do để làm như vậy.

Lý do thì hắn có, nhưng biện pháp cũng đã tìm ra, không cần thiết và không nhất thiết phải tự làm khó bản thân như vậy.

Ngô Chính lúc bấy giờ đã không áp chế được hùng tâm, sát khí toàn thân trong một khắc bộc phát ra bên ngoài khiến toàn bộ những người có mặt ở đây

đều rợn cả tóc gáy, một cổ sát khí khủng khiếp như đang bao trùm cả toàn trường, mỗi người trong lòng lúc này đều không khỏi giật thót tự hỏi “phải chém giết bao nhiêu sinh mệnh mới có thể ám lưu bức này kinh khủng sát khí!”

- Ngoại trừ Ngũ Nhạc kiếm phái người, còn lại những ai không liên quan hiện tại có thể rời đi!

Giọng nói nhàn nhạt vang vọng bên tai mỗi người quán quanh tựa như một sợi dây thừng cứu mạng, trong đầu bọn hắn chỉ còn lại ý niệm nhanh chóng bắt lấy sợi dây thừng này, bằng không một khi bỏ lỡ chờ đợi bọn hắn ở phía trước đó chính là tử vực.

Lời nói vừa dứt, đồng thời điểm mỗi người hiển nhiên đều đã có cho mình một quyết định, rất nhanh có người tiên phong dẫn đầu ly khai, tiếp đến lại một nhóm khác cúi đầu che mặt không còn mặt mũi, cũng tương tự rời đi.

Tất nhiên có kẻ tiên phong mở đường, sẽ có kẻ nối bước theo sau!

Tràng cảnh đã không còn trang nghiêm uy lệ như cách đây vài phút trước khi Ngô Chính đặt chân đến nơi đây, trước mắt dòng người tấp nập đồng loạt thi nhau đào tẩu chen đẩy xô lấn không ai nhường ai, chỉ trong vòng chưa đến một nén nhang toàn bộ đã triệt để giải tán, lúc bấy giờ nhìn lại chỉ còn một đám người y phục thường dân thân nhiên đứng đó.

- Hừ, quả nhiên là một đám tham sống sợ chết, thật uổng công ta phí nước bọt đã kích bọn hắn.

- Dù sao hiệu quả cũng rất tốt, Ngũ Nhạc kiếm phái hình tượng trong lòng bọn hắn cũng bị chúng ta hủy hoại, mặc dù có chút thừa thải nhưng ít ra không có thể lực nào còn đứng về phía Ngũ Nhạc chống đối chúng ta a.

- Đây hoàn toàn là bị công tử dọa sợ a, miệng lưỡi của chúng ta có chút vô tác dụng, đúng là uổng tâm cơ mà.

- Ta cũng không ngờ được công tử lại đáng sợ như vậy a, vừa rồi ta cũng rợn cả tóc gáy...

- Ài, cũng khó trách người, đến ta còn bị kinh hãi đây này!

...

Đám người này trước mặt Ngô Chính hoàn toàn không chút sợ hãi thoải mái tán gẫu, không ai khác chính là đám thủ hạ Ngô Chính phái đến trước đó nhằm một phen đã kích quần hùng.

Mặc dù là thừa thải nhưng là Ngô Chính trước đó cũng không hề hay biết danh vọng chấn nhiếp công dụng của hắn lại đạt đến mức độ khủng khiếp như thế, cũng có thể xem như là một loại thu hoạch ngoài ý muốn đi.

- Công việc còn chưa xong, các người cũng không thể nghiêm túc một tí?

Ngô Chính trông thấy đám thủ hạ trước mặt Ngũ Nhạc kiếm phái bọn người chơi trò lật bài ngửa, không khỏi hài hước buồn cười, nhưng đây là lúc muốn giết người, có phải là thời điểm tẩu hỏa đầu!

- Đã đến!

Một bên Đông Phương Bạch như cảm giác được khác thường, lúc này nhắc nhở cho Ngô Chính biết.

- Quả nhiên đã đến, Mạc Đại huynh còn mời xuất hiện gặp mặt, còn có Phong Thanh Dương tiền bối cũng không cần phải tiếp tục che giấu a!

Ngô Chính lớn tiếng nói to, Hoa Sơn kiếm phái người bỗng nhiên sực tỉnh, thần sắc cũng không còn sợ hãi như trước đó, lập tức lấp lóe một tia hy vọng trong ánh mắt.

- Hậu sinh khả úy, thiên hạ ngoại trừ Đông Phương Bất Bại trên thế gian vậy mà còn có bức này kỳ tài võ học.

Nhìn về phía trước bỗng nhiên xuất hiện hai thân ảnh, một cái lão giả đi trước trường bào phát phới, râu tóc bạc trắng suông dài như tơ lụa cùng phong thái xuất trần tựa như tiên nhân quả rất không hổ là một đời tiền bối tuyệt đỉnh võ học Phương Thanh Dương, đi cùng phía sau là hắc y trung niên bề ngoài lờ lờ hình dáng, trên tay mang theo đàn kiếm như có phần nặng nề không thể rời tay, người này chính là trước đó cùng Ngô Chính kết giao Mạc Đại tiên sinh.

- Ngô đệ, người che giấu cũng thật là sâu, nếu như không phải người lên tiếng ta còn tưởng rằng mình là nhận lầm a.

Mạc Đại tiên sinh nhìn về phía Ngô Chính không khỏi cười khổ lắc đầu, trong lòng cũng là thập phần kinh ngạc, ai mà ngờ tên tiểu tử thâm sâu khó dò mà hắn tình cờ kết giao bằng hữu tại một nơi hẻo lánh đã thôn lại chính là đại danh鼎鼎 trên giang hồ Tiểu Diện Huyết Ma cơ chứ!

Nguyên bản Mạc Đại tiên sinh ẩn giấu tung tích từ đằng xa quan sát tình huống nơi này, khi nhìn thấy Ngô Chính xuất hiện ở đây còn tưởng rằng mình nhìn lầm, sau đó phải tiếp cận thật gần mới có thể xác định phần nào, đồng thời sau khi Ngô Chính gọi hắn một tiếng “Mạc Đại huynh” cũng là gián tiếp khẳng định nghi hoặc trong lòng Mạc Đại tiên sinh, để hắn trong tâm phần nào bùi ngùi cùng bất đắc dĩ.

- Ha ha... hy vọng Mạc Đại huynh không trách ta a, ta thật sự là rất chướng mắt cái tên sư đệ này của huynh, nếu không nghĩ đến giao tình với huynh thì hôm nay dù là ai cũng đừng muốn giữ lại được cái mạng hắn.

Ngô Chính lại nhìn về phía Lưu Chính Phong trong mắt thập phần khinh thường, nguyên tác bên trong Lưu Chính Phong võ công tầm thường không quá nổi bật, tính cách mù quáng còn có phần nhu nhược như là nữ nhân, đặc biệt là sau khi xem qua cái tình tiết máu chó “theo trai” bỏ bê gia đình của hắn, chỉ vì một cái tình hữu nghị nhạc đạo tri giao mà đánh đổi mạng sống của toàn bộ thân nhân của mình, Ngô Chính đối với hắn đã không thể dùng một từ “khinh bỉ” để hình dung.

- Ta cũng biết đôi chút ân oán của đệ với Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta, nhưng có thể lại thiết thời một chút nghĩ đến giao tình mà bỏ xuống khuôn mặt, lại cùng ngồi đối ẩm hòa giải?

Mạc Đại tiên sinh không phải là không nghe qua sự kiện thâm sát tại Phúc Châu do một tay Ngô Chính làm ra, quả thật Mạc Đại tiên sinh nghe qua thông tin mặc dù có thêm có bớt nhưng chỉ cần đề ý đôi chút liền có thể biết được ai đúng ai sai, một người vì bảo vệ người khác mà giết người so với đám người vì tham tranh giành lợi ích mà bỏ mạng, cái này trừ phi là dùng đầu băng móng mới không thể nghĩ ra người đúng kẻ sai.

Hơn nữa Tiểu Diện Huyết Ma còn có cái tên khác là Tiểu Diện Hiệp, một người bấy lâu vẫn luôn cứu giúp bách tính vô tội hành hiệp trượng nghĩa khiến bao người khâm phục kính trọng, lại có thể dễ dàng mất hết thanh danh chỉ vì trong một đêm giết rất nhiều người mục đích cứu người?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Nhường một nấc bậc thang!

Diễn ra như vậy còn không phải là bởi vì sau đó Ngũ Nhạc kiếm phái bên trong nội bộ cố ý thao tác thêm bớt thực hư trong đó nhằm che mắt nhân sĩ giang hồ!? Nếu không phải là các thế lực to lớn đỉnh tiêm có riêng cho mình mạng lưới thông tin mạnh mẽ thì đừng hòng mà nhìn ra được chân tướng của sự việc.

Lại nói nếu cứ tiếp tục như thế thì sớm muộn cũng sẽ dẫn đến hậu quả một là Tiểu Diện Huyết Ma tàn sát toàn bộ các thế lực trong giang hồ, hai là toàn bộ giang hồ sẽ liên minh tập trung hòa lực truy sát Ngô Chính không chết không ngừng.

Nếu tình huống thứ hai xảy ra xét về phương diện lý tính thì cũng không phải là không tốt, chí ít nhân cơ hội lần này giang hồ bên trong cũng có thể hóa giải đi không ít ân oán trở nên đoàn kết hơn đối kháng lại triều đình chèn ép, nhưng chỉ xét về cảm tính thì Mạc Đại tiên sinh rất không hy vọng Ngô Chính lại bị đặt vào tình thế cứu tử nhất sinh, dù sao tìm được một tên bằng hữu tâm giao trên thế gian cũng là rất hiếm có.

- Mạc Đại huynh nếu đã mở lời ta đương nhiên sẽ không làm khó Hành Sơn kiếm phái người bên trong, nhưng đó cũng đã là giới hạn của ta, huynh vẫn là không nên can thiệp những chuyện không liên quan đến mình a.

Ngô Chính bản thân một phần cũng rất kính trọng Mạc Đại tiên sinh, hắn đã mở miệng đương nhiên là phải cho hắn một bộ mặt dễ nhìn, tuy nhiên muốn Ngô Chính hôm nay tay trắng ra về là không thể nào, không gặt đầu của những tên còn Ngô Chính sẽ tự mình thập phần nuối tiếc, phải biết hiện tại có mặt ở đây toàn bộ đều là cao tăng nhất lưu đỉnh tiêm cao thủ gom góp lại cũng là không ít điểm sát lục, tuyệt đối không thể cứ vậy bỏ qua miếng bánh này.

- Nếu đã là vậy, ta cũng không cưỡng cầu!

Mạc Đại tiên sinh cũng biết huyết danh tàn nhẫn của Ngô Chính, hắn có thể bỏ qua cho Hành Sơn kiếm phái đã là rất nể mặt mình, nếu lại cưỡng cầu có khi sự việc càng đi càng xa không thể níu lại, cũng chỉ hy vọng Phong Thanh Dương tiền bối có thể thuyết phục hắn.

Lúc này Mạc Đại tiên sinh đã lui sang một phương quan sát, để lại sân khấu toàn bộ cho Ngô Chính cùng Phong Thanh Dương hai người tự giải quyết.

- Phong Thanh Dương tiền bối không cần phải nhìn ta như thế, thông tin về Hoa Sơn kiếm phái ta thu thập được cũng không phải là ít, sự tồn tại của người không phải là không ai hay biết, không ít người biết được, ta đương nhiên cũng sẽ biết được.

Trông thấy ánh mắt nghi hoặc của Phong Thanh Dương nhìn về phía mình, Ngô Chính lúc này bình thản giải thích cho hắn, dù sao cũng không thể trắng trợn nói là “ta biết trước tương lai, nắm giữ tiên cơ” a.

- Thái sư thúc, cứu chúng ta, hắn là muốn giết chúng ta...

- Đúng a, hắn hung danh trên giang không phải là thái sư thúc không biết, tên ma đầu này nhất định phải bị diệt trừ bằng không võ lâm sẽ bị hắn làm loạn.

- Thái sư thúc tuyệt đối không được bỏ qua cho hắn!

...

Đám người Hoa Sơn kiếm phái phía trên bụi đường bị Ngô Chính chắn nhiếp không dám di chuyển, chỉ có thể hướng về phía Phong Thanh Dương gào thét kêu la, cố gắng bắt lấy công cơ cứu mạng duy nhất lúc bấy giờ.

- Tiểu hữu nghe ta một lời, trong sự việc lần này phải nói trước là chúng ta sai, dù sao người cũng đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, nếu có thể người vẫn là buông xuống oán niệm trong lòng đi thôi, cứ mãi mê ân oán oán lập đi lập lại như thế thì đến bao giờ mới có hồi kết a.

Phong Thanh Dương không chú ý đến Hoa Sơn kiếm phái đám người kêu la, thần sắc thập phần ôn hòa giống như là trưởng bối đối với tiểu bối của mình dặn dò khuyên nhủ buông bỏ chấp niệm chi tâm, giọng nói cũng là bình thản không có một chút uy hiếp.

- Nói thật dễ là nghe, bọn hán một đám người nguy quân tử chỉ vì một cái Tịch Tà Kiếm Phổ thực hư không rõ lại ngang nhiên giữa ban ngày ban mặt muốn đồ sát cả nhà người ta, nếu không có ta kịp thời ứng cứu còn không phải là toại nguyện bọn hán mục đích? Lần đó chỉ là cảnh cáo một phần, lúc này bọn hán còn muốn rêu rao đồn ta vào chỗ chết, Phong Thanh Dương tiền bối chỉ một câu hóa giải là hóa giải! Nếu là dễ dàng như thế thì thế gian này cũng không có quá nhiều oan ức như vậy a.

Ngô Chính đương nhiên sẽ không vạch trần sự thật, hiện tại còn có mặt Quý Dao Tử bọn người ở đây, tuyệt đối phải nghiêm chỉnh liêm minh không thể sơ suất, đã vậy đây cũng là thời điểm rất thích hợp để cho hán tận tình diễn xuất.

- Mọi chuyện dù sao cũng đã qua đi, tiểu hữu hà tất phải mang trong lòng chấp niệm nặng nề đến như thế, ngoại trừ làm khổ chính bản thân người, cũng là trong lúc vô tình khiến kẻ khác chịu cảnh lầm than a!

Nói đi cũng phải nói lại, Phong Thanh Dương vẫn là rất có hảo cảm đối với Ngô Chính, kể đến bắt đầu từ khi Phong Thanh Dương nghe được tin tức giết gân ở Phúc Châu, thông tin chân thật còn chưa qua thêm bớt thực hư bên trong, một cái danh tự Tiểu Diện Huyết Ma vì cứu một nhà ba người mà chấp nhận đổi đầu với toàn bộ người trong giang hồ, đó là cỡ nào điên cuồng cố chấp!?

Hơn nữa nếu nói là Ngô Chính là cố ý, thì lại lịch hành vi từ trước đến nay lại hoàn toàn phù hợp điều đó, ngược lại càng trùng hợp với phương thức điên cuồng vì cứu người mà giết người của hán, phải nói chân tâm của hán là đúng, chỉ có cách làm là sai mà thôi, bởi vậy Phong Thanh Dương cũng rất không nguyên ý phải đổi đầu với hán, không phải là sợ hãi thất bại, chỉ là không muốn mù quáng chiến đấu một cách không có ý nghĩa.

Lại nói Phong Thanh Dương cũng không quá thiết tha đối với môn phái hưng thịnh suy thoái gì đó, hành động chống đỡ Ngũ Nhạc kiếm phái tồn tại cũng chỉ là một phần trách nhiệm của Phong Thanh Dương không thể chối bỏ, giữ lại Hoa Sơn tồn tại là được, không nhất thiết phải quá cưỡng cầu.

- Hừ, nói như người thì cái chết của bao nhiêu huynh đệ người của ta không phải là tất cả đều trở thành vô nghĩa!? ta hôm nay nhất quyết là muốn Ngũ Nhạc kiếm phái từ nay biến mất trên giang hồ, người có phải cũng nhất quyết muốn ngăn cản!?

Ngô Chính một khi đã diễn xuất thì tuyệt đối phải nhập tâm không thể lơ là, hàng tá điểm sát lục trước mắt, nói bỏ qua liền bỏ qua!? Vậy không phải bao nhiêu cái huynh đệ trung tâm với hán chết đi chẳng phải là uổng mạng!? Ngô Chính trước nay không chịu thua lỗ, nhất định phải đòi lại cả lời lẫn lãi, lúc này đã đưa mắt ra hiệu cho Đông Phương Bạch chuẩn bị nghênh chiến.

Đám người Quý Dao Tử trên tay cũng đã cầm sẵn binh khí lui về phía hậu phương Ngô Chính sẵn sàng tác chiến, bọn hán cũng minh bạch tên lão già trước mắt có thể khiến Ngô Chính nhiều lời tranh cãi như vậy tuyệt đối không phải là tầm thường, bằng không lấy tác phong làm việc của Ngô Chính trước nay đã là muốn động thủ ra tay không cần phải phung phí nước bọt.

- Ài, ta chỉ hy vọng tiểu hữu có thể cho lão già như ta một chút mặt mũi mà bỏ qua cho Hoa Sơn kiếm phái một đám hậu bối vô tri không hiểu đối nhân xử thế, nếu như người đồng ý ta cũng không muốn lại tiếp tục can thiệp vào thêm sâu.

Phong Thanh Dương vô cùng bất đắc dĩ chỉ có thể cậy nhờ chút mặt mũi níu kéo cho Hoa Sơn kiếm phái một chút hy vọng tồn tại, hơn nữa nhân quang của Phong Thanh Dương vẫn là rất tốt, Ngô Chính đến đây là đã có chuẩn bị chu toàn, chỉ cần Đông Phương Bạch một người nữ tử cũng đã có tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi tuyệt đối có thể cầm chân hán trong một khoảng thời gian dài, chưa kể Ngô Chính thâm bất khả trắc đến cả Phong Thanh Dương còn không thể xem thấu, chỉ ít cũng là tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi, không phải là Phong Thanh Dương hao mòn chiến lực theo năm tháng lúc bấy giờ có thể đối kháng, bởi vậy lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này chỉ có thể là cậy già sức yếu mà cầu xin đối phương.

- Người... ài, dù sao Hoa Sơn kiếm phái không phải tất cả đều là nguy quân tử, chỉ ít tiểu tử Lệnh Hồ Xung kia ta vẫn là rất thương thức, bỏ qua cho các người lần này vậy, nhưng là... nếu có lần sau thì dù là Phong Thanh Dương tiền bối cũng đừng trách ta không nhìn mặt mũi.

Nghe xong lời nói của Phong Thanh Dương, Ngô Chính cũng là ghen hờn trần trối không thôi, hán không ngờ Phong Thanh Dương gùm càng già càng cay tâm nhìn có thể sáng suốt đến như vậy, trong tình huống này còn có thể tỉnh táo cân nhắc được mắt, bỏ xuống trên mặt sĩ diện hão phốt lò lòi khiêu khích của Ngô Chính, còn cậy già củi mình nhường một nấc bậc thang, Ngô Chính dù là vô liêm sỉ đến đâu lúc này cũng không thể không bước xuống a.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Người không giữ lời!?

Tuy lời nói Phong Thanh Dương lui một bước, nhưng không phải là ngại chiến mà bởi vì dù cho muốn chiến thì cũng đã biết trước kết quả nhất định sẽ không đi đến đâu, rốt cuộc còn kéo theo tính mạng của một đám hậu bối Hoa Sơn kiếm phái, rất không đáng để đánh cược!

Lại nói Ngô Chính cũng rất muốn đẩy lên mâu thuẫn với Phong Thanh Dương, đồng thời cũng là thuận tiện cho Ngô Chính muốn sau này khiêu chiến Phong Thanh Dương.

Tất nhiên lấy tính cách của Phong Thanh Dương cho dù không có mâu thuẫn cũng sẽ chấp nhận luận bàn như một sự tôn trọng đối với đối thủ cùng cảnh giới, nhưng là đối với Ngô Chính chiến đấu hình thức như vậy thật là vô nghĩa, trong chiến đấu vẫn còn giữ lễ cũng chẳng khác nào là tiểu hài tử ấu đã sau đó hòa giải, rất không thú vị lại còn rất khó phân ra cao thấp, ngoài việc tiêu tốn thời gian cũng chẳng được thêm ích lợi gì.

Phải biết kinh nghiệm đối chiến của Ngô Chính đều là luyện ra từ trong sinh tử, không phải tự nhiên mà thành, còn nhớ khi hắn đối chiến với hai tên cầm y vệ tuyệt đỉnh sơ kỳ cao thủ, hắn có thể giết được Tiểu Chi Thiên không phải là bởi vì chênh lệch lực lượng mà là từ kinh nghiệm tác chiến phong phú ưu thế, Ngô Chính làm được như thế có phần công lao là nhờ ngộ tính bất phàm nhưng không phải chỉ là đơn thuần như vậy, phần lớn công lao chính từ bên trong rắn lành sinh tử mà nghiệm ra.

Bởi vậy nếu muốn chiến lực lại có vượt bậc tiến bộ, trừ phi lại có ai đó tiếp tục thúc ép hắn rơi vào tuyệt cảnh, từ nơi tận cùng tuyệt vọng tự mình vùng vẫy thoát ra mới có thể lại lĩnh ngộ thêm nhiều thứ mới mẻ, bằng không dù là cùng Phong Thanh Dương giao đấu nhưng nếu chỉ là luận bàn giữ lễ thì ngoại trừ giúp hắn đi thêm một bước hoàn thành chính tuyến nhiệm vụ, ngoài ra không còn động lực nào khác.

Tuy nhiên Phong Thanh Dương dường như không muốn tặng cho Ngô Chính một cơ hội thật tốt như thế, vẫn giữ phong thái tiền bối bao dung tất cả không để ý đến những tiểu tiết nhỏ nhặt, nhưng hành động của hắn trong mắt Ngô Chính dù là vô tình hay hữu ý đều đã được nhận định Phong Thanh Dương chính là một con “cáo già” không sai.

- Lệnh Hồ Xung!?

Phong Thanh Dương nghe xong lời nói không khỏi phải kinh nghi, Lệnh Hồ Xung làm người khẳng khái hào sảng rất được Phong Thanh Dương thưởng thức, cũng âm thầm từ trong bóng tối quan sát hắn từ rất lâu, nhưng từ sau sự kiện Phúc Châu lại không còn nghe tung tích, Phong Thanh Dương còn tưởng rằng Lệnh Hồ Xung cũng khó thoát khỏi bị kịch lần đó, nhưng lúc này Phong Thanh Dương lại nghe được từ miệng Tiểu Diện Huyết Ma gián tiếp khẳng định Lệnh Hồ Xung còn sống! Phải chăng là tiểu tử Lệnh Hồ Xung này làm người rất không tồi được Tiểu Diện Huyết Ma thưởng thức, tha cho hắn một cái mạng!?

- Tiểu hữu, ngươi nói như vậy là Lệnh Hồ Xung còn sống!?

Phong Thanh Dương thần sắc hiem có kinh ngạc, phải nói Hoa Sơn kiếm phái bây giờ toàn bộ cao tầng đều bị tiêu diệt chỉ còn lại một đám người tam lưu nhị lưu tăng thứ, nếu Lệnh Hồ Xung vẫn còn sống sót như vậy Hoa Sơn kiếm phái tuy không dám chắc sẽ có cơ hội ngẩng đầu, nhưng là sau khi Phong Thanh Dương tuổi già đã đến giới hạn không thể làm gì hơn, chỉ ít vẫn còn có một Lệnh Hồ Xung chống đỡ cho Hoa Sơn kiếm phái tồn tại.

- Không sai, tiểu tử này rất không tệ, ta vẫn là không muốn xuống tay với hắn a.

Không để Phong Thanh Dương thất vọng, Ngô Chính cũng không muốn che giấu, dù sao Lệnh Hồ Xung bị kịch môn phái là do một tay Ngô Chính làm ra, Lệnh Hồ Xung lần này có thể nhặt lại được cái mạng cũng là nhờ duyên phúc của hắn tình cờ kết giao với Ngô Chính khi còn ở Thiên Thanh Lâu, cũng thật may cho Lệnh Hồ Xung khi đó Ngô Chính thay đổi kế hoạch trong phút chót, bằng không không biết Lệnh Hồ Xung lúc này biết chừng đã bị biến thành một con “tửu ma”, không còn một chút ý chí muốn sống sót.

- Ta vẫn phải đa tạ tiểu hữu nương tay với hắn a, các ngươi cũng theo ta trở về đi thôi!

Nhận được lời khẳng định của Ngô Chính, để Phong Thanh Dương phần nào cũng nhẹ nhõm trong lòng, lại hướng về phía đám người Hoa Sơn kiếm phái đang bị Ngô Chính chân nhiếp kia thúc giục trở về tránh để Ngô Chính bỗng nhiên không vui lại tự dừng đối ý.

Lại nói Hoa Sơn kiếm phái đám người sau khi trông thấy Phong Thanh Dương bức này tiền bối cũng phải nhường nhịn Ngô Chính đến mấy phần, khiến bọn hắn tâm can đã gần như tuyệt vọng lúc này nghe được lời nói đương nhiên sẽ không dám chậm trễ, cấp bách từ phía hậu phương Ngô Chính rón rén trở về bên cạnh Phong Thanh Dương.

Tuy nhiên ngay khi bọn hắn đưa lưng về phía Ngô Chính, ngay lúc này bỗng nhiên hai đạo kiếm khí sắc bén linh hoạt nhắm về Hoa Sơn kiếm phái hai tên trung niên lẫn trong đám người, chớp mắt chưa đến nửa giây chỉ thấy bọn hắn hai người thần sắc vẫn không hay biết chuyện gì xảy ra, đôi chân đã quy xuống đất, lại theo quán tính toàn thân ngã nhào về phía trước.

Đã chết!

- Ngươi!? Tiểu hữu, ngươi là không giữ lời?

Phong Thanh Dương không kịp đề phòng đến lúc phát giác đã thấy hai tên hậu bối Hoa Sơn kiếm phái này chỉ còn là hai cái thi thể, lúc bấy giờ không giữ được vẻ bình thản trên gương mặt, vô cùng phẫn nộ bộc phát khí thế hướng về phía Ngô Chính, nghiêm giọng chất vấn.

Đám người Hoa Sơn kiếm phái còn lại trông thấy đồng bạn thi thể, lúc này đã điên cuồng kinh hãi thật nhanh chạy về phía hậu phương Phong Thanh Dương, khép nép đáng người bám lấy trường bào nấp ở sau lưng.

- Ha ha... ta nói không giết Hoa Sơn kiếm phái ngươi, chứ không phải là sẽ tha cho hai tên gián điệp Thiếu Lâm tự này, Phong Thanh Dương tiền bối còn cần phải đa tạ ta giúp ngươi trừ khử họa ngầm a, nếu ngươi không tin có thể tự mình trở về điều tra thực hư ắt sẽ rõ, ta tin lấy bản lĩnh của ngươi chắc sẽ không thành vấn đề.

Đúng vậy, từ khi đặt chân đến Lưu phủ Ngô Chính đã có thể nhìn ra được thân phận của hai tên gián điệp này, kể đến cũng là tình cờ năm năm trước đây Ngô Chính bắt gặp được bọn hán còn đang trên đường tiếp cận Ngũ Nhạc kiếm phái, Ngô Chính dù là nhiều lần đích thân điều tra hướng đi của bọn hán nhưng sau đó lại mất hán đi tung tích, nếu không phải là tình cờ vậy thì không sai chính là Thiếu Lâm tự cố ý tung hỏa mù khiến Ngô Chính lạc mất dấu vết, nhưng mà ai có ngờ năm năm sau trong tình cảnh như thế này lại để hán bắt gặp được.

Hai tên này không ai khác chính là Huyền Lão và Mã Phàm, sau khi Ngô Chính rời đi Hắc Long trại lưu lạc đến một tòa thành tình cờ lại gặp được bọn hán, phải nói sau năm năm trôi qua Huyền Lão, Mã Phàm hai người cũng đã đạt được nhị lưu đỉnh phong tu vi, nếu không có Ngô Chính vạch mặt lúc này không nghi ngờ trong tương lai gần một ngày nào đó khi Hoa Sơn kiếm phái đang trong tình cảnh thiếu vắng nhân tài, bọn hán hai người chính là người đầu tót quyền lực từ bên trong.

Lại nói nếu không có sự kiện Ngô Chính xuất hiện ở đây lần này, biết chừng Ngũ Nhạc cũng sẽ bị Thiếu Lâm tự dần dà kiểm soát trong lòng bàn tay, đương nhiên Ngô Chính sẽ không ngu ngốc đến mức tin tưởng rằng Thiếu Lâm tự sẽ chỉ cái người gián điệp bên trong Hoa Sơn kiếm phái, chỉ là đã trôi qua năm năm Ngô Chính cũng vô phương phân biệt đâu là người Thiếu Lâm tự, đâu là Ngũ Nhạc kiếm phái người, tốt nhất vẫn là giết quách toàn bộ, tránh hậu họa sau này vượt tầm kiểm soát.

- Được, nếu đúng là như vậy ta trước vẫn là đa tạ tiểu hữu, chúng ta đi thôi!

Phong Thanh Dương tất nhiên sẽ không ngu ngốc trở mặt với Ngô Chính lúc này, dù không biết rõ câu chuyện thực hư là như thế nào, nhưng không nghi ngờ nếu vừa rồi Ngô Chính muốn giết chết toàn bộ Hoa Sơn kiếm phái người Phong Thanh Dương cũng chỉ có thể đứng nhìn không kịp trở tay, một đạo kiếm khí tuyệt luân như thế dù Phong Thanh Dương tự mình chống đỡ cũng phải chật vật một phen không chừng, lại nói nếu như đó không phải là toàn bộ thực lực của Ngô Chính vậy thì... cũng quá điên cuồng đi!

Hơn ai hết Phong Thanh Dương minh bạch thực lực của hán lúc này, nếu là thời kỳ đỉnh phong chưa chắc mọi chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng đơn giản như vậy, nhưng là hiện tại hán phát huy chưa đến bảy tám phần mười chiến lực lại cùng lúc đối mặt với hai cái tuyệt đỉnh hậu kỳ cao thủ, không cần phải bàn cãi, Phong Thanh Dương đã biết rõ kết cục.

Hơn nữa tuy nói Phong Thanh Dương quy ẩn giang hồ không quan tâm đến thế sự, nhưng khoảng thời gian gần đây tái xuất giang hồ cũng biết được ít nhiều thế cục hiện nay diễn biến, mà Ngô Chính cũng không có lý do để nói dối hán, trước hết vẫn là phải trở về điều tra xác minh thực hư ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngô Chính bắt đắ đi

Rất nhanh Phong Thanh Dương cùng Hoa Sơn kiếm phái đám người không một lời đã lặng lẽ ly khai, lúc bấy giờ bên trong Lưu phủ đại sảnh sa hoa tráng lệ thừa vắng bóng người, chỉ còn lại Hành Sơn kiếm phái, Tung Sơn kiếm phái cùng Thái Sơn kiếm phái đám người, bên cạnh đó còn có Lưu Chính Phong và đông đảo các đệ tử lúc này cũng đã lui xuống nội đường, không một ai dám ngó ghé đến nơi này, còn có tên quan viên trên người xiêm y đã vấy bẩn vết máu của Lưu Chính Phong, lúc này đã sợ hãi đến ướt cả quần, không dám thở mạnh một hơi chỉ hy vọng không ai chú ý đến sự tồn tại của hán, giống như là một con cừu trôi dạt giữa bầy sói.

- Công tử, còn đám người này phải giải quyết thế nào?

Mị Ảnh Nữ một bên khinh thường liếc nhìn đám người Ngũ Nhạc đang co rút lại với nhau, sau đó quay sang hỏi thăm Ngô Chính.

- Hay là để ta giết quách bọn hán đi, ta cũng rất chướng mắt đám người nguy quân tử này!

Mã Hành Phàm cũng rất xông xáo muốn xung phong làm việc “nghĩa”, trong mắt hán nhìn đám người kia chẳng khác gì là người đã chết, chỉ muốn đem bọn hán trở thành dụng cụ luyện “tay nghề” một chút, dù sao từ sau sự kiện Phúc Châu hán đã lâu không có động thủ, khó trách cả người cảm thấy ngứa ngáy.

Tuy nhiên nghe xong hai người lời nói, Ngô Chính trong lòng rất muốn đem đầu của Mã Hành Phàm đám người ngu ngốc này từng người một gõ đến sưng phồng lên mới thôi, đây là điểm sát lục a, dù sao trong đám người Hằng Sơn kiếm phái vẫn có một cái đỉnh tiêm cao thủ Đỉnh Dật sư thái, không thể lãng phí như vậy được.

- Không cần bản tay các người, vẫn là để ta giải quyết đi thôi.

- Hừ, ra tay đi, chết thì là chết, ta Hằng Sơn kiếm phái đệ tử cũng không có ai tham sống sợ chết như vậy!

Đỉnh Dật sư thái im hơi lặng tiếng bấy lâu cũng đã minh bạch tình thế của mình lúc này, đến Phong Thanh Dương tiền bối đòi trước Hoa Sơn kiếm phái còn muốn nhường nhịn Tiểu Diện Huyết Ma nấy phần, chớ nói chi chi là một cái đỉnh tiêm cao thủ như nàng!? Biết chắc kết cục đã không thể cứu vãn chi bằng khẳng khái nhận lấy cái chết, còn hơn là chịu nhục mà tiếp tục sống sót.

- Rất tốt! Chỉ bằng một lời nói này đủ để ta dành cho ngươi một phần tôn trọng, tuy nhiên vẫn là xuống âm ti đi thôi.

Ngô Chính tất nhiên sẽ không keo kiệt cho Đinh Dật sư thái vài lời khen, nhưng là kết cục hôm nay đã định, dù là ai cũng vô phương giữ lại mạng sống của bọn hắn.

- Lại có người đến!

Đương lúc Ngô Chính động tác súc thế đợi phát, Đông Phương Bạch bỗng nhiên lại lên tiếng nhắc nhở, bên ngoài lại tiếp tục có người muốn đến làm kỷ hà can mũi!?

- Đông Phương, bên ngoài người đến chính là phụ thân của Nghi Lâm, Bất Giới hòa thượng! Ngươi mang theo Mị Ảnh Nữ đám người trước ngăn cản hắn lại, nếu hắn lại không biết điều thì... tùy ngươi xử lý!

Ngô Chính cảm nhận được khí lưu của người đến ngay lập tức đã lập tức đã nhận biết được thân phận, hắn lúc này thật sự có chút tức giận, trước đã cảnh cáo Bất Giới hòa thượng mang theo Nghi Lâm rời đi, nhưng không ngờ Bất Giới hòa thượng lại ngu ngốc như thế, nếu Ngô Chính đoán không nhầm thì hắn là Bất Giới hòa thượng bị Nghi Lâm cảm hóa nói ra chân tướng sự việc, sau đó lại nghe lời cầu xin của Nghi Lâm mà đến đây hồng cứu vớt Đinh Dật sư thái sư phụ nàng một mạng.

Tuy nhiên hết Mạc Đại tiên sinh, lại đến Phong Thanh Dương tiền bối, bây giờ còn thêm một cái Bất Giới hòa thượng muốn giữ lại mạng sống của Ngũ Nhạc kiếm phái đám người!? Ngô Chính hắn từ khi nào lại nhân từ như thế!? Năm lần bảy lượt khiêu khích kiên nhẫn của Ngô Chính, nếu không phải là vì Đông Phương Bạch nâng thì câu nói vừa rồi đã không phải là “tùy ngươi xử lý” mà là vốn vẹn chỉ một chữ: “Giết!”

Đông Phương Bạch cũng biết Ngô Chính lúc bây giờ đang tức giận, nếu không phải vì nàng còn có một cái muội muội là Nghi Lâm thì không nghĩ ngờ Bất Giới hòa thượng kết cục hôm nay chắc chắn là phải chết, Đông Phương Bạch cũng không muốn tôn thương đến Nghi Lâm cho nên chỉ có thể “tùy ý xử lý” thiết thời Ngô Chính Chính bắt đầu đi một chút.

Không chần chừ, Đông Phương Bạch nhanh chóng mang theo Mị Ảnh Nữ ly khai nơi này, tiếp cận bên ngoài cổng Lưu phủ ngăn cản Bất Giới hòa thượng tự mình muốn đến đây tìm chết.

Lúc bây giờ đại sảnh đã yên tĩnh hơn rất nhiều, ngoại trừ những con cá nằm trên thớt cũng chỉ có một cái Mạc Đại tiên sinh vẫn còn hững hờ không nghe không thấy ôm lấy đàn kiếm của mình đứng qua một bên.

- Ngô đệ, để bọn hắn ít một chút đau đớn ra đi thanh thản, không cần làm khó bọn hắn!

Mạc Đại tiên sinh bỗng nhiên lên tiếng, trong giọng nói không có lấy một tia xúc cảm, chỉ là hy vọng Ngô Chính có thể nhanh chóng chấm dứt tính mệnh đám người Tung Sơn, Thái Sơn và Hằng Sơn kiếm phái, không cần phải tiếp tục dày vò tinh thần bọn hắn.

- Ta sẽ!

Dứt lời, Lục Mạch Thần Kiếm súc thế trên tay Ngô Chính đã lâu lúc này toàn bộ huy động, Ngũ Nhạc kiếm phái, hay nói đúng hơn là Tam Nhạc kiếm phái đám người không nghĩ ngờ đã là cá nằm trên thớt không thể gãy dựa, trên thần sắc lúc này chỉ có lấy sợ hãi, tuyệt vọng, hối hận, không cam tâm, nhưng dù là gì đi nữa thì tất cả cũng đã quá muộn màng!

Từng tia huyết lưu tung tóe bên trong đại sảnh Lưu phủ, ngay sau đó là tiếng kêu la, tiếng mảnh chửi, tiếng gào thét thảm khóc, còn có cả âm thanh niệm phạt cầu xin phạt tổ ban phước an lành, hóa giải hết mọi khổ nạn trên nhân gian...

Nhưng nếu trên đời này thật sự có thần linh bảo bọc phù hộ cho chúng sinh, thì đã không tồn tại những tranh đấu triền miên tiếp diễn, nếu không có tranh đấu xảy ra càng không tồn tại cái gọi là giang hồ, mà giang hồ lại chính là đầm máu, một khi đặt chân vào nơi này thì cũng nên giác ngộ một ngày nào đó kết cục của mình mới phải!

Thời gian nửa tuần trà trôi qua, lúc bây giờ rải rác dưới mặt đất có hơn trăm cái thi thể bất động, huyết lưu loang đầy nền nhà nương theo trọng lực tí tách tí tách từng giọt rơi xuống bậc thềm, trên vũng máu vẫn còn in vết dấu chân của tên hung thủ duy nhất một người một tay làm ra.

Huyền Ảnh Từ Bào trên người Ngô Chính vẫn như thường lệ không lưu lại một đạo vết máu, tuy nhiên Ngô Chính không thèm chú ý đến, lúc này ý niệm vẫn đang đi vào trong đầu xem xét thu hoạch.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính

Tuổi tác: 18

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: đỉnh tiêm trung kỳ

Danh hào: Tiểu Diện Huyết Ma, Tiểu Diện Hiệp, Tiểu Diện Ma Đầu.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 4), Liệu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 1475 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 16740 (điểm danh vọng có thể dùng để chán nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

- Thẩm hại, cứ thế này thì giết mãi vẫn không đủ a! Ài, góp gió thành bão chỉ cần siêng năng là được.

Ngô Chính nhìn vào thông tin cá nhân, ngoại trừ điểm danh vọng vẫn như mọi khi khiến hắn rất hài lòng, còn có võ kỹ lĩnh ngộ trong thời gian qua hắn thường xuyên sử dụng lâu ngày bất tri bất giác đã đạt đến đại viên mãn cảnh giới, cũng đã không thể tăng lên được nữa.

Phải nói Ngô Chính rất thông minh chỉ hoái đối các võ kỹ hữu dụng nhất trong khoảng thời gian này, hắn mình bạch học nhiều mà không tinh cũng vô dụng, cân bằng giữa chất và lượng mới là phương thức tối ưu nhất.

Ngoại trừ điểm danh vọng và võ kỹ thỏa mãn yêu cầu ra thì điểm sát lục phải nói là vô cùng thẩm hại, từ khi hắn đặt chân đến đỉnh tiêm cảnh giới thì việc tích lũy điểm sát lục càng trở nên khó khăn gấp vạn lần, tuy nói là thế giới này vẫn không thiếu tuyệt đỉnh cao thủ để hắn giết, nhưng là Ngô Chính biết tìm bọn hắn ở đâu ra?

Những người này một khi đã đạt được tuyệt đỉnh cảnh giới thực lực, hầu hết đều không còn muốn xuất hiện trên giang hồ, không phải là không muốn can thiệp chuyện thế sự, nhưng là mọi việc đều có thủ hạ xuất thủ đi làm, còn cần bọn hắn phải nhọc thân!?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trên Hằng Sơn có một người đợi!

Chưa kể có những kẻ sau khi đạt đến tuyệt đỉnh cảnh giới cũng đã là đỉnh phong nhân vật trên thế giới này, nếu không phải là đang say mê hưởng lạc ở một nơi nào đó thì cũng là biệt tằm biệt tích du ngoạn khắp nơi nhằm truy cầu tiếp tục tăng lên cảnh giới, không phải cứ muốn là có thể dễ dàng nhìn thấy một cái tuyệt đỉnh cao thủ a.

Tuy là Ngô Chính không biết thế giới này tại sao lại không có cấp bậc cao hơn, nhưng không hẳn tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi đã là giới hạn, chỉ ít lấy hệ thống tồn tại là có thể giải thích.

Nói cách khác ở thế giới này tuyệt đỉnh đỉnh phong cảnh giới đã là giới hạn trong pháp tắc, không thể lại tiếp tục tăng lên, trừ phi Ngô Chính rời khỏi thế giới này đến một thế giới khác có cấp bậc cao hơn mới có thể có hy vọng trông thấy tuyệt đỉnh cao thủ đi lại đầy đường, mà đó cũng là một trong những lý do để Ngô Chính cấp bách muốn hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến ly khai nơi này, hơn nữa cái thế giới này hắn chơi đã muốn chán, cũng không hứng thú để ở lại.

Trầm mặc một khắc, Ngô Chính lại vứt bỏ tạp niệm phía sau, lúc này đưa mắt nhìn về phía Mạc Đại tiên sinh vẫn đang không nghe không thấy đứng tại nơi đó, không khỏi khiến Ngô Chính có chút kinh ngạc, Mạc Đại tiên sinh này hẳn là trải qua cũng không ít giết chóc a.

- Mạc Đại huynh, thật có lỗi ta vô ý làm bẩn nhà của ngươi, nhưng cũng không còn cách nào khác a.

Ngô Chính hài hước bắt đầu dĩ hướng về phía Mạc Đại tiên sinh cáo lỗi, dù sao cũng là xá “rác” tại nhà người ta, đương nhiên là phải qua lại khách khí vài lời nói.

Mạc Đại tiên sinh thường ngày rất ít khi trở về nơi này, tính đi tính lại cũng không hẳn đây đã là nhà của hắn, nên cũng rất không biết cách hài hước, nghiêm túc đáp lời Ngô Chính.

- Ngươi có thể tha cho bọn hắn tính mệnh đã là rất nhìn mặt chủ nhà, không cần xin lỗi.

Ngô Chính biết trò đùa của thế kỷ 21 không thể áp dụng được ở nơi này, rất không thú vị cho qua, lúc này lại nhìn về phía Lưu Chính Phong thần sắc thất thần ngơ ngác nhìn về phía đồng thi thế kia, trên vai vẫn còn lưu lại đạo huyết tích trước đó bị Ngô Chính đá thương.

- Nhìn mặt Mạc Đại huynh ta cũng không muốn làm khó dễ Lưu Chính Phong ngươi, nhưng còn hần... ta có nên hay không giết chết ngươi trừ bỏ hậu hoạn!?

Ngô Chính hai tay chắp sau lưng liếc nửa con mắt về phía Lưu Chính Phong qua loa vài lời, sau đó quay sang tên quan viên đang ẩn nấp phía sau một cái ghế kia, trên mặt cũng tỏ ra phân vân có nên giết hay là không.

- Ta, ta, ta không nhìn thấy gì hết, ta sẽ không nói chuyện này cho hoàng thượng, đừng giết ta, chỉ cần ngươi không giết ta, hu hu...

Tên quan viên phát giác Ngô Chính đang nhìn chăm chăm lấy mình, thần sắc trở nên kinh hoàng sợ hãi, hai chân theo phản xạ không ngừng chà xát mặt đất đạp lùi về sau, cả người dí sát vào vách tường như muốn độn thổ biến mất, trên người hần còn có một mùi hôi khai bốc lên cực kỳ kinh tởm lẫn át cả huyết tanh đang bao phủ không gian.

- Con mẹ nó, ngươi...

Ngô Chính thật sự “cạn lời” không biết phải dùng từ ngữ nào để nói hần, tên quan viên này tâm hồn cũng quá trẻ thơ yếu ớt đi, Ngô Chính chỉ liếc mắt dọa dẫm một câu mà đã tuông ra hết cả quần, không biết nếu nói thêm câu nữa hần sẽ lại biến thành cái dạng gì kinh tởm.

- Cút về kể cho đức hoàng thượng của ngươi toàn bộ sự việc hôm nay, còn có, nói với hần ta không quan tâm hần muốn làm gì, nhưng tốt nhất đừng phiền phức đến ta là được.

Ngô Chính chán ghét không muốn dây dưa chơi đùa với tên quan viên này nữa, dứt khoát nói ra ý chính, sau đó làm động tác xua đuổi phẩy tay ra hiệu phóng thích hần rồi đi.

- Được, được, ta sẽ làm theo lời ngươi, đa tạ ngươi, ta cút, ta cút ngay...

Tên quan viên nghe được Ngô Chính muốn buông tha cho hần, lúc này đã quên hết bộ dạng xấu xí trước đó, điên cuồng kinh hỉ giọng điệu lấp bắp tạ ơn, sau đó hướng cổng chính Lưu phủ lao ra, trong lúc còn không ít lần vấp ngã lộn cùi dưới đất.

- Mạc Đại huynh, ta còn có việc cần phải giải quyết, trước vẫn là cáo từ.

Dứt lời, Ngô Chính cũng không đợi Mạc Đại tiên sinh đáp lời đã ly khai đại sảnh Lưu phủ, để lại nơi này ngoại trừ hai cái người sống, còn lại chẳng khác gì là một bãi tha ma được trang hoàng lộng lẫy.

...

Dưới chân Hành Sơn, Ngô Chính truy tìm Đông Phương Bạch bọn người lúc này đã có mặt ở nơi đây.

Quan sát phía trước, Mị Ảnh Nữ đám người từ phía bao vây lấy một tên đại hòa thượng vóc người cao lớn nhưng dáng vẻ lại vô cùng thâm trầm chật vật, trên khoe miệng còn lưu lại đạo vết máu, chắc hẳn trước đó chịu không ít tổn thương, bên trong vòng vây còn có một người nữ tử tiểu diện tử y đặc điểm đang đứng phía đối diện, trên tay nàng phe phẩy mấy cây kim châm trông động tác như là đang uy hiếp tên đại hòa thượng kia.

()

Trông thấy tình cảnh lúc bấy giờ, Ngô Chính cũng không khỏi cười thầm trong bụng, Đông Phương Bạch “tùy ý xử lý” cũng không thể xem thường, nhìn dáng dấp của Bất Giới hòa thượng có vẻ trước đó chịu không ít đau khổ dưới tay Đông Phương Bạch, hơn nữa lấy tính cách cố chấp của hần tất nhiên sẽ không từ bỏ dễ dàng như thế, cũng thể trách Đông Phương Bạch ra tay quá tàn nhẫn a.

- Lão lừa trọc, ta trước có hảo ý cảnh báo ngươi, ngươi lại không lọt tai lời nói của ta!?

Ngô Chính rất không thú vị đứng xem bọn hần cả đám bất động cứ thế trừng mắt lẫn nhau, lúc này xuất hiện đi tới về phía đám người, giọng điệu bực tức lên tiếng.

- Công tử!

Mị Ảnh Nữ đám người nhận ra giọng nói của Ngô Chính, lại phát giác thân ảnh của hần đã tiếp cận đến đây, mọi người đồng loạt đều buông xuống vũ khí.

- Giải quyết xong?

Đông Phương Bạch cũng đã chú ý đến Ngô Chính từ lúc xuất hiện, chỉ là không lên tiếng mà thôi, lúc này cũng không ngạc nhiên nhìn phía thân ảnh vừa mới đến, nhẹ giọng hỏi.

Ngô Chính gật đầu đáp lời, lại nhìn về phía Bất Giới hòa thượng thâm trầm dáng dấp để Ngô Chính cũng không khỏi buồn cười không thể tức giận như trước đó được nữa.

Phải nói Đông Phương Bạch ra tay quá tàn nhẫn không lưu tình, Bất Giới hòa thượng lúc bấy giờ cả người đều là kim châm biến dạng chẳng khác gì là một con nhím hình người, hầu hết tuy không nhắm vào tử huyệt nhưng là đau đớn cũng không phải là người bình thường có thể chịu được a, liền nói đây

là Đông Phương Bạch cố ý trút giận cho Ngô Chính đi, bằng không lấy thực lực chênh lệch tu vi của nàng hoàn toàn có thể chế ngự Bất Giới hòa thượng mà không chút khó khăn.

- Ngươi là “ân công”? Tiểu Diện Huyết Ma!

Bất Giới hòa thượng trông thấy nam tử Bạch Thiết Tiểu Diện cùng Huyền Ảnh Tử Bào đặc điểm liền có thể dễ dàng nhận biết thân phận của hắn, dù sao trên giang hồ cũng không có ai đặc điểm tương tự như vậy, hơn nữa nghe qua lời nói của hắn không nghi ngờ hắn chính là vị kia thần thần bí bí “ân công”.

Lại nói trên giang hồ hiện nay cái tên Tiểu Diện Huyết Ma nhắc đến nghe qua đều chẳng khác nào là tiếng sấm bên tai, cho nên lai lịch hành vi từ trước đến nay của hắn cũng được mọi người bối móc liền Bất Giới hòa thượng ít nhiều cũng biết rõ, ngoại trừ sự kiện ở Phúc Châu ra, thì so sánh tác phong trước nay của hắn càng không ngoài ý muốn để nhiều người nợ hắn ân tình, gọi một tiếng “ân công” chấp nhận để hắn sai khiến cũng không phải là không thể.

- Ngươi đến trễ rồi, toàn bộ đều đã bị ta giết, ngươi cũng không cần tiếp tục lưu lại đây a, trên Hằng Sơn vẫn còn một người đợi ngươi tìm kiếm bấy lâu.

Dù sao giận thì cũng đã hết giận, Ngô Chính cũng không phải là nữ tử nhớ kỹ thù dai, vẫn là dứt khoát gợi ý cho hắn sớm ngày có thể chấm dứt được cái cục nợ này, bớt đi phần nào gánh nặng cho Ngô Chính, đồng thời cũng để Đông Phương Bạch có thể an tâm cắt đứt mọi liên hệ với thế giới này.

- Ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây, nhớ kỹ mang theo Nghi Lâm cùng thể tử của ngươi tìm kiếm một nơi nào đó mà an bề quy ẩn, không nên lại đặt chân đến giang hồ.

Dứt lời, Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch còn có Mị Ảnh Nữ đám người nhanh chóng ly khai nơi này, chính sự muốn làm cũng đã làm xong, lưu lại nơi này cũng vô tác dụng.

- Thế... thể tử của ta... trên Hằng Sơn... đợi!?

Dưới chân Hành Sơn lúc này chỉ còn lại Bất Giới hòa thượng thân ảnh một người, thất thần ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Ngô Chính đám người ly khai, trong miệng lại không ngừng lầm bầm những lời nói không có đầu không có đuôi, bất giác một tia lệ nóng từ khi nào không hay biết đã lăn dài trên khuôn mặt.

...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tiểu Diện Ma Đầu cầu kết với triều đình!?

Đã hơn một tuần trôi qua kể từ ngày Tiểu Diện Ma Đầu giết lên Lưu phủ bao vây uy hiếp toàn bộ các lộ quân hùng trên giang hồ.

Nghe nói Tiểu Diện Ma Đầu cầu kết với triều đình muốn triệt tiêu tất cả các thế lực có danh tiếng trên giang hồ, bằng chứng đầu tiên chính là từ sự kiện tàn sát hàng loạt danh môn chính phái người ở Phúc Châu, Tiểu Diện Ma Đầu lợi dụng phát tán ra tin tức về Tịch Tà Kiếm Phổ của nhà họ Lâm để thu hút nhân sĩ trên giang hồ tập trung đến nơi đây, sau đó nhờ vào uy vọng danh tiếng của Tiểu Diện Huyết Ma từ trước đến nay hành hiệp trượng nghĩa, mượn cơ bảo vệ Lâm Chân Nam một nhà ba người mà tàn sát hàng loạt các lộ anh hùng hào kiệt vì hiếu kỳ mà tham dự sự kiện tại Phúc Châu.

Chưa dừng lại ở đó, cách đây không lâu Lưu Chính Phong “rửa tay chậu vàng gác kiếm quy ẩn” mở tiệc chiêu đãi các lộ quân hùng trong thiên hạ, hội tụ tại đây hầu hết các nhân vật đại diện cho các môn phái thế lực lớn nhỏ trên giang hồ, nhân lúc này triều đình lại bắt lấy thân nhân của Lưu Chính Phong uy hiếp hắn phải tiếp nhận thánh chỉ đầu nhập dưới trướng của triều đình, đồng thời trở thành cái cớ để Tiểu Diện Ma Đầu tàn sát toàn bộ Hằng Sơn kiếm phái, Tung Sơn kiếm phái, Thái Sơn kiếm phái người có mặt lúc bấy giờ, duy nhất Hành Sơn kiếm phái bởi vì gia nhập nương nhờ triều đình may mắn thoát khỏi đại nạn, còn có Phong Thanh Dương tiền bối đời trước của Hoa Sơn kiếm phái đã biệt tăm biệt tích quy ẩn giang hồ từ lâu nay lại tái xuất mới có thể cứu vãng hậu nhân tính mạng.

Còn được biết Tiểu Diện Ma Đầu sau khi ly khai đã buông tha cho chó săn triều đình không giết, từ đó có thể biết được Tiểu Diện Ma Đầu bị mua chuộc âm mưu cầu kết với triều đình nhằm chèn ép các thế lực trên giang hồ, những người có mặt hôm đó may mắn sống sót trở về đều như điên cuồng sợ hãi, có người còn đánh mất đi thần trí vì tận mắt chứng kiến hành động huyết tính giết người tàn nhẫn của Tiểu Diện Ma Đầu, nghe nói nếu có ai không may lọt vào tay hắn kết cục chính là phanh thây chia năm sẻ bảy chết không đến không thể lại chết hơn.

Nghe được tin tức về sau tất cả mọi người lúc này ai nấy đều hoang mang lo sợ ăn ngủ không yên, hiện nay trên giang hồ hàng loạt các thế lực bày tỏ thái độ phản nộ của mình bằng cách huy động toàn bộ lực lượng lùng giết Tiểu Diện Ma Đầu, tất cả đều lập lời thề nếu để Tiểu Diện Ma Đầu lọt vào tay bọn họ tuyệt sẽ để hắn muốn sống cũng không được, muốn chết càng không xong.

Tuy nhiên thông qua lời kể chứng kiến Tiểu Diện Ma Đầu võ công cao siêu không phải là một hai cái thế lực có thể làm khó được hắn, bằng chứng chính là lai lịch hành vi của Tiểu Diện Ma Đầu trước kia mượn cơ hành hiệp trượng nghĩa đã tiêu diệt tận gốc không ít các tổ chức thế lực trên giang hồ, phần nào cũng đã làm suy yếu đi lực lượng tổng thể.

Hơn nữa tình thế lúc này đã đạt đến tình trạng báo động vô cùng khẩn cấp, ai cũng biết triều đình bấy lâu từ trong bóng tối không ngừng chèn ép các thế lực đỉnh tiêm nhất lưu trên giang hồ nhằm củng cố địa vị của chính mình, hiện nay lại có thêm một cái Tiểu Diện Ma Đầu bên ngoài ánh sáng công khai chém giết liên tiếp không ngừng làm suy yếu đi cao tăng lực lượng của các thế lực, nếu không có biện pháp ngay bây giờ khẳng định không nghi ngờ giang hồ sớm muộn cũng sẽ trở thành cái ao sau vườn của triều đình, để bọn hán muốn câu lúc nào thì câu, muốn bắt khi nào thì bắt.

Thế nên lúc bấy giờ hiếm hoi tất cả mọi người đều đồng tình có chung một kiến nghị, chính là kêu gọi sự can thiệp giúp đỡ của Thiếu Lâm tự và Võ Đang phái hai cái thế lực môn phái sừng sững chỉ tồn bấy lâu trên giang hồ, đồng thời mong muốn bọn hán ra mặt dẫn dắt quần hùng trong thiên hạ chống lại mối hiểm họa uy hiếp hiện nay.

Những ngày gần đây các tổ chức thế lực lớn nhỏ đều tự mình cử ra đại diện một đường đồng hành tiến về Thiếu Lâm tự và Võ Đang Sơn thành khẩn muốn thành lập một liên minh cùng nhau đồng lòng lẫn nhau bảo hộ, đồng thời cử ra một người toàn diện về nhân phẩm và võ công phục chúng để trở thành minh chủ dẫn dắt vô lâm quần hùng.

Tuy nhiên kiến nghị này mau chóng lại dẫn đến mâu thuẫn rất khó giải quyết, hiện nay thế cục trên giang hồ hỗn loạn, Ngũ Nhạc kiếm phái bây giờ chỉ còn thoi thóp một hơi thở đã đánh mất đi địa vị của chính mình, lúc bấy giờ chỉ còn lại Thiếu Lâm tự cùng Võ Đang phái đồng thời được mọi người công nhận là hai thế lực đỉnh tiêm đứng đầu trong thiên hạ, nhưng là một cái đỉnh kim tự tháp không đủ để hai người có thể cùng đứng, muốn liên minh thống nhất giang hồ vậy nhất định phải biết được rốt cuộc là ai mới có tư cách làm người dẫn đầu, là Thiếu Lâm tự hay là Võ Đang phái!?

Khi nói về hai môn phái này cùng là lịch sử lâu đời nội tình thâm hậu không thể đo lường, một bên là tăng nhân một bên là đạo sĩ nhưng chung quy đều có cùng một đặc điểm, đó chính là yêu thích thanh tịnh yên tĩnh không muốn tranh chấp với đời, rất đáng để mọi người khâm phục kính trọng lấy đó làm gương mà noi theo, nhưng cũng chính bởi vì như vậy mới làm cho tất cả các thế lực cảm thấy vô cùng khó xử phân vân không biết chọn ai, tuy là mỗi người đều có bất đồng ý kiến nhưng chung quy vẫn là phải chờ đợi câu trả lời của người trong cuộc.

Thời gian cứ thế trôi qua, giang hồ lúc này đã “nóng hổi” hơn bao giờ hết, tuy nhiên cho đến bây giờ mọi thứ vẫn tiếp tục lâm vào bế tắc.

.....

Tại một nơi sơn lâm cách biệt với mọi thế sự trên giang hồ, bên trong một tiểu thôn cuộc sống của người dân nơi đây vẫn cứ bình đạm thông thả trôi qua, tuy là mười phần giản dị đơn sơ, nhưng cũng là vô lo vô ưu không đau đầu nghĩ ngợi.

- Sư phụ, người xem, ta đã có thể đánh ra một đạo kiếm khí rồi!

Bên ngoài sân trồng một căn nhà trong thôn, xung quanh bốn phía ngăn cách bởi bốn bức tường thấp cũ kỹ loang lổ, lúc này một tên thanh niên trên người y phục da thú xô cửa xông vào kích động kêu lên.

- Phiền phức chết ta rồi, cút!

Cách đó không xa trên một cái ghế nằm, Thanh niên bạch y đang phe phẩy quạt rom trên tay bỗng nhiên nghe tiếng kêu la, tức giận ném cái quạt rom về phía thanh niên y phục da thú, sau đó quát lên.

- A, sư phụ bớt giận, ta chỉ muốn khoe chút thành quả a.

Thanh niên y phục da thú này còn có thể là ngoại trừ Lâm Bình Chi, trước đó đã được Ngô Chính truyền thụ Lục Mạch Thần Kiếm, cách biệt mấy ngày đã có thể nhập môn một đạo Thương Dương Kiếm, tuy không thể so sánh với Ngô Chính người chỉ mất một giây lợi dụng hệ thống đã có thể lĩnh ngộ, nhưng nếu so sánh với thiên tài trong thiên hạ cũng đã là không một chút thua kém.

- Ta nói ngươi cút là cút đi giang hồ, quấy ra một chút cái gọi là thành tựu, bằng không cũng đừng có trở về đây gặp ta!

Người nói chính là Ngô Chính, lúc này không phải trong vai Tiểu Diện Ma Đầu, trên người bạch y thường phục trông giống như thư sinh công tử, hình tượng rất không đáng chú ý.

- Ta có thể xông vào giang hồ? Sư phụ người thật sự không ngăn cản ta nữa?

Lâm Bình Chi có chút ngạc nhiên, hán bây giờ đã là nhị lưu sơ kỳ cao thủ, cũng rất mong mỏi được hành tẩu giang hồ, thực hiện ước thệ ngày trước của hán với Ngô Chính sau khi gia nhập môn hạ, nhưng ngặt nỗi năm lần bảy lượt đều bị Ngô Chính ngăn cản, mà mỗi lần như thế đều bị mắng chửi xối xả cái gì mà “oschos”, “sửu nhĩ” không biết biết trời cao đất dày, nhưng chung quy toàn là từ ngữ thâm thúy sâu xa rất khó lĩnh ngộ.

Tuy nói đám người Mị Ảnh Nữ, Quý Dao Tử đối xử với hán rất tốt, còn có cả sư nương Đông Phương Bạch thường hay chỉ điểm hán tu luyện, nhưng là suốt ngày quanh quẩn trong thôn xóm rừng rú cũng có chút chán chường không biết làm gì, hơn nữa Lâm Bình Chi cũng rất nhớ phụ mẫu của mình, trước đó Lâm Chấn Nam phụ thê hai người cũng có lưu cho hán địa điểm ẩn cư, cho nên hán rất muốn tìm một cơ hội trở về thăm hai người.

(Tự thuật: Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống là bộ truyện mình đã hoàn thành dàn ý khoảng hơn một năm trước nhưng bởi vì quá bận bịu chăm lo cuộc sống nên không có thời gian ngồi viết, chỉ là gần đây đã là phần nào ổn định, tuy nhiên trong khoảng thời gian qua mình có đọc không ít võ hiệp đồng nhân truyện, phát hiện có rất nhiều tình tiết tình cờ lại trùng lặp với dàn ý của mình, bởi vì rất không can tâm, cho nên từ khoảng chương 20 trở đi mình đã cố ý thay đổi bố cục được thiết lập sẵn trong truyện, cho đến chương 51 hầu như ở map “Tiểu Ngạo” đã không thể bám vào dàn ý có sẵn được nữa, cho nên từ chương này trở đi sẽ HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ DÀN Ý, mình không biết tình tiết tiếp theo mình viết là tốt hay xấu, cũng rất rất bất đắc dĩ và thiếu tự tin khi làm như vậy, nhưng là hy vọng mọi người sẽ không chê bai, như vậy mình đã ổn thỏa với điều đó!!)

Chương 52: Chúng ta chính là biến số

- Giang hồ bây giờ xáo trộn rất nguy hiểm, phù hợp cho người đi tìm chết, ta đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Ngô Chính nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế, rất ác tâm đâm chọc tâm hồn “trẻ thơ” của Lâm Bình Chi, lại nói giang hồ bây giờ hỗn loạn đúng là rất nguy hiểm, nguy hiểm ở đây chính là một đám vô môn phái sẽ được tự do hoành hành không kiêng kỵ, dù sao mấy cái thế lực lớn một là rút mình tự vệ, hai là đi khắp nơi tìm chỗ dựa cho mình, chẳng mấy ai mà rảnh rỗi tâm tư đi thu thập một đám người vô môn phái tìm kiếm chút danh tiếng lợi lộc cả.

Tuy nhiên phần nhiều là càn an toàn, chỉ ít Lâm Bình Chi một đường muốn “hành hiệp trượng nghĩa” cũng sẽ không dễ dàng vô tình trêu chọc vào tổ chức thế lực nào đó để bị người ta kéo cả hội đi truy sát, đương nhiên Ngô Chính cũng không muốn ra mặt bao che cho Lâm Bình Chi lúc này, chim non mọc lông rồi cũng phải tự mình bay lượn, có thể nào cứ muốn làm một cái “nữ tử” suốt ngày được nam nhân bảo bọc!?

Lại nói thân mạng Cửu Dương Chân Kinh cùng Lục Mạch Thần Kiếm, còn có cả Hoành Không Na Di, mỗi môn đều là tuyệt học danh chấn đứng đầu một cả thời đại, cho hấn bao nhiêu đó cơ sở nếu còn không đủ để hấn hành tẩu giang hồ đánh ra một cái thành tựu thì cũng nên tự mình đập đầu bao cát mà tự vẫn thì hơn.

- Ha ha... sư phụ càng nói như vậy ta càng tin tưởng lúc này mới là thời điểm an toàn, sư phụ là không thể nào làm hại ta a!

Sớm ngày ở chung Lâm Bình Chi có thể nào không minh bạch được Ngô Chính lời nói, thường ngày cho dù là Ngô Chính lúc tức giận muốn đem hấn ra hành hạ mà phát tiết, hành động này tương như “vô tình” nhưng thật ra là một cái cơ để bắt Lâm Bình Chi càng thêm chăm chỉ rèn luyện mà thôi, tuy là có chút khắc nghiệt nhưng tất cả đều là muốn tốt cho hấn, Lâm Bình Chi mỗi khi nghĩ đến đều là cảm động trong tâm, làm sao có thể tin tưởng Ngô Chính muốn cho hấn đi vào đường chết!?

- Ta trở về thu xếp một chút lại lên đường, sư phụ yên tâm, ta đường đường là truyền nhân của người không thể nào lại không đánh ra một cái danh tiếng vang dội.

Dứt lời như là sợ Ngô Chính mặt già cau gắt lại muốn biến hấn thành cái thớt để chém, Lâm Bình Chi cấp tốc vất chân lên cổ Hoành Không Na Di tẩu thoát.

- Tiểu tử người tuổi tác còn lớn hơn cả ta, như thế nào càng lúc càng giống tính nghịch tiểu hài tử!?

Ngô Chính bắt đắc dĩ cười khổ, phải nói Lâm Bình Chi trong nguyên tác sau khi trải qua bị kịch đã hoàn toàn bị biến thành con người khác, so với lúc này không bị tổn thương Lâm Bình Chi lại thành hai cá thể khác biệt quá lớn, hoàn toàn không thể đem so sánh cả hai với nhau a.

Nếu không phải Ngô Chính từng đọc qua đôi chút tính cách của Lâm Bình Chi trong các bài viết ngoài lề của Kim Dung tiền bối tin tưởng không lâu sau khi trải qua dầm máu thế sự hấn sẽ hoàn toàn lột xác thành một người khác, bằng không Ngô Chính lúc này thật không biết nên khóc hay nên cười đây.

- Tên kia hôm nay là có chuyện gì sao lại vội vàng gấp gáp thế?

Mã Hành Phàm trông thấy Lâm Bình Chi vội vã “tẩu thoát” khỏi “địa bàn” của Ngô Chính, không khỏi hiếu kỳ nghi vấn, nhưng rất nhanh Mã Hành Phàm đã vút đồng nghi vấn đó ra sau đầu, lúc này đẩy cửa đi vào sân trống đến một bên Ngô Chính ngồi xuống cái ghế kế bên.

- Công tử, bọn hấn muốn liên minh tất cả các thế lực trên giang hồ cùng nhau truy sát chúng ta a, hay là chúng ta động thủ trước tiêu diệt một vài cái thế lực để bọn hấn lại không dám dõng trò nữa!?

Gần đây có rất nhiều tin tức trên giang hồ đều được Ngô Chính đám thủ hạ thám thính nghe được đưa về, kể cả việc Ngô Chính bị vu khống cấu kết với triều đình cũng nằm trong số đó, sau khi nghe được tin tức, không chỉ Mã Hành Phàm mà còn có các huynh đệ khác đều rất phẫn nộ, một lòng muốn giúp Ngô Chính phát tiết, chỉ cần Ngô Chính ngay bây giờ một câu nói, không nghi ngờ mấy trăm cái huynh đệ đều bỏ mặc sinh tử muốn bán mạng cho hấn.

- Ha ha, không cần phải rắc rối như thế, hơn nữa Thiếu Lâm tự bố cục đã rối loạn còn phải cùng Võ Đang kim chế lẫn nhau cho nên sẽ không có bất ngờ gì xảy ra, hiện tại cục diện bên trong chúng ta chính là biến số lớn nhất.

Ngô Chính làm sao không biết bản thân trong mắt đám người kia đã từ cái gai biến thành một cây xương rồng, bây giờ lại càng lúc lại càng giống như một con nhím toàn thân đều có gai nhọn sắc bén, để bọn hấn muốn đánh cũng không được, mà không đánh thì lại tiếp tục bị đâm từ từ chảy máu cho đến chết, quả thật muốn đối phó Ngô Chính biện pháp vẫn là vô cùng nan giải.

Lại nói từ khi Võ Đang phái kim chế Thiếu Lâm tự đến nay ngoại trừ một vài tiểu động tác ngoài mặt, còn có từ trong bóng tối đã triệt để lật mặt với nhau, không còn có cái gì mà mối quan hệ hảo hữu nữa, nếu lần này Thiếu Lâm tự mạnh động tỏ thái độ chiều nạy đồng minh muốn “thống nhất giang

hồ” chống lại Tiểu Diện Ma Đầu, không nghi ngờ Võ Đang cũng sẽ hành động tương tự dẫn đến giang hồ chia ra thành hai phe phái không thống nhất đối lập lẫn nhau.

Hậu quả không những tăng thêm ân oán ngoài lề xích mích chia rẽ giữa các thế lực võ lâm, còn có ảnh hưởng đến danh tiếng “tinh tu không tranh chấp với đời” của Thiếu Lâm tự cũng vô hình lật ra bộ mặt thật của bọn hán, đó mới là điều đáng sợ khiến Thiếu Lâm tự lo lắng nhất, một khi danh tiếng đã bị vậy bản thì vĩnh viễn luôn có đủ lý do để những kẻ khác không chịu khuất phục, mà có nhiều người như vậy không chịu phục thì làm sao có thể biến toàn bộ giang hồ thành cái ao sau vườn đây!?

Không ngoại lệ, Võ Đang phái đồng thời cũng phải chịu chung tiếng xấu, nhưng là để ngăn cản tham vọng của Thiếu Lâm tự, Võ Đang phái chính là tình nguyện bị người đời bêu xấu danh tiếng, nói đến vẫn là trong lịch sử Võ Đang phái nhiều lần chịu thiệt trước Thiếu Lâm tự lại không thể trả đũa, phần lớn nguyên do trong đó là vì Trương Tam Phong tổ sư đã từng dặn dò giữ gìn mối quan hệ hảo hữu giữa hai bên, cho nên dằn dả mới để Thiếu Lâm tự lấn át không kiêng kỵ mà đâm chọc từ sau lưng.

Thậm chí cả lần này không biết bằng cách nào có thể mua chuộc được hai tên sư đệ của Xung Hư đạo trưởng, bán đứng bản môn âm thầm suy thoái hủy hoại từ bên trong, hành động này của Thiếu Lâm tự hoàn toàn là lợi dụng tổ huấn của Võ Đang phái mà tận tình lấn lướt không có một chút liêm sỉ.

Hơn nữa nếu chính diện tranh đấu, lấy lực lượng của Võ Đang phái lúc này cao tăng ngoại trừ Xung Hư đạo trưởng tuyệt đỉnh tu vi, còn lại không biết có được bao nhiêu cái đỉnh tiêm cao thủ, lại nói Thiếu Lâm tự bấy lâu che giấu nội tình thâm bất khả trắc, không nghi ngờ một khi động thủ chỉ có thể là Võ Đang phái chịu thiệt, đó hầu như cũng là một trong những nguyên do Thiếu Lâm tự không ngại mà trêu chọc Võ Đang.

- Tiếp theo người có ý định gì?

Đương lúc Ngô Chính vẫn đang trầm mặc, lúc bấy giờ thoang thoang bên tai giọng nói nữ tử êm ái truyền đến, đồng thời thân ảnh mảnh mai kiều mị bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Đông Phương Bạch vẫn như mọi khi mỗi lần xuất hiện đều là rất muốn dọa người.

Mã Hành Phàm đang ngồi trên chiếc ghế trông thấy Đông Phương Bạch đã đến bỗng nhiên bật dậy tựa như là có gai nhọn vừa trỗi lên từ dưới móng, cấp tốc thẳng lưng đứng khựng tư thế nghiêm trang tiêu chuẩn của quân nhân thế kỷ 21, sau đó nhanh chân triển khai khinh công phóng sang một bên bậc thềm, lúc này mới thở dài một hơi ngồi bệch xuống nền nhà, cầu nhàu nói.

- Đông Phương cô nương, không cần mỗi lần xuất hiện đều dọa người như vậy a, hù chết ta rồi!

Mã Hành Phàm vừa rồi đứng là bị dọa đến kinh hãi, trong ký ức của hắn mỗi lần vô tình chiếm lấy chiếc ghế chỗ ngồi của nàng đều là muốn chuẩn bị tinh thần ăn vài cây kim châm, đương nhiên lần này là ngoại lệ, may mắn hắn phản xạ vẫn là rất tốt, không cần phiền phức Đông Phương Bạch tự tay xua đuổi đã tự giác nhường lại chỗ ngồi.

Đông Phương Bạch nghe xong lời nói vẫn là làm ngơ xem hắn như không khí, lúc này lười biếng ngã người trên chiếc ghế, tư thế tự nhiên mười phần câu dẫn để một bên Ngô Chính cùng tiểu tử Mã Hành Phàm kia trợn trắng con mắt máu mũi như muốn tuông ra, có cảm giác đã không thể kìm chế được xúc động của mình, Mã Hành Phàm còn là biết kính lão đắc thọ quay đầu sang chỗ khác không nhìn, nhưng là Ngô Chính không một chút để ý hình tượng đã lao đến chen lấn chỗ ngồi, hai người cùng một chiếc ghế.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ta minh bạch...

- Tiểu tử ngươi còn không cút!?

Ngô Chính rất vô liêm sỉ liếc nhìn Mã Hành Phàm quát lên, trong tư tưởng của Ngô Chính, trẻ em dưới mười tám tuổi tuyệt đối không nên chứng kiến quá nhiều cảnh như thế này, hắn như làm vậy chính là muốn tốt cho Mã Hành Phàm sau này không phải đi vào con đường tăm tối, không có đường về.

- Ha ha, ta cút!

Mã Hành Phàm dù sao cũng là nam nhi đương nhiên có một số chuyện không cần phải nói cũng có thể hiểu được, rất thú vị vừa nói vừa cười ha ha, sau đó nhanh chân khinh công toàn lực triển khai, phút chốc đã không thấy bóng dáng của hắn.

- Hiện tại cũng đang rảnh rồi, Đông Phương, hay là chúng ta... này này, ta chờ đến ban đêm là được, không cần lại rời đi a.

Ngô Chính ý đồ rất công khai, nhưng vừa nói giữa chừng đang dở đã phát hiện Đông Phương Bạch động tác lại muốn “biến mất”, để hắn không khỏi áp chế xúc động mười phần nhẩn nhai xuống nước xin tha, dù sao đây không phải là lần đầu nàng “biến mất” biệt tăm biệt tích a, trong khoảng thời gian này mỗi lần Ngô Chính bị mị khí của Đông Phương Bạch câu dẫn muốn phát tiết nhưng không đúng với thời gian và địa điểm thì nàng lại tựa hồ muốn tàng hình xuyên suốt một ngày trời không thấy đâu, chỉ đến ban đêm mới có thể chiều lòng Ngô Chính một phen.

- Ngươi còn không nghiêm túc!?

Đồng Phương Bạch lúc này trong vòng tay Ngô Chính rất yêu kiều đáng người, nhưng là hai tay Ngô Chính vẫn không chịu thả khiến nàng đỏ bừng cả khuôn mặt, thái độ tỏ ra rất bất đắc dĩ.

- Ta cũng không có cố ý a, đây là phản xạ có điều kiện, tuyệt đối là ngoài ý muốn...

Tuy là trong lòng rất vui sướng nhưng Ngô Chính không thể không áp chế dục vọng của mình, Đồng Phương Bạch dù sao đã từng là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo trở thành bá chủ một phương, đương nhiên nàng rất không muốn để người khác trông thấy dáng vẻ e thẹn nữ tính của mình, hơn nữa còn là ban ngày ban mặt tự tung tự tác giữa sân trời, nàng tất nhiên sẽ cự tuyệt “hào ý” của Ngô Chính, nếu Ngô Chính không nhận biết tiết chế khó tránh khỏi Đồng Phương Bạch lại tự dưng biệt tâm biệt tích cả ngày trời, nên nhớ Hoành Không Na Di của Ngô Chính so về tốc độ vẫn không phải là đối thủ của nàng a.

- Được rồi, ta nghiêm túc là được, ài... phận làm nam nhi thật khổ a.

Cảm nhận ánh mắt bất thiện của Đồng Phương Bạch trừng về phía mình, Ngô Chính bất đắc dĩ chỉ có thể ngậm ngùi cay đắng trở về vị trí cũ, ngoan ngoãn an phận làm một chính nhân quân tử, phong thái trường bối nhìn thấu nhân sinh của mình, lại lắc đầu thở dài.

Phi...

Nhìn dáng vẻ “cụ già” của Ngô Chính, Đồng Phương Bạch không khỏi che miệng phì cười, nàng mặc dù không biết chân thật tuổi tác của Ngô Chính nhưng trông hắn cũng không thể nào quá hai mươi đi, so với nàng có khi còn trẻ hơn vài tuổi, không biết tại sao phong thái đồng giả trường bối của hắn lại lợi hại đến thế, đôi khi nàng còn tưởng rằng Ngô Chính là một lão yêu quái trọng sinh a.

Tuy Đồng Phương Bạch chỉ là nghĩ vu vơ cảm khái trong lúc rảnh rỗi, nhưng chính nàng cũng không hay biết nếu cộng thêm tuổi tác từ khi đến thế giới này Ngô Chính, hắn đích thật là một lão yêu quái đội lốt thiếu niên.

- Đồng Phương, lần này phải phiền nàng trở về ổn định Nhật Nguyệt thần giáo rồi, không thể cứ để bọn hấn hỗn loạn như thế, hơn nữa cũng là lúc nên trả cái ghế giáo chủ cho chủ nhân cũ của nó trước đây.

Cùng Đồng Phương Bạch đùa giỡn thư thái một hồi, Ngô Chính tâm vẫn là không thể rời khỏi chính sự, giống như hắn nói trước đó, hiện nay giang hồ thế cục tuy không thể lường trước nhưng cũng sẽ không vượt quá tầm kiểm soát của hắn, ngoại trừ Ngô Chính bản thân đã là một biến số lớn, còn có Thiếu Lâm tự tin rằng sớm muộn cũng sẽ tự mình châm một mối lửa dẫn phát hỏa hoạn, lại nói nếu như điều đó thật sự xảy ra giống như lời nói, cũng đồng nghĩa với việc gián tiếp xác thực một số suy đoán của Ngô Chính trước nay vẫn chưa thể làm rõ.

()

Hơn nữa Ngô Chính cũng không sợ hãi “hỏa hoạn” lan tràn, hắn chính là muốn gió thổi thật to, nổi lửa thật lớn như thế mới có thể thiêu đốt tất cả tấm màn che chắn bấy lâu, đến lúc đó tàn tro còn lại cũng không phải là Ngô Chính tự mình dọn dẹp, không cần phải lo lắng hậu quả trước sau.

- Tại sao phải trở về? Nếu Nhật Nguyệt thần giáo lúc này trở nên đoàn kết như trước kia, cục diện như ngươi mong muốn hiện nay khó tránh sẽ một lần nữa đảo lộn!? Muốn thừa nước đục thả câu nhưng nếu quá hỗn loạn có khi ngươi cũng không thể kiểm soát a.

Phát hiện Ngô Chính lại có ý định gì đó bất thường, Đồng Phương Bạch trong lòng không khỏi bất an, tuy nói là trước nay mọi chuyện diễn ra đều thuận lợi để nàng lo lắng đều có chút là thừa thãi, nhưng là không phải lúc nào cũng có thể thuận lợi suôn sẻ như trong toan tính a, hơn nữa mỗi việc Ngô Chính muốn làm từ trước đến nay hầu hết đều chuyện động trời không thừa cho mình đường sống, chỉ cần có một chút sơ suất tin chắc tất cả mọi người theo chân Ngô Chính toàn bộ đều là máu chảy đầu rơi.

Còn nhớ lần trước chỉ có Ngô Chính cùng Đồng Phương Bạch hai người lại dám xông vào hang hùm đứng giữa đôi mắt toàn bộ nhân sĩ quần hùng khắp nơi trong thiên hạ, nếu như khi đó Ngô Chính không thể trấn nhiếp bọn hấn thì thử nghĩ hậu quả gánh nhận sẽ như thế nào!?

Đây tựa hồ là thực tế không giống như trong cổ tích thoại truyện, một người dù là mạnh mẽ cường đại đến đâu nhưng đứng giữa hàng ngàn người lực lượng đoàn kết cùng nhau thì kết cục không nghi ngờ đó chính là thập tử vô sinh, không thể nào có chuyện nhất tướng công thành vạn cốt khô được.

Dù nói là Đồng Phương Bạch không sợ đối diện cái chết, cũng không quan tâm đến đám người Quỷ Dao Tử sinh tử ra sao, nhưng chí ít là nàng không muốn nhìn thấy Ngô Chính mỗi lần đều phải mạo hiểm tính mạng của mình như vậy, nàng đã dám đánh đổi hết thảy để bên cạnh hắn, lỡ như Ngô Chính không may có chuyện gì thì... nàng phải làm sao!?

- Ngươi yên tâm, không nhớ lần trước ta nói với ngươi, một ngày nào đó ta phải rời đi sao?

Bước đến bên cạnh một tay vuốt lên mái tóc của nàng, Ngô Chính như là nhìn ra lo lắng trong lòng Đồng Phương Bạch, mỗi lần trông thấy nàng như thế Ngô Chính đều là cảm thấy rất không nỡ, cũng đành phải ngơ lơn ư ư phần nào không muốn để nàng trong tâm lúc nào cũng bất an.

- Ta tất nhiên không quên, tuy ta không biết chân thực ngươi muốn làm gì, sau đó lại đi đến nơi đâu, nhưng là...

- Ta đương nhiên sẽ mang ngươi cùng đi, chuyện còn lại cứ để tiểu tử Lâm Bình Chi kia lo, hắn dù sao cũng là truyền nhân của ta a.

Một chút tâm tư che giấu của Đồng Phương Bạch làm sao có thể Ngô Chính không thấu, hắn quấy đến muốn nát cái thế giới này còn không phải là vì

muốn mang Đông Phương Bạch cùng đi hay sao!? Một khi đã có chủ quyết như thế, cũng không cần phải tiếp tục che giấu nữa, nếu Đông Phương Bạch muốn biết cứ để nàng biết đi thôi.

- Ta mình bạch...

Không khí bỗng nhiên trở nên trầm lắng nhưng lại chập chờn tựa như có đến ngàn vạn từ ngữ muốn nói nhưng cứ đến đầu lưỡi lại không thể thốt ra, phải mất một hồi lâu rốt cuộc Đông Phương Bạch cũng lại chỉ biết đáp lời cho qua.

Đối với nàng chỉ cần Ngô Chính một lời thốt ra sẽ mang nàng cùng đi với hắn cũng đã là đủ, còn lại nếu như Ngô Chính đã không muốn nói nàng cũng sẽ ậm ừ cho qua không hỏi đến, dù sao trước kia Ngô Chính chỉ là mập mờ trong lời nói, nhưng lúc này hắn lại khẳng định chắc chắn sẽ không bỏ lại tất cả tự dung biến mất, chỉ cần là như vậy Đông Phương Bạch cũng đã rất hài lòng.

...

Theo thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, Đạo Giang thôn nơi cư trú của những kỳ nhân dị sĩ đã từng là kẻ lang bạt nơi chốn giang hồ, nay lại có thể chấp nhận bình lặng đóng vai một kẻ thường dân an ổn ẩn cư, không khí nơi đây vốn dĩ không ồn ào tập nập như các thành thị phồn hoa, nhưng cuộc sống lại vô cùng thoải mái vô âu, cười đùa vui vẻ không cần phải quan tâm đến thế sự nhân gian.

Tuy nhiên đó chỉ là vẻ bề ngoài bề ngoài dễ ngụy trang mà thôi, thỉnh thoảng vẫn thường có những khách nhân từ xa lưu lạc du ngoạn đến nơi đây, lúc này bên trong tiểu thôn trên một con đường, bước chân ổn định không ngừng đi tới, nhìn lại chỉ thấy là một thanh niên trên người Hoa Sơn kiếm phái y phục cùng trường kiếm giắt ngang bên hông, thân ảnh quen thuộc này nếu như Ngô Chính chú ý tâm thần dễ cảm nhận, có thể sẽ nhận biết được người đến không ai khác chính là người bằng hữu cùng hắn kết giao tại Thiên Thanh Lâu, được ấn định là nhân vật có số mệnh thiên kiều chi tử, Hoa Sơn kiếm phái đại đệ tử Lệnh Hồ Xung!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Lệnh Hồ Xung đến thăm

Loanh quanh một vòng bên trong tiểu thôn, Lệnh Hồ Xung dường như đã phát hiện được điều gì đó bất thường, lúc bấy giờ bước chân đã dừng lại bên một góc đường, ánh mắt chăm chăm nhìn lấy khung cảnh những người thôn dân nơi đây tự nhiên sinh hoạt thường ngày.

Phía sau tấm hàng rào được làm bằng nhánh cây quấn quanh với nhau thay thế tường chắn, một lão trượng trông có vẻ đã quá sáu mươi lúc này đang khom lưng cặm cụi chăm sóc những chồi non đang uơm mầm dưới bãi đất xới, từng giọt mồ hôi rơi xuống đã thấm đẫm tấm lưng áo, trên gương mặt nhăn nheo dấu vết năm tháng lại không một chút tỏ ra kho khăn gian khổ, ngược lại thần sắc có phần mãn nguyện vui vẻ.

- Lão bá, ta giúp đỡ người được không?

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung bước chân đi tới tiếp cận, hay tay chống dưới đầu gối cúi mình nhìn lấy lão trượng, trong giọng nói bày tỏ thiện ý muốn giúp đỡ.

- Tiểu tử có hảo tâm, nhưng mà có những việc phải tự tay mình làm mới có ý nghĩa, lão phu cũng đã quen như vậy.

Lão trượng ngẩng đầu lên trông thấy Lệnh Hồ Xung động tác muốn giúp đỡ, hiền hòa mỉm cười từ chối, nhưng trong lời nói lại có phần nào thâm ý không sáng tỏ.

- Tự tay mình làm mới có ý nghĩa sao...

Một câu nói đơn giản của lão trượng lại để Lệnh Hồ Xung lâm vào trầm tư, một mình lăm bằm trong miệng như đang nói chuyện với chính mình.

Lão trượng thấy vậy cũng không có ý muốn quấy rầy Lệnh Hồ Xung trầm mặc, lúc này đứng dậy thẳng lưng, thần sắc trên gương mặt cũng trở nên nghiêm túc lặng yên quan sát Lệnh Hồ Xung, đã không còn nhìn thấy một chút bóng dáng của tuổi già sức yếu.

Một hồi lâu Lệnh Hồ Xung cũng như tỉnh dậy từ trong cơn mê, trong ánh mắt đã trở nên sáng tỏ không còn mơ hồ, hắn trông thấy lão trượng lúc bấy giờ như biến đổi thành một con người khác, thật giống như là một tiền bối võ lâm cao thủ nào đó đang dùng ánh mắt đánh giá nhìn xuống tiểu hậu bối, nhưng là Lệnh Hồ Xung không một chút bất ngờ, bỗng nhiên mở lời lên tiếng.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở để ta tâm phần nào không còn bối rối!

Lệnh Hồ Xung dứt lời lại chấp tay cúi đầu bày tỏ kính ý, lão trượng thần sắc cũng không còn nghiêm túc trở lại là vẻ ôn hòa, nhưng lão trượng vẫn đứng lặng yên không nói một lời, dường như là đang kiên nhẫn chờ đợi một điều gì đó.

- Tiền bối có thể mà ta đi gặp Ngô Chính được không? Ta có rất nhiều thắc mắc muốn được giải đáp.

Không để lão trượng chờ đợi quá lâu, Lệnh Hồ Xung như là đã có quyết định của mình, hướng về lão trượng nói ra mong muốn được gặp lại Ngô Chính, tự mình đối mặt những thứ hấn vốn dĩ không thể trốn tránh.

- Đi theo ta.

Trông thấy Lệnh Hồ Xung đã không còn mập mờ do dự, lão trượng gật gù mỉm cười như là đã nhận được câu trả lời để hấn rất hài lòng, đồng thời quay đầu dẫn đường đi tới, Lệnh Hồ Xung cũng nhắc bước đi theo.

Lúc bấy giờ thôn dân chung quanh đã dừng lại mọi sinh hoạt thường ngày, không còn dáng vẻ tự nhiên hòa đồng như trước đó, đồng thời tập trung ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Lệnh Hồ Xung đang theo sau lão trượng.

- Tên tiểu tử theo sau Quy Lão Đầu là ai? Không giống như là người của chúng ta a.

- Ta cũng chưa từng gặp qua hấn, a, hướng đó không phải là nơi ở của công tử sao!?

- Này, đừng tò mò, hấn là Lệnh Hồ Xung khi còn ở Phúc Châu là ta mang hấn giao cho tên Điền Bá Quang kia cứu hấn một mạng.

- Lệnh Hồ Xung!? Người quen biết hấn sao?

- Không phải, hấn có quan biết với công tử, là công tử giao phó cho ta giữ lại mạng sống của hấn.

- Ra là vậy, mọi người giải tán đi, không nên tỏ ra bất thường.

...

Một đường đi qua Lệnh Hồ Xung nghe được lời bàn tán, trong tâm cũng không ngừng cười khở lắc đầu, Lệnh Hồ Xung không dám xem thường bất cứ người nào sinh sống ở nơi đây, vừa rồi loanh quanh một vòng hấn phát hiện chỉ có thể nhìn thấu tu vi của một vài người trong số đó, mà hầu hết đều là nhất lưu sơ kỳ cao thủ để Lệnh Hồ Xung trong tâm cực kỳ kinh hãi.

Phải biết Lệnh Hồ Xung hiện tại đã trải qua Phong Thanh Dương chỉ dạy, võ công tăng tiến không chỉ là một hai, lúc này hấn đã là nhất lưu sơ kỳ cao thủ.

Tuy nhiên để Lệnh Hồ Xung sợ hãi chính là những người thôn dân nơi đây hấn không thể nhìn thấu tu vi, để giải thích cho việc này cũng chỉ có hai khả năng có thể xảy ra, một là những người kia hoàn toàn không có võ công tu vi, hai chính là tu vi của bọn hấn thâm bất khả trắc khiến Lệnh Hồ Xung vô phương thăm dò.

Nhưng Lệnh Hồ Xung minh bạch khả năng thứ nhất là không thể xảy ra, chỉ có thể nói mỗi người thôn dân nơi đây đều là cao nhân ẩn cư, đồng thời một khi đặt chân ra giang hồ mỗi người trong số đó đều có thể tự mình lập bang lập phái trở thành bá chủ chiếm cứ một phương thiên địa.

Nếu chỉ là như vậy Lệnh Hồ Xung cũng không ngạc nhiên, để hấn vừa kinh vừa hãi chính là đám người cao thủ này vậy mà có thể bỏ xuống mặt mũi cùng nhau đóng giả thôn dân an an ổn ổn ẩn cư tại nơi đây, mà nguyên do để những người này làm như vậy lại chính là vì một tên thanh niên tuổi đời so ra còn thấp hơn Lệnh Hồ Xung đến bảy tám tuổi.

Ngô Chính bằng chừng ấy tuổi có thể làm được như vậy còn không khiến Lệnh Hồ Xung kinh hãi khâm phục mới thật là chuyện lạ.

Đi tới một đường rất nhanh đã đến phía trước địa điểm một căn nhà được bao quanh tường chắn cô lập cách biệt với chung quanh, Quy Lão Đầu dẫn đường đẩy ra cánh cửa đi vào bên trong sân trống, Lệnh Hồ Xung cũng lặng lẽ không nói một lời theo sau.

Bước chân vào bên trong, lúc bấy giờ chỉ thấy phía trước gian nhà có hai chiếc ghế nằm hình dáng kiểu cách tương đối kỳ lạ, phía trên hai chiếc ghế một nam một nữ đang vẻ lười biếng lúc này đồng thời liếc nửa con mắt về phía Quy Lão Đầu cùng Lệnh Hồ Xung hai người.

- Công tử, tiểu tử này muốn gặp ngươi, ta mạn phép đưa hấn đến đây.

Quy Lão Đầu đi đến đối diện Ngô Chính chấp tay cung kính cúi đầu nói, phải nói Quy Lão Đầu làm người rất là quy củ, ở chung lâu ngày Mã Hành Phàm đám người kia trong lúc giao tiếp với Ngô Chính đều giống như là bằng hữu huynh đệ, đều là tự nhiên hơn rất nhiều, duy chỉ Quy Lão Đầu mỗi lần gặp phải Ngô Chính vẫn là không bỏ được lễ nghĩa, chấp tay cung kính.

- Ta nói ngươi bao nhiêu lần, dẹp mớ quy củ phiền phức này đi, không cần mỗi lần đều phải như vậy, ngươi là không thấy phiền nhưng ta rất phiền a.

Ngô Chính rất khó chịu Quy Lão Đầu mỗi lần gặp mình đều là hành lễ, lại nói Quy Lão Đầu nay đã sống qua bao nhiêu năm tháng!? Tuổi tác đáng tuổi làm cha làm mẹ Ngô Chính lại suốt ngày cúi đầu cung kính dù nhìn thế nào cũng không thấy quen, hơn nữa Ngô Chính cũng phải là người bản địa ở thế giới này, cũng không có bị tập tục thói quen cảm nhiễm a.

- Ha ha, ta lui ra đây, lại không phiền công tử.

Quy Lão Đầu bật cười thật to, sau đó lại tiếp tục hành lễ mới chịu quay người rời đi, để Ngô Chính rất bất đắc dĩ không biết lại nói gì thêm.

Một bên cách đó không xa, Lệnh Hồ Xung trông thấy hài kịch của bọn hắn cũng không khỏi tâm trạng phần nào trở nên thoải mái, không còn căng thẳng như lúc mới vào.

- Ngô huynh, đã lâu không gặp, không biết vị này là?

Đối diện Ngô Chính, Lệnh Hồ Xung vẫn như thường lệ có phần khách khí tựa như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời nhìn qua nữ tử bên cạnh hữu lễ thăm hỏi.

Đồng Phuong Bạch như là nhàm chán nhìn thấy Lệnh Hồ Xung hai mắt nửa nhắm nửa mở, dáng vẻ rất lười nhác không muốn bắt chuyện, nhưng qua câu chuyện cho Ngô Chính tự mình giải quyết, còn nàng thì giống như là không khí muốn tàng hình, à không, muốn làm một bình hoa để người khác nhìn ngắm.

- Nàng là nương tử của ta, Đồng Phuong Bạch, tính tình có chút nhút nhát không quen tiếp xúc người lạ, người cứ mặc kệ nàng đi.

Trông thấy tình cảnh hài hước như vậy, Ngô Chính trong tâm rất thú vị buồn cười, nguyên tác bên trong Đồng Phuong Bạch bị kịch một tay là do tiểu tử Lệnh Hồ Xung làm ra, lúc này trông thấy hắn lại như là hạt bụi nhỏ bé vô vị đến mức không thèm để vào mắt.

Đương nhiên Đồng Phuong Bạch nếu đã không quan tâm, Ngô Chính cũng không bỏ lỡ cơ hội trêu chọc nàng một phen, nhưng để hắn thất vọng rồi, Đồng Phuong Bạch một bên nghe được lời nói tựa như là nước đổ đầu vịt, từ lúc nào không hay biết hoàn toàn đã bẽ mặt không nghe thấy, nàng hai mắt nhắm nghiền, một tay chống cằm tư thế mị hoặc, yên lặng tựa hồ đã rơi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Võ Đang phái thanh danh hủy hoại!?

Bỏ mặc Đồng Phuong Bạch muốn làm bình hoa, Ngô Chính mang Lệnh Hồ Xung đi sang một bên lại tiếp tục trò chuyện.

- Là Mạc Đại huynh hay là Phong Thanh Dương tiên bối cho người biết nơi ở của ta?

Lệnh Hồ Xung bởi vì tu vi quá yếu cho nên trước đó tiếp cận Ngô Chính cũng không buồn để ý đến hắn, lúc này lại trông thấy Lệnh Hồ Xung đến tìm mình, Ngô Chính mặc dù có hơi bất ngờ nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Đạo Giang thôn tuy là ẩn dấu bên trong sơn lâm nhưng lại không vật chắn nguy trang, chỉ cần ai đó biết được địa điểm sẽ rất dễ dàng tìm ra, mà người biết được địa điểm đồng thời còn biết được thân phận của Ngô Chính ngoại trừ Mạc Đại tiên sinh ra còn có thể là ai?

Lại nói lần trước ở Lưu phủ Mạc Đại tiên sinh cùng Ngô Chính không kiêng kỵ trò chuyện, bên cạnh còn có Phong Thanh Dương chứng kiến lắng nghe, một tiếng “Ngô đệ” hai tiếng “Ngô đệ” trong miệng Mạc Đại tiên sinh đương nhiên sẽ khiến Phong Thanh Dương chú ý, cũng rất có khả năng là Phong Thanh Dương cung cấp manh mối cho Lệnh Hồ Xung.

- Không giấu gì người, ta từ thái sư thúc đoán ra được thân phận của người, sau đó là được Mạc Đại tiên sinh nói cho ta địa điểm ẩn cư của người.

Chuyện cũng chẳng có gì nghiêm trọng, đương nhiên Lệnh Hồ Xung sẽ không giấu diếm mà nói toạc ra, hơn nữa mục đích hắn đến đây cũng phải là để dây dưa chuyện này.

- Ngô huynh, sư phụ của ta là người giết?

Giọng điệu nói ra nghi vấn vẫn rất bình thản, nhưng trong ánh mắt Lệnh Hồ Xung lại trở nên đỏ hoe, như là vừa nhắc đến một chuyện gì đó khiến hắn tổn thương sâu sắc bên trong tâm.

- Đúng vậy, tuy không phải là tự tay ta làm, nhưng là gián tiếp muốn giết hắn.

Ngô Chính cũng rất thẳng thắn khẳng định nghi vấn của Lệnh Hồ Xung, dù sao đến cả thái sư thúc của hắn Phong Thanh Dương cũng không thể làm gì được Ngô Chính, chỉ là một cái Lệnh Hồ Xung, Ngô Chính cũng không cần phải quá đa đoan mưu kế.

- Chuyện hôm đó là thế nào, có kể lại sự thật cho ta nghe được chứ?

Mỗi một câu một chữ thốt ra từ trong miệng Ngô Chính như là một vết dao găm thật sâu vào trong lòng Lệnh Hồ Xung, đối với hắn một bên Nhạc Bất Quần là ân sư nuôi dưỡng dạy dỗ hắn thành người, ơn cao hơn núi không thể đền đáp, còn một bên Ngô Chính là bằng hữu huynh đệ tốt cũng là ân công từng cứu hắn một mạng, nhưng đồng thời lại là kẻ thù sát hại ân sư của hắn, để Lệnh Hồ Xung lúc này khi nghe được Ngô Chính lời nói khẳng định nghi vấn của mình, không khỏi trong lòng càng thêm mâu thuẫn quẩn quanh.

- Chẳng có gì phải dài dòng, chỉ là Nhạc Bất Quần muốn giết người để tranh giành lợi ích, mà hắn đã muốn giết người tất nhiên phải sớm có giác ngộ sẽ

bị người giết, ta là làm phần việc của mình không ngại thành toàn cho hắn.

Ngô Chính đương nhiên biết Lệnh Hồ Xung có thể bình tĩnh tìm đến mình cũng đã xác định là không bị thù hận che mắt diu dặt trở thành con người bất chấp lợi hại thù đoạn giống như Lâm Bình Chi, Lệnh Hồ Xung lúc này chính là đang muốn tìm cho mình một lời giải thích hay nói đúng hơn là một lời nguyên biện, một loại nguyên biện lý do để không báo thù cho Nhạc Bất Quần, để vẫn tiếp tục xem Ngô Chính là bằng hữu, còn để che lấp phần yếu đuối nhu nhược trong tâm can của chính mình, đối với Ngô Chính mà nói thì đó là một loại ngu ngốc tính cách không thể nào ngu ngốc hơn, tuy nhiên Ngô Chính vẫn là rất vui lòng thành toàn cho hắn.

- Ta mình bạch.

Lệnh Hồ Xung quả nhiên giống như Ngô Chính suy đoán, lúc này đã không còn tâm tư muốn báo thù, đồng thời cũng tự nhận định cách làm của Ngô Chính là không sai, Nhạc Bất Quần làm người mấy chục năm tâm tư cần mẫn đến cả những người luôn kề cạnh bên hắn cũng không một ai hay biết đã tâm cũng như là chấp niệm của hắn, cho đến sau sự kiện thăm sát ở Phúc Châu, Lệnh Hồ Xung cũng đã đối diện nhìn nhận, ân sư của hắn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần ấy vậy mà lại để lợi ích che mắt mù quáng đi vào con đường sai lầm, dẫn đến hành động ngu ngốc tự mình tìm lấy cái chết.

Hơn nữa Ngô Chính là Tiểu Diện Huyết Ma còn có danh tự khác là Tiểu Diện Hiệp, danh tiếng hành vi trước nay của hắn hành hiệp trượng nghĩa ai ai cũng biết, Lệnh Hồ Xung trong tâm cũng rất khâm phục đương nhiên sẽ không tin Ngô Chính vô cớ giết hại ân sư của mình Nhạc Bất Quần, cho dù hiện tại khắp thiên hạ đều muốn bêu xấu Ngô Chính biến hắn trở thành một cái Tiểu Diện Ma Đầu cầu kết với triều đình sát hại nhân sĩ giang hồ, nhưng Lệnh Hồ Xung sẽ tin tưởng những lời đó sao!? Cũng giống với Quỷ Dao Tử đám người trước đó đã tiếp xúc với Ngô Chính đồng thời bị hão cảm công dụng tác động, Lệnh Hồ Xung cũng vậy, trừ phi Ngô Chính lúc bấy giờ một kiếm đâm bọn hắn từ sau lưng, bằng không dù là ai, người nào nói gì đi nữa vẫn rất khó để dao động khiến bọn hắn tin tưởng Ngô Chính là một tên ác nhân.

- Ngô huynh, người có rượu chứ?

Lúc này Lệnh Hồ Xung tuy là đã tự có cho mình lời giải đáp nhưng thần sắc trên gương mặt khó mà giấu nổi bi thương, dù sao ân sư cũng chẳng khác gì phụ mẫu, cái chết của Nhạc Bất Quần khiến hắn trong lòng vô cùng đau đớn, mà cách để giải sầu tốt nhất từ trước đến nay của Lệnh Hồ Xung tất nhiên vẫn là muốn uống rượu.

Kề bên Ngô Chính không đáp lời nhưng trong tay từ lúc nào không hay biết đã có sẵn hai bình rượu, một bình ném qua cho Lệnh Hồ Xung, còn một bình trên tay cũng đã tự mình mở nắp.

- Hào tửu, Ngô huynh đúng là rất có hảo tâm, bực này hiếm có mỹ tửu cũng không quên để lại cho ta.

Lệnh Hồ Xung bắt lấy tửu bình đồng thời mở nắp, ngay lập tức tửu hương nồng nặc xông lên khước mũi để hắn không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Dứt lời hai người không cần tửu lễ tự mình đưa bình lên cao một hơi trút rượu vào trong miệng như là đang uống nước, cách đó không xa Đông Phương Bạch mở mắt liếc qua trông thấy Ngô Chính hai người, lúc này càng thêm nhảm chán nhắm mắt quay đầu sang hướng khác, nằng thật là không lý giải nam nhi bọn hắn hành động như thế là có ý nghĩa gì, chỉ cảm thấy thật vô vị không có hứng thú.

.....

Võ Đang phái ngụ Võ Đang Sơn nằm giữa hai vùng đất Giang Tây và Hà Nam, bên trong Võ Đang đại diện được trang hoàng theo phong cách cổ xưa đạo gia, trông vô cùng nguy nga nhưng lại theo một cách giản dị hài hòa không bắt mắt, lại luôn có thoang thoảng trầm hương thanh diệu lượn lờ trên không trung để những người đặt chân đến nơi đây luôn có thể buông lỏng tâm tình, thanh tịnh tâm can.

Lúc bấy ngồi trên tọa đệm, thân ảnh quen thuộc Xung Hư đạo trưởng tựa hồ không được thanh tịnh như là không gian nơi đây, trên thân sắc ngược lại còn có phần buồn bực giận dữ, hai mắt nhắm nghiền như đang muốn kìm nén cơn giận của mình.

Phía dưới đối diện Xung Hư đạo trưởng, đại đệ tử Huyền Minh trên mặt cũng không kém phần phẫn nộ, hai người một đứng một ngồi cứ thế im lặng chờ đợi cảm xúc tiêu cực nguôi đi.

- Huyền Minh, người nói có thể nào bên trong nội bộ chúng ta vẫn còn phản đồ, cố tình hủy hoại thanh danh chúng ta!?

Một hồi lâu, Xung Hư đạo trưởng bình phục tâm tình của mình chậm rãi mở mắt, thần sắc trở nên bình thản như mọi khi tựa như không có chuyện gì xảy ra.

- Không thể nào, lần trước chúng ta hầu như đã thanh lọc toàn bộ phản đồ, bản môn nội tình gần đây tiến triển cũng rất tốt, hơn nữa còn có các vị sư đệ giám sát chặt chẽ tuyệt đối không có sơ sót, nếu như là người mình làm chắc chắn sẽ không thể qua mắt được chúng ta.

Huyền Minh cúi đầu nghiền ngẫm một lúc thật lâu sau đó mới khẳng định đáp lời, hắn tuy là thường xuyên phải chạy dọc chạy ngang bên ngoài lo cho hầu hết các công vụ về tình báo xây dựng mạng lưới thông tin hiếm khi có thời gian dư thừa, nhưng là Huyền Minh còn có sáu vị sư đệ cùng là đệ tử chân truyền của Xung Hư đạo trưởng, bọn hắn chặt chẽ giám sát sinh hoạt hằng ngày của các đệ tử bên trong môn phái tuyệt không một chút lơ là, lại nói lấy tu vi của sáu người bọn hắn càng không có khả năng để cho đệ tử nội môn bên trong có cơ hội qua mặt được.

Hơn nữa kể từ khi phát hiện thanh lọc phản đồ âm thầm tồn tại Võ Đang nội quy càng là thắt chặt hơn bao giờ hết, đồng thời nhờ trải qua sự tình đó các đệ tử nội môn Võ Đang cũng tự giác hơn rất nhiều, hầu như là giành giật từng phút từng giây thời gian đóng cửa tu luyện trở nên tự cường bù đắp lại khoảng thời gian bị kẻ gian hãm hại, bởi vậy nếu có người muốn trà trộn lên lút xuống núi làm chuyện mờ ám không nghi ngờ ngay lập tức sẽ bị phát hiện.

Chương 56: Suy đoán của Ngô Chính năm năm trước

- Như vậy chỉ có một khả năng... lại là Thiếu Lâm tự!?

Xung Hư đạo trưởng sắc mặt trở nên âm trầm thốt ra danh tự khiến hán đã triệt để thất vọng “Thiếu Lâm tự”.

Rất không ngoài ý muốn Ngô Chính suy đoán trước đó, tình thế hiện nay trên giang hồ giữa các thế lực tổ chức lớn nhỏ vô hình bị chia rẽ thành hai phe phái, một bên người chính là muốn nương nhờ vào Thiếu Lâm tự mong muốn tạo thành một liên minh chống lại Tiểu Diện Ma Đầu cầu kết cùng triều đình uy hiếp, bên còn lại người ngược lại không đồng tình với bọn hán, lựa chọn muốn nương nhờ Võ Đang phái.

Cũng chính vì như thế kiến nghị đoàn kết lực lượng tạo thành liên minh qua một thời gian rất dài vẫn đang dang dở không thể hoàn thành, trong lúc đó Thiếu Lâm tự và Võ Đang phái đồng thời không bày tỏ thái độ muốn thống lĩnh quần hùng, nhưng cũng không thẳng thừng bác bỏ từ chối kiến nghị của bọn hán, dần dà mới dẫn đến tình trạng hai bên phe phái đã kích đầu đá lẫn nhau cho đến khi Võ Đang phái không nhìn được lên tiếng xoa dịu mới hóa giải nguy cơ tiếp diễn một trận ác chiến.

Nhưng mọi việc lại không dừng lại ở đó, gần đây lại có tin đồn Võ Đang phái muốn nhân cơ hội này thực hiện dã tâm che giấu bấy lâu của mình, tình cờ cũng tương tự với Nhật Nguyệt thần giáo đó là... thống nhất giang hồ.

Bằng chứng cho việc này chính là trong khoảng thời gian gần đây, một số nhân vật có danh tiếng trong các thế lực trung kiên đi theo phe phái Thiếu Lâm tự bị sát hại hàng loạt trong bóng tối, phải mất một khoảng thời gian rất lâu sau đó mới có thể truy tìm được nơi chôn giấu thi thể của bọn hán, trong đó chỉ có một số ít là vẫn còn nguyên vẹn.

Chưa hết nghi ngờ, càng kỳ lạ thay từ trên thi thể vết tích lưu lại cho thấy bọn hán giống như là tự mình gây ra thương tích cho chính mình, các loại tuyệt kỹ sau khi thi triển để lại dấu vết cũng rất dễ dàng nhận biết, từ đó có thể suy ra hung thủ vô công chính là lấy nhu chế cương, mượn lực trả lực.

Mà lại nói về xử hiền giữ mềm mỏng, lấy mềm yếu thắng cứng mạnh đặc điểm trên giang hồ này còn có thể là ai ngoại trừ Võ Đang phái người cùng với tuyệt học trấn phái Thái Cực Quyền!?

Cùng lúc tin đồn phát tán lại có người tìm ra chứng cứ vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Võ Đang phái, thử hỏi nhân chứng vật chứng chỉ rõ ra đó làm sao còn có thể giả ngốc không tin tưởng!?

Nhưng cũng buồn cười thay, bọn hán trăm miệng một lời hô hào muốn có người thống lĩnh quần hùng chống đối chèn ép, nhưng khi có người bộc lộ dã tâm muốn thành toàn nguyện vọng cho bọn hán thì lúc bấy giờ lại phủ phàng quay lưng mắng chửi khinh thường, thế gian đúng là có lắm chuyện ngược đời không thể lý giải a.

...

- Ài, Thiếu Lâm tự một chút trò vật cũng đã khiến toàn bộ giang hồ quay cuồng rồi, không hiểu nổi trong đầu bọn chúng rốt cuộc là cái thứ gì, hai chữ “âm mưu” to đùng ra như thế mà vẫn mặt mù không thấy.

Ngô Chính tại nơi hẻo lánh Đạo Giang thôn sau khi nghe được tin tức cũng là cười khổ thờ dài không thôi, hán tuy là không tận mắt chứng kiến, nhưng là nghe qua loa cũng đã đoán được tám chín phần chân tướng sự việc.

- Ngu ngốc phải kể đến Xung Hư lão đạo sĩ kia, hán nương tay với kẻ thù khác nào là muốn tàn nhẫn với bản thân!

Đông Phương Bạch một bên nhàn nhạt nói, nàng cũng tương tự Ngô Chính nghe qua loa cũng đã thấu được đầu đuôi, nếu là nàng vẫn còn là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo nhất định sẽ nghiêng ngả cười to Võ Đang phái ngu ngốc.

- Đông Phương, người cũng nên trở về Nhật Nguyệt thần giáo đi thôi, ta cũng không nên chậm trễ phần việc của mình.

- Thật chán, người có chắc sẽ lừa được tiểu nha đầu kia?

Đông Phương Bạch bĩu môi bất mãn nói, cái ghế giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo nàng thật là rất không có hứng thú, trước đó còn tưởng rằng Ngô Chính lại định làm xuất đầu lộ diện muốn làm chuyện gì đó động trời khiến nàng bất an mới nguyện ý để hán sai khiến, lúc này biết được phần nào chuyện hán sắp làm không có nguy hiểm để nàng không những không vui mừng, ngược lại càng cảm thấy khó chịu, tuy là cũng có chút thú vị hiếu kỳ nhưng là so với bất mãn trong tâm thì chút thú vị đó chẳng nhằm nhò vào đâu.

- Lợi hại nhất trên giang hồ Đông Phương Bất Bại lúc này còn không phải ngoan ngoãn hay sao? Ha ha, người cứ tin tưởng vào phụ quân ta.

Ngô Chính vẫn như mọi khi không buông tha bất cứ cơ hội nào có thể trước mặt Đông Phương Bạch “vô liêm sỉ”, nhất là khi Ngô Chính hài hước trông

thấy Đông Phương Bạch ghen nhưng lại không hề hay biết là mình đang ghen.

- Tự luyện! đừng để ta đợi lâu.

Đông Phương Bạch vẫn không bỏ được bắt mắt lạnh lùng nói, sau đó chớp mắt chỉ thấy nàng thân ảnh đã lướt đi thật xa, lưu lại bên cạnh Ngô Chính lúc này chỉ một cái tàn ảnh quý mị đang dần dần tan biến vào hư không.

- Ha ha, cười chết ta rồi!

Bóng dáng Đông Phương Bạch vừa rời khỏi, Ngô Chính bỗng nhiên đỏ bừng cả khuôn mặt ôm bụng cười to, phải nói là hần mặc dù đã quen với tính cách nắng mưa thất thường của Đông Phương Bạch, nhưng trước nay ngoại trừ bộ mặt kiêu mị dụ hoặc, hung hăng uy hiếp, còn có ngại ngùng cứng nhắc, nhảm chán lười biếng ra thì lúc bấy giờ lại hiện ra thêm một hình thái khác: bắt mắt ghen tuông, để Ngô Chính cứ mỗi lần phát hiện tính cách mới không thấy ghi rõ trong nguyên tác không thể không ôm bụng cười to.

Nhưng đúng lúc này chỉ thấy ba cái chân ảnh từ hướng Đông Phương Bạch vừa rời đi phóng tới lướt ngang qua đầu Ngô Chính, nhìn lại vẫn như thường lệ mọi khi, “vật thể lạ” lơ lửng giữa không trung đang đưa rơi xuống mặt đất, đồng thời cũng là báo hiệu Ngô Chính hôm nay không nghỉ ngơi lại mất... thêm ba sợi tóc.

Ngô Chính lúc bấy giờ mặt mũi cứng ngắc, khoe môi giật giật, hai mắt tròn trố nhìn xuống sợi tóc đang nằm bất động dưới chân lúc này đã bị gió thổi bay đi, không khỏi trong lòng giật thót một phen, quên nói, chỉ có việc này đến nay Ngô Chính vẫn chưa thể làm quen...

Bỏ qua dư thừa tạp niệm, Ngô Chính lúc này lại lâm vào trầm mặc một mình, phải nói động tác lần này của Thiếu Lâm tự gián tiếp đã khẳng định suy đoán của Ngô Chính từ năm năm trước đây.

Thử giả thuyết Ngô Chính phán đoán toàn bộ là đúng và không theo chiều hướng sai lầm từ lúc bắt đầu, thì hiện nay nếu đặt mình vào vị trí của Thiếu Lâm tự Ngô Chính cũng sẽ làm tương tự, thậm chí còn tinh vi hơn rất nhiều chứ không phải lộ liễu như thế này, chỉ cần là trí giả nhủ lưu tâm lưu ánh mắt khách quan sáng suốt không bị tập tục quán tính che mờ thì có thể nhìn thấu rõ tường.

Đầu tiên là nói Thiếu Lâm tự cùng triều đình động tác phương thức tuy là có khác biệt nhưng hiệu quả gây ra lại thập phần trùng hợp, nếu nói Ngô Chính từ năm năm trước đã mập mờ nhìn ra thì hiện tại chính là nhìn rõ, Thiếu Lâm tự chắc chắn có liên quan đến triều đình!

Tiếp đến, cục diện Ngô Chính khổ não làm ra đến lúc này đã đạt được hiệu quả rất tốt, Thiếu Lâm tự quả nhiên là muốn kích động giang hồ tranh đấu, bằng chứng chính là trong lúc hai phe phái thế lực theo chân đối lập mâu thuẫn lẫn nhau dẫn đến nguy cơ chiến cuộc bùng nổ, Thiếu Lâm tự lúc này lại thu mình bỏ mặc im hơi lặng tiếng, phải đợi đến khi Võ Đang phái không thể nhẫn nhịn ra mặt can thiệp lúc này mới nhân cơ hội kéo chân Võ Đang xuống nước.

Đương lúc Võ Đang phái động tác vô tình đạt được hảo cảm của phần đông các thế lực, Thiếu Lâm tự đồng thời điểm cho tung tin đồn Võ Đang phái làm như thế chính là vì hướng nhân tâm về phía mình, thực hiện dã tâm nung nấu muốn thống nhất giang hồ của bọn hắn, đồng thời ngụy trang chứng cứ cùng luận cứ vô cùng chân thật.

Nhưng là bằng cách nào Thiếu Lâm tự có thể tạo ra “minh chứng” chân thật như thế!? Đây còn không phải là nhờ một đám phản đồ trước đó bị Võ Đang phái trục xuất ra khỏi sư môn thì còn có thể là ai có được tuyệt học trấn phái của Võ Đang?

Lại nói cho dù Võ Đang phái trước đó quyết đoán trừ khử bọn hắn diệt cỏ tận gốc thì cũng vô phương có thể thay đổi tình thế lúc bấy giờ, còn không biết Thiếu Lâm tự đã có thể mua chuộc được cao tăng người bên trong Võ Đang phái, lẽ nào lại không thể từ bọn hắn có được các loại võ kỹ tuyệt học!? Cho nên dù là thế nào đi nữa từ khi cục diện xoay chuyển bởi tay Ngô Chính, Võ Đang cũng đã ấn định không thể tránh khỏi việc bị hủy hoại thanh danh, một ái này chỉ cần Võ Đang lùi một bước cũng đồng nghĩa với việc đã chấp nhận thua ván cờ này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Có thể lại đàn cho ta nghe!?

Một khi Thiếu Lâm tự thành công gạt bỏ khiến Võ Đang phái không thể tiếp tục cản trở, thì những chuyện xảy ra tiếp theo nếu Ngô Chính đoán không lầm đầu tiên chính là “đoàn kết” quân hùng lấy lý do truy sát Tiểu Diện Ma đầu mà đến làm phiền Hành Sơn kiếm phái.

Lần trước Ngô Chính thăm sát Ngũ Nhạc kiếm phái người tại Lưu phủ nhưng lại bỏ qua Hành Sơn kiếm phái, vô tình trở thành cái cớ hoàn hảo để Thiếu Lâm tự kích động chiến đấu tiêu diệt Hành Sơn, thậm chí nếu như không có cái lý do này thì việc Lưu Chính Phong trở thành chó săn cho triều đình ăn bổng lộc của vua làm việc cho vua cũng là lý do rất không tệ để Thiếu Lâm tự lợi dụng.

Nếu mọi việc suôn sẻ tiếp đến không nghỉ ngơi chính là tiêu diệt “tà ma ngoại đạo làm hại bách tính” Nhật Nguyệt thần giáo, sau đó mũi tên tiếp tục chuyển sang Hoa Sơn kiếm phái, lại đến nữa sẽ là Võ Đang phái, sau cùng là tất cả đều bị cuốn vào vòng chiến đẫm máu.

Cho đến khi giang hồ chỉ còn lại hai chữ “ân oán” cùng một chút lực lượng thừa thớt còn lại thoi thóp mấy hơi thở ai nấy cũng đều lo giữ mình an toàn, còn hơi sức đâu mà quan tâm đến cái gì là liên minh hay không, mà lúc này để tiêu diệt kẻ thù không nghi ngờ lựa chọn quy phục đầu hàng cho triều đình là một biện pháp rất không tồi!

Đương nhiên mọi chuyện có thể sẽ là như vậy nếu như Ngô Chính trong lúc đó không chịu xuất đầu lộ diện, hoặc là không muốn can thiệp để mặc cho bọn hán tự tung tự tác.

Nhưng là tất cả cũng chỉ là giả thuyết mà thôi, ai mà biết Thiếu Lâm tự có phải cũng có ý nghĩ tương tự Ngô Chính hay không!? Hoặc là mối liên kết giữa Thiếu Lâm tự và triều đình còn chưa xác định được động cơ bên trong có khi cũng sẽ dẫn đến biến số không thể lường trước, suy cho cùng dù Ngô Chính có thông minh đến đâu cũng không dám tự phụ lỗ mãng vào thời điểm này.

Đừng quên nhiệm vụ chính tuyến của Ngô Chính là gì, tranh chấp ở thế giới này toàn bộ không liên quan đến hán, Ngô Chính nhắm đến chỉ có duy nhất một mục tiêu đó là: Thiếu Lâm tự! Cũng là cái nôi của võ học gắn liền với lịch sử trôi qua không biết bao nhiêu năm tháng, đồng thời cũng là mấu chốt gần như hết thấy những sóng gió to lớn từ trước đến nay trên giang hồ, nên nhớ cứ mỗi khi Thiếu Lâm tự “vô tình” đánh mất một môn tuyệt học võ công vào tay một ai đó thì cứ y như rằng huyết tươi lại một lần nữa nhuộm đỏ cả thiên khung!

.....

Đã là hai ngày trôi qua kể từ khi Đông Phương Bạch trở về là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, Ngô Chính lại trở về là trước kia tiểu diện tử y một thân một mình độc hành trên giang hồ.

Lúc bấy giờ bên trong một trúc lâm phụ cận một tòa thành tên là Lạc Dương, Ngô Chính bước chân phiêu du tựa như đi mây về gió tự do tự tại không một chút ràng buộc, thân ảnh như có như không lúc ẩn lúc hiện lướt qua từng ngọn trúc thon dài cao vút đứng đưa, rất nhanh đã đến một con ngõ vắng bắt ngang qua trúc lâm dày đặc tạo thành một con đường nhỏ hẹp chỉ vừa đủ để hai người sánh vai cùng đi.

Nơi này ngoại trừ những ngọn trúc cao vút xếp hàng cùng nhau, bên dưới hai bên làn đường phủ đầy hoa cỏ đại loại tốt sum suê, cùng sương mù không phân biệt ngày đêm bao trùm cả trúc lâm mờ ảo, khung cảnh ngắm nhìn từ bên trong trông vô cùng xinh đẹp tưởng chừng là tiên cảnh khiến người ta mê muội như quên đường về, nơi này được biết đến với một cái tên rất quen thuộc đối những ai mê say võ hiệp Kim Dung, được người bản xứ gọi là ngõ Lục Trúc.

Mỗi danh tự đều có ý nghĩa của nó, nhưng ngõ Lục Trúc ý nghĩa lại vô cùng đơn giản chỉ là một con ngõ mọc thật nhiều trúc xanh nên được gọi là Lục Trúc, mà tại ngõ Lục Trúc tình cờ lại có một ông lão trú ẩn ở nơi đây, nhưng bởi vì ông lão không có tên lại đàn rất giỏi cho nên danh tự của ông cũng là Lục Trúc.

Ngô Chính sở dĩ đến nơi đây chính là vì... muốn nghe tiếng đàn của Lục Trúc ông mà thôi.

Không nhanh không chậm bước đi, Ngô Chính trước mắt đã thấy một gian nhà được làm bằng trúc, bốn trần trụ cách biệt nền nhà với mặt đất nối liền đi lên bằng bậc thang trúc khô đã ngả màu úa vàng, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng đàn êm ái du dương bên tai, cũng là một chút sống động bên trong bầu không khí trầm ngâm êm ả của ngõ trúc vắng.

Ngô Chính bước chân đã đứng trước bậc thềm nhưng vẫn không bước lên, cứ thế yên lặng lắng nghe khúc đàn cảm trôi đi cho đến khi kết thúc.

- Thật hay, có thể lại đàn cho ta nghe!

Ngô Chính bỗng nhiên mở lời giọng nói ôn hòa thiện ý, bên trong gian nhà lúc này cũng phát ra tiếng động mở cửa, cánh cửa bằng trúc mở ra chỉ thấy là một ông lão râu tóc bạc phơ nhưng da dẻ vẫn hồng hào rất ít nếp nhăn, có thể thấy được ông lão cuộc sống thường ngày trôi qua bình lặng không ưu tư phiền muộn mới có thể phân nào không để năm tháng bào mòn đi sức sống.

- Ngươi là ai? Đến đây có mục đích gì?

Lục Trúc ông trông thấy Ngô Chính thần thần bí bí tiểu diện che mặt, tư thế cũng trở nên đề phòng, trong giọng nói cũng có phần uy hiếp.

- Ta tình cờ ngang qua đây, nghe được tiếng đàn rất êm tai mới lần theo âm thanh tìm đến nơi này, không biết có phải hay không vừa rồi là tiếng đàn của ngươi?

Ngô Chính nghe được Lục Trúc ông uy hiếp nhưng vẫn không mất hứng, rất ôn hòa giải bày hẳn tình cờ đến nơi đây hoàn toàn không có ác ý.

- Là... là ta đàn!

Lục Trúc ông vấp lời đáp lại, nhưng là mặt già có hơi ngượng ngùng, rất giống với người đang nói dối cảm thấy rất ngứa ngáy tâm can.

- Ha ha, ngươi nói dối lại còn ngượng mồm, ta thật không có ác ý, khuôn mặt này của ta từ nhỏ bẩm sinh đã rất xấu xí khó nhìn nên mới luôn mang theo mặt nạ không để người khác trông thấy, ngươi không cần lo lắng ta có ý đồ xấu, hơn nữa nếu ta có ý đồ xấu ngươi cũng không ngăn lại được a, ta chân ý chỉ là muốn được nghe lại tiếng đàn vừa rồi, sau đó sẽ rời đi cũng không muốn làm khó ngươi.

Ngô Chính cười to nhưng vẫn rất kiên nhẫn giải biện lý do mình tìm đến đây, Lục Trúc ông một bên nghe xong lại lâm vào trầm mặc, nếu là bình thường Lục Trúc ông có thể đã là một cước đuổi đi, nhưng là người này có thể lẳng lặng không hay không biết đến trước cửa nhà của hán, nói rõ Ngô Chính tu vi võ công hoàn toàn siêu việt Lục Trúc ông, hơn nữa Ngô Chính mỗi lời nói đều rất chân thành giải bày mong muốn được nghe lại tiếng đàn một lần nữa,

thậm chí còn chưa bước lên một bậc thang chỉ lặng yên bất động đứng đó giữ một khoảng cách, cũng là muốn bày tỏ thiện ý đến thăm.

Nhưng lúc này Lục Trúc ông trong lòng như là nhớ đến điều gì đó khiến hắn giật thót dựng đứng cả chân lông, người trước mặt hắn trường bào từ y đi cùng tiểu diện mặt nạ đặc điểm, còn có võ công thâm bất khả trắc sâu không lường được, hội tụ đầy đủ những đặc điểm này trừ phi...

- Tiểu Diện Huyết Ma!? Ngươi, ngươi...

- Ài, đó chỉ là danh tự các ngươi tự gọi, ta cũng không phải là tên như vậy a, rốt cuộc là có muốn hay không lại đàn cho ta nghe.

Ngô Chính tỏ ra bất đắc dĩ trong giọng nói cũng có chút bức bối khó chịu, trông như là vô ý lời nói nhưng khi lọt vào tai Lục Trúc ông tựa như là sấm đánh ngang tai, lệnh trời phải nghe không thể làm trái.

Phải biết Tiểu Diện Ma Đầu một người lực lượng ở Phúc Châu tiêu diệt toàn bộ cao tầng danh môn chính phái, tại Lư phủ chấn nhiếp đẩy lui quân hùng trong thiên hạ, không thể phủ nhận hiện tại hắn xuất hiện trước mặt Lục Trúc ông, để hắn hồn bay trên mây không kịp rơi xuống.

- Để hắn vào nhà đi thôi!

Đương lúc Lục Trúc ông hồn vía thất lạc, bên trong gian nhà trúc bỗng nhiên phát ra âm thanh, chỉ nghe đó là giọng nói thanh tao của nữ tử nhưng lại rất khó phân biệt tuổi tác chỉ qua thanh âm.

Lục Trúc ông nghe xong tay chân trở nên luống cuống, thật nhanh cũng đã bình phục lại phần nào tâm tình vừa thất lạc, lúc này lùi ra thân hình che chắn cánh cửa, một tay giơ ngang ra hiệu Ngô Chính có thể đi vào bên trong.

- Đa tạ!

Ngô Chính hướng về Lục Trúc ông gật đầu đa tạ tâm trạng trở nên vui vẻ tựa hồ không còn bức bối giống như trước đó, lại không chần chừ bước chân tiếng vào bên trong gian nhà, ánh mắt nhìn quanh một vòng sau đó tự nhiên an vị một bên ngồi xuống tọa đệm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Thành Tâm Phổ Thiện Chú

Lúc bấy giờ Ngô Chính hiếu kỳ quan sát không gian bên trong gian nhà, nhìn qua trông có phần đơn sơ hiu quạnh, xung quanh đồ vật không nhiều nhưng hầu hết được làm bằng trúc đã ngả màu ủa vàng tương đối giản dị, đối diện cửa vào bên trong có một tấm màn che khuất một phần không gian, đưa mắt nhìn xuyên qua tấm màn có thể mập mờ trông thấy thân ảnh một người nữ tử, trước mặt nàng là một cây đàn cầm đặt trên chiếc bàn.

- Hàn xá bình thân giản dị không có gì để chiêu đãi công tử, mong ngươi đừng chê trách.

Phía sau tấm màn che chắn, nữ tử thân nhiên lên tiếng lời nói khiêm nhường, tựa như là đã biết thân phận của người đến không cần lại lễ nghi thăm hỏi.

- Bình thân giản dị mới thật tốt, không tranh đua danh lợi với đời vô ưu mà sống qua ngày tháng, âu cũng không cần sầu muộn thế lương.

Ngô Chính tựa hồ tâm ý tương thông cũng bỏ qua phiền phức tục lễ, chỉ là lời nói thốt ra có phần ngưỡng mộ, nhưng lại giống như trách than tiếc nuối bản thân tự mình không thể yên ổn mà sống một đời như thế.

- Tiểu Diện công tử danh tiếng chấn áp quần hùng, cỡ nào uy phong凛冽, tại sao lại muốn nói ra lời này?

Chỉ là một lời nói than thân trách phận lại để nữ tử phía sau tấm màn như nổi lên hiếu kỳ trong lòng, không ngại mở lời nghi vấn.

- Hư danh thì có ích lợi gì, có thể khiến cho huynh đệ thân nhân bằng hữu của ta những người không đáng phải nhận lấy kết cục bi thảm, có thể hối hận trở về như trước kia sao.

Ngô Chính giọng nói nghe lấy sầu thảm bi thương, tâm tình tựa hồ thập phần phức tạp bối rối quẩn quanh tơ vò, lại tựa như trốn tránh không dám đối diện tự mình muốn quên lãng đi.

Lời nói thốt ra tựa như ngưng lại để bầu không khí vốn dĩ đã trầm lắng lại vẫn trở về là trầm ngâm, bỗng nhiên lúc bấy giờ tiếng đàn lại bắt chợt vang lên, du dương êm ái âm điệu phát ra từ phía sau tấm màn che chắn vang vọng đến tận ngõ vắng vắng, khúc nhạc tựa như mang trong mình muôn vàn màu sắc hòa lẫn vào nhau, có buồn có vui, có thế lương có sầu não, có tinh khiết có thơ ngây, từng nốt thăng trầm sâu sắc như vỗ về ủi an lòng người, tạm quên đi một phần tâm sự phiền nhiễu không vui mà tận tình hưởng thụ âm hưởng nhạc khúc, giống như là một cuốn phim tua đi tua lại cuộc đời của chính mình mà trong đó, mình chỉ là kẻ ngang qua thưởng thức một bộ phim mà thôi.

Ngô Chính tâm tình nửa thật nửa giả bất tri bất giác đã để tiếng đàn hãm mình vào bên trong, đôi mắt lơ mơ đã muốn nhắm chặt, mặc kệ hư hư thật thật

thế nào vẫn cứ buông lỏng tâm tình để mặc cảm xúc dúi dất mình đi theo, phải mất tận một hồi lâu đến khi mờ mắt tỉnh dậy, tiếng đàn đã ngưng lại tự lúc nào không hay.

- Thời gian đã trôi qua bao lâu?

Ngô Chính cảm giác tinh thần vô cùng thư thái không khỏi ngạc nhiên lúc này mơ hồ thăm hỏi, nhìn về phía tấm màn che khuất thân ảnh nữ tử vẫn giữ nguyên tư thế bất động, sắc trời lại đang còn sáng có vẻ là trôi qua không được bao lâu.

- Người đã ngủ qua một đêm, ta cũng không muốn làm phiền người giấc ngủ nên không vội vàng đánh thức, mong rằng người không trách cứ.

Nữ tử phía sau tấm màn lời nói vẫn rất thanh tao nhã nhặn dễ dàng làm vui lòng người, tuy nhiên để Ngô Chính một bên nghe được lại sững sờ hoảng hốt phải mất một lúc mới khôi phục bình tâm.

- Ta sao có thể trách cứ, chỉ là tiếng đàn của người thật tốt để tâm thần của ta lúc này đã thư thái hơn rất nhiều, chỉ là hôm nay vẫn còn có việc cần tự mình đi làm, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng trước vẫn là phải cáo từ, hy vọng hôm khác nếu người không phiền ta có thể sẽ lại muốn đến thăm.

Ngô Chính nhìn lên sắc trời lại tỏ ra có phần gấp gáp không thể nán lại, nhưng là vẫn muốn lần sau lại đến, chỉ là đợi nữ tử phía sau tấm màn kia có nguyện ý để hẳn lại đến hay không.

- Nếu người không chê hàn xá nghèo tiện, ta tất nhiên không ngại có khách đến thăm.

Nữ tử phía sau tấm màn lời nói khiêm nhường không cự tuyệt Ngô Chính hôm khác lại đến, chỉ là trong giọng điệu không nghe ra cảm xúc vui buồn.

Ngô Chính đối diện nghe xong lại nhẹ gật đầu, sau đó phút chốc đã biến mất trong tầm mắt của nữ tử, lưu lại nơi đây chỉ là một cái tàn ảnh huyền ảo đang dần tan biến.

- Cô cô, sao người lại bỏ qua cho hắn, nếu như hắn có ý đồ gì đó...

Lục Trúc ông lúc bấy giờ từ đằng sau đi ra lo lắng nói, quả nhiên là trước đó bị Ngô Chính “bực bội” chán nản không nhẹ, lấy danh vọng chỉ số của Ngô Chính hiện tại dù là ai tu vi cao hơn chẳng nữa cũng vô phương có thể chống cự lại sợ hãi hoặc chỉ ít là không dám mạnh động trên chộc Ngô Chính, vừa rồi Ngô Chính chìm vào giấc ngủ qua suốt một đêm nhưng phải đợi đến Ngô Chính ly khai Lục Trúc ông mới dám lại xuất đầu lộ diện.

()

- Đừng quên Thành Tâm Phổ Thiện Chủ chỉ tác dụng đối với người có thiện tâm trong lòng, hắn có lẽ là không nói dối chỉ là tình cờ ngang qua đây, hơn nữa nếu làm tốt hắn có thể sẽ giúp ta không chừng.

Nữ tử nói ra một phần tâm tư giải đáp thắc mắc cho Lục Trúc ông, nàng là cố tình đàn khúc Thành Tâm Phổ Thiện Chủ để thăm dò Ngô Chính rốt cuộc có ý đồ hay chẳng, nếu Ngô Chính lúc đó không mê mang ngủ thật say có thể đã khiến nữ tử phía sau tấm màn cảnh giác kiêng kỵ hơn rất nhiều, dù sao cái tên Tiểu Diện Huyết Ma hung danh quá thịnh, thậm chí một số thường dân ở những nơi hẻo lánh xa xôi cũng có thể nghe được ít nhiều.

- Cô cô là muốn... nhưng là Tiểu Diện Huyết Ma rất khó đối phó, nếu để hắn biết được mình bị dụng, có thể nào sẽ...

Lục Trúc ông kinh hãi đáp lời, Tiểu Diện Huyết Ma huyết tính quá nặng hơn nữa toàn bộ giang hồ hiện nay muốn truy sát hắn nhưng lúc này hắn vẫn có thể nhón nhơ đến đây nghe đàn tìm vui, có thể thấy được Tiểu Diện Huyết Ma danh tự không phải là hư danh, muốn chơi đùa với hồ có khi lại bị hồ ăn thịt.

- Trong lời nói của hắn lúc đến đây có lẽ là đau buồn cho những huynh đệ vì hắn mà chết, tuy làm một tên hiếu sát nhưng chỉ ít hắn vẫn có nghĩa tình, chúng ta chỉ cần đạt được hảo cảm của hắn là ổn.

Nữ tử phía sau tấm màn trầm tư một hồi mới lại đáp lời, phải nói Ngô Chính hình ảnh một tên ma đầu hoành hành vô kỵ nhưng hôm nay lại để lộ ra bộ mặt yếu đuối bất đắc dĩ của mình, để nàng trong tâm lưu lại ấn tượng rất mạnh.

...

Thành Lạc Dương, bên trong gian phòng một từ điển.

- Thành Tâm Phổ Thiện Chủ không ngờ có thể khơi dậy thiện tâm của ta mạnh mẽ như vậy, ta đúng là quá xem thường Nhậm Doanh Doanh...

Ngô Chính khoanh chân trên chiếc giường điều hòa nội lưu, trong lòng lại vô cùng kinh hãi, ai mà biết lấy hắn Cửu Dương Chân Kinh nội lực đến tầng cấp hôm nay còn có thể bị tiếng đàn mê hoặc!?

Nữ tử phía sau tấm màn mà Ngô Chính có ý tìm đến chính là Nhậm Doanh Doanh cũng là nữ nhi của Nhậm Ngã Hoành tiền nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, Ngô Chính lần này chỉ muốn diễn một tuồng kịch thật hay, nào có ngờ lại bị tiếng đàn khiến diễn xuất của hắn lại thành vô cùng chân thật không hề giả dối.

Phải nói dù là Ngô Chính có từng giết người nhiều đến bao nhiêu nhưng thiện tâm trong lòng hắn vẫn như cũ giữ nguyên không bị máu tươi trên bàn tay nhuộm bẩn, trong lúc bị Thành Tâm Phổ Thiện Chủ mê hoặc, Ngô Chính trong đầu chính là những hình ảnh tốt đẹp nhất từ khi hắn còn ở thế giới hiện đại,

cho đến khi gặp được Trương Hình Nhi, sau đó là Đông Phương Bạch, còn có những khoảnh khắc như lúc dạy dỗ Lâm Bình Chi, cả những lúc cười đùa cùng các huynh đệ, những người dám bỏ mặc sinh tử để theo chân Ngô Chính cư trú tại Đạo Giang thôn.

Nhưng cũng bởi vì những khoảnh khắc tươi đẹp như thế mới khiến Ngô Chính mê mang để mặc cho tiếng đàn dẫn dắt mà không muốn chống cự, bất tri bất giác đã thật say ngủ đi quên mất mục đích của mình khi đến ngộ Lục Trúc là làm gì.

- Tiểu nha đầu này quả nhiên xảo quyết, đây là muốn thăm dò ta đi!? Cũng may ta không để nàng thật vọng.

Ngô Chính trong nội tâm kinh nghi tự nói với chính mình nhưng ngay sau đó lại cảm thấy có chút hài hước, bản thân hẳn chính là muốn diễn một màn kịch thật chân thực mà Nhậm Doanh Doanh cũng lúc cũng là muốn thăm dò hẳn, đơn giản chỉ là một khúc Thành Tâm Phổ Thiện chú vô tình lại có thể thành toàn cho cả hai người, đương nhiên đó chỉ là tâm tư riêng của mỗi người, thực tế người thật sự đạt được mục đích chỉ có một mình Ngô Chính mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nhàn rồi

Sắc trời lúc bấy giờ đã là về đêm, bầu trời một màu âm u bị che phủ bởi những áng mây đen, đêm nay có lẽ sẽ là một trận mưa thật lớn.

Bên trong một căn chòi bỏ hoang tại lục lâm hoang vắng phụ cận thành Lạc Dương, một nam một nữ đang nép người vào nhau, người nam từ là một thanh niên bạch y lưu lại vết máu vẫn còn chưa khô, trên người nhiều đạo vết thương chưa được băng bó để hẳn cả người chật vật thần sắc cũng có phần mê mang, người này diện mạo vô cùng quen thuộc không ai khác chính là Ngô Chính duy nhất truyền nhân, Lâm Bình Chi.

- Ngươi, ngươi chảy máu nhiều quá, hức... để ta băng lại vết thương cho ngươi.

Một bên Nữ tử nước mắt dàn dụa một tay đỡ lấy Lâm Bình Chi nức nở nói, người này cũng rất quen thuộc chính là tiểu sư muội của Hồ Lệnh Xung, Nhạc Linh San, chỉ là đáng lẽ nàng lúc bấy giờ đã trở về Hoa Sơn mới phải, không biết tại sao lại xuất hiện ở nơi đây.

- Ta không sao, ngươi không cần lo lắng, khụ khụ...

Lâm Bình Chi trong miệng thều thào nói, hẳn lúc bấy giờ trọng thương không hề nhẹ trông vô cùng khổ sở, may mắn là có Cửu Dương Chân Kinh cương nhu tương hỗ điều hòa thương thế, lúc này mới có thể cố gắng mỉm cười an ủi Nhạc Linh San.

- Hức... ngươi không cần nói nữa, nghỉ ngơi một chút đi.

Nhạc Linh San trong giọng nói càng thêm nức nở, một tay đỡ lấy Lâm Bình Chi tay kia thì xé toang vải lụa trên tay áo, sau đó lại cặm cụi băng lại vết thương cho hắn, lúc bấy giờ Lâm Bình Chi không còn quan tâm đến thương thế của mình, trong đôi mắt tựa như mê luyện say sưa nhìn lấy thân ảnh nữ tử xinh đẹp trước mắt không một chút muốn rời đi, chỉ sợ nếu nhắm mắt lại sẽ không còn nhìn thấy nàng được nữa.

Tại một nơi khác bên trong lục lâm phụ cận thành Lạc Dương cách căn chòi của Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San hai người không xa lắm.

Bên dưới cơn mưa thật lớn, bóng đao ánh kiếm đang giao vào nhau lấp lóe ánh sáng trong khu rừng, chỉ thấy lúc bấy giờ một đám người trung niên đang điên cuồng tấn công một tên hắc y che kín cả khuôn mặt.

Nhưng kỳ lạ thay, thân ảnh hắc y nhân bên trong bão kiếm mưa đao tựa như là một con lươn linh hoạt luồn lách trên người không để lại một vết thương, nhưng là mỗi nơi hắn lướt qua đều sẽ có một người trong đám đông phải ngã xuống, thời gian trôi qua không bao lâu lần lượt từng cái từng cái trung niên người lúc bấy giờ tất cả đều đã trở thành một đám thi thể, huyết lưu hòa cùng cơn mưa cuốn thành dòng trôi đi.

Hắc y nhân đôi chân nhanh nhẹn vẫn chưa dừng lại tiếp tục triển khai khinh công ly khai nơi này hướng về phía căn chòi hai người Lâm Bình Chi.

Rất nhanh hắc y nhân từ lúc nào đã xuất hiện bên trong căn chòi, trông thấy Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San hai người co cụm vào nhau mà ngủ thật say, hắn tiếp cận thật gần động tác rón rén không muốn hai người phát giác, hai ngón tay hắc y nhân lúc này đặt bên trên cổ tay của Lâm Bình Chi một hồi thật lâu trầm tư, sau đó lại yên tĩnh thoát ly căn chòi ly khai nơi này.

...

Một đêm vô sự trôi qua.

Ngô Chính ly khai thành Lạc Dương trên người bạch y đã thay thế bằng Huyền Ảnh Tử Bào, tất nhiên đi kèm cũng không thể thiếu Bạch Thiết Tiểu Diện che trên khuôn mặt, thanh niên Ngô Chính lúc bấy giờ lại một lần nữa trong vai Tiểu Diện Huyết Ma tiếp tục diễn tiếp tuồng kịch mà mình còn đang dang dở.

Chốc lát thời gian trôi qua, Ngô Chính đã vượt qua trúc lâm đến ngộ Lục Trúc lúc này đứng phía trước căn nhà trúc nơi trú ẩn của Nhậm Doanh Doanh.

- Tiểu Diện công tử, mời vào!

Lục Trúc ông hôm nay đã không còn lỗ mãng ngược lại còn trở nên lễ phép hơn rất nhiều, khom lưng khép nép làm động tác mời vào thật giống như tiểu nhân cung kính khi gặp phải đại nhân.

Ngô Chính có chút buồn cười những vẫn giữ lễ gật đầu đa tạ sau đó nhanh chân vào nhà, theo thói quen ngồi xuống tọa đệm vị trí hôm qua, nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh vẫn thần thần bí bí nấp sau tấm màn.

- Hôm nay lại đến làm phiền người!

- Không phiền không phiền, phải chăng hôm nay công tử lại đến thăm ta là có hứng thú muốn nghe ta đàn?

Nhậm Doanh Doanh trong giọng nói bộc lộ ôn nhu nữ tính khác hẳn với thái độ không vui không buồn nửa vởi hôm qua.

- Ta tạm thời không muốn lại ngủ thật say quên cả trời đất a, chỉ là đến nơi đây khiến ta thư thái hơn rất nhiều!

Ngô Chính chú ý đến Nhậm Doanh Doanh thái độ đã chuyển biến, hẳn tất nhiên phải thật tốt phối hợp cũng đồng thời trở nên cởi mở.

- Thì ra người là nhân rồi chỉ muốn đến đây cùng ta tán gẫu?

Nhậm Doanh Doanh trêu chọc nói, đường đường một cái hung danh Tiểu Diện Ma Đầu lại còn có mặt này tâm tình hường thụ!?

- Cùng người tán gẫu? Ha ha, có thể nói như vậy đi, nhưng ta cũng rất hiếu kỳ người tại sao lại cứ thần thần bí bí như vậy a!

Ngô Chính ha hả cười nói, ánh mắt hiếu kỳ nhìn chăm chăm về phía thân ảnh Nhậm Doanh Doanh, tựa hồ đang muốn lật tung bức màn để xem xem thần thần bí bí từ đằng sau tấm màn là cái gì hình dáng.

- Tiểu Diện công tử, ta cũng rất muốn biết phía sau tiểu diện kia là hình dạng như thế nào, tại sao lại luôn mang mặt nạ che giấu?

Ngô Chính trước đó từng nói hẳn nhân dạng xấu xí vì vậy mới luôn mang mặt nạ che giấu, nhưng Nhậm Doanh Doanh không một chút nào tin tưởng, Tiểu Diện Huyết Ma làm mưa làm gió trên giang hồ bị quần hùng trong thiên hạ toàn bộ truy giết nhưng đến nay vẫn cứ nhàn nhõm sống tốt, còn không là nhờ lớp mặt nạ che giấu chân diện kia sao?

- Ta luôn mang mặt nạ bởi vì có hai nguyên do, thứ nhất hiển nhiên là không muốn để kẻ khác nhận biết chân diện, thứ hai cũng là giống như người, thần thần bí bí một chút không phải thú vị hơn sao?

Ngô Chính lời nói châm biếm Nhậm Doanh Doanh, thay đổi tư thế chống tay xuống nền nhà nằm nghiêng một bên, ánh mắt vẫn không bỏ được hiếu kỳ, rất thú vị nhìn chăm chăm về phía Nhậm Doanh Doanh.

- Chỉ có bấy nhiêu nguyên do!?! Người cũng thật biết cách nói đùa!

Nhậm Doanh Doanh trong giọng nói có chút hài hước, nàng buồn cười Ngô Chính nguyên do rất đơn giản mà lại đương nhiên, trên đời này người nào mang mặt nạ mà không phải là để là người khác không nhận biết được chân diện? Người nào che giấu chân diện mà không phải là thần thần bí bí? Ngô Chính lý giải cũng thật hay, hẳn là trả lời nhưng là cũng không trả lời cho thắc mắc của Nhậm Doanh Doanh.

- Ài, ta chính là nói thật, các người sao lại luôn nghĩ rằng là ta đùa giỡn?

Ngô Chính bắt đầu đi nói, hẳn đúng là nói lời chân thật không một chút giả dối, Ngô Chính nảy ra ý tưởng này nguyên bản là muốn tỏ ra “thần thần bí bí một cách khoa trương” nhằm thúc đẩy danh vọng chí số, tiếp đến là không muốn để kẻ khác biết được chân diện gây bất lợi cho kế hoạch của hắn làm ra cục diện trên giang hồ như hiện nay, ngoài nguyên do đó còn có thể tìm được nguyên do nào khác đây?

- Thôi thôi, người lại đàn cho ta nghe đi, ta lại muốn ngủ!

Ngô Chính lại tiếp tục nói, hẳn cũng thật lười nhác cùng tán gẫu nhàm chán, lại muốn thất tốt ngủ một giấc ngon lành, đợi tin tức của Đông Phương Bạch thời.

- Phải... ta đàn cho người.

Nhậm Doanh Doanh trông thấy Ngô Chính lúc buồn bực lại có phần “đáng yêu” tựa như tiểu hài tử đang giận dỗi, không khỏi phì cười mà nuông chiều.

Tiếng đàn thảng thрем âm hưởng lại như thường lệ được Nhậm Doanh Doanh tấu lên, nhưng đúng lúc này từ bên ngoài tiếng “xào xạt” không ngừng động tĩnh tựa hồ lại có thật nhiều người muốn đến thăm nơi đây.

- Cô cô, có người đến!

Vừa lúc đàn khúc dang dở Lục Trúc ông vội vã chạy vào bẩm báo, đi cùng hắn còn có một nữ tử diện mạo rất xinh đẹp yêu kiều, trên người nàng trang phục bản địa dân tộc Miêu.

Ngô Chính một bên trông thấy cũng chẳng lấy làm bất ngờ, hẳn từ khi lần đầu đến đây đã phát hiện bên trong căn nhà trúc hậu phòng còn ẩn giấu hơi thở của hai người, một người là Lục Trúc ông hẳn đã diện kiến, người kia không cần đoán cũng biết không ai khác ngoại trừ giáo chủ Ngũ Độc giáo, Lam Phụng Hoàng.

- Là ai đến?

- ...

Nhậm Doanh Doanh lạnh giọng hỏi, Lục Trúc ông lúc này lại có chút ngập ngừng không dám nói, thần thần bí bí đưa mắt nhìn về phía Ngô Chính tựa như có điều gì không muốn để hắn nghe thấy.

Ngô Chính mặt dày như bạch thiết che trên khuôn mặt giả vờ không nghe không biết, không hay không hiểu lười biếng ngồi dậy ưỡn mình, ánh mắt càng trở nên hiếu kỳ nhìn về phía Lục Trúc ông.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ta rất không dễ dãi!

- Có người muốn đến nghe đàn? Ta không ngại lại cùng bọn hắn một chỗ, các ngươi cứ tự nhiên!

Ngô Chính giọng nói thần nhiên tỏ ra vô tri không hay biết chuyện gì, châm ngôn hắn chính là “đã diễn thì phải nhập tâm”, hơn nữa trong tâm cũng rất thú vị muốn xem vở kịch hài hước này.

Lục Trúc ông nghe xong lời nói bỗng nhiên ngơ ngác đứng hình không biết phải làm như thế nào, Nhậm Doanh Doanh cũng là rất bất đắc dĩ vô biện pháp.

Nhậm Doanh Doanh không phải là loại chậm tiêu không hiểu, người đến trong lời nói khiến Lục Trúc ông khó xử chỉ có thể là Nhật Nguyệt thần giáo phái người đến, nhưng là nàng không biết mục đích của bọn hắn đến đây muốn làm gì, chỉ sợ là đối với nàng bất lợi.

Hơn nữa lại đứng vào lúc Tiểu Diện Huyết Ma đang làm khách, nếu là để hắn không vui chẳng khác nào Nhậm Doanh Doanh ý đồ lại mất cả chì lẫn chài, phải biết nàng là đang cố gắng muốn đạt được hảo cảm của hắn, đồng thời còn muốn lợi dụng hắn giúp đỡ mình một phen, nhưng làm cách nào để lưỡng tiện đôi đường? Trừ phi...

- Tiểu Diện công tử nghe ta nói, người đến có thể không phải là muốn nghe ta đàn...

Nhậm Doanh Doanh mở lời biện giải nhưng nửa chừng lại có phần ngập ngừng khó nói, giọng điệu cũng có phần khó xử không biết nên làm thế nào.

- Đám người ngoài kia là bất thiện? Các ngươi ẩn cư ở nơi đây cách biệt với thế giới bên ngoài, làm sao lại có người muốn đến gây rối!?

Ngô Chính đương nhiên không để Nhậm Doanh Doanh quá dễ dàng đạt được mục đích, nàng còn không phải là muốn hắn lấy cái hung danh Tiểu Diện Ma Đầu chấn nhiếp đám người kia hay sao? Chỉ cần một hai khúc đàn là muốn Ngô Chính miễn phí làm việc cho nàng!? Nào có dễ dàng như vậy, Ngô Chính trước nay làm người chính là không chịu lỗ, muốn hắn giúp đỡ cũng được thôi, chỉ cần bốn chữ “thành thành thật thật”.

- Ài... ta cũng không muốn giấu ngươi, ta thân phận... là người của Nhật Nguyệt thần giáo, ta là bất đắc dĩ mới ẩn cư trúc lâm nơi đây, lần này Nhật Nguyệt thần giáo người đến đây có thể là muốn mang ta trở về, nhưng là ta rất không muốn...

Nhậm Doanh Doanh cũng rất quyết đoán nói ra thân phận của mình, đồng thời một tay vén ra bức màn, để lộ thân ảnh nữ tử trên người thanh tao sam y, diện mạo vẫn lại che đi bởi một tấm lụa mỏng, nhưng có thể ẩn ẩn trông thấy tuyệt sắc mỹ mạo, dung nhan tuyệt sẽ không thua kém ai.

()

Ngô Chính cũng không khỏi kinh ngạc, mặc dù không thể trông thấy chân diện nhưng loại này khí chất thanh tao nhã nhặn vẫn là cực kỳ mê người, đương nhiên yếu tố quan trọng nhất khiến Ngô Chính trở mắt chính là... cơ thể nàng phát triển rất tốt, rất đúng đắn vừa phải, dù đã bị y phục che đi phần nào nhưng cũng có thể thấy được nơi nào cần đủ thì không thừa, nơi nào cần thiếu thì ít đi, nếu là đem so sánh với Đồng Phụng Bạch cũng rất không thua chị kém em.

- Rất tốt, mặc dù có chút nuối tiếc không thể trông thấy diện mạo của ngươi, nhưng vẫn là rất mê hoặc a... nể tình ngươi lần này cho ta mở rộng tầm mắt, ta giúp ngươi một phen!

Ngô Chính rất không có liêm sỉ trắng trợn không che giấu ánh mắt tham lam ngắm nhìn Nhậm Doanh Doanh thân thể, để nàng một bên cực kỳ xấu hổ e thẹn lùi lại về sau mấy bước, Lục Trúc ông cùng Lam Phụng Hoàng trông thấy Nhậm Doanh Doanh tình cảnh xấu hổ cũng rất bất đắc dĩ không biết nên

làm gì.

- Thánh cô, giáo chủ có lệnh tập hợp mọi người trong giáo trở về, Thánh cô không nên làm khó chúng ta a.

Bỗng nhiên giọng nói nam tử từ bên ngoài lại tiếp tục gọi vào, đám người này đứng hàng rào căn nhà trúc cũng đã một hồi kêu gọi nhưng không thấy đáp trả.

- Ta có thể đuổi bọn hán đi lần này, nhưng lần sau không chắc ta sẽ lại lo chuyện bao đồng a, người có chắc chắn?

Ngô Chính lại hướng về phía Nhậm Doanh Doanh dò hỏi, hán rất muốn xem xem Nhậm Doanh Doanh sẽ lựa chọn như thế nào.

- Tiểu Diện công tử, nhờ người giúp ta!

Nhậm Doanh Doanh cũng rất quyết đoán ngay lập tức đáp lời, đừng quên mục đích của nàng trong nguyên tác là gì, nếu lúc này nàng bị Đông Phương Bạch mang về Quang Minh đình giam lỏng bên trên khó nói lấy nàng chút bản lĩnh sẽ có cơ hội trốn thoát, tuy nhiên nếu là không trở về cũng đồng nghĩa với việc chống đối mệnh lệnh của giáo chủ, sau này tiếp theo chính là không ngừng có người muốn truy bắt nàng.

- Vậy được!

Ngô Chính gật đầu nhận lời, lúc này không còn dằng về lười nhác như cách đây vài phút trước, cả người khí thế ngưng đọng cùng lúc bộc phát ra bên ngoài, khiến không khí trở nên vô cùng trầm trọng tựa như là trọng lực gấp mười gấp trăm lần đang giáng xuống tinh thần tất cả những người có mặt ở đây.

- Ta đang hứng thú nghe đàn các ngươi cũng dám đến đây quấy rối? Cho các ngươi trong vòng ba hơi thở, rút!

Ngô Chính giọng nói trầm vang hữu lực, bên trong còn ẩn ẩn nội lực phát tán khiến đám người ngoài kia muốn ù đầu điếc tai, trở nên vô cùng hoảng sợ.

- Khốn kiếp, là cao thủ, chúng ta đi...

- Mau rời khỏi đây, chúng ta không làm gì được hán, giáo chủ có lẽ sẽ không trách chúng ta.

- Đúng vậy, trở về bẩm báo cho giáo chủ biết, không nên lại uống mạng ở lại đây.

...

Nhật Nguyệt thần giáo đám người tựa hồ bị dọa sợ, nhao nhao hùa nhau rời khỏi không dám lại mạnh động khiêu chiến lời cảnh cáo của Ngô Chính.

- Một đám bất lực, một lời đã bị dọa sợ!?

Ngô Chính lời nói tuy là vậy nhưng là trong lòng rất bất đắc dĩ, Đông Phương Bạch đây là cũng quá già tạo đi, chí ít phải căn dặn bọn hán liệu mạng một tí có chút huyết tươi hiệu quả có phải là tốt hơn hay không? Hơn nữa Nhật Nguyệt thần giáo có ai có thể tổn thương được Ngô Chính sao? Thường ngày ở chung một chỗ với Đông Phương Bạch khổ thân Ngô Chính mất đi không biết bao nhiêu sợi tóc, bây giờ cũng không cần phải lo lắng hán lại mất đi một sợi lông a.

- Đa tạ công tử lần này trợ giúp, tiểu nữ trong tâm vô cùng cảm kích!

Nhậm Doanh Doanh lúc bấy giờ giọng nói càng thấp phần ôn hòa, xưng hô cũng trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều, tận mắt kiến thức thực lực của Ngô Chính cường đại không khỏi để nàng được một lần mở rộng tầm mắt, vừa rồi nàng tự mình cảm nhận tựa như đang có vật nặng ngàn cân đè lên tinh thần khiến nàng trong lòng cực kỳ kinh hãi, một người chỉ bằng khí thế của mình đã có thể làm được như thế, nếu tự tay động thủ... nàng thật không dám lại nghĩ tiếp.

- Đa tạ công tử trợ giúp!

Lục Trúc ông cùng Lam Phương Hoàng cũng đồng thời chấp tay đa tạ, tuy không phải là Ngô Chính giúp đỡ hai người nhưng là giúp đỡ Nhậm Doanh Doanh cũng không khác nhau là mấy, hơn nữa đối với cường giả thực lực chênh lệch hơn mình quá xa, ít nhiều cũng phải tỏ ra thái độ tôn kính.

- Không cần khách khí, lần khác để Thánh cô các ngươi cho ta xem diện mạo, nếu lại để ta bị mê hoặc có khi không cần các ngươi cầu xin ta vẫn là muốn cứu Thánh cô các ngươi a.

Ngô Chính rất không để ý si diện trực tiếp không phủ nhận vừa rồi mình bị Nhậm Doanh Doanh mê hoặc, đồng thời ánh mắt cũng rất tham lam đánh trên nhìn dưới không chừa chỗ nào tựa hồ là muốn nhào đến ăn thịt Nhậm Doanh Doanh không bằng.

- Các ngươi lui ra đi, ta có chuyện muốn nói với công tử!

Nhậm Doanh Doanh xấu hổ e thẹn lại trở về giấu mình phía sau tấm màn, nhưng nàng cũng không quên mục đích của mình trước, lúc này ra lệnh muốn được riêng tư trò chuyện với Ngô Chính.

- Vâng!

- Vâng!

Lục Trúc ông cùng Lam Phụng Hoàng hai người đồng loạt đáp lời, lại nhìn lẫn nhau một chút trong mắt như có thâm ý, sau đó cùng nhau lui ra để lại nơi này chỉ còn lại Ngô Chính cùng Nhậm Doanh Doanh hai người.

- Đây là ý gì? Ta tuy là yêu thích ngắm nữ tử xinh đẹp, nhưng cũng rất không dễ dãi a.

Ngô Chính buồn cười hài hước trêu chọc Nhậm Doanh Doanh, nàng đây là muốn trao thân cho hắn hay sao? Chuyện đùa, hoa hồng là sẽ có gai chỉ có thể ngắm nào dễ dàng ăn như vậy, Ngô Chính đương nhiên biết Nhậm Doanh Doanh muốn lợi dụng mình, nhưng không biết nàng sẽ dùng trò gì để cho hắn mắc câu đây!? Ngô Chính cũng không phải là ngu ngốc như Lệnh Hồ Xung bị nàng lợi dụng còn không hay biết a.

- Công, công tử người hiểu nhầm! Lúc này ta cũng không còn nơi nào để đi nữa, ta chỉ muốn thỉnh cầu công tử để ta được đi theo bên cạnh...

Nhậm Doanh Doanh trong lòng cực kỳ ủy khuất, trước nay vẫn chưa có ai dám vô lễ với nàng như vậy a, nhưng là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cố gắng nén trong lòng uất ức mặt dày mặt dạn bày tỏ mong muốn được theo chân Ngô Chính.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mang theo bên người bình hoa

Lấy tình thế hiện nay của Nhậm Doanh Doanh trừ phi luôn luôn bám theo bên cạnh Ngô Chính mới có thể đảm bảo an toàn cho mình, bằng không không nghi ngờ trong vòng nay mai Nhật Nguyệt thần giáo lại muốn cho người truy bắt nàng.

Nhậm Doanh Doanh cùng Đông Phương Bất Bại trước nay vẫn luôn chơi vãn bài lật ngựa nhằm chán, mặc dù nàng không biết tại sao Đông Phương Bất Bại không tìm một lý do nào đó để giết nàng nhưng là đó cũng là cơ hội hiếm hoi để Nhậm Doanh Doanh tận dụng, tuy nhiên lần này nàng lại chọn cách trái lệnh của Đông Phương Bất Bại, tin rằng lúc bấy giờ cơ hội đó của nàng cũng đã không còn nữa, chỉ có thể tự mình lại tạo cho mình một cơ hội khác, mà cơ hội khác đó tình cờ nàng lại nhìn thấy được trên người Ngô Chính.

- Ta hiểu tình cảnh của ngươi, nhưng là người xem tình cảnh của ta có khác biệt so với ngươi sao?

Ngô Chính vừa nói vừa làm động tác bắt đết dĩ, quả thật nếu chỉ nhìn ở mặt ngoài thì theo chân Ngô Chính thậm chí còn nguy hiểm hơn việc bị Nhật Nguyệt thần giáo toàn bộ người truy bắt, phải biết Ngô Chính là bị toàn bộ người trong giang hồ truy giết, một cái Nhật Nguyệt thần giáo nho nhỏ có thể so với toàn bộ giang hồ người sao!?

- Công tử là quá khiêm tốn, ngươi lúc này không phải là vẫn sống rất tốt đấy sao? Toàn bộ giang hồ cũng không làm khó được công tử, thêm một cái nữ tử bên cạnh lại có thể khó khăn sao?

Nhậm Doanh Doanh giọng điệu vẫn rất thành khẩn, nàng mặc dù không hiểu rõ tính cách của Ngô Chính, nhưng là trông thấy biểu hiện của hắn trước đó rất giống với loại người quái nhân, thường ngày hành vi rất thất thường không thể nào suy đoán, nhưng là lấy hắn có thể bị toàn bộ người trong giang hồ gắt gao truy sát mà vẫn nhớn nhok không chết nói rõ hắn bản lĩnh rất cao cường, theo chân Ngô Chính trong tâm trí của Nhậm Doanh Doanh được mặc định là “an toàn”, không cần phải cần nhắc.

- Ta chỉ sợ là suốt ngày bị ngươi mê hoặc thần trí không minh mẫn a, nhưng là bên cạnh mang theo một bình hoa xem ra không tệ lắm...

Ngô Chính tựa như bị lời nói “vỗ mông ngựa” của Nhậm Doanh Doanh đánh động, lúc này đã bắt đầu trầm tư tỏ vẻ phân vân có nên mang theo nàng hay không.

- Mang theo ngươi cũng được thôi, nhưng là trước vẫn phải cho ta xem chân diện bình hoa này là như thế nào a.

Ngô Chính rất thích ý trêu chọc Nhậm Doanh Doanh, đối với hắn mà nói mang theo bình hoa bên người tác dụng duy nhất là để ngắm, ngoài ra còn là dùng để thu hút một đám vì “tiểu đệ đệ” mà mù con mắt của mình đến gây gỗ Ngô Chính tìm chết, phải nói sung sướng và phiên toái luôn luôn đi đôi, Ngô Chính đương nhiên ưu tiên sung sướng thỏa mãn con mắt của hắn trước sau đó lại suy tính.

- Chỉ đơn giản như vậy? Công tử sẽ không nuốt lời chứ?

Nhậm Doanh Doanh bị xem như là “bình hoa” để trong tâm rất bất bình nhưng cũng đan xen có chút đắc ý, nàng còn là không biết Ngô Chính bị bề ngoài của mình mê hoặc hay sao? Nàng trước nay rất tự tin vào diện mạo của mình đương nhiên là phải đắc ý, nhưng là bị xem như “bình hoa” cũng chính là nói nàng chỉ có thể dùng để ngắm chứ vô tác dụng a.

- Ngươi trông ta có giống như muốn nuốt lời?

Ngô Chính rất tỏ ra là người bị hại, đường đường nam nhi trượng phu đầu đội trời chân đạp đất có thể nào lại đi lừa dối một tiểu nha đầu? Đây là nói hấn làm nam nhi cũng quá thiếu khí khai đi, làm sao có thể không bực bội cơ chứ.

- Ta cũng tin đường đường Tiểu Diện Huyết Ma đại danh鼎鼎 sẽ không lừa gạt một tiểu nữ như ta!

Nhậm Doanh Doanh trong lời nói cũng không quên khiêu khích châm biếm Ngô Chính, lúc bấy giờ nàng lại vén bức màn đi đến vị trí đối diện Ngô Chính sau đó an ổn tọa vị.

Lấy hết dũng khí đối diện Ngô Chính ánh mắt “dã thú” đang chăm chăm con mồi, Nhậm Doanh Doanh một tay nhẹ nhàng vén xuống vải lụa đang che đi dung mạo của mình, lúc bấy giờ chỉ thấy phía sau tấm lụa mỏng che giấu một diện mạo nữ tử xinh đẹp như hoa, song đồng tiền thủy thần hồng xỉ bạch, tựa như thiên sinh lệ chất, thiếu nhan nhĩ dung để Ngô Chính không thể rời đi ánh mắt.

Ngô Chính xem qua nguyên tác cũng biết được Nhậm Doanh Doanh dung mạo vô cùng xinh đẹp, trí tuệ cũng rất không kém, lúc bấy giờ được tận mắt kiến thức dung mạo xinh đẹp thanh thoát của nàng để Ngô Chính không khỏi trong lòng âm thầm nuối tiếc, nếu là gặp ở một hoàn cảnh khác có khi Ngô Chính cũng muốn rập tâm chiêm ngưỡng vẻ làm bình hoa, hằng ngày nhìn ngắm cũng có thể phần nào thoải mái tâm can.

Nhưng là Ngô Chính rất biết điểm dừng, một cái thiên kiều bá mị Đông Phương Bạch cũng đủ để cho hấn chết mê chết mệt, nếu lại thêm một cái thiên sinh lệ chất Nhậm Doanh Doanh sợ là thần trí thật sự muốn mê mẩn không thể nào tỉnh tâm, hơn nữa lấy Đông Phương Bạch bất chấp chiếm hữu tính cách có thể nào sẽ để cho hấn tự tung tự tác? Có khi nếu để nàng biết được Ngô Chính thật sự bị mê hoặc không biết sẽ dùng thủ đoạn nào để chơi chết Nhậm Doanh Doanh đây.

- Ta quyết định người tốt nhất vẫn là mang theo vải lụa đi, không thể cứ để như vậy, tuyệt đối không thể tiện nghi cho kẻ khác tùy tiện có thể ngắm nhìn!

Ngô Chính cố gắng lấy lại tỉnh táo từ bỏ tâm tư xấu xa trong đầu lúc này ngồi thẳng lưng rất nghiêm túc đề nghị, phải nói Nhậm Doanh Doanh so về độ mê hoặc câu dẫn tuy là kém xa Đông Phương Bạch, nhưng thời điểm đó Ngô Chính tâm trí chịu quá nhiều áp lực nào có tâm tư đùa giỡn thưởng thức, ngược lại lúc bấy giờ tinh thần thư thái lại trông thấy một cái thanh lệ thoát tục nữ nhi, làm một tên nam nhi khỏe mạnh không có vấn đề về sinh lý nếu nói không động tâm mới thật sự là có vấn đề lớn.

- Phi...

Nhậm Doanh Doanh trông thấy biểu hiện của Ngô Chính không khỏi cười phì lên, nàng trong lòng rất vừa ý với phản ứng của Ngô Chính, hấn càng như vậy càng khiến nàng an tâm, chỉ ít nếu không thể dùng hào cảm còn thể dùng dung mạo của mình để ràng buộc Ngô Chính, không để hấn dễ dàng thoát khỏi tầm tay.

- Ta hiện tại có thể theo bên cạnh công tử được chứ?

Nhậm Doanh Doanh một bên mang lên vải lụa che mặt một bên ôn nhu nói, cứ chỉ tự nhiên thanh cao thoát tục trong lúc đứng ngồi đều để cho người khi nhìn vào tâm rất thoải mái.

- Ha ha, đương nhiên là có thể, nhưng là hai tên kia người của người ta rất không muốn cũng mang theo a.

Ngô Chính cười to đáp lời đồng thời cũng từ chối lại mang thêm hai cái “vật nặng” vác lên trên vai, hấn ý muốn đã xong một nửa không cần phải thêm phiền toái, chỉ cần cùng Nhậm Doanh Doanh cạnh kẻ không rời một khoảng thời gian hấn là có thể đạt được mục đích.

- Đương sẽ không làm phiền công tử, bọn hấn tự mình có nơi để trở về.

Nhậm Doanh Doanh ôn hòa mỉm cười đáp, sau đó lại gọi Lục Trúc ông, Lam Phượng Hoàng hai người cùng vào, ra lệnh bọn họ đến từ nơi nào lại trở về nơi đó.

Lục Trúc ông, Lam Phượng Hoàng hai người cũng rất hiểu ý, sau khi nghe lệnh đồng thời hướng về Ngô Chính lời nói đa tạ, sau đó đã ngay lập tức thu dọn hành trang ly khai nơi này.

Ngô Chính cũng không muốn tiếp tục nán lại đây, mang theo Nhậm Doanh Doanh hai người hướng về Lạc Dương thành tìm một quán trọ tạm dừng chân, trong lúc đó đương nhiên không quên thay đổi trang phục trở về diện mạo chân thật của Ngô Chính không còn trong hình dáng Tiểu Diện Huyết Ma khoa trương dễ nhận biết.

Nhậm Doanh Doanh một bên khi trông thấy Ngô Chính chân diện cũng không khỏi trở mắt lên mà nhìn, để nàng kinh ngạc không phải là cái gì anh tuấn dung mạo mà là Ngô Chính tuổi tác thật sự để nàng không thể tin tưởng được.

Từ ngoại hình có thể đoán được Ngô Chính năm nay không quá hai mươi, nhưng là bằng chừng ấy tuổi làm sao có thể cường đại như thế, có thể nào hấn là tu luyện võ công từ khi còn trong bụng mẹ!? Hơn nữa huyết tính mà danh lại cực thịnh thậm chí bị nhân sĩ trong giang hồ đều gọi bằng cái tên ma đầu, nói rõ trong chừng ấy năm tháng Ngô Chính đã trải qua giết chóc đếm không biết bao nhiêu lần, nhưng hấn là như thế nào có thể từ trong hoàn cảnh như thế sống sót đến bây giờ?

Hiếu kỳ nói liền hiếu kỳ để Ngô Chính trong mắt Nhậm Doanh Doanh đã hoàn toàn bị xem như là một tên yêu nghiệt quái thai, đáng ra nếu Ngô Chính từ trong hoàn cảnh kia lớn lên thì tính cách phải cực kỳ lạnh lùng băng lãnh mới phải, hơn nữa lần đầu gặp được Ngô Chính hấn còn là đang trong trạng thái “đau khổ” vì huynh đệ a, lúc bình thường tuy là có chút khó hiểu nhưng vẫn là bộc lộ cảm xúc rất tốt không giống như là một tên hiếu sát, đối diện hiếu kỳ Nhậm Doanh Doanh trong lòng thật sự là không thể lý giải nổi.

Chương 62: Người được chọn... Ngô Chính!?

Bên trong một quán trọ thành Lạc Dương, Ngô Chính mi mắt nhắm chặt đang khoan chân ngồi trên giường, tâm thần chìm trong ý niệm nương theo tâm pháp Cửu Dương Chân Kinh vận hành tu luyện, vẫn như thường lệ mọi khi Ngô Chính tranh thủ trong lúc nhàn rỗi tăng cường tu vi tự thân.

Lúc bấy giờ Ngô Chính bỗng nhiên nghe được động tĩnh là tiếng bước chân từ trên mái nhà đang di chuyển rất nhanh, nhưng là Ngô Chính vẫn rất bình tĩnh thản nhiên bất động tựa hồ không hay không biết, vài khắc sau một cái thân ảnh hắc y nhân phóng qua cửa sổ tiếp cận đối diện Ngô Chính chấp tay cung kính.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Ngô Chính nhìn lấy hắc y nhân xuất hiện nhưng không mấy ngạc nhiên đôi mắt vẫn nhắm chặt trong miệng nhàn nhạt nói.

- Công tử, Lâm Bình Chi vì cứu Nhạc Linh San nên lâm vào hiểm cảnh bị đám người kia truy sát nhưng là ta đã giúp hắn giải quyết hậu quả, tuy nhiên Lâm Bình Chi tựa hồ đã phải lòng nha đầu kia, ta không biết quan hệ này là tốt hay xấu nên mới đến đây bẩm báo cho công tử.

Hắc y nhân người này thì ra là người đã cứu Lâm Bình Chi đêm đó, hắn cũng chính một trong hai người người được Ngô Chính giao phó âm thầm bảo vệ Lâm Bình Chi từ trong bóng tối, nếu Lâm Bình Chi không phải là lâm vào tuyệt cảnh thập tử vô sinh thì bọn hắn tuyệt đối không thể can thiệp cứu vãng.

- Tiểu tử kia gặp được Nhạc Linh San, lại còn phải lòng nàng!? Mau kể rõ chi tiết là như thế nào.

Ngô Chính trong lòng không khỏi cười khò, vận mệnh hai chữ đúng là rất biết cách làm khó người khác a, chính kịch đã bị hắn thay đổi đến nghiêng trời lệch đất không còn thứ gì giống thứ gì nữa, vậy mà vẫn là để tiểu tử Lâm Bình Chi kia tình cờ gặp phải Nhạc Linh San, không những thế còn là yêu thích bị nàng hợp mắt hồn vía, lại nói Ngô Chính đồ nhi lúc này đã đủ lông đủ cánh muốn cấm sừng Ngô Chính bằng hữu? Đây là cái chó má gì tình tiết thế!?

- Vâng, chuyện là như thế này...

Hắc y nhân cung kính đáp lời, lúc này đã bỏ xuống vài đen che mặt, thần sắc rất nghiêm túc kể rõ đầu đuôi sự việc.

Bắt đầu câu chuyện là từ lúc Lệnh Hồ Xung biết được thân phận chân thật và tung tích của Ngô Chính, hắn vì không muốn để mọi người biết chân tướng cho nên một mình lén lút rời khỏi Hoa Sơn một đường truy tìm đến Đạo Giang thôn hòng gặp được Ngô Chính, Phong Thanh Dương trong lúc đó lại ít khi trông coi Hoa Sơn kiếm phái nên không hề hay biết Lệnh Hồ Xung đã tự mình xuống núi.

Trong khoảng thời gian này Hoa Sơn kiếm phái mọi người phát hiện Lệnh Hồ Xung biến mất đang lúc muốn báo tin cho thái sư thúc Phong Thanh Dương, tuy nhiên Nhạc Linh San sau khi biết tin lo lắng Lệnh Hồ Xung đau buồn cái chết của Nhạc Bất Quần mà làm điều gì đại đột hồ đồ, cho nên cũng không một lời nào tự mình xuống núi muốn tìm kiếm tung tích của Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Linh San vốn dĩ trong sáng thơ chưa trải nhiều sự đời lại có ngoại hình thiếu nữ xinh đẹp rất dễ dàng đã trở thành mục tiêu cho đám người dâm tặc muốn hái hoa, trong lúc đó Lâm Bình Chi một đường hành tẩu rèn luyện lấy tiêu chí hành hiệp trọng nghĩa tình cờ lại gặp được chuyện bất bình chứng mắt mới bao đồng ra tay can thiệp tương cứu, cũng vì vậy mới dẫn đến bị kẻ khác kéo bầy kéo bọn một đường truy sát.

Lâm Bình Chi mang theo Nhạc Linh San cùng nhau đào tẩu truy sát, trên đường hai người lẫn nhau chăm sóc cùng trải qua nhiều sự tình nhiều lần gặp phải khốn cảnh đến chết đi sống lại nhưng may mắn hữu kinh vô hiểm, cũng từ đó tình cảm hai bên này mầm mống lại chỉ có một bên muốn che chở vun đắp, Nhạc Linh San bởi vì trong lòng còn có bóng dáng của Lệnh Hồ Xung cho nên mới gián tiếp phủ nhận tâm tư thiếu nữ hoài xuân của mình.

()

Tuy nhiên Nhạc Linh San là ai? Trong nguyên tác chính là một thiếu nữ tâm tư bay bổng mơ mộng luôn hướng mình về những thứ tốt đẹp hơn, hay nói một cách thô – thẳng – thật thì nàng chính là loại người đang đứng núi này mà thích trông núi nọ, đối với nàng tâm tư hiện tại thì Lệnh Hồ Xung có là cái thứ gì? Có thể so với Lâm Bình Chi tốt hơn sao?

So về ngoại hình Lâm Bình Chi đúng là anh tuấn hơn, nhưng so về tính cách... Lâm Bình Chi vẫn là quan tâm che chở nàng nhiều hơn, so về miệng lưỡi Lâm Bình Chi cũng là muốn tốt hơn, hắn càng là xuất hiện trong lúc Nhạc Linh San nàng cần một người chăm lo che chở nhất, dù là so đi so lại hết thảy Lâm Bình Chi đều là tốt hơn nốt, cũng chính vì vậy Nhạc Linh San đương nhiên là vui vẻ ngã vào vòng tay của hắn.

- Mọi chuyện là như vậy.

Hắc y nhân nhanh chóng đã tóm tắt kể xong toàn bộ sự việc, tuy là có thiếu sót chút ít không hoàn toàn giống như trên nhưng là Ngô Chính nghe sơ qua đã có có thể đoán biết được thực hư chân dạng, lấy tính cách của Nhạc Linh San đang độ tuổi thiếu nữ hoài xuân Ngô Chính cũng không phải là quá lạ

lắm, hẳn lúc bấy giờ trong tâm là đang cực kỳ phân vân khó xử.

Nếu nói về sự đồ tình cảm, Ngô Chính kịch liệt phản đối Lâm Bình Chi qua lại với Nhạc Linh San, thứ nhất Ngô Chính không thích đồ nhi “cướp vợ bạn”, thứ hai Lâm Bình Chi phải đủ bản lĩnh nhanh chóng nấu Nhạc Linh San thành cơm, bằng không nếu để nàng cùng hắn hành tẩu trên giang hồ khó tránh một ngày nào đó lại gặp một tên nam tử “ưu tú” hơn Lâm Bình Chi, đến lúc đó Nhạc Linh San tâm tư sẽ là “Lâm Bình Chi là cái thá gì, có thể so với...”

Nhưng nếu chỉ nói riêng về tính thực dụng, Ngô Chính lại cực kỳ đồng tình để mặc cho Lâm Bình Chi tình cảm càng lúc càng sâu đậm với Nhạc Linh San, đến một ngày nào đó hẳn nhận một cú sốc thật lớn còn không phải là dễ dàng thức tỉnh con “quái vật” nung nấu trong con người hắn? Ngô Chính thậm chí còn đang suy tính có nên tìm ai đó đẩy nhanh quá trình diễn ra hay không đây.

Ngô Chính sẽ lựa chọn thể nào đương nhiên không cần phải bàn cãi, trên đời này trừ một cái Đông Phương Bạch ra có lẽ sẽ không có cái thứ hai khiến hắn phải mâu thuẫn giữa thực dụng và cảm tính, không nghi ngờ ngay sau khi đưa ra phân vân Ngô Chính tức khắc đã có cho mình một quyết định, hẳn trước nay luôn đặt cảm tính ở mức áp chót và sẽ không động chạm khơi dậy nếu không cần thiết áp vào thực tế, hiện nay Ngô Chính vẫn là như vậy không một chút thay đổi.

Nhưng là chọn ai phù hợp để thúc đẩy quá trình diễn ra đây? Hẳn ngoại hình nhất định phải tốt hơn Lâm Bình Chi, võ công tu vi cũng phải cao hơn gấp bội, còn phải có khả năng diễn xuất hơi hơi chân thật một chút sẽ đủ để khiến Nhạc Linh San không thể lọt khỏi lưới.

Mã Hành Phàm!

Ngô Chính ngay lập tức có cho mình một cái tên nhân tuyển tạm thời đầy đủ các yếu tố kể trên, hơn nữa lấy Mã Hành Phàm trí tuệ ở mức trung bình khá không đến nỗi nào cũng có thể tự mình tùy cơ ứng biến trong các tình huống khó xử, nhưng là sau này Mã Hành Phàm nguy cơ sẽ người đầu tiên phải gánh nhận con giận dữ của Lâm Bình Chi.

Nếu là Ngô Chính hoặc Đông Phương Bạch còn ở lại thế giới này có thể còn khiến Lâm Bình Chi ngoan ngoãn nghe lời, nhưng một khi cả hai bỗng nhiên biến mất ai mà biết Lâm Bình Chi có còn nghe lời giáo huấn của mình hay không? Cũng giống như Lâm gia không cho phép hậu bối họ Lâm luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, thế nhưng Lâm Bình Chi là có quan tâm?

Hơn nữa Mã Hành Phàm một khi biết được mục đích chân thực chắc chắn sẽ chọn cách hy sinh để thành toàn cho Ngô Chính, thậm chí còn phối hợp trở thành vai diễn phản diện cố ý thay thế Nhạc Bất Quần để khiến Lâm Bình Chi trở thành một con người khác đủ quyết đoán cùng bất chấp thủ đoạn.

Nếu như Ngô Chính không muốn hy sinh Mã Hành Phàm trừ phi người được lựa chọn là một ai đó có thể khiến Lâm Bình Chi không thể chữa mũi kiếm về phía mình, mà chỉ có thể hướng mũi kiếm về phía người khác mà trút giận, suy đi nghĩ lại không nghi ngờ người phù hợp nhất và có tỷ lệ thành công cao nhất không ai khác vẫn lại là... Ngô Chính.

Chỉ ít nếu nhìn theo chiều hướng tốt, một khi thành công để Nhạc Linh San lọt lưới tình của Ngô Chính khiến Lâm Bình Chi từ bỏ hy vọng níu lấy nàng, Ngô Chính đến lúc này đồng thời bỏ mặc Nhạc Linh San còn không phải là khiến nàng đau khổ đau khổ đến tận cùng!? Đây cũng chính là cơ hội tốt nhất để Lệnh Hồ Xung có thể nhảy vào, nếu hắn có thể nắm bắt thật tốt cơ hội của mình như vậy có thể sẽ thành toàn cho tất cả mọi người, nhất cử lưỡng tiện không phải là thật hoàn hảo?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lấy gì để báo đáp cho ta!?

Tuy nhiên như vậy cũng quá khó khăn cho Ngô Chính, hẳn hiện tại vẫn còn nhiệm vụ mang theo bên cạnh Nhậm Doanh Doanh, còn có mục đích chuyển này vẫn chưa thể đạt được nếu như lúc này lại phân tâm chuyển sang lo lắng suy tính cho Lâm Bình Chi, khó có thể hai tay hai việc phân tâm không thể nào làm tốt a.

- Người trước lại trở về trông coi tiểu tử kia, vẫn như trước kia nếu không có gì nguy hiểm đến tính mệnh của hắn, người không cần phải can thiệp sâu.

Ngô Chính nhìn về hắc y nhân nhàn nhạt nói, hắn quyết định tạm thời vẫn không cần quan tâm đến vấn đề này, cứ để Lâm Bình Chi tự mình lún thật sâu vào sau đó lại tiếp tục suy tính, hơn nữa biết đâu lão thiên muốn Ngô Chính được nhân rồi phải xuống người nào đó thay Ngô Chính làm phần việc kia thì sao? Nếu được như thế thì thật tốt, còn không thì cũng chẳng sao.

- Vâng!

Hắc y nhân gật đầu nhận lệnh, sau đó cũng không chậm trễ thoát ly qua cửa sổ theo con đường đến đây trước đó mà rời đi.

- Thủ hạ của công tử lợi hại như vậy? Ta còn tưởng công tử là một thân một người độc hành a.

Nhậm Doanh Doanh bên kia phòng đối diện lúc bấy giờ bất ngờ mở cửa vào gian phòng của Ngô Chính, nàng trên người được thay thế bằng một bộ

thường phục thanh sam không gây chú ý, đồng thời vẫn là là lụa mỏng che lấp đi dung mạo không để người khác trông thấy chân dung.

- Nghe lên chuyện riêng tư, còn tự tiện xông vào phòng của nam nhân, “tiểu nữ” người là muốn đại gia ta phải làm sao để trừng phạt người?

Ngô Chính không bắt ngờ khi trông thấy Nhậm Doanh Doanh còn là thú vị nhân cơ hội trêu hoa ghẹo nguyệt, từ lúc hắc y nhân lên vào báo cáo Lâm Bình Chi tin tức cho Ngô Chính, cả hai người đều phát hiện Nhậm Doanh Doanh đang trước cửa phòng, nhưng là Ngô Chính không lên tiếng nhắc nhở nên hắc y nhân còn tưởng là người mình, cũng mặc kệ không quan tâm.

- Công tử không cần phải trêu ghẹo ta, ta còn là biết cái gì kia Lâm Bình Chi chính là nhi tử của Lâm Chấn Nam tổng tiêu đầu Phúc Uy tiêu cục, không ngờ công tử còn có mặt này hảo tâm a.

Nhậm Doanh Doanh trên đường bị Ngô Chính nhiều lần trêu ghẹo lúc bấy giờ cũng đã đề kháng được phần nào, tuy nhiên nếu không phải vài lụa che đi dung mạo Ngô Chính lúc bấy giờ đã có thể nhìn thấy hai áng mây ứng hồng trên đôi má của Nhậm Doanh Doanh.

- Chi là mang bên mình thêm một gánh nặng không thể vứt xuống a, giống như người Nhậm Doanh Doanh, phải chăng là lại muốn tạo thêm gánh nặng cho ta?

Ngô Chính giọng nói ôn hòa nửa đùa nửa thật nhưng là có bên trong thâm ý, Nhậm Doanh Doanh từ khi cho Ngô Chính biết danh tính của mình cũng đã là gián tiếp muốn nói cho Ngô Chính mục đích chân thật của nàng, là một nữ tử mang họ Nhậm còn có thân phận là Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo, dù là ngu ngốc đến mức nào cũng liền có thể liên tưởng đến tiền nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo trước kia bị Đông Phương Bất Bại lật đổ Nhậm Ngã Hoành cùng nàng là có quan hệ.

Hơn nữa trong thời gian ở cùng một chỗ mặc dù là rất ngắn ngủi, nhưng là Ngô Chính diễn xuất tài tình chân thật đã đạt đến thượng thừa cảnh giới khiến Nhậm Doanh Doanh trong lòng dần dần ghi nhận Ngô Chính là một người chính nhân quân tử có lòng nghĩa hiệp, mặc dù lời nói của Ngô Chính luôn luôn phủ nhận hoặc là mỗi lúc đều là hành động trái ngược vô liêm sỉ, nhưng càng là như vậy càng khiến Nhậm Doanh Doanh tin tưởng vào trực giác của mình.

Một chính nhân quân tử người có lòng nghĩa hiệp chính là làm người có tình có nghĩa có trách nhiệm lại luôn muốn cứu giúp người lương thiện nhưng không cần được kẻ khác biết đến cũng không cần phải khoa trương rêu rao, không nghi ngờ Ngô Chính từ lai lịch hành vi trước kia cho đến từng cái hành động lúc bấy giờ trong đôi mắt Nhậm Doanh Doanh hẳn chính là một người như thế.

Dù nói là chỉ số danh vọng điểm của Ngô Chính quá mức cao cho nên dễ dàng có được hảo cảm của Nhậm Doanh Doanh nhưng là không thể phủ nhận diễn xuất của Ngô Chính cũng quá mức chân thật, từ lần đầu gặp nàng biểu lộ tâm trạng sầu khổ bi ai, cho đến lúc giúp nàng giải quyết rắc rối còn đồng ý mang nàng cùng đi mặc dù Nhậm Doanh Doanh khinh công không cao để Ngô Chính trên đường tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Hơn nữa một đường đi tới Ngô Chính mặc dù miệng lưỡi ánh mắt rất không biết kìm chế nhưng càng là giữ lễ không làm chuyện gì xúc phạm đến nàng nhìn hắn bằng ánh mắt khác, sau đó Nhậm Doanh Doanh lại biết được Ngô Chính đến bây giờ vẫn còn âm thầm bảo vệ Lâm Bình Chi cũng là phần nào nói rõ thực hư sự kiện thảm sát ở Phúc Châu xảy ra, dù là thế nào đi nữa ba chữ “tình, nghĩa, trách nhiệm” được Ngô Chính diễn đạt một cách rất sâu sắc chân thực, để Nhậm Doanh Doanh không thể nào không tin.

- Đúng vậy, tiểu nữ còn có một thỉnh cầu quá đáng, hy vọng công tử có thể giúp đỡ ta, nếu là có thể tiểu nữ trong lòng sâu sắc biết ơn!

Nhậm Doanh Doanh tuy là trong lòng rất khâm phục Ngô Chính càng tự cho là bản thân nàng đã hiểu được phần nào cách Ngô Chính làm người và đối nhân xử thế, cho nên nàng vạn phần khẳng định Ngô Chính mặc dù sẽ nhân cơ hội trêu ghẹo nàng nhưng chắc chắn sẽ không bỏ mặc lâm nguy, dù sao hảo cảm chỉ là hảo cảm cũng không liên quan đến tính cách sẵn có của Nhậm Doanh Doanh, nàng vẫn là muốn lợi dụng Ngô Chính hoàn thành mục đích của mình, sau này nếu có cơ hội nàng sẽ tìm cách báo đáp hắn sau.

- Ta không phải là thánh nhân a, đã mang theo người bên cạnh còn muốn ta giúp người làm việc, rốt cuộc người là tiểu nữ hay ta là tiểu nữ đây!?

Ngô Chính trưng ra bộ mặt lười nhác cầu nhàu nói, nhưng là trong lòng lại đang ôm bụng cười to, quả nhiên là Nhậm Doanh Doanh đã muốn dính lưới, chỉ cần thêm một thời gian Ngô Chính không tin hơn mười sáu vạn điểm danh vọng tích lũy lại không thể tác động được Nhậm Doanh Doanh chân tâm.

- Ta biết là quá đáng, nhưng thỉnh cầu công tử chỉ cần giúp ta một này nữa thôi, ta sau này nhất định sẽ báo đáp cho công tử, tuyệt sẽ không gây thêm rắc rối cho người.

Nhậm Doanh Doanh trông thấy bộ dáng Ngô Chính trong lòng rất ư là buồn cười nhưng là vẫn biết lúc này không phải là lúc để cười, bằng không Ngô Chính lại muốn sĩ diện tiếp tục làm khó nàng một phen, cho nên vẫn là kìm nén hài hước cố gắng nghiêm trang cầu khẩn.

- Báo đáp cho ta? Người có cái gì để báo đáp? Trừ phi, hắc hắc...

Ngô Chính thú vị đáp lời sau đó lại cười rất gian xảo, để một bên Nhậm Doanh Doanh càng là thẹn thùng cúi mặt.

Nói vậy cũng đúng, nàng có cái gì để báo đáp người ta? Nói về võ công nàng có thể so được với hắn sao? dù là phụ thân của nàng đến đây cũng chưa chắc có thể làm gì được hắn, lại nói Ngô Chính đương đầu chính là toàn bộ giang hồ các thế lực, Nhậm Doanh Doanh nàng một cái nữ tử có thể giúp được gì cho hắn?

Hơn nữa lại nói ở trên người nàng có cái gì quý giá để báo đáp cho hắn sao? Nhưng khoan... không đúng, Nhậm Doanh Doanh nàng có chỗ nào mà không quý giá? Nói về dung mạo nàng tự tin mình không thua kém bất cứ ai, nói về tài trí nàng cũng tương tự là như thế, chỉ là nếu nói như vậy... là muốn

lấy thân để báo đáp cho hần sao?

- Công, công tử, ý người là... ta, ta...

Nhậm Doanh Doanh yếu điệu thực nữ xấu hổ e thẹn lấp bắp thều thào trong miệng, nàng tuy là không phản cảm với Ngô Chính, nhưng là trong lòng cũng rất ủy khuất a, dù sao nàng cũng là một cái tuyệt điểm mỹ nhân như thế nào lại không được quyền tự mình lựa chọn còn lại bị cưỡng ép bắt về, làm sao có thể khiến cho nàng can tâm!?

- Này này, không cần phải suy nghĩ sâu xa, không phải là người rất giỏi đàn sao? Sau này đàn cho ta nghe nhiều một chút là được, ta dạo gần đây cũng rất khó ngủ a, ha ha...

Ngô Chính lại lần nữa trêu ghẹo nàng thành công tỏ ra rất đắc chí ha ha cười to, phải nói Nhậm Doanh Doanh làm người thông minh cũng rất khổ sở a, Ngô Chính chỉ nói một câu không đầu không đuôi lại có thể để nàng suy nghĩ chấp cánh bay cao đến tận trời mây, còn thêm cái bộ dạng ủy khuất kia, không thể không khiến Ngô Chính đắc ý.

- Người... người... đáng ghét!

Nhậm Doanh Doanh trên mặt đỏ bừng xấu hổ chỉ tay vào Ngô Chính mắng to, nàng đúng là không còn một chút mặt mũi rất hối hận trước đó như thế nào lại nghĩ rằng tên khốn kiếp này là chính nhân quân tử, là tiểu nhân bị ôi vô liêm sỉ thì có, sau đó lại giận dữ quay lưng rồi đi trở về căn phòng của mình bỏ mặc Ngô Chính một mình đang ôm bụng khoái chí cười to.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Võ Đang phái hoành hành vô kị!?

- Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, ài... không thể lại tự hờ chính mình, nhất định phải giữ khoảng cách.

Nhậm Doanh Doanh vừa giận dữ quay lưng rồi đi, Ngô Chính nhìn theo dáng người trong lòng cũng không khỏi than thở, đồng thời cũng là tự nhắc nhở chính mình không để lặp lại mâu thuẫn như trước kia.

Trước kia Ngô Chính cũng bởi vì muốn lợi dụng Đông Phương Bạch cho nên mới hờ nàng một phen, nào ngờ chính hần sau đó lại muốn dắt nàng hai người cùng nhau nhảy xuống hố!?

Bây giờ trước mắt một cái Nhậm Doanh Doanh xinh đẹp, thanh lệ, thướt tha, dịu dàng, nét na mọi thứ đều đầy đủ không thiếu sót, phải nói là “yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu”, một cái nữ nhi như thế làm nam nhi ai mà không muốn được sánh đôi? Chỉ là Ngô Chính vẫn là tự biết đủ, thêm một người là thêm một phần trách nhiệm.

Trách nhiệm ở đây chính là giữ nàng có thể theo kịp được bước chân của hần mà không bị tụt lại ở phía sau, phải biết những người muốn bên cạnh Ngô Chính điều kiện tiên quyết tuyệt đối là phải đủ sức để tự bảo vệ chính mình đồng thời không muốn níu lại bước chân của hần, Ngô Chính không muốn phải gánh một người như thế, cũng lười nhác để gánh.

Ngô Chính làm người tinh táo đến mức có thể hiểu rõ chính bản thân mình mà không có lấy một điểm mơ hồ khuất mắt, tuy không phải là loại người xấu xa gì nhưng lại là một người xảo quyết mưu mô luôn đặt lợi ích của mình lên trên tất cả, càng nói hần tính cách cũng là thực dụng ích kỷ đến đáng sợ.

Trước đó nếu không phải Đông Phương Bạch năm lần bảy lượt chứng minh được tác dụng của nàng, đồng thời làm Ngô Chính cảm động sâu sắc trong thâm tâm mới có thể khiến hần không muốn từ bỏ Đông Phương Bạch, bằng không Đông Phương Bạch lúc này cũng đã bị hần biến thành con cò để sử dụng lúc nào không hay.

So sánh lại nói Nhậm Doanh Doanh có thể ngoan cố bất chấp để bên cạnh người mình thích tương tự Đông Phương Bạch sao? Một cái yếu điệu thực nữ luôn muốn người khác nâng niu bảo bọc có thể dao động Ngô Chính chân tâm khiến hần bỏ qua lợi ích của mình mà mang nàng cùng rồi đi?

Vô phương! Nếu Ngô Chính đạt được mục đích của mình chuyến này, sau đó lại hoàn tất sắp xếp mọi việc ở thế giới này xong xuôi, không nghi ngờ hần chắc chắn sẽ bỏ lại nàng mà lãng lãng biến mất, đến cuối cùng trong ký ức của hần Nhậm Doanh Doanh cũng chỉ là một cái “bình hoa” hoàn toàn đứng theo nghĩa đen, khiến hần luyến tiếc đau buồn một chút mà thôi.

Yếu điệu thực nữ là để quân tử hảo cầu, đáng tiếc Ngô Chính lại không phải là cái gì đó chính nhân quân tử!

.....

Hà Nam lục địa một tòa thành bên trong phụ cận Tiêu Anh phủ.

Lúc bấy giờ trên một con phố bên trong tòa thành, sáu cái thân ảnh như rồng bay phượng múa còn kiếm va vào nhau, nhìn lại chỉ thấy hai lão đạo sĩ cùng

lúc đang kịch liệt giao đấu với bốn cái trung niên nam tử hán khiến một đám xung quanh đây trở nên bừa bộn đổ vỡ không có lấy một bóng người.

- Đạo sĩ thúì, các người chết tiệt, tại sao lại muốn giết chúng ta?

Một tên thanh niên y phục rách rưới nhơ nhuốc trong đám người giao chiến lúc bấy giờ phần nộ không thể kìm lòng mắng chửi, nhìn đáng dáp lời thôi của bốn người bọn hán giống như là ăn mày cùng với võ công chiêu thức thi triển, không nghi ngờ có thể dễ dàng đoán được bọn hán chính là người của Cái Bang.

- Hừ, nhiều lời, các người trước khi dám chống đối Võ Đang phái chúng ta đã nên giác ngộ được điều này.

Lão đạo sĩ nghe xong lời nói càng không muốn dừng tay tiếp tục ác chiến, Bát Quái Du Long Chương cùng Thái Cực Kiếm hai tuyệt kỹ trấn phái Võ Đang không ngừng thi triển khiến bốn tên ăn mày người Cái Bang vô cùng khốn đốn chống đỡ.

- Võ Đang phái các người quá vô liêm sỉ, các người có khác gì là tà ma ngoại đạo bất chấp thủ đoạn a.

Thanh niên ăn mày càng nói càng tức giận khuôn mặt đỏ tía cực kỳ muốn phát tiết, nhưng là thủ pháp lấy nhu chế cương của Võ Đang phái quá lợi hại khiến bọn hán vô phương có thể tiến công, chỉ có thể thu mình lẫn nhau phòng hộ chống đỡ Bát Quái Du Long Chương.

()

Phải nói Bát Quái Du Long Chương pháp cực kỳ khó đối phó, mỗi chiêu mỗi thức biến hóa nhưng trông như là lặp lại chiêu trước đó, nhưng bên trong phương thức lặp lại vậy mà ẩn ẩn tiếp tục biến hóa khác hoàn toàn so với chiêu trước đó, trong giao đấu dùng để tiến công hoàn toàn để kẻ địch không thể nào lường trước, chỉ có thể tự mình rơi vào thế bị động.

Không những thế Võ Đang phái đạo sĩ người luận khinh công cũng không thua kém bất cứ môn tuyệt học nào trên giang hồ, Thê Vân Tung của bọn hán khiến thân thể di chuyển linh hoạt quá mức dị thường còn có thể nhảy vọt lên như là hạc bay, để người khác dù muốn cũng không thể theo kịp bước đi chuyển, bởi vậy bốn người ăn mày Cái Bang dùng số đông áp đảo cũng vô phương có thể làm khó hai tên đạo sĩ kia, chỉ có thể nhẫn nhịn bị đánh không có cơ hội đánh trả.

- Ngoan ngoãn chịu chết bần đạo cho các người toàn thay, bằng không đừng trách chúng ta ra tay tàn độc.

Lão đạo sĩ hai người tuy là chiếm ưu thế nhưng là muốn chém giết một tên trong đó khó tránh khỏi sẽ dễ những tên còn lại tẩu thoát, chỉ có thể cố gắng thử biện pháp uy hiếp dùng miệng lưỡi rồi loạn trận hình của bốn tên ăn mày Cái Bang kia, khiến bọn hán không thể phối hợp hỗ trợ lẫn nhau.

- Các người quả nhiên có dã tâm thống nhất giang hồ, Võ Đang phái mấy tên khốn đạo sĩ thúì quá vô liêm sỉ, ta có chết cũng tuyệt đối không để các người toại nguyện.

Bốn tên ăn mày Cái Bang trong lòng cực kỳ phần nộ nhưng cũng không dám khinh suất quay người dựa lưng vào nhau, trên tay Đả Cầu Bổng Pháp thi triển đều nhịp phối hợp chống đỡ cảm cự.

Mặc dù Đả Cầu Bổng Pháp vô cùng nổi danh trên giang hồ không một ai dám phủ nhận uy lực của nó, nhưng là đến hiện nay trong tay Cái Bang người yếu quyết không trọn vẹn chỉ có hình không có hồn, hoàn toàn không thể phát huy được toàn bộ uy lực vốn có.

Đả Cầu Bổng Pháp cũng là lấy linh hoạt tinh diệu phương thức làm chuẩn, hình pháp được thi triển theo đường lối “tứ lạng bạc thiên cân”, đồng thời khẩu quyết cũng vô cùng đơn giản bao gồm tám chữ: Buộc, Đập, Trói, Đâm, Khều, Dẫn, Khóa, Xoáy.

Tuy nhiên từ sau đời Hoàng Dung bang chủ thứ mười chín, không còn ai có thể phát huy được tối đa uy lực của môn bổng pháp này, Cái Bang người nếu là dám mở mồm nói mình đang dùng Đả Cầu Bổng Pháp chính tông thì chẳng khác nào là bêu xấu thanh danh của các bậc tiền bối đời trước, cũng vì vậy chỉ có thể nói bọn hán đang thi triển Đả Cầu Bổng Pháp tàn quyết.

- Hừ, hiện tại giang hồ đều đang bị uy hiếp, nếu không phải là Võ Đang phái thống lĩnh quần hùng thì còn có thể là ai có đủ tư cách?

Một trong hai người lão đạo sĩ cũng rất kiên nhẫn đáp lời, hoàn toàn không một chút muốn phủ nhận dã tâm muốn độc bá giang hồ của mình.

- Ngông cuồng! Thiếu Lâm tự sẽ không để yên cho các người muốn làm gì thì làm.

Cái Bang người vừa chống đỡ chương pháp vừa mở miệng mắng chửi, giang hồ hiện nay danh môn chính phái đứng đầu không phải chỉ duy nhất Võ Đang phái, mặc dù Ngũ Nhạc đã là hữu danh vô thực thoi thóp không còn địa vị trên giang hồ, nhưng là Thiếu Lâm tự một khi còn sừng sững thì giang hồ lọt vào tay còn chưa biết được.

- Thiếu Lâm tự là cái thá gì, một đám lửa trọc có thể làm khó được Võ Đang phái của ta!?

- Ha ha, đúng vậy, một đám trọc lửa chỉ giỏi mồm mép suốt ngày niệm kinh, nào có thể dám động tay động chân, việc cực nhọc thống lĩnh giang hồ cứ để Võ Đang phái bọn ta thiết thời gánh nhận.

Hai lão đạo sĩ hiện tại cũng đã không còn giữ lễ trong lời nói càng trở nên trào phúng tự cao tự đại hoàn toàn không để Thiếu Lâm tự trong mắt, càng là châm biếm Thiếu Lâm tự chỉ biết thanh tịnh tự tu không dám tranh chấp, chỉ là một đám người ngu ngốc.

- Đạo sĩ thái khốn kiếp, nguoi... A!

Một tên thanh niên bên trong bốn người Cái Bang không chịu được đả kích xung động quên mất phối hợp, ngay lập tức bị hai lão đạo sĩ tận dụng sơ hở một kiếm đâm vào giữa tim chấm dứt mạng sống.

- Khốn kiếp, ta liều mạng với các nguoi!

- Không, mau trở lại đây...

Lại một tên thanh niên xung động khi trông thấy đồng bạn ngã xuống, hai tay cầm gậy liều mình lao tới tấn công hai tên đạo sĩ, muốn cùng nhau đồng quy vu tận.

- Ngu ngốc! Đi chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Phong Thanh Dương đến thăm!

Nhưng đáng tiếc hai lão đạo sĩ không muốn chiều ý hân, Thái Cực Kiếm mạnh mẽ lấy nhu chế cương một gậy đồng quy vu tận của tên kia Cái Bang người hoàn toàn vô tác dụng, chỉ thấy gậy phản đập lưng kiếm xuyên mi tâm.

Chết! Chính là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc nông nổi liều lĩnh của hân!

- Ta nguyện rửa Võ Đang phái các nguoi toàn bộ chết không toàn thây.

- Đạo sĩ thái chó má, các nguoi nhất định không có kết cục tốt.

Hai tên trung niên ăn mày Cái Bang lúc này phần nộ công tâm điên cuồng mắng chửi nguyện rửa, hai người bọn hân đã biết được kết cục của mình khi trông thấy hai tên tiểu bối đồng bạn ngã xuống, hiện tại chỉ có thể dùng cách mắng chửi để phát tiết cơn phần nộ tột cùng trong lòng bọn hân.

- Ha ha, ta chỉ thấy các nguoi hiện tại mới là không có kết cục tốt a, để chúng ta tiễn các nguoi một đoạn.

Hai lão đạo sĩ bao vây hai hướng khuôn mặt âm trầm ha hả cười to, trên tay trường kiếm đưa vào tư thế đồng thời triển khai Thê Vân Tung cùng lúc phát động tiến công.

Đối diện chênh lệch lực lượng quá lớn, hai tên trung niên ăn mày Cái Bang đồng thời điểm cũng xông lên liều mạng, dù sao đẳng nào cũng chết, giữ lại cho mình một chút khí khái khi đến tuổi vàng không cũng không quá hổ thẹn với các tiền bối Cái Bang.

Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên xuất hiện một tên lão giả đã nhanh chóng tiếp cận đến đây, chỉ thấy lão giả râu tóc bạc phơ pháp phối trường bào cùng phong thái tiêu dao thoát tục tựa như là một tiên nhân lão ông đang ngao du phàm giới, hai tay hân lúc bấy giờ hóa chỉ thành kiếm, ánh kiếm phóng khoáng bay lượn trong hư không cùng lúc lao về phía hai tên lão đạo sĩ.

Àm!

Thái Cực Kiếm nhanh chóng triển khai chống đỡ, tuy nhiên lực lượng chênh lệch quá lớn hoàn toàn không cùng một cấp bậc, một chiêu “lấy lực phá xảo” chính là đạo lý này, lúc bấy giờ Thái Cực Kiếm bị phá trường kiếm trên tay hai lão đạo sĩ cũng đồng thời vỡ vụn, cùng lúc đó xung kích lực lượng cũng đẩy hai người lui lại mười bước về phía sau giữ một khoảng cách không thể tấn công hai tên trung niên ăn mày Cái Bang kia.

Xong xuôi lão giả phóng người bay đến che chắn phía trước hai tên trung niên ăn mày Cái Bang, đồng thời ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía hai người lão đạo sĩ khiến bọn hân không dám manh động.

- Đa tạ tiền bối ra tay nghĩa hiệp, văn bối khấu đầu biết ơn.

Hai tên trung niên ăn mày Cái Bang từ cửa tử rút về một chân, trong lòng vô cùng kích động, cùng lúc chấp tay thành khăn khấu đầu cảm tạ lão giả vừa đến tương cứu.

- Không cần khách khí, lão mô chỉ là nhìn không quen mắt.

Lão giả thái độ tự nhiên không chấp nhặt rất có phong thái cao nhân bậc tiền bối, để hai tên ăn mày trung niên Cái Bang trong lòng càng thêm cảm kích, kính trọng.

- Hai người các nguoi hai cái đạo sĩ, tại sao không trở về tu dưỡng tịnh tâm mà lại ở nơi này muốn chém giết!?

Lão giả nhú mày quay sang hai tên đạo sĩ truy vấn hành động vừa rồi, thân làm một người tu đạo lại muốn dính dáng đến tranh chấp ân oán trên giang hồ, không biết đây là cái thể thống gì.

- Tiền bối không biết, đây là ân oán riêng tư của tiền bối chúng ta, còn hy vọng tiền bối không nên can thiệp vào sâu, vẫn bối trong lòng cảm kích!

Một tên lão đạo sĩ trong hai người nhanh chóng lễ nghi đối đáp, đồng thời trong lời nói còn lợi dụng “tiền bối” sĩ diện hòng bỏ qua cho hai người có thể an toàn ly khai.

Phải nói một kiếm vừa rồi khiến lão đạo sĩ hai người trong tâm cực kỳ kinh hãi, chỉ là xuất kỳ bất ý một kiếm đơn giản tầm thường đơn thuần chỉ là lực lượng hoàn toàn không ẩn giấu chiêu số bên trong, lại có thể lấy lực phá xảo hóa giải hoàn toàn Thái Cực Kiếm của bọn hắn, đây không phải là thua về tuyệt kỹ mà chính là hoàn toàn chênh lệch về cảnh giới tu vi a, nếu lão giả truy cứu xuống không nghi ngờ bọn hắn vô phương có thể chống cự.

- Ta muốn can thiệp thì sao? Ngươi có thể không cho ta can thiệp sao?

Lão giả nhìn chằm chằm hai tên đạo sĩ uy hiếp nghiêm giọng nói, hắn đương nhiên biết hai tên đạo sĩ đây là muốn nói lão giả “ý lớn hiếp nhỏ” không để lại mặt mũi sĩ diện.

- Tiền bối là hiểu lầm chúng ta, nếu là lần này đã có tiền bối ra mặt cho bọn hắn, chúng ta cũng không muốn tiếp tục truy cứu nữa!

Lão đạo sĩ trong giọng nói càng trở nên thành khẩn nhường nhịn, tựa như muốn cho lão giả tiền bối một bộ mặt mũi bỏ qua cho hai tên ăn mày trung niên Cái Bang lần này.

- Hừ, cái gì mà không muốn truy cứu nữa, không phải là Võ Đang phái các ngươi muốn thống nhất giang hồ sao?

Một tên ăn mày trung niên Cái Bang không nhịn được phẫn uất trong lòng lúc này quát to lên, không để ý đến lễ nghi xen vào giữa lão giả đang nói chuyện.

- Thống nhất giang hồ?

Lão giả một đường đi ngang qua đây cũng đã nghe được không ít tin tức liên quan đến việc Võ Đang phái có dã tâm muốn thống lĩnh quần hùng trên giang hồ, mặc dù là lão không tin lắm nhưng hiện tại tận mắt trông thấy Võ Đang phái đạo sĩ hoành hành vô kị để lão trong lòng có rất nhiều thắc mắc.

Hiện nay cục diện trên giang hồ chia ra hai phe phái xung đột mâu thuẫn, trước đó Võ Đang phái vì không muốn nhìn thấy máu đổ nhuộm giang hồ nên mới tự mình ra mặt hòa giải, nhưng là hành động tiếp theo lại là chém giết chấn áp đám người bên phe phái Thiếu Lâm tự? Điều này tựa hồ có chút mâu thuẫn lẫn nhau.

Lấy hiểu biết của lão giả thì Võ Đang phái Xung Hư đạo trưởng không thể nào là người ngu ngốc như vậy, muốn thống nhất giang hồ còn thiếu gì cách, tại sao phải dùng cách phản cảm nhất để khiến quần hùng phải phẫn nộ!? Nhất định là mờ ám âm mưu bên trong, phải đích thân lên Võ Đang sơn hai mặt đối chứng mới có thể xác thực sự tình bên trong.

- Ta đang lúc muốn đến thăm Xung Hư đạo trưởng của Võ Đang phái đây, các ngươi cùng ta đi thôi!

Lão giả nhìn về phía lão đạo sĩ hai người lạnh giọng nói, lần này đã không phải là cảnh cáo uy hiếp mà là trực tiếp ra lệnh cho bọn hắn.

- Tiền bối, xin thứ lỗi cho chúng ta bên ngoài còn có công vụ chưa hoàn thành hiện giờ chưa thể cùng tiền bối trở về gặp chương môn.

Hai tên đạo sĩ trực tiếp bỏ qua lời nói của trung niên ăn mày Cái Bang mà đáp lời biện giải cho lão giả không thể cùng hắn trở về, tuy nói là bỏ qua nhưng là gián tiếp cũng không phủ nhận hoàn toàn là muốn công khai dã tâm thống lĩnh giang hồ.

- Các ngươi không có lựa chọn!

Lão giả càng là lạnh giọng nói, hắn đương nhiên có thể phát hiện không đúng bên trong lời nói, càng là khẳng định bên trong sự việc nhất định không phải đơn giản chỉ là như vậy.

Nói dứt lời lão giả ngay tức khắc động thủ, chỉ thân ảnh quỷ dị chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh hai tên lão đạo sĩ, chỉ kiếm trên tay đồng thời điểm vào huyệt đạo trên người hai lão đạo sĩ tác nghẽn kinh mạch khiến bọn họ bất động đứng im không thể nhúc nhích, hai lão đạo sĩ lúc bấy giờ liếc mắt nhìn nhau trông thần sắc là đang vô cùng hoảng sợ kinh hãi nhưng không thể nói nên lời.

- Hai người các ngươi trở về đi thôi!

Lão giả nhìn về phía hai tên trung niên ăn mày Cái Bang qua loa nói một câu, ngay sau đó đã nắm lưng áo của hai tên đạo sĩ chân đạp khinh công mà ly khai đi mất.

Hai tên trung niên ăn mày Cái Bang không kịp đáp lời cũng cảm thấy vô cùng lo lắng và khó hiểu, Võ Đang phái đang bành trướng dã tâm như thế tại sao còn muốn đến thăm bọn hắn làm gì? Không sợ là đến được mà không thể rời đi sao?

Tuy là không thể lý giải cách làm của tên lão giả nhưng là hai người cũng rất kính trọng nhìn về hướng lão giả ly khai cúi đầu bái tạ, sau đó hai mắt ửng

hồng cậm cụi thu thập thi thể của hai tên thanh niên ăn mày Cái Bang không may ngã xuống cùng nhau ly khai.

...

Lão giả mang theo hai tên lão đạo sĩ trên tay nhanh đã đến dưới chân Võ Đang sơn, lại một đường đi tới đã đến trước cổng.

- Người là ai? Sao bắt giữ người của chúng ta đến đây?

Đối diện lão giả phía trước cánh cổng, hai tên đạo sĩ canh gác nhanh chóng thấy được lão giả mang theo người mình tiếp cận, lúc này thái độ cảnh giác truy hỏi.

- Các người giúp ta báo lại cho Xung Hư đạo trưởng, có Hoa Sơn kiếm phái Phong Thanh Dương đến thăm!

Lão giả đối với hai tên đạo sĩ báo ra danh tính cùng mục đích của mình đến đây, hẳn người này thân phận thì ra chính là Hoa Sơn kiếm phái tiền bối đời trước đồng thời cũng là thái sư thúc của Lệnh Hồ Xung, Phong Thanh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tất cả đều sẽ bị nuốt trọn!?

Lần này Phong Thanh Dương rời khỏi Hoa Sơn mục đích rất đơn giản chính là muốn truy tìm truyền nhân của mình Lệnh Hồ Xung còn có tiểu sư muội của hắn Nhạc Linh San, bởi vì Phong Thanh Dương thường ngày không quan tâm đến Hoa Sơn kiếm phái nội bộ hết thảy mọi việc đều để cho Ninh Trung Tắc sư nương của Lệnh Hồ Xung lo liệu, cho nên đến tận bây giờ Phong Thanh Dương mới biết được Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San đã mất tích, bởi vì không yên tâm nên mới tự mình đi tìm tung tích của bọn hắn.

Nào ngờ một đường tìm kiếm nghe ngóng không những không nghe được tin tức của Lệnh Hồ Xung hai người lại toàn là giang hồ sóng gió sự tình gần đây, mà để Phong Thanh Dương chú ý nhiều nhất đó chính tin tức Võ Đang phái muốn thống nhất giang hồ.

Phong Thanh Dương khi xuất hiện sự kiện thăm sát Ngũ Nhạc tại Lưu phủ có đối khẩu cùng Tiểu Diện Huyết Ma, hẳn chính miệng nói cho Phong Thanh Dương biết được tin tức Thiếu Lâm tự từ lâu đã có động tác cải người vào Ngũ Nhạc kiếm phái, tuy là không tự mình đi xác thực cũng không muốn can thiệp nhưng là Phong Thanh Dương biết Tiểu Diện Huyết Ma không có lý do để nói dối hắn, điều này cũng nói rõ Tiểu Diện Huyết Ma muốn cảnh báo cho Phong Thanh Dương phải đề phòng Thiếu Lâm tự, bọn hắn có âm mưu nào đó to lớn đến mức khiến một tên quái nhân ngồng cuồng như Tiểu Diện Huyết Ma phải e ngại!?

Hiện nay Ngũ Nhạc biến mất trên giang hồ, cũng chỉ còn lại Thiếu Lâm tự cùng Võ Đang phái lẫn nhau đối trọng cân bằng không để giang hồ bị nghiêng sang một bên, nhưng lúc bấy giờ Võ Đang phái động tác lại muốn gây cho lòng người phần nộ quay lưng về phía mình? Hay có thể nào nói đây có lẽ là Thiếu Lâm tự động tác nhằm triệt tiêu cả Võ Đang phái, tương tự với ý định khi nhắm vào Ngũ Nhạc kiếm phái bọn người!?

Nếu thật như vậy thì âm mưu của Thiếu Lâm tự quá mức khủng khiếp, đây hoàn toàn chân chính là một cái nguy quân tử trá hình hướng nhân tâm về phía mình, sau đó để cho giang hồ các thế lực tự dâng lên ngôi vị thống lĩnh cho Thiếu Lâm tự bọn hắn sao!? Vừa đạt được lợi ích vừa đạt được danh tiếng, bọn hắn cũng quá là lợi hại đi!

Nhưng cũng có thể không hoàn toàn là như vậy, trước tiên vẫn cần phải xác định phương hướng từ phía Võ Đang phái chính miệng Xung Hư đạo trưởng lời nói.

- Phong Thanh Dương tiền bối, trên tay của người là phản đồ của Võ Đang phái chúng ta!

Đương lúc Phong Thanh Dương đang trầm tư chờ đợi tên kia đạo sĩ đi bẩm báo, Xung Hư đạo trưởng nghe xong tin tự mình đích thân đến đón, nhưng là khi trông thấy Phong Thanh Dương trên tay nắm theo hai lão đạo sĩ khiến Xung Hư đạo trưởng trở nên hoảng hốt, hai lão đạo sĩ đó không phải là Thanh Hư và Thành Cao sao!?

- Phản đồ của các người!?

Phong Thanh Dương trong phút chốc thất thần hỏi lại, hẳn lại là quên bên mất sự tình Võ Đang phái phản đồ trước đó bị trục xuất khỏi sư môn.

- Đúng vậy, Phong Thanh Dương tiền bối trước vẫn là cùng lão đạo đi đến đại diện lại tiếp tục nói.

Xung Hư đạo trưởng vẫn là rất cung kính đối với Phong Thanh Dương trước vẫn là lễ nghi tạm bỏ qua cho Thanh Hư và Thành Cao hai người, dù sao Phong Thanh Dương chính là tiền bối đời trước, luận về bối phận trên giang hồ vẫn là siêu việt toàn bộ người trong các môn phái kể cả các lão giả đã bạc đầu như Xung Hư đạo trưởng, bởi vậy ít nhiều cũng phải dành một sự tôn kính nhất định.

- Lão mô cũng có rất nhiều thắc mắc muốn được giải bày.

Phong Thanh Dương cũng gật đầu đáp lời, sau đó không chậm trễ hai người một trước một sau men theo bậc thang nhanh chóng đã lên tới đại điện.

Bên trong đại điện khói nhang mùi hương thanh diệu vẫn như thường lệ mọi khi, Phong Thanh Dương cùng Xung Hư đạo trưởng ngồi xuống hai chiếc ghế cùng một bàn chủ tọa, bên dưới bậc thêm là một vài đạo sĩ trói lấy Thanh Hư và Thành Cao hai người đã được giải huyệt đạo.

- Tiền bối không biết là chuyện gì xảy ra?

Xung Hư đạo trưởng một bên nghi vấn muốn biết sự việc xảy ra, Xung Hư đạo trưởng trước đó cũng đã đoán được là ai có ý hủy hoại thanh danh của Võ Đang phái, ngoại trừ mấy tên phản đồ trước kia Xung Hư đạo trưởng mềm lòng nhân từ không giết bọn hắn thì còn có thể là ai?

- Không giấu diếm, ta xuống núi lần này là muốn truy tìm tung tích tiểu tử Lệnh Hồ Xung đại đệ tử trong môn phái gần đây tự xưng mất tích, nhưng là trên đường tình cờ gặp được hai tên đạo sĩ này đang truy giết Cái Bang người, còn nghe nói Võ Đang phái muốn thống nhất giang hồ gì đó cho nên mới mang theo hai người bọn hắn đích thân đến gặp người tìm hiểu thực hư bên trong.

Phong Thanh Dương không nhanh không chậm đáp lời, cũng kể rõ đầu đuôi sự việc bắt gặp Võ Đang phái đệ tử vô cớ truy sát người trên giang hồ.

- Ài, chỉ trách ta trước kia ngu ngốc còn nhớ đến tình đồng môn tha cho bọn hắn mới để dẫn đến sự việc hôm nay, lão đạo đối với Võ Đang phái ân sư tự mình hồ thẹn trong tâm.

Xung Hư đạo trưởng thần sắc thê lương tựa hồ trong phút chốc mất hết sức sống trong miệng than thở nói, Võ Đang phái trước đây mặc dù có chút xuống dốc nhưng là vẫn an an ổn ổn tồn tại phát triển không can hệ tới thế sự tranh chấp trong thiên hạ, cho đến khi chức chương môn đến tay Xung Hư đạo trưởng lại dẫn đến Võ Đang phái gặp nhiều cố sự xấu hổ bản môn như thế này.

- Người cũng không cần quá tự trách, sự việc này hẳn là có liên quan đến Thiếu Lâm tự đi?

Phong Thanh Dương mở lời an ủi cũng không quên nhắc đến chính sự thất vọng trong lòng, nếu thật sự là có liên quan đến Thiếu Lâm tự thì Hoa Sơn kiếm phái của Phong Thanh Dương cũng khó tránh sớm muộn bị cuốn theo con lốc, chỉ hy vọng đây chỉ là ly gián nội bộ bên trong Võ Đang phái.

- Đúng vậy, tuy là không chắc chắn nhưng là từ cục diện hiện nay chỉ có thể là Thiếu Lâm tự người có ý đẩy Võ Đang lên đầu ngọn sóng, động cơ cũng tương đối rõ ràng cho nên hoàn toàn có thể xác định như vậy.

Nhắc đến Thiếu Lâm tự Xung Hư đạo trưởng lại tỏ ra vô cùng thất vọng bất mãn thở dài nói, từ động cơ vô cùng rõ ràng hiện nay có thể nhìn thấy, nếu Võ Đang phái thật sự bị kéo xuống bùn thì ai mới là người được lợi nhất!? Còn không phải là Thiếu Lâm tự người sao? Cho nên nghi vấn đã không còn dừng lại ở nghi vấn, hoàn toàn là khẳng định Thiếu Lâm tự lần này muốn nhất thủ giã thiên.

- Nếu là như vậy xem ra lão già ta cũng không thể đứng ngoài được nữa rồi, ai...

Mặc dù trong lòng đã đoán trước câu trả lời là như vậy, nhưng là khi nghe xong Phong Thanh Dương cũng không khỏi thở dài thở ngắn than thở, Thiếu Lâm tự thật sự quá mức xảo quyệt khó lường quả nhiên là muốn một tay che trời.

- Hai người các người có tại sao lại ngu ngốc nghe lời Thiếu Lâm tự ly gián tổn hại cho Võ Đang phái chúng ta?

Xung Hư đạo trưởng lúc bấy giờ đưa mắt nhìn lại Thanh Hư, Thành Cao hai người từng là sư đệ của mình giọng điệu giận dữ nói.

- Hừ, còn không phải vì người hay sao?

- Đúng vậy, ân sư không có mắt lại đi giao chức chương môn phái Võ Đang cho người, nhìn xem từ khi Võ Đang phái trong tay người đến bây giờ đã ra thành cái gì rồi? So với Thiếu Lâm tự lớn mạnh không ngừng chúng ta Võ Đang phái sớm muộn còn không bị nuốt mất!?

Thanh Hư, Thành Cao hai người lúc này biết rằng đã không thể cứu vãn càng trở nên phần nộ điên cuồng la hét.

- Bị nuốt mất!? Người là đang nói cái gì? Ta mặc dù hồ thẹn với ân sư tin tưởng giao phó cho chương môn, tuy không thể làm tốt trách nhiệm nhưng là cũng chưa từng làm gì có lỗi với bản môn, các người là đang bắt mẫn điều gì?

Xung Hư đạo trưởng cũng trở nên thất thần một hồi mới bình tâm lúc này chậm chạp nói, Xung Hư đạo trưởng lúc bấy giờ tâm tình vô cùng thê lương, nguyên do khiến đồng môn hai cái sư đệ trở mặt phản bội sư môn lại chính bản thân mình sao? Xung Hư đạo trưởng một lòng luôn tuân theo lời căn dặn của ân sư trước lúc lâm chung, cũng là người nuôi nấng trong lòng mong muốn Võ Đang phái thịnh vượng nhất, bây giờ lại nghe hai cái sư đệ của mình nói Võ Đang phái suy thoái là do Xung Hư đạo trưởng một tay, thử hỏi làm sao mà không đau lòng!?

- Ta nói cho người biết, cái gì mà tu tâm dưỡng tính tất cả đều là sai, người không biết sớm muộn toàn bộ giang hồ đều sẽ bị nuốt trọn, khi đó tất cả đều sẽ suy thoái, chỉ còn lại Thiếu Lâm tự, duy nhất Thiếu Lâm tự mà thôi, nếu chúng ta không sớm đầu nhập bọn hắn, kết cục chính là suy tàn, là suy tàn a...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Lời cảnh báo!

Thanh Hư, Thành Cao hai người lúc bấy giờ tựa hồ là đã đánh mất thần trí cả người không ngừng giãy dụa giọng điệu la hét điên cuồng, trong lời nói mơ hồ hồ hồ nhưng lại giống như là một lời cảnh báo cho Võ Đang phái nói riêng, cũng như là toàn bộ giang hồ nói chung.

- Ý người là sao mau nói rõ!?

Xung Hư đạo trưởng trong lòng đang cực kỳ kinh hãi giọng điệu gấp gấp nói, là ai, là lực lượng nào đủ để nuốt trọn giang hồ khiến tất cả đều suy tàn!? Nhưng tại sao Thiếu Lâm tự là duy nhất vẫn còn tồn tại cơ chứ? Đây là muốn nói Thiếu Lâm tự có liên quan đến việc giang hồ toàn bộ sẽ suy thoái sao?

- Ha ha, người không biết được, vĩnh viễn cũng không thể minh bạch, ha ha... vô dụng, ta có làm gì chẳng nữa cũng vô dụng, ha ha...

Thanh Hư, Thành Cao hai người đã hoàn toàn đã trở nên điên khùng thần trí không một chút minh mẫn cười nói, trong lời nói cũng không đầu không đuôi lúc này lúc kia không thể lý giải nổi bọn hắn đang muốn nói cái gì.

- Mang hai người bọn hắn giam lại đi thôi, ai..

Xung Hư đạo trưởng nhìn hai người bọn hắn trở nên điên khùng trong lòng nhấm nháp đủ loại tư vị không thể kể rõ bên trong, ngậm ngùi ra lệnh đề người mang hai tên sư đệ giam lại, lúc này thần sắc lo âu trên gương mặt không một chút giảm bớt, ngược lại càng là tăng thêm.

- Sự việc này liên quan đến Thiếu Lâm tự tuyệt đối không chỉ đơn thuần là muốn thống nhất giang hồ, nhưng cũng có thể Thanh Hư, Thành Cao hai người này giả vờ thần trí không minh mẫn tung hỏa mù cho chúng ta!?

Phong Thanh Dương một bên lắng nghe trong lòng cũng là cực kỳ kinh hãi mở miệng nói, tuy nói là có thể hai tên kia tung hỏa mù, nhưng cũng không thể không đề phòng, trong lời của bọn hắn mập mờ có thể nghe được tóm gọn có thể hiểu là: “Giang hồ sẽ suy thoái toàn bộ, Thiếu Lâm tự còn tồn tại, hoặc là đầu nhập hoặc là suy tàn!”, một lời cảnh báo vô cùng điên cuồng đến mức khó có thể mà tin tưởng được.

- Bọn hắn hiện tại chắc chắn cũng biết mình không có khả năng đào thoát không thể lại tiếp tục nói dối chúng ta, tuy nói là phản đồ nhưng thời gian mấy chục năm chung đụng ta cũng có thể hiểu được phần nào tính cách của hai người bọn hắn, nhất định bên trong là có ẩn tình mới khiến hai người bọn hắn làm như vậy.

Xung Hư đạo trưởng tin tưởng rằng Thanh Hư, Thành Cao không nói dối mở lời biện giải, dù sao mấy chục năm đồng môn sư huynh đệ không thể nói không hiểu là không hiểu, nhất là khi bọn hắn thần trí không còn tỉnh táo, không thể nào lại muốn tiếp tục sai lầm không biết hồi cải trừ phi là có thứ gì đó bắt buộc khiến bọn hắn phải làm như vậy.

- Ài, ta nghe được cảnh báo từ Tiểu Diện Huyết Ma tiểu tử kia mới cố ý tìm hiểu một chút, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này.

Phong Thanh Dương dù tuổi đã rất lớn không còn chú ý đến sự đời nhưng là lần này nhận được tin tức quá mức chấn động không thể không khiến hắn kinh hãi ra mặt, cho dù không quan tâm cách mấy nhưng là một khi liên quan đến toàn bộ giang hồ thì chỉ cần là người trong giang hồ, hoặc đã từng trong giang hồ thì mấy ai mà không có các mối quan hệ phức tạp rắc rối dây mơ rễ má không thể thoát ra, Phong Thanh Dương bản thân trách nhiệm vẫn là còn một cái Hoa Sơn kiếm phái a.

- Tiểu Diện Huyết Ma tên quái nhân kia? Không phải tiền bối cùng hắn có khuất mắt ân oán hay sao?

Xung Hư đạo trưởng cũng là rất kinh ngạc nói, không phải là Tiểu Diện Huyết Ma ở Lưu phủ tàn sát Ngũ Nhạc hay sao? Sao có thể lại hữu nghị cung cấp thông tin?

- Gọi hắn là quái nhân cũng đúng, hắn chân tâm tuy là có đạo lý nhưng cách làm lại hoàn toàn sai, nhưng là suy cho cùng thì cũng là đám hậu bối của ta bị lợi ích khuất mắt mới dẫn đến thảm trạng như vậy, ta cũng không có lý do để bênh vực a.

Nhắc đến Tiểu Diện Huyết Ma danh tự Phong Thanh Dương trong lòng rất bất đắc dĩ, Phong Thanh Dương tuy là rất thương thức nhưng cũng là rất phản cảm cách làm của hắn, vì bảo vệ một nhà ba người mà chống đối toàn bộ giang hồ là đủ dũng khí, đủ nghĩa khí, đủ điên cuồng bất chấp, nhưng cũng là quá hiếu sát, quá tàn nhẫn, quá huyết tính khát máu, tuy là đáng khen nhưng cũng là rất đáng trách không thể không bất đắc dĩ.

- Ài, đúng là đáng khen mà đáng trách, chỉ là Tiểu Diện Huyết Ma tên quái nhân này chắc chắn biết được ít nhiều ẩn tình bên trong, bằng không cũng không muốn nhắc nhở cho tiền bối a.

Xung Hư đạo trưởng thở dài nói, nhưng cũng không quên nói ra suy đoán của mình, dù sao trong lúc không ai hay biết tại sao Tiểu Diện Huyết Ma lại nhắc nhở Phong Thanh Dương!? Hắn gần đây cũng chưa từng xuất hiện rất không giống với tính cách bá đạo ngông cuồng của hắn trước nay, tuyệt đối là Tiểu Diện Huyết Ma từ trong bóng tối đang muốn làm một chuyện gì đó, không có khả năng hắn không dám xuất hiện trên giang hồ, cũng giống như sự kiện ở Lưu phủ cách đây không lâu mặc dù tụ tập rất nhiều các thế lực trong giang hồ không phải là hắn vẫn dám xuất hiện đấy sao?

- Nói vậy cũng không sai, nếu có thể gặp lại hắn ta cũng muốn đối chứng suy đoán của mình, chỉ là hắn hành tung thất thường không dễ tìm được a.

Phong Thanh Dương trầm ngâm nói, hiện nay toàn bộ giang hồ khắp nơi thế lực muốn truy sát Tiểu Diện Huyết Ma nhưng mãi vẫn không tìm được hắn,

Phong Thanh Dương một thân một người quả thật sức người có hạn chỉ có thể hữu tâm vô lực.

- Ta nhớ ra, Mạc Đại tiểu tử kia quen biết Tiểu Diện Huyết Ma nhất định là biết tung tích của hắn, hơn nữa Lệnh Hồ Xung cũng từ ta mà... nhất định là Lệnh Hồ Xung hồ đồ xúc động đi tìm hắn, Tiểu Diện Huyết Ma tuy là thương thức tiểu tử Lệnh Hồ Xung nhưng là lấy hắn tính cách có thể sẽ không kiên nhẫn...

Phong Thanh Dương tựa hồ tự dưng nhớ ra chuyện gì đó bất thốt nói, đương lúc muốn tìm Tiểu Diện Huyết Ma đối chứng lúc này lại đoán được Lệnh Hồ Xung có thể cũng muốn tìm kiếm hắn, nếu như không nhanh chân lấy tính cách nóng nảy của Tiểu Diện Huyết Ma có khi sẽ không đủ kiên nhẫn mà sát hại Lệnh Hồ Xung mất.

- Là Mạc Đại tiên sinh chừng môn Hành Sơn kiếm phái sao? Tiên bối yên tâm tên quái nhân kia tâm tính mặc dù có chút tiêu cực nhưng cũng không giết người vô tội vạ, chắc sẽ không làm khó Lệnh Hồ Xung tiểu đồ tôn một cái hậu bối, việc cấp bách vẫn là đi tìm Mạc Đại tiên sinh kia a.

Xung Hư đạo trưởng một bên an ủi khuyên nghị biện pháp cấp bách hiện tại, Phong Thanh Dương tựa hồ là quan tâm quá mà loạn, dù sao Lệnh Hồ Xung tính ra cũng là hắn truyền nhân không thể không quan tâm, nhưng là một bên Xung Hư đạo trưởng ngoài cuộc vẫn rất tỉnh táo nhắc nhở.

- Người nói đúng, ta trước đến Hành Sơn một chuyến, xong việc lại muốn tiếp tục cùng người suy tính.

Phong Thanh Dương tựa hồ ẩn thế quá lâu quên mất cáo từ lời nói, dứt câu đã tự mình thi triển khinh công gấp gáp rời đi Võ Đang sơn.

- Ài, ta cũng không được nhân rồi, tiếp đến lại muốn đi nước cờ nào mới tốt đây...

Xung Hư đạo trưởng nhìn theo bóng lưng Phong Thanh Dương ly khai cũng không để ý, một tay động tác xoa bóp huyệt thái dương lại muốn suy tính làm sao đối với Thiếu Lâm tự, Võ Đang phái hiện tại đã bị dồn đến bước đường cùng để Xung Hư đạo trưởng cũng rất muốn liều lĩnh một phen, nhưng là trước hết vẫn phải có cơ sở nhất định mới được, nhất là sau khi nghe Thanh Hư, Thành Cao hai người mơ mơ hồ hồ cảnh báo.

()

Phải nói Thiếu Lâm tự một bước hủy hoại thanh danh Võ Đang phái tuy không phải là quá vi diệu nhưng là đã được chuẩn bị chu toàn từ rất lâu, có thể năm năm mười năm thậm chí hai mươi ba mươi năm cũng không ai biết được, trong khi Võ Đang phái Xung Hư đạo trưởng mất một khoảng thời gian thật dài lúc bấy giờ vẫn còn đang ngỡ không hay không biết lo lắng giữ gìn mối quan hệ hảo hữu giữa hai bên không để trở mặt, nào ngờ Thiếu Lâm tự bề ngoài mạo giả chính nhân quân tử nhưng thực chất lại là tiểu nhân bỉ ổi bất chấp thủ đoạn dơ bẩn lên lút đâm một kiếm thật sâu trọng thương Võ Đang phái từ phía sau, dù là ai cũng vô phương đề phòng mà tránh né a.

Lúc bấy giờ trong tay bắt được phản đồ nhưng thần trí không còn minh mẫn cũng chưa chắc có thể rửa sạch thanh danh cho Võ Đang phái được, lại nói thanh danh một khi bị vấy bẩn đó chính là muôn đời cũng rửa không sạch, cũng giống như Minh giáo xưa kia dù cho làm bao nhiêu việc tốt cho bách tính nhưng mãi đến hiện nay Nhật Nguyệt thần giáo còn không phải vẫn luôn là tà ma ngoại đạo đấy sao? Như vậy có thể thấy Võ Đang phái dù là rửa sạch lần này nhưng chỉ cần Thiếu Lâm tự lại có động tác tin tưởng dễ dàng lại có thể khiến Võ Đang thân bại danh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tình tiết chỉ xuất hiện trong truyền thuyết tái hiện!

Cùng thời điểm Phong Thanh Dương cùng Xung Hư đạo trưởng nhận được lời cảnh báo, Ngô Chính lúc này đã ly khai Lạc Dương thành mang theo Nhậm Doanh Doanh đang lang thang trong lục lâm.

- Tiểu nha đầu ngươi đây là lại muốn làm gì?

Ngô Chính thần sắc bức bối rất thiếu kiên nhẫn nói, hai người ly khai Lạc Dương thành đã hai ngày trôi qua, Nhậm Doanh Doanh lúc bấy giờ tự dưng vô duyên vô cớ lại ngồi xuống tại chỗ gục mặt hai tay ôm gối tựa hồ lại muốn giận đối Ngô Chính điều gì đó.

- Ta trông giống tiểu nha đầu lắm sao? Ta còn muốn lớn hơn ngươi a.

Nhậm Doanh Doanh ngẩng đầu lên trong mắt rung rung lệ ứa khuất nói, trong hai ngày qua nàng loay hoay hiếu kỳ muốn biết Ngô Chính danh tính tuổi tác thực nên nhiều lần mở lời tra hỏi, Ngô Chính cũng không ngại cho nàng biết tuổi tác của hắn còn trẻ trung hơn nàng đến hai tuổi, để Nhậm Doanh Doanh kinh ngạc khôn nguôi nhưng cũng rất ỷ khuất luôn bị Ngô Chính gọi nàng là “tiểu nữ”, “nha đầu”, lại còn cả “bình hoa” cũng nằm trong danh sách.

- Thân thể đúng là phát triển rất tốt, ừm, không tệ, ngươi tựa hồ là giống một bình hoa hơn.

Ngô Chính ánh mắt rất tham lam như thường lệ mọi khi không từ bỏ cơ hội trên hoa gheo nguyệt, tuy là có chút buồn bức di chuyển chậm chạp nhưng mang theo bên cạnh một cái bình hoa rất không tệ, chỉ ít trong lúc độc hành nhàm chán không cần phải tìm hệ thống “độ não” hồ nhau làm vui.

- Người còn nói!? Bắt ta đi suốt hai ngày liền không được dừng chân, ta không muốn đi nữa a.

Nhậm Doanh Doanh càng nói càng cảm thấy ủy khuất hai mắt rung rung, như thế nào Ngô Chính lại không một chút thương hoa tiếc ngọc nâng niu chiều chuộng ngược lại còn bỏ mặc nàng không đoái hoài!? Suốt hai ngày đường vẫn một trước một sau không chịu dừng bước chân.

- Không phải là người muốn ta cứu Nhậm Ngã Hành hay sao? Ta không phải là vì nghĩ cho người mới nôn nóng muốn đến nơi hay sao?

Ngô Chính trêu hoa ghẹo nguyệt tựa hồ muốn ngiên rồi, trong lời nói hoàn toàn bất chấp không còn một chút liêm sỉ mặt dày nói ra một cái lý do không một chút khiến người khác tin tưởng thuyết phục.

- Hu hu... ta không đi được nữa mà...

Nhậm Doanh Doanh bị Ngô Chính không thương tiếc bắt nạt để nàng trong lòng cực kỳ uất ức lúc này khóc to lên.

- Ài, hài tử thật khó nuông chiều a, được rồi được rồi! Chúng ta tìm nơi dừng chân là được.

Ngô Chính cũng là tương đối chai mặt với nước mắt nữ nhi, lấy Ngô Chính hiểu biết tính cách của Nhậm Doanh Doanh tuyệt đối là nữ tử mạnh mẽ, nhìn nhện tâm cơ cũng là cực tốt, nàng tuổi thơ chính là lớn lên dưới ánh mắt Đông Phương Bạch nhìn chăm chăm chịu áp lực phải đóng giả một tiểu nha đầu ngây thơ trong sáng không biết gì, nàng chân thật mục đích là làm nguôi đi tính cách ác của Đông Phương Bạch, trong lúc đó lại luôn toan tính cách giải thoát Nhậm Ngã Hành phụ thân của nàng, bây giờ có thể nào chỉ vì một chút ủy khuất mà khóc to? Đây hoàn toàn chính là cố ý làm khó Ngô Chính hòng phát tiết cơn giận của nàng a.

- Híc híc... người công ta!

Nhậm Doanh Doanh thật giống như tiểu hài tử nhem nhuốc lau đi nước mắt nũng nịu nói, quả thật đúng như Ngô Chính đoán Nhậm Doanh Doanh chính là muốn phát tiết trong lòng ủy khuất, lúc này tuy là làm mặt nai nhưng trong tâm rất là cáo già đắc ý muốn được voi đòi tiên.

- Ta cầu còn không được, mỹ nhân mau mau lên lưng, ta rất tình nguyện a!

Nhậm Doanh Doanh đúng là gãi trúng chỗ ngứa, Ngô Chính làm nam nhi đương nhiên là muốn động chạm mỹ nhân, cơ hội thật tốt đến tay Ngô Chính cũng không ngu ngốc bỏ lỡ liền muốn thành toàn cho nàng, lúc này quay lưng liền cúi người tình nguyện làm con ngựa mặc cho nàng cưỡi.

- Không muốn người công nữa, ta tự đi!

Nhậm Doanh Doanh cực kỳ điển tiết giận dỗi đáp hoàn toàn không còn “đi không được” bộ dáng, nhanh chóng đứng dậy bỏ mặc không đoái hoài Ngô Chính nhao nhao đã vượt lên phía trước, phải nói Ngô Chính mặt dày bất tử hơn nữa không một chút thương hoa tiếc ngọc để Nhậm Doanh Doanh nàng hữu tâm vô lực giờ tay chào thua.

- Ài, hài tử thật khó để nuông chiều a.

Ngô Chính làm bộ mặt “cụ non” lắc đầu thở dài sau đó cậm cùi theo sau, làm nam nhi hán cũng rất muốn nuông chiều nàng như là bảo bối nhưng tuyệt đối phải kim chế không thể tự lợt hờ a, chỉ có thể dùng thời gian biện pháp để đạt mục đích mà thôi.

Hai người một đường một trước một sau lẳng lặng mà đi không nói lời nào rất nhanh đã tìm được một tòa thành phụ cận.

Đi vào bên trong nơi này cũng tương đối náo nhiệt ồn ào đông người qua lại, Ngô Chính tùy ý tìm một túp điểm làm điểm dừng chân lưu lại nơi này.

Bên trong túp điểm tầng hai tương đối vắng vẻ chỉ dành cho các công tử phú gia nhà giàu nhiều tiền lắm của để đốt phá, còn tầng chệch bên dưới thì ngược lại lúc nào cũng tấp nập nhân sĩ giang hồ thô thiển loại người ghé đến dùng bữa com cạn chén rượu, cũng là nơi dễ dàng xảy ra ẩu đả quấy phá nhất, chỉ cần hai bên người không hợp mắt nhau đôi ba câu đá xéo chữ qua mắng lại thì y như rằng lại muốn động tay động chân, dùng vũ lực giải quyết mâu thuẫn.

Ngô Chính tất nhiên không muốn chương mắt phiền phức an ổn leo lên tầng hai, chọn một góc bàn bên cạnh cửa sổ tọa vị, sau khi ổn định chỗ ngồi liền có một tên tiểu nhị tiếp cận đến khách khỉ nói.

- Khách quan không biết ngài muốn dùng gì?

- Hảo tửu, món ngon!

Ngô Chính nhận nhạ đáp lời, ngay sau đó tiểu nhị nhanh nhẹn đã mang lên một bình hảo tửu cùng rất nhiều thượng hạng món ăn, phải nói một khi đã lên tầng hai chính là bị chém không một chút thương tiếc, một bàn ăn thế này liền tiêu tốn một lượng bạc kèm cả “phí dịch vụ” cho thêm, nhưng là Ngô Chính năm năm đi cướp của đốt nhà đương nhiên sẽ không thiếu tiền cũng không để ý đến tiền bạc vật ngoài thân.

- Sư phụ, thật sự là sư phụ, ha ha, không ngờ có thể gặp lại sư phụ ở đây a!

Đương lúc Ngô Chính dùng bữa bỗng nhiên từ cầu thang đi lên một nam một nữ chính là Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San hai người, Lâm Bình Chi trông thấy Ngô Chính ban đầu có hơi kinh ngạc sau đó lại mừng rỡ cười to kêu lên.

- Tiểu tử nguoi sao lại đến đây!?

Ngô Chính không để tâm bỗng nhiên nghe được Lâm Bình Chi kêu gọi không khỏi một mặt thất thần ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hắn đáp lời.

- Ta phải hỏi sự phụ mới đúng, sao sự phụ tự xưng lại xuất hiện ở đây, còn có sự nương... à không, còn có Đông Phương cô nương sao không đi cùng?

Lâm Bình Chi thần sắc kinh hãi kéo tay Nhạc Linh San đến vị trí của Ngô Chính nhanh chóng mang ghế đến cùng nhau ngồi xuống, đang lúc định hỏi thăm sự nương thì lại trông thấy Ngô Chính bên người đi cùng nữ tử che mặt còn tưởng rằng sự phụ là muốn nhất tiễn song điêu, tâm ý tựa hồ tương thông liền nhanh trí thay đổi cách xưng hô từ sự nương đã chuyển thành Đông Phương cô nương.

Nhạc Linh San ngoan ngoãn yên lặng ngồi một bên, lúc bấy giờ đang thất thần tâm tư rối loạn không còn nghĩ được gì nữa rồi, trước mắt thân ảnh thanh niên này không phải là Ngô Chính bằng hữu rất thân thiết với Lệnh Hồ Xung sao? Tại sao bây giờ lại trở thành lệnh sư Lâm Bình Chi rồi!

Nhạc Linh San một đường kề cạnh Lâm Bình Chi không ít lần nghe hắn kể về sự phụ của mình, hơn nữa trông thần sắc lúc kể vô cùng sùng bái tôn kính không giống như là giả tạo, lại nói rằng lúc bấy giờ đã chấp nhận tình cảm của Lâm Bình Chi còn đồng ý mãi mãi ở bên cạnh hắn, cho nên khi trông thấy Ngô Chính xuất hiện khiến nàng trong lòng tự xưng nhớ đến Lệnh Hồ Xung đại sư huynh cảm thấy thập phần đáng ghét tư vị.

- Ta có việc một mình ra ngoài, tiểu tử nguoi không lo rèn luyện cho tốt sao lại đi cùng với Nhạc cô nương? Còn Lệnh Hồ Xung tại sao không đi cùng?

Ngô Chính trông thấy tình huống lúc bấy giờ cực kỳ ác thú vị giả vờ không hay biết chuyện gì thân nhiên đối đáp, phải nói tình cảnh của Ngô Chính lúc này tương tự tình tiết máu chó chỉ xuất hiện ở trong truyền thuyết được cổ nhân kể lại, bản thân Ngô Chính là đi ngoại tình tình cờ bị đồ nhi bất gặp đồng thời tâm ý tương thông cùng nhau hợp diễn bao che cho hắn, còn hắn thân làm sự phụ lại bắt gặp người yêu bằng hữu lúc này đang ngoại tình với đồ nhi cũng là giả vờ không hay không biết một bên hứng thú xem kịch, cổ nhân thời xưa lời nói quả nhiên không sai, đạo lý này chính là thầy nào trò nấy, là ngư tử ngư tử ngư tử a.

Nhậm Doanh Doanh một bên trông thấy cũng kinh nghi không thôi, thanh niên trước mắt ngoại hình tuổi tác tuyệt đối là lớn hơn Ngô Chính a, như thế nào lại có thể ngược đời hắn là đồ nhi còn Ngô Chính tuổi tác nhỏ hơn lại là sự phụ!? Đây cũng để cho nàng quá khó tin tưởng đi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Trời chiều lòng người!

Nhưng là nghĩ đi nghĩ lại cũng không có gì là không ổn, tên ma đầu này ngoại trừ danh tiếng cực thịnh võ công tu vi cũng là thâm bất khả trắc, một người bình thường nhận một cái võ học yêu nghiệt làm sự phụ cũng không có thiệt thòi gì a.

- Ta, ta là đang muốn đi tìm đại sư huynh, không biết công tử có tung tích của hắn?

Nhạc Linh San đang thất thần bị lời nói của Ngô Chính làm sự tình lúng túng đáp lời, trong lòng đủ loại tư vị phức tạp để nàng không biết nên đối mặt như thế nào.

Lâm Bình Chi một bên nghe được Nhạc Linh San lời nói thần sắc tựa hồ muốn tức giận, một đường sinh tử cùng nhau Lâm Bình Chi đương nhiên là biết Nhạc Linh San lần này là muốn đi tìm cái kia đại sư huynh, hơn nữa cũng rất có tình cảm với hắn để Lâm Bình Chi hận không thể giết quách tên đại sư huynh kia đi.

- Ta làm sao có thể biết tung tích của hắn, từ hôm đó trở đi ta cũng chưa gặp được hắn a, Nhạc cô nương cũng không cần lo lắng, Lệnh huynh phúc lớn mạng lớn tuyệt sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Ngô Chính chú ý thấy Lâm Bình Chi thần sắc biến hóa để Ngô Chính trong lòng cũng rất là vừa ý, liền một phen muốn hợp diễn lại tiếp tục vờ như không hay biết chuyện gì.

- Hai người thì ra đã quen biết nhau từ sớm, thật là tốt không cần lại phải rườm rà giới thiệu, còn vị này hẳn là sự nương của ta?

Lâm Bình Chi mặc dù tâm tình rất không tốt nhưng có Ngô Chính trước mặt cũng không thể biểu lộ ra bên ngoài, liền bình phục tâm tình muốn thay sự phụ của mình giúp đỡ một tay thuần phục điệu nữ này, đạt được thành tựu “nhất tiễn song điêu” tiền pháp chí tôn vô địch thiên hạ.

- Nguoi là hiểu lầm, ta với Tiểu Diện... Ngô công tử là bằng hữu của nhau!

Nhậm Doanh Doanh trên mặt ứng hồng nhưng là bị tầm lựa mông che đi, giọng điệu vẫn là rất đoan trang nho nhã nói.

- Hắn tính nét lạnh nhạt không cần phải để ý, tiểu tử này là đồ đệ của ta Lâm Bình Chi, còn nàng là Nhậm Doanh Doanh.

Ngô Chính trong bụng là đang cười ồm lên hét to “hào tiểu tử!” nhưng là ngoại mặt vẫn tỏ ra phong thái ôn hòa cao nhân trường bối không chấp nhặt với tiểu hài tử, mỉm cười hướng về hai bên giới thiệu.

- Đúng vậy, là ta nhanh nhẩu miệng xấu, mong rằng cô Nhậm cô nương thứ lỗi!

Lâm Bình Chi đương nhiên là hài lòng chấp nhận thiết thời muốn thành toàn cho Ngô Chính liền chấp tay cáo lỗi nhanh miệng lỗ mãng.

- Lâm công tử không cần khách khí!

Nhậm Doanh Doanh rất đoan trang đáp lời, trong lòng lại kinh ngạc không thôi, Lâm Bình Chi không phải là nhi tử của tổng tiêu đầu Phúc Uy tiêu cục Lâm Chấn Nam sao? Không ngờ được Tiểu Diện Huyết Ma cứu về một mạng còn thu nhận hần lâm đệ tử, khó trách Ngô Chính từ trong bóng tối muốn bảo vệ Lâm Bình Chi.

Lúc bấy giờ tiểu nhị nhanh nhẩu lại mang lên thêm thức ăn cùng mấy bình rượu, mặc dù không ai kêu gọi nhưng là phục vụ vẫn rất tận tình, không hổ là nơi đắt tiền của các phú gia thường ngày nhàn rỗi.

Ngô Chính đám người cùng một bàn vừa khách khí tán gẫu vừa dùng bữa uống rượu không khí cũng trở nên sống động hơn rất nhiều, một hồi lâu sau khi dùng bữa trên bàn vẫn là còn thừa rất nhiều đồ ăn, nhưng là mọi người ai nấy đều căng bụng cũng đành bỏ dở giữa chừng.

- Đúng rồi, sư phụ tiếp đến lại muốn đi đâu? Ta có thể cùng đi hay không?

Lâm Bình Chi ăn xong no nê vuốt ve cái bụng bỗng nhiên lại nhớ đến chuyện gì đó liền mở miệng hỏi thăm Ngô Chính.

- Tiểu tử ngươi là gặp chuyện gì hay sao?

Ngô Chính trong lòng buồn cười nhưng là ngoại mặt tỏ ra rất không vui, Lâm Bình Chi mỗi lần trước mặt hần lại tựa hồ như tiểu hài tử quá mức dựa vào, đây là bị người ta để đầu cười cở ra đánh cho một trận trong lòng uất ức nhưng đánh không lại người ta lại về nhà gọi “phụ huynh” ra mặt a.

- Ấc... đúng là không thể giấu sư phụ, ta thật là bị đám người ác ôn xấu xa kia truy sát một đường chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần a.

Lâm Bình Chi bị Ngô Chính tựa như đi guốc trong bụng không khỏi sắc súa cười khở thành thành thật thật nói, Lâm Bình Chi đúng là ăn rất nhiều trái đắng thật muốn tiêu hóa cũng không nổi uất ức trong lòng a.

Nhạc Linh San một bên trong lòng nghi hoặc không biết Ngô Chính thực lực như thế nào lại có thể làm sư phụ của Lâm Bình Chi, lấy Lâm Bình Chi trong mắt nàng võ công cũng rất lợi hại ắt hẳn Ngô Chính tu vi nhất định càng cao hơn, nhưng là đám người kia số lượng bù chất lượng rất khó giải quyết a, thêm một cái Ngô Chính là có thể liên không lo sao?

- Ngươi đúng là quá vô dụng, mấy cái tiểu tặc cũng cần ta giúp ngươi giải quyết!?

Ngô Chính một mồm buồn bực trách mắng, hần đường đường là một cái “trùm cuối” khiến cả giang hồ kinh hãi không ai dám đơn phương đối mặt, như thế nào lại muốn tự tay đi làm khó một đám tiểu tặc vô môn vô phái không có chút thực lực!? Hơn nữa Ngô Chính sẽ đi làm những chuyện phí sức mà không có chút lợi ích nào sao? Còn nói bọn hần cũng bị thủ hạ của Ngô Chính giải quyết hết rồi còn đâu, như thế nào Lâm Bình Chi đến giờ này vẫn còn chạy trốn lo bị đám người kia truy sát đến?

- Sư phụ ngươi không biết bọn hần rất nhiều người, đệ tử là không đánh nổi a.

Lâm Bình Chi mặt mày nhăn nhúm kể khổ, hần trong lòng buồn bực vô cùng, lấy thân phận Tiểu Diện Huyết Ma của sư phụ đúng là không thể lại tự mình đi ức hiếp một đám tiểu bối, nhưng là Lâm Bình Chi cũng vô biện pháp có thể đánh lại bọn hần a, suốt ngày bị người ta truy sát Lâm Bình Chi uất ức trong lòng có thể nghĩ.

- Ài, được rồi, đi cùng ta đi thôi, nếu lại gặp đám người kia ta giúp ngươi giải quyết là được.

Ngô Chính bắt đầu dĩ vãng dài nói, trông thần sắc Lâm Bình Chi không nghi ngờ chính là bị Nhạc Linh San dẫn họa đến thân đây mà, bằng không đám người kia toàn bộ bị Ngô Chính thủ hạ tiêu diệt có thể nào lại đến phiền phức uy hiếp khiến Lâm Bình Chi phải về nhà gọi “phụ huynh”!?

()

Thử nghĩ lấy dáng vẻ tiểu bạch kê của Lâm Bình Chi suốt ngày lại còn mang theo một cái “bình hoa” Nhạc Linh San bên mình còn không phải khuyến khích người khác có ý đồ xấu tìm đến hần phiền phức hay sao!? Đây chính công dụng lợi hại nhất của “bình hoa” a, nếu là Ngô Chính trước kia có thể dễ dàng kiểm soát sát lục điểm thì cũng muốn tự mình triệt để lợi dụng một phen.

- Ha ha, thật tốt a, có sư phụ cùng đi phải để bọn hần thật thê thảm mới hả giận a.

Lâm Bình Chi lúc bấy giờ kích động cười to lên, có sư phụ đi cùng với hần nhất định khiến đám người kia chết không được toàn thân, phải nói thường ngày Ngô Chính tàn nhẫn tác phong chính là thứ mà Lâm Bình Chi học tập được nhiều nhất, hần huyết tính trong người tuyệt đối không một chút nào thua kém sư phụ của mình.

Nhậm Doanh Doanh một bên nghe được không có ý kiến, nhưng là Nhạc Linh San trong lòng cực kỳ phức tạp cùng bắt đầu dĩ không biết phải làm sao

đôi mắt.

- Bình Chi, ta còn là phải đi tìm đại sư huynh a.

Nhạc Linh San bỗng nhiên mở miệng lên tiếng, nàng vạn phần khó xử không muốn đồng hành cùng Ngô Chính, lúc này chỉ có thể biện lý do níu kéo Lâm Bình Chi có thể đi cùng mình.

- Nàng yên tâm, chúng ta hiện tại còn không biết nên đi nơi nào để tìm hắc, chỉ bằng cùng đường với sư phụ cũng có thể nhất cử lưỡng tiện a.

Lâm Bình Chi khéo léo từ chối kiến nghị của Nhạc Linh San, hắc tất nhiên là không muốn đi tìm tên đại sư huynh khôn kiếp kia rồi, tìm được hắc không những khiến Nhạc Linh San nàng khó xử, càng là khiến Lâm Bình Chi hắc cực kỳ khó chịu trong lòng.

- Bình Chi nói rất đúng, Nhạc cô nương cùng chúng ta đồng hành có khi cơ duyên lại gặp được Lệnh Hồ Xung không chừng, ta cũng rất muốn có thể tái ngộ cùng hắc a.

Ngô Chính một bên giọng điệu ôn hòa hảo ý khuyên nhủ nói, hắc nguyên bản trước đó đã có ý đồ bắt hảo với Nhạc Linh San nàng, nào ngờ lúc bấy giờ lại để hắc tình cờ gặp được nàng cùng Lâm Bình Chi xuất hiện ở đây, phải nói ông trời đúng là rất biết cách chiều lòng người không muốn để Ngô Chính từ bỏ ý định mà.

Nhậm Doanh Doanh một bên nghe được bỗng nhiên nghĩ thấy có mùi gì đó không đúng, từ thần sắc và lời nói của Lâm Bình Chi có thể thấy hắc hoàn toàn là không nguyện ý cùng Nhạc Linh San đi tìm cái kia đại sư huynh tung tích, trong này chắc chắn là có ẩn tình gì đó khó nói, trừ phi... cái kia đại sư huynh rất có thể chính là tình địch của Lâm Bình Chi nói không chừng!?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ngô Chính là “người đó”!?

- Nhạc cô nương đồng hành cùng chúng ta, trên đường nhiều người cũng bắt đi phần nào nhảm chán a.

Nhậm Doanh Doanh hảo ý nhu hòa tiếp lời, nàng dù sao cũng đang nương tựa Ngô Chính tất nhiên là muốn đứng về phía hắc, hơn nữa trước mắt đôi uyên ương này cũng rất hợp đôi nàng cũng không đành lòng trông thấy Lâm Bình Chi hai người bị chia rẽ.

- Nàng thấy đó, sư phụ và sư nương, à không, Nhậm cô nương đều là nói như vậy, chúng ta cũng nên chiều lòng bọn họ a.

Lâm Bình Chi một bên rất kiên nhẫn tươi cười khuyên nhủ nói, dù sao trong mắt Lâm Bình Chi có thể hành tẩu giang hồ cùng Ngô Chính đã là một loại vinh dự rất to lớn, phải biết Lâm Bình Chi một đường lăn lộn nghe qua không ít sự tích về Tiểu Diện Huyết Ma để hắc mỗi khi nghĩ đến bản thân là truyền nhân của Ngô Chính trong lòng đều rất tự hào hãnh diện.

- Mọi, mọi người, đều nói như vậy, ta cũng không thể chối từ a.

Nhạc Linh San có phần lúng túng ngập ngừng đồng ý đáp lời, nàng trong thâm tâm đang không ngừng cắn rứt, nếu để Ngô Chính biết được nàng trước đó yêu thích Lệnh Hồ Xung, bây giờ lại quay sang bên cạnh Lâm Bình Chi không biết Ngô Chính sẽ nghĩ gì về nàng đây.

- Vậy thì tốt, chúng ta cũng không nên chậm trễ xuất phát, tiểu nhị tính tiền!

Ngô Chính không để Nhạc Linh San có cơ hội thay đổi ý định ngay lập tức đứng dậy mở lời muốn lên đường ngay bây giờ, hắc tất nhiên là biết Nhạc Linh San trong lòng đủ loại đắng ngắt tư vị nhưng là “bài học” vẫn chưa đủ, phải hắc nàng một hắc thật sâu mới có thể khiến nàng sau này biết cách an an ổn ổn phải bay bổng mơ mộng hảo huyền.

Ngô Chính bốn người sau khi ổn thỏa quyết định liền muốn đồng hành cùng nhau một đường đi tới không chán chờ lưu lại nơi đây.

Bốn người yên ổn băng qua lục lâm rất nhanh đã đến biên giới Hàng Châu, kỳ lạ là trên đường không gặp được chuyện gì bất trắc xảy ra cũng không có đám người ác ôn truy sát như trong lời nói của Lâm Bình Chi để hắc cùng Nhạc Linh San cực kỳ khó hiểu.

Nhưng là Ngô Chính lại biết rõ những tên kia truy sát Lâm Bình Chi đã bị hai tên thủ hạ giao phó trong bóng tối bảo vệ Lâm Bình Chi giải quyết, nếu là thường lệ bọn hắc có thể sẽ không can thiệp để mặc Lâm Bình Chi có thể rèn luyện trau dồi tự thân, nhưng lúc bấy giờ còn có Ngô Chính đồng hành bên cạnh đương nhiên bọn hắc sẽ không để Ngô Chính phiền toái tự mình ra tay rồi.

Rất nhanh đã đến Hàng Châu địa vực, nơi này chính là một trong những phân đà địa bàn của Nhật Nguyệt thần giáo vì thế rất có rất ít các nhân sĩ trên giang hồ muốn lui đến nơi đây, tuy nói là Nhật Nguyệt thần giáo phân đà địa bàn nhưng đó chỉ là mặt nổi bề ngoài nhằm xua đuổi người khác không muốn tiếp cận sâu bên trong, thực chất nơi này chiếm cứ chân chính là một cái nhà tù giam giữ Nhậm Ngã Hành tiên nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo bên dưới lòng đất.

Tại Hàng Châu Tây Hồ bên cạnh còn có một cái mai trang bởi vì vị trí đặt gần Tây Hồ cho nên mới gọi là Tây Hồ mai trang, mà bên trong Tây Hồ mai trang chủ chính là Giang Nam Tứ Hữu cũng bởi vì bọn hắn sinh sống trong mai trang hiện nay lại đổi danh tự thành Mai Trang Tứ Hữu.

Giang Nam Tứ Hữu hay còn gọi là Mai Trang Tứ Hữu là một nhóm bốn vị huynh đệ kết nghĩa lẫn nhau lần lượt là Hoàng Cung Công, Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh, tất cả đều là những người tài hoa mê mẩn cầm kỳ thi họa, võ công trác tuyệt không thể xem thường, bọn hắn cùng là người của Nhật Nguyệt thần giáo được Đông Phương Bạch giao cho nhiệm vụ canh giữ Nhậm Ngã Hành đã hơn mười năm bị giam giữ bên dưới thiết lao ngục khốn khổ cô độc quá thật không thể kể xiết.

- Sư phụ chúng ta đến đây làm gì? Người vẫn chưa nói cho ta biết a.

Lúc bảy giờ Ngô Chính bốn người đã đối diện Tây Hồ mai trang, Lâm Bình Chi khó giấu nổi hiếu kỳ mở lời nghi vấn, hẳn là không tin Ngô Chính nhân rồi đến mức mang mọi người đến nơi đây ngắm cảnh a.

Quả thật cảnh sắc ở đây cũng rất không tồi, Tây Hồ phẳng lặng êm ả trôi nổi bên trên những đóa sen nở rộ hồng sắc tuyệt đẹp để người ta ngắm nhìn mà không muốn rời mắt, xa xa về phía chân trời còn có thể trông thấy những áng mây trôi lơ lửng huyền ảo che phủ đi những dãy núi nhấp nhô chập trùng nối liền với nhau, nhất là khi mặt trời lúc này đang lên cao chiếu rọi xuống những dãy núi không tên phản xạ một màu ngả bóng trông vô cùng hùng vĩ bất mắt.

- Chúng ta cứu người!

Ngô Chính nhìn về phía Tây Hồ mai trang thần thần bí bí nói, bên cạnh Nhậm Doanh Doanh trong mắt cũng lấp lóe có phản kích động tâm tình.

- Cứu người? Nơi này trông cũng có vẻ gì là hang ổ của đám người xấu xa a, sư phụ là muốn cứu người nào?

Lâm Bình Chi quan sát một vòng xung quanh cũng không thấy dấu hiệu bất an gì đâu nghi vấn nói, nơi này cảnh sắc tươi sáng thật đẹp tựa hồ là nơi sinh sống rất tốt của các phú gia, không giống như là có liên quan đến giang hồ ác ôn loại người cư trú a.

- Cứu nhạc phụ, à không, là Nhậm cô nương lệnh tôn bị giam giữ bên trong!

Ngô Chính nhìn sang Nhậm Doanh Doanh cố ý nói vấp để nàng nghe được không khỏi thần sắc e thẹn ửng hồng đôi má, tình huống này quả thật rất giống nhi nữ mang phu quân đến gặp phụ thân a, hơn nữa lấy Ngô Chính bản lĩnh năng tin tưởng hẳn có thể dễ dàng cứu được phụ thân nàng hoàn toàn không có nguy hiểm áp lực.

- Có nguy hiểm hay không? Dù sao chúng ta chỉ có bao nhiêu người a, cứ như vậy xông vào sao?

Nhạc Linh San lo lắng an nguy của mọi người lên tiếng nhắc nhở, nàng chưa từng được kiến thức thực lực của Ngô Chính nên rất không an tâm, hơn nữa chỉ có bốn người lại dám xông vào hang ổ của người khác cứu người có phải là quá lỗ mãng hay không!?

- Ha ha, nàng yên tâm, có sư phụ ở đây thì dù là thiên vương lão tử đến cũng không ngăn được chúng ta cứu người.

Lâm Bình Chi nghe xong cười to tự tin nói, đúng là buồn cười nếu để Nhạc Linh San biết được sư phụ hẳn chính là Tiểu Diện Huyết Ma nổi danh trên giang hồ ở Lưu phủ lấy một người lực lượng trấn áp quần hùng không biết Nhạc Linh San sẽ phản ứng như thế nào, lại nói sư phụ hẳn có thể chống đối toàn bộ giang hồ nơi đâu cũng dám đến, bây giờ chỉ là một cái Tây Hồ mai trang nho nhỏ có thể làm khó được Ngô Chính!?

- Được rồi, không cần phải gây thêm phiền toái, chính diện mà vào đi thôi!

Ngô Chính không để ý bọn người bàn luận thần nhiên đáp lời, hẳn cũng không muốn phiền toái dụ dỗ Giang Nam Tứ Hữu đám người như trong nguyên tác Nhậm Doanh Doanh bày mưu tính kế, trực tiếp bức bọn hắn giao người là được.

Nhậm Doanh Doanh, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San ba người trông thấy Ngô Chính dẫn đầu đi trước cũng lẳng lặng đi theo, ngoại trừ Nhạc Linh San trong lòng thấp thòm lo âu những người còn lại đều rất bình thản ung dung như là đang dạo chơi ngắm cảnh tựa hồ không có chuyện gì xảy ra.

- Các người đứng lại, các người là ai!?

Tây Hồ mai trang trước cổng hai cái thủ hạ trông thấy Ngô Chính đám người thanh thiếu niên dám lai vãng đến đây lúc bảy giờ giờ lên vũ khí trong tay ngăn cản, thần sắc hăm hực đe dọa truy hỏi.

Bốp! Bốp! Ầm!

Ngay tức khắc chỉ thấy hai tên Tây Hồ mai trang canh cổng thủ hạ bỗng nhiên chia ra hai hướng đối lập cả người như là lò xo bắn sang hai bên lộn cùi té nhào bất tỉnh, nhìn lại bất tri bất giác trên mặt hai người từ lúc nào không hay biết đã có một dấu tay thiếu niên in hằn bên trên.

Một cái tát!

Hai tên trung niên người tu vi chỉ ít cũng là nhị lưu cao thủ a, vậy mà không đỡ nổi một cái tát!? Nhạc Linh San hai mắt trừng lên kinh ngạc hoàn toàn không thể ngờ được Ngô Chính thực lực lại thâm sâu khó lường như vậy, trước đây nàng chỉ gặp hắn duy nhất một lần khi đồng hành cùng Lệnh Hồ Xung đến Phúc Châu nhưng sau sự kiện đó nàng còn tưởng rằng hắn đã gặp bất trắc không thể nào bảo toàn tính mệnh, nào ngờ đi bên cạnh nàng lại là

một cao thủ lợi hại như vậy!? Có khi nào khi ấy là hấn vì muốn bảo vệ nàng và Lệnh Hồ Xung mới âm thầm biến mất!?

Lại nói Điền Bá Quang một đường bảo vệ nàng và Lệnh Hồ Xung cũng bởi vì là sợ hãi không hoàn thành nhiệm vụ “người đó” giao phó, hơn nữa Ngô Chính lại là sư phụ trong lời nói của Lâm Bình Chi tựa hồ là “vô địch thiên hạ” không gì là không làm được để hấn điên cuồng sùng bái không ngớt lời ca ngợi, còn nói nếu không phải là Ngô Chính cứu nàng cùng Lệnh Hồ Xung thì có thể là ai?

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ngô Chính tấm lòng ân sư!

Nhạc Linh San lúc bấy giờ trong thâm tâm có ngàn vạn nghi vấn khiến nàng tâm tư một lần nữa trở nên vô cùng phức tạp khó hiểu, mà thân ảnh thanh niên Ngô Chính trước mắt từ lần đầu gặp mặt ngỡ như là tâm tâm thường thường không đáng chú ý, hiện tại lại trở nên vô cùng cao lớn hình tượng trong lòng của nàng, để nàng không khỏi phải thay lau mắt mà nhìn rõ cuộc Ngô Chính chân thực là một con người như thế nào.

- Ha ha, nàng không cần ngạc nhiên, hai tên này đến cả ta cũng có thể giải quyết, rơi vào tay sư phụ đương nhiên là bị đập như con muỗi rồi!

Lâm Bình Chi trông thấy Nhạc Linh San thần sắc kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngô Chính để hấn không hay biết gì trong lòng rất thoải mái cười to nói, Lâm Bình Chi trước đó mỗi lần kể về sư phụ lợi hại nhưng là Nhạc Linh San nửa tin tưởng nửa không, cho đến khi tái ngộ Ngô Chính càng là tưởng rằng Lâm Bình Chi thổi phồng mà thôi, lúc này tận mắt kiến thức Ngô Chính thực lực chính là chứng thực Lâm Bình Chi trước đó không hề nói dối a.

- Các ngươi là ai sao dám xông vào đây đánh người!?

Tây Hồ mai trang từ bên trong tựa hồ là nghe được động tĩnh ầu ẩu, lúc này một đám người trên tay cầm sẵn vũ khí nhao nhao ủa ra chia vũ khí về phía Ngô Chính bốn người truy hỏi.

- Phiền toái, không có nổi một điểm sát lục, ngươi lên giải quyết bọn hấn đi.

Ngô Chính nhìn đám thủ hạ Tây Hồ mai trang trong mắt không có nổi một chút hứng thú bữu môi nhàm chán ra lệnh Lâm Bình Chi giải quyết.

- Bọn hấn rất nhiều người đệ tử một cái nhị lưu đỉnh phong cũng vô phương chống đỡ a, hơn nữa điểm sát lục là cái gì?

Lâm Bình Chi nghe được Ngô Chính muốn làm khó lại giờ trò nhẩn nhúm kể khổ, lấy hấn một cái nhị lưu đỉnh phong có thể chống lại gần cả trăm người tam lưu nhị lưu cao thủ sao!? Đây là tương tự khi còn ở Đạo Giang thôn muốn mượn có hành hạ hấn đây mà.

- Nói người đánh người cứ đánh, còn nhiều lời!?

Ngô Chính bức bối nhử mày nhìn về phía Lâm Bình Chi trách mắng, dù sao hấn đầu tư cho Lâm Bình Chi cũng không ít a, bây giờ tu vi nhị lưu đỉnh phong chiến lực cũng có thể so với nhất lưu sơ kỳ trung kỳ đi, sao có thể lại bị đám người này làm khó!?

- Hừ, các ngươi dám không để chúng ta trong mắt!? Huynh đệ xông lên cho đám tiểu tử này biết mùi lợi hại.

Một tên trung niên trong đám Tây Hồ mai trang thủ hạ phần nộ hết lớn, đồng thời điểm toàn bộ những người còn lại cũng giờ lên vũ khí xông lên muốn vây bắt Ngô Chính đám người.

- Đánh thì đánh, hừ, ta lại sợ các ngươi hay sao?

Có Ngô Chính ở đây Lâm Bình Chi đương nhiên không một chút sợ hãi, chỉ là nếu sư phụ hấn ra tay không phải nhanh gọn hơn sao? Đây chân chính là muốn kiểm tra hấn khoảng thời gian này thành quả rèn luyện!?

Lâm Bình Chi thật sự là mù quáng sùng bái Ngô Chính mà nghĩ nhiều rồi, Ngô Chính là lười nhác muốn động thủ cùng một đám tôm tép người không có chút thực lực này, hơn nữa có đánh cũng chẳng có nổi một điểm sát lục, đã không có lợi ích lại còn phí sức lực Ngô Chính đương nhiên là không muốn làm, chỉ bằng nhân tiện khổ luyện Lâm Bình Chi một phen.

- Ta đánh! Ta đánh! Ta đánh! Ta đánh...

Lâm Bình Chi mỗi khi bị Ngô Chính hành hạ trong mồm đã quen hai chữ “ta đánh!”, một bên vừa la hét một bên vừa điên cuồng chém giết không chút nương tay, chiến đấu chỉ mới bắt đầu nhưng là Tây Hồ mai trang số người ngã xuống đã không ít, Lâm Bình Chi bạch y cũng đã nhuộm đỏ huyết tươi,

phải nói lối đánh của Lâm Bình Chi thuộc tác phong điên cuồng phát tiết chuyên về bạo lực không một chút toan tính bố cục giống như Ngô Chính, cho nên lúc này trên người hắn cũng chịu không ít thương thế, mặc dù không phải vết thương chí mạng nhưng cũng để hắn trông rất thảm không có chút giống nhân dạng.

Về mặt này của Lâm Bình Chi chính là khiến Ngô Chính phản cảm nhất, nếu thay thế bằng Ngô Chính cũng là nhị lưu đỉnh phong tu vi hắn tuyệt đối có thể nhanh chóng giết hết đám người này mà trên người không lưu lại một đạo vết thương, mà không có thương tích chính là giữ gìn được phần nào thể lực cùng chiến lực, nếu lại tiếp tục gặp phải cao thủ lợi hại hơn nữa cũng còn có chút bảo lưu mà đánh tiếp, nào có thể thảm như Lâm Bình Chi lúc bấy giờ!?

Chi biết cắm đầu vào mà đánh không một chút toan tính quả thật là quá ngu ngốc, nếu là đơn phương đồng dạng tu vi chiến lực giao chiến thì lối đánh này đúng là rất lợi hại, nhưng là Ngô Chính thường chỉ dùng khi rơi vào tuyệt cảnh càng không nhất thiết bất cứ lúc nào cũng muốn liều mạng a.

- Ngô, Ngô huynh, hắn... hắn có thể làm sao hay không?

Nhạc Linh San bên cạnh trông thấy Lâm Bình Chi khổ chiến trong lòng lo lắng không kiềm được buộc miệng nói, dù sao không phải ai cũng có thể tương tự Ngô Chính nhìn ra được chiến cuộc bên trong nghiêng về bên nào, tuy là Lâm Bình Chi chiếm thượng phong nhưng trên người nhiều đạo vết thương nhìn bằng mắt thường cũng rất không đành lòng.

- Nhạc cô nương yên tâm, hắn dù sao cũng là đồ nhi của ta, ta đương nhiên sẽ không để hắn đi vào chỗ chết, chỉ là muốn hắn sau này có thể tự mình bảo vệ bản thân nhất thiết phải trải qua những việc như thế này, từ trong tuyệt cảnh thập tử vô sinh có thể tìm đường sống sót trở ra mới là cơ sở cho thành tựu sau này, ta cũng không thể cứ mãi bảo bọc hắn a.

Ngô Chính than ngắn thở dài nói, thần sắc nhìn về phía Lâm Bình Chi càng là không đành lòng trông thấy hắn khổ chiến thể thảm như thế, nhưng là vì thành tựu của đồ nhi sau này, làm sư phụ không thể không tàn nhẫn tuyệt tình để mặc cho hắn sinh tử lao vào vòng chiến.

Phải nói Ngô Chính diễn xuất đã đạt đến đẳng phong tạo cực đỉnh cao cấp bậc, mỗi cử chỉ động tác lời nói của hắn đều vô cùng chân thật không một chút giả tạo để người ngoài nhìn vào ẩn ẩn có thể thấu hiểu cảm thông được đau thương xúc cảm của hắn lúc này.

Nhậm Doanh Doanh cùng Nhạc Linh San trông thấy hắn lúc bấy giờ cũng không khỏi phải thất thần nhìn ngắm không thể rời mắt, ánh dương trên cao rơi xuống ngã bóng thân ảnh thanh niên mảnh mai lúc này tựa hồ lại cao lớn hơn bao giờ hết, còn có hảo cảm công dụng không chừa bất cứ cơ hội nào trực tiếp tác động tâm cảnh của Nhạc Linh San hai người để các nàng trong lòng cực kỳ cảm động, triệt để cảm nhận Ngô Chính tấm lòng ân sư tựa như là bao dung hết thảy mọi vật không gì có thể sánh bằng.

“Lưới tình lồng lộng đã giăng,

Chi còn đợi người dính lưới!”

Ngô Chính vẫn giữ nguyên hình tượng phong thái bao dung ân sư nhưng là trong lòng đang cực kỳ khoái chí cười to, phải biết Ngô Chính hiện tại mang trên người là hơn mười sáu vạn điểm danh vọng a, một cái Nhậm Doanh Doanh nhị lưu tu vi cùng một cái Nhạc Linh San cũng nhị lưu tu vi, chỉ là chút thực lực đó khó mà chống đỡ nổi hảo cảm công dụng của hệ thống danh vọng tinh năng, hơn nữa thiên thời địa lợi cùng diễn xuất tài tình được Ngô Chính nắm bắt tận dụng rất tốt, nếu chừng ấy vững chắc cơ sở vẫn không thể gieo hạt móng tình này mầm trong lòng các nàng thì Ngô Chính quả thật là muốn tự vẫn đi cho rồi.

- Ngừng tay!

Nói thì dài nhưng tình hình chiến đấu chỉ mới diễn ra trong vòng vài phút, lúc bấy giờ từ trong mai trang bỗng nhiên xuất hiện hai tên nam tử nhảy ra quát lớn, sau đó một kiếm không báo trước đánh về phía Lâm Bình Chi.

Vi Đà Chương!

Trong lúc tình huống nguy cấp Ngô Chính nhanh chóng phản ứng lại cũng giờ tay một chương đánh về phía hai tên nam tử kia.

Ầm!

Lúc bấy giờ chỉ thấy kiếm phát trước chưa chạm được vào người Lâm Bình Chi nhưng chương đến sau lại xung kích hai tên nam tử cùng lúc lui về sau liên tiếp mười mấy bước, Lâm Bình Chi thấy vậy cũng nhanh chóng thoát ly chiến đấu Hoàn Không Na Di lui về phía Ngô Chính sau lưng.

- Các vị xin ngưng tay! Còn các ngươi mau mau lui xuống cho ta.

Một trong Giang Nam Tứ Hữu bốn người huynh đệ Đan Thanh tiên sinh vừa bị đẩy lui lúc này hét lớn giờ tay muốn dừng chiến cuộc, dù sao một chương vừa rồi thắng bại đã phân không thể không xuống nước nhường nhịn, một đám Tây Hồ mai trang thủ hạ nghe lệnh trên mặt nửa kinh nửa giận cũng bắt đầu di tản lui về phía sau hai người nam tử kia.

“Danh tính: Đan Thanh, tu vi: nhất lưu hậu kỳ.”

“Danh tính: Ngốc Bút Ông, tu vi: nhất lưu đỉnh phong.”

Ngô Chính liếc mắt dùng Thuật Thẩm Đo lường có thể nhìn ra hai người danh tính và tu vi, bọn hắn vai vế thứ ba và thứ tư trong Giang Nam Tứ Hữu cũng

chính là hai trong bốn người trang chủ Tây Hồ mai trang.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Xứng đáng nhận của ta một phần kính trọng!

- Hừ, dám đánh lên ta!? Vừa rồi không có sự phụ kịp thời, ta thật là muốn đi toi a.

Lâm Bình Chi bị kẻ khác ám toán sắc mặt cực kỳ khó coi, trong mắt chất chứa sát khí nhìn chăm chăm về phía Ngô Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người.

- Cái gì mà đánh lên!? Sinh tử chiến đấu bọn hắn là khôn ngoan muốn chớp thời cơ, người là muốn ai ai cũng phải công bằng đánh với người!?

Ngô Chính bức bối quát mắng chỉ hận Lâm Bình Chi mãi sát không thành kim, chiến đấu thì chiến đấu, có cần phải điên cuồng quên cả trời đất để bị người ta ám toán hay không!?

- Ta mình bạch, nhưng mà sự phụ hai người bọn hắn đang lúc ta...

Lâm Bình Chi tức giận uất ức đang muốn kể lể nhưng nhìn qua thấy Ngô Chính sắc mặt trở nên khó coi nhìn mình, không khỏi ngay lập tức cúi đầu khép nép nhận lỗi.

- Các vị không biết chúng ta làm gì đã đắc tội, tại sao lại xông vào nơi đây giết người của chúng ta?

Sau khi đám thù hạ an ổn lui xuống, Ngô Bút Ông hướng về phía Ngô Chính bốn người truy hỏi, trước đó một phen động thủ cũng đã mình bạch đám thanh niên này không một chút tâm thương, tuyệt đối phải cẩn thận dò hỏi không thể khinh suất.

- Các người đánh đồ nhi của ta như thế thâm như thế này còn nói không làm gì đắc tội!?

Ngô Chính làm mặt mày méo máo chỉ tay về phía Lâm Bình Chi thương tích đầy mình giận dữ nói to, bên cạnh Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San hai người trông thấy Ngô Chính có thể mặt dày hơn tường thành vô liêm sỉ như thế không khỏi để các nàng nhìn về phía hắn mà trừng to hai mắt khòe môi giật giật.

- Các hạ là nói quá lời, lệnh đồ thương thế chỉ là ngoại thương không đáng lo ngại nhưng là rất nhiều người của chúng ta bị hắn giết chết a.

Đan Thanh tiên sinh buồn bức nhìn trên mặt đất rải rác thi thể của đám thù hạ bất đắc dĩ nói, Lâm Bình Chi trên người chỉ là vài vết cắt đối lấy bao nhiêu cái sinh mệnh vẫn là chưa đủ!?

Ngô Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người sau khi giao thủ một phen lúc bấy giờ trong tâm không có nổi một chút chiến ý chỉ muốn nhanh chóng đuổi đi mấy tên sát tinh này, dù sao có thể một chương không lực chỉ đẩy lùi bọn hắn mà không tổn thương, có thể thấy được thanh niên trước mặt thực lực thâm bất khả trắc không phải là bọn hắn có thể trêu người.

- Chết vài con kiến là đủ sao!?

Ngô Chính thần sắc âm trầm nghiêm giọng nói, ngay tức khắc sau đó đã biến mất khỏi tầm mắt của Ngô Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người.

Ngô Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh cảm giác không ổn ngay lập tức trở nên cảnh giác tư thế rơi vào phòng thủ, nhưng là hai cái nhất lưu cao thủ có thể làm khó được Ngô Chính hay sao!?! Bất tri bất giác từ lúc nào không hay Ngô Chính đã xuất hiện ngay trước mắt hai người, động tác thuần thục nhanh nhẹn điểm vào các huyệt đạo trên người khiến bọn hắn không thể cử động di chuyển.

- Các hạ đây là ý gì?

- Đúng vậy, chúng ta không thù không oán, người cũng không cần làm khó chúng ta a.

Ngô Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người tức khắc kinh hãi hết toán lên, phải biết lấy thực lực nhất lưu cao thủ của bọn hắn lúc bấy giờ trừ phi là đỉnh tiêm hậu kỳ trở lên bằng không là không thể nào trong nháy mắt liền làm hàng loạt các động tác trước mặt lại để bọn hắn không một chút phát giác phản ứng.

Đám người Tây Hồ mai trang thủ hạ lúc bấy giờ ai nấy đều há hốc mồm kinh hãi không hiểu chuyện gì xảy ra, trước đó một khắc tên kia thanh niên vẫn còn cách xa trang chủ hai người, nhưng chớp mắt không hay không biết đã thấy hấn tiếp cận cường chế cả hai thành công, tên thanh niên này hấn rút cuộc là người hay là ma!? Nếu là người không thể nào ẩn ẩn hiện hiện quỷ dị như vậy a.

- Trong vòng mười hơi thở, cút hoặc là chết!

Ngô Chính hướng phía đám người Tây Hồ mai trang thủ hạ giọng nói băng lãnh hữu lực ra lệnh, khiến bọn hấn trong phút chốc thất thần liền đã tỉnh lại, ngay lập tức không một chút chần chờ thi nhau tẩu thoát không còn đoái hoài đến trang chủ mạng sống đang bị kẻ khác bắt giữ.

()

Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người trông thấy tình cảnh này không một chút thất vọng, bọn người kia dù sao cũng chỉ là một đám hỗn tạp tập hợp cùng nhau, không có hy vọng bọn hấn sẽ vì nghĩa khí mà vứt bỏ tính mệnh của mình, lựa chọn bỏ mặc Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người chỉ là điều hiển nhiên mà thôi.

Trong vòng mười hơi thở Tây Hồ mai trang đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, đám người thủ hạ cũng đã rời đi không còn một mống.

- Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử các người còn không xuất hiện đừng trách ta thủ hạ không lưu tình a.

Ngô Chính nhận nhậ nhìn về phía Tây Hồ mai trang bên trong nhàn nhậ nói, cùng lúc khí thế trên người bộc phát khiến không khí xung tựa như là dòng nước lung lay hoàn toàn có thể nhìn bằng mắt thường, áp lực trong phút chốc trở nên cực đại để những người có mặt ở đây đều cảm giác tinh thần tựa hồ đang chùng xuống không có một chút ý chí dám chống trả.

Ngoại trừ Lâm Bình Chi, Nhậm Doanh Doanh trước đó đã kiến thức qua khí thế lực lượng của Ngô Chính cường đại, còn lại những người khác đều là kinh hãi không thể tưởng tượng nổi một tên thanh niên có bao nhiêu tuổi đời lại có thể có được thực lực cường đại như thế, bức này yêu nghiệt võ học có thể xuất hiện trên thế gian này quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi.

Nhạc Linh San càng là nhãn quang lóe sáng khó có thể tưởng tượng nổi, hai lần Ngô Chính ra tay đều khiến nàng không ngớt liên tiếp từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, lần này càng là khiến nàng không thể không tin tưởng những lời trước đó Lâm Bình Chi từng nói, Ngô Chính thực lực quả nhiên quá mức cường đại sâu không thể lường tới.

- Đại ca, nhị ca mặc kệ chúng ta, mau chạy đi, kẻ này quá mức cường đại.

- Đúng vậy, chỉ cần hai người còn sống có thể báo thù cho chúng ta!

Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh nghiêng rằng nghiêng lợi cố gắng lấy lại tinh táo nói, bọn hấn minh bạch tên thanh niên trước mắt là một “quái thú” không phải là Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử hai người có thể đối phó, chỉ bằng giữ lại hy vọng nếu bọn hấn gặp phải bất trắc tin tưởng sau này còn có hai người sẽ vì bọn hấn tính mệnh mà báo thù.

- Các hạ không cần xung động, có chuyện gì chúng ta có từ từ thương lượng!

Ngoài ý muốn Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử hai người không những không đào tẩu mà còn dám xuất hiện khuyên can, hai người một cái lời thôi hình dáng, một cái cao gầy quắc thước bước ra từ hướng mà Ngô Chính đang nhìn chăm chăm lúc bấy giờ.

- Hữu tình hữu nghĩa, Giang Nam Tử Hữu xứng đáng nhận của ta trong lòng một phần kính trọng!

Ngô Chính thu lại khí thế ôn hòa mỉm cười nói, hấn không phải là nói dối, nguyên tắc bên trong mặc dù không ghi rõ tính cách từng người trong Giang Nam Tử Hữu nhưng là bọn hấn chắc hấn cũng thuộc dạng người bất chấp ngoan cố đồng thời cũng là người có tình có nghĩa, một lòng chấp niệm với cảm kỳ thư họa đó là đáng khen, trước mắt không vì an nguy bản thân mà từ bỏ huyết đệ của mình lại là đáng kính, Ngô Chính không thể không dành một sự kính trọng nhất định cho huyết đệ bốn người bọn hấn.

- Các hạ quá khen, chi là không biết các hạ tại sao lại muốn làm khó huyết đệ chúng ta!? Nếu là chúng ta đắc tội trước ta tại đây xin cúi người tạ lỗi, chi là hy vọng các hạ có thể bỏ qua cho hai vị sư đệ của ta.

Hoàng Chung Công thành khẩn nói, sau đó không để ý sẽ diện khom lưng cúi mình hướng về phía Ngô Chính cáo lỗi.

- Các người làm đồ nhi ta bị thương xem như là bỏ qua, nhưng là ta đến đây để cứu người, chỉ cần các người mang ta đến nơi giam giữ Nhậm Ngã Hoành, ta cũng không muốn làm khó huyết đệ các người.

Ngô Chính thái độ vẫn rất ôn hòa, ắn ngay nói thẳng không cần phải che giấu mục đích, lấy thực lực của hấn ở cảnh giới này trên đời đã là hiếm có đối thủ cho nên tự tin là điều tất yếu, hơn nữa Ngô Chính cũng là cho bốn người bọn hấn một cơ hội, nếu Giang Nam Tử Hữu không khôn ngoan thì dù là Ngô Chính trong lòng có hảo cảm không tệ nhưng chuyện riêng tư là không thể xen lẫn vào công việc, người cản trở tất phải giết không thể tha.

- Tốt! Chúng ta làm người chỉ dẫn là được.

Hoàng Chung Công một khắc do dự nhưng ngay sau đó liền quyết đoán thỏa hiệp, nhìn thấy xác chết của đám thủ hạ rải rác dưới mặt đất hấn cũng không ngu ngốc tin tưởng rằng thanh niên trước mắt sẽ vô điều kiện tha cho bọn hấn, chỉ là dám giải thoát cho Nhậm Ngã Hoành cũng chính là đắc tội với Đông Phương Bất Bại, tin tưởng không bao lâu Đông Phương Bất Bại sẽ thay bọn hấn tính toán với thanh niên kia.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Giải thoát Nhậm Ngã Hoàn

Còn Giang Nam Tử Hữu bốn người huynh đệ bọn hắn sau chuyện này cũng đã không thể trở về Nhật Nguyệt thần giáo bằng không cái chết là thứ mà bọn hắn phải chuẩn bị tâm lý đề đối mặt, hiện tại tình thế đã không thể cứu vãn chỉ bằng thỏa hiệp cho Ngô Chính sau đó tìm một nơi ẩn cư lẫn trốn an nhàn sống phần đời còn lại có phải là tốt hơn hay không!?

- Rất quyết đoán, dẫn đường đi!

Ngô Chính cũng không muốn lại phiền toái lắm lời liền giải huyết cho Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh hai người, sau đó để cho bọn hắn đi trước dẫn đường đề phòng lại có ý định ngu ngốc nào đó, Giang Nam Tử Hữu tình hữu nghĩa nhưng đó là đối với huynh đệ lẫn nhau, ai mà biết bọn có nuốt lời tạo thêm phiền phức cho Ngô Chính!?

- Đa tạ!

- Đa tạ!

Ngốc Bút Ông, Thanh Đan tiên sinh hai người đồng loạt chấp tay đa tạ, sau đó ngoan ngoãn cùng huynh đệ còn lại quay lưng về phía Ngô Chính đi phía trước dẫn đường.

Nhậm Doanh Doanh không kìm nổi kích động trong lòng liền trước tiên theo chân Giang Nam Tử Hữu, Ngô Chính thấy vậy cũng không khỏi lắc đầu thở dài theo sau, Nhậm Doanh Doanh nặng vì một cái phụ thân vô trách nhiệm mà khổ sở suốt mười mấy năm quả thật là không một chút xứng đáng, nếu Nhậm Ngã Hoàn có thể bỏ xuống dã tâm hảo huyền của mình có khi kết cục của hắn cũng đến mức quá thể thảm.

Theo chân Giang Nam Tử Hữu rất nhanh đã đi xuống mật thất bên dưới lòng đất, trong mật thất chỉ có một con đường thẳng hướng lại đi qua một một ngã rẽ liền có thể thấy được thiết lao bên trong thân ảnh một tên trung niên độ khoảng năm mươi cả người ngực y như nhuốc lồi thối, tóc tai che kín cả khuôn mặt, tay chân đều bị xiềng xích buộc lại ghim vào thiết vách hai bên, người này không ai khác chính là phụ thân của Nhậm Doanh Doanh, tiền nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Ngã Hoàn.

- Giao ra chìa khóa, các ngươi có thể đi!

Ngô Chính hướng về phía Giang Nam Tử Hữu nhân nhạ nói đồng thời cũng giữ một khoảng cách để bọn hắn có thể yên tâm quay lưng rời đi, hiện tại đã tìm được nơi giam giữ Nhậm Ngã Hoàn cũng không nhất thiết phải làm khó bọn hắn, nhưng là nơi đây thiết ngục vững chắc vượt ngoài ý muốn nếu không có chìa khóa thì đến cả Ngô Chính cũng vô phương có thể phá hủy nơi này, hơn nữa Ngô Chính cũng không muốn lại giằng co cũng tin rằng Giang Nam Tử Hữu sẽ không ngu ngốc trở mặt vào lúc này.

- Đa tạ các hạ có thể nói lời giữ lời, chìa khóa chỗ ta.

Hoàng Chung Công cũng không phải ngu ngốc mù quáng tin tưởng rằng Ngô Chính chắc chắn sẽ giữ lời đương nhiên là phải lưu lại hậu thủ, dứt lời Hoàng Chung Công một tay ấn mạnh vào vách tường mật thất, chỉ thấy nơi đó liền bị lõm vào một ô vuông, Hoàng Chung Công thu tay đồng thời mang ra chìa khóa giao cho Ngô Chính, ngay sau đó liền cùng huynh đệ quay lưng ly khai không dám chần chừ nán lại.

- Hừ, thật gian xảo!

Lâm Bình Chi sát ý không truyền giấm trông thấy bọn hắn có thể nguyên vẹn không hao tổn rời đi trong lòng rất ngứa ngáy, hắn vẫn là nhớ rõ một kiếm xém tí nữa đã lấy mạng hắn trước đó nếu không phải Ngô Chính kịp thời phản ứng còn không biết Lâm Bình Chi lúc này là một cái người sống hay chỉ là một cái xác chết đây.

- Khó trách! Bọn hắn có thể vì huynh đệ của mình mà không quan tâm an nguy cũng đã là hiếm có, không cần lại tiếp tục truy cứu.

Ngô Chính không bỏ qua cơ hội dạy dỗ Lâm Bình Chi một phen cho hắn minh bạch sự phụ của hắn là thường thức những người trọng tình nghĩa huynh đệ, tạo thành một dấu ấn vô hình rằng đe trong lòng Lâm Bình Chi để tránh hắn sau này vì thù hận mù quáng mà quên mất đám người Quý Dao Tử kia, dù sao Ngô Chính đầu tư vào hắn nhiều như vậy không thể để sau này lại xảy ra bất trắc nuôi ong tay áo.

- Đệ tử minh bạch.

Nghe xong Lâm Bình Chi một khắc thất thần ngay sau đó tựa hồ tỉnh ngộ hiểu ra điều gì liền gật đầu đáp lời, Lâm Bình Chi một đường rèn luyện chém giết liên tiếp khiến hần sát khí trở nên nặng nề xem tí đã quên mất cái mạng của mình là đánh đổi bằng bao nhiêu sinh mệnh của các huynh đệ không đáng phải ngã xuống, trong lòng liền minh bạch tại sao Ngô Chính lại buông tha Giang Nam Tử Hữu bốn người, đồng thời Lâm Bình Chi cũng là tự nhắc nhở bản thân nguyên do hần có thể có được hôm nay còn không phải là nhờ sự phụ cùng các huynh đệ ban cho!?

Không quan tâm đến Ngô Chính đám người nói chuyện, Nhậm Doanh Doanh một người đã đi lên phía trước hai tay nắm lấy song sắt, trông thấy Nhậm Ngã Hoành thê thảm tình cảnh trong mắt không khỏi đầm lệ rung rung.

- Phụ thân! Là hải nhi đến mang người đi, người không cần phải chịu khổ nữa...

Nhậm Doanh Doanh hướng về phía Nhậm Ngã Hoành nghẹn ngào nói, trong lòng tư vị đau xót không thể tả xiết.

- Hải nhi!? Người là nhi nữ của ta!? Doanh Doanh...

Nhậm Ngã Hoành lưng dựa thiết vách gác đầu bỗng nhiên ngẩng lên trông thấy thân ảnh nữ tử có phần quen thuộc lại lạ lẫm không khỏi vừa kích động vừa không tin tưởng hỏi lại.

- Không sai, là nhi nữ của người, Doanh Doanh đây! Ngô công tử nhờ người mau giải thoát phụ thân của ta...

Nhậm Doanh Doanh đưa tay lau đi nước mắt mỉm cười nói, sau đó lại nôn nóng hướng về phía Ngô Chính hỏi thúc.

- Người là cái gì đó Nhậm Ngã Hoành, tiền nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo!? Tuyệt đỉnh sơ kỳ tu vi!? Ài, thật là yếu...

Có chìa khóa nơi tay Ngô Chính nhanh chóng mở ra cánh cửa song sắt đi vào bên trong thiết ngục đối diện Nhậm Ngã Hoành nhìn xuống, quan sát một hồi lại lắc đầu than thở nhằm chán đồng thời cũng mở ra xiềng xích buộc lấy đang tay chân Nhậm Ngã Hoành giải thoát hần.

- Tiểu tử, người nói cái gì? Ta yếu!?

Nhậm Ngã Hoành yên lặng cảnh giác đánh giá tên thanh niên trước mắt nhưng ngay sau khi nghe được hần than thở bỗng nhiên dừng dừng nổi giận bật dậy nhìn chăm chăm uy hiếp lấy Ngô Chính.

- Ta là nói người yếu thì chính là người yếu, nổi giận cái gì!? Là ngựa da phải không?

Ngô Chính bức bối quay sang quát mắng Nhậm Ngã Hoành, hần kịch liệt phản cảm đối với tên phụ thân vô trách nhiệm này hơn nữa còn không biết lượng sức dám có ý đồ xấu muốn hãm hại Đông Phương Bạch, nếu không phải là vì cục diện hiện nay cần một người hy sinh thay thế Đông Phương Bạch chủ trì Nhật Nguyệt thần giáo thì lúc bấy giờ Nhậm Ngã Hoành tên này đã là một cái xác chết không cần phải nghi ngờ.

- Phụ thân là hần cứu người hơn nữa tính cách của hần là vậy người không nên trách cứ hần a, còn có Ngô công tử cũng nhẫn nhịn một chút, phụ thân của ta đã chịu khổ rất lâu khó trách tính tình có chút buồn bức nổi nóng...

Nhậm Doanh Doanh bên cạnh cảm thấy không khí có mùi thuốc súng bất đắc dĩ đứng che chắn hai người mở lời khuyên ngăn, dù sao một bên là phụ thân của nàng cô độc chịu khổ đã hơn mười năm nay, bên kia vừa là ân nhân vừa là bằng hữu tốt của nàng, Nhậm Doanh Doanh là rất khó xử vạn phần không mong muốn trông thấy hai bên đầu rơi máu chảy tranh đấu a.

- Hừ, xem như người may mắn!

Ngô Chính trong lòng cực kỳ buồn bức hừ lạnh nói, hần rất muốn giáo huấn đánh đập tên ngu ngốc này một trận ra trò, bằng không sau này Nhậm Ngã Hoành đi đời nhà ma có thể sẽ không cơ hội thứ hai a, nhưng là đáng tiếc hoàn cảnh lại không cho phép hần làm như vậy, bất đắc dĩ nuốt xuống cơn giận quay lưng rời đi.

Nhậm Ngã Hoành mặt mày đỏ tía tức giận dừng dừng nhưng là hiện tại gặp lại Nhậm Doanh Doanh lại được giải thoát khỏi ngục lao tăm tối này để hần áp chế được phần nào xung động, hơn nữa Nhậm Ngã Hoành không phải là ngu ngốc không biết tự lượng sức.

Ngô Chính có thể dễ dàng nhìn thấu hần tu vi ngược lại Nhậm Ngã Hoành thì không thể, điều này nói rõ Ngô Chính thực lực thâm bất khả trắc không phải là dễ dàng đối phó, tuy lời nói ngông cuồng vô tri nhưng hoàn toàn không giống như là nói dối cố ý khiêu khích, Nhậm Ngã Hoành đang suy tính nếu có thể lợi dụng tốt mối quan hệ giữa Ngô Chính và Nhậm Doanh Doanh có khi còn có thể lôi kéo về phía mình thêm một trợ thủ đắc lực không chừng.

Lâm Bình Chi trông thấy Ngô Chính tức giận rời đi trong mắt cũng bùng bùng sát khí nhìn về phía Nhậm Ngã Hoành, nhưng là khi trông thấy Nhậm Doanh Doanh đứng kế bên không khỏi tự mình thu liễm sát khí tỏ ra rất bất đắc dĩ không biết phải làm sao, lại nhìn bên cạnh Nhạc Linh San cũng ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra đành phải lôi kéo nàng theo chân Ngô Chính rời khỏi, để lại nơi này Nhậm Doanh Doanh phụ tử hai người trò chuyện.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Chương 74: Trách nhiệm của Lâm Bình Chi!

Ngô Chính chấp tay sau lưng đứng Tây Hồ mai trang tận tình hưởng thụ ngắm nhìn danh lam thắng cảnh nơi này, Lâm Bình Chi dắt theo Nhạc Linh San lúc này đã tiếp cận đến bên cạnh.

- Sư phụ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Lâm Bình Chi lẳng lặng một bên không dám quấy rối Ngô Chính hiem có hứng thú hưởng thụ, chỉ là nhẹ giọng thăm hỏi.

- Tiếp theo sao? Tất cả đều đã ổn thỏa, ngươi cũng phải mau chóng mạnh lên, sau này các huynh đệ đều là nhờ vào ngươi.

Ngô Chính không nặng không nhẹ thờ dài nói, hiện tại thế cục đã đầu vào đây chỉ cần chờ đợi mà thôi không nhất thiết lại có động tác, vãn cò đã sắp đến hồi kết Ngô Chính cũng không cần lại phải động não suy tính, tiếp đến chỉ có thể động thủ để xem nắm đầm của ai to hơn mà thôi.

- Nhờ vào ta? Không phải là còn có sư phụ sao, chỉ cần sư phụ ở đây ai có thể làm khó được chúng ta!?

Lâm Bình Chi sửng sốt gấp gấp nói, Ngô Chính lời nói sao tự dưng lại giống như là lời căn dặn trước khi sắp làm một việc gì đó cực kỳ nguy hiểm, không thể bảo đảm có thể trở về!?! Làm sao có thể có chuyện đó, lấy bản lĩnh của Ngô Chính trên đời này còn có nơi nào có thể khiến hắn một đi không trở lại!?

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, dù là ta cũng khó tránh khỏi một ngày nào đó có thể sẽ bại, nếu có ngày đó xảy ra các huynh đệ sinh tử cùng ta từ trước đến nay... bọn hán tính mệnh chính là nhờ vào ngươi!

Ngô Chính nhìn thẳng vào mắt Lâm Bình Chi nghiêm giọng nói, Ngô Chính thường ngày mặc dù luôn hướng về lợi ích bản thân đặt lên trên tất cả, nhưng một khi lợi ích đã đủ để thỏa mãn thì thứ hán quan tâm xếp ở vị trí thứ hai chính là đám người huynh đệ bỏ mặc sinh tử đi theo bên cạnh xuyên suốt từ khi bắt đầu cho đến hiện tại, nếu không có bọn hán trung tâm giúp sức thì lấy Ngô Chính sức lực một người dù là làm tốt đến đâu cũng vô phương một tay lật tung cục diện như hiện nay.

Ngô Chính mục đích cuối cùng chính là lôi ra tên mạnh nhất để so tay hơn thua, nhưng nếu chỉ như vậy không phải chỉ cần đi tìm hán khiêu chiến là được hay sao? Đó có lẽ là suy nghĩ của nhiều người khi gặp được trường hợp tương tự, nhưng là có thể dễ dàng như vậy sao!? Ngươi có biết hán là ai, hán ở đâu và bằng cách nào có thể tìm được hán?

Nếu Ngô Chính chỉ là một tên vô danh tiểu tốt có thể sẽ vĩnh viễn muốn tìm cũng không ra hoặc là tìm được nhưng lại không thể chiến, chỉ là một cái vô danh tiểu tốt người lại muốn khiêu chiến kẻ mạnh nhất thiên hạ!? Nực cười! Hơn nữa nếu hán cứ tiếp tục ẩn nấp không muốn chiến thì Ngô Chính có thể làm gì được hán!? Có thể là chưa gặp được hán đã bị thủ hạ của hán dùng số lượng bù lấy chất lượng mà đánh chết không chừng.

Lại nói Ngô Chính chiến lực đã đủ mạnh mẽ!? Đúng là đủ mạnh nhưng cũng chỉ là mạnh trong mắt của những kẻ yếu hơn mà thôi.

Ngô Chính muốn đạt được mục đích đầu tiên cần có chính là thực lực cường đại siêu việt hết thảy người trên thế giới này, mà muốn cường đại thực lực chỉ có thể từng bước một từ dưới đáy kim tự tháp mà đánh dần lên đỉnh, khôn đốn nhiều lần từ bên trong sinh tử chiến đương đầu mới có thể khai thác được toàn bộ tiềm năng trong cơ thể từ lực lượng cho đến tâm trí cùng các loại yếu tố khác như bản năng, lối đánh, chiến khí, chiến ý,... tất cả dù chỉ một cũng không thể thiếu.

Nên biết cao thủ đã đứng ở đỉnh kim tự tháp một khi so chiêu muốn phân ra thắng bại thì chỉ có thể là sinh tử quyết đấu, khi đó chỉ cần là nửa yếu tố chênh lệch dù là cực nhỏ cũng sẽ bị khuếch đại dẫn đến thất bại thảm hại không thể lường trước, mà cái chết chính là kết cục không thể tránh khỏi.

Ngô Chính lúc bấy giờ đã làm xong phần động não công việc, phần còn lại không nghi ngờ chính là muốn động thủ, xem xem thành quả của Ngô Chính tích góp trong chừng ấy năm tháng rốt cuộc sẽ ra được cái dạng gì.

- Sư, sư phụ... ngươi đây là... muốn giao phó cho ta!?

Lâm Bình Chi không hiểu sao trong lòng cảm thấy cực kỳ bất an lấp bấp trong miệng nói, Ngô Chính đây là chỉ muốn căn dặn sao!? Tại sao lọt vào tai Lâm Bình Chi tựa hồ lại thành giống như là lời di chúc trước khi lâm chung!?

- Không phải là giao phó của ta, mà là trách nhiệm của riêng ngươi, nhớ kỹ, trên thế gian này ta cho phép ngươi giết tất cả người, nhưng là huynh đệ của ta, cũng là huynh đệ thân nhân của ngươi tuyệt đối phải tự mình bảo hộ thật tốt!

Ngô Chính vẫn là nhìn thẳng vào mắt Lâm Bình Chi mà nói, có thể Lâm Bình Chi hiện tại không hiểu được Ngô Chính là muốn nói gì, nhưng là sau này tin chắc một lúc nào đó lời căn dặn này sẽ trở thành một cái xiềng xích kim hãm hán lại, Ngô Chính hiện tại phải thật tốt lưu lại ấn tượng cực sâu trong lòng Lâm Bình Chi, bằng không một khi Ngô Chính biến mất sẽ không còn ai có thể ràng buộc can ngăn được hán.

- Sư phụ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để bọn hắc xà ra bắt trặc! Nhưng là ta cũng không tin trên đời có người có thể đánh bại được sư phụ.

Lâm Bình Nghi nghe được nghiêm trọng lời nói liền biết Ngô Chính có thể sẽ làm một việc gì đó rất nguy hiểm nhưng lại không an tâm đám huynh đệ của mình nên mới trước hết giao phó toàn bộ cho hắn, đúng như Ngô Chính nói đó không hẳn là chỉ là lời giao phó căn dặn mà còn là một loại trách nhiệm sớm muộn hắn cũng phải gánh vác, Lâm Bình Chi lúc bấy giờ trong mắt đầy vẻ kiên định lại càng khao khát to lớn sức mạnh, không muốn lại thêm một lần nào nữa chỉ có thể bắt lực gạt đầu an ủi Ngô Chính như lúc này.

Nhạc Linh San một bên cảm nhận không khí trầm ngâm nghiêm trọng không khỏi trong lòng xôn xao lo lắng nhìn về phía Ngô Chính, thông qua lời nói dù là nàng tâm tư ngầy ngơ như thế nào cũng không thể không hiểu Ngô Chính lời nói ra chẳng khác nào là tự mình viết một cái di chúc để lại cho Lâm Bình Chi, bất tri bất giác trong lòng cũng có một cỗ bi thương nặng nề trào dâng.

- Công tử! Có chuyện không hay xảy ra.

Đương lúc không khí vẻ nặng nề bỗng nhiên một tên hắc y nhân gấp gấp lao đến chớp mắt đã xuất hiện phía sau Ngô Chính, cung kính chấp tay nói.

- Là ai!?

Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San giật thót quay lưng lại phía sau kêu lên, nhưng là khi trông thấy hắc y nhân đang chấp tay hướng về phía Ngô Chính liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

- Là chuyện gì?

Ngô Chính thần sắc trở nên trầm trọng quay sang nghi vấn, những người này chuyên được Ngô Chính phái đi phân tán trên giang hồ tạo thành mạng lưới thông tin đa dụng trước nay vẫn chưa từng xảy ra vấn đề, hiện tại đang có người ngoài bên cạnh như thế nào lại xuất hiện ở đây? Trừ phi là xảy ra việc lớn ngoài ý muốn, hoặc là... bị bắt quả tang!?

- Phong Thanh Dương bắt được người của chúng ta, đang uy hiếp, nhưng là các huynh đệ thà chết cũng không nói ra một lời, cho nên hiện tại vẫn đang bị bắt giữ, ta có thể đến gặp công tử, có thể... có thể là hắc cố ý để ta đến báo tin cho công tử.

Hắc y nhân liếc nhìn Nhạc Linh San do dự một chút sau đó liền quyết đoán bẩm báo toàn bộ sự việc, một bên Nhạc Linh San nghe được cũng là kinh nghi không thôi, Phong Thanh Dương không phải là thái sư thúc của nàng sao!? Trên đời này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ!?

Nhưng là đề Nhạc Linh San kinh nghi chính là hắc y nhân này từ y phục rất giống với người thần bí lúc trước đánh ngã nàng trên đường đi đến Phúc Châu, trong lúc trước khi bất tỉnh nhân sự nàng mơ hồ có thể nhìn thấy được thủ phạm cũng là một cái hắc ý nhân, hơn nữa hắc y nhân người này lại là thủ hạ của Ngô Chính như vậy không phải là đã khẳng định nghi vấn của nàng trước đó hay sao!? Thì ra “người đó” thần bí trong lời nói của Điện Bá Quang cứu mạng nàng và Lệnh Hồ Xung hai người chính là Ngô Chính!?

- Ài, người quá tự tin vào thuật ẩn thân của mình, Phong Thanh Dương như thế nào sẽ để mặc cho người tẩu thoát đến đây tìm ta báo tin!?

Ngô Chính dờ khóc dờ cười nhìn tên hắc y nhân thở dài nói, Phong Thanh Dương là ai? Một cái tuyệt đỉnh đỉnh phong cao thủ đồng thời cũng là một cái thể hệ tuyệt đỉnh trên giang hồ đời trước tiền bối, dù chiến lực hiện nay có giảm sút nhưng ánh mắt tầm nhìn cùng thủ đoạn vẫn là nguyên vẹn a, hắc y nhân lần này làm việc quả thật quá sơ suất, nhưng cũng rất khó trách, có lẽ là trước nay mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ mới khiến bọn hắc xà chủ quan như vậy.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngô Chính chiến Phong Thanh Dương!

- A, không thể nào, ta đã rất cẩn thận...

Hắc y nhân sững sốt lâm bả trong miệng một mình, hắn là không dám nghi ngờ lời nói của Ngô Chính không khỏi thật kỹ nhớ lại từng sự việc xảy ra trước đó, có thể là hắn đã bỏ qua chuyện gì hay chăng!?

- Phong Thanh Dương tiền bối, còn thỉnh nương tay cho đám huynh đệ của ta, bằng không một cái Hoa Sơn kiếm phái nho nhỏ của người... cũng không cần phải tồn tại nữa.

Ngô Chính bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía lục lâm đằng xa lớn giọng nói, Ngô Chính không thích nhất chính là bị kẻ khác bắt được người mình mang ra lợi dụng uy hiếp, hần bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh đám người huynh đệ kia nhưng ngay sau đó cũng phải bắt đối phương phải trả một giá gấp trăm ngàn lần như thế mới có thể hả giận.

- Người chính là Tiểu Diện Huyết Ma đi? Quả nhiên là hậu sinh khả úy, Trường Giang sóng sau xô sóng trước a!

Không ngoài ý muốn, từ hướng Ngô Chính đang nhìn bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh một tên lão giả, hai tay còn mang theo năm sáu cái hắc y nhân, nắm lấy lưng áo bọn hần cứ thế mà triển khai khinh công nhanh chóng tiếp cận tiến đến không một chút nào chật vật khó khăn.

- Tiểu hữu tái ngộ, tái ngộ!

Phong Thanh Dương đáp xuống đối diện Ngô Chính ôn hòa nói, đồng thời hai tay vận chuyển nhu lực giao trả đám người hắc y nhân về phía Ngô Chính.

- Đa tạ tiền bối thủ hạ lưu tình!

Ngô Chính hai tay tiếp lấy đám người hắc y nhân sau đó gật đầu đa tạ, hần cũng không ngạc nhiên Phong Thanh Dương có thể tìm đến được chỗ mình, chỉ cần suy đoán đôi chút liền có thể sẽ rõ.

Ngô Chính nơi trú ẩn có Mạc Đại tiên sinh biết được, từ miệng Mạc Đại tiên sinh liền có thể tìm đến Đạo Giang thôn, lại từ Đạo Giang thôn có thể đoán được Ngô Chính không phải hành động một mình mà còn có thủ hạ sai khiến, lấy Phong Thanh Dương tu vi cảnh giới chỉ cần tâm thần luôn luôn chú ý sớm muộn cũng sẽ phát hiện được bọn người hắc y nhân trong bóng tối bất thường hoạt động, lại tiếp tục âm thầm theo dõi liền có thể truy ra ít nhiều manh mối, sau đó cũng không cần phải tiếp tục suy luận.

- Thái sư thúc, thật là thái sư thúc!

Nhạc Linh San trông thấy Phong Thanh Dương xuất hiện sắc mặt có chút áy náy liền chạy đến bên cạnh, đồng thời ánh mắt lúc này nhìn về phía Ngô Chính trong lòng thấp phần phức tạp tư vị, nghe qua thái sư thúc nàng nói Ngô Chính chính là Tiểu Diện Huyết Ma!? Bằng không là ai có khả năng đe dọa thái sư thúc của nàng!? Mà lại nói Ngô Chính là Tiểu Diện Huyết Ma như vậy đối với nàng không phải vừa là ân nhân vừa là kẻ thù hay sao!? Đây là muốn nàng phải làm sao, vừa phải hận hần lại vừa muốn biết ơn!?

- Ta còn phải đa tạ tiểu hữu thời gian qua chăm sóc tiểu nha đầu này a.

Phong Thanh Dương hướng về Nhạc Linh San mỉm cười sau đó lại quay sang Ngô Chính nói.

- Tiền bối không cần khách khí, Nhạc cô nương cùng ta cũng xem như là quen biết bằng hữu không thể bỏ mặc a, nhưng là tiền bối tìm đến ta cũng rất đúng thời điểm.

Ngô Chính ôn hòa nhìn về phía Nhạc Linh San mỉm cười gật đầu để nàng nghe được lời nói xong trong lòng bỗng nhiên lảng lảng khó tả có cảm giác tâm trạng vui vẻ hần lên, nhưng là tiếp đến trong lời nói liền là khó hiểu, không biết Ngô Chính là có ý gì.

- Tiểu hữu là có chuyện gì cần lão mô ta ra sức hay sao? Nếu trong khả năng ta tất nhiên không muốn chối từ.

Phong Thanh Dương đối diện từ tốn đáp lời, sau khi biết được Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San hai người từ khi xuống núi đều là được Ngô Chính chăm sóc khiến Phong Thanh Dương đối hần hảo cảm trở nên rất tốt, hơn nữa trước kia Ngô Chính hảo tâm nhắc nhở để Phong Thanh Dương nhìn ra rất nhiều tiềm tàng hiểm họa, lúc bấy giờ nếu được Ngô Chính nhờ vả chuyện trong khả năng Phong Thanh Dương là không có lý do để chối từ.

()

Đúng lúc này bỗng nhiên Nhậm Ngã Hoàn cùng Nhậm Doanh Doanh từ bên trong Tây Hồ mai trang đi ra không hiểu chuyện gì ngờ ngạc nhìn về phía Ngô Chính, Phong Thanh Dương hai người đối diện.

- Ta là đang rất khó chịu tên kia nhưng là không có lý do để đánh hần một trận khiến ta trong lòng rất ngứa ngáy buồn bực, hơn nữa hần cũng không phải là đối thủ của ta, không biết tiền bối lúc này có thể hay không thành toàn cho ta!?

Ngô Chính lúc bấy giờ chỉ tay về phía Nhậm Ngã Hoàn ôn hòa nói, tuy nhiên khí thế toàn thân đã ở trạng thái phát động khiến không khí lại một lần nữa trở nên nặng nề trầm mặc.

Nhậm Ngã Hoàn nghe được lời nói trong lòng vô cùng tức giận nhưng là khi cảm nhận được khí thế trên người Ngô Chính để hần không khỏi kinh hãi khôn nguôi, bực này khí thế không phải là Nhậm Ngã Hoàn một cái tuyệt đỉnh sơ kỳ có thể so sánh được, quả nhiên Ngô Chính trước đó lời nói không phải là ngông cuồng vô tri mà hoàn toàn là tự tin có chỗ dựa a.

Có mặt ở đây ngoại trừ Lâm Bình Chi tin tưởng vào Ngô Chính hoàn toàn có thể giáo huấn lão giả đầu bạc kia một trận vì tội dám bắt giữ khiến huynh đệ của hần chịu khổ, còn lại Nhạc Linh San, Nhậm Doanh Doanh hai người cảm nhận không khí đầy áp mùi thuốc súng không khỏi trong lòng bất an lo lắng cho Ngô Chính, về phần Nhạc Linh San càng mâu thuẫn không biết nên đứng về phía ai.

- Nếu tiểu hữu đã có hứng thú, lão mô tất nhiên cũng không thể để người thất vọng.

Phong Thanh Dương bị Ngô Chính khí thế kích phát chiến ý liền đồng ý đáp lời, đồng thời cũng giải phóng khí thế đối chọi lại Ngô Chính khiêu khích.

Hai cổ khí thể cường đại ngay lập tức giao vào nhau tạo thành xung kích thay phiên bùng nổ trong không khí khiến Lâm Bình Chi đám người gần đó không chịu nổi xung lực giao nhau liền liên tiếp lùi bước về sau cách xa cự ly chiến đấu.

- Hai người này còn là người hay sao, phụ thân người nói khí thể của một người có thể mạnh mẽ đến như vậy sao!?

Nhậm Doanh Doanh lần đầu tiên tận mắt kiến thức khí thể giao đấu có thể đạt được đến mức độ khủng khiếp như vậy không khỏi kinh hãi mà quay sang Nhậm Ngã Hoàn thất sắc.

- Khí thể chính là dựa vào chiến ý và nội lực cường đại mà cấu thành đương nhiên là trong phạm vi có thể làm được, chỉ là tên hồn trưởng kia vậy mà đã đạt đến bậc này cấp độ, thật đúng là yêu nghiệt.

Nhậm Ngã Hoàn sau khi kiến thức Ngô Chính khí thể cường đại để hấn không thể không khâm phục mở miệng cảm khái, bằng chứng này tuổi tác Ngô Chính là như thế nào có thể luyện thành một thân tu vi cao cường như vậy!? Chỉ có thể xem hấn là yêu nghiệt mới có thể lý giải nổi.

- Nhậm chán, tiền bối mời giao chiêu!

Khí thể giao đấu đã đi vào bế tắc muốn phân thắng bại chỉ có thể ai nội lực hùng hậu hơn, nhưng là lấy cảnh giới cấp bậc của hai người hiện tại phải mất bao nhiêu lâu mới có thể cạn kiệt nội lực!? Quá tiêu tốn thời gian hơn nữa càng là nhậm chán, Ngô Chính lúc này liền muốn so chiêu kiến thức một chút Độc Cô Cửu Kiếm của Phong Thanh Dương xem xem có gì lợi hại.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

- Lợi hại!

Phong Thanh Dương đối diện một kiếm tuyệt luân sắc bén linh hoạt không khỏi mở miệng khen ngợi, đồng hóa chỉ thành kiếm súc thể đối chiêu.

Phá Kiếm Thức!

Phong Thanh Dương trong tay kiếm thể vi diệu lấy chậm phá nhanh ngay lập tức đã bắt được Thương Dương Kiếm quỹ đạo liền nhẹ nhàng hóa giải một kiếm không chút khó khăn.

Vi Đà Chương!

Nhưng chưa hết, tiếp tục một chương thô bạo cương mãnh nối tiếp theo sau, trái ngược với một kiếm khôn khéo sắc bén vừa rồi Vi Đà Chương chính là đơn giản nhưng mà trực tiếp muốn lấy cứng đối cứng thô bạo phương thức tiến công.

Phá Chương Thức!

Phong Thanh Dương nhanh chóng kịp thời phản ứng lại đối chương bằng kiếm thể nhu hòa lấy nhu chế cương một lần nữa dễ dàng không tổn một chút sức lực đưa đẩy chương lực theo hướng khác đánh xuống mặt đất.

Ầm!

Mặt đất dưới chân tiếp nhận xung kích thô bạo liền vỡ vụn đất cát bắn lên tung tóe, Phong Thanh Dương khinh công di chuyển vị trí không chịu thể bị động liền muốn chuyển sang tấn công Ngô Chính.

Tổng Quát Thức!

Tuy tên gọi là như vậy nhưng là kiếm chiêu lại không có chiêu, kiếm khí cũng không có kiếm, chỉ là lấy vô chiêu thắng hữu chiêu, trong tay vô kiếm nhưng là hữu kiếm, tương hữu kiếm hóa ra lại hư vô.

Chỉ là từ lúc Phong Thanh Dương đối mặt Vi Đà Chương lại không dám đối cứng đã là đi sai một cò, đương thế tiến công nhưng lúc này trước mắt Ngô Chính thân ảnh không hay biết từ lúc nào chỉ còn lại tàn ảnh huyễn hóa tan biến trong hư không, ngay sau đó Lục Mạch Thần Kiếm toàn lực thi triển sáu đạo kiếm khí mỗi loại đa dạng ưu khuyết từ sáu hướng khác nhau bao vây lấy Phong Thanh Dương khiến hấn không kịp thời trở tay.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Bên dưới hố lại tiếp tục là hố!?

Đổi mặt cùng lúc sáu đạo kiếm khí đa dạng tính chất từ các phương hướng khác nhau đồng thời điểm nhắm về phía Phong Thanh Dương tiến công thì dù là Độc Cô Cửu Kiếm có lợi hại hơn nữa cũng vô phương tỉ mỉ từng cái phân tích hóa giải, biện pháp duy nhất lúc bấy giờ chỉ có thể là... lấy cứng đối cứng!

- Bị lừa!?

Phong Thanh Dương rất không hồ là bậc tiền bối từng dẫn đầu một thế hệ, chớp mắt liền có thể phán đoán bản thân vừa rồi đi sai nước cờ đã bị sa vào kiếm trận được chuẩn bị giăng lên từ trước.

Phá Kiếm Thức!

Tuy nhiên Phong Thanh Dương cũng không vì thế mà xuống tinh thần liền phản ứng lại ngay lập cũng đánh ra sáu đạo kiếm khí hướng về phía Lục Mạch Thần Kiếm giao đấu.

Ầm ầm ầm!

Kiểm khí đối kiếm khí trong chớp mắt bắn ra xung lực tung tóe vào không gian, nhưng là... vẫn còn ba đạo kiếm khí không thể hóa giải!

- Tiểu tử xảo quyệt!

Phong Thanh Dương đổi mặt còn lại ba đạo kiếm khí sót lại đã quên mất phong thái tiền bối trực tiếp mắng chửi ra miệng, nhưng là kiếm khí đã áp sát liền không chần chờ dùng nội lực cương mãnh đối bình lấy kiếm khí quý dị đa dạng tính chất tiến công.

Ầm!

Xung lực lại bùng nổ phá hủy không gian tựa như một hòn đá lớn rơi xuống mặt hồ tạo thành sóng lớn chấn động lan ra xung quanh, lúc bấy giờ chỉ thấy Phong Thanh Dương cả người chật vật nương theo phản lực thoát ra khỏi vụ chấn động, khoe miệng đã ầm ầm có một tia máu nhanh chóng bị Phong Thanh Dương dùng tay lau đi.

Giao chiến vẫn chưa dừng lại, Phong Thanh Dương vừa thoát khỏi kiếm trận lúc bấy giờ không có lấy một cơ hội để hãn thở dốc, trước mắt Phong Thanh Dương phải đối mặt lúc này lại vẫn là kiếm trận tương tự trước đó!?! Vẫn là Lục Mạch Thần Kiếm sáu đạo kiếm khí từ sáu hướng khác nhau không biết đã được chuẩn bị giăng lên từ lúc nào chờ đón lấy Phong Thanh Dương.

- Lại bị lừa!?

Phong Thanh Dương trong lòng khổ không thể tả xiết, có loại xung động muốn một kiếm ngay tức khắc đánh chết Ngô Chính tên khốn kiếp này, tác chiến phương thức quá mức xảo quyệt hoàn toàn không phải là luận bàn mà là muốn đề đầu cười cổ lão già như hắn ra mà phát tiết a.

Phá Thức Kiếm!

Tuy nhiên Phong Thanh Dương không còn bị bất ngờ, trước đó lãnh giáo một phen Lục Mạch Thần Kiếm lợi hại lúc này đã muốn nắm bắt được phần nào, trong tay hóa chỉ thành kiếm cũng đồng thời đánh ra sáu đạo kiếm khí tính chất đa dạng khác biệt đối ứng từng loại bên trong Lục Mạch Thần Kiếm.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Quả nhiên rất không hồ danh một đời thế hệ đi trước tiền bối, Phong Thanh Dương với kinh nghiệm dày dặn nhiều năm chinh chiến chỉ qua một lần giao thủ liền đã nắm bắt được Lục Mạch Thần Kiếm tính chất thành công lấy Phá Kiếm Thức bên trong Độc Cô Cửu Kiếm hóa giải triệt để không một chút bị dư lực làm tổn thương như trước đó.

Nhưng là giao chiến cũng chỉ mới vừa bắt đầu, ngay sau khi Lục Mạch Thần Kiếm bị Độc Cô Cửu Kiếm phá giải lúc bấy giờ nhìn lại bao vây Phong Thanh Dương đã không còn là kiếm trận Lục Mạch Thần Kiếm mà lại chuyển thành là... “nhân trận” Ngô Chính.

Chỉ thấy bao vây Phong Thanh Dương là chín cái thân ảnh Ngô Chính đồng loạt đa muốn phát động tiến công, từ tư thế của Ngô Chính chín người tựa hồ là đang muốn cận chiến giao đấu phương thức.

- Tiểu Diện Huyết Ma rất không hồ danh a, trận này dù thắng hay thua lão mỗ cũng muốn tâm phục khẩu phục!

Phong Thanh Dương đối diện Ngô Chính chín cái thân ảnh không một chút sợ hãi phóng người lên chọn cách chính diện giao chiến, đồng thời trong lòng cũng là vạn phần kính nể khâm phục Ngô Chính chỉ bằng chừng ấy tuổi có thể có được bậc này tâm trí cùng kinh nghiệm tác chiến, Phong Thanh Dương đến lúc này làm sao có thể không phát giác ngay từ khi bắt đầu khi thế giao đấu bản thân liền đã bị Ngô Chính tận dụng thời gian tầng tầng lớp lớp thủ đoạn giăng ra chờ hắn sa lưới!?

Từ lúc Phong Thanh Dương chọn cách không muốn lấy cứng đối cứng với Vi Đà Chương của Ngô Chính đã là không thể quay đầu, đến giờ phút này cũng chỉ có thể đâm lao theo lao tùy cơ ứng biến, binh đến nước chặn, nước đến đất dìm!

Tổng Quát Thức!

Phong Thanh Dương quanh người kiếm khí tung bay múa loạn đầy trời, Ngô Chính tuy có đến chín cái thân ảnh nhưng là chẳng khác nào vật vô tri từng cái một bị kiếm khí triệt tiêu huyễn hóa tan biến trên không trung.

Vi Đà Chương!

Ngay khi huyễn ảnh tan biến Ngô Chính chân thân không hay không biết tự lúc nào đã xuất hiện phía sau Phong Thanh Dương trên tay chương lực thô bạo cương mãnh đã đánh tới áp sát.

Phá Chương Thức!

Phong Thanh Dương cảm nhận được uy hiếp từ phía sau liền nhanh chóng phản ứng quay người lại đánh ra Phá Chương Thức bên trong Độc Cô Cửu Kiếm, nhưng lần này khác với lần trước, Phong Thanh Dương không ngu ngốc lại phạm sai lầm liền muốn lấy cứng đối cứng giao chiêu.

Ầm!

Tuy nhiên Vi Đà Chương ưu điểm duy nhất và cũng là mạnh nhất đó chính là cương mãnh bá đạo, người tạo ra nó tựa hồ cũng chỉ đơn thuần nhằm mục đích lấy cứng đối cứng ngoài ra ở các phương diện khác đều vô cùng yếu nhược, Phong Thanh Dương lần này lấy sở đoản đấu sở trường ngay lập tức liền rơi vào hạ phong bị xung lực đẩy lui về phía sau, trên khóe miệng lại tuôn ra một đạo huyết lưu chảy xuống.

Vi Đà Chương!

Vẫn là thế công liên hoàn không một chút để Phong Thanh Dương có thể thở dốc, từ hướng Phong Thanh Dương bị đẩy lui từ lúc nào Ngô Chính đã xuất hiện ở đó trên tay vẫn là Vi Đà Chương chờ đón Phong Thanh Dương.

- Khốn kiếp, vẫn là bị lừa!?

Phong Thanh Dương thật sự là muốn điên tiết không cách nào kìm chế nổi xung động trong lòng, người nói lấy mềm đối cứng là bị sa lưới, lấy cứng đối cứng cũng là bị sa lưới!? Rốt cuộc là muốn như thế nào mới có thể không bị sa lưới đây!?

Phá Chương Thức!

Phong Thanh Dương lần này lại không muốn tiếp tục lấy cứng đối cứng, thương thế trên người của hắn đã đủ nhiều không thể lại gánh chịu thêm nữa, bằng không muốn tiếp tục chiến cũng là hữu tâm vô lực a.

Vi Đà Chương vẫn như lần trước nương theo kiếm thế tránh khỏi Phong Thanh Dương thân ảnh đánh vào không trung sau đó liền tan vỡ, Phong Thanh Dương không chần chừ nhanh chóng triển khai khinh công tránh đi xung lực phát động lan đến.

Lục Mạch Thần Kiếm!

Vừa lúc Phong Thanh Dương tránh thoát khỏi xung lực chương kích, đối mặt hắn lúc bấy giờ... vẫn là kiếm trận!?

- Lại là bầy hạ!? Tiểu tử, ngươi quá vô liêm sỉ!

Phong Thanh Dương đã không kìm chế được xúc động quát to chửi bới, đồng thời huy động lực lượng không dám bảo lưu đánh ra sáu đạo kiếm tính chất khác nhau đối ứng từng đạo kiếm khí bên trong Lục Mạch Thần Kiếm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sau nhiều lần tổn thương Phong Thanh Dương lúc bấy giờ đã không thể hoàn hảo hóa giải toàn bộ Lục Mạch Thần Kiếm, một đạo kiếm khí sót lại chính là Thiếu Dương Kiếm uy lực mạnh mẽ bậc nhất bên trong Lục Mạch Thần Kiếm.

Ầm!

Tương tự trước đó Phong Thanh Dương chỉ có thể chọn cách dùng nội lực thâm hậu của mình đối bình lấy Thiếu Dương Kiếm.

Hiển nhiên người chịu thiệt thòi vẫn là Phong Thanh Dương, từ trong miệng phun ra đạo máu tươi cả người cũng đồng thời bắn ngược về phía sau.

- Tiền bối, ngươi lần này là muốn đối cứng hay là muốn tránh né đây!?

Không ngoài ý muốn, Ngô Chính đã xuất hiện từ hướng Phong Thanh Dương né tránh đến trên tay súc phát Vi Đà Chương chờ đón lấy hắn.

- Dừng lại, không muốn đánh, ta thua ngươi là được!

Phong Thanh Dương nhìn thấy Ngô Chính thân ảnh trong mắt cười khổ kêu lên, hắn lúc bấy giờ quả thật là vô lực có thể chiến tiếp, bị Ngô Chính tăng tầng lớp lớp thủ đoạn không ngừng tiêu hao tổn thương khiến hắn chỉ còn lại chút ít lực lượng không thể lại đối bình chương pháp hoặc là lại tránh né sau.

đó đối mặt với kiểm trận a.

- Ha ha, ta cũng là đánh rất thông khoái, rất thông khoái a!

Ngô Chính quả nhiên muốn đem Phong Thanh Dương ra biến thành cái thớt để hấn chặt chém trút giận không một chút hạ thủ lưu tình toàn lực tận tình mà “đánh đập”, sau khi được phát tiết xong xuôi tâm trạng lúc này cực kỳ phấn chấn cười to đáp lời.

Tuy là Phong Thanh Dương công lực tích lũy nhiều năm thâm hậu nhưng Ngô Chính có ưu thế Cửu Dương Chân Kinh cương nhu tương hỗ điều hòa nội lực phát ra cũng được hồi lại nhanh chóng, còn có Liệu Thương Thiên cũng có thể hỗ trợ khôi phục nội lực, tiếp đến Dịch Cân Đoán Cốt Thiên vẫn là có thể hỗ trợ phục hồi nội lực, cho dù là đánh suốt mấy ngày mấy đêm trừ phi là nhất kích tất sát hoặc là nhiều ngày không ăn uống bỗng nhiên đói chết, bằng không thì lấy Ngô Chính chừng đó cơ sở tựa hồ là luôn luôn trong trạng thái đỉnh phong, tiêu hao cực kỳ ít ỏi rất không đáng nhắc tới.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tâm phục khẩu phục!

Ngô Chính cùng Phong Thanh Dương sau khi phân ra thắng bại cũng không muốn lại tiếp tục so chiêu, liền đồng thời dùng nhu lực đối bính lẫn nhau hóa giải quán tính đi tới xoay người một vòng an an ổn ổn tiếp đất, Phong Thanh Dương ngay khi tiếp đất liền tọa vị khoanh chân vận chuyển công pháp áp chế thương thế cùng lúc điều hòa khôi phục lực lượng, còn Ngô Chính thì vẫn như vậy bình thần giữ nguyên tư thế chấp tay sau lưng yên lặng chờ đợi như là một sự tôn trọng nhất định dành cho đối thủ của mình.

- Lợi hại, lợi hại! Hào tiểu tử, ta trong đời vẫn là lần đầu tiên chứng kiến đỉnh cao chiến đấu như thế, tác chiến phương thức toàn diện như thế a.

Chiến đấu vừa hạ màn Nhậm Ngã Hoành liền là người đầu tiên kích động kêu lên, một trận đỉnh cao chiến đấu như thế này quả nhiên vẫn là khiến Nhậm Ngã Hoành một phen được mở rộng tầm mắt, hơn mười năm qua bên trong thiết ngục lao tù còn tưởng rằng sau khi đạt được tuyệt đỉnh cảnh giới đã có thể một thân một quyền hoành hành thiên hạ không cần kiêng kỵ, nào có thể ngờ thì ra hấn trước nay vẫn luôn là ngu xuẩn xem thường nhân tài trong thiên hạ, rốt cuộc cho đến bây giờ hấn cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung a.

- Cảm mến, người lại ngựa da!?

Ngô Chính tâm trạng vừa tốt lên tự dưng trông thấy Nhậm Ngã Hoành lại triệt để mất hứng, trong thâm tâm có loại xung động như muốn tự tay cạo đầu nạo da tên khốn kiếp này.

Nhậm Ngã Hoành đối diện Ngô Chính bằng lãnh thần sắc bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh trong lòng nhất thời thất thần không kịp phản ứng đối đáp, nhưng ngay khi Ngô Chính buồn bực quay mặt chỗ khác Nhậm Ngã Hoành bỗng nhiên dùng dùng muốn nổi giận khiến mặt mày trở nên đỏ ửng, tuy nhiên cũng chỉ là nổi giận mà thôi ngoài ra không thể làm được gì hơn, so về lực lượng đơn thuần Nhậm Ngã Hoành tự nhận mình không bằng, nhưng là so về tác chiến phương thức... Nhậm Ngã Hoành vẫn là cúi đầu chào thua, đã như vậy hấn có cái gì đáng để Ngô Chính tôn trọng đây!? Bị xem thường cũng chỉ là điều hiển nhiên mà thôi.

Lâm Bình Chi, Nhậm Doanh Doanh cùng Nhạc Linh San ba người vừa rồi tận mắt kiến thức như thế nào mới là đỉnh phong chiến đấu, lúc bấy giờ tâm tình đã không thể dùng hai chữ “kích động” để kể xiết, đây đã là “bất động” hoàn toàn vượt quá phạm trù “kích động” có thể giải thích a, hay cũng có thể nói một cách đơn giản dễ hiểu thì chính là... đứng hình!

Lâm Bình Chi dù là thường ngày được tiếp xúc nhiều với Ngô Chính nhưng cũng không thể tưởng tượng được sự phụ của hấn chiến lực lại khủng khiếp đến mức này a, Phong Thanh Dương vị kia tiền bối đã là rất lợi hại năm lần bảy lượt hóa giải Lục Mạch Thần Kiếm, nhưng mấu chốt là Hoành Không Na Di, Loa Toàn Cửu Ảnh cùng Vi Đà Chương kết hợp sử dụng quá mức tối ưu không thể tìm ra một lỗi nhỏ để bắt bẻ, hơn nữa Lâm Bình Chi cũng là tu luyện Cửu Dương Chân Kinh nên hiểu rất rõ ưu thế đánh về lâu về dài của môn tâm pháp này cực kỳ bá đạo, phải nói Ngô Chính võ kỹ kết hợp cùng phương thức tác chiến đã là đỉnh điểm cảnh giới không còn ai trên thế giới này có thể đem ra so sánh a.

Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San các nàng càng là bị hào quang của Ngô Chính bao phủ khiến cho mê mẩn không thể rời mắt, mặc dù là không hiểu lắm thực hư chiến đấu bên trong nhưng là đối thủ của Ngô Chính lúc này là ai? Một cái tuyệt đỉnh tiền bối đã từng dẫn đầu cả một thế hệ trên giang hồ lúc bấy giờ lại bại dưới tay một tên tiểu bối thanh niên, một cái tài đức vẹn toàn nam nhân như thế làm nữ nhi ai mà không muốn hướng tới!?

Chưa kể trước đó cùng nhau một đường trải qua sự tình để Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San các nàng trong lòng lưu lại ấn tượng cực sâu đối với Ngô Chính, tiếp đến lại tận mắt chứng kiến Ngô Chính thời khắc này thân ảnh vẫn còn bình thản ung dung không một chút thờ dốc sau chiến đấu để các nàng càng là lún sâu vào mê cung bên trong không thể tìm được lối thoát, dù là thời đại nào thì nữ nhân cũng luôn say mê anh hùng a.

- Đa tạ tiểu hữu thủ hạ lưu tình, ta thua khám phục khẩu phục a!

Phong Thanh Dương từ lâu đã không còn trọng thắng thua danh dự cho nên cũng dễ dàng chấp nhận mình thua cuộc, chỉ là trong tâm không thể ngừng cảm khái tán thán Ngô Chính bức này yêu nghiệt có thể tồn tại trên thế gian quả là không thể tưởng tượng nổi.

- Nhưng là ta thối mất từ lúc nào người có thể tăng tăng lớp lớp thủ đoạn giăng ra như vậy!? Trong lúc giao chiến cùng ta người cũng không thể có một chút nhân rồi a.

Tuy là tâm phục khẩu phục nhưng là Phong Thanh Dương cũng không thể thua cuộc mà không minh bạch tại sao mình thua a, chiến đấu ở đẳng cấp này còn có thể dư dả thời gian để bày trận nghênh chiến sao!? Trừ phi là thực lực chênh lệch quá xa muốn cùng đối phương chơi đùa mà thôi, nhưng thông qua giao chiêu sau khi Phong Thanh Dương liền biết Ngô Chính lực lượng đơn thuần so với hắn vẫn là có chút thua kém, đáng ra Ngô Chính là phải chặt vật khô chiến một phen mới đứng sao lại có thể dư ra nhiều như thế thời gian để tính kế!?

- Từ lúc tiền bối chủ động cùng ta khí thế giao đấu người liền chỉ còn lại ba thành cơ hội chiến thắng, nhưng sau khi chọn cách tránh né của ta một chương cương mãnh bá đạo kia đã là đánh mất chút ít cơ hội còn sót lại của mình.

Ngô Chính cũng không keo kiệt không nhanh không chậm giải đáp khuất mắt trong lòng Phong Thanh Dương.

Ngô Chính lời nói tựa hồ chỉ là nói cho có dù là Nhậm Ngã Hoàn một bên nghe xong cũng không thể hiểu tại sao lại có thể như vậy, nhưng ngay khi lọt vào tai Phong Thanh Dương một người trong cuộc tự mình lãnh giáo cao chiêu liền tức khắc vỡ òa minh bạch giác tỉnh, giống như là trước mắt lại hiện ra từng cái khung ảnh Ngô Chính động tác khi đó tưởng chừng không đáng chú ý nhưng lại ẩn chứa huyền cơ thâm sâu bên trong.

Từ lúc Ngô Chính phát động khí thế khiêu chiến thực chất đó liền là một cái bẫy mở màn cho tất cả, ngay khi Phong Thanh Dương cùng hắn giao đấu khí thế vị trí Ngô Chính nguyên bản bắt động đã có sẵn chín cái huyền ảnh chồng chất lên nhau nhằm đánh lừa tầm nhìn của Phong Thanh Dương, nếu là bình thường giao chiến Phong Thanh Dương có thể sẽ phát hiện ra điểm bất thường, nhưng là trong lúc khí thế giao đấu không chỉ là so về nội lực còn là so về chiến ý tinh thần, tuy là có thể phân tâm quan sát đối phương nhưng lại không thể nào minh mẫn rõ ràng mọi việc.

Cũng vì thế Phong Thanh Dương đánh mất bảy thành cơ hội chiến thắng của mình, tiếp đó giao chiêu Ngô Chính toàn bộ chiêu thức đánh ra chỉ là muốn tìm một cơ hội để cho chân thân không hay không biết Hoàn Không Na Di thoát khỏi tầm mắt của Phong Thanh Dương, cũng không một chút ngoài ý muốn của hắn sau khi Vì Đà Chương đánh ra Phong Thanh Dương lại chọn cách lấy nhu chế cương, trong một tích tắc lơ là rời mắt khỏi Ngô Chính đồng thời cũng đã đánh mất phần còn lại cơ hội chiến thắng.

Từ lúc đó trở đi Phong Thanh Dương đối diện chiến đấu tất cả cũng chỉ là một trong chín cái Loa Toàn Cứu Ảnh mà thôi, trong lúc này chân thân Ngô Chính nhanh chóng đã thiết lập bảy hạ từng cái từng cái một chỉ còn chờ đợi Phong Thanh Dương tự mình sa vào lưới cho đến khi Loa Toàn Cứu Ảnh chín cái huyền ảnh đồng thời cùng nhau xuất hiện cũng là lúc Ngô Chính đã hoàn tất hết thủy bố cục của mình, đồng nghĩa với việc hắn đã nắm chắc mười phần mười thắng lợi trong tay.

- Ài, người đúng là yêu nghiệt mà, lão mô ta thật là già rồi, Trường Giang sóng sau xô sóng trước a.

Phong Thanh Dương lúc này này bừng tỉnh không khỏi lắc đầu than thở cảm khái, tự mìnhغمغم lại Ngô Chính từng cái động tác đó là bức nào tâm trí thâm sâu a, chỉ là một khắc trước khi giao chiến đã có thể nghĩ ra chu toàn toàn bộ bố cục tác chiến, Phong Thanh Dương trong khoảnh khắc đó dù là có thể được phép lựa chọn một lần nữa, dùng một phương thức khác biệt để đối chiến cũng không thể tránh khỏi phải nhận thất bại a.

Thử nghĩ cao thủ giao chiêu nhưng trước mắt hắn chỉ là chín cái huyền ảnh của người ta quơ tay múa chân diễn xuất mà thôi, trong khi chân thân từ lâu đã mất dạng từ trong bóng tối khuất mắt kỹ lưỡng chuẩn bị kế hoạch vẹn toàn, đồng thời thỉnh thoảng lại luôn can thiệp đâm chọc biến giả thành thật, thật thành giả không cách nào có thể phân biệt, Phong Thanh Dương đến cả chân thân của Ngô Chính ở đâu còn không biết được làm sao có thể đã bại được hắn đây!?

Nói là còn lại ba phần cơ hội đã là Ngô Chính đánh giá Phong Thanh Dương rất cao rồi, bằng không từ khoảnh khắc đó nếu là một người khác Ngô Chính liền sẽ ấn định hắn một phần mười cơ hội còn chưa chắc có thể a.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Là thật hay là giả!?

- Thái sư thúc, người có bị thương hay không?

Nhạc Linh San lúc này chạy đến bên cạnh Phong Thanh Dương nắm lấy tay áo quan tâm thăm hỏi, trong lúc nhất thời cũng không quên nhìn qua Ngô Chính ánh mắt tương đối phức tạp.

- Ta không sao, vẫn là nhờ tiểu hữu đây thủ hạ lưu tình.

Phong Thanh Dương một tay sờ lên đầu Nhạc Linh San một bên ôn hòa cười nói, tuy nhiên Phong Thanh Dương quan sát được ánh mắt của Nhạc Linh San khi nhìn về phía Ngô Chính có phần mâu thuẫn phức tạp không khỏi để Phong Thanh Dương trong lòng cảm khái “nữ nhi là yêu anh hùng” a, đồng thời cũng lo lắng cho mối quan hệ của nàng và Lệnh Hồ Xung.

- Tiền bối vẫn là quá lời, ta đã là dùng toàn lực, bằng không cũng không làm khó được tiền bối a.

Ngô Chính đưa tay khiêm tốn đáp lời, hẳn là không nói dối, Phong Thanh Dương nắm lần bảy lượt phá giải Lục Mạch Thần Kiếm để Ngô Chính cũng bất ngờ không thôi, tuy nói trong lúc đó Lục Mạch Thần Kiếm đã được thiết lập sẵn không có quá nhiều biến hóa như khi Ngô Chính trực tiếp thi triển, nhưng là Lục Mạch Thần Kiếm đẳng phong tạo cực cấp độ dù là ráp khuôn thiếu biến hóa linh hoạt cũng không phải là người bình thường nói phá giải là phá giải được a.

- Không sai, vẫn bối là lần đầu tiên trông thấy có người đánh được với sư phụ đến mức này a, tiền bối đúng là rất lợi hại nhưng vẫn là thua kém sư phụ ta một chút, ha ha...

Lâm Bình Chi tính cách khi chưa lĩnh giáo qua đau khổ quá nhiều vẫn là rất xấu nổi chen lời, nhưng là hình tượng Phong Thanh Dương trong lòng Lâm Bình Chi cũng được cải thiện rất nhiều, không còn bất hảo ánh mắt như lúc trông thấy Phong Thanh Dương bắt giữ huynh đệ của hắn mang đến đây.

- Tiền bối chớ trách tiểu đồ, hẳn tuy tuổi tác không sai biệt nhưng là chưa trải qua nhiều sự đời, tính tình vẫn còn là tiểu hài tử.

Ngô Chính trông thấy Lâm Bình Chi đắc ý trong lòng cũng rất buồn cười, để hắn nhớ đến Lâm Bình Chi trong nguyên tác trước khi nhà tan cửa nát mất dán lên trời cao cao tại thượng không xem ai ra gì.

- Ha ha, không trách không trách, San nhi mau đến đa tạ Tiểu Diện tiểu hữu đi.

Phong Thanh Dương cười to khoát tay cười nói, nhắc đến Phong Thanh Dương lúc này mới để ý cặp đôi sư đồ ngược đời này nhìn bề ngoài hình dáng trông như là đệ tử tuổi tác lại còn lớn hơn sư phụ! Nhưng rất nhanh vứt bỏ tạp niệm ra sau đầu, muốn nhân cơ hội này giải đáp khúc mắc trong lòng Nhạc Linh San.

- Thái sư thúc, tại, tại sao ta phải đa tạ hắn!?

Nhạc Linh San nghe xong bỗng nhiên trong lòng cực kỳ uất ức thều thảo nói, Ngô Chính chính là kẻ thù giết cha không đội trời chung của nàng, nhưng là hắn đã từng cứu mạng nàng một lần, còn có Lâm Bình Chi đồ đệ của hắn cũng nhiều lần sinh tử khốn đốn cũng là vì cứu mạng nàng, nhưng là như vậy liền xong sao? Thù giết cha là bất cộng đái thiên a.

Lâm Bình Chi một bên nghe Nhạc Linh San ủy khuất lời nói trong đầu liền nhanh chóng nhớ đến sự kiện ở Phúc Châu Ngô Chính vì cứu hắn một nhà ba người mới ra tay tàn sát toàn bộ danh môn chính phái, trong đó còn có cả Hoa Sơn kiếm phái, nói như vậy không phải sư phụ của hắn lại là kẻ thù không đội trời chung với Nhạc Linh San sao!? Nhưng tại sao Phong Thanh Dương tiền bối lại vẫn rất ôn hòa vui vẻ tán gẫu với Ngô Chính như là bằng hữu lâu năm rất không giống như là kẻ thù a, trong này rốt cuộc là có cái gì ẩn tình!?

- Phụ thân của ngươi là vì Tịch Tà Kiếm Phô mới bị lợi ích che mắt mù quáng lại muốn sát hại họ Lâm một nhà ba người, bởi vậy mới dẫn đến kết cục của hắn không thể trách ai a, ài... ngươi còn không biết Lâm Bình Chi tiểu tử kia là nhi tử của Lâm Chấn Nam cũng là một trong ba người bị phụ thân của ngươi truy sát sao!? cũng may mà có tiểu hữu đây trong lòng có hiệp nghĩa ra tay tương trợ mới giữ lại tính mệnh của hắn, dù cách làm có chút tàn khốc nhưng chân tâm là vẫn không sai a, chỉ là thiết thời cho tiểu hữu bị người đời mê muội ánh mắt không rõ thực hư mà bêu xấu danh tiếng của ngươi, hơn nữa San nhi tính mệnh của ngươi và Lệnh Hồ Xung cũng là tiểu hữu đây giữ lại, hai người các ngươi cũng giống như Lâm Bình Chi tiểu tử kia, đều là tiểu hài tử số phận đáng thương...

Phong Thanh Dương chậm chạp thở dài nói, mặc dù không đồng tình với cách làm tàn nhẫn của Ngô Chính nhưng cũng không thể phủ nhận là hắn không làm sai, chỉ ít Lâm Bình Chi bây giờ có thể sống trong vui vẻ bình an như vậy cũng là một minh chứng cho Ngô Chính cách làm, hơn nữa Ngô Chính trước đây hành vi cũng là hành hiệp trọng nghĩa làm không ít công đức, cũng là bớt đi rất nhiều oan nghiệt sự tình trên thế gian a.

Lâm Bình Chi nghe xong chợt hiểu ra sự việc vấn đề, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Linh San càng là đồng tình cũng có xuân tình mê luyện, đồng thời cũng là rất bất bình cho Ngô Chính làm việc tốt còn lại bị miệng đời chua ngoa bêu xấu muốn dồn sư phụ hắn vào đường chết, Lâm Bình Chi bất tri bất giác trong lòng lại gieo thêm một loại hạt giống thù hận khác, có lẽ là cả thế giới này sau mười năm, hai mươi năm, hay thậm chí là ba mươi bốn mươi năm nữa một lúc nào đó sẽ cảm thấy rất hối hận vì trước kia đã từng bất nghĩa quay lưng với Ngô Chính, đó có thể là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai tuy nhiên khi đó Ngô Chính cũng đã không còn đứng chân ở thế giới này.

- Tiền bối lại nói không đúng, ta chán ghét kẻ nào thì lại giết kẻ đó, thương thức người nào thì dù trời sập ta cũng muốn cứu, nghĩa hiệp hai chữ ta là không dám nhận a, lại nói Nhạc cô nương có thể hận ta cũng không phải là sự tình gì không đúng, muốn hận thì cứ hận việc gì phải phiền phức quan tâm đến nhiều chuyện như vậy.

Ngô Chính làm người đúng là không thể phân biệt thật thật giả giả bên trong, chẳng ai biết hắn lúc nào là đang diễn kịch khi nào mới là chân thật lời nói, nửa câu trước vừa mới chân tâm nửa câu sau lại đã muốn tiếp tục giả dối, lại nói nữ nhi không phải là càng hận thì càng yêu hay sao!? Rốt cuộc Ngô Chính là đang muốn khuyên bảo hay lại muốn chơi đùa diễn kịch!?

- Không, người rất đáng hận, nhưng cũng rất không đáng... đa tạ!

Nhạc Linh San chung đụng cùng Ngô Chính mặc dù thời gian rất ngắn nhưng hình tượng lưu lại trong lòng của nàng là cực sâu, đúng là như lời nói nàng tâm tư muôn vàn mâu thuẫn, đúng đúng sai sai không thể nhìn thấu, chỉ là dựa theo cảm tính của nàng đến sau cùng vẫn là nói lời đa tạ.

Lâm Bình Chi một bên tuy không lên tiếng nhưng vẫn luôn im lặng quan sát trong đầu lúc bấy giờ cũng thật nhiều suy nghĩ phức tạp, nhìn về Nhạc Linh San hẳn cảm nhận nàng tựa hồ có chút bất thường như là không muốn đưa mắt nhìn về phía hắn, nhưng trong ánh mắt có phần nhu tình đó lúc này lại đang chăm chăm nhìn về phía Ngô Chính, nhìn về phía sư phụ của hắn!? Có lẽ nào là... không thể nào, chắc chắn Lâm Bình Chi chỉ là suy nghĩ nhiều, quan tâm lại hóa thành loạn, Ngô Chính trước nay trong mọi việc đều muốn tốt cho hắn không thể nào lại muốn làm như vậy, là Lâm Bình Chi nghĩ nhiều, nghĩ nhiều mà thôi.

- Phong Thanh Dương tiền bối lần này đến tìm ta hẳn là không đơn giản chỉ muốn hóa giải ân oán thôi chứ!?

Ngô Chính đối với Nhạc Linh San ôn hòa gật đầu sau đó lại quay sang Phong Thanh Dương cười nói, nhưng là Ngô Chính trong lòng lúc bấy giờ hiếm có một tia áy náy, dù sao sự tình sư phụ muốn cướp miếng bánh của đệ tử vẫn là khiến hắn rất hổ thẹn a, tuy nhiên chỉ xét về độ mặt dày Ngô Chính cũng đã đạt đến cảnh giới đáng phong tháo cực, phút chốc liền đã bình phục tâm tình.

- Ta đúng là có rất nhiều khuất mắt muốn nhờ tiểu hữu giúp ta một lời giải đáp, nhưng là không biết hai vị kia...

Phong Thanh Dương không nhanh không chậm nói nhưng ánh mắt lại có thâm ý nhìn về phía phụ tử Nhậm Ngã Hoành hai người, lấy tầm nhìn của Phong Thanh Dương thì tên trung niên lời thôi hình dáng kia tu vi cũng rất không tệ không thể nào chỉ là nhận vật đơn giản, hơn nữa sự tình có tính nghiêm trọng không thể không cẩn mật đề phòng.

- Nàng là Nhậm Doanh Doanh bằng hữu của ta, còn tên kia thì... quên đi, hừ, ta không quen biết hắn.

Ngô Chính thân nhiên giới thiệu Nhậm Doanh Doanh danh tính nhưng khi quay sang Nhậm Ngã Hoành lại bức bối ngứa ngáy trong người có xung động rất muốn nhào đến đập cho hắn một trận, hơn nữa Ngô Chính cũng không cần thiết phải diễn kịch với Nhậm Ngã Hoành cho nên vẫn là rất thật thà tỏ ra chán ghét.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Quy phục hoặc là biến mất!

- Ha ha... tiểu hữu rất biết cách hài hước a.

Phong Thanh Dương không kìm được lòng lớn tiếng cười ha ha, Ngô Chính tính cách nắng mưa thất thường để Phong Thanh Dương đến chừng này tuổi tác vẫn là mở rộng tâm mắt, quả nhiên là ghét ai thì muốn giết thích ai thì dù trời sập cũng muốn cứu, Tiểu Diện Huyết Ma danh tự vẫn là danh bất hư truyền a.

- Hừ, chúng ta đi!

Nhậm Ngã Hoành năm lần bảy lượt bị Ngô Chính làm mất hết mặt mũi liền nóng giận quay lưng rời đi, hắn dù bị nhốt trong lao tù hơn mười năm nhưng cũng đã từng là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo bá chủ một phương, sao có thể chịu được nhục nhã.

Nhậm Doanh Doanh thấy phụ thân đã quay lưng ly khai nhưng nàng hai chân vẫn còn muốn do dự, ánh mắt phức tạp tâm tình mười phần không nở nhìn về phía Ngô Chính, chung đụng cùng hắn qua một khoảng thời gian mặc dù luôn bị hắn trêu ghẹo ức hiếp nhưng là cũng không có làm gì quá đáng, hơn nữa Ngô Chính vô điều kiện giúp nàng nhiều chuyện như vậy để nàng vô hình chung có cảm giác được dựa vào, lúc này rời xa vẫn là rất bất đắc vạ phần không muốn.

- Ngô công tử, ta phải rời đi, người... bảo trọng!

Nhậm Doanh Doanh quay sang Ngô Chính thều thào tựa hồ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, nàng nhưng là không hay biết đây đã là cơ hội cuối cùng của mình, lần này Nhậm Doanh Doanh không muốn đối diện chính mình chân tâm mà chọn cách lần tránh cũng đồng nghĩa với việc đã từ bỏ cơ hội duy nhất để đả động Ngô Chính chân tâm, đáng tiếc lại không có lần sau để nàng tiếp tục được lựa chọn.

- Nhậm cô nương cũng bảo trọng!

Ngô Chính gạt đầu ôn hòa đáp lời, hắn đã đạt được mục đích của mình cũng không cần phải thiết tha lấy Nhậm Doanh Doanh không bỏ được, nằng trong lòng của hắn trong những năm tháng sau đó cũng chỉ là một phần tươi đẹp kỷ ức đã từng trải qua, cũng không có mấy phần muốn lưu luyến không quên.

Nên biết Đông Phương Bạch là cỡ nào quyết đoán bất chấp mới có thể đã động được Ngô Chính chân tâm, hắn vốn dĩ chính là vô tình như vậy, tuy cũng không hẳn là vô tình nhưng là phần này tình cảm Ngô Chính vẫn luôn biết cách áp chế đến tận cùng trong đáy lòng không cho nó một cơ hội để tác động đến lý trí, theo thời gian dần dà trôi qua phần này tình cảm cũng dần mờ nhạt cứ thế theo gió cuốn đi, để lại nơi đó cũng chỉ là đôi chút dấu vết sót lại mà thôi.

Lúc bấy giờ trong những người ở đây cũng chỉ có Phong Thanh Dương liền có thể nhận ra được trong đó mâu thuẫn phức tạp, là tình là si cũng được, một lúc không trân trọng liền chỉ biết nuối tiếc một đời.

- Tiền bối sao lại muốn than ngắn thở dài!? Là nhớ lại chuyện xưa cũ sao?

Ngô Chính bỗng nhiên trông thấy Phong Thanh Dương thần sắc có phần tang thương không khỏi buộc miệng hỏi thăm, đang yên đang lành sao tự dưng lại nhớ đến chuyện không vui!?

- Chỉ là chuyện đã qua không đáng nhắc tới, sắc trời cũng đã không còn sớm, hay là lại tìm nơi nào đó nói chuyện.

Phong Thanh Dương không muốn tha thiết đi sâu vào vấn đề này liền mượn cớ muốn tìm nơi khác trò chuyện, năm xưa Phong Thanh Dương vì không ham tranh giành đấu đá cho nên mới ẩn cư trên hậu động Ngọc Nữ phong, nhưng là khi hắn trở ra Hoa Sơn phái huy hoàng năm đó bởi vì tranh đấu giữa hai phe Kiếm tông và Khí tông nay chỉ còn lại một hơi thở thoi thóp, những đồng môn năm đó cũng đã chìm mình trong khói lửa tro tàn, kể cả... nhưng trôi qua nhiều năm như vậy Phong Thanh Dương vẫn là muốn quên đi thôi.

- Hay là tại đây Tây Hồ mai trang mượn tạm một đêm, Bình Chi, người cùng các huynh đệ mau dọn dẹp đồng bừa bộn do người gây ra đi thôi.

Ngô Chính lười nhác đi đâu xa xôi liền muốn trú tạm tại Tây Hồ mai trang, đồng thời để Lâm Bình Chi cùng đám hắc y nhân dọn dẹp đồng thi thể trước đó Lâm Bình Chi một người chém giết.

- Ài, ta làm là được...

Lâm Bình Chi than dài thở ngắn nhún nhó nói, đồng rác rưởi này còn không phải là vì Ngô Chính bảo hắn đi làm hay sao, lại còn nói là do hắn gây ra!?

Tuy là trong lòng bất phục nhưng vẫn nhanh chóng di chuyển đồng xác chết tất cả đều mang đi một chỗ hỏa táng, sau đó đám người hắc y nhân còn có phần việc do Ngô Chính phân công tự mình đều rời đi, để lại Ngô Chính, Phong Thanh Dương, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San bốn người lúc bấy giờ đã đi vào bên trong Tây Hồ mai trang khách phòng.

Bên trên chủ tọa hai chiếc ghế Ngô Chính cùng Phong Thanh Dương tọa vị lấy trà thay rượu đối ẩm, hai bên Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San an an ổn ổn đứng sau làm công việc bưng trà rót nước.

- Tiểu hữu, ta từ người biết được Thiếu Lâm tự bất thường, sau đó đến Võ Đang sơn cùng Xung Hư đạo trưởng đàm đạo tình cờ lại nhận được một lời cảnh báo rất bất thường.

Phong Thanh Dương bỏ qua phần trò chuyện khách khí liền muốn đi vào chính sự thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng.

- Cảnh báo!? Có gì đó bất thường sao?

Ngô Chính tay bưng tách trà nghe được lời nói liền bỏ xuống tỏ ra rất hiếu kỳ, là cái gì cảnh báo khiến Phong Thanh Dương phải tự thân truy tìm tung tích của hắn để giải đáp khuất mắt?

- Giang hồ sẽ bị nuốt trọn, duy chỉ Thiếu Lâm tự là tồn tại không suy tàn, quy phục hoặc là biến mất!

Phong Thanh Dương nhìn chằm chằm vào Ngô Chính không chậm không nhanh nói, đồng thời rất muốn biết phản ứng của Ngô Chính sau khi nghe xong sẽ như thế nào.

- Không biết tiền bối nhận được cảnh báo từ ai, nhưng đúng là như vậy không sai.

Ngô Chính ngược lại không một chút phản ứng vẫn là bình thản đáp lời, giang hồ suy tàn đó chuyện hiển nhiên mà thôi, Kim Dung hiệp truyện mỗi thời đại trôi qua giang hồ đều là trở nên yếu nhược theo xu hướng đời sau không thể so bì với đời trước.

Tình trạng suy thoái xảy ra chủ yếu là có ba lý do, thứ nhất thiên địa linh khí đang dần trở nên cạn kiệt pha loãng mới dẫn đến võ giả trên thiên hạ theo từng thời đại trôi qua mỗi lúc mỗi thua kém đời trước, thứ hai những võ học tuyệt kỹ năm xưa từng đứng đầu một thời đại bởi vì thế giới pháp tắc thay đổi mà trở nên suy yếu không thể phát huy toàn bộ uy lực vô hình chung dẫn đến các môn phái đã từng lớn mạnh trên giang hồ cũng trở nên yếu đi từng ngày, thứ ba càng là dễ nhận biết, bởi vì các thế lực giang hồ càng lúc càng suy thoái nhưng tranh đấu thì vẫn không ngừng diễn ra, sớm muộn một ngày cũng là bị triều đình tiêu diệt mà thôi, “nuốt trọn” ý nghĩa có lẽ cũng chính là như vậy.

Kim Dung hiệp truyện thực tế chính là phù phàng như vậy, sau “Tiểu Ngao Giang Hồ” lại đến “Lộc Đình Ký” thời đại lúc bấy giờ chẳng còn sót lại bao

nhieu cái môn phái trên giang hồ!? Cả thiên hạ đều là của triều đình không phải sao!? Bởi vậy lời cảnh báo của Phong Thanh Dương đối với Ngô Chính không phải là điều gì đó quá bất ngờ, hẳn cũng đã sớm biết trước như thế cho nên mới không muốn phiền phức đối đầu với triều đình.

Giang hồ biến mất thì có liên quan gì đến Ngô Chính!? Không có giang hồ cũng là bớt đi rất nhiều tranh chấp máu tanh chém giết, mà người được hưởng lợi nhiều nhất đó chính là bách tính sẽ được ăn no mặc ấm, không cần phải lo lắng bất an một ngày nào đó bị nhân sĩ trong giang hồ tranh chấp dẫn đến chiến hỏa lan ra thì lúc bấy giờ nếu triều đình có thể thu tóm áp chế loạn thế, thiết lập trật tự bình đẳng quy chính không phải là tốt hơn rất nhiều sao!? Mặc dù phải mất rất nhiều thời gian mới có thể đạt được mục tiêu nhưng bây giờ không làm thì khi nào mới chịu làm? Ngô Chính hành động cũng chỉ là thúc đẩy chút ít quá trình mà thôi.

Tại sao chỉ có duy nhất Thiếu Lâm tự qua các thời đại là vẫn sừng sững không một chút suy yếu!? Còn không phải là vì bọn hán biết gió chiều nào cuồn theo chiều đó hay sao? Tiểu Ngạo Giang Hồ bên trong cũng vậy, Thiếu Lâm tự nhìn xa trông rộng hẳn là chọn cách quy phục triều đình mặc dù là Ngô Chính vẫn không đoán biết được động cơ, nhưng không nghi ngờ Thiếu Lâm tự quyết định này đúng là rất khôn ngoan.

Ngô Chính từ khi nhìn thấu được một chút thực hư liền đã chán ghét vô cùng, muốn cuốn theo chiều gió nào có dễ dàng như vậy? Nếu Ngô Chính không có mặt ở thế giới này Thiếu Lâm tự có thể là rất thành công, nhưng từ khi hắn xuất hiện mọi chuyện đã không còn trong kiểm soát được nữa, Thiếu Lâm tự nương theo triều đình muốn cả giang hồ biến mất!? Nếu đã muốn biến mất liền tất cả cùng nhau đi thôi, Ngô Chính đương nhiên sẽ không để lại tiện nghi cho một ai.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Người còn phải cố gắng a!

- Tiểu hữu phải chăng là biết được ân tình bên trong!?

Phong Thanh Dương nghe xong lời khẳng định trong lòng cũng giật thót liền rất nóng lòng muốn biết thực hư thế nào, tuy Phong Thanh Dương cũng tự có suy đoán của mình nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán, rất khó nói lên điều gì đi sát với thực tế.

- Tiền bối cũng đã tự có cho mình câu trả lời, sao còn vẫn không tin tưởng vào chính mình?

Ngô Chính tay lại bùng lên ly trà nhảm nháp thâm ý nói, sự tình rõ ràng như ban ngày như thế Phong Thanh Dương có thể nào không nhìn thấy, tìm đến Ngô Chính chỉ là muốn có cho mình một lời khẳng định mà thôi.

- Ài, nếu như vậy tin đồn tiểu hữu cấu kết với triều đình cũng là Thiếu Lâm tự và triều đình toan tính mà ra, không biết tiểu hữu gần đây là đang muốn làm gì?

Điều khiến Phong Thanh Dương thờ dài than ngắn lo lắng nhất cuối cùng là vẫn xảy ra, hiện nay còn ai có đủ khả năng “nuốt trọn” toàn bộ giang hồ ngoại trừ triều đình!? Các thế lực võ lâm tranh đấu lẫn nhau đến đâu rơi máu chảy trôi qua năm tháng vẫn là triều đình quân lực ổn định nhất phát triển càng trở nên mạnh mẽ, đồng thời Thiếu Lâm tự có lẽ là đã nhìn ra được chiều gió nghiêng mình muốn cuốn theo mà thôi, nghĩ đi nghĩ lại Phong Thanh Dương liền có thể minh bạch rõ ràng, nhưng là Ngô Chính thời gian gần đây im hơi lặng tiếng là lại muốn làm quái sự gì đây? Bật tầm bạc tích trên giang hồ rất không giống với tác phong thường ngày của hắn a.

- Nào có cơ sở gì để làm, cục diện bây giờ ta còn có thể tác động được sao? Chỉ là ôm cây đợi thỏ mà thôi.

Ngô Chính tỏ ra nhảm chán nói, hẳn đúng là rất yêu thích nắm giữ cục diện trong tay nhưng khi đã hoàn toàn nắm toàn bộ cục diện không còn gì để làm không khỏi dễ hán cảm thấy có chút nhàn rỗi, cảm giác rất không có đối thủ để so trí, nếu là Ngô Chính sớm biết như thế liền muốn hốt cả triều đình lún sâu bên trong để xem xem Lưu Bá Ôn thần cơ diệu toán sẽ giải quyết như thế nào.

- Nói như vậy tiểu hữu đã nắm chắc thế cục trong tay? Không biết người là đang đợi con thỏ nào đây?

Phong Thanh Dương càng lúc càng bị Ngô Chính cuốn vào con ốc tò mò không thể thoát ra, từ việc tâm trí thực lực vượt quá hiểu biết ở lứa tuổi của hắn cho đến việc nắm giữ những chuyện bí ẩn không một ai hay biết, Ngô Chính khiến Phong Thanh Dương rất hiếu kỳ là hẳn như thế nào có thể làm được, biết được nhiều chuyện như thế, lấy tuổi tác của hắn có thể nào là từ lúc trong bụng mẹ đã muốn xuất hồn chạy rong ngoài đường đi thăm dò!?

- Ta hiện tại chỉ muốn động thủ không muốn động não, tiền bối cũng không muốn nhất thiết cứ phải thăm dò ta a, ta thật là rất lười động não so chiêu.

Ngô Chính buồn chán lật luôn bài ngửa mà nói chuyện, không phải là Ngô Chính nhàm chán động não so chiêu mà là chơi trò này với hệ thống càng thú vị hơn nhiều, một cái Phong Thanh Dương dù có cáo già đến đâu cũng không thể so bì với hệ thống siêu cấp não bộ a, đến cả Ngô Chính tính tới thời

điểm này cũng chưa từng thắng qua hệ thống siêu cấp hồ to, tất nhiên Ngô Chính thua nhiều lần mặt cũng đã chai rút ra kinh nghiệm cũng không ít, lần này hẳn còn muốn thật thịnh soạn đào một cái vũ trụ hồ để chơi đùa cùng hệ thống đây.

- Ha ha, nếu tiểu hữu đã không muốn nói ta tất nhiên cũng không thể cưỡng cầu, nhưng là nếu có thể thỉnh cầu tiểu hữu sau này chú ý đến San nhi và Xung nhi một chút, lão mô ta trong lòng liền rất cảm kích.

Phong Thanh Dương khoát tay cười to nói, đồng thời lại cạy già sức yếu mặt dày thỉnh cầu, quả nhiên Phong Thanh Dương quy ẩn giang hồ đã lâu cũng đã quên mất như thế nào là mặt mũi rồi.

Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San một bên im lặng nghe hai người trò chuyện qua lại hoàn toàn không hiểu là đang nói cái gì sự tình, có chút thần thần bí bí, nhưng là vừa nghe nói đến Phong Thanh Dương muốn nhờ vả Ngô Chính chú ý chăm sóc Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San hai người, Nhạc Linh San nghe được liền ứng hồng hai má thật giống như là trường bối chuẩn bị muốn gả nàng đi a, ngược lại Lâm Bình Chi trông thấy sắc mặt của nàng càng là tâm tình bất an mâu thuẫn đành phải nghiêng răng nghiêng lợi không biết phải làm sao.

Lâm Bình Chi trong lòng rất khẳng định Ngô Chính tuyệt đối sẽ không có ý hót tay trên của hắn, nhưng là về phía Nhạc Linh San nàng... thật sự là rất khó giải quyết.

Ngô Chính cũng có thể cảm nhận được Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San tâm tình biến hóa tuy nhiên hắn lại không có cảm giác gì áy náy lúc bấy giờ, Nhạc Linh San con người chính là như vậy, tâm hồn bay bổng linh lung nếu là đặt ở thế kỷ 21 có thể sẽ là thần tượng nữ thần của rất nhiều người mơ ước, nhưng ở thời đại này ngược lại hoàn toàn là một cái cục nợ a, không những thế lại luôn muốn đứng núi này mà trông núi nọ.

Thực chất Nhạc Linh San nàng rất phù hợp làm một cái tiểu hài tử đặt trong nhà để phụ mẫu nâng niu chiều chuộng hoặc làm một cái bình hoa di động để nam nhân mới mắt ngắm nhìn mà thôi, ngoài bấy nhiêu đó ra còn lại rất không xứng đáng để bất cứ ai phải say mê đắm đuối không dứt được nàng, tuy là nữ nhi luôn muốn hướng đến “những điều tốt đẹp hơn” là tốt, nhưng là phải biết điểm dừng và bao nhiêu là đủ a.

- Lệnh huynh đệ và Nhạc cô nương đều là bằng hữu rất hợp ý ta, ta đương nhiên sẽ chú ý một chút!

Ngô Chính vẫn phải diễn tốt màn kịch sót lại của mình ôn hòa mỉm cười đáp lời, trong lời nói cũng là có ý đã động tâm tình thiếu nữ của Nhạc Linh San, tuy nhiên dù là Phong Thanh Dương hay là Lâm Bình Chi cũng không thể thấu hiểu được nàng như là Ngô Chính, cho nên lọt vào tai bọn họ chỉ đơn giản là nghĩa đen trôi qua mà thôi, nhưng khi vào tai của Nhạc Linh San không nghi ngờ với tâm hồn bay bổng của nàng không biết là đang tưởng tượng ra bao nhiêu điều tốt đẹp đây.

- Nếu đã như vậy lão mô ta đa tạ! Ta nhưng là có hẹn với Xung Hư đạo trưởng sau đó cùng nhau đàm đạo, hiện tại vẫn là nên rời đi a.

Phong Thanh Dương nhận được lời đồng ý của Ngô Chính trong lòng rất yên tâm, phải biết Ngô Chính trong mắt Phong Thanh Dương là cỡ nào điên cuồng, hẳn chỉ vì tương cứu ba người nhà họ Lâm mà chống đối với toàn bộ giang hồ không chút sợ hãi a, hơn nữa Ngô Chính trong khoảng thời gian cũng không bỏ mặc Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San hẳn là vẫn rất thương thức hai người, lấy bản lĩnh của hắn muốn bảo vệ người khác đương nhiên là đảm bảo hơn Phong Thanh Dương rất nhiều.

- Như vậy ta cũng không muốn làm phiền tiền bối, lại dịp khác tái ngộ!

Ngô Chính nói lời khách sáo sau đó cũng đứng dậy chấp tay lễ nghi, dù là Phong Thanh Dương lấy ngang hàng giao luận đối đãi với hắn nhưng là cũng không thể quá vô pháp vô thiên không biết kính trên nhường dưới a.

- Lại hẹn dịp khác, cáo từ!

Phong Thanh Dương đứng dậy gật đầu đáp lễ, ngay sau đó liền triển khai khinh công phút chốc đã biến mất khỏi tầm mắt ly khai thật xa.

- A, thái sư thúc...

Phong Thanh Dương chớp mắt đã rời đi để lại Nhạc Linh San một nữ đứng giữa hai nam khiến nàng rất xấu hổ khó xử, trước đó còn có Nhậm Doanh Doanh đi cùng cho nên cũng không mấy để ý nhưng là hiện tại chỉ có mình nàng, hơn nữa nàng tuy là đồng ý bên cạnh Lâm Bình Chi nhưng tâm ý hiện tại đã mọc cánh bay đến nơi Ngô Chính a, làm sao có thể tránh khỏi khó xử.

- Phong Thanh Dương tiền bối chắc là có việc bận không thể mang theo nàng, tiếp theo nàng tạm thời lại đi cùng với chúng ta a.

Lâm Bình Chi rất muốn tranh thủ thời cơ kề cạnh Nhạc Linh San níu lại tâm tư của nàng về phía hắn, lúc này liền muốn mở lời tiếp cận hảo hảo thân mật trò chuyện.

- Hừ, người đừng làm phiền ta!

Nhạc Linh San trông thấy Lâm Bình Chi đến gần lại nhìn qua Ngô Chính vẫn đang ngồi tại chủ tọa chăm chăm nhìn lấy không khỏi khiến nàng tâm tình lại trở nên phức tạp, liền mượn cớ bị thái sư thúc bỏ lại khó chịu giận dỗi rời đi.

- A, tại sao lại giận a... sư phụ...

Lâm Bình Chi há hốc mồm không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng bỗng nhiên lại có loại tư vị đắng ngắt, đồng thời lại nhìn về phía Ngô Chính tựa hồ là có điều gì đó muốn nói nhưng không thể mở lời.

- Ài, người còn phải tiếp tục cố gắng a!

Ngô Chính đứng dậy khỏi ghế một tay vỗ vai Lâm Bình Chi thờ dài than ngắn, sau đó cũng theo chân ly khai khách phòng, tự mình tìm một gian phòng bên trong Tây Hồ mai trang trở lại đêm nay, để lại một mình Lâm Bình Chi vẫn còn thất thần đứng đó không biết là đang nghĩ gì.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đông Phương Bất Bại là giả trang nam nhân!?

Một đêm vô sự trôi qua.

Bên trong lục lâm biên giới Hàng Châu lúc bấy giờ mặt trời đã lên cao, sau khi trở lại qua đêm tại một tiểu quán Nhậm Ngã Hoành đang cùng Nhậm Doanh Doanh trên đường rời khỏi Hàng Châu.

- Người nói cái tên tiểu tử hỗn trướng kia chính là Tiểu Diện Huyết Ma trong lời kể của người!?

Nhậm Ngã Hoành thần sắc kinh nghi nói, trên đường đi qua hẳn nghe Nhậm Doanh Doanh kể lại các sự kiện lớn diễn ra trên giang hồ trong hơn mười năm qua, mà khi nghe đến Tiểu Diện Huyết Ma sự tình Nhậm Ngã Hoành liền vỗ tay khen hay, nhưng ngay khi biết được Tiểu Diện Huyết Ma danh tiếng cực thịnh trong lời kể lại chính thanh niên vừa cứu hẳn vừa nhục nhã hẳn hôm qua liền không khỏi giật thót trong lòng hỏi lại.

- Không sai, hẳn tính cách rất quái dị không thể đoán biết được nhưng cũng không phải có ý đồ xấu, phụ thân đừng hiểu lầm hẳn a.

Nhậm Doanh Doanh một đường đi qua kể về nhiều nhất chính là Tiểu Diện Huyết Ma sự tình lúc này lại cho phụ thân nàng biết chân thật thân phận của hẳn có lẽ là để biện giải Ngô Chính hôm qua gây khó dễ cho Nhậm Ngã Hoành.

- Doanh Doanh, người có phải là yêu thích hẳn rồi hay không? Chỉ cần người yêu thích hẳn phụ thân nhất định sẽ bắt hẳn về cho người!

Nhậm Ngã Hoành dừng lại bước chân thần sắc nghiêm trọng nhìn lấy Nhậm Doanh Doanh nói, một cái tốt như thể hiển tế Nhậm Ngã Hoành đương nhiên là không chê, cho dù là trước đó xảy ra mâu thuẫn nhưng cũng chỉ là mâu thuẫn, bắt hẳn về cùng một nhà không phải liền có thể giải quyết hay sao?

- Phụ thân, ta... ta không có a.

Nhậm Doanh Doanh nhăn nhó những nhoe nói, nhưng là đôi má nàng từ lúc nào đã ửng đỏ, lại thẹn thùng cúi mặt không dám ngẩng đầu.

- Ha ha, người không cần phải lo lắng, nữ nhi của ta xinh đẹp như hoa thế gian này không ai sánh bằng, cho dù là Tiểu Diện Huyết Ma cái gì đó cũng không thể không thích người a.

Nhậm Ngã Hoành nghiêng ngã cười to lớn tiếng nói, hẳn tính cách có phần rất giống Ngô Chính, chính là đặt lợi ích của bản thân lên trên tất cả sau đó vị trí thứ hai liền là người thân, cho nên Nhậm Doanh Doanh dù là xấu xí đến đâu thì trong mắt của Nhậm Ngã Hoành vẫn là xinh đẹp nhất trần đời, bởi vì trên thế gian này hẳn chỉ có mỗi nàng là người thân duy nhất của hẳn.

Tuy nhiên, đặt trong một hoàn cảnh nào đó nếu phải đánh đổi tính mạng của Nhậm Doanh Doanh để đạt được một cái lợi ích đủ to lớn, Nhậm Ngã Hoành bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng để đánh đổi, kể cả lần này muốn lợi dụng Nhậm Doanh Doanh nàng để thu Tiểu Diện Huyết Ma về dưới trướng làm việc cho hẳn.

Vút vút vút!

Bỗng nhiên đúng lúc này hai cái châm ảnh từ phía trước phóng tới nhắm vào đầu gối của Nhậm Ngã Hoành khiến hẳn ngay lập tức hai chân liền quỵ xuống, chưa hết vẫn còn một cái châm ảnh, chỉ thấy lướt ngang qua mặt Nhậm Doanh Doanh tạo thành một vết máu cắt ngang một bên má của nàng.

- A! Phụ thân... người có sao hay không?

Nhậm Doanh Doanh tự dưng cảm thấy đau rát trên mặt để nàng kinh hãi hét toán lên, sau lại trông thấy Nhậm Ngã Hoành bỗng nhiên quỵ xuống hai chân liền nhanh chóng đến đỡ lấy hẳn lo lắng hỏi thăm.

- Đông, Phương, Bất, Bại!

Nhậm Ngã Hoành không để ý đến Nhậm Doanh Doanh thần sắc trở nên âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ một nói.

Nhậm Doanh Doanh nghe xong càng trở nên kinh hãi xoay người quan sát xung quanh, lúc bấy giờ liền thấy thân ảnh mảnh mai thanh niên từ lúc nào đã xuất hiện ở phía đối diện.

- Đông Phương thúc thúc... sao ngươi lại đến đây!?

Nhậm Doanh Doanh ngây người đã không còn tinh táo lý trí ngơ ngẩn nhìn về phía Đông Phương Bất Bại nói.

- Ngươi còn gọi ta là thúc thúc sao? Còn ngươi, Nhậm Ngã Hoành, thần trí không biết đã tỉnh táo hay chưa?

Đông Phương Bất Bại thần sắc trên mặt băng lãnh chất chứa sát ý lạnh giọng nói, hấn tựa hồ đang vô cùng tức giận vì hành động trái lệnh phản bội của Nhậm Doanh Doanh.

- Đông Phương thúc thúc, van xin ngươi, chỉ cần thúc thúc tha cho phụ thân một mạng, ta sau này nhất định sẽ luôn nghe lời của ngươi, tuyệt đối không dám tái phạm lần nữa...

Nhậm Doanh Doanh trông thấy sắc mặt Đông Phương Bất Bại liền vô cùng sợ hãi hoảng loạn quỳ xuống dập đầu cầu xin, để nước mắt lăn xuống vết thương hòa cùng với máu làm nhơ nhuốc cả gương mặt xinh đẹp của nàng.

Nhậm Ngã Hoành thấy vậy vẫn không ngăn cản Nhậm Doanh Doanh ngược lại càng là trầm ngâm im lặng, đồng thời trong lòng cũng vô cùng kinh hãi Đông Phương Bất Bại tu vi tại sao có thể tăng nhanh như vậy!? Không đúng, là Quỷ Hoa Bảo Điện, chỉ có thể là Quỷ Hoa Bảo Điện mới có thể khiến hấn trở nên mạnh mẽ như vậy, nhưng là Quỷ Hoa Bảo Điện không phải chỉ có nữ lưu mới có thể tu luyện sao!? Có thể nào là hấn... tự cung!?

Mặc kệ Nhậm Ngã Hoành đang suy nghĩ toan tính cái gì, cũng mặc kệ Nhậm Doanh Doanh đang quỳ lạy van xin, Đông Phương Bất Bại sắc mặt vẫn chất chứa sát ý chăm chăm nhìn lấy bọn hấn, nhưng kỳ lạ là hấn tại sao vẫn không muốn động thủ!?

- Nhật Nguyệt thần giáo... cho ngươi, ta ngồi chán cái ghế này rồi!

Bỗng nhiên Đông Phương Bất Bại đã bình phục tâm tình không còn giết chóc ý nghĩ trên miệng nhàn nhạt nói, đồng thời trong tay lệnh bài chứng minh thân phận giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo cũng đem quăng xuống đất.

- Đông Phương Bất Bại, ngươi, đây là ý gì?

Nhậm Ngã Hoành vẫn còn đang quỳ dưới đất lúc bấy giờ nhìn thấy hành động của Đông Phương Bất Bại khiến hấn càng thêm kinh nghi, Đông Phương Bất Bại sẽ như thế nào để dàng giao chiếc ghế giáo chủ cho hấn!? Đây có thể nào là một cái bẫy?

Nhậm Doanh Doanh một bên đang dập đầu dưới đất cũng không khỏi run rẩy sợ hãi, Đông Phương Bất Bại đây là muốn phụ tử hai người hy vọng thật nhiều để rồi hấn ra tay khiến nàng và phụ thân càng thêm tuyệt vọng hay sao?

- Hừ, nữ nhi của ngươi xinh đẹp lắm sao? Bây giờ có còn xinh đẹp hay không?

Đông Phương Bất Bại không để ý đến Nhậm Ngã Hoành câu hỏi, lúc này đã đi đến đối diện thật gần Nhậm Doanh Doanh một tay nâng cằm của nàng dùng ngón trỏ lau đi vết máu, chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh trên gương mặt lúc bấy giờ có một đạo vết thương thật dài tựa hồ đã hủy đi dung mạo xinh đẹp của nàng.

- Hức hức... xin thúc thúc buông tha cho chúng ta...

Nhậm Doanh Doanh sợ hãi run rẩy bấy nước mắt dàn dụa nghẹn ngào cầu xin nói, nàng trong lòng đã không thể suy nghĩ được điều gì nữa, thậm chí còn không quan đến vết thương trên mặt hủy đi dung mạo xinh đẹp của mình, chỉ hy vọng Đông Phương Bất Bại có thể nương tình buông tha cho tính mạng của phụ tử hai người nàng.

- Được thôi!

Đông Phương Bất Bại rất thoải mái gật đồng ý, đồng thời một tay đặt sau gáy của Nhậm Doanh Doanh kéo sát người nàng đến gần lại mình sau đó đưa miệng kề sát bên tai thì thào nói.

- Tránh xa Tiểu Diện Huyết Ma, bằng không ta sẽ khiến cả ngươi và phụ thân ngươi có kết cục vô cùng bi thảm.

- A... thúc thúc...

Nói dứt lời Đông Phương Bất Bại phút chốc đã biến mất khỏi tầm mắt để lại Nhậm Doanh Doanh một mình tự lẩm bẩm trong miệng.

Nhậm Doanh Doanh ngay khi bị Đông Phương Bất Bại kéo sát đến bên người liền đã nghe thấy mùi hương của nữ tử trên người hấn đồng thời còn vô tình động chạm vào phần nhạy cảm nhấp nhô trên cơ thể, cùng với nội dung lời nói của Đông Phương Bất Bại lúc đó để nàng chớp mắt liền đã có suy đoán cho riêng mình, một cái suy đoán không thể nào tưởng tượng nổi.

Đông Phương Bất Bại thúc thúc người đã từng bên cạnh phò tá phụ thân của nàng Nhậm Ngã Hoành, đồng thời cũng là người tận mắt trông thấy nàng lớn lên từng ngày, hẳn hơn hai mươi mấy năm qua có lẽ nào... chỉ là giả trang nam nhân!? Hửn, không phải, là nàng có thể nào lại có tình ý với Tiểu Diện Huyết Ma hay chẳng!?

- Doanh Doanh, hẳn là nói với người chuyện gì?

Ngay khi Đông Phương Bất Bại vừa ly khai Nhậm Ngã Hoành liền có thể tự mình đứng dậy tựa hồ thương thế đã trị khỏi từ lâu, lúc này gấp gấp đến bên cạnh Nhậm Doanh Doanh hỏi thăm Đông Phương Bất Bại lời nói, hoàn toàn không quan tâm đến dung mạo bị phá hủy của nàng.

- A, không có gì, Đông Phương thúc thúc chỉ nói... là đừng làm phiền đến hửn.

Nhậm Doanh Doanh thất thần một hồi liền nhanh trí quyết định nói dối với Nhậm Ngã Hoành, nàng là đang lo lắng một khi phụ thân nàng biết được Đông Phương Bất Bại có thể tình ý với Tiểu Diện Huyết Ma liền muốn quay sang cùng hửn đối đầu, nàng vạn phần không muốn trông thấy phụ thân của mình cùng với Ngô Chính đầu đá lẫn nhau.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Một phần hai yandere

- Hửn, tên khốn kiếp, một ngày nào đó ta sẽ bắt người trả lại nhục nhã hôm nay!

Nhậm Ngã Hoành tin tưởng Nhậm Doanh Doanh sẽ không nói dối hửn vì thế cũng không một chút nghi ngờ, chỉ là cảm thấy Đông Phương Bất Bại lần này đến đây cố ý vứt trả lại cái ghế giáo chủ là muốn nhục nhã hửn giống như là một món đồ chơi đến chán sau đó liền vứt bỏ, Nhậm Ngã Hoành chưa từng khi nào cảm thấy nhục nhã như lúc này kể cả khi bị Đông Phương Bất Bại dùng khổ nhục kế nhốt hửn hơn mười năm nay.

Nhậm Doanh Doanh một bên trông thấy Nhậm Ngã Hoành không nghi ngờ liền nhẹ nhõm thở phào, chỉ ít hiện tại phụ thân nàng đã lấy lại được chức vị giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo không cần phải mạo hiểm tổn nhiều công sức.

Nhưng là để Nhậm Doanh Doanh trong lòng vô cùng khổ sở chính là lời cảnh cáo của Đông Phương Bất Bại trước đó, chưa kể nàng lúc này... dung mạo của nàng đã bị Đông Phương Bất Bại hủy hoại rồi, lại nghĩ đến khoảng thời gian tươi đẹp trước đó cùng Ngô Chính đi qua, hẳn hoàn toàn là vì mê mẩn dung mạo của nàng mới giúp nàng nhiều như vậy, lúc bấy giờ xinh đẹp dung mạo đã không còn không khỏi để nàng cảm thấy thương tâm xót xa.

.....

Hàng Châu Tây Hồ bên cạnh mai trang.

Trái ngược với Nhậm Doanh Doanh lúc bấy giờ đang thương tâm đau xót, Ngô Chính thần sắc hồng hào tươi sáng, tinh thần thanh tịnh thoải mái không ưu phiền vương bận, hẳn cứ thế đứng trước Tây Hồ lắng lặng thưởng thức danh lam thắng cảnh nơi đây.

- Người có vẻ thật nhàn rồi vô ưu a.

Đúng lúc này từ phía xa thân ảnh mảnh mai thanh niên quen thuộc Đông Phương Bất Bại, hay nói đúng hơn phải gọi là Đông Phương Bạch đang giả trang nam nhi lúc bấy giờ đã tiến đến bên cạnh Ngô Chính.

- Đông Phương!? Ha ha, ta thật nhớ người a!

Ngô Chính bất ngờ trông thấy Đông Phương Bạch đi đến liền tươi cười ra mặt nói, đồng thời liền nhao nhao ôm chặt lấy nàng, tận tình thỏa mãn nhớ nhung.

- Người... buông ra!

Đông Phương Bạch bất ngờ bị “tấn công” khiến nàng đỏ ửng cả khuôn mặt giận dữ yếu ớt vô lực chống cự, nhưng rồi một hồi vẫn là ngoan ngoãn dựa vào lòng ngực của Ngô Chính.

- Ta đang có ý định lên lút đến Nhật Nguyệt thần giáo thăm người a, nhưng sao người lại đến đây? Là có việc gì quan trọng hay sao?

Ngô Chính âu yếm ôm ấp một hồi thật lâu lúc này mới lại nhớ đến chính sự thăm hỏi, Nhậm Ngã Hoành được giải thoát mới hôm qua a, nàng đáng ra

phải tương kế tựu kế nhường lại chiếc ghế cho hắn, phải bận rộn một khoảng thời gian mới đúng!? Sao lại có thể nhàn rỗi đến đây thăm Ngô Chính?

- Không có, ta xong việc liền muốn đến tìm ngươi.

Đông Phương Bạch vẫn là rất kiêu lời đáp trả, nàng còn đang lưu luyến dựa mình vào lồng ngực của Ngô Chính không muốn lại rời đi.

- Xong việc!? Nhanh như thế? Ngươi là làm như thế nào?

Ngô Chính cảm thấy có chút bất thường liền mở miệng thắc mắc, hắn là đang đoán rằng Đông Phương Bạch đây là đã ngồi chán chiếc ghế giáo chủ đến mức vô vị rồi, cho nên ngay khi biết tin Nhậm Ngã Hoành đã được giải thoát liền muốn tìm đến vút vào mặt hắn cái ghế giáo chủ sau đó quay lưng!?

- Không phải ngươi nói ta trả lại cho hắn cái ghế giáo chủ liền xong sao? Ta là làm xong rồi.

Đông Phương Bạch bĩu môi bất mãn liếc nhìn chỗ khác nói, tuy nhiên về kiểu mị tự nhiên của nàng lại là mười phần câu dẫn để Ngô Chính có xúc động liền muốn tại chỗ “tâm sự”.

- Đông Phương, ngươi... đã làm gì Nhậm Doanh Doanh rồi?

Lấy Ngô Chính hiểu biết tính cách của Đông Phương Bạch liền biết được quá trình “xong việc” của nàng là như thế nào diễn ra, nhưng là để hắn lo lắng nhất là không biết Đông Phương Bạch có phải làm khó Nhậm Doanh Doanh hay không.

Còn nhớ trong nguyên tác Đông Phương Bạch vì Lệnh Hồ Xung mà tàn nhẫn đã kích tâm hồn ngây thơ của Nhạc Linh San tạo thành một cú sốc thật nặng cho nàng, còn có cả Nhậm Doanh Doanh cũng bị thủ đoạn của Đông Phương Bạch chơi cho một hồ thật đau đớn a.

Khi đó là Lệnh Hồ Xung tính cách ba phải trong mối quan hệ tình cảm còn mông lung chưa chắc chắn, đồng thời Đông Phương Bạch cũng là lo lắng cho hắn sau này nếu lại lựa chọn bên cạnh Nhạc Linh San hoặc Nhậm Doanh Doanh sẽ không vì thủ đoạn của nàng trước đó từng làm mà khiến hắn phải đau khổ cho nên mới nương tay thủ hạ lưu tình.

Nhưng mà trường hợp lúc bấy giờ thì khác, mối quan hệ của Đông Phương Bạch và Ngô Chính đã là được xác định đồng thời gạo cũng nấu thành cơm, cho nên nàng một khi ra tay thủ đoạn tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản như là muốn hù người hay là đã kích tình thần khiến các nữ nhân khác biết khó mà tránh xa Ngô Chính, có khi chỉ vì chiếm hữu Ngô Chính nàng còn muốn... giết người không chừa!?

Bên trong nguyên tác “Tiểu Ngao Giang Hồ” toàn bộ các nhân vật, duy chỉ Đông Phương Bất Bại là được Kim Dung tiền bối phân tích kỹ lưỡng nhất, cho nên Ngô Chính từ khi đặt chân đến thế giới này người mà hắn thấu hiểu sâu sắc nhất cũng chính là Đông Phương Bạch nàng, thậm chí có thể nói hắn hiểu nàng còn hơn cả bản thân nàng tự mình thấu hiểu, nếu dùng một từ ngữ hiện đại để nói về tính cách của nàng trong chuyện tình cảm thì là... yandere!

Chân thật là như vậy, nàng là loại hình nữ nhân có tính chiếm hữu rất cao đối với người mình thích, đồng thời cũng là quyết đoán bất chấp mọi thủ đoạn, tuy không đến mức điên cuồng thái quá như định nghĩa trong “yandere” nhưng là đạt được một phần hai “cánh giết” như vậy, chỉ ít nàng vẫn là biết cách chấp nhận hy sinh âm thầm chúc phúc nếu bản thân không phải là người được chọn, tương tự kết cục của nàng như trong kịch bản đã diễn ra.

- Ngươi nói ta sẽ làm gì nàng?

Đông Phương Bạch biểu cảm khiêu mi nhìn lấy Ngô Chính giọng điệu mị hoặc nói, nàng cũng rất muốn biết Ngô Chính sẽ phản như thế nào.

- Có thể là... giết nàng hay chẳng?

Ngô Chính nghiền ngẫm một hồi lại thân nhiên đáp lời, hắn chính là không thể tỏ ra bất thường, bằng không ai biết lần sau nàng sẽ lại tự ý làm ra cái gì điên cuồng đây?

- Ha ha, ta làm sao có thể gây phiền phức cho ngươi, chỉ là hủy dung mạo của nàng mà thôi.

Đông Phương Bạch nghe xong lại cười to sau đó bình thân nói tựa hồ chỉ là chuyện nhỏ nhất không đáng nhắc tới, nguyên bản nàng có lẽ là muốn làm theo kế hoạch của Ngô Chính nhưng là khi nghe thấy Nhậm Ngã Hoành gán ghép Nhậm Doanh Doanh với hắn, nàng liền muốn nhanh chóng xong việc nhân tiện hảo hảo dạy dỗ cho phụ tử hai người một bài học nhớ đời.

- Ài, ta đang muốn đến thăm Xung Hư dạo trường một chuyến, ngươi muốn đi cùng hay không?

Ngô Chính áp chế tâm tình lảng tránh sang chuyện khác thờ dãi nói, lúc này trong lòng có một loại cảm giác thương tâm khó tả, dù sao kết cục của Nhậm Doanh Doanh từ lúc này đã được ấn định là một cái bi kịch mà bi kịch đó lại là Ngô Chính gián tiếp muốn làm ra, nhưng rất nhanh liền bị hắn thay thế bằng một ý nghĩ khác, trong kịch bản đáng ra Đông Phương Bạch mới phải là người chịu đựng bi kịch, lúc này đây là muốn đổi vai sao!? Lại là “vận mệnh” hai chữ!?

- Ta đương nhiên là muốn đi!

Đông Phương Bạch có hơi chau mày nói, nàng có hơi khó hiểu Ngô Chính trước giờ mỗi khi làm gì liên quan đến chính sự đều là muốn ra lệnh cho nàng, sao lần này lại giống như muốn nghe ý kiến!? Đông Phương Bạch trong lòng tự dưng không ngăn được hiểu kỳ.

- Ta rất nóng lòng muốn thử xem Thái Cực Kiếm Pháp, Thái Cực Quyền kết hợp đầy đủ với Thái Cực Thần Công không biết là như thế nào lợi hại!

Ngô Chính bỗng nhiên nhìn về đằng xa Võ Đang sơn phượng hướng hừng thú nói, Đông Phương Bạch là hơi suy nghĩ nhiều rồi, Ngô Chính trước đây là vì muốn tạo ra cục diện như hiện nay liền không được phép bất cẩn xảy ra sai lầm bằng không hậu quả chính là công dã tràng cho nên mới luôn nghiêm khắc “ra lệnh”, nhưng là bây giờ thì đã khác, đây là thời điểm động thủ không động não, cũng không cần phải dùng đến Đông Phương Bạch nàng, cứ để nàng có mặt xem kịch hay là được.

Lại nói về trước kia Ngô Chính có dùng điều kiện bắt buộc Đông Phương Bạch mang trả Thái Cực Thần Công về lại cho Xung Hư đạo trưởng, mục đích chính là vì muốn khiến Xung Hư đạo trưởng trở thành một viên đá mài dao cho hắn lúc này tận dụng, tuy Phong Thanh Dương cũng là đối thủ rất tốt nhưng đáng tiếc chiến lực hiện nay suy giảm theo tuổi tác quá nhiều, không thể thỏa mãn nhu cầu chiến đấu của Ngô Chính nên đành phải gác sang một bên, hơn nữa trước đó Phong Thanh Dương đã bị đá bại một lần chưa chắc sẽ lại nhận lời khiêu chiến của Ngô Chính a.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Điều kiện đã hội đủ!

- Sư phụ người đây đang làm gì!? Đừng nói với ta là sư phụ yêu thích nam nhân... a, là sư nương!?

Đương lúc Ngô Chính và Đông Phương Bạch lẫn nhau âu yếm bù đắp ngăn ngại khoảng thời gian xa cách nhưng lại có kẻ thứ ba muốn phá hoại, Lâm Bình Chi rất biết cách chọn thời điểm lúc này trông thấy cảnh nam nhân âu yếm “nam nhân” liền muốn kêu lên, nhưng thật may chung đụng thời gian lâu dài phút chốc đã nhận ra Đông Phương Bạch.

Đông Phương Bạch nhàm chán nhàn nhạt gạt đầu sau đó lại lui ra khỏi người Ngô Chính, trước mắt người khác nàng vẫn là không quen bộc lộ nữ tính như vậy.

- Tiểu tử khốn kiếp, người không lo cho tiểu nha đầu kia đi, sao lại ra đây!?

Ngô Chính sắc mặt rất khó coi buồn bực quở trách, lúc nào không làm phiền lại chọn đúng vào thời điểm này, thật đúng là “nuôi ong tay áo” chỉ biết ăn hại a.

- Hắc hắc, vậy ta không làm phiền hai người nữa, sư phụ sư nương hai người cứ tự nhiên a.

Lâm Bình Chi trông thấy Ngô Chính sắc mặt liền nham hiểm cười tà đáp lời, sau đó quay lưng muốn nhanh chân tẩu thoát.

- Ta có việc phải đi làm, người muốn tự lo cho nha đầu kia a.

Trông thấy Lâm Bình Chi dứt lời liền muốn đào tẩu, Ngô Chính phía sau lớn tiếng nhắc nhở hắn, dù sao hạt giống cũng gieo trong lòng Nhạc Linh San, Ngô Chính cũng không cần nhất thiết suốt ngày trực chờ, chỉ cần đợi thời gian trôi qua hạt giống sẽ lại thành cây mà thôi.

- Sư phụ yên tâm, ta biết!

Lâm Bình Chi từ đằng xa bên trong Tây Hồ mai trang cao hừng lớn tiếng đáp lời, thật khó khăn mới có thời gian riêng tư với Nhạc Linh San, hắn đương nhiên là muốn tận dụng.

- Bây giờ thế cục đã hoàn toàn nghiêng về phía Thiếu Lâm tự, người định trợ giúp Võ Đang phái cầm cự thêm thời gian sao!?

Đông Phương Bạch lúc bấy giờ hiếm khi tự mình thắc mắc với Ngô Chính, nàng cho rằng Ngô Chính lần này muốn lợi dụng Võ Đang phái trong âm thầm đối ứng với Nhật Nguyệt thần giáo chống đối Thiếu Lâm tự.

- Không hẳn, Võ Đang phái đã lún sâu vào đáy bùn không thể nào cứu vãng, nhưng là Thiếu Lâm tự thời gian tiếp theo liền muốn có động tác a.

Ngô Chính thần sắc thần thần bí bí mỉm cười nói, hiện nay thế cục đối với Võ Đang phái đã không thể nào cứu vãng được nữa, bốn phương tám hướng đều đã bị cô lập hoàn toàn đồng thời dần dà đã có người dám chia mũi kiếm về phía Võ Đang, mặc dù các thế lực trên giang hồ vẫn là e ngại lực lượng của Võ Đang phái nội tình thâm sâu nhưng là chỉ cần có người tiên phong liền sẽ có người nối gót, nếu không có ai can thiệp giúp đỡ sớm muộn diệt vong là điều không thể tránh khỏi.

- Người có thể để mặc bọn hắn sao?

Đông Phương Bạch khó giấu nổi hiểu kỳ khiêu mi nói, Ngô Chính khổ sở bày ra cục diện như thế này là để tiện nghi cho Thiếu Lâm tự sao!? Lấy tính cách của hắn là không thể nào để chuyện đó xảy ra, chắc hẳn là lại mưu tính gì đó.

- Người nói ta tại sao lại trả về Nhật Nguyệt thần giáo cho Nhậm Ngã Hoàn!?

Ngô Chính có chút ngạc nhiên nhìn về phía Đông Phương Bạch hỏi lại, nàng như thế nào hôm nay lại chậm tiêu như thế!? Là gặp vấn đề về sinh lý muốn “tâm sự” hay sao!?

- Nhật Nguyệt thần giáo... thì ra là vậy!

Đông Phương Bạch sau khi vừa trải qua sự tình “đánh ghen” tựa hồ lại quên mất lý do Ngô Chính để nàng ổn định Nhật Nguyệt thần giáo đồng thời giao lại cho Nhậm Ngã Hoàn là gì, nhưng nhắc nhở đôi lời nàng liền có thể nhìn ra mục đích của Ngô Chính.

Nhật Nguyệt thần giáo mang danh tà ma ngoại đạo nhiều người muốn diệt nhưng vẫn sừng sững nhiều năm như vậy là vì cái gì? Đó nội tình tự thân căn cơ vững chắc như gốc cổ thụ rất khó đánh ngã, thứ hai chính là rễ cây từ lâu đã lan ra đâm sâu ký sinh vào trong giang hồ.

Thế gian này vốn dĩ không có chính tà chỉ có hai chữ “lợi ích”, các thế lực tồn tại trên giang hồ cũng là vì như vậy tất cả đều là vì lợi ích mà thôi, Nhật Nguyệt thần giáo nếu là độc thân một người một đường thì có lẽ từ lâu đã bị diệt vong, nhưng là hơn mười năm qua Đông Phương Bạch cách làm là rất khôn ngoan chấp nhận từ bỏ lợi ích trước mắt để đạt được lợi ích thành tựu to lớn sau này.

Các thế lực tổ chức lớn nhỏ thậm chí còn có cả “danh môn chính phái” trong những năm gần đây quy hàng phụ thuộc vào Nhật Nguyệt thần giáo không ít, tuy là Nhật Nguyệt thần giáo phải xuất huyết không ít nhưng thụ động thu lại càng là nhiều hơn gấp mười lần, bằng chứng chính là Thiếu Lâm tự, Võ Đang phái cùng Ngũ Nhạc kiếm phái ba cái môn phái có địa vị bậc nhất trên giang hồ cũng không làm gì được Nhật Nguyệt thần giáo, không phải là bọn hắn không muốn tiêu diệt “tà ma ngoại đạo” mà là không thể nào tiêu diệt, một khi lật bài còn chưa biết ai thắng ai thua a.

Dù là hiện nay Thiếu Lâm tự có tham vọng thống nhất dất mũi toàn bộ các thế lực trong giang hồ, nhưng là muốn “thống nhất” hai chữ không phải cứ muốn là dễ dàng làm được, chỉ cần vẫn còn một số ít dù lớn dù nhỏ các thế lực không bị cuốn theo chiều gió thì hai chữ “thống nhất” này vĩnh viễn chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.

Nhưng cũng không phải là không có biện pháp, khi không thể dùng lời nói, danh vọng và xu thế để khiến cho kẻ khác quy phục cúi đầu thì trong trường hợp này vũ lực chính thứ hữu hiệu nhất để lên tiếng, mà muốn dùng vũ lực nhưng không ảnh hưởng tiêu cực đến lời nói, danh vọng và xu thế thì chỉ có thể là vũ lực một cách công khai, muốn công khai lại cần phải có một lý do chính đáng, mà lúc bấy giờ lý do chính đáng chính là để chống đối Tiểu Diện Ma Đầu và triều đình đang cấp bách uy hiếp.

Tiếp đến Nhật Nguyệt thần giáo sẽ lại hoạt động trở lại dưới tay Nhậm Ngã Hoàn cho nên sớm muộn lực lượng sẽ được ngưng tụ trở lại, bởi vì Nhậm Ngã Hoàn sẽ không bỏ được dã tâm muốn thống nhất giang hồ của mình, nhưng vô hình chung lại cho Thiếu Lâm tự thêm một cái lý do chính đáng nữa để công khai vũ lực, lúc bấy giờ mọi điều kiện cũng đã đầy đủ hoàn hảo, đây chính là lúc tốt nhất để Thiếu Lâm tự lật ra ván bài của mình, chỉ không biết là Thiếu Lâm tự sẽ dùng phương thức gì mà thôi.

Mà một khi Thiếu Lâm tự thành công như vậy thiên hạ từ nay về sau hoàn toàn lệ thuộc vào triều đình sau đó đi vào phép tắc, nhưng là có khi nào Thiếu Lâm tự thống lĩnh giang hồ sẽ phản bội lại triều đình!? Không có khả năng, bởi vì Thiếu Lâm tự có được hôm nay là triều đình ban cho, một khi Thiếu Lâm tự phản bội triều đình liền muốn công khai tất cả tội danh có dấu tay của Thiếu Lâm tự, khi đó Thiếu Lâm tự sẽ là tội đồ của cả thế giới không một ai có thể bao che, cái này gọi là cho được thì lấy về được, Thiếu Lâm tự đã không có khả năng quay đầu!

Cũng bởi vì như vậy Thiếu Lâm tự mới thận trọng tỉ mỉ bố cục xuyên suốt một thời gian rất dài mà không để một ai phát giác hay biết, nhưng điều đó lại vô hình để cho Ngô Chính nắm được cái đuôi của bọn hắn, bởi vì quá cẩn trọng không dám manh động mới tạo cho Ngô Chính nhiều như thế thời gian để mượn gió đẩy thuyền, bằng không một cái bố cục đã được chuẩn suốt hai ba cái thế hệ gần một cái thời đại nói phá rồi liền có thể phá rồi sao?

Hơn nữa Ngô Chính có ưu thế nắm bắt tiền cơ cùng với hệ thống một bên trợ giúp tăng cường thực lực, bằng không dù là Ngô Chính có thông minh tài trí đến đâu nhưng hắn có thể qua mặt được Lưu Bá Ôn thần cơ diệu toán!? Hay là có cơ sở vững chắc, nội tình thâm sâu như Thiếu Lâm tự làm chỗ dựa!? Cho nên nói Ngô Chính có thể làm được đến đây chín phần mười là lão thiên muốn ưu ái, thực chất sức lực của hắn cần bỏ ra so với kẻ khác để đạt được cùng một kết quả chỉ có một phần mười còn lại mà thôi, cho nên đó mới chân chính là lợi thế của Ngô Chính.

- Đông Phương, thời gian vẫn còn sớm, hay là chúng ta tìm một nơi nào đó để “tâm sự” ngày mai lại muốn xuất phát?

Ngô Chính lúc này ánh mắt tham lam ngấm ngấm Đông Phương Bạch từ trên xuống dưới, sau đó lại đưa môi ghé bên tai nàng thì thầm nói.

- Tùy người!

Đông Phương Bạch ứng hồng hai má nhưng là vẫn rất khêu gợi động tác không giống như là e thẹn ngượng ngùng, nàng cũng không còn là như trước kia chỉ biết “chấp chừng bước đi” a.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Kiến nghị đại hội võ lâm

Hiện nay đa số các thế lực trên giang hồ đều đã tỏ ra thái độ muốn nương nhờ vào Thiếu Lâm tự thống lĩnh quần hùng chống lại triều đình tiêu diệt Tiểu Diện Ma Đầu đòi lại công đạo cho những chính phái nhân sĩ đã ngã xuống dưới tay hắn, mặt khác Nhật Nguyệt thần giáo im hơi lặng tiếng bấy lâu lúc bấy giờ lại có người tung tin tức Nhậm Ngã Hoành đã trở lại muốn tiếp tục thực hiện dã tâm thống nhất giang hồ của mình, mà người giải thoát cho Nhậm Ngã Hoành không ai khác vẫn là Tiểu Diện Ma Đầu.

Chưa dừng lại ở đó, các thế lực phản đối Thiếu Lâm tự tựa hồ đã quy hàng cho Nhật Nguyệt thần giáo để bên kia phe phái mọi người ai nấy đều hoang mang, cũng vì thế mà cách đây không bao lâu hàng loạt các nhân vật đại diện cho các tổ chức thế lực lớn nhỏ trong giang hồ đều đã quy tụ về Thiếu Lâm tự tỏ ra thái độ hối thúc thậm chí là trách mắng đổ lỗi Thiếu Lâm tự thờ ơ không quan tâm đến sự suy vong của giang hồ chính phái, còn có các thế lực trước kia từng theo phe phái Võ Đang lúc này đã quay sang Thiếu Lâm tự nhưng vẫn tỏ thái độ không chịu phục để cho một đám tăng nhân suốt ngày ăn chay niệm Phật thống lĩnh quần hùng.

Mọi người mỗi người một ý không ai giống ai để các thế lực lại tiếp tục đi sâu vào bế tắc có nguy cơ lại dẫn đến mâu thuẫn tranh đấu lẫn nhau, đúng lúc này Thiếu Lâm tự trụ trì Phương Chứng đại sư lần đầu tiên sau một gian rất dài lên tiếng áp chế hòa giải tranh đấu nội bộ, nhưng không dừng lại ở đó, Phương Chứng đại sư trông thấy giang hồ đang trong tình trạng bất ổn nếu không có người chủ trì sớm muộn cũng sẽ bị tà ma ngoại đạo cùng triều đình thâu tóm dẫn đến mưa máu gió tanh phù xướng các lộ quần hùng thế lực đồng thời còn lan ra chiến hỏa khiến cảnh bách tính lầm than.

Vì để giải quyết vấn đề này trước khi dẫn đến mọi việc trở nên nghiêm trọng, Phương Chứng đại sư tự mình lấy danh nghĩa của Thiếu Lâm tự lần đầu tiên phát động Võ Lâm Đại Hội triệu tập toàn bộ các phương nhân sĩ anh hùng vào ngày mười tám tháng hai cùng nhau hội tụ về phía trước Thiếu Lâm tự cùng nhau so tài chọn ra người phục chúng tài đức vẹn toàn xứng đáng tôn lên làm người thống lĩnh quần hùng, dẫn dắt mọi người chung tay chống lại xua đuổi tà ma ngoại đạo cùng triều đình muốn lấn le thâu tóm giang hồ.

Lời nói vừa mới phát ra liền như có cánh mà bay trong vòng một ngày hầu hết các thế lực trên giang hồ đều nghe được tin cùng nhau phấn khích vui mừng liền tỏ thái độ đồng tình cách giải quyết của Phương Chứng đại sư, đồng thời cũng đảm bảo sẽ có mặt đúng ngày chứng kiến mình chủ võ lâm ra đời.

Cũng nhờ như thế Võ Đang đang trong tình trạng bị bốn phương tám hướng cô lập bao vây chỉ trích tạm thời bị gạt sang một bên cho một cơ hội thở dốc.

Võ Đang son.

P phía trước đại điện trước sân không hay biết từ lúc nào đã đứng nơi đó hai cái thân ảnh tử bào nam nữ, hai người này không ai khác chính là Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch dùng phương thức không bình thường mà xuất hiện ở đây, tuy nhiên lúc bấy giờ hai người không mang theo mặt nạ che giấu đi chân diện.

- Khách đến từ xa, thứ cho bản đạo không kịp tiếp đón!

Cùng lúc đó bên trong đại điện hai cái lão giả đồng thời đi ra, hai người này một là Xung Hư đạo trưởng, người kia trước đó đã từng giao thủ với Ngô Chính, Hoa Sơn kiếm phái đời trước tiền bối Phong Thanh Dương.

- Là ta không một lời nào báo trước đã tự ý đến đây, phải là ta tạ lỗi mới đúng!

Ngô Chính trông thấy hai người đi ra ôn hòa cười nói, nhưng là lấy tư thái ngang hàng giao luận để đối đãi tựa hồ có chút tự cao.

- Ha ha, không ngờ nhanh như vậy liền có thể gặp được người.

Phong Thanh Dương tựa như gặp được bằng hữu tri giao cười to chào hỏi, trong lòng nhưng lại có chút suy đoán lần này Ngô Chính mục đích đến đây.

- Tái ngộ tiền bối!

Ngô Chính không tự cao chấp tay đáp lễ, tuy là Ngô Chính chỉ nhìn thực lực không nhìn vai vế nhưng là thực lực của Phong Thanh Dương vẫn là được Ngô Chính đánh đồng ghi nhận, chỉ đáng tiếc bị tuổi tác ăn mòn bằng không Ngô Chính đã có thêm cho mình một cái hào đời thù.

- Thiếu hiệp hẳn là Tiểu Diện Hiệp tên tuổi lưu truyền trên giang hồ!? Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, hậu sinh khả úy a.

Xung Hư đạo trưởng quan sát đánh giá Ngô Chính một phen lúc này không ngớt lời khen ngợi, trước đó đã nghe qua Phong Thanh Dương thủ bại dưới tay Ngô Chính, cũng nghe nói hắn tuổi đời vẫn còn rất trẻ, lúc bấy giờ được tận mắt chứng kiến hình dáng tuổi tác không khỏi cảm khái vạn phần.

- Chỉ là chút hư danh mà thôi, đạo trưởng là quá lời rồi!

Ngô Chính lần đầu diện kiến Xung Hư đạo trưởng phúc hậu khí chất trên người để hấn trong lòng rất có hảo cảm, lúc này rất khiêm tốn đáp lời.

- Ha ha, không quá lời, không quá lời! Còn biết vị này là?

Xung Hư đạo trưởng nhìn qua Đông Phương Bạch liền kinh ngạc không thôi, một cái Tiểu Diện Huyết Ma còn chưa đủ yêu nghiệt hay sao, lại còn đồng hành cùng một cái tuyệt đỉnh cao thủ kỳ nữ như thế này!?

- Nàng là thê tử của ta Đông Phương Bạch, còn vị đạo trưởng này hẳn là nàng đã biết.

Ngô Chính hiếm có tình chàng ý thiếp đối với Đông Phương Bạch mở lời giới thiệu, mặc dù không qua làm lễ cũng không muốn phức tạp rườm rà lễ nghi nhưng là vẫn phải cho nàng một cái danh phận chính đáng.

- Tiểu nữ gặp qua đạo trưởng!

Đông Phương Bạch càng là hiếm có nhu thuận lễ nghi, trước nay Ngô Chính luôn chỉ biết thờ ơ cục súc chưa từng trước mặt người khác nghiêm túc gọi nàng là thê tử, lúc bấy giờ nghe được Ngô Chính lời nói để nàng trong lòng nhu tình ấm áp, cảm giác trước giờ hy sinh nhận lại bấy nhiêu cũng đã đủ thỏa mãn.

- Đông Phương cô nương không cần khách khí, trước hết vẫn là vào bên trong lại cùng trò chuyện.

Xung Hư đạo trưởng khiêm tốn đáp lễ, hẳn trước nay vẫn rất khâm phục thương thức Tiểu Diện Huyết Ma, lúc này lại thêm một cái Đông Phương Bạch kỳ nữ đồng hành đề Xung Hư đạo trưởng cảm khái khôn nguôi, có cảm giác thời đại này đã là thuộc về lớp trẻ nào còn thừa chỗ cho những lão già như hắn.

Xong phần lễ nghi Xung Hư đạo trưởng liền mời hai người vào trong đại điện tiếp đãi, rất nhanh mọi người đều đã ngồi vào vị trí của mình, đại điện bên trong đơn sơ bài trí không có rườm rà phức tạp nên cũng không có gì bất tiện.

- Không biết thiếu hiệp lần này ghé thăm bản đạo là có gì chuyện gì cần chỉ giáo!

Xung Hư đạo trưởng khoát tay không nhanh không chậm nói, hấn trong lòng cũng lấp lóe chút ít hy vọng có thể nương nhờ vào Ngô Chính có được biện pháp cứu vãn thanh danh của Võ Đang phái, tuy nhiên trên đời không có ai làm công mà vô điều kiện, hơn nữa vẫn là cần đợi người ta cho một cơ hội mới có thể mở lời.

- Chỉ giáo thì không dám, ta lần này tìm đến đây là muốn trợ giúp đạo trưởng rửa sạch thanh danh.

Ngô Chính không vòng vo dài dòng liền đi thẳng vào vấn đề, tuy nói là trợ giúp nhưng thực ra là nhờ vả mới phải, Ngô Chính trước nay chưa từng cho không ai điều gì.

- Không biết điều kiện của thiếu hiệp là gì?

Xung Hư đạo trưởng cũng là người thông minh lời vừa nói ra liền hiểu được bên trong thâm ý, cơ hội Ngô Chính đã cho nhưng Xung Hư đạo trưởng nếu muốn nắm bắt thì cần phải trả chút ít thù lao a.

- Điều kiện thứ nhất chính là mời đạo trưởng xuất ra lực lượng lớn nhất phối hợp cùng ta toàn bộ quân lực chiến đấu sẽ diễn ra vào ngày mười tám tháng hai Đại Hội Võ Lâm sau khi kết thúc.

Ngô Chính chậm rãi từ tốn nói ra, đây chính là một lời đề nghị muốn Võ Đang phái kết minh cùng nhau, đồng thời cũng là mang tính chất cưỡng ép bên trong, lấy Võ Đang phái tình thế lúc bấy giờ nếu không có biện pháp thì sau ngày mười tám tháng hai không nghi ngờ liền chuẩn bị tâm lý bị diệt vong.

- Ngày mười tám tháng hai sau khi kết thúc Đại Hội Võ Lâm!? Thiếu hiệp đây là ý gì, lẽ nào hôm đó sẽ xảy ra thế lực tranh đấu hay sao?

Xung Hư đạo trưởng kinh nghi gấp gáp hỏi lại, Ngô Chính đây là nói Đại Hội Võ Lâm diễn ra sẽ không suôn sẻ nhưng lần này là Thiếu Lâm tự chủ trì a, một cái thế lực đang ở địa vị đỉnh cao trên giang hồ đồng thời còn có triều đình chống lưng, là ai có đủ lực lượng quấy phá!? Trừ phi... là Thiếu Lâm tự mượn gió bẻ măng tự mình chia rẽ muốn gây ra tranh đấu!?

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thiếu Lâm tự tương kế tựu kế!

Phong Thanh Dương một bên nghe được cũng là sửng sốt không thôi, thông qua Ngô Chính lần trước giải đáp thắc mắc liền có thể biết được Thiếu Lâm tự cấu kết triều đình âm mưu tiêu diệt toàn bộ các thế lực trên giang hồ, nói như vậy có thể nào lần này chỉ là một cái bẫy!? Mượn cơ Đại Hội Võ Lâm lôi kéo các phương nhân sĩ chủ chốt hội tụ trở về sau đó một lưới vây bắt tất cả!?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại càng không có khả năng, nếu Thiếu Lâm tự và triều đình lực lượng có thể cường đại như thế sớm đã ra tay cần gì phải đợi đến lúc bây giờ, hơn nữa lần này là hội tụ lực lượng trung kiên các thế lực trên giang hồ không phải nói vây giết liền có thể vây giết a.

- Lần này bởi vì Nhật Nguyệt thần giáo trời dấy đã phá vỡ phần nào kế hoạch của bọn hắn cho nên mới dùng biện pháp Võ Lâm Đại Hội tuyển chọn minh chủ để phục chúng, nhưng là Nhật Nguyệt thần giáo sẽ để yên sao!? Thử nghĩ lần này các phương quân hùng chi cử một vài đại diện đến Thiếu Lâm tự, có thể nào sẽ thắng được số đông ưu thế!?

Ngô Chính cử chỉ bình thản không nhanh không chậm đáp lời, đúng như hắn nói nếu không có Nhật Nguyệt thần giáo chen ngang thì Thiếu Lâm tự đã nhàn rồi hơn rất nhiều.

Thiếu Lâm tự trước nay nhận được quần hùng hồi thúc nhưng không tỏ ra thái độ là vì sao? Còn không phải là có người chưa phục bọn hắn! Nếu như cứ im lặng không lên tiếng sớm muộn cũng sẽ dẫn đến nội bộ phe phái muốn nương nhờ Thiếu Lâm tự trở nên mâu thuẫn, sau đó tranh đấu diễn ra là điều không thể tránh khỏi, mà đó có lẽ cũng là mục đích của Thiếu Lâm tự chẳng!?

Đương nhiên là không chỉ đơn giản như thế, giống như trước đây Ngô Chính từng suy đoán Thiếu Lâm tự sẽ không dễ dàng bỏ xuống bộ mặt “tĩnh tu không quan tâm thế sự” của mình, cho nên một khi dăm máu tranh đấu nội bộ diễn ra liền có cơ hội để Thiếu Lâm tự mượn cơ ra mặt phục chúng thu về nhân tâm đồng thời thống lĩnh quần hùng, sau đó mọi việc còn lại cũng cực kỳ dễ dàng.

Tuy nhiên lần này thì hay, Nhật Nguyệt thần giáo chen vào một chân thu phục các thế lực có tâm phản đối với Thiếu Lâm tự, nói là thu phục dưới trướng nhưng thật ra là uy hiếp mới đúng, bọn người kia sớm đã vì lợi ích tư bản mà quy phục Nhật Nguyệt thần giáo, một khi chấp nhận quy phục liền phải bị Nhật Nguyệt thần giáo kiểm soát mà thứ có thể kiểm soát bọn hắn còn có thể là cái gì ngoại trừ Tam Thi Nãi Thần Đan!?

Tính mệnh tự thân so với giang hồ võ lâm bị uy hiếp cái nào quan trọng hơn? Đương nhiên bọn hắn sẽ chọn giữ lại tính mệnh của mình bằng cách quay lưng với Thiếu Lâm tự sau đó triệt để quy phục cho Nhật Nguyệt thần giáo.

Mà người trước nay trong Nhật Nguyệt thần giáo phân phối Tam Thi Nãi Thần Đan lại chính là Thánh cô Nhậm Doanh Doanh, hay nói cách khác nếu so về quyền lực cùng nhân tâm hướng về thì Nhậm Doanh Doanh là người có uy tín nhất trong Nhật Nguyệt thần giáo, mà đó cũng là lý do Đông Phương Bạch trước kia không có biện pháp trừ khử Nhậm Doanh Doanh, bởi vì nếu làm vậy nội bộ sớm muộn cũng sẽ nổi loạn mà thôi.

Lần này Ngô Chính giải thoát Nhậm Ngã Hoành mục đích chính là để hắn thay thế Đông Phương Bạch trong vai trò kiểm soát nội bộ quyền lực đồng thời còn là lá cờ, bộ mặt cho Nhật Nguyệt thần giáo đối ngoại, trong khi người thực chất nắm quyền ngoại bộ không chế các thế lực tổ chức lớn nhỏ quy phục Nhật Nguyệt thần giáo thì lại là Nhậm Doanh Doanh người tạo được uy tín trong lòng bọn hắn, mà đó cũng là lý do Ngô Chính chọn cách gián tiếp thông qua Nhậm Doanh Doanh để giải cứu Nhậm Ngã Hoành, cũng là trong vô hình có thể kiểm soát phần nào Nhật Nguyệt thần giáo sẽ không chia rẽ thương về phía hắn gây bất lợi.

Cũng bởi vì Nhật Nguyệt thần giáo bỗng nhiên quật khởi mạnh mẽ đồng thời lúc bây giờ đã không có Ngũ Nhạc kiếm phái, Võ Đang phái cùng với Thiếu Lâm tự lấy lực lượng bộ mặt cùng danh vọng kim chế, hiện nay còn là dưới tay Nhậm Ngã Hoành đã tâm lật trời hoàng thiên chỉ huy dẫn đầu Nhật Nguyệt thần giáo, vô hình chung đã tạo thành uy hiếp không nhỏ đối với Thiếu Lâm tự, nếu còn không có động tác Thiếu Lâm tự chẳng khác nào là tự nhường lại thế cục cho Nhật Nguyệt thần giáo nhất thủ giả thiên, đương nhiên Thiếu Lâm tự sẽ không để chuyện đó xảy ra, mà Đại Hội Võ Lâm chính một biện pháp rất tốt.

- Không thể, nếu Nhật Nguyệt thần giáo huy động toàn bộ lực lượng bao vây lấy Thiếu Lâm tự lần này không nghi ngờ chính là thâm họa diệt vong cho phe phái Thiếu Lâm tự.

Phong Thanh Dương nghiêng ngả một chút liền đã có câu trả lời, tuy nói Thiếu Lâm tự nội tình thâm sâu khó lường nhưng là nếu so về số đông ưu thế Nhật Nguyệt thần giáo trên giang hồ không nghi ngờ là nhân lực đông đảo nhất, chưa kể cục diện hiện nay còn có các thế lực phản đối Thiếu Lâm tự âm thầm quy phục cho Nhật Nguyệt thần giáo trà trộn vào Đại Hội Võ Lâm, một khi bọn hắn muốn có ý đồ xấu liền muốn nội ngoại phối hợp cùng lúc phát động chiến đấu, tin tưởng kẻ chịu thiệt và có nguy cơ diệt vong lớn nhất chính là Thiếu Lâm tự.

- Đùng quên thiên thượng trên đầu chúng ta là ai.

Ngô Chính mỉm cười chậm rãi nói, lại tiếp tục một lần nữa muốn lật lại vấn đề, Ngô Chính có thể ngồi đây mà suy đoán được Nhật Nguyệt thần giáo sẽ không để yên cho Thiếu Lâm tự muốn làm gì thì làm, mà Thiếu Lâm tự thân làm kẻ phát động Đại Hội Võ Lâm có thể nào lại không một chút suy tính!?

- Thiên thượng!? Đức hoàng thượng Minh thái tổ Chu Nguyên Chương!?

Xung Hư đạo trưởng nghe được Ngô Chính nhắc nhở ngay lập tức có phản ứng, thiên hạ này dưới danh nghĩa chính là của triều đình, mà triều đình phụ thuộc dưới trướng của thiên thượng một người không phải là hoàng đế hay sao?

- Lẽ nào là Thiếu Lâm tự muốn tương kế tựu kế!?

- Nguy rồi! Đây chính là “nuốt trọn” trong lời cảnh báo hay sao!?

Xung Hư đạo trưởng, Phong Thanh Dương hai người kinh hãi đồng loạt nói, trước đó lời cảnh báo quả nhiên là không sai, nếu chỉ là Thiếu Lâm tự một thân một mình thì đúng là có nguy cơ diệt vong, nhưng là nếu thêm vào triều đình thì sao!?

Thử nghĩ một khi chiến đấu phát động trên Thiếu Lâm tự, lấy địa hình sườn núi chỉ có một con đường đi lên một khi bao vây không phải là hoàn toàn trừ bỏ nguy cơ có kẻ may mắn tẩu thoát hay sao?

Nếu lúc đó Nhật Nguyệt thần giáo nội ngoại hô ứng phối hợp từ bên trong giết ra bên ngoài, lại từ bên ngoài lại giết vào bên trong thật đúng hoàn hảo kế hoạch, nhưng là ngay sau đó Thiếu Lâm tự càng không sai biệt gây ông đập lưng ông tương tự tổng lực lượng từ bên trong giết ra bên ngoài, từ bên ngoài triều đình lại ủa giết vào bên trong, chỉ nghĩ sơ qua liền biết là ai muốn vây giết ai, là ai mới là kẻ thật sự muốn “nuốt trọn” không để một ai may mắn sống sót!

- Đúng vậy, đó là cơ hội duy nhất để cứu vãn Võ Đang thanh danh đồng thời cũng là giữ Võ Đang phái không bị diệt vong sau khoảng thời gian Đại Hội Võ Lâm diễn ra!

Ngô Chính rất hài lòng biểu hiện của hai người, làm người thông minh trò chuyện với nhau cũng không cần phải giải thích dông dài quá nhiều, tiết kiệm được cho hắn rất nhiều nước bọt.

Võ Đang phái tình trạng lúc bấy giờ đúng là đang vô cùng nguy cấp, một khi Đại Hội Võ Lâm diễn ra Thiếu Lâm tự thanh danh vang dội có công cứu vớt quần hùng trong thiên hạ, xua đuổi tà ma ngoại đạo cùng triều đình cùng lúc vây giết, đến lúc đó thử hỏi có ai không phục Thiếu Lâm tự!?

Chỉ cần Thiếu Lâm tự và triều đình đơn giản hợp diễn một tuồng kịch thật đặc sắc, mượn Nhật Nguyệt thần giáo tiêu diệt đám người cao tăng danh môn chính phái, sau đó lại tương kế tựu kế tiêu diệt Nhật Nguyệt thần giáo toàn bộ lực lượng, đồng thời giữ lại một vài nhân chứng còn “may mắn” sống sót ra về, ngay hôm sau sự kiện động trời như vậy liền trong phút chốc chấp cánh lan truyền khắp nơi, đến lúc đó còn không khiến Thiếu Lâm tự trong mắt đám người giang hồ kia nhanh chóng biến thành thiên lôi, sai đâu là đánh đó!?

Mà kẻ trước kia từng làm kỳ đà cản mũi Thiếu Lâm tự khiến bọn hắn phiền phức không ít đồng thời cũng là nằm yên tại chỗ không có chân để chạy ngoại trừ Võ Đang phái ra thì còn có thể là ai? Đương nhiên lấy nội tình thâm sâu của Võ Đang phái không nghi ngờ chỉ cần một ngày còn tồn tại thì liền là mối uy hiếp tiềm tàng cho Thiếu Lâm tự không thể bỏ qua.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Thanh Xung đạo trưởng quyết đoán!

Đến lúc đó Võ Đang phái sẽ khó tránh khỏi phải diệt vong, nói bước Võ Đang phái ngay sau đó liền là đến Ngũ Nhạc kiếm phái tro tàn còn sót lại từng được Tiểu Diện Ma Đầu bỏ qua mà không giết, Hành Sơn kiếm phái sớm muộn liền theo chân Võ Đang kiếm phái biến mất trong lịch sử, đồng thời Phong Thanh Dương có khả năng uy hiếp bọn hắn cũng khó tránh khỏi bị truy sát, tiếp đến chính là lần lượt tiêu diệt từng cái một các thế lực tổ chức có tiềm năng trở thành hiểm họa sau này, mà lý do để làm những chuyện đó vô cùng đơn giản chỉ cần gắn ghép cái tên “cầu kết Tiểu Diện Ma Đầu” lên đầu đám người kia liền có thể.

Lúc bấy giờ toàn bộ giang hồ còn không phải là muốn nằm sấp ra cho Thiếu Lâm tự muốn đè đầu cưỡi cổ, muốn đánh người nào liền đánh!?

- Tiểu hữu, như vậy quá nguy hiểm, lực lượng triều đình cùng Thiếu Lâm tự nội ngoại đối ứng không phải chỉ là nguoi và Võ Đang phái có thể chống lại, tuy nói có Nhật Nguyệt thần giáo làm kẻ tiên phong suy yếu phần nào bọn hắn, nhưng là nếu thất bại không nghi ngờ các nguoi sẽ...

Phong Thanh Dương lo lắng lên tiếng nhắc nhở, hắn đã từng tìm đến Đạo Giang thôn để tìm Lệnh Hồ Xung cũng là kiến thức qua được quân chủ lực của Ngô Chính cường đại, nhưng là Ngô Chính bản thân chính là mấu chốt có khả năng cứu vãn tình thế sắp tới, nếu lần này Ngô Chính thất bại như vậy còn có ai có thể chống lại triều đình cùng Thiếu Lâm tự cầu kết với nhau!?

- Không, lần này đã là cơ hội tốt nhất, nếu bỏ qua liền không có lần sau!

Xung Hư đạo trưởng thì ngược lại tỏ ra thái độ kiên quyết vô cùng, Xung Hư đạo trưởng gánh trên đôi vai chính là trách nhiệm giữ vững Võ Đang phái không suy tàn biến mất, lần này phải nói đã là cơ hội tốt nhất để hắn có thể tận dụng, bằng không đợi nước đến chân muốn nhảy cũng không thể nhảy a.

- Ài, nếu đã kiên quyết như vậy lão mô cũng muốn giúp một tay, Hoa Sơn kiếm phái tuy là bị tiểu tử nguoi đánh đến tàn nhưng là thêm một người lại thêm một phần sức lực a.

Phong Thanh Dương bắt đầu dĩ thử dài than ngắn nhưng là sự việc đã quá mức nghiêm trọng lúc này không thể không quyết đoán, tuy nói Hoa Sơn kiếm phái không bao nhiêu lực lượng nhưng là nếu không tham gia lần này sớm muộn cũng bị kéo vào vùng lầy mà diệt vong, chỉ bằng cứ đánh cược một phen.

- Chỉ cần Phong Thanh Dương tiền bối có mặt là đủ, không phải ta chê tốt tìm xấu, nhưng là Hoa Sơn kiếm phái không phải hiện tại do Ninh Trung Tắc phụ nhân chủ trì sao!? Liên quan đến môn phái tồn vong ta không nghĩ Ninh Trung Tắc phụ nhân sẽ quyết đoán như tiền bối nguyện ý giúp đỡ, hơn nữa ta còn là kẻ thù không đội trời chung của nàng a, vẫn là không nên làm khó phụ nhân thì hơn.

Ngô Chính không nhanh không chậm nói ra lời hay ý đẹp, nhưng thực chất Hoa Sơn kiếm phái suy tàn quá mức, một đám người nhĩ lưu tam lưu có thể giúp được gì sao!? Hơn nữa Ninh Trung Tắc cũng lưu lại hình tượng rất tốt trong lòng Ngô Chính để hấn trong tâm rất kính trọng.

Phải nói trong “Tiểu Ngao Giang Hồ” thế giới nữ hiệp khiến Ngô Chính kính trọng nhất chính là Ninh Trung Tắc, nàng là nữ lưu nhưng không yếu đuối nhu nhược, ngược lại tính cách ngay thẳng chính trực, mạnh mẽ cứng rắn, đồng thời còn là người trọng tín nghĩa, nhân từ hiền hòa đối với tất cả mọi người miễn không phải là cái gì đó ác ôn ác bá, Ninh Trung Tắc không nghĩ ngờ chính là một cái hình mẫu định nghĩa chân chính về hai chữ “hiệp” cao thượng tốt đẹp trong lòng Ngô Chính, cũng là vì như vậy Ngô Chính rất không muốn làm khó nàng đồng thời cũng không hy vọng Ninh Trung Tắc có mặt ở Thiếu Lâm tự để nộp mạng.

Tuy nói là Ngô Chính có mặt bên trong thế giới võ hiệp nhưng là có mấy ai xứng đáng với chữ “hiệp” đây!? Trước kia khi nói về “hiệp” thì Quách Tĩnh là một ví dụ điển hình nhất, được người đời lấy hấn làm ví dụ để định nghĩa về “hiệp”, nhưng đó là bởi vì Quách Tĩnh may mắn gặp được Hoàng Dung một cái trí tuệ siêu việt thời đại phò tá mới có được thành tựu để người đời vinh danh, nhưng thực tế mà nói những người mang trên mình xứng đáng với chữ “hiệp” kèm theo đều là những người có số phận bi thảm, bởi vì thế giới này chân lý không phải là đạo lý mà là thực lực và thực dụng đi cùng lợi ích, thương tiếc thay không phải là ai cũng có thể may mắn như Quách Tĩnh được, Ninh Trung Tắc chính một ví dụ khác cho thực tế tàn khốc không tha cho bất cứ ai.

- Nếu đã như vậy liền theo ý tiểu hữu là được.

Phong Thanh Dương nghe xong cũng rất đồng tình với Ngô Chính, một cái Hoa Sơn kiếm phái hữu danh vô thực ngoại trừ Phong Thanh Dương và Ninh Trung Tắc ra còn lại đều là một đám người hỷ mũi chưa sạch, có thể giúp ích được gì cơ chứ.

- Nếu đã quyết định xong, như vậy ta lại nói điều kiện thứ hai, này cũng không hấn là điều kiện, có thể xem như là thỉnh cầu của ta đối với Xung Hư đạo trưởng.

Chính sự đã an bài thỏa đáng Ngô Chính liền không chần chờ muốn giải quyết chuyện riêng tư cấp bách lúc bấy giờ.

- Thiếu hiệp cứ nói, chỉ cần trong tầm khả năng bản đạo tất nhiên sẽ không chối từ!

Xung Hư đạo trưởng ôn hòa không nhanh không chậm nói, dù sao Ngô Chính đã đồng ý sẽ giúp đỡ Võ Đang phái giải quyết tồn vong nguy cơ, đừng nói là một cái thỉnh cầu, cho dù là mười cái cũng có thể chấp nhận được, đương nhiên điều kiện tiên quyết vẫn là phải trong tầm khả năng.

Phong Thanh Dương một bên nghe được liền có cho mình suy đoán, phải chăng Ngô Chính là lại bức bối ngựa tay ngựa chân giống như lần trước muốn tìm Xung Hư đạo trưởng “phát tiết”!? Bằng không cũng không cần phải dùng hai chữ “thỉnh cầu” để thay thế cho điều kiện a, nhưng nếu là như vậy trận này thật rất đáng xem, phải biết Xung Hư đạo trưởng gần đây đột phá hiện tại đã là tuyệt đỉnh tu vi hậu kỳ, hơn nữa lấy Võ Đang phái tuyệt kỹ mỗi môn võ học đều là đỉnh phong hàng thứ, chiến lực của hấn cũng không bị tuổi tác suy giảm như Phong Thanh Dương, tuyệt đối có thể thỏa mãn cho Ngô Chính giải đúng chỗ ngựa.

- Đạo trưởng không biết còn nhớ lần trước Nhật Nguyệt thần giáo giao trả cho Võ Đang phái Võ Đang Thần Công?

Ngô Chính thần nhiên cười nói, hấn là đang muốn lật bài ngựa tạo thành một cái lý do chính đáng cho Xung Hư đạo trưởng, hiện nay tình thế bất trắc không bao lâu nữa đã đến ngày Võ Lâm Đại Hội diễn ra, nếu Ngô Chính cứ đơn giản như vậy khiêu chiến khó nói Xung Hư đạo trưởng sẽ lại lấy lý do đường sức cho trận chiến sắp tới mà chối từ hoặc là hẹn dịp khác, ngược lại Ngô Chính không có quá nhiều thời gian để lãng phí, bây giờ không mạnh lên có thể sau này sẽ không còn cơ hội để mạnh lên nữa.

- Bản đạo tất nhiên là không quên, nhưng làm sao thiếu hiệp có thể biết được chuyện này? Có lẽ nào là... có liên quan đến thiếu hiệp!?

Xung Hư đạo trưởng kinh nghi đáp lời tựa hồ đã nghĩ thấu điều gì, Nhật Nguyệt thần giáo trong một khoảng thời gian trước đây nội bộ hỗn loạn tranh chấp lẫn nhau quá mức bất thường, trước đó còn lại giúp Võ Đang phái thanh lọc phần đồ đồng thời giao trả Võ Đang Thần Công thư tịch, hiện tại Ngô Chính lại nhắc đến sự việc đó có thể nào là do một tay hấn từ trong bóng tối sắp đặt!? Nhưng nếu như vậy thì mục đích của Ngô Chính là gì? Là muốn Võ Đang tranh đấu với Thiếu Lâm tự dẫn đến cục diện ngày hôm nay sao!? Nếu thật như vậy thì tâm cơ của hấn cũng quá khủng khiếp đi, Võ Đang phái phải chăng là bị Ngô Chính biến thành con cờ bên bàn cờ của mình rồi!?

- Đúng là do ta làm, nhưng đạo trưởng không cần lo lắng, ta làm vậy bởi vì không quen nhìn Thiếu Lâm tự giả nhân giả nghĩa mà thôi, hơn nữa ta cũng rất muốn kiến thức chân chính Võ Đang phái tuyệt học là như thế nào, cho nên lần này mạo muội đến đây muốn cùng đạo trưởng thỉnh giáo một phen.

Ngô Chính bình thần từ tốn thanh minh cho mình, tuy nói là muốn lật bài ngựa nhưng cũng không thể lật cả tâm tư cho người khác nhìn a, tất nhiên là chỉ lật theo chiều hướng tích cực tốt đẹp mà thôi, nếu là để Xung Hư đạo trưởng biết được Ngô Chính có ý hố Võ Đang phái một phen khó tránh Xung Hư đạo trưởng tiếp tới sẽ cố kỵ đề phòng hấn, gây cản trở rất không tốt cho kế hoạch đã đề ra.

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Ngô Chính chiến Xung Hư đạo trưởng (Thượng)

- Ài, thứ cho bản đạo tuổi tác cao suy nghĩ cũng quá nhiều, kể ra phải nói là ta nợ thiếu hiệp một ân tình mới đúng, chưa tính đến việc giúp ta thanh lọc nộ bộ phần đồ ẩn tàng bên trong, chỉ việc đem trả lại thư tịch võ công cũng đủ để ta sau khi xuống suối vàng sẽ không phải hổ thẹn với Võ Đang phái các vị liệt tổ liệt tông.

Xung Hư đạo trưởng làm động tác chấp tay hướng về Ngô Chính cảm tạ, đồng thời cảm khái bản thân ngồi trên chức vị chương môn quá lâu dần dà đến cả những người giúp đỡ mình cũng muốn cần mặt đề phòng, tuy nói Ngô Chính là gián tiếp khiến Võ Đang phái đến tình trạng nguy cấp lúc bấy giờ, nhưng nếu không như vậy để Xung Hư đạo trưởng nhìn ra thực hư kịp thời tìm biện pháp ứng phó nói không chừng Võ Đang phái bị diệt vong như thế nào còn không biết lý do chân thực a.

- Là ta tự tung tự tác mới đúng, nhưng là không biết đạo trưởng có thể toại nguyện cho ta hay không?

Ngô Chính chấp tay trả lễ đồng thời lại nhắc lại thỉnh cầu trước đó, hẳn đến đây chân chính là muốn kiến thức Võ Đang phái tuyệt học uy lực, bằng không cũng đã không chọn cách trực tiếp xuất hiện ở đây.

- Thiếu hiệp quá lời, bản đạo cũng rất muốn được thỉnh giáo thiếu hiệp cao chiêu a.

Xung Hư đạo trưởng cũng không keo kiệt liền đồng ý thành toàn cho Ngô Chính, trước đó cũng đã nghe qua Ngô Chính không lâu trước đây đã từng đánh bại Phong Thanh Dương tiền bối, để Xung Hư đạo trưởng trong lòng cũng tâm đắc khen ngợi không thôi, nếu không phải là mang trên mình quá nhiều trách nhiệm, làm một người đã đứng trên đỉnh phong cô độc đương nhiên là rất mong muốn có cho mình một hảo đối thủ để so tài.

- Hào, hào, hào! Hôm nay lão mô ta lại được mở rộng tầm mắt một phen.

Phong Thanh Dương một bên nghe được liền “hào” liên tiếp ba lần tỏ ra rất hào hứng làm người đứng xem, trước đó lĩnh giáo qua Ngô Chính lợi hại để Phong Thanh Dương trong tâm rất khâm phục tuổi trẻ tài cao, lúc bấy giờ lại được xem Xung Hư đạo trưởng sau khi tu vi đại thành thi triển Võ Đang tuyệt học đầy đủ uy lực, như thế nào có thể không cao hứng.

Dứt lời nói, Xung Hư đạo trưởng liền mang Ngô Chính, Đông Phương Bạch, Phong Thanh Dương đám người đi tới võ đường, tại nơi này có một sân trống rất rộng lớn thường ngày để Võ Đang phái đệ tử đối chiêu lẫn nhau, lúc bấy giờ lại thành võ đài cho Ngô Chính, Xung Hư đạo trưởng hai người.

Lần này luận bàn cùng Ngô Chính không nghi ngờ chính là đỉnh cao chiến đấu, đương nhiên Xung Hư đạo trưởng sẽ không bỏ qua cơ hội cho đám đệ tử trong môn phái được mở mang kiến thức của mình, ngay sau đó liền kêu gọi đồng đạo các đạo sĩ đến vây quanh đến chứng kiến chương môn giao đấu cùng người ngoài.

- Người thanh niên kia luận bàn cùng chương môn là ai? Có thể lợi hại hay không?

- Đừng nói vậy, có thể để chương môn triệu tập chúng ta đến mở mang tầm mắt chắc chắn là rất lợi hại, không thể nhìn bề ngoài mà đoán biết a.

- Cũng đúng, ta không nhìn thấu được tu vi của hắn, có cảm giác rất tầm thường lại rất thâm sâu a.

- Cái này gọi là phản phác quy chân, người không thấy chương môn bề ngoài cũng rất tầm thường sao?

...

Rất nhanh đám người đạo sĩ bên trong Võ Đang phái đã tập trung đông đủ bao thành một vòng tròn rộng lớn bàn tán xôn xao, phía trung tâm sân luyện võ Ngô Chính và Xung Hư đạo trưởng vẫn chưa động thủ lăng lạng đứng nhìn nhau, tựa hồ là đang chờ đợi người ra tay trước.

- Tiểu cô nương, người đoán là Xung Hư đạo trưởng hay là tiểu tử kia sẽ thắng?

Phong Thanh Dương đứng cùng Đông Phương Bạch lẫn lộn bên trong đám người đạo sĩ lúc này hứng thú mở miệng nói.

- Ngô Chính thắng!

Đông Phương Bạch nhàn nhạt ngắn gọn trả lời, hai mắt vẫn tập trung vào thân ảnh Ngô Chính phía trước đối diện cùng Xung Hư đạo trưởng, nàng tựa

hồ là rất không hứng thú trò chuyện.

- Liên chắc chắn như vậy sao? Xung Hư đạo trưởng kế thừa Võ Đang phái tinh hoa không phải là tầm thường a.

Phong Thanh Dương có chút dờ khóc dờ cười nói, nói thắng liền là thắng sao? trả lời đơn giản như vậy không giải thích cho lão già hần chút nào?

- Hần trước nay chưa từng thua, đương nhiên là sẽ thắng!

Đồng Phuong Bạch không để ý Phong Thanh Dương sắc mặt vẫn cứ đơn giản đạo lý trả lời, Ngô Chính trước nay chưa từng thua ai tất nhiên lần này cũng sẽ như thế! Chỉ ít là Đồng Phuong Bạch tin tưởng như vậy.

- Ha ha, người nói thật hay.

Phong Thanh Dương cười to không biết phải nói gì, hần là quên mất Đồng Phuong Bạch là đệ tử của Ngô Chính sao? Xuất giá tòng phu đương nhiên là tin tưởng Ngô Chính sẽ thắng, Phong Thanh Dương hỏi cũng thật có chút dư thừa.

Phía trung tâm sân luyện võ, Ngô Chính cùng Xung Hư đạo trưởng vẫn cứ như thế thật lâu không chịu động thủ, thực ra cả hai đều đang thăm dò kiêng kỵ lẫn nhau chỉ cần người nào hơi nhúc nhích một ngón tay chiến đấu sẽ ngay lập tức bắt đầu.

Xung Hư đạo trưởng trước đó cũng nghe qua tình hình chiến đấu của Ngô Chính với Phong Thanh Dương lúc đó, hần càng thêm quan sát chú ý Ngô Chính không một chút rời mắt để Ngô Chính có cơ hội bày ra bố cục tác chiến nghiêng về phía mình, tuy nói Võ Đang phái tuyệt học mạnh nhất chính là phòng thủ phản đòn không sợ Ngô Chính bày hạ cục diện, nhưng là cần tắc vô ấy nấy không thể không đề phòng.

Ngô Chính ngược lại mười phần ung dung đáng vẻ nhìn qua tướng chừng như hần chỉ là người đang quan sát chiến đấu chứ không phải là một người trong cuộc tự mình động thủ.

Nhưng ngay lúc này Ngô Chính chung quanh không khí tựa hồ ngưng trọng đứng yên, khí thế toàn thân bộc phát không giống như thường ngày có tính khoa trương đả kích, thật giống như là đang nội liễm tích súc đợi phát.

Xung Hư đạo trưởng thấy vậy cũng không chần chừ bày tư thế nghênh chiến, hai tay động tác chậm rãi không nhanh di chuyển theo quỹ tích số tám la tinh, lúc bấy giờ chỉ thấy che chắn phía trước Xung Hư đạo trưởng xuất hiện một cái thái cực đồ án huyền ảo chuyển động, tuy nhiên có thể thấy được đây chính là dấu hiệu của Thái Cực Quyền một trong hai môn tuyệt học trấn phái làm nên tên tuổi của Võ Đang được thi triển ở mức độ lĩnh ngộ cực cao, uy lực của nó là không thể nghi ngờ.

Đương lúc mọi người mê mẩn nhìn lấy thái cực đồ huyền ảo chuyển động, bỗng nhiên Ngô Chính từ lúc nào đã xuất hiện rút ngắn khoảng cách với Xung Hư đạo trưởng giờ lên quyền đầu muốn bắt đầu trận chiến.

- Tiểu tử này!? Đánh kiểu gì đây?

Phong Thanh Dương trông thấy Ngô Chính lỗ mắng tấn công không khỏi kinh nghi, lấy Phong Thanh Dương hiểu biết về Thái Cực Quyền môn võ học này, chọn cách tấn công như Ngô Chính chính là biện pháp ngu ngốc nhất.

Phải biết Thái Cực Quyền pháp lấy nhu chế cương, lấy tĩnh chế động, lấy tứ lạng bạt ngàn cân, nếu bị lâm vào thái cực đồ án xoay vòng tất nhiên sẽ bị mất gốc lực đoạn, tiếp đến kết cục chính là vô phương thoát ra khỏi trường quyền chậm rãi uyển chuyển của Xung Hư đạo trưởng.

Đúng như Phong Thanh Dương nói lúc bấy giờ Ngô Chính quyền cước loạn đã không có lấy một thức chiêu hoàn toàn bị cuốn theo nhịp thở của Xung Hư đạo trưởng.

Hoành Không Na Di!

Tuy nhiên Phong Thanh Dương quên mất Hoành Không Na Di của Ngô Chính sao!? Lúc bấy giờ chỉ thấy Ngô Chính trong phút chốc tựa hồ biến mất trước mặt Xung Hư đạo trưởng.

Thê Vân Tung!

Xung Hư đạo trưởng cũng liền kịp phản ứng phóng người lên trên không trung hòng thoát khỏi đợt tấn công sắp đến của Ngô Chính.

Ầm!

Tại vị trí dưới mặt đất vị trí của Xung Hư đạo trưởng lúc này đất cát tung tóe mờ mịt, quả nhiên là Vi Đà Chưởng của Ngô Chính thi triển không trúng mục tiêu.

Nhưng đúng lúc này từ trong khói bụi mờ mịt nhanh chóng tan đi, chỉ thấy một đạo chưởng ấn đánh lên không trung nhắm vào Xung Hư đạo trưởng thân ảnh.

Võ Đang Miên Chưởng!

Xung Hư đạo trưởng đối diện cương mãnh bá đạo chưởng pháp liền dùng Võ Đang Miên Chưởng nhu hòa hóa giải, đồng thời trước đó nghe qua tình

hình chiến đấu của Ngô Chính với Phong Thanh Dương liền biết Vi Đà Chương của Ngô Chính thường chỉ dùng để bắt đầu bầy hạ không phải là chủ lực tiến công cho nên càng đề phòng không muốn đối binh.

Chương kinh cương nhu đối ứng hóa giải lẫn nhau tan ra, Ngô Chính thân thể phóng xuyên qua xung lực tồn đọng giữa không trung tiếp cận lấy Xung Hư đạo trưởng.

Xung Hư đạo trưởng cùng Ngô Chính lần này lại tiếp tục quyền giao quyền, nhưng không giống như trước đó Ngô Chính bị rơi vào hạ phong, lúc bấy giờ hoàn toàn là so đấu thân thủ ngoại công không có không gian để triển khai tuyệt kỹ.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngô Chính chiến Xung Hư đạo trưởng (Trung)

Bình bình bình bình bình bình...

Quyền đối quyền, cước đá cước hỗn loạn chiến đấu rất không giống với cao thủ đối chiến thường thấy, đây hoàn toàn là một cuộc ẩu đả xem tay ai cứng, thân thủ ai nhanh hơn mà thôi.

Giữa không trung hai thân ảnh hai người giao nhau lúc thì tiến khi thì lùi, nhưng chẳng được bao lâu Ngô Chính tiếp tục bị cuốn theo nhịp thở của Xung Hư đạo trưởng lại tiếp tục rơi vào hạ phong bị dẫn dắt rối loạn quyền cước.

Hoành Không Na Di!

Ngô Chính lại dùng biện pháp vẫn tương tự với trước đó cách đây không lâu, thân hình chớp mắt lui nhanh ra một khoảng cách, đồng thời trên tay hóa chỉ thành kiếm súc thể đợi phát.

- Tiểu Diện Hiệp quả nhiên rất không hổ danh, đã là lần thứ hai bản đạo để người thoát khỏi!

Xung Hư đạo trưởng lúc này cảm khái khôn nguôi nhìn về phía thân ảnh thanh niên trước mắt, đây là một cái mười chín hai mươi tuổi đây ư!? Hoàn toàn là một con cáo già đội lốt a.

Thái Cực Quyền chính là ổn định điều hòa nhịp thở kết hợp trường quyền uyển chuyển xoay vòng theo thái cực đồ mà lấy nhu chế cương, mượn lực trả lực, cuốn người khác vào quỹ đạo của chính mình, như vậy mới nói có thể lấy tứ lạng bạt ngàn cân.

Tuy nhiên Ngô Chính quá mức xảo quyết từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ đều không quan tâm đến Xung Hư đạo trưởng đang múa mấy cái gì, hoàn toàn là ẩu đả loạn quyền không dùng đến một chút chiêu thức, đồng thời mỗi khi sơ ý bị Xung Hư đạo trưởng nắm bắt vào quỹ đạo ngay lập tức lại có biện pháp kéo giãn khoảng cách không để bị cuốn theo lún sâu vào trong, phải nói Ngô Chính chính một trong những đối thủ khó đánh nhất của Xung Hư đạo trưởng, nếu cứ như vậy muốn kết thúc cuộc chiến này liền muốn dùng lực lượng so nhau lực lượng, không thể lại tiếp tục duy trì Thái Cực Quyền triển khai ưu thế.

- Hào thủ đoạn, quả nhiên là vượt ngoài sức tưởng tượng!

Phong Thanh Dương từ đầu đến giờ tỉ mỉ quan sát đương nhiên có thể nhìn ra Ngô Chính không chỉ đơn giản là múa loạn như vậy, nếu đặt Phong Thanh Dương vào vị trí của Ngô Chính để so đấu với Xung Hư đạo trưởng, thì trận chiến đó sẽ là Độc Cô Cửu Kiếm đánh với Thái Cực Quyền, nhưng hiện tại trước mắt thì khác, đây là Ngô Chính đang chiến đấu với Xung Hư đạo trưởng, là cao thủ so cao thủ, không phải chỉ đơn thuần là tuyệt kỹ đối tuyệt kỹ.

- Đạo trưởng cẩn thận, lần này xin mời tiếp kiếm!

Ngô Chính đối diện Xung Hư đạo trưởng kéo giãn một khoảng cách xa lúc này lớn tiếng nói, đồng thời hai tay súc thể đã ẩn hiện lục đạo kiếm khí có hình thái tính chất khác biệt với nhau, lần trước đối chiến cùng Phong Thanh Dương chỉ là rập khuôn Lục Mạch Thần Kiếm, lần này nhưng là hoàn toàn không thể so sánh, Ngô Chính là đang muốn phát huy Lục Mạch Thần Kiếm toàn bộ uy lực.

Thương Dương Kiếm! Trung Xung Kiếm!

Ngô Chính động tác tiến công, tức khắc hai đạo kiếm khí từ ngón trở tay phải và ngón cái tay phải hỗ trợ cho nhau tạo thành một đạo kiếm khí phóng tới nhắm đến mục tiêu là Xung Hư đạo trưởng.

Thái Cực Quyền!

Xung Hư đạo trưởng cũng không chậm trễ dùng Thái Cực Quyền đối ứng kiếm khí đánh tới, kiếm khí chạm tới thái cực đồ án không ngoài dự đoán nhanh chóng cuốn theo quỹ đạo tựa hồ đã muốn hóa giải tan biến.

Thiếu Thương Kiếm!

Chưa hết ở đó, Ngô Chính trên tay trái mấu chỉ vạch ngang một đạo kiếm khí trông như tầm thường nhưng ẩn chứa lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, đây chính là một trong những đạo kiếm khí có sức sát thương cao nhất bên trong Lạc Mạch Thần Kiếm.

Àm..

Lúc bấy giờ đối bình lấy Thiếu Thương Kiếm chỉ thấy thái cực đồ án cùng với kiếm khí đồng loạt vỡ vụn như tan biến trong hư không, đồng thời Thương Dương Kiếm trước đó vẫn còn tồn tại chưa bị triệt tiêu lúc này đang quấn lấy Xung Hư đạo trưởng.

Trung Xung Kiếm một đạo kiếm khí hỗ trợ đánh ra mục đích chính là để giữ cho Thương Dương Kiếm không bị Thái Cực Quyền của Xung Hư đạo trưởng triệt tiêu, hiệu quả vẫn rất không ngoài ý muốn của Ngô Chính.

Thương Dương Kiếm bản chất vô cùng sắc bén cùng linh hoạt khiến Xung Hư đạo trưởng chật vật không ít, trên người trường bào đã có vài vết chém tuy nhiên không thể động chạm vào da thịt, nhưng rất nhanh sau đó Thái Cực Quyền trong tay Xung Hư đạo trưởng liền muốn tiếp tục triển khai, cả người Xung Hư đạo trưởng ngã nghiêng xoay tròn tựa hồ đã nắm bắt được quỹ đạo của Thương Dương Kiếm hoàn toàn không để kiếm khí chạm đến được y phục của mình.

Thiếu Trạch Kiếm!

Ngô Chính đương nhiên sẽ không để Xung Hư đạo trưởng toại nguyện, một đạo kiếm khí độc hiểm bậc nhất bên trong Lạc Mạch Thần Kiếm đánh ra lại nhắm về phía Xung Hư đạo trưởng.

- Không tốt, cẩn thận đạo kiếm khí kia!!

Phong Thanh Dương trông thấy Thiếu Trạch Kiếm xuất hiện liền hoảng hốt lớn tiếng nhắc nhở Xung Hư đạo trưởng, đồng thời trong lòng cũng vô cùng bất an, đây chỉ là luận bàn sao lại muốn đánh ra âm hiểm như thể kiếm khí ám toán!? Đây tựa hồ chỉ là muốn trọng thương Xung Hư đạo trưởng sao!? Hoàn toàn là muốn sinh tử chiến a.

Xung Hư đạo trưởng từ khắc đầu tiên cho đến lúc này đều không dám rời mắt khỏi Ngô Chính thân ảnh cho nên không cần Phong Thanh Dương nhắc nhở cũng đã có động tác trước đó.

Chấn Sơn Chương!

Xung Hư đạo trưởng một bên cố gắng kiểm soát Thương Dương Kiếm bám lấy, một bên đồng thời thi triển Chấn Sơn Chương, chương pháp lấy tấn công cương mãnh làm ưu thế, cũng là lần đầu tiên Xung Hư đạo trưởng bị ép phải thi triển môn chương pháp này sau khi luyện thành Thái Cực Quyền.

Àm..

Chấn Sơn Chương va chạm Thiếu Trạch Kiếm liền triệt để đánh tan kiếm khí, đồng thời vẫn còn dư lực nhắm đến Ngô Chính.

Thiếu Trạch Kiếm chỉ là thiên về âm độc quả nhiên lấy biện pháp cứng rắn dùng lực lượng mạnh mẽ đánh tan nó liền được, tuy nhiên nếu để kiếm khí tiếp cận hậu quả chính là không thể lường trước.

Loa Toàn Cử Ảnh!

Ngô Chính chớp mắt đã phóng lên không trung mấy trượng độ cao tránh thoát khỏi Chấn Sơn Chương dư lực, đồng thời chín đạo huyền ảnh hiện ra che lấp lấy chân thân của hắn.

Thiếu Dương Kiếm!

Từ phía chín cái huyền ảnh ẩn hiện bỗng nhiên Thiếu Dương Kiếm vạch ra cắt ngang hư không tiếp cận lấy Xung Hư đạo trưởng.

Xung Hư đạo trưởng trở nên hoảng hốt muốn nhanh chóng ly khai tránh né nhưng là đang bị Thương Dương Kiếm linh hoạt bám lấy không có thời gian nhàn rỗi để triển khai Thê Vân Tung, bị ép vào đường cùng Xung Hư đạo trưởng liền dùng lực đối lực phá vỡ cục diện bất lợi.

Thái Cực Thần Công!

Xung Hư đạo trưởng phóng thích cường đại nội lực ra bên ngoài tựa như muốn phá vỡ hư không khiến không khí đang tĩnh lặng lúc bấy giờ như là uốn lượn trông thấy, nội lực đơn thuần mạnh mẽ xung kích ngay tức khắc đã triệt tiêu Thương Dương Kiếm bấy lâu bám dai như đĩa, đồng thời đối bình cùng Thiếu Dương Kiếm.

Àm..

Động tĩnh to lớn chói tai vang ra toàn trường đồng thời kèm theo đất đá chung quanh văng lên tung tóe mờ mịt, khiến mọi người ai nấy đều phải dùng nội lực che lại toàn thân tránh đề đất đá bắn trúng.

Bình bình bình bình bình...

Lúc bấy giờ bụi bặm chưa kịp xua đi từ trong mờ mịt lại tiếp tục phát ra động tĩnh giao đấu, cho khi mọi người nhìn rõ chỉ thấy Ngô Chính cùng Xung Hư đạo trưởng giống hệt như lúc trước tiếp tục loạn quyền giao đấu.

Tuy nhiên lúc bấy giờ tình hình lại trở nên khác biệt Xung Hư đạo trưởng đã không còn chiếm lấy thượng phong ưu thế như lúc trước, mà lần này nhường lại cho Ngô Chính làm người nắm lấy tiên cơ.

Nhưng không chỉ đơn giản như thế, càng để mọi người kỳ lạ chính là Ngô Chính toàn thân có chút toi tả, khóe miệng đã có một tia máu lẫn xuống nhưng sắc mặt không giống như là đang khổ chiến khó khăn, ngược lại có vẻ là... đang cười!?

- Thiếu hiệp, chỉ là luận bàn mà thôi hay là cùng nhau dừng lại đi thôi?

Xung Hư đạo trưởng tình thế lúc này chỉ có thể phòng thủ hóa giải loạn quyền của Ngô Chính tranh thủ thời gian lớn tiếng nói.

- Ha ha, không phân ra thắng bại rất không có ý nghĩa.

Ngô Chính càng đánh càng hung hăng không có vẻ gì là mệt mỏi đồng thời cười to lớn tiếng đáp lời, nhưng là trên người hắn từ sắc trường bào càng lúc càng tả tơi thật không giống như là người đang chiếm lấy ưu thế.

Tuy nhiên lời nói không ảnh hưởng đến chiến đấu vẫn đang diễn ra, Xung Hư đạo trưởng chặt vật thu mình phòng thủ trên người không hề có dấu vết bị trúng đòn, một người thì điên cuồng hung hăng công kích thế nhưng trên người lại càng thêm nhiều đạo vết thương, trông qua tràng cảnh thật kỳ lạ khó hiểu.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ngô Chính chiến Xung Hư đạo trưởng (Hạ)

- Tiền bối xin chỉ giáo cho văn bối ngu muội không biết, vị kia thanh niên cùng chương môn tình cảnh chiến đấu tại sao có chút... ngược đời a!?

Một tên đạo sĩ đứng kế Phong Thanh Dương bên ngoài vòng chiến quan sát cảm thấy cực kỳ khó hiểu, lúc này chấp tay quay sang Phong Thanh Dương dò hỏi.

- Ngược đời!? Ha ha... nói cũng đúng, kẻ bị tổn thương lại giống như toàn vẹn, kẻ không toàn vẹn ngược lại không tổn thương a.

Nghe tên đạo sĩ nghi vấn Phong Thanh Dương bỗng nhiên thất thần một khắc sau đó lại cười thật to đáp lời.

- A, tiền bối ý nói chương môn mới là người bị trọng thương!?

Một tên đạo sĩ khác cũng sốt hỏi lại, trông tình cảnh Ngô Chính bề ngoài chặt vật như vậy lẽ nào lại không một chút tổn thương!?

- Không sai, Xung Hư đạo trưởng mặc dù trông có vẻ phòng thủ vững chắc nhưng thật ra nếu cứ tiếp tục như thế sớm muộn cũng sẽ thua cuộc.

Phong Thanh Dương như có thâm ý cười nói, những tên đạo sĩ này cảnh giới chưa tới không thể thấy rõ thực hư bên trong, nhưng là lấy Phong Thanh Dương ánh mắt còn có Đông Phương Bạch đứng kế đó đều có thể nhìn thấy Xung Hư đạo trưởng là sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nhìn từ bên ngoài Ngô Chính là chiếm thượng phong đó là sự thật, nhưng Ngô Chính đang chặt vật càng đánh càng chịu tổn thương đó là sai lầm.

Nếu nhìn thật kỹ càng thì lúc bấy giờ thân ảnh Ngô Chính thực ra đang có lấy chín cái huyền ảnh chồng chất lên nhau, chỉ cần Xung Hư đạo trưởng rời mắt một khắc Ngô Chính chân thân có thể Hoàn Không Na Di liên biến mất khỏi tầm mắt của Xung Hư đạo trưởng không còn dấu vết.

Đồng thời trên tay Ngô Chính mẫu chỉ và tả hữu tiểu tử ẩn hiện hai đạo kiếm khí, ngón cái tay trái chính là Thiếu Thương Kiếm uy lực mạnh mẽ bậc nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm có thể một khắc cùng nhau triệt tiêu với Thái Cực Quyền của Xung Hư đạo trưởng, ngón út tay phải chính là Thiếu Xung

Kiểm quý dị biến hóa bậc nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm có thể ngay sau đó đã thương thậm chí lấy mạng Xung Hư đạo trưởng nếu như Ngô Chính muốn.

Hiện tại Xung Hư đạo trưởng chính là đang dùng nội lực áp chế không để Ngô Chính có thời gian thi triển kinh công hoặc võ kỹ, đồng thời cũng phòng hộ tiếp nhận ngoại lực từ Ngô Chính đánh vào cho nên mới trông như là không có chuyện gì xảy ra, ngược lại Ngô Chính là đang dùng nhục thân ngoại công liên tiếp đánh vào nội lực phòng hộ của Xung Hư đạo trưởng giống như đi ngược dòng nước chảy xiết cho nên mới chật vật nhận đầy thương thế, nhưng cũng chỉ là ngoại thân thương thế không đáng để chú ý.

Nếu lúc này Xung Hư đạo trưởng không thể giữ vững được áp lực dồn ép lên Ngô Chính không thể nghi ngờ hẳn liền biến mất khỏi tầm mắt đồng thời ngay sau đó chính là hai đạo kiếm khí, một là để triệt tiêu Thái Cực Quyền để phòng trường hợp Xung Hư đạo trưởng có thể kịp phản ứng, một kiếm còn lại chính là để đánh bại Xung Hư đạo trưởng trong vòng một khắc không thể duy trì Thái Cực Quyền để phòng hộ tự thân, tuy nhiên Xung Hư đạo trưởng vẫn có thể duy trì trong một khoảng thời gian nữa, lấy một thân tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi cùng với Thái Cực Thần Công nội lực thâm hậu không phải cứ dùng là hết ngay được.

Ngô Chính lúc bấy giờ thì khác biệt so với Xung Hư đạo trưởng, hẳn một bên phải giữ vững sức thể Thiếu Dương Kiếm và Thiếu Xung Kiếm không thể sử dụng nội lực để tấn công, một bên phải dùng ngoại công gây khó dễ cho Xung Hư đạo trưởng nhằm tìm kiếm một cơ hội Hoàn Không Na Di hoặc chí ít cũng có thể tiêu hao Xung Hư đạo trưởng phần nào nội lực, nhưng dù thế nào sớm muộn Xung Hư đạo trưởng cũng sẽ cạn kiệt nội lực chịu thua mà thôi.

Trước đó Xung Hư đạo trưởng bởi vì bị ép vào đường cùng buộc phải dùng nội lực đơn thuần để chống đỡ lại Thiếu Xung Kiếm khiến Xung Hư đạo trưởng tiêu hao rất trầm trọng trong lúc nhất thời không thể thi triển tuyệt kỹ võ học nghề nghiệp Lục Mạch Thần Kiếm của Ngô Chính, cũng vì như thế Xung Hư đạo trưởng mới dùng Thể Vân Tung chủ động tiếp cận Ngô Chính không cho Ngô Chính thời gian lại tiếp tục thi triển Lục Mạch Thần Kiếm.

Ngô Chính thì không một chút ngoài ý muốn liền trong một khắc phản ứng lại sức thể hai đạo kiếm khí trên tay sau đó dùng ngoại công nghề nghiệp Xung Hư đạo trưởng mới có thể dẫn đến cục diện lúc bấy giờ.

Phải nói trận này Ngô Chính lại một lần nữa nắm chắc mười phần thắng lợi trong tay, mà đây cũng chính là minh chứng uy lực của Lục Mạch Thần Kiếm được thi triển không chế trực tiếp trong tay Ngô Chính.

Tuy nhiên nếu so về rập khuôn Thái Cực Quyền và Lục Mạch Thần Kiếm thì quả thật một chín một mười không ai hơn ai rất khó để đem ra so sánh với nhau, lần này Lục Mạch Thần Kiếm chiếm ưu thế nguyên do là vì Ngô Chính cao tay hơn mà thôi, hay nói cách khác đó là Ngô Chính chiến lược tổng thể so với Xung Hư đạo trưởng là mạnh hơn mới có thể đánh ra cục diện như thế này.

Nên biết cao thủ giao đấu không chỉ là so về tuyệt kỹ võ học hay là tu vi lực lượng, mà còn bao quát hết thấy các yếu tố khác mới có thể cấu thành chiến lược tổng thể, không thể đơn thuần là dùng tu vi võ học chênh lệch để so sánh là liền có thể so ra được, nếu có thể so được như vậy thì cũng không cần phải chiến đấu, chỉ cần trưng ra đó xem ai tu vi cao hơn hoặc ai tuyệt kỹ tốt hơn người đó liền là đại.

- Thiếu hiệp, chúng ta đồng thời dùng tay có được hay không, trận này là bản đạo nhận thua!

Xung Hư đạo trưởng bất đắc dĩ lên tiếng nhận thua, hẳn đúng là sắp không thể duy trì được nữa rồi, một khi nội lực áp chế trở nên hơi hơi suy yếu tin tưởng ngay sau đó Xung Hư đạo trưởng liền không có cơ hội nhận thua được nữa.

- Được thôi, nhưng là đạo trưởng phải ngừng lại áp chế trước mới được, bằng không ta cũng không thể ngừng tay được a.

Thắng bại đã phân ra Ngô Chính liền đồng ý đáp lời, lúc bấy giờ nếu hẳn buông lỏng ngừng tay chẳng khác nào để mặc cho dòng chảy liền cuốn hẳn vào Võ Đang Thần Công nội lực áp chế khó tránh khỏi sẽ bị trọng thương, cho nên chỉ có thể để Xung Hư đạo trưởng ngừng tay trước.

- Chúng ta cùng dùng nhu lực, thế nào?

Xung Hư đạo trưởng ngược lại cũng không muốn dùng tay trước, nếu Xung Hư đạo trưởng dùng tay lúc này liền sẽ nhận loạn quyền đi theo quán tính khiến hẳn toàn thân trở nên tã tả khó coi, tuy chỉ là ngoại thương không đáng chú ý, nhưng là trước mắt Võ Đang toàn bộ đệ tử không thể để bọn hắn đánh mất niềm tin vào Võ Đang phái võ học như vậy, chí ít cũng phải thua một cách đẹp mắt mới là thượng sách.

Dứt lời nói, hai người đồng thời dùng nhu lực giao thoa vào nhau thay đổi vị trí một vòng liền an ổn triển khai kinh công tiếp xuống mặt đất.

Lúc bấy giờ một đám đạo sĩ nghe được Xung Hư đạo trưởng nhận thua trên mặt thần sắc kinh nghi không thể hiểu được là cái quái gì đang xảy ra!? Xung Hư đạo trưởng trước mắt rõ ràng là đang không có một chút tổn hao thân thể toàn vẹn như thế nào lại muốn thua cuộc, còn tên thanh niên kia mười phần toi tã lại trở thành người thắng!? Cao thủ giao chiêu cũng quá mức không thể nhận biết đi!

- Bản đạo thua đúng là tâm phục khẩu phục a, dù là có Võ Đang Thần Công chống đỡ vẫn là phải để thiếu hiệp thất vọng rồi, ài...

Đối diện với Ngô Chính, Xung Hư đạo trưởng lúc này thở dài than ngắn không thôi, trước đó đã từng nghe qua Phong Thanh Dương kể lại Ngô Chính điểm mạnh nhất chính là tác chiến thủ đoạn vô cùng lợi hại khó lường, bây giờ được tự mình lĩnh giáo quả nhiên là được mở rộng tầm mắt, thua đúng là không oan a.

Xung Hư đạo trưởng mặc dù là biết từ khi mở đầu giao chiến Ngô Chính chủ động loạn quyền cước chỉ là để thăm dò Thái Cực Quyền mà thôi, nhưng Thái Cực Quyền nổi danh qua bao nhiêu thời đại nói muốn thăm dò liền có thể thăm dò được sao!?

Nhưng ngặt thay Ngô Chính trên tay Lục Mạch Thần Kiếm khôn lường mạnh mẽ, hơn nữa càng là đa dạng phong phú cách sử dụng tùy thuộc vào mỗi người mà phát ra uy lực khác biệt không giống nhau, cũng bởi vì như thế Ngô Chính sau khi thăm dò Thái Cực Quyền tuy là vô phương phá giải nhưng hẳn lại phát hiện Thiếu Xung Kiếm với khôn lường uy lực che giấu bên trong nếu dùng đúng thời điểm có thể sẽ ngắt nhịp Thái Cực Quyền trong một khoảnh khắc, mà chỉ cần một khắc đó Ngô Chính nếu là tận dụng tốt để bổ cục liền có thể nắm chắc mười thành thắng lợi.

Tuy nhiên đó chỉ trường hợp của Ngô Chính, nếu là Lục Mạch Thần Kiếm trong tay kẻ khác nào biết hẳn có thể sẽ làm tốt được như Ngô Chính hay không!? Hay thậm chí phát hiện ra được Thiếu Xung Kiếm công dụng có thể ngắt nhịp được Thái Cực Quyền cũng đã là một vấn đề nan giải.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Thu hoạch phong phú

- Đạo trưởng lại quá khiêm tốn, lần này ta thu hoạch rất phong phú, còn phải đa tạ đạo trưởng mới đúng!

Ngô Chính rất chân thật đáp lời, hẳn lần này đúng là phát hiện được Lục Mạch Thần Kiếm tiềm năng khai thác còn rất lớn, từ khi lĩnh ngộ đến cảnh giới đăng phong tạo cực Ngô Chính còn tưởng là đã tối ưu được toàn bộ uy lực có thể phát huy của Lục Mạch Thần Kiếm, nào ngờ lần này lại để hắn nhận biết tư tưởng này của mình là hoàn toàn sai lầm, Lục Mạch Thần Kiếm bản chất chính là đa dạng phong phú kiếm thế không bị ràng buộc vào bất cứ khuôn khổ nào, trong một vài hoàn cảnh, đối thủ khác nhau liền có thể tận dụng phát huy ra uy lực cường đại không thể lường trước được.

- Như nhau, như nhau mà thôi!

Xung Hư đạo trưởng cũng không phải chỉ là khiêm tốn đáp lời qua loa, Ngô Chính có thể có được thu hoạch phong phú còn Xung Hư đạo trưởng có thể nào lại không!? Đây cũng là lần đầu tiên có người không bị cuốn theo nhịp thở của Xung Hư đạo trưởng khi sử dụng Thái Cực Quyền, vô hình chung khiến hắn tình huống này tỏ ra bối rối nhất thời không kịp tìm ra biện pháp đối ứng phù hợp, cũng may Xung Hư đạo trưởng có kinh nghiệm đối chiến dày dặn, bằng không đã sớm thất bại từ khi Thiếu Xung Kiếm ngắt được Thái Cực Quyền lưu chuyển.

Điều này cũng là minh chứng rõ ràng cho đạo lý không một môn võ học nào là hoàn hảo vô khuyết, tất cả dù ít dù nhiều đều là có cho mình chỗ sơ hở, chỉ là phải xem người sở hữu nó phát huy ra ưu thế đồng thời che lấp khuyết điểm như thế nào mà thôi.

- Các ngươi cũng giải tán đi thôi!

Xung Hư đạo trưởng hướng về đám người Võ Đang phái đạo sĩ phát tay động tác ra hiệu giải tán đám đông.

Đám người đạo sĩ có chút mất hứng, đang muốn nghe ngóng Ngô Chính, Xung Hư đạo trưởng giải thích tình hình chiến đấu thực hư như thế nào nhưng lại bị ra lệnh trở về khiến cả đám đạo sĩ hụt hẫng không ít, nhưng rồi cũng rất an phận ly khai, để quảng trường sân luyện võ lúc bấy giờ chỉ còn lại bốn người nhìn thấu trong cuộc mà thôi.

- Ài, người đứng là quái nhân mà, ta chưa từng thấy có ai lại có thể đưa tác chiến phương thức trong chiến đấu lên đến bậc này tầm quan trọng a.

Đồng Phương Bạch cùng Phong Thanh Dương đồng thời đi tới gần Ngô Chính, Xung Hư đạo trưởng hai người, Phong Thanh Dương thần thái than thở cảm thán chậm rãi nói.

Phải nói trước đây qua các thời đại mọi người đều nhận đồng rằng tuyệt học cùng tu vi mới là quan trọng nhất làm nên chiến lực chân chính của một người trong chiến đấu, nào ngờ lúc này lại xuất hiện một cái quái thai Ngô Chính lấy tác chiến bố cục phương thức mạnh mẽ đánh một bạc tai vào bọn hắn đồng thời phủ định cái nhận thức thiếu hiểu biết đó.

Nhưng Phong Thanh Dương không biết Ngô Chính thực chất là mang theo tư tưởng hiện đại đan xen vào bên trong mà thôi, cũng có thể nói từ khi Ngô Chính xuất hiện ở đây mỗi suy nghĩ việc làm đều phải kể công đến tư tưởng siêu việt thời đại chiếm phần nhiều ưu thế.

Nói về chiến đấu, người nơi đây chú trọng võ học và tu vi lấy làm tự thân căn bản, nhưng Ngô Chính khác biệt phương thức tu luyện, hẳn muốn các yếu tố khác đều phải được xem trọng không thể thua kém, cũng giống như sợi dây kinh nghiệm tương tự rút mãi mà không hết, Ngô Chính có thể rèn luyện tác chiến phương thức đến mức này chính là vì trong quá khứ nhiều lần bị ép phải chiến đấu vượt cấp khiến hắn không thể không tận dụng tất cả mọi tiềm năng tự thân tưởng chừng không đáng quan tâm nhưng thực chất lại mang đến kết quả vượt ngoài sức tưởng tượng, đồng thời cũng là nhận thức được tầm quan trọng của mỗi yếu tố bên trong.

- Chiến đấu cũng như đánh một ván cờ mà thôi, quân cờ mạnh cũng cần có chiến thuật tối ưu mới có thể tận dụng tốt được, ta lần này có thể nhìn ra Thái Cực Quyền của Xung Hư đạo trưởng sơ hở bên trong cũng chỉ là may mắn mà thôi, lần sau nếu lại cùng nhau giao đấu còn chưa biết là ta có thể may

mấn như thế hay không a.

Ngô Chính khoát tay khiêm tốn đáp lời, tuy nói Ngô Chính lần này thắng lợi nhưng ai biết lần sau Xung Hư đạo trưởng có hẳn cơ hội để tận dụng sơ hở hay không!? Nếu muốn thắng chắc trừ phi Ngô Chính lại tăng lên tu vi bằng không vẫn là rất khó đoán trước.

- Như đánh một ván cờ!? Ha ha... chỉ bằng lời nói này của thiếu hiệp, ta cũng đã thua hoàn toàn a!

Xung Hư đạo trưởng nghe xong sững sờ một hồi mới lại cười to đáp lời, quả nhiên lời nói của Ngô Chính để Xung Hư đạo trưởng mở mang không ít kiến thức a.

- Không biết tiểu hữu lại muốn cùng hai lão già chúng ta đàm đạo hay lại muốn làm chuyện gì khác?

Phong Thanh Dương một bên cắt ngang hai người đang cao hứng lại mở lời thăm hỏi, dù sao trước đó cũng đã bàn xong, lúc này vẫn là nên tranh thủ thời gian đi chuẩn bị kỹ càng không thể có khinh suất lơ là.

- Đúng vậy, ta vẫn là phải trở về chuẩn bị đầy đủ, lần này mạo hiểm tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót, bằng không hậu quả là không thể gánh nhận nổi a.

Ngô Chính lời nói tuy là bình thản như không có gì nhưng tâm tình lại trở nên lo lắng bất an không giống thường lệ, liên quan đến tính mệnh của đám người Quỷ Dao Tử đối với Ngô Chính tuyệt đối không thể qua loa đơn giản xem thường, dù là vô tình cách nào đi nữa nhưng Ngô Chính vẫn là có nhân tính, cùng bọn hắn chung đụng một khoảng thời gian thật dài tuy nói là hữu nghĩa thì không chắc nhưng không thể không hữu tình a.

- Bản đạo cũng cần có thời gian để chuẩn bị, chỉ bằng tạm thời tự mình làm xong phần việc của mình, sau đó lại cùng nhau hội tụ.

Xung Hư đạo trưởng cũng rất đồng tình đưa ra ý kiến, nói huy động toàn bộ lực lượng cũng không phải là một sớm một chiều liền được, cần phải tốn không ít thời gian chuẩn bị đầy đủ vũ trang đồng thời còn phải triệu tập các đệ tử bên ngoài kịp thời trở về.

- Được, liền quyết định như vậy đi!

Ngô Chính cũng có ý định tương tự, hẳn phải rút về đám người hắc y nhân làm tình báo lẫn trốn trong giang hồ kia, hơn nữa cần phải hoàn thành vở kịch đang đang dở với Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San a.

.....

Hàng Châu, Tây Hồ mai trang bên trong.

- Ngươi thật sự không biết hắn đang ở đâu sao?

Phòng khách Tây Hồ mai trang, Nhậm Doanh Doanh lúc bấy giờ dung mạo bị che đi bởi vài lụa ngồi trong giọng nói có thể nghe được gấp gáp bất an.

- Sư phụ hành tung thất thường, ta làm sao biết được sư phụ sẽ đi đâu cơ chứ!

Lâm Bình Chi đối diện tâm tình có chút bức bối nhưng vẫn rất kìm chế nói, Ngô Chính vừa rời khỏi Nhậm Doanh Doanh liền muốn đến tìm hắn, không những thế còn muốn tìm cho bằng được không chịu rời đi tiêu tốn không ít thời gian riêng tư của Lâm Bình Chi với Nhạc Linh San hai người, để Lâm Bình Chi trong lòng rất khó chịu, tuy nhiên Nhậm Doanh Doanh là bằng hữu của Ngô Chính cho nên Lâm Bình Chi không thể nào có chút vô lễ đối xử, đành phải cố gắng khuyên nhủ mà thôi.

- Trước giờ các ngươi trú ẩn ở nơi nào? Có thể đưa ta đến đó, có thể hắn đã trở về đó không chừng.

Nhậm Doanh Doanh vẫn rất kiên nhẫn chậm rãi dò hỏi, nàng một mình đến đây là muốn nhắc nhở không để Ngô Chính xuất hiện ở Đại Hội Võ Lâm sắp tới, bằng không một khi Nhật Nguyệt thần giáo tiến đánh khó tránh khỏi Ngô Chính cũng bị kéo vào vòng chiến, mà đó cũng là điều Nhậm Doanh Doanh không muốn nhìn thấy nhất.

- Đúng a, ta cũng rất muốn biết nơi cư trú của các người!

Nhạc Linh San một bên cũng hỏi thúc Lâm Bình Chi, nàng tâm tư thì đơn giản hơn rất nhiều, chỉ là muốn gặp lại Ngô Chính mà thôi, từ ngày đó không một lời nào rời đi tuy chỉ cách vài ngày không bao lâu nhưng là để Nhạc Linh San trong lòng rất lưu luyến, nàng trong khoảng thời gian này lại một lần nữa thay đổi chủ ý xác định lại tình cảm của mình chân chính là dành cho Ngô Chính, cho nên luôn cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với Lâm Bình Chi.

- Hai người các ngươi...

Lâm Bình Chi vô cùng bất đắc dĩ cùng tức giận thậm chí là phẫn nộ đối với Nhạc Linh San, gần đây Lâm Bình Chi bắt chuyện cùng nàng mỗi lần đều là vô cớ giận dỗi tránh né hoặc là tỏ ra tâm tình rất không tốt không muốn cùng hắn trò chuyện, nhưng thỉnh thoảng khi nhắc Ngô Chính thì nàng ngược lại tỏ ra rất hứng thú lắng nghe thậm chí nói mãi cũng biết không chán là gì, để Lâm Bình Chi dần dà cũng nhận ra Nhạc Linh San đang là cố gắng tránh né hắn, đồng thời nàng còn muốn có tình cảm với Ngô Chính sư phụ của hắn!?

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Nhậm Ngã Hoành muốn lôi kéo Ngô Chính!?

- Được thôi, ta đương lúc cũng rất muốn gặp sư phụ.

Lâm Bình Chi sắc mặt cực kỳ khó coi nhưng cũng có kiên định xen lẫn, tựa hồ là Lâm Bình Chi tự đã có cho mình một quyết định nào đó.

- Vậy cũng không nên chậm trễ, liền xuất phát đi thôi!

Nhậm Doanh Doanh cũng chú ý đến biểu hiện của Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San, đồng thời cũng là đoán được ẩn tình bên trong, tuy nhiên nàng không quan tâm lắm hiện tại chỉ đang nóng lòng nhanh chóng gặp được Ngô Chính khuyên hấn không nên xuất hiện trong cuộc tập kích sắp tới.

Nhạc Linh San thì hoàn toàn vô tư lự không hay biết chuyện gì, nàng mặc dù cảm thấy có lỗi với Lâm Bình Chi còn có Lệnh Hồ Xung đại sư huynh của nàng, nhưng là Nhạc Linh San cũng đã suy nghĩ thật lâu mới có cho mình quyết đoán, hơn nữa trước đó còn bị hảo cảm công dụng bên trong danh vọng chỉ số tính năng của Ngô Chính tác dụng càng khiến nàng tâm tư không rời được hấn.

Nói liền làm, cả ba người nhanh chóng chỉnh đốn thu xếp hành trang mang theo một vài vật tư liền đã lên đường xuất phát đến Đạo Giang thôn.

...

Ở một nơi khác trên Quang Minh đỉnh, Nhật Nguyệt thần giáo bên trong.

Nhậm Ngã Hoành chễm chệ trên chủ vị bên trong đại sảnh, thần sắc cực kỳ khó coi có vẻ là đang rất tức giận chuyện gì đó.

- Giáo chủ, là lỗi của thuộc hạ, xin người trách tội!

Quang Minh tả sứ Hường Vãn Thiên phía dưới bậc thềm đại sảnh lúc bấy giờ một chân đang quỳ chấp tay cúi đầu nhận lỗi, tình cảnh này hấn là đã làm chuyện gì đó sai trái!?

- Mau đứng lên đi, là tiểu nha đầu kia không biết nghe lời, ngươi giúp ta đi tìm nàng về là được.

Nhậm Ngã Hoành bình phục tâm tình thần sắc liền trở lại có phần hiền hòa, lần này để Nhậm Ngã Hoành đau đầu là vì Nhậm Doanh Doanh tự ý xuống núi không một lời báo trước cho hấn hay biết, Nhậm Doanh Doanh đóng vai trò giữ vững động viên tinh thần cho các giáo đồ nội bộ Nhật Nguyệt thần giáo còn là cầu nối uy tín cho các thế lực bên ngoài quy hàng phụ thuộc, một khi Nhậm Doanh Doanh không thể trở về kịp thời thì cuộc tập kích lên Thiếu Lâm tự ngày mười tám tháng hai liền muốn có hàng tá vấn đề khó giải quyết.

Hơn nữa lần này hành động có tính quyết định thành bại tồn vong của Nhật Nguyệt thần giáo, một khi thành công như vậy cơ hội thống nhất giang hồ đã không còn xa xôi như trước kia nữa, nhưng nếu thất bại... liền không còn cơ hội để quay đầu, đến lúc đó có muốn hối hận cũng đã không kịp.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Hường Vãn Thiên không chần chừ nghe lệnh đáp ứng, sau đó liền đứng dậy cáo lui ngay lập tức muốn đi tìm tung tích của Nhậm Doanh Doanh.

- Bái kiến giáo chủ!

Cùng thời điểm Hường Vãn Thiên ly khai, bên ngoài liền có một người khác đã đứng chờ sẵn tiến vào đại sảnh, người này tuổi tác trung niên dáng vẻ có hơi gầy gò, từ y phục của hấn có thể đoán được nghề nghiệp thầy y, không ai khác chính là Sát Nhân Danh Y một trong những người rất trung thành với Nhậm Ngã Hoành, Bình Nhất Chỉ.

Nghe nói Sát Nhân Danh Y Bình Nhất Chỉ trước khi cứu một ai đó đều bắt người đó thề độc, sau khi được Bình Nhất Chỉ cứu bắt buộc phải đi giết một người thể mạng mà Bình Nhất Chỉ chỉ định, đồng thời Bình Nhất Chỉ cũng từng thề độc nếu hấn không thể cứu được người nhất định sẽ tại chỗ tự vẫn trả mạng cho người đó, từ đó có thể thấy được Bình Nhất Chỉ làm người rất quái dị nhưng cũng rất uy tín có thể tin tưởng.

- Ngươi có thể tìm được biện pháp chữa trị trả lại dung mạo cho Doanh Doanh?

Nhậm Ngã Hoành bình thần nói, hấn cho gọi Bình Nhất Chỉ đến đây chính là vì muốn xóa dấu vết trên gương mặt của Nhậm Doanh Doanh, tuy nhiên mục đích không chỉ đơn thuần là trả lại dung mạo cho Nhậm Doanh Doanh, hấn vẫn là chưa từ bỏ được ý định lôi kéo Tiểu Diện Huyết Ma về phe của mình, nếu như có Ngô Chính đến trợ giúp Nhậm Ngã Hoành liền như hổ mọc thêm cánh, cuộc tập kích sắp tới cũng sẽ tăng lên mấy phần thành công.

Phải biết dù nói là lấy số đông để chiếm ưu thế nhưng điều kiện tiên quyết là cao tăng lực lượng có thể chống đỡ đến lúc ưu thế của số đông toàn bộ phát huy, bằng không một khi ai đó cao tăng quân lực ngã xuống liền không chỉ tổn thất lực lượng to lớn còn ảnh hưởng đến tinh thần giáo chúng, vô hình chung không thể phát huy ưu điểm của số đông cũng là gián tiếp dẫn đến thất bại.

- Thứ lỗi cho thuộc hạ bất tài, ám lực lưu lại trên vết thương quá quý dị thuộc hạ vẫn đang tìm mọi phương pháp có thể.

Bình Nhất Chi cúi đầu áy náy đáp lời, trước đó hẳn có xem qua vết thương trên gương mặt của Nhậm Doanh Doanh, từ trên vết thương có dấu hiệu lõ loét ra mà nguyên do chính là một tia ám lực quý dị lưu lại trên vết thương khiến nó không thể lành lặn trong thời gian ngắn được, đồng thời một khi lành lại cũng sẽ lưu lại dấu vết góm ghềnh hoàn toàn phá hủy đi dung nhan của Nhậm Doanh Doanh, nhưng chỉ cần có thể trừ bỏ được ám lực lưu lại Bình Nhất Chi liền có biện pháp để khiến nàng dung mạo trở lại như trước.

- Hừ, Đông Phương Bất Bại tên khốn kiếp!

Nhậm Ngã Hoành nghe xong tức giận rống to chữi mắng, mỗi khi nhớ đến Đông Phương Bất Bại đều khiến Nhậm Ngã Hoành huyết tính sôi sục có loại cảm giác muốn đem hắn xé tan thành trăm mảnh, nhất là sau khi Nhậm Ngã Hoành bị Đông Phương Bất Bại nhục nhã một trận ở lục lâm biên giới Hàng Châu, từ ngày đó Nhậm Ngã Hoành ngồi trên chiếc ghế giáo chủ đều không có cảm giác nó là của mình mà là bị Đông Phương Bất Bại vứt bỏ bỏ thí cho hắn mà thôi, cũng vì thế Nhậm Ngã Hoành càng quyết tâm làm tốt hơn gấp mười thậm chí gấp trăm lần Đông Phương Bất Bại trước đây từng làm, đó là thành công thống nhất giang hồ hiệu lệnh thiên hạ, đứng trên đỉnh phong cao cao tại thượng mà nhìn xuống Đông Phương Bất Bại như một con kiến nhỏ bé, chỉ cần giẫm nhẹ là chết.

- Xin giáo chủ bớt giận, chỉ cần tìm ra phương pháp loại bỏ ám lực lưu lại trên gương mặt Thánh cô, thuộc hạ liền có thể giúp nàng trở về như trước kia toàn vẹn.

Bình Nhất Chi trông thấy Nhậm Ngã Hoành tức giận liền gấp gấp an ủi, miễn là còn có khả năng tức là còn có biện pháp để chữa trị, lấy Bình Nhất Chi y thuật thượng thừa chỉ cần cho hắn thời gian đủ nhiều tin tưởng Bình Nhất Chi có thể chữa trị cho Nhậm Doanh Doanh.

- Người lui ra trước đi!

Nhậm Ngã Hoành lại áp chế tâm tình của mình từ tốn nói, trước đó Nhậm Ngã Hoành cũng đã thử năm lần bảy lượt cố gắng loại bỏ ám lực lưu lại trên gương mặt Nhậm Doanh Doanh thậm chí là thử dùng Hấp Tinh Đại Pháp để đưa ám lực lưu vào người mình nội thể sau đó từ từ loại bỏ, nhưng tiếc là tu vi của Nhậm Ngã Hoành còn chênh lệch so với Đông Phương Bạch quá xa không thể làm gì hơn, chưa kể Quỷ Hoa Bảo Điện của Đông Phương Bạch quý dị âm tính nội lực không phải là có thể dễ dàng giải quyết.

Hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn Nhậm Ngã Hoành vô pháp có thể lại tăng cường tu vi của mình, còn nữa mục đích của Nhậm Ngã Hoành chủ yếu vẫn là muốn lôi kéo Ngô Chính về dưới trướng khiến hắn càng nóng lòng hơn bao giờ hết.

Nhậm Ngã Hoành cũng đoán được lần này Nhậm Doanh Doanh tự ý xuống núi là muốn đi tìm Ngô Chính khuyên nhủ không để Ngô Chính xuất hiện tại Đại Hội Võ Lâm, tuy nhiên Nhậm Ngã Hoành lại muốn hắn xuất hiện ở đó, nếu có thể khiến Ngô Chính vì Nhậm Doanh Doanh mà trợ giúp Nhậm Ngã Hoành một tay thì đó là kết quả tốt nhất, nếu không Ngô Chính con cò này không dùng được chỉ bằng nhân cơ hội đó cũng có thể tiêu diệt Ngô Chính trừ hậu họa tiềm tàng về sau.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Bình Nhất Chi chấp tay kính cẩn đáp lời, nhưng lại tỏ ra chần chừ tựa hồ có điều gì muốn khuyên nhủ, nhưng rồi cũng thờ dãi quay đầu rời đi.

Bình Nhất Chi trước nay chính là một trong những người trung thành nhất đối với Nhậm Ngã Hoành, lần này hành động tập kích võ lâm quần hùng Bình Nhất Chi ít nhiều cũng biết được tin tức, đề hắn trong tâm rất lo lắng cho Nhậm Ngã Hoành, tuy nhiên Bình Nhất Chi mình bạch Nhậm Ngã Hoành làm người rất có chấp không muốn từ bỏ, cũng tuyệt đối sẽ không nghe người khác khuyên bảo mà từ bỏ, cho nên cũng chỉ đành nuốt lại lời nói vào trong bụng.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Đạo Giang thôn, trở về!

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 19.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: đỉnh tiêm hậu kỳ.

Danh hào: Tiểu Diện Huyết Ma, Tiểu Diện Hiệp, Tiểu Diện Ma Đầu.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 4), Liễu Thuong Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 1175 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 17628 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hào cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)

Đạo Giang thôn phía sau lục lâm bên dưới một gốc cây lớn, Ngô Chính đã thật lâu mới lại trở về chỗ này buông lỏng một hồi tâm trí, đồng thời cũng đang chăm chú ngắm nghía “thông tin cá nhân” bên trong hệ thống tính năng.

Ngô Chính ngồi trên đám cỏ dại thân dựa vào gốc cây, một tay đặt sau gáy, thì thào nói: “Điểm danh vọng vẫn không ngừng tăng trưởng, còn có các chỉ số khác ngoại trừ điểm sát lục đều đã được tối ưu trong tầm khả năng, hiện tại ta đã vô phương có thể lại mạnh lên, nhưng là lấy ta tu vi đạt đỉnh tiêm đỉnh phong, như vậy liền có thể an tâm hoàn thành nhiệm vụ”

Trước đây Ngô Chính có thể đánh bại được Phong Thanh Dương một thân tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi phần nhiều là nhờ vào Phong Thanh Dương tuổi tác đã cao khiến chiến lực giảm sút quá mức, bằng không Ngô Chính bố cục tác chiến dù có lợi hại chăng nữa nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối chiêu trò đều là dư thừa, chỉ ít muốn mười phần năm chắc trừ phi Ngô Chính tu vi đạt đỉnh tiêm đỉnh phong, như vậy liền có thể an tâm hoàn thành nhiệm vụ.

Bỗng nhiên lúc này Đông Phương Bạch thân ảnh trông thấy từ đằng xa phương hướng Đạo Giang thôn, lúc bấy giờ đã đi đến bên cạnh Ngô Chính ngồi kế, quan tâm thăm hỏi: “Người lại đang làm bảm một mình?”

Ngô Chính không mấy bất ngờ nhìn qua bên cạnh, một tay nắm lấy tay nàng, khẽ giọng nói: “Còn người lại đang lo lắng hay sao?”

Đông Phương Bạch ẩn hiện nhu tình trong đáy mắt nghiêng người khẽ dựa vào người hắn, trong giọng nói hiềm có ôn nhu: “Sau đó chúng ta sẽ đi đâu?”

Ngô Chính im lặng trầm tư một hồi, sau đó lại mỉm cười lạc quan nói: “Nơi nào có quan trọng sao? Miễn người đi cùng ta là ổn”

Đông Phương Bạch một bên cũng mỉm cười đáp: “Người nói đúng!”

Bên dưới gốc cây thật lớn bên trong lục lâm, Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch hai người cứ thế yên lặng mà dựa vào nhau, một khắc yên bình liền nhanh chóng trôi qua.

...

Trở lại Đạo Giang thôn bên trong, lúc bấy giờ “thôn dân” quây quần trong tiểu thôn tựa hồ đều có chút trầm lặng hơn mọi khi, mọi người ai nấy sắc mặt đều nghiêm trọng an ổn làm phần việc của mình không một lời trò chuyện với nhau.

Đúng lúc này từ cửa chính đi vào trong thôn, một đám hắc y nhân người đã không còn che mặt lẳng lặng theo sau Quy Lão Đầu tiến vào bên trong thôn.

Đi thêm vài bước, bỗng nhiên Quy Lão Đầu thần sắc nghiêm trang, một thân tu vi đỉnh tiêm hậu kỳ cao thủ nội lực ẩn ẩn trong âm giọng bộc phát qua lời nói: “Tất cả các huynh đệ đều đã tề tụ đông đủ, mọi người không cần lại đóng giả thôn dân nữa, chúng ta đến gặp công tử thôi!”

Đám người “thôn dân” bên trong Đạo Giang thôn nghe vậy tuy không có lấy một lời đáp trả, nhưng trên tay vật dụng đều đồng loạt bỏ xuống, đồng thời khí thế trên người bộc phát biểu hiện đám người tu vi đều là nhất lưu cao thủ trở lên, hoàn toàn không cần lại che giấu thân phận.

Mã Hành Phàm lẫn bên trong đám người, duy nhất không có thần sắc nghiêm trọng ngược lại càng là cao hứng tâm trạng, đồng thời hướng về Quy Lão Đầu lớn tiếng nói: “Quy lão, chúng ta đi thôi!”

Tuy Mã Hành Phàm tính cách ham vui háo chiến háo thắng thường ngày gây không ít phiền phức cho mọi người, nhưng lúc này ngược lại cũng nhờ vào

tinh thần lạc quan đó để mọi người bị cuốn theo khiến bầu không khí có phần trầm trọng lúc bấy giờ đã trở nên sống động hơn.

Quy Lão Đầu lúc này nhìn về phía hấn tự dừng cảm thấy có chút buồn cười, trên gương mặt cũng có phần giãn ra tựa hồ giải tỏa không ít căng thẳng, trong giọng nói cũng không còn nghiêm trọng, lại ôn hòa trách mắng như mọi khi: “Tiểu Phàm ngươi nghiêm túc một chút, chúng ta còn phải đợi Bình Chi tiểu tử kia, hấn có lẽ cũng đã trở về!”

Lời vừa nói ra, mọi người liền cảm nhận được có người có người đang tiến đến, đồng loạt hướng ánh mắt về phía cửa chính vào thôn.

Nhìn lại chỉ thấy thanh niên kia chính là Lâm Bình Chi nhưng lại không đi một mình, bên cạnh còn mang theo hai cái nữ tử xinh đẹp mười phần không thua kém nhau là bao, một người nữ tử trong đó tuy rằng vài lựa che đi dung mạo nhưng từ khí chất đáng vẻ để người khác tin tưởng phía sau tám vài lựa đó nhất định là một cái tuyệt sắc dung nhan.

Lâm Bình Chi mang theo Nhạc Linh San cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời trở về Đạo Giang thôn, nhưng vừa vào trong thôn liền trông thấy mọi người đã tề tụ đông đủ, hơn nữa đều đang hướng ánh mắt trêu chọc nhìn về phía mình, không khỏi để hấn đỡ khốc đở cười đồng thời cũng rất hiếu kỳ là chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Bình Chi sắc mặt vừa cười vừa nhăn nhó, một tay gãi đầu, có hơi bối rối nói: “Là... là có chuyện gì sao? Sao mọi người lại tụ tập như vậy?”

Mã Hành Phàm nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh Lâm Bình Chi, đồng thời khoát vai kẹp cổ lôi kéo hấn sang một bên cách xa hai cái tuyệt sắc nữ tử kia, lúc này khẽ giọng trêu chọc: “Ngươi suốt ngày rong chơi bên ngoài thật là sung sướng a, một lúc lại còn mang về hai cô nương xinh đẹp như vậy, có thể nào nhường cho ta một cái!? Dù sao chúng ta cũng là huynh đệ thân thiết a”

Ha ha ha...

Mã Hành Phàm giọng nói tuy rất khê nhưng là những người có mặt ở đây ai nấy đều là cao thủ, chuyện thú vị đương nhiên sẽ để tai lắng nghe nào có thể qua mặt được bọn họ, lúc này nghe được nội dung trong lời nói khiến cả đám ôm bụng cười to.

Lâm Bình Chi một bên bắt đầu dĩ cũng cười theo, nhưng tiếng cười thật giống như là khóc không bằng, cảm giác mười phần gượng ép.

Đang khoát vai hấn, Mã Hành Phàm lại có cảm giác như bị bắt quả tang mặt mày hơi đỏ lên, tuy nhiên Mã Hành Phàm kể ra cũng là một nửa truyền nhân của Ngô Chính, nói về độ mặt dày tuy không lợi hại bằng nhưng nếu so với đám người trong thôn tuyệt đối sẽ không thua kém một ai, lúc này cũng ha hả cười to sau đó lớn tiếng biện giải đổi chủ đề sang chuyện khác: “Mọi người, ta chỉ là đùa giỡn Bình Chi mà thôi, chúng ta vẫn còn công việc phải làm a”

Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San trông thấy tình cảnh hài hước của Mã Hành Phàm lúc bấy giờ cũng không khỏi che miệng cười thầm, đồng thời rất kinh ngạc một cái tiểu thôn tởm ở nơi hoang vắng như thế này vậy mà lại là nơi trú ẩn của Tiểu Diện Huyết Ma hung danh cực thịnh trên giang hồ, hơn nữa không khí nơi đây giữa mọi người với nhau có vẻ rất hòa đồng để hai người các nàng lần đầu đặt chân đến liền có ấn tượng rất tốt.

Đám người bên trong thôn nghe nhắc đến công việc thần sắc liền trở nên nghiêm túc, nhưng là tâm trạng ngược lại đã thoải mái hơn rất nhiều, có vẻ Mã Hành Phàm biết cách pha trò rất đúng lúc.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Lâm Bình Chi tâm tính biến hóa!

Quy Lão Đầu tiếp cận đến đối diện Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San các nàng, sau đó nhìn về phía Lâm Bình Chi, nhẹ giọng hỏi: “Bình Chi, hai tiểu cô nương này là?”

Lâm Bình Chi sau khi rời khỏi Tây Hồ mai trang một đường đến Đạo Giang thôn cũng có nghe được không ít tin tức về Đại Hội Võ Lâm sắp tới, hiện tại lại trông thấy mọi người thần sắc có vẻ nghiêm trọng liền đoán được Ngô Chính nhất định trong ngày mười tám tháng hai tới đây nhất định là có hành động gì đó rất nguy hiểm mới có thể khiến mọi người căng thẳng như vậy.

Lúc bấy giờ Lâm Bình Chi cũng không dám nhìn như đùa giỡn, liền nghiêm túc giới thiệu hai người các nàng: “Nàng là Nhạc Linh San, còn kia là Nhậm Doanh Doanh cô nương, cả hai người đều là bằng hữu của sư phụ, lần này muốn đến đây cũng là để gặp hấn”

Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San các nàng đều biết được mọi người ở đây tất cả đều không tầm thường, còn có mấy vị kia hắc y nhân đứng chung trong hàng ngũ liền có thể đoán được những người này đều là người của Ngô Chính, hai nàng đồng loạt hữu lễ: “Tiểu nữ gặp qua các vị tiền bối!”

Quy Lão Đầu trông thấy các nàng cũng không giống với hạng nữ lưu tầm thường, từ phong thái đến cử chỉ đều rất nhỏ nhã hữu lễ ắt hẳn từ nhỏ đã được dạy dỗ trong môi trường rất tốt, Quy Lão Đầu ôn hòa cười nói: “Hai vị tiểu cô nương nếu đã là bằng hữu của công tử thì không cần phải khách khí, nhưng là hiện tại công tử đang có việc quan trọng cần làm, tạm thời vẫn là để Bình Chi tiếp đãi hai vị, lão mô liền sẽ báo cho công tử biết hai vị đến thăm,”

Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San hai nàng trông thấy tình cảnh này liền biết được đám người này sắp phải làm việc gì đó rất nghiêm trọng, cho nên các nàng cũng phối hợp tỏ ra rất hiểu chuyện, gật đầu đáp lời: “Đa tạ, làm phiền tiền bối!”

Nhạc Linh San chỉ là hơi luyến tiếc không thể gặp được Ngô Chính ngay bây giờ, nhưng là Nhậm Doanh Doanh trong lòng cực kỳ sốt sắng.

Trông thấy những người này tập trung với nhau thần sắc rất nghiêm trọng liền biết Ngô Chính lần này là muốn có động tác can thiệp vào Võ Lâm Đại Hội sắp tới, để Nhậm Doanh Doanh tâm tư bị quan rồi rầu rĩ không biết nên khuyên nhủ Ngô Chính như thế nào.

Nếu như Ngô Chính cũng bị kéo vào chiến cuộc sắp tới khó nói Nhật Nguyệt thần giáo kế hoạch có thể sẽ không như ý muốn, đồng thời Ngô Chính có khi nào lại muốn đối đầu với Nhậm Ngã Hoành phụ thân của nàng hay chẳng!? Nếu thật sự là như vậy, Nhậm Doanh Doanh vạn lần không mong muốn tận mắt nhìn thấy chuyện đó xảy ra, cho nên càng nóng lòng muốn tìm cơ hội để thuyết phục Ngô Chính.

Lâm Bình Chi một bên nghe được thì lại sưng sốt, hành động này của Quy Lão Đầu khác nào là cố ý đá Lâm Bình Chi ra làm người ngoài cuộc!?

Lâm Bình Chi đã từng hứa với Ngô Chính sau này sẽ bảo hộ không để các huynh đệ lâm vào thảm cảnh bị kịch như trước đây những người huynh đệ kia đã ngã xuống, lúc bấy giờ biết được mọi người nhất định sẽ gặp nguy hiểm nhưng lại muốn hấn làm một kẻ bàng quan đứng ngoài sao!?

Lâm Bình Chi rất không cam lòng bản thân lúc nào cũng được an toàn trong khi các huynh đệ lại luôn lâm vào sinh tử hiểm cảnh, lúc này liền gấp gấp nói: “Quy lão, các người không thể lại đẩy ta ra a, ta khoảng thời gian này rèn luyện được rất tốt, hiện tại cũng đã là nhị lưu đỉnh phong tu vi ít nhiều cũng có thể trợ giúp cho các huynh đệ a”

Quy Lão Đầu nghe được lời nói liền cảm thấy rất hài lòng, trong tâm cũng được an ủi rất nhiều, kể ra Quy Lão Đầu là người lớn tuổi nhất trong những người có mặt ở đây, trải qua cùng nhau đồng sinh cộng tử bọn hắn đều được Quy Lão Đầu xem như là hậu bối trong nhà thường ngày hết mực chăm lo, Lâm Bình Chi vì là truyền nhân của Ngô Chính cho nên càng được Quy Lão Đầu chú ý đến.

Nói đến mọi người có thể gặp được nhau lại đồng tâm đồng lòng trở thành một đại gia đình, công lao đều phải quy hết cho Ngô Chính, vì thế mỗi người ở đây thường ngày mỗi buổi sáng thức dậy đều cảm thấy bản thân rất may mắn được là một thành viên trong đại gia đình này, hơn nữa càng là cảm kích Ngô Chính có thể mang cho bọn hắn một đám các huynh đệ thân tình đối đãi với nhau, không cần phải giống như trước kia tự mình độc thân lặn lội trên giang hồ suốt ngày lo lắng để phòng người bên cạnh giả dối lừa gạt hãm hại mình.

Quy Lão Đầu triều mền một tay sờ lên đầu Lâm Bình Chi như là tiểu hài tử, sau đó mỉm cười nói: “Ngươi có tấm lòng này để công tử, còn có các huynh đệ ở đây và những người đã hy sinh trước đó đều cảm thấy rất yên lòng an ủi, tuy nhiên bây giờ không phải là lúc để ngươi bảo vệ chúng ta, nên nhớ, ngươi là truyền nhân duy nhất của công tử, trách nhiệm của ngươi cũng là nặng nề hơn bất cứ ai có mặt ở đây lúc này, muốn làm việc gì cũng đều phải kỹ càng suy nghĩ không được lỗ mãng”

Lâm Bình Chi nghe được lời nói hai mắt bỗng nhiên cay cay, đồng thời cũng hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Quy Lão Đầu, Lâm Bình Chi đương nhiên là biết mọi người đều đặt kỳ vọng rất lớn lên đôi vai của hắn, bởi vì thân phận của hắn chính là truyền nhân của Ngô Chính người bảo vệ dẫn dắt các huynh đệ cho đến hôm nay, cho nên tuyệt đối không thể dễ dàng xem thường tính mạng của mình được, Lâm Bình Chi vẫn còn rất nhiều trách nhiệm cần phải tự mình gánh vác.

Lúc bấy giờ Lâm Bình Chi tựa hồ đã minh bạch, trong giọng nói cũng tỏ ra kiên định quyết tâm: “Ta biết, ta nhất định sẽ không để các người thất vọng, nhất định phải làm ra một cái thật to lớn thành tựu, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ tính mệnh của mình”

Lời nói thốt ra Lâm Bình Chi chính hắn cũng không hay biết từ lúc này trở đi mằm mống bấy lâu Ngô Chính gieo trồng đã được đâm chồi nảy nở, đồng thời lúc này nhìn về phía Nhạc Linh San trong ánh mắt lại ẩn hiện chất chứa một tia sát ý.

Chính là vì Nhạc Linh San nàng mới khiến Lâm Bình Chi hắn xem tí đã quên mất bản thân mình thực sự là ai, là ai đã cho hắn mạng sống còn có cả những người huynh đệ luôn luôn sẵn sàng dùng tính mạng của mình để đổi cho Lâm Bình Chi hắn được tiếp tục sống, nhưng không thể ngờ được lần này hắn lại có ý định ngu ngốc muốn trách cứ thậm chí còn muốn hận chính sư phụ của mình, người đã cho hắn tất cả những thứ này ngày hôm nay.

Lâm Bình Chi lúc bất ngờ trong tâm cực kỳ hối hận đồng thời cảm thấy chán ghét chính bản thân mình vô tri không thấu hiểu nỗi khổ tâm của người khác, còn có cả Nhạc Linh San nàng, trước đây không phải là yêu thích cái gì đó đại sư huynh sao? Sau đó lại đồng ý sẽ luôn bên cạnh Lâm Bình Chi hắn? Lúc này lại muốn chuyển qua yêu thích sư phụ hắn sao?

Đáng chết!

May mắn là Nhạc Linh San còn có một tầng quan hệ với Ngô Chính, bằng không Lâm Bình Chi hiện tại bản chất biến hóa còn không biết sẽ có ý định làm gì với Nhạc Linh San nàng đâu, nhưng có thể cam đoan đó hẳn là một kết cục rất không tốt.

Nhạc Linh San một bên lắng tai nghe lấy nhưng vẫn vô tư không hề hay biết chuyện gì, nhưng Nhậm Doanh Doanh thì khác, nàng có thể nhìn thấy được Lâm Bình Chi trong phút chốc như biến hóa thành một con người khác không giống với con người của hắn trước kia.

Không chỉ mỗi mình Nhậm Doanh Doanh nhận biết như thế, còn có Quy Lão Đầu, Mị Ảnh Nữ, cùng những người thường này có tâm tư cẩn mật đều có thể dễ dàng nhìn ra.

Tuy là tốt xấu không thể biết trước nhưng là thay đổi cũng không hẳn là không tốt, chí ít sẽ không còn là Lâm Bình Chi ngây ngô vô tri như trước đây nữa, mọi người cũng không thể luôn luôn che chở bảo bọc cho Lâm Bình Chi mãi được, một ngày nào đó vẫn là cần tự hấn đôi chân bước đi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Nhậm Doanh Doanh thương tâm!

Đạo Giang thôn đường ngõ bên trong lúc bấy giờ đã vắng vẻ trầm tĩnh không còn một bóng người, tất cả những kỳ nhân dị sĩ tụ tập tại nơi này trước đây hiện tại đã kéo nhau tập trung đến lục lâm phía sau Đạo Giang thôn, để lại nơi này trong một gian nhà nhỏ chỉ còn lại hai nữ một nam, tuy nhiên bầu không khí lúc này có vẻ gay gắt tựa hồ ba người là đang câu giằng hòn dỗi lẫn nhau.

Lâm Bình Chi khoanh tay dựa vào vách tường kế bên cánh cửa, thần sắc có chút khó chịu không giống với thường ngày, mở miệng chậm rãi nói: “Nhậm cô nương, ta rất thất vọng ngươi nóng lòng gặp được sự phụ của ta mục đích là để làm gì a?”

Phải nói Lâm Bình Chi sau một khắc tâm tính biến hóa đó, lúc bấy giờ tâm trí cực kỳ minh mẫn không còn khuất mắt vì chuyện tình cảm nam nữ vương bận, sau một hồi trầm mặc nghiền ngẫm hắn liền phát hiện Nhậm Doanh Doanh mấy ngày nay trên đường đi đến Đạo Giang thôn luôn tỏ ra thấp thòm gấp gáp, còn có cả sợ hãi lo âu, tựa hồ là đang lo sợ điều gì đó không muốn cho ai biết!?

Dù sao bây giờ cũng chỉ còn lại ba người ở đây, Lâm Bình Chi liền mạnh dạn nói ra nghi vấn muốn dò hỏi Nhậm Doanh Doanh, nếu là Nhậm Doanh Doanh thật sự có ý đồ gì đó không tốt... Lâm Bình Chi đương nhiên sẽ không ngại mà trừ bỏ hiểm họa tiềm tàng cho sự phụ hắn, Ngô Chính sau đó biết tin Lâm Bình Chi làm như vậy cũng lắm là “hành hạ” hắn một phen mà thôi, Lâm Bình Chi tin tưởng Ngô Chính sẽ không trách phạt hắn khi biết được chân tướng.

Nhậm Doanh Doanh cũng phát hiện Lâm Bình Chi đã nghi ngờ nàng nhưng cũng không chú ý đến hắn, nàng tâm tư hầu như đặt hết vào chuyện làm cách nào để khuyến bảo Ngô Chính không nên xuất hiện ở Đại Hội Võ Lâm lần này.

Nhậm Doanh Doanh cử chỉ tỏ ra không có gì bất thường đưa mắt nhìn lấy Lâm Bình Chi, sau đó nhẹ giọng nói: “Lâm công tử không cần lo lắng ta có ý đồ xấu, nếu công tử đã nghi ngờ chi bằng mang ta đến gặp Ngô Chính liền có thể có đáp án, hơn nữa ta một cái nữ tử yếu đuối cũng không thể làm gì được sự phụ của công tử a”

Nhạc Linh San một bên lắng nghe cảm thấy Lâm Bình Chi hôm nay rất khác với thường ngày, đang lo lắng muốn hỏi thăm nhưng rồi trong lòng lại cảm thấy áy náy, thế nên lại thôi.

Lâm Bình Chi tuy nói là rất dứt khoát từ bỏ không dây dưa đến Nhạc Linh San loại này nữ nhân, nhưng là trong lúc vô tình mỗi khắc đều theo bản năng chú ý đến nàng, dù sao chuyện tình cảm nam nữ rất khó nói, không phải cứ muốn không dây dưa liền có thể không dây dưa nữa.

Nhưng là Lâm Bình Chi vẫn tỏ ra không bận tâm, lại quay sang đáp lời Nhậm Doanh Doanh: “Nữ nhân trông thì có vẻ yếu đuối nhưng thực chất lại rất lợi hại a, ta còn xem tí nữa bị nữ nhân mê hoặc đến đâu óc quay cuồng kia mà”

Lời nói này ẩn ý mui phần dễ hiểu, Nhậm Doanh Doanh minh bạch, Nhạc Linh San cũng minh bạch, tuy phản ứng hai người mỗi khác nhưng tình cờ trong đầu ngay lập tức cùng xuất hiện một ý nghĩ: Lâm Bình Chi đã không còn là Lâm Bình Chi của trước kia!

Nhạc Linh San trong lòng tư vị đắng ngắt quả thật là không dễ nuốt, tuy nàng cũng rất mau thay đổi nhưng khi trông thấy Lâm Bình Chi trước kia từng mê muội suốt ngày theo đuôi bám lấy nàng, lúc này lại tỏ ra chán ghét châm biếm chỉ trích khiến nàng không kịp thích ứng, liền cảm thấy hổ thẹn thương tâm.

Nhậm Doanh Doanh cũng không dễ chịu gì, cũng bởi vì Nhạc Linh San mà Lâm Bình Chi thay đổi trở nên chán ghét nữ nhân khiến nàng cũng bị họa lan, tuy nhiên Nhậm Doanh Doanh vẫn rất kiên nhẫn biện giải: “Ta trước đây thì có thể, nhưng hiện tại là không thể nào a”

Lâm Bình Chi nghe xong liền tỏ vẻ khó hiểu, trước kia có thể sao bây giờ lại không!? Lâm Bình Chi liền không nhanh không chậm nói: “Nhậm cô nương lời nói đề ta có chút không minh bạch a”

Nhậm Doanh Doanh cũng lường được Lâm Bình Chi sẽ nói như vậy, cho nên rất bình thản đáp lời: “Hy vọng sau khi nhìn thấy, công tử cũng không cần lại nghi ngờ ta”

Dứt lời nói, Nhậm Doanh Doanh một tay đưa khuôn mặt, chậm rãi vén xuống tấm vải lụa che giấu đi dung mạo của nàng bấy lâu.

Hít...

Ngay sau đó Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San hai người liền kinh ngạc hít vào một hơi thật sâu, lúc bấy giờ chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh một cái đoan trang thực nữ, nào ngờ dung nhan bị che giấu phía sau tấm vải lụa kia không phải là quá xinh đẹp mà cố gắng che giấu, thực chất là đã bị người ta hủy đi.

Một vết rạch gớm ghiếc cắt ngang một bên má của nàng khiến một cái dung nhan vốn dĩ mỹ diệu tuyệt luân lúc này đã trở thành một cô nương trông vô cùng xấu xí.

Nhậm Doanh Doanh trông thấy biểu hiện của hai người cũng để nàng cảm thấy thương tâm đau xót cho thân mình, càng là nghĩ thật nhiều đến Ngô Chính trước kia là như thế nào khen ngợi yêu thích tấm dung nhan này, lúc bấy giờ nếu trông thấy khuôn mặt của nàng bị hủy hoại có khi nào hẳn sẽ trở nên chán ghét nàng hay không!?

Thương tâm, xót xa, buồn bã, lo lắng, sợ hãi... đủ các loại tiêu cực tâm tình như đang quần lấy nàng, Nhậm Doanh Doanh dù là mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một cái nữ tử mà thôi, làm sao có thể chịu đựng được tình ái dày vò.

Tuy nhiên Nhậm Doanh Doanh rất nhanh liền áp chế tâm tình của mình, lại có phần điềm đạm mang lên tấm vải lụa che đi vết thương lòng, trong đôi mắt đượm buồn đã đỏ hoe nhưng vẫn rất đoan trang từ tốn nói: “ Công tử không biết có còn nghi ngờ ta? ”

Lâm Bình Chi thất thần chốc lát liền cảm thấy áy náy mình quá đa nghi, chấp tay nói: “ Là ta quá đa nghi, mong Nhậm cô nương thứ lỗi không trách cứ ”

Lâm Bình Chi không thể tưởng tượng nổi là ai ác độc đến như thế, tuy nói Lâm Bình Chi có đa nghi nhưng một cái nữ tử đoan trang như Nhậm Doanh Doanh khiến ai từng tiếp xúc qua đều không có nổi ác cảm trong lòng, chỉ là Lâm Bình Chi chịu tác động của Nhạc Linh San mới khiến hẳn xem nữ nhân trong thiên hạ ai ai cũng đều giống nhau mà thôi.

Đồng thời Lâm Bình Chi trông thấy miệng vết thương chưa được đóng vảy liền biết được vừa bị như vậy cách đây không bao lâu, cùng với dáng vẻ thương tâm đó có thể đoán rằng nàng yêu thích Ngô Chính nhưng bởi vì dung mạo bị hủy hoại mới khiến nàng lo lắng như vậy, lần này nàng tìm Ngô Chính tuy không biết là vì chuyện gì nhưng thần sắc lo âu thấp thòm lúc trước hẳn là vì sợ Ngô Chính trông thấy dung mạo xấu xí lúc bấy giờ đi!

Nhạc Linh San một bên cảm thấy rất thương xót cho Nhậm Doanh Doanh, phải biết dung nhan đối với nữ tử có đôi khi còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình, Nhạc Linh San không kìm lòng liền đến bên cạnh Nhậm Doanh Doanh an ủi: “ Tỷ tỷ người đừng quá thương tâm! ”

Nhậm Doanh Doanh dần bình phục tâm tình của mình cũng không muốn tỏ ra bất thường biểu hiện, vẫn là rất từ tốn đáp lời: “ Lâm công tử, Nhạc cô nương không cần phải quá để tâm đến ta, chỉ là không biết khi nào hẳn mới có thể đến đây? ”

Nhậm Doanh Doanh đối với Nhạc Linh San không có bao nhiêu hảo cảm, chỉ là nói đến chuyện tình cảm nay đây mai đó của nàng cũng là rất không thích, lúc này càng là muốn chạy theo Ngô Chính lại để Nhậm Doanh Doanh cảm thấy phản cảm càng nhiều hơn, cho nên như thường lệ vẫn muốn giữ khoảng cách không trở nên quá thân thiết với nhau.

Một bên Lâm Bình Chi nghe Nhậm Doanh Doanh lời nói liền cảm thấy đau đầu vấn đề này, hẳn biết Ngô Chính lúc này là đang suy tính cùng các huynh đệ muốn làm chuyện nguy hiểm nào có thời gian quan tâm đến Nhậm Doanh Doanh! Nhưng là hẳn vẫn rất nhẫn nại đáp lời: “ Nhậm cô nương yên tâm, Quy lão hân đã báo cho sư phụ biết người đến đây tìm hân, đợi hân xong việc liền có thể đến đây ”

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Tiểu Diện Quân!

Đạo Giang thôn lục lâm hậu phương, bên dưới gốc cây lớn Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch đang đứng cùng nhau, yên lặng chờ đợi.

Lúc bấy giờ từ phương hướng Đạo Giang thôn cửa sau đi ra gần ba trăm người nam nữ thôn dân đã tiến đến phía sau Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người, đội hình dần ổn định ngay ngắn.

Bên trong đám người lớn Quy Lão Đầu lớn tuổi nhất liền đứng ra chấp tay cung kính nói: “ Công tử, mọi người đã đến đầy đủ, Lâm Bình Chi cũng đã trở về nhưng lần này còn mang theo hai cô nương nói muốn gặp công tử ”

Ngô Chính quay lưng lại đối diện với Quỷ Lão Đầu, bình thản đáp lời: “ Không cần quan tâm đến, mọi người chắc hẳn cũng đã biết ta lần này muốn làm gì rồi? ”

Quy Lão Đầu vẫn không bỏ được lễ nghi, thẳng lưng cung kính nói: “ Mọi người đều đã biết, cũng không có ai phản đối cách làm của công tử! ”

Ngô Chính sắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc nói: “ Còn nhớ trước kia các ngươi lựa chọn đi theo, ta đã nói cái gì chứ? ”

Quy Lão Đầu trong mắt như hồi tưởng lại khoảnh khắc lúc đó vẫn tựa như mới hôm qua để hẳn tâm tình vẫn còn kích động, đồng thời nghiêm mặt đáp lời: “ Công tử nói, bỏ mặc sinh tử chiến khắp giang hồ! ”

Đám người phía sau nghe được Quy Lão Đầu nhắc lại câu nói đó khiến bọn hắn tinh thần trở nên kích động hưng phấn, nhìn lẫn nhau trong mắt đều có vẻ hào hùng, khí khái dám đương đầu sinh tử không một chút chớp mắt.

Bọn hắn từ khi quyết định theo chân Ngô Chính có ai mà không muốn đồ máu xung phong!? Nhưng là trong khoảng thời gian qua ngược lại bọn hắn đều là được Ngô Chính che chở bảo vệ, đồng thời còn để cho bọn hắn có cho mình một cái đại gia đình chân tâm thân thiết, một cái ngôi nhà thật sự để có nơi trở về.

Tuy là thường ngày cũng có ít nhiều công việc được giao nhưng hầu hết đều là vật vãnh không một chút nguy hiểm đến tính mạng, duy nhất chỉ có một lần sự kiện trà trộn vào đám người nhân sĩ giang hồ trên Lưu phủ là có chút ít hiểm nguy, nhưng cuối cùng Ngô Chính đến còn không phải là gợn gợn giải quyết hết thảy hay sao? Bọn hắn có chút tác dụng gì giúp ích!?

Nhưng lúc bấy giờ lại khác, Ngô Chính đây là lần thứ hai tụ tập đông đủ đám người bọn hắn sau sự kiện chém giết ở Phúc Châu, không nghi ngờ lần này chính là một cơ hội thật tốt để có thể sáng khoái chiến đấu một trận ra trò, cho dù có ngã xuống chỉ ít cũng phải kéo thêm vài ba tên khác lột chiêu đã là có tác dụng cho Ngô Chính rồi.

Lại nói cái chết thì có gì là đáng sợ? Chỉ sợ sinh mạng của bọn hắn đặt không đúng nơi đúng chỗ mà thôi, tuy nhiên có thể vì Ngô Chính mà hy sinh đối với bọn đó là một vinh dự không chỉ đơn thuần là hy sinh.

Trông thấy bọn hắn tâm tình trở nên kích động không khỏi khiến Ngô Chính trong tâm cảm thấy buồn ngủ khôn nguôi, lần này chinh chiến không biết sẽ còn sót lại bao nhiêu người còn sống đây!?

Chỉ còn hơn một tháng nữa liền sẽ đến ngày đó, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn Ngô Chính ngay sau đó liền có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng là lúc phải rời đi nơi này không biết còn cơ hội để trở về hay không.

Bỗng nhiên lúc này Ngô Chính nghĩ ra một ý tưởng trong đầu, đám người huynh đệ này trước nay đi theo hắn vẫn chưa có cho mình một cái danh tính thân phận!? Đối với bọn hắn không phải là quá thiết thòi hay sao? Dù sao kế hoạch và mục đích của Ngô Chính cũng đã sắp hoàn thành chỉ bằng bỏ chút vốn liếng tác thành cho bọn hắn?

Nghĩ đến liền làm, Ngô Chính ý niệm trong đầu giao tiếp với hệ thống: “ Hệ thống, sao chép ra thư tịch cho ta Thương Dương Kiếm trong Lục Mạch Thần Kiếm, Hoành Không Na Di, Vi Đà Chủng cùng với Liệu Thương Thiên, còn có từ trong thương thành mua lấy ba trăm Tiểu Diện mặt nạ loại sắt thường ”

Hệ thống: “ Theo lời túc chủ, hoàn tất sao chép ra thư tịch Thương Dương Kiếm, Hoành Không Na Di, Vi Đà Chủng, Liệu Thương Thiên, hoàn tất hoá đổi Tiểu Diện mặt nạ (sắt thường) x 3 0 0, đồng thời túc chủ bị khấu trừ 3 0 0 điểm sát lục ”

Ngô Chính trước mắt đám người kia như là dùng ảo thuật, hai tay động tác đưa lên liền có Tiểu Diện mặt nạ chồng chất lên nhau bỗng nhiên xuất hiện sau đó đem đặt xuống mặt đất, đồng thời giả vờ đưa tay vào lồng ngực áo ý niệm từ trong hành trang lấy ra mấy quyển thư tịch cùng lúc cũng lại đặt xuống mặt đất.

Quy Lão Đầu đám người trợn mắt há mồm, Đông Phương Bạch cũng là cực kỳ kinh ngạc Ngô Chính bằng cách nào có thể làm được thần kỳ như thế, đồng thời mọi người cũng hiếu kỳ Ngô Chính làm như vậy là có ý gì!? Đồng mặt nạ sắt dưới mặt đất kia hình dáng trông giống như là... tiểu diện!? Lễ nào là cho bọn hắn? Còn có mấy quyển thư tịch cũng muốn truyền cho bọn hắn sao? Nhưng không phải Ngô Chính chỉ truyền cho truyền nhân của mình thôi sao!?

Không để đám người hiếu kỳ quá lâu, Ngô Chính làm xong liền chậm rãi mở miệng nói: “ Từ lúc này trở đi, mỗi người các ngươi chính là đại diện cho ta, một khi mang lên chiếc mặt nạ này các ngươi đều là Tiểu Diện Huyết Ma không phân biệt, còn có mấy quyển thư tịch này chính là những môn võ học đã trợ giúp ta làm nên thành tựu như bây giờ, các ngươi chia nhau sao chép học thuộc lòng sau đó liền đem thiêu hủy tất cả tuyệt không thể truyền ra ngoài trừ phi là hậu nhân của các ngươi, từ nay trở đi các ngươi đã là... Tiểu Diện Quân! ”

Hít...

Quy Lão Đầu đám người nghe một loạt lời nói khiến đầu óc quay cuồng tựa như là huyền mộng nay lại hữu thực, đây chính là Ngô Chính có ý muốn cho bọn hắn một cái danh phận không còn là một đám người thủ hạ vô danh sao? Còn muốn truyền võ học cho bọn hắn khác nào là lại một lần nữa ban ân huệ!?

Đám người trong mắt nhìn lẫn nhau có thể thấy được vẻ kinh hi kích động không thể kim chế, làm một cái đại diện cho Ngô Chính đồng thời cũng có thể xem như là một nửa truyền nhân, đối với bọn hắn đó là cỡ nào vinh dự a! Phải biết hình tượng của Ngô Chính tạo được trong lòng mỗi người ở đây đều là vô cùng to lớn khiến mọi người ai nấy đều sùng bái kính phục, bây giờ Ngô Chính hành động này không nghi ngờ là muốn bày tỏ công nhận bọn hắn,

chỉ nói riêng về tinh thần đây đã là một loại ý nghĩa vô cùng to lớn cao cả.

“Đa tạ ân công!”

Quy Lão Đầu dẫn đầu đám người cùng nhau quỳ xuống, đồng thời cùng lúc nói to bày tỏ cảm kích biết ơn trong lòng, càng không thể kìm lòng gọi tiếp một tiếng “ân công”.

Đồng Phương Bạch một bên thì vô cùng kinh ngạc, Ngô Chính làm người từ khi nào lại hảo tâm đến như thế!? Nếu nói là để đám người này làm việc cho hắn thì chỉ cần một lời nói của Ngô Chính liền có thể khiến bọn hắn đầu rơi máu chảy cũng không từ, tại sao phải bỏ nhiều vốn liếng như thế? Ngô Chính hôm nay là bị... âm mưu!?

Không đề ý đến Đồng Phương Bạch nghi hoặc, Ngô Chính tự mình đi đến đỡ lấy Quy Lão Đầu đứng dậy đồng thời cũng đưa tay ra hiệu mọi người không cần lại phải quỳ, sau đó lại tiếp lời nói: “Không cần phải như vậy, ta có thể có những người huynh đệ đồng sinh cộng tử như các ngươi cũng đã là nhân sinh may mắn, kể ra ta còn phải đa tạ các ngươi a”

Mã Hành Phàm nhanh nhẹn đứng ra đáp lời: “Công tử lại khiêm tốn, đối với ta mà nói công tử là có tái tạo chi ân, ta kiếp này dù chết thêm trăm lần cũng là muốn vì công tử báo đáp”

Đám người kia cũng đang nhao nhao muốn nói lời cảm kích thề thốt sắt son, nhưng Ngô Chính lại đưa tay ngăn cản lại, đồng thời chuyển sang đề tài khác nói: “Phần này chân tâm không cần phải nói ra ta đều là hiểu, nhưng hiện tại chính sự còn đang dang dở, lần này vạn phần nguy hiểm tuyệt đối không thể lơ là sai sót”

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đông Phương Bạch tàn nhẫn thủ đoạn

Quy Lão Đầu nghe được liền áp chế tâm tình kích động, sau đó lại chấp tay cung kính nói: “Không biết công tử định sắp xếp như thế nào?”

Ngô Chính nghiêm túc đáp lời: “Lần này chắc chắn sẽ là một trận hỗn chiến không thể lường trước được điều gì, ta dự định đợi Nhật Nguyệt thần giáo cùng triều đình, Thiếu Lâm tự đám người lưỡng bại câu thương, sau đó lại muốn đến chúng ta ra sân nhập bọn cùng Võ Đang phái đạo sĩ đám người kia, mục tiêu lần này rất đơn giản... giết Thiếu Lâm tự!”

Tiểu Diện Quân đám người nghe được liền phản kích đồng loạt đáp lời: “Vâng, công tử!”

Ngô Chính hải lòng gật đầu nói: “mang đồng này sao chép phân phát cho mọi người đi, sau đó liền xuất phát đi thôi!”

Tiểu Diện Quân nghe được liền từng người đi đến nhận mặt nạ, đồng thời cũng phân công mang về sao chép mấy quyển thư tịch, một hồi thật lâu bận rộn sau đó lần lượt đã cáo biệt rời đi làm phần việc của mình.

Ngô Chính là muốn để bọn hắn trong vòng một tháng thời gian tìm cách lẫn lộn trong giang hồ đám người vô môn vô phái kia, cho đến ngày mười tám tháng hai mới từ tứ phương tám hướng đại lộ khác nhau lại tề tụ tại Thiếu Lâm tự bên trên, đợi thời điểm đến cũng là lúc lật ngửa bàn cờ nhân lúc hỗn loạn mà nhắm vào người của Thiếu Lâm tự.

Đồng thời điểm Võ Đang phái cũng sẽ từ bên ngoài tiến công vào bên trong, có thể nói là lấy gậy người đập lưng người, hơn nữa xem xét qua địa hình Thiếu Lâm tự đó cũng là cách tốt nhất lúc bấy giờ.

Đợi mọi người giải tán đi hết, Đồng Phương Bạch lúc này lại tỏ vẻ bất mãn nói: “Hai cái tình nhân của ngươi đang đợi a, ngươi lại định làm gì đây?”

Ngô Chính có hơi buồn cười, nhưng lại áp chế tâm tình thân nhiên nói: “Còn phải xem Lâm Bình Chi tiểu tử kia như thế nào, bằng không vẫn là phải đóng tiếp vở kịch này”

Đồng Phương Bạch trong lòng cực kỳ khó chịu, bất mãn nói: “Ta cũng muốn xem ngươi diễn, như thế nào?”

Ngô Chính đương nhiên là không ngại Đồng Phương Bạch có mặt, gật đầu nói: “Vậy liền đi thôi!”

...

Đạo Giang thôn trước sân một gian nhà nhỏ, Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch đến đây liền cảm nhận được hơi thở của Lâm Bình Chi ba người, lúc bấy giờ đã đẩy cửa đi vào bên trong.

Lâm Bình Chi trông thấy Ngô Chính đã xuất hiện để hấn nhệ nhõm phần nào, không cần phải hầu hạ Nhậm Doanh Doanh hai người nữa, cười khổ than thở nói: “ Sư phụ, sư nương hai người rốt cuộc cũng đến, Nhậm cô nương và Nhạc cô nương đều là muốn tìm người đây! ”

Ngô Chính nghe được “ Nhạc cô nương ” ba chữ thông thả nói ra từ trong miệng Lâm Bình Chi để hấn liền cảm thấy sững sốt, rốt cuộc Lâm Bình Chi tâm tính cũng đã biến hóa!? Nhưng không thể liền nhanh như vậy a, Ngô Chính cũng chưa tạo được cho hấn cú sốc gì quá lớn sao có thể thuận lợi như thế?

Tuy nhiên Ngô Chính không biết bởi vì lời nói của Quy Lão Đầu lúc trước cảnh tỉnh Lâm Bình Chi mới khiến hấn biến hóa như vậy, nhưng là biến hóa theo kiểu giống như một dạng tiểu hài tử đã trưởng thành hơn là như trong nguyên tác một cái “ quái vật ” tích cách biến thái hóa trở nên điên cuồng.

Mặc dù không thể nói trước Lâm Bình Chi thế này có thể đạt được hiệu quả như Ngô Chính mong muốn hay không, nhưng nếu chỉ xét về mặt tích cực thì chỉ ít sẽ không có hậu quả khó lường như là không một ai có thể kiểm soát được Lâm Bình Chi, bởi vì lần biến hóa tâm tính này không phải là vì thù hận mà là vì cảm nhận được các huynh đệ chân tâm nên mới khiến Lâm Bình Chi thay đổi, tựa hồ hấn đã trở thành một con người có trách nhiệm hơn rất nhiều.

Nhạc Linh San, Nhậm Doanh Doanh đang ngồi trong khách phòng trông thấy Ngô Chính đến cùng đồng thời đứng dậy muốn tiến đến bắt chuyện, nhưng khi trông thấy Đông Phương Bạch một cái mỹ điểm tuyệt luân đứng kế bên Ngô Chính, đồng thời còn nghe Lâm Bình Chi gọi là “ sư nương ” khiến hai người các nàng trở nên thất thần một hồi.

Nhậm Doanh Doanh thì tốt, nàng vốn dĩ đã không có hy vọng muốn bên cạnh Ngô Chính cho nên trông thấy tình cảnh này mặc dù cho chút đau lòng nhưng nhiều hơn là muốn chúc phúc cho Ngô Chính hai người.

Còn Nhạc Linh San thì đã triệt để vỡ nát tâm hồn bay bổng mơ mộng của mình, nàng trước kia thích Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung cũng liền thích nàng, sau đó nàng lại thích Lâm Bình Chi, Lâm Bình Chi liền suốt ngày theo đuôi quán lấy, nhưng lúc bấy giờ thì sao? Nàng thích Ngô Chính! Đáng tiếc Ngô Chính muốn phớt lờ đi nàng ngược lại còn đã có người khác.

Thử hỏi Nhạc Linh San làm sao có thể không đau đớn? Cũng giống như tiểu hài tử trước nay được lão thiên nuông chiều chưa từng vui đập, lần này tự dưng lại trở nên khắc nghiệt tàn nhẫn để nàng ngay lập tức vỡ vụn vì không kịp thích ứng.

Trông thấy Nhạc Linh San phản ứng Ngô Chính không có cảm giác gì đặc biệt cho lắm, thật giống như là dạy dỗ tiểu hài tử mà thôi, đánh một lần thật đau lại để nàng khóc một trận thật nhiều, sau đó liền sẽ không tái phạm “ thói hư tật xấu ” hại đời nam nhân nữa, cũng là để nàng biết cách quý trọng những thứ mình đang có trong tay không thể lúc nào cũng không biết đủ không có điểm dừng, kể ra nàng còn cần phải đa tạ Ngô Chính mới đúng.

Ngô Chính không tỏ ra bất thường, thần nhiên nói: “ Không biết hai người tìm ta có việc gì? ”

Nhậm Doanh Doanh đang muốn đáp lời nhưng bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nàng quay sang nhìn chằm chằm vào Đông Phương Bạch thần sắc trở nên kinh hoảng liên tiếp lùi bước lui người về sau, hoảng loạn nói: “ Đông... Đông Phương... thúc thúc!? ”

Nhạc Linh San một bên đang thất thần thương tâm nghe được lời nói lại trở nên kinh ngạc nhìn sang Đông Phương Bạch, trông thấy từ vẻ bề ngoài Đông Phương Bạch cũng chưa đến ba mươi a, sao tự dưng lại muốn gọi là thúc thúc? Hơn nữa thúc thúc là để gọi nam nhân cơ mà?

Đông Phương Bạch nghe được lại cảm thấy rất thú vị, liền trêu chọc nói: “ Doanh Doanh, người vẫn còn nhớ đến thúc thúc là ta sao!? ”

Nhậm Doanh Doanh nghe được lời khẳng định, hai chân liền lấy bầy vô lực ngồi xuống ghế, trong đầu đang cực kỳ hỗn loạn.

Trước đó Nhậm Doanh Doanh đã biết Đông Phương Bạch thân phận là nữ nhi, cũng đoán được là nàng yêu thích Ngô Chính, nhưng để Nhậm Doanh Doanh không thể ngờ chính là nàng nhanh như vậy mà đã là nữ nhân của hấn!? Nếu nói như vậy, Đông Phương Bạch vứt bỏ Nhật Nguyệt thần giáo vào tay phụ thân Nhậm Doanh Doanh chỉ là để được bên cạnh Ngô Chính sao?

Ngô Chính một bên không để ý đến hai người nói chuyện, hấn cảm giác được phía sau tấm vải lụa kia một tia rất mỏng manh quen thuộc khí tức, lúc này liền tiến tới gần Nhậm Doanh Doanh tự ý đưa tay lấy xuống tấm vải lụa che trên khuôn mặt.

Trước mắt vết thương găm ghềnh trên mặt Nhậm Doanh Doanh để Ngô Chính cũng kinh hãi không thôi, hấn không thể tưởng tượng nổi Đông Phương Bạch thủ đoạn tàn nhẫn đến bậc này, vết thương bên trong còn có ám lưu Quỷ Hoa Bảo Điện nội lực âm tính tàn phá, dù chỉ là một tia nhỏ nhoi nhưng nếu không có tương khắc nội lực mạnh mẽ hơn thì đừng hòng có thể loại bỏ được.

Trước đó Ngô Chính cũng biết Đông Phương Bạch phá hủy dung mạo của nàng liền sẽ dùng thủ đoạn nào đó ẩn tàng bên trong, bởi vì hấn biết mà Đông Phương Bạch cũng biết Nhật Nguyệt thần giáo có một vị Sát Nhân Danh Y Bình Nhất Chỉ, nhưng Ngô Chính cho rằng Bình Nhất Chỉ sớm muộn cũng sẽ giúp Nhậm Doanh Doanh lấy lại dung mạo xinh đẹp như trước kia, chỉ là cần rất nhiều thời gian mà thôi, nhưng khi tận mắt trông thấy vết thương này thì Ngô Chính lại không dám chắc chắn điều đó nữa.

Phải biết Quỷ Hoa Bảo Điện nội lực là cỡ nào quý dị khó xoi, nếu không phải là Ngô Chính có Cửu Dương Chân Kinh nội lực trong người có thể điều hòa hóa giải một tia ám lưu này, cũng thật may mắn chỉ là một tia bằng không dù là Ngô Chính cũng vô phương cứu chữa trả lại dung mạo cho Nhậm Doanh Doanh.

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Bi kịch đảo lộn!

Nhậm Doanh Doanh đang hoảng loạn nhưng ngay khi bị Ngô Chính vén xuống tấm vải lụa lại hoàn hồn trở về, ngay tức khắc thương tâm uẩn khuất trong lòng trào dâng không còn có thể kìm nén được nữa, nước mắt từ khi nào đã dần dựa trên gương mặt nàng, hai tay vụng về cố gắng lau đi, nhưng càng lau nước mắt càng không ngừng tuôn ra để nàng mặt mày càng nhem nhuốc.

Ngô Chính trong lòng cũng không ngăn được thương tâm thở dài khôn nguôi, lúc một tay đặt lên bên má của Nhậm Doanh Doanh nơi có vết thương cắt ngang, một tia nội lực dương tính lưu chuyển nhằm hóa giải âm tính nội lực ám lưu bên trong, phút chốc hai cỗ nội lực điều hòa lẫn nhau triệt tiêu, không ngoài ý muốn vết thương tuy vẫn còn gợn ghềnh khó xem nhưng đã có thể lành lặn theo thời gian trở lại, tin tưởng Nhậm Doanh Doanh một khi trở về Nhật Nguyệt thần giáo nhất định sẽ được Bình Nhất Chi chữa trị triệt để.

Nhậm Doanh Doanh cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay Ngô Chính, giờ phút này trong tâm đã phần nào nguôi ngoai, cúi đầu thều thào nói: “Ngươi... đừng nhìn!”

Nhậm Doanh Doanh rất không muốn Ngô Chính trông thấy bộ dạng xấu xí của mình, nàng muốn lưu lại ấn tượng thật tốt trong tâm trí hắn, rất sợ Ngô Chính sẽ ghét bỏ nàng.

Trông thấy nàng như thế, Ngô Chính cũng không khỏi phải đau lòng thương tiếc, lúc này ôn nhu an ủi nói: “Ôn rồi, ta đã loại bỏ ám lực bên trong vết thương, chỉ cần Bình Nhất Chi lại ra tay tin tưởng sớm muộn ngươi cũng sẽ lại xinh đẹp như trước”

“Hừ!”

Đông Phương Bạch nhìn lấy cực kỳ chướng mắt, chán ghét vô cùng, không thể nhìn được nữa liền đã tự mình rời đi, phút chốc liền biến mất không thấy tăm hơi để Ngô Chính trông thấy thật muốn dờ khóc dờ cười ra mặt.

Nhạc Linh San một bên càng là đau xót, ghen tỵ, hối hận... cùng đủ loại tâm tình của nữ nhi khi làm người thua cuộc trong chuyện tình cảm, nàng lúc này len lén nhìn sang Lâm Bình Chi hồng trần kiếm tự mình an ủi, nhưng đáng tiếc chỉ thấy hắn thở dài ngoảnh mặt làm ngơ, ngay lập tức không thể kìm chế nổi cảm xúc vỡ òa, nước mắt dần dựa trào ra, nàng đưa tay che mặt liền đứng dậy xô cửa chạy ra bên ngoài, nàng muốn đi thật xa vĩnh viễn rời khỏi nơi này không muốn lại nhìn thấy tình cảnh thêm một lần nào nữa.

Ngô Chính lại tiếp tục thở dài nhưng cũng không ngăn cản, lúc này quay sang Lâm Bình Chi nói: “Đuổi theo, đảm bảo đưa nàng trở về Hoa Sơn”

Lâm Bình Chi tâm trạng vừa phức tạp vừa bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng không thể trái lời Ngô Chính cho nên liền đáp lời đồng ý: “Vâng, sư phụ!”, sau đó an phận đuổi theo Nhạc Linh San.

Tình trạng của Nhạc Linh San lúc bấy giờ không nghi ngờ chính là thời điểm tốt nhất để vị “thần cứu rỗi” Lệnh Hồ Xung xuất hiện và ban phước, đây cũng xem như là đã xong xuôi một phần việc, kết cục của Nhạc Linh San vẫn là may mắn hơn Nhậm Doanh Doanh rất nhiều.

Trong nguyên tác chính kịch đáng lẽ phải xảy ra, Đông Phương Bạch là một cái bi kịch đáng thương nhất, Lâm Bình Chi lại là một cái bi kịch rất đáng hận kéo theo cả Nhạc Linh San cũng bị cuốn vào bên trong, còn Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung kết cục lại là người may mắn nhất trên đời, được hạnh phúc yên ổn bên nhau.

Hiện tại chính kịch lại bị Ngô Chính đảo lộn mất hết trật tự, ngoại trừ Đông Phương Bạch và Nhạc Linh San đã chắc chắn là có kết cục tốt, thì Nhậm Doanh Doanh đáng lẽ là người may mắn nhất trong ba cái tuyệt luân mỹ nữ lúc bấy giờ tựa hồ cũng đã xác định cho mình một cái kết thật bi thảm.

Ngô Chính cũng không thể làm được gì hơn, ngay từ kế hoạch ban đầu đề ra từ lúc còn chưa diễn ra cục diện như bây giờ, Nhậm Doanh Doanh và Nhậm Ngã Hoành cũng đã là một phần “vật hy sinh” bên trong cái kế hoạch điên cuồng đó, Ngô Chính một khi thành công bày ra được cục diện như hiện nay đương nhiên cũng đã biết trước Nhậm Doanh Doanh phụ tử hai người nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Tuy nhiên có được tất có mất, cho dù bây giờ Ngô Chính có thương tiếc cho Nhậm Doanh Doanh mà hối hận thì cũng không thể quay đầu được nữa rồi.

Lúc bấy giờ chỉ còn lại Nhậm Doanh Doanh và Ngô Chính hai người bên trong khách phòng, Nhậm Doanh Doanh nghe được Ngô Chính lời nói trước đó để nàng tâm trạng đã trở nên tốt hơn rất nhiều, mặc dù vẫn biết không có khả năng có thể bên cạnh Ngô Chính nhưng là chỉ cần hắn không ghét bỏ, nàng cũng đã an lòng mà chúc phúc cho Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch hai người.

Trông thấy Nhậm Doanh Doanh đã bình phục tâm tình của mình, Ngô Chính lại quay sang nói: “Nhậm cô nương tại sao lại lặn lội đến tận đây để tìm ta?”

Ngô Chính mặc dù là biết được mục đích của nàng đến đây chính là muốn khuyên nhủ hắn, nhưng là... đã vô phương, tình huống lúc này chỉ có thể diễn tiếp vai diễn của mình mà thôi.

Nhậm Doanh Doanh rất nhanh đã lấy lại được dáng vẻ đoan trang thường ngày của mình, nho nhã đáp lời: “Ta đến đây là hy vọng công tử sẽ không đến Đại Hội Võ Lâm trên Thiếu Lâm tự lần này, ngày đó rất đông đảo đám người danh môn chính phái kia, nếu công tử xuất hiện có thể sẽ rất nguy hiểm”

Nhậm Doanh Doanh tất nhiên sẽ không nói toạc ra rằng Nhật Nguyệt thần giáo sẽ bao vây tấn đánh Thiếu Lâm tự hôm đó, dù sao chuyện này quá mức trọng yếu để nàng không thể tự ý làm theo cảm tính được.

Ngô Chính đi sang một bên chiếc ghế ngồi xuống, lại nghiêng ngẫm một hồi, sau đó nghiêm túc nói: “Ngươi, có từ bỏ được Nhậm Ngã Hoành phụ thân của ngươi!? ”

Ngô Chính trong lời nói tựa hồ có thâm ý, hoặc cũng có thể là một câu hỏi đơn giản mà thôi, nhưng ai mà biết được Ngô Chính trong đầu lại có ý định gì.

Nghe được lời nói, Nhậm Doanh Doanh nhận ra được Ngô Chính thần sắc có phần nghiêm trọng không giống như chỉ là một câu hỏi đơn giản như vậy, Ngô Chính ý là muốn nàng lựa chọn giữa hắn và phụ thân của mình!? Nhưng cũng là ngụ ý hắn nhất định phải can thiệp vào Đại Hội Võ Lâm sắp tới!? Như vậy Ngô Chính cũng đã đoán được Nhật Nguyệt thần giáo cũng sẽ có hành động... nói như thế tranh đấu giữa Ngô Chính và phụ thân nàng liền không thể tránh khỏi sao?

Nhậm Doanh Doanh cũng là người thông minh, từ biểu hiện của đám người thôn dân nơi đây cách đây không lâu và lời nói của Ngô Chính lúc này cho phép nàng có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Nhậm Doanh Doanh càng thêm lo âu mâu thuẫn trong lòng, sốt sắng nói: “Ta không thể bỏ rơi phụ thân nhưng là...”

“Ta minh bạch”

Ngô Chính nhận được câu trả lời liền cắt ngang lời nói của Nhậm Doanh Doanh, sau đó lại nói tiếp: “Ta cũng có thứ mình không bỏ được! ”

Nhậm Doanh Doanh sững sốt nhất thời không biết phải nói gì mới phải, thứ mà Nhậm Doanh Doanh không bỏ được chính là tình thân, nhưng Ngô Chính thì khác, thứ mà hắn dễ dàng từ bỏ nhất lại là cảm tính!

Cả hai vốn dĩ không mâu thuẫn với nhau, Nhậm Doanh Doanh trong chuyện tình cảm là mẫu người muốn bao dung vì thế trong trường hợp này nàng có thể dễ dàng chấp nhận buông bỏ Ngô Chính chọn cách lặng lẽ chúc phúc phía sau đồng thời cũng không bỏ rơi phụ thân của nàng một mình, đây đã là cách tốt nhất đối với Nhậm Doanh Doanh, tương tự, Ngô Chính cũng rất dễ dàng từ bỏ Nhậm Doanh Doanh nàng để thành toàn cho mục tiêu cuối cùng của mình hoàn thành nhiệm vụ sau đó mang Đông Phương Bạch rời đi.

Nếu đã như vậy thì câu chuyện lại rất dễ dàng để giải quyết, hai người chỉ là giao nhau một đoạn nhân duyên sau đó lại chia ra đường ai nấy đi mà thôi!

Nhậm Doanh Doanh thần sắc bỗng nhiên trở nên thương tâm, nhưng rất nhanh lại thờ dãi nhẹ nhõm tựa hồ đã giải quyết được mâu thuẫn bấy lâu nay trong lòng mình, Ngô Chính nói rất đúng, cả nàng và hắn đều có thứ không thể bỏ được, chỉ bằng cứ để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên không cần phải cưỡng cầu thêm nữa.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Trà trộn vào Võ Lâm đại hội

Nhậm Doanh Doanh lại mang lên vài lụa che đi gương mặt của nàng, sau đó nhẹ giọng nói: “Thứ lỗi cho ta lần này lại làm phiền công tử, ta sớm cũng phải trở về rồi”

Ngô Chính không vui không buồn không nhìn ra cảm xúc của nàng, chỉ lặng lẽ đáp lời: “Bảo trọng! ”

“Bảo trọng! ”

Nhậm Doanh Doanh có chút thất vọng, chỉ là nếu Ngô Chính giữ nàng lại một chút lâu hơn nữa, có khi nàng sẽ muốn thay đổi quyết định đi... đáng tiếc,

Ngô Chính không làm như vậy.

Dứt lời nói, Nhậm Doanh Doanh gật đầu cúi chào, tuy trong lòng lưu luyến khôn nguôi rất thiếu dứt khoát, nhưng cuối cùng vẫn là quay lưng rời đi.

Trông theo thân ảnh Nhậm Doanh Doanh dần khuất sau ô cửa, Ngô Chính lúc này thở dài một hơi buông lỏng bản thân thả người dựa lưng vào ghế, lại đã xong một phần việc chỉ còn lại cố gắng thêm một phần nữa thôi.

Đúng lúc này Đông Phương Bạch lại lảng lạng xuất hiện ngồi cạnh bên hắn, lại không kiềm được lời nói thăm hỏi: “ Rất buồn? ”

Đông Phương Bạch từ đầu chí cuối thật ra vẫn là ngồi bên trên mái nhà cố ý che giấu hơi thở mà thôi, Ngô Chính hẳn là có thể nhận ra được vị trí của nàng nhưng cũng không có ý định làm phiền nàng muốn nghe lên.

Lúc bấy giờ trông thấy Đông Phương Bạch, Ngô Chính liền cảm giác được an ủi rất nhiều, chỉ ít lúc này hắn không phải là một mình, trong miệng lại thở dài nói: “ Không hẳn, người biết không, đôi khi chỉ còn một bước nữa là tới được đích, nhưng người ta lại thường hay chọn cách buông thả vào giây phút cuối cùng đó a ”

Trông thấy Ngô Chính hiếm khi tỏ ra mệt mỏi như vậy, Đông Phương Bạch càng là thương cảm muốn thấu hiểu cho hắn, trong ánh mắt đượm buồn ôn nhu thăm hỏi: “ Còn người thì sao? ”

Ngô Chính nhìn qua Đông Phương Bạch mỉm cười nói: “ Ta chỉ muốn ban đêm đến thật nhanh... hoặc cũng có thể là không cần chờ ban đêm a ”

Nghe được, Đông Phương Bạch liền trừng to hai con mắt nhìn hắn, cái này mà gọi là mệt mỏi buồn bã đây sao? Thật là uổng phí tâm trạng của nàng còn ngày thơ lo lắng cho hắn, Đông Phương Bạch thái độ lại trở nên gắt gỏng nói: “ Người không còn trò nào khác hay sao? ”

“ Ha ha... ”

Ngô Chính ha hả cười to, quả thật trêu ghẹo Đông Phương Bạch mới là cách nhanh nhất để hắn giải tỏa mệt mỏi áp lực, hơn nữa vẫn còn một khoảng thời gian để thư thái a.

...

Một tháng yên tĩnh trôi qua.

Giang hồ những ngày êm ả hiếm hoi không có sóng to gió lớn xảy ra, nhân sĩ quần hùng thi nhau truyền miệng tụ tập kéo về Hà Nam, chỉ còn cách biệt một ngày là đến mười tám tháng hai Đại Hội Võ Lâm do Thiếu Lâm tự tổ chức diễn ra.

Trong những ngày này, dòng người từ khắp nơi ồ ạt kéo đến để các tòa thành chung quanh núi Thiếu Lâm mỗi ngày đều náo nhiệt ồn ào gấp bội.

Tất nhiên nơi có người tất có giang hồ, có giang hồ tất có tranh đấu, mâu thuẫn ẩu đả rất thường diễn ra nhưng hầu hết đều biết cách kìm chế không để sự tình vượt ngoài tầm kiểm soát.

Những nhân vật có cho mình danh tiếng đại diện cho môn phái tổ chức của bọn hắn thường mang theo một đám người đồng hành, sớm đã được Thiếu Lâm tự tự mình tiếp đãi tìm nơi dừng trên núi Thiếu Lâm.

Tuy nhiên bên trong cũng không thể thiếu lẫn lộn đám người vô môn phái vô danh tiểu tốt muốn tìm đến đây kiến thức một chút các anh hùng trong thiên hạ hình dáng phong thái như thế nào.

Cũng nhờ vậy Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai cái thanh niên nam nhi, trong đó có một cái là giả trang nhưng cũng không dễ dàng nhận biết, nhanh chóng đã hòa nhập vào dòng người có mặt ở bên trên Thiếu Lâm tự đồng thời cũng đã tìm được nơi dừng chân qua đêm.

Bên trong một gian phòng nhỏ trống trải chỉ có bốn bức tường và một chiếc giường gỗ tồi tàn, bốn chân giường đã có dấu hiệu lung lay muốn ngã, bên trên chiếc giường có một cái nam nhi giả trang đang tựa vào bên vai một cái nam nhi khác không giả trang.

Đông Phương Bạch bĩu môi nói: “ Nơi này thật bẩn, thật khó chịu! ”

Những ngày qua Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người trên đường kết giao với đám người Cái Bang kia, nhờ vậy mới theo chân lên Thiếu Lâm tự sớm hơn một ngày đồng thời tìm được cho mình một chỗ dừng chân.

Nhưng là Thiếu Lâm tự cung cấp phòng xá còn phải nhìn mặt người, ví dụ như đám người Cái Bang này, bởi vì đã quen với ăn gió nằm sương ngủ ngái ngoài đường xó chợ cho nên bọn hắn được cấp cho những căn phòng tồi tàn cũ kỹ nhất bên trong Thiếu Lâm tự, mà Ngô Chính, Đông Phương Bạch cùng trong số đó đồng hành cho nên cũng chịu tương tự hoàn cảnh.

Lúc bấy giờ trời cũng đã chập tối, nhưng vì Đông Phương Bạch đã quen với sạch sẽ không thể đặt lưng nằm xuống nơi này, nên cứ thế mà ngồi tựa vào Ngô Chính hòng mau chóng ngủ quên đi qua ngày mai, không cần phải “ chịu khổ ” trong cái phòng cùi này nữa.

Ngô Chính cười khổ nói: “ Đã rất không tệ rồi, còn may không bị đuổi xuống núi a ”

Phải biết lần này Đại Hội Võ Lâm đều là cần thiết mời mới có thể tiến lên Thiếu Lâm tự a, vì thế cho nên Ngô Chính từ một tháng trước mới để cho Tiểu

Diện quân phân tán tìm cách trà trộn bên trong đám người chen chân lên đây.

Nói ra cũng không phải quá khó khăn, nơi tụ tập nhiều người như vậy liền sẽ có tranh đấu thường xuyên diễn ra, trong một vài tình huống cụ thể bất lợi cho đám người danh môn chính phái thì chỉ cần ra tay trợ giúp một phen liền sẽ có được hảo cảm của bọn hắn.

Đám người danh môn chính phái đó nhận được trợ giúp tất nhiên sẽ không thể bỏ xuống bộ mặt được, liền muốn kết giao đa tạ, Ngô Chính liền nhân cơ hội diễn xuất “trò chuyện hợp ý” trở thành tri giao bằng hữu, như vậy là có thể an tâm đồng hành cùng bọn hắn lên đến Thiếu Lâm tự mà không mất quá nhiều tâm sức khổ cực.

Đồng Phươg Bạch lại nói: “Cái Bang đám người kia cũng không tốt đẹp gì”

Ngô Chính nửa cười nửa không đáp lời: “Còn không phải là vì thủ đoạn của ngươi lợi hại sao!?”

Cái Bang vốn dĩ đã chịu Nhật Nguyệt thần giáo khống chế từ khi Đồng Phươg Bạch còn là giáo chủ, khi đó nàng đã tâm cũng giống như Nhậm Ngã Hoàn mà thôi, đó là thống nhất giang hồ.

Cũng bởi như vậy, trong những năm tháng đó Đồng Phươg Bạch lợi dụng Nhậm Doanh Doanh đối ngoại tài trí rất tốt lôi kéo đám người kia vì tham lợi ích mà trùng kế, hơn nữa có Tam Thi Nã Thần Đan khiến bọn hắn muốn chống cự cũng không được.

Nghe được lời nói, Đồng Phươg Bạch lại làm dáng vẻ lười nhác không chấp nhật, khiêu mi nói: “Toàn là nhờ công lao tiểu tình nhân của ngươi”

Nàng là đang nói khoáy Ngô Chính, từ lần trước Ngô Chính ra tay giải quyết ám lưu vết thương trên gương mặt Nhậm Doanh Doanh để Đồng Phươg Bạch trông thấy vẫn rất bức bối.

Ngô Chính lúc này khôn khéo đổi đề tài: “Ngày mai ngươi nhất định không được khinh suất, phải cố gắng lẫn tránh che giấu tu vi a, đám lừa trọc này có khả năng sẽ nhìn thấu ngươi”

Nói đến Thiếu Lâm tự thực lực, Ngô Chính cũng là mười phần kiêng kỵ, từ mấy năm trước hắn hành tẩu lưu lạc trên giang hồ đã từng tận mắt trông thấy Phươg Chứng đại sư một lần, cũng nhờ đó mới biết được tu vi lực lượng của bọn hắn thâm bất khả trắc, bề ngoài luôn miệng nói là không tranh chấp với đời, nào biết nội bộ lại ẩn tàng kinh khủng như thế nội tình!?

Chưa kể Thiếu Lâm tự có một cái tuyệt đỉnh đỉnh phong Phươg Chứng đại sư, còn đám người kia ban ngày gặp mặt chỉ là tiểu hòa thượng cũng đã là nhị lưu nhất lưu cao thủ, ai cũng biết Thiếu Lâm tự vẫn luôn được coi là Thái Sơn Bất Đầu ẩn giấu cao thủ nhiều như mây, nhưng ai có thể tưởng tượng được một cái chùa tự luôn lấy cho mình tôn chỉ muốn tu tâm dưỡng tính, nhưng dưỡng tính không thấy chỉ thấy toàn là dã tâm mà thôi.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Là vì nàng!

Nghe được lời Ngô Chính nhắc nhở, Đồng Phươg Bạch liền hiếu kỳ hỏi thăm: “Ngươi rốt cuộc tu vi chân thật là như thế nào? Ngươi không sợ đám lừa trọc kia nhìn thấu sao?”

Từ khi gặp được Ngô Chính đến nay, Đồng Phươg Bạch dù tâm hiếu kỳ nhưng vẫn luôn không thể xem thấu tu vi của hắn, mà từ chiến lược của Ngô Chính biểu hiện thì tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi đã là đánh giá cao nhất, nhưng là nàng cũng là tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi làm sao có thể không nhìn thấu hắn? Hơn nữa Đồng Phươg Bạch cũng không cho rằng Ngô Chính có thể mạnh hơn nàng a.

Ngô Chính thần thần bí bí cười hỏi lại: “Ngươi nói ta tu vi là như thế nào?”

Cảm giác được Ngô Chính lại muốn nhân cơ hội trêu đùa mình, Đồng Phươg Bạch liền cam bái hạ phong bỏ qua vấn đề này, bĩu môi nói: “Nhàm chán, Không có hứng thú”

Ngô Chính bỗng nhiên bị hớ, không khỏi thành thật đáp lời: “Ta chỉ là đỉnh tiêm hậu kỳ tu vi mà thôi, nhưng là ta có bí kỹ che giấu sâu cạn của mình, cho dù là Phươg Chứng đại sư cũng vô phương nhìn thấu được ta”

Nghe lời nói, Đồng Phươg Bạch kinh nghi không thôi, trừng hai mắt nhìn chằm chằm lấy hắn, nàng muốn xem xem Ngô Chính có thật là nhận loại hay không, hay là cái yêu nghiệt nào đó hiện hình!?

Nói về bí kỹ có thể che giấu tu vi Đông Phương Bạch không mấy kinh ngạc, nhưng là một cái đỉnh tiềm hậu kỳ tu vi lại có chiến lực sánh bằng với tuyệt đỉnh hậu kỳ!? Cái này cũng quá là khoa trương đi.

Phải biết tu vi càng cao chênh lệch giữa các tiểu cảnh giới càng lớn, đạo lý nào không cần nói thì ai cũng biết, ở cấp bậc tam lưu nhị lưu có thể vượt cấp khiêu chiến đã là kỳ tài rồi, ở nhất lưu nếu vẫn có thể vượt cấp khiêu chiến liền là thiên tài được mọi người công nhận, nhưng còn ở đỉnh tiềm tu vi... hầu như là chưa từng có ai vượt một cái đại cảnh giới so chiêu chiến đấu như Ngô Chính a.

Tuy nhiên Đông Phương Bạch lại không biết, thậm chí bản thân Ngô Chính cũng không biết hần tu luyện Cửu Dương Chân Kinh còn có các môn võ học khác đều đã qua tay hệ thống chỉnh sửa khai thác tối ưu tiềm năng.

Mà hệ thống là tồn tại cấp bậc nào? Một cái sinh mệnh vượt quá cả vũ trụ lại đi đáp khuyết cho một môn võ học tầm tầm thường thường của phàm nhân, có thể tưởng tượng được đó là cỡ nào khác biệt vượt bậc.

Nếu một ngày nào đó Ngô Chính tìm thấy được các môn võ học này bản gốc liền có thể hiểu được bản thân mình may mắn đến nhường nào, chưa kể hệ thống đã cải tạo cơ thể hần trở thành tiên thiên đạo thể, cho nên mới khiến căn cơ càng vững chắc, tích lũy lực lượng để tăng lên tu vi cũng là khó khăn hơn người khác rất nhiều.

Tuy nhiên Ngô Chính có ưu thế điểm sát lục có thể giúp hần nhanh chóng lĩnh ngộ các loại hình tâm pháp võ kỹ, cho nên Ngô Chính chỉ cần tập trung tích lũy công lực đến đủ liền sẽ tăng lên cảnh giới, không cần phải lo lắng các vấn đề khác.

Đông Phương Bạch lúc bấy giờ trọn tròn hai mắt đã không còn lời nào để nói với tên quái thai này nữa rồi, nhưng nghĩ lại cũng không có cái gì là không đúng, nam nhân của nàng tất nhiên là phải đặc biệt ưu tú không ai sánh bằng, nếu không nàng như thế nào là say đắm hần!?

Nghĩ đến như thế, Đông Phương Bạch liền nhanh chóng bình phục tâm tình, xem đó như là chuyện hiển nhiên mà thôi, không có gì để nàng bất ngờ.

Ngô Chính lại thân nhiên nói tiếp: “ngươi đã đến được tu vi này rồi, chắc hần cũng đã cảm nhận được thế giới này có vấn đề rồi chứ?”

Đông Phương Bạch vừa bình tâm chốc lát, nghe xong Ngô Chính nói lại để nàng tiếp tục kinh ngạc đáp lại: “Ta không rõ, nhưng là... ta cảm giác được mình tựa hồ mỗi lúc đều bị áp chế... áp chế!?”

Đông Phương Bạch lời vừa nói ra tức khắc lại nghi vấn chính lời nói của mình, nàng bấy lâu từ khi đặt chân đến tuyệt đỉnh cảnh giới từ trong mơ hồ luôn cảm nhận được bị thứ gì đó đang cố gắng “áp chế” không muốn nàng lại tăng lên tu vi.

Nguyên bản Đông Phương Bạch cũng không chú ý đến cảm giác đó, nhưng là Ngô Chính lại nhắc đến “thế giới này có vấn đề” để nàng không thể không nghiền ngẫm nghĩ lại.

Thứ nghĩ tuyệt đỉnh đỉnh phong cảnh giới đã là giới hạn rồi sao!? Bên trên hoàn toàn không có cảnh giới khác? Đó là không thể nào, cổ nhân từng nói võ học là không có điểm dừng.

Đông Phương Bạch có thể cảm nhận rõ điều đó, rằng bản thân nàng tiềm lực vẫn còn rất nhiều rất nhiều vẫn chưa được khai thác, không thể nào mới chỉ bấy nhiêu liền phải dừng lại. Đông Phương Bạch có thể cảm nhận rõ điều đó, rằng bản thân nàng tiềm lực vẫn còn rất nhiều rất nhiều vẫn chưa được khai thác, không thể nào mới chỉ bấy nhiêu liền phải dừng lại.

Ngô Chính tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của nàng, từ tốn nói: “Không sai, tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi không phải là điểm cuối cùng, là do thế giới này pháp tắc cường chế không thể lại tiếp tục tăng lên cảnh giới, nhưng cũng không hẳn là không có biện pháp, chỉ cần rời đi là được”

“Rời đi liền được!?”

Đông Phương Bạch bỗng nhiên minh bạch Ngô Chính lời nói trước kia, rằng một ngày nào đó hần sẽ biến mất trên thế gian này!? Ngô Chính là muốn đi đến thế giới khác?

Nhưng là bằng cách nào cơ chứ? Hơn nữa Ngô Chính cũng đã hứa sẽ mang theo nàng cùng rời đi, như vậy liền chắc chắn là Ngô Chính có biện pháp, nhưng có thể... sẽ không có nguy hiểm gì sao!?

Ngô Chính bình thân gạt đầu tựa hồ không phải là chuyện gì đó to tát, lại nói: “Ta từ năm năm trước đã luôn nhận được lời cảnh báo này, đến thời điểm ta có thể tự do rời đi, nhưng muốn mang theo người cùng đi, điều kiện chính là phải giải quyết đám người kia”

Dứt lời nói, Ngô Chính thần sắc tựa hồ có chút căng thẳng lại lo lắng, dù sao hiện tại hần không nắm chắc có thể đánh bại Phương Chứng đại sư, chưa kể tình hình ngày mai chắc chắn sẽ hỗn loạn không thể lường trước điều gì.

Tuy nhiên cũng là một con dao hai lưỡi mà thôi, nếu Ngô Chính tận dụng tốt nói không chừng có thể dễ dàng giết được đám lừa trọc kia, nhưng ngược lại bọn cũng sẽ có cơ hội để giết Ngô Chính, chỉ là xem ai biết nắm bắt cơ hội tốt hơn mà thôi.

Đông Phương Bạch nghe được lời nói ngay lập tức trở nên kích động khôn nguôi, nàng tâm trí không phải là mù mịt ngu ngốc cho nên Ngô Chính nhắc đến, nàng liền có thể suy đoán tất cả.

Ngô Chính trước nay một tay khuấy đảo chuyển biến thành cục diện như bây giờ, dẫn đến tình trạng tất cả mọi người đều bị kéo vào vòng chiến, sau ngày mai liền sẽ là chung kết toàn bộ các thế lực hỗn chiến lẫn nhau, không nghi ngờ sẽ là một ngày giang hồ lại tắm mưa máu người gió tanh.

Nhưng rồi chân chính mục đích của Ngô Chính là gì? Hắn làm như vậy có được ích lợi gì chẳng?

Nghi vấn trong lòng vừa đặt ra ngay lập tức Đông Phương Bạch đã có cho mình một đáp án, hắn làm tất cả là vì muốn mang nàng bên cạnh cùng hắn rời đi mà thôi.

Bấy nhiêu đó đối với nàng cũng đã là đủ, Đông Phương Bạch cũng không cần biết Ngô Chính tại sao lại nhận được “lời cảnh báo” đó, hoặc là làm sao có thể biết được điều kiện để mang nàng cùng rời đi, đồng thời còn có rất nhiều mờ mịt nghi vấn khác hết thảy đối nàng đã không còn quan trọng nữa.

Làm một cái nữ nhân, Đông Phương Bạch dù có muốn mình mạnh mẽ đến đâu nhưng trong thâm tâm vẫn luôn là dựa dẫm vào Ngô Chính, không cần biết hắn đang suy tính hay lại muốn làm gì nhưng chỉ cần Ngô Chính muốn nói, Đông Phương Bạch tất nhiên sẽ chăm chú lắng nghe, còn nếu đã không muốn nói ra, nàng vẫn là nguyện ý làm kẻ vô tri không biết gì.

Thế nên khi biết được Ngô Chính mạo hiểm chính là vì không muốn rời xa mình, Đông Phương Bạch trong lòng vô cùng ấm áp mãn nguyện, còn lại những thứ khác cứ để Ngô Chính tự ý thích, nàng chỉ cần lặng lẽ theo sau không để tụt lại bước chân là được.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Cái này là Võ Lâm đại hội?

Ngô Chính nói ra những lời này chính là để Đông Phương Bạch không còn mộng lung mơ hồ trong thâm tâm của mình.

Phải biết Đông Phương Bạch là một người có trí tuệ tâm cơ rất tốt nhưng trước nay Ngô Chính luôn bắt nàng phải làm một người không hay biết chuyện gì đang xảy ra, nói đến cũng không phải là cảm giác gì dễ chịu cho lắm.

Cho nên ngoại trừ sự tồn tại của hệ thống quá mức khó tin, còn lại trong mọi việc Ngô Chính cũng không muốn giấu diếm Đông Phương Bạch, tốt hơn hết vẫn là để nàng biết được càng nhiều càng tốt, điều này không những tốt cho Đông Phương Bạch, cũng là giảm tải được rất nhiều áp lực cho Ngô Chính.

Trông thấy Đông Phương Bạch vẫn im lặng như vậy, Ngô Chính không khỏi nghi hoặc nói: “Người không có thắc mắc gì?”

Thời điểm này là thích hợp nhất để Ngô Chính hảo hảo giải đáp nghi vấn trong lòng Đông Phương Bạch, hơn nữa nếu không giải thích lúc này đến khi bắt ngờ phải rời khỏi thế giới này Đông Phương Bạch khó tránh khỏi sẽ có chút bỡ ngỡ.

Đông Phương Bạch phản ứng rất có chừng mực, thân nhiên quay sang nhìn lấy Ngô Chính đáp lời: “Không có!”

“Như vậy thì tốt!”

Đông Phương Bạch vẫn như thường lệ mọi khi không có gì bất thường, không khỏi để Ngô Chính cho rằng là mình nghĩ quá nhiều, đồng thời cũng phối hợp nói lời cho qua.

...

Một đêm vô sự phút chốc liền trôi qua, mặt trời lúc bấy giờ đã lên cao.

Bên ngoài căn phòng của Ngô Chính bỗng nhiên nghe tiếng “cốc cốc” gõ cửa, đồng thời giọng nói nam tử kêu lên đánh thức: “Ngô Chính huynh đệ, các người mau dậy thôi, Võ Lâm đại hội liền muốn bắt đầu!”

Bên trong gian phòng Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người đã dậy từ sớm, nhưng là có ý đợi trong phòng cho đến khi Võ Lâm đại hội bắt đầu.

Dù sao thường ngày đám người Thiếu Lâm tự ngủ dậy rất sớm, nếu ra bên ngoài vào lúc này sân trống vắng vẻ người sẽ dễ dàng bị đám hòa thượng kia chú ý đến, tuy là rất khó phát giác bất thường nhưng Ngô Chính vẫn muốn cẩn tắc vô áy náy.

Trước giờ Ngô Chính kế hoạch đã thực hiện rất tốt, bây giờ đã là phần cuối không thể khinh suất đến phút chót để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Ngô Chính từ trong căn phòng lớn tiếng hô lên: “Đến ngay đến ngay!”

Dứt lời nói, Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch cùng nhau đi ra bên ngoài, liền thấy tên thanh niên ăn mày của Cái Bang là người vừa kêu gọi đánh thức Ngô Chính.

Ngô Chính giả vờ làm động tác ngái ngủ, sau đó lại nói: “ Chào buổi sáng, Hồng Lương huynh đệ, người dậy thật sớm a ”

Đông Phương Bạch vẫn đóng vai lãnh tỉnh nam nhân, trông thấy Hồng Lương chỉ gật đầu chào hỏi không nói một lời nào.

Hồng Lương lại trừng mắt nhìn Ngô Chính, sau đó lắc đầu nói: “ Người cũng thật là vô tư lự a, bức này sự kiện lớn như thế nào lại không chút phản kích nào? ”

Ngô Chính làm động tác bất đắc dĩ, thân nhiên đáp lời: “ Ta chỉ đến mở mang tầm mắt, cũng không có hứng thú làm võ lâm minh chủ a, sao lại phải quan trọng ”

Hồng Lương là người tính cách hăng hái nhiệt tình nên mới có hảo tâm đến kêu gọi Ngô Chính không để hắn bỏ lỡ tận mắt kiến thức qua anh hùng trong thiên hạ thi nhau trở ụy, nào ngờ Ngô Chính không có chút phản ứng, hoàn toàn là không muốn quan tâm a.

Hồng Lương cũng không biết nói gì với hắn, liền khua tay bỏ qua chuyện này, lúc này lại nói: “ Mau đến võ đài xem nào nhiệt đi thôi, mấy cái nhân vật lợi hại kia bây giờ chắc cũng đã có mặt ”

Ngô Chính vui vẻ đáp lời: “ Đi thôi, ta cũng muốn xem xem anh hùng trong thiên hạ có mấy người lợi hại ”

Nói xong Ngô Chính, Đông Phương Bạch cùng với Hồng Lương sánh vai đi đến võ đài phía trước Thiếu Lâm tự.

Thiếu Lâm tự mặc dù là yêu thích tịnh tu nhưng là vì Võ Lâm đại hội lần này không muốn đám người “ tà ma ngoại đạo ” tham gia, cho nên chỉ gửi thiệp mời đến các danh môn chính phái đồng thời trước đó một ngày liền để bọn họ trú lại bên trong Thiếu Lâm tự để tránh có người trà trộn.

Tuy nhiên cũng có không ít những người vô môn phái kết giao chính phái bằng hữu nhờ vào mối quan hệ mà có thể tham dự Võ Lâm đại hội lần này, Ngô Chính cũng là tương tự như thế.

Rất nhanh Ngô Chính ba người không có cản trở ra khỏi cửa chính Thiếu Lâm tự, phía trước chính là võ đài không gian rộng lớn được dựng lên cách đây không lâu, xung quanh là khoảng đất trống rộng rãi chia ra các khu vực, mỗi khu vực lại đặt vài chiếc bàn ghế để những nhân vật quan trọng ngồi đó, còn lại đám người nhai nhép theo sau liền muốn đứng suốt cho đến khi Võ Lâm đại hội kết thúc.

Lúc bấy giờ có thể trông thấy các khu vực cũng đã lấp đầy khoảng trống, mỗi người trong các khu vực đó đều có chung đồng phục hoặc ăn mặc tương tự màu sắc với nhau rất dễ để phân biệt.

Hồng Lương đi đến liền hào hứng phấn khích, hăng hái kêu la: “ Người xem, người kia chính là Từ trang chủ Từ Vinh Phúc, còn người kia là Cực Lạc cốc chủ Hành Trư Liêm, còn có người kia, người kia... ”

Hồng Lương tâm trạng kích động có hơi thái quá, hai tay chỉ trỏ luôn miệng kêu la người này người kia, Ngô Chính cũng không để ý đến đám người này, trong mắt Ngô Chính chỉ là một đám hữu danh vô thực không có một người nào đáng chú ý.

Lần này Thiếu Lâm tự thiệp mời đương nhiên là sẽ bỏ qua đám người có nghi vấn cấu kết với Tiểu Diện Ma Đầu, cho nên Ngũ Nhạc kiếm phái không được xuất hiện, còn có Võ Đang phái thanh danh bị hủy hoại khiến nhiều người ác cảm cũng không được mời.

Quanh đi quẩn lại một vòng tất cả đều là đám người tôm tép rác rưởi, trong lòng Ngô Chính là chữ bối lung tung “ cái này mà gọi là Võ Lâm đại hội? hoàn toàn là một màn kịch để đưa Thiếu Lâm tự lên chức minh chủ a ”

Đây hoàn toàn là một cái bẫy giăng ra để mời Nhật Nguyệt thần giáo tự mình mắc câu đến thăm, đồng thời tất cả những người có mặt ở đây hôm nay đều là nhân chứng chứng kiến Thiếu Lâm tự uy phong đánh đuổi “ tà ma ngoại đạo ” chống lại triều đình mà thôi.

Bằng không muốn tìm người minh chủ phục chúng tại sao không rộng cửa để cho đám người vô môn phái trong thiên hạ tham dự?

Còn không phải là vì thế gian này có quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, nhân tài ẩn nấp đều không thiếu, nào biết đâu có một người nào đó bỗng nhiên lại xuất hiện đồng thời khiêu chiến đánh bại cả Phương Chứng đại sư thì sao?

Đến khi đó không những là âm mưu tan tác còn phải uống hết tâm sức dâng lên giang hồ tiện nghi cho cái tên minh chủ kia, Thiếu Lâm tự là hoàn toàn không thể chấp nhận được a, bởi vậy mới hết sức cẩn trọng triệt tiêu tất cả các tình huống bất trắc dù là nhỏ nhất có thể xảy ra.

Lúc bấy giờ chỉ là tạo cơ hội cho đám người danh môn chính phái này lên võ đài tranh nhau trở ụy mà thôi, sau đó lại đợi Nhật Nguyệt thần giáo cùng triều đình tiến đánh, đây mới là chính kịch thật sự.

Ở đằng xa trước mắt, Ngô Chính liền nhìn thấy khu vực cho đám người Cái Bang, lúc này liền theo chân Hồng Lương tiến đến.

Trương Kim Ngao Ngự bang chủ Cái Bang trông thấy Hồng Lương mang hai người đến, trên mặt liền cười tươi như hoa, đứng dậy khách khí nói: “ Hai vị huynh đệ tới đây ngồi cùng ta a ”

Khác với đám người ăn mày Cái Bang, Trương Kim Ngao Ngự rất khách khí đối với Ngô Chính và Đông Phương Bạch.

Cách đây vài hôm trước, Trương Kim Ngao Ngư dẫn đám ăn mày cùng đi tham dự Võ Lâm đại hội dừng chân một túp quán, trong lúc đó lời qua tiếng lại với đám người bên cạnh mâu thuẫn một hồi liền xảy ra ẩu đả.

Cùng lúc đó Ngô Chính một người lại có thể ngăn hai bên cao thủ chiến đấu, đồng thời cũng đứng ra hóa giải mâu thuẫn cho cả hai.

Hơn nữa Trương Kim Ngao Ngư còn không nhìn thấu tu vi của Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người cũng biết được bọn hắn thâm bất khả trắc cho nên trên đường đồng hành vẫn rất khách khí đối đãi.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Thiếu Lâm tự khinh người!

Ngô Chính đi đến thấy cả đám ăn mày đang đứng nếu hắn lại được ngồi không khỏi lại quá thất lễ, cho nên cũng khéo léo từ chối, cười to nói: “Ha ha, Trương bang chủ có hảo tâm, nhưng là ta là vừa thức dậy lại ngồi một chỗ khó tránh sẽ uể oải a ”

Đông Phương Bạch thì đơn giản xử lý hơn rất nhiều, chỉ nhàn nhạt lắc đầu từ chối liền xong.

Trương Kim Ngao Ngư biết tính cách hai người này trái ngược lẫn nhau, một tên thì hào sảng nhiệt tình, tên kia thì kiêu lời lạnh nhạt, mặc dù ban đầu cảm thấy cặp đôi này có chút kỳ quặc nhưng sau đó đồng hành đến Thiếu Lâm tự cũng quen dần.

Ngô Chính, Đông Phương Bạch không muốn ngồi, Trương Kim Ngao Ngư cũng vô phương cưỡng ép, lúc này cười nói: “Ha ha, tiểu huynh đệ nói đúng, nhắc đến ta cũng có chút uể oải a, ta liền đứng cùng người ”

Dứt lời nói, Trương Kim Ngao Ngư đẩy bàn ghế sang một bên đứng dậy để đám người ăn mày Cái Bang hậu phương không khỏi kinh ngạc, khó hiểu tại sao Trương Kim Ngao Ngư hôm nay có chút khách khí thái quá như vậy.

Ngô Chính trong bụng buồn cười thầm nhưng cũng rất kìm chế không cười ra mặt, đi đến kế bên Trương Kim Ngao Ngư hào sảng nói: “Hào, Trương bang chủ quả nhiên là hào khí đầy mình ”

Lời nói tuy là vậy, nhưng Ngô Chính nhìn bạch Trương Kim Ngao Ngư là đang muốn lôi kéo hắn và Đông Phương Bạch cùng nhau đánh vào võng bùn này.

Cái Bang người đến đây chính là một trong những môn phái tổ chức chịu khống chế của Nhật Nguyệt thần giáo, đợi một khoảng thời gian chín mươi Võ Lâm đại hội diễn ra, sớm muộn cũng sẽ cùng Nhật Nguyệt thần giáo nội ngoại phối hợp chia mũi kiếm về phía Thiếu Lâm tự.

Đến khi đó Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người đứng cùng đám ăn mày Cái Bang cũng sẽ bị xem là đồng lõa, một khi chiến đấu diễn ra Ngô Chính, Đông Phương Bạch không thể làm người đứng ngoài cuộc được a.

Trương Kim Ngao Ngư đưa tay làm động tác từ chối khen ngợi, sau đó lại nói: “Mấy hôm trước cũng nhờ hai vị tiểu huynh đệ đây giúp Cái Bang chúng ta bớt đi không ít phiền toái không đáng có, nói về hào khí ta còn phải cam bái hạ phong a ”

Trương Kim Ngao Ngư tỏ ra rất hào sảng cười nói, nhưng thực chất hắn cũng rất giống Nhạc Bất Quần ở chỗ làm một cái nguy quân tử nhưng lại được nổi danh “chính nhân quân tử ” làm người chính trực liêm minh.

Tuy nhiên trong mắt Ngô Chính trình độ nguy quân tử của Trương Kim Ngao Ngư còn thua xa Nhạc Bất Quần, lời nói nghe được vào tai liền nghe ra nịnh nọt tăng bốc không một chút giống thật.

Nhưng Ngô Chính không để Trương Kim Ngao Ngư thất vọng, liền tỏ ra khoái chí mặt mày hớn hờ, chấp tay cười nói: “Ha ha, Trương bang chủ quá khen, quá khen a ”

Trông thấy Ngô Chính dương dương tự đắc, Trương Kim Ngao Ngư âm trầm cười trong bụng còn tưởng rằng Ngô Chính tuổi trẻ vô tri ngây thơ không biết gì, rất dễ dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ.

Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai cái “tiểu bạch kê ” đứng trong hàng ngũ một đám ăn mày Cái Bang quả thật không khác gì là hạc giữa bầy gà, khiến xung quanh những người khác đều kỳ quái nhòm ngó.

Hơn nữa Trương Kim Ngao Ngự thái độ rất khách khí với Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người để xung quanh những người kia đều rất hiếu kỳ về thân phận, dù sao trông hai người rất giống công tử phú gia nào đó, không phải là cái loại gì cao thủ a.

Tiền phương khu vực Cái Bang người Ngô Chính, Đông Phương Bạch đứng ngang hàng với Trương Kim Ngao Ngự lại cùng nhau trò chuyện trong thời gian chờ đợi.

Lúc bấy giờ quần hùng danh môn chính phái đều đã đến tụ tập có mặt đông đủ, nhưng Phương Chứng đại sư vẫn chưa xuất hiện, chỉ có đám người hòa thượng Thiếu Lâm tự ngoại việc tiếp đãi màn thầu và nước uống cho khách nhân đến đây.

Tuy nhiên Ngô Chính lại chú ý đến những tên hòa thượng này không tầm thường, tất cả hầu như đều là nhất lưu hậu kỳ, đỉnh phong cao thủ nhiệm vụ hẳn là giám sát đám người danh môn chính phái này.

Hơn nữa Ngô Chính còn biết từ lúc bấy giờ con đường duy nhất xuống núi nhất định là đã bị Nhật Nguyệt thần giáo người phong tỏa.

Không chỉ Ngô Chính mà Thiếu Lâm tự cũng là biết điều đó, tuy nhiên đám người hòa thượng vẫn thu mình mặc kệ không thêm đoái hoài, bọn hắn cũng là đang chờ đợi Nhật Nguyệt thần giáo tiến công lên đây.

Lại nói trong trường hợp tồi tệ nhất xảy ra, Thiếu Lâm tự nếu không chống đỡ được Nhật Nguyệt thần giáo tiến công thì bọn hắn vẫn có lối thoát bí mật khác bên trong Thiếu Lâm tự, cho nên cũng không cần thiết quá lo lắng.

“Phương Chứng đại sư tại sao vẫn chưa xuất hiện!? Định bắt chúng ta chờ đến bao giờ đây, cái này cũng thật quá đáng đi”

Lúc bấy giờ trong khu vực phía Côn Luân người, một tên trung niên hướng về phía đám người hòa thượng lớn tiếng nói, người này chính là chủ môn Côn Luân Hà Gia Chính nổi danh với Tật Phong Kiếm Pháp cực kỳ lợi hại.

“Đúng a, Thiếu Lâm tự bắt chúng ta dài nắng lâu chờ đợi, đây là xem thường chúng ta hay sao?”

“Ta cũng rất ngứa tay ngứa chân a, khi nào Võ Lâm đại hội mới bắt đầu?”

“Ta thấy mọi người đều đã có mặt đầy đủ, cũng nên khai mạc đại hội đi chứ!”

...

Đã có một người lên tiếng phản nản tất nhiên sẽ khiến đám đông còn lại cũng muốn hòa nhau theo chân, liền thi nhau tỏ ra bất mãn khó chịu với Thiếu Lâm tự.

“A đi đà phạt, chư vị thí chủ xin thứ lỗi cho lão nạp chậm trễ để mọi người đợi lâu”

Đúng lúc này giọng nói của trầm khản đều đều vang lên, bên trong ẩn chứa nội lực nhu hòa không gây khó chịu, nhưng là khuếch đại âm thanh lên rất nhiều để toàn trường đều có thể nghe vào tai.

Mọi người đồng thời nhìn lại chỉ thấy một cái lão hòa thượng trên người cà sa Phương Trượng đang chậm chạp đi đến tiến lên võ đài, nhìn từ bề ngoài liền đoán được thân phận người này chính là trụ trì Thiếu Lâm tự Phương Chứng đại sư.

Ngô Chính cũng không khỏi đưa mắt đến nhìn chằm chằm Phương Chứng đại sư, người này dáng vẻ có hơi gầy gò trông rất tầm thường không đáng chú ý nhưng tu vi che giấu thật sâu không một ai có thể nhìn thấu.

Nếu không phải Ngô Chính có Thuật Thăm Dò giúp hắn nhìn rõ sâu cạn, bằng không dù là Ngô Chính cũng rất khó để phân biệt giữa một cái tuyệt đỉnh đỉnh phong cao thủ Phương Chứng đại sư với một cái lão hòa thượng tầm tầm thường thường a.

Đông Phương Bạch trong lòng cũng có chút kinh ngạc, trước đó đã nghe Ngô Chính nói về Phương Chứng đại sư thâm bất khả trắc, lúc bấy giờ tận mắt kiến thức mới hiểu được tại sao Ngô Chính lại tán thán lão như thế.

Quảng trường lúc bấy giờ mọi người đều im lặng giữ trật tự, Phương Chứng đại sư liền nói tiếp: “Lão nạp hôm nay mời chư vị đến đây trước đó cũng đã nói sơ qua, mọi người chắc cũng không có gì thắc mắc?”

Quá đơn giản!

Ngô Chính không khỏi cảm khái Phương Chứng đại sư quá khinh người, lên đài liền trực tiếp đi vào chính sự còn không có một lời giải thích tại sao chậm trễ không để quần hùng thiên hạ trong mắt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vai trò của đám người danh môn chính phái này cũng chỉ là nhân chứng, hơn nữa trong mắt một cái tuyệt đỉnh đỉnh phong cao thủ thì một đám đỉnh tiêm nhất lưu quả thật là con kiến không khác gì là mấy, cho nên không cần phải cho bọn hắn sự tôn trọng.

“Thật quá đáng! Phương Chứng đại sư không một lời nào giải thích việc bắt chúng ta chờ đợi lâu như vậy ư?”

Lúc bấy giờ đứng bên cạnh Ngô Chính, Cái Bang bang chủ Trương Kim Ngao Ngự tỏ vẻ bất mãn lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, hay là Thiếu Lâm tự không muốn để chúng ta trong mắt?”

Hà Gia Chính chường môn phái Côn Luân tựa hồ đã rất nóng giận, đồng thời không bỏ qua cho Thiếu Lâm tự nương theo Trương Kim Ngao Ngư gây ra mâu thuẫn quá lớn.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Màn kịch bắt đầu!

Tuy bề ngoài Hà Gia Chính, Trương Kim Ngao Ngư còn có một vài các đại diện tổ chức môn phái khác nữa đều trông như là bất mãn tức giận, nhưng Ngô Chính là biết bọn hắn đang cố ý gây xích mích tranh đấu diễn ra.

Đám người đang khích bác đã kích gây mâu thuẫn không ngoài ý muốn chính là những môn phái tổ chức đã âm thầm quy hàng cho Nhật Nguyệt thần giáo, bởi vậy rất nhiệt tình trách mắng không để cho Thiếu Lâm tự mặt mũi.

“Này này, chỉ là chậm trễ chút thời gian, các người có cần quá khích như vậy không?”

“Chỉ là chút thời gian thôi sao? Người không biết thời gian đối với bọn ta là vàng là bạc sao?”

“Chỉ giỏi miệng lưỡi, tại sao các người không tự tổ chức Võ Lâm đại hội đi, còn nhờ Thiếu Lâm tự ra mặt làm gì?”

...

Đương nhiên những nơi đồng người chỉ cần dăm ba lời nói đã khích liên rất dễ dàng gây nên tranh cãi mâu thuẫn.

Những người tự vệ lo cho thân mình đều muốn dựa dẫm vào Thiếu Lâm tự, hiện nay có người nói xấu Thiếu Lâm tự chỉ bọn hắn tất nhiên sẽ ra mặt đáp trả, bằng không cũng không cần đến nương nhờ người ta làm gì.

Quả thật Võ Lâm đại hội lúc bấy giờ đã thành một trò hề màn kịch cho một đám nhãi nhép thi nhau làm diễn viên, trong lúc đó Phương Chứng đại sư vẫn cứ bất động đứng yên trên võ đài không một lời muốn khuyên ngăn.

Bởi vì Phương Chứng đại sư mình bạch tất cả những tên này đều đã là người chết, làm một cái người sống thì không nên chấp nhặt với bọn hắn, chỉ cần sau đó lưu lại vài tên đối xử khách khí một chút cho bọn hắn làm nhân chứng là được.

Tuy nói là Võ Lâm đại hội giang hồ chính phái toàn bộ quần hùng tụ tập nhưng thực ra đến đây cũng chỉ chưa đến một nửa các tổ chức môn phái mang cái danh “chính phái” ngoài kia.

Bởi vì nếu càng đông thì càng hỗn loạn, mà càng hỗn loạn lại càng khó kiểm soát, khó nói sẽ xảy ra những việc ngoài ý muốn của Phương Chứng đại sư, cho nên thiệp mồi lần này quả nhiên là đã suy tính rất kỹ lưỡng.

Thời gian lại thêm nửa nén hương trôi qua, mọi chuyện cứ thế tiếp diễn không có dấu hiệu hồi kết, Ngô Chính cũng rất vui vẻ làm khách đứng xem màn kịch này.

“Cấp báo! Phương Trọng đại sư, Nhật Nguyệt thần giáo đang đánh lên Thiếu Lâm tự chúng ta”

Quả nhiên không ngoài ý muốn của Ngô Chính, lúc này có một tên hòa thượng từ con đường xuống núi chạy đến hô to bẩm báo.

“Khốn kiếp, ta nhìn người rất lâu rồi, đi chết đi!”

Đúng lúc này Trương Kim Ngao Ngư bỗng nhiên nổi điên lên trên tay cầm gậy xông đến khu vực người lân cận những người vừa mới tranh cãi với hắn.

“Còn tưởng rằng ta sợ Cái Bang người sao? Huynh đệ, theo ta chiến!”

Người bị Trương Kim Ngao Ngư nhắm đến cũng tỏ ra bất bình tức giận, nhưng biết một mình hắn đánh không lại Trương Kim Ngao Ngư cho nên liền gọi hội ủa ra tiếp chiến.

Đám người ăn mày Cái Bang trông thấy bang chủ của mình bị vây đánh, không nhịn được cũng lao ra gia nhập vòng chiến.

Cùng lúc đó, các môn phái tổ chức khác quy hàng Nhật Nguyệt thần giáo cũng mượn cớ để lao vào trận chiến, biến quang cảnh xung quanh thành một màn hỗn chiến vô tổ chức.

Trương Kim Ngao Ngự một bên thì đánh, mắt thì nhìn về phía Ngô Chính hai người, miệng lại không ngừng kêu la: “ Hai vị tiểu huynh đệ, mau giúp chúng ta đánh chết đám khốn kiếp này! ”

“ Hừ, các ngươi đi chết đi ”

Đám người kia trông thấy Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người còn đứng yên tại chỗ, không quan tâm là người phe phái nào liền xông vào đánh tới.

“ Ta không liên quan, không liên quan a ”

Ngô Chính miệng thì hét lên như vậy, nhưng những tên xông đến liền tại chỗ bị hắn một quyền đánh chết tươi không kịp hiểu chuyện quái gì đang xảy ra.

Tổ chức thế lực quy hàng Nhật Nguyệt thần giáo người ngoại trừ lẫn nhau không đánh, còn lại hầu như không quan tâm đến ai là ai, chỉ cần nhìn thấy vào mắt liền sẽ xông tới đánh giết, kể cả đám người hòa thượng Thiếu Lâm tự cũng bị buộc phải nhập cuộc khổ chiến, nhưng là lại tụ tập cố gắng bảo vệ một nhóm người thuộc về phe phái thế lực muốn nương nhờ Thiếu Lâm tự.

Tuy nhiên giữa võ đài Phương Chứng đại sư vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhắm chặt tỏ ra không quan tâm đến hoàn cảnh chung quanh, lão chính là đang chờ đợi Nhật Nguyệt thần giáo người đến “ viếng thăm ” đánh tới nơi.

Đông Phương Bạch cũng tương đối nhàn rỗi bởi vì muốn che giấu hơi thở của mình cho nên không hề động thủ chỉ khép nép đứng sau Ngô Chính, ngược lại Ngô Chính lại bận bịu nhất quyền đoạt mạng xua đuổi một đám “ ruồi bu ” muốn bắt nạt “ tiểu bạch kê ” như mình, nhưng một hồi sau đó đã không có người nào dám nhắm vào hắn nữa.

Vừa được nhàn rỗi, bỗng nhiên Ngô Chính cảm thấy một hơi thở cường đại khác không có ý che giấu, lúc này từ còn đường xuống núi khuất mắt phóng lên một cái lão hòa thượng ngay lập tức liền bay đến võ đài đứng cạnh Phương Chứng đại sư.

“ Danh tính: Phương Sinh, tu vi: tuyệt đỉnh hậu kỳ. ”

Vận dụng Thuật Thăm Dò, Ngô Chính liền biết được thân phận của lão hòa thượng kia, hắn chính là sư đệ của Phương Chứng đại sư, Phương Sinh đại sư.

Phương Sinh đại sư thần sắc nghiêm trọng có phần gấp gáp nói: “ Sư huynh, bọn hắn đánh lên rồi ”

Phương Chứng đại sư chậm rãi mở mắt, gật đầu đã hiểu, sau đó liền vận nội lực trong giọng nói lớn tiếng ra lệnh: “ Nghênh chiến! ”

Chung quanh hỗn loạn đám người nghe được âm thanh của Phương Chứng đại sư đang muốn dừng tay nhưng Trương Kim Ngao Ngự đám người cứ quẩn lầy đánh tới nhất quyết không buông tha để bọn hắn cực kỳ uất ức phẫn nộ, cũng liền không thèm dừng lại lao đầu vào thiêu thân.

Đúng lúc này, từ bên trong Thiếu Lâm tự xông ra đông đảo đám người hòa thượng không thể biết được bao nhiêu người, nhưng là số lượng vô cùng nhiều.

Chỉ thấy bọn hắn không quan tâm đến bất cứ ai, chỉ cần có người cản trở trước mắt liền sẽ một cơn đập xuống, chỉ ngoại trừ một nhóm người thế lực được những hòa thượng kia tiếp đãi trước đó.

Tiểu Diện Quân trà trộn vào bên trong lúc bấy giờ cũng đã tụ tập xung quanh Ngô Chính, tuy nhiên vẫn là tỏ ra không nhận biết Ngô Chính, chỉ cố gắng tự vệ bảo lưu lực lượng không muốn bị cuốn vào bên trong hỗn chiến.

Dần dà đã bắt đầu có người ngã xuống, từ vong nhân mạng mỗi lúc một nhiều không phân biệt là phe nào phái nào.

Tuy nhiên hỗn chiến vẫn còn chưa đủ hỗn loạn, lúc bấy giờ từ con đường lên núi tiếng kêu la hò hét chói tai, một cái thân ảnh quen thuộc đối với Ngô Chính cuối cùng cũng xuất hiện.

“ Giết! Hôm nay chính là ngày tàn của Thiếu Lâm tự các ngươi! ”

Người đến này không ai khác chính là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo đương nhiệm Nhậm Ngã Hoành, đồng thời ở phía hậu phương của hắn là một đám người hắc y mang mặt nạ có biểu tượng nhật nguyệt tương giao, là dấu hiệu của Nhật Nguyệt thần giáo giáo đồ.

Đồng thời điểm Trương Kim Ngao Ngự dẫn đầu đám người các thế lực quy phục Nhật Nguyệt thần giáo cũng từ trong người lấy ra chiếc mặt nạ tương tự che lên khuôn mặt, vừa đánh vừa di chuyển dần đến nhập bọn với Nhật Nguyệt thần giáo người.

Chiến tuyến liền ngay lập tức phân lập ra hai phe, một bên Thiếu Lâm tự cùng danh môn chính phái người và một bên là Nhật Nguyệt thần giáo cùng với những thế lực quy phục đầu quân, nhưng đẫm máu chiến đấu vẫn không ngừng diễn ra, vẫn rất điên cuồng huyết tính thiêu thân không còn có thể dừng tay được nữa.

“ Cuồng ngôn! Để lão nạp hôm nay tiêu diệt yêu ma như ngươi ”

Phuong Sinh đại sư trông thấy Nhậm Ngã Hoành liền hét lớn, chân đạp khinh công bay lượn tiếp cận đồng thời một chưởng đánh ra.

Đại Lực Kim Cương Chưởng!

Đối diện cường đại một chưởng bất ngờ, Nhậm Ngã Hoành không dám đối cứng liền nhanh tay nắm lấy lưng áo một tên địch nhân xung quanh, sau đó liền ném hắn về phía Phuong Sinh đại sư như một món đồ chơi.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Phương Sinh đại sư yêu thích thanh tịnh

Àm!

Thân người bị ném lên đón Đại Lực Kim Cương Chưởng ngay lập tức bắn ngược trở lại đập xuống mặt đất tạo thành một lỗ hõm thật to, tên trung niên nam tử này hẳn là đã chết đến không thể chết hơn.

Quá tàn ác!

Chung quanh những người trông thấy cảnh này liền tròn tròn hai mắt, cái này gọi là “tu tâm dưỡng tính” nói không với sát nghiệp!?

Nhưng không đề tạp niệm làm mù con mắt mà hại thân, ngay lập tức chunh quanh tránh ra thật xa tạo thành một vòng tròn chỉ có Nhậm Ngã Hoành và Phuong Sinh đại sư đứng đối diện.

Nhậm Ngã Hoành tận mắt kiến thức một chưởng vừa rồi cường đại bá đạo không khỏi kinh hãi trong lòng, từ lúc nào Thiếu Lâm tự Phuong Sinh đại sư lại lợi hại như thế!?

Mặc dù Nhậm Ngã Hoành đã đánh giá rất cao Thiếu Lâm tự rồi nhưng là hắn cũng quá ngây thơ rồi, Thiếu Lâm tự đóng cửa thu mình ẩn tàng nội tình quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi.

Lấy Nhậm Ngã Hoành hiện tại chỉ có tuyệt đỉnh sơ kỳ tu vi tuyệt đối không phải là đối thủ của Phuong Sinh đại sư, nếu ngoan cố đương đầu không khác nào là tự mình tìm đường chết.

Tuy nhiên xét về tình hình chiến trận thì Nhật Nguyệt thần giáo cùng với các thế lực tổ chức khác quy phục đầu quân hoàn toàn chiếm ưu thế về nhân sự, lấy nhân số áp đảo hoàn toàn Thiếu Lâm tự và đám danh môn chính phái.

Nhậm Ngã Hoành liền chọn cách khôn ngoan nhất chính là lẩn vào đám người cố gắng tránh né đối mặt với Phuong Sinh đại sư.

Lúc này Nhậm Ngã Hoành lùi ra sau lao vào đám người đang hỗn chiến đồng thời lớn tiếng khích bác: “Thiếu Lâm tự quả nhiên là lợi hại, đến người mình cũng muốn giết không tha a!”

“Chạy đâu!?”

Phuong Sinh đại sư lại không quan tâm đến Nhậm Ngã Hoành lời nói, liền ráo riết đuổi theo muốn truy sát hắn.

Nhưng chiến sự quá hỗn loạn, trước mắt toàn là đám người vô dụng chắn ngang lẫn nhau chém giết rất khó để có thể bám đuôi Nhậm Ngã Hoành.

Nhậm Ngã Hoành trên đường cũng không quên bắt lấy đám người hòa thượng ném về phía Phuong Sinh đại sư gây khó dễ, càng là đắc ý cười to chữi bới: “Lão trọc lừa, ngươi đến hòa thượng cũng giết, cái gì mà ăn chay niệm phật, hoàn toàn là một đám ô hợp ngoài đường xỏ chợ muốn đóng giả làm thầy tu a”

Phuong Sinh đại sư cực kỳ phẫn nộ, trước mắt đuổi theo Nhậm Ngã Hoành, nếu lại có người không phải là hòa thượng mà dám chắn ngang sẽ liền một chưởng đánh chết không chút nhân từ lưu tình, đây đã không phải là một cái đại sư mà hoàn toàn là một tên điên cuồng sát nhân a.

Đám người đang hỗn chiến lẫn nhau thấy vậy liền kinh hãi cố gắng tránh né qua một bên, nhưng đáng tiếc đều không có cơ hội sống sót, nếu không bị Phuong Sinh đại sư một chưởng giết chết, thì cũng bị những người khác nhân cơ hội một kiếm tiêu diệt.

Ngô Chính nhìn lấy trong mắt hết thấy, trong lòng càng là âm trầm cười, quả nhiên Thiếu Lâm tự danh bất hư truyền, Phương Sinh đại sư đây là đang cố gắng dẹp loạn giúp Thiếu Lâm tự trở nên yên tĩnh mà thôi, phải nói là hẳn thật sự rất yêu thích thanh tịnh a, đến mức phải đại khai sát giới để khỏi phải chường tai gai mắt.

“Ha ha, trọc lừa ngu ngốc, ngươi làm gì được ta sao?”

Nhậm Ngã Hoành mặc dù cảm thấy rất nhục nhã nhưng vì lợi ích chung không thể không chấp nhận lợi dụng khổ nhục kế để chơi đùa Phương Sinh đại sư, chiếu theo tình hình này chỉ cần câu kéo thời gian thì sớm muộn Thiếu Lâm tự và đám người danh môn chính phái kia bị toàn diệt mà thôi.

Nhưng Nhậm Ngã Hoành lại quên mất Thiếu Lâm tự không chỉ có một cái đại sư, lúc bấy giờ Phương Chứng đại sư vẫn luôn hừng hờ đứng xem cuối cùng cũng động thủ.

Nhất Chi Thiên!

Phương Chứng đại sư đứng trên võ đài chỉ thẳng ngón tay về phía Nhậm Ngã Hoành, ngay sau đó không có chỉ kinh, cũng không có chỉ khí, chỉ thấy Nhậm Ngã Hoành bỗng nhiên một chân bị quy xuống hai tay chống lấy mặt đất, thần sắc hoảng hốt không hiểu nổi là chuyện gì đang xảy ra.

Ngược lại Ngô Chính liếc mắt liền có thể xem thấu, Nhất Chi Thiên là một môn tuyệt kỹ âm hiểm bậc nhất trong bảy mươi hai loại tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, một chỉ đánh ra tíc tắc liền có thể đến nơi chỉ định đồng thời con che giấu ảnh tung khiến kẻ khác không thể hiểu nổi là chuyện gì đang diễn ra.

Ngô Chính trước đây cũng muốn học môn công phu này nhưng là ngoặt nỗi thiếu thốn điểm sát lục, hơn nữa bộ võ kỹ của hắn cũng tương đối toàn diện không cần phải gấp gáp cải thiện, cho nên đành phải tạm thời gác lại ý định.

Lúc bấy giờ trông thấy Phương Chứng đại sư thi triển không khỏi để Ngô Chính trong tâm càng khinh bỉ cái Thiếu Lâm tự này.

Thiếu Lâm tự người miệng thì luôn luôn nam mô niệm phật mà trên tay lại toàn là Đại Lực Kim Cương Chưởng, Nhất Chi Thiên... những môn võ học tuyệt hảo không dùng để đả thương mà hoàn toàn là giết người a.

“Ha ha, nghiệt súc, để xem ngươi còn chạy nổi hay không?”

Phương Sinh đại sư trên mặt tức giận đến đỏ tía, lúc bấy giờ lại hả hê cười to trên người.

“Phương Sinh trọc lừa khôn kiếp, ngươi dám ám toán ta!?”

Nhậm Ngã Hoành không hề hay biết người ra tay là ai, còn tưởng rằng Phương Sinh đại sư ám toán hắn, để hắn cực kỳ phẫn nộ cùng kinh hãi.

“Nghiệt súc, chết đi!”

Phương Sinh đại sư nhanh chóng đã tiếp cận đến Nhậm Ngã Hoành, lúc này trên tay vẫn là Đại Lực Kim Cương Chưởng nhắm vào đầu của hắn đánh tới.

Nhậm Ngã Hoành vô cùng kinh hãi tuyệt vọng, đối diện một chưởng bá đạo đánh tới nếu còn không tránh né không nghi ngờ chính là đầu rơi máu chảy.

Hấp Tinh Đại Pháp!

Nhậm Ngã Hoành lúc này một chân đã vô lực không thể nhấc lên, bắt đắc dĩ phải đưa đôi chưởng.

Nhưng là Hấp Tinh Đại Pháp thực chất chỉ là Bắc Minh Thần Công một cái tàn quyền mà thôi, chưa kể Nhậm Ngã Hoành tu vi thua hai cấp bậc tiểu cảnh giới, lúc này đối ứng một môn chưởng pháp uy lực mạnh mẽ bên trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự quả thật là không biết lượng sức.

Nhưng là Hấp Tinh Đại Pháp thực chất chỉ là Bắc Minh Thần Công một cái tàn quyền mà thôi, chưa kể Nhậm Ngã Hoành tu vi thua hai cấp bậc tiểu cảnh giới, lúc này đối ứng một môn chưởng pháp uy lực mạnh mẽ bên trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự quả thật là không biết lượng sức.

Ầm!

Hấp Tinh Đại Pháp hấp lực không thể chịu đựng nổi chưởng lực của Phương Sinh đại sư, thắng bại liền được phân định, Nhậm Ngã Hoành ngay lập tức bị xung lực đánh văng ra xa đồng thời va vào một kén may mắn nào đó khiến ngay lập tức chết tươi.

Nhưng Nhậm Ngã Hoành tuyệt đỉnh sơ kỳ tu vi công lực thâm hậu cũng dễ dàng chết như thế, tuy nhiên cũng là què quặt trọng thương đã không thể gượng dậy, chỉ có thể dùng ánh mắt căm phẫn không cam lòng nhìn lấy chằm chằm Phương Sinh đại sư thân ảnh.

“Giáo... giáo chủ!?”

Đám người Nhật Nguyệt thần giáo xung quanh nhìn thấy giáo chủ của mình tình trạng này bỗng nhiên dừng lại girom đao, hai mắt trừng trắng không thể tin nổi vào mắt mình.

Đây là cường đại bá chủ một phương có dã tâm muốn thống nhất giang hồ giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Ngã Hoành đây ư!? Tại sao lại có thể không đỡ nổi một đòn của Phương Chính đại sư? Như vậy có thể nào còn muốn thống nhất giang hồ!?

Nhật Nguyệt thần giáo người đầu là mang trong mình hùng tâm từ khi tới đây, đều là hăng hái liều mạng chiến đấu, nhưng lúc bấy giờ trông thấy đường đường là giáo chủ của bọn hắn lại không chịu nổi một đòn của Phương Sinh đại sư làm sao không khiến bọn hắn hoang mang?

Chưa kể Thiếu Lâm tự vẫn là còn một cái Phương Chứng đại sư đang đứng bất động vẫn chưa ra tay a, nếu lại ngoan cường chiến tiếp còn có thể có được bao nhiêu phần thắng đây!?

“A di đà phật, lão nạp hôm nay siêu thoát cho ngươi!”

Phương Sinh đại sư niệm phật từ tốn nói, sau đó lại chậm rãi bước chân từng bước tiếp cận đến vị trí của Nhậm Ngã Hoàn.

Lúc bấy giờ đã không còn ai dám đứng chắn đường Phương Sinh đại sư nữa rồi, bọn hắn tất cả đều dừng lại grom đao tránh sang một bên tạo thành một con đường nhỏ trống trải dẫn đến Nhậm Ngã Hoàn.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Một màn kịch hay!

Lúc bấy giờ đã không còn ai dám đứng chắn đường Phương Sinh đại sư nữa rồi, bọn hắn tất cả đều dừng lại grom đao tránh sang một bên tạo thành một con đường nhỏ trống trải dẫn đến Nhậm Ngã Hoàn.

Phải nói Phương Sinh đại sư một chương đánh bại Nhậm Ngã Hoàn cũng là gián tiếp giáng một đòn thật nặng vào sĩ khí của đám người Nhật Nguyệt thần giáo khiến bọn hắn không còn một chút tinh thần nghênh chiến trở nên hoảng loạn.

Tuy nhiên ngoại trừ khu vực gần Nhậm Ngã Hoàn và Phương Chính đại sư là tạm thời dừng chiến, còn lại các khu vực khác chung quanh võ đài vẫn không hay biết chuyện gì đang xảy ra hùng hăng chiến đấu.

“Giáo chủ ta đến giúp ngươi, các ngươi còn làm gì đó!? Không mau bảo vệ giáo chủ!”

Lúc bấy giờ trong Nhật Nguyệt thần giáo đám người chỉ có Hường Vãn Thiên là phản ứng trở lại, liều mình đến chắn trước mặt Nhậm Ngã Hoàn.

“Các huynh đệ, xông lên giết đám tà ma ngoại đạo này!”

“Không sai, giết bọn hắn trừ hại cho võ lâm!”

“Còn có bọn người tham sống sợ chết quy hàng cho ma giáo, nhất định không tha cho các ngươi!”

...

Danh môn chính phái đám người đồng loạt phản ứng lại, hò hét kêu la giờ lên vũ khí trong tay tiếp tục xông đến chém giết Nhật Nguyệt thần giáo người.

Nhật Nguyệt thần giáo người lo cho mạng sống của mình chưa xong còn nói cái gì đến bảo vệ giáo chủ, ngay lập tức hoảng loạn đội hình chạy loạn tứ tung.

Chưa kể Nhậm Ngã Hoàn hơn mười năm tuyệt tích để bọn hắn từ lâu đã không còn ấn tượng nữa, lần này lại không chịu nổi Phương Sinh đại sư một đòn liền để Nhật Nguyệt thần giáo đám người triệt để thất vọng với hắn.

Hiển nhiên liên quan đến sinh tử sống còn khiến cả đám Nhật Nguyệt thần giáo người đều muốn quay lưng với đương nhiệm giáo chủ của mình.

Tuy chiến đấu vẫn cứ diễn ra nhưng con đường dẫn đến Nhậm Ngã Hoàn vẫn không một ai dám xâm phạm.

Phương Sinh đại sư vẫn chậm chạp đi tới lúc này đã tiến đến đối diện Hường Vãn Thiên, cước bộ có hơi dừng lại từ tốn nói: “Thí chủ, lão nạp xem ngươi trong tâm còn có thiện lương, cho ngươi một cơ hội để quay đầu sám hối!”

Che chắn trước mặt Nhậm Ngã Hoàn, Hường Vãn Thiên nghe lời nói vào tai trái liền chạy qua tai phải đi mất, kinh thường phun một bãi nước bọt chửi rủa: “Ta phi... giả nhân giả nghĩa, muốn chém muốn giết thì đến đây!”

“Ài... nếu đã như vậy lão nạp liền tiến ngươi một đoạn, chấm dứt khổ ải vô biên”

Dứt lời nói, Phương Sinh đại sư chớp mắt liền phóng đến trước mắt Hường Vấn Thiên, Đại Lực Kim Cương Chương đánh tới liền nhất chương đoạt mạng, hoàn toàn không có một chút phản ứng.

Phụt!

Máu tươi dính đầy cả sa Phương Sinh đại sư, Hường Vấn Thiên trên miệng không ngừng tràn huyết tương, hai mắt trợn trắng không thể tin nổi hẳn thật sự còn chưa kịp làm gì đã phải cam chịu ngã xuống sao?

“Ha ha ha... ta có chết cũng sẽ bám lấy các ngươi, khiến các ngươi nhất định muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, ha ha...”

Trông thấy Hường Vấn Thiên đã ngã xuống phơi thây nơi đây, Nhậm Ngã Hoành đã hoàn toàn tuyệt vọng điên cuồng cười to chửi rủa tựa hồ thần trí đã không còn tỉnh táo.

Ngay sau đó Nhậm Ngã Hoành liền với tay nhặt lấy thanh kiếm dưới mặt đất, hai tay cầm lấy thanh kiếm giơ lên cao đồng thời để mũi kiếm chĩa thẳng vào tim mình, liền không một chút chần chừ... đâm xuống!

Trong đôi mắt vẫn đang chăm chăm nhìn lấy gương mặt mờ nhạt không cảm xúc kia của Phương Chính đại sư, Nhậm Ngã Hoành cứ thế khóa chặt ánh mắt từ từ đi vào giấc ngủ mà có lẽ đã không còn cơ hội để tỉnh dậy được nữa.

“Nam mô a di đà phật”

Phương Sinh đại sư luôn miệng niệm phật, trên thần sắc đã không còn vô cảm như trước đó, chỉ thấy một vẻ thê lương cùng bất đắc dĩ nhìn lấy chiến trường đầm máu xung quanh, mỗi một giây phút đều đang có người ngã xuống máu nhuộm đầy lên mảnh đất thanh tịnh phía trước Thiếu Lâm tự.

Ngô Chính cũng là nhìn lấy trong mắt hết thảy lại tiếp tục cười nhạt không hứng thú xem tiếp Phương Sinh đại sư biểu cảm.

Lại nói cái gì mà ăn chay niệm phật không muốn sát sinh!? Cái gì mà xám hối cầu nguyện phổ độ chúng sinh!? khi gặp phải gió lớn còn không phải cũng là tìm cách thu mình cuốn theo hay sao?

Miệng thì niệm phật, mặt thì thê lương, nhưng tay lại cầm đao tâm hướng theo danh lợi? Đây là cái chuyện quái gì đang diễn ra!?

Ngô Chính cảm thấy hài hước buộc miệng cười trừ, chỉ có thể cảm khái “một màn kịch hay”!

Phương Chứng đại sư lúc này bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Ngô Chính, trong ánh mắt lại hiện lên một vẻ kiêng kỵ cảnh giác đề phòng.

Mặc dù Ngô Chính che giấu tu vi của mình rất tốt nhưng là xung quanh hẳn vắng vẻ không một ai dám tiến đến gần liên đề dằng để gây sự chú ý cho người khác.

Bởi vì trước đó cho dù là ai cứ muốn tiếp cận Ngô Chính liền một quyền đánh chết khiến đám người xung quanh ai nấy đều kinh hãi cho dù gan to bằng trời cũng không dám chọc giận tên sát tinh này.

Tuy không thể xem thấu tu vi Ngô Chính, nhưng chỉ cần nhìn tràng cảnh xung quanh Phương Chứng đại sư liền dễ dàng nhận biết hẳn tuyệt đối không đơn giản.

Hơn nữa còn có một cái thanh niên đứng kế bên Ngô Chính chính là Đông Phương Bạch giả trang nam nhi tu vi tuyệt đỉnh hậu kỳ cũng không thể che giấu được Phương Chứng đại sư ánh mắt xem thấu.

Phát giác được Phương Chứng đại sư hướng ánh mắt về phía mình, Ngô Chính liền quay đầu nhìn lại đồng thời cũng tỏ ra bình thản không chút gấp gáp.

Bây giờ vẫn chưa đến thời điểm để ra tay, Ngô Chính không cần phải nóng lòng khiêu chiến với Phương Chứng đại sư.

Ngô Chính hẳn là đang chờ đợi điều gì đó mà Phương Chứng đại sư bất động trên võ đài cũng là tương tự, hai người chỉ lẳng lặng nhìn nhau trong mắt không có chiến ý, chỉ có sự cảnh giác kiêng kỵ lẫn nhau.

Ngược lại Đông Phương Bạch không cần phải che giấu hơi thở nữa, thần sắc dần trở nên băng lãnh, trong đôi mắt lãnh tinh cũng là ẩn hiện sát khí.

Tình hình chiến trận trước đó mỗi lúc càng là nghiêng về Nhật Nguyệt thần giáo người rõ rệt nhưng từ khi giáo chủ bọn hắn Nhậm Ngã Hoành chết đi khiến Nhật Nguyệt thần giáo người ai nấy đều hoang mang bất định đã không còn tinh thần chiến đấu cần thiết như lúc ban đầu.

Lúc bấy giờ Nhật Nguyệt thần giáo người đội hình hoảng loạn chỉ lo giữ lấy thân thể Thiếu Lâm tự cùng đám danh môn chính phái theo phe càng chiến càng mạnh hơn dần dần kiểm soát thế cục.

Tuy nhiên Nhật Nguyệt thần giáo lần này kéo lên Thiếu Lâm tự nhân số quá đông đảo, cho dù là giết đến mỗi tay cũng không biết giết đến bao giờ mới có thể xong xuôi giải quyết bọn hắn.

Chưa kể đám người danh môn chính phái ai nấy trên người đều đầy rẫy thương tích, còn có người chỉ còn lại một hơi thở cũng cố gắng cầm đao trên tay,

dù sao hỗn loạn chiến đấu nếu không hết mình liều mạng chỉ khiến cái chết kết cục đến nhanh hơn mà thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Triều đình đánh đến

Nhật Nguyệt thần giáo người sĩ khí giảm sút không còn khả năng ác chiến, ai nấy đều hoảng loạn cố gắng tránh né chiến đấu giữ lại tính mạng.

“Giáo chủ đã chết, mau rút lui thôi, mau lui thôi!”

“Chúng ta xong rồi, chạy đi...”

“Đừng chạy, cứu ta... a...”

...

Nhật Nguyệt thần giáo vừa đánh vừa lui muốn mở con đường máu tẩu thoát xuống núi.

Nhưng là Thiếu Lâm tự và danh môn chính phái đám người biết cách thừa thắng xông lên, tinh thần hăng hái phần khích chém giết khiến Nhật Nguyệt thần giáo đội hình như muốn tan tác không còn khả năng chống cự.

Tuy nhiên Nhật Nguyệt thần giáo quân số quá đông vừa đánh vừa chạy đã có thể lui đến con đường xuống núi.

“Chúng ta có thể sống rồi, ha ha...”

“Nhanh chân lên, đừng vui mừng quá sớm”

“Ta sẽ nhớ kỹ hôm nay, sau này nhất định sẽ trở lại báo thù cho các huynh đệ!”

Mở ra được con đường máu xuống núi, Nhật Nguyệt thần giáo người kinh hi hò hét, cũng không quên mối thù với Thiếu Lâm tự và danh môn chính phái đám người hôm nay khiến vô số các đồng bạn của bọn ngã xuống phơi thây.

“A, là người... người của triều đình!?”

Một tên trong đám người Nhật Nguyệt thần giáo đang dẫn đầu đào tẩu khỏi chiến trường, bỗng nhiên trông thấy phía trước lại có một đám người quân phục của triều đình chặn đường, khiến hắn kinh hãi hét lên.

“Các ngươi dám âm mưu phản kháng lại triều đình, tội đại nghịch bất đạo giết không tha!”

Một tên dẫn đầu đoàn người triều đình chỉ kiếm về phía Nhật Nguyệt thần giáo người hét to, sau đó xung phong tiến đánh về phía bọn hắn.

“Giếtttttt!”

Đồng thời điểm đám người triều đình phía sau cũng giơ lên vũ khí hô ứng, theo chân tên dẫn đầu xung phong tiến giết đám người Nhật Nguyệt thần giáo.

“Xong, xong rồi, Nhật Nguyệt thần giáo... xong rồi!”

Một tên giáo đồ Nhật Nguyệt thần giáo đã tuyệt vọng buông xuống vũ khí, hoàn toàn không còn khả năng để phản kháng.

Hậu phương Thiếu Lâm tự và danh môn chính phái vẫn đang đánh tới, trước mắt lại bị chó săn triều đình chặn giết.

Toàn bộ Nhật Nguyệt thần giáo đám người đều đã triệt để tuyệt vọng, không một ai còn nhớ đến đao gươm trên tay mình có thể dùng để chống lại hai phía người tiến công áp sát.

Nhưng vẫn còn có nhiều người ôm ấp một tia hy vọng sống sót cố gắng xông qua hai bên cánh rừng rậm cây cối um tùm tìm một lối thoát, dùng vũ khí trên tay chặt lấy vật cản chắn ngang.

Tuy nhiên rừng rậm cây cối quá dày đặc, hơn nữa Nhật Nguyệt thần giáo đám người còn là chen lấn lẫn nhau khiến bọn hắn mất nhiều thời gian quý báu nhưng chỉ vài ba tên có thể đi sâu lạc vào cánh rừng mà tẩu thoát.

Thời gian cho bọn hắn vốn dĩ là đã ít ỏi lại không lo nâng cao tinh thần lẫn nhau chống trả từ trong nghịch cảnh tìm lấy một đường sống, lại còn muốn tiêu tốn công sức làm những chuyện thừa thãi.

Lúc bấy giờ Thiếu Lâm tự và danh môn chính phái người vẫn đang điên cuồng chém giết từ phía hậu phương, từ phía tiền phương lại có triều đình người đã áp sát.

Nội ngoại tiến công, Nhật Nguyệt thần giáo người bị kẹt lại ở giữa chỉ có thể chấp nhận làm vật hy sinh trở thành một phần trong dự tính của Thiếu Lâm tự.

“Ta không muốn chết, đừng, đừng giết ta...”

“Thiếu Lâm tự khốn kiếp, triều đình chó má, ta có làm ma cũng không tha cho các ngươi”

“Nhật Nguyệt thần giáo thật sự xong rồi...”

...

Dù loại tiêu cực hình thái cảm xúc hiện trong ánh mắt của đám người Nhật Nguyệt thần giáo, tiếp đến là từng người từng người một dần dần ngã xuống, tanh tưởi từ khí dày đặc bốc hơi lên từ mặt đất, máu chảy lênh láng trên con đường lên xuống Thiếu Lâm tự rải rác đầy thi thể người chết trông vô cùng thảm thiết tựa như là địa ngục lại hiện hữu giữa trần gian.

Nhật Nguyệt thần giáo đám người lúc bấy giờ đã gần như là tuyệt diệt, bỗng nhiên một người danh môn chính phái trên y phục đã nhuộm đỏ máu tươi, lúc này nhận ra bất thường vội hô lên: “Triều đình, triều đình đã đánh tới nơi rồi!”

“A, chó săn triều đình khốn kiếp, ta liều mạng với các ngươi”

“Dám nhân cơ hội vây giết chúng ta!? Ta có chết cũng không muốn để các ngươi toại nguyện”

“Mọi người yên tâm, chúng ta còn có Thiếu Lâm tự dẫn dắt, nhất định sẽ khiến đám người chó săn triều đình này một đi không trở lại”

“Đúng vậy, đến giáo chủ ma giáo còn không chịu được một đòn của Phương Sinh đại sư, đám người triều đình này có là cái thá gì?”

...

Thiếu Lâm tự không hay biết liền đã trở thành chỗ dựa tinh thần cho danh môn chính phái đám người, khiến bọn hắn lúc này sĩ khí nâng cao không biết sợ hãi là gì.

Phải nói Thiếu Lâm tự thật đúng là cao tay, chiến đấu diễn ra cho đến bây giờ ngoại trừ danh môn chính phái nhân sự thiệt hại nặng nề, còn lại đám người hòa thượng thương vong thì không bao nhiêu.

Đám người hòa thượng Thiếu Lâm tự được cử ra tham dự vào chiến sự lần này hầu hết đều là nhất lưu tu vi, thậm chí còn có đỉnh tiêm cao thủ trộn lẫn bên trong đồng thời trong lúc chiến đấu không muốn xông lên liều mạng, chỉ lẫn nhau hỗ trợ hạn chế tối thiểu thương vong xảy ra.

Tuy Thiếu Lâm tự nhân sự không nhiều nhưng bởi vì chênh lệch tu vi cho nên trong chiến đấu thể hiện rất rõ sự cường đại của mình, khiến danh môn chính phái người ai nấy cũng kính nể khâm phục Thiếu Lâm tự công phụ lợi hại.

Còn có Nhật Nguyệt thần giáo người lấy ưu thế số đông ép lên tiến đánh, nếu không phải có Thiếu Lâm tự hỗ trợ thì đến giờ này danh môn chính phái người không biết còn lại bao nhiêu người đây, khó nói có khi tất cả đều tiêu diệt.

Cứ như thế danh môn chính phái và Thiếu Lâm tự đám người hòa thượng tiếp tục lao vào hỗn chiến với triều đình người.

Trông thấy lại vẫn là một trận ác chiến diễn ra không có hồi kết, giương đao và vào nhau để máu trên người lại tiếp tục đổ xuống.

Tuy nhiên khác với trước đó, nếu Ngô Chính ở đây lúc này liền có thể nhận ra đám người Thiếu Lâm tự và triều đình lẫn nhau chiến đấu đều có phần muốn nương tay, tựa hồ là đang luận bàn võ học công phu với nhau không phải là đang sinh tử chi chiến.

Nhưng là hỗn chiến giữa danh môn chính phái và triều đình lại không liên quan đến Ngô Chính lúc này.

Tại võ đài chính giữa khu đất trống trước mặt Thiếu Lâm tự, Phương Chứng đại sư cùng sư đệ của mình Phương Sinh đại sư đều đang bất động trên võ đài, ánh mắt canh chừng chăm chăm nhìn về phía Ngô Chính, Đồng Phương Bạch hai cái thanh niên thần thần bí bí không mời mà đến lại xuất hiện ở đại hội Võ Lâm.

Ngô Chính tương tự cũng là cảnh giác lấy Phương Chứng đại sư, đồng thời trước đó đã giao nhiệm vụ cho Đồng Phương Bạch đề nài canh chừng Phương Sinh đại sư can thiệp.

Lúc bấy giờ Tiểu Diện quân đã đến thời điểm không cần phải lẫn lộn bên trong danh môn chính phái đám người, liền tụ tập cùng nhau đứng ở hậu phương Ngô Chính đợi lệnh.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Câu kéo thời gian

Lúc bấy giờ Tiểu Diện quân đã đến thời điểm không cần phải lẫn lộn bên trong danh môn chính phái đám người, liền tụ tập cùng nhau đứng ở hậu phương Ngô Chính đợi lệnh.

Nếu là thường lệ theo kế hoạch có lẽ Ngô Chính lúc này đã bắt đầu khiêu chiến Phung Chứng đại sư một phen phân ra thắng bại.

Nhưng là lúc bấy giờ Ngô Chính lại vô cùng thận trọng không dám mạnh động đi khiêu chiến Phung Chứng đại sư.

Đồng Phung Bạch cũng tương tự Ngô Chính cảm giác được ngoại trừ Phung Chứng đại sư, Phung Sinh đại sư hai người còn có sự uy hiếp đe dọa khác xuất phát từ Thiếu Lâm tự bên trong.

Hai luồng hơi thở cường đại tựa hồ có ý không muốn che giấu sự tồn tại của mình bên trong bóng tối để Ngô Chính, Đồng Phung Bạch cả hai đều muốn kiêng kỵ không thể nóng vội động thủ.

Tuy nhiên Ngô Chính rất khó hiểu tại sao Phung Chứng đại sư cũng giống như hắn bất động suốt từ đầu chí cuối không nói một lời, nếu như chiến đấu ngay bây giờ không phải là muốn chiếm ưu thế hay sao?

Tại sao Phung Chứng đại sư phải chần chừ như vậy!?

“Hai vị tiểu thí chủ, lão nạp khuyên hai người các người nên ly khai đi thôi, không nên uổng phí sinh mệnh của mình!”

Đương lúc bầu không khí trầm ngâm căng thẳng, Phung Chứng đại sư bỗng nhiên mở lời muốn khuyên răn Ngô Chính hai người.

“Ha ha ha...”

Ngô Chính nghe xong liền hài hước cười to, sau đó quan sát một vòng chung quanh thì thể rải rác dưới mặt đất, lúc này nhieu mây hướng về phía Phung Chứng đại sư nói:

“Phung Chứng đại sư còn biết thương tiếc cho sinh mệnh người khác hay sao!?”

“A di đà phật, lão nạp là có nỗi khổ khó nói mới bắt đắc dĩ mà thôi, không biết tại sao tiểu thí chủ lại muốn làm khó lão nạp?”

Phung Chứng đại sư thần sắc ẩn hiện một tia bi thảm thê lương, nhưng ngay lập tức liền khôi phục tâm cảnh, từ tốn nói ra nghi vấn.

Người thông minh không cần phải nói quá nhiều lời, Phung Chứng đại sư lời nói đi thẳng vào vấn đề không quanh co uốn lượn.

Ngô Chính xuất hiện ở đại hội Võ Lâm đã là một sự việc ngoài ý muốn, đồng thời phía sau hắn còn có đám người thủ hạ thực lực rất không tồi, lại nói Phung Chứng đại sư còn không thể nhìn thấu được tu vi của hắn, nói rõ Ngô Chính thực lực thâm bất khả trắc không thể xem thường.

Hơn nữa Ngô Chính có thể mang nhiều người như vậy trà trộn lên Thiếu Lâm tự càng là chứng minh hắn đến đây đã được chuẩn bị từ rất lâu, chí ít là từ lúc Thiếu Lâm tự công bố thời gian khai mạc Võ Lâm đại hội.

Nếu như Phung Chứng đại sư chỉ nhìn về mặt tích cực thì tên thanh niên Ngô Chính trước mắt hắn là trí tuệ cực kỳ thông minh, đoán biết được Nhật Nguyệt thần giáo sẽ nhân cơ hội Võ Lâm đại hội diễn ra tiến công lên Thiếu Lâm tự nên cố ý đến đây trợ giúp một tay.

Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ của Phung Chứng từ lúc đầu tiên chú ý đến Ngô Chính cùng Đồng Phung Bạch hai người trợ giúp giữa chiến trường mà thôi.

Lúc bấy giờ Phung Chứng đại sư lại suy nghĩ về hướng tiêu cực đó là Ngô Chính không chỉ đoán được Nhật Nguyệt thần giáo sẽ tiến công, còn biết được ít nhiều tin tức mục đích của Thiếu Lâm tự động tác lần này, cho nên mới mang theo người đến đây thăm dò thực hư sau đó mới can thiệp!?

Ngoại trừ hai cái khả năng đó ra thì không còn khả năng nào khác có thể minh giải cho sự xuất hiện của Ngô Chính cùng với đám người thù hạp của hắn ở đây.

Nếu nói Ngô Chính biết được Thiếu Lâm tự có liên quan đến triều đình thì việc này hoàn toàn không có khả năng.

Phải biết trước nay Thiếu Lâm tự mỗi động tác đều vô cùng cẩn mật đồng thời cũng không hề liên kết với triều đình để triển khai hành động.

Cũng bởi vì như vậy cho nên mới khiến toàn bộ giang hồ không một ai hay biết Thiếu Lâm tự bộ mặt ẩn tàng bên trong lại là cái dạng này.

Nếu là suy nghĩ theo lẽ thường thì Phương Chứng đại sư có thể là đúng không sai, nhưng đáng tiếc Phương Chứng đại sư lại không biết Ngô Chính ưu thế lớn nhất chính là biết trước tương lai, nắm được tiên cơ.

Cho nên dù là Phương Chứng đại sư có tài trí đến đâu thì từ khía cạnh góc nhìn của hắn cũng vô phương đoán biết được Ngô Chính mục đích chân thật khi có mặt ở đại hội Võ Lâm lần này.

Hơn nữa Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người bề ngoài tuổi tác trông như thanh niên nhưng tu vi võ công lại vô cùng cao cường khiến Phương Chứng đại sư thập phần kiêng kỵ.

Hai cái trẻ tuổi kỳ tài võ học như thế nào lại cùng lúc xuất hiện ở đây!?

Còn có lời nói của Ngô Chính vừa rồi tựa hồ là rất bất mãn với Thiếu Lâm tự hành động tàn nhẫn chém giết, để hắn có khi nào lại đổi ý muốn làm khó cản trở Thiếu Lâm tự!?

Nếu thật như vậy thì sẽ rất phiền toái, có khi còn dẫn đến biến số khiến kế hoạch của Phương Chứng đại sư toàn bộ đổ vỡ.

Cho nên nếu có thể Phương Chứng đại sư liền muốn để Ngô Chính cùng đồng bọn của hắn ly khai ngay bây giờ.

Sau khi hoàn thành kế hoạch lần này, tin tưởng toàn bộ giang hồ thật sự sẽ trở thành cái ao sau vườn của Thiếu Lâm tự.

Đến lúc đó lại muốn tìm Ngô Chính tính sổ trừ bỏ hậu họa còn không phải là dễ dàng hơn rất nhiều!?

“Ta nào có muốn làm khó đại sư, chỉ là muốn giúp đỡ một tay mà thôi, nhưng là ta xuất hiện ở đây tựa hồ có chút dư thừa a ”

Nếu có thể câu kéo thời gian, Ngô Chính đương nhiên là không ngại tận dụng miệng lưỡi chơi trò ngoài mặt với Phương Chứng đại sư.

Quả nhiên khi nghe Ngô Chính nói vậy, Phương Chứng đại sư trong lòng liền có chút an tâm không vượt ngoài dự đoán.

Dù sao Ngô Chính trình độ diễn xuất không phải là người ở thời đại này có thể bắt kịp, cho dù danh vọng chỉ số hảo cảm công dụng không thể tác động lên Phương Chứng đại sư nhưng là Ngô Chính thần thái rất tự nhiên hoàn toàn không giống như là kẻ đang nói dối.

“Nói như vậy nghĩa là tiểu thí chủ đã đoán biết Nhật Nguyệt thần giáo sẽ tiến công lên đây sao? ”

Tuy là có chút xác định được Ngô Chính mục đích đến đây nhưng là Phương Chứng đại sư vẫn rất thận trọng quan sát phản ứng của Ngô Chính, sau đó lại từ tốn mở lời thăm dò.

“Ta không chỉ đoán được Nhật Nguyệt thần giáo sẽ tiến đánh, còn là đoán được Phương Chứng đại sư là cố ý muốn làm như vậy, chỉ là ta không ngờ Thiếu Lâm tự người ăn chay niệm Phật không muốn sát sinh lại có thể tự mình muốn những chấm vậy bản đôi tay a ”

Ngô Chính thái độ tỏ ra rất bất mãn khó chịu, đồng thời trong lúc nói cũng là nhìn về phía Phương Sinh đại sư trước đó tàn nhẫn dứt khoát giết chết Nhậm Ngã Hoàn, trên tay còn nhuộm máu rất nhiều người, trong đó không thiếu những danh môn chính phái mạng người.

Cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Ngô Chính nhìn về phía mình, Phương Sinh đại sư nhíu mày cảnh giác, bắt tri bắt giác vận sẵn nội lực trên hai tay, bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển Đại Lực Kim Cương Chưởng nghênh chiến.

Phải nói Ngô Chính che giấu quá sâu dù là bất cứ ai cũng vô phương có nhìn thấu được hắn, bởi lẽ đó Phương Sinh đại sư từ đầu đến giờ đều không một chút dám buông lỏng.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Động thủ!

Phải nói Ngô Chính che giấu quá sâu dù là bất cứ ai cũng vô phương có nhìn thấu được hắn, bởi lẽ đó Phung Sinh đại sư từ đầu đến giờ đều không một chút dám buông lỏng.

Trước đó bởi vì Nhậm Ngã Hoành hành động quá vô liêm sỉ khiến Phung Sinh đại sư cực kỳ phẫn nộ không thể kìm chế mới không một chút nương tay điên cuồng tiêu diệt hết “ vật cản ” dám chặn đường.

Nào có biết được hiện tại lại bị một tên tiểu tử hỷ mũi chưa sạch mượn cơ lấy đó làm khó dễ cơ chứ!?

Đồng thời Phung Sinh đại sư cũng rất thắc mắc tại sao sư huynh của hắn Phung Chứng đại sư lại muốn không làm khó dễ để Ngô Chính có thể tự ý lý khai.

Dù sao nếu phải chiến đấu ngay bây giờ Phung Sinh đại sư vẫn tin tưởng Ngô Chính dù là thâm bất khả trắc cũng không phải là đối thủ của Phung Chứng đại sư.

Hơn nữa Thiếu Lâm tự còn có con bài tẩy chưa lật, không cần phải sợ hãi nghênh chiến với hai cái tuyệt đỉnh đối thủ.

Chưa kể nếu thật sự không đánh lại còn có thể lợi dụng đám người đồng bọn sau lưng Ngô Chính để uy hiếp hắn.

Phải biết mấy cái nhát lưu đỉnh tiêm cao thủ gì đó trong mắt tuyệt đỉnh cao thủ đều là nhỏ bé như con kiến, chỉ cần muốn dẫm lên chết hoàn toàn không có chút khó khăn.

“ Diệt trừ yêu ma chính là cứu giúp chúng sinh, tiểu thí chủ hà tất phải lấy đó mà chê trách Thiếu Lâm tự chúng ta không tốt!?”

Phung Chứng đại sư thì ngược lại không nóng vội, vẫn là rất có phong thái điềm đạm thản nhiên của một đại sư từ tốn nói.

“ Tất nhiên là không thể chê trách, nhưng là đến người mình cũng muốn giết không một chút thủ hạ lưu tình, ta là rất thắc mắc Phung Sinh đại sư như thế nào lại có thể là đại sư a!?”

Ngô Chính giọng nói tuy là không cay nghiệt đã kích nhưng là mười phần châm biếm bám lấy vấn đề này không buông tha.

“ Tiểu tử, ngươi vừa nói cái gì? ”

Phung Sinh đại sư nghe được liền nóng nảy quát lên, tựa hồ là không thể kìm chế xúc động muốn ra tay giải quyết Ngô Chính.

Phung Chứng đại sư liền đưa tay can ngăn sư đệ của mình xung động, sau đó lại nhẫn nại nói với Ngô Chính:

“ Rất cuộc tiểu thí chủ là muốn làm gì? ”

Ngô Chính lại không trả lời có ý trầm mặc nghiền ngẫm, tận dụng hết mọi cơ hội câu kéo thời gian, đồng thời bên cạnh hắn Đông Phung Bạch trên tay đã có sẵn kim châm, chỉ cần có chút bất thường ngay lập tức liền sẽ động thủ.

Chúuuu...

Đúng lúc này bỗng nhiên có tiếng pháo hiệu từ dưới chân núi phát ra, hồng sắc pháo hoa tựa như tên lửa phóng thẳng lên bầu trời để mọi người dù là cách đó hai mươi dặm vẫn có thể trông thấy.

Ngay tức khắc sau đó hơn hai trăm người Tiểu Diện quân đang đứng phía sau Ngô Chính liền có phản ứng hành động.

Tiểu Diện quân mỗi người từ trong y phục nhanh chóng lấy ra một cái mặt nạ mang lên che đi khuôn mặt, trên mặt nạ tiểu diện đặc điểm nhìn qua rất dễ để nhận biết thân phận của bọn hắn.

Phung Chứng đại sư cùng Phung Sinh đại sư trông thấy Tiểu Diện quân công khai bại lộ thân phận liền trở nên sững sờ kinh nghi.

Thiếu Lâm tự có thể nào đã quên mất trên giang hồ còn có một cái Tiểu Diện Huyết Ma từng làm mưa làm gió hay sao!?

Cứ tưởng Tiểu Diện Huyết Ma đơn giản chỉ là con cờ để Thiếu Lâm tự có thể lợi dụng, lại không hề hay biết chính bản thân Thiếu Lâm tự trước nay chẳng qua cũng chỉ là một trong những con cờ nằm trên bàn cờ mà thôi.

Không chờ đợi Phung Chứng đại sư hai người kịp suy nghĩ thông suốt, Tiểu Diện quân lúc bấy giờ đã tiến đánh xuống núi, bắt đầu công cuộc giết chóc của mình.

“ Không ổn, ngăn bọn hắn lại! ”

Phung Chứng đại sư nhanh chóng phản ứng, lúc này liền muốn nhanh chân chặn lấy con đường xuống núi không để Tiểu Diện quân tự tung tự tác muốn quấy rối kế hoạch của Thiếu Lâm tự.

Vi Đà Chương!

Tuy nhiên Ngô Chính sẽ dễ yên thành toàn cho Phương Chứng đại sư sao? Tức khắc liền có động tác một chương đánh về phía Phương Chứng đại sư.

“Nghiệt súc, đừng hòng cản trở!”

Phương Sinh đại sư hét lên, sau đó dùng khinh công phóng đi muốn thay sư huynh của hắn Phương Chứng đại sư đón lấy Vi Đà Chương của Ngô Chính.

“Đối thủ của ngươi là ta”

Nhưng là Đông Phương Bạch canh chừng Phương Sinh đại sư đã lâu, nhiệm vụ của nàng là không để Phương Sinh đại sư có thể cản trở cho Ngô Chính.

Trên tay Đông Phương Bạch kim châm đã phóng tới Phương Sinh đại sư khiến hắn phải không thể không né tránh sang một bên.

Về phía Phương Chứng đại sư, lúc bấy giờ đón lấy một chương thô sơ nhưng bá đạo cương mãnh bậc nhất trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự Vi Đà Chương, khiến Phương Chứng đại sư kinh nghi không thôi.

Đại Lực Kim Cương Chương!

Không chần chừ, Phương Chứng đại sư chọn cách lấy cứng đối cứng, ngay lập tức cũng thi triển một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự chống lại Vi Đà Chương.

Ầm..

Chương pháp giao nhau bắt phân thắng bại tạo thành xung lực đồng thời đẩy lui Ngô Chính, Phương Chứng đại sư hai người về phía sau.

Cùng lúc đó, Tiểu Diện quân tranh thủ thời gian di chuyển đã có thể xuống núi tham dự vào chiến đấu bên trong giữa triều đình và danh môn chính phái đám người.

“Khốn kiếp!”

Phương Sinh đại sư không kìm nổi giận dữ hét thật to, nhưng cũng vô phương có thể thay đổi cục diện lúc bấy giờ.

Đông Phương Bạch toàn lực thi triển tấn công quán lấy Phương Sinh đại sư khiến hắn không có một chút thời gian để quan tâm đến chuyện khác, chỉ có thể nhanh chóng phân ra thắng bại với Đông Phương Bạch mới có thể được nhàn rỗi.

Ở trên võ đài lúc này, Ngô Chính đang đối diện với Phương Chứng đại sư cả hai đều vô cùng kiêng kỵ lẫn nhau.

Một chương vừa rồi giao đấu nếu chỉ xét về lực lượng thì Vi Đà Chương bá đạo mạnh mẽ hơn Đại Lực Kim Cương Chương một phần, nhưng bù lại Phương Chứng đại sư công lực lại mạnh hơn Ngô Chính một cấp bậc mới tạo thành tình huống cả hai người bất phân thắng bại.

“Ngươi là Tiểu Diện Huyết Ma!? Ngươi tại sao lại học được tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự bọn ta?”

Phương Chứng đại sư sắc mặt cực kỳ âm trầm nghiêng răng nói, lúc bấy giờ Ngô Chính đã thay cho mình Huyền Ảnh Từ Bảo cùng với trước đó Tiểu Diện quân công khai bại lộ thân phận liền có thể đoán được thanh niên trước mắt Phương Chứng đại sư là ai.

Trên thế gian này còn ai có thể đối cứng Phương Chứng đại sư một chương mà không bại!?

Dù nói Phương Chứng đại sư cũng không tự cho mình là thiên hạ vô địch nhưng từ khi dừng chân ở tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi suốt mấy chục năm vẫn chưa từng có đối thủ có thể chính diện giao đấu với hắn.

Thậm chí đến cả Phong Thanh Dương tiền bối đời trước của Hoa Sơn kiếm phái có đến đây Phương Chứng đại sư cũng không một chút sợ hãi.

Một cái Phong Thanh Dương đã bị tuổi tác ăn mòn theo năm tháng còn có thể khiến cho Phương Chứng đại sư sợ hãi hay sao!?

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Phong Thanh Dương và Xung Hư đạo trưởng đến!

Một cái Phong Thanh Dương đã bị tuổi tác ăn mòn theo năm tháng còn có thể khiến cho Phương Chứng đại sư sợ hãi hay sao!?

Chưa kể Phương Chứng đại sư thân mang Dịch Cân Kinh công lực thâm sâu không phải là thường nhân có thể tương đương nổi, như vậy mà tên thanh niên trước mắt này vẫn có thể ung dung đối chọi không bị rơi vào hạ phong!?

Còn có một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự Vi Đà Chưởng trong tay Ngô Chính đã luyện đến cảnh giới cực cao không phải là thường nhân có thể tương đương được.

Lại nói người của Thiếu Lâm tự âm thầm hoạt động trên giang hồ đã từng xác nhận Vi Đà Chưởng được thi triển trong tay Tiểu Diện Huyết Ma.

Bằng chứng chính là từ thương tích trên thi thể của các nạn nhân bị Tiểu Diện Huyết Ma trước đây đánh chết.

Chỉ bấy nhiêu đó thôi đã quá đủ để đoán biết được thân phận thật sự của Ngô Chính, nhưng là Phương Chứng đại sư kinh hãi không thể ngờ được Tiểu Diện Huyết Ma hung danh cực thịnh trên giang hồ lại là một cái tiểu tử mười tám mười chín tuổi hỉ mũi chưa sạch.

Còn có Vi Đà Chưởng là một trong những tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự từ lâu đã thất lạc, Ngô Chính là như thế nào có thể có được trong tay!? Điều này cũng khiến Phương Chứng đại sư kỳ quái không thể hiểu nổi.

Quả thật từ lâu nay trên giang hồ, Tiểu Diện Huyết Ma và sự tồn tại của hắn đã là một sự kiện thần bí mà ai cũng muốn biết nhưng không một ai biết rõ.

Cho dù là triều đình hay là Thiếu Lâm tự cũng vô phương có thể tra xét thăm dò được Ngô Chính lai lịch thân phận.

Cho đến tận lúc này có thể nói là lần đầu tiên Ngô Chính chân chính công khai lộ diện chân mục của mình trước mắt Phương Chứng đại sư.

“Những chuyện Phương Chứng đại sư không biết còn rất nhiều, chỉ là một môn võ học bị thất truyền nay lại xuất hiện mà thôi, có gì mà phải kinh ngạc? ”

Ngô Chính rất bình thản không nhanh không chậm nói, tựa hồ lúc này lật mặt đã không là chuyện gì to tát.

Vừa nói dứt lời, Ngô Chính bỗng nhiên ra tay đánh về phía Thiếu Lâm tự bên kia tường, hai đạo kiếm khí nhanh chóng đã phóng đến.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Đồng thời điểm hai cái thân ảnh hòa thượng phóng lên không chút khó khăn tránh né đi kiếm khí tấn công, đồng thời cảnh giác nhìn về phía Ngô Chính.

“Danh tính: Lưu Bất Nham, tu vi: tuyệt đỉnh hậu kỳ”

“Danh tính: Chư Phùng Chánh, tu vi: tuyệt đỉnh hậu kỳ”

Thuật Thăm Dò liền được vận dụng, Ngô Chính dễ dàng nhìn thấu tu vi danh tính của bọn hắn, lúc này nhàn nhạt nhìn sang Lưu Bất Nham hai người nói:

“Hai vị không cần nóng lòng đi đâu, đối thủ của các ngươi đã đến!”

Ngay khi Lưu Bất Nham hai người có ý định lên núi xuống núi ngăn cản Tiểu Diện quân phá hỏng kế hoạch của Thiếu Lâm tự liền bị Ngô Chính phát hiện ngăn lại.

Đúng lúc này từ con đường lên núi hai cái lão giả thân ảnh cùng nhau xuất hiện, hai người này chính là “đối thủ” trong lời nói của Ngô Chính.

Phong Thanh Dương và Xung Hư đạo trưởng... đã đến!

“Các ngươi dám cấu kết với Tiểu Diện Huyết Ma!?”

Phương Chứng đại sư đương nhiên có thể nhận diện người đến là ai, ngay lập tức trong lòng trở nên bất an thấp thỏm khôn nguôi.

Như thế nào mà Phong Thanh Dương, Xung Hư đạo trưởng hai cái chính phái người lại muốn cấu kết cùng Tiểu Diện Huyết Ma!? Không phải cả hai bọn hắn đều là người của chính phái sao? Hơn nữa Hoa Sơn kiếm phái còn có mối thù không đội trời chung với Tiểu Diện Huyết Ma, sao bây giờ lại thành như thế này!?

Xung Hư đạo trưởng từ tốn mỉm cười nói: “Cũng giống như Thiếu Lâm tự của Phương Chứng đại sư... cấu kết với triều đình mà thôi”

Thiếu Lâm tự đã dám không giữ lời đi cấu kết với triều đình chia mũi kiếm về phía toàn bộ các thế lực trên giang hồ.

Nếu đã như vậy Võ Đang phái hà tất cứ phải giữ khư khư cái định kiến cổ hủ chính tà bất lưỡng lập này, hiện thực càng là nói rõ chính tà vốn dĩ bất phân, phân biệt chỉ là thiện ác mà thôi.

Thiện ác đầu đuôi chung hữu báo, chỉ tranh lai tảo dữ lai trì!

(thiện ác cuối cùng rồi cũng sẽ báo, chỉ là sớm hay muộn mà thôi)

Hôm nay chính là lúc Thiếu Lâm tự phải trả giá vì hành động của mình, Xung Hư đạo trưởng nhìn về phía Phương Chứng đại sư còn lại trong đáy mắt chỉ là vẻ thất vọng mà thôi.

“ Không thể nào, người, các người làm sao có thể... biết!? ”

Phương Chứng đại sư trong tâm cực kỳ kinh hãi lại có phần lúng túng mở miệng nói, từ trên thần sắc bộ dáng bất đắc dĩ thể lương thật trông giống như đã già thêm mười tuổi.

Tựa hồ bị kẻ khác biết được việc làm hổ thẹn của mình khiến Phương Chứng đại sư chịu đựng đã kích không hề nhỏ.

Phong Thanh Dương thần nhiên đáp lời: “ Muốn người khác không biết thì thà đừng làm! ”

“ Sư huynh, đừng để bọn hán đả kích tinh thần, chỉ cần giết chết toàn bộ bọn hán chúng ta vẫn có cơ hội sửa sai ”

Phương Sinh đại sư còn đang khổ chiến với Đông Phương Bạch cố gắng quay sang Phương Chính đại sư hô lên cảnh tỉnh.

“ A... ”

Nghe được lời nói đề Phương Chứng đại sư đang thất thần liền nhanh chóng tỉnh tâm trở lại.

Phương Sinh đại sư nói không sai, chỉ cần tiêu diệt hết Ngô Chính đám người này, sau đó lại trợ giúp đám hòa thượng kia tiêu diệt Tiểu Diện quân, như vậy trên thế gian này còn có ai biết được việc làm của Thiếu Lâm tự hay sao!?

Dù sao cũng đã phóng lao lúc bấy giờ tất nhiên là muốn theo lao, bằng không một khi Thiếu Lâm tự bại lộ bộ mặt của mình, khó tránh khỏi thân bại danh liệt từ nay vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Chưa kể đến nguy cơ bị toàn bộ giang hồ nhân sĩ tụ tập tiến đánh muốn tiêu diệt Thiếu Lâm tự, bọn hán là không có thần thần bí bí như Tiểu Diện Huyết Ma để không một ai hay biết tung tích chân diện.

Hơn nữa Thiếu Lâm tự là bất động không có chân để chạy, dù có chạy thoát giữ lại được tính mệnh cũng không thể gìn giữ được tổ nghiệp còn đó.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra thì Phương Chứng đại sư dù có chết ngàn lần cũng không có mặt mũi xuống suối vàng mà gặp lại ân sư.

“ Lưu thí chủ, chư thí chủ, giúp ta ngăn lại Xung Hư đạo trưởng và Phong Thanh Dương tiên bối ”

Phương Chứng đại sư tựa hồ đã có quyết định, quay sang Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh hai người nhờ sự trợ giúp.

Mà trong lời nói Lưu Bất Phàm hai cái đại hòa thượng cũng không phải là người trong tự, tuy nhiên cũng dễ dàng đoán biết mà thôi.

Nếu bọn hán không phải là hòa thượng trong Thiếu Lâm tự như vậy chỉ có thể là triều đình người đóng giả hòa thượng để đề phòng có chuyện không thuận lợi xảy ra.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngô Chính ám toán

Nếu bọn hán không phải là hòa thượng trong Thiếu Lâm tự như vậy chỉ có thể là triều đình người đóng giả hòa thượng để đề phòng có chuyện không thuận lợi xảy ra.

“ Không cần đại sư phải phân phó, ta tất nhiên cũng phải tiêu diệt mấy con kỳ đà cản mũi này ”

Lưu Bất Nham thần sắc âm trầm đáp lời Phương Chứng đại sư, ngay sau đó không chậm trễ cùng Chư Phùng Chánh tiến đến phía trước Phong Thanh Dương, Xung Hư đạo trưởng hai người đối diện thủ thế.

Lúc bấy giờ cục diện bốn đầu hai đã chuyển thành bốn đầu bốn, bầu không khí liền trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

“Ngô thiếu hiệp, Phương Chứng đại sư giao cho ngươi, bản đạo có thể sẽ không có thời gian nhàn rỗi a ”

Trông thấy Lưu Bất Nham hai người không phải tầm thường đều là tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi khiến Xung Hư đạo trưởng và Phong Thanh Dương không dám khinh suất, đồng thời cũng đã bày tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Ngô Chính thần nhiên cười to đáp lời: “Ha ha, ta ngược lại là rất nhàn rỗi a, đạo trưởng cứ tận tình mà chiến đi thôi ”

Nhưng là khiến Xung Hư đạo trưởng, Phong Thanh Dương còn có Đông Phương Bạch cả ba người tựa hồ đều là minh bạch thâm ý bên trong.

Nhất Chi Thiên!

Đương lúc Ngô Chính đang cười nói, Phương Chứng đại sư lại tận dụng cơ hội ám toán Ngô Chính.

Hoành Không Na Di!

Ngô Chính từ đầu chí cuối mặc dù tỏ ra thần nhiên nhưng cũng không một chút lơ là tức khắc đã có phản ứng, thi triển khinh công tránh né chỉ Nhất Chi Thiên của Phương Chứng đại sư.

Đồng thời Ngô Chính cũng không quên mở miệng trêu ngươi: “Phương Chứng đại sư quả nhiên là quang minh chính đại a, ta hôm nay cũng xem như là được kiến thức, ha ha...”

“Hừ! ”

Ám toán bất thành để Phương Chứng đại sư có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức cũng bám theo Ngô Chính.

Cùng lúc đó, ngoại trừ Đông Phương Bạch vẫn còn đang khổ chiến với Phương Sinh đại sư, những người khác lúc bấy giờ cũng đã bắt đầu phần việc của mình.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Ngô Chính đánh ra một đạo kiếm khí nhắm về phía Phương Chứng đại sư đang tiếp cận, lại tiếp tục buông lời trêu ngươi: “Phương Chứng đại sư chỉ có như vậy!/? Ta vẫn là rất nhàn rỗi a! ”

Phương Chứng đại sư không chú ý đến Ngô Chính lời lẽ công kích, nhanh chóng tránh né Thương Dương Kiếm đồng thời trên tay trao thủ đánh tới Ngô Chính.

Long Trảo Thủ, Tróc Ảnh!

Trảo kinh thôi tâm uy lực cực kỳ mạnh mẽ, trong đó hư hư thật thật không dễ đoán biết.

Trảo thủ đến quá nhanh để Ngô Chính bất ngờ không kịp đối ứng, chỉ có thể trơ mắt đưa thân chịu đòn không thể làm được gì hơn.

Nhưng là ngay sau đó Phương Chứng đại sư hai mắt trừng trắng, phía trước Ngô Chính vốn dĩ chỉ là một huyền ảnh mà thôi.

Đó hẳn là Loa Toàn Cửu Ảnh!

“Không ổn, Phương Sinh, cẩn thận ám toán! ”

Phương Chứng đại sư nhanh chóng liền phát giác trông thấy chân thân của Ngô Chính đã tiếp cận sự đệ của hắn Phương Sinh đại sư, liền gấp gáp hét lên.

Nếu là Phương Chứng đại sư cũng giống như Xung Hư đạo trưởng trước đó biết được tình hình trận chiến giữa Ngô Chính cùng với Phong Thanh Dương như thế nào, chắc hẳn sẽ có thể tìm được phương pháp đối phó.

Nhưng là đáng tiếc, Phương Chứng đại sư còn có ba người kia lại không một chút biết về Ngô Chính lợi hại thủ đoạn, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Lúc bấy giờ Phương Sinh đại sư tuy là nghe được lời nhắc nhở của Phương Chứng đại sư, nhưng là đối diện với Đông Phương Bạch bám lấy không buông tha khiến hắn không có một chút thời gian có thể ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Trạch Kiếm!

Ngô Chính xuất hiện từ phía sau lưng Phương Sinh đại sư một kiếm toàn lực đánh tới không chút nương tay.

Nói đến dùng để ám toán thì Thiếu Trạch Kiếm chính là một đạo kiếm khí lợi hại nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm, độ âm hiểm hoàn toàn có thể đem so sánh với Nhất Chi Thiên một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự nổi danh.

“Phương Sinh...”

Cùng với lời nói của Phương Chứng đại sư vừa nói ra miệng, Phương Sinh đại sư đã như điều đứt dây rơi xuống mặt đất.

Vút vút vút...

Nhưng chưa buông tha, để chắc chắn hấn chết đi Đông Phương Bạch liền tiếp phóng ba cây kim châm về thi thể của Phương Sinh đại sư.

Ba cây kim châm ẩn chứa nội lực âm tính cực kỳ lợi hại chuẩn xác đâm vào giữa mi tâm, tim, đan điền mỗi cái vị trí đều có thể giết Phương Sinh đại sư một lần.

Lúc bấy giờ nhìn thi thể của hấn trên mặt đất hai mắt còn mở to không hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, nhưng đã là mất đi ý thức chết đến không thể lại chết thêm.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt đỉnh hậu kỳ cao thủ x 1, nhận được 2 0 0 điểm sát lục tích lũy”

Ngô Chính nghe được âm thanh hệ thống thông báo liền thở phào nhẹ nhõm, hấn còn tưởng rằng cái mạng của Phương Sinh đại sư lại bị Đông Phương Bạch “kill stealing” mất, khiến hấn cũng mất toi 2 0 0 điểm sát lục tích lũy.

Cũng may một đạo kiếm khí Thiếu Trạch Kiếm của Ngô Chính trước đó là đủ để giải quyết Phương Sinh đại sư, Đông Phương Bạch chỉ là cẩn thận thái quá mà thôi.

Long Trảo Thủ, Đào Hư!

Không đề Ngô Chính vui mừng quá sớm, Phương Chứng đại sư liền phóng tới, trên cao trảo thủ nện xuống Ngô Chính.

Vi Đà Chương!

Ngô Chính nhanh chóng vận công đối chiêu, đồng thời trông thấy Đông Phương Bạch muốn trợ giúp liền hô lên: “Đông Phương, người mau đi giúp hai người kia, ta tự lo được”

Chiêu đối chiêu lại một lần nữa bất phân thắng bại khiến Ngô Chính, Phương Chứng đại sư cùng lúc lùi ra xa.

Đông Phương Bạch thấy vậy có chút chần chừ, nhưng rồi nhanh chóng quyết định muốn đến trợ thủ Phong Thanh Dương, Xung Hư đạo trưởng hai người.

Nàng vẫn là tin tưởng Ngô Chính tuyệt đối không thua Phương Chứng đại sư, dù sao một cái quái thai như hấn không thể dùng lẽ thường để suy đoán được.

Quyết định xong Đông Phương Bạch liền thi triển khinh công phút chốc áp sát chiến trường nơi Phong Thanh Dương cùng Lưu Bất Nham đang đối chiến.

“Tên vô dụng, liền đã chết!?”

Lưu Bất Nham trông thấy Đông Phương Bạch đã tiếp cận liền nóng giận quát to.

Một cái Phong Thanh Dương với Độc Cô Cửu Kiếm đã khiến hấn chật vật khó thở, lúc bấy giờ lại thêm một cái Đông Phương Bạch công phu quý dị khó lường, làm sao không khiến hấn kinh hãi.

Trước đó tận mắt kiến thức Đông Phương Bạch giao đấu với Phương Sinh đại sư hoàn toàn chiếm thế thượng phong khiến Lưu Bất Nham không một chút dám xem thường nàng.

Nhưng Lưu Bất Nham cũng rất thông minh nhanh chóng lui đến chỗ đồng bạn của mình Chư Phùng Chánh.

Chư Phùng Chánh cũng chú ý đến tình huống bất lợi cho bên mình lúc bấy giờ liền cố ý phối hợp quay lưng vào nhau, giao hậu phương của mình cho Lưu Bất Nham.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Bất cần

Chư Phùng Chánh cũng chú ý đến tình huống bất lợi cho bên mình lúc bấy giờ liền cố ý phối hợp quay lưng vào nhau, giao hậu phương của mình cho Lưu Bất Nham.

Xung Hư đạo trưởng trong chiến đấu chú trọng phòng thủ phản công cũng là ưu điểm của Thái Cực Quyền lấy nhu chế cương, nhưng cũng bởi vì như thế Chư Phùng Chánh biết mình không thể hóa giải Thái Cực Quyền của Xung Hư đạo trưởng cho nên chọn cách đánh lui bảo lưu lực lượng, lúc này mới có thể dễ dàng tránh thoát phối hợp với Lưu Bất Phàm.

Tuy nhiên lúc bấy giờ hai người bọn hắn đang bị vây công bởi ba cái tuyệt đỉnh cao thủ tu vi không chênh lệch là bao nhiêu, khiến Lưu Bất Nham hai người phen này chiến đấu tiếp tục nhất định là không có đường sinh.

Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh chỉ có thể cố gắng câu kéo thời gian hòng hy vọng có thể chờ đợi Phương Chứng đại sư giải quyết xong Ngô Chính liền qua đây tương cứu bọn hắn.

“Làm một cái đại hòa thượng là phải tịnh tâm, nhất định là phải tịnh tâm a, sao có thể xung động như thế!?”

Ngô Chính liền tiếp triển khai khinh công tránh né Phương Chứng đại sư như điên cuồng bám lấy, đồng thời miệng lưỡi cũng không một khắc dừng lại có ý trêu người khiêu khích, chọc giận hòng khiến Phương Chứng đại sư mất đi bình tĩnh.

Cách làm của Ngô Chính không phải là không có hiệu quả, lúc bấy giờ Phương Chứng đại sư chịu đựng áp lực tinh thần rất lớn.

Kể đến chính là tình hình chiến đấu càng lúc càng trở nên bất lợi khiến Phương Chứng đại sư không thể không gấp gáp giải quyết Ngô Chính.

Tiếp đến lại là cái chết của sư đệ mình khiến Phương Chứng đại sư càng là thương tâm, phẫn nộ.

Nhưng quan trọng hơn hết vẫn là áp lực trách nhiệm giữ vững Thiếu Lâm tự yên ổn tồn tại đang ngày mỗi lúc càng xa vời.

Mà biện pháp cứu vãn duy nhất lúc bấy giờ cũng chính là tên thanh niên trước mắt Phương Chứng đại sư, Ngô Chính người đã phá hỏng toàn bộ công sức dàn xếp bố cục suốt bao nhiêu năm qua.

Chỉ cần có thể giết chết Ngô Chính, Phương Chứng đại sư không những có thể giữ vững được Thiếu Lâm tự đồng thời còn có thể báo thù cho sư đệ mình Phương Sinh đại sư, phát tiết trong lòng phẫn hận uất ức bất đắc dĩ bấy lâu.

Phương Chứng đại sư điềm đạm phong thái thường ngày lúc này đã trở nên điên cuồng sát tính, không nói một lời đáp trả, chỉ tập trung giết đến Ngô Chính.

Đại Lực Kim Cương Chương!

Ngô Chính khinh công Hoành Không Na Di dù có lợi hại đến đâu nhưng chênh lệch tu vi khiến hắn vô cùng chật vật khốn đốn.

Lúc bấy giờ Ngô Chính liền rơi vào hạ phong không thể tránh né, chỉ còn cách trực tiếp đối bình với một chương của Phương Chứng đại sư.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Dương Kiếm!

Giao đấu với cường địch mạnh hơn, Thiếu Dương Kiếm vẫn luôn phát huy tối ưu được tác dụng của mình.

Àm..

Đại Lực Kim Cương Chương phút chốc bị đánh tan, kiếm khí vẫn còn dư lực vạch ngang nhắm đến Phương Chứng đại sư.

Tuy nhiên dư lực chẳng khác nào con gió thổi vào Phương Chứng đại sư khiến cả sa pháp phối tung bay, Dịch Cân Kinh vẫn là rất cường đại chắc chắn không thể phá vỡ vượt qua phòng hộ.

Long Trảo Thủ, Nã Vân!

Phương Chứng đại sư không ngừng thế công, trảo thủ trên tay lại đánh về phía Ngô Chính.

Ngay sau đó Phương Chứng đại sư tựa hồ phát giác bất thường nhưng là chiêu thức tung ra không thể thu lại, không ngoài dự đoán Ngô Chính thân ảnh trước mắt huyền hóa biến mất vẫn chỉ là một cái huyền ảnh phân thân mà thôi.

Lại là Loa Toàn Cửu Ảnh!

Ngô Chính thi triển Hoành Không Na Di chớp mắt đã tạo khoảng cách với Phương Chứng đại sư, đồng thời đang có xu hướng xông về phía Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh hai người đánh lên.

Nhưng Phương Chứng đại sư không để Ngô Chính tội nguyên, không để hắn lại tiếp tục ám toán.

Nhất Chi Thiên!

Chỉ thủ đánh ra vô hình âm hiểm không thể trông thấy bằng mắt thường đang nhắm đến Ngô Chính.

Tức khắc liền phản ứng lại, Ngô Chính nhanh chóng muốn tránh né sang một bên nhưng lúc này lại phát hiện Nhất Chi Thiên phương hướng có chút bất thường không phải là muốn đoạt mạng hắn!?

Phương Chứng đại sư đúng là không muốn đoạt mạng hắn, Nhất Chi Thiên trên một đường thẳng cùng lúc nhắm đến hai mục tiêu.

Nếu Ngô Chính có ý tránh né không nghi ngờ Phong Thanh Dương đang toàn tâm vây công Lưu Bất Nham hai người kia liền sẽ là người bị ám toán.

Này đúng là gây ông đập lưng ông, Ngô Chính không những không thể ám toán còn bị ép phải rơi vào tình huống bất đắc dĩ như thế này.

Không thể chần chừ, Ngô Chính quyết định không tránh né liền vận Cửu Dương Chân Kinh phòng hộ vị trí Nhất Chi Thiên nhắm đến.

Phốc!

Chỉ kinh phá vỡ cương khí phòng hộ xuyên qua bả vai tạo thành một đạo vết thương khiến máu tung tóe phun ra.

Ngô Chính đứng đau đớn vận công cầm máu, mặc dù chỉ kinh có ám lưu nhưng là Cửu Dương Chân Kinh đặc tính điều hòa nhanh chóng liền hóa giải ngoại lực xâm nhập bên trong cơ thể.

“Chết tiệt, ta bắt cần!?”

Ngô Chính thầm mắng trong bụng, đã rất lâu rồi hắn mới bắt cần trong chiến đấu, hay có thể nói là đối diện với Phương Chứng đại sư tu vi chênh lệch cùng với kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhanh chóng liền khai thác bố cục tác chiến của Ngô Chính chỗ hỏng.

Ngô Chính vốn dĩ có thể chơi đùa Phương Chứng đại sư lâu như vậy là bởi vì Loa Toàn Cửu Ảnh cùng Hoành Không Na Di biến ảo khôn lường nhiều lần đánh lừa Phương Chứng đại sư.

Đồng thời còn có Lục Mạch Thần Kiếm và Vi Đà Chương kết hợp với nhau ăn khớp mới có thể tạo thành cục diện bất phân thắng bại bấy lâu.

Thực chất nếu Ngô Chính chính diện nghênh chiến không biết đã thua bao nhiêu lần rồi, hắn hiện tại đã có thể cảm giác được tuyệt cảnh đang đến gần, nếu không có biện pháp liền muốn thất bại tại nơi này.

Trước đó Loa Toàn Cửu Ảnh chồng chất chín cái phân thân huyền ảnh trên người được Ngô Chính tranh thủ thời gian chuẩn bị trong lúc nói chuyện với Phương Chứng đại sư.

Nhưng là sau khi bị Nhất Chi Thiên đánh trúng lúc bấy giờ toàn bộ huyền ảnh phân thân đã cùng nhau biến mất, khiến Ngô Chính tác chiến bố cục lần này chỉ vì sơ sẩy một khắc cũng theo đó mà đổ vỡ trở thành vô tác dụng.

“Ngô Chính!?”

Đồng Phương Bạch luôn chú ý đến tình hình bên này, trông thấy Ngô Chính lúc bấy giờ bị thương liền bỏ qua truy sát Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh phóng đến xuất hiện bên cạnh Ngô Chính.

“Phương Chứng đại sư, mau giải quyết hắn đến giúp chúng ta, ta sắp không chịu được rồi!”

Lưu Bất Nham được buông lỏng một hơi liền hô to cầu cứu Phương Chứng đại sư, hắn cùng đồng bạn của mình Chư Phùng Chánh thương tích đầy mình trông vô cùng chật vật thảm.

Nếu không phải Đồng Phương Bạch bỗng dưng chạy đến chỗ Ngô Chính, Lưu Bất Phàm hai người khó tránh khỏi cử tử nhất sinh, sắp đã là đèn cạn dầu không thể tiếp tục chống cự.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Lại gian lận

Nếu không phải Đông Phương Bạch bỗng dừng chạy đến chỗ Ngô Chính, Lưu Bất Phàm hai người khó tránh khỏi cửa tử nhất sinh, sắp đã là đèn cạn dầu không thể tiếp tục chống cự.

Phong Chứng đại sư lúc này chú ý đến Lưu Bất Nham hai người tình huống không tốt lại càng gấp gấp muốn giải quyết Ngô Chính.

Nhất Chỉ Thủ!

Phong Chứng đại sư lại tiếp tục dùng chiêu này hòng dứt điểm giết chết Ngô Chính, tuy nhiên lại không qua mắt được Đông Phương Bạch.

Chỉ kinh lại chỉ đánh trúng vào tàn ảnh, Đông Phương Bạch phút chốc đã mang Ngô Chính lui giữ một khoảng cách với Phong Chứng đại sư.

“Người thế nào rồi, không sao chứ?”

Đông Phương Bạch hiếm khi tỏ ra bối rối, một tay đỡ lấy Ngô Chính ân cần hỏi thăm.

Ngô Chính thân mang Cửu Dương Chân Kinh tuyệt học không phải là một hai chiêu có thể giải quyết được, thương thế đã bị áp chế xuống vẫn có thể phát huy bảy tám thành chiến lực.

Tuy nhiên trong trạng thái đỉnh phong đồng thời còn có thời gian sắp xếp bố cục tác chiến điểm mạnh nhất của Ngô Chính còn không thể chạm đến được Phong Chứng đại sư, huống hồ bây giờ chỉ có thể phát huy bảy tám thành!?

“Ta ổn, mau trở lại giúp Phong Thanh Dương, Xung Hư đạo trưởng tiêu diệt hai tên kia, ta vẫn có thể lo được”

Ngô Chính vẫn rất bình thản nói, đến cả hấn trong điều kiện tối ưu nhất còn không thể làm gì được Phong Chứng đại sư, nếu là để Đông Phương Bạch động thủ chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

Phải biết Ngô Chính ngoại trừ tìm kiếm cơ hội đã thương Phong Chứng đại sư, còn là luôn mồm quấy rối đã kích tinh thần, thậm chí phải thay đổi kế hoạch chuyển qua giết chết Phong Sinh đại sư để đã kích Phong Chứng đại sư phần nộ.

Vừa rồi bởi vì không thể làm gì được Phong Chứng đại sư cho nên mới có ý muốn ám toán Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh hai người hòng tiếp tục đã kích khiến hấn tinh thần sa sút đề lộ sơ hở.

Cũng là vì nhiệm vụ của Ngô Chính là “Thiên Hạ Vô Dịch” cho nên không thể để kẻ khác trợ giúp hấn giết chết Phong Chứng đại sư, tuyệt đối phải tự mình tạo cho mình cơ hội.

Bằng không Ngô Chính thật sự là phí hết công sức vẫn vô ích không thể hoàn thành được nhiệm vụ chính tuyến hệ thống ban bố.

Tuy nhiên Ngô Chính vẫn là quá xem thường Phong Chứng đại sư, một trò đùa hai lần liền không thể phát huy được tác dụng ngược lại còn khiến hấn gây ông đập lưng ông rơi vào nghịch cảnh.

Khiến hấn lưỡng lự không biết nên làm thế nào, nhưng ngay lập tức liền có cho mình quyết định.

Ngô Chính nhất định phải tự tay giết chết Phong Chứng đại sư mà không cần ai trợ giúp, hơn nữa hấn không thể lãng phí bao nhiêu năm công sức vô ích được.

Nếu không sau này Ngô Chính biết đi đâu tìm được một cái tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi như Phong Chứng đại sư!?

Chưa kể Phong Chứng đại sư thân mang Dịch Cân Kinh đồng thời còn kế thừa cái nội võ học Thiếu Lâm tự, trên thế giới này nếu Phong Chứng đại sư không phải là mạnh nhất thì còn là ai!?

Vẫn còn một người có thể so sánh với Phong Chứng đại sư, đó chính là thần thần bí bí sư phụ của Đông Phương Bạch!

Nhưng là Ngô Chính không biết tìm hấn ở đâu ra, càng là không thể xuống tay sát hại sư phụ của Đông Phương Bạch a.

Nếu đã như vậy lúc bấy giờ chỉ còn duy nhất một cách làm... gian lận!

Ngô Chính vốn dĩ được chọn để làm người xuyên việt không chỉ đơn giản là phù hợp mà còn là vì hấn có điểm hơn người, mà làm người có điểm hơn người đó tất nhiên là phải có ưu đãi vượt bậc.

Tương tự thường lệ mọi khi Ngô Chính rơi vào tuyệt cảnh không có biện pháp hóa giải thì hệ thống chính là một cái phao cứu sinh không nghi ngờ.

Ngô Chính nhanh chóng dùng ý niệm liên hệ với hệ thống: “Hệ thống, từ trong thương thành hỏi đoạt vật phẩm giúp ta tức khắc có thể tăng lên tu vi”

“Theo lời tức chủ, hoàn tất hỏi đoạt Tăng Nguyên Đan đồng thời khấu trừ 1 0 0 0 điểm sát lục tích lũy”

Ngô Chính không chần chừ từ trong hành trang giao diện tính năng lấy ra Tảng Nguyên Đan tại chỗ phục dụng, đồng thời quay sang Đông Phương Bạch nói:

“An tâm, ta có thể giải quyết hẳn, ngươi giúp ta cầm chân Lưu Bất Nham hai người nhưng đừng giết, ta muốn tự tay giết chết bọn hắn”

“Ngươi cũng đừng cố quá sức!”

Đông Phương Bạch vẫn rất bất an lo lắng cho Ngô Chính không muốn qua hỗ trợ Phong Thanh Dương bọn hắn, nhưng là trông thấy Ngô Chính thần sắc kiên định để năng bất đắc dĩ cũng chỉ có thể gật đầu nghe theo.

Tuy nói thì dài nhưng thời gian chỉ trôi qua phút chốc, lúc bấy giờ Phương Chứng đại sư không cho Ngô Chính cơ hội thở dốc lại cấp tốc đánh tới.

Đại Lực Kim Cương Chưởng!

Ngô Chính sau khi phục dụng đan dược khiến lực lượng trong cơ thể tức khắc bành trướng khủng khiếp đang không có nơi để phát tiết, liền có kẻ đã nguyện ý đến làm bao cát cho hắn tập đánh.

Vi Đà Chưởng!

Một lần nữa chưởng đối chưởng, nhưng lần này lại khác biệt không còn là bất phân thắng bại nữa.

Àm..

Động tĩnh xung lực phát ra âm thanh, đồng thời điểm chỉ thấy Phương Chứng đại sư bị lui ra phía sau trên miệng tung tóe máu, trong khi đó Ngô Chính vững vàng tại chỗ không lùi một bước.

Nhìn qua liền đã biết kết quả kẻ thắng người thua!

Đông Phương Bạch tuy là gật đầu nghe lời nhưng vẫn ngoan cố lưu lại hậu phương Ngô Chính một khắc, lúc bấy giờ trông thấy Phương Chứng đại sư vậy mà bại lui khiến nàng không khỏi tròn hoe đôi mắt.

“Phương, Phương Chứng đại sư... thua một chiêu!?”

Lưu Bất Phàm hai người cùng Phong Thanh Dương, Xung Hư đạo trưởng cũng dừng lại chiến đấu đưa mắt sang mà nhìn.

Tình cảnh này thật không thể tưởng tượng nổi, không phải một khắc trước đó còn đang chiếm thế thượng phong đuổi giết Ngô Chính hay sao!? Tại sao một khắc sau đó liền đã thảm bại thế này!?

Không chỉ bọn hắn, Ngô Chính người trong cuộc vừa đẩy lui Phương Chứng đại sư cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn vừa rồi vì chưa thể luyện hóa được lực quá cường đại liền nhân cơ hội mượn Phương Chứng đại sư phát tiết một trận, nào ngờ ngay lập tức có thể nhất chưởng trọng thương Phương Chứng đại sư!?

Lúc bấy giờ một cỗ nội lưu ôn hòa lực lượng lưu chuyển khắp cơ thể Ngô Chính, để hắn mới có thể cảm nhận được đây mới thật sự là chân chính lực lượng của hắn, vừa rồi đánh ra chỉ là dư thừa không tiếp thu luyện hóa mà thôi.

Nhưng cũng thật may mắn Phương Chứng đại sư đến rất đúng thời điểm để Ngô Chính không cần phải bị được lực dư thừa hành hạ đến chết đi sống lại như lần trước, đồng thời còn giáng một đòn nặng cho Phương Chứng đại sư, đây quả thật là nhất cử lưỡng tiện mà.

“Đỉnh tiêm đỉnh phong tu vi!”

Ngô Chính trong lòng kinh hãi nhưng cũng có nuối tiếc, lần này chỉ vì sơ suất mới để rơi vào nghịch cảnh khiến hắn phút chốc liền bị khấu trừ tận 1000 điểm sát lực, nếu không phải trước đó đã có kế hoạch kỹ lưỡng thì giờ này Ngô Chính thật sự muốn khóc rồi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lực Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lực Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Ta không bước vào địa ngục thì là ai

Ngô Chính trong lòng kinh hãi nhưng càng nhiều hơn là tiếc nuối, lần này chỉ vì sơ suất mới để rơi vào nghịch cảnh khiến hán phút chốc liền bị khấu trừ tận 1 0 0 0 điểm sát lục, nếu không phải trước đó đã có kế hoạch kỹ lưỡng thì giờ này Ngô Chính thật sự muốn khóc rồi.

Lại nói lấy Ngô Chính tiên thiên đạo thể thì chẳng bao lâu liền có thể tăng lên tu vi đỉnh tiêm đỉnh phong, không cần phải phí của như thế.

Nhưng là may mắn trước đó giết chết Phương Chứng đại sư để Ngô Chính bù lại điểm sát lục không ít, hiện tại vẫn còn ba tên tuyệt đỉnh tu vi, nếu có thể giết tất cả thì không cần đề ý đến 1 0 0 0 điểm sát lục tiêu hao vừa rồi.

“Ngươi... đột phá!?”

Phương Chứng đại sư hoảng hốt hết toáng lên, chịu đựng một chương uy lực bá đạo cương mãnh như vậy khiến cả sa trên người hán tan nát rách rưới, khuôn mặt tái xanh tựa hồ là chịu thương thể rất nặng, không thể lại chiến tiếp.

“Ài, cùng nhờ công sức của Phương Chứng đại sư ép ta vào nghịch cảnh này, ta còn là muốn đa tạ ngươi a”

Trong tâm tuy là đau như cắt vạn phần tiếc nuối khi tiêu tốn nhiều điểm sát lục như vậy, nhưng là ngoài mặt vẫn phải tỏ ra không có chuyện gì, vẫn là lời nói trên người khích bác Phương Chứng đại sư.

“Ngươi... ngươi...”

Quả nhiên Phương Chứng đại sư tinh thần cứng như thép lúc này cũng đã bị suy suyễn, hán là đang vô cùng kinh hãi một cái yêu nghiệt như Ngô Chính có thể tồn tại trên thế gian này sao!?

Phải biết trong chiến đấu thời khắc đứng ở ranh sinh tử lại có thể vực dậy đột phá cường đại bản thân đó cỡ nào ý chí kiên định ngoan cường không từ bỏ!?

Phương Chứng đại sư tuy là không nhìn thấu được tu vi của Ngô Chính nhưng sau khi giao thủ liền biết thực lực của Ngô Chính duy trì ở tuyệt đỉnh hậu kỳ cấp bậc, bây giờ lại đột phá chẳng phải là tuyệt đỉnh đỉnh phong tu vi hay sao?

Lại nói Ngô Chính mới bao nhiêu tuổi!? Hán mới chừng này tuổi đã có thể đứng trên đỉnh phong thế giới làm sao không khiến Phương Chứng đại sư tuyệt vọng.

Hơn nữa Ngô Chứng ở tuyệt đỉnh hậu kỳ liền có thể giao đấu với Phương Chứng đại sư bất phân thắng bại lâu như thế, bây giờ vừa đột phá liền đã bại Phương Chứng đại sư, cho dù là thế nào Phương Chứng đại sư đã triệt để tuyệt vọng.

Lúc bấy giờ những người đang có mặt tại đây ai nấy đều kinh hãi không thôi, nghe qua lời nói vừa rồi cùng với thực lực của Ngô Chính biểu hiện liền hiểu được là chuyện gì đang xảy ra.

Một cái thanh niên mười chín đôi mươi tuổi lại có thể một chương đã bại Phương Chứng đại sư!?

Bực này chuyện hoang đường lại có thể diễn ra trước mắt bọn hán ai mà có không bị dọa đến hồn vía lên mây, hoàn toàn là đảo lộn thế giới quan của bọn hán a.

Tuy nhiên trong đám duy chỉ có Đông Phương Bạch là rất bình thản, dù sao trước đó cũng biết Ngô Chính chân thực tu vi chỉ mới là đỉnh tiêm hậu kỳ nhưng có thể vượt qua một đại cảnh giới chiến đấu cũng bị nâng xem là chuyện hiển nhiên.

Bây giờ trong chiến đấu đột phá lại nhất chương đã bại Phương Chứng đại sư thì có gì là bất ngờ lắm sao?

Đông Phương Bạch sức đề kháng đối với cái quái thai nam nhân của mình chuyên làm những chuyện người khác không thể tưởng tượng nổi đã là đạt đến cảnh giới rất cao.

“Phương Chứng đại sư, ngươi còn lời gì muốn nói sao?”

Ngô Chính rất thản nhiên nói, hán còn là muốn biết chân thực động cơ Thiếu Lâm tự lại muốn cầu kết với triều đình là như thế nào.

Mặc dù nói là Thiếu Lâm tự biết được chiều gió mà cuốn theo là rất khôn ngoan nhưng Phương Chứng đại sư làm thế nào mà biết được chiều gió ở đâu? Hán là biết trước tương lai sao?

Ngô Chính là người xuyên việt mới nắm được tiên cơ nhận biết thời đại tiếp theo giang hồ tuy không biến mất hán nhưng là suy thoái trầm trọng đến mức phải chấp nhận bị triều đình thu tóm kiểm soát.

Nhưng Phương Chứng đại sư thì làm sao biết được? Hay là nói hán tham bồng lộc bán mạng cho triều đình sao?

Đó là không thể nào, đạt đến cảnh giới cấp bậc như Phương Chứng đại sư đã là không còn quan tâm đến những thứ vật chất ngoài thân đó, suy cho cùng Ngô Chính vẫn là không thể hiểu nổi động cơ bên trong chân thực là cái gì.

“Muốn nói!? Lão nạp từ khi bước lên con đường này đã là không thể quay đầu, còn cần gì phải tìm lời biện giải...”

Phương Chứng đại sư thất thân một hồi sau đó liền đã khôi phục tâm tình quay sang Ngô Chính từ tốn nói.

Nhìn vào thân sắc Phương Chứng đại sư lúc bấy giờ tựa hồ không phải là quá tuyệt vọng không cam tâm hay là cảm thấy hối hận bị ai, ngược lại trông như là mười phần thanh thản cảm giác như sắp được giải thoát khỏi khổ ải nhân gian.

“Ta chỉ thất mắc Phương Chứng đại sư tại sao phải bước trên con đường này, không phải phật tổ là từ bi với chúng sinh sao? Tại sao đại sư lại muốn dồn mọi người vào chỗ chết!?”

Ngô Chính vẫn không từ bỏ được hiểu kỳ liền dùng đạo lý để đối phó với Phương Chứng đại sư.

“Tiểu Ngao Giang Hồ” thế giới bên trong Ngô Chính đã moi móc được nhiều bí ẩn phía sau tấm màn như vậy, hiện tại chỉ còn lại duy nhất một dấu chấm hỏi, Ngô Chính làm sao có thể can tâm để Phương Chứng đại sư mang theo lời giải đáp của mình mà lên đường xuống suối vàng!?

“A di đà phật, phật tổ vốn là từ bi với chúng sinh, nhưng nếu lão nạp không bước địa ngục thì còn có thể là ai, là ai...”

Phương Chứng đại sư ánh mắt mê lương hướng lên thiên không, hai tay chắp vào nhau trong miệng lại không ngừng niệm phật tựa hồ là đang cầu nguyện cùng xá tội lỗi cho những tội lỗi của mình.

Ngô Chính nghe được lời nói liền có thể hiểu được bên trong thâm ý, đồng thời cũng có một loại đồng cảm tâm giao nhưng cũng chỉ là chút ít.

Giang hồ một ngày còn tồn tại thế gian còn không phải là lắm chuyện bị ai hay sao? Bước chân vào giang hồ liền thân bất do kỷ không thể làm mọi việc toàn bộ theo ý muốn của mình, ân oán tình cừ oan oan tương báo dĩ hận niên niên đến bao giờ mới thôi.

Ai cũng biết như vậy nhưng ai có thể làm được khác chăng? Bách tính vô tội những con người lương thiện trong lúc đó luôn phải chịu cảnh lâm than là vì đâu? Còn không phải là vì trên giang hồ có lắm những kẻ vô pháp vô thiên mà không một ai có thể khiến toàn bộ bọn chúng đi vào khuôn khổ!?

Những người thường dân hằng ngày nếu không muốn chịu cảnh khuất nhục khổ hận như vậy cách tốt nhất chính là bước chân vào giang hồ dùng máu rửa tay, dùng mồ hôi nước mắt để đổi lấy tự thân chút tôn nghiêm vốn có.

Trong thế giới nhọc nhằn cường thực cá lớn nuốt cá bé, nếu không muốn làm cá bé tất nhiên là phải tự biến mình thành cá lớn rồi.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến

Nói như vậy Phương Chứng đại sư mục đích ngoại trừ giữ gìn Thiếu Lâm tự an toàn mà dù có suy thoái cũng vĩnh viễn không biến mất trong dòng chảy lịch sử, ngoài ra còn có một mục đích khác chính là vì muốn các thế lực trên giang hồ toàn bộ quy phục triều đình đi vào phép tắc, để không còn những ân cừu tranh đấu triền miên tiếp diễn nữa.

Một việc làm tuy thiếu cân bằng giữa lợi ích riêng và lợi ích chung nhưng phải nói đó là một ý định rất tốt nhưng đồng thời cũng là rất ích kỷ.

Nếu là Ngô Chính không can thiệp có lẽ Thiếu Lâm tự đã có một quyết định rất đúng đắn thậm chí còn trở thành bước ngoặt của cả một thời đại.

Bằng chứng chính là theo thời gian trôi qua trong tương lai hầu hết các môn phái thế lực từng một thời vang dội đều thay nhau diệt vong biến mất trong dòng chảy của lịch sử, trong khi đó Thiếu Lâm tự vẫn là một cái nôi của võ học tồn tại mãi qua các thời đại hoàn toàn không có dấu hiệu suy vong.

Còn có một ví dụ khác chính là Võ Đang phái do Trương Tam Phong tổ sư sáng lập, đạo giáo tôn chỉ cũng là tu tâm dưỡng tính không muốn tranh chấp danh lợi, nhưng trong tương lai không phải cũng là suy vong biến mất đây ư!?

Nếu như Võ Đang phái cũng có tầm nhìn sáng suốt như Thiếu Lâm tự từ đầu âm thầm quy hàng cho triều đình, không phải sẽ có nhiều cơ hội hơn để tồn tại đến tận sau này hay sao? Thậm chí là trở nên mạnh mẽ có thể đối trọng với Thiếu Lâm tự không chừng, dù sao tuyệt học Võ Đang phái cũng không một chút thua kém Thiếu Lâm tự.

Chỉ cần có thể nghĩ thấu một chút, đầu tiên là xem xét lợi ích tự thân tiếp đến sau đó mới là thiên hạ bách tính lợi ích, Thiếu Lâm tự đã là làm rất tốt.

Nhưng đáng tiếc Ngô Chính không ưa thích nhìn chuyện đó xảy ra, nếu Thiếu Lâm tự có thể đặt lợi ích chung lên cao hơn một chút liền đã không một đao đâm lên Võ Đang phái sau lưng, đồng thời còn có rất nhiều biện pháp khác tốt hơn có thể thay thế.

Thiếu Lâm tự dù có phủ nhận hay không thì cũng đã bị lợi ích che mờ con mắt đến mức mù quáng cho rằng bản thân là muốn thay thế người khác đi vào địa ngục.

Thiếu Lâm tự đi vào địa ngục như thế nào thì không thấy chỉ thấy giang hồ người tốt người xấu lẫn lộn tất cả đều đã vào địa ngục chính vì hành động tự cho là đúng của Thiếu Lâm tự.

Tuy nhiên Ngô Chính lúc bấy giờ lại rất có hảo tâm, nếu Thiếu Lâm tự đã muốn tự mình đi vào địa ngục thì hẳn cũng không ngại để thành toàn cho Thiếu Lâm tự.

“Nếu Phương Chứng đại sư đã có nhân ái Phật tâm như thế, ta cũng rất vui vẻ để thành toàn cho đại sư ”

Ngô Chính có cho mình lời giải đáp khuất mắt liền không còn kiên nhẫn dây dưa thêm nữa, hay nói cách khác lời giải đáp này quá vô nghĩa chẳng khác nào là một lời ngụy biện nhằm chần chừ khiến hẳn rất không có hứng thú.

“A di đà Phật...”

Phương Chứng đại sư tâm thái không vui không buồn, hai mắt đã nhắm chặt tựa hồ đã chấp nhận kết cục của mình.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Ngô Chính không chần chừ liền đánh ra một đạo kiếm khí sắc bén linh hoạt bậc nhất bên trong Lục Mạch Thần Kiếm.

Kiếm đi xuyên tim nhanh chóng và dứt khoát lấy đi sinh mệnh của Phương Chứng đại sư, cái chết tới nhanh đến mức Phương Chứng đại sư còn không một chút cảm nhận được đau đớn, cứ thế không ngã bất động đứng im nhẹ nhàng mà rời khỏi trần gian.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt đỉnh đỉnh phong cao thủ, nhận được 2 0 0 điểm sát lục tích lũy ”

“Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến Vô Định Thiên Hạ, nhận được phần thưởng 1 0 0 0 0 điểm sát lục tích lũy, Đại Hoàn Đan x 1 ”

“Hệ thống thông báo bởi vì Tiểu Ngao Giang Hồ thế giới đã không còn tác dụng trợ giúp túc chủ trong quá trình trưởng thành, hệ thống bắt buộc phải đưa túc chủ rời đi thế giới khác để tiếp tục hành trình trợ giúp túc chủ trở nên cường đại, hiện tại túc chủ còn có thời gian mười ngày có thể dừng chân ở thế giới này ”

Ngay sau khi giết chết Phương Chứng đại sư, không ngoài dự đoán một loạt các thông báo từ hệ thống vang lên trong đầu Ngô Chính đồng thời nhắc nhở thời gian còn lại của hẳn ở thế giới này.

“Quả nhiên là đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng thật may mắn là không phải ngay lập tức rời đi...”

Ngô Chính nghe xong thông báo không khỏi khiến hẳn giật thót, thật may là hệ thống vẫn còn biết suy nghĩ thấu đáo để hẳn có thời gian chuẩn bị tâm lý, bằng không nếu ngay lập tức rời đi không phải là Ngô Chính lần nữa bị hệ thống hồ đến chết hay sao?

“Người là làm sao?”

Trông thấy Ngô Chính đang thất thần lầm bầm một mình, Đông Phương Bạch liền đến bên cạnh hỏi han quan tâm.

Nàng vẫn là còn nhớ đến Ngô Chính lời nói trước đó, hẳn từng nói muốn mang nàng rời đi trước hết phải giải quyết đám người kia, có phải bây giờ đã là xong rồi không? Hay là lại có biến cố khác ngoài dự đoán mới khiến Ngô Chính giật mình thất thần như vậy!?

Ngô Chính bỗng nhiên bừng tỉnh xém tí đã quên mất công việc vẫn còn dang dở phải tự mình giải quyết, đồng thời hẳn tựa hồ nhìn thấu Đông Phương Bạch lo lắng trong lòng, lúc này quay sang mỉm cười nói: “Người an tâm, mọi chuyện vẫn ổn ”

“Tiểu hữu, người ra tay vẫn là rất dứt khoát a, nhưng là vẫn còn hai con chuột nhắt ở đây ”

Phong Thanh Dương mặc dù có chút giật mình Ngô Chính biểu hiện hôm nay, nhưng nhanh chóng đã bình phục các loại tâm tình, liền nhắc nhở Ngô Chính giải quyết nốt phần việc còn lại.

Lúc bấy giờ Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh hai người giả trang hòa thượng đã triệt để kinh hoàng rồi, đến cả Phương Chứng đại sư bức này cao thủ đứng trên đỉnh phong thế giới bấy lâu lúc này cũng bị Ngô Chính một kiếm chém giết.

Lại nói kết cục của hai người bọn hẳn sẽ là như thế nào đây?

Lúc này đào tẩu đã chuyện không thể nào rồi, trước đó không phải là hai người không nghĩ đến chuyện đào tẩu, nhưng là Đông Phương Bạch với Quỷ Hoa Bảo Điện trong tay thân pháp tốc độ tuyệt luân quý dị khiến bọn hẳn vô phương tìm lấy một cơ hội.

Khi đó còn là trong trạng thái đỉnh phong, chưa kể bây giờ toàn thân thương thế chật vật thể thảm đến không còn đứng vững, như thế nào có thể chống cự bây giờ!?

Hơn nữa màn kịch của Ngô Chính và Phương Chứng đại sư tuy là rất đặc sắc, nhưng là Xung Hư đạo trưởng và Phong Thanh Dương không bị cuốn hút theo mà lo là không chú ý đến Lưu Bất Nham hai người này, không cho bọn hắn có nổi một khắc thời gian có thể thở dốc.

Tuyệt vọng! Đó là tâm trạng của Lưu Bất Nham và Chư Phùng Chánh lúc bấy giờ.

Lấy Tiểu Diện Huyết Ma hung danh hiển hách bọn hắn đã biết được kết cục của mình đến đây là vô phương cứu vãng.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Giết chóc

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Nghe được nhắc nhở, Ngô Chính không nói một lời trên tay bàn thực chỉ sức thế một đạo kiếm khí đã phóng đến Lưu Bất Nham, Chư Phùng Chánh hai người.

Phốc phốc...

Nhất kiếm xuyên tâm vẫn là rất nhanh gọn cũng giống như Phương Chứng đại sư trước đó, Lưu Bất Nham hai người vẫn còn đang thủ thế đứng vững không một chút suy suyễn đã là chìm vào vĩnh hằng giấc ngủ từ lúc nào mà không hay biết.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt đỉnh hậu kỳ cao thủ x 2, nhận được 4 0 0 điểm sát lục tích lũy”

Âm thanh hệ thống thông báo vẫn như thường lệ vang lên trong đầu, Ngô Chính nghe xong cũng là rất hài lòng, chỉ ít phục dụng một khóa Tăng Nguyên Đan không khiến hắn bị lỗ vốn quá nhiều.

Ài...

Xung Hư đạo trưởng lắc đầu thở dài, phải nói Ngô Chính sát tính quá thịnh giết người mà tựa như giết một con kiến không một chút chớp mắt để Xung Hư đạo trưởng cũng cảm khái không thôi.

Xung Hư đạo trưởng chính là cảm thấy Ngô Chính rất đáng thương, tuổi tác chẳng có bao nhiêu đáng lẽ tính cách phải có phần nông nổi háo thắng của tuổi trẻ mới đúng, nhưng là Xung Hư đạo trưởng lại không thể nhìn thấy được điều đó từ Ngô Chính.

Xung Hư đạo trưởng vẫn còn đang nghĩ rằng Ngô Chính đã phải trải qua tuổi thơ vô cùng bất hạnh đau đớn mới có thể cấu thành con người của hắn lúc bây giờ.

Mà đó tựa hồ cũng là suy nghĩ chung của những người có chút lớn tuổi khi gặp qua tiếp xúc với Ngô Chính.

“Xung Hư đạo trưởng, Phong Thanh Dương tiền bối, chúng vẫn là nên đi xem xem chiến cuộc như thế nào rồi”

Ngô Chính không để ý đến Xung Hư đạo trưởng cảm khái, liền nhắc đến vấn đề khác cần giải quyết, dù sao nhiệm vụ đã hoàn thành bây giờ cũng nên lo lắng cho an nguy của mấy trăm cái huynh đệ cùng mình sinh tử mới đúng.

Phong Thanh Dương liền khẳng khái đáp lời: “Không sai, chúng ta đi!”

Dứt lời Ngô Chính bốn người thì triển khinh công sánh vai cùng nhau đi đến sườn núi, nơi chiến trường hỗn loạn giữa nhiều phe phái đang cùng lúc diễn ra.

Nhanh chóng mọi người liền đã đến nơi, trên đường đi qua có thể thấy được rất nhiều các thi thể trên người đồng phục của các thế lực môn phái lẫn lộn chồng chất lên nhau.

Ngô Chính trên đường tỉ mỉ quan sát sau đó nhặt lấy các thi thể của các huynh đệ Tiểu Diện quân gương mặt bị che đi bởi mặt nạ tiểu diện rất dễ nhận biết.

Lại tiến về phía trước một đoạn liền có thể nghe tiếng kêu la gào thét lẫn lộn với tiếng đao kiếm va chạm vào nhau.

Ngô Chính thần sắc mỗi lúc một âm trầm, cước bộ càng vội vã cùng với Đông Phương Bạch đã lao đến phía trước bỏ xa hai người kia khinh công kém hơn.

Trước mắt đã đến chiến trường đang diễn ra, chiến đấu vẫn không một khắc dừng lại, Ngô Chính hai tay nắm lấy lưng áo gần hai chục cái thi thể Tiểu Diện quân, trên vai còn là vác thêm mấy cái chông chất lên nhau.

Ngô Chính từ tốn đặt thi thể của các huynh đệ để xuống mặt đất, đồng thời qua sang Đông Phương Bạch nói: “Đông Phương, giúp ta trông coi thi thể của bọn hắn”

Đông Phương Bạch cũng không phản đối liền gật đầu đồng ý, hiện tại trông thấy Ngô Chính sắc mặt âm trầm chất chứa sát khí, nàng vẫn là muốn để hắn tận tình mà phát tiết giận dữ trong lòng.

Tuy nói là Ngô Chính làm người không dễ cảm tính sai khiến nhưng là chung đụng trải qua một khoảng thời gian thật dài cùng với đám người Tiểu Diện quân, cho dù là Ngô Chính thực dụng chỉ tâm có lợi hại đến đâu cũng sẽ bị thân tình ăn mòn phần nào.

Chỉ ít trong mắt Đông Phương Bạch thì Ngô Chính lúc này mới thật sự là đang sống với con người thật của mình hơn, không cần phải lúc nào cũng tự mình áp chế cảm xúc tạo thành những áp lực vô hình cho bản thân.

Tình hình chiến trường bên trong đám người hòa thượng Thiếu Lâm tự cùng triều đình người đang cùng nhau dựa lưng khổ chiến với Võ Đang phái đạo sĩ cùng với Tiểu Diện quân từ hai phía giáp công.

Còn lại đám người danh môn chính phái trước đó hăng hái bán mạng cho Thiếu Lâm tự lúc bấy giờ toàn bộ đã là... xác chết!

Vi Đà Chương!

Bỗng nhiên từ trên cao xuất hiện thân ảnh từ bảo thanh niên một chương giáng xuống đội hình Thiếu Lâm tự và triều đình người.

Ầm..

Ngay tức khắc mấy chục cái sinh mạng còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị đè dẹp dưới mặt đất thân thể nát bấy trông không ra hình người.

“Công tử đến cứu viện chúng ta!?”

“Đám người lừa trọc với chó săn này cần gì phải phiền đến công tử ra tay”

“Xông lên! Mau chóng tiêu diệt bọn chúng”

“Đúng vậy, đám người này đã là đèn cầy dầu không chống đỡ được bao lâu”

...

Tiểu Diện quân đang điên cuồng chiến đấu lúc này phát giác được Ngô Chính đã đến liền hô ứng lẫn nhau tinh thần càng trở nên hăng hái hiếu chiến, càng chiến càng mạnh hơn.

Ngược Thiếu Lâm tự hòa thượng và triều đình người tựa hồ đã không còn một chút dừng khí tiếp tục chiến đấu, tình hình chiến đấu vốn dĩ đã rất bất lợi cho bọn hắn lúc này lại kiến thức một chương tuyệt luân của Ngô Chính phút chốc liền lấy đi mấy chục cái sinh mạng đồng bạn của mình để bọn hắn trở nên kinh hãi hoảng loạn không thôi.

Vi Đà Chương!

Lục Mạch Thần Kiếm!

Hai môn tuyệt luân chiến kỹ được Ngô Chính tận tình thi triển toàn lực giết đến đám người triều đình và hòa thượng Thiếu Lâm tự trở nên tan tác đội hình.

Kiếm khí lướt ngang lướt dọc tựa như đang vui mừng nhảy múa trong chiến trường đến mỗi nơi đi qua đều là để lại sinh mạng ngã xuống, chương khí thì lại càng bá đạo hoành hành trực tiếp nghiền ép không một chút hoa mỹ, mỗi khi chương thế tung ra liền sẽ có mấy chục cái thi thể bị đánh bay đi biến dạng không một chút trông giống hình người.

Xung Hư đạo trưởng, Phong Thanh Dương lúc bấy giờ mới có mặt tại chiến trường, trông thấy Ngô Chính chìm mình vào trong sát lục cũng không khỏi lắc đầu thờ dài.

Oan oan tương báo đến bao giờ mới hết!

Trước đó Phong Thanh Dương hai người trông thấy thần sắc của Ngô Chính trở nên bất thường âm lãnh liền đã biết chuyện này sẽ xảy ra.

Đám người kia nếu là chết trong tay Tiểu Diện quân và Võ Đang phái đạo sĩ có thể còn được toàn thây, nhưng là chết trong tay Ngô Chính lại vô cùng bi thảm đến hình骸 đáng đáp cũng không thể nhận diện được, hoàn toàn là một đồng thịt nhào a.

Ngô Chính vào cuộc khiến thế cục nghiêng hẳn sang một bên, chiến đấu cũng không diễn ra bao lâu thời gian.

Chỉ một hồi sau đó không gian đã nên yên ắng hơn rất nhiều, nhìn lại quang cảnh từ phía con đường lên núi xác thấy không nơi nào là không có, máu chảy lênh láng như là mưa vừa mới trút xuống làm ẩm ướt cả con đường, đến cả hai bên dốc sườn núi đất sỏi cỏ cây cũng là được một ngày tắm mình trong máu.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Hậu chiến trường

Chỉ một hồi sau đó không gian đã nên yên ắng hơn rất nhiều, nhìn lại quang cảnh từ phía con đường lên núi xác thấy không nơi nào là không có, máu chảy lênh láng như là mưa vừa mới trút xuống làm ẩm ướt cả con đường, đến cả hai bên dốc sườn núi đất sỏi cỏ cây cũng là được một ngày tắm mình trong máu.

Chiến đấu tuy đã kết thúc trong thắng lợi, nhưng là chẳng mấy ai cảm giác được niềm vui khi chiến thắng, nhìn lại chỉ thấy bọn hắn đang cặm cụi nhặt lấy từng cái thi thể của chính mình huynh đệ đã ngã xuống.

Mỗi người thần sắc đều có phần thê lương bi thảm tâm trạng đau thương khó có thể tả nổi, một trận chiến này kéo theo số sinh mạng nằm xuống đã vượt ngưỡng có thể đo đếm ước lượng, đồng thời cũng là một trong những trận chiến lớn nhất và đẫm máu nhất trên giang hồ từ trước đến nay.

Có thể nói trước mặt Ngô Chính tràng cảnh lúc này mới chân chính là một cái địa ngục hiện hữu giữa trần gian.

Sắc trời nháy mắt đã muốn chập tối, gần trăm cái thi thể Tiểu Diện quân đều đã đặt trên băng ca được làm bằng gỗ sơ sài mang đến trước mặt Ngô Chính.

Quy Lão Đầu tính sơ qua thương vong tổn thất sau đó đến báo cáo với Ngô Chính.

Cụ thể Tiểu Diện quân đến đây hết thấy hai trăm tám mươi ba người, số người không may ngã xuống liền đã hơn một trăm hai mươi người gần một nửa quân số Tiểu Diện quân.

Bên kia Võ Đang phái đến đây cũng hơn năm trăm người nhưng người sống sót chỉ còn lại một phần ba.

Hầu hết mọi người tham chiến còn sống trên người đều mang trọng thương, thậm chí có người còn đã mất đi hai tay hai chân suốt đời làm người tàn tật.

Phải nói có khi làm người may mắn sống sót cũng không hẳn là đã may mắn, chỉ ít làm kẻ chết sẽ không cần cảm nhận được gì nữa nhưng làm người sống lại càng thêm khô sở thương tâm.

“Sắc trời đã không còn sớm, mọi việc cũng đã làm xong, có lẽ đã đến lúc phải cáo biệt hai vị tiền bối”

Ngô Chính tâm trạng có chút không tốt hướng về phía Phong Thanh Dương và Xung Hư đạo trưởng nói lời cáo từ, muốn nhanh chóng ly khai nơi này.

“Nếu tiểu hữu đã có việc bận có thể giao nơi này cho hai lão già chúng ta xử lý, sau này lại tái ngộ một phen”

Trông thấy Ngô Chính tựa hồ có chút thương tâm không muốn nán lại nơi này, Phong Thanh Dương liền đáp lời đồng ý.

“Lần này toàn bộ Võ Đang phái đều là nợ Ngô thiếu hiệp một cái ân tình, sau này nếu có chuyện chỉ cần giúp đỡ có thể cho người đến báo cho bản đạo một tiếng”

Xung Hư đạo trưởng cũng không quên bày tỏ trong lòng cảm kích, mặc dù lần này thương vong vượt quá dự tính nhưng vẫn là tốt hơn nguy cơ sau này Võ Đang phái bị diệt vong, lại nói nếu không phải Ngô Chính trợ giúp không biết ngay ngày hôm sau Thiếu Lâm tự giả nhân giả nghĩa không biết đã biến thành cái dạng gì cao cao tại thượng rồi.

“Ta chỉ hy vọng sau này những người huynh đệ này của ta gặp phải bất trắc, mong rằng đạo trưởng có thể lưu tình giúp ta giữ lại mạng sống của bọn hắn là được”

Có người muốn được nhờ vả Ngô Chính đương nhiên là vui vẻ thành toàn, hơn nữa Lâm Bình Chi cái tên kia tâm tính biến hóa không giống như trong

nguyên tắc cũng để Ngô Chính rất không an tâm.

Cục diện sau khi Ngô Chính rời đi chắc chắn sẽ là một cục rối rắm biến thành tơ vò không ai lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra, Lâm Bình Chi nếu là giống trong nguyên tác phải nói gặp phải hoàn cảnh này chẳng khác nào là cá gặp phải nước tha hồ mà bơi.

Nhưng là Lâm Bình Chi bây giờ để Ngô Chính hoàn toàn không nắm bắt được hẳn sau này sẽ lợi hại như thế nào hay là bị hoàn cảnh trách nhiệm biến thành thứ vô dụng không làm được cái tích sự gì?

Nếu thật là như vậy không phải Ngô Chính công sức đầu tư vào hẳn đều muốn đổ sông đổ biển hay sao? Cũng may mà lúc này Xung Hư đạo trưởng mở lời, Ngô Chính đành phải mặt dày mặt dạn nói lời nhờ vả.

“Bản đạo tất nhiên là cố hết sức, tuyệt không chối từ”

Xung Hư đạo trưởng mặc dù cảm thấy Ngô Chính lời nói có chút bất thường, tựa hồ hẳn không thể tự mình bảo vệ cho đám người này!? Phải biết lấy Ngô Chính bây giờ thực lực trên thế gian này còn có mấy ai muốn làm địch thủ? Nhưng là Xung Hư đạo trưởng cũng không muốn can thiệp quyết định của hẳn cho nên liền cấp cho một lời hứa.

Mà lời hứa từ chính miệng Xung Hư đạo trưởng nói ra tất nhiên là rất đáng giá, Ngô Chính liền vui vẻ nhẹ lòng.

Lại nói đôi ba lời khách sáo sau đó Ngô Chính liền từ biệt mang theo Tiểu Diện quân đám người đồng hành lên đường trở về Đạo Giang thôn.

Nơi này thôn xóm tuy nhỏ, đời sống hằng ngày làm lụng khổ cực nhưng ngược lại đầy áp nhân tình ấm áp để Ngô Chính lúc này chỉ còn chút ít thời gian tự dung cũng có phần lưu luyến không rời bỏ.

-----*-*-----

Chớp mắt liền đã hai ngày nữa trôi qua.

Ngô Chính cùng Tiểu Diện quân đám người sau khi tất bật hảo hảo mai táng cho các huynh đệ vùi mình ngã xuống, mọi người hôm nay lại tụ tập tại lục lâm phía sau Đạo Giang thôn, quây quần bên dưới gốc cây lớn che chắn bóng mát.

Nơi này đã trở thành nghĩa trang của những người theo chân Ngô Chính trước đó và cả những Tiểu Diện quân sau này tìm về an nghỉ.

Đứng ở vị trí hàng đầu tiên phía sau Ngô Chính đối diện với bia mộ của những huynh đệ đã khuất, Lâm Bình Chi thần sắc mười phần đau đớn thương tâm hai mắt đỏ hoe kim giữ lấy nước mắt.

Làm một cái nam nhi Lâm Bình Chi được Ngô Chính răn dạy hai điều cấm kỵ, thứ nhất là không được để đầu gối chạm đất trước mặt kẻ khác, còn thứ hai chính là đồ máu tuyệt không thể đổ lệ.

Là hận thù hay là thương tâm cũng phải đặt trong lòng để nhớ lấy không thể lại để nước mắt vô dụng cuốn trôi đi, chỉ ít Lâm Bình Chi là minh bạch đạo lý đây, cũng là nghe được đầu đuôi câu chuyện dẫn đến trận chiến lần này cướp đi bao nhiêu sinh mệnh huynh đệ của hẳn.

Lâm Bình Chi là muốn khắc cốt ghi tâm không để nước mắt rơi xuống liền đã quên cái chết của hơn trăm người huynh đệ là như thế nào mà diễn ra.

Trên tay Lâm Bình Chi lúc bấy giờ là một chồng mặt nạ tiểu diện hoa văn hơn một trăm hai mươi cái đầy đủ đại diện cho những người huynh đệ khuất không thể có mặt hôm nay.

Mọi người ai nấy đều có cho mình thương tâm, một khắc lặng lẽ trôi qua để tưởng niệm cũng đã hết, Ngô Chính chậm rãi ngồi xuống mặt đất, đồng thời điểm những người còn lại cũng là ngồi theo quay người hướng về phía Ngô Chính trật tự chờ đợi.

Bên cạnh Đông Phương Bạch cảm nhận được bầu không khí trầm trọng bi thương hôm nay lại rất đoan trang khác hẳn với thường ngày đáng vẻ lười nhác nhảm chán của nàng, mặc dù không có quá nhiều thương tâm trong lòng nhưng là trông thấy Ngô Chính không vui, Đông Phương Bạch cũng là bị cảm nhiễm ưu sầu.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Một ngày nào đó sẽ trở về

Bên cạnh Đông Phương Bạch cảm nhận được bầu không khí trầm trọng bi thương hôm nay lại rất đoan trang khác hẳn với thường ngày đáng về lười nhác nhàm chán của nàng, mặc dù không có quá nhiều thương tâm trong lòng nhưng là trông thấy Ngô Chính không vui, Đông Phương Bạch cũng là bị cảm nhiễm ưu sầu.

Ngô Chính thực ra là đang luyến tiếc không có chút không nỡ rời khỏi, không hẳn là quá thương tâm đau lòng, lúc này nhìn sang Đông Phương Bạch hiềm khi ngoan ngoãn như thế để hắn không khỏi buồn cười, tâm trạng liền trở nên thư thái rất nhiều.

Đặt xuống phần kia lưu luyến cảm xúc, Ngô Chính quay sang đám người Tiểu Diện quân bình thân nói:

“Sau này các người đi theo Bình Chi trợ giúp hắn trưởng thành thật tốt, ta có thể sắp phải rời đi..”

“Sur phụ như thế nào lại rời đi, người muốn bỏ rơi chúng ta sao!?”

Lâm Bình Chi nghe được một nửa liền sững sốt buộc miệng ngắt lời.

Từ trước đến nay không chỉ Lâm Bình Chi mà toàn bộ Tiểu Diện quân đều lấy Ngô Chính làm gương để noi theo, làm chỗ dựa tinh thần vững chắc.

Chỉ cần Ngô Chính vẫn còn ở đây thì dù có đối mặt khó khăn gian khổ bức nào đi nữa bọn hắn vẫn có thể cắn răng vượt qua.

Bây giờ Ngô Chính lại muốn bỏ mặc toàn bộ bọn hắn đem giao phó truyền nhân của mình khiến mọi người trong tâm đều là hụt hẫng khó có thể chấp nhận được.

Trước mắt đất mỡ nơi các huynh đệ vừa nằm xuống vẫn chưa khô chắc mọc rêu, như thế nào lúc này Ngô Chính đã vội vàng muốn rời đi!?

Có thể nỡ lòng nào!?

Ngô Chính sớm đã biết trước một lúc nào đó sẽ phải đối mặt tình cảnh như thế này, nhưng mà chính hắn bản thân cũng không thể ngờ một ngày nào đó hắn thật sự sẽ lưu luyến không thể an tâm mà rời bỏ.

Có lẽ trải qua từng ấy chuyện cũng khiến Ngô Chính trong lúc vô tình đã thay đổi con người của mình.

Khi vừa đặt chân đến thế giới này Ngô Chính liền phải đối diện với thực tại tàn khốc tận mắt trông thấy một cái lương thiện khả ái nữ hài tử vậy mà phải cam chịu số phận kết cục bi thảm như vậy, trong lúc vô hình đã khiến hắn trái tim trở nên nguội lạnh không còn có thể cảm nhận thế gian nhân tình là như thế nào.

Nhưng hơn một năm qua nói ngắn tuy không ngắn nhưng nói dài cũng không quá dài, đó là từ khi gặp được Đông Phương Bạch cho đến khi tụ tập những người huynh đệ chân tâm đối đãi không một chút thực dụng mưu mô lừa dối, ngược lại khiến Ngô Chính tâm can mỗi ngày trôi qua tựa như là được sưởi ấm đồng thời đánh thức nhân tính vốn có trong con người hắn.

Con người sinh ra mấy ai mà không có lương thiện chân tâm!? Chẳng qua là bị thế gian hi nộ ái ô tham sân si vùi lấp đi mà thôi.

“Bình Chi, người còn nhớ trước kia ta từng nói gì với người hay không?”

Ngô Chính cảm khái một hồi lại quay sang Lâm Bình Chi, thờ dài từ tốn nói.

“Bình Chi tất nhiên là không quên, sur phụ nói trách nhiệm của ta là phải thay người chăm lo bảo hộ cho các huynh đệ ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để sur phụ thất vọng”

Lâm Bình Chi có thể cảm nhận được Ngô Chính đây là đang nói lời từ biệt, để hắn trong tâm mười phần ưu sầu không nỡ, thậm chí còn có chút trách cứ Ngô Chính bỏ rơi hắn và các huynh đệ ở lại, nhưng là vẫn rất kìm chế xúc động thành thật nhắc lại những lời Ngô Chính từng nói trước đó.

Tiểu Diện quân ngồi phía sau Lâm Bình Chi mỗi người đều là buồn bã, còn có người đã không kìm được nước mắt rơi xuống nhưng vẫn rất kín tiếng im lặng giữ cho bầu không khí một màu trầm ngâm bi thương.

“Có thể một ngày nào đó ta sẽ trở lại đến thăm các người, đến lúc đó những người huynh đệ có mặt hôm nay nếu lại thiếu đi một người, ta liền sẽ hỏi tội người”

Ngô Chính không biết có thể trở lại hay không nhưng nhất định phải đặt áp lực trách nhiệm thật nặng lên vai Lâm Bình Chi, để hắn phải nhớ thật kỹ những lời mà mình đã nói hôm nay.

Một ngày nào đó có thể Ngô Chính thật sự sẽ trở về lại nơi đây, nhưng là khi đó đối diện hắn có lẽ chỉ là một khung cảnh tang thương kẻ mất người còn mà thôi.

“Bình Chi... nhớ kỹ!”

Lâm Bình Chi hai mắt đỏ hoe kiên định nói rõ từng chữ, đối với hắn chỉ cần Ngô Chính một lời hứa sẽ không vĩnh viễn biến mất như vậy là ổn, còn những chuyện được bàn giao Lâm Bình Chi tất nhiên sẽ làm thật tốt tuyệt đối không để Ngô Chính thất vọng.

“Còn các người nhất định phải bảo trọng, không nên lại xem thường tính mệnh của mình”

Ngô Chính lại quay sang căn dặn Tiểu Diện quân đám người, trước đó mặc dù có tác dụng của hảo cảm công dụng mới khiến bọn hắn trung tâm với Ngô Chính.

Nhưng là qua một khoảng thời gian đã không còn cần đến hảo cảm tác động nữa, lúc bấy giờ mỗi người đối đãi lẫn nhau đều là thật lòng chân tâm không mưu lợi.

Cho nên dù là Ngô Chính có biến mất trên gian này bọn hắn vẫn là sẽ như vậy, nếu một ngày nào đó gặp chuyện không hay xảy ra khó nói đám người này đều muốn ngu ngốc đi bán rẻ tính mạng của mình không đáng một đồng.

“Công tử, yên tâm!”

Tiểu Diện quân đám người nghe xong liền đồng thanh đáp ứng.

Bọn hắn là biết quyết định này của Ngô Chính đã có từ rất lâu bằng không sẽ không tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy để dạy dỗ Lâm Bình Chi giúp hắn trưởng thành đến tận giờ phút này.

Mục đích của Ngô Chính hắn là để Lâm Bình Chi thay thế hắn bảo vệ dẫn dắt Tiểu Diện quân cùng nhau, không phải giống như trước kia mỗi người một nơi lưu lạc bị xua đuổi khổ sở trên giang hồ.

Cho nên ngoại trừ việc đáp ứng cam đoan Tiểu Diện quân vĩnh viễn không chia rẽ dẫn đến mỗi người đi trên một con đường khác nhau, còn phải sống thật tốt mới có thể để Ngô Chính an tâm mà rời đi nơi nào đó.

Mặc dù không biết Ngô Chính sẽ đi đâu, nhưng chắc hẳn là sẽ rất nguy hiểm không thể phân tâm mang theo Tiểu Diện quân bên người được.

Bằng không nếu muốn ẩn cư sơn lâm thì Đạo Giang thôn không phải là đang rất tốt hay sao?

Hơn nữa lại nói lấy thực lực của Ngô Chính hôm nay trên thế gian còn có mấy người có thể uy hiếp được hắn khiến hắn phải ẩn cư!?

Tiểu Diện quan mỗi người trong lòng đều có rất nhiều nghi vấn thắc mắc được đặt ra, nhưng là một câu nói “một ngày nào đó ta sẽ trở về” của Ngô Chính lại khiến bọn hắn không một chút nghi ngờ an ổn chờ đợi “một ngày nào đó” đến.

Bởi vì trước nay đi theo Ngô Chính hành sự vẫn luôn để bọn hắn an tâm tin tưởng không một chút nghi ngờ, lần này có lẽ cũng sẽ không ngoại lệ.

Lúc bấy giờ quang cảnh trở nên êm ả vắng lặng, Ngô Chính cùng Tiểu Diện quân đã không còn lời nào để thốt ra cứ thế ngồi đó bên dưới gốc cây trông lấy mặt trời đang dần khuất sau lưng đồi, khe núi...

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Hậu đại hội Võ Lâm

Từ khi Võ Lâm đại hội khép màn trôi qua vài ngày sau đó, hàng loạt những tin đồn thực hư không rõ ràng cứ thế mà lan truyền đến mọi ngõ ngách con hẻm đầu đầu cũng có người bàn tán xôn xao, than vãn sợ hãi đến xanh cả mặt.

Chỉ biết hôm đó Thiếu Lâm tự khai mạc đại hội Võ Lâm quần hùng quy tụ tranh nhau thi tài tìm ra ai mới là minh chủ xứng đáng làm người thống lĩnh dẫn dắt quần hùng chống lại triều đình và Tiểu Diện Ma Đầu đang mỗi lúc lâm le uy hiếp, muốn chớp lấy thời cơ tiêu diệt toàn bộ các thế lực trên giang hồ.

Nhưng cũng vào ngày đó ma giáo đem quân tiến công Thiếu Lâm tự khiến chính phái đông đảo các anh hùng lâm liệt hy sinh thân mình chống lại tà ma ngoại đạo lai vãng đến vùng đất của phật môn.

Chưa dừng lại ở đó, khi Thiếu Lâm tự cùng quần hùng chính phái thắng lợi xua đuổi ma giáo, đúng lúc này triều đình chó săn đã bao vây kéo đến hồng tóm gọn một lượt tiêu diệt toàn bộ trung kiên lực lượng của các thế lực trên giang hồ.

Đồng thời điểm Võ Đang phái nhận được tin tức triều đình vây công Thiếu Lâm tự liền nhanh chóng huy động toàn bộ nhân lực một đường cấp tốc kéo đến Thiếu Lâm tự muốn trợ giúp cứu viện.

Mặc dù trước đó Võ Đang phái thanh danh đã bị kẻ xấu âm mưu hủy hoại nhưng Xung Hư đạo trưởng không màng đến danh tiếng mưu lợi quyết chí vì nghĩa diệt thân.

Nhưng thật không may, khi Võ Đang phái các đạo sĩ kéo đến chính phái quần hùng cùng Thiếu Lâm tự chỉ còn thừa thớt vài nhân mạng đang ngoan cường chống cự.

Xung Hư đạo trưởng vì cảm động trước hành động quyết chết không hàng của những anh hùng nghĩa sĩ chính phái liền đưa quân cầm gươm tiêu diệt toàn bộ triều đình chó săn dám xâm phạm đến nơi đây.

Nghe nói ngày hôm đó con đường duy nhất dẫn đến Thiếu Lâm tự máu chảy thành sông, xác thây phơi đầy nhiều đến mức có thể trải thành “ thảm người ” đi dọc suốt con đường lên núi mỗi bước chân liền sẽ dẫm phải một cái xác chết người ngã xuống.

Sau hôm đó, Xung Hư đạo trưởng không muốn nhìn thấy Phật tự thanh tịnh tôn nghiêm lại bị vấy bẩn máu tươi của tục thể trần gian, đã cho người dùng một mối lửa châm lên thiêu rụi đi tất cả những đồ bần phẩm trần cùng nhau hóa thành tro tàn trở về cát bụi cứ thế bay đi.

Thiếu Lâm tự bấy lâu nay luôn là một trong hai trụ cột vững chắc của danh môn chính phái sừng sững trên giang hồ, hôm nay ai có thể ngờ thảm họa lại xảy ra dẫn đến tình phải diệt vong.

Mọi người đồng thời đều bày tỏ thương tiếc bị ai cho những con người mang trong mình nghĩa hiệp dòng máu lại phải chịu đựng bị thảm kết cục như vậy.

Dù vậy chuyện xảy ra lần này cũng khiến triều đình và ma giáo chịu đựng tổn thất nặng nề, nhân lực thương vong con số nhiều đến mức không thể đo đếm, nhưng đáng tiếc vẫn không thể triệt để giải quyết mối họa đang hiện hữu.

Triều đình tuy là tổn thất nặng nề nhưng đem so sánh với các thế lực chính phái giang hồ chỉ là muối bỏ bể không tính vào đâu, cho nên tình hình lúc này càng lúc càng trở nên nguy cấp hơn.

Sau sự việc lần này ai cũng biết triều đình cũng có dã tâm suy yếu từng bước thu tóm toàn bộ các thế lực trên giang hồ, thậm chí trong tương lai còn có thể sẽ dùng biện pháp cứng rắn hơn để uy hiếp không chỉ đơn giản như là đàn áp chèn ép bấy lâu.

Trong lúc đó Võ Đang phái cũng tỏ thái độ tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với triều đình khiến các thế lực chính phái trên giang hồ lại một lần nữa trở nên an tâm.

Dù sao so về nội tình Võ Đang phái trước nay vẫn luôn đối trọng với Thiếu Lâm tự không một chút thua kém, chỉ cần Võ Đang phái chịu đứng ra đoàn kết lại các thế lực chính phái trên giang hồ thì tin rằng triều đình dù là dã tâm có lớn đến đâu cũng dám quá đáng mạnh động.

Về phần Nhật Nguyệt thần giáo lúc bấy giờ chỉ còn thoi thóp bám lấy một hơi thở, do Thánh cô Nhậm Doanh Doanh là con gái duy nhất của đương nhiệm giáo chủ quá cố Nhậm Ngã Hoành thống lĩnh.

Tuy nói Nhật Nguyệt thần giáo cao tăng lực lượng hôm đó toàn bộ đều ngã xuống nhưng là với nội tình vững chắc sẵn có của mình, ma giáo vẫn còn rất đảm bảo không bị uy hiếp đến mức phải bỏ mình diệt vong.

Đồng thời Nhật Nguyệt thần giáo dưới trướng Nhậm Doanh Doanh dẫn dắt lại đi theo phương hướng an ổn phát triển không có quá nhiều nuôi nấng quá nhiều dã tâm, tuy là không biết được tương lai sẽ thế nào nhưng hiện tại cũng khiến chính phái các thế lực tạm thời an tâm.

Hơn nữa Nhật Nguyệt thần giáo có ưu thế vị trí trên Quang Minh đỉnh dễ thủ khó công không phải cứ muốn tiến đánh là đánh được.

Chưa kể giang hồ bấy giờ đã đủ suy yếu hỗn loạn, nếu lại không lo bảo lưu lực lượng hòa bình phát triển mà cứ tiếp tục tranh tranh đấu đấu khó nói sớm muộn cũng sẽ bị triều đình nắm được điểm yếu mà khai thác giống như là lần vây công lên Thiếu Lâm tự cách đây không bao lâu.

Tiếp đến phải kể chính là Hoa Sơn kiếm phái gần đây xuất hiện một cái kỳ tài võ học chưa đến ba mươi tuổi đã đạt đến cảnh giới nhất lưu trung kỳ, đồng thời còn nghe nói hẳn là một người rất hào sảng trọng nghĩa khí được rất nhiều các vị tiền bối cao thủ trên giang hồ khen ngợi thưởng thức.

Người này danh tự Lệnh Hồ Xung là đại sư huynh của Hoa Sơn kiếm phái cách đây không lâu làm người may mắn sống sót trong sự kiện thảm sát ở Phúc Châu, bởi vì chịu đựng đả kích quá lớn khiến hắn ý chí được rèn rũa càng thêm vững vàng sắt đá mới có thể có được thành tựu ngày hôm nay, âu cũng là từ lão thiên có mắt lưu lại cho Hoa Sơn kiếm phái một cái nhân tài để nối nghiệp tổ sư.

Những tin tức liên quan đến giang hồ trong thời gian này dù lớn dù nhỏ đều lan truyền rất nhanh tựa như một hòn đá lớn rơi vào con mặt hồ khiến làn sóng cứ thế chuyển động không thể trong thời gian ngắn liền trở lại bình phục tĩnh lặng được.

Mà để mọi người cực kỳ hiếu kỳ đó là trước đây cứ mỗi sự kiện chấn động diễn ra trên giang hồ hầu hết đều có dấu tay của một tên nhân vật có hung danh hiển hách, ngoại hiệu tự Tiểu Diện Ma Đầu.

Nhưng lần này tựa hồ im hơi lặng tiếng đã rất lâu cũng không có dấu hiệu sẽ xuất hiện trở lại.

Có người còn đồn rằng Tiểu Diện Ma Đầu cũng đã vùi xác trên Thiếu Lâm tự trong sự kiện thảm họa lần này, nhưng cũng có người cho rằng hẳn chỉ là ẩn cư đâu đó trên thế gian này muốn trốn tránh giang hồ nhân sĩ truy sát mà thôi.

Tiếc rằng mọi người đều sai, cách đây hai hôm trước có người đã chứng kiến Tiểu Diện Ma Đầu tiếp tục hành vi giết chóc thảm sát của mình.

Nhưng không giống như mọi người tưởng tượng sẽ lại là một cái tổ chức thế lực nào đó bị tiêu diệt dưới tay hắn, ngược lại chỉ là mấy nhóm người ác ôn ác bá đạo tặc chuyên làm việc phi nghĩa hại người.

Nhưng hành động này tình cờ lại nhắc lại lai lịch hành vi của Tiểu Diện Ma Đầu trong quá khứ bắt đầu từ sáu năm trước đây.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tiến hành xuyên không

Nhưng hành động này tình cờ lại nhắc lại lai lịch hành vi của Tiểu Diện Ma Đầu trong quá khứ bắt đầu từ sáu năm trước đây.

Tiểu Diện Ma Đầu từ sáu năm trước bắt đầu nổi danh trên giang hồ bởi vì chuyên môn vô cơ giết người không thù không oán, mặc dù không ai biết được danh tính thân phận của hắn, nhưng từ đặc điểm hình dáng từ bảo che thân cùng với tiểu diện mặt nạ, lâu ngày trôi qua mọi người gọi hắn là Tiểu Diện Huyết Ma.

Mãi đến tận hai ba năm sau đó sự thật về hành vi giết chóc của Tiểu Diện Huyết Ma mới được phơi bày chân tướng.

Bởi lẽ nhưng kẻ hắn giết toàn bộ đều là ác ôn bá chủ một phương trên tay đã nhuộm đầy máu tươi của người dân lương thiện vô tội, mà hành động của Tiểu Diện Huyết Ma chính là diệt gian trừ ác hành hiệp trượng nghĩa cứu rỗi vô số những con người vô tội không đáng phải chết.

Thời điểm đó còn có người nói rằng chỉ cần là người vô tội lương thiện gặp phải hoạn nạn để Tiểu Diện Huyết Ma biết được thì cho dù là núi lửa biển đao hắn cũng có thể xông vào mà cứu người, cho nên dân dã càng có nhiều người nhận lấy ân huệ của hắn.

Bởi vì để tỏ lòng biết ơn của mình, những người đó thay nhau truyền miệng kể lại sự tích xông vào nguy hiểm cứu người của Tiểu Diện Huyết Ma cho những người thân nhân bằng hữu của mình được biết đến, đồng thời còn tặng cho hắn một chữ “hiệp”, danh tự Tiểu Diện Hiệp cũng từ đó mà có.

Tuy nhiên tiếng thơm không được bao lâu thì cách đây một năm Tiểu Diện Huyết Ma lại tiếp tục khiến mọi người nhớ đến bằng hai sự kiện đẫm máu thảm sát danh môn chính phái người ở Phúc Châu và Lưu phủ.

Mà cũng từ đó toàn bộ nhân sĩ trên giang hồ đều gọi hắn là “ma đầu” để danh tự của hắn lại một lần nữa được xác lập đổi thành Tiểu Diện Ma Đầu, khiến nhân sĩ giang hồ ai nấy đều ôm lấy cảm phẫn trong lòng muốn tìm mọi cách truy sát hắn.

Sau đó một khoảng thời gian im hơi lặng tiếng cho đến hiện nay Tiểu Diện Ma Đầu lại tiếp tục xuất thế, nhưng lần này hành vi lại không giống như trong lời đồn câu kết với triều đình nổi giáo cho giặc.

Ngược lại hắn vẫn là cứu người hành hiệp trượng nghĩa, thậm chí còn cố gắng che giấu hành vi tốt đẹp của mình không muốn một ai nhớ đến.

Nhưng cũng bởi vì như vậy mọi người lúc này lại một lần nữa mâu thuẫn, hắn rốt cuộc là Tiểu Diện Hiệp chuyên diệt gian trừ ác hay là Tiểu Diện Ma Đầu câu kết triều đình nổi giáo cho giặc đây!?

Đáng tiếc nghi vấn là có nhưng câu trả lời thì vĩnh viễn sẽ không!

Những người từng nhận được ân tình thì tán dương ca ngợi tự có cho mình chính kiến riêng không quan tâm đến đồn đại trên giang hồ như thế nào, còn những kẻ không hay biết hoặc chưa từng gặp qua thì vẫn ôm khư khư trong tâm sợ hãi ngờ vực không dám lơ mắng nói to.

Tiểu Diện hai chữ danh tự lúc bấy giờ chỉ có thể gọi là Tiểu Diện không thể đi kèm với bất cứ danh ngữ nào khác.

Mãi cho đến sau này giang hồ vẫn còn đồn đại Tiểu Diện nửa chánh nửa tà lẫn lộn không thể phân biệt được, mà có lẽ đó cũng là cách mà lắm người thi nhau truyền miệng từ đời này sang đời khác để nhớ đến ân huệ đi cùng với tội ác mà “Tiểu Diện” một thời từng gây ra, thậm chí Tiểu Diện luôn hiện hữu và vẫn đang tồn tại ở đâu đó những kẻ truyền nhân nổi bước tiếp diễn chưa từng ngừng lại...

-----*_*-----

Mười ngày trôi qua kể từ sự kiện thảm họa đại hội Võ Lâm.

Ở một nơi nào đó hoang vắng bóng người, bên trong một căn chòi nhỏ đơn sơ vẫn còn mùi gỗ tươi mới tựa hồ được dựng lên nhanh chóng chỉ cách đây vài ngày không lâu.

Trên chiếc giường cũng làm được bằng gỗ mới toanh, hai người một nam một nữ xứng đôi vừa lứa đôi chân đang đung đưa dưới mép giường, tay đan vào nhau, một người thẳng lưng một người tựa vào.

Hai người này không ai khác chính là Ngô Chính và Đông Phương Bạch ẩn cư trong sơn lâm xa xôi hẻo lánh ít ai tìm ra, đang cùng nhau tận hưởng những tháng ngày yên bình hiếm hoi chờ đợi một thế giới lại mở ra.

“Ngươi có chắc là không muốn từ biệt những tên bằng hữu kia của ngươi hay sao, còn có... tiểu nha đầu kia?”

Đông Phương Bạch có phần ân cần quan tâm hỏi han, từ trên thần sắc mãn nguyện và cả nhu tình từ trong ánh mắt có thể trông thấy nàng tựa hồ đang cảm thấy hạnh phúc vì đã tìm được nơi chốn nương thân, cùng nam nhân của mình rong ruổi đi suốt phần đời còn lại.

“Gặp lại chỉ càng thêm khó xử lưu luyến với thế giới này, ta và ngươi phía trước vẫn là còn một hành trình rất dài a”

Ngô Chính bình thần cười nói đồng thời vòng tay ôm lấy thân nàng nâng niu âu yếm, rất tận tình hưởng thụ khoảng thời gian riêng tư bên cạnh giai nhân.

“Ngươi là đang rất mong chờ?”

Đông Phương Bạch rất ôn nhu dựa mình vào lồng ngực Ngô Chính, nhẹ giọng vu vơ hỏi thăm

“Ta đúng là có chút hào hứng, ngươi không cảm thấy nó rất thú vị sao?”

Ngô Chính thành thành thật thật đáp lời, dù sao ở thế giới này mọi việc đã bàn giao xong xuôi hơn nữa càng là chơi đến chán chường không còn gì hứng thú, đến một thế giới khác lại tính nghịch chơi đùa không phải là vui hơn sao!?

Chưa kể Ngô Chính còn có giai nhân bên cạnh không sợ phải một mình cảm thấy cô độc, cho dù có chút luyến tiếc với thế giới này nhưng cũng chẳng là gì so với việc có thể mang theo Đông Phương Bạch cùng hắn đi tiếp hành trình phía trước không bị bỏ lại phía sau.

“Chỉ cần bên cạnh ngươi là đủ”

Đông Phương Bạch ôn nhu đáp lời, đối với nàng mà nói dù là thế giới nào chẳng nữa cũng không còn quan trọng, chỉ cần Ngô Chính vẫn còn đó bên cạnh nàng như vậy là đã mãn nguyện không lại đòi hỏi nhiều hơn.

“Hệ thống nhắc nhở, thời gian còn lại ở thế giới này đã hết, hệ thống chuẩn bị đưa túc chủ một lần nữa lại xuyên không”

Đúng lúc này giọng nói lạnh nhạt hệ thống ngân vang trong đầu thông báo đến lúc phải tạm biệt thế giới này.

Ngô Chính phản ứng lại liền dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống: “Hệ thống, mang theo Đông Phương Bạch xuyên không cùng ta, đồng thời kích hoạt chức năng vay mượn điểm sát lục đủ để giữ lại hệ thống tối thiểu... tồn tại!”

“Theo lời túc chủ, bắt đầu tiến hành xuyên không”

Theo giọng nói hệ thống trong đầu vang lên, Ngô Chính liền quay sang Đông Phương Bạch nói: “Đến rồi, giữ chặt lấy ta”

Nghe được giọng nói gấp gáp, Đông Phương Bạch tức khắc ôm chặt lấy Ngô Chính, hai mắt chăm chăm nhìn vào khuôn mặt của hắn tựa hồ là sợ gặp phải bất trắc sau đó sẽ không còn được trông thấy hắn nữa.

Lúc bấy giờ sau lưng hai người bỗng nhiên xuất hiện một cái hư không hố đen vòng xoáy, không gian cũng trở nên móp méo xiêu vẹo không còn ổn định, đồng thời cuốn lấy Ngô Chính, Đông Phương Bạch thân ảnh hai người hút vào bên trong.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Hệ thống lột hố

Lúc bấy giờ sau lưng hai người bỗng nhiên xuất hiện một cái hư không hố đen vòng xoáy, không gian cũng trở nên móp méo xiêu vẹo không còn ổn định,

đồng thời cuốn lấy Ngô Chính, Đông Phương Bạch thân ảnh hai người hút vào bên trong.

Ngô Chính, Đông Phương Bạch ngay sau đó chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt đồng thời nội lực trong cơ thể không ngừng hư thoát ra bên ngoài, thần trí có chút mơ hồ lẫn lộn không còn phân biệt chuyện gì đang diễn ra tựa như đang trôi nổi giữa thời không lưu có điểm dừng.

Nhưng chỉ phút chốc trôi qua Ngô Chính đôi chân đã cảm nhận được mặt đất gồ ghề, hai mắt tức khắc mở toang dựa theo phản xạ, ngay sau đó đập vào trong mắt hắc cảnh sắc xung quanh không mấy lạ lẫm, vẫn là một nơi nào đó bên trong khu rừng cây cối tươi tốt thưa thớt có thể đi qua.

Ngô Chính bỗng nhiên sực nhớ đến gì đó khiến hắn hoảng hốt tâm tình chuyển biến bất an hoảng loạn quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Đồng thời điểm bốn mắt giao nhau, Đông Phương Bạch thân sắc cũng không khá hơn là mấy vừa lúc quay sang nhìn hắn.

Phù...

Hai người bỗng nhiên nhẹ nhõm thở dài một hơi, thân sắc cũng trở nên kinh hi vui mừng.

“Thật may quá... ta còn tưởng lại để lạc mất người”

Ngô Chính trông thấy Đông Phương Bạch liền cảm thấy an tâm, không kìm được buộc miệng nói.

“Ta cũng vậy!”

Đông Phương Bạch cũng tương tự không khác, vừa rồi nàng thật sự cảm thấy sợ hãi khôn nguôi để đôi mắt ảm ảm đã ngăn lệ lưu đọng, nhưng cũng thật may là nàng vẫn còn có thể trông thấy Ngô Chính.

“A, nội lực tiêu hao nhiều như vậy!?”

Ngô Chính bất giác cảm thấy nội lực tổn thất chỉ còn lại một phần ba trạng thái đỉnh phong khiến hắn không khỏi kinh ngạc bất ngờ.

Phải biết Ngô Chính thân mang Cửu Dương Chân Kinh trải qua hệ thống chỉnh sửa hoàn thiện, còn có Liệt Thương Thiên và Dịch Cân Đoán Cốt Thiên hai môn phụ trợ công pháp bên trong Cửu Âm Chân Kinh, thường lệ mọi khi trừ phi thương thế quá nặng nề bằng không đừng nói đến việc tiêu hao sáu thành công lực như bây giờ, chỉ là muốn tiêu hao một thành công lực cũng đã là vô cùng khó khăn.

Nhưng cũng may chỉ là tiêu hao chứ không phải là mất đi tu vi, mặc dù nếu không có ngoại lực hoặc đan dược sẽ phải tiêu tốn kha khá thời gian để hồi phục nhưng vẫn còn hơn là phải tu luyện lại từ đầu.

Đạt đến cấp bậc như Ngô Chính hiện tại thường thì nội lực sẽ dùng mãi đến không hết trừ khi là gặp địch thủ mạnh hơn mình quá nhiều đánh tan cương khí phòng hộ nếu không thì muốn cạn kiệt nội lực quả thật là không dễ.

Nhưng là một khi nội lực tiêu hao đến cạn kiệt muốn tự thân hồi phục thì chỉ ít phải mất một hai tháng thời gian, thậm chí có người công pháp phẩm cấp thấp liền phải mất đến nửa năm thời gian mới có thể trở lại đỉnh phong.

Cho nên Ngô Chính vẫn là còn may mắn chán, lấy công pháp thượng thừa của hắn chỉ khoảng một tuần thời gian là đã có thể hoàn toàn khôi phục rồi.

“Hệ thống thông báo, hệ thống tiêu hao quá nhiều sinh mệnh lực lượng trong thời gian ngắn sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, túc chủ... ệt... ệt...”

Đúng lúc này hệ thống âm thanh vang lên trong đầu nhưng lần này máy móc giọng nói tựa hồ là gặp trục chỉ nói được một nửa lời liền đã đứt đoạn.

Ngô Chính nghe được không những không hoảng hốt mà ngược lại trong bụng càng cười to há hê vô cùng, tựa hồ là đã lường trước được điều này.

Thật đúng là như vậy, một hố thật sâu không thấy đáy này chính là Ngô Chính “hào tâm” sắp xếp cho hệ thống.

Trước đó hắn kích hoạt vay mượn điểm sát lục chức năng có hai điều kiện, một là đảm bảo Đông Phương Bạch có thể hoàn hảo không vấn đề cùng hắn xuyên không đến thế giới này, hai chính là đảm bảo cho hệ thống còn... “tồn tại”.

“Tồn tại” hai chữ là đảm bảo hệ thống không triệt để biến mất, không bao quát cả việc hệ thống ngủ say hay là thức tỉnh như thế nào, vì thế một hố này hệ thống muốn tránh cũng khó thoát.

Chưa kể Ngô Chính mỗi khi sử dụng vay mượn điểm sát lục tính năng cũng là đồng thời kích hoạt hệ thống nhiệm vụ cưỡng chế và đặc thù một trong hai loại, cho nên khiến hệ thống ngủ say chính là biện pháp tốt nhất để trốn tránh “nhiệm vụ” máu chó tình tiết sau đó được giao.

Nói đi nói lại chỉ có thể trách hệ thống trước đó từng khuyến khích Ngô Chính khai thác lỗ hổng, đồng thời còn mình giải hệ thống phương thức hoạt động rõ ràng mới có thể giúp Ngô Chính nảy ra “ác tâm” biện pháp như vậy.

Ngô Chính lúc này không để đặc ý nhất thời làm mờ con mắt liền thử vận dụng ý niệm kiểm tra tính năng hệ thống thiết lập tự động vận hành như thế nào.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 15

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: đỉnh tiêm hậu kỳ.

Danh hào: không.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tăng 4), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: - 4 6 0 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 0 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)

“Cái quái gì? Ta mười lăm tuổi!?”

Trông qua “thông tin nhân vật” Ngô Chính bỗng nhiên giật thót hết toáng lên trong lòng, nhìn qua tuổi tác lại tiếp tục suy giảm đến mười lăm tuổi không khỏi khiến hắn trợn mắt há mồm.

Ngô Chính lại quay sang Đông Phương Bạch trên dưới đưa mắt ngắm nghía đi quanh một vòng, phát hiện nàng cũng tương tự hắn tựa như đã trẻ ra mười tuổi, trên mặt vẫn còn đọng lại chút ít non nớt tuổi xuân.

“Ta không sao, chỉ hư thoát chút ít nội lực”

Nhìn lấy Ngô Chính trong mắt Đông Phương Bạch thần nhiên cười nói, còn tưởng rằng Ngô Chính là đang quan tâm nàng có bị làm sao, nàng cũng tương tự Ngô Chính tiêu hao sáu thành nội lực, không phải là mất hẳn đi tu vi không cần phải để hắn lo lắng như thế.

Thấy vậy Ngô Chính bất đắc dĩ nói:

“Không phải, người trông ta không có chút khác thường nào sao?”

“Khác thường!?”

Đông Phương Bạch lúc này liền chú ý đến Ngô Chính hình dáng, lại tỏ ra không minh bạch nói:

“Không có!”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Lạc trôi

Đông Phương Bạch lúc này mới chú ý đến Ngô Chính hình dáng nhưng vẫn tỏ ra không minh bạch nói:

“Không có!”

“Ài, quên đi!”

Ngô Chính dở khóc dở cười bỏ qua đề tài này.

Hắn là quên mất trong mắt Đông Phương Bạch nam nhân của nàng dù là một cái thanh niên Ngô Chính hay là thiếu niên Ngô Chính thậm chí là trung niên, lão niên Ngô Chính nguyên bản cũng chẳng khác gì nhau.

Quan trọng là trước mắt Ngô Chính người này chính là nam nhân của nàng, nào có để ý nhiều đến như vậy!?

Bỏ qua vấn đề về việc tuổi tác lại bị quay ngược thời gian một vòng, còn có danh vọng chỉ số trở về 0 điểm đồng thời danh hào của Ngô Chính cũng tương tự bị trả về nguyên trạng là “không”.

Nhưng hết thảy đều không vượt quá ngoài ý muốn, dù sao ngoại hiệu và danh vọng ở thế giới trước kia cũng không liên quan đến thế giới này.

Lại nói về điểm sát lục tích lũy lúc này đã ở trạng thái âm 4 6 0 0 điểm, cộng với trước đó điểm sát lục tích lũy được sau khi hoàn thành nhiệm vụ và chém giết đám người thì đúng là một con số trên trời.

Quả nhiên là muốn toàn bộ người trên thế giới cũng muốn không đủ mà.

Phải biết Ngô Chính vượt một đại cảnh giới chém giết mới có thể tích lũy được 2 0 0 điểm sát lục, trong khi đó chém giết đồng cấp thì là 1 0 điểm, còn đối thủ thấp hơn một đại cảnh giới càng là ít ỏi chỉ có thể nhận được 1 điểm, nếu lại thấp hơn hai cái đại cảnh giới như vậy liền chém giết vô nghĩa không có lấy nửa điểm sát lục.

Thử hỏi lấy Ngô Chính đỉnh tiêm đỉnh phong tu vi ở “Tiểu Ngạo Giang Hồ” thế giới phải giết đến bao giờ mới có thể tích lũy đủ gần hai vạn điểm sát lục đây!?

Cũng may mà Ngô Chính khai thác được chút ít lỗ hổng bên trong hệ thống, bằng không tin tưởng vừa đến thế giới này chưa kịp vui chơi đã bị hệ thống hào hào cường chế “hành hạ” đến chết đi sống lại rồi.

“Ta cảm giác không còn bị áp chế nữa, hơn nữa tựa hồ tư chất của ta lại tăng lên!?”

Đông Phương Bạch loay hoay quan sát xung quanh một hồi lại quay sang Ngô Chính nói.

“Thế giới này cấp bậc hẳn là cao hơn thế giới trước kia mới để người không còn bị pháp tắc giới hạn áp chế, trước mắt vẫn nên xem xét hoàn cảnh bây giờ xem sao”

Ngô Chính cũng không mấy bất ngờ nhàn nhã đáp lời, trông thấy Đông Phương Bạch hình dáng trẻ trung hơn mười tuổi Ngô Chính liền biết thể chất nàng đã được cải thiện rất nhiều tương tự như Ngô Chính trước đó.

Hơn nữa trước kia Đông Phương Bạch tuổi tác cũng là lớn hơn Ngô Chính mười tuổi, thật may bây giờ trông về bề ngoài chênh lệch nhau là không bao nhiêu để Ngô Chính đi cùng nàng chỉ cần không bị biến thành một cái tiểu đệ đệ là được.

Lại nói Đông Phương Bạch càng là xinh đẹp lung linh, mị khí phát ra càng là mê người đến chết mới thôi, Ngô Chính là đang suy tính có nên hay không để nàng che lại dung mạo!?

Bằng không mỗi lần xuất hiện ở nơi có giang hồ nhân sĩ thường hay ngang qua không phải là biến thành bình hoa thu hút một đám nào tàn tìm chết hay sao? Ngô Chính tuy không ngại phiền toái nhưng phiền toái phải có chút thú vị mới được, đằng này chém giết một đám nào tàn cũng quá là vô nghĩa đi.

“Ta lại có vấn đề gì sao?”

Ngô Chính mãi mê nhìn Đông Phương Bạch không rời mắt để nàng cùng loay hoay nhìn lại chính mình, sau đó cảm thấy không có gì bất thường liền hiểu kỳ quay sang Ngô Chính nghi vấn.

Đông Phương Bạch có loại cảm giác Ngô Chính sau khi xuyên không đến thế giới này thật giống như là trở nên có chút “ám đầu”, thường xuyên thất thần lảm bảm một mình lại còn có những hành động kỳ quái không thể hiểu nổi.

“Người không biết là người vừa trẻ ra mười tuổi hay sao? Trông người quả thật quá mê người a”

Ngô Chính rất thành thật trả lời, đồng thời hai mắt tinh quang như xuyên thấu lớp vải che thân trên người Đông Phương Bạch, không một che giấu dục tâm tham lam của mình.

“Là thật!?”

Đối diện ánh mắt lăm le như muốn xâm chiếm, Đông Phương Bạch ngược lại càng tỏ ra câu dẫn kiều mị hơn, đó tựa hồ đã là một thói quen của nàng mỗi khi bị Ngô Chính ánh mắt “dã thú” chăm chăm muốn ăn thịt mình.

Phải nói cảm giác mê hoặc Ngô Chính để hắn thèm thường nhưng không được ăn khiến Đông Phương Bạch mười phần cảm thấy thích thú, thật giống như xem Ngô Chính tựa như món đồ chơi để nàng thỏa mãn chơi đùa trong lúc nhàn rỗi.

“Ta tất nhiên là không có nói dối!”

Ngô Chính bấy lâu bên cạnh Đông Phương Bạch được “ăn” mặc dù không thiếu ngày nào nhưng luôn có cảm giác “đói bụng” thường xuyên không đúng giờ mỗi khi hắn được buông lỏng tâm tư mà nhìn ngắm bên cạnh giai nhân.

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép có khi bây giờ Ngô Chính dựa vào tu vi gần đây tiến bộ mà bắt lấy nàng hảo hảo mà nếm.

Phải biết trước đây mỗi lần Ngô Chính “đói bụng” không đúng giờ lại không thể kim chế muốn bắt lấy Đông Phương Bạch nhưng là trong tay nàng Quý Hoa Bảo Điện tốc độ tẩu thoát vô cùng chóng mặt, để Ngô Chính dù là mọc thêm hai chân cũng vô phương có thể truy bắt được nàng.

“Phi...”

Đông Phương Bạch trong tâm rất thích ý che miệng phì cười, cước bộ vẫn không dừng lại đi đến phía trước để Ngô Chính hai mắt đắm đuối trông theo.

“Này, đợi ta!”

Ngô Chính thất thần một hồi liền sực tỉnh, nhanh chân đuổi theo phía sau.

Đi đến bên cạnh Đông Phương Bạch, Ngô Chính không quên ý nghĩ trước đó của mình liền mở miệng nói:

“Đông Phương, ngươi nên mang vài lụa che đi dung mạo a, bằng không đi đến đâu cũng muốn mê hoặc người khác kéo đến không ít phiền toái a”

“Theo ý ngươi là được”

Đông Phương Bạch rất đơn giản đồng ý liền từ trong người lấy ra một tấm vải lụa che đi khuôn mặt, nàng tựa hồ cũng rất không nguyện ý tiện nghi cho kẻ khác ngắm nhìn mình.

Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người lại sánh vai cùng đi trên đường vừa tán gẫu lại vừa trêu đùa không mấy để ý đến thời gian trôi qua.

Lục lâm bên trong tuy cây cối rất thưa thớt dễ dàng đi qua nhưng Ngô Chính hoàn toàn không biết nơi này là đâu, hơn nữa không có bản đồ cho nên đi mãi rồi vẫn chẳng thấy lối thoát ở nơi nào.

Tình huống này không khỏi để Ngô Chính nhớ lại trước đây khi vừa mới đặt chân đến “Tiểu Ngao Giang Hồ” thế giới đã phải tiêu tốn gần một tháng thời gian lưu lạc trong rừng rậm không biết nên đi phương hướng nào.

Cũng may khi đó trong người Ngô Chính vẫn còn đủ 100 điểm sát lục hồi đoái tám bản đồ đơn sơ chỉ ra vị trí của hắn mới có thể thoát khỏi “lạc trôi” xu thế tình trạng.

Nhưng là hiện trạng lúc bấy giờ Ngô Chính thân còn đang mang nợ lại còn dùng thủ đoạn dè hèn để trốn tránh trách nhiệm của mình, bây giờ hắn biết đào đâu ra điểm sát lục để hồi đoái bản đồ bây giờ?

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Ý Thiên Đồ Long Ký thế giới

Nhưng là hiện trạng lúc bấy giờ Ngô Chính thân còn đang mang nợ lại còn dùng thủ đoạn dè hèn để trốn tránh trách nhiệm của mình, bây giờ hắn biết đào đâu ra điểm sát lục để hồi đoái bản đồ bây giờ?

Cứ thế mãi miết cước bộ không dừng một khắc từ khi trời còn sáng tỏ cho đến khi trăng treo trên đầu, hai người vừa đi vừa trò chuyện cảm giác không thấy buồn chán mệt mỏi ngược lại tâm trạng trở nên rất thư thái xem như đây là một cuộc dạo chơi thâu đêm.

Dù sao lấy Ngô Chính và Đông Phương Bạch tu vi đạt đến cảnh giới này đã có thể nhiều ngày không cần ngủ nghỉ ăn uống vẫn có thể trụ được rất lâu.

Hơn nữa thỉnh thoảng bị rơi vào hoàn cảnh này lại còn chỉ có hai người một chàng một nàng một đường trò chuyện mua vui liền cảm thấy cho chút thích thú, rất không tồi.

Mặc dù là quên bên mắt nhưng thời gian vẫn luôn trôi đi, chớp mắt mặt trời đã lại lên cao, Ngô Chính hai người đi thêm vài bước lúc bấy giờ nghe thấy từ đằng xa tựa như có tiếng la hét đánh nhau.

Keng keng keng...

Hai người cùng đi tới càng nghe rõ hơn âm thanh binh khí va chạm lẫn nhau và tiếng gào thét thảm thiết vang vọng từ phương hướng phía trước.

Ngô Chính tỏ ra rất hứng thú đồng thời quay sang Đông Phương Bạch nói:

“Có trò hay để xem, chúng ta nhanh chân một chút”

Đông Phương Bạch thì ngược lại có vẻ nhàm chán, nhưng vẫn là gật đầu không phản đối.

Hai người cước bộ tăng tốc triển khai khinh công nhanh chóng đã trông thấy quang cảnh phía trước là bờ sông lưu rộng lớn.

Trên sông có hai chiếc thuyền cùng đậu vào bờ, chiến thuyền to lớn phát phới lá cờ tam giác từ dấu hiệu có thể biết được đây hẳn là chiến thuyền của người Mông Cổ, gần đó cũng có một cái thuyền nhỏ đánh cá đã cập vào bờ.

Lúc bấy giờ một đoàn người Mông Cổ đang vây giết một cái hán tử đang che chắn trước mắt một nữ hài nhi.

Nhìn cạnh đó một vài thi thể trang phục người hán rải rác trên bờ sông, có người còn đang trôi nổi trên mặt sông liền có thể đoán được tình huống là như thế nào.

Một tên người Mông Cổ giữ tợn quát lên:

“Để ta xem xem các ngươi còn chạy được đi đâu!”

Che chắn trước nữ hài nhi sau lưng, hán tử bắt khuất đáp lời:

“Hừ, các ngươi hiếp người thật quá đáng, ta còn là không sợ đám người Mông Cổ các ngươi”

Tên người Mông Cổ giữ tợn cười to quát lên:

“Ha ha, huynh đệ xông lên giết chết bọn hán!”

Tức khắc đám người Mông Cổ có hơn mười người trên tay gươm đao hung hăng xông tới người hán tử bắt khuất kiên cường kia.

Đúng lúc này Ngô Chính bỗng nhiên phóng người bay đến, chỉ thủ nhanh chóng súc thế đánh ra nhất đao kiếm khí tấn công về phía bọn người Mông Cổ.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Kiếm khí linh hoạt sắc bén ngang dọc uốn lượn trong phút chốc liền đã cướp đi sinh mạng của bọn người Mông Cổ hung hãn tàn bạo kia không một chút khó khăn.

Hơn mười cái thân hình người Mông Cổ tự dưng bất động vẫn còn giữ nguyên tư thế một tay gươm đao nhắm về phía hán tử đang che chắn nữ hài nhi kia, có thể trông thấy trên thân sắc của bọn hán tử một vết kinh hoàng không thể hiểu nổi là chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng rồi một khắc sau đó đồng loạt toàn bộ lật đật nghiêng vẹo ngã xuống mặt đất, triệt để đã trở thành một trong những cái xác chết lẫn lộn trên mặt đất.

Hán tử trông thấy tình cảnh lúc này không khỏi phải kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, nhìn lại thân ảnh thiếu niên xuất hiện trước mắt khiến hán tử không thể tưởng tượng nổi được người vừa chớp mắt giết chết bọn người Mông Cổ cứu giúp lấy hán tử lại chỉ là một cái thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi!?

Thất thần chốc lát, hán tử trung niên liền mang theo nữ hài nhi bên cạnh tiến đến đối diện Ngô Chính, chấp tay bày tỏ cảm kích nói:

“Đa tạ thiếu hiệp ra tay tương trợ, tại hạ Thương Ngô Xuân, không biết cao danh quý tính của thiếu hiệp là gì, để tại hạ ngày sau lại tìm đến báo đáp!”

Ngô Chính nghe lấy danh tự của tên trung niên hán tử liền có chút sửng sốt, Thương Ngô Xuân không phải là nhân vật bên trong “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” sao!?

Hơn nữa từ chiếc thuyền đánh cá cập bờ cho đến hoàn cảnh diễn ra lúc bấy giờ chẳng phải là muốn nói nữ hài nhi có phần nhút nhát khép nép sau lưng Thương Ngô Xuân kia chính là Chu Chi Nhược!?

Ngô Chính chắc chắn với phán đoán của mình, trong võ hiệp kim dung truyện tình cảnh này là thể sai được, hơn nữa chắc chắn Trương Tam Phong hẳn là đã xuất hiện ở đây, nhưng là đang ẩn nấp ở đâu đó để quan sát sao!?

Bỏ qua tạp niệm sau đầu, Ngô Chính quay sang Thương Ngô Xuân thành thật đáp lời:

“Không cần đa tạ, ta là cứu nữ hài nhi kia, không phải người ”

Ngô Chính là đang thành thật, hấn vốn dĩ chỉ đến xem kịch hay mà thôi không phải là thánh nhân đến cứu người.

Nhưng là khi trông thấy nữ hài nhi đáng thương kia vô tình lại để Ngô Chính nhớ đến Trương Hình Nhi trước kia là như thế nào bị kẻ xấu hãm hại, khiến hấn trông phút chốc không thể trở mặt đứng nhìn bi kịch đó lại diễn ra một lần nữa cho nên mới cứu hai người này một mạng.

Chỉ là Ngô Chính làm việc có chút thừa thãi, nếu đã xác định từ trước thế giới này chính là “Ý Thiên Đồ Long Ký” bên trong liền không cần Ngô Chính ra tay cũng sẽ có người khác thay hấn làm thánh nhân.

Đông Phương Bạch trên một cành cây dùng chân quan sát lúc này chậm rãi tiến đến bên cạnh Ngô Chính.

Trông thấy Thường Ngô Xuân lại muốn miệng nói cái gì đó với mình, Đông Phương Bạch không có hứng thú nghe, nhàn nhạt nói:

“Không cần để ý đến ta ”

Thường Ngô Xuân nghe vậy không khỏi lại cảm khái một cái thiếu niên đi cùng với một cái thiếu nữ cả hai tính cách đều có chút kỳ quái.

Nhưng rồi nhớ đến Ngô Chính là muốn cứu giúp nữ hài nhi sau lưng, liền quay sang nhìn nữ hài nhi nói:

“Mau đến đa tạ vị thiếu hiệp này, là hấn đã cứu chúng ta ”

Nữ hài nhi trên mặt nhem nhuốc nước mắt dần dần cùng tựa hồ đã trải qua sự việc khiến nàng quá mức thương tâm.

Nghe lời Thường Ngô Xuân thúc dục, nữ hài nhi không còn nấp sau lưng nhút nhát tiến đối diện Ngô Chính, thều thào nói:

“Đa tạ ca ca cứu mạng...”

Trông thấy nữ hài nhi khiến Ngô Chính nhớ đến chuyện cũ có phần thương tâm, nhìn về phía nữ hài nhi trong ánh mắt đượm vẻ trìu mến, hơi khom lưng đặt tay xoa đầu nàng, gật đầu ôn hòa nói:

“Người tên là gì?”

Nữ hài nhi được xoa đầu tựa hồ có chút thích thú, cảm nhận được Ngô Chính thiện tâm để nàng không còn rụt rè, có hơi cười gượng đáp:

“Tiểu nữ là Chu Chỉ Nhược, còn không biết ca ca danh tính?”

Nữ hài nhi này thật đúng là Chu Chỉ Nhược một cái nhân vật tương tự như Đông Phương Bạch có số phận bi thảm đáng thương, lại là một cái bi kịch không đáng phải diễn ra.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Diện kiến Trương Tam Phong

Nữ hài nhi này thật đúng là Chu Chỉ Nhược một cái nhân vật tương tự như Đông Phương Bạch có số phận bi thảm đáng thương, lại là một cái bi kịch không đáng phải diễn ra.

Chu Chỉ Nhược tuy là tuổi tác chẳng bao nhiêu không quá mười tuổi đã rất hiểu chuyện muốn thay Thường Ngô Xuân hỏi han danh tính của Ngô Chính.

Ngô Chính cũng không suy nghĩ nhiều liền đáp lời:

“Ta là Ngô Chính ”

Chu Chỉ Nhược nghe được liền vui vẻ gật đầu.

Đúng lúc này bỗng nhiên Ngô Chính thần sắc trở nên băng lãnh khiến Thường Ngô Xuân và Chu Chỉ Nhược trong lòng giật thót, còn tưởng rằng Ngô Chính là muốn có ý đồ xấu khiến Thường Ngô Xuân không kịp trở tay.

Nhưng ngay sau đó chỉ thấy Ngô Chính quay người hướng sang một bên, đồng thời nghiêm giọng lớn tiếng:

“ Muốn tự xuất hiện hay là để ta tìm đến!?”

Thường Ngô Xuân, Chu Chi Nhược hai người liền trở nên hoảng hốt còn có chút á náy vì hiểu lầm Ngô Chính, đồng thời đưa ánh mắt hướng về phía Ngô Chính đang nhìn.

Đến cả Đông Phương Bạch cũng có chút kinh ngạc, từ khi nào mà Ngô Chính cảm lực còn có thể mãnh cảm hơn cả nàng!? Cho dù là thực lực có mạnh hơn chăng nữa nhưng Ngô Chính tu vi vẫn chỉ dừng lại ở đỉnh tiêm đỉnh phong a.

Lúc bấy giờ từ hướng Ngô Chính nhìn đến quả nhiên có hai bóng người đã xuất hiện.

Một cái lão giả đi phía trước râu tóc bạc phơ cùng với trên người bạch bào phát phối, phong thái tựa như tiên nhân giáng thế, trong lúc đưa tay nhắc chân cũng để người ta cảm nhận được khí độ bất phàm, tuyệt không phải là cái tầm thường lão giả.

Theo sau lão giả một nam hài nhi sắc mặt lại xanh xao nhợt nhạt, đôi môi khô ráp tựa như muốn đóng băng, nhìn qua liền có thể đoán biết được nam hài nhi trong người mang bằng hàn ám thương đã là trong tình trạng cực kỳ nguy cấp, nếu không chữa trị kịp thời khó tránh chẳng còn được bao lâu thời gian.

“ Danh tính: Trương Tam Phong, tu vi: tông sư đỉnh phong ”

“ Danh tính: Trương Vô Kỵ, tu vi: tam lưu trung kỳ ”

Không ngoài ý muốn hai người này chính là Trương Tam Phong và Trương Vô Kỵ.

Ngô Chính sau khi xác định thế giới này là bên trong “ Ý Thiên Đồ Long Ký ” liền chắc chắn Trương Tam Phong đang là ẩn nấp đâu đó bề khí quan sát mà thôi.

Ngô Chính thì lâu ngày ngửa ngửa lại muốn diễn xuất một chút, quả nhiên là có thể để Trương Tam Phong hai người xuất hiện.

Hơn nữa nhìn vào Trương Tam Phong tu vi Ngô Chính cũng có thể đoán biết được thế giới này đỉnh kim tự tháp là đâu, nên biết Trương Tam Phong bên trong “ Ý Thiên Đồ Long Ký ” võ công đại thành nói không ngoa thì gần như đã là vô địch thiên hạ rồi, cho nên có thể xem Trương Tam Phong là đỉnh của kim tự tháp, mà tông sư đỉnh phong cấp bậc cũng đã là giới hạn ở thế giới này.

Trương Tam Phong mang theo Trương Vô Kỵ cước bộ chậm rãi không gấp gáp dần dần đã tiếp cận Ngô Chính bốn người.

Trương Tam Phong đưa tay vuốt râu mỉm cười, từ trong ánh mắt có thể trông thấy vẻ hiền hòa phúc hậu, khí độ rộng lượng không chấp nhặt vừa rồi Ngô Chính có chút vô lễ, sau đó lại từ tốn nói:

“ Không biết thiếu hiệp là làm sao phát hiện được ta? ”

Được gọi một tiếng “ thiếu hiệp ” để Ngô Chính không khỏi bất ngờ, đây là được Trương Tam Phong công nhận võ học của hắn sao?

Nhưng kể ra cũng đúng thôi, trên người có Thuật Ẩn Tàng che giấu khí tức cho dù là Trương Tam Phong cũng vô phương có thể nhìn thấu Ngô Chính, không muốn được công nhận cũng là khó khăn.

Ngô Chính liền rất lễ độ chấp tay đáp lời:

“ Văn bối chỉ là may mắn mà thôi, không biết tiền bối cao danh quý tính là gì? ”

Diễn xuất là phải nhập tâm, Ngô Chính thần thái có chút ngờ vực đồng thời cũng tỏ ra rất khách khí tựa hồ là đang thăm dò lão giả trước mắt.

Trương Tam Phong nhìn vào trong mắt cũng không có phật lòng, dù sao giấu đầu lòi đuôi bị người ta phát giác còn muốn người ta không nghi ngờ mình!?

Trương Tam Phong ôn hòa đáp lời:

“ Lão đạo Vô Đang phái, Trương Tam Phong ”

Đông Phương Bạch kể bên nghe được liền có chút sững sốt, Trương Tam Phong không phải là tổ sư của Vô Đang phái sao!? Có lẽ nào nàng và Ngô Chính là xuyên không một vòng về quá khứ!?

Ngô Chính tuy là không ngạc nhiên nhưng lại rất nhập tâm tỏ ra thất thần một khắc, sau đó lại mừng rỡ chấp tay nói:

“ Thì ra là Trương Chân Nhân, văn bối Ngô Chính, ngưỡng mộ đại danh ngài đã lâu hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền ”

Thường Ngô Xuân kể bên cũng rất ngạc nhiên không ngờ tại đây lại được diện kiến Trương Tam Phong, nhưng vẫn rất hữu lễ yên lặng nhường phần Ngô Chính nói chuyện.

Nghe được lời nói, Trương Tam Phong vuốt râu gật gù tỏ ra rất thương thức Ngô Chính.

Phải nói Ngô Chính tài không đợi tuổi, chỉ là một cái thiếu niên võ công đã vượt bậc phi phàm, còn có bên cạnh một tiểu cô nương trông vừa mới đôi mươi đã có tuyệt đỉnh hậu kỳ tu vi để Trương Tam Phong không khỏi lau mắt mà nhìn cặp đôi kỳ nam kỳ nữ này, hơn nữa càng hiểu kỳ thân phận của bọn họ.

Tuy nhiên có câu “anh hùng không hỏi xuất thân”, càng lấy thân phận của Trương Tam Phong cũng không thể mở lời a.

Nhưng không bỏ được hiếu kỳ, Trương Tam Phong lại từ tốn nói ra nghi vấn:

“Lão đạo tình cờ ngang qua đây, nghe được thiếu hiệp lời nói để ta có chút hiếu kỳ không bỏ, không biết tại sao thiếu hiệp chỉ muốn cứu nữ hài tử này?”

Trương Tam Phong thân là Chân Nhân của Võ Đang phái thân phận cao siêu nhưng mỗi cử chỉ lời nói đều rất giản dị dễ gần để Ngô Chính lần đầu tiên cảm nhận được thế nào mới là trường bối phong thái, dù là Phong Thanh Dương vẫn là còn thua một bậc rất xa a.

Ngô Chính lại nhìn về phía Chu Chi Nhược thật thần sắc có phần thê lương tựa hồ là đang nhớ đến chuyện xưa kết hợp với dáng vẻ thiếu niên của hắn trông có phần rất giống “cụ non”.

Một hồi lâu cảm khái, Ngô Chính quay sang Trương Tam Phong chậm rãi nói:

“Nữ hài nhi này để vân bối nhớ lại một chút chuyện cũ không kim lòng được mà thôi, nhưng tin tưởng nếu vân bối không ra tay, ngài hẳn là cũng sẽ không đứng nhìn a”

Chu Chi Nhược một bên chớp chớp hai mắt, nghe được Ngô Chính lời nói để nàng đối với hắn hảo cảm tăng lên rất nhiều, đồng thời nàng lại nhớ đến phụ thân quá cố của mình bỗng nhiên cảm thấy thương tâm, để đôi mắt to tròn long lanh ngấn lệ.

Thần thái mui phần “giống thật” của Ngô Chính cũng khiến Đông Phương Bạch hiếu kỳ không thôi, nàng tò mò không biết Ngô Chính đây là đang diễn xuất hay là thật tâm đây!?

Dù sao thường ngày trình độ diễn xuất của Ngô Chính cũng để Đông Phương Bạch được mở rộng tầm mắt, hơn nữa nàng là không hay biết trong quá khứ Ngô Chính đã trải qua chuyện gì nên rất không chắc chắn vào phán đoán của mình.

-----*.*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Thiên mệnh chi tử... Vô năng!

Trương Tam Phong hiền hòa mỉm cười không trả lời, nhưng cũng không phủ nhận tức là ngầm đồng ý.

Ngô Chính lúc bấy giờ quan sát Trương Vô Kỵ, sau đó lại trưng diện “cụ non” thần thái than ngán thờ dài nói:

“Lại là một tiểu hài tử đáng thương, có thể cho ta xem vết thương?”

Trương Tam Phong nghe vậy có chút sững sốt nhưng tức khắc sau đó lại dấy lên trong lòng một tia hy vọng.

Thương thế của Trương Vô Kỵ tựa hồ chính là tảng đá đặt nặng trong lòng Trương Tam Phong, nếu có thể chữa khỏi cho Trương Vô Kỵ thì dù là đánh đổi bằng mạng sống của mình Trương Tam Phong cũng có thể nhẹ lòng an ủi, không phụ lời ủy thác trước khi lâm chung của Trương Thúy Sơn.

Trương Vô Kỵ tuy là cảm nhận được thiện tâm của Ngô Chính nhưng không dám tự ý liên nhìn qua Trương Tam Phong chờ đợi.

Thấy vậy, Trương Tam Phong trù mến vỗ vai Trương Vô Kỵ khẽ gật đầu đồng ý.

Liền đi tới vài bước tiếp cận Ngô Chính, Trương Vô Kỵ hai tay cõng thắt lưng để vạt áo buông xuống để hở lồng ngực.

Lúc bấy giờ chỉ thấy có một dấu tay năm ngón màu đen sẫm in hằn trên lồng ngực của Trương Vô Kỵ, trông sơ qua liền biết âm hàn độc tính đã thấm sâu vào trong người, thậm chí là đã lan đến lục phủ ngũ tạng.

Ngô Chính không mấy ngạc nhiên trong miệng thì thào nói:

“Quả nhiên là Huyền Minh Thần Chương!”

Trong Kim Dung hiệp truyện, Huyền Minh Thần Chương hầu như duy nhất chỉ xuất hiện trong “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” thế giới, môn võ công này âm hàn độc địa vô cùng, người trúng phải chương trong vòng một ngày độc tính phát tác khiến toàn thân lạnh buốt đến tê cứng, trong vòng ba ngày độc tính sẽ lan đến lục phủ ngũ tạng hủy hoại từ bên trong không ngừng dày vò khiến người trúng chương đau đớn khổ sở sống không bằng chết, sau đó mới từ từ chết đi.

Phải nói Huyền Minh Thần Chương môn võ học này vô cùng độc địa mà những người muốn học môn công phu này hầu hết chỉ có những kẻ độc ác đến biến thái mới làm như vậy.

Lại nói muốn giết người giết ngay lập tức không được sao? Còn phải dày vò hành hạ đến chết đi sống lại như vậy, hơn nữa Huyền Minh Thần Chương uy lực cũng không quá đại, chỉ là độc tính khi bị trúng chương mới là lợi hại mà thôi.

Người bị trúng chương hầu như là vô biện pháp cứu chữa trừ phi là gặp được ai đó thân mang Cửu Dương Chân Kinh trọn vẹn hoặc là tự mình lĩnh ngộ học tập Cửu Dương Chân Kinh mới có thể chữa khỏi.

“Thiếu hiệp có phải là có biện pháp chữa khỏi cho hần?”

Trông thấy Ngô Chính trầm mặc nghiền ngẫm, Trương Tam Phong không khỏi nóng lòng hỏi thăm.

Ngô Chính có chút bất đắc dĩ quay sang nói:

“Vấn bối đúng là có thể chữa khỏi cho tiểu tử này, nhưng là hiện tại ta và thê tử của mình thân mang trọng thương công lực giảm sút trầm trọng chỉ ít cần bảy ngày thời gian mới có thể khôi phục trở lại, nếu tiểu tử này có thể cầm cự trong khoảng thời gian đó liền không có vấn đề”

Trương Vô Kỵ tình trạng nội thương lúc bấy giờ đã vô cùng nguy cấp vốn dĩ không thể cầm cự được bao lâu thời gian, cũng bởi vì như vậy Trương Tam Phong mới gấp gáp thậm chí bỏ xuống mặt mũi đích thân đến Thiếu Lâm tự cầu xin Không Văn đại sư.

Thiếu Lâm tự dù là ngoài mặt giữ mối quan hệ hảo hữu nhưng từ trước đến nay vẫn luôn ganh ghét với Võ Đang phái nào có thể dễ dàng thành toàn cho Trương Tam Phong!?

Trương Tam Phong lúc này nghe được Trương Vô Kỵ có cách để chữa trị tâm tình liền trở nên kinh hi, nhưng ngay sau đó lại âu sầu vô biện pháp.

Phải biết nội thương là có thể nhờ vào nội lực của người khác chữa khỏi, nhưng công lực giảm sút suy kiệt muốn phục hồi thì chỉ có thể dựa vào tự thân mà thôi.

Công lực mỗi người mỗi loại đều không giống nhau làm sao có thể truyền đi truyền lại giống như là truyền máu được!? Trừ phi là hai người nội công tâm pháp giống nhau, hoặc là một người trong đó không có một chút võ công nào thì còn có thể.

Trương Tam Phong buồn bã thở dài:

“Hài tử số khổ, hần đã không chờ được đến nhiều ngày như vậy nữa rồi”

Ngô Chính mặc dù không lo lắng nhưng là ngoài mặt vẫn tỏ ra thương tâm than ngán thở dài.

Trương Vô Kỵ trông thấy hai người thần sắc đau buồn không đành lòng, mở miệng an ủi:

“Thái sư phụ, ca ca, mong hai người đừng buồn, Vô Kỵ sau khi chết đi sẽ được đoàn tụ cùng phụ mẫu, thật sự cảm thấy rất vui”

Nghe vậy Ngô Chính không khỏi cảm khái bản sắc hiệp nghĩa cao thượng của Trương Vô Kỵ từ nhỏ đã được bộc lộ rất rõ, nhưng Ngô Chính đối với Trương Vô Kỵ thật là không có nổi một chút hảo cảm trong lòng.

Cao thượng nghĩa hiệp là một đức tính rất tốt, nhưng con người của Trương Vô Kỵ bản tính lại vô cùng nhu nhược ba phải rất thiếu quyết đoán, trí tuệ lại thiếu năng ngu ngốc để Ngô Chính khi xem qua nguyên tác mỗi lần đều bĩu môi khinh thường.

Nên biết ngu ngốc đi đôi với nhiệt tình thì chính là phá hoại, Trương Vô Kỵ tuy là nghĩa hiệp có thừa nhưng là tài năng của hần không đủ để gánh cái “nghĩa hiệp” to lớn trong lòng của mình, cũng bởi vì như thế mới dẫn đến những bi kịch không đáng có mà trong đó hầu hết là xuất phát từ Trương Vô Kỵ cách làm ngu ngốc mà ra.

Đầu tiên phải nói đến chính là vì một câu nói vô tri của Trương Vô Kỵ lại vô tình khiến Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố phải nhận kết cục vô cùng thảm.

“Nghĩa phụ ta không có chết!”

Trương Vô Kỵ một lời buộc miệng liền phải trả giá bằng mạng sống phụ mẫu của chính mình, tuy nói là tiểu hài tử lời nói ngây ngô không biết gì nhưng là

vô tri thì sẽ không có tội!?

Bằng không Ngô Chính điên cuồng giết chết cả nhà người ta sau đó nói một tiếng “ là ta vô tri không biết gì ” liền có thể rửa sạch được hết sao!?

Chưa kể phụ mẫu của mình bị kẻ thù sát hại nhưng Trương Vô Kỵ không những không muốn báo thù sửa chữa sai lầm còn muốn cứu lấy kẻ thù hóa giải ân oán một cách vô cùng ngu ngốc.

Hơn nữa cũng vì tính cách nhu nhược ba phải này mới khiến Chu Chỉ Nhược đi vào con đường lầm lỡ không có lối thoát, lại gián tiếp tác động vào một cái bĩ kịch khác.

Nếu không phải Trương Vô Kỵ may mắn được Kim Dung tiền bối ưu ái “ bug ” cho nhiều lần thì hẳn đáng ra phải là tội nhân lớn nhất trong “ Ý Thiên Đồ Long Ký ” mới phải.

Có thể nói Trương Vô Kỵ ưu điểm cũng là khuyết điểm, mà khuyết điểm chồng chất với khuyết điểm lại biến thành vô dụng vô năng.

Cho dù Trương Vô Kỵ là thiên mệnh chi tử chẳng nữa nhưng từ khi Ngô Chính xuất hiện ở thế giới này liền xác định hẳn là muốn ngóc đầu không nổi, chỉ có thể an ổn làm một cái đạo sĩ tầm tầm thường thường vừa đủ trong tầm khả năng của hắn.

Còn muốn tiếp tục làm nhân vật chính thì vai trò này đối với Trương Vô Kỵ tựa hồ là có hơi quá sức, phần này việc nhọc Ngô Chính đành phải làm thay vậy.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu

Trong lúc Ngô Chính và Trương Tam Phong đang trò chuyện tìm biện pháp cứu chữa cho Trương Vô Kỵ, Thường Ngô Xuân kể bên thần sắc lo lắng lại không kìm được lên tiếng nhắc nhở mọi người:

“ Trương Chân Nhân, Ngô thiếu hiệp, chúng ta nên tìm một nơi nào đó an toàn lại tiếp tục trò chuyện, quân Nguyên không bao lâu nữa hẳn là sẽ tiếp tục truy sát tới nơi đây ”

Trương Tam Phong ánh mắt trông qua Thường Ngô Xuân tựa hồ không có bao nhiêu hảo cảm, tuy là xưa nay không có thành kiến chính tà phân chia nhưng là cái chết của phụ thê Trương Thúy Sơn không khỏi khiến ông có ác cảm với Minh giáo và Thiên Ưng giáo.

Nhưng là vừa rồi chứng kiến Thường Ngô Xuân không màng sinh tử xả thân muốn bảo vệ Chu Chỉ Nhược một tiểu hài nhi liền biết được hẳn cũng là một cái hảo hán, để Trương Tam Phong trong lòng khâm phục dũng khí của hắn, không khỏi nhìn lại chính mình hồ đồ chỉ vì cái chết của Trương Thúy Sơn mà lại vợ đứa cả nắm cho rằng Minh giáo và Thiên Ưng giáo ai cũng là người xấu.

Trương Tam Phong lại không đặt nặng vấn đề này nữa, quay sang thăm hỏi ý kiến của Ngô Chính:

“ Thiếu hiệp không biết có thể đi cùng bản đạo một chặng đường lại nghĩ cách cứu giúp tiểu hài tử đáng thương này ”

Trương Tam Phong mở lời cầu viện, Ngô Chính tất nhiên không thể chối từ, liền khẳng khái đồng ý:

“ Văn bối cũng có ý này, như vậy liền xuất phát đi thôi ”

Quyết định xong liền hành động, vừa lúc có một chiếc thuyền của lão đánh cá trước đó chờ lấy Thường Ngô Xuân gặp truy sát phải cập bờ.

Mọi người liền dùng con thuyền này di chuyển trên sông, hòng tìm một nơi an toàn dùng chân tránh bọn người Mông Cổ kéo đến truy sát.

Trên con thuyền chờ lấy Ngô Chính sáu người, Thường Ngô Xuân xưng phong làm người chèo thuyền, mọi người cứ thế lênh đênh trên sông.

Lúc này có thời gian nhàn rỗi, Thường Ngô Xuân cũng bắt đầu kể lại câu chuyện của mình giải bày thắc mắc cho Ngô Chính và Trương Tam Phong.

Thường Ngô Xuân vốn dĩ là đệ tử của Di Lạc Tôn phái, một trong những chi phái phụ thuộc Minh giáo.

Cách đây mấy năm giáo chủ của môn phái này là Chu Tử Vương căm ghét người Mông Cổ giết chóc tàn bạo mới mang binh làm quân khởi nghĩa chiếm

lấy Viên Chân ở tỉnh Giang Tây, nhưng rồi không bao lâu sau đó lại bị quân Nguyên kéo đến tiêu diệt toàn bộ.

Sau sự kiện này Thường Ngô Xuân mang con trai của Chu Tử Vương đào tẩu truy sát một đường gian khổ đến tận nơi đây, thuê một con thuyền đánh cá chở mình qua sông.

Nào ngờ lại bị quân Nguyên đuổi tới chặn giết khiến con trai của Chu Tử Vương bị thiệt mạng, không những thế lão ngư phu chèo thuyền cũng gặp họa dẫn thân ngã xuống để lại con gái của lão là Chu Chi Nhượng côi cút một mình.

Thường Ngô Xuân vì không bảo vệ được tính mạng của Chu Tử Vương con trai cho nên vô cùng đau buồn, đồng thời cảm thấy áy náy bản thân vô tình dẫn đến cái chết của lão ngư phu mới không từ bỏ mạng sống của mình cố gắng giữ lại tính mạng của Chu Chi Nhượng.

Bởi vậy một đường tiếp tục trốn chạy rơi vào đường cùng may mắn lại gặp được Ngô Chính ra tay cứu giúp mới thoát khỏi một kiếp nạn.

Mà trước đó hoảng loạn chạy trốn để rơi mất thi thể của con trai Chu Tử Vương và lão ngư phu kia khiến Thường Ngô Xuân càng thêm đau lòng thương xót, hận trách bản thân vô năng không được tích sự.

“Hức hức, Thường đại ca đừng đau buồn...”

Trên chiếc thuyền một bên nghe kể lại câu chuyện, Chu Chi Nhượng lại tuổi thân bật khóc, nước nỡ an ủi Thường Ngô Xuân.

Ngô Chính trong tâm cũng rất khâm phục Thường Ngô Xuân, vỗ vai hắn nói:

“Người chết thì cũng đã chết, người sống thì vẫn còn trách nhiệm nặng mang, ngươi nên nén bi thương mạnh mẽ lên mới đúng”

“Ngô thiếu hiệp nói phải, là ta vô năng thiếu hiểu biết”

Thường Ngô Xuân cố gắng áp chế tâm tình của mình, lại một mực im lặng chèo thuyền.

-----*_*-----

Thời gian trôi qua không bao lâu Ngô Chính sáu người đã cập bến đi vào bên trong một tòa thành, đồng thời thuê hẳn một khách điểm chọn làm địa điểm dừng chân.

Bên trong khách điểm căn phòng trên chiếc giường, Trương Tam Phong khoanh chân phía sau Trương Vô Kỵ, hai tay đặt lên lưng hắn vận công áp chế âm hàn độc tính không cho phát tác.

Một hồi thật lâu, Trương Tam Phong chậm rãi thu tay thở dài một ngụm trọc khí, thần sắc cũng có chút trở nên nhợt nhạt, lại từ tốn nói:

“Vô Kỵ, ta dùng công lực phong bế các huyết đạo trong cơ thể của con đồng thời áp chế độc tính lan ra, tạm thời con không nên hoạt động mạnh tránh dễ xảy ra điều gì bất trắc”

“Vâng!”

Trương Vô Kỵ không quá bận tâm đến tình trạng nội thương của mình, liền gật đầu đồng ý.

Sau đó Trương Tam Phong để Trương Vô Kỵ một mình nghỉ ngơi trong phòng, còn ông có phần gấp gấp đi đến khách phòng tìm gặp Ngô Chính.

Lúc bấy giờ đang ngồi bên trong khách phòng trông thấy Trương Tam Phong đã tới, liền đứng dậy thăm hỏi:

“Trương Chân Nhân, tình hình của tiểu tử kia như thế nào rồi?”

Trương Tam Phong thở dài lắc đầu đáp:

“Cầm cự không quá năm ngày!”

Đúng lúc này Thường Ngô Xuân mang theo Chu Chi Nhượng trên tay cầm theo một bao nhỏ mành thầu đi vào khách phòng tìm mọi người.

Trông thấy Ngô Chính và Trương Tam Phong sắc mặt phiền não liền biết hẳn là tình trạng nội thương của Trương Vô Kỵ lại trở nên nghiêm trọng, không kìm được lòng Thường Ngô Xuân mở lời nói:

“Không biết Trương Chân Nhân và Ngô thiếu hiệp đã có biện pháp chữa khỏi cho tiểu huynh đệ kia hay chưa?”

Trương Tam Phong trong lòng càng thêm bất an, lại thở dài lắc đầu nói:

“Hàn độc đã lan đến ngũ tạng của đứa bé, lão đạo đã vô năng cải biến...”

Ngô Chính tuy không lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thương tâm, quay sang Thường Ngô Xuân thăm hỏi tựa hồ muốn tìm kiếm một cơ hội loe loi:

“Người là có biện pháp?”

Nghe được, Trương Tam Phong trong mắt lại lấp lóe hy vọng nhìn qua Thường Ngô Xuân nghe ngóng.

Thường Ngô Xuân gật đầu, sau đó thành thật trả lời:

“Không giấu Ngô thiếu hiệp và Trương Chân Nhân, tại hạ trên đường hộ chủ đã bị trúng phải Triệt Tâm Chưởng của một tên phiến tử, đương lúc cũng đang muốn tìm thần y cứu chữa cho mình, vị này y thuật thần thông quảng đại nói không ngoa hoàn toàn có thể so sánh với Biển Thước, Hoa Đà tái thế, nếu Trương Chân Nhân cho phép vẫn bồi xin mạng vị tiểu huynh đệ kia theo để cùng chữa trị, có thể vẫn còn có hy vọng không chừng”

Trương Tam Phong tựa hồ nhớ đến cái gì đó liền bật thốt nói:

“Nếu lão đạo không nhầm thì người này trong lời nói của các hạ phải chăng là Đệ Nhất Cốc Y Tiên!?”

Thường Ngô Xuân đáp lời:

“Vâng, người này đúng là Đệ Nhất Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu cũng là sư thúc của văn bối”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Trương Tam Phong cảm kích

Thường Ngô Xuân đáp lời:

“Vâng, người này đúng là Đệ Nhất Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu cũng là sư thúc của văn bối”

Thường Ngô Xuân trước đó khi biết Trương Vô Kỵ thân chịu nội thương đã đến tình trạng nguy cấp liền muốn xin phép Trương Tam Phong cho phép mang Trương Vô Kỵ cùng mình tìm đến Hồ Thanh Ngu.

Nhưng là Thường Ngô Xuân thân phận là người của Minh giáo hơn nữa Ngô Chính trước đó đang xem xét tìm biện pháp cho nên Thường Ngô Xuân cũng không tiện mở lời.

Mà lúc này biện pháp đều không có bắt buộc dĩ Thường Ngô Xuân đành phải làm vậy, lại nói Trương Vô Kỵ tuổi trẻ nhưng dũng cảm không sợ cái chết cũng khiến Thường Ngô Xuân rất thương thức.

Trương Tam Phong thì lại đang có lo lắng khác, trầm ngâm nói:

“Nhưng là nghe nói Đệ Nhất Cốc Y Tiên tính tình cổ quái, có khi tiêu tốn thời gian của đứa bé khó nói cũng không được chữa trị”

Đệ Nhất Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu nổi danh trên giang hồ chính là vì y thuật thần thông quảng đại, chỉ cần Hồ Thanh Ngu ra tay thì dù là có đặt một chân vào cửa tử hán cũng có thể cứu về.

Tuy nhiên người này tính cách vô cùng quái dị, hơn nữa chỉ chấp nhận cứu chữa cho người của Minh giáo mà thôi, ngoài ra cho dù là mang cho hán bao nhiêu vàng bạc châu báu thậm chí kẻ đao ngang cổ cũng vô phương có thể khiến hán ra tay.

Mà cũng bởi vì như thế Đệ Nhất Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu trên giang hồ còn có một ngoại hiệu khác chính là Kiến Tử Bất Cứu.

(Kiến tử bất cứu: thấy chết mà không muốn cứu)

Thường Ngô Xuân cũng biết tính cách quái dị của Hồ Thanh Ngu khiến Trương Tam Phong lo lắng, lúc này liền an ủi một hơi thật dài nói:

“Trương Chân Nhân an tâm, Ngô thiếu hiệp có ơn cứu mạng với văn bối mà hán cũng muốn cứu tiểu huynh đệ kia cho nên Hồ sư thúc nhất định sẽ cho chút mặt mũi mà ra tay cứu giúp, bằng không thì văn bối nhất quyết sẽ không để ông ta yên thân...”

Lúc bấy giờ Ngô Chính bỗng nhiên chen ngang lời nói:

“Ta cũng muốn kiến thức một chút Đệ Nhất Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu y thuật thần thông quảng đại như thế nào, hơn nữa ta cũng muốn xem xem hán là

như thế nào không chịu nề mặt thấy chết không cứu”

Thường Ngô Xuân thân là người của Minh giáo nếu giao Trương Vô Kỵ cho hán Trương Tam Phong tất nhiên sẽ không yên tâm, hơn nữa Trương Tam Phong làm Chân Nhân của Võ Đang phải đức cao vọng trọng không thể tự mình tiếp kiến cầu xin Hồ Thanh Ngu được.

Cho dù là Trương Tam Phong có muốn cúi mình cầu cứu thì Hồ Thanh Ngu tuyệt đối cũng không nề mặt, đơn giản là vì Trương Tam Phong chính là Thái Sơn Bắc Đẩu của chính phái, mà chính phái lại luôn xua đuổi truy giết người của Minh giáo, trong đó mâu thuẫn không phải chỉ một hai lời là có thể nói hết.

Hơn nữa Ngô Chính là thích quan chuyện bao đồng của người khác, dù sao đến thế giới này Ngô Chính mục đích chính là để tận hưởng vui thú những ngày “tuổi thơ” tươi đẹp trước khi hệ thống thức tỉnh lại đề hấn ra mà hành hạ bằng mấy cái nhiệm vụ cường chế máu chó kia.

Lại nói Ngô Chính ý định đầu tiên và đơn thuần nhất từ khi xuyên việt chính là sửa chữa chính kịch ngăn không cho những cái bi kịch không đáng có tiếp tục diễn ra, như vậy chuyển này liền thỏa mãn nhu cầu “vui chơi” của Ngô Chính, vậy thì đại gì mà không làm!?

Một bên Trương Tam Phong nghe được Ngô Chính cũng đồng ý kiến làm như vậy, hơn nữa lại có hấn cùng đi trên đường chăm sóc cho Trương Vô Kỵ cũng để Trương Tam Phong trong lòng rất yên tâm.

Mặc dù Ngô Chính công lực bị suy kiệt trầm trọng nhưng đến cả Trương Tam Phong tông sư cấp bậc nhãn quang là bức nào sáng suốt lại vẫn không thể nhìn thấu được Ngô Chính sâu cạn như thế nào.

Còn có vị kia nữ tử kiêu lòi ít nói là thê tử của Ngô Chính cũng có tu vi tuyệt đỉnh hậu kỳ cấp bậc, nói rõ Ngô Chính võ công tuyệt đối không thể nào tầm thường được.

Hơn nữa Ngô Chính trước đó đã nói hấn trong vòng bảy ngày có thể trở về đỉnh phong trạng thái hoàn toàn có thể cứu chữa nội thương cho Trương Vô Kỵ, cho nên để Ngô Chính đi cùng với Thường Ngô Xuân mang theo Trương Vô Kỵ đến tìm Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu quả thật là nhất cử lưỡng tiện, đồng thời cũng là biện pháp tốt nhất lúc bấy giờ.

Trương Tam Phong trong lòng phần nào an tâm, không ngại thân phận cao quý liền đứng dậy chấp tay nói:

“Ngô thiếu hiệp, Thường tráng sĩ, nếu đã như vậy lão đạo làm phiền hai vị cứu giúp cho tiểu đồ tôn, lão đạo tại đây trước nói lời đa tạ!”

Trương Tam Phong làm người phóng khoáng khí độ rộng rãi vì tính mệnh của Trương Vô Kỵ mà dễ dàng bỏ xuống mặt mũi nhờ vả hai người mới gặp không bao lâu.

Mà bởi vì Ngô Chính và Thường Ngô Xuân trong mắt Trương Tam Phong cả hai đều là người có lòng hiệp nghĩa rất đáng tin cho nên mới không nghi kỵ mà giao phó tính mệnh của Trương Vô Kỵ cho hai người.

Ngô Chính nhìn không nổi Trương Tam Phong đường đường là tổ sư của Võ Đang phái lại chấp tay trước mình liền đứng dậy chấp tay trả lễ đáp lời:

“Trương Chân Nhân không cần khách khí, văn bối là nhìn không được tiểu tử kia cứ như vậy mà đoan mệnh a”

Thường Ngô Xuân cũng chịu không nổi Trương Tam Phong một cái nhất đại tông sư cứ vậy mà làm lễ trước mình, liền đưa tay làm động tác trả lễ không nhận, vội vàng đáp lời:

“Ngô thiếu hiệp nói không sai, Trương Chân Nhân không nên như vậy a”

Trông thấy hai người làm hành động này, Trương Tam Phong trong tâm càng là thêm thương thức.

Phải nói Thường Ngô Xuân làm người nhân nghĩa lại cư xử đúng mực, biết cách khiêm tốn rất dễ dàng để đạt được hảo cảm của người khác.

Nhưng Ngô Chính thì ngược lại tuy không tự cao nhưng cũng chưa bao giờ biết khiêm tốn là cái quái gì, chỉ là hấn trong lòng kính trọng Trương Tam Phong mà thôi, bằng không thì Trương Tam Phong địa vị trên giang hồ dù có cao đến đâu cũng vô phương có thể nghe được hai từ “văn bối” thốt ra từ trong miệng Ngô Chính.

Trương Tam Phong lại vuốt râu ôn hòa mỉm cười, sau đó lại có chút nghiêm túc nói:

“Nhưng là lão đạo hy vọng Vô Kỵ đứa bé này sẽ không bị bức ép gia nhập vào Minh giáo”

Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu tính tình quá quái dị để Trương Tam Phong không thể không cẩn trọng nhắc nhở, trước đó cũng bởi vì cái chết của Trương Thủy Sơn cho nên mới khiến Trương Tam Phong trong lòng ác cảm với Minh giáo tăng lên đáng kể.

Trương Tam Phong rất không hy vọng Trương Vô Kỵ đứa bé sau này sẽ theo chân ngoại tổ phụ của mình mà gia nhập Minh giáo.

Thường Ngô Xuân khẳng khái đáp:

“Trương Chân Nhân yên tâm, văn bối nhất định sẽ Ngu sư thúc ép hấn gia nhập vào Minh giáo”

Thường Ngô Xuân bỗng nhiên lại trầm mặc một lúc, sau đó lại nhìn sang Chu Chỉ Nhược nói tiếp:

“Còn đứa bé này...”

Ngô Chính bỗng nhiên ngắt lời Thường Ngô Xuân nói:

“Nàng đã không còn người thân thích, chi bằng cứ giao cho thê tử của ta chăm sóc trong khoảng thời gian này như thế nào?”

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Mang về một cái khả ái muội muội

Ngô Chính bỗng nhiên ngắt lời Thường Ngô Xuân nói:

“Nàng đã không còn người thân thích, chi bằng cứ giao cho thê tử của ta chăm sóc trong khoảng thời gian này như thế nào?”

Bị kích đã theo quán tính muốn diễn ra, Ngô Chính đương nhiên phải làm phần việc của mình là muốn ngăn cản.

Chu Chỉ Nhược nếu là theo Trương Tam Phong thì thế quái nào cũng gia nhập làm đệ tử của phái Nga Mi, đồng thời cũng là bị Tuyệt Duyệt sư thái đầu độc tư tưởng từ một cái khả ái đoạn trang nữ tử biến thành một cái yêu nữ độc địa rắn rết, cuối cùng lại phải nhận bị thương kết cục.

Ngô Chính tuy không phải là thánh nhân nhưng mà đứng nhìn cũng cực kỳ chướng mắt a.

Thường Ngô Xuân nghe vậy liền an tâm giao phó, nói lời cảm kích:

“Ngô thiếu hiệp nếu đã có hảo tâm, tại hạ tất nhiên là không có ý kiến, đứa bé này là vì ta mà tan nhà nát cửa cô cút một mình, nay được Ngô thiếu hiệp che chở ta trong lòng vô cùng cảm kích”

Thường Ngô Xuân lời nói rất thành thật, cái chết của lão ngư phụ khiến hấn trong tâm vô cùng áy náy đau xót, nay có thể tìm được một chỗ nương tựa cho con gái của lão ngư phụ cũng khiến hấn vui bất phân nào thương tâm.

Hơn nữa Ngô Chính tuy tuổi tác còn rất trẻ nhưng võ công thâm bất khả trắc đến cả Trương Tam Phong cũng phải công nhận gọi hấn một tiếng “thiếu hiệp”.

Lại nói từ biểu hiện trước đó của Ngô Chính tựa hồ Chu Chỉ Nhược bé gái này khiến hấn nhớ đến chuyện cũ nào đó rất thương tâm, như vậy nếu giao phó Chu Chỉ Nhược cho Ngô Chính nhất định sẽ được chăm sóc rất tốt.

Điều này cũng dễ Thường Ngô Xuân trong lòng rất an ủi yên tâm.

Một bên Trương Tam Phong cũng có ý định mang bé gái này về an bài yên ổn giao cho Nga Mi phái chăm sóc nuôi nấng, nhưng là Ngô Chính đã mở lời nhận lấy phần này trách nhiệm cũng dễ Trương Tam Phong gật gù hài lòng.

Chu Chỉ Nhược thì càng là vui vẻ, nàng cảm thấy Ngô Chính rất tốt hơn nữa lúc đầu đôi ba câu trò chuyện cũng dễ nàng cảm thấy rất thân thiết giống như là đang trò chuyện người thân của mình vậy.

Mặc dù Ngô Chính mỗi cử chỉ hành động lời nói thật thật giả giả khó phân biệt nhưng phải nói không cần đến hảo cảm công dụng Ngô Chính vẫn là rất dễ dàng có được tin tưởng từ người khác.

Đây cũng là kết quả nhận được sau khi bị hệ thống đặc thù cường chế nhiệm vụ hành hạ sau bao nhiêu năm tháng!?

Bỏ qua vấn đề này, Ngô Chính lại khách sáo trò chuyện đôi ba câu với Trương Tam Phong sau đó liền mang Chu Chỉ Nhược trở về phòng của mình.

Đông Phương Bạch từ lúc đến khách điểm thì ở mãi trong phòng không xuất hiện, chuyên tâm khôi phục công lực suy kiệt do hệ quả của việc xuyên không đến thế giới khác.

Quý Hoa Bảo Điện của nàng tuy là lợi hại nhưng ưu điểm là thân pháp tốc độ và âm tính quý dị cực kỳ khó đối phó, ngoài ra về phần khôi phục công lực thì cũng không có bao nhiêu ưu thế.

Tuy nhiên trước đó Ngô Chính cũng dạy cho nàng hai môn phụ trợ công pháp trong Cửu Âm Chân Kinh là Liệu Thương Thiên và Dịch Cân Đoán Cốt Thiên để nàng hoàn thiện bù khuyết bộ võ học của mình rất nhiều.

Cho nên việc khôi phục trở về trạng thái đỉnh phong của nàng hẳn là chỉ mất khoảng mười ngày nửa tháng cũng không bao lâu thời gian.

Lúc này Ngô Chính từ bên ngoài không gõ cửa liền xô cánh cửa đi vào.

Đông Phương Bạch trông thấy Ngô Chính mang theo Chu Chỉ Nhược không khỏi dùng ánh mắt hiếu kỳ tò mò nhìn hắn.

Ngô Chính mang theo Chu Chỉ Nhược đi đến bên cạnh Đông Phương Bạch, sau đó mở lời cười nói:

“Ta mang về cho nương tử một cái khả ái đáng yêu muội muội để chơi đùa này, như thế nào? Có thích hay không?”

“Phi...”

Ngô Chính diễn xuất trước mặt Đông Phương Bạch quá lộ liễu không khỏi để nàng che miệng phì cười.

Hắn trước giờ có bao giờ biết ân cần yêu thương gọi nàng một tiếng “thê tử”!? Trừ phi là trước mặt người khác cho nàng chút mặt mũi mới gọi như thế, bằng không thì chính là “ngươi – ta”, thậm chí là còn chưa từng nghe thấy Ngô Chính gọi một tiếng “nàng” cho thật dễ nghe.

Dù sao Đông Phương Bạch cũng không phải nữ nhân yếu đuối yêu kiều cho nên cũng rất không quen Ngô Chính ân cần gọi nàng như thế, hơn nữa mỗi lần hắn như thế hoặc là có ý đồ gì đó hoặc là đang diễn xuất, để nàng lâu ngày cũng trở nên nhạy cảm tránh xa mỗi khi gặp tình huống như vậy.

Ngô Chính không để ý đến Đông Phương Bạch, lại quay sang Chu Chỉ Nhược nói:

“Nàng là Đông Phương Bạch, từ nay chính là tỷ tỷ của ngươi a”

Chu Chỉ Nhược tò mò chớp chớp con mắt quan sát đánh giá Đông Phương Bạch một hồi, rất khả ái cười nói:

“Đông Phương tỷ tỷ, người thật xinh đẹp!”

Bởi vì trước đó Đông Phương Bạch dùng vải lụa che đi khuôn mặt cho nên Chu Chỉ Nhược không biết được dung mạo của nàng, lúc bấy giờ được trông thấy không khỏi hâm mộ buộc miệng khen ngợi.

“Tiểu muội muội cũng rất xinh đẹp”

Trông thấy Chu Chỉ Nhược khả ái cũng khiến Đông Phương Bạch nhớ đến muội muội của mình Nghi Lâm ở thế giới trước đây, liền nhanh chóng đã có cảm giác thân thiết với nhau.

“Hi hi...”

Chu Chỉ Nhược nghe được liền vui vẻ tươi cười.

Một bên Ngô Chính khoe môi giắt giắt kinh ngạc không thôi, hắn là mở rộng tầm mắt biết được trình độ tự luyện của con gái là cỡ nào lợi hại, hơn nữa có cần phải phút chốc liền tỏ ra thân thân thiết thiết như vậy không!?

Nghĩ ngợi một hồi Ngô Chính lại vút đồng tap niệm ra sau đầu, lúc này quay sang Đông Phương Bạch nói:

“Đông Phương, ta đã nhận lời Trương Chân Nhân mang tiểu tử kia đến Hồ Điệp Cốc tìm Hồ Thanh Ngu chữa trị cho hắn, ngươi tạm thời ở lại đây thay ta trông coi chăm sóc cho Chỉ Nhược, sau khi khôi phục công lực như trước lại đến Hồ Điệp Cốc tìm ta”

Nghe được Đông Phương Bạch chau mày nói:

“Ta đi cùng ngươi”

Nàng rất không nguyện ý rời xa Ngô Chính, hơn nữa trong khoảng thời gian này lại có rất nhiều thắc mắc đang muốn tìm cơ hội hỏi thăm hắn tìm lời giải đáp.

“Không được, ta còn không biết thế giới này cao thủ là lợi hại như thế nào, trước khi không đạt được trạng thái đỉnh phong ngươi không nên đi lại bên ngoài nhiều”

Ngô Chính là thành thật nói, Ý Thiên Đồ Long Ký thế giới cấp bậc tất nhiên là phải cao hơn Tiểu Ngạo Giang Hồ rồi, cũng đồng nghĩa với việc cao thủ nơi này càng đông đảo và lợi hại hơn thế giới trước đây rất nhiều.

Bằng không Ngô Chính tin chắc hệ thống ngay từ đầu sẽ đưa hắn đến thế giới này chứ không phải là tiêu tốn mấy năm thời gian để rèn luyện tại Tiểu Ngạo Giang Hồ bên trong.

Đồng Phương Bạch nghe vậy lại càng không yên tâm nhưng là nàng biết Ngô Chính quyết định muốn làm rất khó thay đổi, đành phải chiều ý hần đáp:

“Nghe lời người là được, nhưng mà ta không biết Hồ Điệp Cốc địa điểm như thế nào có thể tìm tới người?”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Khởi hành đến Hồ Điệp Cốc

Đồng Phương Bạch nghe vậy lại càng không yên tâm nhưng là nàng biết Ngô Chính quyết định muốn làm rất khó thay đổi, đành phải chiều ý hần đáp:

“Nghe lời người là được, nhưng mà ta không biết Hồ Điệp Cốc địa điểm như thế nào có thể tìm tới người?”

“Ta để Thường Ngô Xuân để lại bản đồ cho người”

Trước đó Ngô Chính đã lo liệu chu toàn liền nhanh chóng đáp lời, sau đó lại quay sang Chu Chi Nhược căn dặn:

“Chi Nhược, người tạm thời ở lại đây hảo hảo làm bạn cùng tỷ tỷ, nửa tháng sau nàng lại mang người đến gặp ta”

“Chi Nhược nhất định sẽ ngoan ngoãn, ca ca yên tâm!”

Chu Chi Nhược tuy chỉ là một bé gái nhưng từ nhỏ đã lam lũ sống cuộc sống khổ sở cho nên rất hiểu chuyện không muốn gây phiền toái cho Ngô Chính liền gật đầu đồng ý.

Ban giao mọi việc xong xuôi, bởi vì thời gian cấp bách cho nên Ngô Chính nhanh chóng đã đến từ biệt Trương Tam Phong, ý định muốn ngay trong hôm nay liền khởi hành lên đường.

Trương Tam Phong trong lòng lo lắng tha thiết dặn dò Trương Vô Kỵ tự mình bảo trọng, sau đó cũng yên tâm giao phó cho Ngô Chính, Thường Ngô Xuân hai người chăm sóc, còn Trương Tam Phong vẫn có nhiều công chuyện trong môn phái cần tự mình giải quyết cho nên không thể nán lại khách điểm quá lâu đã tự mình bắt một chuyến đò trở về lại Võ Đang sơn.

Lúc bấy giờ bên trong khách điểm chỉ còn hai cái tỷ muội Đồng Phương Bạch, Chu Chi Nhược lẫn nhau chăm sóc làm bạn, về phía Ngô Chính, Thường Ngô Xuân thì mang theo Trương Vô Kỵ đã khởi hành đi về phía bắc hướng đến con đường ngắn nhất đi tới Hồ Điệp Cốc.

-----*_*-----

Ngày hôm sau.

Ngô Chính ba người đã ly khai tòa thành rất xa băng qua một ngọn núi lúc bấy giờ đã đến một khu rừng hoang vắng, lại tiếp tục đi không ngừng nghỉ dự tính sáng hôm sau là có thể đến được Hồ Điệp Cốc địa điểm chỉ định.

Nhưng Trương Vô Kỵ không nghe lời căn dặn của Trương Tam Phong đã đi được nửa ngày đường không chịu ngừng nghỉ khiến độc tính lại tiếp tục phát tác, hơn nữa hần không muốn gây cản trở làm chậm lại Ngô Chính và Thường Ngô Xuân cước bộ cho nên mới cắn răng chịu đựng dày vò mà đi tiếp.

Đúng lúc này bỗng nhiên Trương Vô Kỵ toàn thân phát lạnh tê buốt khiến cả người không còn một chút sức lực vấp ngã xuống mặt đất.

Âm hàn đặc tính trên người hần lan ra xung quanh để Ngô Chính, Lệnh Hồ Xung cũng cảm nhận được cái lạnh tê buốt.

Trông thấy Trương Vô Kỵ bỗng nhiên ngã xuống Ngô Chính không khỏi trong lòng mắng to “ngu ngốc”, nhìn sơ qua liền biết tiểu tử này chịu đựng dày vò suốt hai năm nay đã làm quen dần với việc này, vì không muốn phiền phức đến người khác cho nên mới che giấu chịu đựng một mình không nói lời nào, đồng thời càng khiến tình trạng độc tính phát tác nặng hơn.

“Tiểu huynh đệ, người không sao chứ!?”

Thường Ngô Xuân giật mình nhanh chóng đỡ lấy Trương Vô Kỵ trong tay, hoảng hốt hỏi thăm.

“Hai người yên tâm, đệ không sao, đệ có thể đi tiếp...”

Trương Vô Kỵ nghị lực phi thường chịu đựng âm hàn dày xé vẫn không một lời kêu ca mở miệng an ủi Thường Ngô Xuân và Ngô Chính.

“Ngô thiếu hiệp, mau nghĩ cách cứu lấy hân...”

Thường Ngô Xuân trông thấy tình trạng của Trương Vô Kỵ càng lúc càng trở nên nguy cấp để hân càng gấp gấp hỏi thúc Ngô Chính nghĩ biện pháp.

Dù sao hân đã khẳng khái nhận lời giao phó của Trương Tam Phong thì tuyệt đối không thể để Trương Vô Kỵ trên đường xảy ra chuyện gì bất trắc.

Thường Ngô Xuân vốn là người hội đủ ba yếu tố nhân tín nghĩa chỉ thiếu mỗi trí tuệ nữa là hoàn thiện, nhưng là thế gian chẳng có thứ gì là hoàn hảo cả cho nên cũng bởi vì thiếu một chữ “trí” khiến hân trong các tình huống cần tinh táo thì lại quá thiếu tinh táo.

Hơn nữa bởi vì trọng “nhân tín nghĩa” cho nên sau khi không thể bảo vệ chủ công của mình, còn vô tình gây ra cái chết của lão ngư phụ dẫn đến nội tâm của hân bị tổn thương trầm trọng.

Lúc bấy giờ trông thấy Trương Vô Kỵ như thế này càng là khơi dậy vết thương trong lòng của Thường Ngô Xuân khiến hân cực kỳ phần hận bản thân mình vô năng không làm được tích sự gì.

“Không cần gấp gáp, để ta xem như thế nào!”

Ngô Chính tuy ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm thực chất là đang chửi xối xả “hai tên ngu ngốc” này đúng là không được chút tích sự gì.

Đồng thời cũng để Ngô Chính cảm khái chỉ vì hân có đôi chút tác động liền đã biến chuyển chính kịch đến không thể lường trước được.

Nguyên bản bên trong nguyên tác Trương Vô Kỵ đáng ra không gặp phải tình huống này mới đúng, hơn nữa hân phải là phát tác độc tính từ lúc Trương Tam Phong cứu lấy Thường Ngô Xuân không phải là đến tận bây giờ mới “hành hạ” Ngô Chính.

Trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, Ngô Chính đưa tay đỡ lấy Trương Vô Kỵ đồng thời dùng nội lực thăm dò bên trong cơ thể của hân.

Tức khắc Ngô Chính liền phát hiện nội lực thâm hậu trước đó của Trương Tam Phong đưa vào cơ thể Trương Vô Kỵ để áp chế âm hàn độc tính lúc bấy giờ đã bị ăn mòn đến mức chỉ lại vài tia mỏng manh.

“Mau canh chừng xung quanh cho ta”

Tình huống đã rất nguy cấp, Ngô Chính bực bội ra lệnh cho Thường Ngô Xuân canh chừng.

Sau đó đặt Trương Vô Kỵ ở tư thế ngồi khoanh chân, Ngô Chính từ phía sau hân hai tay đặt trên lưng lại dùng công lực của mình đưa vào cơ thể Trương Vô Kỵ nhằm áp chế độc tính phát tác, cách làm tương tự Trương Tam Phong.

Tuy nhiên để Ngô Chính bất ngờ là âm hàn độc tính bên trong cơ thể Trương Vô Kỵ quá lợi hại để Ngô Chính không những không thể áp chế độc tính ngược lại còn bị phản phệ khiến chính mình cũng chịu nội thương, khỏe mỗi lần có một tia huyết lưu chảy xuống.

Đây chính là nói Huyền Minh nhị lão tu vi còn lợi hại hơn cả Ngô Chính hay sao!?

Bằng không cho dù Ngô Chính lúc bấy giờ công lực trầm trọng suy kiệt nhưng là đặc tính của Cửu Dương Chân Kinh nội lực sung mãn cương nhu điều hòa không phải là nói ngoa, lấy chút ít công lực của Ngô Chính bây giờ đáng ra đã đủ để áp chế độc tính của Huyền Minh Thần Chưởng mới đúng!?

“Ngô thiếu hiệp...”

Trông thấy Ngô Chính bị phản phệ để Thường Ngô Xuân trong tâm càng thấp thòm lo âu, hân là biết Ngô Chính bây giờ công lực đang trong tình trạng suy kiệt giảm sút lại cố gắng áp chế độc tính của Huyền Minh Thần Chưởng hoàn toàn chính là liều lĩnh coi thường tính mạng a.

Ngược lại Ngô Chính tâm tư chưa bao giờ để những tình tiết máu chó như thế này ảnh hưởng đến tính mạng của hân, không nghi ngờ chỉ cần có một tia nguy hiểm có thể lấy đi mạng sống của mình Ngô Chính liền sẽ dứt khoát bỏ mặc Trương Vô Kỵ.

Tuy nhiên hiện tại Trương Vô Kỵ là có thể cứu mà Ngô Chính tính mệnh cũng có thể giữ lại nhưng là sau đó thì không biết được chuyện gì sẽ xảy ra, phân vân một khắc Ngô Chính lại quyết định cứu lấy Trương Vô Kỵ sau đó chỉ cần bất trắc xảy ra liền một mình một thân tẩu thoát là được.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đột phá tu vi

Tuy nhiên hiện tại Trương Vô Kỵ là có thể cứu mà Ngô Chính tính mệnh cũng có thể giữ lại nhưng là sau đó thì không biết được chuyện gì sẽ xảy ra, phân vân một khắc Ngô Chính lại quyết định cứu lấy Trương Vô Kỵ sau đó chỉ cần xảy ra bất trắc liền một mình một thân tẩu thoát là được.

Quyết định xong liền làm, Ngô Chính vốn dĩ chỉ còn lại bốn thành công lực lúc này lại vận dụng đưa ba thành công lực quý báu của mình vào cơ thể Trương Vô Kỵ.

Phút chốc âm hàn độc tính trong cơ thể Trương Vô Kỵ tựa hồ như có linh trí gặp phải Cửu Dương Chân Kinh nội lực lại co rút thu mình để Ngô Chính dễ dàng liền có thể áp chế toàn bộ độc tính, thậm chí tác dụng còn mạnh mẽ gấp mấy lần hơn cả Trương Tam Phong trước đó từng thử cùng cách làm.

Độc tính sau khi bị áp chế mạnh mẽ, Trương Vô Kỵ lần đầu tiên sau hai năm cảm thấy cơ thể không còn bị lạnh lẽo tinh thần hẳn cũng thư thái hơn rất nhiều.

Trương Vô Kỵ mừng rỡ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng hẳn Ngô Chính thần sắc trở nên nhợt nhạt xanh xao, đáng vẻ lại có phần hư thoát vô lực để Trương Vô Kỵ không khỏi hoảng hốt hô lên:

“Ngô đại ca, người không sao chứ!? Không nên xảy ra chuyện gì a ”

Ngô Chính chậm rãi thu tay dùng chút nội lực ít ỏi còn lại của mình điều hòa khí tức hư thoát, sau đó từ tốn nói:

“Ta không sao, độc tính trong người của người có thể tạm cự được thêm mười ngày nửa tháng, hiện tại nên tìm một nơi tạm thời dừng chân tránh xảy ra tình huống bất trắc, ta bây giờ không thể động thủ được ”

Lấy Ngô Chính một thành công lực bây giờ đúng là không thể động thủ nhưng nếu Hoành Không Na Di để tẩu thoát thì vẫn rất nhanh, chỉ là không thể cứ thế bỏ mặc Trương Vô Kỵ hai người này được.

Tuy nhiên hẳn lại biết sau khi đến Hồ Điệp Cốc thế quái nào cũng sẽ bị Hồ Thanh Ngưu làm khó một phen sống dở chết dở, nhưng là Ngô Chính có thể chấp nhận “ăn hành hội đồng ” cùng Trương Vô Kỵ hai người sao!?

Câu trả lời tất nhiên là không!

Hơn nữa Trương Vô Kỵ thời gian còn lại được kéo giãn ra rất nhiều, Ngô Chính là muốn tranh thủ khoảng thời gian quý báu này để khôi phục công lực của mình.

Nghe được Ngô Chính lời nói, Thường Ngô Xuân liền đồng ý nói:

“Gần đây có một tiểu thôn, chúng ta có thể đến đó tìm một quán trọ dừng chân vài hôm ”

Trương Vô Kỵ cũng gật đầu không có ý kiến, đồng thời đi đến bên cạnh dìu dắt Ngô Chính đứng dậy.

Phải nói hành động lần này của Ngô Chính sâu sắc đạt được hảo cảm của Trương Vô Kỵ, tuy hảo cảm của Trương Vô Kỵ có chút vô dụng nhưng mà ai biết được tương lai có việc gì cần phải dùng đến!?

Đối với Ngô Chính mà nói tốt nhất là ai ai cũng phải có hảo cảm thật tốt với hắn, để hắn sau này được đội lốt thánh nhân đến đâu cũng có người còng lưng ra giúp đỡ mình, như vậy thì bớt đi cho hắn được rất nhiều chuyện phiền phức không đáng có.

Quyết định xong Ngô Chính ba người liền đồng hành tiếp tục lên đường, không bao lâu sau đã đến được tiểu thôn bên trong.

Tiểu thôn nơi này người qua lại cũng không quá tấp nập, hầu hết đều là thôn dân chỉ thỉnh thoảng là bắt gặp được vài nhân sĩ giang hồ ngang qua tìm nơi dừng chân qua đêm cho nên cũng đỡ phải lo lắng gặp phải phiền toái bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống.

Lại qua loa tìm đến một quán trọ trong thôn, Ngô Chính thuê lấy một gian phòng ba người tương đối rộng rãi đồng thời ra ngoài mua thêm một ít lương thực để khô dự trữ dùng đỡ cho qua ngày, trong lúc đó Ngô Chính hầu hết thời gian đều là tập trung điều hòa khôi phục công lực của mình.

Cứ thế chớp mắt liền đã trôi qua sáu ngày, hôm nay chính là ngày thứ bảy.

Bên trong gian phòng ngồi cạnh chiếc bàn, Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ đang dùng bữa trưa nhưng không dám làm phiền đến Ngô Chính.

Thường lệ Ngô Chính sẽ dùng luyện công mà đến dùng bữa, nhưng từ đêm hôm qua cho đến tận bây giờ Ngô Chính vẫn cứ khoanh chân giữ nguyên tư thế bất động, mãi miết không để ý đến thời gian.

Đúng lúc này bỗng nhiên Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ cảm giác được không khí tựa hồ nặng hơn mấy trăm cân, một loại áp lực vô hình đè nặng tinh thần của hai người khiến cả hai thần sắc kinh hãi đồng thời cũng có phần kinh hãi.

Nhìn lại về phía vị trí Ngô Chính đang ngồi trên chiếc giường, chung quanh không gian gần đó tựa như bị biến thành dòng nước mỏng lung dập dờn chuyển động.

Lúc bấy giờ, Ngô Chính toàn thân khí thế bộc phát ra bên ngoài cường đại đến mức bên ngoài đường xá mọi người những người tình cờ ngang qua đó đều phải dừng chân, tinh thần trở nên sợ hãi hoảng loạn không thể tiếp tục di chuyển.

Nhưng áp lực vô hình này chỉ duy trì trong một tích tắc, ngay lập tức liền đã không còn cảm nhận được cỗ khí thế này là từ đâu mà phát ra.

Trên chiếc giường, Ngô Chính chậm rãi thở dài một ngụm trọc khí thu lại toàn thân khí tức trông giống như một tên thiếu niên bình thường không có lấy một chút võ công.

Chỉ thấy sắc mặt của hắn đã trở nên hồng hào tươi tắn không còn có dấu hiệu suy nhược như cách đây mấy ngày trước, đồng thời tinh thần cũng trở nên thư thái hơn rất nhiều.

“Tuyệt đỉnh sơ kỳ! Không ngờ lần này cứu tiểu tử Trương Vô Kỵ kia một mạng lại để cho ta đột phá, lão thiên thật đúng là có mắt mà!”

Ngô Chính trong lòng mười phần đắc ý cười to, xuyên suốt bảy ngày bảy đêm chăm chỉ luyện công không những giúp hắn khôi phục toàn bộ công lực đồng thời còn đột phá tu vi đạt đến tuyệt đỉnh sơ kỳ cấp bậc.

Bởi vì trước nay Ngô Chính chưa từng tiêu hao nội lực đến tận mức độ này cho nên không một chút hay biết tăng cường tu vi còn có thể dùng cách này để đẩy nhanh tiến độ.

Phải biết nội công khác với ngoại công ở chỗ chính là cần phải hấp thu thiên địa linh khí từ bên ngoài luyện hóa trở thành lực lượng nội tại của mình bên trong cơ thể.

Mỗi khi nội lực toàn bộ cạn kiệt tiêu hao sau đó khôi phục trở lại cũng là một quá trình phá xong rồi lại xây, đồng thời trong lúc đó căn cơ một lần nữa lại được vững chắc đánh bóng trở nên vô cùng kiên cố, mà căn cơ kiên cố lại chính là cơ sở tốt nhất để bức phá cảnh giới tăng cường tu vi.

Lại nói Ngô Chính ưu thế lớn nhất chính là không cần phải quan tâm đến lĩnh ngộ võ học như thế nào, trước đó thông qua hệ thống Ngô Chính đã lĩnh ngộ Cửu Dương Chân Kinh đến tầng thứ chín, chỉ cần lực lượng tích lũy đủ liền có thể tăng lên cấp bậc tu vi của mình.

Nhưng Ngô Chính bởi vì trước nay tu vi tăng cường quá chóng mặt dẫn đến căn cơ thiếu ổn định không thể chống đỡ cảnh giới cao hơn, cho nên nếu muốn đạt đến tuyệt đỉnh cấp bậc chỉ ít phải cần một năm thời gian mới có thể đạt được.

Lần này Ngô Chính lại có một quyết định đúng đắn đó chính là tiêu hao thêm ba thành công lực để giữ lại mạng sống của Trương Vô Kỵ vô tình đã khiến thân thể của hắn đạt đến tình trạng suy nhược tới mức báo động thấp nhất có thể.

Nhưng đồng thời đây cũng là trạng thái tốt nhất để khôi phục công lực một lần nữa bắt đầu lại từ đầu đánh bóng vững chắc căn cơ của chính mình.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chữa trị cho Trương Vô Kỵ

Nhưng đồng thời đây cũng là trạng thái tốt nhất để khôi phục công lực một lần nữa bắt đầu lại từ đầu đánh bóng vững chắc căn cơ của chính mình.

Cũng nhờ vậy Ngô Chính mới có thể ổn thỏa không gặp một chút vấn đề nhân cơ hội bức phá đến tuyệt đỉnh sơ kỳ tu vi.

Lúc bấy giờ Ngô Chính cố gắng bình phục tâm tình lợi dụng ý niệm lại kiểm tra mở ra thông tin nhân vật giao diện.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 15

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh sơ kỳ.

Danh hào: không.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 5), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: - 4 6 0 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 0 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Trước mắt Ngô Chính hiện lên bảng hình chiếu thông tin cá nhân của hắn, ngoại trừ tu vi thay đổi còn lại hầu hết vẫn là như vậy chẳng có gì đổi mới.

Công pháp và võ kỹ hiện tại đã được tối ưu trong tầm khả năng vô phương lại có thể cải thiện tăng lên, mà việc cấp bách hoặc cũng có thể xem như là một loại đặc thù nhiệm vụ chính là giải quyết “nợ nần” chông chát điểm sát lục lúc bấy giờ.

Muốn giải quyết âm điểm sát lục thì cách thức đơn giản nhất chính là... giết người, bởi vậy Ngô Chính lại đang có ý định muốn đi gây thù chuốc oán đây khắp nơi.

“Có phải là Ngô đại ca đã khôi phục lại công lực của mình hay không? Vừa rồi đúng là dọa ta sợ chết khiếp a”

Trương Vô Kỵ trông thấy Ngô Chính thần sắc đã trở nên hồng hào không còn hờn nhọc liền mừng rỡ chạy đến bên cạnh hỏi thăm.

“Chúc mừng Ngô thiếu hiệp trở lại trạng thái đỉnh phong”

Thường Ngô Xuân cũng đến chúc mừng Ngô Chính, nhưng là cử chỉ của hắn càng là cẩn trọng hữu lễ hơn rất nhiều.

Vừa rồi Ngô Chính đột phá tu vi trong một khoảnh khắc toàn lực bộc phát khí thế khiến Thường Ngô Xuân trong lòng cực kỳ kinh hãi, càng là cảm khái một cái kỳ tài võ học bậc này còn có thể lại xuất hiện trên thế gian.

Ngô Chính thì không có vẻ gì là vui mừng, vẫn rất bình thản gật đầu sau đó lại nói:

“Vô Kỵ, ta đã có thể chữa trị nội thương cho người!”

“Ngô đại ca vẫn là dùng bữa trước a, chữa trị cho đệ có thể để sau hắn làm”

Trương Vô Kỵ lắc đầu chân thành nói, những ngày này hắn sống thật sự rất thoải mái không có bị hàn độc dày vò, mà có thể được như vậy là nhờ Ngô Chính không ngại tổn thương chính mình để giúp hắn áp chế độc tính phát tác, cho nên hắn trong lòng vô cùng cảm kích đối với Ngô Chính, đồng thời càng xem Ngô Chính như là người thân của mình.

Ngô Chính nghe vậy ôn hòa mỉm cười, vỗ vai hắn nói:

“Ta hiện tại trạng thái rất tốt không cần phải dùng bữa, trước hết chữa trị cho người rồi lại nói”

Dứt lời Ngô Chính trên tay thành thạo vận dụng nhu lực bắt lấy Trương Vô Kỵ khống chế hắn ngồi vào tư thế khoanh chân trên giường.

Đồng thời Ngô Chính lại vận công đưa nội lực của mình vào cơ thể Trương Vô Kỵ, nhưng lần này không phải áp chế mà là hoàn toàn trừ bỏ.

Cửu Dương Chân Kinh đặc tính chính là sung mãn điều hòa cương nhu tương hỗ, ngay khi đi vào cơ thể của Trương Vô Kỵ liền hòa lẫn với âm hàn độc tính phút chốc âm dương dung hợp lẫn nhau, hàn độc từng chút từng chút một bị triệt tiêu loại bỏ.

Một hồi thật lâu, Ngô Chính chậm rãi thu tay thở dài một hơi điều hòa chính mình khí tức có chút tán loạn.

Đồng thời điểm Trương Vô Kỵ hai mắt mở ra không giấu được vẻ kinh hi, có thể thấy được từ thần sắc của hắn đã trở lại như trước kia hồng hào da dẻ, khí tức cũng đã trở nên ổn định không còn suy nhược yếu ớt như trước kia.

“Đa tạ đại ca ân cứu mạng, Vô Kỵ suốt đời suốt kiếp cũng không quên!”

Trương Vô Kỵ không vội vui mừng liền xoay người lại hai chân quỳ xuống chấp tay cúi đầu, chân thành bày tỏ lòng cảm kích khôn nguôi của mình.

“ Mau đứng dậy, ta chỉ là nhận lời ủy thác Trương Chân Nhân mà thôi, không cần phải như vậy ”

Ngô Chính ôn hòa từ tốn nói, sau đó lại dùng nhu lực đỡ Trương Vô Kỵ ngồi dậy.

“ Ha ha... thật tốt, thật tốt quá rồi! ”

Thường Ngô Xuân bỗng nhiên cười to nói, hẳn là thật tâm vui mừng trông thấy Trương Vô Kỵ có thể giữ lại tính mạng của mình mà không bị đoán mệnh, đồng thời nội tâm của hắn cũng là rất an ủi.

“ Trên người người Triệt Tâm Chương vẫn chưa giải quyết, nhân tiện ta cũng muốn đến Hồ Điệp Cốc dạo chơi, ta và Vô Kỵ cùng đi với ngươi, như thế nào? ”

Ngô Chính đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Hồ Điệp Cốc, hẳn là đang rất ngứa tay ngứa chân a, hơn nữa còn có hẹn với Đông Phương Bạch ở đó.

“ Ta tất nhiên là không thể chối từ, có Ngô thiếu hiệp đồng hành ta cầu còn không được a ”

Thường Ngô Xuân rất sáng khoái không có ý kiến.

Có Ngô Chính đi theo bên cạnh chẳng khác nào là mang theo bên mình một lá bùa hộ mệnh, Thường Ngô Xuân trí tuệ dù có thiếu năng đến đâu cũng có thể hiểu được điều đó.

Một bên Trương Vô Kỵ làm người tuổi nhỏ nghe lời tất nhiên là càng không thể phản đối, nhất là khi Ngô Chính có ân cứu mạng hơn nữa còn đối xử với hắn rất tốt.

-----*_*-----

Ngày hôm sau.

Ngô Chính đồng hành cùng Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ nhanh chóng đã tới phía trước Hồ Điệp Cốc.

Nơi này là một thung lũng xinh đẹp hai bên cây cối um tùm, còn có rất nhiều bướm sinh sống bay lượn đồng thời cũng là nơi ẩn thân của một vị thần y họ Hồ, cho nên được gọi là Hồ Điệp Cốc.

Ngô Chính sau khi khôi phục công lực tăng lên tu vi đã có thể thoải mái thi triển khinh công mang theo Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ nhanh chóng đến được nơi đây.

“ Ngô đại ca thật lợi hại, tốc độ thật nhanh a ”

Trương Vô Kỵ chân vừa chạm đất có phần choáng váng chóng mặt nhưng lại tỏ ra rất thích thú hô lên.

“ Ngô thiếu hiệp khinh công quả nhiên tuyệt luân khó ai sánh bằng, không khỏi để tại hạ lau mắt mà nhìn! ”

Thường Ngô Xuân cũng là cảm khái khôn nguôi, lần này là hắn được mở rộng tầm mắt kiến thức như thế nào mới gọi là tuyệt luân khinh công.

Ngô Chính lắc đầu cười trừ, sau đó lại nói:

“ Chúng ta mau đi thôi, ta đang rất nóng lòng muốn biết Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu tính cách quái dị là như thế nào đây ”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Uy hiếp Hồ Thanh Ngu!?

Ngô Chính, Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ ba người cước bộ dần chậm lại không còn vội vã như trước đó.

Băng qua lối mòn con đường, Thường Ngô Xuân am hiểu địa hình nơi đây liền làm người dẫn đầu đi trước.

Nhanh chóng ba người đã đến phía trước một bia đá lớn có khắc dòng chữ “Hồ Điệp Cốc” đặt cạnh bên lề đường đã bị cỏ dại um tùm bao phủ đi, nếu không chú ý quan sát thì rất khó phát hiện được bia đá vị trí đặt ở đó.

Lại nhìn về phía đối diện một ngôi nhà tranh giản dị đơn sơ đặt giữa một vùng đất trống, hai bên và hậu phương ngôi nhà đều là vườn thuốc với đủ loại được thảo quý hiếm rất khó tìm được ở nơi nào khác.

Trên bậc thềm phía trước ngôi nhà còn có một tên được đồng đang cặm cụi nghiền nát được thảo bên trong chiếc cối nhỏ, lúc bấy giờ phát hiện có người đến đây liền nhanh tay dừng lại công việc hướng về phía ba người hỏi thăm:

“Ba người các người đến đây để trị thương? Có phải là người của Minh giáo?”

Thường Ngộ Xuân đứng ra phía trước nói:

“Tại hạ đúng là người của Minh giáo mang trong người thương thế, muốn tìm gặp Hồ sư thúc”

“Các người chờ một chút!”

Được đồng thiếu niên nói xong liền nhanh chân đi vào trong nhà báo tin, chốc lát lại chạy ra ngoài hô lên:

“Các người có thể đi vào”

Được sự cho phép Ngô Chính ba người không chần chừ cước bộ tiến vào bên trong căn nhà.

Đi vào bên trong Ngô Chính phát hiện nơi này tương đối rộng rãi, không gian chung quanh được bài trí rất ngăn nắp, ngoại trừ các tủ đựng thuốc tủa ra được hương thơm ngát còn có rất nhiều tranh vẽ sơn dầu thủ pháp tinh xảo treo trên các vách gỗ, để Ngô Chính vừa mới đặt chân vào gian nhà liền có cảm giác thư thái dễ chịu trong người, là một nơi rất thích hợp để tận hưởng thú vui tao nhã không liên hệ đến ngoại giới.

Lúc này từ phía sau hậu phòng một tên trung niên mặt mũi có phần thanh tú cước bộ chậm rãi đi đến khách phòng, người này mỗi cử chỉ động tác đều rất có phong thái của một đạo gia Lão Trang, trên người lục y còn lưu lại được hương nồng nặc đặc trưng để người khác rất dễ dàng nhận biết được thân phận của hắn.

Người này không ai khác chính là Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu!

Hồ Thanh Ngu không chú ý đến Ngô Chính ba người, lặng lẽ đi đến chủ tọa khách phòng ngồi xuống nhâm nhi tách trà vừa được pha chế, một hồi lâu mới hướng ánh mắt sang Thường Ngộ Xuân nói:

“Hai tên kia đi bên cạnh người là?”

Thường Ngộ Xuân chấp tay đáp lời:

“Hồ sư thúc, tiểu đệ trên đường hộ chủ bất thành may mắn được vị thiếu hiệp này cứu giúp mới có thể đến được nơi đây, vị kia tiểu huynh đệ chính là đồ tôn của Trương Chân Nhân, hai người bọn họ chỉ là muốn được kiến thức Hồ sư thúc y thuật cao minh thần thông quảng đại cho nên mới theo tiểu đệ đến nơi đây”

Trương Vô Kỵ nghe xong liền đứng ra chấp tay làm lễ nói:

“Văn bối Trương Vô Kỵ ra mắt Hồ tiên bối!”

Ngô Chính đứng cạnh một bên thì vẫn thản nhiên không nói một lời, lúc này bỗng nhiên lại có động tác di động cước bộ, nhàn nhai đi đến chiếc ghế chủ tọa bên cạnh Hồ Thanh Ngu an ổn ngồi xuống, đồng thời một tay tự ý nâng lên tách trà nhâm nhi thưởng thức, hoàn toàn không đặt chủ nhà vào trong mắt.

Trông thấy Ngô Chính hành động vô lễ như vậy, Thường Ngộ Xuân và Trương Vô Kỵ đồng thời há hốc mồm trừng lên hai mắt hoàn toàn không biết phải mở miệng như thế nào trong tình cảnh bất ngờ này.

Hồ Thanh Ngu càng là hai tai đỏ ửng tức giận, một tay đập bàn sau đó quát lên:

“Thường Ngộ Xuân, đuổi khách!”

Thường Ngộ Xuân sững sờ đáp lời:

“Hồ sư thúc, Ngô thiếu hiệp tính cách có chút lỗ mãng mong rằng...”

“Không muốn lại có thêm một kẻ địch thì tốt nhất nên an phận một chút”

Ngô Chính bỗng nhiên chen lời hướng về phía Hồ Thanh Ngu cảnh cáo, sau đó lại bình thản nói tiếp:

“Tin rằng nếu người hoặc là Độc Tiên Vương Nạn Cô một trong hai chết đi, người còn lại hẳn là cũng không muốn sống nữa!”

“Ngươi...”

Hồ Thanh Ngu hoảng hốt bật dậy chỉ tay về phía Ngô Chính nghiêng răng nghiêng lợi nói không ra lời.

Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ nghe được cũng trở nên kinh nghi không hiểu được lời nói bên trong là có ý gì.

Còn nữa, Độc Tiên Vương Nạn Cô là ai!? Có liên quan gì đến Hồ Thanh Ngu sao?

Nhưng khoan... Hồ Thanh Ngu là Y Tiên, Vương Nạn Cô là... Độc Tiên!? Lẽ nào bên trong là có ân tình gì sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ liền minh bạch Ngô Chính trong lời nói “kẻ địch” nhất định là có thâm ý gì đó mới khiến Hồ Thanh Ngu phản ứng hoảng hốt như vậy.

“Ngươi làm sao biết được!?”

Hồ Thanh Ngu cố gắng lấy lại tỉnh táo, sắc mặt âm trầm truy vấn Ngô Chính.

“Chuyện trên đời này khiến ta không hay biết vẫn là rất ít, ngươi cũng không nên nghi ngờ lời nói của ta, một cái Kim Hoa Bà Bà ta còn không để trong mắt, huống hồ là hai người các ngươi”

Ngô Chính trên tay tách trà đưa lên miệng nhấp môi nhâm nhi không một chút nhòm ngó để ý đến Hồ Thanh Ngu tức giận tư thái, trong giọng nói vẫn là rất thân nhiên đáp lời.

Kim Hoa Bà Bà!? Lại thêm một cái tên khác được nhắc đến trong lời nói của Ngô Chính khiến Thường Ngô Xuân và Trương Vô Kỵ đầu óc trở nên rối tung rối mù không thể minh bạch trước mắt bọn hắn là đang xảy ra chuyện gì.

Ngô Chính đây là muốn uy hiếp Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu sao!? Ngô Chính thật sự đủ can đảm để làm như vậy?

Phải biết trên giang hồ trước nay không một ai dám động chạm hoặc đe dọa đến Hồ Thanh Ngu, lý do rất đơn giản là vì đám người trong giang hồ thân bất do kỷ không ai biết được một lúc nào đó đến phiên mình bị trọng thương nguy cơ đến tính mệnh không thể chữa khỏi cơ chứ? Đến khi đó không nghi ngờ Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu chính là hy vọng cuối cùng của bọn hắn.

Cho dù Hồ Thanh Ngu từng lập ra lời thề sẽ không ra tay cứu giúp bất cứ ai không thuộc về người của Minh giáo nhưng đám người trên giang hồ kia bị bức đến đường cùng lúc đó dần thân gia nhập Minh giáo không phải liền được hay sao?

Tuy là Minh giáo không phải là ai cũng có thể gia nhập làm giáo đồ được, nhưng đây chính là một tia hy vọng sống sót cuối cùng của bọn hắn cho nên tuyệt đối phải tận dụng đủ mọi biện pháp, thậm chí là đối đầu với danh môn chính phái cũng có thể chấp nhận được.

Hơn nữa Hồ Thanh Ngu địa vị trong Minh giáo rất đặc thù lợi hại, bất cứ ai dám động chạm đến Hồ Thanh Ngu liền phải chuẩn bị tâm thái bị Minh giáo giáo đồ khắp nơi ráo riết truy sát.

Lần này Ngô Chính hành động cực kỳ lỗ mãng, đây là nói hắn muốn cùng Minh giáo là địch hay sao?

Cho dù Ngô Chính võ công cao cường đến đâu nhưng nếu so sánh với lực lượng cao tăng của Minh giáo cũng không thể vượt trội hơn bao nhiêu, chưa kể Minh giáo nhân tài cao thủ nhiều như mây, không nghi ngờ Ngô Chính hành vi lúc này thật sự quá mức không khôn ngoan.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Dọa người

Cho dù Ngô Chính võ công cao cường đến đâu nhưng nếu so sánh với lực lượng cao tăng của Minh giáo cũng không thể vượt trội hơn bao nhiêu, chưa kể Minh giáo nhân tài cao thủ nhiều như mây, không nghi ngờ Ngô Chính hành vi lúc này thật sự quá mức không khôn ngoan.

Thường Ngô Xuân trong tâm cực kỳ bất an lo lắng, hắn thân là người của Minh giáo đáng ra phải đứng về phía giáo phái của mình mới đúng nhưng Ngô Chính lại là ân nhân từng cứu lấy tính mạng của hắn, khiến Thường Ngô Xuân không biết phải đứng ra khuyên nhủ như thế nào.

“Ngươi... ngươi...”

Hồ Thanh Ngu lúc này vừa phần nộ vừa kinh hãi lắp bắp trong miệng không nói nên lời.

Thiếu niên trước mắt này thâm bất khả trắc đến Hồ Thanh Ngu còn không thể nhìn thấu được sâu cạn bên trong, hơn nữa mỗi lời nói của hắn đều là nhắc đến những bí mật mà trên đời này tuyệt đối không có mấy người được biết.

Thử hỏi Hồ Thanh Ngu làm sao mà không kinh hãi, hắn thật sự là muốn giết chết Ngô Chính nhưng là biết lượng sức mình không ngu ngốc lỗ mãng hành động.

“Trước hết ngươi vẫn nên cứu lấy Thường Ngô Xuân đi, tuy nhiên nếu ngươi giận cá chém thớt cố ý làm giảm tuổi thọ của hắn thì... nên biết ta không có cái loại kiêng kỵ đủ thứ giống như Kim Hoa Bà Bà đâu”

Ngô Chính lúc này mới chịu hướng ánh mắt nhìn qua Hồ Thanh Ngu, trong giọng nói càng là trở nên âm trầm băng lãnh không một che giấu sát ý của mình.

Ngô Chính là biết Hồ Thanh Ngu mặc dù không phải là kẻ xấu xa hèn mọn gì ngược lại còn là người trọng tình sâu nặng, nhưng tính cách của hắn quá mức lập dị không thể lường trước.

Nếu không muốn bị Hồ Thanh Ngu treo lên trên đầu trên cổ mà ngồi thì Ngô Chính tốt nhất phải đánh một đòn tâm lý thật nặng nhằm đe dọa uy hiếp tránh để hắn lấy tư thái bề trên mà tự tung tự tác làm càn trước mặt của mình.

Lúc bấy giờ Hồ Thanh Ngu cảm nhận được nồng đậm sát khí toát ra từ phía Ngô Chính không khỏi để hắn trong tâm thập phần sợ hãi kinh hoàng.

Bực này sát khí lại có thể nào xuất hiện trên người một tên thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi như thế này!? Hắn tuổi thơ phải trải qua bao nhiêu giết chóc mới có thể cấu thành loại này tính khí?

Hồ Thanh Ngu không nghi ngờ hiện tại chỉ cần một lời không hợp Ngô Chính liền sẽ động thủ giết chết hắn, mà Ngô Chính có đủ bản lĩnh để giết chết hắn hay không thì càng không phải nghi ngờ.

Cứ nhìn và cảm nhận nồng đậm sát khí trên người của Ngô Chính liền có thể biết!

Trương Vô Kỵ lo lắng Ngô Chính vì nóng nảy mà giết chết Hồ Thanh Ngu khiến Thường Ngô Xuân không thể trị khỏi thương thế trên người, lúc này liền sốt sắng chạy đến bên cạnh Ngô Chính khuyên can hô lên:

“Ngô đại ca, Hồ tiền bối dù sao cũng là sư thúc của Thường đại ca, người không nên lỗ mãng vọng động a”

“Nề mặt ngươi có một cái diệt nhi tốt ta liền không làm khó ngươi”

Ngô Chính rất biết cách diễn xuất phối hợp với Trương Vô Kỵ hảo hảo chứa lại một cái bậc thang để Hồ Thanh Ngu tự mình biết điều mà xuống nước.

Hồ Thanh Ngu nghe được lời nói liền thở phào nhẹ nhõm buông lỏng tâm tình, phải biết Ngô Chính mỗi lời nói ra tựa như là đi guốc trong bụng khiến Hồ Thanh Ngu không thể không hạ mình biết điều mà nhượng nhịn.

Chỉ ít Hồ Thanh Ngu vẫn còn một cái “diệt nhi” có thể cầm giữ Ngô Chính không để hắn làm ra chuyện gì bất lợi cho đôi bên, cho nên Hồ Thanh Ngu chỉ có thể an phận đi đến chữa trị cho Thường Ngô Xuân, càng không thể “giận cá chém thớt” như trong lời nói của Ngô Chính.

Thường Ngô Xuân trong tâm cũng rất vui mừng, Ngô Chính trong lời nói chính là nhận đồng Thường Ngô Xuân làm một cái bằng hữu của mình.

Lại nói Thường Ngô Xuân trong lòng cũng rất khâm phục Ngô Chính mặc dù hắn tính cách có phần khó gần nhưng lại là một tên hảo hán có tấm lòng nhân nghĩa không phải loại người ác tâm thấy chết không cứu.

Hơn nữa gặp được một tên thiếu niên võ học kỳ tài thi ai mà không muốn giao du kết bạn cơ chứ?

“Đưa tay ra đây!”

Hồ Thanh Ngu lúc này đi tới tiếp cận đối diện Thường Ngô Xuân, giọng nói rất bất mãn hẳn học ra lệnh.

“Vâng!”

Thường Ngô Xuân biết sư thúc của mình tính khí đang không tốt cho nên rất ngoan ngoãn làm theo giờ lên cánh tay của mình.

Không chần chừ, Hồ Thanh Ngu dùng hai tay bắt mạch chuẩn đoán, sau đó trong miệng nhỏ giọng nói:

“Ngươi là bị Triệt Tâm Chưởng của phiên tăng đánh còn bị điểm huyết theo phương pháp của phái Võ Đang, trong khoảng thời gian giữa giờ Tý và giờ Sửu!”

Thường Ngô Xuân biết Hồ Thanh Ngu y thuật thần thông quảng đại cho nên cũng không mấy bất ngờ, không phủ nhận gập đầu.

Nhận được câu trả lời, Hồ Thanh Ngu tự mình đi đến tủ thuốc kê toa hốt thuốc cho hần, sau đó không để ý đến Ngô Chính hai người đã mang theo Thường Ngô Xuân vào nội phòng châm cứu chữa trị.

Lúc bấy giờ khách phòng chỉ còn lại Ngô Chính và Trương Vô Kỵ hai người một ngồi một đứng.

Trương Vô Kỵ không kìm nổi khuấy mắt trong lòng liền lên tiếng dò hỏi:

“Ngô đại ca tại sao lại muốn làm khó Hồ tiền bối như vậy, đệ thấy ông ta cũng không có vẻ gì là người xấu a!”

“Hần tính cách rất quái dị, ta còn muốn ở lại nơi này một khoảng thời gian chờ đợi thê tử của ta đến, cho nên phải làm khó hần một chút.”

Ngô Chính rất thần nhiên đáp lời, hần nguyên bản đúng là có hẹn với Đông Phương Bạch tại ngô tại đây, nhưng hiện tại bỗng nhiên lại thấy rất thích thú nơi này, muốn chọn làm nơi an ổn cư trú chờ đợi chính kịch tiếp theo lại diễn ra.

Nghe được lời nói, Trương Vô Kỵ chỗ hiểu chỗ không nhưng vẫn gật gù không lại hỏi thêm, sau đó tựa hồ lại nhớ đến chuyện gì đó khiến hần trầm mặc một mình thêu thảo trong miệng:

“Hồ tiền bối y thuật cao minh như vậy, có thể nào sẽ chữa khỏi có Du tam bá hay không!? Nếu ta mời được ông ấy đến Võ Đang sơn...”

Trước đó Trương Vô Kỵ đã được kiến thức Hồ Thanh Ngu như thế nào là thần thông quảng đại, chỉ cần bắt mạch đã có thể đoán ra được nguyên do bệnh trạng của Thường Ngô Xuân thậm chí còn biết được thời gian bị thương đồng thời nhìn ra phương pháp điểm huyết của Võ Đang phái do Trương Tam Phong trợ giúp Thường Ngô Xuân cảm cực không thể chuyển biến xấu cách đây không bao lâu.

Bấy lâu nay Trương Vô Kỵ luôn thương tâm đau xót cho Du Đại Nham tay chân người ta bị tàn phế không thể đi đứng giống như bình thường, lúc này trông thấy Hồ Thanh Ngu y thuật cao minh không khỏi để hần trong lòng dấy lên hy vọng Du Đại Nham tay chân có thể chữa khỏi.

Ngô Chính bên cạnh nghe được Trương Vô Kỵ nói chuyện một mình, liền cảm thấy thú vị ác tâm tạt một gáo nước lạnh vào mặt hần nói:

“Người tâm tư thật hay, nên nhớ Hồ Thanh Ngu còn có lời thề sẽ không cứu chữa cho bất cứ ai ngoại trừ người của Minh giáo, bởi vậy mới có cái ngoại hiệu khác là Kiến Từ Bất Cứu, người không cần phải suy nghĩ viễn vông.”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lời hứa với Trương Vô Kỵ

Ngô Chính bên cạnh nghe được Trương Vô Kỵ nói chuyện một mình, liền cảm thấy thú vị ác tâm tạt một gáo nước lạnh vào mặt hần nói:

“Người tâm tư thật hay, nên nhớ Hồ Thanh Ngu còn có lời thề sẽ không cứu chữa cho bất cứ ai ngoại trừ người của Minh giáo, bởi vậy mới có cái ngoại hiệu khác là Kiến Từ Bất Cứu, người không cần phải suy nghĩ viễn vông.”

“A...”

Trương Vô Kỵ sững sờ há hốc mồm nhìn lấy Ngô Chính trong mắt.

Trước đó khi còn ở khách điểm chung với Trương Tam Phong, Trương Vô Kỵ bởi vì nội thương tình trạng chuyển biến xấu chỉ có thể an phận nghỉ ngơi trong gian phòng của mình, không nghe được cuộc trò chuyện của Ngô Chính ba người cho nên không hề hay biết trước mắt vị kia Hồ Thanh Ngu là người như thế nào.

Lúc bấy giờ nghe được Ngô Chính nhắc nhở không khỏi khiến hần trần trề thất vọng ảo não, phải biết Trương Vô Kỵ là người rất xem trọng lời thề, một đã thốt ra khỏi miệng thì có chết cũng không hé nửa tiếng.

Cũng bởi như vậy hần đương nhiên là phải tôn trọng lời thề của người khác, tuyệt đối không thể cưỡng cầu quá đáng.

“Nhưng không phải là không có cách, người chỉ cần học y thuật của hần không phải là được hay sao?”

Ngô Chính dù sao cũng đang nhân rồi liền dựa theo chính kịch trong nguyên tác chỉ điểm cho Trương Vô Kỵ chút ít.

Nhưng Ngô Chính mình bạch cho dù Trương Vô Kỵ có học được y thuật của Hồ Thanh Nguir cũng vô phương có thể cứu chữa tàn phế cho Du Đại Nham, trừ phi là gặp được tiểu nha đầu Triệu Mẫn kia mang về Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thì may ra mới có thể hy vọng.

Đáng tiếc Ngô Chính sẽ không để trường hợp đó xảy ra, bằng không sẽ phá hỏng suy tính trong kế hoạch của hắn sắp tới mất.

“Nhưng ông ấy chịu truyền lại y thuật của mình cho đệ hay sao?”

Trương Vô Kỵ tựa hồ như được khai sáng tinh ngộ, nhưng ngay sau đó lại tiếp lo lắng nói.

Không ngoài ý muốn, Ngô Chính lại tiếp tục đáp lời:

“Tất nhiên là không, trừ phi ngươi muốn gia nhập làm người của Minh giáo thì hắn là không có vấn đề gì.”

Trương Vô Kỵ nghe được lời nói lại thất thần chốc lát, sau đó liền trở nên sốt sắng đáp lời nói:

“Không được, thái sư phụ không cho phép đệ gia nhập Minh giáo, đệ không thể không nghe lời a, Ngô đại ca thật sự không còn cách nào khác hay sao?”

Ngô Chính làm vẻ mặt bất đắc dĩ, nghiền ngẫm một hồi lại nói:

“Ta có thể giúp ngươi nhưng... hai năm, trong vòng hai năm ta có thể cam đoan Hồ Thanh Nguir sẽ giao ra toàn bộ y thuật cả đời của hắn mang đến Võ Đang phái cho ngươi.”

“Không được, Ngô đại ca lại muốn làm khó Hồ tiên bối nữa hay sao?”

Trương Vô Kỵ không đồng ý đáp.

Hắn đương nhiên là mình bạch Ngô Chính thâm ý trong lời nói, đây còn không phải là muốn cưỡng ép Hồ Thanh Nguir phá vỡ lời thề gián tiếp cứu Du Đại Nham hay sao!?

Nếu Ngô Chính thật tâm chỉ vì muốn giúp đỡ Trương Vô Kỵ mà làm như vậy thì sẽ khiến Trương Vô Kỵ trong lòng cảm thấy rất có lỗi với Hồ Thanh Nguir và cả Ngô Chính nữa.

“Ngươi nói lấy võ công của ta nếu muốn làm khó hắn ngay lúc này còn không được hay sao cần gì phải đợi đến hai năm sau?”

Ngô Chính tỏ ra có chút bức bối nói, tựa hồ rất không vui vì Trương Vô Kỵ không tin tưởng lời nói của hắn.

“A, Ngô đại ca nói rất đúng, là Vô Kỵ nghĩ xấu đại ca, người cũng không nên lại giận đệ a.”

Trương Vô Kỵ biết mình nói sai liền rất khảng khái nhận lỗi, đồng thời còn muốn an ủi Ngô Chính người giận.

Nghĩ đến cũng đúng thôi, Ngô Chính hình tượng trong mắt Trương Vô Kỵ là một người tài ba hiệp nghĩa, một người nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất sao có thể đi làm những chuyện cưỡng ép làm khó người khác như thế được.

Hơn nữa Trương Vô Kỵ vẫn luôn cảm giác Ngô Chính rất thân thiết tựa như là huynh trưởng trong nhà của mình vậy, cho nên Trương Vô Kỵ rất không muốn làm trái lời hắn, đành phải an phận nghe theo không dám tiếp tục lại có ý kiến.

“Tốt, liền quyết định như vậy a, tí nữa ta để Thường Ngô Xuân mang theo ngươi trở về Võ Đang phái giao lại cho Trương Chân Nhân, hai năm sau ta lại đến thăm ngươi.”

Ngô Chính không cho Trương Vô Kỵ cơ hội từ chối liền đã quyết định xong xuôi.

Phải biết Ngô Chính từ khi đặt chân đến và biết được nơi này chính là thế giới bên trong “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” trong đầu hắn liền đã có hàng tá loại kế hoạch bố cục để chơi đùa cái thế giới này đến nghiêng trời lệch đất.

Nhưng là Ngô Chính quá thiếu cơ sở để triển khai kế hoạch của mình, cũng giống như trước đây khi còn ở “Tiểu Ngao Giang Hồ” thế giới bên trong hắn phải mất tận năm năm để chuẩn bị cơ sở nền móng cho tất cả, nhưng hiện tại chỉ cần hai năm là đủ.

Không phải là Ngô Chính trở nên thông minh hơn trước đây hay là sao, nhưng là vì “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” không quá mức phức tạp đầu đầu tương tự như trong “Tiểu Ngao Giang Hồ” không cần Ngô Chính phải trăm phương ngàn kế tự mình đi dò la tin tức.

Hiện tại Ngô Chính càng là không chịu hệ thống suốt ngày bày mưu tính kế phiền phức thúc ép bản thân hắn mau chóng phải trở nên cường đại trường thành, cho nên mục đích của Ngô Chính rất đơn giản.

Hắn chỉ là muốn chơi đùa và tận hưởng khoảng thời gian “tuổi thơ” quý báu của mình đồng thời còn phải tích lũy thật nhiều điểm sát lục nhằm đề phòng các trường hợp bất trắc ngoài ý muốn xảy, ngoài ra Ngô Chính đã không còn mục đích nào khác, cũng không bị hệ thống nhiệm vụ ràng buộc tạo thành áp lực cho mình.

Mới đây Trương Vô Kỵ vô tình nhắc đến Du Đại Nham để Ngô Chính trong đầu bỗng nhiên nảy ra ý định muốn mượn Trương Vô Kỵ làm đòn bẩy để mở màn cho tất cả các sự kiện tiếp theo.

“Nói như vậy Ngô đại ca trong khoảng thời gian đó là có việc bận không thể đến thăm đệ hay sao?”

Trương Vô Kỵ lúc này lại có chút buồn bã hỏi thăm.

Phụ mẫu của hắn đều đã mất đi cách đây không lâu cho nên trong thâm tâm Trương Vô Kỵ đối với mỗi người thân chung quanh mình đều ôm lòng quý trọng sâu sắc không muốn họ lại bỏ hắn rồi đi, mà tình cờ Ngô Chính cũng được xem là một trong những người quan trọng đó.

Cho nên sau khi nghe được bản thân sắp phải trở về Võ Đang sơn, Trương Vô Kỵ trong lòng rất vui mừng nhưng đồng thời cũng rất buồn bã khi phải rời xa Ngô Chính thật lâu.

Chút tâm tư trẻ con của Trương Vô Kỵ tất nhiên là không thể giấu được Ngô Chính, bất đắc dĩ Ngô Chính chỉ có thể mở lời an ủi:

“Không hẳn là như thế, nếu không chuyện gì vướng bận ta đương nhiên là muốn thường xuyên đến thăm ngươi rồi, hơn nữa Trương Chân Nhân võ công cao cường thâm bất khả trắc để ta cũng rất muốn được chỉ giáo chút ít a”

Ngô Chính thật ra là không có ý định muốn đến chào hỏi Trương Chân Nhân càng không có hứng thú tiêu tốn thời gian để đến thăm Trương Vô Kỵ, nhưng trước mắt cũng không thể nói toạc ra như thế được, đành phải dùng lời hay ý đẹp để dụ dỗ Trương Vô Kỵ an phận mà trở về Võ Đang sơn đi thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Cuộc trao đổi!?

Ngô Chính thật ra là không có ý định muốn đến chào hỏi Trương Chân Nhân càng không có hứng thú tiêu tốn thời gian để đến thăm Trương Vô Kỵ, nhưng trước mắt cũng không thể nói toạc ra như thế được, đành phải dùng lời hay ý đẹp để dụ dỗ Trương Vô Kỵ an phận mà trở về Võ Đang sơn đi thôi.

Ngô Chính và Trương Vô Kỵ hai người lại trò chuyện tán gẫu một hồi thật lâu, lúc bấy giờ Hồ Thanh Ngu mang theo Thường Ngô Xuân đi ra khách phòng.

“Thường đại ca, người thương thế như thế nào rồi? Có phải được trị khỏi rồi hay không?”

Trông thấy Hồ Thanh Ngu và Thường Ngô Xuân xuất hiện, Trương Vô Kỵ liền nhanh nhẩu đến hỏi thăm.

“Hừ, tiểu tử ngươi nghi ngờ y thuật của ta?”

Hồ Thanh Ngu trong mình bức bối háng giọng nói.

Nếu không phải bị Ngô Chính trắng trợn uy hiếp, Hồ Thanh Ngu thật muốn hảo hảo dạy dỗ Trương Vô Kỵ tiểu tử này một phen.

Nghe được trách cứ, Trương Vô Kỵ không nẩy bất mãn vẫn rất vô tư đáp lời:

“Không phải, văn bối tất nhiên là biết Hồ tiền bối y thuật thần thông quảng đại, chỉ là văn bối lo lắng cho Hồ đại ca mà thôi”

“Ha ha, tiểu huynh đệ yên tâm, ta thương thế đã không sao nữa rồi, chỉ cần theo toa uống thuốc vài ngày nữa liền có thể hoàn toàn bình phục”

Thường Ngô Xuân lo lắng Hồ Thanh Ngu tính khí không tốt lại trút giận lên đầu Trương Vô Kỵ, cho nên mở miệng cướp lời đáp.

Một bên Ngô Chính lúc này lại lên tiếng:

“Nếu đã như vậy, phiền ngươi mang tiểu tử này giao trả cho Trương Chân Nhân để tránh lão tiền bối ngày đêm ăn ngủ không yên”

“Ngô thiếu hiệp nói không sai, bây giờ sắc trời vẫn còn sớm, Vô Kỵ, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian cấp tốc lên đường”

Thường Ngô Xuân sau khi được châm cứu đã có thể sử dụng võ công của mình, cho nên rất khẳng khái đồng ý đáp lời.

Về phía Trương Vô Kỵ mặc dù có chút không rời nhưng vẫn rất an phận nghe theo, lại quay đầu về phía Ngô Chính từ biệt:

“Ngô đại ca, người nhất định phải bảo trọng, còn nữa, lúc nào rảnh rồi nhớ đến Võ Đang thăm đệ a ”

“Đa tạ Hồ sư thúc và Ngô thiếu hiệp có ân cứu mạng Thường mỗ, sau này nếu có việc chi sai khiến cho dù là lên núi đao xuống biển lửa Thường mỗ nhất quyết sẽ không từ nan ”

Thường Ngô Xuân trước khi đi không quên nói lời son sắt hứa hẹn bày tỏ lòng cảm kích của mình đối với hai người.

Cho dù là Ngô Chính hay là Hồ Thanh Ngu chỉ cần thiếu đi một trong hai thì cái mạng của Thường Ngô Xuân tin chắc cũng không sẽ giữ được bao lâu, cho nên nếu hai người bọn họ thật sự muốn hấn lên núi đao xuống biển lửa để báo đáp cho mình thì hấn nhất định sẽ không một lời chối từ khẳng khái mà xông lên.

“Nam nhi trọng phu nào cần nhiều lời như vậy, các người đi thôi! ”

Ngô Chính thái độ vẫn rất nhàn nhả, thần nhiên hỏi thúc hai người nhanh chóng ly khai cho khuất mắt.

“Hồ sư thúc, Ngô thiếu hiệp cáo từ! ”

“Ngô đại ca, cáo từ! ”

Thường Ngô Xuân, Trương Vô Kỵ cũng không dây dưa nữa đồng thời nói lời cáo từ, sau đó liền cùng nhau khởi hành trở về Võ Đang phái.

...

Một lúc sau khi chỉ còn lại hai người bên trong khách phòng, Hồ Thanh Ngu thần sắc thấp thòm trở nên đề phòng quay sang Ngô Chính truy vấn:

“Mục đích của người đến đây là gì? Không phải đơn giản chỉ là để đảm bảo ta cứu lấy Thường Ngô Xuân thôi chứ!? ”

Ngô Chính liền tỏ ra rất thành thật đáp lời:

“Ta là có hẹn với người khác ở đây, đồng thời còn muốn bảo vệ người trong vòng hai năm không xảy ra chuyện gì bất trắc ”

Nghe được lời nói khiến Hồ Thanh Ngu kinh ngạc thất thần một hồi, sau đó nhanh chóng lấy lại tinh táo tiếp tục truy vấn:

“Tại sao lại hẹn người khác gặp ở chỗ của ta? Còn có, tại sao người lại muốn bảo vệ ta trong vòng hai năm? ”

Hồ Thanh Ngu rất không tin tưởng trên đời này lại có việc tốt như vậy xảy ra với mình, chuyện là một ngày nọ bỗng dưng từ đâu trên trời rơi xuống một cái cao thủ thiếu niên chấp nhận cam chịu trong vòng hai năm làm hộ vệ đảm bảo an toàn cho mình!?

Trừ phi Hồ Thanh Ngu bỗng nhiên biến thành ngu ngốc vô tri mới có thể không một chút nào nghi ngờ về chuyện này.

Hơn nữa trong lời nói của Ngô Chính càng là chi chít chỗ hổng, có thể nào Ngô Chính là được ai đó sai khiến đến đây nhằm đạt được mục đích nào đó từ Hồ Thanh Ngu hay chăng!?

Nếu là đến để thay ai đó báo thù thì Ngô Chính hẳn là đã động thủ từ đầu mới đúng, ngoài việc đó ra thì không còn mục đích nào khác có thể khả thi hơn, trừ phi...

Ngô Chính là nhắm đến y thuật của hắn!?

Hồ Thanh Ngu trên người quý giá nhất là cái gì!? Ngoại trừ y thuật của mình ra thì hắn hầu như không còn thứ gì khác có thể lợi dụng.

Lại nói Hồ Thanh Ngu từng lập lời thề không ra tay chữa trị cho bất cứ ai không phải là người của Minh giáo, lời thề này vô tình khiến cho Hồ Thanh Ngu trở thành kẻ thù của rất nhiều người trên giang hồ từng có thân nhân bị Hồ Thanh Ngu “ kiến từ bất cứu ”, nếu không phải là có Minh giáo làm chỗ dựa hơn nữa nắm trong tay y thuật cái thể cao minh thì hắn đã chết hơn trăm ngàn lần vẫn còn ít.

Nhưng chỉ cần trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện một người nào đó y thuật còn cao siêu hơn Hồ Thanh Ngu hoặc là kế thừa được y thuật cả đời của hắn, không nghi ngờ ngay ngày hôm sau Hồ Thanh Ngu hẳn là phải chết một cách rất thê thảm.

Bởi vì y thuật đệ nhất thiên hạ chính là giá trị thực tiễn duy nhất của Hồ Thanh Ngu, một khi bị người khác cướp mất thì dù là Minh giáo lớn mạnh đến đâu cũng khó có thể bảo toàn được cho hắn.

Mà lời nói của Ngô Chính trước đó uy hiếp cùng hiện tại lời nói thâm ý chung quy còn không phải là đang cố ý cưỡng ép Hồ Thanh Ngu vào một cuộc trao đổi hay sao!?

“Y Tiên Hồ Thanh Ngu và Độc Tiên Vương Nạn Cô chỉ cần một người chết đi, người còn lại cũng không thiết sống nữa ”

Đây mới chân thật là lời uy hiếp đối với Hồ Thanh Ngu chứ không phải là vì Ngô Chính sát khí mạnh mẽ võ công cao cường mới khiến Hồ Thanh Ngu sợ hãi như vậy.

Đồng thời “bảo vệ ngươi trong hai năm ” lại là một điều kiện trong cuộc trao đổi mà Ngô Chính sắp đề ra.

Lúc bấy giờ Hồ Thanh Ngu tựa hồ đã minh bạch ý định của Ngô Chính khi xuất hiện tại đây, để hắn không đợi được Ngô Chính đáp lời liền đã buộc miệng nói tiếp:

“Ngươi là muốn cùng ta có một trao đổi!?”

“Trao đổi? Ha ha...”

Ngô Chính bỗng nhiên cười to, sau đó lại trở nên nghiêm túc nói tiếp:

“Ngươi trong đầu tưởng tượng thật phong phú a, nhưng nói như thế cũng không sai biệt cho lắm, ta là rất yêu thích nơi này muốn mượn làm nơi dừng chân trong vòng hai năm, mà để tránh cho ngươi thiệt thòi đổi lại ta sẽ đảm bảo an toàn của ngươi trong khoảng thời gian này, quyết định như thế nào liền tùy thuộc vào ngươi!”

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Hội ngộ Đông Phương Bạch và Chu Chỉ Nhược

Ngô Chính bỗng nhiên cười to, sau đó lại trở nên nghiêm túc nói tiếp:

“Ngươi trong đầu tưởng tượng thật phong phú a, nhưng nói như thế cũng không sai biệt cho lắm, ta là rất yêu thích nơi này muốn mượn làm nơi dừng chân trong vòng hai năm, mà để tránh cho ngươi thiệt thòi đổi lại ta sẽ đảm bảo an toàn của ngươi trong khoảng thời gian này, quyết định như thế nào liền tùy thuộc vào ngươi!”

Ngô Chính đương nhiên là biết Hồ Thanh Ngu suy nghĩ quá nhiều, Ngô Chính đơn thuần chỉ muốn làm khách ở Hồ Điệp Cốc hai năm chờ đợi chính kịch diễn ra.

Dù sao Ngô Chính cũng không có nơi nào để đi, chỉ bằng giống như trước đây lấy Đạo Giang thôn tại nơi hẻo lánh làm chỗ cư trú, thế giới trước là như thế thì bây giờ cũng là tương tự mà thôi.

Tuy nhiên Hồ Thanh Ngu vẫn không thể bỏ xuống được tâm đề phòng, cẩn trọng mở lời thăm dò:

“Nếu như ta không đồng ý thì sao?”

Không ngoài ý muốn của mình, Ngô Chính không cần nghĩ ngợi liền đáp lại:

“Giết ngươi xong nơi này còn không phải là của ta hay sao? Ngươi cho rằng mình có lựa chọn!?”

“Được, ta đồng ý là được!”

Cảm nhận Ngô Chính sắc mặt không tốt, Hồ Thanh Ngu liền nhanh miệng đồng ý đáp lời.

Hắn không một chút dám nghi ngờ lời nói của Ngô Chính, trước đó cảm nhận được sát khí trên người Ngô Chính để Hồ Thanh Ngu minh bạch trước mắt tên thiếu niên này chính là một tên sát tinh giết người không một chút chớp mắt.

Hơn nữa thông tin Ngô Chính biết được là quá nhiều, cũng đồng nghĩa với việc Ngô Chính đến đây hẳn đã có chuẩn bị từ trước.

Hồ Thanh Ngu vì Độc Tiên Vương Nạn Cô đúng là đã không còn lựa chọn nào khác!

Trong nguyên tác Độc Tiên Vương Nạn Cô và Y Tiên Hồ Thanh Ngu đã từng sư huynh muội bái chung một ân sư để học võ nghệ.

Nhưng Vương Nạn Cô cho rằng học võ là để giết người cho nên mới chuyên tâm nghiên cứu độc môn, ngược lại Hồ Thanh Ngu thì mê say suốt ngày chìm đắm trong y đạo.

Hai bọn họ tuy rằng sở học tương khắc bất tương đồng nhưng tình cảm với nhau thì lại thấm thiết vô cùng, sau khi được ân sư tác thành hai người mới nên duyên phu phụ chung sống với nhau.

Qua nhiều năm sau đó, hai người sở trường đều càng ngày càng tinh tiến đạt đến thành tựu rất cao, vì thế mới được giang hồ đặt cho ngoại hiệu là Độc Tiên và Y Tiên.

Nhưng cũng bởi vì như thế mới dấy lên mâu thuẫn khúc mắc, đó là trong những người đến tìm Y Tiên Hồ Thanh Ngu thỉnh thoảng lại có vài người là bị Độc Tiên Vương Nạn Cô hạ độc, nhưng thủ pháp của Vương Nạn Cô vô cùng khéo léo xảo diệu khiến ngay cả Hồ Thanh Ngu cũng không thể biết được là do ai gây ra.

Cũng bởi vì Hồ Thanh Ngu không biết cho nên mỗi lần đều chữa trị cho những người đó, trong lúc vô tình để Vương Nạn Cô biết được lại thành sự tởm hận tình cảm vợ chồng của hai người.

Do đó Vương Nạn Cô tức giận không nói một lời đã rời bỏ Hồ Thanh Ngu mà đi, cho đến những năm sau đó Vương Nạn Cô không ngừng hạ độc người khác để bọn hắn tìm đến Hồ Thanh Ngu cứu chữa, đồng thời cũng là một hình thức so tài giữa hai người.

Mà Hồ Thanh Ngu không muốn việc này ảnh hưởng càng thêm sâu sắc đến tình cảm phu thê hai người, cho nên mới lập lời thề sẽ không chữa trị cho bất cứ ai ngoại trừ người của Minh giáo.

Trong lúc đó Vương Nạn Cô vì không muốn ra tay với giáo hữu của mình cho nên sau một khoảng thời gian liền sẽ hạ độc chính mình, sau đó tìm đến Hồ Thanh Ngu tiếp tục so tài phân cao thấp.

Tuy giữa hai người có khúc mắc nhưng tình cảm vẫn rất sâu đậm không thể dùng từ ngữ nào để nói hết mâu thuẫn trong đó, nếu lúc này Hồ Thanh Ngu chết đi thì tin rằng Vương Nạn Cô cũng sẽ không thiết sống nữa, ngược lại nếu không thể giải độc cho Vương Nạn Cô thì Hồ Thanh Ngu cũng sẽ tự vẫn theo cùng.

Chưa kể cứ một khoảng thời gian Vương Nạn Cô sẽ lại tìm đến Hồ Điệp Cốc để cùng Hồ Thanh Ngu so tài, Ngô Chính chỉ cần nắm được bất kỳ khoảng thời gian đó không phải là đã nắm bắt được cái đuôi của Hồ Thanh Ngu hay sao?

Cho dù là không biết được thời điểm Vương Nạn Cô đến thăm thì Ngô Chính vẫn có thể dùng mạng sống của Hồ Thanh Ngu để uy hiếp tính mạng của Vương Nạn Cô, hơn nữa còn có rất nhiều biện pháp khác có thể làm khó được Hồ Thanh Ngu.

Cũng bởi vì Ngô Chính không kiêng kỵ bất cứ thứ gì cho nên mới khiến Hồ Thanh Ngu trở nên kiêng kỵ hẳn, từ việc Ngô Chính dám ngang nhiên đến đây uy hiếp liền đã biết hẳn có can đảm hay không.

-----*_*-----

Năm ngày sau.

Trong khoảng thời gian này Hồ Thanh Ngu rất an phận không dám làm trò trước mặt Ngô Chính, ngược lại còn chiêu đãi hắn rất nồng nhiệt.

Hồ Thanh Ngu cư trú tại Hồ Điệp Cốc quanh năm suốt tháng hiu hắt một mình, ngoại trừ một tên được đồng kiếm lời nhảm chán ra hắn cũng không biết nên tìm đến ai để trò chuyện.

Nhưng hiện tại lại có một tên thiếu niên suốt mấy ngày qua thường xuyên cùng hắn tán gẫu làm bạn khiến bầu không khí nơi đây phần nào cũng đỡ tĩnh lặng êm ả trôi qua, hơn nữa càng là khiến cho Hồ Thanh Ngu tâm tình trở nên rất thư thái thoải mái không còn bị nhảm chán khó chịu làm phiền như mọi khi.

Còn về phía Ngô Chính vẫn như trước kia khi còn ở Đạo Giang thôn, trong mấy ngày qua hắn tranh thủ làm vài cái ghế nằm mang ra đặt ở trước hành lang chỗ có bóng mát che chắn.

Lúc bấy giờ Ngô Chính là đang ngã lưng trên chiếc ghế do chính tay mình làm, đồng thời cũng rất hưởng thụ những giây phút bình yên hiếm có của mình.

“Ca ca, chúng ta đến rồi!”

Đúng lúc này bỗng nhiên Ngô Chính nghe được âm thanh của một bé gái hô lên, quay đầu nhìn lại liền thấy hai cái thân ảnh quen thuộc từ trên cao lơ lửng chậm rãi tiếp xuống mặt đất.

“Ngươi thật là nhàn rồi!”

Giọng nói nữ tử êm ái lại có phần câu dẫn mỉa mai hoặc kia không ai khác chính là Đông Phương Bạch mang theo bên người Chu Chỉ Nhược đã tìm đến được nơi đây.

“Ha ha, nương tử của ta, ngươi cuối cùng đã đến!”

Ngô Chính thật trông như thằng hề trong miệng hô réo, đồng thời chạy đến giang ra hai tay muốn ôm lấy thân hình mảnh mai quỵn rũ trước mắt.

Tuy nhiên Đông Phương Bạch lại từ chối âu yếm, trên tay xuất hiện kim châm đã đưa lên phía trước chỉ cách mi tâm Ngô Chính một phân khiến hắn phải dừng cương trước vực.

Nhưng Ngô Chính cũng rất biết cách “chữa què” ngay lập tức đã chồm hồm ngồi xuống giang ra hai tay về phía Chu Chỉ Nhược, hiền hòa trìu mến nói:

“Chỉ Nhược, ta rất nhớ ngươi a!”

“Chỉ Nhược cũng rất nhớ ca ca”

Chu Chỉ Nhược thì rất ngoan ngoãn đáp lời, sau đó liền chạy đến bên cạnh Ngô Chính mặc hắn ôm vào lồng ngực tận tình âu yếm.

Trông thấy tình cảnh như vậy, Đông Phương Bạch khước môi co giật trừng to mị nhãn nhìn lấy Ngô Chính đang làm hành động bỉ ổi không có một chút liêm sỉ nào.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Thế giới này là quá khur!?

Trông thấy tình cảnh như vậy, Đông Phương Bạch khước môi co giật trừng to mị nhãn của mình nhìn lấy Ngô Chính đang làm hành động bỉ ổi không có một chút liêm sỉ nào.

“Tiểu tử, đây là người hẹn gặp với ngươi đây sao?”

Đúng lúc này Hồ Thanh Ngu bị tiếng hô réo làm phiền giấc ngủ trưa liền chạy ra xem thử tình huống, trông thấy người đến là hai cái tiểu nha đầu không khỏi để hắn có chút bất ngờ.

Trước đó Hồ Thanh Ngu còn tưởng rằng Ngô Chính hẹn gặp đến đây là hai cái cao thủ nào đó ghê gớm lắm, nào ngờ chỉ là hai cái tiểu cô nương!?

Ngô Chính bỗng lấy Chu Chỉ Nhược trên tay, đồng thời quay sang đáp lời:

“Nha đầu này là muội muội của ta, còn nàng là thê tử của ta”

Sau đó lại tiếp tục giới thiệu Hồ Thanh Ngu cho Đông Phương Bạch:

“Hắn là Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu, cũng là bằng hữu của ta”

Nghe xong Chu Chỉ Nhược khá ái chớp chớp đôi mắt hiếu kỳ nhìn về phía Hồ Thanh Ngu, đồng thời rất lễ phép nói:

“Tiểu nữ Chu Chỉ Nhược ra mắt Hồ thúc thúc”

“Ha ha, tiểu nha đầu hảo, rất ngoan a!”

Trông thấy Chu Chỉ Nhược khá ái, Hồ Thanh Ngu không khỏi nổi lòng yêu mến khen ngợi, sau đó lại quay sang Đông Phương Bạch đang dùng vải lụa che đi dung mạo nói tiếp:

“Không biết tiểu cô nương này là?”

Hồ Thanh Ngu dạo gần đây có Ngô Chính làm bạn thường xuyên cùng hắn trò chuyện cho nên tính khí cũng trở nên rất tốt, không còn quái dị như trước kia.

“Không cần quan tâm đến ta”

Đông Phương Bạch nhàn nhạt đáp lời, quả thật trên thế gian này ngoại trừ Ngô Chính nay còn có thêm một cái Chu Chỉ Nhược tiểu muội muội ra thì nàng hầu như không còn hứng thú với bất cứ thứ gì, kể cả cái gì mà Diệp Cốc Y Tiên trước mặt đây.

Nếu là thường lệ có thể Hồ Thanh Ngưu sẽ nổi nóng mà đuổi khách, nhưng là hiện nay tính khí của hắn rất tốt hơn nữa Đông Phương Bạch còn là thê tử của Ngô Chính cho nên Hồ Thanh Ngưu không dám có lấy một chút lỗ mũi, đành phải lẳng lặng cho qua vấn đề này.

“Hồ tiên sinh, người trước tiếp đãi chơi đùa cùng tiểu nha đầu này đi, ta còn có chuyện muốn nói riêng với nàng”

Ngô Chính tựa hồ xem Hồ Thanh Ngưu như là người hầu, mặc sức sai bảo hoàn toàn không xem hắn là bằng hữu a.

“Hừ, tiểu tử người càng lúc càng quá đáng”

Hồ Thanh Ngưu tuy có chút bực bội nhưng đành phải bắt đầu đi an phận làm người trông coi cho tiểu hài tử thay cho Ngô Chính.

Sau khi Hồ Thanh Ngưu dắt Chu Chi Nhược đến sau vườn thuốc để nàng vui chơi, phía trước sân trống chỉ còn Ngô Chính và Đông Phương Bạch hai người.

“Người lại có dự định gì hay sao?”

Đông Phương Bạch chủ động đến bên cạnh Ngô Chính cùng nhau trật trội trên một chiếc ghế, lười biếng tựa vào người hắn nhỏ giọng nói.

Ngô Chính đương nhiên là vui vẻ ôm ấp lấy nàng, ôn nhu đáp lời:

“Ừm, cũng giống như thế giới trước kia mà thôi”

Nghe được lời nói, Đông Phương Bạch tựa hồ lại nhớ đến điều gì, lúc này mở lời hỏi thăm:

“Chúng ta có phải là đã trở lại quá khứ hay không?”

Đông Phương Bạch từ lần đầu gặp được Trương Tam Phong trong lòng liền đã dấy lên nghi hoặc nhưng không tìm được thời điểm thích hợp để hỏi thăm Ngô Chính giải đáp thắc mắc, lúc bấy giờ nàng là muốn tranh thủ thời gian để tìm hiểu một chút.

Ngô Chính cũng không quá bất ngờ, thản nhiên đáp:

“Không thể mà cũng có thể, ta cũng không dám chắc chắn, dù sao ta cũng giống như người mà thôi”

Hắn tất nhiên không thể nói toạc ra phán đoán của Đông Phương Bạch là đúng được, nếu như vậy thì càng dễ dẫn đến đầu mối một ngày nào đó Đông Phương Bạch biết được sự tồn tại của hệ thống để Ngô Chính càng không biết phải giải thích như thế nào.

Đối với Ngô Chính mà nói thì sự tồn tại của hệ thống quá mức trọng yếu, có khi liên quan đến những thứ khủng khiếp nào đó mà đến cả Ngô Chính cũng khó có thể tưởng tượng được.

Mà trí tuệ của Đông Phương Bạch lại quá thông thái mình hẳn tuyệt đối không mấy thua kém Ngô Chính, chỉ cần đôi ba câu lơ miêng sơ sẩy liền sẽ giúp nàng đoán ra được ít nhiều sự việc bên trong.

Nhưng biết càng nhiều lại càng để nàng thêm lo lắng bất an mà thôi, chi bằng cứ làm một người vô tri vui vẻ mà sống qua ngày đoạn tháng không phải là tốt hơn rất nhiều sao?

“Thế giới này có Trương Chân Nhân của phái Võ Đang, còn có cả Minh giáo nguồn gốc của Nhật Nguyệt thần giáo, thật tiếc ta không quá am hiểu về lịch sử, bằng không có thể giúp được người phần nào”

Đông Phương Bạch ôn nhu nói, nàng thật lòng là muốn giúp đỡ Ngô Chính.

Cho dù Ngô Chính có diễn xuất hay là giấu diếm tốt đến đâu nhưng chung đặng qua thời gian thật dài Đông Phương Bạch hiển nhiên là đã phát hiện được hắn nói dối.

Nàng là biết Ngô Chính nhất định là mang trên mình trọng trách nào đó mới khiến hắn tại thế giới trước kia phải nhọc công làm nhiều việc như vậy.

Còn có việc Ngô Chính có thể xuyên không đến thế giới khác cũng khiến nàng rất nghi hoặc, cho đến khi hắn phát hiện và trò chuyện với Trương Tam Phong nhưng trên mặt không đổi sắc, Đông Phương Bạch liền biết Ngô Chính đang che giấu một bí mật nào đó.

Mặc dù Đông Phương Bạch trong lòng ngàn vạn câu hỏi nhưng vẫn không muốn làm khó Ngô Chính, chỉ có thể âm thầm lo lắng cho hắn.

“Người từ khi nào không giúp được ta!? Ngược lại ta mới là kẻ may mắn mới đúng”

Ngô Chính là thật tâm nói ra.

Đông Phương Bạch trong khoảng thời gian qua trợ giúp cho hắn rất nhiều từ phía tinh thần tương tác cho đến các hình thức hành động bên ngoài, không phải chỉ dùng một hai câu là có thể nói hết “tác dụng” của nàng.

Mỗi một chuyện như vậy cùng nhau trải qua Ngô Chính đều là ghi tạc thật sâu trong lòng, càng là trân trọng giai nhân bên cạnh của mình nhiều hơn.

Đông Phương Bạch không nói một lời nào, cứ thế lẳng lặng để thời gian dịu dàng trôi qua.

-----*-*-----

Thời gian như con thoi đưa, thấm thoát liền đã trôi qua hai năm.

Lúc này đã là mùa đông cuối năm, từ trên bầu trời rơi xuống những bông hoa tuyết tựa như lông ngỗng tùy ý bay là tả khắp nơi, cả thế giới nơi đây trở nên trắng xóa như là được khoác lên mình một tấm áo lông màu bạc.

Tại một con đường bên trong một tiểu thôn dựa lưng về phía chân núi cao lớn, màu trắng của tuyết đã bị nhuộm đen bởi huyết tương sau khi bị đóng băng.

Chung quanh con đường nhà cửa tan tác, thi thể của những người thôn dân trên người áo vải trăm gai xen kẽ với thi thể của những tráng niên trên người binh phục nằm san sát lẫn nhau.

Lúc bấy giờ đứng giữa con đường chất đầy xác thi kia có một thiếu niên và hai thiếu nữ ánh mắt đăm đăm nhìn lấy một bốn người binh phục quân Nguyên đang quỳ dưới mặt đất không thể cử động.

Đám người binh lính quân Nguyên này tựa hồ đã bị điểm huyết trước đó.

“Chỉ Nhược, ra tay đi!”

Người thiếu niên ra lệnh cho thiếu nữ đứng kế bên.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Hai năm sau

“Ca ca... muội...”

Người thiếu nữ lúng túng đáp lời tựa hồ là đang bị thiếu niên kia cưỡng ép làm việc mà nàng không muốn.

“Những kẻ này trên tay nhuộm đầy máu tươi của những đồng bào vô tội, nếu để bọn chúng sống sót sau này còn không biết bao nhiêu người bách tính lương thiện chết trong tay bọn chúng. Chỉ Nhược, muội không thể chần chừ!”

Người thiếu niên lại tiếp tục thôi thúc, đồng thời cũng chỉ ra tội ác của những tên binh lính quân Nguyên này.

Nhìn lại quang cảnh xung quanh lúc bấy giờ liền có thể minh bạch “đồng bào” trong lời nói của người thiếu niên chính là đang ám chỉ đám người thôn dân vô tội phải chịu thảm cảnh phơi thây bên lề đường.

Mà thi thể của những người tên binh lính kia hẳn là do người thiếu niên này làm ra, tựa hồ là rất phẫn nộ hành động tàn bạo vô nhân đạo của đám người binh lính quân Nguyên cho nên để thi thể của bọn chúng hầu hết đều là phanh thây không toàn vẹn.

Nghe được lời nói rất có đạo lý, người thiếu nữ trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hai tay run run giơ lên thanh kiếm đang cầm trong tay.

“Không được nhầm mất!”

Người thiếu niên nghiêm khắc nói.

Thiếu nữ liền nghiêng răng cố gắng trừng to hai mắt của mình, sau đó dứt khoát chém xuống bốn nhát kiếm.

...

Ọc ọc...

Sau khi giải quyết bốn tên binh lính còn sót lại, người thiếu nữ ngồi xuống mặt đất nước mắt trào ra dào dạt không ngừng nồn mưa.

Đây chắc hẳn là lần đầu tiên thiếu nữ tự mình xuống tay giết người, đồng thời cũng là lần rửa máu một chân đã đặt vào giang hồ bên trong.

“Người không cần phải bắt ép nàng như vậy, dù sao Chi Nhục chỉ mới mười bốn tuổi không giống chúng ta a ”

Đứng bên cạnh đó nữ tử không đành lòng trông thấy, liền quay sang thiếu niên nói.

“Đông Phương, mười bốn tuổi đã là đủ để cưới gã sao lại muốn cứ mãi làm trẻ con? Chuyện này nàng sớm muộn cũng phải trải qua, chi bằng sớm một chút không phải là tốt hơn sao ”

Thiếu niên vẫn rất nghiêm khắc đáp lời.

Người thiếu niên này không ai khác chính là Ngô Chính hai năm sau đã tròn mười bảy tuổi, còn hai cái thiếu nữ đi cùng hẳn hẳn là Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhục từ hai năm trước được Ngô Chính nhận nuôi.

Đông Phương Bạch lúc này im lặng không đáp lời.

Nàng đương nhiên là biết Ngô Chính lời nói không sai, sống ở thời loạn thế này mấy ai tay không nhuốm máu?

Chi bằng để Chu Chi Nhục sớm một chút trải qua hiện thực tàn nhẫn, sau này đỡ phải bờ ngõ cứ mãi miết giữ lấy tâm hồn trong sáng thiện lương kia.

Trong khoảng thời gian hai năm trôi qua, Ngô Chính ngoại trừ việc hành hiệp trượng nghĩa diệt trừ đám người quân Nguyên chuyên môn bóc lột cường hiếp cướp của người dân vô tội, thì hầu hết thời gian còn lại đều là chuyên tâm tu luyện võ đạo.

Lại nói thế giới này quả nhiên là tuyệt đỉnh cao thủ mọc lên như nấm rất dễ dàng để bắt gặp, kể cả tướng sĩ dẫn đầu đám kia binh lính quân Nguyên chuyên gia đi bóc lột người dân thường thường cũng là tuyệt đỉnh trung kỳ cao thủ.

Cho nên Ngô Chính liền rất yêu thích mang trên cái danh “ hành hiệp trượng nghĩa ” mà sẵn lòng đám người Mông Cổ quân Nguyên kia.

Đồng thời trong khoảng thời gian này để Ngô Chính phát hiện được bản thân trước đây hoàn toàn là sập hố của hệ thống cực sâu.

Căn cứ Ngô Chính khoảng thời gian gần đây giết chóc, thì mỗi khi giết được đồng cảnh giới tuyệt đỉnh cao thủ liền có thể tích lũy được 5 0 điểm sát lục không phải chỉ có 1 0 điểm sát lục như trước đây.

Tuy nhiên khi vượt cấp giết chết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ ngược lại chỉ có thể tích lũy thêm 1 0 0 điểm sát lục hoàn toàn không phải 2 0 0 điểm sát lục như khi còn ở “ Tiểu Ngạo Giang Hồ ” thế giới a.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc điểm sát lục của Ngô Chính bị hệ thống san bớt nhằm thúc đẩy hắn chuyên môn đi vượt cấp khiêu chiến đây mà.

Thật may là Ngô Chính lần này hố chặt hệ thống một phen, khiến hệ thống lâm vào giấc ngủ sâu đến nay vẫn chưa thể tỉnh lại, bằng không tin tưởng Ngô Chính vẫn còn bị hệ thống chơi đùa dài dài.

Nên nhớ rằng hệ thống được thiết lập là để thúc đẩy rèn luyện Ngô Chính từng bước trưởng thành, cho nên tùy theo tước chủ là người như thế nào mà hệ thống sẽ có thiết lập tương ứng.

Cũng bởi vì Ngô Chính trí tuệ rất không tồi hơn nữa ý thức cũng là rất tốt, hệ thống liền thay đổi nhiệm vụ thường niên chuyển sang các loại đặc thù cường chế, đồng thời cũng can thiệp vào điểm sát lục phân phối bên trong.

Nay Ngô Chính tình cờ phát hiện trong lòng càng là há hê cười to mỗi khi nghĩ đến hệ thống là như thế nào bị hắn chơi cho một vỏ thật đau.

“ Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 17

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh trung kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 5), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đẳng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đẳng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đẳng phong tạo cực), Vi Đà Chương (đẳng phong tạo cực).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đẳng phong tạo

cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 150 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 2432 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hào cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng) ”

Ý niệm vừa đến, bảng điện tử “ thông tin nhân vật ” như mọi khi hiện lên trước mắt Ngô Chính, bên trên chính là thành quả của Ngô Chính xuyên suốt hai năm qua.

Ngoại trừ bởi vì thường xuyên sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm lâu ngày đều được người trong giang hồ gọi bằng ngoại hiệu “ Lục Mạch Kiếm Tiên ”, bên cạnh đó Đông Phương Bạch cũng có riêng cho mình “ Huyết Y Tiên Tử ” khiến bao người say đắm xem nàng như nữ thần trong lòng mình.

Đồng thời Ngô Chính sau khi không bị hệ thống chi phối điểm sát lục khuyến khích vượt cấp chiến thì hiện nay đã hoàn tất trả xong nợ nần trước đó, ngoài ra điểm danh vọng trong lúc đó cũng được tích lũy khá khá.

Đến thế giới này Ngô Chính cũng không quá thiết tha truy tìm quá nhiều điểm danh vọng, chỉ cầu điểm sát lục nhiều nhiều một chút, sau này đỡ phải thiếu thốn đến mức đi vay mượn cầu cứu hệ thống ban ân.

Mặc dù không biết hệ thống sẽ ngủ say đến bao lâu nhưng Ngô Chính luôn có cảm giác nếu một lúc nào đó nếu bản thân gặp nguy hiểm hệ thống nhất định sẽ tỉnh dậy khích lệ và khuyến nghị hẳn phải “ vay mượn điểm sát lục đồng thời kích hoạt cường chế nhiệm vụ ” cho mà xem.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Chính kịch đã bắt đầu

Mặc dù không biết hệ thống sẽ ngủ say đến bao lâu nhưng Ngô Chính luôn có cảm giác nếu một lúc nào đó nếu bản thân gặp nguy hiểm hệ thống nhất định sẽ tỉnh dậy khích lệ và khuyến nghị hẳn phải “ vay mượn điểm sát lục đồng thời kích hoạt cường chế nhiệm vụ ” cho mà xem.

Tuy nhiên đó chỉ là chỗ dựa tinh thần theo thói quen lâu ngày mà thôi, không hẳn là sẽ chân thực xảy ra như Ngô Chính mong muốn.

Lúc này Chu Chỉ Nhược vẫn còn ngồi xổm bên kia đường mà nôn mửa, trước đây đi theo bên cạnh Ngô Chính nàng chứng kiến cảnh giết chóc cũng không ít, tuy nhiên nhìn và làm luôn luôn là hai chuyện khác nhau.

Mãi cho đến tận bây giờ khi tự tay giết người, Chu Chỉ Nhược bỗng nhiên cảm thấy toàn thân run rẩy ghê tởm chính đôi bàn tay của mình vừa rồi hạ thủ không chút lưu tình.

Nhưng đó hẳn là chuyện sớm muộn nàng phải đối mặt, Ngô Chính là muốn tốt cho nàng nên mới cưỡng ép nàng làm như vậy.

Chu Chỉ Nhược là biết càng là thấu hiểu thế giới này vốn dĩ tàn khốc không có chỗ cho sự nhân từ, bởi vậy nàng phải trở nên thật mạnh mẽ và tàn nhẫn giống như là... Ngô Chính vậy!

Lúc bấy giờ Chu Chỉ Nhược vẫn đang cố gắng kìm nén sự sợ hãi kinh hoàng của mình trong tâm, bỗng nhiên từ trên lưng nàng cảm thấy một cỗ nhu lực âm áp truyền vào trong cơ thể điều hòa dòng huyết lưu đang chảy loạn, để nàng cảm thấy vô cùng an toàn không còn thấp thỏm sợ hãi.

Ngoảnh đầu nhìn lại áp vào trong mắt vẫn là gương mặt quen thuộc kia đang hiền hòa mỉm cười với nàng khác hẳn với vài phút trước đó vẫn còn nghiêm khắc cứng rắn.

“ Muội không trách ta chứ? ”

Ngô Chính trìu mến ôn hòa nói.

Hắn từ lâu đã xem Chu Chỉ Nhược như là thân nhân muội muội ruột thịt của mình, cho nên khi trông thấy nàng như vậy Ngô Chính cũng vạn phần không đành lòng.

“Muội làm sao có thể trách ca ca, còn là biết ca ca chỉ vì muốn tốt cho muội mà thôi ”

Chu Chi Nhược vụng về lau đi nước mắt, mỉm cười đáp lời.

“Được rồi, chúng ta cũng nên trở về đi thôi ”

Đông Phương Bạch từ phía sau đi tới nhàn nhạt giọng nói, nàng vẫn tính cách trước nay vẫn là như thế không sửa đổi được.

“Muốn ta cố về hay không? ”

Ngô Chính cố ý đổ dành Chu Chi Nhược, làm động tác khom người quay lưng về phía nàng.

“Muốn! ”

Tựa hồ đã quên mất chuyện trước đó vừa xảy ra, Chu Chi Nhược liền nhảy lên lưng Ngô Chính tươi cười như hoa.

Đông Phương Bạch một bên không khỏi buồn cười, Chu Chi Nhược đúng là vẫn còn rất trẻ con, dễ dàng đã bị Ngô Chính dụ dỗ quên mất trước đó nàng là bị hấn nghiêm khắc giáo huấn một trận.

-----*-*-----

Hồ Điệp Cốc.

Hai năm qua, Ngô Chính ba người chọn nơi đây làm nơi cư trú, mặc dù cứ cách mỗi vài ngày mới lại trở về nghỉ chân, cùng Hồ Thanh Ngu dùng hai ba bữa cơm đạm bạc không quá xa hoa.

Hồ Thanh Ngu trong khoảng thời gian này tuy là ngoài mặt đôi khi vẫn tỏ ra gắt gỏng khó tính nhưng trong tâm mỗi ngày đều rất trông ngóng Ngô Chính ba người trở về, cùng hắn trò chuyện tán gẫu, ăn chung mâm cơm rất có không khí gia đình ấm áp vui vẻ.

Thực chất từ lâu Hồ Thanh Ngu đã xem ba người như là tiểu bối trong nhà, không để ý đến chuyện trước kia bị Ngô Chính đe dọa uy hiếp một phen.

Nhưng hôm nay Hồ Thanh Ngu không mở rộng cửa chờ đón Ngô Chính ba người trở về như mọi khi, chỉ thấy cánh cửa khép lại để mặc bên ngoài phong tuyết giăng đầy phủ kín hành lang trước nhà, một bên kia sân từ khi nào lại có thêm một túp lều trại lầy rọm làm nền và mái hiên.

Ngô Chính, Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược cước bộ nhàn nhả vừa mới trở về từ đằng xa đã nghe thấy tiếng rên rỉ kêu la thảm thiết phát ra từ bên trong lều trại.

Đưa mắt nhìn vào liền trông thấy một đám người nam nữ lẫn lộn lạnh cóng tay chân phải nép mình vào nhau để giữ ấm, từ trên trang phục có thể nhận biết đều là các nhân sĩ trên giang hồ.

Trong số những người này có người thì ghê ngứa đến mức rụng tóc không còn một sợi, có người thì đang không ngừng thổ huyết đến nỗi y phục của hắn cũng dính đầy máu tươi của mình, còn có người thì toàn thân nổi đầy mụn nhọt lở loét vô cùng kinh tởm.

Trông qua hoàn cảnh của bọn hắn có thể biết được hầu hết đều đến Hồ Điệp Cốc đều là để cầu y.

Nhưng trong đám người lại có hai người Ngô Chính đoán biết được thân phận, đó là một tiểu cô nương gương mặt lạnh lợi sáng sủa đi cùng với một thiếu phụ trên người là đồng phục của Nga My phái.

Hai người này hẳn là Kỷ Hiểu Phù và con gái nàng Dương Bất Hối!

“Ca ca, Hồ thúc thúc tại sao không cho họ vào nhà, để bọn họ ngoài này lạnh cóng thật là tội nghiệp ”

Chu Chi Nhược nhìn thấy hoàn cảnh thảm hại này rất không đành lòng, quay sang hỏi ý Ngô Chính.

“Bên trong là có ân tình ”

Ngô Chính xoa đầu Chu Chi Nhược, bình thản đáp lời.

“Đông Phương, người mang Chi Nhược trước vào bên trong đi ”

“Người định giết đám người này sao? ”

Đông Phương Bạch gật đầu nhận lời, lại buộc miệng hỏi.

“Không, chỉ là muốn cứu vài người ”

Ngô Chính nói xong liền quay người chậm rãi đi vào lều trại bên trong.

Chu Chi Nhược hiểu kỳ trông theo nhưng lại bị Đông Phương Bạch dắt tay cùng đi vào trong nhà.

Lúc này bên trong lều trại đám người nhòm ngó Ngô Chính cố gắng níu kéo một tia hy vọng rên rỉ khóc than cầu cứu, nhưng chỉ thấy hần lờ đờ đi tới không thèm dừng lại cước bộ.

Phía trước tại một góc lều trại dựa vào bên cột, Kỳ Hiểu Phù một tay vải trắng băng bó, tay kia thì ôm lấy hải tử vào lòng sưởi ấm cho nàng, hai người tựa hồ vì quá mệt mỏi mà đã thiếp đi.

“Muội muội có lạnh lắm không?”

Ngô Chính đi đến bên cạnh ngồi xổm xuống đất, tay đặt lên trán Dương Bất Hối ôn hòa hỏi thăm.

“Lạnh lắm... híc...”

Dương Bất Hối lờ mờ mờ mắt, thân thể run lên, không nghĩ ngợi liền đã đáp lời.

Ôm lấy nàng vào lòng tựa hồ cảm nhận được, Kỳ Hiểu Phù cũng thức giấc đưa mắt nhìn lấy thiếu niên trước mặt thần sắc hiền hòa không có ác ý đang quan tâm hỏi han con gái của mình.

“Công tử, xin người... cứu lấy... hải nhi của ta”

Kỳ Hiểu Phù đôi môi đã bị cái lạnh giữa mùa đông làm khô rất tựa như sắp đóng băng nhưng vẫn cố gắng mở miệng thều thào cầu xin.

“Yên tâm, ta sẽ không bỏ mặc hai người các người”

Ngô Chính nói lời an ủi, sau đó liền bế lấy hai người trên tay đi ra khỏi lều trại.

Bên trong lều trại đám người nhân sĩ giang hồ trông thấy vậy càng là thảm thiết réo lên, ai nấy đều nước mắt nước mũi dàn dụa trên mặt, thậm chí có người còn lăn lóc dưới mặt đất tìm kiếm sự thương tình ban ân, còn có những kẻ với tay hồng nắm lấy níu kéo Ngô Chính bước chân dừng lại.

Tuy nhiên Ngô Chính không hề quan tâm đoái hoài đến đám người này, cước bộ như có như không tựa như chậm chạp nhưng chớp mắt đã biến mất xuất hiện ở bên ngoài lều trại quay lưng về phía bọn hắn, để lại trong mắt mỗi người đều là sự tuyệt vọng chua xót khôn nguôi.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Hồ Điệp Cốc chính kịch diễn ra

Tuy nhiên Ngô Chính không hề quan tâm đoái hoài đến đám người này, cước bộ như có như không tựa như chậm chạp nhưng chớp mắt đã biến mất xuất hiện ở bên ngoài lều trại quay lưng về phía bọn hắn, để lại trong mắt mỗi người đều là sự tuyệt vọng chua xót khôn nguôi.

Đi vào bên trong ngôi nhà của Hồ Thanh Ngưu, Ngô Chính tự ý xông vào phòng châm cứu chữa bệnh đặt xuống Kỳ Hiểu Phù và Dương Bất Hối bên trên chiếc giường.

“Đa tạ... công tử!”

Kỳ Hiểu Phù cảm nhận được âm áp bên trong gian phòng không còn phải chịu đựng giá rét bên ngoài, không kìm được lòng mình buộc miệng nói lời cảm kích.

“Người tạm thời ở đây chờ thêm chút lát”

Ngô Chính mỉm cười gật đầu, sau đó để lại mẫu tử hai người bên trong gian phòng nghỉ ngơi.

Vừa đi ra khỏi phòng bệnh Ngô Chính liền bắt gặp Hồ Thanh Ngưu vừa nghe được tiếng động đang lúc muốn vào kiểm tra xem sao.

“Tiểu tử, đừng nói với ta là người mang những tên ngoài kia vào bên trong a!?”

Trông thấy Ngô Chính từ trong phòng bệnh đi ra, Hồ Thanh Ngu liền thất kinh hoảng hốt hô lên.

“Thì sao!? Người quên ta hai năm trước đã nói gì với người? Một cái Kim Hoa Bà Bà nếu dám làm khó người ta liền tiêu diệt toàn bộ Linh Xà đảo không chừa một móng ”

Ngô Chính bắt mắt hừ lạnh lớn tiếng nói.

“A...”

Nghe vậy, Hồ Thanh Ngu không khỏi sững sốt thất thần, hẳn là không một chút nghi ngờ Ngô Chính dám làm như vậy.

Nên biết hai năm nay trên giang hồ đồn đãi một tên thiếu niên vô công thâm hậu cao cường chuyên đi hành hiệp trượng nghĩa chém giết không biết bao nhiêu tướng sĩ của quân Nguyên, cứu giúp không biết bao nhiêu những người dân vô tội.

Thế nhưng toàn bộ quân Nguyên cho dù nhiều lần ra sức muốn truy sát hấn nhưng hết lần này đến lần khác từng đoàn từng đoàn binh sĩ đều bị hấn tiêu diệt sạch không còn lấy một tên trở về.

Tên thiếu niên này bởi vì sở hữu lực đạo kiếm khí, mỗi một loại đều là vô cùng lợi hại hoàn toàn có thể sánh ngang với một môn công phu tuyệt luân đứng đầu trong thiên hạ, để toàn bộ giang hồ ai ai cũng phải dành cho hấn một sự kính trọng nhất định, gọi hấn một tiếng “Kiếm Tiên” để công nhận thành tựu về kiếm đạo của hấn, lại thêm danh tự “Lục Mạch” để chỉ về đặc điểm dấu hiệu nhận dạng.

Cho nên thiếu niên này được giang hồ đặt cho ngoại hiệu Lục Mạch Kiếm Tiên, mà Lục Mạch Kiếm Tiên này không ai khác chính là Ngô Chính!

Thử hỏi nếu đặt lên cán cân giữa Lục Mạch Kiếm Tiên và Kim Hoa Bà Bà ai mới là người lợi hại hơn, tin chắc rằng toàn bộ người trong giang hồ đều muốn đặt cược cho Ngô Chính.

Cho nên khi nghe Ngô Chính nhắc đến lời hứa trước kia, Hồ Thanh Ngu không khỏi thất thần giật mình.

Bao lâu nay Hồ Thanh Ngu đã xem Ngô Chính như là một tên bằng hữu tri giao hoàn toàn không còn để ý đến chuyện cũ trước kia mà đặt trong lòng, nào ngờ Ngô Chính lại tự mình nhắc lại trong khi hấn hoàn toàn có thể phui tay rồi đi a.

Điều này vô tình lại khiến Hồ Thanh Ngu trong tâm khảm cảm thấy rất xúc động, tựa hồ chỉ cần một câu nói như vậy liền đủ để khiến Hồ Thanh Ngu cho dù đầu rơi máu chảy cũng không từ nan.

Quả nhiên “kẻ sĩ chết vì tri kỷ” là không sai a!

“Còn ngờ ngạc ở đó làm gì!? Mau vào chữa trị hai người các nàng, chuyện sau đó cứ để ta lo liệu là được ”

Ngô Chính tựa hồ rất thiếu kiên nhẫn, hối thúc Hồ Thanh Ngu cứu lấy mẫu tử Kỳ Hiểu Phù, Dương Bất Hối hai người.

“Được, người cũng vào trong cùng hai nha đầu kia dùng cơm đi ”

Hồ Thanh Ngu khẳng khái nhận lời sau đó liền vào phòng bệnh, nhưng trong miệng thì thảo luận nói như có như không: “Đa tạ người!”

Trông theo bóng lưng Hồ Thanh Ngu quay đi, Ngô Chính trong tâm không ngừng cảm khái “danh vọng hào cảm công dụng quả thật là rất lợi hại”, mặc dù so với khi còn ở Tiểu Ngao Giang Hồ thế giới kém hơn rất nhiều, nhưng chỉ cần chút ít tác động này làm cơ sở kết hợp với diễn xuất tài tình của hấn cũng đủ để lung lay bất cứ ai.

Tất nhiên là ngoại trừ những người cảnh giới tu vi cao cường hơn Ngô Chính!

Nhưng cũng phải nói Sát Lục hệ thống được thiết lập quá mức chu toàn, công dụng của điểm sát lục thì mang tính trực tiếp thiên về tăng cường thực lực, ngược lại điểm danh vọng lại theo cách gián tiếp thu thập nhân tâm củng cố địa vị uy tín, đồng thời cũng có thể chuyển thành chấn nhiếp công dụng trong các trường hợp cần phải kiểm soát chấn áp số đông.

Hơn nữa dù là điểm sát lục hay là điểm danh vọng điều kiện tích lũy đều vô cùng khó khăn, điều này mục đích là để Ngô Chính không quá mức ỷ lại vào hệ thống mà quên mất khai thác tiềm năng lực lượng tự thân mới là vương đạo.

Kể cả các loại nhiệm vụ cường chế đặc thù bên trong mỗi loại đều có ý nghĩa riêng biệt nhằm rèn luyện tâm trí của Ngô Chính, không thể phủ nhận nếu hấn không bị hệ thống trước kia thường ngày cho “ăn hành” quá nhiều thì bây giờ chưa chắc rằng đã có thể nói dối không chớp mắt, mặt dày hơn tưởng thành như thế.

Nếu không phải như vậy, mỗi người làm chuyện xấu trên đời đều là có tật giật mình, Ngô Chính hẳn là cũng không ngoại lệ.

Về phía Kim Hoa Bà Bà xuyên suốt hai năm qua đã không ít lần làm phiền Hồ Thanh Ngu, phương pháp cũng tương tự là đánh đến tàn phế hoặc hạ độc thủ những nhân sĩ giang hồ không thuộc Minh giáo, sau đó bắt họ đến cầu y Hồ Thanh Ngu.

Nếu Hồ Thanh Ngu dám phá vỡ lời thề của mình mà cứu giúp đám người kia không nghi ngờ Kim Hoa Bà Bà liền sẽ khiến Hồ Thanh Ngu nhận một kết cục thê thảm, muốn chết cũng không được mà muốn sống càng không xong.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian qua những tên nạn nhân của Kim Hoa Bà Bà đưa đến Hồ Điệp Cốc đều là bị Hồ Thanh Ngu bỏ qua không đoái hoài gì đến, mặc cho bọn chúng có kêu than kể khổ như thế nào nhưng tương tự vẫn là không được cứu chữa, chỉ có thể lê lết trước hiên nhà của Hồ Thanh Ngu mà chết dần chết mòn.

Trong lúc đó Ngô Chính hoàn toàn không một chút tỏ ra muốn can thiệp, bởi vì Ngô Chính mình bạch những người này chỉ là nạn nhân vô tình trêu chọc phải Kim Hoa Bà Bà mà thôi, nhân tiện lại bị biến thành công cụ để thử thách Hồ Thanh Ngu.

Nhưng lúc bấy giờ thì hoàn toàn khác biệt, Kim Hoa Bà Bà lần này là chủ động hãm hại đám người nhân sĩ trên giang hồ kia khiến bọn họ trở thành bệnh nhân của Hồ Thanh Ngu, hơn nữa thủ đoạn càng là tàn nhẫn đến mức cố ý để cho bọn họ sống dở chết dở không thể nào được toại nguyện.

Sở dĩ Ngô Chính trước kia không can thiệp là vì hầu hết đều là sự kiện nhỏ nhặt không đáng chú ý, nhưng lần này lại là chính kịch đi theo quán tính bất buộc phải diễn ra như trong nguyên tác, Ngô Chính tất nhiên là không thể lại lơ đãng cho qua không thêm đoái hoài để mặc cho Kim Hoa Bà Bà tự tung tự tác được.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chu Chỉ Nhược tâm thiện lương

Sở dĩ Ngô Chính trước kia không can thiệp là vì hầu hết đều là sự kiện nhỏ nhặt không đáng chú ý, nhưng lần này lại là chính kịch đi theo quán tính bất buộc phải diễn ra như trong nguyên tác, Ngô Chính tất nhiên là không thể lại lơ đãng cho qua không thêm đoái hoài để mặc cho Kim Hoa Bà Bà tự tung tự tác được.

Lại nói trong chuyện này mâu thuẫn khuất mắt cũng là cực kỳ bất đắc dĩ không đáng phải xảy ra, Hồ Thanh Ngu là vì thế tử của mình Vương Nạn Cô cho nên mới lập nên lời thề ngoại trừ Minh giáo người sẽ không cứu bất cứ ai.

Nhưng tình cờ bấy năm về trước Kim Hoa Bà Bà và chồng của bà ta Hàn Thiên Diệp còn gọi là Ngân Diệp tiên sinh, hai người bởi vì bị người của Minh giáo ở tây vực truy sát cho nên khiến cả hai đều bị trúng độc trọng thương, tính mệnh ngàn cân treo sợi tóc bất cứ lúc nào cũng có thể rơi mất.

Trong khi thương thế của Kim Hoa Bà Bà có phần nhẹ hơn thì Ngân Diệp tiên sinh gần như đã vô phương cứu chữa, lúc đó Kim Hoa Bà Bà mang chồng của mình đến gặp Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngu cầu y.

Nếu Hồ Thanh Ngu lúc bấy giờ đồng ý cứu chữa chưa hẳn là đã hết hy vọng, nhưng Hồ Thanh Ngu bởi vì vương mắc lời thề của mình cho nên thẳng thừng từ chối nhất định bỏ mặc kiến tử bất cứu.

Ngân Diệp tiên sinh cũng vì không được cứu chữa kịp thời mà mất đi tính mạng của mình, Kim Hoa Bà Bà trong lúc ấy lại kiêng kỵ Minh giáo trung nguyên không dám làm càn tổn thương đến Hồ Thanh Ngu, tuy nhiên trong lòng hận thù chất chứa toàn bộ đều quy hết lên đầu Hồ Thanh Ngu mới dẫn đến tình cảnh ngày hôm nay.

Từ đó cho đến nay Kim Hoa Bà Bà vẫn luôn quanh quẩn đâu đó trực chờ một ngày Hồ Thanh Ngu phá bỏ lời thề của mình, bà ta liền có lý do để quay lại trả thù cho chồng của mình Ngân Diệp tiên sinh.

Sự việc hôm nay cũng không ngoại lệ so với trước kia, mục đích chính là để trả thù Hồ Thanh Ngu đã từng thấy chết không cứu.

Tuy nhiên Ngô Chính sẽ không để chuyện đó xảy ra, y thuật của Hồ Thanh Ngu vẫn là có chỗ vận dụng không thể lãng phí chết đi như thế.

Quay về hiện thực lúc bấy giờ sắc trời cũng đã chập tối, không gian tựa hồ đã trở nên yên ắng hơn rất nhiều, nhưng bởi vì như vậy cho nên từ bên trong gian nhà tranh của Hồ Thanh Ngu Ngô Chính có thể nghe rõ được tiếng rên rỉ than khóc của những bệnh nhân đang co mình chịu đựng giá rét ngoài kia.

“Muội muốn đi đâu?”

Bên trong gian nhà Đông Phương Bạch trông thấy Chu Chỉ Nhược lén lút muốn ra ngoài liền lên tiếng ngăn lại.

“Tỷ tỷ, những người ngoài kia thật tội nghiệp, muội chỉ muốn mang chăn cho họ mà thôi ”

Chu Chỉ Nhược trên tay ôm lấy tấm lông thú cuộn tròn thật dày và lớn, đó hẳn là chăn đệm đồ dùng của nàng hằng ngày, lúc này lại muốn mang cho đám

người bệnh nhân ngoài kia.

Phải nói Chu Chi Nhực tuy chỉ vừa tròn mười bốn tuổi nhưng cơ thể phát triển cực tốt, dung mạo càng là tuyệt luân xinh đẹp, lại thêm tấm lòng thiện lương nhân hậu thương xót không chừng cho bất cứ ai, có thể thấy được nàng hoàn toàn xứng đáng là một mẫu nữ nhi chân thiện mỹ, khiến bao người nhỏ dãi mơ ước muốn được sánh đôi.

(Chân thiện mỹ có rất nhiều khái niệm khác nhau thậm chí còn liên quan đến vấn đề chính trị, nhưng ở đây ta chỉ nói đơn thuần về nghĩa đen đó là: trung thực – lương thiện – xinh đẹp, không nên suy nghĩ theo chiều hướng quá sâu xa)

Tuy nhiên cũng vì phẩm tính này mà không biết bao nhiêu lần khiến Ngô Chính và cả Đông Phương Bạch cảm thấy cực kỳ phiền toái cùng bất đắc dĩ.

Nếu Chu Chi Nhực được sinh ra trong thời bình không có chiến tranh chém giết đổ máu thì có lẽ nàng đã là một nữ thần hoàn mỹ không chút tỳ vết, nhưng là trong thời đại loạn lạc như thế này ngược lại tất cả ưu điểm đều đã trở thành khuyết điểm của nàng.

Ngô Chính sở dĩ nhận nàng làm muội muội chăm sóc nuôi nấng là bởi vì hắn coi trọng Chu Chi Nhực bên trong nguyên tác chỉ cần một lời nói của Diệt Tuyệt sư thái liền một kiếm đâm vào tim Trương Vô Kỵ, người nam nhân khiến nàng đau khổ say mê đến đắm đuối cũng không thể dứt ra.

Thậm chí bởi vì những lời di ngôn của Diệt Tuyệt sư thái sau khi chết đi lại khiến Chu Chi Nhực nàng tính cách trở nên biến chất vận vẹo, hoàn toàn biến thành một cái ma nữ thâm độc tàn nhẫn bất chấp mọi thủ đoạn không lưu tình.

Nhìn từ một khía cạnh nào đó Chu Chi Nhực cũng có phần tương tự như Lâm Bình Chi, một khi chịu tác động mạnh từ bên ngoài tâm tính sẽ hoàn toàn biến hóa trở thành một con người khác.

Hiện tại Ngô Chính lại thay thế Diệt Tuyệt sư thái nuôi nấng Chu Chi Nhực, tin tưởng một ngày nào đó chỉ cần Ngô Chính một lời nói khỏi miệng hoàn toàn có thể khiến cho nàng vùng kiếm giết toàn bộ người trên thế giới.

Chưa kể mẫu người như nàng cũng giống như Đông Phương Bạch chấp niệm cực kỳ sâu nặng sẽ không dễ dàng bị Ngô Chính bước chân thần tốc bỏ rơi.

Suy cho cùng Ngô Chính vẫn rất khắc nghiệt đối với những người bên cạnh của mình, điều kiện tiên quyết vẫn là theo kịp bước chân của hắn không bị bỏ lại đằng sau.

“Chi Nhực, trở về phòng đi”

Lúc bấy giờ Ngô Chính từ gian phòng của mình đi ra, thần sắc có chút khó coi tựa hồ rất không vừa ý với cách làm của Chu Chi Nhực.

“Ca ca...”

Chu Chi Nhực có chút lúng túng không biết phải nói gì.

“Hào tâm cần phải đặt đúng chỗ, muội hà tất phải thương xót cho bọn hắn?”

Ngô Chính tựa hồ không nổi trách mắng Chu Chi Nhực, sắc mặt trở nên có chút hòa hoãn nhưng lại than ngắn thở dài.

“Thế gian này rất không đơn giản như muội nghĩ, nếu muội cứ mãi vô tri như thế thì một ngày nào đó khi không có ta và tỷ tỷ bên cạnh thì sẽ như thế nào đây?”

“Muội biết... huynh là muốn tốt cho muội, nhưng mà...”

Chu Chi Nhực có chút ủy khuất, nỉ non trong miệng nói.

“Muội... muội trở về phòng là được...”

Bất đắc dĩ Chu Chi Nhực chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, một mình lủi thủi trở về phòng ngủ của nàng.

“Ài, hai người các ngươi không nên lúc nào cũng hà khắc với con bé như vậy a”

Đúng lúc này từ trong phòng Hồ Thanh Nguu thần sắc có chút mệt mỏi đi ra, trong miệng lại trách cứ Ngô Chính và Đông Phương Bạch hai người.

“Còn không phải là do ngươi nuông chiều thành hư hay sao?”

Ngô Chính tỏ ra bất mãn kêu ca.

Quả thật trong khoảng thời gian bốn người một nhà chung đụng sớm tối, Hồ Thanh Nguu đúng là rất nuông chiều Chu Chi Nhực, hoàn toàn là để nàng muốn gì được nấy không gì không cho.

Bỏ qua vấn đề này, Ngô Chính lại nói tiếp:

“Mẫu tử hai người kia như thế nào rồi?”

“Theo toa mà uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày liền khỏi hẳn không có vấn đề”

Hồ Thanh Ngu tựa hồ rất uể oải vỗ vỗ cái lưng nói, sau đó thần sắc lại trở nên có phần nghiêm trọng lo lắng.

“Ta nghĩ bà ta nay mai sẽ đến!”

“Không cần lo lắng, người cũng không nên để phu nhân của mình đi đi lại lại ban đêm nữa, tránh lại thêm phiền toái xảy ra”

Ngô Chính rất bình thản đáp lời, cũng không quên nhắc nhở Hồ Thanh Ngu.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Kim Hoa Bà Bà đến

“Không cần lo lắng, người cũng không nên để phu nhân của mình đi đi lại lại ban đêm nữa, tránh lại thêm phiền toái ngoài ý muốn xảy ra”

Ngô Chính rất bình thản đáp lời, cũng không quên nhắc nhở Hồ Thanh Ngu.

Fu nhân của Hồ Thanh Ngu không ai khác chính là Độc Tiên Vương Nạn Cô suốt hai năm qua không biết bao nhiêu lần mờ mờ ám ám lên lút lút đến Hồ Điệp Cốc vào ban đêm thi thố với Hồ Thanh Ngu.

Đôi khi Ngô Chính nửa đêm nhiều lần thức giấc không thể chợp mắt cũng là vì Vương Nạn Cô khí tức không thể che giấu được hẳn phát hiện, hơn nữa khinh công của nàng cũng không quá xuất chúng tạo ra động tĩnh làm phiền Ngô Chính và Đồng Phương Bạch rất nhiều đêm không thể yên giấc.

“Ài...”

Nhắc đến thê tử của mình, Hồ Thanh Ngu cũng chỉ có thể than ngắn thở dài hoàn toàn không có biện pháp, Vương Nạn Cô cái gì cũng tốt, chỉ có tính háo thắng là mãi không thể bỏ được.

“Ta sẽ cố gắng khuyên nhủ nàng...”

“Được rồi, người nghỉ ngơi sớm đi, ta đến xem hai người các nàng”

Nói xong Ngô Chính không để ý đến Hồ Thanh Ngu liền xoay người đi vào phòng khám.

Bên trong phòng khám chung quanh đều là kệ gỗ đặt các vật dụng nghề y, chỉ có một chiếc giường nhỏ đặt ở chính giữa gian phòng.

Lúc bảy giờ Kỷ Hiểu Phù đang ôm lấy hài tử của mình Dương Bất Hối nằm trên chiếc giường, trông thấy Ngô Chính đi vào liền khăn trương muốn ngồi dậy.

“Người cứ nằm nghỉ đi, không cần phải như vậy”

Ngô Chính đi đến bên cạnh lại đỡ nàng nằm xuống.

“Đa tạ công tử ơn cứu mạng cho mẹ con chúng ta”

Kỷ Hiểu Phù không thể ngồi dậy hành lễ đành phải dùng lời nói để bày tỏ cảm kích trong lòng.

“Ài, người tên là gì, còn có bé gái này nữa”

Ngô Chính kéo lấy chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh, đồng thời hỏi danh tính hai người.

Cho dù Ngô Chính đã biết hai người thân phận và cả nguyên do tại sao lại lâm vào hoàn cảnh này, nhưng cũng không thể tỏ ra là đã quen biết từ lâu a.

Kỷ Hiểu Phù thành thật đáp lời:

“Ta là Kỳ Hiểu Phù, còn đứa bé này là con gái của ta tên Dương Bất Hối, còn không biết cao danh quý tính của công tử?”

“Ta tên Ngô Chính”

Ngô Chính khom lưng chống tay lên cằm trầm mặc chốc lát, sau đó lại nói tiếp:

“Từ trang phục của người hẳn là đệ tử của phái Nga My, tại sao lại để lâm vào hoàn cảnh như thế này? Diệt Tuyệt sư thái không bên cạnh các người hay sao?”

“Ngô công tử, bên trong là có ân tình... khó nói...”

Kỳ Hiểu Phù trong mắt đượm vẻ buồn bã, không nói nên lời.

“Được rồi, chuyện riêng tư của các người ta cũng không muốn biết”

Ngô Chính chen lời giữa chừng, lại nói tiếp:

“Nhưng mà nơi này cũng không được an toàn, hay là ta cho người đưa người cùng con gái của mình trở về Nga My phái?”

Nghe được lời nói, Kỳ Hiểu Phù bỗng dưng có chút thấp thòm lo âu không vội lên tiếng, trầm tư một hồi mới lại đáp lời:

“Ý tốt của Ngô công tử ta xin tâm lĩnh, nhưng ta không thể trở về được nữa...”

Ngô Chính thần sắc nghi hoặc đáp:

“Tại sao không thể trở về?”

“Không giấu gì công tử, ta vốn dĩ là có hôn ước với Ân Lục Hiệp, nhưng rồi... nhưng rồi...”

Kỳ Hiểu Phù chỉ nói được một nửa, sau đó tựa hồ không thốt nên lời.

“Ta minh bạch, cha của đứa bé họ Dương”

Ngô Chính liền thay lời của nàng muốn nói, sau đó lại thờ dãi nói tiếp:

“Được rồi, người trước tạm thời tĩnh dưỡng ở đây cho khỏi bệnh, sau đó hẳn tính tiếp”

Nói xong Ngô Chính cũng không làm phiền hai người nghỉ ngơi, tự mình lẳng lặng rời đi đóng cửa nhẹ nhàng, không muốn đánh thức Dương Bất Hối còn đang ngủ say.

Cuộc trò chuyện này là Ngô Chính cố ý chấp vá chỗ hồng tránh sâu này không bị rơi móc, dù sao cần tắc vô áy náy, những chuyện tưởng chừng nhỏ nhặt vô nghĩa có khi lại giúp được Ngô Chính ít nhiều đỡ phải tốn công nhọc sức.

Dù sao từ khi đặt chân đến Hồ Điệp Cốc, Kỳ Hiểu Phù cùng con gái của nàng Dương Bất Hối trong lúc vô tình đã tự biến mình thành con cờ trên bàn cờ.

Nhưng Kỳ Hiểu Phù nên cảm thấy may mắn nhiều hơn, chỉ ít người đánh cờ là Ngô Chính hoàn toàn không có ý xấu đối mẹ con các nàng, hơn nữa càng là giúp cho hai người có một kết cục tốt.

-----*_*-----

Hồ Điệp Cốc, một đêm vô sự lại trôi qua.

Buổi sáng sớm mặt trời nhấp nhô bị che phủ bởi làn tuyết trắng xóa, bên ngoài sân trống phía trước hiên nhà, trong túp lều trại đã không còn một tiếng kêu la rên rĩ thảm thiết, ngược lại là sự yên ắng đến đáng sợ hòa cùng một mùi hôi thối đặc trưng của tử thi phảng phất trong không khí.

Không nghi ngờ đám người bệnh nhân bị bỏ mặc kia từ đêm qua đã trở thành một cái xác chết đông băng bị tuyết bao phủ.

Tuy nhiên không một ai ra đây để dọn dẹp xác chết này.

Tại khách phòng bên trong gian nhà, lúc bấy giờ Ngô Chính cùng những người khác đã tụ tập đông đủ, hết thảy là bảy người bao gồm Đông Phương Bạch, Chu Chi Nhược, Hồ Thanh Ngưu, Vương Nạn Cô, Kỳ Hiểu Phù và Dương Bất Hối.

Bọn họ đều chỉ lẳng lặng nhâm nhi thưởng thức tách trà nóng vào buổi sớm, không ai mở miệng nói nửa lời để cho thời gian êm ả cứ thế trôi qua.

Tình hình là đêm qua Hồ Thanh Ngưu đã thành công khuyên nhủ Vương Nạn Cô trở về bên mình đồng thời cũng hóa giải khúc mắc bấy lâu nay, mà Ngô Chính chính là mất xích khiến cho hai người bọn họ có thể như vậy.

Biết được Kim Hoa Bà Bà lần này sẽ không bỏ qua cho Hồ Thanh Ngưu, Vương Nạn Cô cũng nặng tình thủy chung không rời bỏ muốn cùng chồng của mình trải qua lần này cam go thử thách.

Đồng thời Kỷ Hiểu Phù cũng chỉ vừa mới biết được sự việc cách đây vài phút, sau khi nhận biết Lục Mạch Kiếm Tiên và Huyết Y Tiên Từ chính là phu thê hai người Ngô Chính, Kỷ Hiểu Phù tựa hồ đẩy lên trong mình hy vọng nào đó cũng không muốn tranh thủ thời gian ly khai, quyết định ở lại cùng mọi người.

Cho nên mới dẫn đến tình cảnh này, mặc dù ai nấy trong lòng đều có chút căng thẳng khẩn trương nhưng là khi nhìn về phía Ngô Chính, Đông Phương Bạch hai người thần sắc cứ chỉ thản nhiên đều khiến mọi người trở nên an tâm hơn rất nhiều.

Kết...

Bộp bộp bộp...

Đúng lúc này cánh cửa bỗng nhiên mở ra, chỉ thấy một màn kinh khủng xảy ra trước mắt mọi người.

Từ phía cửa vào năm sáu cái thủ cấp bị đóng băng của đám người bệnh nhân đến cầu y tựa như mấy trái bóng rơi xuống mặt đất nảy nảy lăn tròn đến giữa nền nhà.

Ngay lúc đó nhìn lại từ phía cửa vào có hai đạo thân ảnh một già một trẻ cước bộ từ tốn đi vào bên trong.

“Danh tính: Đại Ý Ti, tu vi: tuyệt thế trung kỳ”

Lập tức vận dụng Thuật Thăm Dò, Ngô Chính liền có thể nhìn ra được danh tính và tu vi của lão bà đang dắt theo một bé gái.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Xuất hiện hoành tráng

“Danh tính: Đại Ý Ti, tu vi: tuyệt thế trung kỳ”

Lập tức vận dụng Thuật Thăm Dò, Ngô Chính liền có thể nhìn ra được danh tính và tu vi của lão bà đang dắt theo một bé gái.

Người này không ai khác chính là Từ Sam Long Vương Đại Ý Ti đang đóng giả làm Kim Hoa Bà Bà chủ nhân của Linh Xà đảo, còn đứa bé gái kia hẳn là Ân Ly con gái của Ân Dã Vương.

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khan đi trước, người mới lại xuất hiện theo sau, Kim Hoa Bà Bà thần sắc cực kỳ âm trầm nhìn lướt qua đám người trước mắt, sau đó dừng lại ở thân ảnh Hồ Thanh Ngưu.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, tất cả đều vào tư thế chuẩn bị nghênh chiến, duy chỉ ba người Ngô Chính, Đông Phương Bạch và Chu Chỉ Nhược vẫn còn ngay ngắn ngồi đó nhâm nhi tách trà trên tay.

Chu Chỉ Nhược ánh mắt lo lắng quay sang hỏi thăm Ngô Chính:

“Ca ca, bà ta có phải hay không là Kim Hoa Bà Bà đã đã thương đám người bệnh nhân đến cầu y kia?”

“Không sai, bà ta làm vậy là để trả thù, không hẳn là việc gì sai trái lắm, dù sao đám người kia trên tay ít nhiều cũng nhuộm máu người vô tội, muội không cần thương tiếc”

Ngô Chính rất nhàn nhã thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, từ tốn giải thích cặn kẽ cho Chu Chỉ Nhược.

“Nhưng mà Kim Hoa Bà Bà lần này là muốn giết Hồ thúc thúc, huynh mau ngăn cản bà ta đi!”

Chu Chỉ Nhược trông thấy mấy cái thủ cấp lăn lóc dưới nền nhà, lại nhìn thấy Kim Hoa Bà Bà thần sắc cực kỳ âm trầm không khỏi lại hối thúc Ngô

Chính hành động.

Ngô Chính ngược lại mười phần nhân nhả không chút kinh động, lại nhăm nháp tách trà sau đó từ tốn nói:

“ Là phúc không phải họa, là họa tránh chẳng qua, cứ để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên đi thôi ”

Nghe xong lời nói ngoại trừ Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược vẫn còn tỉnh táo, bốn người kia bỗng nhiên trở nên thất kinh.

Đây ý là nói Ngô Chính sẽ không can thiệp vào chuyện này!? Có thể nào hấn cứ như vậy thấy chết mà không cứu, không phải trước đó đã hứa sẽ bảo vệ mọi người hay sao? Phải chăng Ngô Chính là muốn làm trận bỏ chạy!?

“ Khụ khụ, tiểu tử lựa chọn rất khôn ngoan a, khụ khụ... ”

Kim Hoa Bà Bà ho khan nhép miệng nói, bà ta tựa hồ minh bạch lời nói của Ngô Chính sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Mới đó Kim Hoa Bà Bà còn có chút chần chừ bởi vì ngoại trừ Ngô Chính không thể nhìn thấu sâu cạn, còn có một người nữ tử khăn đỏ che mặt tu vi tuyệt thế sơ kỳ không thể xem thường, cho nên Kim Hoa Bà Bà mới không tức khắc động thủ chờ xem phản ứng.

Lúc này nhận được câu trả lời đồng thời trông thấy đám người kia thất kinh để Kim Hoa Bà Bà âm thầm thờ phào nhẹ nhõm không phải trêu chọc vào hai cái nhân vật khó xoi.

“ Ài, oan oan tương báo bao giờ mới hết, tỷ tỷ hà tất phải cố chấp như thế ”

Ngô Chính thần sắc ai oán than đời trách phận, tuy nhiên trong lời nói tựa hồ có chút không đúng.

Tỷ tỷ!?

Mọi người vẫn giữ vững thủ thế không tỏ ra mấy phản ứng còn tưởng rằng Ngô Chính là nói nhảm, thế quái nào mà Kim Hoa Bà Bà trông từ hình dáng bề ngoài cũng đáng tuổi làm ông làm bà của Ngô chính, như thế nào lại gọi thành tỷ tỷ!? Chắc chắn là có nhầm lẫn bên trong.

Nhưng là Kim Hoa Bà Bà hai mắt trừng trắng kinh nghi nhìn lấy thân ảnh thiếu niên trước mắt, đây hẳn là có tật giật mình rất đáng khả nghi.

“ Tiểu tử vô lễ, người vừa gọi cái gì là tỷ tỷ? ”

“ Không phải, hay là gọi là cô cô!? Nhưng là ta thích gọi tỷ tỷ hơn a ”

Ngô Chính khiêu mi đáp lời, nhưng lại rất trêu người không giống như là nghiêm túc.

“ Ngươi... hừ! ”

Kim Hoa Bà Bà bỗng nhiên tức giận đùng đùng lao tới, tuy nhiên bà ta lại bỏ qua cho Ngô Chính mà nhắm tới trước mặt Hồ Thanh Ngu.

“ Thanh Ngu! ”

Trông thấy phu quân mình gặp nguy hiểm, Vương Nạn Cô kinh hoảng bất chấp xông đến đứng chắn trước mặt Hồ Thanh Ngu.

“ Nạn cô, nàng tránh ra, mau tránh ra... ”

Hồ Thanh Ngu càng kinh hãi hét toáng lên, nhưng ánh mắt vẫn chưa hết hy vọng trong lúc vô tình nhìn qua Ngô Chính vẫn đang nhăm nháp tách trà trên tay.

Ngô Chính cũng không chần chừ đặt xuống tách trà, lớn tiếng hô lên:

“ Diệt Tuyệt sư thái, có người muốn giết đệ tử của người! ”

Kim Hoa Bà Bà đã áp sát tiến tới về phía Vương Nạn Cô đang che chắn lấy Hồ Thanh Ngu, nhưng khi nghe thấy Ngô Chính lớn tiếng hô to không khỏi khiến bà ta có chút do dự chần chừ.

“ Dừng tay! ”

Đúng lúc này một âm thanh nữ nhân vang vọng từ trên đầu, bên trong ầm ầm nội lực uy hiếp lấy tất cả những người đang có mặt ở đây.

Ầm!

Uỳnh!

Bỗng nhiên từ mái nhà tranh một thanh trường kiếm vẫn còn trong vỏ xuyên phá qua mái nhà theo quán tính đáp xuống va chạm thật mạnh với mặt đất ngăn chặn Kim Hoa Bà Bà tiến tới phía trước, tạo thành một đạo âm thanh to lớn chói tai.

Kim Hoa Bà Bà hoảng hốt bị xung lực dư ba đánh bật trở lại, phóng về phía sau giữ một khoảng cách nhất định, ánh mắt chăm chú nhìn lấy thanh kiếm trước mắt.

“ Võ lâm chí tôn

Bảo đao Đồ Long

Hiệu lệnh thiên hạ

Mạc cảm bất tòng

Ý thiên bất xuất

Thủy dữ tranh phong ”

(Võ lâm chí tôn, Đồ Long đao là hiệu lệnh thiên hạ không ai dám không theo, nếu Ý Thiên kiếm không xuất hiện thì lấy gì để tranh phong)

“ Ý Thiên kiếm!?”

Nhìn lấy thanh kiếm trước mắt, tức khắc mọi người trong đầu liền nghĩ đến cùng một cái tên, một món bảo khí đi cùng với Đồ Long đao nổi danh trên giang hồ.

Đồng thời điểm, từ một lỗ hổng thật lớn trên mái nhà do Ý Thiên kiếm xuyên phá tạo thành, một đạo thân ảnh lão ni cô lẳng không chậm rãi đáp xuống mặt đất, những đóa bông tuyết li ti bé xíu cũng từ bầu trời qua đó rơi theo nhưng khi chạm vào vạt áo của lão ni cô toàn bộ liền bị chấn thành bọt nước vỡ vụn mà tan biến.

Ngô Chính trông thấy khung cảnh hoành tráng xinh đẹp lúc bấy giờ, trong lòng không khỏi cảm khái “ Diệt Tuyệt sư thái đúng là rất biết cách khoa trương thanh thế a, thế quái nào có thể xuất hiện một cách ngẫu nhiên được như thế!?”

Quả thật đến cả Ngô Chính cũng phải ngậm ngùi cam bái hạ phong, cúi đầu tâm phục khẩu phục nhận thua.

Đúng lúc này từ bên ngoài gian nhà “ lộp bộp ” tiếng bước chân đang khần trương đập cửa xông vào bên trong, chỉ thấy đó là một đám ni cô trên người đồng phục của Nga My phái, thần sắc tỏ ra cảnh giác khần trương bao vây chặn ngang lối ra vào.

“ Sư... sư phụ, sao người lại đến đây... ”

Kỷ Hiểu Phù một bên gặp lại được Diệt Tuyệt sư thái sư phụ của mình cùng các đồng môn tỷ muội nhưng thần sắc chẳng những không hoan hỉ vui mừng, ngược lại còn là trở nên tái xanh không còn chút máu.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tình hình chuyển biến xấu

“ Sư... sư phụ, sao người lại đến đây... ”

Kỷ Hiểu Phù một bên gặp lại được Diệt Tuyệt sư thái sư phụ của mình cùng các đồng môn tỷ muội nhưng thần sắc chẳng những không hoan hỉ vui mừng, ngược lại còn là trở nên tái xanh không còn chút máu.

Nắm lấy vạt áo khép nép phía sau lưng mẫu thân của mình, Dương Bất Hối ánh mắt ngây ngô không biết chuyện gì ngoài đầu quan sát lấy lão ni cô đang đứng sừng sững trước mắt.

“ Có câu, không muốn người khác biết chi bằng đừng làm! ”

Diệt Tuyệt sư thái rất không hổ danh tên tuổi, thần thái lẳng lẹ uy nghiêm chỉ liếc nửa con mắt nhìn qua Kỷ Hiểu Phù.

“ Người hai năm trước đột nhiên biệt tích sau khi đại hội bách tuế của Trương Chân Nhân diễn ra, nay còn có cả hài tử rồi, thử hỏi nếu ta không tìm

được người thì còn gì là thanh quy của phái Nga My nữa!?”

Bị Diệt Tuyệt sư thái phát hiện mình đã có con, Kỳ Hiểu Phù tức khắc thất kinh sợ hãi, ta chân đã có phần lưỡng cuống che chắn lấy hài tử của mình phía sau lưng.

“Khụ khụ... giang hồ vì Đồ Long đao và Ý Thiên Kiếm mà xảy ra bao nhiêu tranh đấu khiến khắp nơi mưa máu gió tanh, nay Đồ Long đao đã biến mất tung tích cùng Tạ Tốn, nhưng thật không ngờ...”

Kim Hoa Bà Bà bỗng nhiên chen lời, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm lấy Ý Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái, cước bộ chậm rãi đi về phía trước vài bước lại tiếp tục nói:

“Nhưng thật không thể ngờ Ý Thiên kiếm bấy lâu nay vẫn ở trong tay Diệt Tuyệt sư thái vậy mà không một ai hay biết cả... lão ta tuy là thân già sức yếu đa bệnh nhưng không phải là dễ dàng để kẻ khác hiệp đáp khi lão a”

“Bà vừa nói cái gì!? Hừ, còn không mau tạ tội với sư phụ của ta? Bằng không thì đừng trách đao kiếm không lưu tình”

Dẫn đầu đám người ni cô đồng thời cũng là sư tỷ của Kỳ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân hung hăng rút kiếm hăm dọa Kim Hoa Bà Bà.

Ngô Chính trông thấy tình cảnh này trong bụng càng cười thật to sáng khoái, đang sợ rằng không thể khiến Kim Hoa Bà Bà và Diệt Tuyệt sư thái động thủ, nào ngờ vị kia Đinh Mẫn Quân ni cô lại thay hẳn làm xong phần việc.

Chưa kể Diệt Tuyệt sư thái vẫn chưa phát hiện vừa rồi là bị Ngô Chính đánh lừa, còn có Kim Hoa Bà Bà vì quá chú ý đến Ý Thiên kiếm tựa hồ đã quên mất nguyên do tại sao Diệt Tuyệt sư thái xuất hiện ở đây.

Nếu như hai người họ phát hiện không nghi ngờ sau đó Diệt Tuyệt sư thái liền sẽ bắt lấy Kỳ Hiểu Phù và Dương Bất Hối ra về, còn Kim Hoa Bà Bà lại muốn tiếp tục công cuộc báo thù của mình.

Hoặc là cũng có thể trong trường hợp tồi tệ nhất cả hai người đều sẽ quay mũi kiếm về phía Ngô Chính không chừng, dù sao Ngô Chính là không muốn để Kỳ Hiểu Phù phải chết dưới tay Diệt Tuyệt sư thái, còn có phải giữ lại mạng sống của Hồ Thanh Ngu và Vương Nạn Cô hai người.

Mục đích mâu thuẫn lẫn nhau, Ngô Chính ắt hẳn sẽ không tránh khỏi được một trận chiến, tuy nhiên là tốt là xấu thì còn chưa biết được, phải xem Diệt Tuyệt sư thái có đánh đuổi được Kim Hoa Bà Bà hay không.

“Đao kiếm không lưu tình!? Hừ... nha đầu như người cũng muốn ra mặt thị uy? Nực cười!”

Quả nhiên Kim Hoa Bà Bà thật sự tức giận, lập tức trên xuất hiện một đóa kim hoa nương theo nội lực phóng xuất nhắm về phía Đinh Mẫn Quân vừa mới thị uy.

Vù vút!

Tức khắc phản ứng lại, Diệt Tuyệt sư thái đã chắn ngang trước mặt đệ tử của mình Đinh Mẫn Quân, trên tay Ý Thiên kiếm vẫn không ra khỏi vỏ đánh văng đi kim hoa bay về hướng ngược lại.

Keng!

Kim Hoa Bà Bà cũng không chút sợ hãi, vung lên cây quái trượng đầu long của mình tiếp lấy, chỉ thấy đầu long xoay tròn kim hoa lại đã nhẹ nhàng rơi vào trong tay bà ta không một chút khó khăn.

“Lợi dụng nhu lực thật lợi hại, Kim Hoa Bà Bà quả nhiên không hổ tuyệt thế trung kỳ cao thủ”

Trông thấy màn này Ngô Chính trong lòng cảm khái không thôi, dù sao chi xét về tu vi không so về chiến lực thì Ngô Chính vẫn là thua Kim Hoa Bà Bà một đại cảnh giới a.

Trước đó Ngô Chính thăm dò Diệt Tuyệt sư thái tu vi cũng chỉ là tuyệt thế sơ kỳ mà thôi, tuy nhiên có Ý Thiên kiếm trong tay nếu thật sự sinh tử giao đầu thì tổng thể chiến lực của lão ni cô cũng là tương đương với tuyệt thế trung kỳ không một chút thua kém.

“Đồ đệ của ta đương nhiên không thể tiếp được một đòn của tiền bối, chi bằng để ta xuất thủ lĩnh giáo công phu trừ danh của Linh Xà đảo, hẳn là không thất lễ chứ?”

Diệt Tuyệt sư thái trên tay khua khua Ý Thiên kiếm hướng về phía Kim Hoa Bà Bà, tuy nhiên kiếm vẫn không xuất vỏ, động tác này chính là muốn luận bàn mà thôi.

“Lão ta cũng rất muốn biết năm xưa Quách Nữ Hiệp Quách Tương tổ sư của Nga My phái, kiếm pháp danh chấn thiên hạ là cao minh như thế nào, tuy nhiên lão ta thù của phu quân còn chưa kịp báo, chi bằng đợi ta giải quyết hai con chuột nhất kia, sau đó lại công bằng so chiêu?”

Kim Hoa Bà Bà quả nhiên nhìn ra cục diện bất lợi, một khi giao đầu với Diệt Tuyệt sư thái khó tránh khỏi Hồ Thanh Ngu nhân lấy cơ hội mà tẩu thoát.

Tuy có chút tiện nghi cho Hồ Thanh Ngu khi được chết một cách chóng vánh không thể để Kim Hoa Bà Bà khiến hắn sống dở chết dở được, nhưng

còn hơn là để hần tẩu thoát biệt tâm biệt tích ẩn cư ở nơi nào đó.

Phải biết lần này Kim Hoa Bà Bà trực tiếp giết đến đây là vì phát hiện trong đám người bệnh nhân cầu y thiếu vắng hai bóng người, liền có thể đoán được Hồ Thanh Ngu là muốn phá vỡ lời thề của mình cứu lấy hai người đó còn sống sót, cho nên Kim Hoa Bà Bà mới quang minh chính đại đến đây báo thù.

Hiện tại Diệt Tuyệt sư thái thông qua lời nói mục đích chỉ là muốn bảo vệ đồ đệ của mình Kỳ Hiểu Phù, bởi vì không có mâu thuẫn trong đó cho nên Kim Hoa Bà Bà liền dễ dàng mở lời nói ra mục đích của mình.

“Nếu tiền bối đã nói vậy, ta đương nhiên là có thể chờ đợi!”

Diệt Tuyệt sư thái cũng không cự tuyệt yêu cầu của Kim Hoa Bà Bà, dù sao hai người kia cũng không hề liên quan đến Diệt Tuyệt sư thái.

Hồ Thanh Ngu và Vương Nạn Cô nghe xong tâm trạng lại trở nên hoảng hốt khẩn trương nắm chặt lấy tay nhau, đồng thời ánh mắt không quên nhìn về phía Ngô Chính từ đầu chí cuối vẫn còn ngồi yên bất động không nhúc nhích.

“Sư phụ... Hồ tiên sinh có ơn cứu mạng đệ tử...”

Kỳ Hiểu Phù không thể nhìn được ân nhân của mình gặp nguy hiểm liền đứng ra thỉnh cầu Diệt Tuyệt sư thái.

Nhưng là Diệt Tuyệt sư thái trừng mắt nhìn lấy Kỳ Hiểu Phù, để nàng chỉ có thể lùi thủ lui về phía sau không dám lại lên tiếng van xin.

“Hào! Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên là chính trực liêm minh, chuyện nào ra chuyện đấy a”

Kim Hoa Bà Bà thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, không phải là bà ta sợ hãi Diệt Tuyệt sư thái, nhưng là trong tay lão ni cô còn có Ý Thiên kiếm vẫn chưa xuất vô tuyệt đối không thể khinh suất lơ là.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Ngô Chính chủ quan thái quá!?

“Hào! Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên là chính trực liêm minh, chuyện nào ra chuyện đấy a”

Kim Hoa Bà Bà thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, không phải là bà ta sợ hãi Diệt Tuyệt sư thái, nhưng là trong tay lão ni cô còn có Ý Thiên kiếm vẫn chưa xuất vô tuyệt đối không thể khinh suất lơ là.

Nói xong Kim Hoa Bà Bà thân nhiên chậm rãi từng bước ngang nhiên qua mặt Diệt Tuyệt sư thái tuy nhiên bà ta vẫn luôn giữ vững tư thế phòng bị, nếu là người tỉnh mắt liền sẽ nhìn thấy trong tay bà ta kim hoa đã trực chờ sẵn.

Trông thấy Kim Hoa Bà Bà cứ thế bước tới tiếp cận, Hồ Thanh Ngu phụ thê hai người càng là khẩn trương gấp bội, hướng ánh mắt van xin cầu cứu nhìn lấy Ngô Chính và Đông Phương Bạch.

“Ca ca, mau cứu lấy thúc thúc... bà ta, bà ta...”

Chu Chỉ Nhược trong lòng càng là thấp thỏm lo sợ níu lấy tay Ngô Chính khẩn trương hô lên.

Dù sao trên thế gian này ngoại trừ Ngô Chính và Đông Phương Bạch ra, Chu Chỉ Nhược nàng cũng chỉ còn mỗi Hồ Thanh Ngu là thân thiết với mình, nàng tuyệt đối không mong muốn hần sẽ xảy bất trắc.

Ngô Chính ngược lại vạn phần bất đắc dĩ, mặc dù đã lường trước tình huống như thế này sẽ xảy ra nhưng khi đối mặt vẫn khiến hần có chút buồn bực, đây là vì trước đó không chịu chuẩn bị chu toàn mới dẫn đến tình cảnh như thế này.

Hai năm qua Ngô Chính toàn bộ tâm tư đều dồn vào việc tích lũy điểm sát lục và danh vọng, hơn nữa nắm trong tay ưu thế biết trước tiên cơ đôi khi cũng khiến hần làm việc dần có phần khinh suất.

Nên nhớ lúc bấy giờ đã không còn hệ thống bên cạnh ngày đêm tính mưu lập có nhắc nhở hần luôn luôn phải phòng bị không được lơ là, bây giờ chỉ còn một mình hơn nữa mọi việc lại luôn quá mức thuận lợi khiến Ngô Chính dần trở nên không xem ai ra gì rồi.

“ Vận mệnh ” hai chữ muốn chơi đùa là chơi đùa được sao!?

Trong nguyên tác Hồ Thanh Ngu phụ thể hai người dùng trăm phương ngàn kế vẫn không tránh khỏi cái chết, huống hồ Ngô Chính chỉ dùng chút mưu mẹo lại muốn thay đổi số phận bi thảm của hai người này sao!? Có phải là hắn đã tự tin thái quá hay chăng?

Đáng tiếc là... không!

Ngô Chính từ khi nào lại chủ quan thái quá như vậy được.

Lúc bấy giờ không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên ngưng trọng tựa như đang đứng trong môi trường trọng lực gấp trăm lần bình thường, mạnh mẽ áp bách xuống tinh thần của mỗi người đang có mặt ở đây, khiến bọn họ như đang đối diện một trận tuyết lở đang ập xuống người mình, thần sắc trở nên kinh hãi đến mức chết lặng không thể cử động.

Nhìn lại về phía Ngô Chính, chỉ thấy hắn chung quanh không gian tựa như dòng nước dập dờn uyển chuyển lung lay, lục đạo kiếm khí mỗi loại hình thái khác nhau đều đang lờn vòng chuyển động bao quanh người hắn.

“ Lục Mạch Kiếm Tiên... Huyết Y Tiên Từ!? ”

Kim Hoa Bà Bà tựa hồ nhận ra điều gì đó khiến bà ta thất thần trong chớp lát, trong miệng lẩm bẩm thì thào.

Ngoại trừ Kim Hoa Bà Bà vẫn còn có thể giữ vững trạng thái của mình không bị sợ hãi xâm chiếm tác động, còn có Diệt Tuyệt sư thái thần sắc cũng không mấy khá hơn.

“ Đại Ý Ti, người dù sao cũng đã chết, hà tất cứ phải cố chấp như thế? ”

Ngô Chính bỗng nhiên lên tiếng, lời nói thốt ra không nhanh không chậm nhưng lại để người khác có một loại tư vị đồng cảm thâm lương.

Nghe được lời nói, Kim Hoa Bà Bà cũng sốt một hồi, sau đó lẳng lặng quay nhìn chằm chằm Ngô Chính, trong mắt nổi lên sát ý giết chóc.

“ Lục Mạch Kiếm Tiên thanh danh vang dội gần đây há lại là loại người thích đi lo chuyện bao đồng của người khác sao? ”

Trong một lời nói Ngô Chính đã động chạm phải hai chuyện bí mật lớn nhất mà Kim Hoa Bà Bà không muốn bất cứ một ai biết đến, thứ nhất chính là thân phận của bà ta cố gắng giấu diếm bấy lâu nay, thứ hai lại là gián tiếp chỉ ra thân phận chân thật của chồng bà ta, Hàn Thiên Diệp.

Chân long còn có vảy ngược, Kim Hoa Bà Bà tất nhiên cũng có gan mặt tim đen của mình, chạm vào tất yếu phải chuẩn bị tâm thế lãnh nhận hậu quả.

“ Ta chỉ là chán ghét quân Nguyên tàn bạo giết chóc bách tính, trong lúc đó Minh giáo lại là quân chủ lực khởi nghĩa, nếu người giết chết Hồ Thanh Ngu há chẳng phải là mất đi một vị thần y đóng vai trò rất quan trọng trong công cuộc khởi nghĩa sao? ”

Ngô Chính lẩm lẩm liệt liệt thần thái mườì phần ngay thẳng chính trực, tựa hồ là đang bày tỏ chân tâm nỗi khổ của mình.

“ Đại Ý Ti, người là không quan tâm đến bách tính lầm than, nhưng không thể không quan tâm đến Minh giáo trung nguyên a ”

Nói xong, Ngô Chính liền thu lại khí thế áp bách của mình, đồng thời lẳng lặng chờ đợi quyết định của Kim Hoa Bà Bà.

Không ngoài ý muốn của Ngô Chính, Kim Hoa Bà Bà lúc này liền lâm vào trầm mặc nghiền ngẫm đứng yên bất động không nói một lời nào.

Một bên Diệt Tuyệt sư thái lại tỏ ra mườì phần hiếu kỳ muốn biết thực hư rõ ràng trong câu chuyện mà hai người vừa nói.

Diệt Tuyệt sư thái mặc dù là có biết Từ Sam Long Vương nhưng nào có thể ngờ được Từ Sam Long Vương lại chính là Đại Ý Ti đang giả trang Kim Hoa Bà Bà trước mắt, nhưng là biết được Kim Hoa Bà Bà liên quan đến Minh giáo, còn có Ngô Chính cũng bênh vực cho Minh giáo khiến Diệt Tuyệt sư thái trong lòng nổi lên ác tâm muốn diệt trừ hai người.

Nhưng là vừa rồi kiến thức Ngô Chính khí thế áp bách quá mức cường đại thậm chí đến Diệt Tuyệt sư thái cũng vô phương có thể đem ra so sánh, nhìn sơ qua liền biết được bà ta không phải là đối thủ của Ngô Chính.

Tuy nhiên trong tay vẫn còn Ý Thiên kiếm chưa xuất vô để Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy an tâm phần nào, chỉ ít bà ta vẫn còn có chỗ dựa vào.

“ Bà bà, vừa rồi là chuyện gì xảy ra!? ”

Lúc này vẫn luôn bên cạnh Kim Hoa Bà Bà, Ân Ly trước đó bị choáng ngợp bởi khí thế của Ngô Chính đến tận bây giờ mới kịp tỉnh hồn mở miệng hỏi thăm.

Không chỉ mỗi mình cô bé, ngoại trừ Đông Phương Bạch và Chu Chỉ Nhược là không chịu khí thế áp bách, còn lại những người kia đều là vừa thoát ra từ trong tuyệt vọng sợ hãi chấn nhiếp.

“ Khụ khụ, chúng ta đi thôi ”

Kim Hoa Bà Bà bị Ân Ly đánh thức lúc này tựa hồ đã nghĩ thông suốt liền mang theo cô bé dứt khoát quay đầu thi triển khinh công ly khai, đồng thời không quên để lại cho Diệt Tuyệt sư thái một lời nhắn:

“Hẹn Diệt Tuyệt sư thái ngày khác lĩnh giáo, ta còn có việc đi trước một bước!”

“Hừ, ma giáo!”

Diệt Tuyệt sư thái hừ lạnh trong miệng, thái độ cực kỳ khinh bỉ chán ghét.

Nếu không phải ở đây còn có Ngô Chính khó nói Diệt Tuyệt sư thái liền muốn ra tay hòng giết chết Kim Hoa Bà Bà, mà trong đó lý do rất đơn giản chính là “giết nhầm còn hơn bỏ sót”, nếu không như vậy thì Diệt Tuyệt sư thái đã không phải là “Diệt Tuyệt” nữa rồi.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Diệt Tuyệt sư thái phần nộ

Nếu không phải ở đây còn có Ngô Chính khó nói Diệt Tuyệt sư thái liền muốn ra tay hòng giết chết Kim Hoa Bà Bà, mà trong đó lý do rất đơn giản chính là “giết nhầm còn hơn bỏ sót”, nếu không như vậy thì Diệt Tuyệt sư thái đã không phải là “Diệt Tuyệt” nữa rồi.

Tuy nhiên Diệt Tuyệt sư thái có bản lĩnh để giết được Kim Hoa Bà Bà hay không thì còn chưa chắc, nhưng là lần này dù vô tình hay hữu ý thì Diệt Tuyệt sư thái cũng góp một phần công lao không nhỏ trợ giúp Ngô Chính đánh đuổi đi Kim Hoa Bà Bà.

Phải biết tuy rằng Kim Hoa Bà Bà kiêng kỵ Ngô Chính và Đông Phương Bạch hay nói chính xác hơn là bà ta chỉ kiêng kỵ một mình Ngô Chính thâm bất khả trắc mà thôi, trong lúc này còn có Diệt Tuyệt sư thái có mặt ở đây, vô tình lại tạo thành thế gọng kìm ba chân mà trong đó ai cũng là người gặp bất lợi.

Ngô Chính ẩn ý trong lời nói ngoại trừ khuyên nhủ Kim Hoa Bà Bà đồng thời cũng là công khai mối quan hệ của bà ta với Minh giáo ở trung nguyên “không thể không quan tâm”.

Mà Diệt Tuyệt sư thái suốt ngày chém chém giết giết hận nhất chính là tà ma ngoại đạo vẫn luôn tồn tại trong giang hồ, số người Minh giáo đã phải chịu chết trong tay lão ni cô này quả thật là không thể đếm xuể.

Lúc bấy giờ biết được Kim Hoa Bà Bà có liên quan đến Minh giáo, Ngô Chính thì có ý bênh vực Minh giáo, hiển nhiên Ý Thiên kiếm trong tay của Diệt Tuyệt sư thái được mặc định là sẽ hướng về phía hai người, mà chủ yếu “người có liên quan” vẫn là đáng giết hơn “người có ý bênh vực”.

Hơn nữa Ngô Chính là muốn bảo vệ cho Hồ Thanh Ngu phụ thê hai người cho nên một khi chiến đấu diễn ra không nghi ngờ mũi kiếm đồng thời cũng sẽ hướng về phía Kim Hoa Bà Bà.

Tuy nói ai cũng là người bất lợi, nhưng người chịu thiệt thòi lớn nhất không ai khác chính là Kim Hoa Bà Bà, chỉ có tạm thời bỏ qua cho Hồ Thanh Ngu ly khai chỗ này mới là lựa chọn khôn ngoan nhất lúc bấy giờ.

Lại nói Kim Hoa Bà Bà đã từng có quan hệ rất tốt với cao tăng nội bộ Minh giáo trung nguyên, mà Ngô Chính mỗi lời nói đều cố ý xoáy sâu vào vấn đề này khiến Kim Hoa Bà Bà về tình về lý đều chịu thua thiệt không còn lời nào để bàn cãi.

Đồng thời Ngô Chính cũng không quên đề cao bản thân tỏ ra vô cùng cao thượng nghĩa hiệp, thần thái diễn xuất càng là tuyệt vời đạt điểm tối đa không còn chỗ nào có thể chê trách.

Không những thế Ngô Chính lại dám trước mặt Diệt Tuyệt sư thái công khai bênh vực công nhận những việc làm hiệp nghĩa của Minh giáo giáo chúng, thay vì giống như Diệt Tuyệt sư thái cứ ôm khư khư cái định kiến cổ hủ nhắm vào số ít những giáo đồ Minh giáo làm cang mà suốt ngày xoi móc.

Hành động này không nghi ngờ đã đạt được ít nhiều hảo cảm của Kim Hoa Bà Bà, chung quy hết thấy mục đích vẫn là khiến Kim Hoa Bà Bà tạm thời không tiếp tục truy cứu muốn giết chết Hồ Thanh Ngu phụ thê hai người nữa.

Tuy nói Ngô Chính hành động đôi khi là có chút chủ quan khinh suất, nhưng về tâm cơ cần mặt thì vẫn luôn còn đó chưa từng một chút lơ là, thậm chí hẳn còn đã suy tính đến các trường hợp cang tột tệ hơn vừa rồi.

Lúc này Hồ Thanh Ngưu cùng thê tử của hần Vương Nạn Cô mặc dù không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng là Kim Hoa Bà Bà chịu tha mạng cho hai người bọn hần mà ly khai chỗ này tin tưởng trong những người ở đây chỉ có thể là Ngô Chính mới tác động được bà ta, đồng thời cứu mạng phu thê hai người.

“Đa... đa tạ ngươi!”

Hồ Thanh Ngưu phu thê hai người liền đi đến trước mặt Ngô Chính khấu đầu chấp tay hành lễ, bày tỏ cảm kích trong lòng.

“Đó là lời hứa của ta, không cần phải như vậy”

Ngô Chính ôn hòa mỉm cười đáp, sau đó lại nhìn sang Kỷ Hiểu Phù nói tiếp:

“Kỷ cô nương, ngươi là muốn cùng Diệt Tuyệt sư thái trở về nhận lấy cái chết hay là muốn tương phùng Dương Tiêu, cha của đứa bé!?”

“Cái gì!? Dương Tiêu!? Có phải hần chính là Quang Minh Tà Sư của Minh giáo, Dương Tiêu!?”

Nghe được lời nói của Ngô Chính, Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhiên tức giận đùng đùng quát to lên.

Kỷ Hiểu Phù hoảng hốt nắm lấy tay của Dương Bất Hối hai người đồng thời quỳ xuống mặt đất, lắp bắp trong miệng nói:

“Sư... sư phụ, sao người lại tức giận như vậy... hần... lẽ nào hần là kẻ thù của chúng ta chăng!?”

Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt đã đỏ tía phần nộ cực kỳ khó coi, lại thẳng thừng quát lên:

“Ngươi còn giả vờ không biết hay sao? Tốt, tốt lắm, ta cho ngươi một cơ hội chuộc tội!”

“Có phải hay không là muốn cưỡng ép Kỷ cô nương đi giết phu quân của mình, sau đó ngươi cũng giết luôn cả con gái của nàng để diệt cô tận gốc!?”

Ngô Chính bỗng nhiên thi triển Hoành Không Na Di chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Kỷ Hiểu Phù đưa tay dịu lấy mẫu tử hai người đứng dậy.

“Diệt Tuyệt sư thái hung danh vang dội trên giang hồ bấy lâu ta còn không lạ lắm gì tác phong của ngươi, hôm nay ta là muốn bảo vệ mẫu tử hai người này, ngươi có ý kiến gì hay chăng?”

“Hồn trưởng tiểu tử, dám vô lễ với sư phụ ta, ngươi là muốn chết!?”

Nhận lấy khiếu khích Diệt Tuyệt sư thái vẫn chưa kịp lên tiếng, sau lưng Đinh Mẫn Quân đã nhao nhao lên phía trước rút kiếm hung hăng đe dọa, đòi chém đòi giết.

Nàng hần là không hay biết vừa rồi chỉ là khí thế của Ngô Chính phát ra mà thôi đã khiến nàng hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, bây giờ lại chơi trò thị uy múa vuốt trước mặt hồ, quả thật là vô tri ngu muội không còn lời lẽ nào để nói.

Chát!

Ngay lập tức một đạo âm thanh do bàn tay trong lúc va chạm vào da mặt phát ra, nhìn lại chỉ thấy đó là huyết y nữ tử khăn đỏ che mặt xuất hiện bên cạnh Ngô Chính, đang phe phẩy vuốt ve bàn tay của mình.

Ngược lại về phía Đinh Mẫn Quân từ lúc nào không hay biết khuôn mặt đã nhìn chéo qua một bên, dùng một bên má có in hằn bàn tay nắm ngón đỏ ửng kia để đối diện Ngô Chính cùng Đông Phương Bạch hai người.

“Ngông cuồng! Đi chết đi!”

Diệt Tuyệt sư thái đã phần nộ đến tột cùng, ngay khi Đinh Mẫn Quân vẫn còn ngơ ngác không thể hiểu nổi là chuyện gì xảy ra chỉ thấy tê rát một bên má, thì Diệt Tuyệt sư thái đã rút kiếm giết về phía Ngô Chính.

Oanh!

Ý Thiên kiếm xuất vô, bóng loáng lưỡi kiếm rơi vào trong mắt, từ linh quang phát ra liền có thể biết được đây một món tuyệt luân bảo kiếm, trên thế gian này đã không có một thanh kiếm thứ hai có sánh ngang với nó.

Vút!

Đôi mắt kiếm thế hung ác, Ngô Chính liền không chần chừ đánh ra nhất đạo kiếm khí so chiêu.

Thiếu Dương Kiếm!

Tuy nhiên kiếm khí vừa chạm vào kiếm mang liền tan biến vỡ vụn thậm chí còn kịp chạm đến thân kiếm.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Diệt Tuyệt sư thái bất lực

Hoành Không Na Di!

Bất đắc dĩ Ngô Chính chỉ có thể liên tiếp dùng ưu thế khinh công của mình để tránh né ảnh kiếm ráo riết truy sát.

“Chạy đi đâu?”

Diệt Tuyệt sư thái cực kỳ giận dữ quyết tâm truy giết Ngô Chính, nhưng thân ảnh của hắn tựa như là ảo giác như có như không, cứ ngỡ đã chém trúng nào ngờ toàn là huyền ảnh phù du, khiến lão ni cô có loại xung động muốn phanh thủy xé xác Ngô Chính ra làm trăm mảnh.

Lúc bấy giờ Ý Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái tựa như là phân thân tứ phương tám hướng đều lưu lại ảnh kiếm trong không khí, kiếm phong mạnh mẽ đến mức đã phá tan cả ngôi nhà rung chuyển mặt đất, khiến đám người gần đó hoảng mang hoảng loạn cấp bách tránh đi thật xa chiến trường của hai người.

“Đông Phương, bảo vệ Kỳ cô nương!”

Ngô Chính làm người trong trận phút chốc liền đã đoán biết được ý định của Diệt Tuyệt sư thái, lão ni cô này là vì không tìm được chân thân của Ngô Chính mà đánh cho nên định chuyển qua uy hiếp Ngô Chính bằng cách nhắm đến đồ đệ của chính mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệt Tuyệt sư thái lúc này đã hoàn toàn bỏ qua cho Ngô Chính, Ý Thiên kiếm bắt ngờ lại nhắm về phía Kỳ Hiểu Phù mẫu tử hai người lao tới.

“Sư phụ!?”

Không thể tin tưởng nổi sự thật đang diễn ra trước mắt, Kỳ Hiểu Phù thậm chí còn không có ý nghĩ né tránh trong đầu, chỉ biết thất thần nhìn lấy gương mặt băng lãnh âm trầm của Diệt Tuyệt sư thái sư phụ nàng sát khí chất chứa bên trong ánh mắt không có một chút lưu tình.

Đúng là như Ngô Chính trước đó đã nói, Diệt Tuyệt sư thái là không nghĩ đến tình sư đồ hoàn toàn muốn thẳng tay giết chết Kỳ Hiểu Phù.

Ngô Chính vừa rồi nhắc nhở Đông Phương Bạch bảo vệ Kỳ Hiểu Phù, nhưng là Diệt Tuyệt sư thái thể công quá đột ngột tức thì đã chuyển biến sang một hướng khác, thật giống như là bà ta đã suy tính từ trước khi bắt đầu chiến đấu, sớm dĩ rút gươm so chiêu với Ngô Chính mục đích chính là để tự tay giết chết Kỳ Hiểu Phù mẫu tử hai người hay chăng!?

Vù vù...

Kiểm mang chưa đến, kiếm phong đã tới trước để Kỳ Hiểu Phù y phục bay phát phới tóc tai rối bù, khiến nàng hai mắt đã nhắm nghiền không mở ra.

Phù phù...

Nhưng vượt ngoài suy đoán của tất cả mọi người, Ý Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái chỉ cách mi tâm Kỳ Hiểu Phù một phân đã bắt động dừng lại.

“Sư... sư phụ!”

Kỳ Hiểu Phù chẳng biết sao trong tâm mừng rỡ còn tưởng rằng Diệt Tuyệt sư thái đây là nghĩ đến tình sư đồ buông tha cho mẫu tử hai người không xuống tay hay sao!?

“Diệt Tuyệt quả nhiên là muốn diệt tuyệt! Đến đồ đệ của mình cũng không buông tha a, nhưng là ngươi muốn Nga My phái không người kế thừa hay sao?”

Ngô Chính chậm hơn một nhịp đã đáp xuống vị trí của Chu Chỉ Nhược đề phòng Diệt Tuyệt sư thái điên cuồng vì muốn bắt lấy điểm yếu của Ngô Chính mà đến trẻ con cũng không tha, đương nhiên trong miệng vẫn không quên buông lời trào phúng cùng có cả uy hiếp.

“Vô liêm sỉ! Dám uy hiếp ta!?”

Diệt Tuyệt sư thái nghe xong càng trở nên tức giận đùng đùng mặt mày đỏ tía, hai bên tai tựa như là đã muốn bốc khói ra ngoài.

Lúc bấy giờ lại quan sát về phía đám người Nga My phái kia, tất cả các nàng đều đứng yên bất động, trên thần sắc có thể thấy được vẻ sợ hãi đến kinh hoàng hồn vía tứ tung, tựa như vừa trải qua một cơn ác mộng nào đó.

Nhìn lại phía trước trong đám ni cô người dẫn đầu đại sư tỷ Đình Mẫn Quân, chỉ thấy nàng nước mắt tràn ra dàn dựa nhem nhuốc trên gương mặt đã tái xanh tái mét nhưng không thể phát ra được tiếng động nào, càng đáng sợ hơn là bờ môi trên và môi dưới của nàng tựa hồ là bị chỉ tơ... khâu lại.

Hơn nữa sợi chỉ tơ đó vẫn còn nối liền với cây kim châm đang phe phẩy trên tay Đông Phương Bạch, người đang nhàn rỗi đến mức say sưa đùa giỡn với lọn tóc của mình hoàn toàn không chú ý đến xung quanh.

Oe oe...

Chu Chi Nhược nhìn thấy cảnh tượng kinh dị này không thể ngăn mình lại quay đầu ngồi xổm xuống mặt đất mà nôn mửa.

Thật may là Dương Bất Hối từ đầu chí cuối vẫn luôn nấp sau lưng vạt áo của Kỳ Hiểu Phù, bằng không sau hôm nay không biết là cô bé sẽ gặp phải bao nhiêu ác mộng hằng đêm.

“Đồ đệ nguoi vô lễ xúc phạm ta, thê tử của ta chỉ khâu lại mồm thôi của nàng mà thôi, có gì mà uy hiếp!? Không phải là nguoi cũng đang muốn giết chính đồ đệ của mình đấy ư?”

Ngô Chính một bên rút lưng Chu Chi Nhược truyền vào nội công điều hòa khí huyết giúp nàng bình tĩnh trở lại, một bên thì không thèm đoái hoài nhìn ngó đến Diệt Tuyệt sư thái, coi bà ta như không khí nhưng mồm thì không ngừng trào phúng khích bác.

Phốc!

Quả nhiên Ngô Chính hành động kết hợp với miệng lưỡi đã đủ để trọng thương Diệt Tuyệt sư thái, khiến bà ta tức giận đến mức thổ huyết, khí tức rối loạn không còn trầm lãnh ổn định như trước đó.

Đối diện mũi kiếm chỉ cách mi tâm của mình một phân, Kỳ Hiểu Phù ánh mắt cực kỳ thương tâm đau đớn kèm theo vẻ thất vọng tràn trề, chỉ vì nàng trong mình mang cốt nhục của Dương Tiêu và sinh ra hài tử của hắn mà Diệt Tuyệt sư thái không ngờ lại muốn giết chết cả nàng và hài tử của nàng nữa.

Chưa kể vừa rồi Diệt Tuyệt sư thái còn không phủ nhận lời nói của Ngô Chính, bà ta ý định là muốn cưỡng ép Kỳ Hiểu Phù ám sát Dương Tiêu, sau đó hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ giết luôn mẫu tử hai người để diệt cỏ tận gốc.

Kỳ Hiểu Phù thực sự không thể tin tưởng trước mắt nàng lão ni cô độc ác tàn nhẫn này lại chính là sư phụ của mình.

“Ài... như thế này đi, nguoi hoặc là bỏ xuống Ý Thiên kiếm cùng ta công bằng sinh tử quyết đấu không ai can thiệp, hoặc là buông tha cho mẫu tử hai người bọn họ sau đó nguoi có thể mang đám người ni cô mồm thối kia trở về, bằng không... ta không ngại trước mặt nguoi mà tàn phế từng cái đồ đệ yêu quý của nguoi!”

Ngô Chính lúc này lại quay người về phía Diệt Tuyệt sư thái, hai tay chấp sau lưng dùng tư thế bề trên phách lối mà nhìn xuống Diệt Tuyệt sư thái đang bùng bùng tức giận kia.

Diệt Tuyệt sư thái trong thâm tâm lúc bấy giờ đang cực độ phản hận tự mình thề thốt trong lòng một ngày nào đó nhất định sẽ khiến cho Ngô Chính muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không yên, sau đó lại phanh thây hắn ra làm trăm mảnh đem phơi xác cho chim ăn.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ độc ác trong lòng của Diệt Tuyệt sư thái không thể nào thốt ra ngoài miệng trong tình cảnh như thế này.

Trong lúc chờ đợi Diệt Tuyệt sư thái nghiêng răng nghiêng lợi trầm tư, Đông Phương Bạch thì có chút nhàn rỗi đã tiếp tục khâu thêm một mũi nữa trên đôi môi của Đình Mẫn Quân, hơn nữa cũng không có ý định sẽ dừng lại.

“Dừng tay!”

Diệt Tuyệt sư thái trông thấy như vậy chỉ biết bất lực quát lên chói tai.

Tuy nhiên Đông Phương Bạch động tác khâu vá vẫn rất tỉ mỉ chậm rãi nhưng lại cực kỳ uyển chuyển thành thực không có lấy một động tác thừa, hoàn toàn không để lời nói của Diệt Tuyệt sư thái vào tai.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Cầm phần rời đi

Tuy nhiên Đông Phương Bạch động tác khâu vá vẫn rất tỉ mỉ chậm rãi nhưng lại cực kỳ uyển chuyển thành thực không có lấy một động tác thừa, hoàn toàn không để lộ lời nói của Diệt Tuyệt sư thái vào tai.

“Ngươi...”

Diệt Tuyệt sư thái chưa bao giờ chịu nhục nhã như thế này khiến bà ta khó có thể chấp nhận, nếu là chỉ uy hiếp đến mạng sống của mình thì Diệt Tuyệt sư thái có khả năng tha chết chứ không thỏa hiệp, tuy nhiên lần này lại can hệ đến Nga My phái truyền nhân kế thừa vốn dĩ đã ít ỏi nay lại càng không thể tiếp tục hy sinh.

Bất đắc dĩ Diệt Tuyệt sư thái chỉ có thể nuốt xuống cơn giận dữ của mình, Ý Thiên kiếm trên tay đang nhắm thẳng vào mi tâm Kỳ Hiểu Phù lúc bấy giờ đã được đặt vào vỏ.

“Mau thả người của ta ra!”

Diệt Tuyệt sư thái nghiêng răng nghiêng lợi cầm phần nói, hai tay bà ta lúc này ngấu nghiến thành quyền nắm chặt đến mức khiến huyết lưu từng giọt tí tách rơi xuống mặt đất.

“Kỳ cô nương, ngươi qua đây!”

Ngô Chính vẫn rất cẩn trọng trước hết phải bảo toàn tính mạng của Kỳ Hiểu Phù và Dương Bất Hối hai người, ai mà biết được Diệt Tuyệt sư thái có nuốt lời hay không?

Đừng tưởng rằng Diệt Tuyệt sư thái thanh danh trên giang hồ trong sạch liền có thể tin tưởng bà ta giữ chữ tín, đối với những kẻ bị Diệt Tuyệt sư thái xem là “tà ma ngoại đạo” thì dù là bất chấp thủ đoạn dơ bẩn hèn hạ bà ta cũng quyết muốn diệt trừ cho bằng được.

Nghe được Ngô Chính lời nói, Kỳ Hiểu Phù có vẻ thất thần chốc lát nhưng rồi cũng đủ tỉnh táo để biết được lúc này nên làm gì mới phải, Diệt Tuyệt sư thái đã muốn giết nàng và cả con gái của nàng, Kỳ Hiểu Phù hà tất cứ phải khư khư giữ lấy cái tình sư đồ vốn dĩ đã không tồn tại nữa rồi.

Kỳ Hiểu Phù tựa hồ đã thông suốt liền không chần chừ bồng lên con gái của mình Dương Bất Hối nhanh chóng qua mặt Diệt Tuyệt sư thái tiến đến Ngô Chính hậu phương.

Trông thấy một màn như vậy trước mắt, Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhiên có chút xót xa bi ai, nhưng rồi càng nhiều hơn là sự độc ác thù hận dấy lên trong tâm không thể kìm chế, khiến mọi người có mặt ở đây lúc này đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Sát khí dày đặc toát ra từ phía Diệt Tuyệt sư thái bao trùm toàn trường một loại cảm giác cực kỳ ghê rợn đến sồn tóc gáy, nếu bà ta có thể tự nhìn vào mình trong gương lúc này có khi bà ta sẽ tự vẫn vì nghĩ chính mình là “tà ma ngoại đạo” mất.

Kỳ Hiểu Phù cảm nhận được ánh mắt tàn ác giết chóc của Diệt Tuyệt sư thái đang dõi theo từ phía đằng sau, không khỏi khiến nàng bước chân càng tăng tốc chạy thật nhanh về phía Ngô Chính.

Ngược lại Ngô Chính thì vẫn nhón nhơ như không có chuyện gì, sát khí chỉ có thể dọa người nào có thể giết người? Ngô Chính một thân bản lĩnh năm xưa chính là tâm trong máu mà ra, nếu thật muốn dọa người bằng sát khí tự thân hẳn còn có thể làm tốt hơn Diệt Tuyệt sư thái gấp mấy lần.

“Không cần phải sợ hãi, bà ta không làm hại được các ngươi nữa.”

Ngay khi Kỳ Hiểu Phù bồng trên tay Dương Bất Hối đến nơi, Ngô Chính liền buộc miệng an ủi.

Đồng thời điểm Đông Phương Bạch cũng thôi chơi đùa lui về bên cạnh Ngô Chính, ánh mắt vẫn giữ vẻ trên người nhìn về phía Diệt Tuyệt sư thái.

“Hừ, các ngươi cứ đợi đây!”

Diệt Tuyệt sư thái hừ lạnh uy hiếp, sau đó nhanh chóng đến giải huyệt cho đám người đệ tử của mình.

“Ừ... ừ...”

Trong đám đệ tử Nga My phái, đại sư tỷ Đinh Mẫn Quân sau khi được giải huyệt lúc này khóc lóc muốn hết toáng lên nhưng trên môi nàng chỉ khâu vẫn còn đó để nàng chỉ có thể ư ư trong miệng không thể mở lời.

“Vô dụng, còn không mau theo ta trở về?”

Diệt Tuyệt sư thái thấy vậy không những không thương tiếc mà càng tức giận quát mắng lên.

Đám người đệ tử Nga My phải bất đắc dĩ chỉ có thể dùng ánh mắt căm thù nhìn lấy hai người Ngô Chính, Đông Phương Bạch vẫn còn nhõn nhợ phách lối kia, sau đó cũng chỉ biết lùi thối cúi đầu theo chân Diệt Tuyệt sư thái rời đi.

Hành động này đã là khôn ngoan nhất lúc bấy giờ, phải biết Diệt Tuyệt sư thái mặc cho trong tay có Ý Thiên kiếm nhưng cũng vô phương có thể làm khó được Ngô Chính, trong khi đó Đông Phương Bạch tu vi không hề thua kém bà ta lại được nhân rồi không có chuyện gì làm.

Nếu vừa rồi là sinh tử chiến đấu Diệt Tuyệt sư thái cũng không dám nắm chắc có thể giữ lại được mạng sống của mình hay không, chưa kể còn phải vương tay vương chân bảo vệ đám người đệ tử vô dụng của mình, quả thật là không có nổi một thành cơ hội chiến thắng.

Nhưng may mắn thay, Ngô Chính không ý định làm khó Diệt Tuyệt sư thái, chỉ là muốn giữ lại mạng sống của Kỳ Hiểu Phù mẫu tử hai người mà thôi, bằng không sự việc cũng không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên phần này nhọc nhằn khó nói Diệt Tuyệt sư thái có thể cứ như vậy mà can tâm buông tha, từ nay cái tên Lục Mạch Kiếm Tiên và Huyết Y Tiên Tử đã được cho vào danh sách “ta ma ngoại đạo” cần phải diệt trừ của Diệt Tuyệt sư thái.

Nhưng vòn vẹn cũng chỉ là như vậy mà thôi, Ngô Chính tựa hồ là không quan tâm lắm đến vấn đề này.

“Ngươi không muốn giết bà ta sao?”

Ngay khi Diệt Tuyệt sư thái cùng đám người đệ tử Nga My phải ly khai, Đông Phương Bạch có chút hiếu kỳ hướng về Ngô Chính nghi vấn.

Đông Phương Bạch tin tưởng nếu vừa rồi Ngô Chính có tâm muốn giết chết Diệt Tuyệt sư thái mặc dù có chút khó khăn nhưng cũng không phải là không thể, dù sao cũng đã trở thành kẻ địch tại sao không nhân cơ hội lần này mà diệt trừ hậu hoạn!?

“Nếu giết Diệt Tuyệt sư thái thì khác nào là muốn người trong thiên hạ đều nhắm mũi kiếm về phía chúng ta? Tạm thời cứ giữ lại mạng sống của bà ta sau này lại có việc cần dùng”

Ngô Chính cũng không giấu diếm thân nhiên đáp lời.

Phải biết Kim Hoa Bà Bà trước khi ly khai đã biết được Ý Thiên kiếm là trong tay Diệt Tuyệt sư thái, nếu lúc này người trong giang hồ biết được Diệt Tuyệt sư thái là chết trong tay Ngô Chính, khác nào là tự thú nhận “Ý Thiên kiếm là nằm trong tay ta, các ngươi đến đây mà cướp”!?

Sở dĩ Diệt Tuyệt sư thái có thể cầm lấy Ý Thiên kiếm ngang nhiên mà đi lại trên giang hồ không bị kẻ khác tranh giành cướp đoạt, nguyên do là bởi vì đó là bảo vật của Nga My phái tổ sư Quách Nữ Hiệp Quách Tương truyền lại không phải là Diệt Tuyệt sư thái đi cướp đoạt của người khác.

Hơn nữa năm xưa Quách Tương cũng có mối liên kết sâu xa với Võ Đang phái và Thiếu Lâm tự, một khi Ý Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái bị người trong thiên hạ cướp đi thì Võ Đang và Thiếu Lâm tuyệt đối không thể ngoảnh mặt làm ngơ được.

Nhưng nếu là cướp trong tình thế cục diện hỗn loạn rồi rầm hoặc là rơi vào tay những người có chỗ dựa thế lực mạnh mẽ như là triều đình quân Nguyên thì là chuyện khác, cũng giống như trong nguyên tác Ý Thiên kiếm rơi vào tay Triệu Mẫn vậy.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Kim Hoa Bà Bà vẫn chưa ly khai

Nhưng nếu là cướp trong tình thế cục diện hỗn loạn rồi rầm hoặc là rơi vào tay những người có chỗ dựa thế lực mạnh mẽ như là triều đình quân Nguyên thì là chuyện khác, cũng giống như trong nguyên tác Ý Thiên kiếm rơi vào tay Triệu Mẫn vậy.

“Đa tạ công tử ân cứu mạng hai mẹ con chúng ta!”

Kỳ Hiểu Phù trông thấy Diệt Tuyệt sư thái đã rời đi liền áp chế tâm tình phức tạp của mình, đồng thời quỳ xuống trước mặt Ngô Chính chân thành bày tỏ cảm kích.

Ngô Chính bất đắc dĩ đến cúi đầu đứng dậy, ôn hòa cười nói:

“Kỳ cô nương dự tính sau này sẽ thế nào?”

“Thỉnh cầu công tử giúp ta trao đứa bé gái này cho cha của đứa bé, còn ta...”

Kỷ Hiểu Phù lại muốn quỳ xuống thành khẩn nói, nhưng là Ngô Chính nhanh tay ngăn cản không nghĩ ngợi liền đã gật đầu đồng ý:

“Cả hai người cùng đi gặp Dương Tiêu đi thôi”

Sau đó Ngô Chính lại quay sang Hồ Thanh Ngu nói tiếp:

“Phiền hai người giúp ta mang theo Kỷ cô nương hai mẹ con trở về Minh giáo có được hay không?”

“Người đã mở lời ta tất nhiên là không thể chối từ, nhưng mà...”

Hồ Thanh Ngu một bên nhanh miệng đáp lời, nhưng giữa chừng lại có chút ngập ngừng, một hồi lâu lại nói tiếp:

“Là thế này, Minh giáo không giống như bề ngoài nhìn lớn mạnh như vậy, những năm gần đây Minh giáo cao tăng chia bè kết phái đã không còn đoàn kết giống như năm xưa, nếu là trở về lúc này ta e là...”

“Hồ tiên sinh, Dương Tiêu không còn sống ở tông đàn Minh giáo trên Quang Minh đỉnh nữa”

Kỷ Hiểu Phù nghe được tình hình có vẻ phức tạp liền chen ngang lời nói.

“Dương Tiêu hiện tại đã dọn đến Tọa Vong phong thuộc dãy núi Côn Luân, công tử phải chăng là có quen biết với hắn?”

“Quen biết? Không hẳn, chỉ là nghe qua tên tuổi và cả tính cách phóng túng của hắn mà thôi”

Ngô Chính đương nhiên là biết Kỷ Hiểu Phù khi bình tâm trở lại liền sẽ hỏi thăm hắn vấn đề này, cho nên trước đó đã chuẩn bị câu trả lời tốt nhất để không bị nghi ngờ, dù sao trong kế hoạch đề ra Ngô Chính nhất định phải tạo một mối quan hệ thật tốt với Minh giáo, mà thông qua Kỷ Hiểu Phù hai người này cũng là một lựa chọn rất không tồi.

Về phía Kỷ Hiểu Phù nghe được liên tin tưởng Ngô Chính nhất định là không nói dối, mặc dù trước đó thông qua lời nói của Ngô Chính nhắc nhở khiến Kỷ Hiểu Phù trong lòng có chút nghi hoặc tại sao hắn lại biết rõ ẩn tình bên trong như vậy.

Nhưng là khi nhớ đến cuộc trò chuyện đêm qua, đồng thời sau khi biết được thân phận chân thật của Ngô Chính để Kỷ Hiểu Phù liền không còn cảm thấy kỳ quái.

Cho dù Lục Mạch Kiếm Tiên và Huyết Y Tiên Từ chỉ là mới nổi danh hai năm trở lại đây nhưng là từ hành vi đều cho thấy hai người bọn họ không phải là loại người ác nhân ác bá, hơn nữa lấy bản lĩnh của hai người cao cường đến cả Diệt Tuyệt sư thái sư phụ của nàng còn không làm được gì bọn họ, trong lúc hành tẩu giang hồ biết được nhiều chuyện trên đời cũng không phải là không thể lý giải.

“Nếu Dương Tà Sứ không ở trên tông đàn thì không cần phải lo lắng, ta có thể đưa hai người đến đó gặp hắn”

Hồ Thanh Ngu lúc này lại khẳng khái đồng ý nhận lời.

Lúc bấy giờ Minh giáo nội bộ còn lục đục, nếu là trở về tông đàn thời điểm này khó nói sẽ bị cuốn theo vào bên trong tranh chấp vòng xoáy không thể dứt ra, đến khi đó liền thân bất do kỷ không phải là Hồ Thanh Ngu mong muốn.

Lúc này Ngô Chính một bên lên tiếng hỏi thúc nhắc nhở:

“Nếu đã quyết định ổn thỏa thì nên nhanh chóng khởi hành đi thôi, bằng không đợi thêm một khoảng thời gian Diệt Tuyệt sư thái ổn định thương thế của đám người Nga My phái kia khó nói sẽ gây ra cản trở không thể lường trước”

Giống như Ngô Chính nói, Diệt Tuyệt sư thái tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy bỏ qua cho Kỷ Hiểu Phù và Dương Bất Hối hai người, mà bởi vì lường trước được điều này cho nên trước đó Ngô Chính đã căn dặn Đông Phương Bạch mạnh tay mà hạ thủ không cần lưu tình.

Cũng tương tự như trước đây tình huống của Nhậm Doanh Doanh mà thôi, trên người đám người Nga My phái kia tất cả đều lưu lại ám lực Quỷ Hoa Bảo Điện trong người, lấy Nga My Cửu Dương Công của Diệt Tuyệt sư thái tuy hoàn toàn có thể hóa giải được nhưng cũng không phải là một sớm một chiều liền xong, chỉ ít không mất mười ngày nửa tháng liền tiếp vận công trị thương thì đừng hòng có thể yên ổn.

Tính cách của Diệt Tuyệt sư thái phải nói là quá cứng rắn tàn nhẫn khiến giang hồ ai ai cũng biết không dám trêu chọc, cho nên Hồ Thanh Ngu mặc dù là ẩn cư lâu năm nhưng vẫn có thể biết được Ngô Chính nhắc nhở là cần thiết không sai.

Không chần chừ Hồ Thanh Ngu bốn người chỉnh lý thu xếp một ít vật dụng hành trang mang trên đường, sau khi nói lời tạm biệt liền đã khải trương ly khai Hồ Điện Cốc khởi hành hướng về phía Tọa Vong phong.

Lúc bấy giờ bên trong Hồ Điện Cốc có chút vắng vẻ yên tĩnh chỉ còn lại Ngô Chính, Đông Phương Bạch và Chu Chỉ Nhược ba người.

“Ta làm mọi sự sao?”

Đông Phương Bạch nhìn về phía Chu Chỉ Nhược sắc mặt xanh xao nhàn nhạt nói.

“Không có!”

Chu Chỉ Nhược cố gắng áp chế tâm tình của mình nhu mì đáp lời, tuy nhiên từ thần sắc trên gương mặt có thể thấy được Chu Chỉ Nhược tựa hồ vẫn còn chút sợ hãi trong lòng.

Quả thật hành động “khâu môi” của Đông Phương Bạch vừa rồi quá mức kinh dị đối với Chu Chỉ Nhược tâm hồn thiếu nữ mỏng manh chỉ vừa mới tròn mười bốn tuổi, mặc dù đi cùng Ngô Chính thấy qua không ít cảnh giết chóc máu me tàn nhẫn nhưng đều là giết ngay tức khắc không để bọn hán chịu đựng quá nhiều đau đớn, chứ không phải là tra tấn khủng khiếp như cách làm của Đông Phương Bạch vừa rồi.

Cũng giống như là trông thấy hình ảnh của ai đó khi dùng kim châm đâm vào móng tay của mình, cách làm của Đông Phương Bạch cũng là tương tự nhưng càng là tàn nhẫn hơn gấp mấy lần, chỉ vừa nhìn vào thôi cũng đã thấy nhói tim gan rồi.

Ngô Chính thì vẫn lặng lẽ không nói một lời nào, bỗng nhiên lúc này lại đưa mắt nhìn về hướng khác lớn tiếng hô lên:

“Không biết Đại Ý Ti là có điều gì thắc mắc, tại sao lại lén lút như thế?”

Đứng kế bên đó, Đông Phương Bạch và Chu Chỉ Nhược đều kinh nghi không thôi, Đại Ý Ti trong lời nói phải chăng là Kim Hoa Bà Bà!? Không phải vừa rồi bà ta đã ly khai Hồ Điệp Cốc rồi hay sao?

Nhưng không ngoài ý muốn của Ngô Chính, lúc này từ phương hướng Ngô Chính nhìn tới bên trong lục lâm hai đạo thân ảnh một già một trẻ xuất hiện, cước bộ nhanh chóng đã tiếp cận về phía này.

“Lục Mạch Kiếm Tiên quả nhiên danh bất hư truyền, người là làm sao phát hiện được ta!?”

Người đến không ai khác chính là Kim Hoa Bà Bà và Ân Ly thì ra vẫn chưa ly khai mà là đang ẩn nấp quanh đây bấy lâu.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lời khuyên hay là uy hiếp!?

“Lục Mạch Kiếm Tiên quả nhiên danh bất hư truyền, người là làm sao phát hiện được ta!?”

Người đến không ai khác chính là Kim Hoa Bà Bà và Ân Ly thì ra vẫn chưa ly khai mà là đang ẩn nấp quanh đây bấy lâu.

“Ta chỉ là đoán mò mà thôi, nào ngờ thật sự lại có kẻ giết mình”

Ngô Chính bình thân đáp lời, sau đó lại nói tiếp:

“Chỉ là không biết người chờ ta ở đây là muốn làm gì?”

“Tiểu tử người nói chuyện đúng là không biết trên dưới, người là làm sao biết được thân phận của ta?”

Ngô Chính lời lẽ nói ra đều không biết kính trên nhường dưới để Kim Hoa Bà Bà thần sắc rất không vui, nhưng rồi vẫn là đi thẳng vào vấn đề không muốn lại dây dưa dài dòng với hán.

Ngược lại Ngô Chính vẫn là rất thân nhiên không hề ý, cười nhạt đáp lời:

“Trên thế gian này không có chuyện gì là không thể biết, có một người biết tất sẽ có người thứ hai cũng biết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi”

Đạo lý này rất đơn giản, không có bí mật nào vĩnh viễn là bí mật, trừ khi là bị quên lãng trong dòng chảy của lịch sử mà thôi.

Kim Hoa Bà Bà đương nhiên là minh bạch đạo lý này, cũng minh bạch Ngô Chính là không muốn nói thêm cho nên Kim Hoa Bà Bà cũng không đi sâu truy vấn liền chuyển sang vấn đề khác:

“Người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, lời này của người nếu không phải là uy hiếp thì là một lời khuyên cho ta sao?”

“Ha ha, là uy hiếp hay là lời khuyên không phải là ta có thể quyết định, còn phải tùy vào người muốn nghĩ về nó như thế nào ”

Ngô Chính bỗng nhiên cười to, lời nói của hắn tựa như là có thâm ý nhưng cũng có thể chỉ là buộc miệng vu vơ, đồng dạng còn là tùy thuộc vào Kim Hoa Bà Bà muốn hiểu lời nói của hắn theo cách nào.

Phải biết thân phận chân thật của Kim Hoa Bà Bà một khi bại lộ không chỉ là liên quan đến mạng sống của bà ta, còn là dẫn đến tranh chấp triền miên giữa Minh giáo tây vực và Minh giáo trung nguyên xảy ra.

Kim Hoa Bà Bà thân phận chính là Tử Sam Long Vương Đại Ý Ti đứng đầu trong tứ đại hộ giáo Pháp vương của Minh giáo nhưng thực chất còn có một thân phận khác là thánh nữ của Minh giáo Ba Tư, sang trung nguyên chỉ là để tìm lại Càn Khôn Đại Nãi Di môn võ công thất lạc của Minh giáo Ba Tư mà thôi.

Sau này Đại Ý Ti lại vì Hàn Thiên Diệp mà phản bội Minh giáo mới dẫn đến tình cảnh bị truy sát phải đóng giả Kim Hoa Bà Bà như lúc bấy giờ.

Mà Kim Hoa Bà Bà mục đích chính là muốn đánh cắp Càn Khôn Đại Nãi Di để lập công chuộc tội, đồng thời cũng là để Tiểu Chiêu trở lại thay bà làm thánh nữ của Minh giáo Ba Tư, nếu hoàn thành hai việc này liền có thể đảm bảo mạng sống của bà ta, hơn nữa cũng không cần phải dấy lên tranh đấu giữa Minh giáo trung nguyên và Minh giáo tây vực.

Tuy nhiên Minh giáo cao tăng không oán hận Đại Ý Ti ngược lại trong lúc nội bộ lục đục này càng là hy vọng bà ta có thể trở về lại Minh giáo trợ giúp một tay, đây là cũng là lời khuyên trong lời nói của Ngô Chính.

Nhưng cũng có thể hiểu theo một cách khác, một khi Đại Ý Ti bại lộ thân phận trước khi đạt được mục đích của mình sẽ dẫn đến Minh giáo tây vực cho người sang trung nguyên ráo riết truy sát bà ta, đồng thời Minh giáo trung nguyên cao tăng trong lúc đó cũng sẽ không làm ngơ đứng nhìn, tất nhiên là muốn bảo vệ Đại Ý Ti khỏi đám người truy sát kia.

Đến khi đó nguyện vọng của Đại Ý Ti xem như là đi toi không thể cứu vãng, mà đây chính là lời uy hiếp của Ngô Chính. Đến khi đó nguyện vọng của Đại Ý Ti xem như là đi toi không thể cứu vãng, mà đây chính là lời uy hiếp của Ngô Chính.

Nhưng dù là lời khuyên hay là uy hiếp thì cũng giống như trước đó Ngô Chính từng nói mà thôi, mục đích của hắn khi giữ lại mạng sống của Hồ Thanh Ngưu chính là vì muốn giữ lại một vị thần y trợ giúp cho Minh giáo trong công cuộc khởi nghĩa chống lại quân Nguyên, mà lần này cũng là muốn giữ lại Đại Ý Ti để bà ta trở về Minh giáo trợ giúp một tay ổn định cục diện lục đục nội bộ.

Nên biết hiện tại Ngô Chính biết được thân phận chân thực của Đại Ý Ti cũng đồng nghĩa với việc hắn mới là người cầm chuỗi, tức là nói nguyện vọng của Đại Ý Ti có hoàn thành được hay không còn phải xem Ngô Chính hôm nay tâm trạng tốt xấu như thế nào.

Lại nói Đại Ý Ti có thể làm gì được Ngô Chính hay sao!? Dùng vũ lực thì vừa rồi Diệt Tuyệt sư thái chính là bằng chứng sống nói rõ việc này là bất khả thi, còn dùng lời lẽ thì đạo lý lại đang nằm về phía Ngô Chính.

Thế nên Kim Hoa Bà Bà tốt nhất vẫn là nên xem lời nói của Ngô Chính như một sự uy hiếp thì hơn.

“Khụ khụ... chúng ta đi thôi!”

Kim Hoa Bà Bà không trả lời cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với Ngô Chính, chớp mắt liền đã thi triển khinh công mang theo Ân Ly đã phóng đi thật xa.

“Sao bà ta đột nhiên lại chạy đi như vậy!?”

Một bên Chu Chi Nhược không ngăn được hiếu kỳ hỏi thăm, mới đó không phải còn đang nói chuyện rất bình thường đấy ư!? Sao tự dưng lại giống như là bị ai đó truy sát phải nhanh chân đào tẩu như vậy?

Đồng Phương Bạch cũng là chỗ hiểu chỗ không để nàng rất tò mò Ngô Chính vừa rồi trong lời nói là có thâm ý gì, lúc này lại lắng tai mà nghe.

“Ha ha, không cần phải để ý, chúng ta cũng khởi hành đi thôi ”

Ngô Chính cười to đáp lời, hắn đã đạt được mục đích của mình cho nên tâm trạng lúc này cũng trở nên rất vui vẻ thư thái hơn rất nhiều.

Nhưng là lời nói của hắn lại để Đồng Phương Bạch một bên nhảm chán bĩu môi, Ngô Chính lần này lại tương tự khi còn ở thế giới trước kia, suốt ngày cứ tỏ ra nguy hiểm thần thần bí bí.

Ngược lại Chu Chi Nhược thì rất nghe lời không thêm đề ý nữa, lúc này lại quay sang hỏi tiếp:

“Nhưng mà chúng ta phải đi đâu bây giờ?”

Nhìn lại Hồ Diệp Cốc ngôi nhà của Hồ Thanh Ngưu trước đó đã bị Ý Thiên kiếm của Diệt Tuyệt sư thái phá đến hỏng rồi, suốt hai năm nay Chu Chi Nhược vẫn luôn xem nơi này là nhà cho nên bây giờ phải rời đi để nàng có chút không nề.

Ngô Chính thì không chú ý đến những việc nhỏ nhặt này, đối với hắn thì đâu đâu cũng có thể là nhà, cho dù là bên trong rừng rậm xây một căn chòi đơn

sơ như trước kia chỉ cần còn có Đồng Phương Bạch và Chu Chi Nhục bên cạnh, nơi đó liền có thể là nhà của hắn.

Chỉ tay về hướng tây bắc, Ngô Chính lại cười nói:

“Tất nhiên là đến núi Võ Đang, cũng là lúc thực hiện lời hứa với tiểu tử kia ”

Trong Hai năm qua Ngô Chính vẫn không quên lời hứa của mình với Trương Vô Kỵ, vì để thực hiện lời hứa này Ngô Chính thậm chí đã bắt chấp cả sĩ diện đánh cắp sao chép hai bộ thư tịch là Đới Mạch Luận và Tý Ngọ Châm Cứu Kinh, cũng là bao quát công trình nghiên cứu y học tích lũy cả đời của Hồ Thanh Ngu.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Đến thăm Trương Tam Phong

Trong Hai năm qua Ngô Chính vẫn không quên lời hứa của mình với Trương Vô Kỵ, vì để thực hiện lời hứa này Ngô Chính thậm chí đã bắt chấp cả sĩ diện đánh cắp sao chép hai bộ thư tịch là Đới Mạch Luận và Tý Ngọ Châm Cứu Kinh, cũng là bao quát công trình nghiên cứu y học tích lũy cả đời của Hồ Thanh Ngu.

Đương nhiên nếu Ngô Chính chịu mở lời tin chắc Hồ Thanh Ngu cũng không ngần ngại truyền lại hai bộ kinh thư này cho hắn, nhưng là trong khoảng thời gian đó Ngô Chính không muốn Hồ Thanh Ngu cho rằng mục đích của hắn chính là vì hai bộ kinh thư kia, cho nên bắt đắc dĩ chỉ có thể chấp nhận thiệt thòi cho Hồ Thanh Ngu.

Mà lần này khởi hành đến núi Võ Đang không chỉ đơn thuần là thực hiện lời hứa với Trương Vô Kỵ, nên nhớ Ngô Chính nguyện vọng khi đến thế giới này chính là muốn thoải mái được vui chơi tận tình hưởng thụ khoảng thời gian “tuổi thơ” của mình, còn muốn tích lũy thật nhiều điểm sát lục cũng là một phần quan trọng không thể thiếu.

Nhưng muốn thực hiện hai nguyện vọng này thì phương pháp tốt nhất vẫn là phải khuấy đảo cục diện lúc bấy giờ khiến giang hồ trở nên điên cuồng hỗn loạn hơn bao giờ hết, sẽ không còn giống với nguyên tác trước đây.

Nếu có thể làm được như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc Ngô Chính tự tay chém bỏ ưu thế nắm bắt tiên cơ của mình, khiến mọi chuyện không thể lường trước trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Đồng thời muốn tích lũy điểm sát lục thì cần phải giết chóc, mà muốn giết chóc thật nhiều thì chiến trường không nghi ngờ chính là nơi có thỏa mãn Ngô Chính, tha hồ mà chém giết không cần phải vướng bận điều gì.

-----*-*-----

Năm ngày sau.

Từ Hồ Điệp Cốc khởi hành đi về phía tây bắc, Ngô Chính ba người thuê hai con hắc mã mất vài ngày đường cuối cùng cũng đã đến được chân núi Võ Đang.

Sở dĩ phải tiêu tốn nhiều như vậy thời gian là vì trên đường đi thường xuyên gặp phải quân Nguyên tàn bạo bóc lột lương dân bá tính, không những thế trong thời loạn lạc này chỉ vì miếng cơm manh áo mà những ác tặc xuất hiện ngày càng nhiều, mà hành vi cũng là tương tự với đám người binh lính quân Nguyên kia.

Dọc đường đi qua mỗi khi bắt gặp tình cảnh như thế Ngô Chính tất nhiên là vui lòng muốn rút guom tương trợ hành hiệp trọng nghĩa, chưa kể có thể tích lũy được ít nhiều điểm sát lục còn là củng cố danh vọng chỉ số của hắn, bởi vậy cho nên mới chậm trễ tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Lúc bấy giờ bên dưới chân núi hai nữ một nam ba người cước bộ không vội vã từ tốn đi lên, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh đã có phần u tịch êm ả hơn so với núi Võ Đang khi còn ở “Tiểu Ngao Giang Hồ” thế giới bên trong, tuy nhiên đường đi vẫn là rất quen thuộc không có gì khác biệt lắm.

Ba người một đường nhân nhả dạo chơi rất nhanh chóng đã đến trước cổng điện Võ Đang phái, đứng canh trước cửa vẫn là hai tên đạo sĩ tuổi tác thanh niên, lúc này chặn hỏi:

“Không biết ba vị đến đây là?”

“Phiền người bẩm báo cho Trương Chân Nhân, Ngô Chính đến thăm!”

Ngô Chính cử chỉ rất khiêm tốn nho nhã, ôn hòa đáp lời.

Tên đạo sĩ nghe được liền nhanh chân chạy vào bên trong bẩm báo, một hồi sau rất nhanh đã trở lại trước cổng, đồng thời thần sắc có phần cung kính mời Ngô Chính ba người đi đến đại điện bên trong.

Theo chân tên đạo sĩ đi tới, ngang qua sân luyện võ cùng một vài kiến trúc phòng ốc cổ kính quen thuộc, lại đi qua hành lang vách đá xây bên sườn núi liền đã đến một tòa đại điện to lớn nơi tiếp khách của Vô Đang phái, sau đó tên đạo sĩ canh cổng xin phép lui ra để mặc cho Ngô Chính ba người có thể tự ý đi lại.

Đúng lúc này từ trong đại điện Trương Tam Phong đồng thời bước đến, nhìn trông thần ảnh Ngô Chính ba người để Trương Tam Phong không khỏi cảm khái trong lòng.

Ngô Chính so với hai năm trước đây vẫn là thâm bất khả trắc sâu cạn không rõ, nhưng là bên cạnh hán Đông Phương Bạch tu vi lúc bấy giờ đã tuyệt thế sơ kỳ, quả nhiên kỳ tài võ học, chỉ mất hai năm từ tuyệt đỉnh hậu kỳ lúc này đã đặt chân đến tuyệt thế cấp bậc cảnh giới.

Còn có Chu Chi Nhược hai năm trước đây chỉ là một tiểu hài tử đáng thương, bây giờ cũng đã là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân, hơn nữa tu vi đã đạt đến tam lưu đỉnh phong, nếu đem so sánh năng với các thiếu niên nhân tài trong thiên hạ cũng không một chút nào thua kém.

Mà ba người kỳ nam kỳ nữ này tình cờ lại gặp chung vào một chỗ, đúng là nguru tầm nguru mã tầm mã không sai được vào đâu.

“Văn bối hôm nay mạo muội đến thăm không biết có làm phiền Trương Chân Nhân hay không?”

Trông thấy Trương Tam Phong xuất hiện, Ngô Chính khiêm tốn chấp tay chào hỏi.

“Ha ha, không phiền, không phiền!”

Trương Tam Phong phong thái vẫn rất hiền hòa phúc hậu, nhìn qua thần sắc có phần vui mừng thật giống như trưởng bối lâu ngày gặp lại hậu bối của mình.

“Mau vào bên trong lại tiếp tục trò chuyện!”

Ngô Chính cười đáp:

“Trương Chân Nhân mời dẫn đường!”

...

Bên trong đại điện khói nhang hiu hắt, Trương Tam Phong ngồi xuống chủ tọa trên bậc thềm, lúc này bỏ qua lời lẽ khách sáo liền đi vào việc chính nói:

“Không biết Ngô thiếu hiệp hôm để thăm lão đạo là có việc gì hay chăng?”

Ngô Chính cũng không có quá nhiều bất ngờ, dù sao hán và Trương Tam Phong cũng xem như là chỗ quen biết thân thuộc không cần phải quá xem trọng lễ nghi, lúc này cũng không vòng vo thành thật đáp lời:

“Không giấu gì Trương Chân Nhân, văn bối lần này là muốn biết tung tích nghĩa phụ của Trương Vô Kỵ, Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn!”

Nghe được lời nói, Trương Tam Phong liền chau mày trầm tư tựa hồ có chút phật lòng không vui, nhưng sau đó lại rất kiên nhẫn hỏi thăm:

“Ngô thiếu hiệp tại sao lại muốn biết tung tích của Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn?”

Những người muốn tìm được tung tích của Tạ Tổn hầu hết chỉ có hai nguyên do, thứ nhất là vì muốn giết chết hán trả lại nợ máu năm xưa, thứ hai thì chính là vì muốn cướp đoạt bảo đao Đồ Long, nuôi nấng đã tâm muốn hiệu lệnh quần hùng trong thiên hạ.

Không biết Ngô Chính là vì mục đích nào đây!?

Trương Tam Phong tin tưởng Ngô Chính sẽ không vì lý do trên mà muốn biết tung tích của Tạ Tổn, hơn nữa nếu là vì muốn giết Tạ Tổn hoặc là muốn cướp đoạt bảo đao thì hán đã không quang minh chính đại mà đến tận đây thăm hỏi.

Lại nói hai năm trước đây Ngô Chính có ân cứu mạng với Trương Vô Kỵ, mà trong thời gian ở chung đó cũng có thể lợi dụng Trương Vô Kỵ để có được tin tức của Tạ Tổn cần phải chờ đến tận bây giờ!?

“Văn bối... muốn giúp đỡ Minh giáo!”

Không để Trương Tam Phong đợi lâu, Ngô Chính ngay lập tức đã cho ông ta đáp án của mình.

Trương Tam Phong an nhàn trên núi bấy lâu tựa hồ đã quên mất nguyên do thứ ba nếu có ai đó muốn tìm kiếm tung tích của Tạ Tổn rồi, phải biết một

khi Tạ Tồn an toàn trở về cùng đồng nghĩa với việc Minh giáo lực lượng lại thêm một phần ngưng kết, không còn tình trạng mỗi người một nơi như hiện nay.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Nhân vật truyền kỳ, Trương Tam Phong!

Trương Tam Phong an nhàn trên núi bấy lâu tựa hồ đã quên mất nguyên do thứ ba nếu có ai đó muốn tìm kiếm tung tích của Tạ Tồn rồi, phải biết một khi Tạ Tồn an toàn trở về cùng đồng nghĩa với việc Minh giáo lực lượng lại thêm một phần ngưng kết, không còn tình trạng mỗi người một nơi như hiện nay.

Mà đó có lẽ cũng không hẳn là một việc tồi tệ, trôi qua chừng ấy thời gian Tạ Tồn sát tính hẳn là cũng đã voi bớt phần nào, nếu hẳn có thể kiểm soát ổn định được Minh giáo lúc bấy giờ đang chia bè kết phái không việc ác nào là không làm, thì âu cũng là tạo phúc cho võ lâm.

Tuy nhiên nếu Tạ Tồn thù oán sâu nặng hung tính vẫn chưa bị mai một, ngược lại giang hồ lại phải tiếp tục hứng chịu cơn thịnh nộ của hắn một lần nữa, điều này càng là họa không phải là phúc.

Lại nói trong tình thế triều đình quân Nguyên tàn bạo giết chóc áp bức lương dân như thế này nếu lại thêm một cái ma giáo hoành hành vô kỷ thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Minh giáo tuy là làm hại võ lâm nhưng cũng là lực lượng chủ chốt của quân khởi nghĩa, không phải ai ai trong Minh giáo đều kẻ xấu tàn sát lương tâm không việc ác nào không làm.

Hơn nữa Trương Tam Phong trong hai năm qua cũng nghe được ít nhiều tin tức về Ngô Chính, một tên thiếu niên cư trú tại Hồ Điệp Cốc làm nhiều việc nghĩa được giang hồ mọi người ca tụng đặt cho ngoại hiệu Lục Mạch Kiếm Tiên, đồng thời bên cạnh còn có Huyết Y Tiên Tử làm bạn, chỉ bấy nhiêu đó Trương Tam Phong liền có thể nhận biết được Ngô Chính trong suốt hai năm qua là đang làm chuyện gì.

Chưa kể Trương Vô Kỵ từ khi trở về lại núi Võ Đang cứ cách vài ngày lại hỏi thăm tin tức của Ngô Chính, để Trương Tam Phong không khỏi dằn dò Võ Đang Thất Hiệp mỗi khi đi ra bên ngoài đều là chú ý nghe ngóng.

Mà hầu hết tin tức có được về Lục Mạch Kiếm Tiên đều là ra tay cứu lấy bá tánh lương dân đồng thời tiêu diệt áp chế quân Nguyên hành động tàn bạo áp bức.

Cho nên khi Ngô Chính đến đây và nói muốn biết tin tức của Tạ Tồn để trợ giúp cho Minh giáo, Trương Tam Phong liền có thể hiểu được Ngô Chính đây là đang muốn mạo hiểm đánh cược một lần.

“Tin rằng Trương Chân Nhân cũng không cần văn bối phải giải thích nữa, lần này đến đây là hy vọng được ngài thành toàn!”

Ngô Chính lúc này đột nhiên lại đứng lên chấp tay thành khăn thỉnh cầu, để Đông Phương Bạch một bên trông thấy không khỏi thất thần ngơ ngác.

Trong tâm trí của nàng Ngô Chính tính cách là vô cùng cao ngạo chưa bao giờ thực sự để ai trong mắt, hầu như tất cả đều bị hắn xem là con cò của mình để tiêu khiển mà thôi.

Tuy nói khả năng diễn xuất của Ngô Chính là rất tốt nhưng cho dù là diễn xuất Đông Phương Bạch cũng chưa từng trông thấy hắn cam chịu khấu đầu trước mặt kẻ khác mà cầu khẩn, đây hẳn là lần đầu tiên đi.

Điều này phải chăng là muốn nói Ngô Chính đối với Trương Tam Phong trong lòng tâm phục khẩu phục!?

Nhưng kể ra cũng không phải là quá khó hiểu, Trương Tam Phong đường đường là tổ sư sáng lập nên Võ Đang phái, là một nhân vật truyền kỳ khiến bao nhiêu thế hệ điển cường xưng bá ngưỡng mộ, có thể Ngô Chính cũng là một trong số những người đó mà thôi.

Tuy nhiên Đông Phương Bạch là không biết, Ngô Chính vốn dĩ chấp nhận khấu đầu trước Trương Tam Phong đơn giản là vì ông ta cảnh giới tu vi... quá mức biến thái!

Đông Phương Bạch không có Thuật Thẩm Dò nên không hề hay biết, nhưng Ngô Chính lại có thể nhìn thấu được tu vi của Trương Tam Phong từ hai năm trước đã là tông sư đỉnh phong cấp bậc.

Phải biết Ngô Chính từ khi đặt chân đến giới này vẫn chưa từng gặp qua bất cứ ai có tu tuyệt thế hậu kỳ hướng hồ là tông sư cảnh giới, kể cả Đại Ý Ti người được xem như là một trong những người có võ công đứng hàng đầu tiên trong “ Ý Thiên Đồ Long Ký ” cũng chỉ là tuyệt thế trung kỳ a.

Như vậy nếu suy ra Trương Vô Kỵ bên trong nguyên tác thời kỳ đỉnh phong của mình cao lắm cũng chỉ là tông sư sơ kỳ cấp bậc mà thôi, không có khả năng sẽ đạt được cảnh giới như thái sư phụ của hắn Trương Tam Phong, mà có lẽ cả đời Trương Vô Kỵ cũng không thể bắt kịp được ông ta.

Cho dù có muốn hay không Ngô Chính cũng phải công nhận Trương Tam Phong quả thật là một nhân vật truyền kỳ siêu việt cả một thời đại bên trong. Ngô Chính còn là không nghi ngờ nếu không phải bị thế giới pháp tắc áp chế ràng buộc thì Trương Tam Phong có thể còn đạt được đến cảnh giới cao hơn không chỉ là dừng lại ở tông sư đỉnh phong cấp bậc.

“ Chuyện này lão đạo là không thể quyết định, Ngô thiếu hiệp vẫn là hỏi ý kiến của Vô Kỵ thì hơn! ”

Lúc này Trương Tam Phong lắc đầu thờ dài, đồng thời cũng đùn đẩy trách nhiệm này qua cho Trương Vô Kỵ tự ý quyết định.

Tuy bề ngoài là như vậy nhưng Ngô Chính minh bạch đây là Trương Tam Phong đã ngầm đồng ý cách làm của hắn, còn là chấp nhận mạo hiểm đánh cược lần này.

Ngô Chính liền tỏ ra vui mừng cười đáp: “ Đa tạ Trương Chân Nhân! ”

Trương Tam Phong nghe được không khỏi lại lắc đầu cười khổ, quả nhiên ông ta là bị Ngô Chính nhìn thấu ý nghĩ.

Thực chất nếu là người khác đến thỉnh cầu cùng một vấn đề thì dù là thân thuộc đến đâu Trương Tam Phong đều sẽ phủ phàng từ chối hoặc là gián tiếp không đồng ý.

Nhưng là vì Ngô Chính trước đó còn có ân tình cứu mạng với Trương Vô Kỵ, hơn nữa suốt hai năm qua ròng rã làm việc nghĩa cũng là để Trương Tam Phong trong lòng rất khâm phục, càng là tin tưởng vào quyết định của hắn.

Cho nên mặc dù ban đầu Trương Tam Phong rất không muốn mạo hiểm như vậy, nhưng rồi cuối cùng vẫn là không thể mở miệng mà từ chối.

Trương Tam Phong lúc này đột nhiên lại chuyển sang chuyện khác nói:

“ Lão đạo có một chút thắc mắc trong lòng, không biết Ngô thiếu hiệp có thể giúp ta giải đáp? ”

“ Không biết Trương Chân Nhân là có điều chi muốn biết, vân bô tất nhiên sẽ không giấu diếm ”

Chuyện này mục đích đã hoàn thành một nửa, Ngô Chính lúc này rất nhân nhả khoan chân ngồi xuống tọa đệm.

“ Chỉ là hai năm trước đây Vô Kỵ trở về núi đã kể lại sự việc diễn ra trong lúc đó cho lão đạo ”

Trương Tam Phong rất từ tốn không nhanh không chậm nói:

“ Theo lão đạo được biết thiếu hiệp là dùng công lực của mình để chữa khỏi nội thương cho Vô Kỵ, phải chăng thiếu hiệp tu luyện chính là Cửu Dương Chân Kinh năm xưa đã thất truyền! ”

Quả nhiên Trương Tam Phong từ lâu đã chú ý đến vấn đề này, chỉ là không có cơ hội để hỏi thăm Ngô Chính mà thôi.

Năm xưa Trương Tam Phong, Quách Tương và Vô Sắc thiên sư của Thiếu Lâm tự đều là nghe được Cửu Dương Chân Kinh thông qua Giác Viễn trong lúc tọa thiền nhập thần vô tình đọc lại toàn bộ tâm pháp bên trong bộ kinh thư này.

Ba người đều dựa vào những gì nghe được hôm đó mà ngộ ra võ học khai tông lập phái, tuy nhiên vì không thể nào nhớ hết toàn bộ cho nên mỗi người chỉ thuộc lòng một phần ba tâm pháp trong kinh thư.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Thành ý

Ba người đều dựa vào những gì nghe được hôm đó mà ngộ ra võ học khai tông lập phái, tuy nhiên vì không thể nào nhớ hết toàn bộ cho nên mỗi người

chỉ thuộc lòng một phần ba tâm pháp trong kinh thư.

Cũng bởi vì vậy nội công tâm pháp của ba người không thể gọi là Cửu Dương Chân Kinh mà phân biệt thành Võ Đương Cửu Dương Công, Nga My Cửu Dương Công và Thiếu Lâm Cửu Dương Công.

Cho đến tận bây giờ cả ba môn phái này nội công thực chất đều là có chỗ khiếm khuyết chưa được hoàn thiện.

Ngoại trừ Trương Tam Phong trong một tương lai gần không xa có thể dựa vào nội tình có sẵn tự mình sáng tạo ra Võ Đương Thần Công thì hai môn phái còn lại xuyên suốt qua mấy cái thời đại sau đó vẫn là dậm chân tại chỗ không thể bù khuyết cho nội công tâm pháp của bản môn được.

Tuy nhiên hiện tại Trương Tam Phong vẫn chưa sáng tạo ra Võ Đương Thần Công, cho nên trong lòng ít nhiều vẫn có chấp niệm muốn hoàn thiện bổ khuyết võ học cả đời của mình, sáng tạo ra một môn nội công tâm pháp chân phái cho Võ Đương.

Lúc này chỉ cần Trương Tam Phong có thể được phép tham khảo qua Cửu Dương Chân Kinh bản đầy đủ tin rằng không bao lâu ông ta liền có thể đạt được nguyện vọng cả đời của mình, đồng thời cũng rút ngắn đi rất nhiều thời gian của ông ta.

“Không sai, nội công của văn bối chính là Cửu Dương Chân Kinh”

Ngô Chính cũng rất hào sảng thành thật không giấu diếm đáp lời.

“Phải chăng Trương Chân Nhân là có hứng thú với môn công pháp này!?”

“Quả nhiên là Cửu Dương Chân Kinh, không giấu gì thiếu hiệp, nội công tâm pháp của Võ Đương phái chúng ta căn cơ nội tình cũng là dựa vào một phần ba tâm pháp bên trong Cửu Dương Chân Kinh mà diễn biến thành”

Trương Tam Phong vừa vuốt râu vừa nói, giọng điệu rất thần nhiên không giống như là có “hứng thú” như trong lời nói của Ngô Chính.

“Lão đạo nguyện vọng lớn nhất đời này chính là sáng tạo hoàn thiện võ học chân phái của Võ Đương, đồng thời cũng là hoàn thành chấp niệm trong lòng của mình, chỉ là hy vọng lần này Ngô thiếu hiệp ngược lại có thể thành toàn cho ta!?”

Nghe được lời nói Ngô Chính không khỏi cảm khái Trương Tam Phong quả thật là bình dị đến không thể bình dị hơn, lễ nghĩa phức tạp rườm rà thì không cần, mặt mũi tùy thời đều có thể bỏ xuống, đây hoàn toàn là phản phác quy chân sống thật với bản chất không một chút giả dối a.

Ngô Chính có cảm khái đồng thời cũng là có hăm mộ, nếu hân cũng có thể sống được như vậy thì thật tốt!

Tuy nhiên bản tính của Ngô Chính là thực dụng đến tột cùng tột độ, nếu không háo hảo mà giấu nó đi thì dùng hồng mà truy cầu được lợi ích to lớn, còn nói đến cái gì mà phản phác quy chân!?! Cái này Ngô Chính thật sự là không dùng được, cho nên vừa nghĩ đến liền đã dẹp qua một bên.

“Nếu có thể giúp ích được cho Trương Chân Nhân, văn bối vẫn là rất sẵn lòng”

Ngô Chính vừa nói xong trên tay đã xuất hiện một cuốn kinh thư mới toanh, không giống như thư tịch cũ kỹ lưu lại qua mấy cái thế hệ đã phủ bụi.

“Cửu Dương Chân Kinh bao gồm chín tầng công pháp đều đã được văn bối ghi chép đầy đủ không có thiếu sót, Trương Chân Nhân có thể tùy ý tham khảo lĩnh ngộ tinh hoa bên trong môn võ học này”

Trông thấy màn này Trương Tam Phong liền sửng sốt kinh ngạc không thôi, chưa kể vừa rồi là Ngô Chính động tác làm sao thể thần kỳ biến hóa như vậy, chỉ nói đến phần này khí độ đã đủ để khiến cho Trương Tam Phong từ tận đáy lòng tâm phục khẩu phục rồi.

Phải biết ở thế giới võ hiệp bên trong thì thành tựu của mỗi người hầu hết đều là quy kết cho võ học của người đó sở hữu, có được công pháp càng lợi hại thì thành tựu sau này càng là vô hạn lượng.

Huống hồ một môn tuyệt thế thần công như Cửu Dương Chân Kinh một khi xuất thế liền sẽ khiến bao người rơi đầu đổ máu tranh giành, có khi còn dẫn đến giang hồ một trận mưa máu kéo dài triền miên giống như năm xưa khi Cửu Âm Chân Kinh vừa mới xuất thế vậy.

Đằng này Ngô Chính nói cho đi liền đã cho đi, thậm chí còn không có một cái chớp mắt nuối tiếc!?

Trương Tam Phong quả thật là khó mà tin tưởng chỉ bằng chừng ấy tuổi Ngô Chính là làm sao nhìn thấu được nhiều việc, có được khí độ rộng lượng như vậy!?

Hơn nữa một màn vừa rồi kinh thư tựa như là bị ẩn trong không khí sau đó đột nhiên xuất hiện trên tay Ngô Chính hoàn toàn không thể phát hiện được bất cứ động tác nào.

Tuy chỉ là một việc nhỏ nhất nhưng đừng quên Trương Tam Phong là ai, một thân tu vi của ông ta thuộc về đỉnh phong tông sư cấp bậc, chỉ ít ở thế giới này dùng hồng có bất cứ ai chỉ dùng võ kỹ chiêu trò huyền ảo là có thể qua mắt được nhãn quang của Trương Tam Phong.

Nhưng mặc cho Trương Tam Phong phản ứng có bao nhiêu kinh ngạc chẳng nữa, bên cạnh Ngô Chính nhị nữ mỹ nhân tựa hồ đã quá quen thuộc với việc này, hoàn toàn là không còn biết hai chữ “ngạc nhiên” là viết như thế nào nữa rồi.

“Trương Chân Nhân đây là chê trách thành ý của vân bối!? ”

Một hồi lâu Ngô Chính lấy ra kinh thư nhưng Trương Tam Phong vẫn cứ thất thần không trả lời, không khỏi khiến Ngô Chính buồn cười buộc miệng trêu chọc.

Nghê thế, Trương Tam Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười trừ, sau đó lại đưa tay nhận lấy kinh thư.

“Ngô thiếu hiệp khí độ quả thật khiến lão đạo được mở rộng tầm mắt, ta lần nữa lại muốn đa tạ thiếu hiệp a ”

“Trương Chân Nhân, ngài có thể bỏ qua phần này được không!? Ta thật là không nhận nổi cái lễ này của Trương Chân Nhân a ”

Ngô Chính khẩn trương đưa tay ngăn lại, chỉ sợ Trương Tam Phong lại giống như lần trước muốn chấp tay hành lễ với hắn, Ngô Chính quả thật là không thể chịu nổi.

Mặc dù Trương Tam Phong là không quan tâm lắm đến mặt mũi địa vị của mình trên giang hồ như thế nào, miễn là nhận được ân tình của người khác tất phải khấu đầu bày tỏ lòng cảm kích, cũng không có quá nhiều tâm tư trong lòng.

Nhưng Trương Tam Phong đường đường là tổ sư sáng lập Võ Đang phái, là Thái Sơn Bắc Đầu của võ lâm chính phái trong thiên hạ, một cái khấu đầu của ông ta nặng tựa Thái Sơn, không phải là đôi vai mỏng manh của Ngô Chính có thể gánh nhận nổi.

“Ha ha...”

Trông thấy thần sắc sợ sệt của Ngô Chính không khỏi khiến Trương Tam Phong cảm thấy hài hước mà cười to.

“Nếu Ngô thiếu hiệp đã không muốn nhận cái lễ này, chỉ bằng nhận lấy hai môn võ học của lão đạo xem như là cũng là thành ý, như thế nào?”

Nói dứt lời, Trương Tam Phong liền khoát tay từ trong túi áo lấy ra hai cuốn thư tịch cầm trên tay giao đến Ngô Chính trước mặt, nhìn lại chỉ thấy hai cuốn thư tịch bên trên có viết dòng chữ là... “Thái Cực Quyền” và “Thái Cực Kiếm Pháp”.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Võ đạo đường lối

Nói dứt lời, Trương Tam Phong liền khoát tay từ trong túi áo lấy ra hai cuốn thư tịch cầm trên tay giao đến Ngô Chính trước mặt, nhìn lại chỉ thấy hai cuốn thư tịch bên trên có viết dòng chữ là... “Thái Cực Quyền” và “Thái Cực Kiếm Pháp”.

Trông thấy hai cuốn thư tịch võ học chân phái của Võ Đang đưa đến trước mắt, Ngô Chính không cần phải hảo sĩ diện liền mỉm cười nhận lấy.

Sau đó lập tức liền trở về tọa vị tựa hồ đã quên trước mắt còn có Trương Chân Nhân đang nhìn mình, Ngô Chính chậm rãi lật từng trang giấy nghiền ngẫm nhìn qua một lượt, trầm mặc một hồi lâu bỗng dung lại lắc đầu than thở:

“Ý cảnh bên trong mặc dù văn bối chưa thể lĩnh ngộ toàn bộ nhưng chung quy vẫn là lấy nhu chế cương thiên về phòng vệ phản lại lực đạo, trong khi tác phong chiến đấu thường ngày của văn bối là tiên hạ thủ vi cường, thiên về thượng phong tác chiến chú trọng lấy công làm thủ ”

Ngô Chính lúc này lại giao hai cuốn thư tịch này cho Chu Chi Nhược, sau đó lại nói tiếp:

“Tuy nhiên môn công phu này rất phù hợp để tu tâm dưỡng tính, đồng thời cũng là tùy thuộc vào người sử dụng phù hợp hay không mà quyết định uy lực của bộ võ kỹ này, đáng tiếc văn bối từ lâu đã định hình được ưu thế phương thức chiến đấu của mình không thể bây giờ lại thay đổi, nhưng tính cơ Chi Nhược tâm tính là rất phù hợp để luyện môn công phu này ”

Chu Chi Nhược nhận lấy hai cuốn thư tịch trong tay thần sắc không giấu nổi kinh hi, tươi cười như hoa.

Trước đây Ngô Chính chỉ dạy cho nàng nội công tâm pháp Cửu Dương Chân Kinh và hai môn công pháp phụ trợ trong Cửu Âm Chân Kinh mà chưa từng chỉ dạy bất kỳ một môn võ kỹ nào, để nàng hoàn toàn là một trang giấy trắng chỉ có lực nhưng không thể phát.

Lúc bấy giờ nếu có thể kết hợp luyện thành hai môn võ kỹ tuyệt học này tin rằng cho dù là gặp phải nhị lưu trung kỳ cao thủ, Chu Chi Nhược cũng có thể tự mình đối phó không cần ai nhưng tay trợ giúp.

“Ha ha... quả nhiên là hậu sinh khả úy, lão đạo rất hiếu kỳ tâm tính của thiếu hiệp so với tuổi tác tựa hồ có chút không liên quan a ”

Nghe được lời nói của Ngô Chính, Trương Tam Phong lại cười to không tiếc lời trầm trồ khen ngợi.

Quả nhiên Trương Tam Phong là muốn thử xem Ngô Chính có bị lòng tham che mắt hay không, phải biết những người đã đạt đến cấp bậc như Ngô Chính trừ khi là đám người chỉ có vô không có miếng, còn lại tất cả đều đã định hình cho mình một đường lối riêng không ai giống ai.

Vô đạo vốn dĩ là môn hình vạn trạng, nếu cứ bắt chước người khác thì dù thiên phú có cao đến đâu thì đến cuối cùng thành tựu vẫn là bị giới hạn trong tầm mức không thể bức phá.

Cũng giống như Trương Tam Phong sau khi thoát ly Thiếu Lâm tự khai tông lập phái cả đời truy cầu cho mình một đường lối riêng mới có thể đạt được cảnh giới thành tựu ngày hôm nay.

Ngô Chính cũng là tương tự như thế không sai biệt, nếu hôm nay Ngô Chính vì lòng tham của mình mà cố gắng luyện thành hai môn tuyệt học vốn dĩ là trái ngược với đường lối theo đuổi trước giờ của hắn, thì sau này mặc dù là không thể khiến Ngô Chính lạc mất đi phương hướng nhưng là lại làm cho hắn chậm trễ tiêu thất rất nhiều thời gian để định hình lại con đường của mình một lần nữa.

Kể cả những môn võ học mà Ngô Chính đang sở hữu lúc bấy giờ, cho đến một ngày nào đó nếu hắn không thể rút ra được ưu nhược điểm trong đó mà tự mình sáng tạo ra một môn võ học mới của riêng mình thì thành tựu của hắn cuối cùng vẫn là bị giới hạn trong tầm mức đó mà thôi.

Ngô Chính minh bạch, Trương Tam Phong cũng minh bạch, cho nên nguyện vọng cả đời của ông ta đồng thời cũng là chấp niệm để có thể hoàn thiện võ học đường lối của mình, truy cầu thành tựu cảnh giới càng cao hơn nữa.

Nếu như Trương Tam Phong có thể tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi cuối cùng của mình để làm được điều này, Ngô Chính tin rằng ông ta thực sự có thể sẽ... phá toái hư không mà đi đến một thế giới khác.

Một thế giới có thể thỏa mãn tài năng cũng như thiên phú vô hạn lượng của Trương Tam Phong, nơi mà ông ta có thể phát huy được toàn bộ tiềm lực vốn có của mình.

Sở dĩ lần này Ngô Chính có lòng tốt đồng ý tặng Cửu Dương Chân Kinh cho Trương Tam Phong thực chất là hy vọng có thể tận mắt trông thấy cảnh tượng phá toái hư không là như thế nào diễn ra.

Tuy hy vọng có chút hão huyền nhưng cũng không phải là bất khả thi, mặc dù trước đó Ngô Chính đã trải qua hai lần xuyên không nhưng tất cả đều chỉ diễn ra trong chớp mắt hoàn toàn không nhìn thấy hay cảm giác được điều gì đang xảy ra, khiến hắn trong tâm vẫn luôn giữ lấy tò mò hiếu kỳ về điều này.

Lại nói một cái truyền kỳ như Trương Tam Phong nếu cứ như vậy mà chết đi thì cũng thật đáng tiếc, chỉ bằng làm việc trong khả năng của Ngô Chính trợ giúp Trương Tam Phong một tay hoàn thành nguyện vọng cả đời của ông ta.

Nhưng cho đến tận bây giờ Ngô Chính vẫn không hay biết, không chỉ Cửu Dương Chân Kinh mà còn có tất cả các môn võ học mà hắn sở hữu đều đã trải qua hệ thống bổ khuyết hoàn thiện, cho nên lần này cho đi Cửu Dương Chân Kinh quả thật là một ân huệ to lớn đối với Trương Tam Phong.

Bởi vì Cửu Dương Chân Kinh của Ngô Chính so với Cửu Dương Chân Kinh trong nguyên tác chênh lệch không phải chỉ là một hai con số có thể nói hết.

“Trương Chân Nhân lại là quá lời, tâm tính là từ hoàn cảnh mà rèn thành, văn bối chỉ là được lão thiên “ưu ái” hơn người khác mà thôi ”

Ngô Chính ôn hòa cười nói, tuy nhiên lời nói ra chính là thành thật không một chút giả dối, hoàn toàn là theo nghĩa đen không có thâm ý nào khác.

Nhưng là nghe vào tai Trương Tam Phong tựa hồ lại muốn nhiều hơn một ý nghĩa, hai chữ “ưu ái” ở đây lại thành lời nói châm biếm, ý nói Ngô Chính là từ trong hoàn cảnh khó khăn mà rèn luyện thành tâm tính như bây giờ, không thể so sánh với đám người công tử phú gia hay là danh môn chính phái kia.

Nhưng thực chất Ngô Chính dùng hai chữ này ngụ ý là muốn nói về hệ thống, dù là tâm tính hay là thực lực của hắn hôm nay hết thảy đều là quy về hệ thống ban cho, đây quả thật là lão thiên ưu ái cho hắn đến mức không chừa lại cho người khác đường nào mà sống sót.

Tuy là hiểu theo nghĩa khác mang tính châm biếm nhưng Trương Tam Phong vẫn tỏ ra rất đồng bình không phản bác, chỉ vuốt râu gật gù cười mỉm.

Đúng lúc này từ bên ngoài xuất hiện một đạo thân ảnh thiếu niên tuy có phần cao lớn hơn trước nhưng vẫn là rất quen thuộc, hồng học chạy vào bên trong đại điện sau đó hô lên:

“Ngô đại ca!? Ha ha...”

Người vừa đến không ai khác chính là tiểu tử Trương Vô Kỵ năm xưa được Ngô Chính chữa trị nội thương, lúc bấy giờ đã trở nên cao lớn cường tráng hơn rất nhiều.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Gặp lại Trương Vô Kỵ

“Ngô đại ca!? Ha ha...”

Người vừa đến không ai khác chính là tiểu tử Trương Vô Kỵ năm xưa được Ngô Chính chữa trị nội thương, lúc bấy giờ đã trở nên cao lớn cường tráng hơn rất nhiều.

“Tiểu tử ngươi so với năm xưa lại năng động hơn rất nhiều!? ”

Trương Vô Kỵ đương lúc muốn bỏ nhào ôm lấy Ngô Chính, nhưng ngay sau đó liền bị nhu lực khổng lồ chế xoay đúng một vòng chu thiên sau đó theo quán tính lui về sau vài bước vấp phải bậc thềm, lại ngồi đúng vào vị trí tọa đệm đối diện Ngô Chính.

Trương Tam Phong trông thấy cảnh này không khỏi lắc đầu hiền hòa mỉm cười, Trương Vô Kỵ so với hai năm trước đây đúng là năng động hơn rất nhiều.

Từ khi không còn chịu âm hàn dày vò, Trương Vô Kỵ nhân sinh mỗi ngày trôi qua đều tựa như là được sống trên thiên đường để hân hoan cùng trân trọng thỏa mãn.

“Lại là nhu lực!? Người đứng là Ngô đại ca rồi, ha ha...”

Bị nhu lực khổng lồ chơi đùa, Trương Vô Kỵ bất giác liền nhớ đến hai năm trước trên đường khởi hành đến Hồ Điệp Cốc dừng chân ở quán trọ, Ngô Chính cũng là dùng chiêu này để khống chế Trương Vô Kỵ khoanh chân ngồi xuống, sau đó vận công trị khỏi âm hàn độc tính trong người hắn.

“A, báii kiến thái sư phụ!”

Trương Vô Kỵ đột nhiên lại nhớ đến đại diện bên trong còn có Trương Tam Phong ngồi trên chủ tọa, lúc này liền đứng dậy chấp tay hành lễ, đồng thời cũng hướng về phía Đông Phương Bạch, Chu Chỉ Nhược chào hỏi:

“Ngô đại tẩu, Chu cô nương, hảo!”

“Trương công tử hữu lễ!”

Chu Chỉ Nhược rất đoan trang đáp lễ, ngược lại Đông Phương Bạch vẫn là bất động ngồi yên tựa hồ là có nhảm chán lại muốn làm không khí tẻ nhạt.

“Được rồi, hai người các ngươi tự nhiên mà trò chuyện, lão nạp trước trở về chỗ của mình”

Chỗ Trương Vô Kỵ và Ngô Chính hoan hỉ tái ngộ, Trương Tam Phong không tiện ở lại liền muốn đứng dậy ly khai.

Hơn nữa lần này Ngô Chính còn muốn hỏi thăm Trương Vô Kỵ tung tích của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, nếu là Trương Tam Phong còn ngồi tại đây chẳng khác nào là tạo cơ hội cho Trương Vô Kỵ dìm đây trách nhiệm qua cho mình, tốt nhất vẫn là tránh mặt đi chỗ khác mới là thượng sách.

“Thái sư phụ đi thông thả!”

Trương Vô Kỵ lại cung kính chấp tay hành lễ, sau khi Trương Tam Phong ly khai mới lại hoan hỉ cười nói:

“Ngô đại ca lần này đến đây có phải là thăm đệ?”

“Còn nhớ hai năm trước đây lời hứa của ta với ngươi chứ?”

Ngô Chính vừa cười vừa nói, đồng thời từ trong hành trang lấy ra hai cuốn kinh thư trước đó “mượn” của Hồ Thanh Ngưu khi còn ở Hồ Điệp Cốc, quảng qua cho Trương Vô Kỵ.

Nhìn hai cuốn kinh thư bay lượn qua chỗ mình, Trương Vô Kỵ động tác có chút vụng về bắt lấy, phải tung hứng vài lần mới cầm được vào trong tay không hề bị rơi.

“Ngô đại ca, đây là...”

“Đối Mạch Luận và Tý Ngọ Châm Cứu Kinh, hy vọng có thể ít nhiều giúp được Du Tam Hiệp ”

Ngô Chính không nhanh không chậm từ tốn đáp lời.

Trương Vô Kỵ đột nhiên sững sốt, chốc lát lại trở nên kinh hi tươi cười ra mặt.

Đây là nói hai bộ kinh thư này chính là thành tựu y học cả đời của Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu!?

Trước đó Ngô Chính từng hứa với hắn trong vòng hai năm sẽ đến núi Võ Đang đồng thời mang theo toàn bộ công trình nghiên cứu y thuật của Hồ Thanh Ngưu tặng cho hắn.

Quả nhiên Ngô Chính vẫn không quên lời hứa năm xưa, đúng hẹn hai năm liền giao đến tận tay Đối Mạch Luận và Tý Ngọ Châm Cứu Kinh cho Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ lúc này cảm kích khôn nguôi, lại đứng dậy chấp tay hành lễ với Ngô Chính:

“Đa tạ Ngô đại ca nhọc công thành toàn cho đệ! ”

Trong lòng hắn đang tràn trề hy vọng, chỉ cần hắn chăm chỉ nghiên cứu cuốn kinh thư này như vậy có khả năng sẽ cứu chữa được thương tật tàn phế suốt mấy năm qua khiến Du Đại Nham khổ sở sống không bằng chết.

“Người tốt nhất đừng đặt kỳ vọng quá nhiều vào hai bộ kinh thư này, Du Tam Hiệp ngoại thương tàn phế đã nhiều năm nay, bây giờ muốn chữa khỏi quả thật có chút không khả thi ”

Trông thấy Trương Vô Kỵ thần sắc kinh hi thái quá, Ngô Chính bắt đắc dĩ lại phải tự tay tạt một gáo nước lạnh vào mặt hắn.

Tuy nhiên gáo nước lạnh của Ngô Chính lần này có chút không đủ lạnh, Trương Vô Kỵ vẫn giữ thái độ rất lạc quan, kiên định đáp lời:

“Cho dù như vậy thì đệ nhất định sẽ không từ bỏ, tin tưởng một ngày nào đó Du tam bá nhất định có thể đi lại như người bình thường! ”

Đồng Phương Bạch một bên bĩu môi xem thường, tuy nhiên về mặt này lại bị giấu đi phía sau tấm vải lụa che trên khuôn mặt.

Nàng là biết Ngô Chính sẽ không tự dung cung cấp tiện nghi cho bất cứ ai, hắn nói như vậy cũng đồng nghĩa với việc hai cuốn kinh thư này hoàn toàn là vô dụng, vậy mà tiểu tử kia vẫn còn ngu ngốc mơ tưởng một cách hão huyền như vậy.

“Có lòng tin là rất tốt! ”

Ngô Chính lại cười nhạt khen ngợi, sau đó lại chuyển qua chính sự nói tiếp:

“Lần này ta đến đây ngoại trừ thực hiện lời hứa với người, còn là muốn người giúp ta một chuyện... ”

“Ngô đại ca có ân cứu mạng với đệ, còn giúp đệ nhiều như vậy, chỉ cần Ngô đại ca nói một lời cho dù lên núi đao xuống biển lửa đệ nhất quyết cũng không từ nan! ”

Trương Vô Kỵ chưa nghe hết lời nói, không cần nghĩ ngợi đã khẳng khái nhận lời.

“Tốt! Không hẳn là muốn người lên núi đao hay là xuống biển lửa gì đó, chỉ cần người nói cho ta biết tung tích nghĩa phụ người, Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn! ”

Ngô Chính cũng tương tự như vậy, nghe xong liền thẳng thắn yêu cầu không phải vòng vo dài dòng.

“A, Ngô đại ca... chuyện này... ”

Trương Vô Kỵ không thể lường được Ngô Chính sẽ yêu cầu hắn như vậy, để hắn vừa rồi hùng hồn khẳng khái nhận lời nhưng lúc này lại lúng túng không biết nên trả lời Ngô Chính như thế nào.

Năm xưa chỉ vì tìm được tung tích của Tạ Tôn mà phụ mẫu của Trương Vô Kỵ bị đám người giả nhân giả nghĩa kia ép phải rút kiếm tự vẫn, từ lúc đó Trương Vô Kỵ tự nhắc nhở với chính mình nhất định sẽ không nói tung tích của nghĩa phụ hắn cho bất cứ ai, kể cả là thái sư phụ của hắn Trương Tam Phong cũng không hề niệm một lời.

Mà lúc này Ngô Chính người vừa là ân nhân vừa được Trương Vô Kỵ xem như là thân nhân đối đãi với hắn rất tốt, hơn nữa Trương Vô Kỵ cũng biết Ngô Chính trong hai năm qua việc làm nhiều nhất chính là hành hiệp trượng nghĩa, một người nhân nghĩa như vậy chắc chắn sẽ không làm hại đến nghĩa phụ của hắn.

Nhưng dù cho không làm hại đến nghĩa phụ của hắn, như vậy mục đích của Ngô Chính có phải hay không cũng là vì Đồ Long đao!? Tạ Tôn vẫn luôn xem trọng bảo đao này hơn tính mạng của mình, nếu như Ngô Chính muốn cướp lấy không phải là giữa hai người sẽ xảy ra tranh chấp mâu thuẫn lẫn nhau hay sao!?

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Đến Băng Hỏa đảo

Nhưng dù cho không làm hại đến nghĩa phụ của hắn, như vậy mục đích của Ngô Chính có phải hay không cũng là vì Đồ Long đảo!? Tạ Tồn vẫn luôn xem trọng bảo đảo này hơn tính mạng của mình, nếu như Ngô Chính muốn cướp lấy không phải là giữa hai người sẽ xảy ra tranh chấp mâu thuẫn lẫn nhau hay sao!?

Đây là điều mà Trương Vô Kỵ không muốn nhìn thấy nhất, càng không muốn để điều này xảy ra.

“Suốt hai năm qua ta chứng kiến nhiều nhất là những đứa trẻ như ngươi, bị bức đến tan nhà nát cửa...”

Ngô Chính thần sắc bỗng nhiên có phần lạnh lẽ, chậm rãi đi đến bên cạnh Trương Vô Kỵ ngồi xuống, vỗ vai hắn nói:

“Việc mà ta muốn làm là tốt cho những đứa trẻ như ngươi, tốt cho nghĩa phụ của ngươi, tin tưởng ta!”

“Ngô đại ca...”

Nghe xong lời nói lại trông thấy ánh mắt quyết đoán kiên định của Ngô Chính khiến Trương Vô Kỵ phút chốc trở nên thất thần.

Mặc dù Trương Vô Kỵ không biết Ngô Chính là đang muốn làm chuyện gì nhưng từ khi khái cho đến lời nói của hắn tựa hồ đó là một loại trách nhiệm không thể thoái thác.

Hơn nữa Trương Vô Kỵ trong thâm tâm luôn sùng bái tôn kính Ngô Chính, chưa kể những việc Ngô Chính làm xuyên suốt hai năm qua cũng để Trương Vô Kỵ khâm phục không thôi.

Cho nên mỗi lời nói ra từ chính miệng Ngô Chính nói ra để Trương Vô Kỵ đều không một chút nghi ngờ.

“Đệ tất nhiên là tin tưởng Ngô đại ca!”

Trương Vô Kỵ ánh mắt trở nên quyết đoán không còn lúng túng như trước đó, tựa hồ đã có cho mình một quyết định khó khăn.

Kế bên Ngô Chính không nóng lòng hỏi thúc, chỉ là yên lặng chờ đợi Trương Vô Kỵ tự mình nói ra.

“Nghĩa phụ của đệ đang ẩn náu ở... Băng Hỏa đảo!”

Không để Ngô Chính thất vọng, Trương Vô Kỵ đã chọn cách tin tưởng hắn, đồng thời cũng nói ra tung tích của Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn.

Nhưng để Ngô Chính đỡ khóc đỡ cười là Băng Hỏa đảo... ở đâu!?

Ngô Chính làm người xuyên việc tất nhiên có ưu thế của mình, hắn là biết được Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn ẩn náu ở Băng Hỏa đảo, nhưng cũng chỉ là biết được cái tên mà thôi.

Trong nguyên tác Kim Dung tiền bối không một chút chỉ điểm rõ ràng Băng Hỏa đảo vị trí cụ thể là ở nơi nào, bởi vậy Ngô Chính mới nhọc công đến tận đây truy vấn Trương Vô Kỵ.

Nếu như Ngô Chính biết được Băng Hỏa đảo địa điểm ở đâu, hắn sớm đã đến đó kiến thức một chút Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn hình dáng là như thế nào.

“Ngô đại ca, ngươi là làm sao?”

Trông thấy Ngô Chính cứ thế thần thờ nhìn mình, Trương Vô Kỵ không khỏi buột miệng hỏi han.

“Không có chuyện gì, ngươi có biết Băng Hỏa đảo địa điểm cụ thể?”

Ngô Chính liền chỉnh đốn lại tâm trạng, rất kiên nhẫn tiếp tục hỏi thăm.

“Băng Hỏa đảo ở vùng cực bắc ”

Trương Vô Kỵ không nghĩ ngợi liền đáp lời.

“Ngô đại ca hay là mang đệ đi cùng, đệ cũng rất nhớ nghĩa phụ...”

Trương Vô Kỵ vừa nói vừa hoài niệm đến chuyện cũ trước đây, thần sắc bỗng nhiên thương tâm rung rung ngấn lệ.

“Không được, chuyện này quá mức hệ trọng, mang người cùng đi có thể sẽ gặp nguy hiểm!”

Ngô Chính lập tức thẳng thừng từ chối.

Bên người hắn lúc này còn có một tiểu nha đầu Chu Chi Nhược đã là đủ để níu chân rồi, lại thêm một tên tiểu tử Trương Vô Kỵ nữa thì khác nào khiến Ngô Chính trở thành một cái bảo mẫu trông coi trẻ nhỏ!?

Thật không ra thể thống gì cả, nhất quyết không thể mang theo Trương Vô Kỵ cùng đi với hắn được!

Trương Vô Kỵ nghe xong có chút buồn tủi nhưng rồi phút chốc liền lấy lại tinh thần, lại cố gắng hỏi han Ngô Chính:

“Ngô đại ca sẽ mang nghĩa phụ trở về trung nguyên sao?”

Ngô Chính trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ, trong lòng tự hỏi “tiểu tử này từ khi nào lại nhiều chuyện như vậy!”, nhưng ngoài mặt vẫn rất nhẫn nại đối đáp:

“Ừm, người sẽ có cơ hội gặp lại nghĩa phụ của mình, an tâm, ta có thể bảo đảm an toàn cho hắn!”

“Đa tạ Ngô đại ca!”

Trương Vô Kỵ trong lòng thốn thức khôn nguôi, hắn thực sự rất mong chờ được gặp lại Tạ Tốn.

Từ khi phụ mẫu mất đi, Trương Vô Kỵ mỗi ngày đều là nhớ nhung hoài niệm những năm tháng khi còn sinh sống ở Băng Hỏa đảo.

Một hồi hai người lại tiếp tục trò chuyện, bên cạnh đó Ngô Chính cũng rất kỹ lưỡng thăm hỏi vị trí cụ thể của Băng Hỏa đảo.

Say sưa mãi miết tán gẫu với nhau, chớp mắt sắc trời đã chập tối dần trở về đêm, Trương Vô Kỵ cũng trở về gian phòng của mình.

Trong lúc đó, Ngô Chính cùng nhị nữ cũng có cho mình chỗ ở riêng biệt, nghỉ ngơi tại núi Võ Đang yên bình trôi qua một đêm.

Sáng hôm sau Ngô Chính, Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược sau khi tạm biệt Trương Tam Phong và Trương Vô Kỵ liền khăn trương lý khai núi Võ Đang.

Ba người tìm đến một tòa thành phụ cận mua lấy một chiếc thuyền thật lớn với tiện nghi đầy đủ, đồng thời còn thuê một tên thủy thủ để điều khiển chiếc thuyền của mình.

Sau khi giải quyết vấn đề lương thực và nước uống dự trữ đề phòng bất trắc, mọi người liền không chậm trễ khởi hành tiến về hướng cực bắc.

-----*.*-----

Một tháng sau.

“Ca ca, mau đến đây nhìn xem, núi lửa thật đẹp a”

Bên trên chiếc thuyền, Chu Chi Nhược chạy đến mũi thuyền hai tay nắm lấy lan can, trông về phía trước mà hô lên.

Chỉ thấy phía trước cách đây không bao xa trên một hòn đảo, một ngọn núi lửa với dung nham còn đang tan chảy nhiệt độ lan tỏa sang xung quanh khiến không gian quanh ngọn núi tựa như dập dòn chuyển động theo.

Mà kỳ lạ chính là một vùng quanh đó vẫn là băng tuyết dày đặc bao phủ mà không bị nhiệt độ cao làm tan chảy.

“Băng hỏa giao thoa... Băng Hỏa đảo!”

Lúc này Ngô Chính từ phía sau Chu Chi Nhược chậm rãi đi đến, mỉm cười trìu mến tay xoa đầu nàng.

“Chúng ta đến rồi...”

Hơn một tháng qua, cuộc sống của ba người trên con thuyền trôi dạt giữa biển khơi rất không tệ, mọi thứ rất yên bình êm ả trôi qua không có quá nhiều vướng bận đan xen, để Ngô Chính trong tâm rất trân quý những tháng ngày này.

Nhưng là lúc bấy giờ đã đến được nơi cần đến, Băng Hỏa đảo đã ở ngay trước mặt, cũng là lúc Ngô Chính nên đặt xuống phần kia tâm tư muốn hưởng thụ an bình ngày tháng.

Thuyền cập đến hòn đảo dừng lại, Ngô Chính ba người cùng nhau đi xuống, để lại con thuyền đã thả neo gần bờ cho tên thủy thủ kia trông coi.

“Chúng ta nên đi đâu?”

Đông Phương Bạch trên người vẫn là y phục mỏng manh tựa hồ đã cái lạnh nơi này không một chút ảnh hưởng tới nàng.

Bên cạnh đó Ngô Chính cũng là tương tự, chỉ có mỗi Chu Chỉ Nhược là khoát lên mình tấm lông thú dày cộm công kênh che đi thân thể mảnh mai của nàng.

“Ta làm sao mà biết nên đi đâu!? Cứ để hần tự đến tìm chúng ta là được”

Nhìn phía trước mênh mông một màu trắng xóa bao phủ rất khó phân biệt được phương hướng, Ngô Chính cước bộ vẫn rất từ tốn chậm rãi tiến đến phía trước.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Hệ thống thức tỉnh

“Ta làm sao mà biết nên đi đâu!? Cứ để hần tự đến tìm chúng ta là được”

Nhìn phía trước mênh mông một màu trắng xóa bao phủ rất khó phân biệt được phương hướng, Ngô Chính cước bộ vẫn rất từ tốn chậm rãi tiến đến phía trước.

“Tỷ tỷ, ông ta sẽ tìm được chúng ta sao?”

Chu Chỉ Nhược theo chân phía sau, tò mò quay sang hỏi Đông Phương Bạch.

“Có thể!”

Nhưng là Đông Phương Bạch vẫn như mọi khi rất kiệm lời, để Chu Chỉ Nhược bất đắc dĩ nén xuống tâm hiếu kỳ chỉ có thể lẳng lặng theo sau.

Đi được một đoạn đường không bao lâu, Ngô Chính bỗng nhiên dừng lại cước bộ, trên người ần ần khí thế súc phát.

Trông thấy như vậy, Chu Chỉ Nhược loay hoay quan sát tình huống xung quanh nhưng không phát hiện bất thường, liền buộc miệng hỏi han:

“Ca ca, là có chuyện gì?”

Ngô Chính vẫn giữ nguyên tư thế yên lặng không đáp lời, Đông Phương Bạch bỗng nhiên nắm lấy tay kéo Chu Chỉ Nhược đến bên cạnh mình.

Chu Chỉ Nhược vẫn giữ tâm thái tò mò không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng đúng lúc này từ phía đằng xa phương hướng Ngô Chính đang nhìn tới.

Một đạo thân ảnh lơ lửng đi trong gió táp tuyết sa đang từng bước tiếp cận, chỉ thấy người đến là một tên trung niên cao lớn cường tráng khoát lên người bộ lông thú màu trắng, râu tóc kim sắc óa màu lợt lợt, hai mắt tựa như đã mù lửa, tay cầm đại đao nặng nề vác lên vai.

“Danh tính: Tà Tồn, tu vi: tuyệt thế hậu kỳ”

“Kim Mao Sư Vương Tà Tồn quả nhiên là lợi hại, tu vi tuyệt thế hậu kỳ trong tay còn có Đồi Long đao, thiên hạ mấy ai là địch thủ!?”

Ngô Chính trong lòng ôm ấp cảm khái, nhìn lấy thân ảnh cao lớn đang từng bước tiến tới trước mặt.

Lúc này Kim Mao Sư Vương Tà Tồn đã tiếp cận khoảng cách Ngô Chính ba người hai mươi bước chân, đột nhiên hần dừng lại, trên tay đại đao găm xuống mặt tuyết cứng rắn “uỳnh” một tiếng đã chấn vỡ một mảng thật lớn, khẩu khí hăm dọa hô lên:

“Các ngươi là ai?”

“Ta là bằng hữu của Trương Vô Kỵ!”

Ngô Chính bình thân đối đáp không tỏ ra sợ sệt.

“Thông báo: Hệ thống đã hoàn tất phục hồi thức tỉnh, rất vui lòng lại được tiếp tục phục vụ túc chủ”

Đúng lúc này bỗng nhiên trong đầu Ngô Chính vang lên âm thanh quen thuộc đã lâu rồi không được nghe thấy, khiến hắn phút chốc trở nên hoảng hốt thất kinh.

“Ta phát! Cái quái gì!? Sao lại là lúc này!?”

Ngô Chính trong bụng mắng thật to chửi rủa xối xả, hắn có thể cảm nhận được bất an trong lòng mình lúc bấy giờ.

“Túc chủ xin vui lòng chú ý, bởi vì túc chủ sử dụng tính năng vay mượn điểm sát lục đồng thời kích hoạt nhiệm vụ cưỡng chế, hiện tại hệ thống chính thức ban bố nhiệm vụ cưỡng chế: Đả bại Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn”

“Cưỡng chế nhiệm vụ: Đả bại Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn.

Yêu cầu: khiêu chiến và đánh bại Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn.

Phần thưởng: 1 0 0 0 điểm sát lục, 5 0 0 điểm danh vọng

Trừng phạt: không đạt được yêu cầu khấu trừ 1 0 0 0 0 điểm sát lục, đồng thời giảm xuống một cấp bậc tu vi”

“Con mẹ nhà ngươi, hệ thống chó má!”

Ngô Chính sớm đã cảm nhận được lần này hệ thống thức tỉnh là muốn chơi chết hắn, quả nhiên là ngay lập tức đã muốn “hành hình” rồi.

“Vô Kỵ? Ngươi dám dụ dỗ con trai ta!?”

Đương lúc Ngô Chính còn đang thất thần, bỗng nhiên Tạ Tồn lúc này lại quát to lên, tựa hồ đang rất phẫn nộ không thể kìm chế.

“Chết tiệt, cái tình huống chó má gì đây!?”

Ngô Chính trong lòng càng là căng thẳng đến tột độ chửi to lên, nhưng ngay lập tức liền lấy lại bình tĩnh, quay sang Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược hai người nhẹ giọng nói:

“Lui ra thật xa, đừng can thiệp!”

Trông thấy Ngô Chính trở nên hoảng hốt rất bất thường khiến Đông Phương Bạch trong tâm cũng kinh nghi lo lắng, nhưng là tin tưởng vào Ngô Chính, nàng liền mang theo Chu Chi Nhược phóng về phía sau thật xa.

“Tỷ tỷ, ca ca là làm sao? Sao tự dưng lại hoảng hốt như thế?”

Chu Chi Nhược bị Đông Phương Bạch khống chế đang lùi về sau, tâm trạng trở nên hoang mang bất định, nắm lấy tay Đông Phương Bạch thấp thòm hỏi han.

Nhưng Đông Phương Bạch không trả lời nàng, tựa hồ là không nghe thấy hoặc đã bỏ ngoài tai lời nói của Chu Chi Nhược, chỉ chăm chăm nhìn lấy thân ảnh của Ngô Chính đang đối diện với Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn.

“Mau nói, ngươi là làm gì con trai của ta rồi?”

Không nghe được câu trả lời, Tạ Tồn càng là tức giận quát lên hỏi lại, quanh người khí thế đã ngưng đọng chỉ trực chờ bộc phát mà thôi.

“Con trai ngươi còn sống rất tốt!”

Ngô Chính thì không nóng vội, tư thế đứng thẳng ung dung không giống như là sắp phải chiến đấu với cường địch.

“Nhưng là cha mẹ của hắn... đã bị đám người danh môn chính phái kia bức tử”

“Ngươi nói cái gì? Nói láo, ngươi nói láo...”

Tạ Tồn nghe xong liền không còn một chút khí thế, trực tiếp ngăn người ra, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “ngươi nói láo”.

“Ta lần này đến đây trước là muốn xem xem Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn năm xưa tội ác tà trời là như thế nào lợi hại!”

Nhân lúc Tạ Tồn tinh thần đang nhận một cú sốc chưa kịp tỉnh táo, Ngô Chính liền đã tiên hạ thủ vi cường, tức khắc trên tay vận chương sức thế đánh

tới.

Vi Đà Chương!

Đối diện một chương cuồng bạo đánh tới, Tạ Tồn không những không động thủ, ngược lại buông ra Đồ Long đao, ngửa mặt lên trời rống to.

Sư Tử Hồng!

Tựa hồ quên mất Tạ Tồn vẫn còn một chiêu này, Ngô Chính hoảng hốt không có biện pháp giữ vững thế công, chỉ có thể cấp bách triển khai khinh công Hoành Không Na Di lui về phía sau, đồng thời lo lắng nhìn sang hướng Đông Phương Bạch nhị nữ.

Sư Tử Hồng cũng là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự sáng tạo ra, môn công phu này có thể khuếch đại âm thanh phát ra bằng khí công tạo thành sóng hạ âm trực tiếp tác động đến sóng điện não, đồng thời còn tác động đến nhịp tim.

Nếu bị trúng phải Sư Tử Hồng trong thời gian ngắn sẽ gây ra trạng thái choáng váng, đau tim, nhưng trong thời gian lâu thì đến tính mạng cũng không thể giữ nổi.

Lúc bấy giờ Đông Phương Bạch nội công thâm hậu trong thời gian ngắn ngủi sóng hạ âm không thể ảnh hưởng tới nàng, cho nên tức khắc đã xé mảnh vải trên tay áo bịt tai lại, bên cạnh đó Chu Chi Nhược tựa hồ xem tí đã ngắt xiu, may mà Đông Phương Bạch nhanh tay truyền nội công cho nàng, để nàng cũng kịp thời che tai.

Trông thấy cả hai người đều không sao, Ngô Chính liền an tâm tiếp tục suy tính biện pháp đối phó với Tạ Tồn.

Tuy Sư Tử Hồng trong thời gian ngắn không thể làm gì được Ngô Chính, nhưng Ngô Chính cũng tương tự không có cách nào để đến gần tấn công Tạ Tồn được, bằng không liền sẽ bị sóng hạ âm trấn áp rơi vào trạng thái chóng mặt choáng váng.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Ngô Chính khiếm khuyết

Tuy Sư Tử Hồng trong thời gian ngắn không thể làm gì được Ngô Chính, nhưng Ngô Chính cũng tương tự không có cách nào để đến gần tấn công Tạ Tồn được, bằng không liền sẽ bị sóng hạ âm trấn áp rơi vào trạng thái chóng mặt choáng váng.

Phải nói Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn quả thật danh bất hư truyền, Ngô Chính đã tạo được và nắm bắt thời cơ tốt nhất để đánh bại Tạ Tồn, nhưng là chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi đó Tạ Tồn liền đã có biện pháp đối ứng, chuyển từ thế bị động thành chủ động.

Bất đắc dĩ Ngô Chính tự tổn nội lực toàn lực kích phát Cửu Dương Chân Kinh gia cố tự thân lao về phía Tạ Tồn, trên tay chỉ thủ hóa kiếm, mấu chốt súc thế một đạo kiếm khí đánh tới.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Dương Kiếm!

Kiểm khí ẩn chứa uy lực mạnh mẽ bậc nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm loáng loáng vạch ngang không gian nhắm đến về phía Tạ Tồn.

Nghe được chấn động trong không khí, Tạ Tồn lập tức ngừng lại tiếng hô, một chân đạp mạnh xuống mặt đất khiến Đồ Long đao bắn lên trên tay, cầm lấy bảo đao xoay người một vòng mượn lực quán tính đánh trả lại Thiếu Dương Kiếm.

Uỳnh!

Kiểm khí tức khắc bị Đồ Long đao cuồng bạo chấn tan, tạo thành một đạo âm thanh chói tai vang vọng.

Đồng thời điểm, Ngô Chính bất giác từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Tạ Tồn, trên tay chương lực súc thế đánh ra.

Vi Đà Chương!

Thất Thương Quyền!

Hành động của Ngô Chính không thể che giấu được thánh giác nhạy bén của Tạ Tồn cho nên không thể tạo được bất ngờ, chỉ thấy Tạ Tồn buông ra một

tay cầm đao ngay lập tức đánh ngược về phía sau lưng.

Àm!

Chương đối quyền, Ngô Chính không ngờ lại thua Tạ Tốn một bậc, bất đắc dĩ chịu đựng xung lực bắn lui về sau thật xa, bởi vì lực lượng quá mạnh khiến hắn không ngăn lại được quán tính, chỉ có thể nương theo xoay tròn mấy vòng mới có thể tiếp đất.

Tuy nhiên vẫn không thể hóa giải lực đạo của Thất Thương Quyền lại phải lui về sau thêm mấy bước, đồng thời khóe môi ẩn hiện một đạo huyết lưu nhưng nhanh chóng đã bị Ngô Chính dùng tay lau đi.

“ Thất Thương Quyền quả nhiên lợi hại... ”

Ngô Chính trong lòng kinh hãi không thôi, nếu không phải hắn có Cửu Dương Chân Kinh nội công thâm hậu gấp mấy lần người bình thường, bằng không vừa rồi dám trực tiếp đối binh với Thất Thương Quyền của Tạ Tốn không nghĩ lực phủ ngũ tạng đều muốn đánh nát rồi.

Thất Thương Quyền môn này cực kỳ bá đạo hung độc, bao hàm bảy loại kinh lực khác nhau không loại nào giống loại nào, nhưng chung quy mỗi một quyền đánh ra đều là muốn đưa nội kinh của mình vào cơ thể đối thủ mà đã thương tàn phá từ bên trong.

Tuy là môn quyền pháp này có tính hại người hại mình, nhưng chỉ cần nội công người sử dụng đủ cao cường liền có thể bỏ qua phần “ hại mình ” kia.

Nếu là lần này có thể chiến thắng được Tạ Tốn, trở về Ngô Chính kiên quyết nhất định phải học cho bằng được môn công phu này, lãnh giáo qua Thất Thương Quyền lần này để Ngô Chính lại phát hiện được bộ võ học của mình thiên về thương phong bỏ cực chiến đấu nhưng lại thiếu một môn cận chiến bá đạo công phu.

Phải nói đây là chỗ khiếm khuyết lớn nhất của Ngô Chính lúc bấy giờ, nhất là khi phải đối mặt với Tạ Tốn, khuyết điểm này càng là khuyết đại đến cực hạn.

Mặc dù Ngô Chính ở thế giới “ Tiểu Ngao Giang Hồ ” khi giao đấu với Xung Hư đạo trưởng sớm đã nhận ra được điều này, nhưng là sau khoảng thời gian đó bởi vì quá thiếu thốn điểm sát lục cho nên lại quên bên mắt.

Nào ngờ bây giờ hệ thống thức tỉnh liền ngay lập tức nhân cơ hội Ngô Chính tìm gặp được Tạ Tốn mà cưỡng chế hắn thi hành nhiệm vụ, đồng thời mục đích của hệ thống hắn là để nhắc nhở hắn nhanh chóng bù đắp lại khuyết điểm của mình.

Đây không phải là lần đầu tiên hệ thống hồ Ngô Chính theo cách này, mà trong quá khứ đã là nhiều lần lập lại đến mức khiến Ngô Chính chán ngấy đến phát hoảng.

Tuy nhiên nếu Ngô Chính vô biện pháp đối phó Tạ Tốn thì vẫn có thể tiếp tục sử dụng tính năng vay mượn điểm sát lục để tức khắc tăng cường thực lực của mình, nhưng đó cũng có thể là một cái hồ khác bên trong cái hồ mà hệ thống đã đào sẵn, chỉ trực chờ Ngô Chính sa chân ngã vào mà thôi.

“ Thủ đoạn dơ bẩn, dám ám toán ta!? Mau nói cho ta biết, ngươi mục đích đến đây là để làm gì? ”

Tạ Tốn thân thể vốn dĩ đã cường tráng cao lớn, lúc này khí thế dữ tợn bộc phát ra bên ngoài cường bạo áp bách khiến người khác trông vào tưởng chừng hấn tựa như lại thêm cao lớn hơn bình thường gấp mấy lần.

“ Mục đích của ta!? Cho ngươi biết cũng không sao ”

Ngô Chính vẫn tỏ ra thản nhiên đối đáp, đồng thời cũng âm thầm vận Cửu Dương Chân Kinh, Liễu Thương Thiên hai môn công pháp bổ trợ lẫn nhau cấp tốc khôi phục thương thể.

“ Minh giáo lúc này nội bộ lực độ dẫn đến lực lượng phân tán bị đám người danh môn chính phái kia từ lâu đã dòm ngó chờ đợi thời cơ, nếu ngươi không trở về nhanh chóng ổn định lại cục diện, khó tránh khỏi Minh giáo sớm muộn cũng bị người ta xem như miếng bánh mà tranh nhau xâu xé ”

“ Hừ, Minh giáo cường đại há có thể bị đám ruồi bâu kia uy hiếp, ngươi lại muốn câu kéo thời gian!? ”

Tạ Tốn không tin vào lời nói của Ngô Chính, càng trở nên tức giận hai tay nhấc đao giơ lên, chân mượn mặt đất sức thế muốn chủ động đánh tới.

“ Ngươi không quan tâm đến Minh giáo, lẽ nào cũng không muốn quan tâm đến Vô Kỵ, nghĩa tử của ngươi sao? ”

Mặc kệ Tạ Tốn muốn phát động tấn công, Ngô Chính vẫn giữ nguyên tư thế bất động không tạo ra động tĩnh để gây chú ý đến thánh giác nhạy bén của Tạ Tốn, đồng thời giọng điệu chậm rãi từ tốn không có vẻ gì là nóng vội gấp gáp muốn nghênh chiến.

“ Vô Kỵ!? Con trai của ta như thế nào? Hắn là bị ai làm hại? ”

Mỗi khi nhắc đến Trương Vô Kỵ nghĩa tử của mình, Tạ Tốn lại trở nên hoang mang lo sợ không còn giữ được tỉnh táo, giống như là đang đương đầu với một con ác mộng kinh hoàng nào đó.

Ngô Chính đương nhiên là biết Tạ Tốn chính là đang nhớ lại chuyện cũ năm xưa, khi mà cả vợ và con trai của hắn đều bị sự phụ của hắn Thanh Khôn hãm hại mà chết.

Sau này Tạ Tốn kết nghĩa với Trương Thúy Sơn và nhận hài tử của hắn làm nghĩa tử của mình, đặt cho cái tên là Vô Ky, cũng là tên thật của con trai Tạ Tốn năm xưa hạ sinh không được bao lâu liền đã bị Thành Khôn giết chết.

Cho nên Ngô Chính mỗi lần nhắc đến cái tên Vô Ky cũng chính là nhắc đến nỗi đau dày vò cấu xé trong lòng Tạ Tốn suốt bao nhiêu năm qua.

“Con trai của ngươi vì mất đi phụ mẫu cho nên rất khổ sở thương tâm, bao nhiêu năm qua mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, hơn nữa phụ mẫu của hắn chết đi lại chính là vì ngươi Tạ Tốn, chính là vì nghĩa phụ của hắn”

Ngô Chính được nước lấn tới, từng bước từng bước tiếp cận Tạ Tốn, không nhanh không chậm vừa đi vừa nói.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Ngô Chính chiến Tạ Tốn

“Con trai của ngươi vì mất đi phụ mẫu cho nên rất khổ sở thương tâm, bao nhiêu năm qua mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, hơn nữa phụ mẫu của hắn chết đi lại chính là vì ngươi Tạ Tốn, chính là vì nghĩa phụ của hắn”

Ngô Chính được nước lấn tới, từng bước từng bước tiếp cận Tạ Tốn, không nhanh không chậm vừa đi vừa nói.

“Là... là vì ta!? Tại sao, tại sao... ta biết, ta biết rồi, nhất định đám sâu bọ kia vì muốn tìm ta báo thù, là vì Đồ Long đao... khốn kiếp, ta nhất định là sẽ giết chết tất cả các ngươi, nhất định sẽ giết chết các ngươi báo thù cho nhị đệ...”

Tạ Tốn giống như lại phát điên, cả người loạn choạng lúc thì ôm đầu lẩm bẩm trong miệng, lúc ngửa mặt lên trời hét to, tựa hồ thần trí đã không còn được tỉnh táo.

Ngô Chính cước bộ vẫn cứ chậm rãi không nóng vội tăng tốc, trong miệng lại tiếp tục đã kích:

“Không những thế, con trai của ngươi còn bị người ta hạ độc thủ ám toán, trúng phải Huyền Minh Thần Chưởng khiến hắn ngày đêm bị âm hàn dày vò, muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong”

“Ngươi nói dối, ngươi nói dối... Aaaaa!”

Tạ Tốn loạn choạng lùi về sau, sau đó lại ôm đầu ngửa lên trên gào thét thảm thiết.

“Thời cơ tốt!”

Đúng lúc này Ngô Chính ánh mắt lóe lên, cước bộ cực hạn tăng tốc thì triển khinh công Hoành Không Na Di phóng đến Tạ Tốn, trên tay súc thế chưởng lực đánh tới.

Vi Đà Chưởng!

Ầm!

Tạ Tốn không kịp phản ứng, không hay biết chuyện gì xảy đã hứng mình chịu đủ một chưởng của Ngô Chính, thân thể hắn lúc này tựa như điều đứt dây phóng bay ra đằng xa.

Phốc phốc phốc...

Tạ Tốn cả người rơi mạnh xuống mặt băng tuyết không ngừng thổ huyết, toàn thân chật vật rách rưới trông vô cùng thê thảm, không nghi ngờ một đòn này của Ngô Chính khiến cho hắn trọng thương vô cùng nặng nề.

Nếu là Tạ Tốn trong trạng thái bình thường thần trí còn tỉnh táo thì Ngô Chính có thể lần này sẽ thất thủ rơi xuống hạ phong, hứng chịu Tạ Tốn phần nộ điên cuồng vùng đao truy sát, hoặc là Ngô Chính có âm toán thành công thì lấy Tạ Tốn nội công thâm hậu cương khí hộ thể chống đỡ, cũng sẽ không rơi vào tình trạng nửa sống nửa chết như lúc này.

Vừa rồi Tạ Tốn chính là đang hoảng loạn mê mang không một chút phòng bị Ngô Chính, đến cả vận nội công chống đỡ cũng không có, cho nên đây là

hoàn toàn là dùng nhục thể để chống đỡ lại Vi Đà Chương đặc tính cương mãnh tàn bạo của Ngô Chính.

Nhưng vẫn chưa hết, lúc này Ngô Chính bất thành linh đã xuất hiện từ trên cao tiếp tục súc thể một chương giảng xuống.

Vi Đà Chương!

Tạ Tồn trong lúc lâm nguy đối diện chương thể, bất ngờ đã lấy lại được tỉnh táo, nhanh chóng bắt lấy bảo đao từ trong tư thể nằm vung lên chém về phía Ngô Chính.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Cho dù là đang thất thế nhưng Tạ Tồn trong tay Đồ Long đao tuyệt luân bảo khí vẫn phát huy được công dụng của mình, chỉ thấy chương kinh khi chạm phải đao mang liền vụn vỡ tan nát hóa thành hư không.

“Hết Ý Thiên kiếm, rồi lại đến Đồ Long đao, ta đúng là thất sách!”

Ngô Chính nói thầm trong bụng, mặc dù hắn rất không ưa thích dùng vũ khí nhưng đến lúc này cũng phải công nhận bản thân không có một món vũ khí liền sẽ trở thành bất lợi.

Đối với Ngô Chính mà nói thì tự thân lực lượng mới thực sự là vương đạo, trong tay có bảo khí có phát huy được mười thành chiến lực, như vậy khi không có bảo khí thì còn lại mấy thành!?

Cho nên từ trước đến nay Ngô Chính tâm thái vẫn không muốn ý lại vào bảo khí mà tăng cường lực lượng, bằng không một ngày nào đó bất đắc dĩ mà đánh rơi bảo khí trong tay, nếu như không kịp thích ứng như vậy kết cục càng là thảm hại khôn lường.

Lúc bấy giờ Tạ Tồn lại mượn thời cơ phóng mình lui về phía sau giữ một khoảng cách với Ngô Chính, nhưng trên mặt thần sắc vẫn không giấu nổi vẻ giận dữ tốt cùng.

“Tiểu nhân bỉ ổi, chỉ biết ám toán ta!?”

Tạ Tồn tuy là rất tức giận căm phẫn vì năm lần bảy lượt bị Ngô Chính ra tay hèn hạ ám toán, nhưng là lúc này chỉ biết quát lên không thể lại làm gì thêm, đồng thời cũng là muốn câu kéo thời gian áp chế lại thương thế của chính mình.

“Người muốn đánh công bằng với ta!?! Bỏ xuống trong tay Đồ Long đao, như vậy liền có thể!”

Ngô Chính ngoài miệng tuy là nói chuyện nhưng động tác vẫn là lao đến tấn công không cho Tạ Tồn có cơ hội thở dốc.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Xung Kiếm!

Một đạo kiếm khí súc thể trên ngón út tay phải của Ngô Chính phóng đến, kiếm khí đặc tính thiên biến vạn hóa khôn lường không có quỹ đạo dễ nắm bắt.

Tạ Tồn tuy là muốn một đao chém ngang ngăn chặn chấm dứt đợt tấn công này, tuy nhiên đạo kiếm khí kia lúc nhanh lúc chậm, khi trái khi phải không thể đoán trước, bất đắc dĩ Tạ Tồn chỉ có thể thu mình bị động thủ thế.

Vút!

Ngay lúc này Thiếu Xung Kiếm đang nhắm đến Tạ Tồn bỗng nhiên biến mất ngay trước mắt, nhìn lại chỉ thấy đối diện hắn là một đạo kiếm khí khác loáng thoáng vạch chéo đã tiếp cận áp sát rất gần.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Dương Kiếm!

Ngô Chính cũng không tin tưởng Thiếu Xung Kiếm có thể làm gì được Tạ Tồn, tuy đạo kiếm khí này thiên biến vạn hóa nhưng uy lực có hạn chỉ có thể ám toán người không phòng bị, lực sát thương cơ bản là không cao.

Cho nên hắn quyết định dùng Thiếu Xung Kiếm làm mồi nhử để đánh lạc hướng Tạ Tồn, nhằm tranh thủ thời gian súc thể đánh ra Thiếu Dương Kiếm một đòn quyết định.

Tạ Tồn vốn dĩ thân mang trọng thương đã không phát huy được mấy thành chiến lực, toàn bộ chiến đấu tiếp theo hoàn toàn là nương nhờ vào Đồ Long đao sắc bén uy mãnh mà triển khai.

Nhưng lúc này đã không đủ thời gian để hắn vung đao đón đỡ, nếu cứ ngoan cố dùng đao chẳng khác nào là tự tìm đường chết cho mình.

Thất Thương Quyền!

Không ngoài dự đoán, Tạ Tồn rơi vào đường cùng không cam tâm bỏ mình tại đây liền tự mình đả thương chính mình cưỡng bức thi triển Thất Thương Quyền đối kháng lại với Thiếu Dương Kiếm.

Phốc!

Huyết lưu lại trào ra từ cuốn họng xông miệng, lúc bấy giờ lực phủ ngũ tạng của Tạ Tốn đang chịu cường lực áp bách rất nặng nề, nếu lại tiếp tục cưỡng ép tiếp thu thương thể khó nói đến tính mạng cũng không thể giữ lại được.

Đồng thời điểm, quyền kinh lại đối bình với kiếm khí lẫn nhau triệt tiêu không sót lại một tia lưu lực.

Tuy nhiên vừa rồi Thiếu Xung Kiếm vẫn là chưa... biến mất!?

Tạ Tốn vừa mới triệt tiêu được Thiếu Dương Kiếm, nhưng hiện tại lại trông thấy Thiếu Xung Kiếm từ lúc nào đã đâm xuyên qua bả vai của mình, khiến máu tươi cuộn cuộn trào ra bên ngoài.

Mà vết thương này không biết là do vô tình hay hữu ý lại nhắm vào bả vai bên cánh tay đang cầm đao, khiến toàn bộ cánh tay trở nên vô lực để cho bảo đao rơi xuống cắm vào mặt đất băng tuyết.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Đả bại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn

Mà vết thương này không biết là do vô tình hay hữu ý lại nhắm vào bả vai bên cánh tay đang cầm đao, khiến toàn bộ cánh tay trở nên vô lực để cho bảo đao rơi xuống cắm vào mặt đất băng tuyết.

Tạ Tốn giật mình sững sốt, một tay còn lại vừa đánh ra Thất Thương Quyền kia lúc này vội vã đưa tới muốn bắt lấy Đồ Long đao vừa rời tay, nóng vội đến mức thậm chí đã quên mất việc phải vận công cầm máu, để huyết lưu đã thấm đẫm nhuộm đỏ cả một bên vai áo lông thú.

Tuy nhiên Ngô Chính nào có thể cho Tạ Tốn cơ hội tốt đẹp đó, một khi bảo đao đã rời tay liền xác định là mất, không thể nhặt lại được nữa.

Bình!

Trong một khắc đó, Ngô Chính vẫn là nhanh chân hơn, nhất cước nhắm vào chuôi đao, dùng lực vừa phải đá bay Đồ Long lên trời.

Lúc bấy giờ cả Tạ Tốn lẫn Ngô Chính đều đưa mắt dõi theo thanh bảo đao đang xoay vòng lơ lửng trên không trung kia.

Tạ Tốn thương tiếc Đồ Long đao còn hơn tính mệnh của mình, cho nên liền bỏ mặc thương thể trầm trọng đang mang trên người, toàn lực vận công thi triển khinh công tranh thủ nhanh hơn một bước phóng đến nơi gần nhất vị trí bảo đao sẽ rơi xuống theo quán tính.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy một đạo thân ảnh nữ tử từ lúc nào đã bay lượn trên không trung xuất hiện đúng vị trí bắt lấy thanh đại đao trong tay, lại xoay tròn một vòng lui phóng về phía đằng xa.

“A a a a a!”

Tạ Tốn thính giác nhạy cảm tựa như trông thấy trong mắt đột nhiên quỳ xuống mặt đất, hai tay nắm quyền điên cuồng đánh xuống, phần nộ gầm rống chói tai.

Ngô Chính cũng không bỏ lỡ thời cơ, chớp mắt liền đã xuất hiện đứng kế bên đó.

Ngay lập tức Tạ Tốn đã kịp phản ứng lại đánh ngang ra một quyền về phía Ngô Chính, tuy nhiên quyền chỉ có hình không có lực, đánh trúng vào ngực Ngô Chính nhưng lại không hề có một chút tổn thương.

“Ài, ngủ một giấc đi!”

Ngô Chính thần sắc không còn khẩn trương thờ dài lắc đầu, sau đó liền vung lên một quyền đánh vào sau gáy của Tạ Tốn. Ngô Chính thần sắc không còn khẩn trương thờ dài lắc đầu, sau đó liền vung lên một quyền đánh vào sau gáy của Tạ Tốn.

Bình!

Tức khắc Tạ Tốn đầu óc trở nên mờ mịt choáng váng, thân thể lao đảo theo quán tính ngã sấp xuống mặt đất, hoàn toàn đã bất tỉnh nhân sự.

“Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ cường chế Đả bại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, nhận được phần thưởng từ hệ thống bao gồm điểm sát lục tích lũy x 1 0 0 0, điểm danh vọng tích lũy x 5 0 0 ”

Đúng lúc này âm thanh quen thuộc của hệ thống lại vang lên trong đầu thông báo nhiệm vụ hoàn thành và phần thưởng. Ngô Chính tuy chẳng mấy vui vẻ gì khi nhận được phần thưởng theo cách này, nhưng là vẫn dùng ý niệm kiểm tra thông tin cá nhân đề phòng trường hợp hệ thống lại chi phối điểm sát lục tương tự như ở thế giới trước kia.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 17

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh trung kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 5), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực).

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 1260 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 3415 (điểm danh vọng có thể dùng để chán nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng) ”

Nhìn qua một lượt bảng hình chiếu thông tin nhân vật không có gì bất thường. Ngô Chính tạm thời an tâm phần nào, chỉ ít hệ thống không có quyền hạn để can thiệp vào phần thưởng trong mấy loại hình nhiệm vụ này, bằng không cuộc sống “tuổi thơ” của Ngô Chính sau này sẽ trở nên khốn khổ vô cùng.

Lúc này Đông Phương Bạch hai tay ôm lấy Đồ Long đao to lớn bằng cả thân người nàng chậm rãi tiếp cận lại đây.

Chu Chỉ Nhược thì nhanh chân hơn đã qua mặt Đông Phương Bạch chạy đến ôm chầm lấy cánh tay Ngô Chính, nhu mì quan tâm hỏi han:

“Ca ca, vừa rồi huynh có bị thương không?”

“Chỉ là ngoại thương không đáng lo ngại”

Thấy thế Ngô Chính không khỏi triu mến xoa xoa đầu nàng, ôn hòa đáp lời.

Àm..

Đông Phương Bạch lúc này đi đến bên cạnh Ngô Chính quăng Đồ Long đao xuống mặt đất tựa như vứt một đồng rác không một chút thương tiếc.

Bởi vì Đông Phương Bạch sở hữu Quỷ Hoa Bảo Điện là thiên về thân pháp tốc độ linh hoạt cho nên đối với loại hình vũ khí này cũng không mấy thiết tha cho lắm, hơn nữa kích cỡ của Đồ Long đao quá lớn đề nàng vác nó đi cũng có phần chật vật khó chịu.

“Có giết hán hay không?”

Đông Phương Bạch nhìn qua Ngô Chính hỏi thăm.

“Ta chỉ là ngựa tay muốn đánh một trận, không có ý định giết hán”

Ngô Chính trong chiến đấu lần này năm lần bảy lượt chơi trò ám toán hèn hạ giống như muốn dồn Tạ Tốn vào đường chết, cho nên Đông Phương Bạch còn tưởng rằng Ngô Chính có ý định giết chết hán.

Nghe được lời nói, Đông Phương Bạch dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm Ngô Chính.

Nếu đã không muốn giết Tạ Tốn hà tất phải liều mạng chiến đấu như thế!? Trong lúc đó Ngô Chính hoàn toàn có thể dùng lời lẽ để khống chế đả kích Tạ

Tổn, sau đó từ từ khuyên bảo liền có thể khiến hắn bớt đi ngò vực, cũng không cần phải thương tổn lẫn nhau như vậy a.

Lần này hành động tựa hồ không giống với tác phong làm việc của Ngô Chính mọi khi, khiến Đông Phương Bạch trong lòng cũng ngò vực không thôi.

Ngược lại Chu Chi Nhược thì chẳng cảm thấy vấn đề gì to tát cả, ngứa tay thì là đánh thôi, tâm tư của nàng vẫn là rất đơn thuần.

Ngô Chính nhìn trong mắt hai loại biểu hiện như hai thái cực khác nhau của Chu Chi Nhược và Đông Phương Bạch, để hắn trong lòng không khỏi than thở cảm khái không thôi.

Đúng là chỉ có loại hình nữ tử như thế này mới dễ hòa nhập chung sống với nhau, bằng không nếu là hai cái tính cách tương tự như Đông Phương Bạch ở cùng một chỗ khó nói sớm tối đều là như chó với mèo thì nhau cắn xé, cho dù là tỷ muội thân thiết cũng khó mà cứu vãng được mối quan hệ a.

Đông Phương Bạch lúc này lại khiêu mi nhìn qua Tạ Tổn đang bất tỉnh nhân sự nói:

“Không muốn giết thì nhanh chóng cứu hắn, hắn tựa hồ sắp không chịu được ”

Đúng như Đông Phương Bạch nói, thân thể của Tạ Tổn chịu đựng quá nhiều tổn thương, từ bên ngoài Ngô Chính tác động cho đến tự mình tổn thương mình, lúc này khí tức tán loạn yếu ớt, nếu không kịp thời chữa trị có thể sẽ tàn phế vô công, thậm chí là ảnh hưởng đến tính mạng.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Bình tĩnh trò chuyện

Đúng như Đông Phương Bạch nói, thân thể của Tạ Tổn chịu đựng quá nhiều tổn thương, từ bên ngoài Ngô Chính tác động cho đến tự mình tổn thương mình, lúc này khí tức tán loạn yếu ớt, nếu không kịp thời chữa trị có thể sẽ tàn phế vô công, thậm chí là ảnh hưởng đến tính mạng.

Ngô Chính không dám chậm trễ liền tại chỗ vận Cửu Dương Chân Kinh và Liệu Thương Thiên bổ trợ lẫn nhau truyền nội công vào cơ thể Tạ Tổn, giúp hắn điều hòa chữa trị nội thương từ bên trong.

Dù sao Tạ Tổn cũng đóng vai trò rất cần thiết trong “cuộc vui chơi” của Ngô Chính, nhất định là không thể để hắn tàn phế vô công tại đây một cách nhảm nhí như vậy.

Một hồi lâu sau khi cảm nhận được khí tức của Tạ Tổn ổn định trở lại, hơi thở tuy vẫn còn rất yếu ớt nhưng đã dần đều nhịp không còn tán loạn, Ngô Chính liền thu công không muốn tiêu tốn nhiều thêm công lực của mình.

Không phải là Ngô Chính quá mức keo kiệt, nhưng là nhất định phải để Tạ Tổn ở trạng thái vô lực sau khi tỉnh dậy mới khiến hắn có thể bình tĩnh mà ngồi xuống trò chuyện.

Bằng không một khi hắn tỉnh dậy, trông thấy Ngô Chính trước mặt mà trong tay mình lại không có Đồ Long đao, khó tránh khỏi lại phải đánh tiếp một trận chiến.

Mà một khi Tạ Tổn đã nổi cơn điên muốn đánh chém thì dù là trời sập cũng không ngừng lại hắn được, trừ khi là mang nghĩa tử của hắn Trương Vô Kỵ đến đây mới có thể khuyên bảo được hắn.

Ổn định lại thương thế của Tạ Tổn xong, Ngô Chính lại để Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược trông coi hắn, còn mình thì nhanh chóng đào một cái hang thật sâu bên trong lớp tuyết dày đặc, tạo thành nơi trú ẩn tạm thời cho bốn người.

Sau đó lại từ trong hành trang tinh năng hệ thống lấy ra các loại vật dụng giữ ấm cùng đồ ăn thức uống dự trữ trước khi lên thuyền trôi dạt đến Băng Hỏa đảo.

Lúc bấy giờ bốn người đều đã ở trong hang tuyết tương đối rộng rãi, bởi vì bây giờ là ban đêm cho nên gió tuyết bên ngoài càng là dày đặc, phút chốc đã lấp lại che chắn miệng hang khiến gió buốt từ bên ngoài không thể nào lọt vào bên trong.

Hang động bên trong lúc này lại trở nên tối om, nhưng thật may là Ngô Chính trong hành trang vẫn còn dự trữ rất nhiều đá huỳnh quang, liền dùng nó để thay thế cho đèn đuốc thấp sáng cả hang động.

Ngô Chính một mình ngồi ở trung tâm hang động khoanh chân tự mình điều trị thương thế ban ngày bị Thất Thương Quyền của Tạ Tổn đã thương.

Hai bên của Ngô Chính là Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược một bên co người vào nhau mà nghỉ ngơi cố ngủ qua đêm, còn bên kia Tạ Tốn một mình bị Ngô Chính cuộn tròn trong trần đệm giữ ấm cho hân.

Cứ thế một đêm yên tĩnh lạnh lẽo chớp mắt liền trôi qua.

-----*_*-----

Sáng hôm sau.

“Con trai của ta... con trai của ta... không! Ta nhất định sẽ giết chết ngươi...”

Đột nhiên Tạ Tốn cả người bật dậy tay chân loạn đánh đấm tứ tung, nhưng cũng may mà bây giờ hân công lực vẫn chưa khôi phục, bằng không cái hang động này của Ngô Chính hôm qua nhọc công đào ra lúc này đã thật sự đi toi rồi.

“Ta giết hân được không?”

Đông Phương Bạch lúc này bị Tạ Tốn phát điên động tình làm tỉnh dậy, trong mắt nàng bắt chợt ẩn hiện sát khí lại quay sang Ngô Chính hỏi thăm.

“Ặc, không thể, ngươi ngủ tiếp đi, để ta ngăn hân lại!”

Ngô Chính cả đêm vận công trị thương không ngủ, trông thấy Đông Phương Bạch bỗng dưng đòi chém đòi giết không khỏi để hân dờ khóc dờ cười không thôi.

Chu Chi Nhược cũng bị tiếng gào thét của Tạ Tốn làm kinh động mà thức giấc, để nàng đôi mắt to tròn thương cảm nhìn lấy Tạ Tốn, tựa hồ rất không nỡ trông thấy hân như vậy.

“Ngươi bình tĩnh lại cho ta, không biết làm phiền giấc ngủ của người khác là một tội ác không thể tha thứ hay sao?”

Ngô Chính ngoài miệng quả trách, tay thì đã nhanh nhẹn thuận thực điểm vào các huyệt đạo trên của Tạ Tốn khiến hân tạm thời không thể cử động.

“Ngươi, là ngươi... Đồ Long đao của ta, ngươi dám cướp Đồ Long đao của ta, ta phải giết chết ngươi...”

Nghe vậy Ngô Chính thuận tay nắm lấy Đồ Long đao kề bên đó đem đặt lên hai tay của Tạ Tốn, rất kiên nhẫn nói:

“Trả lại cho ngươi là được, có thể thôi kêu ca hay không?”

“Đồ, Đồ Long đao... của ta”

Cảm nhận được sức nặng và độ nhám quen thuộc của thanh bảo đao đã làm bạn cùng hân xuyên suốt bao nhiêu năm qua, Tạ Tốn lúc này thần trí đã tỉnh táo phần nào, không còn không gào thét điên cuồng nữa loạn.

Một lát sau, cảm thấy Tạ Tốn đã bình tâm trở lại, Ngô Chính liền ra tay giải huyệt đạo cho hân.

“Ta không có ý đồ xấu với ngươi, bây giờ bình tĩnh nói chuyện được chứ?”

Tạ Tốn ôm lấy cây đao của mình mò mẫm vuốt ve không muốn rời tay, cứ thế trầm mặc mãi một lúc sau mới lại đáp lời:

“Là Vô Kỵ cho ngươi biết tung tích của ta?”

Ngô Chính bình thân đáp lời: “Không sai!”

“Ngươi nói hân bị kẻ khác ám toán, trúng phải Huyền Minh Thần Chưởng có thật hay không?”

Nói đến đây Tạ Tốn lại có phần gấp gáp, trên tay bảo đao tựa hồ lại muốn rục rịch.

Ngô Chính an ủi đáp lời: “Đúng vậy, nhưng là ta đã chữa khỏi nội thương cho hân, ngươi có thể yên tâm”

Nghe xong Tạ Tốn thờ phào nhẹ nhõm, gương mặt cũng giãn ra, nhưng đột nhiên lại gặng dữ nói:

“Là kẻ nào dám dấn thân thương Vô Kỵ? Còn nữa nhị đệ của ta và thê tử hân là chết như thế nào?”

Ngô Chính thở dài giọng nói buồn đáp:

“Trương Vô Kỵ là bị chó săn của quân Nguyên Huyền Minh nhị lão đã thương, còn Trương Ngũ Hiệp và Ân Tổ Tổ là bị đám người danh môn chính phái kia vì muốn tìm tung tích của ngươi mà bức hai người họ phải tự vẫn”

“Hừ, đám khốn kiếp, sớm muộn ta cũng sẽ giết chết tất cả các ngươi!”

Tạ Tồn lại trở nên giận dữ hai tay nắm xuống mặt đất bình bình mấy cái, sau đó lại thở hồng hộc cố gắng áp chế cảm phần giữ thần trí còn tỉnh táo.

Ngô Chính không đợi hắn lấy lại bình tĩnh, đã nói tiếp:

“Người bây giờ tức giận cũng vô ích, ta đến đây là để mang trở về trung nguyên, ở đó vẫn còn rất nhiều việc chờ người đi làm!”

“Rốt cuộc mục đích của người là gì? Tại sao lại muốn giúp ta?”

Tạ Tồn cũng không phải là ngu ngốc để bị xem như là con rối, lúc này liền dấy lên nghi vấn trong lòng.

Ngô Chính không cần nghi ngại liền khẳng khái đáp lời:

“Ta đến đây có hai lý do, thứ nhất là vì muốn giúp đỡ Minh giáo quân khởi nghĩa kháng Nguyên, thứ hai là muốn chứng thực một chút Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn võ công là như thế nào lợi hại, nhưng chỉ ít người là không để ta phải thất vọng”

Nghe qua lời nói, Tạ Tồn liền sưng sốt một hồi, sau đó bỗng nhiên lại “ha ha” cười thật to, tựa hồ tâm trạng lúc này trở nên rất sáng khoái.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Ngô Chính thích lướt sóng

Nghe qua lời nói, Tạ Tồn liền sưng sốt một hồi, sau đó bỗng nhiên lại “ha ha” cười thật to, tựa hồ tâm trạng lúc này trở nên rất sáng khoái.

Đông Phương Bạch và Chu Chi Nhược một bên nhìn nhau hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì xảy ra, vừa rồi không phải là rất tức giận đấy ư? Bây giờ sao lại thành khoái chí cười to rồi!?

Ngô Chính thì rất kiên nhẫn đợi hắn thoải mái cười xong mới tỏ ra bức bối nói:

“Có gì buồn cười? Trông ta giống như đang nói đùa với người sao?”

Tạ Tồn lúc này ngưng cười, trên mặt cũng không còn cảnh giác với Ngô Chính, rất thần nhiên đáp lời:

“Tiểu tử, từ giọng nói người hẳn là độ tuổi thiếu niên đi? Người là từ trong bụng mẹ luyện võ hay sao?”

Lời nói này giống như một lời khen ngợi nhiều hơn là châm biếm, từ độ tuổi của Ngô Chính lại có bức này bản lĩnh khiến Tạ Tồn trong cũng là cảm khái khôn nguôi, giang hồ thời nào cũng có nhân tài nổi lên lớp lớp, sóng sau xô sóng trước a.

Ngô Chính dở khóc dở cười đáp lời: “Tuổi tác của ta có liên quan gì đến nội dung trong lời nói của ta hay sao?”

Hắn đang là nói về chính sự, có chỗ nào giống như tấu hài? Tạ Tồn tính cách đúng là có phần vi diệu, Ngô Chính tạm thời vô phương lý giải nổi.

Tạ Tồn không để ý đến lời nói của Ngô Chính, lại tiếp tục truy vấn:

“Tiểu tử, người võ công cao cường như vậy, muốn giúp đỡ Minh giáo không phải tự mình ra sức là được sao?”

Ngô Chính cũng rất thành thật đáp lời: “Ta không phải là người của Minh giáo làm sao có thể can thiệp vào chuyện nội bộ của các người?”

Tạ Tồn lại hỏi tiếp: “Vậy tại sao người lại muốn giúp Minh giáo? Ta còn là không tin trên giang hồ ngoại trừ Võ Đang Thất Hiệp được Trương Chân Nhân ra sức nắn nót dạy bảo ra, còn có kẻ khác có được tâm lòng hiệp nghĩa vô tư như vậy a”

Tạ Tồn chính là không tin Ngô Chính chỉ vì muốn cứu rồi bách tính mà ra sức trợ giúp cho Minh giáo đánh đuổi quân Nguyên, thế gian này có ai mà không tham lợi ích cơ chứ!? Người không vì mình trời chu đất diệt, Tạ Tồn vẫn là rất tin tưởng vào đạo lý này.

“Ha ha...”

Lần này lại đến lượt Ngô Chính ha hả cười to, sau đó lại khẳng khái đáp lời:

“Không sai, ta không chỉ là muốn kháng Nguyên, còn là muốn giết chết đám người giả nhân giả nghĩa danh môn chính phái kia, người hân cũng biết đạo lý kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, người nói ta có nên trợ giúp Minh giáo hay không?”

Lời nói của Ngô Chính toàn bộ đều là thật, mục đích của hân là muốn tích lũy thật nhiều điểm sát lục, mà điểm sát lục là từ giết chóc mà có được, không quan trọng là giết ai nhưng miễn là giết được càng nhiều càng tốt.

Cho nên dù là quân Nguyên cũng được, hoặc là danh môn chính phái đám người kia cũng được, thậm chí là nếu Minh giáo bỗng nhiên trở nên lớn mạnh hơn nữa có thể siêu việt toàn bộ đám người danh môn chính phái cộng lại, Ngô Chính liền sẵn sàng quay mũi kiếm nhắm về phía Minh giáo.

Tạ Tồn nghe được lời nói không giống như là đang nói dối, còn tưởng rằng Ngô Chính cũng giống như hân có thù oán sâu với đám người giả nhân giả nghĩa kia, lúc này cũng không còn ngờ vực Ngô Chính nữa.

Tạ Tồn lại nói tiếp: “Nói như vậy, người trước khi đến đây hân là đã có sẵn kế hoạch lập ra?”

Ngô Chính lúc này lại hài hước đáp: “Kế hoạch!? Không phải Đồ Long đao trong tay của người dùng để hiệu lệnh thiên hạ hay sao?”

“Ha ha, tiểu tử, người đừng nói với ta người đến đây mà không có chút toan tính nào đi?”

Tạ Tồn đập tay lên đùi cười ha hả, trong mắt hân cách làm của Ngô Chính thật là quá ngu ngốc, dù sao tuổi tác của Ngô Chính cũng không có bao nhiêu, tuổi trẻ chính là hành động nông nổi.

Ngô Chính khẽ mỉm cười nói: “Đi đến đâu lại hay đến đó, không phải việc gì cứ phải an bài liền sẽ ổn thỏa”

Tạ Tồn không còn đùa giỡn, lúc này trở nên nghiêm giọng:

“Người chắc chứ? Một khi ta đặt chân trở về trung nguyên giang hồ sẽ lại có một hồi sóng lớn, mà không chỉ một mình ta là người phải hứng chịu”

Ngô Chính cười nhạt đáp lời: “Sóng lớn? Ta thích nhất là lướt sóng, sóng càng lớn ta chơi lại càng vui”

Nói thừa, nếu là sợ sóng lớn Ngô Chính đã không lặn lội xa xôi đến tận Băng Hòa đảo để đón Tạ Tồn rồi.

Trái ngược Ngô Chính tâm tình hưng phấn, Tạ Tồn thì có phần thê lương ảo não, ngửa mặt lên trời thở dài: “Ài, nếu đã như vậy ta cũng nên trở về thôi...”

-----*_*-----

Ban đêm trong một cánh rừng thông bị tuyết trắng phủ lên khô khốc, xung quanh lác đác xám sặc đá của đá núi thỉnh thoảng rơi xuống khu rừng, làn tuyết trắng đắp lên mặt đất còn lưu lại hàng loạt dấu chân con người còn mới toanh.

Bên trong khu rừng không khí có phần u tĩnh lạnh lẽo, tiếng hơi thở hồng hộc đan xen với tiếng bước chân sần sật trên mặt tuyết, một đoàn người đang vội vã chạy đi bên trong cái đông giá rét vào ban đêm.

Nhìn lại dẫn đầu đoàn người là một lão ni cô trong tay trường kiếm bóng loáng đã xuất ra khỏi vỏ, trên chuôi thanh kiếm này có khắc hai chữ “Ỗ Thiên” bút pháp mười phần tinh xảo, cùng một đoàn người toàn nữ tử theo chân phía sau, trên người đều có cùng một loại trang phục, đám người này chính là Diệt Tuyệt sư thái trưởng môn phái Nga My đang dẫn đầu đám người đệ tử của mình.

“Ngừng lại!”

Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhiên hô lên, thần sắc mười phần nghiêm trọng, Ỗ Thiên kiếm trong tay đã thủ thế hân là đang chuẩn bị nghênh chiến cường địch.

Một nữ đệ tử Nga Mi phái phía sau hoảng hốt nói:

“Sư phụ, chúng ta phải nhanh lên, phía sau bọn hân sẽ đuổi kịp mất!”

Diệt Tuyệt sư thái giãn dờ quát lên:

“Cầm mõm, ngu ngốc!”

Vù, vù, vù...

Đúng lúc này, tiếng y phục lất phất từ bốn phương tám hướng, hơn hai mươi cái bóng người bất thành linh từ trên trời đáp xuống mặt đất bao vây Diệt Tuyệt sư thái đoàn người, tất cả đều là khoác lên người y phục dạ hành.

Những người này cho dù đã che đi diện mạo nhưng tướng tá cao ráo cường tráng hiển ngang không giống như là loại người vô danh tiểu tốt đầu đường xó chợ, trong đó người duy nhất không che mặt đang chắn đường phía đối diện Diệt Tuyệt sư thái là một bà lão lưng gù, tay cầm quái trượng long đầu, thân thể bề ngoài có vẻ yếu ớt chịu nhiều bệnh tật, cho nên không ngừng phát ra tiếng ho khan.

Trông thấy tứ phía đã bị bao vây, Diệt Tuyệt sư thái không một chút sợ hãi, cao giọng quát:

“Kim Hoa Bà Bà, chúng ta không thù không oán, ngươi rút cuộc là muốn gì? tại sao lại truy sát Nga My phái chúng ta? ”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Chặn giết!

Trông thấy tứ phía đã bị bao vây, Diệt Tuyệt sư thái không một chút sợ hãi, cao giọng quát:

“Kim Hoa Bà Bà, chúng ta không thù không oán, ngươi rút cuộc là muốn gì? tại sao lại truy sát Nga My phái chúng ta? ”

Kim Hoa Bà Bà giọng nói khàn khàn đáp lời:

“Đề Ý Thiên kiếm trong tay ngươi lại, lão ta còn có thể xem xét tha cho ngươi một mạng! ”

Diệt Tuyệt sư thái tuyệt không khuất phục, cao giọng đáp trả: “Hừ, Ý Thiên kiếm là trong tay ta, ngươi có giỏi thì đến lấy ”

“Sư phụ, người, người, hay là tặng Ý Thiên kiếm cho bà ta đi... ”

Phía sau Đinh Mẫn Quân rón rén nấp sau lưng Diệt Tuyệt sư thái, nín thở thấp giọng.

Diệt Tuyệt sư thái trừng mắt nhìn ánh mắt hung ác nhìn qua Đinh Mẫn Quân: “Ngươi!? ”

Hiện tại đám nữ đệ tử Nga My phái trước đó trúng phải ám lưu Quỷ Hoa Bảo Điển của Đông Phương Bạch sau khi được Diệt Tuyệt sư thái chữa trị đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên vừa trị khỏi không bao lâu cho nên chưa thể hoàn toàn khôi phục chiến lực thời kỳ đỉnh phong của mỗi người như trước đây.

Hơn nữa Diệt Tuyệt sư thái vì giữ lại mạng sống của đám nữ đệ tử này mà hao tổn không ít công lực của mình, đến lúc này vẫn chưa khôi phục lại được sáu bảy thành, nếu là chiến với cường địch lúc bấy giờ không nghi ngờ là muốn trúng chọi đá, nửa thành giữ lại mạng sống đều không có.

Kim Hoa Bà Bà cười to khích bác trên người: “Ha ha, đệ tử của sư thái được dạy bảo rất tốt a, ngươi vẫn là nên nghe lời khuyên của đệ tử mình thì hơn! ”

“Kim Hoa Bà Bà, xin người tha mạng cho tiểu nữ, tiểu nữ suốt đời sẽ không quên ân huệ của bà bà, cho dù bắt tiểu nữ làm trâu làm ngựa cũng cam nguyện...”

Đinh Mẫn Quân tựa hồ nhìn thấy cơ hội sống sót, liền đến cả mặt mũi hay là tình đồng môn gì đó đều không cần, trực tiếp chạy lên phía trước quỳ xuống van xin.

Trông thấy hành động xấu hổ này của chính đệ tử của mình, Diệt Tuyệt sư thái tuy không nói lời nào nhưng sắc mặt phần nộ đến đỏ tía, âm trầm nhìn lấy Đinh Mẫn Quân đang quỳ xuống dập đầu cầu xin trước mặt Kim Hoa Bà Bà.

Những người tỷ muội đồng môn của Đinh Mẫn Quân cũng là tương tự Diệt Tuyệt sư thái không khác là mấy, thậm chí có người còn khinh thường phi nhổ trong bụng, ủng hộ từng xem nàng như là tỷ muội đồng môn.

“Khụ khụ... rất tốt, rất tốt, ngươi rất biết điều, mau đến chỗ ta! ”

Kim Hoa Bà Bà mỉm cười hiền hòa, vẫy tay về phía Đinh Mẫn Quân, nhẹ giọng nói.

“A, đa tạ bà bà, đa tạ bà bà...”

Đinh Mẫn Quân tựa hồ nhặt lại được cái mạng của mình liền mồm đa tạ Kim Hoa Bà Bà, lại dập đầu liên tiếp mấy cái, sau đó vội vã đứng dậy chạy đến chỗ Kim Hoa Bà Bà đang đứng phía đối diện.

“Hừ, nghiệt súc, thật uống công ta nuôi dạy ngươi thành người! ”

Diệt Tuyệt sư thái hừ lạnh mắg chữi, tức khắc Ý Thiên kiếm trong tay động đậy, không một chút chần chờ chém về phía Đinh Mẫn Quân.

Vút! Xoẹt...

“Sur... sư phụ!? ”

Đinh Mẫn Quân hai mắt tròn trắng không thể tin tưởng nhìn lấy khuôn mặt băng lãnh không một chút xúc cảm của lão ni cô kia, chỉ thấy yết hầu của nàng chậm rãi xuất hiện một tia máu dần dần lan thành một nhát vạch ngang.

Phốc!

Máu tươi bắn ra tung tóe, nhát kiếm vừa rồi rất sâu trên yết hầu, khiến đầu của Đinh Mẫn Quân nghiêng vẹo ra sau nhưng không đứt hẳn, trần cảnh vô cùng kinh dị.

“Quá độc ác! ”

Đó là suy nghĩ trong lòng của mỗi người có mặt ở đây lúc này, kể cả đám nữ đệ tử Nga My phái ở phía hậu phương Diệt Tuyệt sư thái.

Nói một câu liền đã giết người, không những thế ra tay cực kỳ tàn độc hoàn toàn không có chút tính người, thật không biết Diệt Tuyệt sư thái bên trong tim gan là da là thịt hay là sắt đá đồng thau.

“Khụ khụ... Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên rất không hổ danh diệt tuyệt a! ”

Kim Hoa Bà Bà cũng không có mấy bất ngờ, lúc này vẫn rất thản nhiên cười nói.

Diệt Tuyệt sư thái vẫn rất cứng rắn đáp trả: “Lão tặc, ngươi muốn Ý Thiên kiếm của Nga My phái chúng ta!? Đến đây! ”

“Tốt! Xông lên, để ta kiến thức một chút kiếm pháp của Quách Nữ Hiệp năm xưa bây giờ còn lại mấy phần! ”

Nói dứt lời, Kim Hoa Bà Bà hai tay siết chặt quái trượng giơ lên cao, lao đến bổ xuống về phía Diệt Tuyệt sư thái.

Đồng thời điểm, đám người hắc y nhân cũng xông lên vây giết đám nữ đệ tử Nga My phái kia.

“A! ”

“Sư tỷ, ta liều mạng với ngươi! ”

“Không, đừng chạy loạn, tập trung với... A! ”

...

Quả nhiên đám nữ đệ tử Nga My phái trên người khí tức hự thoát chưa thể trở về thời kỳ đỉnh phong, trong một khắc chiến đấu diễn ra đã có gần chục người bất lực ngã xuống.

Về phía Diệt Tuyệt sư thái lúc này đối diện Kim Hoa Bà Bà thế công, không một chút nao núng vung lên Ý Thiên kiếm đối kháng.

Keng!

Chịu đựng kháng lực quá lớn, Kim Hoa Bà Bà bất đắc dĩ phải lộn ngược một vòng lui về phía sau, đồng thời trên tay xuất hiện một vòng dây kim hoa, liền tiếp bắt về phía Diệt Tuyệt sư thái.

Keng, keng, keng...

Diệt Tuyệt sư thái với hai môn kiếm pháp tự mình sáng tạo là “Diệt Kiếm” và “Tuyệt Kiếm” mặc dù lúc bấy giờ chỉ có kiếm hình không thể vận dụng nội công quá nhiều để phát toàn bộ uy lực, nhưng là Ý Thiên kiếm tự thân đã là một món bảo khí cứng chắc sắc bén vô song, cho nên dù không vận Nga My Cửu Dương Công vào bên trong vẫn có thể thừa sức đối kháng với kim hoa của Kim Hoa Bà Bà phóng tới.

“Diệt Tuyệt sư thái thì ra chỉ biết dựa dẫm vào Ý Thiên kiếm trong tay thôi sao! ”

Kim Hoa Bà Bà cao giọng khích bác, đồng thời vẫn không ngừng thế công của mình, thân pháp vô cùng ảo diệu đến mức không thể nhìn thấy được bước chân của bà ta nhanh chậm như thế nào, chỉ thấy Kim Hoa Bà Bà tốc độ như chớp vừa di chuyển xung quanh Diệt Tuyệt sư thái, vừa tìm góc phóng ra kim hoa trên tay.

“Hừ! ”

Diệt Tuyệt sư thái chật vật phòng thủ, chỉ có thể hừ lạnh trong miệng không có thời gian để ý đáp trả lời nói khiêu khích của Kim Hoa Bà Bà.

Tuy nhiên cục diện này không diễn ra quá lâu, Kim Hoa Bà Bà trên tay tràng kim hoa tựa hồ đã không còn, tất cả đều đã bị Ý Thiên kiếm trong tay Diệt

Tuyệt sư thái chém nát.

Vù, vù, vù...

Trong một khắc ngay khi Diệt Tuyệt sư thái chém nát đóa kim hoa cuối cùng, đột nhiên Kim Hoa Bà Bà từ lúc nào đã xuất hiện từ trên cao nhắm vào thiên linh Diệt Tuyệt sư thái, quái trượng long đầu mạnh mẽ bổ xuống, lực nặng như núi không thể cản phá.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Người của ma giáo!?

Trong một khắc ngay khi Diệt Tuyệt sư thái chém nát đóa kim hoa cuối cùng, đột nhiên Kim Hoa Bà Bà từ lúc nào đã xuất hiện từ trên cao nhắm vào thiên linh Diệt Tuyệt sư thái, quái trượng long đầu mạnh mẽ bổ xuống, lực nặng như núi không thể cản phá.

Long đầu chưa đến nhưng trượng phong đã giáng xuống tới nơi khiến y phục trên người Diệt Tuyệt sư thái phùng phực là tả, nhưng vô tình lại khiến Diệt Tuyệt sư thái kịp thời phản ứng trở lại, không cần liếc nhìn đã vung lên Ý Thiên kiếm trong tay đánh trả hồng cứu nguy tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc của mình.

Keng!

Sau tiếng trượng kiếm va chạm, tia lửa bắn tứ tung, nhìn lại chỉ thấy Diệt Tuyệt sư thái vì trực tiếp đối kháng thể công mạnh mẽ của Kim Hoa Bà Bà mà khiến bà ta trọng thương, thân thể liên tiếp lùi về sau mấy bước, trên miệng lại không ngừng thổ huyết, khí tức hư thoát tán loạn tựa hồ đã không còn lực nghiêng chiến.

Về phía Kim Hoa Bà Bà thì ngược lại không có một chút tổn thương, xoay người một vòng trên không trung đã có thể dễ dàng tiếp đất, tuy nhiên trên tay bà ta quái trượng long đầu lúc bấy giờ chỉ còn lại một phần hai, trong lúc đó đầu long tựa hồ đã bị Ý Thiên kiếm chém đứt đang nằm bất động dưới mặt đất.

“Khụ khụ... quái trượng của lão ta là từ vạn thứ kim khí đặc biệt hòa chung với san hô vạn năm dưới vùng biển ở Linh Xà đảo mà luyện thành, nào ngờ so sánh với Ý Thiên kiếm vẫn là như trứng với đá a ”

Kim Hoa Bà Bà không một chút thương tiếc vứt đi nửa thân quái trượng còn lại trên tay sang một bên, tuy là mất đi quái trượng làm từ kim san hô quý hiếm, nhưng ngược lại Kim Hoa Bà Bà không có vẻ gì là nuối tiếc, càng nhiều hơn là kinh hi vui mừng.

Nhìn lại quang cảnh xung quanh, chỉ hai mươi người hắc y nhân đã có thể bao vây truy giết đám người Nga My phái tan tác không còn một mảnh giáp, số người nữ đệ tử Nga My phái ngã xuống đã có hơn một nửa, trong khi đó hắc y nhân quân số vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao.

Mà Diệt Tuyệt sư thái lúc này không nghi ngờ đã hoàn toàn vô lực chiến tiếp, chỉ là cá nằm trên thớt yếu ớt chống cự mà thôi, đồng thời trên tay bà ta Ý Thiên kiếm dù là sắc bén lợi hại đến đâu, nhưng chủ nhân của nó đã là đèn cạn dầu cũng không làm nên nổi trò trống gì.

“Sư phụ! ”

Đám nữ đệ tử Nga My phái thấy vậy liền kinh hoàng hét toáng lên, các nàng sợ dĩ ngoan cường chống cự như vậy là vì ý vào Diệt Tuyệt sư thái võ công cao cường còn có Ý Thiên kiếm sở hữu trong tay, nếu có thể kéo thời gian có khi vẫn có thể tìm được nhất sinh trong cừu tử.

Nhưng lúc này Diệt Tuyệt sư thái đã đại bại, khiến đám người đệ tử Nga My phái tương tự cũng không còn tinh thần quyết chiến ngoan cường, lúc này này đều đã muốn buông xuống vũ khí trong tay phó mặc cho số mệnh sai khiến.

“Diệt Tuyệt sư thái, để lão ta tiến người đi trước một đoạn vậy! ”

Nhìn lấy Diệt Tuyệt sư thái thảm trạng, Kim Hoa Bà Bà lại âm trầm cười nói, bước chân từ tốn chậm rãi đi tới tiếp cận.

“Hừ, ta dù có chết cũng không muốn chết trong tay đám người hèn hạ các ngươi! ”

Diệt Tuyệt sư thái vẫn luôn cứng rắn kiên cường không chịu khuất phục, lúc này không muốn chịu nhục phải chết trong tay Kim Hoa Bà Bà, liền vắt kiệt một chút sức lực còn lại, vung lên Ý Thiên kiếm tự đâm vào tim của mình.

Keng!

Nhưng đúng lúc này, từ phía xa một vật gì đó phóng tới nhắm trúng vào lưới kiếm của Ý Thiên kiếm, khiến mũi đi lệch qua một bên đâm xuống mặt tuyết phía sau.

Kim Hoa Bà Bà kinh ngạc chau mày quát lên: “ Là ai!? ”

Đồng thời điểm, đám người hắc y nhân cũng cảm giác được bất thường, liền thu tay không truy giết đám người Nga My phái nữa, nhanh chân phóng người tập trung về phía Kim Hoa Bà Bà hậu phương.

Đám người nữ đệ tử Nga My phái cũng là tương tự, đi đến che chắn trước mặt Diệt Tuyệt sư thái không dám lơ là phòng bị.

“ A di đà phật, trên trời có đức hiếu sinh, Diệt Tuyệt sư thái không cần phải uống phí tính mạng của mình như vậy! ”

Từ phía đằng xa cước bộ chậm rãi đi tới, chỉ thấy một lão hòa thượng tướng tá không quá cao lớn nhưng lại rất cường tráng, không giống như là bị năm tháng tuổi tác ăn mòn đi xuân niên, trên tay lão khay khay vòng tràng hạt còn dư ra một chỗ trống tựa hồ đã thiếu mất một hạt mân côi, có thể là hạt mân côi đã mất đi này vừa rồi đã cứu lấy tính mạng của Diệt Tuyệt sư thái.

Cứu tinh bỗng nhiên xuất hiện, Diệt Tuyệt sư thái nhất lại được cái mạng của mình nhưng cũng không có vẻ gì là vui mừng cho lắm, lúc này chống tay vào Ý Thiên kiếm mà loạng choạng đứng thẳng người, đồng thời quay sang lão hòa thượng kia bày tỏ cảm kích:

“ Đa tạ đại sư ra tay cứu giúp, còn không biết cao danh quý tính của đại sư là gì? ”

Lão hòa thượng giọng nói ôn hòa đáp lại: “ Bản tăng hiệu là Viên Chân! ”

“ Khụ khụ... không biết đại sư tại sao không ở trên tự an hưởng thanh tịnh, mà lại muốn can thiệp vào ân oán chốn giang hồ? ”

Kim Hoa Bà Bà lúc này cất ngang lên tiếng, giọng nói khàn khàn có phần cẩn trọng tựa hồ là rất kiêng kỵ lão hòa thượng kia.

Hiện tại quái tượng trong tay Kim Hoa Bà Bà đã bị hủy, vòng kim hoa toàn bộ cũng không còn, nếu xử lý không tốt dẫn đến phải chiến đấu trong lúc này sẽ là rất bất lợi.

Hơn nữa lão hòa thượng tu vi thâm bất khả trắc để Kim Hoa Bà Bà không thể cảm nhận được một tia khí tức từ trên người của lão hòa thượng, trông lão hòa thượng rất giống với một người bình thường không có chút võ công nào.

nhưng là điều này là không thể xảy ra, vừa rồi hạt mân côi kia phóng đến cho dù là Kim Hoa Bà Bà cũng không kịp phản ứng, như vậy chỉ có một khả năng đó chính là tu vi của Kim Hoa Bà Bà không thể so sánh với lão hòa thượng, cho nên không thể cảm nhận được mà thôi.

Lão hòa thượng không nhanh không chậm từ tốn đáp lại:

“ Gần đây Minh giáo hoành hành vô kị khiến võ lâm khắp nơi ngập mùi máu tanh, bản tăng cho dù là yêu thích thanh tịnh tu tâm dưỡng tính, nhưng cũng không thể làm ngơ đứng nhìn bỏ mặc cho ma giáo tự tung tự tác ”

Kế bên đó, Diệt Tuyệt sư thái nghe được lời nói đột nhiên thần sắc lại trở nên âm trầm băng lãnh, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Kim Hoa Bà Bà nói:

“ Các ngươi, là người của ma giáo!? ”

Kim Hoa Bà Bà cũng có chút sững sốt, nhưng rồi lại cười to đáp trả:

“ Ha ha, là người của ma giáo thì sao, mà không phải thì như thế nào? ”

Mặc dù Kim Hoa Bà Bà hay đúng hơn là Đại Ý Ti đã quyết định trở về Minh giáo theo như lời khuyên của Ngô Chính, nhưng là tin tức này chỉ lưu hành trong Minh giáo cao tầng nội bộ không truyền ra bên ngoài, nào ngờ lúc này lại bị lão hòa thượng này biết được, khiến Kim Hoa Bà Bà trong lòng mười phần nghi hoặc.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Ngô Chính chơi đùa!

Mặc dù Kim Hoa Bà Bà hay đúng hơn là Đại Ý Ti đã quyết định trở về Minh giáo theo như lời khuyên của Ngô Chính, nhưng là tin tức này chỉ lưu hành trong Minh giáo cao tầng nội bộ không truyền ra bên ngoài, nào ngờ lúc này lại bị lão hòa thượng này biết được, khiến Kim Hoa Bà Bà trong lòng mười phần nghi hoặc.

Đây là nói cao tăng Minh giáo bên trong là có gián điệp ẩn nấp!?

Diệt Tuyệt sư thái giận dữ cao giọng nói: “Ta sớm đã nghi ngờ Linh Xà đảo các người là người của ma giáo, hôm nay nếu ta sống sót, ngày sau ma giáoắt có ngày phải diệt vong!”

Xác nhận được thân phận của Kim Hoa Bà Bà là người của Minh giáo càng khiến sát tính trong người Diệt Tuyệt sư thái trở dậy mãnh liệt, nếu không phải lúc này đang chịu đựng thương thế nặng nề khiến cả người vô lực, bà ta hẳn là đã vung kiếm giết tới Kim Hoa Bà Bà không đợi nói hết nửa câu.

“Đợi người làm được rồi hẳn nói, Ý Thiên kiếm tạm thời để người cất giữ, không nên làm mất a”

Kim Hoa Bà Bà lúc này không còn dáng vẻ già yếu lom khom như trước, mà tựa hồ đã cải lão hoàn đồng trẻ trung ra hơn mười tuổi, khí chất cũng thay đổi thành một người một người khác, khiến người ta nhìn vào không thể nào liên tưởng được người này thật sự là một lão bà bà bảy tám mươi tuổi, mặc dù bề ngoài vẫn là làn nhẵn nhéo đã khô cằn theo năm tháng.

Nói dứt lời, Kim Hoa Bà Bà cùng đám người hắc y nhân kia phút chốc đã phóng đi thật xa ly khai khỏi khu rừng, biến mất khỏi tầm mắt của Diệt Tuyệt sư thái.

“Hừ, tà ma ngoại đạo, sớm muộn ta sẽ khiến các người toàn bộ phơi thây”

Trông theo Kim Hoa Bà Bà bóng lưng khuất mất, Diệt Tuyệt sư thái khẩu khí mười phần cay nghiệt ác độc, trong khi bề ngoài vẫn là một lão ni cô ăn chay niệm phật hăng ngày nhưng sát tâm oán khí lại quá mức nặng nề.

“Sư phụ, người có sao hay không?”

Đám nữ đệ tử Nga Mi giữ lại được tính mạng trong lòng đều vui mừng khôn xiết, lúc này lại quây quần hỏi han sư phụ của mình.

Lão hòa thượng một bên đưa ra kiến nghị: “Sư thái nội ngoại thương tích đều có phần nghiêm trọng, bản tăng đương lúc đang muốn trở về Thiếu Lâm tự, chỉ bằng cùng nhau đồng hành?”

Diệt Tuyệt sư thái đưa mắt quan sát đám người đệ tử của mình, trông thấy nhân số còn lại chưa đến một nửa, mà ai nấy trên người đều đầy vết thương tích không thể tự bảo vệ được mình.

Mặc dù Diệt Tuyệt sư thái không chịu ân tình của người khác quá nhiều, nhưng lúc này bất đắc dĩ chỉ có thể tán đồng với kiến nghị của lão hòa thượng:

“Đa tạ đại sư ý tốt, nếu đã như vậy bản ni cùng các đệ tử lại làm phiền ngài!”

-----*-----

Thời gian như con thoi đưa thắm thoát đã là hai tháng qua đi, lúc này đông đi xuân đến trăm hoa đua nở, tại thời điểm này cũng là lúc thương buồn khắp nơi tụ tập tại các tòa thành lớn, khiến không khí trở nên rộn ràng nhộn nhịp hơn ngày thường rất nhiều.

Trong đó Hoàng Hoa thành là một trong những tòa thành lớn nhất tại Thương Châu, khắp nơi ngõ ngách đều có đông đúc dòng người đi lại tựa như con sông chảy xiết trật kín lối đi, lẫn lộn bên trong đám người khách buôn lúc bấy giờ lại xuất hiện bốn cái thân ảnh quen thuộc đã vắng bóng trên giang hồ khá lâu.

Bốn người này không ai khác chính là Ngô Chính, Đông Phương Bạch, Chu Chi Nhược và cả Kim Mao Sư Vương Tật đã quyết định theo chân Ngô Chính trở về trung nguyên.

“Chi Nhược, muội thích món đồ nào có thể bảo ta mua cho!”

Ngô Chính chỉ tay về phía các sạp hàng trang sức san sát kề nhau mọc lên như nấm đang nằm bên kia đường, quay đầu về phía Chu Chi Nhược nói.

Chu Chi Nhược lại lắc lư cái đầu, ngọt giọng từ chối: “Không có, muội không thích!”

“Còn người thì sao, không muốn mua thứ gì sao?”

Tuy nhiên Ngô Chính vẫn không từ bỏ, lại quay sang Đông Phương Bạch hỏi tiếp.

Nhưng Đông Phương Bạch càng là phũ phàng hơn cả Chu Chi Nhược, đi lên phía trước qua mặt Ngô Chính bữu môi đáp: “Phiền phức!”

Thấy thế Ngô Chính mặt mày trở nên nhăn nhó kỳ quái, trong lòng không khỏi tự hỏi: “Không phải con gái thời xưa rất thích trang sức đẹp để hay sao?”

”

“Ha ha, tiểu tử ngươi đúng là có chút phiền phức!”

Tạ Tồn phía sau cũng cười đùa, đồng thời cũng qua mặt Ngô Chính theo chân Đông Phương Bạch phía trước, mặt dù Tạ Tồn hai mắt mù lòa nhưng là thính giác cực kỳ nhạy bén, lại chung đụng cùng Ngô Chính ba người hơn một tháng trên thuyền, cho nên có thể dễ dàng phân biệt được bước chân của mỗi người mà lần theo.

Chu Chỉ Nhược thấy vậy lại kéo lấy tay Ngô Chính, ni non nói: “Ca ca, mau đi thôi, chúng ta bị bỏ lại rồi kìa”

Bất đắc dĩ Ngô Chính chỉ có thể bỏ qua vấn đề này, nhanh chân bắt kịp đi theo bắt kịp hai người.

Bốn người không nhanh không chậm cước bộ nhàn nhã chốc lát đã ly khai tòa thành này, đi đến thật sâu bên trong một khu rừng phụ cận.

Đột nhiên Tạ Tồn dừng lại bước chân, đồng thời quay sang Ngô Chính giọng nói trở nên nghiêm túc: “Tiểu tử, ngươi lại muốn làm gì?”

Ngô Chính tựa hồ đã lường trước nên không mấy ngạc nhiên, vẫn rất thông dong bình thản đáp lời: “Chỉ là nhầm chán, muốn chơi đùa một chút mà thôi”

Không để ý đến Ngô Chính nữa, Tạ Tồn lúc này lại nháy tai hướng về phía khác, cao giọng quát lên: “Lại có một đám xâu bọ tìm chết!”

Quả nhiên lời nói vừa dứt, bốn phương tám hướng bỗng nhiên có tiếng y phục phản phật, một đám người nam nữ y phục đều không giống nhau xuất hiện bao vây lấy Ngô Chính bốn người, từ trang phục của bọn hắn có thể đoán được đây hẳn là một đám người vô môn vô phái tụ tập lại với nhau trên giang hồ.

“Đã hơn mười năm nay biệt tích, không ngờ ngươi còn dám xuất hiện trên giang hồ”

Một tên hán tử tướng tá cường tráng, khuôn mặt có một vết sẹo vạch ngang dữ tợn, lúc này đứng ra nói.

“Đồ Long đao trong tay ta, muốn lấy cứ việc đến, không cần lại nhiều lời”

Tạ Tồn trên lưng bảo đao lúc này cắm mạnh xuống mặt đất khiến vài bao tan tác thành nhiều mảnh, để lộ ra hình dáng hoa văn đồ long trên thân đao.

Hít...

Đám người vô môn phái kia trông thấy hình dáng đại đao ai nấy đều trợn trắng hai mắt hít vào một hơi thật sâu.

“Đồ Long đao!? Hẳn là Tạ Tồn, đúng là hắn, không thể nào sai được!”

“Hừ, Đồ Long đao là của chúng ta, mau cướp lấy”

“Huynh đệ, xông lên giết hắn!”

Ngay khi bảo đao lộ diện, đám người nhân sĩ vô môn phái kia liền không thể kìm chế được lòng tham của chính mình, lập tức bao vây giết tới.

Đồng thời điểm không để Tạ Tồn kịp thời ra tay, Ngô Chính liền đã đi trước một bước động thủ, trên tay Lục Mạch Thần Kiếm đã súc thế từ lâu, lúc này sáu đạo kiếm khí cùng lúc xuất hiện đập dòn bay lượn trên không trung.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Ngũ đại môn phái kết minh

Đồng thời điểm không để Tạ Tồn kịp thời ra tay, Ngô Chính liền đã đi trước một bước động thủ, trên tay Lục Mạch Thần Kiếm đã súc thế từ lâu, lúc này sáu đạo kiếm khí cùng lúc xuất hiện đập dòn bay lượn trên không trung.

Phốc phốc phốc phốc...

Chỉ một cái chớp mắt thời gian trôi qua, trong khi đám người vô môn phái kia còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngay lập tức đã bị kiếm khí xuyên tim chết ngay tức khắc, đồng loạt ngã xuống mặt đất trở thành một đám xác chết bất động.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt đỉnh trung kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0 ”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm hậu kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 ”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt đỉnh sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0 ”

...

Hàng loạt âm thanh hệ thống thông báo vang lên trong đầu tương tự mọi khi, để Ngô Chính lúc này tâm trạng trở nên rất tốt.

Hệ thống trước đây là vì khuyến khích Ngô Chính vượt cấp chém giết cho nên có ý chỉ phối bòn rút điểm sát lục giết người đồng cấp chuyển đến cộng thêm điểm sát lục tích lũy khi vượt cấp giết người.

Nhưng là từ khi hệ thống thức tỉnh đến nay, có lẽ là bị Ngô Chính phát hiện được cho nên không còn chi phối điểm sát lục của hắn được nữa, để Ngô Chính gần đây không còn phải “khó rách áo ôm” lúc nào cũng đói khát điểm sát lục.

“Tiểu tử, ngươi vui đùa đủ rồi chứ? Rốt cuộc ngươi đang toan tính chuyện gì?”

Tạ Tồn lại vác Đồ Long đao trên lưng, sau đó quay sang tiếp tục truy vấn Ngô Chính.

Ly khai Băng Hỏa đảo trở về trung nguyên cũng được gần nửa tháng, những ngày này Ngô Chính dặt theo Tạ Tồn loanh quanh khắp nơi không có định hướng đường đi nước bước, nhưng là Tạ Tồn lại chú ý những nơi đi đến đều là chỗ có đồng đúc nhân sĩ trên giang hồ đi lại.

Đồng thời mỗi lần ngang qua đều là mang theo một đám người nhận diện được Tạ Tồn không biết sống chết mà lên lút theo đuôi, bởi vậy cho nên tình huống bị một đám người tìm nơi vắng vẻ vây giết đã không phải là lần đầu xảy ra.

Hành động này của Ngô Chính không nghi ngờ chính là muốn tung tin tức Tạ Tồn biệt tích bấy lâu nay lại xuất hiện trên giang hồ, đồng thời cũng là muốn đẩy lên đao guom tranh đấu triều miên không ngừng nghỉ.

Nhưng mãi cho đến bây giờ Tạ Tồn vẫn không thể minh bạch tại sao Ngô Chính lại muốn làm như thế!? Đây chẳng phải là đang tìm đường thiêu thân hay sao?

Ngô Chính hồ hững đáp lời: “Mấy ngày qua ngươi không nghe được tin tức gì hay sao?”

Nghe được Tạ Tồn thần sắc lại có phần nghiêm trọng, trầm giọng nói: “Ngươi là nói ngũ đại môn phái hợp lực ráo riết truy sát người của Minh giáo!?”

Tin tức này gần đây rất được phổ biến, ai ai cũng có thể biết được.

Câu chuyện lại rất đơn giản và dễ hiểu, năm xưa Tạ Tồn vì tìm được Thành Côn mà đi khắp nơi thăm sát người, từ đó thù oán đã được dấy lên.

Hai tháng trước đây, người của Nga My phái lại bị Minh giáo vây giết, hơn phân nửa cao tăng lực lượng Nga My phái phải bỏ mình trong trận chiến đó, nhưng may mắn là người của Thiếu Lâm tự kịp thời xuất hiện tương cứu, bằng không đến cả Diệt Tuyệt sư thái cũng khó tránh khỏi kết cục bị thảm.

Sau khi được người của Thiếu Lâm tự hộ tống trở về, Diệt Tuyệt sư thái liền gửi thư đến các đại môn phái trên giang hồ yêu cầu được kết minh, mà lý do bên trong bức thư rất ngắn gọn: “Tiêu diệt tà ma ngoại đạo!”

Cùng lúc đó các đại môn phái nhận được bức thư từ Diệt Tuyệt sư thái bao gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Hoa Sơn và Không Động, tất cả đều là hưởng ứng và tán đồng đề nghị này của Diệt Tuyệt sư thái.

Tuy nhiên Võ Đang phái trong lúc đó lại im hơi lặng tiếng, không có một trả lời hồi âm cho ngũ đại môn phái còn lại, tựa hồ là không muốn can thiệp vào chuyện chính tà phân chia.

Sau khi ngũ đại môn phái kết minh với nhau liền bắt tay hành động, mỗi môn phái đều cử ra lực lượng cao tăng của mình suốt ngày ẩn nấp ở các tòa thành dưới chân Quang Minh đỉnh, chỉ cần phát hiện là người của Minh giáo xuất hiện liền sẽ giết không tha.

Ngược lại về phía Minh giáo bên trong nội bộ lực đức không có người chỉ huy cho nên chỉ có thể thu mình co cụm trên Quang Minh đỉnh tự mình phong hộ lẫn nhau, vẫn không có động thái muốn phản kháng đáp trả.

Mà trong lúc đó các chi nhánh thế lực phụ thuộc Minh giáo bên ngoài vẫn còn đang trong công cuộc khởi nghĩa chống lại triều đình quân Nguyên áp bức tàn bạo, không thể kịp thời trở về cứu viện cho bản giáo.

Cho nên tình cảnh lúc bấy giờ của Minh giáo đang trong tình trạng vô cùng nguy cấp, nếu không nhanh chóng có biện pháp, sớm muộn cũng bị ngũ đại môn phái tiêu diệt từ từ đến chết dần chết mòn.

“Ta cũng không ngờ mất dạng trên giang hồ mấy tháng liền đã diễn biến thành cục diện như vậy”

Ngô Chính sau khi biết được tin tức trong lòng cũng là cảm khái khôn nguôi, hẳn đúng là không thể nào ngờ chỉ cần đôi chút tác động liền đã khiến chính kịch bên trong nguyên tác hoàn toàn thay đổi đến không thể lường trước như vậy.

Tạ Tồn lại chau mày nói: “Như vậy ta cần phải sớm trở về Minh giáo, tại sao lại tiêu tốn thời gian bằng cách này ”

Ngô Chính có chút buồn bực đáp lời: “Ngươi vẫn chưa nghĩ thông ư!? Bây giờ ngươi trở về Minh giáo có giúp ích được gì? Ngoại trừ ngưng trọng ổn định một chút nội bộ lực đực, suy cho cùng vẫn là vô lực phản kháng a ”

Phần này bắt đầu đi Ngô Chính là không thể ngờ đến, cục diện như thế này không có trong kế hoạch của hắn, nhưng như vậy cũng tốt, chẳng lẽ cũng khơi mào chiến tranh, dù là Minh giáo khơi mào hay là ngũ đại môn phái cũng được, đều là không sai biệt.

Tạ Tồn thở dài lắc đầu: “Cho dù là vậy, còn hơn là không làm được gì ”

Vốn dĩ Tạ Tồn lần này trở về ý định ban đầu là muốn gặp lại nghĩa tử của mình Trương Vô Kỵ, sau đó lại tiếp tục công cuộc trả thù của mình, lần trả thù này không phải chỉ có mỗi Thành Côn, còn có cả ngũ đại môn phái kia.

Nhưng không ngờ ngũ đại môn phái lại kết minh với nhau một chỗ, khiến Tạ Tồn tạm thời vô phương thực hiện ý nghĩ của mình. Nhưng không ngờ ngũ đại môn phái lại kết minh với nhau một chỗ, khiến Tạ Tồn tạm thời vô phương thực hiện ý nghĩ của mình.

Cho nên Tạ Tồn quyết định Minh giáo tranh thủ thời gian nghiên cứu bí mật bên trong Đồ Long đao, nhưng rốt cuộc lại bị Ngô Chính dắt đi lòng vòng, giết người làm trò tiêu khiển.

“Ngươi!? Ài...”

Ngô Chính bắt đầu đi chỉ có thể thở dài, lâu nay trò chuyện với Đông Phương Bạch để hắn dần quen với việc nói ít hiểu nhiều, lần này ngược lại đối thoại với loại người chậm tiêu như Tạ Tồn không khỏi khiến hắn thật có chút đau nhức đầu.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Phái Không Động đánh tới

Ngô Chính bắt đầu đi chỉ có thể thở dài, lâu nay trò chuyện với Đông Phương Bạch để hắn dần quen với việc nói ít hiểu nhiều, lần này ngược lại đối thoại với loại người chậm tiêu như Tạ Tồn không khỏi khiến hắn thật có chút đau nhức đầu.

Tuy nhiên Ngô Chính vẫn rất kiên nhẫn giải thích: “Thay vì ngươi bây giờ trở về Minh giáo co cụm một chỗ để ngũ đại môn phái bao vây, chi bằng tự ngươi tung ra tin tức của mình, không phải là khiến bọn hắn phân tán lực lượng đến giết ngươi, sau đó giành giật Đồ Long đao hay sao? ”

Biết được ý định của Ngô Chính không khỏi khiến Tạ Tồn sững sốt một phen, lại buộc miệng nói: “Ngươi chắc chứ!? Bên cạnh ngươi vẫn còn tiểu nha đầu kia, như vậy có phải là quá mạo hiểm hay không? ”

Đúng như Tạ Tồn nói, lúc này tin tức hắn là đã được tung ra, sớm muộn cũng có người kéo đến truy sát Tạ Tồn, còn có cả Ngô Chính cũng không tránh khỏi liên lụy.

Nhưng là bên cạnh Ngô Chính vẫn còn một Chu Chi Nhược chưa trưởng thành, không thể tự bảo vệ bản thân.

Một khi lâm vào tình huống nguy cấp khó nói Ngô Chính sẽ còn nhân rồi thời gian để bảo vệ cho Chu Chi Nhược hay sao!?

Ngô Chính không phản đối đáp lời: “Không sai, bởi vậy lần này ta mới quyết định chia ra hai đường! ”

“Không được! ”

Đông Phương Bạch im hơi lặng tiếng này giờ, lúc này lại lên tiếng phản đối.

Nghe qua lời nói của Ngô Chính, Đông Phương Bạch liền minh bạch ý định của hắn là muốn nài mang Chu Chi Nhược tìm một nơi nào đó ẩn thân!?

Một bên Chu Chi Nhược ít nhiều cũng đã hiểu được sự việc có phần nghiêm trọng, hai tay siết chặt vào nhau hận bản thân mình không những không thể

giúp đỡ được Ngô Chính, còn là trở thành gánh nặng cho hắn.

Ngô Chính lặng lẽ đi đến nắm tay Đông Phương Bạch an ủi: “Đông Phương, ngươi và Chi Nhược tạm thời đến nương nhờ Trương Tam Phong trú lại núi Vô Đang, một khoảng thời gian không bao lâu ta sẽ đó hội ngộ cùng các ngươi”

“Ca ca...”

Chu Chi Nhược tâm tình lo lắng không kìm được lòng, hai mắt ước át nỉ non.

“Có người đến, rất gần rồi!”

Tạ Tồn bỗng nhiên cắt ngang ba người nói chuyện, trong giọng nói có phần gấp gáp.

Ngô Chính biết thính giác của Tạ Tồn cực kỳ nhạy bén, nếu có người xuất hiện tiến tới từ xa liền có thể nghe được động tĩnh chắc chắn không thể sai, lúc này càng khẩn trương khuyên nhủ Đông Phương Bạch hai người:

“Nghe lời ta, mau mang Chi Nhược rời đi, ta nhất định sẽ sớm đến tìm các ngươi”

Đông Phương Bạch bắt đầu dĩ chỉ có thể gật đầu đồng ý, lập tức liền nắm lấy tay Chu Chi Nhược thi triển khinh công ly khai.

“Cẩn thận, ám khí!”

Tạ Tồn tựa như nghe được gì đó, liền khẩn trương hô lên.

Vút!

Đúng lúc này từ phương hướng phía sau một đạo châm ảnh phóng đến nhắm về phía Chu Chi Nhược, Đông Phương Bạch hai người.

“Hừ, trò vật!”

Tuy nhiên Đông Phương Bạch không một chút nao núng, trên tay kim châm đồng thời phóng ra.

Keng!

Nói về sử dụng ám khí, Đông Phương Bạch vẫn là lợi hại hơn rất nhiều, đạo châm ảnh kia bị kim châm của nàng phóng trúng vào đuôi châm phải đổi hướng ghim xuống mặt đất.

Đồng thời Đông Phương Bạch cũng không chần chừ nán lại, thuận thế chân đạp vào nhánh cây, mang theo Chu Chi Nhược phút chốc đã phóng đi thật xa.

“Lợi hại! Thật không ngờ nha đầu kia quý dị như vậy”

Tuy không nhìn thấy nhưng dựa vào thính giác của mình, Tạ Tồn cũng có thể biết được chuyện gì vừa xảy ra, liền trầm trồ khen ngợi.

Tạ Tồn lúc này lại quay sang Ngô Chính cao giọng nói: “Toàn bộ đều là cao thủ, ta cảm chân bọn hắn, ngươi đi trước đi!”

Ngô Chính lại không tán đồng cách làm này, cười nhạt đáp lời: “Ta trong người vẫn còn rất ngứa ngáy, đang không biết tìm ai để động thủ đây!”

Lúc này từ phương hướng hắc châm vừa rời phóng đến, có bảy tám cái bóng người đồng loạt xuất hiện, chân đạp khinh công đáp xuống đối diện Ngô Chính và Tạ Tồn hai người.

“Danh tính: Đường Văn Lượng, tu vi: tuyệt thế trung kỳ”

Ngô Chính dùng Thuật Thăm Dò ngay lập tức đã nhìn thấu thân phận và tu vi của người đến, người này chính là Đường Văn Lượng cường môn của phái Không Động, theo sau hắn hẳn là cao tăng lực lượng Không Động ngũ lão, đều là tuyệt thế sơ kỳ hoặc là tuyệt đỉnh đỉnh phong cao thủ.

Mấy ngay liền tiếp Ngô Chính dắt theo Tạ Tồn lòng vòng qua những chỗ đông người náo nhiệt quả nhiên liền có thể kinh động đến ngũ đại môn phái vây giết đến đây, bên cạnh đó Tạ Tồn cũng không mấy ngạc nhiên là bao, cảm nhận được khí tức của bọn hắn liền có thể biết người đến là ai.

“Tạ Tồn, ngươi dám lấy cấp tuyệt học của phái Không Động chúng ta ẩn trốn biệt tích bao nhiêu năm nay, hôm nay lại dám ngang nhiên đi lại trên giang hồ, đúng là đủ gan dạ a”

Đường Văn Lượng thần sắc cực kỳ băng lãnh, khẩu khí mui phần có ý châm biếm, tựa hồ là nắm chắc phần thắng trong tay.

Tạ Tồn không những không yếu thế, còn là mui phần ngông nghênh đáp trả: “Ta còn muốn hỏi ngươi, là ai cho ngươi lá gan dám đến đây tìm ta!?”

Một bên Ngô Chính cũng không quên uốn lưỡi trêu ngươi: “Ếch ngồi dưới giếng làm sao biết được trời cao đất dày, gan lớn cũng khó trách!”

“Tiểu tử, ngươi là ai? Dám bao che cho ác tặc Tạ Tôn!? Ngươi là ngại sống lâu hay sao?”

Nghe được Tạ Tôn hai người tung hứng trên người đề Đường Văn Lượng tựa hồ có chút tức giận, cao giọng quát lên.

Ngô Chính vẫn rất thản nhiên cười nói: “Tiểu tử tất nhiên là sống lâu hơn lão tặc ngươi rồi!”

“Ha ha... hẳn tất nhiên là không thể chết trước ngươi được!”

Tạ Tôn một bên khoái chí cười to, không một chút e ngại sợ hãi Không Động phái lấy nhiều hiệp ít.

“Hừ, hỗn trưởng, ta muốn xem xem ngươi cười được bao lâu”

Đường Văn Lượng lúc này đã giận đỏ cả tai, nhưng kỳ quái là hắn lại không lập tức động thủ, chỉ là dùng lời lẽ đối đáp khích bác qua lại.

Đối diện Ngô Chính tựa hồ phát giác được bất thường, lại không muốn dây dưa đầu khẩu, liền đã muốn động chạm quyền cước.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Không một lời báo trước, bất thành lình một đạo kiếm khí trên tay Ngô Chính đã phóng về phía Đường Văn Lượng mở đầu chiến đấu.

“Hỗn trưởng, dám ám toán!?”

Đường Văn Lượng nhanh chóng đã phản ứng lại tung lách ngang tránh đi Thương Dương Kiếm, đồng thời dậm chân thi triển khinh công đánh tới.

“Nực cười! Vừa rồi không phải ngươi cũng ám toán đó sao, trên thế gian chỉ được phép một mình ngươi là được đánh lên!?”

Ngô Chính trên miệng vẫn không ngừng khích bác, đồng thời cũng không có ý định lùi bước, một quyền đánh tới nghênh đón Đường Văn Lượng thế công.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Ngô Chính chiến Đường Văn Lượng

“Nực cười! Vừa rồi không phải ngươi cũng ám toán đó sao, trên thế gian chỉ được phép một mình ngươi là được đánh lên!?”

Ngô Chính trên miệng vẫn không ngừng khích bác, đồng thời cũng không có ý định lùi bước, một quyền đánh tới nghênh đón Đường Văn Lượng thế công.

“Cái gì!? Thất Thương Quyền!?”

Từ tư thế tung quyền cho đến lực đạo quyền kinh không nghi ngờ Ngô Chính sử dụng chính là Thất Thương Quyền của phái Không Động, lúc bấy giờ Không Động ngũ lão phía sau trông thấy không khỏi kinh nghi hô lên.

Bên cạnh đó Tạ Tôn nghe được động tĩnh âm thanh phát ra, đồng thời cảm nhận được quyền thế vận hành cũng ngạc nhiên không kém, Ngô Chính chẳng lẽ là từ hai tháng trước trong lúc chiến đấu với hắn đã học lóm được môn quyền pháp này!?

Nếu nói Ngô Chính trước đó đã học được Thất Thương Quyền tại sao trong lúc chiến đấu với Tạ Tôn lại không sử dụng!?

Hơn nữa trong hai tháng qua trên tàu thuyền Tạ Tôn cũng không ít lần giao thủ luận bàn cùng Ngô Chính, trong lúc đó rất nhiều lần Tạ Tôn bị buộc phải sử dụng Thất Thương Quyền mới có thể đối kháng lại Ngô Chính thế công dồn dập.

Câu trả lời tựa hồ là đã có, Tạ Tôn lúc này trong lòng cũng cảm khái khôn nguôi.

Ở một khía cạnh khác, Ngô Chính lúc bấy giờ đang đối bình với Đường Văn Lượng chương môn phái Không Động, đồng thời lại dùng chính tuyệt kỹ của phái Không Động để so chiêu với nhau.

Bình bình bình bình bình...

Quyền kinh liên tiếp giao thoa nhưng vẫn đang trong tư thế bất phân thắng bại, Thất Thương Quyền đối chiến với Thất Thương Quyền không chỉ là so về công lực ai lợi hơn ai, còn là so về độ thuần thục tinh thông đối với môn võ kỹ này.

“Hỗn trưởng, là Tạ Tồn dạy ngươi môn công phu của phái Không Động ta!?”

Đường Văn Lượng cao giọng quát lên, nhưng động tác vẫn không ngừng đánh tới, một tay nắm quyền vận kinh chèn ngang nhắm vào yết hầu của Ngô Chính.

Chiêu thức tuy hiểm nhưng không độc, Ngô Chính cúi người liền có thể né tránh, lại tiếp tục vận kinh chuyển thủ thành công, muốn dùng phương thức cương mãnh để so chiêu.

“Ta là minh lĩnh ngộ, cứ phải có người chỉ dạy mới có thể học được võ công sao!? Thảo nào phái Không Động của các ngươi suốt đời không ngóc đầu lên được!”

“Câm mồm!”

Đường Văn Lượng bị Ngô Chính vượt râu hùm không kìm chế được lửa giận của mình, đồng thời cũng chuyển sang phương thức lấy cứng chọi cứng mà đấu với Ngô Chính.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh...

Hai người chân đạp khinh công bay lên không trung, quyền đầu liên tiếp đối bình giao thoa, Thất Thương Quyền vốn dĩ bao hàm bảy loại quyền kinh không loại nào giống loại nào, cho nên tình hình chiến đấu vẫn là cực kỳ gay gắt biến hóa khôn lường, chỉ nhìn từ bên ngoài không thể nào đoán được là ai đang nắm thế thượng phong.

Bên này Ngô Chính và Đường Văn Lượng so tay ai cứng hơn, còn bên kia Tạ Tồn cũng không một chút nhàn rỗi có thể làm người đứng ngoài quan chiến.

Đối diện Không Động ngũ lão tuy vẫn giữ nguyên vị trí không hề động thủ, nhưng là khí thế toàn thân không ngừng bộc phát áp bách về phía Tạ Tồn, có vẻ là sợ Tạ Tồn nhân cơ hội hai người kia giao đấu mà đào tẩu.

Tuy nhiên Tạ Tồn cũng không để bọn hắn tự tiện tác oai tác quái, trên người kinh khủng sát khí tích tụ hơn mười năm trước một phen làm mưa làm gió tẩm máu giang hồ vẫn chưa một khắc bị mài mòn đi, lúc này ngược lại ung dung áp bách về phía Không Động ngũ lão, khiến bọn hắn mỗi phút mỗi giây trôi qua đều là vô cùng rùng rợn, dựng đứng cả tóc gáy.

Thật may sát khí là để dọa người không phải là để giết người, bằng không Không Động ngũ lão sớm đã tan tác đội hình không còn một manh giáp.

“Tặc tử, ngươi khôn kiếp!”

Bỗng nhiên lúc này bên kia chiến tuyến Đường Văn Lượng giận dữ hét toáng lên, nhìn lại chỉ thấy khoe môi của hắn đã có một tia huyết lưu chậm rãi chảy xuống.

“Ha ha, Thất Thương Quyền không phải trấn phái tuyệt kỹ của Không Động các ngươi đấy ư!? Sao bây giờ so với Thất Thương Quyền của ta thực sự quá yếu đuối a”

Ngô Chính thì ngược lại há hê cười to, liên mồm khích bác trên người, quả thật hắn đã sớm nhận ra Thất Thương Quyền của mình vượt trội hơn Đường Văn Lượng rất nhiều.

Môn công phu này sở dĩ vô cùng khó luyện đó là phải dẫn xung khí cường lực lưu thông qua các huyết đạo kinh mạch trong cơ thể, việc này đòi hỏi nội công phải cực kỳ thâm hậu áp chế lấy xung khí cường lực trong lúc lưu thông qua các huyết đạo đã thương đến nội tạng của mình.

Nhưng điều này ngược lại là ưu thế của Ngô Chính, nên biết thể chất của hắn là tiên thiên đạo thể, đồng nghĩa với việc kinh mạch huyết đạo toàn thân đều đã được đã thông thu phát tùy tâm không cần phải đợi đến cảnh giới cao hơn mới có thể, hơn nữa càng là dẻo dai rắn chắc hơn người bình thường gấp mấy lần, cho nên Ngô Chính vốn dĩ không vận công dẫn khí chỉ cần tập trung bảo vệ nội tạng là được.

Chưa kể Thất Thương Quyền uy lực mạnh yếu còn phải tùy thuộc vào công lực của người sử dụng sâu cạn thế nào, nếu là công lực không đủ chống đỡ liền sẽ dẫn đến nội tạng trong cơ thể sau mỗi lần sử dụng Thất Thương Quyền đều phải chịu ám thương tiềm tàng, ngược lại chỉ cần công lực đủ thâm hậu liền có thể khiến môn võ kỹ này đạt cấp bậc có thể sánh ngang thậm chí là vượt trội so với bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự, đây hoàn toàn là không nói ngoa một chút nào.

Thất Thương Quyền của Ngô Chính là học từ trong hệ thống thương thành mà ra, nguyên bản đã vượt trội hơn Thất Thương Quyền của phái Không Động rất nhiều, đồng thời Ngô Chính còn có Cửu Dương Chân Kinh nội lực sung mãn chống đỡ, cho dù là chưa lĩnh ngộ đến nơi đến chốn nhưng cũng không phải là Thất Thương Quyền của Đường Văn Lượng có thể so sánh với.

“Hỗn trưởng, ta giết chết ngươi!”

Đường Văn Lượng càng đánh càng giận, nhưng mỗi quyền tung ra xung kinh nhận lại mỗi lúc một nhiều, khiến nội tạng của hắn ần ần đã tổn thương nặng

nề, chưa kể bị xung kình từ phía Ngô Chính tác động vào.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Ngô Chính cũng rất thỏa thích loạn quyền đả cước kiểu này, cảm giác phấn khích khi được chiến đấu không phải là dùng một hai lời lẽ có thể nói hết được, cho nên càng đánh lại càng hăng sung sướng cười to.

“Chường môn!”

Trông thấy Đường Văn Lượng mỗi quyền đối bính với Ngô Chính đều khiến bản thân chịu thêm một tầng thương thế không ngừng thổ huyết, Không Động ngũ lão cũng là kinh hãi không thôi.

Lúc này một tên trong số Không Động ngũ lão động dậy, có ý định sẽ can thiệp vào cuộc giao đấu giữa Ngô Chính hai người, trên người hắn đã vận công sức thể chuẩn bị lao đến.

“Hừ, ngươi định đi đâu!”

Tuy nhiên Tạ Tốn không cho phép Không Động ngũ lão được toại nguyện, hai tay siết chặt Đò Long đao đang găm dưới mặt đất, vận công gia cố trên thân đao sau đó vung mạnh về phía Không Động ngũ lão tên kia đang có ý định tham chiến.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Cường địch xuất hiện!

“Hừ, ngươi định đi đâu!”

Tuy nhiên Tạ Tốn không cho phép Không Động ngũ lão được toại nguyện, hai tay siết chặt Đò Long đao đang găm dưới mặt đất, vận công gia cố trên thân đao sau đó vung mạnh về phía Không Động ngũ lão tên kia đang có ý định tham chiến.

Ầm!

Đao kình uy mãnh bá đạo cắt ngang về Không Động ngũ lão, khiến năm người bọn hắn vội vã thi triển kình công tránh thoát không dám đón đỡ, đồng thời cũng làm rối loạn trận hình năm người.

“Lại ăn của ta vài đao!”

Không muốn chơi trò câu kéo thời gian, Tạ Tốn thừa thắng xông lên thế công hung mãnh giết về phía Không Động ngũ lão.

Đối diện đao quang cường thế uy mãnh giết tới, Không Động ngũ lão chỉ có thể bắt đắc dĩ toàn lực thi triển kình công tránh né tán loạn, bọn hắn vô học phái Không Động ưu thế chính là cận chiến, bây giờ phải đối mặt với Đò Long đao trong tay Tạ Tốn hoàn toàn là bị khắc chế triệt để.

“Tạ Tốn, cẩn thận phía sau!”

Đúng lúc này Ngô Chính vẫn còn đang chiến đấu với Đường Văn Lượng bỗng nhiên lại hoảng hốt cao giọng hô lên.

Nhưng là không cần Ngô Chính phải tự mình nhắc nhở, Tạ Tốn thính giác nhạy bén sớm đã cảm nhận được bất thường, liền phản ứng trở lại nương theo quán tính xoay người một vòng vung đao chém ngược về phía sau.

Ầm!

Xung kình va chạm phát ra âm thanh chói tai, quả nhiên từ phía sau từ lúc nào không hay biết đã có kẻ muốn thừa cơ hội ra tay ám toán.

Nhìn lại chỉ thấy đó là một tên hán tử trung niên đặc điểm khuôn mặt có phần hóp lại hai bên má, trong tay trường kiếm lục tinh lấp lóe vô cùng sắc bén, hắn vừa rồi ám toán bất thành khiến bản thân hứng chịu phản lực bị đẩy lùi về phía sau liền tiếp mấy bước.

“Danh tính: Tiên Vu Thông, tu vi: tuyệt thế trung kỳ”

Ở bên kia chiến tuyến Ngô Chính tranh thủ thời gian liếc mắt nhìn qua liền đã xem thấu thân phận người đến, người này chính là chương môn của phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông, tính cách nổi tiếng ác độc gian xảo, tuy không phải là nguy quân tử gì nhưng cũng là một tên chân tiểu nhân.

“Tặc tử khôn kiếp, ngươi dám khinh thường ta!?”

Đường Văn Lượng trông thấy Ngô Chính trong lúc giao đấu với mình lại đi chú ý quan sát Tạ Tồn bên kia, cho rằng Ngô Chính là đang xem thường so chiêu với hắn, khiến hắn càng tức giận bùng bùng, hung hăng cường thế đánh tới, không còn quan tâm đến thương thế trên người của mình.

“Hừ, ngươi có cái gì cho ta tôn trọng!? Đến tuyệt học của phái mình cũng không phát huy ra nổi mấy thành uy lực, còn dám to mồm với ta!?”

Ngô Chính tuy có phần bức bối tức giận, nhưng cũng không quên lợi dụng cơ hội để trêu ngươi khích bác, chọc giận Đường Văn Lượng không có cách nào có thể bình tĩnh tiết chế chính mình.

Giao đấu này giờ, Đường Văn Lượng tuy là luôn giữ ở thế hạ phong thương tích đầy mình, nhưng tính cách của hắn lại vô cùng ngoan cố kiên cường, khiến Ngô Chính đánh đến hai tay tê rần vẫn chưa thể đã bại được hắn.

“Nghiệt súc! Ta giết chết ngươi!”

Bị người khác năm lần bảy lượt động chạm đến tôn nghiêm, Đường Văn Lượng quả thật là đang muốn đồng quy vu tận, liều mạng xông lên.

Phốc phốc phốc...

Tuy nhiên bởi vì cường ép thi triển Thất Thương Quyền khiến nội tạng của Đường Văn Lượng lúc bấy giờ tựa hồ đã muốn hư nát, đồng thời nội ngoại thương thế đều đã đạt đến cực hạn của thân thể cho dù có muốn hay không cũng đã vô phương có thể chiến tiếp.

“Ngươi đúng là dai như đũa, xuống địa phủ mà xám hối đi!”

Cơ hội đã đến giết chết Đường Văn Lượng đã đến, Ngô Chính không chút chần chừ tung ra một quyền kết liễu từ trên đánh xuống nhắm thẳng vào chính giữa thiên linh mà tấn công.

“Chương mônnnnn!”

Tựa như đã trông thấy được Đường Văn Lượng kết cục thê thảm, Không Động ngũ lão lúc này kinh hoàng đồng loạt rống lên.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Chính bỗng nhiên cảm giác được nguy hiểm đang ập tới, tin tưởng vào trực giác của mình, hắn nhanh chóng thi triển Hoành Không Na Di chớp mắt đã di chuyển đến vị trí kế bên Tạ Tồn.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh...

Sau một tầng tầng lớp lớp tiếng nổ phát ra, nhìn lại vị trí nguyên bản Ngô Chính vừa đứng, mặt đất đã tạo thành một hố sâu hình dạng một bàn tay thật lớn, khiến đất đá tung tóe văng lên.

Thần Chương Bát Đà!? Lại là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự một lần nữa xuất hiện!?

“Thế giới này có thật sự là Ý Thiên Đồ Long Ký mà ta biết hay không!?”

Tức khắc một nghi vấn hiện lên trong đầu của Ngô Chính khiến hắn cũng không khỏi kinh hãi tán loạn, thế quái nào mà bảy mươi hai môn tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự vốn dĩ rất ít người học được, vậy mà năm lần bảy lượt xuất hiện trước mắt của hắn!? Hơn nữa từ thủ pháp thi triển có thể thấy được độ thuần thực đã đạt đến đẳng phong tạo cực cảnh giới rồi.

Lúc bấy giờ Đường Văn Lượng thân thể loạn choạng muốn ngã xuống, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bên cạnh hắn đã xuất hiện thân ảnh của một lão hòa thượng đưa tay dịu lấy hắn.

“Không Văn đại sư!? Cuối cùng cũng đợi được đại sư đến, ha ha...”

Đường Văn Lượng quay đầu trông thấy diện mạo của lão hòa thượng, đột nhiên ha hả sáng khoái cười thật to.

“Danh tính: Không Văn, tu vi: tuyệt thế đỉnh phong”

Thuật Thăm Dò lại một lần nữa cho Ngô Chính biết người đến là một cường địch vô cùng mạnh mẽ, không phải là hắn bây giờ với chút ít tu vi có thể cường bạo chống chọi lại.

“Chết tiệt, thất sách! Ta là quá xem thường nhân sĩ trong thiên hạ hay sao!?”

Ngô Chính trong lòng lúc này đang mắng to chửi bới mình ngu ngốc, lần này kế hoạch vốn dĩ đã sai lệch từ tung, không những không chu toàn lo liệu một lượt, còn là lỗ mắng hành động khinh suất dẫn đến hậu quả này.

Từ khi đến thế giới này Ngô Chính vẫn là chưa gặp được đối thủ chênh lệch hắn quá nhiều, lâu ngày trôi qua không khỏi khiến hắn đã không còn xem ai

ra gì đi!?

Cứ tưởng ở thế giới này một tay khinh đào giang hồ hỗn loạn, xuất ra cao thủ cũng chỉ là tuyệt thế hậu kỳ là hết cỡ mà thôi, nào ngờ lần này người đến lại là một cái chân chân thật thật tuyệt thế đỉnh phong, lại nói Ngô Chính bây giờ lấy gì chống đỡ đây!?

“A di đà phật, Tạ Tốn, người năm xưa tạo nghiệt quá nhiều, bây giờ hẳn là lúc phải lãnh nhận hậu quả!”

Không Văn thần tăng hai tay chấp lại trước ngực, giọng nói ôn hòa trái ngược với nội dung trong lời nói của lão ta.

“Ha ha, Tạ Tốn ta đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu, chỉ là... để ta xem các người có đủ bản lĩnh để khiến ta lãnh nhận cái hậu quả này hay không!?”

Đứng giữa tứ phía bao vây đều là cường địch, Tạ Tốn vẫn không có lấy một chút sợ hãi e ngại, nghênh ngang ngửa mặt lên trời cười to.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Cuồng vọng!

“Ha ha, Tạ Tốn ta đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu, chỉ là... để ta xem các người có đủ bản lĩnh để khiến ta lãnh nhận cái hậu quả này hay không!?”

Đứng giữa tứ phía bao vây đều là cường địch, Tạ Tốn vẫn không có lấy một chút sợ hãi e ngại, nghênh ngang ngửa mặt lên trời cười to.

“Hừ, ngông cuồng, thỉnh cầu Không Văn đại sư nhanh chóng tiêu diệt tên ma đầu này, siêu thoát cho những oan hồn đã chết dưới tay hắn!”

Chặn phía đằng sau Tạ Tốn, Tiên Vu Thông chen ngang cao giọng hô lên, tựa hồ là đang muốn nhân cơ hội được vượt đuôi ngựa Không Văn thần tăng.

Ngô Chính trông thấy không khỏi bĩu môi khinh thường: “Tiên Vu Thông người ngoại trừ bản lĩnh đánh lén, vẫn còn có ngón nghề nịnh bợ này lợi hại cũng không kém a”

Bản tính của Tiên Vu Thông tiểu nhân bỉ ổi trên giang hồ ai ai cũng biết, không ngờ mặt hắn dày còn hơn vách tường, còn dám tỏ ra nghiêm chính liêm minh hào khí凛凛 như vậy.

“Hừ, tiểu tử người dám thông đồng với Tạ Tốn làm cản nói vậy! Có tin hay không ta một kiếm giết chết ngươi?”

Có mặt Không Văn thần tăng ở đây, Tiên Vu Thông không một chút ngần ngại khích bác Ngô Chính, ngoài miệng lời lẽ mui phần cay nghiệt.

“Ha ha, hảo, quả nhiên là ta nhìn lầm ngươi, Tiên Vu Thông chương môn phái Hoa Sơn quả nhiên là hào khí ngút trời, Không Văn đại sư cũng nghe hắn nói a, Tiên Vu Thông đây là muốn một trận đấu công bằng với ta!”

Ngô Chính không bỏ qua cơ hội bắt bẻ lời nói ngu ngốc của Tiên Vu Thông, cười to sang sảng cao giọng đáp trả.

“Ngươi, ngươi...”

Tiên Vu Thông lúc này trừng to hai mắt, trong miệng lắp ba lắp bắp không nói được thành lời.

Ở phía đối diện, Không Văn thần tăng không để ý đến đối thoại của Ngô Chính và Tiên Vu Thông, lúc này vẫn rất bình thản lên tiếng:

“A di đà phật, tiểu thí chủ tuổi tác còn trẻ nhưng võ công cao cường không kém các bậc tiền bối đi trước, hà tất có chấp làm lỡ bước chân sa vào ma đạo như vậy, chỉ bằng ngừng lại quay đầu, phía sau có thể là bờ!”

Ngô Chính có thể đánh bại được Đường Văn Lượng chương môn phái Không Động cũng đã chứng minh được thực lực của mình, đồng thời từ đầu chí cuối cho dù là trong lúc chiến đấu Ngô Chính vẫn có thể che giấu tu vi của mình, giống như có tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc bao phủ không thể nhìn thấu được sâu cạn thế nào, để Không Văn thần tăng trong lòng cũng có chút ít kiêng kỵ, không biết là vừa rồi hắn đã sử ra hết thực lực chân thật của mình hay chưa.

Tuy nhiên Ngô Chính lại không đoái hoài đến “hảo ý” của Không Văn thần tăng, chỉ cười nhạt đáp lời:

“ Cái gì là chính, cái gì là tà!? Thực hư không thể phân biệt, làm một cái thần tăng không biết người có thấy hổ thẹn!?”

“ Hồn káo, tiểu tử cuồng vọng vô tri! ”

Nghe được lời nói mười phần thất lễ không biết kính trên nhường dưới này, Đường Văn Lượng cho dù khí tức hỗn loạn thương thế nặng nề vẫn là không nhìn được, giận dữ gằn giọng quát lên.

Không chỉ có mỗi một mình Đường Văn Lượng, những người có mặt ở đây ngoại trừ Tạ Tốn, đều là cảm thấy cực kỳ phản cảm, muốn ngay lập tức xông lên giáo huấn Ngô Chính một trận, phải biết trong giang hồ dù là đời nào quan trọng nhất chính là tôn ti trật tự, Ngô Chính năm lần bảy lượt cuồng vọng thái quá quả thực là hoàn toàn không hay biết đạo lý cảm kỳ này.

“ Thủ hạ bại tướng, người nói ta nghe xem vừa rồi là ai đánh người thành bộ dáng thế thảm như vậy!? Nói ta nghe một chút ai mới là cuồng vọng vô tri đây!?”

Không để ý đến ánh mắt của đám người này, Ngô Chính vẫn là rất thần nhiên từ tốn đáp lời.

Một bên Tạ Tốn nghe được như vậy không khỏi sáng khoái cười to: “ Ha ha, không sai, nói rất hay, rất đáng mặt nam nhi! ”

Đối diện cường địch tứ phía bao vây Ngô Chính vẫn không một chút chùn bước khẳng khái đáp trả, để Tạ Tốn từ tận đáy lòng dâng lên mười phần kính nể, chỉ bằng phần này hào khí liền đã đủ để làm huynh đệ bằng hữu của Tạ Tốn hẳn.

“ Tạ Tốn, người cầm cự với lão trọc lừa kia, đợi ta giải quyết đám sâu bọ này xong lại đến giúp người ”

Lúc này Ngô Chính lại ngang nhiên trước mặt bao người bàn giao kế hoạch tác chiến Tạ Tốn, xem đám người ngũ đại môn phái kia tựa hồ toàn bộ đều là không khí tàng hình mất rồi.

Tạ Tốn cũng rất hào sảng đáp lời: “ Tốt, làm theo người! ”

Trông thấy vậy Tiên Vu Thông càng là cảm tức cao giọng quát lên: “ Tiểu tử vô tri! Để ta xem bản lĩnh của người có lợi hại như miệng lưỡi của người hay không! ”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy trước mắt Vu Tiên Thông lúc bấy giờ là một đạo kiếm khí lăng lệ vạch ngang, nhắm thẳng vào giữa thân.

Vu Tiên Thông hoảng hốt chốc lát, nhưng ngay sau đó liền phản xạ trở lại, chân đạp mặt đất, dùng khinh công nhún lên trên cao hòng tránh khỏi kiếm khí tập kích.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Bụi đất mịt mờ tung tóe, cây cối chắn ngang trên đường kiếm khí đi qua tựa như là vạ chạm phải một gói chất nổ, khiến thân cây gằn như vỡ vụn.

Đây hẳn là một đạo kiếm khí có uy lực mạnh mẽ bậc nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Dương Kiếm!

Tiên Vu Thông may mắn tránh thoát một đợt tấn công vừa rồi, lúc bấy giờ đang lơ lửng trên không trung trông thấy cảnh tượng này, không khỏi rung mình rợn cả tóc gáy, nếu vừa rồi hắn không kịp tránh đi hẳn là đã tan xương nát thịt rồi.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, từ lúc nào không hay biết chỉ kịp nghe tiếng “ phản phật ” của y phục phát ra từ phía trên, Tiên Vu Thông ngược mắt nhìn lên, ngay lập tức ập vào mắt là một bàn tay khổng lồ màu vàng năm ngón khép đều lại với nhau, chưởng kinh uy mãnh cuồng bạo tuy vẫn chưa đến, nhưng chưởng phong đã áp sát khiến cả thân thể của hắn bị ma sát trầy xước khắp nơi.

Cường Phong Khoái Kiếm!

Bất đắc dĩ không còn cách nào để né tránh, Tiên Vu Thông chỉ có thể toàn lực thi triển sở học khiến hắn đặc ý nhất trong nhân sinh của mình.

Đường kiếm xoáy tròn đâm thẳng, bằng phong cuồng thích, đối chọi với với chưởng thể hung mãnh giáng xuống tựa như trọng sơn.

Ầm..

Kinh lực va chạm vào nhau tạo thành động tĩnh chói tai vang dội, bỗng nhiên từ trong dư lực chấn động không gian, một đạo thân ảnh cuộn mình chặt vật y phục rách rưới bắn ra, tựa như là trái bóng bị cước lực cuồng bạo sút văng đi thật xa.

Nhìn lại liền có thể thấy “ trái bóng ” này hẳn là Tiên Vu Thông vừa rồi bị cưỡng ép vào thế buộc phải đối bình với Vi Đà Chương của Ngô Chính.

Tuy là trong tình thế không thể lường trước nhưng Tiên Vu Thông vẫn có thể kịp thời phản ứng tung chiêu đối chưởng, giảm thiểu tối đa thương thế bất buộc phải lãnh nhận, như vậy đã là rất lợi hại rồi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Động thủ!

Tuy là trong tình thế không thể lường trước nhưng Tiên Vu Thông vẫn có thể kịp thời phản ứng tung chiêu đối chưởng, giảm thiểu tối đa thương thế bắt buộc phải lãnh nhận, như vậy đã là rất lợi hại rồi.

Nhưng là một màn này xảy ra chẳng khác nào là Ngô Chính cố ý đánh mặt Tiên Vu Thông vì lời nói trước đó của hắn, mặc dù nói ra thì dài nhưng chiến đấu tựa hồ chỉ diễn ra trong một tích tắc thời gian mà thôi.

“Chương môn phái Hoa Sơn tại sao lại yếu như vậy!?”

Lúc bấy giờ Không Động ngũ lão tận mắt trông thấy một màn vừa rồi, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Cách đây vài phút chương môn phái Không Động Đường Văn Lượng tuy là bại tướng dưới tay Ngô Chính nhưng là vẫn có thể ngoan cường chiến đấu câu kéo thật dài thời gian chờ đợi Không Văn thần tăng đến, thế mà Tiên Vu Thông người có võ công không một chút thua kém so với Đường Văn Lượng lại chịu thua thiệt triệt để trước Ngô Chính hoàn toàn chỉ trong hai chiêu một khắc!? Thậm chí còn không có cơ hội đánh trả a.

“A di đà phật!”

Đứng đối diện đó, Không Văn thần tăng tuy là miệng nam mô nhưng tay lại súc thế muốn tung chiêu, trông từ thần sắc của lão ta có thể thấy được vẻ ngoài băng lãnh trầm sắc tựa hồ đã rất tức giận.

“Phật niệm là trong tâm, không cần phải thốt ra ngoài miệng như thế, hơn nữa ta thấy ngươi trong lòng không có phật tâm, chỉ có sát tâm a!”

Ngô Chính từ phía đằng xa tựa hồ mỗi khắc đều chú ý đến Không Văn thần tăng, lúc này cao giọng châm biếm, đồng thời động tác vẫn không ngừng lại, muốn nhanh chóng tiêu diệt Tiên Vu Thông giảm bớt áp lực chiến đấu.

Thần Chương Bát Đà!

Không Văn thần tăng không nói một lời nào chỉ dùng hành động để đáp trả, chỉ thấy lão ta nhún chân phóng tới, hai tay múa loạn để chung quanh chưởng ảnh loạn đã muốn tiến công về phía Ngô Chính.

“Muốn đi đâu!?”

Tuy nhiên Tạ Tốn không cho phép Không Văn thần tăng muốn làm gì thì làm, lúc này vận công gia cố cường lực vung đao chém về phía Không Văn thần tăng chặn đường.

Mặc dù Không Văn thần tăng thi triển khinh công di chuyển thần tốc, nhưng đao quang tựa hồ càng nhanh hơn một bước, chớp mắt đã chém tới nơi.

Không Văn thần tăng bất đắc dĩ không muốn đối chọi lấy thân thủ sức với uy lực của Đồi Long đao, chỉ có thể dậm chân ngăn lại quán tính, sau đó lui về sau một bước.

Vù vù...

Chỉ thấy đao quang chém dọc tường chừng đã đến đúng địa điểm, nhưng nhìn lại tựa hồ đó chỉ là tàn ảnh của Không Văn thần tăng lưu lại, đao quang sượt qua người chỉ có thể làm cà sa trên người lão ta lòi thối một chút mà thôi.

Nhưng không dừng lại ở đó, Tạ Tốn lại dậm chân lao tới, hai tay siết chặt cán đao vung cao hơn đầu, hung hăng từ trên bỏ xuống nhắm thẳng vào thiên linh Không Văn thần tăng.

Đao thế tuy hung mãnh nhưng chiêu thức đơn giản không thể làm khó được Không Văn thần tăng, nhanh chóng đã lách người sang một bên hoàn hảo tránh né không chịu một chút tổn thương.

Một đao bỏ xuống chỉ trúng vào không khí, Tạ Tốn nhưng không một chút bối rối, dồn toàn bộ lực lượng vào cổ tay mạnh mẽ đối chọi quán tính xoay lưỡi đao trở về nằm ngang, lại tiếp tục hướng về phía Không Văn thần tăng mà bủa tới, tư thế tựa như là tuyển thủ đánh bóng chày, nhuần nhuyễn vận dụng lực lượng từ đôi chân, hông và eo, đồng thời gia cố nội công tăng cường lực sát thương, thế như là vũ bão không thể chống đỡ.

Tương tự, Không Văn thần tăng sắc mặt vẫn không đổi tựa như là đã nhìn thấu được Tạ Tốn, hoàn toàn không doái hoài đến đao mang đã chém đến

noi, chớp mắt liền đã nắm bắt được thời cơ, trên tay vận kinh thi triển Long Trảo Thủ, trảo thủ tàn độc nhắm vào cổ tay Tạ Tốn.

Tuy nhiên Tạ Tốn thính giác sắc bén hơn người sớm đã nhận ra Không Văn thần tăng ý định hóa giải đao thế, lúc này liền quyết đoán hai tay đồng thời buông ra cán đao, để mặc cho quán tính điều khiển lưỡi đao chém tới, trong lúc đó cũng tranh thủ thời gian súc thế một quyền nhắm vào tim của Không Văn đại sư mà đánh tới.

Thất Thương Quyền!

Đôi mắt cùng lúc một đao lại tiếp nối một quyền, Không Văn thần tăng thất thế không thể chống đỡ, liền dứt khoát dậm chân thi triển khinh công, nhanh chóng thoát ly ra khỏi vòng chiến, chấm dứt hạ phong cận chiến vô nghĩa này.

“Ha ha, như thế nào lại muốn chạy rồi!? Không Văn đại sư chỉ có chút ít bản lĩnh này thôi sao?” – Tạ Tốn nắm giữ thượng phong ha hả cười to đắc ý.

Sở dĩ Không Văn thần tăng không dám giao đấu cận chiến với Tạ Tốn cũng giống như tình cảnh trước đó Không Động ngũ lão gặp phải, nguyên do lớn nhất ở đây chính là Đồ Long đao!

Nên biết một khi áp sát cận chiến giao đấu liền đồng nghĩa với việc chấp nhận phương thức lấy cứng chọi cứng so nhau về quyền đầu công lực ai thâm sâu cường bạo hơn, hoàn toàn là không có thời gian để súc thế thi triển những tuyệt kỹ có uy lực mạnh mẽ mang tính quyết định được.

Mà trong tay Tạ Tốn lúc này luôn luôn kè sẵn thanh Đồ Long đao, cho dù là Trương Tam Phong đến đây cận chiến với Tạ Tốn cũng chỉ có thể lợi dụng Thái Cực Quyền lấy nhu chế cương mà đắc thắng, không thể dùng biện pháp lấy cứng đối cứng với hắn được, huống hồ chỉ là một tên Không Văn thần tăng tuyệt thế đỉnh phong tu vi, trừ khi trong tay hắn cũng có một món bảo khí sánh ngang với Đồ Long đao, bằng không thì không thể dùng biện pháp cận chiến để phân thắng bại được.

“A di đà phật, Đồ Long đao quả nhiên uy mãnh vô song, chỉ tiếc là rơi vào tay yêu ma làm hại chúng sinh”

Không Văn thần tăng không giận mà uy, lời nói tuy là bình thản từ tốn, nhưng khí thế mỗi lúc càng bộc phát áp bách về phía Tạ Tốn vừa rồi cuồng ngôn, khiến hắn thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng không dám khinh suất, lúc này đao giờ trước ngực, thế đứng vững chắc, hoàn toàn là rơi vào phòng bị không dám mạnh động tấn công.

Ở một chiến tuyến khác cách đó không xa, Ngô Chính lúc bấy giờ truy giết Tiên Vu Thông nhưng lại Không Động ngũ lão hợp lực cản tay cản chân không làm ăn được gì.

“Lũ khốn các ngươi, cái gì mà danh môn chính phái, lấy nhiều hiếp ít, còn gì là nghĩa hiệp chi khí!?” – Ngô Chính nóng giận quát to.

“Đối với tà ma ngoại đạo cần gì phải nói nghĩa khí, tiêu diệt các ngươi chính là tạo phúc cho giang hồ vô lâm, trừ hại cho lương dân!”

Tiên Vu Thông mặc dù thương thế có hơi trầm trọng, nhưng vẫn còn thừa sức để nghênh chiến, không những miệng lưỡi vẫn là rất lợi hại.

“Lại ăn của ta một chưởng rồi nói!”

Dứt lời, Ngô Chính liền xoay người vận lực, trên tay súc thế Vi Đà Chưởng đánh ra chưởng kinh nhắm về phía Tiên Vu Thông.

Nhưng chưởng thế chưa kịp xuất ra, chung quanh lại xuất hiện Không Động ngũ lão bao vây, đồng thời áp sát tiến công, mỗi người thi triển đều là tuyệt học của phái Không Động Thất Thương Quyền, khiến Ngô Chính phải lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Lại giết chóc!

Nhưng chưởng thế chưa kịp xuất ra, chung quanh lại xuất hiện Không Động ngũ lão bao vây, đồng thời áp sát tiến công, mỗi người thi triển đều là tuyệt học của phái Không Động Thất Thương Quyền, khiến Ngô Chính phải lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

“Không Động ngũ lão, các ngươi bị Tiên Vu Thông lợi dụng còn ngu ngốc không một chút phát giác hay sao!?”

Ngô Chính tương đối chật vật chống đỡ, nhưng vẫn tranh thủ thời gian liên mồm khiêu khích chia rẽ.

“Đừng nghe hấn khích tướng, ta đến giúp các người!”

Tiên Vu Thông cao giọng quát lên, đồng thời chân đạp khinh công gia nhập vào vòng chiến.

“Ha ha, Tiên Vu Thông nguoi trốn chui trốn nhủi nãy giờ, bây giờ lại có tật giật mình hay sao!?” – Ngô Chính tiếp tục cười to trên người.

Không Động ngũ lão nghe được càng là chau mày khó chịu với Tiên Vu Thông, nãy giờ chiến đấu mặc dù lấy số đông ưu thế mà chiếm được thượng phong, nhưng là Ngô Chính quả thực quá khó xoi ngược lại cũng khiến Không Động ngũ lão chịu không ít đau khổ ngoại thương.

Trong lúc đó Tiên Vu Thông chỉ biết đứng ngoài vòng chiến quan sát, thỉnh thoảng đánh vào một kiếm hồng ám toán giết chết Ngô Chính, nhưng lần lượt đều là bị Ngô Chính kịp thời phát giác hữu kinh vô hiểm mà hóa giải không nhận được một chút thương tích trên người, ngoài ra Tiên Vu Thông hầu như chỉ biết loanh quanh chạy loạn không giúp ích được chút gì.

“Tiểu tử vô liêm sỉ, đừng hòng dùng miệng lưỡi đã kích chia rẽ chúng ta”

Tiên Vu Thông liên mồm mắng chửi, đồng thời trên tay Hoa Sơn kiếm pháp đã đánh tới nơi.

“Đến tốt lắm!”

Ngô Chính không một chút e ngại kiếm pháp của Tiên Vu Thông, liền thi triển Hoành Không Na Di tranh thủ một khắc qua mặt Không Động ngũ lão, tiếp cận áp sát Tiên Vu Thông, lại muốn cận chiến so chiêu với hấn.

Thất Thương Quyền!

Tiên Vu Thông lúc này tức giận trong bụng chửi mắng xối xả: “Tiểu tử thú, tiểu tử khôn kiếp, Không Động năm lão già kia tuổi cao sức yếu không đánh, lại chỉ nhắm vào mình ta!?”

Tuy là trong tâm rất căm phẫn uất ức, nhưng Tiên Vu Thông đã vô biện pháp quay lưng bỏ chạy, bằng không hôm nay nếu là Không Động phái toàn bộ lực lượng cao tầng bị diệt mà hấn lại chỉ biết khư khư giữ mình đào tẩu, từ nay trên giang hồ Hoa Sơn kiếm phái địa vị coi như là tiêu vong không còn, chưa kể còn phải chuẩn bị hứng chịu tứ đại môn phái trách phạt vì dám phá vỡ giao ước trước đó kết minh.

Cuồng Phong Khoái Kiếm!

Tiên Vu Thông thương thế còn mang trên mình, bắt đắc dĩ nghiêng răng nghiêng lợi vận dụng toàn bộ công lực còn lại thi triển tuyệt kỹ mạnh nhất của mình, nhằm giãn ra khoảng cách với Ngô Chính, không cho hấn áp sát lợi dụng ưu thế cận chiến của Thất Thương Quyền.

Tuy nhiên Ngô Chính nào dễ dàng để hấn toại nguyện, trước đó sớm đã thi triển Loa Toàn Cửu Ảnh nhập thân, lúc bấy giờ chín đạo huyền ảnh cùng lúc xuất hiện không thể phân biệt thực hư đồng loạt bao vây tiến công về phía Tiên Vu Thông.

“Tiên chương môn, cẩn thận!” – một tên trong Không Động ngũ lão không kịp tiếp viện, lớn tiếng hô lên cảnh báo.

Khoái kiếm lúc bấy giờ đã đâm trúng Ngô Chính thân ảnh, nhưng thực chất đó chỉ một trong chín cái huyền mà thôi, Tiên Vu Thông ngược lại vẫn rất bình tĩnh không chút bối rối, Cuồng Phong Khoái Kiếm không chỉ đơn giản chỉ biết đâm xoáy một hướng như thế, lúc này kiếm phong quét ngang một vòng, toàn bộ thối tan chín đạo huyền ảnh của Ngô Chính giăng ra.

“Người đâu!?” – Tiên Vu Thông và Không Động ngũ lão trừng mắt sừng sốt buột miệng hô lên.

“Aaaaaa!”

Thanh âm quen thuộc từ phía đằng xa phát ra, Không Động ngũ lão đột nhiên hoảng hốt lớn tiếng hét to: “Không! Chương mônmm...”

Nhìn lại chỉ thấy máu tươi tung tóe văng ra, Đường Văn Lượng thân thể nát bấy bị dí sát xuống mặt hoàn toàn không thể nhận ra hình người được nữa.

Ở cách đó không xa, thân ảnh thiếu niên quen thuộc thông dong tiếp đất, trên mặt tiểu dung tươi tắn tựa hồ trước mắt đồng huyết nhục bầy nhầy kia giống như một khung cảnh xinh đẹp nào đó, để hấn rất tận tình nhìn ngắm thưởng thức. Ở cách đó không xa, thân ảnh thiếu niên quen thuộc thông dong tiếp đất, trên mặt tiểu dung tươi tắn tựa hồ trước mắt đồng huyết nhục bầy nhầy kia giống như một khung cảnh xinh đẹp nào đó, để hấn rất tận tình nhìn ngắm thưởng thức.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt thế trung kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

Giọng nói máy móc của hệ thống vẫn như mọi khi vang lên trong đầu, nhưng là Ngô Chính không một chút bận tâm, thần nhiên quay sang nhìn lấy đám người kia thần sắc kinh hoàng hoảng hốt.

“A di đà phật, nghiệp chương, nghiệp chương!” – Không Văn thần tăng thần sắc bi thương bình giọng than thở.

“Nghiệt súc! Ta giết chết người!”

Không Động ngũ lão đôi mắt đỏ hoe chất chứa sát khí, thần trí kích động đã không còn được tỉnh táo, lúc này đều điên cuồng tán loạn giết đến Ngô

Chính, hoàn toàn không quan tâm đến trận hình chiến đấu.

“Ngu ngốc! Mau trở lại đây!” – Tiên Vu Thông càng là kinh hãi khăn trương hét toáng lên.

“Muộn rồi!” – Ngô Chính tươi cười híp mí, thấp giọng thều thào trong miệng.

Ngay tức khắc từ phía Không Động ngũ lão lao đến tiến đánh, bốn phương tám hướng từ trên cao từ lúc nào không hay biết đã giăng sẵn kiếm trận, lục đạo kiếm khí bay vòng uốn lượn, đột nhiên linh quang lóe sáng, đồng loạt hướng mũi kiếm về phía Không Động ngũ lão năm người phóng tới.

“Khôngggggg!”

Đây là âm thanh cuối cùng mà Không Động ngũ lão năm người còn có thể thốt ra, ngay sau đó chỉ nghe thấy tiếng “phốc phốc” của kiếm khí cường bạo đâm xuyên qua người của bọn hắn, mỗi một nhát kiếm đều là nhắm vào tim, mi tâm, hoặc thiên linh của Không Động ngũ lão, hoàn toàn là không có lấy một cơ hội để phản kháng.

Hết thấy sự việc diễn ra đều quá mức chóng vánh, không một ai trong những người có mặt ở đây có thể kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tức khắc năm đạo thân ảnh kia của Không Động ngũ lão đã lần lượt xiêu vẹo ngã xuống mặt đất, cát bụi bùng mịt mờ tựa hồ là muốn che đi khung cảnh cái chết bi thảm của đám người kia.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt đỉnh phong cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0”

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

...

Âm thanh của hệ thống năm lần liên tiếp vang lên trong đầu Ngô Chính như là một lần nữa xác định Không Động ngũ lão đã triệt để chết đi.

“Lão trọc, ngươi không niệm phật nữa hay sao? Cái gì mà nghiệp với chả chương ta nghe không rõ a, có thể nhắc lại?” – Ngô Chính phì phì vạc áo, khiêu mi nhìn về phía Không Văn thần tăng khích bác.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Lưỡng bại câu thương!

“Lão trọc, ngươi không niệm phật nữa hay sao? Cái gì mà nghiệp với chả chương ta nghe không rõ a, có thể nhắc lại?” – Ngô Chính phì phì vạc áo, khiêu mi nhìn về phía Không Văn thần tăng khích bác.

“Ha ha... làm tốt lắm, một đám ruồi bọ ngộ ngầy, phải đập chết bọn chúng như vậy mới đúng!” – Tạ Tôn khoái chí hả hê cười to.

Không Động phái cũng là một trong những hung thủ tại lễ bách thọ Trương Tam Phong bức chết nghĩa đệ của hán Trương Thúy Sơn và Ân Tổ Tổ, còn là gián tiếp khiến nghĩa tử của hán Trương Vô Kỵ phải khổ sở sống những tháng ngày cô cút không cha không mẹ, bây giờ có thể được chết một cách chóng vánh như vậy âu đã là rất nhân từ rồi.

“Nghiệt súc, cần phải giết!” – Không Văn thần tăng giận dữ quát lên.

Ngô Chính giết toàn bộ cao tăng lực lượng Không Động phái đã là động chạm đến cực hạn nhẫn nại của Không Văn thần tăng, lúc này đã không còn “a di đà phật” trong lời nói nữa, mà là thẳng thừng bộc lộ sát ý trong tâm.

Dứt lời, Không Văn thần tăng không chần chừ ngay lập tức súc thế tiến công, hai tay giang ra ngang vai, kinh lực bộc phát như chấn động không gian tạo thành nếp gấp, ngay lúc này hai tay đồng thời chap lại, sau đó vung mạnh chưởng tới.

Phục Ma Chưởng!

“Cái quái gì!? Lại là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự!?” – Ngô Chính hoảng hốt trong bụng kêu than.

Bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự từ khi nào lại trở thành phổ biến như thế!? Chưa kể chỉ một mình Không Văn đại sư đã có thể sở hữu luyện thành hai môn tuyệt kỹ trong số đó, như vậy đám cao thủ ẩn mình trong Thiếu Lâm tự còn là cái dạng gì yêu nghiệt quái vật đây!?

Nghĩ trong lòng là như thế, nhưng Ngô Chính cũng không dám chần chừ đón đỡ một chiêu thần lực của Không Văn thần tăng, chỉ có thể nhanh chân thi triển Hoành Không Na Di mà tẩu thoát tránh né.

Nhưng đáng tiếc không thể, chiêu thế diện rộng dày đặc kinh lực bao phủ, đã không kịp để Ngô Chính có thể tránh thoát nữa rồi.

“Không lẽ lại vay mượn điểm sát lực!?” – Ngô Chính trong lòng có chút do dự, tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này Tạ Tồn cũng không trở mặt đứng nhìn, trên tay đại đao quét ngang một vòng, mượn thế phóng lên trên cao hung mãnh một đao bổ xuống, đồng thời vận dụng toàn bộ công lực triển khai trong một đòn quyết định này.

Oànhhhh...

Kinh lực hung mãnh hai phía giao thoa phát ra động tĩnh tựa như là một vụ nổ thật lớn kéo dài dai dẳng không thấy hồi kết.

Nhưng ngay tức khắc đã có kết quả, Tạ Tồn thân hình cường tráng cao lớn lúc này lại tựa như là điều đứt dây, bắn ngược trở về thật xa, y phục trên người che thân tan tác rách rưới, đồng thời trong miệng không ngừng thổ huyết, trông qua liền biết cương khí hộ thể của hắn đã tan nát, nhục thân chịu đựng ngoại thương cường bạo đánh tới, lúc bấy giờ đã là sống dở chết dở rồi.

“Tạ Tồn!” – Ngô Chính thất thanh hô lên, trên mặt không giấu được vẻ kinh hãi hoảng hốt.

Đến cả một thân công lực tuyệt thế hậu kỳ tu vi còn có cả Đồ Long đao trong tay, Tạ Tồn vẫn là không chịu nổi một chiêu toàn lực của Không Văn thần tăng!?

Ngô Chính nhanh chân phóng lên không trung, đỡ lấy thân hình nặng nề tan tác của Tạ Tồn, đồng thời vận Cửu Dương Chân Kinh mạnh mẽ ngăn lại phản lực tránh lại để Tạ Tồn chịu thêm tổn thương, sau đó chậm rãi tiếp xuống mặt đất.

“Chạy... giúp ta... bảo vệ... Vô Ky!” – Tạ Tồn thoi thóp nghẹn nói.

“Bộ ngươi sắp chết rồi hay sao!?”

Ngô Chính ngược lại vẫn rất lạc quan trên đầu, song trong tay lại xuất hiện một khóa đan dược, nhanh chóng bỏ vào miệng của Tạ Tồn.

“ngươi vừa phục dụng Liệu Thương Đan, đợi khôi phục một chút nội công luyện hóa dược lực trong vài giờ liền có thể giữ lại tính mạng” – Ngô Chính ngừng khí từ tốn nói.

Lúc này Ngô Chính lại chuyển hướng chú ý sang Không Văn thần tăng, chỉ thấy lão ta thần sắc trở nên nhợt nhạt, cả người có chút run rẩy giống như đã vô lực, tựa hồ là một chiêu vừa rồi tiêu hao của Không Văn thần tăng không ít công lực đi.

Ở phía đằng xa Tiên Vu Thông trông thấy hết thảy, đồng thời cũng phán đoán được tình cảnh bất lợi, nếu tiếp tục ở lại lâu thêm một chút có khi sẽ bị Ngô Chính ráo riết nhắm đến mà truy sát.

Dù sao danh tiếng chỉ là phù du, giữ được mạng sống trong thời loạn thế mới là vương đạo, quyết định xong Tiên Vu Thông không chần chừ liền tuân theo thượng sách đề ra trong ba mươi sáu kế, tẩu!

Ngô Chính trông thấy trong mắt nhưng đánh phải mặt kệ cho hắn tự ý, hiện tại trước mặt vẫn còn một tên tuyệt thế đỉnh phong Không Văn thần tăng không biết đã là đèn cạn dầu hay chưa, nhưng hậu phương Ngô Chính là một cục Tạ vẫn còn phải vác lên vai, không thể khinh suất lơ là.

Hơn nữa nhìn tình huống từ đầu chí cuối, lần này tập kích Ngô Chính và Tạ Tồn hẳn là quyết định của Không Động phái âm thầm thông đồng với Thiếu Lâm tự mà thôi, Thất Thương Quyền tuyệt học của Không Động phái nằm trong tay của Tạ Tồn hẳn là một nguyên do, mà Không Kiến thần tăng chết trong tay của Tạ Tồn lại là một nguyên do khác.

Trong này ẩn tình mười phần dễ đoán, Không Động phái muốn tiêu diệt Tạ Tồn để thu lại tuyệt kỹ của bản môn, đồng thời cũng muốn cướp lấy Đồ Long đao trong tay hắn, mà Thiếu Lâm tự danh tiếng xưa nay không tham sân si, hơn nữa càng là có chuyện cũ cần tính toán với Tạ Tồn, cho nên Không Động phái mới cấu kết với Thiếu Lâm tự nhanh chân đi trước một bước tìm đường tập kích Tạ Tồn.

Trong lúc đó nếu Ngô Chính không sai thì Hoa Sơn kiếm phái hẳn là đã có được tin tức Tạ Tồn trở về trung nguyên từ rất sớm rồi, đồng thời cũng là cho người lần theo dấu vết, chỉ là đợi thời cơ thuận lợi để xuất hiện mà thôi.

“Lão trọc, đồng bạn của ngươi đã bỏ ngươi mà tẩu thoát một mình, mà ngươi cũng không còn bao nhiêu công lực a, chỉ bằng chúng ta tạm thời phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật, đường ai nấy đi!?” – Ngô Chính quay sang Không Văn thần tăng lời lẽ văn hoa ung dung cười nói.

“Nghiệt súc tội ác tày trời, cần phải diệt trừ!”

Không Văn thần tăng nhãn quang lóe sáng, chung quanh khí thế lại phát ra tựa như cuồng phong rung động tán cây gần đó, y phục lật phất tung bay.

“Cái này gọi là tu tâm dưỡng tính của người xuất gia đây sao!?” Ngô Chính trong lòng phi nhỏ khinh bỉ, hắn còn không biết Không Văn thần tăng là bỏ không được tham niệm. Đồ Long đao mới dốc toàn bộ sức lực còn lại ra nghênh chiến với hắn hay sao!? Còn nói cái gì mà trừ ma vệ đạo, chỉ thấy toàn là ngụy biện lời nói.

Tuy trong lòng là nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Ngô Chính vẫn rất bình tâm nhẫn nại cố gắng khuyên răn: “Ta nói Không Văn đại sư làm người xuất gia sao lại tính tình nóng nảy như thế? Không thấy ta vẫn đang trong trạng thái đỉnh phong công lực không chút sa sút hay sao? Nếu là chiến tiếp chỉ có thể là lưỡng bại câu thương a”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Chơi khăm!

Tuy trong lòng là nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Ngô Chính vẫn rất bình tâm nhẫn nại cố gắng khuyên răn: “Ta nói Không Văn đại sư làm người xuất gia sao lại tính tình nóng nảy như thế? Không thấy ta vẫn đang trong trạng thái đỉnh phong công lực không chút sa sút hay sao? Nếu là chiến tiếp chỉ có thể là lưỡng bại câu thương a”

“Hay là như thế này đi, ta lỡ tay giết chết Không Động phái sáu người kia, chỉ bằng ta đứng yên chịu đựng Không Văn đại sư sáu chương tuyệt không né tránh, nếu ta có thể may mắn thoát chết thì xem như chuyện này cho qua, như thế nào!?” – Ngô Chính bình giọng nói tiếp.

Nghe được lời nói có vẻ hùng hồn, Không Văn thần tăng không khỏi chau mày trầm mặc, có chút không thể lường được Ngô Chính lại dùng cách này để thỏa hiệp.

“Nếu còn không đủ để tạ tội chuộc lại sai lầm, như vậy thì tăng lên bảy chương!?”

Ngô Chính hai tay chấp sau lưng che chắn phía trước Tạ Tốn, liên mồm múa mép khẳng khái một mực muốn thỏa mãn Không Văn thần tăng con thịnh nộ.

“Hay là tám chương mới đủ!?”

“Không, như vậy quá ít, lại tăng thêm một chương đi!”

“Đừng nói với ta còn không đủ! Chốt hạ, mười chương! Như thế nào, có được hay không?”

...

“Lão trọc, ngươi là bị cảm rồi hay sao, hai mươi chương! Ta nhất quyết sẽ không né tránh, còn không hài lòng được ngươi, như vậy lại chiến tiếp, cùng lắm là lưỡng bại câu thương!”

Ngô Chính dậm chân nghiêng răng nghiêng lợi nói, đồng thời sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng, tựa hồ là đang bức bối không ít.

Chỉ trong chốc lát trôi qua, đã có một loạt các thỉnh cầu muốn được bị ngược thành đầu heo phát ra từ miệng của Ngô Chính, để Không Văn thần tăng lúc bấy giờ bỗng cảm thấy đầu mình quả thực có chút không đủ dùng.

Nếu nói bây giờ lại xông lên chiến tiếp khó tránh khỏi sẽ dẫn đến tình huống lưỡng bại câu thương không ai được lợi, nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì Không Văn thần tăng vẫn là có ưu thế chiến lực nhìn hơn rất nhiều, cho nên khẳng định phần “bại” là của Ngô Chính, mà phần “thương” lại trả về cho Không Văn thần tăng.

Ngô Chính hắn là mình bạch điều này mới mạnh miệng thỉnh cầu Không Văn thần tăng đứng yên chịu ngược hay chẳng!?

Thất thần một hồi, Không Văn thần tăng lại bình phục tâm tình, ánh mắt vô thần nhìn lấy Ngô Chính, trong miệng lại từ tốn đáp lời: “A di đà Phật, thiện tai, thiện tai, tiểu thí chủ ngươi có chắc hay không?”

Hai chữ “thiện tai” thốt ra trong miệng của Không Văn thần tăng lọt vào tai của Ngô Chính quả thực là quá khó nghe, thế quái nào nửa câu trước còn “thiện tai” mà nửa câu sau đã là muốn giết người rồi!?

“Tuyệt đối không được, không được tin lão trọc lừa kia” – Tạ Tốn một bên chen ngang vào nói.

Tạ Tồn này giờ không có phung phí nước bọt của Ngô Chính cố ý câu kéo thời gian để hấn tập trung luyện hóa dược lực, tuy là chưa thể đứng vững nhưng tính mạng đã cử động tay chân được rồi.

Nhưng là lời nói của hấn để Ngô Chính hết sức buồn bực, lời này chẳng khác nào là gây cho Không Văn thần tăng lại chú ý đến hấn, nếu là Tạ Tồn cứ giả chết nằm im bất động như thế có phải tốt hơn không? Tại sao lại muốn cảnh báo cho Không Văn thần tăng biết “ Tạ Tồn ta là đang hồi phục từ từ, ngươi quyết định nhanh lên đi ”

Bất đắc dĩ Ngô Chính chỉ có thể áp chế tâm tình, làm lơ Tạ Tồn mà quay sang Không Văn thần tăng đáp lời: “ Ta chỉ ít cũng là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, có cái gì mà không dám! ”

“ Hào, vậy bản tăng xin đắc tội! ”

Quả nhiên đúng như Ngô Chính nói, Không Văn đại sư đã chú ý đến Tạ Tồn tình trạng đang dần bình phục, lúc này liền vội vã vận kinh súc thể, chiến kỹ tung ra cũng là rất quen thuộc đối với Ngô Chính.

Thần Chương Bát Đà!

Lời nói vừa dứt, theo ngay sau liền là loạn chương tăng tăng lớp lớp tiếp nối nhăm về phía Ngô Chính.

“ Vô liêm sỉ! ” Ngô Chính mắng to trong bụng, không một lời báo trước đã muốn động thủ xuất chiêu, nếu lúc này Ngô Chính tránh né không khác nào là muốn dòn Tạ Tồn ngay phía sau lưng vào chỗ chết.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Dương Kiếm!

Tức khắc Ngô Chính vận kinh mẫu chỉ súc thể đánh ra, một đạo kiếm khí vạch ngang không trung trực tiếp đối bính với Thần Chương Bát Đà của Không Văn đại sư.

Oànhhh...

Chương thể cùng nhau đối bính phát tán phản lực chấn động ra xung quanh, mặc dù Không Văn thần tăng đã bị tiêu hao rất nhiều công lực, không thể phát huy được quá bảy tám thành chiến lực, nhưng là khoảng cách chênh lệch tu vi giữa hai người vẫn là quá cách biệt không thể bù đắp được, Ngô Chính lúc này bị buộc liên tiếp lùi bước về phía sau.

Nhưng để tránh phải va vào người Tạ Tồn khiến hấn càng bất đắc dĩ vận Cửu Dương Chân Kinh cưỡng ép ngắt lại quán tính, lại chịu thêm một phần tổn thương không đáng có nữa.

“ Một chương! Không Văn đại sư, xin mời tiếp tục! ” – Ngô Chính lại khẳng khái hô lên.

“ Hào nghị lực, nếu đã như vậy, tiểu thí chủ lại tiếp của bản tăng của một chương! ”

Lời nói chỉ đến một nửa chưa hết câu, Không Văn thần tăng đã bắt đầu súc thể muốn đánh cho Ngô Chính không kịp trở tay chống đỡ.

“ Quá bỉ ổi! ” – Ngô Chính buột miệng quát lên.

Nhưng là Ngô Chính đã chuẩn bị tâm thái từ trước, biết chắc Không Văn thần tăng trước mắt thềm muốn Đồ Long đao đến mức bị tham niệm che mờ hai mắt, lúc này Ngô Chính lại không muốn đối bính so chiêu nữa, lại chuyển sang bị động toàn lực vận Cửu Dương Chân Kinh gia thân hộ thể chống đỡ.

Chương thể đã ngay lập tức áp sát, đúng lúc này Ngô Chính đột nhiên lại quay lưng về phía Không Văn thần tăng, chịu đựng chương kinh cương mãnh đánh tới, khiến hấn lại một lần nữa thổ huyết văng đi.

Nhưng tình cảnh này ngược lại không ngoài ý muốn của Ngô Chính, chỉ thấy hấn chân đạp mặt đất, đồng thời một tay bắt lấy cánh tay Tạ Tồn, cố nén thương thể trong người nương nhờ phản lực, cùng lúc triển khai khinh công Hoành Không Na Di, bức tốc chớp mắt phóng đi thật xa.

“ A, nghiệt súc, dám chơi khăm ta! ” – Không Văn thần tăng phẫn nộ quát lên.

Lão thực sự không thể tưởng tượng được Ngô Chính lại dám đưa thân mình ra mượn lực để lợi dụng chương thể của lão mà tẩu thoát.

Phải biết tuy Không Văn thần tăng chỉ còn bảy tám thành công lực, nhưng một chương của lão cũng không phải là một tên tuyệt thế hậu kỳ có thể đưa thân mình ra chịu đòn, huống hồ lão cũng không tin Ngô Chính có thể có được tâm đó tu vi.

Không Văn thần tăng không cam tâm uống phí bao nhiêu sức lực lại trắng tay ra về như thế, liền quyết định toàn lực triển khai khinh công nhanh chóng đuổi theo, hòng có thể tìm bắt được Ngô Chính trong lúc thương thể chưa khỏi hấn còn phải mang theo Tạ Tồn tàn tạ bên người.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Chương 173: Tuyệt cảnh!

Không Văn thần tăng không cam tâm uống phí bao nhiêu sức lực lại trắng tay ra về như thế, liền quyết định toàn lực triển khai khinh công nhanh chóng đuổi theo, hòng có thể tìm bắt được Ngô Chính trong lúc thương thể chưa khỏi hẳn còn phải mang theo Tạ Tốn tàn tạ bên người.

Về phía Ngô Chính đã tẩu thoát chạy đi rất xa, mặc dù phải vác theo Tạ Tốn thân hình cao lớn nặng nề nhưng là Hoành Không Na Di sở trường chính là bức tốc, hơn nữa còn có lực đẩy của Không Văn thần tăng tiếp sức, quả thực tốc độ tẩu thoát còn nhanh hơn cả tên lửa, chớp mắt liền đã giãn khoảng cách với Không Văn thần tăng thật xa, hoàn toàn là mất tầm biệt tích không lần được dấu vết.

Nhưng là thương thể trên người của Ngô Chính lúc bấy giờ quá mức nghiêm trọng, một chương vừa rồi khiến hắn chịu cả ngoại nội thương thể cho dù là phục dụng Liệu Thương Đan tiêu tốn đến 100 điểm sát lục nhưng trước mắt vẫn là vô dụng, chỉ ít không mất mười ngày nửa tháng thì đừng hòng mà khỏi hẳn.

Bên trong cánh rừng thông cây cối thưa thớt, chung quanh đá núi xám nâu nằm nghiêng ngã lác đác dưới mặt đất, lúc này Ngô Chính chỉ còn thừa lại chút ít sức lực từ nhục thể cơ bắp, trên vai lại đang vác theo Tạ Tốn thân hình to lớn loạng choạng cước bộ tiến về phía trước.

Lúc bấy giờ mỗi bước nhấc lên đều nặng tựa ngàn cân, khiến hắn mồ hôi mồ kê ròng rã như suối, lại ngâm mình dưới cái nắng gay gắt của ban trưa, để hắn chưa bao giờ cảm thấy mình khao khát có được sức mạnh to lớn như bây giờ.

Nếu trước đó Ngô Chính không lãng phí khoảng thời gian có được của mình, trân trọng từng phút từng giây chuyên tâm tăng cường thực lực thì tình cảnh như thế này sẽ không bao giờ xảy ra.

Lại nói Ngô Chính tâm cơ cho dù có lợi hại đến đâu chăng nữa, nhưng muốn thành sự tất cần phải có được thực lực cường đại vượt trội làm cơ sở, bằng không gặp phải cường địch như Không Văn thần tăng lần này, lão ta chỉ cần dùng quyền đầu của mình liền có thể đánh tan hết thầy mưu mô quỷ kế của Ngô Chính.

Trở về với hiện tại, bên trong cánh rừng hoang vắng lúc này, Ngô Chính ngồi dựa lưng vào thân cây, ngửa mặt lên trên há mồm hồng hộc thở dốc, hai chân mỏi nhừ đã không thể cử động được nữa, thậm chí là nhấc lên ngón tay cũng đã là một việc gì đó rất khó khăn.

Bên cạnh đó Tạ Tốn tình trạng ngược lại có phần tốt hơn Ngô Chính một chút, đã có thể khoan chân ngồi vững, giành giật từng phút từng giây khỏi phục thương thể của mình.

Bây giờ nếu là có thú hoang gần đây lắm le tiến đến, tin tưởng hai người này hẳn là bất lực khoanh tay ngồi nhìn thân thể của mình bị bọn chúng gặm nhấm.

Rột rết...

Đúng lúc này bỗng nhiên từ phía trước có động tĩnh, là tiếng bước chân dẫm vào lá khô mà tạo thành, âm thanh nghe được rất nhỏ nhưng càng lúc càng rõ ràng hơn, tựa hồ là đã tiếp cận rất gần vị trí của Ngô Chính và Tạ Tốn hai người.

Ngô Chính trong tâm trở nên hoảng hốt, hai mắt ngưng thần tập trung về hướng có tiếng động phát ra, trong lòng càng là âm thầm cầu nguyện không thôi, hẳn lúc này cho dù có vay mượn điểm sát lục cũng đã vô phương có thể tận dụng được rồi.

“Chạy trời không khỏi nắng a!”

Giọng nói bằng lãnh âm trầm phát ra từ phía đối diện, nhìn lại chỉ thấy người này là một tên trung niên, khuôn mặt đặc điểm có chút hốc hác để gò má nhô ra, người đến không ai khác chính là... chương môn phái Hoa Sơn, Tiên Vu Thông!

“Xong!” duy nhất một từ ngữ hiện ra trong đầu Ngô Chính, để hắn đã triệt để tuyệt vọng rồi.

Lúc này cho dù có vay mượn điểm sát lục từ hệ thống, mua lấy một vài đan dược tăng nguyên cấp tốc tăng cường tu vi thì cũng vô phương, công lực của Ngô Chính đã hoàn toàn cạn kiệt không thể luyện hóa được lực được nữa rồi, nếu ngoan cố muốn làm vậy càng là khiến cái chết đến nhanh hơn, thậm chí là không được toàn thây.

Chưa kể bây giờ giờ tay nhấc chân đều là một việc gì đó vô cùng gian nan khổ sở, Ngô Chính bây giờ ngoại trừ cầu nguyện lão thiên giáng xuống thiên uy đập chết tên khốn kiếp trước mặt này ra, thì đúng là... thập tử vô sinh!

Tạ Tốn tuy chuyên tâm dưỡng thương luyện hóa được lực, nhưng là còn chưa một tia phân tâm chú ý đến bên ngoài, lúc này cũng minh bạch được hoàn cảnh, nhưng là rất bình thản quay sang Ngô Chính nói: “Lần này là ta liên lụy ngươi rồi!”

“ Vô phương, dù sao ta chơi đùa cũng là đủ ” – Ngô Chính cười gượng đáp lời.

“ Hai người tâm sự đủ chưa, xong rồi thì lên đường vui về a, hắc hắc... ”

Tiên Vu Thông cười gian xảo đến híp cả mắt, chỉ lộ ra một tia tinh quang lấp lóe tham lam nhìn về phía thanh Đồ Long đao trong tay Tạ Tốn.

“ Ngươi... hẳn là muốn biết bí mật trong Đồ Long đao chứ!? ” – Ngô Chính thần nhiên cười nói, không có vẻ gì là sợ hãi cái chết đến thăm.

Tiên Vu Thông đột nhiên ngưng cười, thần sắc trở nên sắc bén nghiêm trọng, hướng về phía Ngô Chính lạnh giọng đáp: “ Ngươi, là muốn câu kéo thời gian? ”

Ngô Chính ung dung ngả đầu vào thân cây, từ tốn đáp lời: “ Có phải là câu kéo thời gian hay không, còn là tùy vào ngươi nghĩ về nó như thế nào! ”

Đúng vậy, mạng sống của Ngô Chính lúc này đã không còn tùy thuộc vào bản thân của hắn nữa, nếu là Tiên Vu Thông muốn giết người, Ngô Chính hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, chỉ là xem xem Tiên Vu Thông sẽ quyết định như thế nào.

Bên cạnh đó Tạ Tốn nghe xong cũng là sửng sốt không thôi, nhưng rồi tỉnh táo suy nghĩ đôi chút liền là phủ định lời nói của Ngô Chính, cho rằng hắn là đang muốn câu kéo thời gian mà thôi.

Phải biết Tạ Tốn tiêu tốn hơn mười năm thời gian chịu đựng hậu quả quanh cô độc một mình trên Băng Hòa đảo mục đích chỉ là để chuyên tâm nghiên cứu bí mật của Đồ Long đao bên trong là gì, nhưng tiếc rằng chừng ấy thời gian trôi qua Tạ Tốn vẫn là không tìm được cho mình lời giải.

Trong lúc đó Ngô Chính nay mới bao nhiêu tuổi!? Nghe từ giọng nói Tạ Tốn liền có thể đoán biết hẳn không quá mười bảy mười tám tuổi đời chênh lệch là bao nhiêu, làm sao lại có chuyện Ngô Chính có thể biết được bí mật từ trong đao, không lẽ là nói hắn đã biết đi từ khi trong bụng mẹ!? Nực cười...

Ngược lại Tiên Vu Thông thì vẫn còn đang thất thần chìm trong trầm mặc không hé nửa lời, phải mất một hồi thật lâu hắn lại liếc mắt nhìn qua Tạ Tốn.

“ Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, để Tiên Vu Thông ta hôm nay tiễn ngươi đi trước một đoạn, xuống cửu tuyền mà xám hối đi! ”

Quả nhiên Tiên Vu Thông vẫn là rất gian xảo tinh ranh, quyết định trước giết Tạ Tốn đoạt Đồ Long đao, sau đó lại tiếp tục suy tính đến chuyện tra khảo Ngô Chính, bất hẳn mở miệng khai thật, dù sao Ngô Chính cũng đã là đèn cạn dầu không làm nên nổi trò trống gì.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Cứu tinh xuất hiện

Quả nhiên Tiên Vu Thông vẫn là rất gian xảo tinh ranh, quyết định trước giết Tạ Tốn đoạt Đồ Long đao, sau đó lại tiếp tục suy tính đến chuyện tra khảo Ngô Chính, bất hẳn mở miệng khai thật, dù sao Ngô Chính cũng đã là đèn cạn dầu không làm nên nổi trò trống gì.

Tiên Vu Thông thần sắc trở nên âm trầm băng lãnh, Bước chân từ tốn chậm rãi đi tới, có thể nghe được tiếng “ xẹt xẹt ” của mũi kiếm đang ma sát dưới mặt đất, bỗng nhiên “ vút ” một tiếng, lục tinh trường kiếm đứt khoát vung lên nhắm thẳng về phía yết hầu của Tạ Tốn, đây hẳn là muốn cho Tạ Tốn một cái chết chóng vánh nhẹ nhàng.

Vù vù...

Nhưng đúng lúc này Tiên Vu Thông đột nhiên cảm nhận được luồng phong từ phía sau lưng đã áp tới, hắn chỉ kịp quay đầu liếc mắt nhìn lại, tức khắc trường kiếm đã đánh tới trúng thân, khiến hắn nhào tới phía trước trực tiếp va mạnh vào thân cây, đến nỗi thân cây cao lớn cũng bị luồng lực đánh đến tan tã, nghiêng vẹo ngã xuống mặt đất.

Ầm!

“ Tạ huynh, đã lâu không gặp! ”

Giọng nói nam tử trung niên quen thuộc vang vọng bên tai, Tạ Tốn thần sắc trở nên hòa hoãn, lại có phần mừng rỡ đan xen, bình thần mỉm cười đáp lời: “ Dương Tả Sứ, đúng là đã lâu không gặp! ”

Ngô Chính đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh phiêu diêu tự tại, bạch y lất phất tung bay, chậm rãi từ tốn đáp xuống mặt đất.

“ Danh tính: Dương Tiêu, tu vi: tuyệt thể hậu kỳ ”

Người đến là bạn không phải thù, Ngô Chính bụng lòng cơ thể nhẹ nhõm thở phào, khí tức càng là trở nên hư thoát vô lực, vừa rồi đối diện cái chết kề cận, nói không sợ hãi quả thực là nói dối không biết ngượng mồm, thực chất bình tĩnh chính là kết quả rèn luyện được sau bao năm tháng từ trong tuyệt cảnh suýt soát thoát chết mà thôi.

Nếu không phải vừa rồi Ngô Chính vẫn là còn đủ tỉnh táo để câu kéo chút ít thời gian, bây giờ hai người không sai biệt đã là hai cái xác chết vô tri nằm bất động trên mặt đất.

Lại nhìn về phía Tiên Vu Thông lúc bấy giờ cả người cong vẹo co ro, máu tươi từ trong mồm không ngừng đều đều tuôn ra, hai mắt vẫn còn đang trợn trắng có vẻ rất không can tâm, nhưng là bên trong vô hồn đã không còn có một tia tinh quang.

Một tên tuyệt thể trung kỳ tu vi không một chút nào phòng bị, phải hứng chịu một đòn toàn lực của một tên tuyệt thể hậu kỳ tu vi, mà tên này lại còn là một trong hai Quang Minh Tả Hữu Sứ Dương Tiêu, kết cục này cũng không có gì là quá bất ngờ, chỉ có thể trách Tiên Vu Thông làm người quá ngu muội, bị Ngô Chính chơi đùa cho đến chết mới thôi.

“ Vị tiểu huynh đệ này, hẳn là... Lục Mạch Kiếm Tiên!? ” – Dương Tiêu lúc này nhìn về phía Ngô Chính, khách khí hỏi han.

“ Chút hư danh mà thôi không đáng nhắc tới, tại hạ Ngô Chính nghe danh Dương Tả Sứ đã lâu, hôm nay có dịp được kiến thức quả thực là danh bất hư truyền! ” – Ngô Chính hừ hừ đáp lời.

Dương Tiêu có thể nhận diện được hẳn cũng không phải là quá bất ngờ, hẳn là Kỳ Hiểu Phù hoặc là Dương Bất Hối nha đầu kia có chút tác dụng, thường ngày miêu tả hẳn kỹ càng một chút liền có thể để Dương Tiêu lưu lại ấn tượng mạnh.

“ Ha ha, ta còn phải đa tạ Ngô thiếu hiệp cứu giúp hiền thê, ân tình này Dương mỗ vẫn là giữ ở trong lòng không có dịp đền đáp a ” – Dương Tiêu phong thái mười phần phiêu dật tự tại, tiêu sái tươi cười đáp lời.

Ngô Chính mặc dù rất cảm khái Dương Tiêu lãng tử đáng vẻ, nhưng là hiện tại lại nhớ đến an nguy của bản thân, buột miệng mở lời nhắc nhở: “ Dương Tả Sứ khoan rồi hãy tán gẫu, trước mắt vẫn phải tìm một nơi an toàn ẩn náu, ta nghĩ lão trọc lừa hòa thượng kia hẳn là không dễ dàng như vậy liền từ bỏ truy sát a ”

“ Không sai, Không Văn lão trọc lừa kia không ngờ sát tâm lại thịnh như vậy, nếu không phải là tiểu tử này liều mạng mang ta đào tẩu, ta hẳn là đã chết mấy trăm lần rồi! ”

Tạ Tồn miệng nói, trên mặt lại cảm khái khôn nguôi, lần này thật đúng là cử tử nhất sinh, nếu không phải Ngô Chính bản lĩnh đủ lớn gan dạ có thừa, thì kết cục so với Tiên Vu Thông trợn mắt phoi thầy giữa sơn lâm làm mối cho thú hoang cũng không tốt hơn là bao.

“ Gần đây có một thôn xóm, để mang ta hai người các người đi, tìm một chỗ tạm thời dừng chân dưỡng thương! ”

Nói xong Dương Tiêu cũng không dám chần chừ, mang hai người vác lên trên vai, sau đó nhanh chóng thi triển khinh công ly khai chỗ này.

Phải nói Không Văn thần tăng danh tiếng so với thực lực của lão đúng là không sai lệch bao nhiêu, một thân tuyệt thể đỉnh phong tu vi, hơn nữa trong tay nắm giữ và luyện thành hai môn tuyệt kỹ trừ danh của Thiếu Lâm tự, chỉ nói riêng về chiến lực trong tuyệt thể đỉnh phong cao thủ cấp bậc thì Không Văn thần tăng đã gần như là vô địch thủ rồi.

-----*-*-----

Lúc bấy giờ tại một nơi khác dưới chân Quang Minh đỉnh, phụ cận bên trong một khu rừng tươi tốt xanh ngắt, tán cây bao phủ dày đặc che khuất cả bầu trời, để không gian nơi đây tuy là giữa ban ngày nhưng lại có phần hơi trầm ngâm u tối.

Nhìn lại khu rừng bên dưới mặt đất, thì thể xác người nằm lênh láng khắp nơi, còn có một mùi tử khí đặc trưng tràn ngập trong không gian, hẳn là cách đây không lâu nơi này được chọn làm chiến trường cho một trận thanh toán đẫm máu diễn ra.

“ Sư phụ, không phát hiện thi thể của Đường chương môn Không Động phái, hẳn là Đường chương môn đã có thể tẩu thoát ” – Nữ tử trên người đồng phục Nga My phái hướng về phía lão ni cô cung kính bẩm báo.

Cách đó không xa, một đạo thân ảnh quen thuộc lão ni cô dẫn theo một đám người nữ tử chậm rãi tiếp cận đến nơi này, những người này không ai khác chính là chương môn phái Nga My Diệt Tuyệt sư thái đồng hành cùng một đám nữ đệ tử của bà ta.

“ Không Động ngũ lão đều không có trong đám người xác chết!? Sự việc này có chút bất thường ” – Diệt Tuyệt sư thái lẩm bẩm trong miệng.

Hậu phương một nữ đệ tử theo sau tựa hồ vừa nhớ ra việc gì đó, vội vã lên tiếng nhắc nhở: “ Sư phụ, gần đây đệ tử nghe đồn Tạ Tồn đã trở về Trung Nguyên tái xuất giang hồ, có khi nào là... ”

“ Có thể, bằng không đám người ma giáo cũng không thể dễ dàng tìm được lỗ hổng của chúng ta mà khai thác! ”

Nữ đệ tử kia chưa nói dứt câu, Diệt Tuyệt sư thái liền đã minh bạch nàng là muốn nói đến chuyện gì.

Cách đây không lâu ngũ đại môn phái triển khai vây giết Minh giáo, khiến bọn hán bị đánh đến tan tác phải co đầu rút cổ trên Quang Minh đỉnh mà giữ mình, bởi vậy ngũ đại môn phái mới có cơ hội từ phía cấm trại bao vây cô lập, chờ đợi thời cơ muốn tiến đánh lên Quang Minh đỉnh.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Diệt Tuyệt sư thái có động tác

Cách đây không lâu ngũ đại môn phái triển khai vây giết Minh giáo, khiến bọn hán bị đánh đến tan tác phải co đầu rút cổ trên Quang Minh đỉnh mà giữ mình, bởi vậy ngũ đại môn phái mới có cơ hội từ phía cấm trại bao vây cô lập, chờ đợi thời cơ muốn tiến đánh lên Quang Minh đỉnh.

Phải biết Minh giáo cho dù cao thủ có đông đúc lợi hại đến đâu chẳng nữa, nhưng phải có thực mới vực được đạo làm nên chuyện lớn, nếu cứ bị cô lập một chỗ trong khoảng thời gian dài như thế này, đến khi lương thực dự trữ toàn bộ cạn kiệt, quân lực tinh thần và thể chất đều sa sút, lúc bấy giờ hẳn là thời cơ tốt nhất để ngũ đại môn phái tiến công.

Nhưng là cách đây vài ngày có được tin tức của Tạ Tốn khiến ngũ đại môn phái ái nấy đều rục rịch nôn nao, tựa hồ đều là đang âm thầm tự ý một mình muốn làm một chuyện nào đó, là “chuyện nào đó” mà ai cũng có thể hiểu nhưng lại không thể thẳng thừng nói ra.

Ngoại trừ Diệt Tuyệt sư thái dẫn đầu phái Nga My vẫn kiên định tập trung toàn bộ lực lượng muốn vây giết Quang Minh đỉnh ra, thì tứ đại môn phái còn lại từ vài ngày trước đã âm thầm tung ra động tác của mình.

Trong đó phái Không Động còn là mang theo toàn bộ cao tăng muốn vây giết Tạ Tốn nhằm đoạt Đồ Long đao, nào ngờ lần này là một đi không trở lại, cũng bởi vì vậy cho nên Minh giáo mới khai thác được lỗ hổng mà đánh xuống khu vực cấm trại của phái Không Động, không có chương môn cùng các cao tăng trưởng lão dẫn dắt, một đám đệ tử phái Không Động quả nhiên bị đánh tan tác đến không còn một mảnh giáp.

“Sư phụ, chúng ta bây giờ phải làm sao đây!?” – Nữ đệ tử phái Nga My lo lắng chau mày hỏi thăm.

“Vây giết lên Quang Minh đỉnh đã là bất khả thi, người cho toàn bộ các đệ tử rút về bản môn, chọn ra một vài người võ công cao nhất theo ta... truy tìm Tạ Tốn!” – Diệt Tuyệt sư thái nghiêm giọng ra lệnh.

“Đệ tử nghe lệnh!”

Nói dứt lời, nữ đệ tử Nga My liền khăn trương hành động, dẫn theo một đám tỷ muội đồng môn theo sau trở về khu cấm trại. Nói dứt lời, nữ đệ tử Nga My liền khăn trương hành động, dẫn theo một đám tỷ muội đồng môn theo sau trở về khu cấm trại.

Lúc này bên trong khu rừng thì thể chất đầy xung quanh, duy nhất chỉ còn một mình lão ni cô đứng giữa bầy xác chết, trong ánh mắt vô thần thờ thẩn không nhìn ra một chút cảm xúc, hai tay siết chặt lấy Y Thiên kiếm, tựa hồ là đang suy tính một “chuyện nào đó” xa xôi...

-----*_*-----

Tường Châu, tại một thôn xóm vô danh tương đối hẻo lánh, dựa lưng vào một con sông làm điểm kiếm sống sinh nhai, nơi này tập trung hầu hết đều là ngư phủ chuyên môn đánh bắt cá tươi đưa đến cung cấp cho các khách điểm trong các tòa thành lớn phụ cận, mà thường nơi này rất hiếm khi có nhân sĩ giang hồ ghé thăm dừng chân, chỉ có thương buôn là thường xuyên đi lại qua đây.

Lúc này đã là một ngày một đêm trôi qua kể từ khi Ngô Chính may mắn thoát chết trong gang tấc, đồng hành cùng với Dương Tiêu và Tạ Tốn hai người tìm đến một quán trọ, thuê một gian phòng nhỏ làm nơi nghỉ chân qua đêm.

Sở dĩ chọn nơi này làm nơi ẩn nấp đó là vì rất hiếm có người trong giang hồ xuất hiện đi ngang qua đây, hơn nữa ba phương giáp với rừng rậm có thể dễ dàng đào tẩu, cho nên Ngô Chính ba người cũng có thể tạm thời yên tâm mà sinh hoạt.

Lúc bấy giờ bên trong gian phòng tương đối cũ kỹ tồi tàn thuộc một quán trọ trong thôn xóm, không gian vừa đủ để đặt ba chiếc giường đơn và một bộ bàn ghế sắp xếp ngay ngắn, Ngô Chính đã trải qua một ngày một đêm hôn mê bất tỉnh nằm liệt trên chiếc giường, lúc này chỉ vừa mới tỉnh lại hậm hực vì cơ thể toàn thân đều kịch liệt đau nhức, đây hẳn là hệ quả của việc vắt kiệt nội lực tích trữ bấy lâu trong cơ thể.

“Tiểu tử, người thương thế sao rồi?” – Tạ Tốn ngồi bên cạnh chiếc bàn nghe được động tĩnh, liền quay sang hỏi thăm.

“Hồi thưa, toàn thân nhức nhối, đau chết ta rồi!” – Ngô Chính tựa hồ tâm trạng rất không tốt, gất gỏng quát lên.

“Ha ha...”

Tạ Tồn đột nhiên cười to, lại trêu đùa nói tiếp: “Ta thấy ngươi kêu la như vậy, vẫn là còn sống tốt a”

“Tốt cái đầu nhà ngươi, lại cảm thấy ngứa da hay sao?” – Ngô Chính nghe được càng thêm bức bối quát lên.

“Được rồi, hai người các ngươi đừng âm ỉ nữa, dùng chút đồ ăn đi!”

Đúng lúc này Dương Tiêu mở cửa đi vào, trên tay mang theo bao nhỏ lấy ra đồ ăn đặt lên bàn, hầu hết đều là các món ăn dân dã thôn sơn không có cao lương mỹ vị.

“Tiêu tử thú, bắt lấy!”

Tạ Tồn cầm lấy một chiếc màn thầu ném về phía Ngô Chính đang ngồi trên chiếc giường, cái màn thầu này tựa hồ là có linh tính lại rơi vừa vặn vào tay Ngô Chính không cần phải vung lên mới có thể bắt lấy.

“Coi như ngươi có chút lương tâm!”

Ngô Chính nắm lấy màn thầu ngấu nghiến nhai nuốt, đã một ngày một đêm không ăn gì khiến cơ thể suy nhược không chịu được lâu, bụng dạ đã cồn cào kêu réo, lúc này nhai cái màn thầu nhặt nhều vô vị lại tưởng chừng là sơn hào hải vị, cực kỳ ngon miệng ăn mãi không chán.

“Lại bắt lấy!”

Tạ Tồn thính giác cực nhạy, ngay khi Ngô Chính vừa ăn xong cái màn thầu kia, liền đã ném cái tiếp theo qua phía hắn.

Một bên Dương Tiêu trông thấy một già một trẻ vô tư chơi đùa không khỏi cũng cảm thấy thoải mái trong tâm, chỉ ít cũng là có chút không khí sinh động đỡ phải buồn tẻ nhàm chán.

“Dương Tả Sứ, ngươi là làm sao biết được chúng ta gặp bất trắc mà đến kịp thời tương cứu?” – Ngô Chính lúc này ăn xong, lại hiếu kỳ quay sang hỏi thăm.

Dương Tiêu không cần nghĩ ngợi liền đáp lời lại:

“Chuyện này cũng không có gì đáng nói, ta trước đó là dự định trở về Quang Minh đình trợ giúp bản giáo thoát khỏi, nhưng là phát hiện ngũ đại môn phái đã cắm trại bao vây dưới chân núi, cho nên bắt buộc đi mới trú ẩn ở phụ cận để thám thính, vừa lúc tình cờ nghe được tin tức của Tạ huynh tái xuất giang hồ, ta liền lần theo đám người Côn Luân kia tìm được đến đây”

“Nói như vậy, Dương Tả Sứ đã giải quyết đám người Côn Luân kia?” – Ngô Chính có chút sửng sốt, liền nhanh miệng truy vấn.

“Không sai, Ngô thiếu hiệp là có quan hệ với bọn hắn?”

Dương Tiêu lại đang nghĩ rằng trong đám người Côn Luân kia có bằng hữu của Ngô Chính xen lẫn bên trong, cho nên liền vội hỏi lại.

“Ài, không phải, chỉ là không được tự tay giết chết bọn hắn, để ta trong tâm có phần nuối tiếc” – Ngô Chính thở dài than vãn kêu ca.

Trong mắt Ngô Chính ngũ đại môn phái đám người chẳng khác nào là một chiếc bánh ngon, một đồng NPC để tích lũy điểm sát lục cho hắn, nào ngờ Dương Tiêu lại nhanh hơn một bước hốt lấy tay trên, để Ngô Chính lòng đau như cắt, vạ phần nuối tiếc khôn nguôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Thay đổi Minh giáo

Trong mắt Ngô Chính ngũ đại môn phái đám người chẳng khác nào là một chiếc bánh ngon, một đồng NPC để tích lũy điểm sát lục cho hắn, nào ngờ Dương Tiêu lại nhanh hơn một bước hốt lấy tay trên, để Ngô Chính lòng đau như cắt, vạ phần nuối tiếc khôn nguôi.

“Ha ha, thì ra là như vậy, Ngô thiếu hiệp có thể yên tâm, bọn hắn chết dưới tay ta cũng rất... thê thảm!” – Dương Tiêu hí mí cười nói, từ trong đôi mắt

lấp lóe một tia âm trầm.

Dương Tiêu đây là lại nghĩ rằng Ngô Chính có thù oán rất sâu nặng với ngũ đại môn phái chẳng!?

Mặc dù có chút “ta nói một nẻo, người nghe thành một nơi” nhưng là Ngô Chính không chút nghi ngờ lời nói của Dương Tiêu, cứ thử nhìn Tiên Vu Thông chết như thế nào liền có thể minh bạch.

“Hào, rất tốt, không biết Côn Luân cao tăng truy đến bao gồm những ai?” – Ngô Chính thôi xoắn xuýt vấn đề này, lại tiếp tục truy vấn.

Dương Tiêu không vội đáp lời, lại đến bên cạnh chiếc bàn ngồi xuống, nhâm nhi tách trà trên bàn, tựa hồ là đang tranh thủ thời gian nhớ lại, một hồi sau mới trả lời:

“Cao tăng phái Côn Luân toàn bộ đều không thoát, ngoại trừ... Hà Thái Xung!”

Ngô Chính cũng không quá bất ngờ, nhưng rồi lại tiếp tục hỏi tiếp: “Chỉ có một mình Hà Thái Xung thôi sao?”

“Ý của Ngô thiếu hiệp là...” – Dương Tiêu tựa hồ sức nhớ đến chuyện gì đó, lại chau mày nghiền ngẫm.

“Cũng có thể, hoặc không!” – Ngô Chính nghiêm giọng đáp lời.

Tình thế lúc này Tạ Tốn và hần đều là bị đưa lên đầu ngọn sóng vô cùng nguy nan, trong cục diện mà hoàn toàn đã không còn là “Ý Thiên Đồ Long Ký” mà Ngô Chính trước đây từng biết, cho nên nhất định phải đề phòng hết thảy các trường hợp xấu nhất có khả năng có thể sẽ xảy ra.

“Có gì cứ nói thẳng là được, tiểu tử ngươi mỗi lần nói chuyện nghiêm túc đều là thần thần bí bí, ta là nghe không lọt a” – Tạ Tốn bình giọng chen ngang nói.

“Bởi vậy ta mới rất lười nói chuyện với ngươi!”

Ngô Chính làm lơ lời nói của Tạ Tốn, lại nghiêng người nằm dài trên chiếc giường tiếp tục công cuộc “ăn ngủ nghỉ” của mình, nhưng một khắc sau lại buông quơ nói: “Ngươi muốn biết tung tích của Thành Côn chứ?”

“Cái gì? Ngươi biết hần ở đâu!? ” – Tạ Tốn đột nhiên mất bình tĩnh, đập bàn cao giọng truy vấn.

“Biết hần ở đâu, rồi ngươi sẽ làm gì?” – Ngô Chính thản nhiên đáp lời.

Tạ Tốn mặt mày đỏ bừng, giận dữ siết chặt Đồ Long đao trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giết chết hần!”

Một bên Dương Tiêu thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng, hần là biết Ngô Chính tuyệt không vô có tự dừng lại khơi dậy chuyện này, ý định muốn hỏi thăm Ngô Chính một chút, nhưng ngẫm nghĩ một hồi... lại thôi.

Ngô Chính đương nhiên là trông thấy vào trong mắt, sau đó lại quay sang Dương Tiêu từ tốn nói: “Không biết Dương Tả Sứ nghĩ như thế nào về tình thế hiện nay của Minh giáo như thế nào?”

“Tứ phương bị giáp công, nguy cấp!” – Dương Tiêu không cần nghĩ ngợi liền đáp.

Cũng không có gì quá khó nói, hiện nay quân Nguyên mỗi thời mỗi khắc đều muốn tiêu diệt Minh giáo nhằm dẹp loạn trấn áp phiên quân khôi nghĩa là cớ đi đâu, mà trong lúc đó giang hồ ngũ đại môn phái tùy thời đều muốn đánh lên Quang Minh đình nhằm “trừ ma vệ đạo”, nói không ngoa mỗi khắc thời gian trôi qua Minh giáo tình trạng lại thêm một phần nguy cấp.

Lại nói Minh giáo bây giờ nội bộ đã thành là cái quái gì rồi? Người này không phục người kia, người kia không phục người nọ, lực lượng phân tán mỗi người một ngã, mãi cho đến khi rơi vào tình cảnh bị ngũ đại môn phái chém giết tới nơi rồi vẫn không có ai có thể đứng ra để chủ trì thế cục, lại câu kéo thêm đôi chút thời gian thì Minh giáo còn không phải là trở thành miếng bánh ngon để người ta tranh nhau xâu xé hay sao?

“Không sai, cho nên việc tiên quyết phải làm lúc này chính là ngưng tụ lực lượng của Minh giáo đối chọi với các thế lực bên ngoài uy hiếp”

Ngô Chính bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn lấy Dương Tiêu và Tạ Tốn hai người.

“Muốn hộ giáo cũng được, muốn báo thù cũng có thể, nhưng trước hết vẫn phải có cơ sở để làm những chuyện đó rồi mới nói!”

Nghe được lời nói, Dương Tiêu và Tạ Tốn tức khắc trở nên thất thần, nhất thời không biết phải đối đáp như thế nào.

Bên trong lời nói của Ngô Chính đạo lý vốn dĩ rất đơn giản, trong thời loạn thế này thì thực lực mới là trọng yếu vượt trên hết thảy mọi đạo lý trong thế gian, tự thân cường đại là một loại thực lực, tâm cơ thâm trầm là một loại thực lực, thậm chí là các mối quan hệ cũng có thể trở thành một loại thực lực khác, mà tương tự như thế đoàn kết cũng chính là một loại thực lực mang tính quyết định, còn là cao hơn không chỉ một hai cấp bậc.

Tạ Tốn muốn báo thù nhưng một thân một mình là không thể, hần đã sớm nhận ra điều này cho nên mới chịu cô độc hiu quạnh một mình trên Băng Hỏa đảo hòng tranh thủ thời gian tìm ra bí mật trong Đồ Long đao, truy cầu lực lượng tự thân trở nên cường đại.

Trương lúc đó Dương Tiêu cũng là tương tự âm thầm tu luyện Căn Khôn Đại Nã Di muốn phục chúng Minh giáo, đoàn kết trở thành một thể như năm xưa, nhưng đáng tiếc mỗi người đều truy cầu tự thân lực lượng mà quên mất nương nhờ vào những người bên cạnh, tìm ra tiếng nói chung sau đó cùng ra sức, hơn nữa cái ghế giáo chủ cũng không chật hẹp đến mức chỉ vừa đủ cho một người ngồi a.

Chỉ là người thời này quá mức cổ hủ cố chấp vào những quán niệm truyền lại từ các tiền nhân đi trước, Trong khi còn có hàng tá cách làm có thể tối ưu hơn rất nhiều nhưng lại không được tận dụng triệt để, Ngô Chính đây là muốn khai sáng một chút tâm trí của bọn hắn a.

“Ngô thiếu hiệp nói đúng, nhưng là...” – Dương Tiêu trầm mặc một hồi, lại buột miệng nói.

“Đại Ý Ti và Tạ Tồn cũng đã trở về, tứ đại hộ pháp của các người đã tề tụ đông đủ, trong tình thế như thế này chỉ bằng thay đổi một chút? Mỗi thời đại trôi qua đều là mỗi khác, các người nếu là cứ khư khư giữ lấy tục lệ như vậy khó nói sớm muộn một ngày phải tiêu tan a” – Ngô Chính nhìn chằm chằm Dương Tiêu, từ tốn đối đáp.

Dương Tiêu không phải là đàn độn, hẳn tất nhiên là hiểu được ngụ ý trong lời nói của Ngô Chính, chỉ là nhất thời không thể chấp nhận được mà thôi.

Về phía Tạ Tồn càng là hiếm khi có thể minh bạch được Ngô Chính nói gì, lúc này lại mở miệng tán đồng: “Tiểu tử người nói rất có đạo lý, ta cũng không quá thiết tha với cái ghế giáo chủ, chỉ cần tốt cho bản giáo ta tất nhiên sẽ không phản đối”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Lão hòa thượng, đến rồi!

Về phía Tạ Tồn càng là hiếm khi có thể minh bạch được Ngô Chính nói gì, lúc này lại mở miệng tán đồng: “Tiểu tử người nói rất có đạo lý, ta cũng không quá thiết tha với cái ghế giáo chủ, chỉ cần tốt cho bản giáo ta tất nhiên sẽ không phản đối”

Người ngay nói chuyện thẳng, Tạ Tồn mở mồm liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề không vòng vo dài dòng như Dương Tiêu và Ngô Chính hai người, mà thực chất Tạ Tồn đây là muốn nói cho Dương Tiêu nghe mà thôi.

Trông thấy Dương Tiêu vẫn còn trầm mặc chưa sáng tỏ, Ngô Chính đã không còn lời nào để khuyên bảo, dù sao hắn cũng không phải là người của Minh giáo, tất cả lời nói ý kiến của hắn muốn đóng góp cho Minh giáo đều chỉ mang tính chất dùng để tham khảo, không có giá trị thực quyền.

Lúc này Dương Tiêu nhất thời không thể mở lời đối đáp, lẳng lặng đi đến bên cạnh cửa sổ, một tay khoanh trước ngực, một tay vuốt cằm mà nghiền ngẫm, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống con đường đi lại trong thôn xóm, chỉ thấy đôi ba thôn dân đi đi lại lại tương đối vắng vẻ.

Bỗng nhiên Dương Tiêu trông thấy từ đằng xa cửa khẩu tiến vào thôn, lúc bảy giờ xuất hiện một nhóm ba người không mấy xa lạ, đó là một lão hòa thượng Không Văn thân tăng và hai tên đạo sĩ đồng hành với nhau.

“Lão hòa thượng, đến rồi! Còn có hai tên đạo sĩ Võ Đang” – Dương Tiêu có chút sững sốt quay sang Ngô Chính và Tạ Tồn thấp giọng nói.

Nghe được Ngô Chính và Tạ Tồn tức khắc trở nên khẩn trương, Ngô Chính nhanh miệng nói: “Mau bế khí, lão trọc lừa kia tu vi đã đạt đến tuyệt thế đỉnh phong, khí cảm rất lợi hại”

Song Ngô Chính vội vã có chút loạn choạng đi đến chỗ Dương Tiêu, ngoái đầu qua cửa sổ nhòm ra quan sát.

“Danh tính: Tống Viễn Kiều, tu vi: tuyệt thế trung kỳ”

“Danh tính: Ân Lê Đình, tu vi: tuyệt thế sơ kỳ”

Ngay sau khi dùng Thuật Thẩm Đo, Ngô Chính liền thu người vào trong, đôi chân lại nghiêng vẹo loạn choạng muốn ngã, tựa hồ toàn thân vô lực vẫn chưa phục hồi được bao nhiêu.

“Ngô thiếu hiệp, người tạm thời nghỉ ngơi đi, Không Văn lão hòa thượng kia chưa chắc đã phát hiện được chúng ta” – Dương Tiêu nhanh tay đỡ lấy Ngô Chính, lại lặc quan nói.

“Phái Võ Đang tại sao lại đi cùng với lão đầu trọc kia?” – Một bên Tạ Tồn vẫn rất bình tĩnh, nói ra nghi vấn.

Trở về chiếc giường của mình, Ngô Chính ngưng thần khẩn trương động não, gấp gáp suy diễn tìm biện pháp thích ứng phòng trường hợp tồi tệ nhất xảy

ra, lúc này lại quay sang nói: “ Có thể là tình cờ gặp, hoặc cũng có thể là cố ý đến giúp đỡ ta! ”

“Ngô thiếu hiệp có quen biết với người của Võ Đang?” – Dương Tiêu nhanh trí nhận ra vấn đề, buột miệng hỏi thăm

“Ừm, có chút thân tình” – Ngô Chính gật đầu đáp lời.

Có thể nói là Ngô Chính có ân đối với Trương Tam Phong và Trương Vô Kỵ, chưa kể còn có mối quan hệ rất thân thiết với hai người này, cho nên không có lý do phải Võ Đang sẽ ra tay giúp đỡ Không Văn thần tăng truy giết Ngô Chính, hơn nữa trước đó Trương Tam Phong cũng không phản đối cách làm này của Ngô Chính.

“Nói vậy hai tên đạo sĩ kia chỉ là tình cờ gặp?” – Tạ Tốn thấp giọng nghi vấn.

Ngô Chính không đáp lời, lại tiếp tục trầm mặc nghiền ngẫm, một bên đó Dương Tiêu lại lên tiếng nhắc nhở: “ Lão hòa thượng và hai tên đạo sĩ kia sắp đi về hướng này! ”

Tạ Tốn lại quay sang Ngô Chính hỏi thúc: “ Tiểu tử, ngươi thường ngày tài trí, lúc này không có biện pháp nào sao? ”

“ Có, phái Võ Đang nếu biết ta gặp bất trắc nhất định sẽ không bàng quan, nếu nghĩ theo chiều hướng tích cực thì hai tên đạo sĩ kia tìm đến đây có thể là vì đảm bảo giữ lại mạng sống của ta! ” – Ngô Chính bình thản phân tích.

Từ khi hấn mang theo Tạ Tốn trở về trung nguyên thì việc đầu tiên hấn làm chính là rêu rao khắp nơi Tạ Tốn cùng với Đồ Long đao lại tái xuất giang hồ, đồng thời cũng không hề che giấu tung tích và hành vi của mình trong lúc đó, vì vậy cho dù là bất cứ ai tìm đến được thôn xóm hẻo lánh này để truy bắt Tạ Tốn cũng không một chút bất ngờ.

Mà trước kia Ngô Chính cố ý giúp đỡ Thường Ngô Xuân, Hồ Thanh Ngưu, Kỳ Hiểu Phù, Trương Vô Kỵ và Trương Tam Phong mục đích trong đó chính là để phòng trường hợp rơi vào tình cảnh như bây giờ, có thể cầu may người của Minh giáo và Võ Đang kịp thời đến tương cứu, đồng thời cũng là để gián tiếp chen ngang một tay thao túng hai cái thế lực khổng lồ này nhằm tác thành cho kế hoạch của hấn.

Bây giờ sắp xếp của Ngô Chính từ trước có thể là đã bắt đầu phát huy tác dụng của mình, ngoại trừ Dương Tiêu kịp thời cứu hấn một mạng, còn có cả người của phái Võ Đang cũng đã vào cuộc xuất hiện ở đây, hai tên đạo sĩ kia hấn là đến giúp đỡ giữ lại mạng sống của hấn, ngoài ra Ngô Chính không tìm được nguyên do nào khác.

“ Rất có thể, Ngô thiếu hiệp đi cùng với Tạ huynh tung tích bây giờ đã phát tán khắp nơi trên giang hồ, người của Võ Đang có thể tìm được đến tận đây cũng không phải là không khả năng, nếu Ngô thiếu hiệp được an toàn, ta cũng có thể dễ dàng mang theo Tạ huynh lần trốn truy sát! ”

Dương Tiêu nghe qua lời nói liền có thể minh bạch Ngô Chính ý định đang muốn làm gì, lúc này vội mở lời khuyên nhủ, dù sao nói về tình về lý Ngô Chính cũng đã giúp đỡ bọn hấn rất nhiều, Dương Tiêu là muốn lại liên lụy đến Ngô Chính.

“ Không sai, tiểu tử ngươi không cần phải đi cùng với chúng ta! ” – Tạ Tốn cũng tán đồng với lời nói của Dương Tiêu.

Nhưng là Ngô Chính thì ngược lại không nghĩ như vậy, lúc này lại loạng choạng nghiêng ngã đi đến cạnh cửa sổ, nhoài đầu ra hướng về phía lão hòa thượng và hai tên đạo sĩ đã tiếp cận đến nơi, lớn tiếng hô lên:

“ Tổng Đại Hiệp, Ân Lục Hiệp, không biết hai vị tại sao lại đến đây? ”

“Ngô thiếu hiệp!?”

“ Tiểu tử, ngươi... ”

Dương Tiêu và Tạ Tốn đồng thời sững sờ buột miệng thốt lên, cách làm này của Ngô Chính chẳng khác nào là muốn... sinh tử chi giao cùng bọn hấn!? Nhưng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, hà tất phải như vậy!?

Không Văn thần tăng cùng Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình đang nhàn nhã cước bộ tán gẫu, nghe được tiếng kêu gọi, theo phản xạ liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên kia đường quán trọ lầu hai, phía sau ô cửa sổ, một tên thiếu niên thần sắc trên gương mặt nhợt nhạt xanh xao đang ngoái đầu nhìn xuống, đồng thời ánh mắt giao nhau.

“ Là nghiệt súc nhà ngươi!? ” – Không Văn thần tăng đột nhiên giận dữ quát lên.

Trông thấy như vậy, Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình liền minh bạch thiếu niên trước mắt này là ai.

Có thể khiến Không Văn thần tăng thường ngày ôn hòa điềm đạm lúc này lại trở nên bùng bùng tức giận, chỉ có thể là người đã cứu thoát Tạ Tốn trước mắt lão ta, đồng thời còn tiêu diệt toàn bộ cao tăng phái Không Động, tên thiếu niên này hấn là... Lục Mạch Kiếm Tiên, Ngô Chính!?

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Chương 178: Ngô Chính khích bác

Có thể khiến Không Văn thần tăng thường ngày ôn hòa điềm đạm lúc này lại trở nên bùng bùng tức giận, chỉ có thể là người đã cứu thoát Tạ Tồn trước mắt lão ta, đồng thời còn tiêu diệt toàn bộ cao tăng phái Không Động, tên thiếu niên này hẳn là... Lục Mạch Kiếm Tiên, Ngô Chính!?

“Lão trọc lừa, ta với ngươi không thù không oán, có gì vừa gặp lại đã mắng chửi!? Hơn nữa ta cũng không có nói chuyện với ngươi a ”

Bên trên lầu hai quán trọ, Ngô Chính lớn tiếng đáp trả Không Văn thần vắng đại sư, sau đó lại nhìn sang Tống Viễn Kiều hai người nói tiếp:

“Tại hạ Ngô Chính, cũng là có chút thân tình với Trương Chân Nhân, không biết hai vị tại sao lại đi chung với lão trọc lừa kia? ”

“Hỗn trướng! Ta giết... ta dạy dỗ ngươi! ”

Không Văn thần tăng giận quá muốn hóa rồng, nhưng vừa rồi nghe được Ngô Chính là có “thân tình với Trương Chân Nhân” để lão ta phải hết sức áp chế sát ngôn của mình, nhưng rồi lừa giận lại không thể kìm chế, liền muốn động thủ giáo huấn tên tiểu tử ngông cuồng kia.

Bên cạnh đó Tống Viễn Kiều hoảng hốt khẩn trương đưa tay ngăn chặn lại Không Văn thần tăng, đồng thời lên tiếng khuyên bảo:

“Không Văn đại sư xin kìm chế lửa giận, trong này nhất định là có khuất mắt chưa thể sáng tỏ, chỉ bằng cùng nhau ngồi xuống trò chuyện, lại hòa bình giải quyết mâu thuẫn bên trong tránh những tranh đấu không đáng có diễn ra! ”

“Đại sư huynh nói rất đúng, trong này nhất định là có ân tình khuất mắt, mỗi người nhường nhịn nhau một chút không phải là đã ổn thỏa!? ” – Ân Lê Đình cũng góp lời khuyên nhủ Không Văn thần tăng.

“Tống Đại Hiệp, Ân Lục Hiệp hai người không biết, lão trọc lừa này nóng lòng không phải là muốn giáo huấn ta, mà là muốn lên đây xem xem sau lưng ta có Tạ Tồn ẩn nấp hay là không, còn là... Đồ Long đao lão ta cũng rất thèm muốn a ” – Ngô Chính cao giọng đá kích, hoàn toàn không để Không Văn thần tăng trong mắt.

“Hừ, ngươi giết người không chớp mắt, một lúc tiêu diệt toàn bộ cao tăng phái Không Động, còn là bao che cho Tạ Tồn làm bao nhiêu chuyện ác, bản tăng đến đây chính là muốn diệt trừ tên yêu ma như ngươi, trừ hại cho võ lâm bách tính! ”

Không Văn thần tăng vừa nói, khí thế trên người đồng thời cũng bộc phát mãnh liệt áp bách ra xung quanh, khiến những thôn dân nơi đây ai nấy đều hoảng loạn, khẩn trương tránh đi thật xa nơi này, sợ lắng văng quanh đây lại gặp phải họa sát thân.

“Ngươi xuất gia lại nói dối không biết nương náu, nếu là trừ hại cho võ lâm đáng ra Thiếu Lâm tự các ngươi phải đem quân khởi nghĩa đánh đuổi quân Nguyên ra mới đúng, hà tất phải rong ruổi đến tận đây tìm giết ta mới có trừ hại cho võ lâm!? ”

Ngô Chính vỗ ngực khẳng khái hùng hồn đáp trả, lời lẽ bên trong đều dựa trên đạo lý làm cơ sở, hoàn toàn không tìm được kẽ hở để bắt bẻ phủ định.

“Ngươi, ngươi... ăn nói hàm hồ! ” – Không Văn thần tăng giận dữ đến tía tái cả mặt mày, nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Ta cái gì mà ta!? Vì một thanh bảo đao mà các ngươi ráo riết truy giết Tạ Tồn, nếu là bảo đao lọt vào trong tay phái Võ Đang, ta tin chắc ngũ đại môn phái các ngươi cũng sẽ kéo đến đòi tìm công đạo, như là... đại lễ bách thọ của Trương Chân Nhân chẳng hạn!? ” – Nói có sách mách có chứng, Ngô Chính không tha bất cứ cơ hội nào để đá kích Không Văn thần tăng.

Tống Viễn Kiều hai người một bên lắng nghe sắc mặt càng trở nên âm trầm khó coi, Ngô Chính mỗi lời nói ra đều mang lý lẽ hùng hồn mang tính khẳng định, đây hoàn toàn là ăn ngay nói thẳng mà không một chút nào kiêng kỵ lễ nghĩa phép tắc trên giang hồ, tuy không cần Ngô Chính nói ra thì Tống Viễn Kiều hai người cũng minh bạch điều đó, chỉ là chưa từng có người nào dám ngang nhiên thẳng thừng trước mặt mà chỉ ra sự thật là như vậy mà thôi.

“Không Văn đại sư, Ngô thiếu hiệp là có ân đối với phái Võ Đang chúng ta, không biết đại sư có thể cho phái Võ Đang một bộ mặt mà bỏ qua cho hần lần này? ” – Tống Viễn Kiều lúc này thay đổi thái độ, không còn khuyên nhủ hòa giải nữa.

“Nếu hai vị đã mở lời, bản tăng tất không thể chối từ, chỉ là Tạ Tồn năm xưa sát hại Không Kiến sư huynh, món nợ này thử bản tăng không thể bỏ qua! ” – Không Văn thần tăng âm trầm đáp trả.

“Vừa rồi ta còn nghe thoang thoang đâu đó cái gì mà trừ hại cho võ lâm, sao bây giờ lại biến thành báo thù cho sư huynh đồng môn rồi!? Lão trọc lừa ngươi rốt cuộc là muốn trả tư thù hay là trừ hại cho bách tính đây? ” – Ngô Chính lại nắm được cơ hội bắt bẻ xoi mói, cao giọng hô lên.

“Hỗn trướng! Ta giết chết ngươi! ”

Nói dứt lời, Không Văn thần tăng bưng bưng tức giận thi triển khinh công phóng đến chỗ Ngô Chính, trên tay súc thể trào thủ vung tới tấn công, từ góc độ xuất chiêu liền có thể đoán biết được một trào này chính là muốn nhắm đến yết hầu của Ngô Chính, nhất chiêu đoạt mạng.

“Ngô thiếu hiệp!”

Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình không kịp phản ứng động thái bất ngờ này của Không Văn thần tăng, chỉ có thể phản xạ hoảng hốt hô lên.

Nhưng ngược lại về phía Ngô Chính vẫn còn rất bình tĩnh không chút nao núng, chỉ thấy hần trên môi nhếch mép mỉm cười vô cùng khinh bỉ, lúc bấy giờ trào thủ đã áp sát thật gần, nhưng ngay tức khắc Không Văn thần tăng hai mắt tròn trắng khăn trương thu lại trào thủ, đồng thời xoay người súc thể một chưởng đánh ra.

Oànhh...

Chưởng kinh va chạm vào nhau phát ra động tĩnh to lớn, khiến cả quán trọ lầu hai vốn dĩ đã cũ kỹ hoang tàn bấy giờ tựa hồ là bị thổi bay đến hoàn toàn sụp đổ, những mảnh đất đá bị phân lực bắn ra tứ tung khắp nơi, thật may mà trước đó thôn dân nơi này sớm đã sơ tán thật xa nơi này, bằng không hậu quả thật khó mà có thể tưởng tượng.

Lúc bấy giờ Không Văn thần tăng từ trong đất đá sụp đổ bay lùi về phía sau, phóng người đến mái nhà cao nhất phía đối diện, thần sắc trở nên cảnh giác ngưng thần chăm chăm nhìn về phía Ngô Chính.

Chỉ thấy từ trong đồng đồ nát có ba cái thân ảnh phóng lên trên cao, đó là một tên trung niên bạch y hai tay đang nắm lấy lưng áo của Ngô Chính và một tên trung niên cao lớn khác, linh hoạt tránh né đi đồng đồ đất đá bắn lên, sau đó chậm rãi từ tốn đáp xuống vị trí bên cạnh Tổng Viễn Kiều hai người.

Ngay khi vừa tiếp đất, Ngô Chính còn chưa kịp đứng vững vàng liền đã liên mồm mở miệng khích bác: “Tổng Đại Hiệp, Ân Lục Hiệp, hai người hẳn là đã thấy rõ bản chất của lão trọc lừa kia, lão tuy là người xuất gia nhưng tham niệm và sát tâm rất lớn a ”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Lật mặt

Ngay khi vừa tiếp đất, Ngô Chính còn chưa kịp đứng vững vàng liền đã liên mồm mở miệng khích bác: “Tổng Đại Hiệp, Ân Lục Hiệp, hai người hẳn là đã thấy rõ bản chất của lão trọc lừa kia, lão tuy là người xuất gia nhưng tham niệm và sát tâm rất lớn a ”

“Ngô thiếu hiệp, ngươi không sao chứ?” – Tổng Viễn Kiều đỡ lấy Ngô Chính, mở miệng hỏi han.

“Không có việc gì, lão trọc lừa kia không giết được ta!” – Ngô Chính phui phui bụi trên vai áo, nhàn nhả đáp lời.

“Hừ, là Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu!? Quả nhiên là nghiệt súc ngươi cấu kết với ma giáo!” – Không Văn thần tăng cảm phần chỉ trích, day nghiêng quát lên.

Tổng Viễn Kiều hai người nghe vậy đồng thời cũng hướng ánh mắt về phía hai tên trung niên kia, lúc này mới chú ý đến thân phận của bọn hắn, hai người này tương đối quen thuộc, không ai khác chính là Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn và Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu.

“Cái gì mà ma giáo!? Ta chỉ biết quân tử kết giao như nước lã, chỉ có đám người tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ mới dùng rượu ngọt để kết minh” – Ngô Chính cũng không chịu thua, chỉ trích mắng mỏ lại.

“Quân tử kết giao như nước nhạt!? Hay, rất hay, ha ha...” – Tạ Tồn một bên lúc này không thèm đoái hoài đến Không Văn thần tăng đang lăm le uy hiếp, sáng khoái cười thật to.

Cạnh đó Dương Tiêu cũng rất cảm khái câu nói này, nhưng là tạm thời bỏ qua, hắn chỉ đang chú ý đến ẩn dụ trong câu nói “dùng rượu ngọt để kết minh” mà thôi, quả thực là châm biếm đến từng chân tơ kẽ tóc.

“Hỗn trướng, ngươi, ngươi...” – Không Văn thần tăng lúng túng, nhất thời không biết phải đáp trả như thế nào.

Nói về văn chương, Tổng Viễn Kiều hai người cũng được Trương Tam Phong chỉ bảo rất tường tận, tuy không phải là thi sĩ nhưng cũng không phải là dân độn mềng phụ, liền biết Ngô Chính là đang muốn giải thích với hai người bọn họ tại sao hắn lại đang đồng hành cùng Tạ Tồn và Dương Tiêu, đồng thời cũng là chỉ rõ bản chất của ngũ đại môn phái kết minh mục đích chính là vì vụ lợi, bấy giờ Đồ Long đao bỗng nhiên tái xuất, miếng bánh này có sức

hấp dẫn hơn rất nhiều, cho nên mới dẫn đến tình cảnh ngũ đại môn phái ráo riết truy sát Tạ Tôn như hiện nay.

“Không Văn đại sư, thỉnh người niệm tình giao hữu giữa Võ Đang và Thiếu Lâm bấy lâu nay mà buông xuống đồ đao, bỏ qua cho bọn hán lần này!” – Tổng Viễn Kiều thành khẩn chấp tay thỉnh cầu, nhưng là lần này lại hết sức cảnh giác, không muốn để sự việc mới đó diễn ra lần nữa.

“Phái Võ Đang đây là muốn bao che cho ma giáo làm càn, chống lại ngũ đại môn phái chúng ta!?” – Không Văn thần tăng âm trầm nghiêm giọng uy hiếp.

Ân Lê Đình một bên nghe không lọt vào tai, lại đứng ra phản bác: “Chánh tà vốn dĩ rất khó phân biệt, không phải ai ai trong Minh giáo cũng đều là loại người ác ôn xấu xa, Không Văn đại sư hà tất phải cố chấp như thế!?”

“Lão trọc lừa này là sợ hải phái gây thù chuốc oán với phái Võ Đang, nhưng lại không bỏ được tham niệm với Đồ Long đao, cho nên mới kéo theo cả ngũ đại môn phái nhúng chàm, Ân Lục Hiệp không cần phải phí nước bọt khuyên nhủ loại tiểu nhân vô liêm sỉ này” – Ngô Chính lại ăn ngay nói thẳng, tựa như là đi guốc trong bụng của Không Văn thần tăng.

“Nghiệt súc, ngươi dám ngấm máu phun người!?” – Không Văn thần tăng lại tức giận quát lên.

Lão hòa thượng là đang e ngại trên chộc người của phái Võ Đang, bằng không nãy giờ lão ta đã không nhẫn nại đầu khẩu với Ngô Chính như vậy rồi.

“Ta chỉ hỏi Tổng Đại Hiệp và Ân Lục Hiệp một câu, nếu Minh giáo bị đám người giả nhân giả nghĩa này xâu xé đoạt lợi, như vậy một khi quân Nguyên triển khai tràn áp vây giết nhân sĩ võ lâm trung nguyên, thì ai mới là người đủ sức chống chọi lại quân lực lớn mạnh của đám người Mông Cổ kia!?” – Ngô Chính lại nghiêm túc quay sang Tổng Viễn Kiều hai người, khẳng khái truy vấn.

Tôn Viễn Kiều hai người nghe xong, tuy là có hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn rất ngay thẳng thành thật đáp lời: “Không một ai cả!”

“Không sai, vậy mà đám người này chỉ vì tự lợi, danh tiếng mà muốn giết lên Quang Minh đình, nay lại còn nuôi nấng đã tâm tranh đoạt Đồ Long đao hiệu lệnh quân hùng trong thiên hạ, thử hỏi đâu là chính, đâu là tà!?” – Ngô Chính ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Không Văn thần tăng, cao giọng nói lớn.

Đúng vậy, chính chính tà tà xưa nay khó phân biệt, lần này thông qua lời nói của Ngô Chính chỉ rõ lợi hại tư niệm ẩn náu bên trong không một che giấu nguy biến, để Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình nghe xong càng thêm phần sáng tỏ, phủ nhận hoàn toàn cái tư tưởng Minh giáo là tà ma ngoại đạo làm hại võ lâm kia.

Mặc dù trước đây Trương Tam Phong luôn răn đe dặn dò bọn hán đạo lý chính tà bất phân này, tuy nhiên có những khái niệm đã thâm căn cố đế trong tư tưởng của mỗi người thời đại này, chỉ dùng một hai lời nói thì rất khó có thể thay đổi được nó, nhưng là lúc này sự thật đã được rõ ràng trước mắt hai người, hoàn toàn nói có sách mạch có chứng không cách nào chối cãi được.

“Hừ, nghiệt súc ngươi sát hại toàn bộ cao tăng phái Không Động một trong lục đại môn phái xưa nay đại diện cho chính phái, nay còn dám hùng hồn biện giải chia rẽ nội bộ chúng ta, tội ác quả thực là bất dung tha!”

Nói dứt lời Không Văn thần tăng tựa hồ là lại muốn động thủ, nhưng là Tổng Viễn Kiều hai người ngay lập tức phản ứng trở lại, nhanh chân che chắn phía trước Ngô Chính, đồng thời rút kiếm ra giờ ngang thủ thế, ánh chấm cảnh giác không rời khỏi thân ảnh của Không Văn thần tăng.

“Không Văn đại sư, đại sư không nên lại... đánh lên a!” – Tổng Viễn Kiều lời lẽ mang tính uy hiếp, hoàn toàn là muốn lật mặt với Thiếu Lâm tự.

“Ngươi nói cái gì? Bàn tăng khi nào lại ám toán!?” – Không Văn thần tăng khuôn mặt đỏ bừng xù lông đáp trả, tựa hồ là da mặt cũng không quá dày.

Lúc này đã không ai trả lời lại câu hỏi của Không Văn thần tăng, phút chốc bầu không khí trở nên im lặng vô cùng căng thẳng tựa như là muốn ngưng đọng gấp nhiều lần, không một ai dám hít thở mạnh một hơi thậm chí là chớp con mắt, chỉ thấy từng tia mồ hôi trên trán của đám người Ngô Chính là vẫn còn chuyển động, đang từ từ lan dài xuống tận cằm nhiều thành giọt.

Bỗng nhiên lúc này Không Văn thần tăng hai tay làm động tác chấp lại, nét mặt cũng có phần giãn ra, thở dài từ tốn nói: “Lão nạp hôm nay nhường lại cho Trương Chân Nhân một bộ mặt, tuy nhiên ngày sau phái Võ Đang vẫn cần phải có một lời giải thích thỏa đáng dành cho ngũ đại môn phái chúng ta!”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Lại có người đến!?

Bỗng nhiên lúc này Không Văn thần tăng hai tay làm động tác chấp lại, nét mặt cũng có phần giãn ra, thờ dài từ tốn nói: “ Lão nạp hôm nay nhường lại cho Trương Chân Nhân một bộ mặt, tuy nhiên ngày sau phái Võ Đang vẫn cần phải có một lời giải thích thỏa đáng dành cho ngũ đại môn phái chúng ta!

Nói dứt lời, Không Văn thần tăng lại không tiếp tục dây dưa xoắn xuýt vấn đề này, chớp mắt đã thi triển khinh công nhanh chóng ly khai nơi này.

Trông theo bóng lưng Không Văn thần tăng rồi đi khuất sau những mái nhà ngói đá cũ kỹ, đám người Ngô Chính vẫn không một chút dám buông lỏng, mãi đến tận một lúc sau khi xác định đã không còn cảm nhận được khí tức của lão hòa thượng, mọi người mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Phải nói Không Văn thần tăng mới đó một lần thành công qua mặt Tống Viễn Kiều hai người ám toán Ngô Chính nhưng bị Dương Tiêu ra tay chặn lại, cùng với một lần tiếp tục muốn ám toán nhưng thất thủ bị Tống Viễn Kiều hai người phát hiện, trong lúc vô tình đã khiến bọn họ nhận ra bộ mặt thật gian xảo giả nhân giả nghĩa của Không Văn thần tăng, cho nên mỗi thời khắc đều là cực độ cảnh giác, không để tình huống vừa rồi tiếp tục tái diễn.

“ Lão trọc lừa khốn kiếp, trước khi đi còn đem cả ngũ đại môn phái ra để uy hiếp trên đầu chúng ta, Thiếu Lâm tự làm người xuất gia ăn chay niệm phật tu tâm dưỡng tính quả thực là rất tốt a ” – Ngô Chính câu gặm mắng nhiech ra mồm.

Từ lần trước bị Không Văn thần tăng khiến cho hấn phải lâm vào tình cảnh dờ sống dờ chết, hấn sớm đã ghi thù trong lòng rồi, quả thực Thiếu Lâm tự dù là ở thế giới nào chẳng nữa đều rất có duyên để làm “ trùm cuối ” trở thành mục tiêu cho Ngô Chính muốn tiêu diệt.

“ Lão hòa thượng võ công quá mức cao cường, trước nay ta lại không biết lão ta lại lợi hại như vậy ”

Kế bên Dương Tiêu đột nhiên khí tức tán loạn, sắc mặt trở nên nhợt nhạt xanh xao, tựa hồ đây là dấu hiệu thân mang nội thương có phần nghiêm trọng, để Dương Tiêu không khỏi cười khở thờ dài không thôi.

“ Lão trọc lừa hấn là ẩn tàng thực lực bấy lâu nay, nhưng là Dương Tả Sứ cũng rất lợi hại a, ta còn tưởng người một chương cũng không chịu được thì toi rồi ” – Ngô Chính tựa hồ đã lường trước, thần nhiên nói.

Hấn bản thân ném trải qua mấy chương của Không Văn thần tăng đương nhiên là minh bạch được lợi hại bên trong, nếu không phải Ngô Chính thân mang Cửu Dương Chân Kinh công lực thâm bất khả trắc thì lần trước đến một chương của Không Văn thần tăng cũng không đỡ nổi, huống hồ Dương Tiêu tuy là tu vi cao hơn nhưng phẩm chất công pháp và công lực tinh thuần có thể đem so sánh với Cửu Dương Chân Kinh đã trải qua hệ thống hoàn thiện của Ngô Chính hay sao!?

“ So với Ngô thiếu hiệp dám đưa lưng ra chịu chương của lão, phần lợi hại này của ta tự thẹn là không bằng a, ha ha... khụ khụ... ” – Dương Tiêu hào sảng cười to, nhưng vô tình lại chạm đến nội thương trong người.

“ Đứng dậy mạnh, chỗ này đã không còn an toàn nữa, trước hết vẫn phải nhanh chóng rời khỏi rồi lại suy tính tiếp ” – Tạ Tốn một bên đỡ lấy Dương Tiêu, cũng không quên nhắc nhở mọi người việc khẩn trương trước mắt cần làm.

Ngô Chính lúc này quay sang hỏi: “ Tống Đại Hiệp, Ân Lục Hiệp hai người định dự định tiếp đến sẽ đi đâu? ”

“ Thật không giấu Ngô thiếu hiệp, chúng ta sư huynh đệ năm người tuân lệnh sư phụ chương môn từ mấy ngày trước đã chia nhau đi tìm, muốn trợ giúp thiếu hiệp phòng trường hợp bất trắc xảy ra, ta nghĩ bọn họ cũng sắp tìm được nơi này ” – Tống Viễn Kiều bình giọng đáp lời.

“ Ài, nếu bọn họ tìm được thì những người khác cũng tương tự, không thể dừng chân được lâu a ” – Dương Tiêu thờ dài lắc đầu đáp.

“ Chi bằng chúng ta tạm thời lẫn vào bên trong rừng rậm phụ cận, tranh thủ thời gian khôi phục phần nào thương thế, sau đó lại đi tìm ba người kia, hơn nữa bọn họ hẳn là sẽ không gặp chuyện gì bất trắc! ” – Ngô Chính nghĩ ngợi một chút, liền kiến nghị biện pháp cấp bách trước mắt.

Một bên Ân Lê Đình gật đầu tán đồng: “ Đại sư huynh, ta thấy biện pháp của Ngô thiếu hiệp rất tời, hơn nữa lấy tình trạng của chúng ta bây giờ không thể nán lại lâu hơn nữa ”

“ Không sai, vậy chúng ta mau đi thôi ” – Tống Viễn Kiều gật đầu đáp.

Quyết định xong, Ngô Chính năm người liền diu nhau nhanh chóng ly khai thôn xóm vô danh này, nhưng là bên trong năm người đã có tận ba người trọng thương tạm thời không thể đạt đến được trạng thái đỉnh phong, trước mắt chỉ có thể chậm rãi bộ hành mà thôi.

Nhưng không mất bao lâu năm người đã có thể lẫn vào lục lâm bên trong, nơi này là khu rừng rậm nguyên thủy hẻo lánh chưa được khai hoang, bốn phía đủ loại cây cối um tùm xanh ngắt, dưới mặt đất còn có rễ cây nhấp nhô gây cản trở cước bộ, chưa kể trong khu rừng ban ngày thì không gió oi bức, ban đêm lại lạnh đến rét că người, còn có đa dạng các loại thú săn mồi rình rập kiếm ăn trong mọi thời điểm, phải nói môi trường sống ở đây cực kỳ khắc nghiệt.

Ngô Chính năm người chỉ đi được một đoạn sâu vào bên trong liền đã cảm thấy đôi chân trở nên mỏi nhừ vô lực, mồ hôi ướt đầm cả y phục trên người, cảm thấy đã không thể đi sâu hơn nữa, bắt buộc dĩ Ngô Chính lên tiếng kiến nghị:

“ Chỗ kia mặt đất có vẻ khô ráo, hơn nữa lại có điểm tựa vào gốc cây lớn, chúng ta tạm thời có thể dừng chân nghỉ ngơi ở đây ”

Tổng Viễn Kiều trông thấy mọi người đều đã mệt như không thể đi tiếp, cũng không phản đối gặt đầu: “Được, ba người trước nghỉ ngơi đi, để ta và lục sư đệ dựng tạm một túp lều”

Nói xong, Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình liền phân công chia nhau ra làm, còn Ngô Chính ba người thì khoanh chân tại chỗ cố gắng tranh thủ thời gian khôi phục công lực tiêu hao.

Nhưng đúng lúc này Tạ Tốn thánh giác cực kỳ nhạy bén tựa hồ là nghe được gì đó, liền khẩn trương cao giọng hô lên: “Có người đến!”

“Nhanh như vậy!?”

Phút chốc thất thần mọi người đều có chung một nghi vấn trong lòng, đồng thời khẩn trương tụ tập lại với nhau, ánh mắt ngưng thần cảnh giác bốn phương tám hướng.

“Cẩn thận phía sau!” – Tạ Tốn hoảng hốt hét lên.

Ngay tức khắc Tổng Viễn Kiều tựa hồ đã cảm nhận được bất thường, liền phản xạ lại siết chặt chuôi kiếm gia cố nội lực, xoay tay vung mạnh chém ngược về phía sau.

Keng!

Âm thanh vũ khí va chạm phát ra, đồng thời điểm Tổng Viễn Kiều chịu phản lực mạnh mẽ buộc phải lùi về sau mấy bước.

Lúc này Ân Lê Đình liếc mắt trông thấy liền có động tác phản ứng trở lại, khăn trương nhất kiếm đâm về phía thân ảnh người lạ mặt kia.

Vù vù...

Tuy nhiên một kiếm này chỉ đâm vào không khí, Ân Lê Đình sửng sốt nhanh chóng thu công lui về phía Tổng Viễn Kiều, đồng thời che chắn trước mặt Ngô Chính ba người.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Lưỡng Nghi Kiếm Pháp, Cực Phá Hư Không!

Vù vù...

Tuy nhiên một kiếm này chỉ đâm vào không khí, Ân Lê Đình sửng sốt nhanh chóng thu công lui về phía Tổng Viễn Kiều, đồng thời che chắn trước mặt Ngô Chính ba người.

Nhìn lại chỉ thấy kẻ vừa mới ám toán là một tên trung niên thân hạc vác xe, vừa cao vừa gầy, mặt lại nhiều vết nhăn nheo, nhìn qua bề ngoài liền biết không phải là loại người gì tốt lành.

“Danh tính: A Đại, tu vi: tuyệt thế hậu kỳ”

Thuật Thăm Dò lại được Ngô Chính vận dụng, chớp mắt liền nhìn ra người đến là ai, người này danh A Đại còn có ngoại hiệu là Bát Tỉ Thần Kiếm Phương Đông Bạch, trước kia hắn từng là trưởng lão của Cái Bang, nhưng sau đó lại giả bệnh chết để trốn sang tây vực gia nhập vào phái Kim Cương, đồng thời cũng là thuộc hạ của Sát Hãn Nhữ Dương Vương.

Tuy đã biết được thân phận của A Đại nhưng Ngô Chính vẫn cố tình tỏ ra như không hay biết, mở miệng truy vấn: “Ngươi là ai trong ngũ đại môn phái!?”

“Ngươi, làm sao ngươi biết!?” – A Đại rất phối hợp, trợ giúp Ngô Chính một tay hoàn thành nốt tuồng kịch này.

“Lại là ngũ đại môn phái!?” Hừ, thật uổng chúng ta trước nay giữ lễ với các ngươi, không ngờ sau lưng lại âm thầm làm nhiều hành động tiểu nhân bỉ ổi đến như vậy” – Ân Lê Đình tức giận cao giọng quát lên.

“Ân Lục Hiệp, bây giờ biết cũng chưa muộn a” – Dương Tiêu một bên bình thản nói.

Ngô Chính lại không để ý đến hai người, lạnh giọng cắt ngang: “ Người, chỉ đến một mình thôi sao? ”

Những người khác không minh bạch, nhưng Ngô Chính thì biết A Đại vẫn còn hai cái đồng bọn là A Nhị và A Tam, bọn hắn thường lệ mọi khi đi đâu cũng là ba người không rời nửa bước, nếu lúc này xuất hiện chỉ có một mình A Đại thì... nhất định là có âm mưu ẩn giấu bên trong.

Cho nên vừa rồi Ngô Chính mới cố ý dùng ngữ đại môn phái đem ra nhắc đến để thăm dò A Đại, nhưng nhiều đó vẫn không mấy chắc chắn suy đoán của hắn, lúc này lại tiếp tục diễn tiếp vai diễn của mình, nếu như Ngô Chính đoán không sai vậy thì lần này theo lý thuyết là... an toàn!

A Đại con người đột nhiên thu lại tựa hồ là có chút giật thót, nhưng ngay tức khắc liền chau mày gằn giọng đáp: “ Hừ, một mình ta cũng đủ để giải quyết các người, chết đi! ”

Không muốn nhiều lời qua lại, A Đại liền đã vung kiếm xông lên, mũi kiếm lần này là nhắm thẳng về phía Ngô Chính.

Đồng thời điểm, Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình cũng nhanh chóng phản ứng lại, tiếp chiêu ngăn cản không để hắn toại nguyện.

Nhưng là kiếm pháp của A Đại tinh kỳ sớm đã vang danh trong thiên hạ không phải là hạng tầm thường tuyệt thế hậu kỳ cao thủ, lúc bấy giờ chỉ thấy kiếm ảnh đã giăng khắp nơi, thủ pháp xuất kiếm cực kỳ vi diệu, tựa như là mọc thêm bảy tám cánh tay tất cả đồng thời vung kiếm chém tới vậy.

Đối diện bão kiếm đánh tới, Tống Viễn Kiều không một chút nao núng e ngại, trong mắt tinh quang lấp lóe tựa hồ nhìn thấu được thức kiếm bên trong, đồng thời trên tay thế kiếm xoay tròn, chân đạp mặt đất phóng tới tiếp chiêu.

Lưỡng Nghi Kiếm Pháp, Nhật Nguyệt Đồng Chuyển!

Keng keng keng keng keng...

Từ bên ngoài nhìn vào chỉ kiếm trong tay Tống Viễn Kiều vẫn theo một hướng thẳng xoay tròn tiến tới, ngược lại A Đại lúc này tựa hồ cánh tay cầm kiếm đã hoàn toàn biến mất, tốc độ xuất kiếm càng lúc càng nhanh, ảnh kiếm lưu lại trong không gian càng dày đặc đến mức che khuất đi tầm nhìn.

Ngay lúc này Tống Viễn Kiều tưởng chừng đang nắm giữ thế thượng phong nhưng đột nhiên lại thu công lui ngược về phía sau, để A Đại trông thấy trong mắt nhất thời tỏ ra đắc ý, hung hãn dựa thế xông lên.

Nhưng ngay sau đó A Đại lại trợn trắng hai mắt, trước mặt từ lúc nào không hay biết trái phải lưỡng đạo kiếm khí đi theo hai đường cong tạo thành một hình tròn, mà quỹ đạo đích đến lại A Đại vị trí sắp lao lên dựa theo quán tính.

Lưỡng Nghi Kiếm Pháp, Cực Phá Hư Không!

Người đánh ra thức kiếm này không ai khác chính là Ân Lê Đình từ phía hậu phương Tống Viễn Kiều súc thế chờ đợi thời cơ đã lâu, lúc này lưỡng đạo kiếm khí đồng thời tung ra mang nhất âm nhất dương đặc tính, giao thoa tại cùng một điểm sẽ tạo thành sát thương cực đại, tuy nhiên thức kiếm này để có thể vận dụng vào thực tiễn trong chiến đấu điều kiện đặt ra lại là rất hà khắc, cho nên cần phải phối hợp nhiều người tạo thành thời cơ, đồng thời phải nắm bắt thời điểm thật tốt mới có thể sử dụng.

Ngược lại về phía A Đại, lúc này đã lao lên theo quán tính mạnh mẽ không thể tức khắc liền dừng lại được, bất đắc dĩ A Đại nghiêng răng nghiêng lợi cường bức thu công tự tổn bản thân, đồng thời thì triển khinh công tránh đi lưỡng đạo kiếm giao thoa.

Uỳnhhh...

Lưỡng đạo âm dương kiếm khí tại điểm giao thoa phút chốc liền tạo thành động tĩnh chấn động bùng nổ, khiến không gian gần đó chịu đựng xung lực tựa như là bị biến gấp khúc một khúc, sau đó bùng ra.

A Đại mặc dù đã tránh được điểm giao thoa, nhưng là phản lực lan ra quá mạnh mẽ thổi bay hắn phía về sau, trên đường bay đồng thời còn chấn nát các nhánh cây vật cản trở và phải, sau đó cả người bị vướng vào một bụi gai chằng chịt mới có thể khiến thân thể hắn ngừng lại quán tính.

Lúc bấy giờ cả người A Đại y phục gần như tan tác, tóc tai tán loạn bù xù, huyết tương trào ra khỏi miệng, trên da thịt khắp nơi còn bị gai nhọn đâm vào thật sâu khiến toàn thân hắn máu me bê bết, trông vô cùng thảm đạm.

Ở phía ngược lại, Ân Lê Đình sau khi tung ra chiêu thức uy lực biến thái này, cả người run rẩy vô lực, khí tức phút chốc hư thoát, rồi đến mức phải ngồi bệt xuống mặt đất mà thở hồng hộc.

“ Uy lực thật biến thái! ”

Dương Tiêu sau khi kiến thức qua uy lực của một chiêu kiếm này, không khỏi kinh hãi buột miệng cảm thán, không chỉ hắn mà còn có cả Ngô Chính và Tạ Tôn đều đã trợn mắt há mồm không thể ngấm lại được, mặc dù Tạ Tôn là không thể trông thấy, nhưng là thánh giác cùng với khí cảm nhạy bén cho phép Tạ Tôn có thể tưởng tượng được một cách cực kỳ chân thực khung cảnh lúc đó diễn ra như thế nào.

Bùng!

Nhưng đúng lúc này A Đại vẫn chưa chịu thua, phóng ra nội lực đánh tan bụi gai đang quấn lấy mình chung quanh, chỉ thấy hắn thân sắc cực độ âm trầm

băng lãnh, sát khí chất chứa trong ánh mắt tựa như là muốn phóng ra ngoài, kết hợp với dáng vẻ bề bết máu me trên người của hắn, để Ngô Chính năm người không khỏi cảm giác rùng rợn đến sởn cả tóc gáy, đứng đứng chân to.

Trông thấy vậy, Tống Viễn Kiều càng là hải hồn sửng sốt, theo phản xạ siết chặt lấy trường kiếm của mình trong tay, tinh thần cảnh giác phòng bị trước mỗi nguy hiểm tiềm tàng càng được phóng đại đến gấp mấy lần, đủ để thấy A Đại mức độ uy hiếp là khủng khiếp đến nhường nào.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Bất hòa!

Trông thấy vậy, Tống Viễn Kiều càng là hải hồn sửng sốt, theo phản xạ siết chặt lấy trường kiếm của mình trong tay, tinh thần cảnh giác phòng bị trước mỗi nguy hiểm tiềm tàng càng được phóng đại đến gấp mấy lần, đủ để thấy A Đại mức độ uy hiếp là khủng khiếp đến nhường nào.

“Ta là xem thường Võ Đang phái tuyệt học, hôm lĩnh giáo cao chiêu, xem như được mở rộng tầm mắt!” – A Đại âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi gần giọng nói.

Trong đám người này đang nín thở khi đối mặt với A Đại, chỉ có Ngô Chính là vẫn rất bình thản không một chút nào lo lắng, hắn là tin tưởng vào phán đoán của mình, A Đại nhất định là chỉ muốn làm khó bọn hắn mà thôi, lần này hữu kinh vô hiểm không đáng lo ngại.

Tuy nhiên Ngô Chính lại rung mình một lần nữa xác định lại thế giới này, đây nhất định không phải là “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” mà hắn từng biết.

Từ lúc Ngô Chính kiến thức Không Văn thần tăng đồng thời sở hữu và luyện thành hai môn tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, cho đến khi Ân Lê Đình xuất ra một kiếm lăng lệ bùng nổ Cực Phá Hư Không vừa rồi, Ngô Chính biết thế giới này là một cấp bậc cao hơn không chỉ đơn giản là dừng lại ở mức độ hiểu biết như trong nguyên tác của Kim Dung tiền bối, cho nên sau này Ngô Chính vạn phần phải thận trọng hơn, đồng thời cũng sẽ không bắt ngờ thêm một lần nào nữa.

“Hôm nay dừng lại ở đây, sau này nhất định sẽ... tái ngộ!”

A Đại lại trầm giọng nói tiếp, ngay sau đó liền triển khai khinh công phóng lên trên cao, chân đạp vào các lá cây làm điểm tựa, chớp mắt đã phóng đi thật xa.

Từ động tác không chút nào là giống như bị trọng thương nặng nề, mọi người đều có thể minh bạch A Đại quả nhiên là vẫn còn khả năng tiếp tục nghênh chiến, vừa rồi mỗi hiểm họa tiềm tàng uy hiếp áp bách lên những người có mặt ở đây, hiển nhiên không phải là vô cơ mà cảm nhận được.

“Kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ quả thực là không thiếu... ta đúng là được khai sáng nhãn quang a!” – Nguy hiểm vừa trôi đi, Dương Tiêu liền không kìm được mà mở miệng cảm khái.

“Ài, vấn đề là chúng ta lại có thêm một người nữa trọng thương, bây giờ nếu lại gặp thêm một tên như vừa rồi, xem như là toàn bộ đi toi rồi!” – Ngô Chính ngược lại không có thời gian để cảm khái, trực tiếp nhắc đến hiện thực trước mắt.

Tống Viễn Kiều lại đỡ lấy lực sư đệ của mình đứng dậy, lo lắng hỏi han: “Lực sư đệ, ngươi không sao chứ?”

“Không có vấn đề gì đáng ngại, chỉ là tiêu hao chút ít công lực mà thôi, ta vẫn còn đi đứng rất tốt” – Ân Lê Đình khoát tay, tỏ ra mạnh mẽ đáp.

“Được rồi, đừng quá cật lực!” – Tống Viễn Kiều chau mày khuyên bảo.

“Ta minh bạch, đại sư huynh yên tâm”

Ân Lê Đình gật đầu cười nói, sau đó lại quay sang Ngô Chính hỏi ý kiến:

“Ngô thiếu hiệp, chúng ta bây giờ nên làm gì?”

Nghe được Ngô Chính trợn mắt nhìn lại, bất đắc dĩ nói: “Các người không có kiến nghị nào ư?”

Bốn người còn lại càng là bất đắc dĩ lắc đầu từ chối cho ý kiến, tuy năm người bọn hắn chỉ là chung đụng một chút khoảng thời gian tương đối ngắn ngủi, nhưng là Ngô Chính từ tính cách điềm tĩnh, cho đến tư duy sáng suốt trong mọi tình huống, trong lúc vô hình lại để bốn người còn lại đều bị thuyết phục, chỉ tin tưởng nghe theo cách làm của Ngô Chính.

Hơn nữa Ngô Chính còn là cầu nối giữa Tống Viễn Kiều hai huynh đệ phái Võ Đang và Tạ Tốn hai người thuộc Minh giáo, trên đường từ đầu chí cuối không biết do vô tình hay cố ý nhưng là Tống Viễn Kiều hai huynh đệ và Tạ Tốn hai người này đều chưa từng tiếp xúc trò chuyện với nhau, mà mọi cuộc trao đổi đều là gián tiếp thông qua Ngô Chính, lấy hắn làm cầu nối để truyền thông điệp.

Hay nói một cách khác, trong hoàn cảnh lúc bấy giờ, nếu Ngô Chính không có tiếng nói, thì bất cứ ai đưa ra kiến nghị nào đó nhất định đều sẽ có chỉ ít một người tỏ ra không đồng tình phản đối quan điểm, cho nên quyết định của Ngô Chính mới là mang tính thực quyền trong tình cảnh này.

Phải nói đây chính là hệ quả của tư tưởng chính tà bất lưỡng lập được quán niệm thâm căn cố đế suốt bao nhiêu thế hệ trôi qua, nhất thời không thể thay đổi được ngay tức thì.

Ngô Chính cũng là hiểu đạo lý này, cho nên hắn minh bạch lúc này trừ khi gặp phải là tình huống khẩn cấp nguy hiểm đến tính mạng, bằng không thì không thể dựa vào đoàn kết để tìm biện pháp thoát khỏi nghịch cảnh được, phải biết nhiều cái đầu cùng suy nghĩ trao đổi ý kiến vẫn là tối ưu hơn rất nhiều so với chỉ một cái đầu trong số đó một mình suy tính a.

“Ài... hiện tại chỉ có duy nhất một lựa chọn, đã không thể trở ra được nữa vậy thì tiếp tục đi sâu vào trong khu rừng bên trong thôi” – Ngô Chính thờ dãi nói ra kiến nghị của mình.

“Đây đúng là biện pháp tốt nhất, nhưng là sâu trong khu rừng có rất nhiều thú hoang rình rập, nếu là gặp đơn lẻ một hai con thì không có vấn đề gì, nhưng nếu là một nhóm mai phục thì... ta không dám chắc có thể bảo đảm an toàn cho tất cả” – Tống Viễn Kiều trầm mặc nói.

“Ngô thiếu hiệp là có ân với hai chúng ta, người chỉ cần bảo vệ hắn và sự đệ của người là được, không cần phải quan tâm đến chúng ta!” – Dương Tiêu nhanh miệng đáp lời.

Hắn đương nhiên là minh bạch ngụ ý bên trong lời nói của Tống Viễn Kiều, đây là muốn nói sau đó nếu gặp phải bất trắc ngoài ý muốn xảy ra vượt khỏi tầm kiểm soát, thì Tống Viễn Kiều buộc phải lựa chọn chỉ bảo vệ cho Ân Lê Đình và Ngô Chính hai người mà thôi.

Lúc này đã không còn chỗ cho sự thiếu quyết đoán, cho dù là Tống Viễn Kiều thường ngày nhân nghĩa có thừa, nhưng hiện tại liên quan đến mạng sống của Ân Lê Đình và Ngô Chính hai người, Tống Viễn Kiều vẫn phải chấp nhận quan niệm phân biệt chính tà của mình.

“Được rồi, chỉ cần cầm cự qua đêm nay ta liền có thể khôi phục một chút công lực của mình, sau đó liền dễ suy tính!” – Cảm nhận được không khí bỗng dưng có chút bất hòa, Ngô Chính vội vã lên tiếng khuyên ngăn.

Kế bên Tạ Tốn cũng không quá khắt khe như Dương Tiêu, không xoắn xuýt vào vấn đề này nữa, lạt quan lên tiếng: “Ta cũng đã khôi phục hai thành công lực, không có vấn đề gì!”

Tống Viễn Kiều gật đầu đáp lời: “Được rồi, trời cũng sắp trở về đêm, chúng vẫn là nhanh chân một chút!”

Quyết định xong không ai phản đối, mọi người lại tiếp tục mở lối đi sâu vào khu rừng rậm bên trong, bởi vì càng đi vào sâu cây cối càng là chằng chịt khó đi chuyển, cho nên tiêu tốn rất nhiều thời gian cùng sức lực nhưng đi được thì chẳng bao xa, mãi cho đến khi trời chập tối, bắt đầu dĩ chỉ có thể tìm một nơi cao ráo dựng lều qua đêm mà thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Lại táng gia bại sản!

Quyết định xong không ai phản đối, mọi người lại tiếp tục mở lối đi sâu vào khu rừng rậm bên trong, bởi vì càng đi vào sâu cây cối càng là chằng chịt khó đi chuyển, cho nên tiêu tốn rất nhiều thời gian cùng sức lực nhưng đi được thì chẳng bao xa, mãi cho đến khi trời chập tối, bắt đầu dĩ chỉ có thể tìm một nơi cao ráo dựng lều qua đêm mà thôi.

Lúc bấy giờ bên trong túp lều cỏ dựng lên đơn sơ, Ngô Chính sau khi phục dụng Liệt Thương Đan lại khoan chân nhập thần, vận chuyển Cửu Dương Chân Kinh le lói một tia nội lực lưu động trong đan điền, cố gắng nhanh nhất luyện hóa được lực bồi bổ cơ thể, đồng thời khôi phục lại khí huyết.

Yên lặng như thế mãi cho đến khi mặt trăng treo lơ lửng trên đầu, bị tán cây rậm rạp trong khu rừng che phủ không lọt qua được một tia tinh quang, chỉ có đốm lửa trại phía trước túp lều là thấp sáng không gian có phần mờ mịt lung mờ ảo không thể nhìn thấy được mọi vật một cách rõ ràng, lúc này Ngô Chính chậm rãi mở mắt ra, đồng thời dùng ý niệm đi vào trong đầu giao tiếp với hệ thống:

“Hệ thống, có cách nào để ta nhanh chóng khôi phục thực lực trở về trạng thái đỉnh phong hay không?”

Hệ thống đáp: “Có thể, hệ thống khuyến nghị túc chủ tiêu tốn 1 0 0 0 điểm sát lục từ trong thương thành tính năng hồi đoái nhất khóa Bồ Nguyên Đan, túc chủ sau khi phục dụng trong vòng ba canh giờ liền có thể khôi phục trở lại trạng thái đỉnh phong như lúc ban đầu, hơn nữa còn có thể đột phá tu vi”

Nghe được Ngô Chính bỗng nhiên có chút chần chờ, 1 0 0 0 điểm sát lục không phải chỉ đơn giản nói tích lũy thì liền có thể tích lũy được, Bồ Nguyên Đan công dụng tuy Ngô Chính đã từng xem qua, nhưng bởi vì giá thành quá mức đắt đỏ khiến hắn chưa từng có ý định phục dụng loại đan dược xa xỉ này.

“Mở ra giao diện thông tin cá nhân” – Ngô Chính ý niệm trong đầu.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 1 7.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh trung kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tăng 5), Liệu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (lô hỏa thuần thanh)

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 1 1 4 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 7 4 1 5 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hào cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Tức khắc một bảng điện tử thông tin các nhân liên hiện ra trước mắt Ngô Chính, đồng thời cũng khiến hắn trợn mắt hốc mồm không thể ngậm lại được.

Khi hắn nhìn đến dòng chữ “danh vọng: 7 4 1 5” không khỏi cảm khái: “Giết người hiển nhiên là cách tích lũy điểm danh vọng nhanh nhất, chỉ trong vòng hơn mười ngày ta giết người đạt được điểm danh vọng còn gấp ba lần so với hai năm tiêu tốn thời gian chỉ để cứu người!”, như vậy mới thấy làm việc tốt chưa hẳn là đã được người khác nhớ đến, nhưng lỡ tay làm một chuyện xấu nào đó liền sẽ bị toàn bộ thiên hạ soi mói đến tận chân tơ kẽ tóc, quả thật miệng đời mới thứ thối nhất không ai bằng.

Càng để hắn chán chường chính là điểm sát lục gần đây tuy giết người tích lũy được rất nhiều, nhưng là tiêu tốn vào đồng Liệu Thương Đan kia cũng nhiều thêm không kém, nếu lần này tiếp tục đầu tư vào một khóa Bồ Nguyên Đan lại chẳng khác nào là muốn tống gia bại sản.

Mà theo tình thế hiện tại có thể sẽ còn cần phải phục dụng Liệu Thương Đan trợ giúp mới có thể trụ lại lâu hơn được, bằng không một khi Tổng Viễn Kiêu cũng xảy ra bất trắc liền xem như là cửu tử nhất sinh, không kịp thời cứu vãng.

“Ta vẫn còn Đại Hoàn Đan không biết có nên phục dụng hay không!? Nhưng là dược lực quá mạnh, hiện tại ta lại chỉ còn vài tia công lực để luyện hóa, có phải là quá mức mạo hiểm?” – Ngô Chính ý niệm trong đầu tự hỏi.

Hệ thống: “Hệ thống khuyến cáo túc chủ không nên phục dụng Đại Hoàn Đan, trừ khi túc chủ đạt đến tuyệt đỉnh đỉnh phong cảnh giới, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mệnh của túc chủ, nếu trường hợp này xảy ra hệ thống chỉ có thể giúp túc chủ tán công giữ lại tính mạng, nhưng tu vi cũng sẽ bị giảm sút đến không còn”

Nghe xong Ngô Chính giật thót không khỏi đổ mồ lạnh vì ý nghĩ ngu ngốc trong đầu của mình, tình cảnh hiện tại còn rất không đáng để cho hắn mạo hiểm a.

Tuy nhiên Ngô Chính cũng không thích phó mặc tính mệnh cho lão thiên sai khiến, cái thứ may rủi này hầu hết chỉ gặp toàn vận rủi mà thôi, song hắn liền có quyết định chín chắn của mình, phải đảm bảo an toàn tự thân và giữ được mạng sống mới là vương đạo, cái gì mà điểm sát lục kia hết thấy đều phù du vật chất ngoài thân mà thôi, dùng hết rồi thì lại tích lũy là được.

“Hệ thống, từ trong thương thành tính năng hồi đoái Bồ Nguyên Đan cho ta” – Ngô Chính ý niệm trong đầu giao tiếp.

Hệ thống: “ Theo lời tức chủ, thành công từ trong thương thành tính năng hồi đoái Bồ Nguyên Đan x 1, đồng thời khấu trừ điểm sát lục x 1 0 0 0, tức chủ vui lòng kiểm tra hành trạng tính năng đề nhận được vật phẩm ”

Ngô Chính thành thực từ trong hành trạng tính năng lấy ra một khóa đan được đặt trên tay, không giống với Tiểu Hoàn Đan phát ra tinh quang chói mắt, khóa đan được này màu sắc xám tro mùi phần tâm thường mờ nhạt, thậm chí đặt bên vĩa hè cũng khó có ai nhận ra thứ này thực chất lại là một khóa đan được tinh phẩm tuyệt luân.

Ngô Chính nhìn lấy nó trong tay mà lòng đau như cắt, đắng ngắt ruột gan, trong vô vàn xúc cảm khôn nguôi, bất đắc dĩ hẳn đành phải há miệng thật to nhắm nghiền đôi mắt mà nuốt xuống khóa đan được này.

Ngay tức khắc một cỗ nhiệt lưu ấm áp từ nơi đan điền nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, phút chốc đã lan đến từng ngõ ngách thớ thịt trong cơ thể của hắn, có loại cảm giác thư thái sáng khoái tốt cùng tựa như là được ngâm mình trong dòng nước ấm giữa mùa đông giá rét đang bao quanh.

Bồ Nguyên Đan được lực mang đặc tính ôn dịu lan tỏa không hề theo cách thô bạo bùng nổ như mọi khi Ngô Chính hồi đoái phục dụng các loại đan được có cùng tính chất khôi phục và tăng cường tu vi, quả nhiên là tiền nào thì của nấy, không thể so sánh a.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Hóa giải bất hòa!

Bồ Nguyên Đan được lực mang đặc tính ôn dịu lan tỏa không hề theo cách thô bạo bùng nổ như mọi khi Ngô Chính hồi đoái phục dụng các loại đan được có cùng tính chất khôi phục và tăng cường tu vi, quả nhiên là tiền nào thì của nấy, không thể so sánh a.

Cứ thế không biết đã bao lâu thời gian trôi qua, trong cánh rừng u tĩnh bầu không khí dần trở nên ẩm ướt, từng đoàn sương mù tựa như vân vụ giăng lên che khuất đi tầm nhìn, để ánh lửa trại dập dờn trong sương đêm lấp lóe dần vụt tắt.

Một tia nắng ban mai đột ngột xuyên qua kẽ lá, chiếu rọi vào mi mắt thiếu niên đang bất động khoanh chân bên trong túp lều.

Người thiếu niên tựa như cảm nhận được hương vị ấm áp, đôi mắt khép hờ chậm rãi mở ra, tinh quang linh động như có như không khẽ chớp chòn trong đôi ngươi đen nhánh, sắc mặt trở nên hồng hào lấp lóe một tia tiểu dung.

“ Tuyệt đỉnh hậu kỳ! 1 0 0 0 điểm sát lục xem như không quá uổng phí ”

Ngô Chính nhẹ nhàng bước ra khỏi túp lều, ưỡn mình vươn vai, tham lam hít vào trong phổi, tận hưởng bầu không khí trong lành ban mai.

Cảm nhận được cỗ lực lượng quen thuộc trong cơ thể, Ngô Chính tâm tình tựa hồ có chút háo hức, không để ý đến môi trường xung quanh, năm ngón tay đã khép lại với nhau tạo thành vòng chữ, nội lực bên trong đan điền thông qua các huyết đạo kinh mạch khẽ vận chuyển, kinh lực ngưng tụ thành hình, toàn lực nhất chiêu đánh về phía trước.

Oànhhh...

Chiều lực cương mãnh bá đạo nghiền nát tất cả các vật cản trên đường nó đi qua, đủ các loại thực vật cây cối chẳng chịt, côn trùng động vật trong chớp mắt tựa như tan biến hóa thành cát bụi trở về hư vô, đồng thời xói tung cả mặt đất khuấy lên bụi bặm mịn mờ, làm nhơ bẩn bầu không khí trong lành của sớm mai.

Tận nơi thật sâu trong khu rừng nguyên thủy, lúc bấy giờ lại có thêm một con đường mòn có thể dễ dàng đi qua.

Động tĩnh âm ỉ rồi tĩnh cờ cũng đánh thức mọi người dậy, lúc này đều từ trong túp lều riêng biệt của mình đi ra.

“ Tiểu tử, ngươi không muốn ngủ nữa thì cũng không cần phải phá giấc ngủ của người khác a ” – Tạ Tốn thần sắc kinh hi, nhưng trong miệng thốt ra lời trách cứ.

Ngô Chính quay sang tươi cười đáp lời: “ Ha ha, cảm giác có lại lực lượng thật tuyệt, ta chỉ là không kìm chế được xúc động mà thôi! ”

“ Chúc mừng Ngô thiếu hiệp lại trở về trạng thái đỉnh phong, thời gian tới chúng ta lại có chỗ dựa vào a ” – Đồng thời điểm Ân Lê Đình cũng đi đến, hào hứng khoát tay chúc mừng.

Ngược lại Dương Tiêu thì há mồm tròn mắt, có chút thất thố nói: “Ngô thiếu hiệp, ta còn nhớ hôm qua ngươi còn không lưu động nổi một tia nội lực, mới qua một đêm liền có thể bình phục rồi?”

Ngô Chính nhún vai hài hước đáp: “Chỗ này cảnh sắc có chút đẹp mắt, để ta tâm tình rất thư thái, ngủ qua một đêm liền đã bình phục trở lại rồi!”

Nghe xong mọi người dựa theo phản xạ, ánh mắt luôn quan sát tứ hướng xung quanh, ngoại trừ lổ mồn xấu xí do Ngô Chính lỡ tay làm ra, thì ba phương đều là cây cối rậm rạp um tùm, nào có một chút gì gọi là cảnh sắc!?

Sau đó mọi người lại đồng loạt tròn mắt nhìn lấy Ngô Chính, tựa như là nhìn một loại yêu nghiệt quái thú nào đó, nhất định không phải là con người.

“Khụ khụ, ta định bắt vài con thú nhỏ làm bữa sáng cho các người, nhưng mà vừa rồi...”

Lúc này từ phía hậu phương, Tống Viễn Kiều hắng giọng chen ngang, trông sắc mặt của hắn có chút dờ khóc dờ cười, vô cùng bất đắc dĩ nhìn lấy Ngô Chính trong mắt.

“Không có vấn đề, chúng ta đều là người luyện võ, võ công tuy không tính thượng thừa nhưng cũng không phải quá kém, nhịn ăn vài hôm cũng không sao!” – Ân Lê Đình tâm trạng tựa hồ rất không tồi, mở lời khuyên giải.

“Nhìn xem, đây là cái gì?”

Ngô Chính khẽ ngửa hai bàn tay tùm lại với nhau, tức khắc liền xuất hiện mấy cái bao nhỏ, bên trong đều là lương khô mà Ngô Chính thường ngày luôn luôn dự trữ trong người, để phòng bất trắc xảy ra.

Dù sao làm một cái cao thủ võ lâm, có thể chết vì bị người ám toán, chết vì dã thú trong rừng rậm, hoặc thậm chí là trượt chân ngã xuống vực mà chết, nhưng tuyệt đối không thể chết vì thiếu lương thực được, hiển nhiên Ngô Chính là không thể chấp nhận được cái chết cầu huyết này.

Trông thấy mấy cái bao lương thực bỗng nhiên xuất hiện trong tay Ngô Chính, tựa như là ảo thuật gia tài ba ngang nhiên giữa chốn đông người biểu diễn, không khỏi khiến bốn người lại một lần nữa sững sờ ngây ngẩn, tròn mắt há mồm.

Đồng hành cùng Ngô Chính quả thực là ngày ngày đêm đêm đều được khai thông nhãn quan, mở rộng tầm mắt a!

“Thor thần cái gì? Các ngươi không ăn, ta tự mình ăn là được!”

Không để ý đến mấy người còn đang thất thần chưa tỉnh, Ngô Chính tự mình trở về chỗ lửa trại, nhặt một hòn đá lớn làm ghế ngồi, thân nhiên ngẫu nhiên đồng lương khô trên tay.

Giữa đám người “có mắt như mù”, Tạ Tốn ngược lại tuy mù mà sáng, lúc này liền đến cạnh Ngô Chính ngồi bệt xuống mặt đất, nhanh tay dành lấy phần ăn của mình.

“Tạ huynh, ngươi ăn từ từ a, chờ lại cho ta!” – Dương Tiêu thất hổ hô lên.

“Của ngươi đây!”

Tạ Tốn ném một bao nhỏ lương khô sang cho Dương Tiêu, sau đó không nói một lời nào, lại ném thêm hai bao sang cho hai người Tống Viễn Kiều.

Bắt lấy bao lương thực, hai người Tống Viễn Kiều đột nhiên có chút ngẩn người, nhưng chỉ trôi qua tíc tắc, hai người đồng thời mỉm cười, nhặt lấy hòn đá lớn gần đó đi bên lửa trại ngồi xuống.

Ngô Chính trông thấy trong mắt cũng âm thầm mỉm cười, hành động này của Tạ Tốn tuy là nhỏ nhặt không đáng chú ý, nhưng là ý nghĩa bên trong lại có phần rất trọng đại.

Tạ Tốn đây là muốn nhận đồng hai người Tống Viễn Kiều thuộc về chính phái danh môn lâm bằng hữu, ngược lại hai người huynh đệ Tống Viễn Kiều cũng không từ chối hảo ý kết giao.

Sở dĩ bốn người có thể trải qua một đêm yên bình không có chuyện gì xảy ra, chính là nhờ Tống Viễn Kiều suốt đêm không ngủ mà canh chừng, hơn nữa vì để tránh tạo ra động tĩnh quá lớn làm phiền mọi người yên giấc, Tống Viễn Kiều còn là chủ động đi xa mấy vòng xung quanh xua đuổi dã thú làm le rình rập, đồng thời cũng là để tránh xảy ra trường hợp tứ phía bị dã thú bao vây, không thể dùng sức một người chống cự.

Tuy là hôm qua Tống Viễn Kiều lời lẽ ngay thẳng để mọi người có chút hiềm khích với nhau, nhưng hành động của hắn lại hoàn toàn trái ngược với lời nói của mình.

Võ Đang Thất Hiệp cho dù mỗi người mỗi tính cách, nhưng bản sắc nghĩa hiệp vốn dĩ là được nung nấu chảy trong huyết mạch chưa bao giờ khô kiệt, lời nói bên ngoài dù là cứng rắn phản cảm đến đâu, nhưng lương tâm vẫn luôn còn đó không thẹn.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Chương 185: Đi đêm có ngày gặp ma

Võ Đang Thất Hiệp cho dù mỗi người mỗi tính cách, nhưng bản sắc nghĩa hiệp vốn dĩ là được nung nấu chảy trong huyết mạch chưa bao giờ khô kiệt, lời nói bên ngoài dù là cứng rắn phản cảm đến đâu, nhưng lương tâm vẫn luôn còn đó không thẹn.

Về phía hai người Tạ Tổn cũng là tương đồng như thế, tuy bản tính có phần tà đạo không theo lẽ thường mà phán xét, nhưng hành vi làm ra đều là xuất phát từ bản tâm không thẹn với lòng mình.

Chỉ cần bọn họ nhìn thấu được điểm chung này, Ngô Chính tin tưởng chung đụng thêm một khoảng thời gian nữa, bắt đầu từ bốn con người này, mối bất hòa giữa phái Võ Đang và Minh giáo sớm muộn cũng sẽ được hóa giải, mà khái niệm chính tà bất lưỡng lập kia sau khi qua bàn tay của Ngô Chính tác động, cũng không cần phải tồn tại nữa.

Tuy nhiên trước đó vẫn cần phải giải quyết những cái u nhọt kia, Ngô Chính chặn đường “vui chơi” hẳn là còn rất dài a.

-----*-----

Tường Châu, tòa thành phụ cận.

Lúc bấy giờ đang là giữa trưa mặt trời lên cao vút, trên con đường lớn dòng người vẫn còn đang tấp nập đi lại, ai nấy trên gương mặt đều là mồ hôi nhễ nhại, thấm đẫm cả y phục trên người.

Xen lẫn bên trong dòng người, một nhóm những người tráng sĩ trung niên, da dẻ có phần ngăm đen thô ráp, thản nhiên đi lại cười nói không có vẻ gì là uể oải mệt nhọc, rất không giống với những người thường dân bản địa, bọn họ tựa hồ là đã quen với việc phải phơi mình dưới cái nắng gay gắt thiêu rụi cả lông tơ, nhìn sơ qua liền biết đám người này hẳn là người phiêu bạt trên giang hồ.

Lúc này một người trong số đó đột nhiên hai mắt sáng bừng, trong miệng hít hà, lại mấp máy môi, tựa hồ là trông thấy “thứ” gì đó rất ngon miệng, khiến hắn phải thèm thuồng nuốt xuống “ực ực” mấy ngụm nước bọt.

Đồng thời điểm, những người đi cùng gần đó phát hiện thấy hắn bất thường, cũng đồng loạt đưa mắt nhìn lại, ngay tức khắc một tên trung niên mày rậm kích động hô lên: “Ai cha cha, các ngươi nhìn xem, ta sắp không chịu được nữa rồi!”

“Hắc hắc... dưới bụng ta có chút nóng nảy rồi a” – Kế bên người trung niên trên mặt có vết sẹo, nham hiểm cười nói.

Nghe vậy, tên trung niên mày rậm câu cổ của hắn lại, ánh mắt vô cùng tham lam nhìn về “thứ ngon miệng” kia không rời, mấp máy môi thấp giọng nói: “Ta cũng rất đói bụng a, ngươi có muốn ăn gì hay không?”

“Ăn, tất nhiên là muốn ăn, nhưng là... giữa thanh thiên bạch nhật, có chút...” – Trung niên mặt sẹo có hơi chần chừ đáp lời.

“Nói cho người biết, nếu chúng ta không ăn, sớm muộn cũng sẽ tiện nghi cho kẻ khác, chi bằng trước lo bụng đói của mình không phải là tốt hơn sao?” – Trung niên mày rậm quay sang, nhao nháo nói.

Trung niên mặt sẹo nghe vậy cũng rất đồng tình, gật đầu ậm ừ: “Người nói rất không sai, nhưng là làm sao để ăn đây?”

“Ngu ngốc, muốn ăn thì theo ta!”

Người trung niên mày rậm có chút bức bối dùng tay vỗ mạnh vào gáy của tên mặt sẹo ngu ngốc kia, sau đó tiến lên đi trước một bước.

“A, chờ ta...”

Bị vỗ vào gáy, trung niên mặt sẹo không khỏi ngăn người, nhưng lại không mấy giận dữ, lớn tiếng hô lên sau đó cũng hấp tấp đi theo.

Trông thấy vậy, một tên trong đám người đi cùng hậm hực mắng nhiếc: “Hừ, lại bị tên khốn này năm lần bảy lượt này hót tay trên của ta!”

“Ha ha, người có tức giận cũng vô ích a, ai bảo thực lực người yếu hơn hắn” – một tên khác kế bên đó, không để ý cười to trêu chọc.

“Đi đêm sớm muộn cũng có ngày gặp ma, cứ đợi mà xem” – Lại một tên khác tỏ vẻ rất ghen tức, hừ lạnh trù ẻo.

Trông theo ánh mắt của đám người này, ở bên kia đường phía trước túp lều, một người nữ tử huyết sam che thân, hồng lụa che đi một nửa dung mạo, tuy là không thể thấy rõ diện mạo của nàng, nhưng là từ làn da trắng trẻo tinh khiết không chút tí vết kia, cho đến thân hình mảnh mai thon gọn, nơi cần

đầy đà thì cứ lắc lư, nơi cần nhấp nhô thì vẫn nhấp trùng, trong lúc đưa tay nhắc chân đều toát ra một cổ khí chất mị hoặc khiến bất cứ người nam nhân nào cũng khó lòng mà cưỡng lại.

Chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền có thể biết được, người nữ tử này dung mạo tuyệt đối là kinh điển tuyệt luân không thể nghi ngờ.

Lúc bấy giờ nữ tử bước chân có chút chần chờ, nguyệt nhân đứng đưa liếc nhìn vào trong tửu lâu đã trật kín bóng người, còn nghe thoang thoang một mùi hôi phàm tục khó chịu xông vào khứu giác, khiến nữ tử có hơi chau mày nhăn nhó.

Bỗng nhiên nữ tử nghe thấy có tiếng cười “hắc hắc” khó nghe lọt vào trong tai, quay đầu lại liền phát hiện đó là âm giọng của hai tên nam nhân trung niên, bề ngoài có phần cường tráng cao lớn, làn da lại đen ngăm xạm xỉ, một tên trong đó mày rậm mắt híp, tên còn lại trên gương mặt có vết sẹo trông rất dữ tợn.

“Không muốn chết, thì cút!” – Nữ tử giọng nói thanh thót, mùi phàn mị hoặc câu dẫn, hoàn toàn trái ngược với nội dung trong lời nói.

Hai người trung niên nghe được bỗng nhiên trở nên kinh hãi, còn tưởng rằng nữ tử là đang làm nũng nịu, “vô lực chống cự” thật ra là muốn được “nuông chiều”.

“Hắc hắc, mỹ nhân, có phải là nàng cũng rất muốn... hắc hắc...” – Trung niên mày rậm chà xát hai tay với nhau, nham hiểm cười cười nói nói.

Người nữ tử nghe vậy, liền “đá” cho hai tên trung niên một cái khiêu mi câu dẫn chết người, nũng nịu đáp lời: “Đúng a, ta là rất muốn...”

Trung niên mày rậm cười híp hai con mắt, nhanh nhẩu đáp: “Có phải là muốn, cùng chúng ta... lên thiên đường hay không?”

“Người nói không sai, là lên thiên đường!” – Nữ tử đột nhiên lạnh giọng nói.

Ngay tức khắc sau đó, hai tên trung niên nam tử sắc mặt trở nên trắng bệch, trên miệng vẫn còn lưu lại nụ cười nham hiểm bí ối, nhưng là đồng tử trong mắt tựa như vô hồn đã mất tinh quang, nếu là có cao thủ ở đây liền có thể nhận ra được, hai người này thật sự đã lên... thiên đường!

Ngay sau đó nữ tử liền quay lưng rời đi, cước bộ nhàn nhã tựa như không có chuyện gì xảy ra, chỉ để lại hai tên trung niên vẫn còn giữ nguyên tư thế đứng bất động giữa cái nắng chang chang chiếu rọi, mãi cho đến một lúc sau khi người nữ tử bóng lưng đã khuất, hai tên trung niên thân thể bỗng nhiên xiêu vẹo lắc lư, chậm rãi nghiêng người ngã xuống mặt đất.

Một người bán dạo đang vác gánh hàng rong, tình cờ đi ngang qua đây kỳ quái tò mò nhìn lại, chỉ thấy từ mi tâm của hai tên trung niên đang nằm dưới mặt đất, một tia huyết lưu chậm rãi lăn dài trên tiền gạch, khe ròi xuống nền đất, ngay tức khắc tên bán dạo trở nên thất kinh, ghen hòng nhìn trần trối không nói nên lời.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Người truy người, người lại truy người!

Một người bán dạo đang vác gánh hàng rong, tình cờ đi ngang qua đây kỳ quái tò mò nhìn lại, chỉ thấy từ mi tâm của hai tên trung niên đang nằm dưới mặt đất, một tia huyết lưu chậm rãi lăn dài trên tiền gạch, khe ròi xuống nền đất.

Ngay tức khắc tên bán dạo thần thái trở nên chấn kinh, ghen hòng nhìn trần trối không thốt được nên lời.

Đồng thời điểm, những người đang bận bịu đi lại trên con đường cũng phát hiện bất thường ghé mắt nhìn sang, ngay sau đó biểu hiện cũng tương tự không khác tên bán dạo kia là bao.

“Chết người, chết người rồiiiii...”

Bỗng nhiên một tên dân phu chợt hoàn hồn hoảng hốt kinh hãi, thất thanh hét toáng lên, những người khác bị tiếng hô làm kinh động sức tỉnh, cũng tương tự la ó, khiến con đường trong phút chốc liền trở nên âm ỉ ồn ào hơn bao giờ hết.

Tuy nhiên cũng có những người sợ hãi rước họa sát thân liền nhanh chân đào tẩu tránh xa khỏi chỗ này, nhưng đa số những người dân đều là mang tâm thái hiếu kỳ, tùm năm tùm bảy nhao nháo bu lại chỉ trở bàn tán, lắc đầu sợ hãi than ôi.

Cách đó không bao xa, một lão ni cô đang dẫn đầu đoàn người nữ tử cước bộ chậm rãi tiến đến, đám người này ai nấy trong tay đều có trường kiếm,

hơn nửa trang phục cũng có điểm tương tự giống nhau, nhìn sơ qua liền có thể đoán biết bọn họ là một nhóm môn phái nào đó trên đi lại giang hồ.

Trông thấy phía trước tụ tập đông đúc, người nữ tử theo ngay phía sau lão ni cô nghiêm giọng bẩm báo: “ Sư phụ, đệ tử nghe phía trước dường như là có án mạng xảy ra ”

Lão ni cô tựa hồ sớm đã phát hiện, cho nên nghe xong cũng không mấy bất ngờ, nhạt giọng ra lệnh: “ Chúng ta đến đó xem sao! ”

Nói xong đoàn người liền nhanh chân tiến đến chỗ đông người đang tụ tập, trong đám người thường dân đông đúc kia có người phát hiện đoàn người lão ni cô đang đi đến, nhận biết được bọn họ là người của thế lực nào đó trên giang hồ, liền nhanh nhẹn khép nép sang một bên, những người khác cũng nhanh chóng nhận ra, đồng thời rất biết điều giang ra hai bên nhường đường cho đoàn người lão ni cô đi qua.

Đến nơi, trông thấy hai cái thi thể nam nhân trung niên nằm bất động, lão ni cô bỗng nhiên nghiêm mặt thần sắc trở nên âm trầm băng lãnh, liền tự mình ngồi xuống kiểm tra một hồi, chỉ thấy bà ta dùng hai ngón tay khẽ đặt lên mi tâm của thi thể trung niên, tức khắc một cây kim châm từ đạo vết thương nhô ra bên ngoài, lão ni cô chậm rãi nắm lấy kim châm cầm trên tay, gương mặt tựa hồ nổi lên gân xanh càng thêm âm lãnh đáng sợ.

“ Các ngươi, có ai biết được chuyện gì xảy ra? ” – Lão ni cô lạnh giọng lớn tiếng.

Đám người thường dân tựa như cảm nhận được sát khí nồng nặc toát ra từ trên người lão ni cô, ai nấy đều bàng hoàng lo sợ, tím tái cả mặt mày.

Không khí bỗng nhiên trở nên im lặng không ai dám hé nửa lời kêu ca, thậm chí là không dám hít thở mạnh, chỉ sợ lão ni cô nghe được đúng lúc tâm trạng đang rất không tốt, liền xem bọn hắn là cái thớt đem ra chặt chém thành ngàn mảnh để trút giận.

Nhưng không khí im lặng ngược lại càng khiến lão ni cô trở nên tức giận bất mãn, lúc này lại gằn giọng ra lệnh: “ Các ngươi, không nghe ta nói gì sao? ”

“ Có... ta, ta biết... chuyện gì xảy ra! ”

Giọng nói nam nhân phát ra từ trong đám đông, nhìn lại đó là một tên hán tử mặt mày xấu xí, da dẻ đen ngăm, nhưng là tâm tình sợ hãi kinh hoàng khiến da mặt có hằn có chút trắng bệch.

Lão ni cô ánh mắt khóa chặt thân ảnh của tên hán tử kia, trầm giọng ra lệnh: “ Mau nói! ”

Không dám để lão ni cô phật lòng, tên hán tử da ngăm này liền kể lại rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, kể từ lúc hai tên đồng bạn của hắn nổi lên hắc tâm muốn “ ăn thịt thiên nga ”, cho đến khi trở thành hai cái xác chết nằm lẩn lóc bên lề đường, mỗi câu mỗi chữ đều thành thành thật thật không một chút dám giấu diếm.

“ Ngươi biết nữ tử kia đi hướng nào chứ? ” – Lão ni cô trầm giọng truy vấn.

Hán tử da ngăm không dám trái lời, liền chỉ đường cho lão ni cô: “ Là hướng đó, chỉ mới đi cách đây không bao lâu ”

Lão ni cô không còn để ý đến hán tử da ngăm nữa, quay sang đám nữ đệ tử phía sau ra lệnh: “ Truy theo ”

“ Vâng! ” – Đoàn nữ tử đồng thanh đáp lời.

Nói xong lão ni cô liền dẫn đầu thi triển khinh công tựa như mọc cánh bay vút qua đầu đám người thường dân, đoàn người nữ đệ tử cũng không chần chừ nhanh chóng đã bắt kịp theo sau.

Chỉ trong giây lát đoàn người lão ni cô đã phóng đi thật xa khuất mắt tầm nhìn, để lại đám người thường dân mặt mày ngơ ngẩn trông theo, trong lòng lúc này tình cờ đều có chung một suy nghĩ: “ Các ngươi rốt cuộc là người, hay là chim đây!?”

Gần đó bên trong lầu lầu tầng hai, ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, một người hán tử trung niên bạch bào ánh mắt lấp lóe trông theo lão ni cô, sau đó đặt một thỏi bạc trên chiếc bàn, đồng thời đứng dậy không quên nắm lấy trường kiếm, phóng mình qua cửa sổ đuổi theo đoàn người lão ni cô.

-----*-*-----

Năm ngày sau.

Bên trong một khu rừng rậm rạp thuộc Tường Châu, năm người Ngô Chính lúc bấy giờ ai nấy đều tinh thần phấn chấn, sắc mặt hồng hào, không còn cảm giác hư nhược vô lực như cách đây mấy ngày.

Sở dĩ có thể nhanh được như vậy, hầu hết công sức đều quy cho Liệu Thương Đan của Ngô Chính, trước đó đã hồi đoái từ trong hệ thống thương thành tính năng, đồng thời cấp cho bọn họ phục dụng ngay khi thời điểm bị trọng thương hoặc là tiêu hao đến cạn kiệt công lực.

Nhờ vậy chỉ mất chưa đến bảy ngày năm người đều đã đạt được trạng thái đỉnh phong, hơn nữa tác dụng của Liệu Thương Đan còn giúp tinh thần thư thái, khí huyết sung mãn, cùng với cảm giác cơ thể một lần nữa lại sở hữu lực lượng cường đại như trước kia, khiến năm người ai nấy tâm tình đều rất phấn khởi.

“ Ngô thiếu hiệp, đan dược của ngươi quả thực là thần đan diệu dược, không ngờ được hiệu lại tốt đến như vậy a! ”

Đã mấy ngày rồi nhưng mỗi khi nhắc đến, Dương Tiêu trong lòng đều cảm khái không nguôi, liền mồm khen ngợi không ngớt.

Ngược lại Ngô Chính nhún vai có chút cười gượng, trong lòng thập phần đau như cắt không ngừng chửi bới: “Cảm khái thì được cái chó má gì, báo hại của lão tử tận 4 0 0 điểm sát lục, sau này nhất định phải hảo hảo đòi lại các người cả vốn lẫn lãi!”

“Ha ha, Dương Tả Sứ đã mấy ngày liền nói câu này a!” – Ân Lê Đình tâm trạng đang rất tốt, hài hước cười to trêu chọc.

Dương Tiêu không để ý lời trêu đùa, khoát tay khách khí cười đáp: “Ân Lục Hiệp không thể nói như thế, lời này là từ chân tâm thốt ra, không thể ngăn lại được!”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Chuẩn bị bão về!

“Ha ha, Dương Tả Sứ đã mấy ngày liền nói câu này a!” – Ân Lê Đình tâm trạng đang rất tốt, hài hước cười to trêu chọc.

Dương Tiêu không để ý lời trêu đùa, khoát tay khách khí cười đáp: “Ân Lục Hiệp không thể nói như thế, lời này là từ chân tâm thốt ra, không thể ngăn lại được!”

“Không ngăn lại được cũng phải ngăn, Dương Tả Sứ không thấy ngán, nhưng là bốn người chúng ta đã chán ngấy rồi a!”

Hai người Tổng Viễn Kiêu và Tạ Tôn đi bắt về mấy con thỏ trắng làm bữa sáng, vừa lúc cùng nhau trở về lại chen ngang vào hai người Dương Tiêu tán gẫu.

“Tạ Sư Vương nói không sai, ta rất tán đồng!”

“Ba người các người thật không cho Ngô thiếu hiệp đây chút mặt mũi nào ư!? Đến bậc này đan dược còn có thể hào sảng tặng cho chúng ta, chỉ ít cũng phải có đôi lời cảm kích a!” – Dương Tiêu có chút không phục, liền dùng lời hay ý đẹp chống chế.

Nghe vậy, Ngô Chính lại tươi cười như hoa, mặc dù đóa hoa này có chút héo úa gượng gạo, nhưng lời nói thốt ra thì rất thành thật:

“Muốn cảm kích thì không cần dùng lời lẽ, sau này bốn người các người trở về Minh giáo và Võ Đang có thể dùng vật phẩm đồng giá tặng lại cho ta là được!”

“Ha ha...”

Bốn người Dương Tiêu nghe xong bỗng nhiên ha hả cười to, còn tưởng rằng Ngô Chính là có ý hài hước trêu đùa bọn hắn, không cho là lời nói thật.

“Ta phát, các người có cần nhất thiết phải thiếu não đúng vấn đề, cùng thời điểm như vậy hay không!?” – Ngô Chính trong lòng âm ỉ hét to.

“Ngưng!”

Ngô Chính bức bối trong người bất đắc dĩ cắt ngang bốn người sảng khoái, sau đó lại chuyển chủ đề, nghiêm túc nói:

“Chúng ta đều đã đạt được trạng thái tốt nhất, cũng là nên giải quyết đám người ngoài kia đi thôi!”

Trong những ngày này, Ngô Chính là người khôi phục thương thế sớm nhất, đồng thời thực lực tăng cường một mảng lớn, cho nên thỉnh thoảng lại một mình ra bên ngoài lên lút thăm dò tình hình, để phòng tình huống bất trắc như lần trước diễn ra.

Mà cũng nhờ vậy, mới phát hiện thôn xóm hẻo lánh trước đó năm người Ngô Chính chọn điểm dừng chân, bây giờ lại trở thành tiêu điểm nóng cho đám người kia trên giang hồ nuôi nấng tham vọng tụ tập trở về.

Phải nói tin tức về Tạ Tôn cùng Đồ Long đảo tái xuất trên giang hồ, chỉ trong vòng vài ngày gần gũi đã lan truyền đến từng con hẻm ngõ ngách, để nhà nhà đều biết, người người đều hay, trong khoảng thời gian mấy ngày này giang hồ trời quang mây tạnh, hết thấy đều không có tranh chấp, sóng gió nào đó quá lớn diễn ra.

Tuy nhiên bình yên cũng chỉ là phút chốc mà thôi, chuẩn bị cho cơn bão bùng bùng kéo đến mới là chân sự kiện khiến mọi người quan tâm.

Đương nhiên vẫn phải chờ một ngọn thồi lên báo hiệu, mà năm người Tạ Tốn một khi xuất hiện trên giang hồ, không nghi ngờ đây chính là ngọn gió mà mọi người nóng lòng chờ đợi đã lâu.

“Giải quyết!? Ý của Ngô thiếu hiệp là...”

Tổng Viễn Kiều có chút sững sốt giật mình, hẳn tất nhiên là mình bạch ý tứ của Ngô Chính, nhưng là “giải quyết” cách làm này quá mức tiêu cực, để hẳn không khỏi chần chờ hỏi lại.

“Tổng Đại Hiệp, ta không phải là vì tư thù mà làm như vậy, nhưng là đám u nhọt này một khi không trừ bỏ thì căn bệnh này vĩnh viễn sẽ không có hồi kết, hẳn là mọi người cũng nhận ra điều này!”

Ngô Chính ánh mắt kiên quyết chăm chăm nhìn lấy bốn người, sau đó lại nghiêm giọng nói tiếp:

“Ta hai năm trải qua một đường chứng kiến quân Nguyên tàn bạo, bách tính khổ sở lầm than, trong lúc đó ngũ đại môn phái lại vì tranh giành lợi ích mà tàn phá chia rẽ nội bộ từ bên trong, một ngày đám người kia vẫn còn, tất sẽ thành cản trở trong công cuộc đánh đuổi quân Nguyên ra khỏi lãnh thổ của chúng ta, chỉ bằng đánh đôi dùng biện pháp mạnh để trừ đi đồng hậu họa này, đến khi đó mới có thể đoàn kết một lòng được!”

Thú thật Ngô Chính tuy không phải là người Hán, cũng không quan tâm đến bách tính cái quái gì đó, thậm chí toàn bộ chết hết đối với hắn cũng không có vấn đề gì, nhưng là... điểm sát lục không dễ tích lũy, ngũ đại môn phái nay chỉ còn lại tam, hẳn tuyệt đối không thể bỏ lỡ miếng bánh ngon này, mà muốn không bỏ lỡ thì phải giết đây, muốn giết đây thì phải có dây, sợi dây này chính là Võ Đang và Minh giáo.

Võ Đang thì quan tâm đến nội bộ bách tính, chuyên hành hiệp trượng nghĩa thanh trừ ác bá hoành hành, trong khi đó Minh giáo thì không khuất phục trước giặc ngoại vào nhà, hào hùng liều mình phản kháng, mà tình cờ bản chất của hai thế lực một chính một tà này lại không hề mâu thuẫn với nhau.

Cho nên mỗi khi Ngô Chính mở miệng nhắc đến bách tính và quân Nguyên thì đều là gài trúng vào chỗ ngứa của bọn hắn, đồng thời cũng trở thành cầu nối liên kết giữa hai bên, trong lúc vô hình đã trở thành kẻ thao túng nắm giữ thực quyền lớn nhất.

“Tiểu tử này nói không sai, hơn nữa đám người ngũ đại môn phái kia năm xưa bức ép nghĩa đệ của ta vào chỗ chết, về công hay về tư ta đều muốn tự tay giết chết bọn hắn” – Tạ Tốn vẫn như mọi khi, rất tán đồng với cách làm của Ngô Chính.

Ân Lê Đình thì ngược lại có hơi phản đối, mở lời khuyên giải: “Chúng ta hà tất phải nhuộm máu giang hồ như vậy, vẫn còn nhiều phương thức khác tốt hơn mà”

“Ân Lục Hiệp, Tổng Đại Hiệp, hai người các ngươi quá mức ngây thơ, thử hỏi trước nay có cách mạng nào mà không hy sinh!? Không muốn nhuộm máu giang hồ thì đợi giặc Nguyên nhuộm máu thiên hạ mới vừa lòng hay sao?” – Ngô Chính nghiêm mặt, cao giọng lầm lẫm liệt liệt nói.

Dương Tiêu thì tương tự Tạ Tốn cũng tỏ ra rất đồng tình với cách nói này: “Ngô thiếu hiệp nói rất không sai, Dương mỗ không phản đối, nếu Tổng Đại Hiệp hai vị không muốn làm, thì thỉnh không cản trở chúng ta là được!”

“Ngô thiếu hiệp, Dương Tả Sứ, Tạ Sư Vương, các vị thứ lỗi cho chúng ta không thể tự mình quyết định, cần phải trở về một chuyến thăm hỏi ý kiến của chưong môn Chân Nhân!”

Tổng Viễn Kiều mặc dù rất phản cảm với cách làm này của Ngô Chính, nhưng lời nói của Ngô Chính là không sai, để hẳn không biết phải phản bác như thế nào mới phải, bất đắc dĩ chỉ có thể mượn cớ trở về, chờ đợi quyết định của Trương Tam Phong.

“Hai người các ngươi sợ là chưa kịp trở về núi, liền đã bị người ta trên đường giết chết mấy lần rồi!” – Ngô Chính hững hờ dội một gáo nước lạnh vào mặt Tổng Viễn Kiều.

Nghe xong tức khắc sư huynh đệ hai người này không khỏi sững sốt thất thần một phen, ngay sau đó liền vội vã hỏi thăm trở lại:

“Không biết Ngô thiếu là ý tứ là gì? Chúng ta tuy võ nghệ không tinh, tự thâm tâm cảm thấy hổ thẹn với ân sư, nhưng sư huynh đệ chúng ta cũng không phải là hạng người nhược phu dễ bắt nạt trên chọc a”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Cần một lời cam đoan!

Nghe xong tức khắc sư huynh đệ hai người này không khỏi sững sờ thất thần một phen, ngay sau đó liền vội vã hỏi thăm trở lại:

“Không biết Ngô thiếu là ý tứ là gì? Chúng ta tuy võ nghệ không tinh, tự thâm tâm cảm thấy hổ thẹn với ân sư, nhưng sư huynh đệ chúng ta cũng không phải là hạng người nhược phu dễ bắt nạt trên chọc a”

“Ta không phải là chê các ngươi võ học không tinh, nhưng là sau sự việc lần trước Không Văn thần tăng rời đi, ngươi cho rằng lão trọc lừa này sẽ dễ dàng như vậy bỏ qua cho chúng ta!? ” – Ngô Chính rất kiên nhẫn gợi ý cho hai người.

Tổng Viễn Kiều cũng không phải là quá mức đàn áp, nghiền ngẫm đôi chút liền có thể đoán ra ít nhiều: “Ý của thiếu hiệp là Không Văn thần tăng sau khi ly khai liền tung tin tức chúng ta cấu kết bao che cho Tạ Sư Vương!? ”

Còn nhớ trước đó Không Văn thần tăng từng nói “phái Võ Đang nhất định phải cho ngũ đại môn phái một lời giải thích thỏa đáng”, mà trong đó danh tự “ngũ đại môn phái” lại được lão ta giọng điệu nhấn mạnh, cho dù là dùng đầu bằng móng cũng có thể suy ra được vấn đề này.

Ngô Chính gật đầu khẳng định một cách chắc chắn, lại thân nhiên nói tiếp:

“Nếu bây giờ năm người chúng ta không hợp lực mà chia nhau ra đường ai nấy đi, khó nói sẽ tạo thành cơ hội thật tốt cho đám người kia vì tham niệm trong lòng mà cấu xé chúng ta thành trăm mảnh, cho dù Không Văn thần tăng không ra tay, hai người các ngươi có đủ tự tin để chống lại toàn bộ người giang hồ!? ”

“A...”

Hai sư huynh đệ Tổng Viễn Kiều nghe xong liền tròn mắt há mồm, nhất thời không biết phải đáp lời Ngô Chính như thế nào.

“Như vậy không phải các sư huynh đệ của chúng ta bên ngoài đang gặp nguy hiểm hay sao?” – Ân Lê Đình đột nhiên giật thót, lớn tiếng hô lên.

Ngô Chính sớm đã lường trước, liền vội vã trấn an hai người: “Yên tâm, bọn hán nếu bị bắt thì vẫn còn giá trị rất lớn để lợi dụng, tạm thời không chết được!”

“Không sai, bọn chúng có thể sẽ lợi dụng Võ Đang Tam Hiệp để uy hiếp Nhị Hiệp còn lại xuất đầu lộ diện, cũng đồng nghĩa với việc bại lộ tung tích của Kim Mao Sư Vương và Đồ Long đao” – Dương Tiêu rất nhanh trí phân tích đầu đuôi, lợi hại bên trong chuyện này.

Ngô Chính ưa thích nói chuyện với người thông minh, rất đỡ phải tốn nước bọt dài dòng giải thích, lúc này hài lòng gật gù tiếp lời: “Đúng là như vậy, chí ít là an toàn với điều kiện Đồ Long đao vẫn còn trong tay của Tạ Tôn, đồng thời Nhị Hiệp hai vị vẫn đang đồng hành cùng chúng ta!”

Nói đến đây vấn đề còn lại liền rất dễ hiểu, hiện nay các lộ quân hùng khắp nơi đều nhao nháo tranh thủ thời gian thi nhau xuất ra động tác, nguyên do thì rất đơn giản, chính là vì tin tức Đồ Long đao lại một lần nữa tái xuất trên giang hồ, mà Đồ Long đao lại nằm trong tay Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn, tình cờ Tạ Tôn lại đang đồng hành cùng hai trong số Võ Đang Lục Hiệp là Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình.

Thử hỏi trên giang hồ có ai mà không biết Võ Đang Thất Hiệp trước nay làm người trọng nhất là hai chữ “nghĩa tình”? Cũng giống như năm xưa Trương Thúy Sơn phu thê hai người nguyện chết nhất quyết không hé ra nửa lời tiết lộ tung tích nghĩa huynh của mình – Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn, thì nay chỉ cần bắt giữ được một trong Võ Đang Tam Hiệp, còn lo Nhị Hiệp hai người kia sẽ không xuất hiện hay sao!? Đến lúc đó liền nhiều hơn người khác mấy phần cơ hội cướp đoạt được Đồ Long đao.

Vì vậy cho dù Võ Đang Tam Hiệp toàn bộ bị bắt giữ thì cùng lắm là cắt tay cắt chân, đánh đập đến tàn phế vô công, dờ sống dờ chết mà thôi, tuyệt đối là sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng của bọn hán.

Tất nhiên Ngô Chính sẽ không ngu ngốc mở miệng nhắc đến mấy cái chuyện “cắt gọt đánh đập” gạt mắt tinh thần trầm trọng này rồi!

“Ài... xem ra chúng ta không được quyền lựa chọn a!” – Tổng Viễn Kiều buột miệng thở dài kêu than.

Ngược lại Ân Lê Đình thì mười phần gấp gáp khẩn trương, lo lắng hỏi thúc: “Hay là chúng ta ngay lập tức xuất phát đi! Nếu để lâu thêm ta e bọn hán vì thiếu kiên nhẫn mà...”

“Muốn xuất đầu lộ diện cũng được, nhưng nhất định phải ổn thỏa hai điều kiện mới được!” – Ngô Chính lại mập mờ không rõ nói.

Ân Lê Đình có hơi hấp tấp, nhanh miệng hỏi lại: “Không biết Ngô thiếu hiệp là nói hai điều kiện nào?”

Ngô Chính không chút nghĩ ngợi, liền ngay lập tức đáp lời:

“Thứ nhất, năm người chúng ta trước mắt cần phải thống nhất ai là người chỉ huy, bằng không đến khi gặp phải tình huống khó xử lại mỗi người mỗi ý, sớm muộn cũng sẽ gây nên mâu thuẫn nội bộ không đáng có, thứ hai, từ bây giờ trở đi ta đề nghị nhị vị nên bỏ xuống nhân từ trong lòng mình, nếu không có thể sẽ phải trả giá bằng tính mạng của hai người, không những thế có khi còn kéo theo cả ba người chúng ta!”

Đúng vậy, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân, Ngô Chính hiển nhiên sẽ không để những chi tiết thừa thãi như vậy diễn ra trong nhóm người của mình, mà để làm được điều này, tiên quyết là cần một lời cam đoan của hai người Tổng Viễn Kiều, đồng thời càng phải nắm giữ chút ít thực quyền trên danh nghĩa để tạo thành ràng buộc trong lúc vô hình, tuy là không biết có đạt được hiệu quả hay không nhưng chí ít phải giảm thiểu rủi ro đến mức thấp nhất có thể.

Nghe được lời nói này, khiến hai người Tống Viễn Kiều nhất thời không khỏi thất thần trầm tư, không kịp phản ứng mở miệng đáp lời.

Về phía ba người còn lại cũng rất kiên nhẫn giữ im lặng, chờ đợi hai người này một lời cam đoan, bằng không một khi rời khỏi khu rừng này, mỗi bước chân đều là đối mặt kẻ địch khắp nơi ám toán, có thể sẽ rơi vào tuyệt cảnh cửu tử nhất sinh khó tìm được đường để sống, nếu đến lúc đó lại bị hai người Tống Viễn Kiều tính cách nhu nhược nhân từ níu chân thì quả thực là thập tử vô sinh, đến một tia hy vọng tìm được sinh lộ sót lại cũng bị hai người này trượt đi mất.

Cứ thế bầu không khí bỗng nhiên trở nên trầm ngâm tĩnh mịch, bên trong năm người thì có ba người ánh mắt lăm lăm chờ đợi một câu trả lời của hai người còn lại, hai người kia thì có hơi cúi đầu mắt nhìn chính mình bàn chân, mãi mê nghiền ngẫm tựa hồ là quyết định này mười phần khó khăn.

Hai người Tống Viễn Kiều tất nhiên là biết một khi xuất đầu lộ diện liền sẽ không thể tránh khỏi tranh đấu đẫm máu, nhưng là giết ác thì có thể, nhưng là nhờ gặp phải đám người chính phái danh môn thì sao!?

Từ khi tiếp xúc với Ngô Chính, tầm nhìn của hai người đã được mở mang thêm rất nhiều, cũng minh bạch đạo lý đúng sai phải trái bên trong lời nói của hắn.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Quyết định!

Từ khi tiếp xúc với Ngô Chính, tầm nhìn của hai người đã được mở mang thêm rất nhiều, cũng minh bạch đạo lý đúng sai phải trái bên trong lời nói của hắn.

Nhưng một khi Tống Viễn Kiều quyết định động thủ với đám người danh môn chính phái kia, không thể nghi ngờ điều này đồng nghĩa với việc Võ Đang phải bắt đầu từ thời điểm đó cũng sẽ bị kéo xuống vùng bùn lầy này, không thể có sức vùng vẫy thoát ra.

Mãi cho đến một hồi lâu, Tống Viễn Kiều chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, để lộ khuôn mặt nghiêm khắc kiên nghị thường thấy của hắn, hít mạnh một hơi thật sâu, sau đó lại quay sang Ngô Chính ba người, thần sắc trở nên mười phần nghiêm trọng, tựa hồ là làm một quyết định nào đó hết sức khó khăn.

Ân Lê Đình vai vế thấp hơn một chút, bất đắc dĩ chỉ có thể để mặc cho đại sư huynh của hắn – Tống Viễn Kiều thay mình làm ra lựa chọn, đối diện đó ba người Ngô Chính ánh mắt giao thoa, nhưng rất thần nhiên kiên nhẫn chờ đợi, không nói một lời.

“Ngô thiếu hiệp nói rất đúng, ta từ đầu đã không có quyền được lựa chọn, cứ làm theo ý các người là được!” – Tống Viễn Kiều trên mặt thập phần bất đắc dĩ, thờ dãi nói ra.

Đứng kế bên hắn Ân Lê Đình cũng chỉ biết lắc đầu khẽ thở dài, trong tâm một cũng là mảnh bụi người không thoát nên lời, dù sao cả hai người bọn hắn đều là mang trong mình bản sắc nghĩa hiệp, từ nhỏ lại được Trương Tam Phong dạy dỗ đàng hoàng thấu đáo, bây giờ lại muốn bọn hắn cuồng sát giết chóc không một chút lưu tình, nhất thời vẫn là chưa thể lật mình thích nghi với hoàn cảnh.

Ở phía ngược lại, Ngô Chính vẫn là rất bình thản như không có chuyện gì, nghe được lời đáp liền khẽ gật đầu, lại từ tốn nói tiếp:

“Tốt, như vậy là đã xong một vấn đề, tiếp đến chính là cần chọn ra người chỉ huy, mặc dù ta rất không ưa thích cách làm này, nhưng là năm người chúng ta đã có ba trường phái tính cách khác nhau, vốn dĩ là không đồng đạo, cho nên trước khi kẻ vai sát cánh, tiên quyết vẫn là phải ổn thỏa vấn đề này trước đã!”

“Tiểu tử ngươi lại muốn phức tạp, đơn giản chúng ta nghe theo người là được, ta nghĩ Tống Đại Hiệp hai vị hắn là sẽ không phản đối”

Tạ Tôn sáng khoái trực tiếp nhường cái danh trưởng nhóm cho Ngô Chính, đồng thời bỏ qua luôn Dương Tiêu, chỉ hỏi thăm hai hai người Tống Viễn Kiều. Tạ Tôn sáng khoái trực tiếp nhường cái danh trưởng nhóm cho Ngô Chính, đồng thời bỏ qua luôn Dương Tiêu, chỉ hỏi thăm hai hai người Tống Viễn Kiều.

“Ta tất nhiên là không phản đối, Ngô thiếu hiệp tuy tuổi tác không bao nhiêu, nhưng bản lĩnh và tài trí đều là có thừa, trước nay trong lứa thiếu niên các người, Tống mô cũng chỉ nhận đồng tâm phục khẩu phục một mình Ngô thiếu hiệp mà thôi!” – Tống Viễn Kiều không nghĩ ngợi liền tán đồng với lời nói của Tạ Tôn, đồng thời không ngớt lời tán dương Ngô Chính hậu sinh khả úy.

Ân Lê Đình cũng tươi cười nhận đồng, khoát tay từ tốn nói:

“Không dám giấu Ngô thiếu hiệp, chúng ta từ hơn một năm trước đã nghe danh Lục Mạch Kiếm Tiên hành hiệp trượng nghĩa cứu người vô số, hơn nữa còn có đủ loại chiến tích vang dội khiến người nể phục, ta tại đây nếu không nói một câu tâm phục khẩu phục, quả thực trong lòng rất không yên a”

“Tiểu tử này thanh danh lợi hại như vậy sao!? Thảo nào cũng có chút bản lĩnh, quả nhiên không phải vô danh tiểu tốt a” – Tạ Tốn lần đầu nghe được danh tiếng của Ngô Chính, cũng không mấy bất ngờ gật gù cười nói.

Nên biết danh tiếng ở trên giang hồ có được thường sẽ đi đôi với bản lĩnh của người đó, Ngô Chính dọc đường trải qua sinh tử biểu hiện xuất sắc như vậy, nếu hẳn thật sự không có chút danh tiếng nào thì quả thực là người đời trên thế gian này tất cả đều có mắt như mù, còn không bằng Tạ Tốn hẳn tuy không có mắt, nhưng tâm sáng tỏ thấy rõ được bản chất hình thù của thể gian.

“Các người quên không hỏi ý kiến của ta hay sao?” – Dương Tiêu bị bỏ lơ xem như không khí, để hẳn không khỏi bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở mọi người.

“Ha ha...”

Tạ Tốn không nhịn được hài hước, lớn tiếng cười thật to.

“Vừa nãy ta còn nghe Dương Tả Sứ liên mồm khen ngợi tiểu tử kia, cái gì thần đan diệu dược!? Còn cần bọn ta phải hỏi ý kiến của người nữa sao? Ha ha...”

“Tạ Sư Vương người quả thật là không cho ta chút mặt mũi nào sao!? Ta chức vị trong bản giáo còn cao hơn người một bậc a” – Dương Tiêu có chút dờ khóc dờ cười đành phải đem địa vị của mình ra hăm dọa.

“Khặc, ha ha...”

Lần này bốn người còn lại đều cười to không chút để ý đến hình tượng của mình, hoàn toàn là xem Dương Tiêu một cái Quang Minh Tả Sứ cao cao tại thượng lúc này lại trở thành thằng hề mua vui trong mắt người khác a.

“Người... các người... Ài!”

Dương Tiêu quả thực là muốn khóc rống lên rồi, lời nói thốt ra rồi thì không thể nuốt lại được, chỉ có thể hận mình gần đây tinh thần được thư thái lại trở nên lăm lăm nhiều chuyện, bây giờ lại tự biến mình trở thành trò cười cho bốn người này mà mai châm chọc, nhưng là trên đời cũng không có thuốc chữa bệnh hối hận a, bất đắc dĩ chỉ còn cách bỏ xuống mặt mũi để bọn hắn thi nhau chà đạp đến chán rồi lại thôi.

-----*_*-----

Đồng thời điểm, tại một tiểu thôn phụ cận cách vị trí của Ngô Chính năm người không bao xa, nơi này chính là điểm dừng chân trước đây của Ngô Chính trước khi gặp được hai người Tống Viễn Kiều, cũng là tụ điểm cho các nhân sĩ trên giang hồ lũ lượt kéo đến lúc bấy giờ.

Trên con đường duy nhất thẳng tiến vào thôn, lát đặc những sỏi đá nhỏ nhẵn nằm lăn lóc dưới mặt đất, còn có đủ loại ổ gà ổ vịt ổ voi rải rác trên mặt đường, để nó có phần hơi khó đi lại, nếu là người không chú ý liền rất dễ bị vấp ngã.

Tuy nhiên lúc này dòng người đi đi lại lại náo nhiệt đông đúc trên con đường, vốn dĩ đã trật hẹp nay lại càng trật trội đến khó thở, trông những người này trên tay đều mang theo vũ khí, sắc mặt ai nấy cũng lảo liên liếc ngang liếc dọc tựa hồ là đang quan sát tìm kiếm một thứ gì đó, hẳn là một vật gì đó rất quan trọng mới khiến nhiều nhân sĩ giang hồ quan tâm như vậy.

Bên trong tiểu thôn ngoại trừ quán trọ lần trước bị Không Văn thần tăng và Dương Tiêu cùng nhau “thông đồng” làm kẻ phá hoại, sau đó tự mình đào tẩu không để lại một đồng xu các bạc nào, khiến quán trọ đã mấy ngày rồi vẫn cứ giữ nguyên hiện trường không chút suy suyển.

Còn lại chung quanh dọc theo con đường đủ loại quán xá trong mấy ngày này mọc lên như nấm đâu đâu cũng có, cứ đi một bước liền có một túp quán, đi một bước nữa lại có quầy hàng rong, lại thêm bước thứ ba, liền xuất hiện một cái tiểu điểm vẫn còn mới toanh, hẳn là vừa mới đầu tư trang hoàng gần đây.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 190: Thiên kiều bá mị

Còn lại chung quanh dọc theo con đường đủ loại quán xá trong mấy ngày này mọc lên như nấm đầu đầu cũng có, cứ đi một bước liền có một túp quán, đi một bước nữa lại có quầy hàng rong, lại thêm bước thứ ba, liền xuất hiện một cái tiểu điểm vẫn còn mới toanh, hẳn là vừa mới đầu tư trang hoàng gần đây.

Tuy nhiều là vậy, nhưng vẫn là cung không đủ cầu, du khách đến đây mỗi ngày một đông đúc, từ đủ loại nhân sĩ phiêu bạc trên giang hồ, cho đến các thương buôn tựa hồ tìm thấy được thị trường tiềm năng, đều lũ lượt đổ về một bề, khiến các hàng quán khách điểm mỗi thời khắc đều là trật kín cả bóng người, bầu không khí vô cùng náo nhiệt tất bật, thậm chí còn hơn gấp mấy lần các thành thị phồn hoa ở phụ cận.

Lúc bấy giờ phía trước con đường dẫn vào tiểu thôn, nữ tử trên người huyết sam quen thuộc, trước đó mấy ngày vừa giết chết hai tên sở khanh giữa thanh thiên bạch nhật sau đó ung dung rời đi, bây giờ cũng đã xuất hiện ở nơi tụ điểm náo nhiệt này.

Lần này nữ tử không chần chừ nữa, dứt khoát đi vào bên trong tiểu thôn, xen lẫn giữa dòng người đi đi lại lại, nữ tử tựa như thiên nga lạc giữa bầy vịt, khiến những nơi nàng đi qua người người đều không tự chủ dừng lại bước chân, đưa mắt nhìn sang, sau đó dõi theo, mãi cho đến khi bóng lưng của nàng khuất đi, bọn hắn dần dần tỉnh hồn lại, lắc đầu thờ dài cảm khái.

Thế gian này mỹ nhân quả thực không thiếu, nhưng có thể tìm được một người nữ nhân chỉ bằng dáng người, khí chất đã có thể kinh diễm quần hùng như thế, quả nhiên là vô cùng hiếm có, nếu lần này không được tận mắt kiến thức qua nữ tử huyết sam che mặt kia, có khi còn tưởng rằng loại nữ nhân này thật sự đã tuyệt chủng rồi!

Ngay khi người nữ tử huyết sam kia đi vào trong thôn không bao lâu, bên ngoài phía trước con đường dẫn vào tiểu thôn, lại xuất hiện một đoàn người nữ tử ai nấy dung mạo cũng rất xinh đẹp, theo sau một lão ni cô thân sắc lúc nào cũng lạnh nhạt nghiêm trang, bước chân có phần vội vã xô đẩy chen lấn, đi vào trong thôn.

Tuy nhiên đám người quần chúng lần này đã không gây người bất động như trước đó nữa, tất cả đều rất biết điều nhanh chân tránh đường cho lão ni cô xấu xí hung hăng kia đi qua.

Mặc dù một đoàn nữ tử theo chân phía sau lão ni cô cũng rất xinh đẹp, nhưng là vừa kiến thức qua một chút cái gì mới gọi là tuyệt luân mỹ diễm, vô tình lại khiến những người này tầm mắt có chút cao cao hơn đầu, trông đoàn nữ tử kia trong mắt so với nữ tử huyết sam kia, quả thực là đem vịt so với thiên nga chẳng khác là bao.

Đoàn nữ tử tựa hồ là cảm nhận được những người quần chúng xung quanh đang nhìn mình với ánh mắt thật vô vị, liền không khỏi trong tâm một lần nữa cảm giác thất bại trần trụi, từ sắc mặt của đoàn nữ tử theo sau không biểu lộ một chút tâm tình ra bên ngoài, dường như là đã trải qua không ít lần tương tự như vậy, mà mỗi lần đều là vì theo dõi nữ tử huyết sam kia mà ra.

Trước đây những nơi các nàng đi ngang qua đều là trở thành tiêu điểm ngắm nhìn của đám đông, lúc bấy giờ thì hay rồi, hoàn toàn bị những người quần chúng kia mờ nhạt không thêm liếc nhìn lần thứ hai, cho dù là trải qua không ít, nhưng là một sớm một chiều nhất thời vẫn không thể thích nghi a.

Ở phía trước cách lão ni cô không xa, nữ tử huyết sam cước bộ có phần chậm lại, càng lúc lại càng chậm, chậm như là ốc sên, mãi cho đến một hồi lâu lại trở thành đứng yên, bất động giữa dòng người, tựa như là đã quyền luyện tầm mình trong hàng trăm những ánh mắt tham lam chứa đầy dục vọng, không thể tự mình thoát ra.

Nữ tử huyết sam dung mạo bị che đi bởi hồng lụa, chỉ thấy được nhãn mi lá liễu, tiệp mao cong vút, nhãn tinh vàng khuyết nguyệt chứa chan mị lực, khiến người khác nhìn vào cảm giác như xoáy sâu vào đó hồn vía lên mây, không thể cưỡng lại mà rời đi ánh mắt.

Lúc bấy giờ nữ tử huyết sam khẽ xoay người lại, ánh mắt tinh quang lấp lóe, trông về hướng con đường mình vừa đi qua.

Đồng thời điểm ngay khi nữ tử huyết sam xoay người, một lão ni cô dẫn theo đoàn người cũng từ từ lộ dạng, ánh mắt lãnh khí vô thần của lão ni cô cùng lúc giao thoa với nữ tử huyết sam.

Tức khắc sau đó, hai luồng khí thế khổng lồ từ vị trí của hai người đang đối diện phút chốc bộc phát cuồng bạo ra bên ngoài, hai cỗ uy áp mạnh mẽ chấn ra xung quanh, khiến cả đoạn đường này những người có mặt ở đây đều xui xẻo bị cuốn vào bên trong, để ai nấy đều cảm giác rung mình đến rợn cả tóc gáy, tận sâu thâm tâm bỗng nhiên có một cỗ kinh hoàng sợ hãi không thể kiểm soát, trực tiếp biểu hiện ra trên gương mặt.

Khí thế mỗi lúc một đại, uy áp càng là nặng nề tựa Thái Sơn, đến cả đoàn người nữ tử theo sau lão ni cô đều đã cảm bật đứng lạng, không thể nhúc nhích thêm nữa dù chỉ là nửa bước chân.

Nhưng là lão ni cô không để ý đến đoàn người nữ tử, cước bộ vẫn rất thông thả tựa như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi từng bước từng bước tiếp cận về phía nữ tử huyết sam đang đối diện cùng bà.

Lúc này, không khí tựa như là ngưng trọng, không gian cũng muốn đóng băng, chỉ có duy nhất hai người nhịp thở vẫn đều đặn không một chút suy suyển khó khăn, mãi đến khi khoảng cách giữa hai người đối diện lẫn nhau chỉ còn mười bước chân, lão ni cô mới dừng lại cước bộ, lẳng lặng bất động không nói lời nào.

Những người chung quanh cũng là tương tự không thể tự chủ di chuyển tẩu thoát khỏi chỗ này, hầu hết những người ở đây đều là người trong giang hồ, cho nên nhanh chóng liền nhận ra thân phận của lão ni cô kia là ai, mà nữ tử huyết sam thần bí có thể cùng bà ta so nhau khí thế, tuyệt đối cũng không phải là nhân vật đơn giản, dần dà đã có vài người bắt đầu liên tưởng đến một cái tên mới nổi lên trong hai năm gần đây khiến mọi người kính nể.

Lão ni cô trong tay trường kiếm bất xuất, nhưng kiếm quang ẩn hiện linh động, trên chuôi kiếm khắc “Ỗ Thiên” hoa văn mười phần tinh xảo bất phàm,

thanh bảo kiếm này không thể nghi ngờ chính là Ý Thiên Kiếm, bấy lâu nay vẫn luôn thuộc sở hữu của Diệt Tuyệt sư thái.

Còn người nữ tử kia từ huyết sam đặc điểm cho đến khí chất điểm áp quần hùng, đều là mười phần tương tự với nữ tử luôn đồng hành cùng Lục Mạch Kiếm Tiên – Huyết Y Tiên Tử, mà động cơ của nàng khi xuất hiện ở đây càng là dễ dàng để người ta suy đoán.

Cách đây không lâu tin tức Lục Mạch Kiếm Tiên bao che cho ma giáo Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn, một tay thám sát toàn bộ cao tầng phái Không Động đã lan truyền rộng rãi trên giang hồ.

Trong lúc đó Huyết Y Tiên Tử lại không có mặt tại hiện trường diễn ra chiến đấu, hẳn là trước đó cả hai đã bị lạc nhau, bây giờ nàng lại xuất hiện ở chỗ này có thể là vì muốn hội ngộ Lục Mạch Kiếm Tiên hay chăng?

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Động thủ

Trong lúc đó Huyết Y Tiên Tử lại không có mặt tại hiện trường diễn ra chiến đấu, hẳn là trước đó cả hai đã thất lạc nhau, bây giờ nàng lại xuất hiện ở chỗ này có thể là vì muốn hội ngộ Lục Mạch Kiếm Tiên hay chăng?

Nên biết Lục Mạch Kiếm Tiên lúc bấy giờ là đang đồng hành cùng Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn, mà quần hùng trong thiên hạ hội tụ về đây cũng là vì mọi nguồn tin đều cùng lúc chỉ về địa điểm này, bây giờ Huyết Y Tiên Tử xuất hiện ở đây lại càng thêm chắc chắn thông tin truyền đi là không sai, chỉ cần lại truy tìm chờ đợi một khoảng thời gian tin tưởng Tạ Tổn tung tích sớm muộn cũng sẽ bị bại lộ.

Đồng thời điểm, nhân sĩ quần hùng dừng chân ở những nơi khác bên trong tiểu thôn, tựa hồ là cảm nhận được có khí thế giao đấu đang diễn ra giữa hai cao thủ tuyệt thế, không ai muốn bỏ lỡ cơ hội được mở rộng tầm mắt, liền nhanh chân tụ tập đến chiến trường này, muốn làm người quan chiến.

“Lão ni cô kia không phải là Diệt Tuyệt sư thái sao!? Còn huyết sam nữ tử là ai?”

“Ta cũng không biết, nhưng nàng thật đẹp a...”

“Người đừng mơ mộng hão huyền, nữ tử kia võ công rất cao cường lợi hại a!”

“Nhưng mà Diệt Tuyệt sư thái trước nay không lưu tình, một khi động thủ... ài!”

“Người còn thương hoa tiếc ngọc!? Diệt Tuyệt sư thái ghét ác như thù, hẳn là nữ tử kia cũng không phải là hạng tốt lành gì!”

...

Lúc bấy giờ xung quanh chiến trường đã đông nghịt bóng người, từ con đường lớn cho đến các ngõ ngách hẻm hóc, thậm chí trên các mái nhà phụ cận cũng không còn một chỗ trống.

Những người quan chiến ai nấy đều liên mồm bàn tán xôn xao, đủ loại ý kiến quan điểm không ai giống ai, mặc dù là rất nhỏ tiếng chỉ đủ để đồng bạn bên cạnh lắng nghe, nhưng là tiếng xì xào từ bốn phương tám hướng cộng hưởng với nhau cũng khiến không khí trở nên ồn ào hơn rất nhiều.

Tuy nhiên điều này lại không ảnh hưởng Diệt Tuyệt sư thái và huyết sam nữ tử khí thế giao thoa, không gian chung quanh càng lúc càng ngưng trọng, nhìn bằng mắt thường cứ ngỡ không khí đang cô đặc muốn đóng băng.

Những người phụ cận bị vây trong vòng chiến của hai người vẫn không có cách nào di chuyển thoát ra, bởi vì mỗi người đều có thể cảm nhận được cái chết đang hiện hữu một cách rất chân thực, một khi họ cử động cho dù chỉ là nhúc nhích ngón tay, cũng đồng nghĩa với việc sớm hơn một khắc khơi mào cho chiến đấu bùng nổ.

Lại qua một hồi thật lâu, khi khí thế giao đấu mãi vẫn chưa có hồi kết, nhìn sơ qua chỉ có thể nói là hai người này tạm thời bất phân thắng bại, dù sao theo lý thuyết khí thế giao đấu chỉ là thăm dò lẫn nhau về lực lượng cơ bản và cả tinh thần ý chí, trong đó không bao gồm các loại tuyệt kỹ võ học và kinh nghiệm thực chiến, chưa kể trong tay Diệt Tuyệt sư thái còn có một thanh Ý Thiên kiếm chưa xuất vỏ, mà vũ khí cũng là một phần yếu tố bên trong chiến lực tổng thể của một người, không nghi ngờ nếu nhìn nhận theo chiều hướng này thì người bất lợi thực sự chính là huyết sam nữ tử.

“Người là chờ đợi hắn xuất hiện?”

Lúc này đột nhiên huyết sam nữ tử lên tiếng, giọng điệu mười phần thần nhiên nhàn nhạt, không có vẻ gì là căng thẳng lo lắng khi đối mặt với lão ni cô.

Ngược lại về phía Diệt Tuyệt sư thái, thần sắc đã âm lãnh đến cực độ, có thể trông thấy từng tia gân xanh nổi lên trên gương mặt, tựa hồ là lão ni cô đã nhẫn nại đến tột cùng, rất muốn rút kiếm động thủ rồi.

“Yêu nữ! Ngươi là có ý dẫn dụ ta đến đây?” – Diệt Tuyệt sư thái gần giọng nói.

Huyết sam nữ tử khiêu mi đáp: “Ta nào có nhàn rồi như vậy!”

Nghe xong Diệt Tuyệt sư thái càng là trở nên điên tiết, giọng điệu nhõn nhõ của huyết sam nữ tử lọt vào tai lão ni cô quả thực mười phần khiêu khích, cố ý không để bà ta trong mắt.

Còn nhớ lần đụng chạm trước đó, huyết sam nữ tử cũng là với giọng điệu thái độ như thế để uy hiếp bức bách lão ni cô, lại gián tiếp khiến hơn một nửa số đệ tử đắc ý nhất của bà ta phải bỏ mạng dưới kiếm của đám người ma giáo, đồng thời cũng khiến bà ta khắc cốt ghi tâm mối căm giận này.

“Lại so khí thế thêm một hồi vậy, ta cũng rất muốn gặp lại hần a” – Huyết sam nữ tử lại nhàn nhã nói tiếp.

“Hừ, xuống cửu tuyền mà chờ gặp hần!”

Diệt Tuyệt sư thái tựa hồ đã không nhẫn nại được nữa, không chờ đợi nói đến nửa câu, bà ta liền rút kiếm, lao nhanh nhảm thẳng về phía huyết sam nữ tử.

Ý Thiên kiếm đột ngột xuất vô, chỉ thấy linh quang loáng thoáng vài vệt lưu chuyển trong không gian, kết hợp với cái nắng chói chang giữa ban ngày, gay gắt hắt vào trong mắt những người quan chiến, khiến bọn hần trong một khắc này thần tình bất giác khép chặt, không thể trông thấy được gì.

Trong một sát na, huyết sam nữ tử không dám đối diện với mũi kiếm nhắm thẳng về phía mình, liền nhanh chóng thi triển khinh công phóng lên trên cao, đồng thời trong tay kim châm nối liền với chi tơ giấu trong tay áo đồng loạt bắn ra tứ phía tán loạn không có mục tiêu nào là nhất định.

Ngay tức khắc Diệt Tuyệt sư thái tựa hồ phát giác có điều gì đó bất thường, chau mày nhìn lên, chỉ thấy một con mưa kim châm dày đặc cùng lúc phóng xuống, khiến lão ni cô sắc mặt càng trở nên hoảng hốt, quay đầu lớn tiếng hô lên:

“Chạy mau!”

Đồng thời điểm, đoàn người nữ tử phái Nga My nghe được mà tựa như không nghe, chỉ thấy các nàng ngây người bất động, thần sắc lẫn lộn có đủ loại cảm xúc tiêu cực hình thái, đôi mắt mở to kinh hoàng cùng nhìn về một hướng, trong đầu lúc này tình cờ lại có chung một suy nghĩ:

“Đã không còn kịp nữa rồi...”

Phốc phốc phốc phốc phốc...

Hàng loạt tiếng kim châm đâm vào da thịt cùng một thời điểm phát ra, mặt dù âm thanh rất nhỏ, rất khó lọt tai, nhưng là nhiều đạo âm thanh như vậy cộng hưởng với nhau trong một sát na, khiến tất cả những người có mặt ở đây với điều kiện... còn sống, đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Ngay sau khi hàng loạt tiếng “phốc” phát ra, nhìn lại không chỉ đoàn người nữ tử phái Nga My đứng ở phía hậu phương Diệt Tuyệt sư thái, mà còn có những người quần chúng trộn lẫn giữa thường dân và các nhân sĩ trong giang hồ, những kẻ thiếu may mắn bị dây vào trong vòng chiến của hai người, lúc bấy giờ toàn bộ những ánh mắt đó đều đã trở nên... vô hồn, đến cả một tia tinh quang lấp lóe còn sót lại cũng đã sớm bị vụt tắt đến nguội lạnh.

Tuy nhiên từ thần sắc của những người này, có thể thấy được đây hẳn là một cái chết đến rất chóng vánh nhẹ nhàng, không một chút khổ sở đau đớn nào.

Ngoại trừ đoàn người nữ tử bị Diệt Tuyệt sư thái kinh động khiến các nàng trước khi chết một khắc, còn phải chịu đựng nội tâm kinh hoàng sợ hãi, thì những người còn lại chết dưới kim châm của huyết sam nữ tử, tựa như vẫn không hay biết chuyện gì xảy ra, chỉ là một cái chết “bất chợt” mà thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 192: Đại khai sát giới

Không dừng lại ở đó, những người này tưởng chừng đã là một cái xác chết, nhưng lúc này lại trông giống như một con rối hơn, chỉ thấy bọn hắn đồng loạt chuyển động lao đến về phía Diệt Tuyệt sư thái.

Tất cả đều là nhào người đến trước, hai tay hai chân bị quật ngược ra sau, kể cả đầu cũng bị ngửa lên trời há hốc mồm, tựa như là một con điều đứt dây bị cuồng phong thổi bay, điên cuồng phóng tới theo quán tính không thể chủ động điều khiển cơ thể của mình.

Mà ở trung tâm Diệt Tuyệt sư thái hai mắt từ lúc nào đã trợn ngược lên trời, tinh thần kinh hãi đến tột độ. Đây tựa hồ là lần đầu tiên lão ni cô phải chứng kiến khung cảnh thảm khốc một cách “hoành tráng” như thế này. Nói không ngoa tràng cảnh này chẳng khác nào là một con “mưa” thì thể đang trùng trùng ập xuống đầu bà ta.

Lúc bấy giờ Diệt Tuyệt sư thái bốn phương tám hướng đều đã bị bao vây hoàn toàn không tìm được một chỗ trống để thoát thân. Bà ta chỉ được phép có hai lựa chọn mà thôi.

Một là dùng khinh công thượng thừa của phái Nga My để tránh né tất cả thi thể đang bổ nhào tới bà ta, giảm thiểu tối đa động tác dư thừa đồng thời cũng trừ bỏ nguy cơ chịu đựng phải tổn thương.

Nhưng đừng quên huyết sam nữ tử mỗi thời mỗi khắc đều đang nhìn chăm chăm lão ni cô, nếu là dùng cách này chẳng khác nào là tự trói tay trói chân mình, để huyết sam nữ tử tùy ý nắm giữ thượng phong, lợi dụng ưu thế mà mà bức ép bà vào đường cùng.

Tuy nhiên Diệt Tuyệt sư thái còn có một phương thức khác tối ưu hơn rất nhiều. Trên tay bà ta không phải là đang nắm giữ Ý Thiên kiếm, bảo khí sắc bén và cường độ vô song hay sao!? Chỉ cần lợi dụng thanh bảo khí này, đồng thời vận công gia cố mạnh mẽ chém ra một con đường máu, liền có thể dễ dàng thoát thân không cần phải chật vật tránh né.

Nếu là chọn cách này không nghi ngờ, con “mưa” thì thể vô tri không có linh tính kia chẳng thể làm khó được lão ni cô. Nhưng ngay sau đó thứ mà bà ta phải đối mặt không hề đơn giản một chút nào, chưa kể trong đồng thi thể này còn lẫn lộn cả đệ tử của phái Nga My.

“Chọn cách nào đây!?”

Diệt Tuyệt sư thái ý niệm trong đầu không ngừng tự hỏi. Tình cảnh này khiến bà phải hoang mang do dự, không thể dứt khoát tàn nhẫn như thường ngày. Bởi lẽ Diệt Tuyệt sư thái minh bạch dù bà ta có lực chọn cách nào đi nữa, thì hậu quả phải lãnh nhận sau đó đều là tàn khốc tương tự như nhau.

Nhưng rồi sự thiếu quyết đoán rất nhanh chóng liền bị Diệt Tuyệt sư thái dẹp bỏ sang một bên. Thay vào đó là thần sắc kiên định, trầm lãnh như thường lệ mọi khi.

Đã có cho mình một quyết định, Diệt Tuyệt sư thái không cần phải chần chừ do dự nữa, ngay lập tức liền vung tay bắt đầu hành động.

Chỉ thấy bà ta hạ bộ hơi chùn xuống, hai tay siết chặt chuôi kiếm giờ ngang trước ngực, đồng thời toàn lực vận Nga My Cửu Dương Công khiến y phục trên người không gió mà rung, phát phới tung bay.

Lúc bấy giờ Ý Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái phát tán hào quang cực kỳ chói mắt, tựa như là mặt trời lên cao giữa ban trưa. Kiếm uy cũng đã súc thế, Diệt Tuyệt sư thái không một chút chần chừ, tức khắc một kiếm vung mạnh về phía trước.

Vù, vù, vù...

Ngay lập tức một đạo kiếm khí lăng lệ vạch ngang chém ra, khiến không gian như muốn rung động nhiễu loạn.

Đồng thời điểm, một đám thi thể nhào tới đối diện với kiếm thế hung mãnh, ngay khi va chạm liền bị kiếm khí cắt ngang nhẹ nhàng như là đậu hủ, thân thể ngay lập đứt đoạn chia đôi.

Diệt Tuyệt sư thái nhanh chóng nắm bắt cơ hội, chân đạp khinh công phóng đến, theo con đường máu mở ra mà thoát thân. Nhưng đúng lúc này đột nhiên lão ni cô hai mắt mở to, hoảng hốt nhìn phía trước hàng loạt đạo chân ảnh cùng một lúc đang nhắm về phía mình.

Không có thời gian cho sự ngạc nhiên, Diệt Tuyệt sư thái không nghĩ ngợi liền phản xạ đạp không lui ngược trở về phía sau, hòng tránh né đi “con mưa” kim châm kia. Nhưng bà ta cũng không quên hậu phương của mình vẫn còn một đồng “con rối” vô tri đang nhào đến tấn công.

Diệt Tuyệt sư thái xoay người một vòng, trên tay Ý Thiên kiếm gia cố Nga My Cửu Dương Công đồng thời chém ra bốn phương tám hướng, tàn phá tất cả vật cản trên đường nó đi qua, hoàn toàn không cần phân biệt đâu là kim châm, đâu là xác người, tất cả đều phải bị... diệt tuyệt.

Không thể nghi ngờ, đây chính là một tuyệt kỹ kiếm pháp do Diệt Tuyệt sư thái tự mình linh ngộ sáng tạo ra, danh tự Diệt Tuyệt Kiếm!

Nơi kiếm đi qua, chỉ nghe được tiếng “phập” ngay lập tức “vật cản” giống như là ngũ mã phanh thây, từng mảnh xác thịt bắn đi tứ tung hỗn loạn, tạo thành một trận mưa máu giăng xuống phủ đầy con đường, một mùi tanh tươi bốc lên thiên không.

Nhìn lại trung tâm con mưa máu, một lão ni cô y phục phất phới, chậm rãi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Không gian chung quanh bà ta cương khí hộ thể chấn văng từng giọt máu tươi chạm vào, để y phục trên người vẫn tinh tươm không bị nhuộm bẩn.

Mặc dù kể ra thì dài, nhưng hết thấy sự việc chỉ là diễn ra trong một tích tắc thời gian gian ngắn ngủi. Nhanh đến mức mà những người đến đây quan chiến, trước đó bị tinh quang của Ý Thiên kiếm kết hợp với ánh sáng mặt trời hắt vào trong mắt, khiến mí mắt bị động nhắm lại. Mãi cho đến khi chủ

động mở mắt ra, khung cảnh ập vào trong mắt bọn hắn... chân chính là một cái địa ngục hiện hữu giữa trần gian.

“A, Diệt Tuyệt sư thái... bà ta... bà ta... đại khai sát giới!”

“Lão ni cô phát điên rồi, đến cả thường dân bà ta cũng chém giết không muốn buông tha!”

“Thật khủng khiếp, mỗi cái thi thể đều bị bà ta chém đến phanh thây, hoàn toàn không chút lưu tình a, ra tay thật độc ác.”

“Người không thấy gì sao, đến đệ tử của mình bà ta cũng giết hết toàn bộ rồi.”

“Hay là chúng ta chạy đi, ở chỗ này thêm một khắc có khi bà ta lại quay mũi kiếm về phía chúng ta a!”

“Hừ, bà ta dám!? Còn không thấy chúng ta bao nhiêu người sao? Chỉ cần bà ta lại nổi điên lần nữa ta không tin những tên kia để yên cho bà ta tự tung tự tác!”

...

Những người quan chiến hầu hết đều là nhân sĩ phiêu bạt trong giang hồ, nhìn qua tràng cảnh này trong quá khứ cũng không ít lần, cho nên hầu hết đều chỉ là kinh hãi nhất thời, ngay sau đó liền lấy lại bình tĩnh tiếp tục xôn xao bàn tán.

Tuy nhiên, động lực để bọn hắn có thể bình tĩnh được như vậy, tựa hồ không phải là vì ở đây tụ tập đông đúc nhân sĩ từ các thế lực lớn trên giang hồ, khiến Diệt Tuyệt sư thái không thể ra tay giết người diệt khẩu. Còn có một nguyên do khác khiến bọn hắn không thể không bình tĩnh, ngược lại càng là ân ân kích động trong tâm, cố gắng kìm chế xúc động không để bộc lộ ra bên ngoài.

Đây là bởi vì Diệt Tuyệt sư thái đang sở hữu một thanh bảo khí khiến bao người thèm thuồng đến nhỏ nước dãi nhưng không một ai dám manh động làm cản.

Thanh bảo khí này uy lực vô biên, hoàn toàn có thể tranh phong với Đồ Long đao của Tạ Tốn từng cướp đoạt năm xưa. Không thể nghi ngờ, bọn hắn có thể bình tĩnh như vậy chính là vì... Ý Thiên Kiếm!

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Ngậm máu phun người!

Thanh bảo khí này uy lực vô biên, hoàn toàn có thể tranh phong với Đồ Long đao của Tạ Tốn từng cướp đoạt năm xưa. Không thể nghi ngờ, bọn hắn có thể bình tĩnh như vậy chính là vì... Ý Thiên Kiếm!

Đúng vậy, từ thời khắc Diệt Tuyệt sư thái vung kiếm phanh thây đồng “con rối” này, để mở ra một con đường máu, thì bà ta hẳn là đã lường trước được điều này.

Nên biết Diệt Tuyệt sư thái có thể bảo toàn được Ý Thiên kiếm cho đến tận bây giờ, không phải là vì thực lực của bà ta cường đại đến mức không một ai dám hó hé manh nha đến gần, mà là vì thanh danh của bà ta gây dựng lên bấy lâu nay tạo thành một tấm khiên vô cùng vững chắc.

Ý Thiên kiếm vốn dĩ là từ tổ sư phái Nga My – Quách Tương Nữ Hiệp truyền thừa, một khi bị kẻ khác cướp đoạt mất, Diệt Tuyệt sư thái hoàn toàn có thể mượn lý do này để cầu viện trợ giúp từ ngũ đại môn phái còn lại, truy tìm tiêu diệt kẻ đánh cắp.

Mà Diệt Tuyệt sư thái vốn nổi danh là ghét ác như cừu, diệt cô phải diệt đến tận gốc mới thôi. Cho nên dù là ai chăng nữa, cũng không dám lãnh nhận cái hậu quả này.

Nhưng lúc bấy giờ thì khác, quần hùng giang hồ đều đang tụ tập ở đây, tất cả đều tận mắt trông thấy bà ta phanh thây cả thường dân trợn lẫn với đủ loại nhân sĩ trong giang hồ, còn có cả đệ tử của mình bà ta cũng không buông tha.

Sau sự kiện lần này, Diệt Tuyệt sư thái tiếp đến phải chuẩn bị tinh thần đối mặt, không thể nghi ngờ chính là sự trả thù của toàn bộ các thế lực có đệ tử kém may mắn bị bà ta thảm sát trong ngày hôm nay.

Thậm chí là những thế lực không liên quan, cũng có thể mở miệng nói “trong số đồng xác chết bị phanh thây đó cũng có người của chúng ta”, để tranh thủ chen vào một tay giành giật miếng bánh ngon này.

Lại nói thì thể đều đã bị đứt đoạn tay chân mình đầu mỗi thứ một nơi, ai có thể chính xác nhận diện được tất cả bọn hấn!?

Cho nên tất cả những người quan chiến đang có mặt ở đây, đều đã chuẩn bị tâm thái muốn đi “đòi lại công đạo” của mình rồi.

Tự đứng từ đầu trên trời lại rơi xuống cho bọn hấn một cái cớ, để lăm le nuốt trọn cái đĩa bánh này. Thử hỏi có mấy ai có thể ngăn lại được tham niệm, không kích động trong tâm!?

“Yêu nữ! Đây là nguyên do ngươi có ý dẫn dụ ta đến đây!?” – Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt tím tái âm lãnh đến cực độ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Huyết sam nữ từ vừa mới tiếp xuống mặt đất, nghe được lời nói, liền thần nhiên quay lại phản bác:

“Nào có! Ngươi muốn tiêu diệt vật cản, rộng rãi chiến trường, tại sao lại đổ lỗi cho ta!?”

“Ngươi còn dám ngụy biện?” – Diệt Tuyệt sư thái giận dữ quát to.

“Ngụy biện!? Vũ khí của ta là kim châm, nào có thể phanh thây xác người như thế? Đây là ngươi dám làm nhưng không dám nhận!?”

Huyết sam nữ từ giọng điệu vẫn rất nhàn nhã mòi phần khích bác trên ngươi, trên tay lại không ngừng phe phẩy đùa giỡn mấy cây kim châm. Nàng đây là muốn chứng minh sự “trong sạch” của mình, đồng thời đổ hết tội lỗi lên đầu lão ni cô.

“Ta hôm nay được mở rộng tầm mắt, Diệt Tuyệt sư thái thanh danh bấy lâu thì ra là nhờ ngấm máu phun người mà có a!”

“Bà ta rõ ràng là sát nhân, còn muốn chối bỏ tội lỗi. Chẳng khác nào là xem chúng ta những người tận mắt quan chiến, tất cả đều là có mắt như mù!?”

“Diệt Tuyệt sư thái trước giờ hiếu sát, ngươi còn không biết ư? Còn mượn cớ cái gì mà ghét ác như cừu để chém giết ma giáo, ta thấy đây chỉ là để thỏa mãn sát tính của bà ta mà thôi”

“Đúng a, các ngươi nói lớn như thế, có khi nào bà ta lại muốn giết người diệt khẩu hay không?”

“Hừ, còn chưa tính sổ với lão ni cô dám sát hại người của Cự Kinh bang chúng ta, để xem sau sự việc lần này bà ta giải thích như thế nào!”

“Không sai, còn có Thần Quyền phái chúng ta!”

“Có cả Ngũ Phụng cửu môn ta nữa!”

...

Quả nhiên chỉ cần một câu nói của huyết sam nữ từ ngay lập tức liền dấy lên hiệu ứng đám đông, khiến bọn hấn không ngừng châm biếm uy hiếp lão ni cô. Hơn nữa trước đó bọn hấn đều đã xác định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, tất nhiên là phải tận dụng mọi thời cơ mới phải.

Những tiếng bàn tán nói xấu cứ vang vọng bên tai không ngừng, khiến Diệt Tuyệt sư thái trước nay vốn dĩ không bỏ xuống được sĩ diện, bây giờ càng là điên cuồng giận dữ đỏ tím cả khuôn mặt.

“Ngấm máu phun người, tất cả cảm mồm hết cho ta!” – Diệt Tuyệt sư thái dùng nội lực khuếch đại âm thanh, cao giọng quát lên.

“Diệt Tuyệt sư thái đây là muốn uy hiếp phái Côn Luân của ta!?”

Từ trong đám đông những người đang quan chiến, một bóng người đột nhiên dậm chân thì triển khinh công phóng ra, chắn ngang chính giữa chiến trường của lão ni cô và huyết sam nữ từ, đồng thời quay mặt đối diện với Diệt Tuyệt sư thái.

Nhìn lại, là một người trung niên gương mặt có phần phúc hậu chính trực, trên người bạch bào tinh tuom phát phối, tay trái nắm giữ trường kiếm vẫn còn trong vỏ. Người này phong thái bất phàm, xuất thần nhập hóa, để người ta liên tưởng đến hấn như một tên kiếm khách phiêu bạt đã nổi danh trên giang hồ.

“Chưởng môn phái Côn Luân – Hà Thái Xung!?”

Ngay tức khắc liền có người nhận diện được thân phận của của người này, không khỏi ngảy người buột miệng hô lên.

“Hà Thái Xung muốn hót tay trên của chúng ta!?”

Đây chính là suy nghĩ trong đầu của tất cả những người đang quan chiến lúc bấy giờ, bọn hấn vốn dĩ là đang chờ đợi Diệt Tuyệt sư thái và huyết sam nữ từ chấm dứt chiến đấu, sau đó mới thừa nước đục thả câu, nào ngờ Hà Thái Xung trước một bước đã hiện diện, muốn chấn nhiếp bọn hấn!?

Không nghi ngờ hành động này của Hà Thái Xung chẳng khác nào là chỉ thẳng vào mặt bọn hấn và nói: “Chuyện của ngũ đại môn phái chúng ta, khi nào mới đến lượt vô danh tiểu tốt các ngươi muốn nhúng chân!?”

Lúc này Diệt Tuyệt sư thái phát hiện thân phận người đến là ai, liền kìm chế sự phẫn nộ của mình, rất kiên nhẫn hỏi lại:

“Hà chương môn, ngươi nói vậy là có ý gì?”

“Ý tứ của ta Diệt Tuyệt sư thái hẳn là minh bạch mới phải. Sát hại bao nhiêu đệ tử của phái Côn Luân chúng ta, sư thái không có một lời giải thích nào cho ta ư!?” – Hà Thái Xung ánh mắt sắc bén, trầm giọng nói.

“Hừ, tất cả bọn hán đều là do yêu nữ kia giết chết, liên quan gì đến ta!?” – Diệt Tuyệt sư thái cay nghiệt phản bác.

Huyết sam nữ tử thì ngược lại, không thêm tức giận chấp nhặt với lão ni cô, vẫn thản nhiên chen ngang đáp lời:

“Ta nếu có bản lĩnh lớn như thế, Diệt Tuyệt sư thái hẳn là đã chết dưới tay ta, nào còn có thể đứng đây là ngậm máu phun người?”

“Súc sinh, ngươi nói lại ta nghe xem!?” – Diệt Tuyệt sư thái phẫn nộ quát lên.

Nhưng đồng thời điểm, trường kiếm trong tay của Hà Thái Xung đã hơi rục rịch, tựa hồ chỉ cần Diệt Tuyệt sư thái manh động, hán liền sẽ kịp thời phản ứng đối chiêu.

“Diệt Tuyệt sư thái, ngũ đại môn phái chúng ta đã cam kết với nhau như thế nào? Bây giờ sư thái lại lật lọng không xem tứ đại môn phái còn lại ra gì có phải hay không?” – Hà Thái Xung lại trầm giọng chất vấn, nhất quyết không buông tha cho lão ni cô.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Diệt Tuyệt sư thái cuồng ngôn!

“Diệt Tuyệt sư thái, ngũ đại môn phái chúng ta đã cam kết với nhau như thế nào? Bây giờ sư thái lại lật lọng không xem tứ đại môn phái còn lại ra gì có phải hay không?” – Hà Thái Xung lại trầm giọng chất vấn, nhất quyết không buông tha cho lão ni cô.

Diệt Tuyệt sư thái lúc này tựa như là một con hổ cái bị kìm hãm dã tính của chính mình, trên mặt nổi lên từng vạch đen, trông qua thần sắc cực kỳ âm lãnh ghê rợn, không còn một chút nào là phong thái của danh môn chính phái, mà hoàn toàn là đã bị ma tính khống chế không giữ được mình nữa rồi.

“Ngươi, ngươi không tin lời ta nói!?” – Diệt Tuyệt sư thái cắn răng hỏi lại.

“Sự thật đã rõ ràng trước mắt, bà còn có thể ngụy biện ư!? Đây là muốn nói Hà Thái Xung ta có mắt như mù, không phân rõ thực hư!?” – Hà Thái Xung đột nhiên tức giận quát lên.

Nghe lời chất vấn hùng hồn của Hà Thái Xung, không cho Diệt Tuyệt sư thái có lấy một cơ hội được giải thích, khiến bà ta phút chốc trở nên ngây người, hoàn toàn không tìm được một lời nào để vấn đáp.

Nhưng Diệt Tuyệt sư thái cho dù có đàn độn ngu ngốc đến đâu, cũng là minh bạch mục đích của Hà Thái Xung khi cố tình bức bách bà ta vào đường cùng. Suy đi nghĩ lại còn không phải là vì Ý Thiên kiếm trong tay bà ta đấy ư!?

Nếu như vậy thì biện pháp sửa chữa sai lầm lại rất đơn giản, chỉ cần Diệt Tuyệt sư thái giao ra Ý Thiên kiếm, mọi chuyện xem như đến đây là thôi, không cần phải truy cứu thêm sâu.

Song lão ni cô sẽ chấp nhận buông tha cho Ý Thiên kiếm ư!? Trên đời này chỉ có bà ta là biết được bí mật bên trong bảo kiếm mà thôi, mà cũng chỉ có mỗi bà ta là hiểu được ý nghĩa chân thực của “hiệu lệnh thiên hạ, thủy dữ tranh phong” chân thực là gì.

Cho nên muốn Diệt Tuyệt sư thái từ bỏ Ý Thiên kiếm là chuyện mơ hồ viễn vông, chưa kể tính cách chấp ngoan cố bất chấp của lão ni cô cũng không đồng tình để chuyện này xảy ra.

“Hà chương môn, ngươi là nhất quyết không buông tha tham niệm ư!?” – Diệt Tuyệt sư thái thần sắc kiên quyết, âm trầm nói.

“Tham niệm!? Lão ni cô muốn lật bài ngửa với ta?”

Hà Thái Xung ý niệm trong đầu có chút sững sốt, nhưng rất nhanh chóng đã bình phục tâm tình của mình, liền nghiêm giọng khẳng khái đáp lời:

“Diệt Tuyệt sư thái bà đường đường là chương môn của phái Nga My, vậy mà lại để bản thân sa vào ma đạo. Đến giờ phút này còn không biết ăn năn

hối cái, lại muốn ngâm máu phun người!”

“Xâm ngôn vô nghĩa, ngươi không phải là thèm muốn Ý Thiên kiếm trong của ta hay sao? Còn có tất cả các ngươi nữa, nếu đủ bản lĩnh cứ việc đến cướp lấy, không cần phải nhiều lời!”

Diệt Tuyệt sư thái đã không thể áp chế cơn phản nộ của mình, khẩu khí cũng mui phần cuồng vọng không để bất cứ ai trong mắt, đồng thời trên tay Ý Thiên kiếm đã súc thế, mũi kiếm không kiêng kỵ chỉ thẳng về phía Hà Thái Xung, chỉ còn chờ đợi động thái tiếp chiến của hắn mà thôi.

Đám đông làm người quan chiến trông thấy trong mắt, không khỏi sững sờ kinh ngạc không thôi. Động thái này của Diệt Tuyệt sư thái khác nào là muốn khiêu chiến với toàn bộ người trên giang hồ!?

Nên biết những người đang có mặt ở đây lúc bấy giờ đều là đại diện cho các thế lực của bọn hắn. Một khi tin tức được truyền về, ngay sau đó chiến tranh liền sẽ bùng phát không thể ngăn cản. Mà trung tâm của cơn bão không thể nghi ngờ chính là Diệt Tuyệt sư thái và môn phái của bà ta – Nga My.

Tuy nhiên vẫn còn một cơn bão khác tùy thời có thể kéo đến bất cứ lúc nào, mà sức phá hoại của nó cũng không một chút kém cạnh là bao. Hiển nhiên đó chính là Đồ Long đao gần đây tái xuất giang hồ, hiện tại đang nằm trong tay Tạ Tốn.

Nếu như đồng thời điểm hai cơn bão cùng ủa về khó nói giang hồ trật tự có khi lại được sắp xếp lại một lần nữa.

Lúc này trong đám đông những người đứng ngoài cuộc đang quan chiến, vẫn có những người còn giữ lại được tâm trí tỉnh táo, không bị tham niệm trước mắt làm mù quáng. Dần dà bên trong có vài người bắt đầu chùn bước, đang phân vân có nên hay không từ bỏ miếng bánh ngon nhưng đầy rủi ro này!?

“Cuồng ngôn tự đại, hoàn toàn không để chúng ta vào trong mắt có phải hay không!”

“Diệt Tuyệt sư thái, bà là đang suy bụng ta ra bụng người, tưởng rằng ai cũng vô liêm sỉ như bà hay sao?”

“Đúng vậy, chỉ là một thanh Ý Thiên kiếm mà thôi, nếu chúng ta đều muốn cướp đoạt, bà ta muốn giữ cũng không được a.”

“Sát hại đồng môn của chúng ta, còn muốn cao giọng uy hiếp? Tưởng rằng bọn ta không dám làm gì phái Nga My các ngươi ư?”

...

Có người thông minh tất có người ngu ngốc, không phải là ai cũng có thể nhìn nhận ra được rủi ro bên trong để kìm hãm dã tâm nuôi nấng của mình. Những người này dường như trông thấy được cơ hội đã đến rất gần, liền nhao nháo xuất ra vũ khí lẫn lộn muốn thừa nước đục thả câu, chiếm đoạt Ý Thiên kiếm về tay. Hoàn toàn không một chút e ngại mà liên mồm khiêu khích Diệt Tuyệt sư thái, la hét inh ỏi chói tai.

“Hừ, uống cho Hà mỗ trước nay kính trọng Diệt Tuyệt sư thái, xem ra hôm nay khó tránh khỏi phải đổ máu rồi!”

Hà Thái Xung trầm giọng đáp lời, đồng thời trên tay trường kiếm cũng đã xuất ra khỏi vỏ, mũi kiếm tương tự cũng là chỉ về phía đối diện Diệt Tuyệt sư thái. Hà Thái Xung trầm giọng đáp lời, đồng thời trên tay trường kiếm cũng đã xuất ra khỏi vỏ, mũi kiếm tương tự cũng là chỉ về phía đối diện Diệt Tuyệt sư thái.

“Huyết sam cô nương, hai chúng ta cùng nhau liên thủ đối phó với lão ni cô này, bà ta đã hoàn toàn sa vào ma đạo. Nếu không diệt trừ khó nói giang hồ lại xuất hiện thêm một tên ma đầu, giết người không chớp mắt!” – Hà Thái Xung không quay đầu, khẳng khái lâm liệt nói.

“Không có hứng thú!”

Huyết sam nữ tử che miệng vừa ngáp vừa nói, sau đó lại dùng tay lau đi một tia nước mắt lưu đọng trên mi. Trông qua có vẻ là cuộc đấu khẩu giữa Diệt Tuyệt sư thái và Hà Thái Xung khiến nàng rất nhàm chán, có chút ulla buồn ngái.

Nhưng là động tác của huyết sam nữ tử mui phần yêu kiều câu dẫn, khiến đám đông những người có mặt ở đây không khỏi phải ngây ngẩn cả người, không rời được mắt. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm nhỏ dãi, còn có những người thờ dãi cảm khái khôn nguôi.

Quả thực là mị điểm mê hoặc đến chết người mới thôi a!

Ở phía ngược lại, Hà Thái Xung trong tâm lại vạn phần bất đắc dĩ không thể nào lường được điều này. Đám người ngu ngốc kia không hề hay biết, nhưng hắn thì minh bạch đồng thi thể này trước đó toàn bộ đều là chết trong tay nữ tử huyết sam, sau đó mới bị Diệt Tuyệt sư thái phanh thây thành trăm mảnh.

Nếu không phải là vì Ý Thiên kiếm trong tay lão ni cô, Hà Thái Xung sớm đã vạch mặt tên nữ ma đầu giết người không gớm tay này rồi.

Hơn nữa hắn cũng đã sớm đoán ra thân phận của huyết sam nữ tử, đồng thời còn muốn hảo hảo lợi dụng nàng một phen. Nhưng nào có ngờ, nữ tử này tính cách lại quái dị như vậy! Hoàn toàn là phũ phàng không đoái hoài gì đến hắn có tâm nghĩa hiệp ra tay tương trợ a.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote

9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Vây giết Diệt Tuyệt sư thái

Hơn nữa hần cũng đã sớm đoán ra thân phận của huyết sam nữ tử, đồng thời còn muốn hảo hảo lợi dụng nàng một phen. Nhưng nào có ngờ, nữ tử này tính cách lại quái dị như vậy!? Hoàn toàn là phù phàng không đoái hoài gì đến hần có tâm nghĩa hiệp ra tay tương trợ a.

“Tiểu cô nương hình như có chút hiểu sai vấn đề, Diệt Tuyệt sư thái là đang muốn cưỡng sát những người ở đây a, cô nương không thấy bà ta vừa sát nhân hàng loạt hay sao!?” – Hà Thái Xung không một khắc dám rời mắt khỏi Diệt Tuyệt sư thái, nhưng trong mồm lại không ngừng nói lời đạo lý khuyên nhủ huyết sam nữ tử.

“Không liên quan đến ta!” – Huyết sam nữ tử nhàn nhạt đáp lời.

“Ngươi...”

Nghe được lời ấy, Hà Thái Xung sắc mặt nổi lên gân xanh, cực kỳ khó coi. Hần đã bỏ qua mặt mũi xuống nước cầu viện, vậy mà huyết sam nữ tử làm ngơ như không. Đây là muốn khiến hần thành trò cười cho thiên hạ!? Nhìn qua thật giống như là hần đường đường chưởng môn phái Côn Luân lại đi gạ gẫm một tiểu cô nương a.

“Chư vị anh hùng có mặt ở đây hần là được tận mắt chứng kiến tội ác tày trời của Diệt Tuyệt sư thái. Hôm nay Hà mỗ tại đây thỉnh cầu chư vị trợ giúp một tay, sớm ngày tiêu diệt lão ni cô này trừ hại cho võ lâm, bớt đi một tên ma đầu giết người hàng loạt không chớp mắt”

Hà Thái Xung bị huyết sam nữ tử thẳng thừng từ chối trợ viện, liền mặt dày mặt dạn, dùng nhân nghĩa đạo lý mà quay sang đám đông những người đang đứng ngoài quan chiến kia cầu viện.

“Hà chương môn quá lời, loại ác nhân này một ngày còn tồn tại trên giang hồ, chúng ta đều ăn ngủ cũng không yên”

“Không sai, nhất định phải diệt trừ, không để lão ni cô này lại mượn cớ trừ gian diệt ác để thỏa mãn sát tính của bà ta!”

“Ta tán đồng!”

...

Quần hùng nhân sĩ giang hồ mặc dù trong lòng ai nấy đều phi nhỏ khinh bỉ cách làm này của Hà Thái Xung, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra rất đồng tình, liên mồm khẳng định sẽ không bàng quan để mặc cho Diệt Tuyệt sư thái tác oai tác quái, hoành hành vô kỷ.

Đồng thời bọn hần hăng hái rút đao rút gươm, bốn phương tám hướng bao vây lấy Diệt Tuyệt sư thái, không để bà ta có một kẽ hở để tẩu thoát.

“Các ngươi cứ tự nhiên, ta không làm phiền các ngươi chơi đùa!”

Ở phía ngược lại, huyết sam nữ tử biểu hiện mười phần lạnh nhạt, thi triển khinh công chớp mắt đã phóng lên mái nhà, chỗ cao nhất. Nàng cứ thế ung dung nhàn nhã đứng đó, đối vai trò làm người ngoài cuộc mà quan chiến.

Đám người nhân sĩ giang hồ nhìn thấy trong mắt không khỏi thất thố dở khóc dở cười, nhưng rồi cũng không xoắn xuýt vấn đề này. Dù sao làm người đẹp thì có quyền, phải biết mỹ nhân lợi hại nhất chính là ở chỗ này, không cần động tay động chân cũng có người thay mình liều mạng mà làm việc.

Lúc bấy giờ trong tâm trí của đám đông những người nam nhân có mặt ở đây, khó nói có không ít người nuôi nặng tâm tư muốn đoạt nàng về làm của riêng. Chỉ cần bọn hần có thể may mắn có được Ý Thiên kiếm trong tay, đến khi đó bất kể một cái nữ tử không phải là cang trờ nên dễ dàng hay sao!?

Trên giang hồ đồn thổi không ai là không biết, Diệt Tuyệt sư thái chiến lực thực chất chẳng có được bao nhiêu, chỉ là một cái tuyệt thế sơ kỳ cao thủ mà thôi. Hơn nữa lão ni cô này học võ công của bản môn còn không nên, song lại đi sáng tạo ra cái gì là Diệt Tuyệt Kiếm Pháp, chẳng ra trò trống gì. Nếu thắng thán mà nói, thì danh tiếng của bà ta gây dựng lên cho đến bây giờ hầu hết công lao đều là quy về cho Ý Thiên kiếm. Không có Ý Thiên kiếm trong tay, Diệt Tuyệt sư thái cũng chỉ là cái danh hão mà thôi.

Bởi vậy cũng khó trách bọn hần tham niệm Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao. Chỉ cần có một trong hai món bảo khí này trong tay, tin tưởng bọn hần chiến lực còn cường đại hơn cả Diệt Tuyệt sư thái lúc bấy giờ.

“Diệt Tuyệt sư thái, sư việc đã đến nước này, sư thái vẫn không biết hối cải là gì ư!?” – Hà Thái Xung lắc đầu thờ dài nói.

“Một đám ngu muội bị tham niệm làm mù quáng, để con yêu nữ kia lợi dụng còn không biết. Ta trước giờ làm chuyện gì cũng không thẹn với lương tâm,

cần gì phải nghe những lời vô nghĩa của các người mà hỏi cái?” – Diệt Tuyệt sư thái cao giọng phản bác.

“Hàm hồ hàm chứa, sát hại bao nhiêu mạng người như vậy, còn nói gì là không thẹn với lương tâm!” – Một tên hán tử trong đám người bao vây Diệt Tuyệt sư thái, lớn tiếng đả kích.

Nghe vậy Diệt Tuyệt sư thái quay sang nhìn lại, trầm giọng chất vấn:

“Người là ai?”

“Hừ, ta chính là Kiều Giang Long chương môn Thanh Long phái, người giết bao nhiêu đệ tử của ta, cho dù là chết trăm lần cũng không rửa hết tội!” – Hán tử vỗ ngực mạnh miệng đáp lời.

“Chỉ là một tiểu môn phái mà thôi, còn dám nhúng chàm vào việc của ta!” – Diệt Tuyệt sư thái, nghiêng răng nghiêng lợi gằn giọng nói.

Lão ni cô xưa nay ngang dọc trên giang hồ chưa từng nghe một lời ra tiếng vào đâm chọc vào tai. Nay chỉ là một cái môn phái vô danh tiểu tốt, lại dám ngang nhiên trước mặt chất vấn bà ta, thử hỏi làm sao có thể chịu đựng!

“Nếu không phải người có Ý Thiên kiếm truyền thừa trong tay, thì còn lâu mới có thể giữ được địa vị trên giang hồ của mình. Thật uổng bao nhiêu công sức của Quách Tương Nữ Hiệp năm xưa gây dựng, bây giờ phái Nga My rơi vào tay người đã thành ra cái hình dáng gì rồi! Đến cả đệ tử mình người cũng sát hại, còn nói là không thẹn với lương tâm!” – Hán tử báms riết vấn đề này không buông tha, lớn tiếng si và đả kích.

Ngay khi hán tử nhắc đến Ý Thiên kiếm trong lời nói, ai nấy ánh mắt đều lấp lóe tinh quang, phút chốc không thể che giấu tham niệm chăm chăm nhìn vào thanh bảo kiếm kia.

“Còn dám si nhục phái Nga My ta!? Người muốn chết!”

Quả nhiên sau khi nghe xong lời ấy, Diệt Tuyệt sư thái đã không thể kìm chế được xung động, vung kiếm lao đến tên hán tử kia.

“Lại muốn giết người!? Nào có dễ dàng như vậy!”

Đồng thời điểm, Hà Thái Xung nẩy giờ sức thế đã lâu, ngay khi trông thấy Diệt Tuyệt sư thái quay lưng với mình, ngay lập tức liền phát động tấn công.

Trường kiếm trong tay Hà Thái Xung được vận nội công gia cố, đồng thời chân mượn địa lực, xoay người phóng tới về phía Diệt Tuyệt sư thái.

Côn Luân Kiếm Pháp, Tiên Nhân Chỉ Lộ!

Đây là một chiêu thức chuyên dùng để phát động tấn công trong Côn Luân Kiếm Pháp, kinh lực đúc kết toàn bộ trên thân kiếm, không một chút thừa thải rung động ra bên ngoài. Mặc dù không biết chiêu thức uy lực mạnh yếu ra sao, nhưng từ tư thế và biểu hiện bên ngoài chẳng khác nào là một chiêu kiếm đâm tới bình thường, không có gì là đặc biệt.

Diệt Tuyệt sư thái cảm nhận được phía sau Hà Thái Xung đang một kiếm đánh tới, trong miệng chỉ hừ lạnh không thèm quay đầu, chỉ vung lên Ý Thiên kiếm chém ngược về phía sau để đối chiêu, đồng thời trên tay vẫn sức thế chương lực đánh tới tên hán tử trước mắt.

Kim Đinh Miên Chương, Phạm Tâm Giáng Ma!

Chương kinh không một chút cuồng bạo hung mãnh, ngược lại càng là mềm mại uyển chuyển, tựa như là dòng nước cuốn cô đọng thành bàn tay, tốc độ không quá nhanh cũng không quá chậm, nhưng lại bao phủ hết mọi lối thoát không thể tránh né.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Ý Thiên kiếm phát uy

Kim Đinh Miên Chương, Phạm Tâm Giáng Ma!

Chương kinh không một chút cuồng bạo hung mãnh, ngược lại càng là mềm mại uyển chuyển, tựa như là dòng nước cuốn cô đọng thành bàn tay, tốc độ không quá nhanh cũng không quá chậm, nhưng lại bao phủ hết mọi lối thoát không thể tránh né.

Đối diện một chưởng này, hán tử đã không còn đường thoát khôn, bắt đắc dĩ chỉ có thể vận toàn thân công lực, vung lên một chưởng trực tiếp đối kháng.

Nhưng ngay tức khắc khi chưởng kinh của Diệt Tuyệt sư thái tiếp cận hán tử, bỗng nhiên thế công trở nên ồ ạt tựa như bão vũ cuồng phong, không còn một chút gì gọi là mềm mại uyển chuyển giống như một khắc trước đó.

“Aaaaa...”

Hán tử vô phương chống đỡ, đành phải giờ thân để mặc chưởng kinh ập đến xâu xé, cương khí hộ thể phút chốc liền tan vỡ, khiến nhục thể của hán tử tiếp chịu đựng tổn thương cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng chưởng thế vẫn không ngừng lại, cứ thế một hơi thổi bay hán tử đi thật xa, trên đường bay còn không ngừng thổ huyết, trông vô cùng chật vật thảm. Không nghi ngờ tình trạng của hán tử bây giờ đã đạt đến mức dờ sống dờ chết, chỉ còn lại nửa hơi thở thoi thóp, tùy thời đều có thể vụt tắt.

Đồng thời điểm, Hà Thái Xung đối mặt kiếm quang giáng tới vẫn rất bình tĩnh tìm cách ứng phó. Hắc ngược lại khôn khéo hơn hán tử kia rất nhiều, ngay tức khắc xoay người trên không trung, uyển chuyển tránh né đi đạo kiếm quang. Nhưng thức kiếm Tiên Nhân Chi Lộ không vì thế mà dừng lại, tiếp tục nhắm về hướng Diệt Tuyệt sư thái.

“Hà chưởng môn quả nhiên rất không hổ danh, để ta lãnh giáo một chút kiếm pháp của phái Côn Luân lợi hại như thế nào!”

Diệt Tuyệt sư thái cao giọng quát lên, đồng thời thu công xoay người đối diện với Hà Thái Xung, lại tiếp tục vận công súc thế, hai tay siết chặt chuôi kiếm giờ lên trước ngực, thân kiếm đột nhiên ẩn hiện linh quang khê rung động, đúng lúc này liền vung kiếm chém ra.

Nga My Kiếm Pháp, Giang Hải Ngưng Ba!

Một kiếm đánh ra nhưng kiếm đầu không thấy, chỉ thấy trước mặt chẳng khác nào là một con sóng lớn kinh lực bao phủ, ầm ầm lao tới.

Hà Thái Xung biết chiêu thức này có thể đạt được bức này uy lực phần nhiều chính là dựa vào Ý Thiên kiếm đánh ra, cho nên trực tiếp đối kháng với nó là một biện pháp không hề khôn ngoan chút nào. Ngay lập tức hán tử xoay người giữa không trung, ngăn lại quán tính lao tới, đồng thời thi triển khinh công thượng thừa của mình, dễ dàng thoát khỏi phạm vi tấn công của Giang Hải Ngưng Ba.

Ngự Phong Hành!

Tương tự với cái tên của nó, Hà Thái Xung sau khi thi triển môn khinh công này, tựa như là mọc cánh lẳng không phóng lên trên cao mấy trượng, hoàn toàn không chịu một tổn thương nào.

Nếu chỉ xét riêng về công dụng nhảy bật giữa không trung này, thì Ngự Phong Hành hoàn toàn có thể so sánh với Loa Toàn Cửu Ảnh bên trong Cửu Âm Chân Kinh, tuy nhiên so về độ biến ảo vẫn là chênh lệch rất nhiều, không thể đem ra so sánh.

“Hữu danh vô thực, người chỉ biết trốn tránh thôi sao!?” – Diệt Tuyệt sư thái lớn tiếng mắng nhiếc.

Nhưng đúng lúc này, lão ni cô sắc mặt đột nhiên biến hóa, ngay lập tức lại một lần nữa thi triển Diệt Tuyệt Kiếm Pháp, bốn phương tám hướng xoay vòng chém ngang.

Oành oành oành oành oành...

Hàng loạt âm thanh do kinh lực va chạm lẫn nhau phát ra động tĩnh cực kỳ chói tai, khiến không gian trong một khắc trở nên vận vẹo.

Nhìn lại, thì ra là đám người bao vây kia muốn nhân cơ hội Diệt Tuyệt sư thái giao đấu với Hà Thái Xung mà ám toán bà ta. Nhưng lúc này đối mặt với uy lực của Ý Thiên kiếm, tất cả bọn hán đều phải cam bái hạ phong, phóng mình lui về phía sau hóa giải phản lực cường bạo. Tuy nhiên mỗi người trong bọn hán ít nhiều đều đã chịu tổn thương, có thể là nghiêm trọng hoặc đơn giản chỉ là chút ít ngoại thương. Nhưng điều này càng thêm chứng minh giá trị to lớn của Ý Thiên Kiếm, khiến ai nấy đều phải đo cả mất.

Cũng giống như Đồ Long đao của Tạ Tốn mà thôi, một khi Diệt Tuyệt sư thái còn nắm giữ trong tay Ý Thiên kiếm, thì dù là ai cũng không thể trực diện đối kháng với bà ta. Trừ khi là công lực thâm hậu hơn bà ta hai ba cái cấp bậc, đồng thời chiến kỹ thi triển chỉ ít phải sánh ngang với bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự, may ra mới có thể công bằng mà chiến một trận.

Tuy nói giang hồ sóng sau xô sóng trước, nhân tài nổi lên lớp lớp không thiếu. Nhưng tu vi và tuyệt kỹ có thể dễ dàng luyện thành như vậy sao!? Không thấy những người võ công lợi hại nổi danh trên giang hồ đều là đầu bạc mặt nhăn nheo!? Hơn nữa tuyệt kỹ không phải là ai sinh ra cũng có thể sở hữu được, hầu hết là dùng bằng máu tươi và sinh mệnh để đoạt lấy.

Cho nên chỉ cần nắm giữ Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao trong tay, nói không ngoa theo nghĩa đen thì đúng là có thể “hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng”!

“Một đám vô danh tiểu tốt, chỉ có chút ít bản lĩnh như vậy!?” – Diệt Tuyệt sư thái tiếp tục thủ thế, cao giọng quát lên.

“Hừ, vô liêm sỉ, chỉ biết cậy nhờ vào Ý Thiên kiếm, bản lĩnh chân thực có được bao nhiêu?”

“Đúng vậy, có giỏi thì bỏ Ý Thiên kiếm xuống, cùng ta công bằng sinh tử quyết chiến!”

“Không có Ý Thiên kiếm trong tay, ngươi cũng chỉ là một cái tuyệt thế sơ kỳ mà thôi, cho dù là ta cũng có thể tranh phong một trận”

...

Đám đông bao vây vừa rồi ám toán thất thủ, lúc này lại hòa nhau chửi rủa đay nghiến, nhất quyết không buông tha. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, sau khi kiến thức uy lực của Ý Thiên kiếm, bây giờ không còn ai dám mạnh động làm người tiên phong, hứng chịu cơn thịnh nộ của Diệt Tuyệt sư thái.

Không thấy các bộ phận cơ thể người đang nằm rải rác dưới mặt đất đầy ư!? Đó là một ví dụ điển hình rất tốt để bọn hán lấy mà làm gương. Trước khi chưa đủ mười phần nắm chắc, thì không một ai dám xem thường hai chữ “Diệt Tuyệt” còn dán trên lưng của bà ta.

“Thật nhàm chán!”

Trông thấy tình cảnh lúc bấy giờ, huyết sam nữ tử càng là bĩu môi khinh thường không thôi. Nếu trên đời này có hai chữ công bằng thì mới đó nàng đã chết không biết bao nhiêu lần khi giao đấu với Diệt Tuyệt sư thái rồi, nào có thể nhàn rỗi mà đứng đây xem kịch hay!?

Tương tự Diệt Tuyệt sư thái cũng rất đồng tình với suy nghĩ của huyết sam nữ tử, lúc này lại dùng nội lực khuếch đại âm thanh, cao giọng quát lên:

“Các ngươi muốn công bằng!? Một đám tiểu hài tử miệng còn hôi sữa lại dám nhúng chàm vào chuyện của ta, toàn bộ đi chết đi!”

Nói dứt lời, Diệt Tuyệt sư thái không chút chần chờ vận lực phóng tới đám người đang bao vây, đồng thời trên tay Ý Thiên kiếm súc thế muốn thi triển Diệt Tuyệt Kiếm Pháp, giống như trước đó phanh thủy đồng thi thế kia, lần này là muốn để đám người tâm tham niệm Ý Thiên kiếm này chết mà không được toàn thân.

“Muốn đại khai sát giới!? Đừng quên còn có ta ở đây!”

Bất chợt, Hà Thái Xung từ lúc nào không hay biết, từ trên cao một kiếm lao xuống, nhắm thẳng vào đỉnh đầu của Diệt Tuyệt sư thái.

Côn Luân Kiếm Pháp, Tiểu Phong Tam Liên Kích!

Từ trên cao ba đạo kiếm phong liên tiếp đánh xuống, Diệt Tuyệt sư thái tuy có chút bất ngờ nhưng chớp mắt liền phản xạ trở lại, đồng thời siết chặt chuôi kiếm, vận Nga My Cửu Dương Công nhất kiếm đâm lên.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Diệt Tuyệt sư thái bị... Dọa!?

Từ trên cao ba đạo kiếm phong liên tiếp đánh xuống, Diệt Tuyệt sư thái tuy có chút bất ngờ nhưng chớp mắt liền phản xạ trở lại, đồng thời siết chặt chuôi kiếm, vận Nga My Cửu Dương Công nhất kiếm đâm lên.

Ly Biệt Kiếm, Ly Sầu Biệt Tự!

Không nghi ngờ đây chính là tuyệt kỹ của phái Nga My, do sư tổ Quách Nữ Hiệp – Quách Tương năm xưa trong tình trạng tương tư đau khổ mà sáng tạo ra. Nhưng trước nay rất ít người học được môn công phu này, bởi vì muốn phát huy toàn bộ uy lực của nó còn phụ thuộc rất nhiều vào tâm cảnh. Chỉ có những người hiểu được thế gian tình ái ly biệt là cỡ nào đau khổ, mới có thể lĩnh ngộ được môn tuyệt học này.

Ly Sầu Biệt Tự thức đánh ra, ngay thời điểm va chạm liền chấn nát ba đạo kiếm phong đâm xuống. Hà Thái Xung trong một sát na, cảm nhận được cái chết đã tiền đến rất gần về phía mình, khiến hán kinh hãi đến tột độ, bất đắc dĩ lại một lần nữa bị ép phải thi triển Ngự Phong Hành Phóng đi thật xa.

Diệt Tuyệt sư thái không thêm chú ý đến Hà Thái Xung tẩu thoát, từ trên không trung lăng không súc thế, một tay siết chặt chuôi kiếm kéo lui về sau, tay kia thì hướng thẳng, tư thế giống như là kéo cung.

“Chạy đi, lão ni cô điên này muốn đại khai sát giới!”

Không biết là ai hô lên, nhưng đạo âm thanh này lại đạt được hiệu quả kích động đám người, khiến bọn hán trở nên hoang mang hỗn loạn, rầm rập thi triển kinh công hòng nhanh chóng tẩu thoát khỏi phạm vi sát chiêu của Diệt Tuyệt sư thái.

Nhưng tất cả đều đã muộn, Diệt Tuyệt sư thái thể công đã sẵn sàng, lập tức vung tay đâm xuống.

Ly Biệt Kiếm, Vũ Hận Vân Sầu!

Kiểm khí như mưa giăng đầy thiên không đồng loạt ồ ạt trút xuống. Nếu là có cao thủ cảnh giới cao hơn Diệt Tuyệt sư thái ở đây, nhìn qua một thứ kiếm này liền có thể cảm nhận được ít nhiều “hận sâu” ý cảnh đan xen bên trong cơn mưa kiếm khí này.

Phập phập phập phập phập...

Không có quá nhiều bất ngờ, tiếng kiếm khí đâm xuyên qua da thịt tạo thành thanh âm cực kỳ rùng rợn. Không những thế, cơn mưa kiếm khí còn phá hủy đi toàn bộ đoạn đường này, đến cả nhà cửa trong phạm vi ảnh hưởng cũng bị hư hại sụp đổ.

Cứ như thể từng người từng người một tuyệt vọng ngã xuống, trên gương mặt biểu cảm không cam tâm đi cùng với hồi hận đan xen lẫn nhau, bi thảm không thể tả xiết. Từ đạo vết thương trên thi thể của bọn hắc huyết lưu không ngừng trào ra, phút chốc đã nhuộm đỏ cả con đường chung quanh. Những vách tường, cột gỗ, mái ngói gần đó bị sụp đổ đồng thời đè lên đám thi thể của những người này, giống như là muốn chôn cất bọn hắc huyết ngay tại đây.

“Thật đáng sợ!”

Lúc này mỗi một người còn sống sót hiện diện ở đây, trong tâm đều là hoảng hốt kinh hãi đến tột độ. Có thể thấy từ trên sắc mặt tái xanh không còn chút máu nào của bọn hắc huyết, đồng thời hạ bộ cũng có phần run rẩy không thể vững vàng. Mỗi người ý niệm trong đầu lúc bấy giờ, chỉ có duy nhất một chữ: “Tẩu!”

Nghĩ đến liền làm, những người này chớp mắt chia ra tám hướng mạnh ai nấy tẩu, hai chân thậm chí còn muốn vác lên cổ, chỉ sợ chạy chậm một khắc thì sẽ bị biến thành một cái xác vô hồn lê lết dưới mặt đất.

“Chạy thật nhanh! Một đám vô dụng không được tích sự gì.”

Hà Thái Xung từ trên không trung lúc này chậm rãi tiếp xuống mái nhà kế bên huyết sam nữ tử, trong miệng hừ lạnh mắng nhiếc.

Huyết sam nữ tử trông thấy vậy lại cực kỳ chú ý, trong tay đột nhiên xuất hiện kim châm, siết chặt uy hiếp về phía hắc huyết.

“Cút hoặc là chết!” – Huyết sam nữ tử giọng điệu mui phần mỉa mai, trái ngược với thông điệp bên trong lời nói của nàng.

“Tiểu cô nương, ta là bạn tốt không phải là thù...”

Hà Thái Xung nhìn lấy huyết sam nữ tử từ tốn nói, sau đó quay sang Diệt Tuyệt sư thái, thần sắc lại trở nên âm trầm:

“Còn bà ta đối với tiểu cô nương mới là thù, tuyệt không phải bạn!”

Vút!

Tức khắc đáp lại lời nói không phải là lời nói, mà là một đạo châm ảnh nhanh như chớp nhắm thẳng vào mồm của Hà Thái Xung.

Keng!

Tuy là Hà Thái Xung mắt nhìn hướng khác, nhưng không một chút dám khinh suất lơ là nữ sát tinh đang đứng ở mái nhà bên kia. Ngay khi nghe được âm thanh liên phản xạ vùng kiếm chặn lại.

“Ta với ngươi không thù không oán, tại sao lại ra tay tàn độc như thế muốn giết chết ta!?”

Bất đắc dĩ Hà Thái Xung liền lùi ra thật xa, giữ một khoảng cách nhất định với huyết sam nữ tử, tâm thái cũng mui phần cảnh giác. Vừa rồi đón đỡ đạo kim châm kia liền có thể cảm nhận được một cỗ ám lực quý dị khó lường, khiến hắc huyết cánh tay cầm kiếm đột nhiên có phần vô lực khó chịu, phải câu kéo tiêu tốn một ít thời gian may ra mới có thể trở lại bình thường.

“Cầm mồm hay là muốn chết!?” – Huyết sam nữ tử lại tiếp tục uy hiếp không chút kiêng nể.

“Ngươi...”

Hà Thái Xung sắc mặt đỏ bừng tức giận, trong tay đã siết chặt chuôi kiếm, tùy thời đều có thể vung kiếm tiến công.

“Hà chương môn, ta còn chưa tính sổ xong với ngươi!”

Diệt Tuyệt sư thái lúc này cũng phóng lên mái nhà đối diện, tạo thành thế kiềng ba chân, trong đôi mắt từng sợi tơ máu nổi lên chẳng chịt chịt chứa sát ý, có thể thấy được lòng căm phẫn và sát tâm của bà ta khủng khiếp đến nhường nào.

Lúc bấy giờ Hà Thái Xung cảm giác được tình thế bất lợi cho mình, đang muốn thi triển khinh công Ngự Phong Hành mà tẩu thoát, nhưng lại bị khí thế của hai người kia áp bách trở lại. Không thể nghi ngờ, nếu mà hắc huyết di chuyển lúc này, một đạo kiếm quang cùng một đạo châm ảnh từ hai hướng ngay lập tức sẽ nhắm về phía hắc huyết.

“Diệt Tuyệt sư thái, ngươi có chắc là muốn trêu chọc vào phái Côn Luân ta!” – Hà Thái Xung không những không hoảng loạn, ngược lại càng trở nên thản nhiên, bình giọng đối đáp.

Nghe được lời nói, Diệt Tuyệt sư thái đột nhiên nghiêng rặng nghiêng lợi, khiến một tia máu tươi ẩn hiện trên khóe môi, đây thật giống như là một sự ức chế kìm hãm ma tâm đến cực độ. Mặc dù không biết là vì cái gì, nhưng nếu không có thứ đó áp bách, tin tưởng ngay lúc này đây Diệt Tuyệt sư thái đã giết đến nơi rồi.

Phải biết vừa rồi giao chiến, Diệt Tuyệt sư thái năm lần bảy lượt cố ý lưu tình với Hà Thái Xung, không đuổi cùng diệt tận. Bằng không hẳn lúc này nếu không chết thì cũng là bị thương nghiêm trọng, vô lực nghênh chiến nữa rồi.

Huyết sam nữ tử cũng cảm nhận được sự việc không đơn giản, ánh mắt càng trở nên nghiêm túc, quan sát biểu cảm trên gương mặt của lão ni cô. Trông qua giống như là Diệt Tuyệt sư thái đang bị... đe dọa!?

Huyết sam nữ tử mấy ngày qua một mình rong rui trên đường, đi qua nhiều nơi, cũng nghe được nhiều tin tức sự việc. Phái Côn Luân ngoại trừ Hà Thái Xung ra thì toàn bộ cao tăng không phải là bị ai Quang Minh Tả Sứ của Minh giáo tiêu diệt rồi ư!? Bây giờ phái Côn Luân chẳng khác nào là hữu danh vô thực, tại sao Diệt Tuyệt sư thái lại phải e ngại bọn hắn!?

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Động khẩu bất động thủ

Huyết sam nữ tử mấy ngày qua một mình rong rui trên đường, đi qua nhiều nơi, cũng nghe được nhiều tin tức sự việc. Phái Côn Luân ngoại trừ Hà Thái Xung ra thì toàn bộ cao tăng không phải là bị ai Quang Minh Tả Sứ của Minh giáo tiêu diệt rồi ư!? Bây giờ phái Côn Luân chẳng khác nào là hữu danh vô thực, tại sao Diệt Tuyệt sư thái lại phải e ngại bọn hắn!?

Chuyện này có chút kỳ quái để nàng nghĩ mãi vẫn không thông, đồng thời cũng dấy lên lòng hiếu kỳ của nàng.

“Phái Côn Luân toàn bộ cao tăng đều bị tiêu diệt, chỉ có ngươi là may mắn thoát chết. Có cái gì mà không dám trêu chọc!” – Huyết sam nữ tử nhàn nhạt mỉa mai.

“Nha đầu ngươi võ công tuy lợi hại, nhưng tuổi tác vẫn là rất non a. Chuyện trên đời ngươi không biết, vẫn còn rất nhiều!” – Hà Thái Xung thì ngược lại không tức giận, thản nhiên đáp lời.

Nhưng hắn càng như vậy, càng khiến huyết sam nữ tử trong lòng ngứa ngáy muốn tìm hiểu thực hư bên trong, lại tiếp tục châm biếm:

“Ngươi là muốn hù dọa ta!? Thùng rỗng kêu to mà thôi, chỉ dọa được mấy cái lão ni cô sợ chết kia.”

“Yêu nữ, ngươi vừa nói cái gì!? Nói lại ta nghe xem” – Diệt Tuyệt sư thái tựa hồ bị động chạm vậy ngược, gồng lên gân cổ mắng quát.

Huyết sam nữ tử phui phui vai áo, không đoái hoài đến lão ni cô tức giận nhảy dựng lên, chỉ quay sang Hà Thái Xung nói tiếp:

“Ta nói... có đúng hay không?”

“Hừ, nha đầu, ngươi là muốn chết!” – Hà Thái Xung sắc mặt nổi lên gân xanh, trầm giọng uy hiếp.

“Ngươi là đang nói chính ngươi đây ư!?”

Huyết sam nữ tử không chút chùn bước, vẫn liên mồm khích bác trêu ngươi, thái độ mưòi phần coi rẻ không để Hà Thái Xung trong mắt.

“Ngươi... hừ!”

Tuy là nóng giận nhưng Hà Thái Xung cũng không nắm chắc có thể đã bại được huyết sam nữ tử. Cho dù là nàng tu vi thấp hơn một cấp bậc nhưng nội công tu luyện quá mức quý dị khó lường, nếu không cẩn thận thì còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Bất đắc dĩ Hà Thái Xung không muốn tiếp lời huyết sam nữ tử, liền quay sang Diệt Tuyệt sư thái kích động:

“Diệt Tuyệt sư thái lâm vào hoàn cảnh này, không thể không kể đến công sức của nha đầu này a. Không biết sư thái có ý định hợp lực cùng ta dạy dỗ cho nha đầu này một chút cái gọi là kính trên nhường dưới!”

“Ha ha, sau đó ngươi lại đâm một kiếm sau lưng lão ni cô, đồng thời cướp đoạt về tay Ý Thiên kiếm. Ta nói có phải hay không!” – Huyết sam nữ tử che miệng cười to, mĩa mai châm biếm.

“Ngươi... ta làm ngươi như thế nào, Diệt Tuyệt sư thái hẳn là cũng biết! Không thể nào lại có chuyện nuốt lại lời nói được.” – Hà Thái Xung vỗ ngực, khẳng khái nói.

“Ha ha ha...”

Nghe được lời nói không biết liêm sỉ là gì, huyết sam nữ tử quả thực đã cạn lời, chỉ có thể hài hước che miệng ha ha cười to.

Lại nói Diệt Tuyệt sư thái cũng không đàn độn, cái gì mà “nói ra không nuốt lại”? Mới đó không phải còn muốn đòi sống đòi chết đuổi tận giết tuyệt bà ta trừ hại cho vô lâm hay sao? Có thể nào bây giờ lại thành muốn hợp lực cùng bà ta quay mũi kiếm về phía huyết sam nữ tử? Lần này là muốn trừ hại cho cái gì đây?

Quả thực chỉ có ngu ngốc mới lại đi tin vào lời nói của Hà Thái Xung. Chỉ sợ vừa mới quay lưng giao cho hắn, liền sẽ bị hắn phủ phàng đâm cho một nhát kiếm không chừa.

Hà Thái Xung cũng cảm nhận được thái độ của Diệt Tuyệt sư thái có chút không ổn, biết được lời nói vừa rồi thốt ra đã phản tác dụng rồi.

“Diệt Tuyệt sư thái nếu cứ chần chờ như vậy thì sớm muộn cũng sẽ có kẻ thứ tư đến quấy rối. Sư thái hẳn là minh bạch người đến là ai a! Ta nói có đúng hay không... Huyết Y Tiên Tử!” – Hà Thái Xung cao giọng nhắc nhở.

Hắn quả nhiên là muốn lật bài ngửa quyết dồn huyết sam nữ tử vào chỗ chết, mà ẩn ý bên trong lời nói cũng mười phần dễ hiểu.

Huyết sam nữ tử không ai khác chính là Huyết Y Tiên Tử – Đông Phương Bạch. Mà mục đích của nàng đến đây không chỉ Hà Thái Xung và Diệt Tuyệt sư thái minh bạch, còn có những tên nhân sĩ giang hồ đã chết dưới lưỡi kiếm của lão ni cô và những tên đã tẩu thoát ít nhiều cũng có thể đoán biết được. Không thể nghi ngờ, Đông Phương Bạch lần này xuất hiện ở đây chính là vì muốn tìm kiếm tung tích của Ngô Chính.

Sở dĩ nàng giao chiến với Diệt Tuyệt sư thái, còn cố ý tạo ra động tĩnh lớn như vậy, không ngoài ý muốn là để gây sự chú ý của Ngô Chính, cho hắn biết được sự hiện diện của nàng ở đây. Mà nguyên do lớn nhất để Đông Phương Bạch tự tin làm như vậy là vì Diệt Tuyệt sư thái trong tay đang nắm giữ Ý Thiên kiếm.

Nàng sớm đã sắp xếp muốn đổ hết tội danh lên đầu Diệt Tuyệt sư thái, để toàn bộ giang hồ nhất thời đều dồn mũi kiếm chĩa về bà ta. Đồng thời cũng là câu kéo chút ít thời gian để Ngô Chính có thể thoát khỏi nơi này.

Nếu không phải là Ngô Chính bị vây ở đâu đó không thể tẩu thoát, thì lấy tính cách của hắn sớm đã muốn rong ruổi đi tìm nàng rồi. Cho nên Đông Phương Bạch mới đoán rằng Ngô Chính nhất định là ẩn nấp ở quanh đây, hơn nữa càng là chịu thương thể nghiệm trọng, không thể đột phá vòng vây được.

Ngay khi nghe được nhắc nhở, Diệt Tuyệt sư thái lập tức dùng ánh mắt khóa lại thân ảnh của Đông Phương Bạch, trên tay Ý Thiên kiếm cũng có dấu hiệu rạch rịch được gia cố nội lực, có vẻ lời nói vừa rồi để bà ta rung động không ít.

Nhưng Diệt Tuyệt sư thái cũng tương tự với Hà Thái Xung, trong đầu không dám nắm chắc có thể nhanh chóng giết chết Đông Phương Bạch được. Một khi không thể giết được nàng, còn là bị dù chỉ là chút ít thương thế cũng khiến bà ta bất lợi vô cùng. Nên nhớ Ngô Chính là đang đồng hành cùng Tạ Tôn, còn Tạ Tôn trong tay lại nắm giữ Đồ Long đao không chút thua kém so với Ý Thiên kiếm của bà ta a.

“Diệt Tuyệt sư thái còn do dự!? Cho dù là sư thái bây giờ bỏ qua cho nha đầu này, thì chưa chắc nàng đã bỏ qua cho hai chúng ta a.” – Hà Thái Xung một bên không ngừng hối thúc.

“Ta cũng sợ hãi ngươi sẽ không bỏ qua cho lão ni cô a!” – Đông Phương Bạch nói nửa câu đầu với giọng điệu thấp thỏm lo sợ, nhưng đến nửa câu sau lại trở về vẻ mĩa mai châm biếm, biểu cảm mười phần đặc sắc thú vị.

“Hừ, ăn nói hàm hồ! Ngươi còn muốn chia rẽ ngũ đại môn phái chúng ta?” – Hà Thái Xung tức giận phản bác.

“Ngũ đại môn phái!? Ta chỉ biết có tam đại môn phái a, mà trong đó Côn Luân dường như vừa chia mũi kiếm uy hiếp về phía Nga My thì phải?” – Đông Phương Bạch không thèm liếc nhìn hắn, cậm cụi đưa giong lơ lửng, cười cười nói nói.

Diệt Tuyệt sư thái từ đầu chí cuối im hơi lặng tiếng không nói lời nào, nhưng trong đầu ý niệm lại đang tìm cách giết chết cả hai người này mà không để lại dấu vết. Tuy nhiên chiến lược của lão ni cô hữu hạn tạm thời không thể manh động làm cần.

Hơn nữa bà ta chỉ biết ăn ngay nói thật, không có năng khiếu nói dối không chút chớp mắt như Hà Thái Xung và Đông Phương Bạch. Bất đắc dĩ chỉ có thể giữ lấy cái tâm tư đó giấu sâu trong lòng, không thể lại làm gì hơn.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Khiêu khích!

Hơn nữa bà ta chỉ biết ăn ngay nói thật, không có năng khiếu nói dối không chút chớp mắt như Hà Thái Xung và Đông Phương Bạch. Bất đắc dĩ chỉ có thể giữ lấy cái tâm tư đó giấu sâu trong lòng, không thể lại làm gì hơn.

Thực chất không chỉ Diệt Tuyệt sư thái nuôi nấng ác tâm như vậy, còn có cả Đông Phương Bạch và Hà Thái Xung đều không muốn buông tha cho hai người còn lại. Mỗi người đều muốn lợi dụng lẫn nhau để giết chết người kia, nhưng đáng tiếc không một ai dám tin tưởng đem giao hậu phương của mình cho người còn lại. Bởi vậy tình thế lại một lần nữa rơi vào bế tắc.

“Diệt Tuyệt sư thái không ngờ lại thiếu quyết đoán đến như vậy. Hà mỗ đã không còn lời nào để nói, hôm nay liền cáo biệt tại đây!”

Hà Thái Xung là người đầu tiên muốn bỏ cuộc. Hắn đã vô phương lay động được Diệt Tuyệt sư thái, chỉ bằng chọn cách rút lui an toàn, đảm bảo mạng sống của mình không gặp vấn đề bất trắc xảy ra.

“Muốn đi liền có thể dễ dàng như vậy sao!?”

Đông Phương Bạch hiển nhiên sẽ không để Hà Thái Xung được toại nguyện, lúc này dùng khí thế áp bách đến nơi, để hắn không dám liếc mắt đi chỗ khác, đừng nói là quay lưng rồi đi.

Không phải là Hà Thái Xung muốn tiêu diệt Đông Phương Bạch ư!? Bây giờ nói một câu liền muốn rút chân ly khai, quả thực là chuyện nhục cười trong thiên hạ.

“Ngươi muốn uy hiếp ta!? Không ngại nói cho người biết, một khi ta xảy ra chuyện gì bất trắc, cho dù là tiểu tử Lục Mạch Kiếm Tiên kia, hay là Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn ra mặt cũng không thể cứu được người a!” – Hà Thái Xung thần sắc âm lãnh, cắn răng trầm giọng nói.

“Ghe gớm vậy sao!? Ta rất sợ hãi a!”

Đông Phương Bạch vẫn rất thần nhiên đối đáp, nhưng là trong đầu đã bảy tám phần suy đoán ra được thực hư bên trong. Thứ khiến Diệt Tuyệt sư thái mặc dù sở hữu trong tay Ý Thiên kiếm nhưng vẫn phải kiêng kỵ, không thể nghi ngờ chính là nội tình của phái Côn Luân.

Sở dĩ lục đại môn phái có thể được gắn thêm chữ “đại” còn không phải là vì truyền thừa rất lợi hại hay sao!? Mà trong số đó ngoại trừ tam đại môn phái là Nga My, Hoa Sơn, Không Động ra thì tam đại môn phái còn lại nội tình càng là thâm bất khả trắc. Không ai có thể tưởng tượng một khi chiến tranh diễn ra, thì bọn hắn có thể xuất ra được lực lượng khủng khiếp cỡ nào đâu.

Thứ nhất là Thiếu Lâm tự cao thủ nhiều như mây, cũng không cần phải nói quá nhiều về môn phái này, trực tiếp dùng năm từ “cái nôi của võ học” để nhắc đến là được. Tiếp đến chính là phái Võ Đang có nhất đại tông sư Trương Tam Phong tọa trấn, một khi ông ta vẫn còn một hơi thở thì phái Võ Đang vẫn sừng sững như Thái Sơn không thể nào ngã được.

Còn lại môn phái cuối cùng phải kể đến chính là Côn Luân, từ trước đến nay ẩn mình trên dãy núi Côn Luân tại tây vực rất ít can hệ đến trung thổ, nhưng khoảng thời gian gần đây lại thường xuyên xuất hiện, mục đích cũng không ngoài ý muốn cướp đoạt Đồ Long đao và Ý Thiên kiếm về tay. Mà bởi vì bọn hắn không liên hệ gì với bên ngoài, cho nên chẳng một ai biết rõ được lực lượng chân thực của môn phái này là như thế nào. Chỉ biết phái Côn Luân có Hà Thái Xung, nhưng không biết ẩn tàng bên còn có một lão quái vật nào giống như Trương Tam Phong còn sống trên đời hay không!?

“Nếu phái Côn Luân của người ghe gớm như vậy, ta rất hoài nghi lão ni cô kia cũng không nguyện ý để người ly khai a!” – Đông Phương Bạch khiêu mi, giọng điệu bốn cọt treu người.

Nhưng đúng như nàng nói, Diệt Tuyệt sư thái hiển nhiên nhân cơ hội không ai để ý đã súc thế chờ sẵn từ lâu, chỉ đợi Hà Thái Xung quay lưng đi mà thôi.

Hà Thái Xung mới đó nhất thời bị Đông Phương Bạch chọc giận không để ý đến Diệt Tuyệt sư thái, lúc bấy giờ phát hiện không khỏi khiến hắn sợ hãi đến rợn cả tóc gáy. Cũng may là Đông Phương Bạch cố ý nhắc nhở, bằng không khó nói cái mạng của hắn vài khắc sau chưa chắc đã giữ được nữa.

“Diệt Tuyệt sư thái, bà có ý gì!?” – Hà Thái Xung liếc nửa con mắt nhìn sang, cực độ cảnh giác từ hai phía, lại trầm giọng lên tiếng chất vấn.

Nghe xong Diệt Tuyệt sư thái mặt vẫn lạnh như băng, nghiêm giọng đáp:

“Ta phải hỏi Hà chương môn câu này mới đúng!”

“Hồi ta!? Sư thái là đang nói đùa với ta?”

Hà Thái Xung trong lòng đã phát lạnh, hẳn có thể cảm giác được được sát ý chất chứa trong ánh mắt của Diệt Tuyệt sư thái khi nhìn về phía mình.

“Ta trước đó chỉ là hiểu nhầm sư thái mà thôi, sau khi ngẫm nghĩ lại liền phát hiện bên trong có gì đó rất không đúng. Nhất định là nha đầu kia cố ý hãm hại vu oan Diệt Tuyệt sư thái...”

“Đến nước này ngươi còn không biết hối cải là gì hay sao?”

Đồng Phương Bạch lúc này lại hài hước chen ngang, nhắc lại câu nói trước đó Hà Thái Xung từng dùng để đối phó với Diệt Tuyệt sư thái.

“Ngươi... ngươi tưởng rằng ta không dám làm gì ngươi?”

Hà Thái Xung thẹn quá hóa giận, lúc này sức thể hướng mũi kiếm về phía Đồng Phương Bạch, đồng thời bộc phát khí thể đối kháng với nàng.

“Thế, ngươi làm gì được ta!?” – Đồng Phương Bạch vẫn cứ nhún nhur đối đáp, không chút biểu hiện e ngại.

“Ta...”

Quả thực Hà Thái Xung rất muốn nói gì đó hùng hổ uy hiếp, nhưng giữa chừng lại nghẹn trong họng không thể thốt ra. Phải mất một hồi hẳn mới lấy lại bình tĩnh, trầm giọng chất vấn:

“Hừ, ngươi là đang cố gắng câu kéo thời gian, chờ tình lang của ngươi đến cứu viện!?”

“Tùy ngươi nghĩ thế nào thì chính là như vậy.”

Đồng Phương Bạch không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ nhàn nhạt đáp lời.

Tuy nhiên lời nói của Hà Thái Xung một nửa là không sai, Đồng Phương Bạch đúng là đang câu kéo thời gian chờ đợi Ngô Chính xuất hiện. Nhưng không phải là để hấn cứu viện, chỉ đơn thuần là nàng muốn gặp lại hấn mà thôi. Hơn nữa Đồng Phương Bạch tự tin có thể một mình ổn thỏa giải quyết chuyện này.

“Diệt Tuyệt sư thái, không nghe nha đầu này nói gì ư? Bà còn thiếu quyết đoán, đến lúc đó sẽ không thể cứu vãng được nữa!” – Hà Thái Xung không còn đủ kiên nhẫn, liền tức giận quát lên.

Vút!

Ngay tức khắc lời nói vừa thốt ra, một đạo châm ảnh chính diện nhắm thẳng đến... mồm của hấn mà phóng tới.

Keng!

Hà Thái Xung nhẹ vùng kiếm lên liền có thể hóa giải đợt tấn công bất ngờ này, nhưng là sắc mặt của hấn lại nổi lên từng sợi gân xanh, trông vô cùng dữ tợn.

Phải nói Đồng Phương Bạch hành động này chính là khiêu khích muốn ngồi lên đầu lên cổ của Hà Thái Xung. Cách đây ít phút kim châm mục tiêu là nhắm vào mồm của hấn, bây giờ cũng là tương tự, nhưng phương thức thì hoàn toàn khác biệt. Lần trước là muốn giết chết hấn, lần này chỉ mang tính lăng mạ sỉ nhục mà thôi.

Chỉ lăng mạ sỉ nhục mà thôi!? Nói thì dễ nghe, nhưng gặp qua thì quả thực là không dễ nuốt trôi chút nào.

Hà Thái Xung bây giờ trong lòng tràn đầy lửa giận, nếu không phải là sự hiện diện của Diệt Tuyệt sư thái kìm chế hấn lại, thì sớm đã xông lên liều mạng với Đồng Phương Bạch rồi.

“Hà chương môn, ta và ngươi liên hợp trước tiêu diệt yêu nữ này!”

Diệt Tuyệt sư thái này giờ không nói lời nào đột nhiên lúc này lại mở miệng lên tiếng, mà thông điệp trong lời nói càng khiến người ta bất ngờ không thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Hỗn chiến

“Hà chương môn, ta và ngươi liên hợp trước tiêu diệt yêu nữ này!”

Diệt Tuyệt sư thái này giờ không nói lời nào đột nhiên lúc này lại mở miệng lên tiếng, mà thông điệp trong lời nói càng khiến người ta bất ngờ không thôi.

Nghe xong Hà Thái Xung không khỏi có chút sững sốt, nhãn quang bất chợt lấp lóe, tựa hồ là đang suy tính chuyện gì đó. Song hắn vẫn rất bình tĩnh đáp lời:

“Diệt Tuyệt sư thái đã nghĩ thông suốt rồi ư?”

“Không sai!” – Diệt Tuyệt sư thái gật đầu.

Dứt lời, cả hai người tựa như tâm ý tương thông, đều dùng khí thế của mình khóa chặt Đông Phương Bạch, không cho nàng có cơ hội vùng vẫy.

Ngược lại Đông Phương Bạch vẫn không nẩy khăn trương, chỉ lặng thinh đứng yên bất động, mặc kệ hai người kia tự tung tự tác.

“Nha đầu này võ công quý dị khó lường, cả hai chúng ta đồng thời xông lên có khi lại thành cản tay cản chân lẫn nhau...”

Hà Thái Xung không vội phát động tiến công, lúc này lại quay sang Diệt Tuyệt sư thái minh giải:

“Chỉ bằng Diệt Tuyệt sư thái làm người chủ công, tin tưởng với Ý Thiên kiếm trong tay, nha đầu kia nhất định sẽ không làm khó được sư thái!”

“Còn ngươi thì sao?”

Đông Phương Bạch hữu tâm nhanh miệng chen ngang, thay lời của Diệt Tuyệt sư thái nói ra nghi vấn.

“Ha ha, nha đầu ngươi không cần lại tìm cách chia rẽ chúng ta. Ta ưu thế sở hữu Ngự Phong Hành, môn khinh công này đặt trong thiên hạ cũng khó mà tìm ra đối thủ a. Khi này nha đầu ngươi hẳn là đã kiến thức qua, cho rằng ngươi có thể tẩu thoát dưới mắt ta được ư!”

Hà Thái Xung không cần nghĩ ngợi liền mở miệng vấn đáp, đồng thời cũng là giải thích vai trò trong chiến đấu của mình cho Diệt Tuyệt sư thái.

Lời này cũng không có gì quá khó hiểu, Hà Thái Xung là muốn Diệt Tuyệt sư thái chính diện phát động tấn công Đông Phương Bạch, còn hắn thì từ bên ngoài trợ công khóa chặt đường lui của nàng, không để Đông Phương Bạch có cơ hội tẩu thoát.

Mặc dù phương thức vây công này quả thực rất tối ưu, phù hợp cho ưu điểm của hai người, nhưng nếu suy ngẫm một chút thì liền phát hiện ra vấn đề.

Diệt Tuyệt sư thái cho dù dần dần đến đâu cũng có thể minh bạch, Hà Thái Xung là muốn ngư ông đắc lợi, làm ít nhưng được hưởng nhiều. Chưa kể một khi tán đồng với cách làm này, Diệt Tuyệt sư thái chẳng khác nào là đưa lưng cho Hà Thái Xung, để hắn tùy thời đều có thể đâm một nhát kiếm.

Nhưng là Hà Thái Xung trước đó nói rất không sai, nếu không nhanh chóng giải quyết một trong hai người còn lại, đợi đến khi Tạ Tôn và Ngô Chính xuất hiện trợ giúp cho Đông Phương Bạch, thì Diệt Tuyệt sư thái và Hà Thái coi như là đi tong.

“Làm theo cách của ngươi!”

Quyết định xong, Diệt Tuyệt sư thái liền vung lên Ý Thiên kiếm, lao tới nhắm về phía Đông Phương Bạch mà tiến công.

“Rất quyết đoán, tin tưởng ta sẽ không để Diệt Tuyệt sư thái thất vọng.”

Đồng thời điểm, Hà Thái Xung thi triển Ngự Phong Hành phóng lên trên cao, lẳng không sức thế, đánh ra mấy đạo kiếm khóa chặt đường lui của Đông Phương Bạch.

Đối mặt với hai hướng vây công, Đông Phương Bạch vẫn rất bình tĩnh không chút hoảng hốt, hai bàn tay chấp lại bắt chéo với nhau, sau đó phóng người lên không trung, đồng thời vung tay về phía Diệt Tuyệt sư thái.

Quỳ Hoa Bảo Điện, Truy Mệnh Thần Châm!

Tức khắc một đạo kim châm phóng tới, hư hư thực thực bất phân, xa xa gần gần như một, chỉ thấy châm ảnh kích cỡ như được khuếch đại che khuất cả thái dương đang treo trên đầu, nhưng nhìn lại tựa như đó chỉ là một đạo châm ảnh tầm tầm thường thường không có gì quá đặc biệt ghê gớm, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường quả thực là không thể nào nhìn thấu được sâu cạn.

Tuy nhiên người đang đối mặt với Truy Mệnh Thần Châm lúc này, Diệt Tuyệt sư thái bất chợt cảm nhận được tử vong đã đến rất gần với mình, khiến bà ta trong lòng không kìm được sợ hãi, lạnh lẽo xuyên thấu cả tâm can.

Tin tưởng vào trực giác của mình, Diệt Tuyệt sư thái ngay lập tức liền ngừng lại thế công, mạnh mẽ vưng chắc hạ bộ chuyển về thế thủ, toàn lực huy động Nga My Cửu Dương Công sức lực vào Ý Thiên kiếm, một tay siết chặt chuôi kiếm, tay kia đặt trên thân kiếm giờ ngang, hòng đón đỡ một đòn tấn công của Đông Phương Bạch.

Oànhhh...

Kim châm nhanh chóng va chạm vào Ý Thiên kiếm tạo thành động tĩnh chấn động, xung lực mạnh mẽ đẩy lui Diệt Tuyệt sư thái, khiến hai chân bà ta ma sát với mặt đất, liên tiếp chài lùi về sau.

Đồng thời điểm, Đông Phương Bạch không mấy nhàn rỗi chú ý đến Diệt Tuyệt sư thái, nhanh chóng xoay người phóng ra liên tiếp mấy đạo kim châm lơ lửng che chắn trước mặt, vị trí kim châm tạo thành một hình đồ án thái tinh, nhìn qua tựa hồ là một thức chiêu phòng thủ.

Quỳ Hoa Bảo Điện, Thức Lạc Kim Châm!

Bất chợt, hàng loạt đạo kiếm khí của Hà Thái Xung trước đó nhắm về phía Đông Phương Bạch, ngay khi va chạm phải thái tinh đồ án phút chốc liền vỡ vụn tựa như là bọt biển tan biến, không có chút tác dụng gây uy hiếp.

Nhưng sự việc lần này tựa hồ có chút kỳ quái, ngay sau khi Đông Phương Bạch hóa giải đợt tấn công của Hà Thái Xung, tầm nhìn trở về sáng tỏ, nhưng thân ảnh của Hà Thái Xung chớp mắt đã mất dạng không phát hiện được tung tích.

Bất giác một tia gió nhẹ hất tung hồng lụa che trên gương mặt Đông Phương Bạch, bóng thoáng chỉ thấy một nụ cười mỉm, khóe môi nhếch lên, tựa hồ hết thảy diễn ra đều không ngoài dự liệu, không khiến nàng có chút ngạc nhiên bất ngờ.

Đông Phương Bạch lẳng không xoay người nhìn lại, lúc bấy giờ Diệt Tuyệt sư thái hai tay vung mạnh một kiếm, thành công hóa giải phản lực đang mạnh mẽ chấn lui bà ta. Nhưng đúng lúc này, từ trên không trung một đạo kiếm khí kích cỡ khổng lồ, lẳng lẽ giáng xuống vị trí Diệt Tuyệt sư thái, ngay khi bà ta còn chưa kịp thu công ổn định tư thế.

Côn Luân Kiếm Pháp, Thanh Thiên Kiếm!

Đối diện kiếm uy lẫm lệ hung mãnh, lại giáng xuống ở một thời điểm quá mức bất ngờ, không thể lường trước, Diệt Tuyệt sư thái tâm trạng vô cùng hoảng hốt, hai mắt căng tròn tròn ngược. Lúc bấy giờ bà ta đã không có thời gian để kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không còn thời gian để vận lực sức thể phản ứng trở lại.

Từ vong đã tiếp cận Diệt Tuyệt sư thái gần hơn bao giờ hết. Bất đắc dĩ, bà ta chỉ còn cách phó mặc mạng sống của mình cho Ý Thiên kiếm, món bảo khí đã cứu rỗi tính mệnh của bà ta không biết bao nhiêu lần. Cũng không cần phải nghĩ ngợi suy tính quá nhiều, Diệt Tuyệt sư thái hai tay siết chặt chuôi kiếm, dùng hết sức lực bình sinh vung lên đòn đỡ kiếm khí khổng lồ đang dồn dập giáng xuống.

Oànhhh...

Thanh Thiên Kiếm uy lực tựa như danh. Thời điểm kiếm khí giáng xuống, ngay lập tức liền tạo thành một trận địa chấn cỡ nhỏ, phá hủy toàn bộ cảnh vật chung quanh trong phạm vi năm sáu trượng, xói tung tất cả nhà cửa cây cối đất đá, tạo thành một lỗ hóm thật lớn tựa như là vừa trải qua một trận sụp lở, khiến tiểu thôn trong một khoảnh khắc chấn động rung rinh cả mặt đất.

Lúc bấy giờ chiến trường nơi đây đã trở thành một mảnh đất hoang tàn, cát bụi nổi lên tựa như vân vụ bồng bềnh khắp nơi, tạo thành một mảnh mờ mịt trắng xóa che khuất đi tầm nhìn, để không một ai trong những người đang hiện diện ở đây có thể đoán biết được tình huống bên trong lúc này.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Ý Thiên kiếm đối chủ!

Lúc bấy giờ chiến trường nơi đây đã trở thành một mảnh đất hoang tàn, cát bụi nổi lên tựa như vân vụ bồng bềnh khắp nơi, tạo thành một mảnh mờ mịt trắng xóa che khuất đi tầm nhìn, để không một ai trong những người đang hiện diện ở đây có thể đoán biết được tình huống bên trong lúc này.

Nhưng con chấn động vừa rồi tựa hồ vẫn chưa muốn dừng lại, từ trong đám cát bụi với đủ loại đất đá cỡ nhỏ bắn lên tứ tung, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh huyết sam nữ tử, lợi dụng đất đá văng lên làm điểm tựa, chân đạp vào đó di chuyển với tốc độ cực nhanh, thoát ản thoát hiện vô cùng quỷ dị.

Đúng lúc này đột nhiên từ xa thấp thoáng một tia linh quang xen lẫn với đồng đất đá bắn lên không trung, Đông Phương Bạch hai mắt tinh quang bất chợt lấp lóe, tức khắc toàn lực thi triển kinh công phóng về hướng đó.

Tia linh quang kia từ trong đồng cát bụi mịt mờ nhanh chóng thoát ra lơ lửng trên không trung một khắc, nhìn lại thì ra là một thanh bảo kiếm, thân kiếm nhẵn bóng tằm mịn dưới ánh nắng mặt trời, phát ra linh quang chói rọi. Thanh trường kiếm này không thể nghi ngờ chính là Ý Thiên kiếm, mới đó vẫn còn trong tay Diệt Tuyệt sư thái.

Rất nhanh, Đông Phương Bạch đã tiếp cận đến nơi, nhào người tới phía trước, vươn tay ra với muốn nắm lấy chuôi kiếm. Nhưng đúng lúc này, trực giác lên tiếng nhắc nhở cho nàng hay, một loại nguy hiểm nào đó đang lăm le đến gần, không thể lại tiến thêm một bước.

Đông Phương Bạch vốn dĩ rất tin tưởng vào trực giác của mình, tức thời liền từ bỏ ý định muốn đoạt lấy Ý Thiên kiếm về tay. Song nàng xoay người một vòng trên không trung, ngăn lại quán tính phóng về phía trước, đồng thời chân đạp vào đầu chuôi của Ý Thiên kiếm, mượn làm điểm tựa bay ngược về sau.

Ngay khi Đông Phương Bạch và Ý Thiên kiếm đồng thời tách ra hai hướng, từ phía dưới trong đám cát bụi mịt mờ bung ra một đạo thân ảnh nam tử, tay nắm trường kiếm, mũi kiếm xung phong đi lên phía trước, cả người theo sau lao nhanh phóng lên không trung.

Người này thân mang bạch bào không mấy xa lạ, không ai khác chính là chủ môn phái Côn Luân – Hà Thái Xung. Trông thấy Đông Phương Bạch quay người nhất cước đá văng Ý Thiên kiếm ra xa, khiến hắn trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi đến đỏ tía cả mặt mày.

Lúc bấy giờ cát bụi nhanh chóng tan đi, dưới mặt đất là một đồng hoang tàn đổ nát, trung tâm xuất hiện một lão ni cô trên người y phục rách rưới, tóc tai rối xù, một tay che miệng liên tiếp thổ ra mấy ngụm huyết tương, trông qua vô cùng chật vật thê thảm. Nhưng là trên mặt của bà ta tựa hồ nổi lên từng sợi chỉ đen, hai mắt đỏ bừng gân máu, giống như là khuôn mặt của quỷ dữ vô cùng trầm lãnh ghê rợn. Có thể thấy được trạng thái của lão ni cô lúc này đã hoàn toàn nhập ma, không còn một chút gì trông giống như con người.

Tuy nhiên không ai nhận ra mà chú ý đến trạng thái của lão ni cô. Lúc bấy giờ Đông Phương Bạch vẫn còn đang di động trên không trung, hai tay không ngừng súc thủ liên tiếp phóng ra kim châm nhắm về phía Hà Thái Xung.

Ở hướng ngược lại, Hà Thái Xung lúc này vô cùng khổ sở chống đỡ, trên người đã có rất nhiều vết thương do kim châm gây ra, đồng thời bên trong cơ thể cũng chịu âm lực hoành hành, không ngừng thương tổn hủy hoại từ bên trong, để hắn không có cách nào vận công cầm máu.

“Nha đầu khốn kiếp, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?” – Hà Thái Xung tức giận quát mắng.

Nhưng đáng tiếc tiếng mắng chửi của hắn không đủ uy hiếp để khiến Đông Phương Bạch phải chùn tay, động tác phi châm vẫn rất uyển chuyển linh hoạt, không mấy may có điểm dừng.

Hà Thái Xung sau khi thi triển một đòn toàn lực nhân lúc Diệt Tuyệt sư thái không kịp phòng bị mà ám toán bà ta, bây giờ chẳng khác nào là đèn cạn dầu không còn sức lực để nghênh chiến với Đông Phương Bạch nữa.

Mặc dù là hắn có lưu lại chút ít công lực nhằm bảo toàn mạng sống của mình, nhưng cũng chỉ đủ thi triển một lần Ngự Phong Hành để tẩu thoát mà thôi. Nếu lúc này Hà Thái Xung dám vùng kiếm phản kháng lại Đông Phương Bạch thế công dồn dập, không nghi ngờ hành động này chính là tự vẫn.

Bất đắc dĩ, Hà Thái Xung chỉ có thể xuống nước hạ giọng, mở miệng van nài:

“Tiểu cô nương, trước đó Hà mỗ quả thực có chút thất lễ, nhưng là vì để đối phó tình huống trong lúc ép buộc mà thôi. Bây giờ chúng ta cũng đã giải quyết xong mối uy hiếp từ phía Diệt Tuyệt sư thái, thay vì lại tổn thương hòa khí lẫn nhau, chi bằng ngừng tay lại sau đó thương lượng một chút!”

“Chúng ta!? Chúng ta là ai?” – Đông Phương Bạch hài hước hỏi lại.

Tuy miệng nàng thì đối đáp nhưng động tác lại không dừng một khắc, vẫn dồn dập muốn đưa Hà Thái Xung đi vào chỗ chết.

“Chúng ta đương nhiên là ta và tiểu cô nương rồi! Ta thật sự không có ý đồ xấu với tiểu cô nương a, vừa rồi bất đắc dĩ hành động như vậy thật ra là để trừ bỏ sự uy hiếp của Diệt Tuyệt sư thái mà thôi. Tiểu cô nương cũng thấy lão ni cô này là muốn giết ta a, nếu không có tiểu cô nương nhắc nhở, còn không biết lúc này ta còn sống hay không đây!”

Hà Thái Xung vừa rơi xuống vừa chật vật tránh né hàng loạt châm ảnh phóng về phía mình, nhưng là điều này cũng không ảnh hưởng đến miệng lưỡi của hắn biện giải cho hành vi vô liêm sỉ của mình.

Ngược lại Đông Phương Bạch lại lười quan tâm đến lời nguy biện của hắn, ngay khi Hà Thái Xung khổ sở tiếp đất, nàng liền không còn để ý đến hắn nữa, lúc này cấp tốc xoay người phóng tới phía trước.

Ở một khoảng cách không xa tại vị trí Ý Thiên kiếm bị sút văng cắm xuống mặt đất, Đông Phương Bạch không còn cảm nhận bất cứ sự uy hiếp nào nữa, chậm rãi thả người rơi xuống kế bên. Nàng từ tốn nắm lấy chuôi kiếm dùng chút ít sức lực liền có thể nhắc lên, sở dĩ dễ dàng như vậy là vì trọng lượng của Ý Thiên kiếm không có nặng nề như Đồ Long đao. Nhưng cảm giác lại giống với lần trước khi nàng chạm vào bảo đao, lần này cũng tương tự cảm nhận được một luồng lực lượng mạnh mẽ từ trong thanh kiếm, đang lưu chuyển liên thông với mình.

“Thảo nào lão ni cô kia tu vi yếu kém như vậy, lại có thể huy động lực lượng vô cùng cường đại!”

Đông Phương Bạch thấp giọng khẽ nói, một tay cầm lấy chuôi kiếm giờ ngang, tay kia thì không ngừng vuốt ve thân kiếm, thần thái trên mặt tỏ ra rất yêu thích, tựa hồ có chút không nỡ rời tay.

Cách đó không xa, Hà Thái Xung an ổn đáp xuống mặt đất, tư thế vẫn còn nghiêng vẹo chưa kịp đứng vững thì đã nôn nóng liếc mắt nhìn sang, tìm kiếm thân ảnh của Đông Phương Bạch. Ngay khi hắn phát hiện Ý Thiên kiếm đã rơi vào tay của nàng, tức khắc liền bùng phát cơn giận dữ, không thể che giấu sự ghen ghét tận sâu tâm khảm của mình, hai hàm răng trên và răng dưới cứ đay nghiến ma sát vào nhau, phát ra âm thanh “ken két” cực kỳ khó nghe.

Từ trên sắc mặt âm trầm đen xì của hắn, bất cứ ai nhìn vào cũng có thể thấy được một sự cay cú đến tột cùng tột độ, tựa hồ đã không thể áp chế xung động muốn làm một chuyện ngu ngốc nào đó.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Tức chết!

Từ trên sắc mặt âm trầm đen xì của hắn, bất cứ ai nhìn vào cũng có thể thấy được một sự cay cú đến tột cùng tột độ, tựa hồ đã không thể áp chế xung động muốn làm một chuyện ngu ngốc nào đó.

Sở dĩ Hà Thái Xung trước đó bày mưu tính kế, khua môi múa mép tiêu tốn không biết bao nhiêu là nước bọt, cùng với hành động bỏ qua cho Đông Phương Bạch mà quay mũi kiếm nhắm về phía Diệt Tuyệt sư thái, hết thảy đều là vì đạt được mục đích đoạt lấy Ý Thiên kiếm trong tay lão ni cô, sau đó tẩu thoát.

Tuy nhiên hành sự tại nhân thành sự tại thiên, Hà Thái Xung vốn dĩ đã quá xem thường uy lực của Ý Thiên kiếm.

Mặc dù Diệt Tuyệt sư thái trong thời khắc ấy không kịp huy động lực lượng bồi vào, nhưng Ý Thiên kiếm tự thân lực lượng đã là vô cùng khủng bố. Cho dù không cần Diệt Tuyệt sư thái thi triển bất cứ tuyệt kỹ chiêu thức nào, chỉ dùng lực lượng đơn thuần của Ý Thiên kiếm cũng đủ để chống đỡ giữ lại mạng sống cho bà ta.

Mà đồng thời bởi vì phản lực bắn ngược trở lại quá mạnh mẽ, cho nên Hà Thái Xung bất đắc dĩ không thể chớp lấy thời cơ để đoạt lấy bảo kiếm, chỉ có thể chăm chăm giữ mình tránh không để bản thân phải chịu quá nhiều thương tổn không cần thiết, gián tiếp ảnh hưởng đến tính mạng của hắn sau đó.

Nhưng cũng bởi vì Hà Thái Xung không có gan dạ để làm việc lớn, mới dẫn đến tình cảnh bảo kiếm lại rơi vào tay người khác, mà thân thì mang trọng thương vô lực vùng vẫy kháng cự.

Phải suy đi tính lại một hồi, mới phát hiện toàn bộ tâm sức lẫn công sức của hắn đều đã thành vật tiện nghi cho người khác mất rồi. Thử hỏi có mấy ai mà không cảm phần cay nghiệt!?

Lại nói ở một khía cạnh khác, Diệt Tuyệt sư thái lúc bấy giờ trên miệng vẫn không ngừng thổ huyết, sắc mặt càng là hung tợn cay nghiệt gấp trăm ngàn lần so với Hà Thái Xung. Trên người bà ta chỗ che chỗ hở, lộ ra da thịt không nơi nào là lành lặn, toàn thân chẳng chít những vết cắt sâu đang không ngừng rỉ máu chảy xuống, khiến thân thể bà ta từ trên xuống dưới nhìn một vòng, tựa như là vừa tắm mình trong hồ máu mà ngoi lên, trông vô cùng ghê rợn.

Không những thế, con phần nộ và không cam lòng đang dày xéo tận sâu trong tâm khảm, khiến hơi thở của bà ta hồng hộc phì phò liên hồi, giống như là đã thú khi rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, không cam lòng muốn bộc phát ra dã tính của mình. Nhưng càng là như vậy, khí tức của bà ta càng trở nên hỗn loạn yếu nhược, từng phút từng giây đều đang nhanh chóng hư thoát. Nếu không biết cách tự điều hòa tiết chế nhịp thở, đồng thời vắt kiệt một tia nội lực cuối cùng để chống đỡ thương thế của mình, không nghi ngờ Diệt Tuyệt sư thái một chân rưỡi đã đặt bên trong quan tài rồi.

“Yêu nữ... Hà Thái Sung... lũ súc sinh... ta chết... cũng không tha, các ngươi!”

Diệt Tuyệt sư thái cố sức bám víu một tia hơi thở cuối cùng, trong miệng không ngừng lầm bầm nguyên rủa, tựa hồ là đã sớm biết trước kết cục của mình là không thể tránh khỏi.

Nguyên bản Diệt Tuyệt sư thái mở lời hợp tác với Hà Thái Xung sở dĩ không ngoài mục đích là giết chết hắn, sau đó hủy thi diệt tích đổ tội lên đầu Đông Phương Bạch. Mặc dù là nói mới uy hiếp của Đông Phương Bạch và Ngô Chính có nguy cơ rất lớn, nhưng là Hà Thái Xung trước đó đã công khai dã tâm của mình trước mặt bà ta. Một khi để hắn thoát khỏi trở về, không nghi ngờ ngay hôm sau sẽ là ngày mà phái Nga My toàn bộ đều phải diệt vong.

Cũng bởi vì không để điều này xảy ra, Diệt Tuyệt sư thái bất đắc dĩ đành phải buông tay mạo hiểm một lần. Nhưng nào ngờ đâu, Đông Phương Bạch tưởng chừng là yếu nhất trong cả ba người, ngoại trừ thân pháp quý dị khó lường, nàng lại còn có thể sở hữu một môn tuyệt kỹ Truy Mệnh Thần Châm lợi hại như thế. Kể ra cũng khó trách Diệt Tuyệt sư thái lần này ngậm ngùi tính sai, dẫn đến kết cục thê thảm không còn đường sống như lúc bấy giờ.

Nói xong dứt lời, Diệt Tuyệt sư thái mí mắt đột nhiên trở nên nặng trĩu, nhãn tinh thơ thần lơ đãng, toàn thân mới đó còn đau nhức, vậy mà bây giờ đã

không cảm nhận được gì nữa, chỉ thấy bóng đêm dần dần kéo đến, một mảnh trầm lắng yên tĩnh đến đáng sợ bao phủ lấy tâm trí của bà ta, sau đó... có lẽ đã không còn sau đó nữa rồi.

Diệt Tuyệt sư thái một thân tu vi tuyệt thế sơ kỳ, đối với những người đệ tử vô tích sự của bà thì đúng là rất cường đại mạnh mẽ. Nhưng thực chất so với lời châm biếm của đám người nhân sĩ trước đó từng bao vây, thì cũng không sai biệt là bao nhiêu. Hay có thể nói một cách thẳng thừng như thế này, nếu không có Ý Thiên kiếm trong tay, lấy thực lực của Diệt Tuyệt sư thái mà đặt trên bàn cân so với đám người cường môn của ngũ đại môn phái còn lại thì... quả thực là quá không đủ một chút phân lượng.

Nói không ngoa, Diệt Tuyệt sư thái một khi đánh mất Ý Thiên kiếm, đứng trên giang hồ cũng chỉ còn lại cái tên mà thôi, hoàn toàn không có một chút sự uy hiếp!

“Hà chương môn, có phải là người cũng muốn... theo chân lão ni cô kia!?”

Lúc này Đông Phương Bạch đột ngột lên tiếng, giọng điệu mười phần ma mị câu dẫn, nhưng vẫn như mọi khi mà thôi, thông điệp trong lời nói thường sẽ không liên quan đến giọng điệu của nàng.

Nhưng câu nói này tựa như là một cái tát thật mạnh khi lọt vào tai Hà Thái Xung, để hắn từ trong trạng thái căm phẫn cay nghiệt đang che mờ đi lý trí, có thể cảm nhận được đau đớn mà tỉnh táo trở lại.

Hà Thái Xung sững sờ quay đầu nhìn sang Diệt Tuyệt sư thái vị trí cách hắn không xa ở phía hậu phương, ngay tức khắc hai mắt hắn trợn trắng, thần sắc không khỏi có chút tái xanh, tựa hồ đã hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Đông Phương Bạch.

“Tiểu cô nương, hai chúng ta cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, nào có thù oán khó xử dẫn đến động tay động chân. Bây giờ lão ni cô kia đã lìa đời, mà Ý Thiên kiếm cũng đã lọt vào tay cô nương. Chi bằng chúng ta ngừng lại tại đây, đường ai nấy đi, sau này cũng không cần phải gặp lại. Tiểu cô nương thấy, ta nói có đúng hay không!?”

Hà Thái Xung là người hiểu được thời thế, biết lùi biết tiến. Lúc này thần thái của hắn trở nên vô cùng hèn mọn, trên môi cười nụ cười tiểu nhân, trong miệng nói lời vô liêm sỉ, hoàn toàn không có một chút phong thái đáng đáp của chương môn, thật có chút không tưởng tượng nổi hắn là bằng cách nào có được địa vị ngày hôm nay.

“Không sai, ta cũng rất không hứng thú gặp lại người a...”

Đông Phương Bạch nũng nịu giọng khiêu mị, sau đó lại che miệng cười phì nói tiếp:

“Nhưng là chỉ có người chết mới không thể gặp được, Hà chương môn thấy, ta nói có đúng hay không!?”

“Không sai, ách... không đúng, không đúng, giữa chúng ta chỉ là chút ít hiểu nhầm mà thôi. Tiểu cô nương không cần phải chấp nhứt với ta như thế a!”

Hà Thái Xung mặc dù là có chút lúng túng lắp ba lắp bắp, nhưng thực chất là hắn cố ý làm như vậy.

Lúc bấy giờ công lực của hắn tổn hao không ít, nếu là vài khắc trước đó nhân lúc khói bụi mịt mù hỗn loạn mà chớp lấy thời cơ, thì may ra vẫn có thể dễ dàng tẩu thoát khỏi nơi này.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Lão nhân thần bí

Lúc bấy giờ công lực của hắn tổn hao không ít, nếu là vài khắc trước đó nhân lúc khói bụi mịt mù hỗn loạn mà chớp lấy thời cơ, thì may ra vẫn có thể dễ dàng tẩu thoát khỏi nơi này.

Nhưng bây giờ đối diện hắn là một người nữ tử thân mang đủ loại công phu quý dị khó lường, hơn nữa lại đang trong trạng thái đỉnh phong không chút tổn hao, lại nói muốn trước mặt nàng mà thi triển Ngự Phong Hành quả thực là khó như lên trời.

Hà Thái Xung đây là muốn câu kéo thời gian, tranh thủ hồi phục lại chút ít công lực của mình, được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu mà thôi, chí ít vẫn còn nín giữ một tia hy vọng sống sót.

Vù..

Nhưng Đông Phương Bạch lại không cho Hà Thái Xung có cơ hội thật tốt như thế, ngay khi hắn vừa dứt lời, nàng liền đã xuất hiện trên đầu của hắn, từ trên không trung phóng xuống ba đạo kim châm.

Quỳ Hoa Bảo Điện, Vân Quyển Lưu Tinh!

Ba đạo châm ảnh phóng đi với tốc độ cực nhanh tựa như lưu tinh, nhìn bằng mắt thường có thể trông thấy ba vết dài từ quang theo châm lộ đi qua lưu động giữa không trung, kinh lực âm tính quỹ dị di động theo hình xoắn ốc, nương theo kim châm tạo thành ba vòng xoáy cỡ nhỏ cuộn cuộn lao xuống.

Bất chợt phát giác nguy hiểm đã đến rất gần, Hà Thái Xung nhất thời không kịp trở tay, liền dựa vào phản xạ thi triển Ngự Phong Hành, phút chốc thân ảnh tại chỗ biến mất, di động đến một nơi cách đó không xa.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Ngay sau đó ba đạo kim châm của Đông Phương Bạch không tìm được mục tiêu, chỉ có thể đâm đầu vào đất, tạo thành ba lỗ tròn sâu hoáy lõm xuống bên dưới.

Hít hà...

Trông thấy uy lực chiêu thức vừa rồi có chút cường đại thái quá, Hà Thái Xung không khỏi rung mình giật thót, tím tái cả mặt mày. Hắn cố gắng hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, đây mới chỉ là ba đạo kim châm nhỏ nhắn mà thôi, thật không thể tượng tượng nổi lại có thể tạo thành uy lực khủng khiếp như vậy.

Trước giờ Hà Thái Xung còn tưởng rằng kim châm chỉ có thể dùng để ám toán, nào có thể dùng để chính diện tấn công!? Nhưng là lần này Đông Phương Bạch thi triển tuyệt học của mình, để hắn không khỏi mở rộng tầm mắt một phen.

“Ta cứ tưởng ngươi đã là đèn cạn dầu a, quả nhiên là còn bảo lưu chút ít thực lực.”

Đông Phương Bạch không nhanh không chậm đáp xuống mặt đất, ánh mắt khóa chặt lấy thân ảnh của Hà Thái Xung, cũng không đoái hoài che giấu sát ý của mình.

Hà Thái Xung thì hoàn toàn ngược lại, cố gắng đè nén kinh hãi trong lòng, thần sắc vẫn tỏ ra rất bình thản, không có dấu hiệu hư thoát vô lực. Tuy nhiên sau khi bị ép phải sử dụng Ngự Phong Hành, lần này hắn quả thực đã là đèn cạn dầu rồi.

Trước đó Đông Phương Bạch liên tiếp bào mòn công lực của hắn, bây giờ càng là toàn lực triển khai muốn giết chết hắn. Hà Thái Xung bảo lưu chút ít lực lượng vốn dĩ đã không còn bao nhiêu, bây giờ càng là trở nên cạn kiệt không còn một tia. Nếu không nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, Hà Thái Xung tất yếu hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

“Ngừng tay, ngươi không muốn biết bí mật của Ý Thiên kiếm sao!?”

Bất chợt, Hà Thái Xung cao giọng lớn tiếng hô lên, rất kịp thời ngưng lại động tác của Đông Phương Bạch, để nàng tựa hồ có chút hứng thú lắng nghe.

“Ta đúng là rất hiếu kỳ muốn biết a!” – Đông Phương Bạch rất kiên nhẫn đáp lời.

“Không dám giấu diếm tiểu cô nương, sở dĩ ta mong muốn có được Ý Thiên kiếm chính là vì muốn xác thực bí mật bên trong thanh kiếm này!” – Hà Thái Xung thần thái có chút gượng gạo, nhẹ giọng cười nói.

“Xác thực!?”

Đông Phương Bạch ánh mắt vô thần, cố ý để lộ ra nửa đầu kim châm vô cùng bén nhọn, khua tay uy hiếp cảnh cáo Hà Thái Xung.

“Khoan đã... ta thực sự là biết bí mật trong Ý Thiên kiếm, chỉ cần ngươi buông tha cho ta một con đường sống, ta nhất định sẽ nói bí mật này cho ngươi!”

Hà Thái Xung hốt hoảng đến mức đánh rơi trường kiếm trong tay, liên tiếp loạng choạng lùi về sau mấy bước. Tựa hồ động tác cổ tình vừa rồi của Đông Phương Bạch khiến hắn hồn vía chạy loạn, trong lòng kinh hãi không ít.

“Đáng tiếc, ta không có hứng thú nghe tiếp!”

Chưa kịp dứt lời, Đông Phương Bạch chỉ phẩy nhẹ bàn tay, ngay lập tức nhất đạo châm ảnh nhắm về phía mi tâm Hà Thái Xung, “vù vù” phóng tới.

Bùng!

Nhưng thần may mắn lần này lại đứng về phía Hà Thái Xung. Không biết là từ đâu, một đạo kiếm phong đột nhiên “vù vù” lướt tới, chấn nát cả kim châm của Đông Phương Bạch hóa thành phần vụn, hoàn toàn hóa giải sát chiêu của nàng một cách triệt để, thậm chí còn không dư thừa chút lực lượng nào. Có thể thấy được người đánh ra đạo kiếm phong này thực lực chênh lệch so với Đông Phương Bạch không chỉ là một hai tầng cấp.

“Cao thủ!”

Tận mắt kiến thức một đạo kiếm phong vừa rồi, Đông Phương Bạch giật mình sững sờ không thôi. Nhưng ngay lập tức liền có thể phản ứng trở lại, nòng nhanh chóng sức lực thủ thế, ánh mắt đảo loạn cảnh giác tứ phương, tùy thời đều có thể động thủ nghênh chiến.

Tuy nhiên Đông Phương Bạch lại minh bạch người đến nhất định là không có sát ý với nàng, bằng không chỉ bằng một kiếm quá nhanh, quá... “bất chợt” như vừa rồi, cũng đủ để lấy mạng nàng một cách vô cùng dễ dàng, không tốn bao nhiêu sức lực.

Nên biết chỉ bằng kiếm phong đã có thể phá hủy chấn tan kim châm của Đông Phương Bạch được gia cố Quỷ Hoa Bảo Điển nội lực bên trên. Lại nói nếu đó là một đạo kiếm khí của hắc nhảm về phía nàng thì sao!? Thử hỏi lấy Đông Phương Bạch thực lực như bây giờ có thể chống đỡ hay tránh né được ư!?

Tựa hồ như nghĩ thông suốt điều này, Đông Phương Bạch không còn mấy may lo lắng nữa, lập tức liền thu công buông xuống thủ thế, chỉ giữ mình bất động lặng lẽ chờ đợi sự việc tiếp theo diễn ra.

“Hậu sinh khả úy, tiểu nha đầu ngươi tuổi tác không bao nhiêu đã có được võ công cao cường như thế, không biết sư phụ của ngươi là ai?”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay khi Đông Phương Bạch quyết định buông lỏng phòng bị, đột nhiên liền nghe thấy một đạo thanh âm trầm khàn cứ vang vọng dai dẳng bên tai hoài không dứt. Mặc dù nàng không biết âm thanh là từ nơi nào phát ra, nhưng nghe qua giọng nói liền có thể đoán biết được, có thể hẳn là một lão quái vật nào đó đang ẩn nấp xung quanh, giả thần giả quỷ để trò chuyện với nàng.

“Ta có, nhưng cũng không có sư phụ!” – Đông Phương Bạch đơn giản thành thật trả lời.

Ở thế giới trước kia nàng đúng là có một người sư phụ, tuy nhiên thế giới cũ chỉ có thể xem là dĩ vãng chôn vùi trong quá khứ, hoặc cũng có thể xem nó như một kiếp người đã trôi qua, hoàn toàn không còn liên hệ gì đến thế giới hiện tại. Cho nên sư phụ của nàng là có, nhưng thực chất cũng là không!

“Ha ha, lão phu sẽ xem như ngươi không có sư phụ, không biết tiểu nha đầu ngươi có hứng thú muốn làm đệ tử của lão phu hay không?”

Giọng nói trầm khàn của lão niên lại vang vọng bên tai của Đông Phương Bạch, nghe qua âm điệu tựa hồ là lão đang rất hài lòng, tươi cười gật gù đề nghị.

Đông Phương Bạch nghe xong liền không cần nghĩ ngợi, lập tức thẳng thừng từ chối:

“Ta không có hứng thú, ngươi tìm người khác đi!”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Tái ngộ Ngô Chính!

Đông Phương Bạch nghe xong liền không cần nghĩ ngợi, lập tức thẳng thừng từ chối:

“Ta không có hứng thú, ngươi tìm người khác đi!”

“Tiểu nha đầu ngươi thật không biết điều, lại cho ngươi một cơ hội, suy nghĩ thật kỹ rồi hẵng trả lời ta.”

Lần này giọng nói lão nhân tựa hồ lại có chút bất mãn bức bối, nhưng là điều này cũng không thay đổi được quyết định của Đông Phương Bạch.

“Không cần lại hỏi, ta không làm!”

Nói đùa, một tên lão nhân danh tính thân phận đều thần thần bí bí, không những mới đó ra tay cản trở nàng giết chết Hà Thái Xung, còn là gián tiếp uy hiếp nàng một phen. Lúc này hắc nhảm lại muốn giả thần giả quỷ dụ dỗ thu nàng về làm đệ tử, Đông Phương Bạch tất nhiên là không dễ tin người đến như thế. Hơn nữa một thân công phu của nàng đã quá đủ để cho nàng cả đời khai phá tìm tòi, tham nhiều hơn nữa nhưng không tính thì cũng vô ích. Chỉ ít Đông Phương Bạch vẫn còn thấu hiểu được đạo lý này.

“Ài... không cưỡng cầu, nhưng là nha đầu ngươi tha cho hắc nhảm một mạng, xem như là cho lão phu một bộ mặt, như thế nào?”

Nghe qua lời nói, lúc bấy giờ Đông Phương Bạch mới kịp chú ý đến Hà Thái Xung bên kia. Chỉ thấy hắc nhảm lúc này thần sắc vô cùng bình tĩnh, không có vẻ gì là quá ngạc nhiên khoa trương. Nhưng khóe môi của hắc nhảm lại có tình nhếch qua một bên, tựa hồ là đang rất đắc ý, muốn trêu ngươi khích bác Đông

Phuong Bạch.

Nhưng là để hấn thất vọng rồi, Đông Phuong Bạch nhìn hấn trông mắt tựa như là nhìn một con kiến, ánh mắt chỉ có một vẻ vô thần, giống như là bề trên đang nhìn xuống những sinh linh thấp bé đến đáng thương.

Sau đó nàng liền đưa mắt sang hướng khác không thèm đoái hoài gì đến hấn, gật đầu thản nhiên đồng ý, tất nhiên cũng không quên buông lời châm biếm mỉa mai:

“Tiểu nhân mà thôi, hấn không ngại chết, nhưng ta thì rất ngại phải bản tay!”

“Ngươi... hừ!”

Hà Thái Xung nhất thời nóng giận, chỉ trở dậm chậm, định mở mồm chửi mắng một câu, nhưng nửa chừng lại cảm thấy nghèn nghẹn không thốt nên lời. Bởi vì Hấn chợt nhận ra đầu khẩu với nữ nhân, không khỏi có chút quá mất mặt nam nhi trượng phu đi.

Nhưng là biểu hiện của hấn càng khiến cho Đông Phuong Bạch trong tâm vô cùng chán ghét, khinh thường ngoảnh mặt sang hướng khác.

“Trở về đi thôi!”

Giọng nói trầm khàn của lão nhân lần nữa lại vang vọng trên không trung, nhưng lần này âm điệu lại có phần cứng rắn mang tính chất ra lệnh, ầm ầm còn có phần bức bối tức giận bên trong.

Bất đắc dĩ, Hà Thái Xung chỉ có thể cảm tức liếc nhìn Đông Phuong Bạch một cái, sau đó liền phui tay quay người, nhanh chóng ly khai khỏi chỗ này.

Mãi cho đến khi bóng lưng Hà Thái Xung khuất mất ở phía rừng rậm xa xôi, Đông Phuong Bạch mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, trên trán không khỏi đổ xuống từng giọt mồ hôi lạnh, khiến nàng trong lòng cũng rừng rợn liên hồi không thôi.

Phải nói, lực chấn nhiếp của lão nhân thần bí kia áp bách lên Đông Phuong Bạch quá mức khủng khiếp. mặc dù chỉ là thông qua một đạo kiếm phong, cùng với nội lực thâm hậu ẩn giấu bên trong giọng nói của lão, thực chất cũng không ý định uy hiếp Đông Phuong Bạch, nhưng là cảm giác tính mệnh của mình phải tùy thuộc vào tâm trạng của người khác, chưa bao giờ để nàng cảm thấy dễ chịu cả.

Đông Phuong Bạch tạm thời vẫn chưa thể bình phục tâm tình của mình, chỉ đứng ngẩn người bất động tại chỗ, thần sắc có phần trầm mặc nghiền ngẫm. Đúng lúc này đột nhiên lại có một âm thanh khác vang vọng bên tai từ phía đằng sau. Đó là một giọng nói rất quen thuộc của người thiếu niên, mà đối với Đông Phuong Bạch đã là một khoảng thời gian rất dài, nàng không được nghe thấy.

“Thê tử, ngươi làm rất tốt a!”

Đông Phuong Bạch khăn trương quay đầu nhìn lại, đối diện nàng lúc bấy giờ là một thân ảnh quen thuộc của người thiếu niên, hình dáng có đôi chút gầy gò không quá cường tráng, bạch y trên người phát phối che thân. Có thể trông thấy thần sắc của hấn, là một vẻ tiều tụy rạn rở, ảm áp tựa như là vàng thau đang treo lơ lửng trên đầu, ánh mắt đó nhu tình như nước, khi nhìn về nàng có phần âu yếm trìu mến, lại càng nhiều là sự quan tâm lo lắng, để nàng trong lòng cảm giác rất an tâm, không còn thấp thòm lo sợ như trước.

“Ngươi cuối cùng đã tới, ta còn tưởng không chờ được ngươi!”

Giọng nói ôn nhu dịu dàng hiếm khi nghe được từ miệng của Đông Phuong Bạch, mặc dù nụ cười tỏa nắng của nàng đã bị che khuất sau tấm lụa đỏ che trên khuôn mặt, nhưng ánh mắt vẫn không thể giấu được vẻ vui mừng khôn xiết lúc này.

“Ngươi yên tâm, lần sau ta nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ lão quái vật kia một phen, dám uy hiếp nữ nhân của ta, cái giá phải trả không phải là hấn bây giờ có thể tưởng tượng nổi đâu!”

Ngô Chính không để ý đến đồng bừa bọn xung quanh, chậm rãi đến gần bên cạnh Đông Phuong Bạch, mạnh mẽ ôm chầm lấy nàng, khoái chí thỏa mãn tâm tình nhớ nhung suốt mấy ngày qua.

Ngược lại Đông Phuong Bạch cũng không phản kháng, chỉ là có chút hiếu kỳ không bỏ được, buột miệng hỏi thăm:

“Ngươi biết lão quý kia là ai sao?”

Ngô Chính lắc đầu đáp lời:

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng có một điều chắc chắn hấn là người thuộc phái Côn Luân.”

“Nói thừa! Có phải là ngươi sớm đã đến đây nhưng không xuất hiện?” – Đông Phuong Bạch đột nhiên có chút gắt gỏng, chau mày hỏi tiếp.

“Đúng vậy, không chỉ một mình ta, còn có rất nhiều những con chuột nhắt muốn thừa nước đục thả câu, nhưng tất cả đều là bị lão quái vật kia cố ý thả ra một tia khí tức dọa đến kinh hãi tán loạn, không dám manh động lỗ mãng.”

Nói đến đây Ngô Chính sắc mặt đột nhiên trở nên thập phần nghiêm trọng, tựa hồ vừa rồi chính hấn cũng bị dọa đến kinh hãi không hề nhẹ.

Thực ra ngay khi Đông Phương Bạch tạo ra động tĩnh chiến đấu, Ngô Chính sớm đã xuất hiện ở khu rừng phụ cận bên ngoài tiểu thôn, đồng thời cũng cảm nhận được khí thế của Đông Phương Bạch đang giao đấu với người khác.

Đương lúc hắn đang khẩn trương muốn nhanh chân chạy đến cứu viện, thì bất giác phát hiện một cổ khí tức vô cùng cường đại, tạo thành một bức tường tưởng chừng vô hình nhưng lại như hữu hình thực chất, mạnh mẽ áp bách ngăn lại bước chân của hắn, để hắn không thể tiến thêm nữa dù chỉ một bước.

Bất đắc dĩ, Ngô Chính chỉ có thể cắn răng phần hận, âm thầm khắc cốt ghi tâm mối thù này. Đợi sau khi hắn trở nên cường đại siêu việt lão quỷ kia, nhất định sẽ truy tìm tung tích của lão, sau đó đánh đập một trận toi bời hoa lá, dờ sống dờ chết, khiến lão suốt đời cũng không thể quên được bài học “quý giá” này.

Nhưng thật may là Đông Phương Bạch lúc này vẫn còn lành lặn không tổn thương bất kỳ một sợi tóc, bằng không Ngô Chính còn đang toan tính trong lòng, nuôi nấng ý định làm sao để tàn sát toàn bộ người của phái Côn Luân, thậm chí là diệt cô tận gốc, để bọn hắn mãi mãi không thể ngóc đầu lên được.

Đông Phương Bạch lúc này đang gần gũi với Ngô Chính, dường như là cảm nhận được sát khí thoát ẩn thoát hiện trong ánh mắt nam nhân của nàng, tưởng rằng hắn lại đang suy tính làm việc nguy hiểm nào đó, để nàng trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm lo lắng bất an.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Không nơi nào là không nguy hiểm

Đông Phương Bạch lúc này đang gần gũi với Ngô Chính, dường như là cảm nhận được sát khí thoát ẩn thoát hiện trong ánh mắt nam nhân của nàng, tưởng rằng hắn lại đang suy tính làm việc nguy hiểm nào đó, để nàng trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm lo lắng bất an.

“Tay thì ôm ấp mỹ nhân, mặt lại âm trầm sát khí, ta thấy Ngô thiếu hiệp phùng thức tựa hồ có chút không đúng a!”

Không đợi Đông Phương Bạch mở lời khuyên nhủ, từ đằng xa đã có người cảm thấy bất bình, thay nàng nói lời khó xử.

Nghe qua lời nói, Ngô Chính cũng không khỏi cảm thấy có chút thất thố, nhưng là hắn vốn dĩ da mặt còn dày hơn tường thành, không những không ngượng ngùng buồn lòng, càng là ôm thật chặt Đông Phương Bạch không muốn rời tay.

“Dương Tà Sứ lời nói rất không sai a, nhưng là bốn người các ngươi đã tới thì cũng không cần giấu đầu lòi đuôi như vậy!” – Ngô Chính không thèm quay đầu, lớn tiếng hô lên.

Ngược lại Đông Phương Bạch phát hiện có người đến, liền dùng kim châm đe dọa Ngô Chính, sau đó vùng vẫy thoát ra khỏi người hắn. Nàng mặc dù đã trải qua rất nhiều “khóa huấn luyện”, nhưng là da mặt vẫn không thể so sánh với Ngô Chính a.

“Ta còn tưởng Ngô thiếu hiệp là có chuyện gì hệ trọng khẩn trương như vậy, thì ra là nhớ nhung giai nhân, nóng lòng đi trước một bước a!”

Từ phía đằng xa bên ngoài tiểu thôn, bốn cái thân ảnh nam tử trung niên lẫm lẫm không nhanh chóng tiếp cận hai người Ngô Chính, sau đó chậm rãi tiếp xuống mặt đất, trên mặt mỗi người đều có vẻ “tâm ý tương thông”, tươi cười gật gù.

“Ha ha, Tạ mỗ tuy không có mắt, nhưng là tiểu cô nương có thể khiến cho tiểu tử này quay cuồng hoảng loạn một phen, chắc chắn là một nữ tử rất xinh đẹp a!” – Tạ Tồn sáng khoái cười to nói.

“Tạ Sư Vương nói không sai, chỉ là từ khí chất của tiểu cô nương đây, cũng đủ khiến cho nam nhân trên thế gian này ăn ngủ không yên a!” – Dương Tiêu nhìn ngắm Đông Phương Bạch không rời được mắt, không khỏi lắc đầu thở dài cảm khái.

“Dương Tà Sứ, ngươi cẩn thận ánh mắt của mình một chút.” – Ngô Chính quả thực có chút dở khóc dở cười nhắc nhở Dương Tiêu.

Mặc dù Dương Tiêu bây giờ đã có thể tử và hài nhi, nhưng là Ngô Chính biết hắn phải mất chỉ ít thêm năm năm nữa mới có thể trầm tĩnh chín chắn, toàn tâm toàn ý dồn vào việc khôi phục, đóng góp cho Minh giáo được. Còn hiện tại Dương Tiêu vẫn chưa trải qua sự kiện Kỷ Hiểu Phù bị chính sự phụ của nàng giết chết, cho nên tính cách vẫn còn rất tiêu điều phóng túng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Dương Tiêu không có phóng túng, thì trên thế gian này đã không có một Dương Bất Hối xinh đẹp, lương thiện hạ sinh rồi.

“Ha ha...”

Nghe qua lời cảnh cáo của Ngô Chính, để bốn người không thể kim chế, ôm bụng tại chỗ ha hả cười to.

“Khụ khụ... Dương mỗ đúng là chút thất lễ, thứ lỗi, thứ lỗi!” – Dương Tiêu nhanh chóng tiết chế tâm trạng buồn cười của mình, giọng gao chấp tay tạ lỗi.

“Chúng ta còn không biết cao danh quý tánh của tiểu cô nương đây, để tiện cho việc xưng hô?” – Tống Viễn Kiều chen ngang, khách khí cười nói.

“Nàng là Đông Phương Bạch!”

Đông Phương Bạch trước nay vẫn luôn kiệm lời, trừ phi là liên quan đến công chuyện bắt buộc phải diễn xuất, bằng không nàng vẫn rất lười nhác quan tâm đến người khác. Bất đắc dĩ, Ngô Chính đành phải mở miệng thay nàng giới thiệu.

“Tên vừa thất lễ kia chính là Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu, còn hai vị này là Võ Đang Tổng Đại Hiệp và Ân Lạc Hiệp.”

“Ha ha...”

Nghe xong, ngoại trừ Dương Tiêu sắc mặt có khó coi, còn lại ba người không kim được hài hước ôm bụng khoái chí cười to.

“Khụ khụ... hiện tại chỗ này không an toàn, chúng ta vẫn là nên tìm một nơi nào đó rồi hẳn tiếp tục trò chuyện.” – Dương Tiêu thập phần bất đắc dĩ, đành phải đánh trống lảng nói sang chuyện khác.

“Ha ha... đám ruồi bầu đều là bị lão quái vật kia dọa đến hồn bay tứ phía, nào có nhàn rồi mà đến đây tìm phiền toái. Ta thấy Dương Tả Sứ vẫn là rất biết cách đổi chủ đề a!” – Tạ Tôn không cho Dương Tiêu một chút mặt mũi, cao giọng châm chọc.

“Dương Tả Sứ nói cũng không sai, cần tắc vô áy náy. Chúng ta vẫn là nên tìm nơi an toàn dừng chân thì hơn.” – Ân Lê Đình cố ý giải vây cho Dương Tiêu, tươi cười tán đồng.

Trong khoảng thời gian này, không hiểu sao Ân Lê Đình và Dương Tiêu đã trở thành bằng hữu tốt của nhau, để Ngô Chính trông thấy trong mắt không khỏi cũng phần dờ khóc dờ cười.

Theo nguyên tác, hai người này đáng lẽ phải như là nước với lửa căm thù lẫn nhau mới đúng, có sao lại thành tâm đầu ý hợp trở thành bằng hữu!? Nếu là bây giờ Ân Lê Đình biết được Dương Tiêu chính là hung thủ cường hiếp Kỳ Hiệu Phù – hôn thê của hắn, không biết có còn đòi sống đòi chết quyết phải giết chết Dương Tiêu như trong nguyên tác hay không!?

Nghĩ ngợi thoáng qua, Ngô Chính liền nhanh chóng vứt bỏ đồng tâm niệm này ra khỏi đầu, quay sang bốn người kiến nghị:

“Hiện nay ngoại trừ núi Võ Đang ra thì không có nơi nào là an toàn nữa rồi, nóng vội di chuyển cũng không giúp ít được gì. Chi bằng cứ thông thả chọn đại một tòa thành nào đó, tìm một khách điểm dừng chân qua đêm?”

“Tùy ý người là được, không cần hỏi ý kiến chúng ta!”

Tạ Tôn gật đầu tán đồng, ba người còn lại cũng không có ý kiến phản đối. Dù sao trước đó đã thống nhất với nhau nghe theo chủ ý của Ngô Chính, cho nên bốn người vẫn rất biết cách phối hợp.

-----*-*-----

Đồng thời điểm sáu người Ngô Chính đang suy tính ly khai khỏi tiểu thôn, lúc bấy giờ bên trong khu rừng rậm cách tiểu thôn khoảng năm dặm hành lộ, Hà Thái Xung đang ngồi khoanh chân trên một tảng đá lớn, cố gắng khôi phục lại chút ít công lực tổn hao của mình.

Cách đây ít phút, lão nhân thần bí kia sau khi cứu hắn một mạng, tựa hồ tâm trạng rất không tốt, không còn đoái hoài quan tâm gì đến hắn nữa, tự mình biệt tăm biệt tích biến mất, để lại Hà Thái Xung một mình bơ vơ trong khu rừng.

Bởi vì trong khu rừng này có rất nhiều dã thú sinh sống rình rập, cho nên Hà Thái Xung bất đắc dĩ đành phải dừng lại cước bộ, tranh thủ thời gian hảo hảo vận công kích phát một tia nội lưu trong cơ thể, nhằm khôi phục lại chút ít lực lượng, đề phòng trường hợp bất trắc gặp phải dã thú tấn công.

Rột rột...

Bất chợt, Hà Thái Xung nghe thấy tiếng bước chân đi tới không nhanh không chậm đang tiếp cận về phía mình, ngay lập tức liền thu công bế khí, rón rén lùi thui nấp sau tảng đá lớn, chỉ chừa lại đôi mắt hốt hoảng nhòm ra quan sát về hướng phát ra động tĩnh.

Rột rột rột rột...

Động tĩnh bước chân dẫm trên cành lá khô vẫn không ngừng phát ra tiếng động, nghe qua liền có suy đoán được đây là bước chân của con người. Hơn nữa có thể là người này võ công không mấy cao cường cho lắm, bằng không cũng sẽ không mắc phải những lỗi sơ đẳng như thế.

Nhưng khoan đã... người võ công không cao!? Nên nhớ bao quanh tiểu thôn ba phía chính là khu rừng rậm nguyên thủy chưa từng được con người khai

hoang, dã thú nơi này càng là hung mãnh dị thường, không phải chỉ là một tên vô danh tiểu tốt nào đó, võ công tầm tầm thường thường lạc vào nơi này mà vẫn có thể còn sống sót, đi đi lại lại tạo thành động tĩnh như thế.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Rước họa vào thân!

Nhưng khoan đã... người võ công không cao!? Nên nhớ bao quanh tiểu thôn ba phía chính là khu rừng rậm nguyên thủy chưa từng được con người khai hoang, dã thú nơi này càng là hung mãnh dị thường, không phải chỉ là một tên vô danh tiểu tốt nào đó, võ công tầm tầm thường thường lạc vào nơi này mà vẫn có thể còn sống sót, đi đi lại lại tạo thành động tĩnh như thế.

Không đề Hà Thái Xung phải phải thấp thỏm suy đoán quá lâu, từ phía sau tán cây một đạo thân ảnh nam tử chậm rãi xuất hiện. Chỉ thấy người đến là một tên trung niên dáng người gầy gò, thấp bé, đầu trọc hói bóng loáng, trên người y phục vải trăm gai. Trông qua người này rất ư là bình phàm, cũng không giống với người có võ công, tựa hồ thực sự là một kẻ đi lạc trong rừng.

Đánh giá người trung niên đầu hói kỹ càng trên dưới một vòng, Hà Thái Xung lúc này mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời không còn ần nấp phía sau tảng đá, đứng dậy chấp tay khách khí nói:

“Huynh đài, xin dừng bước!”

Nghe được giọng nói, trung niên đầu hói liền quay đầu nhìn lại, nhưng kỳ quái là thần thái của hắn vẫn rất thản nhiên, không có vẻ gì là bất ngờ cho lắm, chỉ nhàn nhạt đáp lời:

“Hà chương môn, không biết là cần ta giúp đỡ điều gì?”

“Ặc, khụ khụ...”

Hà Thái Xung ngay lập tức nghẹn họng, trần trối nhìn lấy trung niên đầu hói, có chút lúng túng hoảng hốt nói:

“Ngươi, ngươi thực ra là ai? Ngươi... ngươi là muốn gì?”

Hà Thái Xung không phải là quá mức đàn động, từ thần sắc trung niên đầu hói không chút nào ngạc nhiên, liền có thể đoán được hắn sớm đã phát hiện vị trí ẩn nấp của mình, hơn nữa càng là biết được tương tận thân phận danh tính.

Chưa kể Hà Thái Xung còn không thể cảm nhận được khí tức phát ra từ trên người trung niên đầu hói, điều này chứng minh là hắn tu vi cao cường hơn Hà Thái Xung rất nhiều. Trung niên đầu hói xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải là đi lạc, mà chắc chắn là cố tình chờ đợi Hà Thái Xung tự mình xuất đầu lộ diện.

“Muốn gì? Hà chương môn không phải là vừa gọi ta dừng chân đây ư? Khả khả... ngươi nói ta là muốn gì cơ chứ?”

Lúc này trung niên đầu hói đã không còn che giấu sát ý của mình, sắc mặt trở nên âm hiểm cười tà, lời nói thốt ra càng là cố tình châm chọc trên người.

“Ngươi... là muốn... giết!?” – Hà Thái Xung tâm trạng thấp thỏm lo âu, buột miệng nói.

“Ài... ngươi đoán sai, chỉ là lão quỷ kia vừa rồi dám trên chộc người của ta. Ta đang có ý định tìm hắn tính sổ, đáng tiếc... thôi, lấy ngươi trút giận cũng rất không tồi.”

Trung niên đầu hói thờ dãi lắc đầu nói, đồng thời di chuyển cước bộ, chậm rãi từ tốn tiếp cận tới gần Hà Thái Xung.

“Ngươi, ngươi đừng tới đây, nếu ngươi dám giết ta, lão tổ nhất định sẽ không tha cho ngươi!” – Hà Thái Xung cực kỳ kinh hãi, bắt lực hết toáng lên.

Nhưng để hắn thất vọng rồi, trung niên đầu hói không những không dừng lại, càng là tăng tốc phóng người đến bên cạnh Hà Thái Xung, trên tay sức lực thành quyền, cuồng bạo đâm mạnh vào phần bụng của Hà Thái Xung, lực đạo mạnh mẽ đến mức nhắc bổng hai chân hắn lên.

Oành!

Ngay sau khi kinh lực chạm vào da thịt phát ra âm thanh, Hà Thái Xung lúc bấy giờ chỉ cảm giác đan điền của mình vô cùng tê rất, toàn thân khí lực nhát

thời tắc nghẽn không thể huy động, tựa như là trở về thời điểm khi còn là một tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch, không có một chút võ công nào.

Không có một chút võ công nào!? Đây chẳng khác nào là... tàn phế!?

Hà Thái Xung lúc này cả người rơi mạnh sấp mặt xuống đất, tuy nhiên hắn không để ý đến bộ dáng nằm sấp xấu xí của mình, cố gắng hết sức dựa theo tâm pháp vận công, níu kéo một chút hy vọng có thể cảm nhận được một tia nội lực ban nãy vẫn còn lưu động trong đan điền của mình.

Nhưng là một lần nữa phải để hắn thất vọng rồi, một tia nội lực mỏng manh cuối cùng sót lại cũng đã hư thoát tan biến. Không nghi ngờ, Một quyền vừa rồi của trung niên đầu hói đã triệt để hủy bỏ đan điền của hắn, để hắn từ nay vĩnh viễn chỉ có thể làm một người bình bình thường thường, thường đến mức không thể thường hơn được nữa.

“Aaa... aaa...”

Lúc bấy giờ Hà Thái Xung tâm trạng tuyệt vọng, bi phẫn đến tột cùng. Hắn muốn giận dữ hét lên thật to, gào lên thật lớn, nhưng là điều kiện cơ thể quá mức suy nhược lại không cho phép hắn làm điều đó.

Ở phía ngược lại, trung niên đầu hói sắc mặt vẫn rất hã hê, không có chút gì là thương cảm. Hắn chậm rãi ngồi xổm dưới đất, một tay vỗ nhẹ gò má của Hà Thái Xung, âm trầm cười nói:

“Yên tâm, ta sẽ không để ngươi phải chết ở đây. Ngươi phải thật tốt sống nốt phần đời phế vật còn lại mới phải. Ha ha...”

Tiếng cười to thật sáng khoái vang vọng trong khu rừng, nhưng khi lọt vào tai Hà Thái Xung đang nằm lê lét dưới mặt đất, chẳng khác nào giọng cười rùng rợn của quỷ dữ, nhất định là ác ma đội lốt con người.

-----*-*-----

Tại một nơi khác, xuôi theo dòng nước chảy trên con sông, sáu người Ngô Chính ngồi trên một chiếc thuyền đánh cá, cùng nhau ly khai khỏi tiểu thôn hẻo lánh kia.

Dọc theo con sông đi qua, hai bên đều là rừng rậm vây kín, không có dấu hiệu của nhân loại sinh sống nơi này. Nhưng là đi tới một hồi liền phát hiện các khu rừng có chiều hướng càng lúc càng thưa bớt, nhìn sơ qua liền có thể đoán biết đây là hậu quả do con người đồn cũi khai hoang mà thành. Tin tưởng, chỉ cần kiên nhẫn đi thêm một đoạn có thể sẽ tìm thấy được chỗ dừng chân tạm thời cho sáu người.

“Đông Phương cô nương, người nói là Mạc Thanh Cốc mang tiểu nữ kia về núi Võ Đang!? Không biết cô nương có gặp qua hai vị sư đệ của ta là Dương Liên Châu và Trương Tùng Khê hay không?” – Tổng Viễn Kiều đột nhiên sốt ruột nhanh miệng hỏi thăm.

“Không có!” – Đông Phương Bạch khề lắc đầu đáp.

Thấy vậy, Ngô Chính liền vội mở miệng bình giọng trấn an:

“Tổng Đại Hiệp không cần quá mức lo lắng, Du Nhị Hiệp và Trương Tứ Hiệp thường ngày làm nhiều việc tốt, phúc khí gia thân, nhất định sẽ không gặp việc gì bất trắc.”

“Ai... hy vọng là như vậy.”

Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình vẫn không bỏ xuống được tảng đá trong lòng, chỉ biết ngậm ngùi mà thở dài.

Một đường trời nổi trên con sông, Ngô Chính tranh thủ thời gian kê lại sơ qua hết thấy sự việc diễn ra trước đó, nhằm thỏa mãn Đông Phương Bạch lòng hiếu kỳ. Đồng thời cũng không quên hỏi thăm nàng trên đường tìm hắn đã trải qua sự tình như thế nào, có sao lại dẫn đến phải chiến đấu một mất một còn với Diệt Tuyệt sư thái, còn có cả chương môn phái Côn Luân – Hà Thái Xung.

Nhưng thực ra ngoài suy đoán của Ngô Chính là bao, Đông Phương Bạch trên đường bảo vệ theo Chu Chỉ Nhược mang đến núi Võ Đang, nhưng giữa đường tình cờ lại gặp gỡ Mạc Thất Hiệp – Mạc Thanh Cốc. Nàng liền mở lời nhờ vả, để hắn mang theo Chu Chỉ Nhược trở về. Còn nàng thì cấp tốc trở lại nơi chiến đấu, tìm kiếm tung tích của Ngô Chính.

Tuy nhiên phải mất đến mấy ngày sau đó, Đông Phương Bạch mới nghe ngóng được chút ít tin tức. Đồng thời trong lúc đó nàng cũng phát hiện Diệt Tuyệt sư thái vẫn luôn theo dõi sau lưng, cho nên mới tương kế tựu kế đào sẵn một cái hố lửa thật to, để lão ni cô tự mình nhảy xuống thiêu thân.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Bí mật trong đao kiếm!

Tuy nhiên phải mất đến mấy ngày sau đó, Đông Phương Bạch mới nghe ngóng được chút ít tin tức. Đồng thời trong lúc đó nàng cũng phát hiện Diệt Tuyệt sư thái vẫn luôn theo dõi sau lưng, cho nên mới tương kế tựu kế đào sẵn một cái hố lửa thật to, để lão ni cô tự mình nhảy xuống thiêu thân.

“Người có vẻ rất thích thú với Ý Thiên kiếm!”

Trông thấy Đông Phương Bạch mang theo Ý Thiên kiếm bên người không rời tay, để Ngô Chính không khỏi hiếu kỳ buột miệng hỏi thăm.

Nếu là thường lệ mọi khi nhặt được vật phẩm có giá trị nào đó, nàng trước tiên liền đưa qua cho Ngô Chính xem xét, nếu hắn không dùng thì nàng cũng thẳng thừng vứt bỏ, không chút doái hoài ngó ngang đến nữa. Nhưng là từ lúc gặp lại Ngô Chính cho đến khi lên thuyền, Đông Phương Bạch vẫn là cảm khư khư Ý Thiên kiếm trong tay không nói một lời, tựa hồ là không muốn nỡ vứt bỏ.

“Không hẳn, nó có thể tăng cường thực lực của ta!” – Đông Phương Bạch khề lắc đầu, rất thành thật đáp lời.

“Thực lực có thể đúc kết theo năm tháng luyện thành, nhưng nương nhờ vào vật ngoài thân, đến khi không còn nó nữa, người chẳng khác nào là hổ đã mất đi nanh vuốt. Tốt hơn hết người vẫn không nên dựa dẫm vào bảo khí để tạo thành thói quen này!”

Ngô Chính rất không đồng tình với suy nghĩ của Đông Phương Bạch, liền mở miệng nhiều lời khuyên giải. Hơn nữa hắn càng là minh bạch sau khi kiến thức qua lão nhân thân thân bí bí kia đại phát thần uy, khiến nàng trong tâm đang vô cùng khao khát sở hữu lực lượng cường đại, siêu việt hết thảy. Nhưng điều này chỉ khiến nàng đi vào đường cùng ngõ cụt mà thôi, hoàn toàn không có chút tác dụng thúc đẩy nào.

“Tiểu tử người nói không đúng, miễn là vật có thể tăng cường thực lực của mình, có sao lại không tận dụng!? Suy nghĩ của người là hoàn toàn sai lầm a.” – Tạ Tốn nghe không lọt tai, liền lên tiếng phản bác.

“Người không đồng đạo, hà tất phải nhiều lời miễn cưỡng!”

Ngô Chính lười nhác đề ý đến Tạ Tốn, lại quay sang Đông Phương Bạch nói tiếp:

“Chỉ là một thanh bảo khí mà thôi, không có cũng chẳng phải là vấn đề. Sau này ta còn có thể giúp người tự thân trở nên mạnh mẽ, không cần phải dựa dẫm vào những thứ vật chất ngoài thân này.”

“Hừ, tiểu tử hồ đồ vô tri, tiểu cô nương chớ có nghe lời hắn xúi bậy.” – Tạ Tốn lại bất mãn, hừ lạnh nói.

Nhưng là Đông Phương Bạch càng không thèm ngó ngang gì đến lời nói của Tạ Tốn, liền gật đầu đồng ý với Ngô Chính, đồng thời cũng không luyện tiếu Ý Thiên kiếm nữa, trực tiếp vứt sang một bên cho hắn.

Tất nhiên hành động của nàng không lọt khỏi thính giác của Tạ Tốn, điều này càng là khiến Tạ Tốn hậm hực tức giận, tiếu hận cho đám hậu bối vô tri tư tưởng mù mờ lệch lạc với thực tế.

Những người khác trông thấy Tạ Tốn biểu hiện như vậy, nhất thời có chút hài hước buồn cười, chỉ khề lắc đầu cười mỉm.

Ngô Chính nhắc lên Ý Thiên kiếm trong tay, sờ mó một chút, lại quay sang Tạ Tốn cười nhạt nói:

“Người không phải rất muốn biết bí mật trong Đồ Long đao sao?”

Lời nói thân nhiên bất chợt, nhưng ngay khi lọt vào tai những người trên thuyền chẳng khác nào là tiếng sấm “đùng đùng” ngang tai, ánh mắt khó giấu nổi vẻ kinh ngạc đồng loạt hướng về phía Ngô Chính.

Những người này kinh ngạc chỉ một phần, nhưng Tạ Tốn là mười phần kinh nghi, liền khẩn trương hô lên hỏi lại:

“Tiểu tử, người vừa nói cái gì!? Người biết bí mật của Đồ Long đao?”

Ngô Chính gật đầu đáp lời:

“Không sai, không chỉ là biết, còn là biết đến tường tận!”

Trước đây khi đối diện chương môn phái Hoa Sơn – Tiên Vu Thông bức vào đường cùng, Ngô Chính đã từng nói rằng mình biết rõ được bí mật bên trong Đồ Long đao. Tuy nhiên khi đó Tiên Vu Thông thì nửa tin nửa ngờ, Tạ Tốn lại càng mười phần không tin tưởng. Nhưng bọn hắn nào có thể ngờ, trên thế gian này chỉ có hai người biết được bí mật của Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao.

Người thứ nhất chính là Diệt Tuyệt sư thái thông qua lời kể của Quách Nữ Hiệp – Quách Tương mà biết được sơ qua sự việc bên trong. Người còn lại không ai khác chính là Ngô Chính, thông qua nguyên tác tường tận hết thảy quá khứ tương lai, không gì là không biết.

“Rốt cuộc bí mật của Đồ Long đao là gì? Tại sao hơn mười năm qua ta khổ sở tìm tòi nhưng vẫn không thể phát hiện!?” – Tạ Tốn cực kỳ sốt ruột muốn

biết, khẩn trương hỏi thúc.

“Nực cười, bí mật trong đao kiếm là do bang chủ đời thứ mười chín của Cái Bang – Hoàng Dung sắp xếp. Chỉ bằng chút tài trí của ngươi, cho dù là nhốt mình trên Băng Hỏa đảo suốt đời suốt kiếp cũng vô phương tìm được manh mối.” – Ngô Chính nhếch môi khinh bỉ đáp lời.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi Tạ Tôn là cỡ nào đàn độn ngu ngốc. Muốn tìm ra manh mối về bí mật của Đồ Long đao, chỉ cần rong rui phiêu bạt trên giang hồ thì sớm muộn cũng có ngày biết được chân tướng, có cần phải tự nhốt mình hơn mười năm trên Băng Hỏa đảo hay không!?

“Cái gì!”

Nghe qua lời nói, mọi người đều là sửng sốt không thôi. Mặc dù Đông Phương Bạch có sức đề kháng với những chuyện giật gân rất tốt, nhưng là lần này cũng không tránh khỏi kinh nghi trong tâm.

Ngô Chính thì ngược lại không muốn dài dòng lê thê với mấy người này, liền nhanh chóng đi sâu kể rõ sự việc:

“Chuyện là như thế này...”

Năm xưa quân Mông Cổ bao vây tiến đánh thành Tương Dương, Hoàng Dung trông thấy quân địch người đông thế mạnh, biết rằng sớm muộn cũng không thể giữ lại được thành.

Hoàng Dung vì không muốn toàn bộ võ công và binh pháp của Quách Tĩnh cứ thế mà thất truyền biệt tích, lại càng mong muốn hậu nhân sau này có thể dùng những môn công phu và binh pháp tuyệt luân đó để đánh đuổi quân Mông Cổ, cho nên mới rèn ra hai món bảo khí là Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao, sau đó đem bí kíp giấu vào bên trong.

Hai món bảo khí đao kiếm này ẩn chứa lực lượng cường đại vô cùng không một vũ khí nào trên thế gian có thể so bì được, vì thế giang hồ mới có câu nói “Ý Thiên bất xuất, thù dữ tranh phong”. Đồng thời Ý Thiên kiếm bên trong là giấu bí kíp võ công Cửu Âm Chân Kinh và Giáng Long Thập Bát Chương, còn binh pháp Vũ Mục Di Thư lại cất giấu bên trong Đồ Long đao.

Hậu nhân muốn hóa giải bí mật trong hai món bảo khí này thực chất là vô cùng đơn giản, chỉ cần vận nội công gia cố vào Đồ Long đao và Ý Thiên kiếm, sau đó để chúng chạm nhẹ vào nhau, tức khắc hai món bảo khí này liền đứt đoạn chia hai, đồng thời cũng có thể dễ dàng lấy ra bí kíp võ công và binh pháp cất giấu bên trong.

“Ngươi đã minh bạch tại sao không thể tìm ra chân tướng rồi chứ!”

Ngô Chính một hơi kể rõ đầu đuôi sự việc, lúc này lại quay sang Tạ Tôn, bình giọng hỏi lại.

“Minh bạch!” – Tạ Tôn bùi ngùi thờ dài đáp lời.

Nhưng không phải chỉ mỗi mình Tạ Tôn là bất chợt hiểu ra, sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, những người khác trầm mặc nghiền ngẫm một chút liền có thể hiểu được thâm ý ẩn giấu bên trong.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Ngô Chính sát tâm!

Nhưng không phải chỉ mỗi mình Tạ Tôn là bất chợt hiểu ra, sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, những người khác trầm mặc nghiền ngẫm một chút liền có thể hiểu được thâm ý ẩn giấu bên trong.

Thời đại này, long chính là biểu tượng thiêng liêng tượng trưng cho hoàng đế, thế nên Đồ Long đao danh tự đã nói rõ ý nghĩa, chính là để hiệu lệnh thống lĩnh quân hùng trong thiên hạ chém xuống thủ cấp của hoàng đế quân Nguyên. Nhưng người có thể thống lĩnh thiên hạ đuổi giặc ngoại xâm, không nghi ngờ sau này kẻ đó sẽ lên ngôi hoàng đế lập nên một triều đại mới.

Đến lúc đó nếu vị hoàng đế này bị hủ hóa trở thành bạo chúa tàn bạo ngang ngược, gây hại cho bách tính, thì người sở hữu Ý Thiên kiếm – người nhận được thiên mệnh sẽ phải thay trời hành đạo, giết chết bạo chúa để thay thế bằng một người tài đức hơn.

Bởi vậy cho nên trong Đồ Long đao là cất giữ binh pháp, ngược lại trong Ý Thiên kiếm lại mang bí kíp võ công, hết thảy đều là được Hoàng Dung kỹ lưỡng suy tính.

Nhưng là cổ nhân có câu: “hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”. Quách Tĩnh và Hoàng Dung nếu có sống lại trông thấy hai món bảo khí mang trong mình ý nghĩa thiêng liêng cao cả này, lại trở thành mục tiêu cho các thế lực trên giang hồ tranh chấp, suy yếu lẫn nhau nội bộ lực lượng, có khi phu thê hai người lại ôm hận mà chết thêm lần nữa mất.

“Biết bí mật của Đồ Long đao, người định làm gì tiếp theo đây?” – Ngô Chính lại quay sang hỏi thăm.

Nhất thời Tạ Tốn lại không biết vấn đáp như thế nào. Sờ đi Tạ Tốn ôm chấp niệm với Đồ Long đao không phải là vì muốn hiệu lệnh thiên hạ hay là đánh đuổi quân Nguyên Mông, mà chỉ vì muốn truy cầu lực lượng để báo thù Thành Côn năm xưa sát hại cả nhà của hắn. Nay biết được chân tướng của Đồ Long đao và Y Thiên kiếm không khỏi để hắn có chút hụt hẫng.

“Người còn có chuyện vẫn chưa nói cho ta!” – Tạ Tốn đột nhiên lại nói sang chuyện khác.

Ngô Chính không cần nghĩ ngợi liền đoán được ý tứ của Tạ Tốn, cười nhạt đáp lời:

“Nói cho người thì làm được gì?”

“Ta làm được gì...”

Nghe được lời nói, để Tạ Tốn thần sắc trở nên thê lương sâu thẳm, lại có chút vô định mất phương hướng.

Những người đồng hành trên con thuyền trông thấy vậy, tuy là chỗ hiểu chỗ không nhưng vẫn có thể cảm nhận được sâu sắc tâm tình bi thảm của Tạ Tốn lúc này, chỉ có thể bùi ngùi thờ dài, nhất thời không biết phải mở lời khuyên nhủ như thế nào.

“Một mình người không làm được, còn có chúng ta!” – Dương Tiêu đi đến ngồi kế bên cạnh, vỗ vai Tạ Tốn nói.

Tổng Viễn Kiều và Ân Lê Đình cũng là tương tự, nói lời an ủi:

“Tuy không rõ được ngọn ngành câu chuyện, nhưng là ta tin tưởng Tạ Sư Vương là có nỗi khổ của mình. Nếu có thể giúp được gì, chỉ cần là trong khả năng cho phép, hai người bọn ta nhất định sẽ ra sức trợ giúp một tay.”

Những câu nói tuy là thật đơn giản, cũng không giúp ích giải quyết được vấn đề gì, nhưng lại để cho Tạ Tốn tâm tình lạc quan hơn rất nhiều. Chỉ ít bên cạnh hắn vẫn có những người bằng hữu giang tay đón, không phải cô độc một mình trên hoang đảo như trước kia. Mãi cho đến tận lúc này Tạ Tốn mới có thể cảm nhận được, nhân sinh nhiều hơn một người bạn chân thành, âu cũng là phúc phận hiếm có.

“Đa tạ!”

Tạ Tốn khẽ gật đầu cười mỉm, trên gương mặt của người trung niên lại có phần già nua vì ưu sầu dằn vặt suốt bao nhiêu năm qua, lúc này các vết nhăn có chút giãn ra tựa như là được bôi mờ, để hắn thần sắc thanh thản trẻ trung hơn một ít.

Cũng nhờ vậy những người trên con thuyền này tâm trạng tựa hồ đã tốt hơn rất nhiều, đương nhiên là không thể bao gồm cả Ngô Chính và Đông Phương Bạch trong số những người này.

Đông Phương Bạch sau sự việc lần này, trong tâm cảm nhận được sức ép rất lớn. Nàng ở thế giới trước kia đã là đứng trên đỉnh phong, từ khi đến thế giới này cũng không chịu quá nhiều áp lực. Nhưng là lão nhân thần bí kia vừa nhắc nhở cho Đông Phương Bạch biết, như thế nào là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”.

Hơn nữa Đông Phương Bạch còn là phát hiện Ngô Chính lại trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Ở tiểu thôn mới đó không lâu, hắn có thể bất thành linh xuất hiện ngay sau lưng nàng mà không tạo ra một chút động tĩnh, điều này đã nói rõ khoảng cách chênh lệch giữa hai người đang ngày một kéo gần.

Nếu Đông Phương Bạch không cố gắng đuổi theo, có khi Ngô Chính lại bỏ xa nàng phía sau. Cũng giống như lần này, Ngô Chính tự ý hành động một mình, lại để Đông Phương Bạch nàng mang theo Chu Chi Nhược gửi gắm đến Võ Đang, đây chẳng khác nào là nói nàng là gánh nặng của hắn!? Đông Phương Bạch thiên tính vốn dĩ là nữ cường trong thiên hạ, hiển nhiên sẽ không cam lòng phải nấp sau lưng của người khác, cho dù hắn là nam nhân của mình đi chăng nữa.

Trông theo ánh mắt kiên quyết của Đông Phương Bạch, Ngô Chính trong tâm có phần vui mừng, nhưng nhiều hơn là xót xa thương cảm. Tuy nhiên Ngô Chính là minh bạch sớm muộn Đông Phương Bạch cũng phải đối diện với sự thật này. Hành trình của Ngô Chính có thể vĩnh viễn sẽ không dừng lại một chỗ, cho nên những người bên cạnh của hắn mỗi giây mỗi phút đều phải không ngừng tự cường, nếu không muốn một ngày nào đó phải đối diện với bi kịch xảy ra. Ngô Chính là không được phép mềm lòng nhu nhược a.

“Phía trước có tiếng đánh nhau!” – Tạ Tốn đột nhiên hô lên nhắc nhở.

Nghe được, mọi người không chút nghi ngờ liền khẩn trương tập trung khí cảm thăm dò phía trước. Nhưng là Tạ Tốn thánh giác và khí cảm rèn luyện hơn mười năm qua vô cùng nhạy cảm không phải là năm người Ngô Chính có thể so bì, cho nên tạm thời vẫn không thể cảm nhận được động tĩnh phát ra.

Lúc bấy giờ dọc theo con sông, hai bên kia bờ lục lâm cây cối đã thưa bớt rất nhiều, hầu hết là những cánh rừng thông có thể dễ dàng đi lại. Bấy giờ sắc trời đã dần chuyển tối, hồng sắc hoàng hôn phủ xuống khu rừng, để tầm nhìn có phần hạn chế không thể nhìn thấy mọi thứ từ đằng xa một cách sáng tỏ.

“Ngô thiếu hiệp, chúng ta nên làm gì?” – Dương Tiêu quay sang hỏi ý kiến.

“Đơn giản, không phải người của Minh giáo, không phải người của Võ Đang, toàn bộ đều giết!” – Ngô Chính nhàn nhạt đáp lời.

Hắn bây giờ đang thiếu thốn điểm sát lục lại đang trong tình trạng cực kỳ khẩn cấp, bỗng nhiên trên trời lại rơi xuống miếng bánh thơm, Ngô Chính nhất định là không buông tha. Hay nói cách khác từ giờ phút này trở đi, Ngô Chính chân chính là một tên sát nhân ma đầu hiện hữu tại trần gian. Chỉ cần là người trong giang hồ để hắn gặp phải, tất toàn bộ đều sẽ trở thành một bộ phận tích lũy điểm sát lục cho hắn.

“Ngô, Ngô thiếu hiệp...”

Cảm nhận được sát khí dày đặc trên người Ngô Chính, hai người sư huynh đệ Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình vừa định mở lời khuyên bảo điều gì đó, nhưng nửa chừng lại cảm giác nghèn nghẹn không thể thốt ra.

“Có ý kiến gì sao?” – Ngô Chính liếc mắt nhìn sang, rất không khách khí nói.

“Không có! Cứ làm theo ý thiếu hiệp.”

Hai người Tống Viễn Kiều trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng là trước đó đã thống nhất quyết định mọi việc đều phải nghe theo Ngô Chính, chỉ ít là cho đến khi tìm được tung tích của Du Liên Châu và Trương Tùng Khê.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Tương cứu người của Minh giáo

“Không có! Cứ làm theo ý thiếu hiệp.”

Hai người Tống Viễn Kiều trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng là trước đó đã thống nhất quyết định mọi việc đều phải nghe theo Ngô Chính, chỉ ít là cho đến khi tìm được tung tích của Du Liên Châu và Trương Tùng Khê.

“Nếu không phải bất đắc dĩ cũng không cần hai người phải nhúng tay vào chuyện này. Chỉ cần Tống Đại Hiệp và Ân Lục Hiệp không cản trở chúng ta là được!”

Đến lúc này Ngô Chính rất thẳng thắn nói ra ý nghĩ của mình. Nhưng phần nhiều là hắn đang quan tâm đến điểm sát lục của mình, nhất định là không thể lãng phí cho dù chỉ là tích lũy được một hai điểm mà thôi.

Nghe xong để hai người Tống Viễn Kiều trong lòng thở phào nhẹ nhõm, liền gạt đầu không phản đối.

Con thuyền vẫn tiếp tục xuôi theo dòng sông một đoạn nữa, lúc này mọi người đều có thể nghe rõ được tiếng “leng keng” của vũ khí khi va chạm vào nhau, còn có cả tiếng gào thét chửi rủa, có vẻ chiến đấu diễn ra rất khốc liệt.

Rất nhanh, hiện trước tầm mắt của sáu người Ngô Chính, phía bên kia bờ sông mấy nhóm người đang khua đao múa kiếm nhảy bổ vào nhau, dưới mặt đất cũng không ít thi thể nam nữ tử nằm lênh lảng, mỗi vài khắc trôi qua lại có thêm một người phải ngã xuống nhập bọn làm một đám tử thi, đồng hành xuống địa phủ.

“Là người của Minh giáo chúng ta bị vây giết!” – Dương Tiêu đột nhiên tức giận hô lên.

Bên trong hỗn chiến đang xảy ra, một đám người đồng phục Minh giáo đang bị vây ở trung tâm, trên tay bọn hắn vũ khí đều là thương giáo, đao búa hoặc cung tên, cho nên nhìn qua liền biết đây hẳn là một trong Ngũ Hành Kỳ – Nhuệ Kim Kỳ quân đoàn.

Cùng lúc đó, không đợi Dương Tiêu nói hết nửa lời, Ngô Chính liền nhanh hơn một bước thi triển khinh công phóng đến bờ sông bên kia nơi chiến trường đang diễn ra, đồng thời lớn tiếng hô lên: “Các người không cần nhúng tay!”

Không cần nhúng tay!? Năm người nghe qua không khỏi có chút sửng sốt, Ngô Chính đây là có chuyện gì buồn bực trong lòng muốn phát tiết ư!?

Nghĩ là như vậy, nhưng năm người vẫn mặc kệ để cho Ngô Chính tự ý hành động. Dương Tiêu và Tạ Tốn trông thấy giáo hữu của mình bị vây giết mặc dù trong lòng rất phẫn nộ, nhưng là vẫn rất an phận tin tưởng vào cách làm của Ngô Chính, nhất định là có thâm ý nào đó bên trong khó nói.

Ngược lại Ngô Chính lại không đoái hoài đến ý đến năm người kia nghĩ gì, lúc này đã lảng không đáp xuống trung tâm chiến trường, đồng thời nhân tiện một quyền đánh chết một tên hán tử đang giơ kiếm muốn đâm lên người của Minh giáo.

“Là ai!?”

“Mặc kệ, giết chết hắn!”

“Đừng vậy, đừng để hắn quấy rối trận hình của chúng ta.”

Đám người Nhuệ Kim Kỳ phát giác có người từ trên không trung đáp xuống đội hình của mình, nhất thời không phân rõ địch ta, liền cao giọng quát lên, đồng thời vùng mũi thương đâm về phía Ngô Chính.

“Nhuệ Kim Kỳ quân, ta đến giúp các ngươi, là bạn không phải địch!”

Ngô Chính thi triển Hoành Không Na Di dễ dàng tránh né hàng loạt mũi thương giáo đâm về phía mình. Ngay lập tức hắn liền xuất hiện ở một nơi khác bên trong chiến trường, lẫn lộn trong đám người đang vây giết Minh giáo Nhuệ Kim Kỳ.

“Huynh đệ, mau đến đây trợ giúp một tay!”

Một người hán tử trong đám người vây giết đang giao đấu với người của Minh giáo, nhưng lại yếu thế dễ rơi vào hạ phong, trên người hắn đã có rất nhiều vết thương sâu do thương giáo gây ra. Lúc bấy giờ hán tử này lại trông thấy Ngô Chính không mặc đồng phục của Minh giáo còn tưởng rằng là người mình, liền hô lên cầu cứu.

“Ta liền giúp ngươi một tay.”

Ngô Chính thần nhiên tươi cười, đứng giữa chiến trường lại tựa như đang du ngoạn ở nơi thắng cảnh nào đó, tâm trạng trở nên vô cùng thư thái phấn khích.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Không chần chừ thêm nữa Ngô Chính ngay lập tức vùng tay súc thế, nội lực từ đan điền lưu chuyển theo quỹ đạo phức tạp, thông qua các kinh mạch trong cơ thể tích tụ đến bàn thực chỉ, kinh lực ngưng tụ phút chốc liền hóa thành thực chất, tức khắc một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén linh hoạt phóng về phía tên hán tử vừa mới lớn tiếng cầu cứu kia.

Phập!

Hết thấy diễn ra chỉ trong một tích tắc ngay sau khi Ngô Chính mở miệng đồng ý, hán tử kia còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy yết hầu của mình tê rất, toàn thân vô lực đã không còn chịu sự kiểm soát của hắn nữa, con ngươi trong đôi mắt dần trở nên lơ mơ lơ đãng, ý thức chậm rãi biến mất, để tâm trí của hắn sót lại lúc này chỉ là một mảnh tình mịch mong lung không thể minh bạch.

Hệ thống: “Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm trung kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0”

Tuy con số rất nhỏ nhưng cũng khiến Ngô Chính tâm trạng rất phấn khởi, phải biết ở thế giới “Tiểu Ngạo Giang Hồ” hắn giết người thấp hơn một cấp bậc chỉ tích lũy được một điểm sát lục mà thôi, bây giờ còn là gấp mười lần trước kia. Ngô Chính tất nhiên là hiểu được đạo lý góp gió thành bão là gì rồi.

Đối thủ của tên hán tử kém may mắn, sau khi trông thấy hắn chết liền quay đầu nhìn sang Ngô Chính, bởi vì vẫn còn đang trong chiến đấu cho nên chỉ có thể gạt đầu đa tạ, sau đó liền trở về trận hình của mình.

“Các huynh đệ cẩn thận, tiểu tử kia là người của ma giáo!”

Lại một tên hán tử khác trong đám người vây giết Minh giáo phát hiện Ngô Chính giết người của mình, hoảng hốt thất thanh hô lên.

Phốc!

Nhưng ngay sau đó, hán tử liền trả giá cho hành động ngu ngốc của mình, cả người xiêu vẹo tựa như con lật đật ngã người bất động mặt đất. Tương tự như trước đó, trên yết hầu của hắn một đạo vết thương do kiếm khí đâm xuyên qua dẫn đến cái chết vô cùng chóng vánh, bất đắc kỳ tử.

Chưa dừng lại ở đó, cứ cách mỗi nửa giây trôi qua lại có thêm một tên hán tử kém may mắn khác nhắm mắt xuôi tay. Chỉ thấy một đạo kiếm khí đang di chuyển với tốc độ cực nhanh uốn lượn dạo chơi trong chiến trường, ở mỗi nơi mà nó đi qua đều là để lại một cái thi thể của đám người đang vây giết.

Những người này y phục đều không giống nhau, mạnh ai nấy chiến hoàn toàn không có tổ chức giống như người của Minh giáo – Nhuệ Kim Kỳ trận hình ổn định lấy một chống mười, có thể thấy được bọn hắn hẳn là một đám ô hợp từ các thế lực nhỏ lẻ liên kết với nhau muốn làm chuyện lớn nào đó, nhưng trông qua tựa hồ là có chút quá sức đối với khả năng yếu kém của bọn hắn.

“Khốn kiếp, dám giết người của Vu Sơn bang chúng ta!?”

“Tiểu tử kia rất lợi hại, huynh đệ Tam Giang bang mau theo ta rút lui!”

“Cái gì!? Các người dám bỏ mặc chúng ta mà tự mình tẩu thoát?”

“Hừ, bảo lưu lực lượng, mặc kệ bọn hần mau chạy khỏi chỗ đi thôi!”

...

Quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của Ngô Chính là bao, đám người này sau khi phát hiện Ngô Chính võ công quá mức lợi hại không thể chống đỡ, liền ôm mình co rút bỏ chạy không quan tâm đến đồng bạn của các thế lực khác sống chết thế nào.

Ở một khía cạnh khác, Nhuệ Kim Kỳ quân lực nhanh chóng nắm bắt thời cơ chuyển mình từ thế bị động sang thế chủ động, ủa ra chém giết đám người hỗn tạp kia, không cho bọn hần dễ dàng tẩu thoát.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Thu hoạch

Ở một khía cạnh khác, Nhuệ Kim Kỳ quân lực nhanh chóng nắm bắt thời cơ chuyển mình từ thế bị động sang thế chủ động, ủa ra chém giết đám người hỗn tạp kia, không cho bọn hần dễ dàng tẩu thoát.

Trông thấy tình hình đã chuyển biến, Ngô Chính có chút nóng vội cao giọng hô lên:

“Ngừng tay, không cần truy sát bọn hần!”

Âm thanh phát ra có ẩn chứa nội lực cường đại, khiến đám người Nhuệ Kim Kỳ nhất thời khựng lại động tác, đồng loạt hướng ánh mắt khó hiểu nhìn sang Ngô Chính. Tuy nhiên trước đó Ngô Chính nghĩa hiệp ra tay tương cứu để bọn hần trong lòng rất cảm kích, hơn nữa càng là biết được tên thiếu niên này võ công vô cùng lợi hại, bắt đầu dĩ đành phải dừng lại thương đao buông tha cho đám người kia mặc sức đào tẩu khỏi chiến trường.

Nhưng là Ngô Chính từ khi nào lại nhân từ như vậy, lúc bấy giờ hần bỗng nhiên thi triển Loa Toàn Cửu Ảnh phóng lên mấy trượng lơ lửng trên không trung, đồng thời hai tay vận lực súc thế thành chưởng, vung mạnh về đám người đang hùa nhau bỏ chạy kia.

Vi Đà Chương!

Kình lực tích tụ hóa thành thực chất, một bàn tay kim sắc khổng lồ tựa như Ngũ Hành Sơn từ trên trời đột ngột giáng xuống. Chương thế vô cùng cường bạo uy mãnh chấn tan tất cả vật cản trên đường nó đi qua, kể cả là cây cối bên trong lục lâm hay là đám người đang co chân đào tẩu kia, hết thấy đều vô phương tránh thoát.

Uỳnh uỳnh uỳnhhh...

Chương kình giáng xuống tạo thành động tĩnh vô cùng to lớn phát ra, thậm chí còn khiến những người Nhuệ Kim Kỳ có công lực hơi yếu một chút, ai nấy đều búng tai choáng váng, khần trương bịt tai mình lại.

Vù vù...

Ngay khi âm thanh giảm bớt đi không còn kéo dài dai dẳng, một cổ xung lực chấn động tạo thành cuồng phong mang theo tử khí tràn ra xung quanh, khiến cây cối gần đó chịu đựng xung lực nếu không gãy vụn thì đều nghiêng mình về phía sau.

Nhìn lại tràng cảnh lúc bấy giờ, tại nơi trung tâm phạm vi ảnh hưởng của chương kình giáng xuống, in hằn một bàn tay năm ngón khổng lồ lõm xuống mặt đất thật sâu, mà bên trong chẳng khác nào là một vùng cốt nhục máu tanh trộn lẫn với đất cát và gỗ vụn, hoàn toàn là đã bị nghiền nát không còn nhận ra hình hài, vô cùng kinh dị ghê tởm.

Nếu là một người yếu bóng vía nào đó tình cờ đi ngang qua đây, tin tưởng nơi này sẽ là con ác mộng mà suốt đời hần khó có thể quên.

Đám người Nhuệ Kim Kỳ sau khi chứng kiến tràng cảnh thảm sát hàng loạt này, toàn bộ hai mắt tròn tròn căng cứng, cổ họng có một loại tư vị chua đắng cào xé tựa hồ muốn nôn ra bên ngoài. Những người này bất giác đồng thời điểm đầu hướng ánh mắt nhìn về tên bạch y thiếu niên kia, trong ánh mắt của bọn hần có đùa loại tâm tình phức tạp xen lẫn bên trong.

Có người sùng bái tôn kính, có người lại kinh hoàng sợ sệt, thậm chí còn có người cực kỳ phản cảm chán ghét. Nhưng chung quy sau khi trải qua một màn vừa rồi, thân ảnh thiếu niên Ngô Chính vô tình lại khắc thật sâu trong tâm khảm của bọn hắn, một hình tượng to lớn hùng vĩ mà suốt đời này bọn hắn cũng không thể vượt qua.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết nhất lưu đỉnh phong cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm trung kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0”

...

Hàng loạt những âm thanh thông báo từ hệ thống cùng một thời điểm vang lên ầm ỏi trong đầu, khiến Ngô Chính nhất thời có chút rối tinh rối mù không thể đếm hết, bất đắc dĩ đành phải dùng ý niệm tự mình kiểm tra thành quả lần này.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 1 7.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh hậu kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 5), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chương (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (lô hỏa thuần thanh)

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Điện.

Điểm sát lục: 4 9 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 7 5 1 5 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hào cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Ngô Chính tỉ mỉ nhìn ngắm bảng “thông tin nhân vật” hiện lên trước mắt, tâm trạng vô cùng hưng khởi vui vẻ. Lần này một lượt việc nhẹ lương cao liền có thể tích lũy cho hắn hơn ba trăm điểm sát lục. Mặc dù chỉ hơn một chút so với vượt cấp chém giết ba tên tuyệt thế cao thủ, nhưng là muốn tìm tuyệt thế cao thủ để giết tuy không khó nhưng cũng không phải là đơn giản a. Thu hoạch như vậy đã đủ để Ngô Chính gạt gù hải lòng rồi.

Đáng ra Ngô Chính còn có thể tích lũy được nhiều hơn nữa. Nhưng bởi vì chiến trường lẫn lộn đám người Minh giáo bên trong, cho nên Ngô Chính chỉ có thể dùng biện pháp này để tách biệt đoàn người hai phe phái ra, sau đó mới có thể thẳng tay một chương tóm gọn.

Lúc này Ngô Chính lại quay sang chú ý đến đám người Nhuệ Kim Kỳ, trông thấy bọn hắn ai nấy đều sững sờ ngốc nhìn mình, không khỏi để Ngô Chính cảm thấy có chút cạn lời với mấy tên này.

“Giết người rất vui sao?”

Đông Phương Bạch công phu đệ tử thoát ần thoát hiện đã lướt tới bên cạnh Ngô Chính, trông thấy hắn thần sắc trở nên rất tốt, liền buột miệng hỏi.

“Ách... gần đây có hơi bức bối, phát tiết xong tất nhiên là phải thư thái rồi!”

Ngô Chính có chút thất thố, nhưng ngay lập tức liền tìm được cho mình một lời biện giải, không chớp mắt mà mở mồm nói dối.

Phát tiết!? Phát tiết của ngươi cũng quá mức kinh dị ngược đời đi!

Nghe qua lời nói, đám người Nhuệ Kim Kỳ càng là trợn mắt hốc mồm không nói nên lời. Trước nay giết người là một việc cỡ nào căng thẳng!? Vậy mà trong miệng Ngô Chính thốt ra chẳng khác nào giết người làm vui, rất thoải mái thư giãn a.

“Khụ khụ... lần này may mà có thiếu hiệp ra tay tương trợ, chúng ta trong lòng vô cùng cảm kích. Tại hạ chương kỳ sứ Nhuệ Kim Kỳ – Trang Tranh thay mặt các huynh đệ nói lời đa tạ. Còn không biết cao danh quý tánh của thiếu hiệp là gì?”

Gạt qua bầu không khí kỳ quặc sang một bên, trung niên cường tráng cao lớn bên trong đoàn người Nhuệ Kim Kỳ liền đứng ra chấp tay bày tỏ cảm kích.

Ngô Chính lúc đầu nói:

“Ta là Ngô Chính! Minh giáo các ngươi và ta có chỗ quen biết, không cần phải đa tạ.”

“Không sai, đều là chỗ quen biết cả.”

Không ai chú ý mới đó có một con thuyền vừa cập bờ, lúc này từ trên thuyền bốn tên hán tử trung niên cùng nhau từ tốn đi tới. Trong đó ngoại trừ hai tên đạo sĩ tương đối lạ mặt, thì hai người còn lại hình dáng diện mạo đều vô cùng quen thuộc đối với đoàn người Nhuệ Kim Kỳ.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211: Tử Sam Long Vương mất tích!

“Không sai, đều là chỗ quen biết cả.”

Không ai chú ý mới đó có một con thuyền vừa cập bờ, lúc này từ trên thuyền bốn tên hán tử trung niên cùng nhau từ tốn đi tới. Trong đó ngoại trừ hai tên đạo sĩ tương đối lạ mặt, thì hai người còn lại hình dáng diện mạo đều vô cùng quen thuộc đối với đoàn người Nhuệ Kim Kỳ.

“Đương Tà Sứ, còn có Tạ... Tạ Sư Vương!” – Trang Tranh sững sốt lâm bầm trong miệng.

Tạ Tôn thánh giác nhạy bén nghe được lời nói của Trang Tranh, liền mỉm cười ôn hòa đáp lời:

“Trang kỳ sứ không nhận ra ta nữa rồi sao?”

“Thật... là thật! Ha ha... các huynh đệ mau đến bái kiến Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn!” – Trang Tranh cười to phấn khởi hô lên.

“Bái kiến Tạ Sư Vương!”

“Bái kiến Dương Tà Sứ!”

Đoàn người Nhuệ Kim Kỳ cũng đã sớm nhận ra thân phận của Tạ Tôn, nhưng vẫn có chút nửa tin nửa ngờ. Lúc này đã được xác thực, ai nấy đều vui mừng phấn khích không thôi.

Cách đây không bao lâu, Tử Sam Long Vương đã trở về với Minh giáo. Bây giờ Kim Mao Sư Vương cũng đã hồi giáo. Chỉ còn thiếu Bạch Mi Ứng Vương nữa thì liền tập hợp đầy đủ Tứ Đại hộ pháp năm xưa, một lần nữa lớn mạnh Minh giáo không để cho đám người danh môn chính phái kia tiếp tục đề đầu cười cổ truy sát. Làm một giáo chủ của Minh giáo, Nhuệ Kim Kỳ đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

Trông thấy tâm trạng kích động của đoàn người Nhuệ Kim Kỳ, không chỉ là Dương Tiêu mà còn có hai người Tổng Viễn Kiều cũng bị cảm nhiễm.

Hai người Tổng Viễn Kiều có thể cảm nhận được niềm vui sướng của đám giáo chúng này hoàn toàn là xuất phát từ chân tâm, không có vụ lợi chứa chấp. Trong lúc vô hình cũng khiến cho hai người thành kiến đối với Minh giáo thuyên giảm đi rất nhiều.

“Mọi người không cần đa lễ, tại sao Nhuệ Kim Kỳ lại bị vây giết ở đây?” – Dương Tiêu nóng lòng hỏi thăm chính sự.

Trang Tranh nhanh chóng áp chế kích động trong lòng, liền nghiêm túc khái báo:

“Đương Tà Sư, chuyện là như thế này...”

Khoảng hơn nửa tháng trước khi ngũ đại môn phái vây dưới chân núi cô lập Quang Minh đỉnh phía trên. Bỗng nhiên một hôm người của Hậu Thổ Kỳ phát hiện khu vực cấm trại của Không Động phái không có cao thủ tọa trấn, cho nên mới nắm bắt thời cơ đánh xuống hòng giải vây cho Minh giáo.

Trong đó quân chủ lực đột phá vòng vây chính là Nhuệ Kim Kỳ, còn có Tử Sam Long Vương Đại Ý Ti và Ngũ Tàn Nhân dẫn quân tiến đánh. Sau khi đại thắng một trận, năm người Ngũ Tàn Nhân chia ra nhanh chóng lên đường triệu tập các lực lượng từ bên ngoài trợ giúp cho Minh giáo, trong khi đó

Từ Sam Long Vương thì mang theo đoàn người Nhuệ Kim Kỳ hòng giải cứu Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đang bị truy sát.

Tuy nhiên sau đó Từ Sam Long Vương đột nhiên giữa đường biến mất không để lại tung tích, còn đoàn quân Nhuệ Kim Kỳ do chương kỳ sử Trang Tranh dẫn dắt không dám chậm trễ nhiệm vụ, bắt đầu dĩ đành phải tiếp tục lên đường truy tung theo manh mối mà đến đây.

Đúng lúc này, đoàn người Nhuệ Kim Kỳ lại bắt gặp các thế lực nhỏ lẻ kia đang âm mưu cấu kết với nhau hòng giết chết Tạ Tốn tranh đoạt Đồ Long đao, cho nên mới dẫn đến chiến đấu như vừa rồi.

“Cũng may mà vị thiếu hiệp này kịp thời ra tay tương cứu, bằng không hậu quả thực khó lường a!” – Trang Tranh lại chấp tay khấu đầu cảm kích.

“Nếu ta không ra tay thì Dương Tả Sư và Tạ Sư Vương của các người cũng không khoan tay đứng nhìn, người không cần phải giữ ở trong lòng.” – Ngô Chính khiêm tốn đáp.

“Chuyện này có chút không đơn giản!”

Nghe qua lời kể, Dương Tiêu thần sắc đột nhiên trở nên hết sức nghiêm trọng, theo bản năng lại hướng ánh mắt nhìn qua Ngô Chính, tựa hồ là đang chờ đợi ý kiến của hắn.

“Người đoán được điều gì sao?” – Ngô Chính thần thần bí bí nói.

Dương Tiêu khẽ gật đầu đáp:

“Ngô thiếu hiệp hẳn là cũng có suy đoán giống ta. Từ Sam Long Vương biệt tâm biệt tích quá mức đáng ngờ, với võ công của nàng trên thế gian này trừ phi là mấy lão quái vật kia, bằng không thì...”

“Ý của Dương Tả Sư là... Thánh giáo Ba Tư!?” – Tạ Tốn sốt ruột nói toát ra.

Dương Tiêu thở dài nói: “Hy vọng là không phải như vậy...”

“Chúng ta cần phải khẩn trương tìm được tung tích của nàng, nếu chậm trễ có thể nàng sẽ gặp nguy hiểm!”

Tạ Tốn tâm trạng cực kỳ sốt sắng bất an, phải biết Đại Ý Ti một khi lọt vào tay Thánh giáo Ba Tư liền sẽ bị thiêu sống không thể nghi ngờ. Hiện tại Từ Đại hộ pháp đều đóng vai trò rất mật thiết trong Minh giáo, cho dù là một người trong lúc đó gặp phải bất trắc không thể trở về, liền khiến cho giáo chúng đang tràn trề hy vọng lại một lần nữa rơi vào vực sâu.

“Không cần hấp tấp, người quên mục đích của Thánh giáo Ba Tư là gì sao?” – Ngô Chính không chút lo lắng, bình giọng trấn an hai người.

“Ài, ta xem tí thì quên mất!”

Dương Tiêu cũng chút sốt sắng vỗ vỗ cái đầu, lại bình tĩnh nói ra phán đoán của mình: “Thánh giáo Ba Tư mong muốn nhất chính là thu về bí kíp võ học năm xưa đã đánh mất. Có thể nào bọn hắn định lợi dụng Từ Sam Long Vương để làm việc này!?”

Ngô Chính gật đầu đáp: “Đúng vậy, nhưng chúng ta vẫn chưa xác định được Đại Ý Ti rốt cuộc có phải là bị Thánh giáo Ba Tư bắt đi hay không. Tốt nhất vẫn là phải điều tra kỹ lưỡng, sau đó mới có thể suy tính chuyện tiếp theo.”

“Không sai!”

Tạ Tốn cũng tán đồng với Ngô Chính, nhưng lại nghĩ ngợi một chút sau đó nói tiếp: “Nhưng hiện tại chúng ta vẫn có quá nhiều chuyện để làm, lại muốn tìm được tung tích của Từ Sam Long Vương sẽ có chút hụt hẫng.”

Hiếm khi Tạ Tốn có thể suy nghĩ một cách thấu đáo như vậy, nhưng là hắn nói rất không sai. Hiện nay thế cục trên giang hồ như là một vũng nước đục, thò tay vào còn không biết bên dưới là tôm tép hay là cá sấu ăn thịt người đâu.

Tương tự Minh giáo vẫn chưa thể ổn định cục diện nội bộ, lực lượng vẫn bị phân tán khắp nơi mặc cho đám người danh môn chính phái kia xâu xé tranh nhau chém giết. Chưa kể còn bị quân Nguyên áp bức gắt gao, chỉ cần có cơ hội liền dồn tất cả mọi người vào chỗ chết. Nếu lại tiếp tục phân tâm lo lắng cho Từ Sam Long Vương mà đối đầu với Thánh giáo Ba Tư, chẳng khác nào là đâm đầu vào tường sắt để chết nhanh hơn một chút.

“Người cũng không quá mức đàn độn như ta nghĩ.”

Ngô Chính gật gù tán thưởng, lại tiếp tục nói: “Biện pháp không phải là không có. Chúng ta tạm thời chia ra, hai người các người mang theo Nhuệ Kim Kỳ trở về ổn định lại Minh giáo một chút, tránh để bọn hắn tiếp tục làm loạn.”

Đoàn người Nhuệ Kim Kỳ nghe qua không khỏi có chút hiểu kỳ thân phận của Ngô Chính. Đây là hắn đang ra lệnh sai bảo cho Dương Tiêu và Tạ Tốn đấy ư!? Hai người bọn họ sẽ dễ dàng nghe lời người khác như vậy sao!?

“Được, trước mắt chỉ có thể làm theo lời Ngô thiếu hiệp.”

Nhưng là để đoàn người Nhuệ Kim Kỳ càng thêm kinh ngạc, hai người Dương Tiêu quả thực là răm rắp nghe lời không chút nghi ngờ phàn nàn.

“Còn người tiếp đến sẽ làm gì?” – Tạ Tôn lại buột miệng hỏi thăm.

Ngô Chính đáp: “Ta sẽ cố gắng dọn dẹp đồng rác rưởi hai bên đường cho các người. Trong lúc đó cũng có thể chú ý đến tung tích của Từ Sam Long Vương, còn có hai người Du Liên Châu kia. Chưa kể vẫn còn rất nhiều chuyện ta cần phải tự mình đi làm a!”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Tăng cường thực lực và trải nghiệm!

Ngô Chính đáp: “Ta sẽ cố gắng dọn dẹp đồng rác rưởi hai bên đường cho các người. Trong lúc đó cũng có thể chú ý đến tung tích của Từ Sam Long Vương, còn có hai người Du Liên Châu kia. Chưa kể vẫn còn rất nhiều chuyện ta cần phải tự mình đi làm a!”

Hai người Dương Tiêu nghe qua lời nói liền minh bạch ý tứ của Ngô Chính là gì. Hẳn đây là muốn trợ giúp Minh giáo một tay chém giết đám người danh môn chính phái kia. Mặc dù ngũ đại môn phái lực lượng cao tăng chết đi không ít, nhưng là nội tình của bọn hắn thâm sâu không phải một sớm một chiều liền có thể lật đổ được.

Cũng giống như Minh giáo mà thôi, nội bộ lực lượng tuy là phân tán khắp nơi nhưng mặc cho ngũ đại môn phái dốc sức hợp lực vẫn không thể tiêu diệt được Minh giáo. Lại nói giang hồ không thiếu nhất chính là nhân tài, cao tăng chết đi thì ngay lập tức liền có kẻ khác lên thay, cùng với căn cơ vững chắc có sẵn thì không bao lâu liền có thể ngưng tụ lực lượng trở lại.

Tổng Viễn Kiều tựa hồ cũng hiểu được thâm ý bên trong, lúc này lại rất khó khăn mở miệng nói: “Ngô thiếu hiệp hành động một mình như vậy có chút quá nguy hiểm. Chi bằng để huynh đệ chúng ta làm bạn với thiếu hiệp trên đường có thể trợ giúp một tay. Hơn nữa ta cũng rất muốn tìm lại tung tích của hai người sư đệ của mình.”

Ngô Chính lắc đầu đáp: “Nếu là Du Nhị Hiệp và Trương Tứ Hiệp bị kẻ khác bắt được thì sớm đã xuất hiện. Nhưng tình hình này cho thấy hai người bọn họ có thể là đã trở về núi Võ Đang, bằng không thì... bởi vậy cho nên mới cần phải chia ra điều tra.”

“Ý của Ngô thiếu hiệp là để chúng ta trở về núi Võ Đang!” – Ân Lê Đình buột miệng hỏi.

“Không sai, nhưng trên đường hai người nhất định phải cẩn thận. Khoảng thời gian sắp tới ta sẽ cố gắng thu hút sự chú ý về phía mình. Các người phải tranh thủ khoảng thời gian này ổn định lại nội bộ mới được.”

Ngô Chính tuy giọng điệu rất ư là bình thản, nhưng trong ánh mắt bất giác lại lấp lóe một tia sát khí dập dờn. Tuy nhiên đó có thể là hắn cố ý để người khác phát hiện mà thôi, phải biết Ngô Chính trình độ diễn xuất đã đạt đến cảnh giới không phải là người bình thường có thể lý giải được.

“Ài... không biết Ngô thiếu hiệp có thể nghe ta khuyên một câu?” – Tổng Viễn Kiều đột nhiên thở dài nói.

Nghe được đề Ngô Chính có hơi nhướng mày, song vẫn thân nhiên đối đáp: “Tổng Đại Hiệp có lời chỉ dạy, ta tất nhiên là không thể không lắng nghe!”

Tổng Viễn Kiều gật đầu nghiêm giọng nói: “Ta trước đây nghe qua không ít chuyện hành hiệp trượng nghĩa của thiếu hiệp, cho nên cũng có thể thấu hiểu được ít nhiều cách làm hiện nay của người. Nhưng là ta mong thiếu hiệp có thể giữ vững được bản tính của mình, đừng để sát tính nhất thời che mờ đi lý trí!”

“Nực cười! Đây là đang khuyên ta lo lắng những chuyện không thể xảy ra sao?”

Ngô Chính trong lòng dĩ dóm hải hước, nhưng là ngoài mặt vẫn rất nghiêm túc chấp tay lãnh giáo: “Đa tạ Tổng Đại Hiệp hảo tâm nhắc nhở, ta nhất định sẽ nhớ kỹ chú ý!”

Trông qua biểu hiện rất thành tâm của Ngô Chính để hai người Tổng Viễn Kiều rất hài lòng gật đầu mỉm cười. Quả nhiên Ngô Chính lại vừa thành công thi triển một “cú lừa” ngoạn mục không thể tưởng tượng được.

Sở dĩ Ngô Chính làm như vậy không ngoài mục đích gián tiếp lấy được sự tán thành của phái Võ Đang cho mỗi hành động của mình sau này. Chưa kể trước đó hắn càng là trực tiếp cảm rở “thân tình” bên trong nội bộ phái Võ Đang. Nếu mở to mắt mà nhìn theo một khía cạnh nào đó, Ngô Chính chẳng khác nào đã biến phái Võ Đang trở thành con cò của mình, mặc sức mà xoay chuyển.

Bên cạnh đó Đông Phương Bạch trông thấy biểu hiện của hai người Tổng Viễn Kiều, càng là bĩu môi khinh thường không thôi. “Hai người bọn hắn tuổi

tác cũng không ít đi, có sao lại dễ dàng bị lừa như vậy!?” Đây là suy nghĩ của Đông Phương Bạch lúc này, thật may mà có hồng lụa che trên khuôn mặt. Bằng không để hai người Tống Viễn Kiều trông thấy sắc mặt của nàng, không biết là nên khóc hay nên cười đây.

Ngay sau khi quyết định xong mọi việc, sáu người Ngô Chính liền khăn trương chia nhau khởi hành.

Hai huynh đệ Tống Viễn Kiều thì trở về núi Vô Đang bẩm báo lại mọi chuyện cho Trương Tam Phong, đồng thời cũng là để kiểm tra xem hai người sư đệ của mình có đúng như Ngô Chính nói là đã trở về núi hay không. Còn hai người Dương Tiêu thì mang theo đoàn người Nhuệ Kim Kỳ trở về Quang Minh đình ổn định lại Minh giáo, tạm thời gác chuyện bí mật trong Đồ Long đảo và Ý Thiên kiếm sang một bên.

Lúc bấy giờ bên cạnh bờ sông chỉ còn lại hai bóng người, một nam một nữ lặng lẽ đứng đó. Xung quanh hai người là một bãi thi thể vẫn còn tươi mới, cách đó không xa lắm về phía khu rừng lại có một vũng cốt nhục tanh tươi trộn lẫn vào nhau. Trong không khí quanh đây đều tràn ngập một mùi vị đặc trưng của tử khí, khiến quang cảnh hoàng hôn tuy đẹp nhưng cũng không kém phần u ám rùng rợn.

“Người định đứng đây đến bao giờ?” – Đông Phương Bạch bất chợt lên tiếng dò hỏi.

Ngô Chính cười đáp: “Không biết, nhưng là hoàng hôn nơi này thật đẹp!”

Nghe vậy, Đông Phương Bạch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy xa xa phía sau những dãy núi vàng thối dương chỉ còn một nửa, chân trời nơi đó ánh lên một màu đỏ rực tựa như là... là máu!?

Đông Phương Bạch lắc đầu nói: “Nhàm chán, giết người vui lắm sao?”

Đây đã là lần thứ hai trong ngày Đông Phương Bạch hỏi Ngô Chính cùng một câu hỏi. Nàng quả thực là có chút không hiểu Ngô Chính trước nay làm việc gì cũng suy tính kỹ lưỡng, kể cả việc giết người làm thú vui chắc chắn cũng không ngoại lệ. Chỉ là nàng rất hiểu kỳ mục đích của Ngô Chính rốt cuộc là gì đây!?

Ngô Chính dí dõm đáp: “Đương nhiên là rất vui! Thế giới này càng hỗn loạn, không phải là càng thú vị hơn sao?”

Nghe vậy Đông Phương Bạch càng thêm nghi vấn: “Thú vị!? Người tựa hồ rất thích chơi đùa với lửa?”

“Không hẳn, người đừng quên ta từng nói, hành trình của chúng ta còn rất dài a!” – Ngô Chính vẫn thản nhiên đáp lời.

“Hành trình còn rất dài ư!?”

Đông Phương Bạch nhất thời có chút sững sốt, ngay sau đó liền trở nên minh bạch. Nàng tựa hồ xem tí nữa đã quên mất mình là bằng cách nào có thể xuất hiện ở thế giới này rồi.

Nghe qua lời nói của Ngô Chính hẳn là muốn nói “chúng ta nhất định là không thể mãi mãi dừng chân ở thế giới này”. Mặc dù là Đông Phương Bạch không rõ ràng lắm, nhưng tin tưởng thời gian của Ngô Chính nhất định là có giới hạn. Nếu nghĩ theo phương hướng này, nàng liền có thể rõ tường mọi việc mà Ngô Chính muốn làm từ trước đến nay.

Đơn thuần không ngoài sáu chữ “tăng cường thực lực” và... “trải nghiệm”! Hay nói một cách khó nghe hơn là Ngô Chính muốn biến cả thế giới này thành một trò chơi, mà bản thân hẳn lại là một người chơi đang muốn phá đảo.

Tuy nhiên điều này không những không khiến Đông Phương Bạch mệt mỏi, ngược lại càng là cảm thấy thú vị hơn rất nhiều. Nàng luôn có cảm giác nam nhân bên cạnh mình là một cái hồ bí mật, để nàng trên đường cùng hắn vừa đi vừa suy đoán mãi cho đến cuối đường vẫn không thấy nhàm chán.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Chơi đùa!

Tuy nhiên điều này không những không khiến Đông Phương Bạch mệt mỏi, ngược lại càng là cảm thấy thú vị hơn rất nhiều. Nàng luôn có cảm giác nam nhân bên cạnh mình là một cái hồ bí mật, để nàng trên đường cùng hắn vừa đi vừa suy đoán mãi cho đến cuối đường vẫn không thấy nhàm chán.

“Chúng ta bây giờ lại đi đâu?”

Ngắm cảnh một hồi đã có chút vô vị, Đông Phương Bạch lại mở lời dò hỏi. Bên cạnh đó nàng cũng rất chú ý mắt đồng xác chết lênh láng dưới chân.

“Không cần phải đi đâu cả, chỉ cần chờ đợi là được!” – Ngô Chính thần thần bí bí đáp.

Tựa hồ hiểu được thâm ý bên trong, Đông Phương Bạch tức khắc trở nên cảnh giác phòng bị. Đồng thời nàng cũng không cần phải giữ thói quen che giấu khí tức nữa, trực tiếp bộc phát tăng cường cảm khí đến mức cao nhất.

Nhưng là Đông Phương Bạch vẫn không phát hiện được điều gì bất thường, liền dùng ánh mắt hiếu kỳ quay sang nhìn lấy Ngô Chính.

Ngô Chính cười nhạt đáp lời: “Nếu là dễ dàng phát hiện như vậy, hắn đã không thể theo dõi ta từ khi còn ở tiểu thôn rồi.”

Nghe qua lời nói Đông Phương Bạch càng là sửng sốt không thôi. Hắn theo dõi Ngô Chính lâu như vậy, chẳng khác nào là nắm rõ đường đi nước bước tiếp theo của Ngô Chính!? Nếu như vậy chẳng phải là rất bất lợi nguy hiểm hay sao? Nhưng rốt cuộc là ai mới đủ khả năng để làm được điều này!?

“Là lão nhân thần bí kia?” – Đông Phương Bạch buột miệng nói ra.

Ngô Chính thần nhiên lắc đầu: “Không phải, là người của Nhữ Dương Vương phái đến. Mặc dù không thể đoán được bọn hắn trà trộn trên giang hồ trung nguyên từ lúc nào, nhưng chắc chắn là có rất nhiều việc không thể thiếu bàn tay của bọn hắn được. Như là chuyện... hỗ trợ tung ra tin tức của Tạ Tồn chẳng hạn!?”

Bôm bốp bôm bốp...

Bất chợt từ phía sâu trong khu rừng phát ra tiếng vỗ tay “bôm bốp”, đồng thời có thể nghe được tiếng bước chân chậm rãi từ tốn tiếp cận về phía hai người Ngô Chính.

“Lục Mạch Kiếm Tiên quả nhiên phù danh hữu thực, tại hạ tâm phục khẩu phục a!”

Người đến là một tên nam tử thân hình tuy không mấy cao lớn nhưng lại rất vạm vỡ cường tráng. Diện mạo của hắn ngoại trừ nụ cười rất dễ “ăn đập” kia ra thì mọi thứ đều tầm tầm thường thường không có gì đặc biệt, y phục trên người càng là vải thô sần tương tự như một tên thợ săn đang đi lại trong khu rừng. Nhưng cũng bởi vì rất không đáng chú ý như vậy, hắn mới có thể dễ dàng trộn lẫn trong đám người trên giang hồ.

Thuật Thăm Dò: “Danh tính: A Tam, tu vi: tuyệt thế hậu kỳ.”

Ngô Chính không mấy bất ngờ cho lắm, liền mở miệng đối đáp: “Các hạ quá khen, câu đó phải là để ta nói mới đúng!”

A Tam sáng khoái cười to: “Ha ha ha... ta rất hiếu kỳ, ngươi làm sao lại phát hiện được ta?”

Tuy A Tam không thể nhìn thấu Ngô Chính sâu cạn, nhưng là trong quá trình theo dõi đã xem qua không ít lần Ngô Chính xuất thủ giao đấu, hiển nhiên sơ bộ đã đoán biết được thực lực của Ngô Chính chỉ dừng lại ở tuyệt thế trung kỳ cao thủ mà thôi.

Nhưng là một người tu vi tuyệt thế trung kỳ có thể phát hiện được khí tức của hắn sao!? Điều này là bất khả thi, cho dù là tuyệt thế hậu kỳ cũng vô phương làm được hưởng hồ Ngô Chính thực lực chẳng tới đâu.

Đáng tiếc A Tam lại không thể phán đoán được Ngô Chính trong lúc đó lại đột phá tu vi của mình một lần nữa, nhờ vậy mới có thể phát hiện được một tia hơi thở rất mỏng manh của A Tam trong lúc sơ ý phát tán ra.

Nhưng Ngô Chính rất lười nhác phải giải thích với hắn, chỉ cười cho qua: “Ta là may mắn phát hiện mà thôi, không có gì quá đặc biệt!”

“Không biết là may mắn hay kém may mắn đây!?” – A Tam cũng rất biết cách phối hợp, cười híp cả mí đáp lời.

“Đương nhiên là ta may mắn rồi!”

Ngô Chính diễn xuất càng là lợi hại, cười nói giống như là đang tán gẫu cùng với bằng hữu vô cùng thân thiết của mình.

“Đạo gần đây ta rất ngứa ngáy trong người, hơn nữa cũng rất muốn được ném qua Đại Lục Kim Cương Quyền trứ danh thiên hạ. Không biết ngươi có thể hảo tâm thành toàn cho ta hay không!?”

Nghe xong A Tam liền sửng sốt chau mày, nhất thời trở nên cảnh giác hơn rất nhiều. Ngô Chính lời này chẳng khác nào là biết rõ được thân phận và võ công của hắn!? Điều này là nói Ngô Chính trước đó đã điều tra kỹ lưỡng qua một lần rồi hay sao!?

Nhưng cũng không phải là không có khả năng, A Tam chỉ là theo dõi Ngô Chính trong khoảng thời gian gần đây mà thôi. Ai mà biết được Ngô Chính trong quá khứ đã làm những gì cơ chứ.

Nghĩ thông suốt A Tam liền thôi sửng sốt, tiếp tục híp mắt cười nói: “Biết quá nhiều chưa bao giờ là tốt cả. Ngươi không biết được đạo lý này sao?”

Ngô Chính chấp tay sau lưng thở dài: “Muốn người khác không biết thì đừng làm. Nhưng giết người diệt khẩu có khi phải chuẩn bị tâm lý bị giết ngược a. Ngươi hắn là cũng minh bạch đạo lý này?”

“Ta đương nhiên là minh bạch...”

A Tam sắc mặt trở nên âm trầm, không chút che giấu sát khí bộc lộ trong ánh mắt, đồng thời cũng là âm thầm vận lực súc thể sẵn sàng cho chiến đấu.

“Nhưng không phải là hôm nay!”

Vù vù...

Vừa dứt lời, A Tam liền dặm chân phóng người lao tới, sức bật của hắn cực kỳ khủng khiếp, chỉ kịp nghe tiếng “vù vù” xé gió đã phát hiện thân ảnh của hắn tiếp cận rất gần rồi.

Đoàng!

Ngô Chính chớp mắt liền có phản ứng, sớm đã súc thể Thất Thương Quyền chờ sẵn, bây giờ liền xuất quyền nghênh chiến. Hai quyền đầu va chạm vào nhau phát ra động tĩnh tựa như là tiếng súng bắn, kinh lực giao thoa ma sát ngẫu nhiên xé nát lẫn nhau tạo thành phản lực rất lớn, khiến cả hai người đồng thời lùi lại về sau mấy bước.

“Đồng Phuong, đừng can thiệp thú vui của ta!”

Trông thấy Đồng Phuong Bạch vừa định xuất thủ, Ngô Chính liền nhanh miệng ngăn cản trở lại. Nói đùa, Ngô Chính là hiếm có hiếm mới có thể tìm được đối thủ tốt như vậy. Nếu là để Đồng Phuong Bạch can thiệp thì chiến đấu liền diễn ra theo một chiều, rất không còn gì là thú vị nữa.

Nghe vậy Đồng Phuong Bạch cũng lười nhác phải xuất thủ trợ giúp Ngô Chính, liền an phận tránh sang một bên để mặc hai người thoải mái chơi đùa.

A Tam nhát thời thờ phào nhẹ nhõm, thật may mà không phải đối đầu cùng lúc với hai cái quái thai nam nữ này. Hắn quả thực là có chút xem thường Ngô Chính, vừa rồi giao thủ một quyền liền minh bạch lực lượng của hai người bất phân thắng bại, kẻ tám lạng người nửa cân không chênh lệch là bao nhiêu.

Không nghi ngờ tiếp theo giao đấu phải xem xem là tuyệt kỹ của người nào lợi hại hơn. Tuy nhiên về phần này A Tam vẫn là rất tự tin vào Đại Lực Kim Cương Quyền của mình.

“Là ta xem thường tiểu tử ngươi. Thật không ngờ suốt dọc đường ngươi ẩn tàng thực lực sâu như vậy!”

A Tam mở miệng cảm khái không thôi. Hắn vẫn còn không hay biết Ngô Chính dọc đường không phải là ẩn tàng, mà thực chất là đột phá mới đúng.

Ngô Chính nhún vai đáp lời: “Nào có! Chỉ là ngươi có mắt như mù mà thôi!”

“Tiểu tử, ngươi vừa nói cái gì?”

A Tam tỉnh tỉnh tựa hồ rất nóng nảy, chỉ một câu mỉa mai châm biếm của Ngô Chính liền khiến hắn mặt mày đỏ bừng tức giận la lối.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Tiến thoái lưỡng nan!

“Tiểu tử, ngươi vừa nói cái gì?”

A Tam tỉnh tỉnh tựa hồ rất nóng nảy, chỉ một câu mỉa mai châm biếm của Ngô Chính liền khiến hắn mặt mày đỏ bừng tức giận la lối.

Ngô Chính bĩu môi đáp: “Không cần phải diễn kịch trước mặt ta. Người có thể được phái đến để theo dõi, nhất định không thể là người lỗ mãng nóng tính như vậy được.”

Nghe qua lời nói không khỏi lại khiến A Tam càng thêm cảnh giác, ước lượng đánh giá Ngô Chính thực lực lại nhiều hơn mấy thành.

“Động khẩu đủ rồi, cũng nên động thủ đi thôi!”

Nói xong Ngô Chính không chần chừ liền lao đến chủ động tấn công. Lần này tương tự với trước đó A Tam chiếm quyền chủ động, Ngô Chính cũng là chọn phương thức cận chiến xáp lá cà để chiến đấu.

“Hào, người vẫn là người đầu tiên dám so quyền đầu với ta a!”

Tựa hồ là bị kích động chiến ý, A Tam lớn tiếng hô lên đồng thời vận lực súc thế, vung quyền trực tiếp đối bính với Ngô Chính.

Đoàng!

Sau âm thanh như tiếng súng nổ phát ra, ngược lại lần này không ai bị đẩy lui cả. Bởi vì hai người đều chọn cách dùng kinh lực của mình chấn tan phản lực, tiếp tục ôn hòa so chiêu.

Thất Thương Quyền!

Hội đủ các loại điều kiện tối ưu nhất để phát huy môn tuyệt học này, Ngô Chính liền không ngần ngại tận tình thi triển. Xung lực cuồng bạo lưu chuyển liên tiếp xông phá bên trong các huyết đạo của hắn, cùng lúc đó không ngừng sản sinh ra bảy loại kinh lực vô cùng vô tận, có thể mặc sức thi triển cho đến khi nội tạng của Ngô Chính không thể nào chịu đựng được nữa. Đương nhiên chuyện này sẽ không xảy ra, bởi vì Ngô Chính có ưu thế Cửu Dương Chân Kinh chống đỡ cho hắn.

A Tam có thể cảm nhận được bên trong quyền đầu nhỏ bé của Ngô Chính lại ẩn chứa một loại uy lực hung mãnh đến tột cùng. Đối diện một quyền từ trên bổ xuống nhắm thẳng vào tiền ngực của mình, A Tam nhất thời không nắm giữ ưu thế liền chọn cách lách người sang một bên, đồng thời co tay súc lực tung ra một quyền đánh vào huyết thái dương của Ngô Chính.

Rít rít rít...

Cả hai loại quyền của hai người khác nhau đều đánh trúng vào không khí, có thể nghe được tiếng “rít rít” kêu than của quyền phong khi phải hứng chịu một đòn toàn lực của hai người.

Nhưng là Ngô Chính không có thời gian quan tâm đến chuyện này, nhanh chóng ổn định hạ bộ, chùn thấp cả người sau đó bật lên tung quyền nhắm vào hạ ba của A Tam. Nhưng trong một nửa tích tắc Ngô Chính đột ngột cảm nhận một cổ đau đớn điếng người từ phần vai truyền đến. Nhất thời cả cánh tay tê rần vô lực rũ xuống, không thể tiếp tục đỡ thế công của mình.

Đùng!

Nửa tích tắc sau đó, một đạo âm thanh do tiếng kinh lực va chạm vào cương khí hộ thể mới bắt đầu phát ra động tĩnh. Đồng thời điểm, Ngô Chính cả người tựa như lò xo nảy bật sang một bên, va mạnh vào thân cây gần đó.

“Chạy đâu cho thoát!”

Ngô Chính triệt để rơi vào hạ phong còn có chút mơ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra, vừa lúc ngoảnh mặt nhìn lại, chỉ thấy một quyền đầu thật to che khuất tầm nhìn của mình. Nhưng chớp mắt Ngô Chính liền phản xạ trở lại, nhanh chóng vận lực cưỡng ép mình nhanh chóng ngồi bệt xuống mặt đất, khiến tám lung ma sát vào thân cây gỗ ghè cảm giác đau rất vô cùng.

Àm..

Vị trí Ngô Chính mới đó dựa đầu lúc bấy giờ hoàn toàn đã bị chấn thành gỗ vụn, khiến cả thân cây nghiêng vẹo ngã xuống. Ngô Chính tùy cơ ứng biến liền tung một cước ở tư thế ngồi vào ngực A Tam, vận dụng nhu lực để kim chân hắn đồng thời đẩy mình phóng sang một bên giãn ra khoảng cách, tạm thời ngắt nhịp chiến đấu ngăn lại thế công như vũ bão của A Tam.

Rầm!

Thân cây cao lớn ngã xuống mặt đất khiến cát bụi bùng lên có chút mờ mịt, A Tam từ trong đồng cát bụi kia phóng ra, nhìn lại trên người hắn vẫn còn nguyên vẹn không chút tổn thương nào.

“Ha ha ha... tiểu tử, mau giở ngón nghề Lục Mạch kiếm khí của ngươi ra đây. So quyền đầu với ta ư!? Ngươi còn kém rất xa a, ha ha ha...” – A Tam chiếm được thế thượng phong trong giao đấu, đắc ý cười ngoác cả mồm.

Ngô Chính thờ phào nhẹ nhõm lấy tay phui phui bụi bắn bám trên y phục, sau đó lại lắc đầu than thờ đáp: “Đại Lục Kim Cương Quyền quả nhiên là lợi hại, lợi dụng ngoại công và lực bật rất tốt a. Thảo nào quyền kinh uy mãnh, tốc độ xuất đòn vẫn là nhanh như vậy!”

Nghe qua Ngô Chính phân tích, không khỏi khiến A Tam đang há hốc mồm cười to bỗng nhiên cảm giác cứng cứng cổ họng. Chỉ là vừa giao thủ qua một lượt liền có thể nhìn thấu được Đại Lục Kim Cương Quyền ưu điểm!? Nếu thật như vậy Ngô Chính không phải là quá yêu nghiệt biến thái hay sao!?

Nhưng là nhìn thấu so với học được vẫn là khác nhau một trời một vực. Võ kỹ chính là thông qua cách thức quá trình lưu chuyển nội công trong cơ thể mà quyết định uy lực cũng như đặc tính của nó. Hay nói một cách nôm na dễ hiểu thì võ kỹ là một loại hình kỹ thuật lợi dụng nội lực trong đan điền, đi qua các huyết đạo kinh mạch trong cơ thể theo các quỹ tích chu kỳ khác nhau mà phát ra bên ngoài.

Cho nên những chuyện như không cần xem võ kỹ bí kíp, chỉ cần thông qua hình thức sử dụng bên ngoài mà học được, đây hoàn toàn một chuyện viển vong thiếu thực tế. Đương nhiên trong bất cứ lĩnh vực nào cũng có trường hợp ngoại lệ, nhưng chỉ riêng trong võ kỹ thì điều này là không thể xảy ra, trừ phi là mấy loại tạp học cấp thấp mà thôi.

Nhanh chóng ném đồng tạc niệm vô bổ này ra khỏi đầu, A Tam lại hả hê cười nói: “Biết được đặc tính ưu điểm, cũng không có nghĩa là hóa giải được a. Ngươi là cố ý muốn xao động tinh thần của ta!”

“Không sai! Ta đúng là muốn lung lay ngươi một chút. Dù sao kinh nghiệm cận chiến của ta cũng rất thiếu thốn a. Ngươi không thể nhẹ tay với ta một chút sao?” – Ngô Chính dí dỏm đối đáp.

Ngược lại A Tam thì không có khiếu hài hước chút nào, hậm hực câu quát: “Tiểu tử ngươi không có chút liêm sỉ nào ư? Lời như vậy cũng có thể nói được!?”

Ngô Chính rất ôn hòa trả lời: “Đây là sự thực, có gì là khó nói?”

Lời nói của Ngô Chính chẳng khác nào là xem A Tam như hòn đá mài dao, rèn luyện quyền cước chính mình càng thêm sắc bén. Mà A Tam sở dĩ có thể kiên nhẫn đối đáp với Ngô Chính như vậy chính là vì ở phía đằng kia, xa xa có một tiểu nha đầu ánh mắt đang lăm le hiếp đáp, để hắn mặc dù là đang giao chiến với Ngô Chính nhưng không dám một khắc khinh suất lơ là phòng bị.

Đồng Phương Bạch cho dù là rất tin tưởng Ngô Chính, cũng minh bạch hắn không toàn lực xuất thủ. Nhưng là dựa theo bản năng, Đồng Phương Bạch trong lúc bất giác lại phát ra khí thế của mình áp bách lấy A Tam. Nhất là sau khi trông thấy Ngô Chính rơi vào hạ phong thụ thương, càng là khiến nàng bộc lộ ra sát khí của mình.

“Hừ, ngươi tranh thủ thời gian khôi phục xong chưa? Lại đấu tiếp vài trăm hiệp phân ra thắng bại!” – A Tam buồn bực trong người, lớn tiếng quát.

A Tam là minh bạch tuy bề ngoài hắn nắm giữ thượng phong nhưng thực chất lại là người đang cam chịu hạ phong. Cục diện lúc bấy giờ không cho phép A Tam có nhiều lựa chọn cho lắm. Một khi chọn cách tẩu thoát liên sẽ bị hai người Ngô Chính hợp lực vây giết, quả thực là tiến thoái lưỡng nan a.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Cho ngươi một cơ hội!

A Tam là minh bạch tuy bề ngoài hắn nắm giữ thượng phong nhưng thực chất lại là người đang cam chịu hạ phong. Cục diện lúc bấy giờ không cho phép A Tam có nhiều lựa chọn cho lắm. Một khi chọn cách tẩu thoát liên sẽ bị hai người Ngô Chính hợp lực vây giết, quả thực là tiến thoái lưỡng nan a.

“Đợi ta một chút, ta cảm giác bả vai có chút nhức mỏi.” – Ngô Chính khua khua cánh tay, nhăn nhó nói.

Vù!

Nhưng vừa dứt lời Ngô Chính liền phóng người lao tới, tiếp tục thi triển Thất Thương Quyền chủ động đưa mình vào cận chiến.

“Tiểu tử vô liêm sỉ!”

Đối diện Ngô Chính lao đến A Tam trong mồm quát to, đồng thời khẩn trương tránh né tranh thủ thời gian sức thể tiếp chiến.

Một quyền, hai quyền, ba quyền của Ngô Chính xuất ra toàn bộ đều đánh vào không khí. Bất chợt trực giác cảnh báo cho Ngô Chính tình cảnh vừa rồi có thể lại tiếp tục diễn ra lần nữa. Bất đắc dĩ Ngô Chính đành phải chọn cách ngưng lại thể công, giật ngược lui về sau mấy bước.

Rít...

Ngay thời điểm đó tiếng rít gió lại lọt vào tai, Ngô Chính đã sớm căng mắt chú ý quan sát. Chỉ thấy A Tam nghiêng người bật sang một bên, đồng thời một quyền tung ra đánh ngược về phía còn lại. Cách này quả nhiên có thể trong phút chốc đánh lừa tầm nhìn của đối thủ, hơn nữa tốc độ quá nhanh đến cả khi cảm cũng không thể bắt kịp được.

“Tiểu tử thú, ngươi quá mức bỉ ổi!” – A Tam thất thủ tư thế xấu xí, tức giận bùng bùng mắng quát.

“Ha ha, một chiêu dùng hai lần không khỏi có chút quá xem thường ta đi. Lại đến!” – Ngô Chính hài hước cười thật to, tâm trạng tựa hồ là rất hào hứng.

“Ngươi...”

A Tam vừa định nói gì đó, nhưng tức khắc cảm nhận được một cổ đau đặng truyền đến từ bên phần vai. Sau đó cả người hắn lại tựa như lò xo nhảy bật bắn ngược ra bờ sông. Tinh huống mười phần tương tự như Ngô Chính trước đó gặp phải.

Không nghi ngờ Ngô Chính vừa rồi là thi triển một trong hai môn khinh công lợi hại bậc nhất bên trong Cửu Âm Chân Kinh – Hoành Không Na Di!

“Lần này đến lượt ngươi chạy rồi!”

Tương tự Ngô Chính cũng không muốn buông tha thời cơ, ráo riết bám lấy A Tam tung ra loạn quyền tấn công.

Đừng!

Ngay thời điểm A Tam còn đang lơ lửng trên không trung chưa biết chuyện gì xảy ra, đột ngột lại đưa ngực lãnh thêm một quyền của Ngô Chính khiến hắn cả người đập mạnh xuống mặt đất.

Phốc phốc...

Liên tiếp thổ ra hai ngụm máu, A Tam không có thời gian để nghỉ ngơi suy tính, liền cắn răng chịu đựng thương thế vận lực đánh xuống mặt đất tạo thành phản lực nảy người về phía sau, cố gắng tạo một khoảng cách nhất định với Ngô Chính để thở nhẹ vài hơi.

Nhưng ngay tức khắc A Tam lại cảm nhận được từ phía đằng sau, giống như là có một trận cuồng phong ập vào lưng mình. Hắn liền minh bạch đây hẳn là quyền phong của Ngô Chính xuất quyền tạo ra, lập tức cúi khom cả người hòng né tránh một quyền này. Tuy nhiên A Tam chỉ vừa cúi đầu lại tiếp tục trông thấy một cái quyền đầu quen thuộc từ dưới vung lên.

Oành!

A Tam phản xạ thần tốc vận công bảo vệ tiền ngực của mình nơi vị trí tiếp quyền, nhưng vẫn khiến hắn toàn thân nhấc bổng một lần nữa lơ lửng trên không trung.

Tâm trạng của hắn lúc này phải nói là hết sức kinh hãi, cảm giác con đau như búa bổ từ phần đầu khiến hắn choáng váng lại hấp tấp khăn trương, cố gắng muốn lấy lại tỉnh táo. Sau khi cưỡng ép thần trí trở về, A Tam ngay lập tức triển khai khinh công liên tiếp xoay người trên không trung, đề phòng Ngô Chính lại tiếp tục thế công của mình. Chỉ mất vài giây sau đó, hắn liền có thể an toàn tiếp đất, đồng thời không quên vận lực súc thế giữ vững phòng bị.

“Quyền của ta có cảm giác như thế nào? Ăn có ngon hay không!?”

Giọng nói thiếu niên quen thuộc lại lảng vảng bên tai A Tam, nhìn lại chỉ thấy Ngô Chính thần sắc hài hước khoanh tay đứng nhìn lấy hắn.

Ngô Chính không nhân cơ hội để tiến công chiếm lấy ưu thế sao!? Tại sao lại cho hắn có cơ hội được thở dốc!?

Tức khắc nghi vấn dấy lên trong lòng, nhưng ngay sau đó A Tam liền tự mình có cho mình một câu trả lời. Ngô Chính hành động này chẳng khác nào là biến hắn thành trò hề mặc sức tiêu khiển, hoàn toàn không nghiêm túc muốn chiến đấu với hắn.

Đoán được chuyện này nhất thời khiến A Tam lửa giận bùng bùng, trên mặt dữ tợn âm trầm sát khí trông vô cùng dọa người.

“Tiểu tử, ngươi dám bốn cột ta!?” – A Tam nghiêng răng nghiêng lợi, căng gân cổ lên nói.

Ngô Chính phong thái ngược lại mười phần thông thả, hai tay chấp sau lưng, từ tốn cười đáp: “Ta rất nghiêm túc muốn luyện quyền a. Sao qua miệng của ngươi lại thành bốn cột rồi?”

“Ngươi... tốt, tốt lắm!”

A Tam có thể nghe rõ được thâm ý bên trong lời nói của Ngô Chính, nhưng càng là như vậy càng khiến hắn cảm giác mình bị một tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch khinh bỉ xem thường. Hiển nhiên đây không phải là loại cảm giác gì dễ chịu cho lắm.

“Ngươi nên vinh hạnh khi được trở thành hòn đá mài dao cho ta mới đúng. Tại sao sắc mặt lại khó coi đến vậy?” – Ngô Chính rất yêu thích việc trêu ngươi kẻ địch, tất nhiên sẽ không bỏ qua các cơ hội có được.

Không thấy A Tam trả lời, Ngô Chính vẫn rất vui vẻ nói tiếp: “Ngươi hẳn là minh bạch hoàn cảnh của mình lúc bấy giờ đã vô phương tẩu thoát. Ta có thể cho ngươi một cơ hội để sống sót trở về. Ngươi, có muốn tận dụng nó hay không!?”

Đúng như Ngô Chính nói, A Tam trước đó đã quá xem thường thực lực chân chính của Ngô Chính, gián tiếp lại dẫn đến khốn cảnh của hắn lúc này.

Phải biết nếu chỉ so quyền đầu cận chiến thì Ngô Chính thua thiệt chút ít kinh nghiệm mà thôi, còn lại là không chênh lệch bao nhiêu. Nhưng một khi sinh tử chiến đấu thì lại là một chuyện khác, lấy thực lực của Ngô Chính này giờ biểu hiện, không nghi ngờ giết chết A Tam là việc nằm trong tầm tay.

Chưa kể bên cạnh Ngô Chính vẫn còn một người nữ tử võ công cũng rất lợi hại, ánh mắt luôn khóa chặt lấy thân ảnh của A Tam, không cho hắn bất cứ một cơ hội tẩu thoát nào.

Tuy nhiên A Tam không quá tin tưởng vào lời nói của Ngô Chính, lúc này đang khẩn trương động não gấp gáp tìm cho mình một cơ hội thoát khỏi.

Ngô Chính trầm giọng nói tiếp: “Không cần phải đau đầu tìm cách thoát thân. Ngươi thực sự cho rằng mình sẽ có cơ may nào ư!?”

“Nói đi, ngươi muốn gì?” – A Tam rất quyết đoán đáp lời.

Ngô Chính hài lòng gật đầu: “Đơn giản, ta muốn gặp quận chúa của các ngươi – Triệu Mẫn!”

Nghe qua lời nói nhất thời khiến A Tam sững sốt không biết đối đáp như thế nào. Thất thần mãi một hồi, hắn đột nhiên chau mày nói: “Dễ dàng mà thôi! Ngươi thả ta đi, ta sẽ thay ngươi chuyển lời cho quận chúa.”

“Ài, ngươi xem ta là tiểu hài tử!?”

Ngô Chính lắc đầu thở dài, còn tưởng rằng hắn lỡ miệng dọa A Tam đến thần trí không còn minh mẫn nữa rồi.

“Trừ phi ngươi theo ta đến đại bản doanh quân Nguyên để gặp quận chúa, bằng không thì chỉ còn cách này mà thôi.” – A Tam từ tốn giải thích cho lời nói của mình trước đó.

Ngô Chính lại lắc đầu đáp: “Ngươi diễn xuất quá kém. Ta biết các ngươi có ký hiệu riêng của mình. Tốt nhất ngươi không nên lại câu kéo thời gian, thử thách độ kiên nhẫn của ta!”

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Ngô Chính dọa người!

Ngô Chính lại lắc đầu đáp: “Ngươi diễn xuất quá kém. Ta biết các ngươi có ký hiệu riêng của mình. Tốt nhất ngươi không nên lại câu kéo thời gian, thử thách độ kiên nhẫn của ta!”

“Tại sao người lại biết nhiều như vậy? Ngươi đã từng điều tra qua bọn ta ư!?” – A Tam không bỏ được nghi vấn, buột miệng hỏi.

Ngô Chính không mấy nghĩ ngợi liền đáp: “Không hấn, chỉ là có một vài sự việc diễn ra theo chiều hướng ta không thể nào lường trước được. Nhưng khi nghĩ đến mục đích của quân Nguyên, ta liền có thể tự mình tìm lời giải đáp.”

Mặc dù lời Ngô Chính thốt ra khỏi miệng vẫn luôn thật giả khó phân, nhưng là hắn nói không sai. Giả thuyết Ngô Chính không đọc qua nguyên tác, cũng không biết chút gì về “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” kịch bản diễn ra, thì hắn hoàn toàn có thể suy đoán theo chiều hướng tương tự như lời nói của mình. Chưa kể Ngô Chính trước nay vẫn rất yêu thích nắm giữ bộ cục trong tay, hiện nay mặc dù không chuẩn bị quá nhiều nhưng bản năng vẫn là như thế, không sai biệt là bao.

A Tam nghe xong càng trở nên kinh nghi bất định, quả nhiên lời nói của Ngô Chính khiến cho hắn quá đổi sợ hãi.

Phải biết ba người huynh đệ A Tam trà trộn vào trung nguyên đã từ rất lâu rồi, đồng thời dàn xếp mọi việc trước nay đều là đầu vào đấy không có bao nhiêu động tác thừa. Trong đó kể cả tranh chấp giữa Minh giáo và ngũ đại môn phái tuyệt đối cũng không thiếu dấu tay của bọn hấn, nhưng rồi thì sao!? Từ trước tới nay vẫn không một ai phát hiện hay biết được sự thật này. Thế nhưng thâm ý bên trong lời nói của Ngô Chính chẳng khác nào là phanh phui toàn bộ sự kiện khó hiểu diễn ra trước đây cả.

Tuy nhiên có thể đây chỉ là lời nói quân quơ của Ngô Chính mà thôi. Nhưng A Tam không thể ngăn được suy nghĩ sâu xa của mình.

Trông thấy biểu hiện của A Tam trong mắt, Ngô Chính rất hài lòng âm thầm gật gù nhưng ngoài mặt lại tỏ ra lạnh nhạt, trầm giọng nói: “Ngươi rốt cuộc là muốn tận dụng cơ hội này hay không? Hay là ngươi cho rằng vừa rồi giao thủ đã là toàn bộ thực lực của ta!?”

Dứt lời Ngô Chính liền bộc phát khí thế của mình áp bách A Tam, đồng thời lục đạo kiếm khí ẩn hiện múa quanh người hấn. Tựa hồ Ngô Chính đã rất thiếu kiên nhẫn, chỉ cần một lời không hợp liền muốn giết người.

“Khoan đã...”

A Tam nhất thời hoảng hốt hô lên, đồng thời cũng tranh thủ thời gian súc thế đề phòng Ngô Chính lại không nói một lời đã ra tay.

“Muốn ta giúp ngươi có cơ hội gặp được quận chúa không phải là không thể. Nhưng là nhất định phải đến tận nơi mới được, quận chúa sẽ không tự mình đi gặp người khác.”

“Ngươi là muốn dụ dỗ ta vào hang cọp!” – Ngô Chính thần sắc âm trầm, gần giọng uy hiếp.

A Tam khàn trương đáp lời: “Không, người hiểu lầm! Quận chúa tính cách rất kiêu ngạo ương bướng, tuyệt đối sẽ không tự mình xuất đầu lộ diện chỉ để gặp ngươi.”

“Ha ha, ta chỉ đùa ngươi thôi. Ta thích nhất là chui đầu vào hang cọp a!”

Ngô Chính dí dóm cười nói, để A Tam tròn mắt hốc mồm không thôi. Ngô Chính lật mặt tựa như là lật một trang giấy vậy, quả thực là vô cùng điêu luyện nhuần nhuyễn a.

“Chuyện này xem như là đã quyết định xong, chúng ta tiếp tục đi thôi!” – Ngô Chính lại tươi cười như hoa, thần nhiên đối đáp.

“Tiếp... tiếp tục!?” – A Tam khoe môi giật giật, có chút dờ khóc dờ cười hỏi lại.

Nhưng là Ngô Chính không mấy để ý đến hắn, vẫn cứ ung dung nắn khớp các ngón tay, ưỡn ngực vờn vai, lắc hông lắc eo làm đủ các loại động tác khởi động “tập thể dục buổi sáng”. Mặc dù bây giờ đang là ban đêm nhưng cũng không mấy ảnh hưởng đến thú vui chơi đùa của Ngô Chính.

Một bên Đông Phương Bạch nhìn lấy trong mắt cũng không khỏi hài hước che miệng phì cười. Ngô Chính ác tâm quả nhiên là rất lợi hại, nàng có chút cảm thấy bị hài khốn khổ cho A Tam.

Trước đó mặc dù Ngô Chính không toàn lực triển khai Thất Thương Quyền để đả thương A Tam. Nhưng là uy lực của bảy loại mãnh kinh liên tiếp chấn vào khiến A Tam chịu đựng không ít tổn thương, bây giờ chưa chắc đã có thể phát huy được bảy tám thành công lực của mình. Nếu lại tiếp tục giao đấu, không nghi ngờ Ngô Chính đây là muốn biến A Tam thành bao cát để hắn mặc sức thí luyện quyền đầu.

“Ngươi chuẩn bị xong chưa?” – Ngô Chính thánh thiện hỏi thăm.

“Ách...”

A Tam nước mắt muốn rơi, nghẹn ngào đáp: “Chưa... ta chưa...”

Vù!

Chưa kịp nói hết câu, trước mắt A Tam lúc này đã xuất hiện một cái đầu quyền vô cùng quen thuộc che khuất đi tầm nhìn của hắn. Tiếp đến chỉ nghe một tiếng “bình”, A Tam cảm thấy đầu óc lại tiếp tục quay cuồng choáng váng, thân thể trở nên nhẹ bẫng tựa như là đám mây đang lơ lửng trên bầu trời kia. Sau đó... sau đó là gì hắn cũng không biết nữa, chỉ nhớ trong lúc mơ hồ tưởng chừng có người đang giúp hắn xoa bóp toàn thân, khiến cơ thể hắn “sung sướng” đến rã rời không thể cử động được nữa mà thôi.

-----*-*-----

Năm ngày sau.

Núi Vô Đang cách mặt biển hơn ba trăm trượng nằm ở phía tây bắc bên bờ nam sông Hán. Nơi này quanh năm đắm mình chìm trong vân vụ, bên trên các tòa đại điện kiến trúc cổ kính san sát kê nhau, không khí lại có phần trầm ngâm êm ả, khiến những người đặt chân đến nơi đây đều có một loại cảm giác vô ưu thanh tịnh đến khó tả.

Lúc bấy giờ ở phía hậu phương đại điện Vô Đang, bên trong một gian phòng nhỏ đơn sơ chỉ có một bộ bàn ghế và hai chiếc giường đặt cạnh gần nhau. Trên chiếc giường có hai tên hán tử đôi mắt nhắm nghiền đang nằm yên bất động, toàn thân băng bó kín mít chỉ còn chừa lại khuôn mặt của bọn hắn. Từ thần sắc của hai người này, có thể dễ dàng nhận thấy một loại tư vị thê lương sâu thẳm khiến người ta nhìn vào mà thương xót không thôi.

Đứng kế bên cạnh chiếc giường, có một lão giả râu tóc bạc phơ và hai người đạo sĩ trung niên trước đó từng đồng hành cùng Ngô Chính qua một khoảng thời gian ngắn ngủi. Hai người này chính là sư huynh đệ Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình đã an toàn trở về núi Vô Đang. Còn lão giả bên cạnh không ai khác chính là trưởng môn của phái Vô Đang – Trương Tam Phong.

“Rốt cuộc là kẻ nào ra tay tàn nhẫn đến như vậy, nhị sư huynh và tứ sư huynh lẽ nào đã không còn cách cứu vãng nữa u!” – Ân Lê Đình hai mắt đỏ bừng ngấn lệ, không kìm chế được giận dữ mà lớn tiếng quát lên.

“Lục sư đệ cố gắng nén bi thương, bây giờ là lúc nên thật tỉnh táo mới đúng.”

Tống Viễn Kiều biết lục sư đệ của mình Ân Lê Đình là người giàu tình cảm dễ xúc động, cho nên không mấy trách cứ, chỉ vỗ vai hắn nói lời an ủi.

“Sư phụ, không biết người là đang nghĩ gì?” – Tống Viễn Kiều lại quay sang Trương Tam Phong nhẹ giọng hỏi.

“Ài... toàn bộ gân mạch đều đã bị phá hủy, đến cả Vô Kỵ đứa bé này y thuật tinh thông xuất chúng cũng vô phương có thể cứu chữa.” – Trương Tam Phong ngâm ngùi lắc đầu thở dài.

Hai người hán tử đang bất tỉnh nhân sự nằm trên chiếc giường không ai khác chính Du Liên Châu và Trương Tùng Khê. Hai người này đã trước một bước được đưa trở về núi Võ Đang, không những thế còn là thương tật đến tàn phế không thể đi lại. Hết thầy diễn ra đều không ngoài suy đoán của Ngô Chính, chỉ khác là cách thức của nó mà thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Võ Đang án binh bất động

Hai người hán tử đang bất tỉnh nhân sự nằm trên chiếc giường không ai khác chính Du Liên Châu và Trương Tùng Khê. Hai người này đã trước một bước được đưa trở về núi Võ Đang, không những thế còn là thương tật đến tàn phế không thể đi lại. Hết thầy diễn ra đều không ngoài suy đoán của Ngô Chính, chỉ khác là cách thức của nó mà thôi.

“Ta nhớ ra rồi...”

Ân Lê Đình tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đó, lúc này lại không kiềm chế được xúc động lớn tiếng hô lên:

“Đại sư huynh, cách đây không lâu khi chúng ta cùng Ngô thiếu hiệp ẩn nấp trong rừng rậm có gặp được một tên cao thủ kiếm thuật vô cùng cao minh, không biết đại sư huynh còn nhớ hay không?”

Nghe qua lời nói, Tổng Viễn Kiều liền sững sờ đến ngây người, nhất thời quên cả đối đáp. Bên cạnh đó Trương Tam Phong cũng đã mơ hồ đoán ra được ít nhiều sự việc bên trong, càng là trầm mặc nghiêng ngẫm.

Hai người Tổng Viễn Kiều chỉ vừa trở về núi Võ Đang mà thôi. Đồng thời cũng không quên kể lại toàn bộ quá trình đồng hành cùng Ngô Chính cho Trương Tam Phong không một chút giấu diếm. Kể cả việc Ngô Chính điên cuồng tàn sát đám người danh môn chính phái kia, còn lật tẩy bộ mặt thật của ngũ đại môn phái bao gồm cả Thiếu Lâm tự trước nay gây dựng được uy tín rất lớn.

Sở dĩ Trương Tam Phong cũng như là phái Võ Đang trước giờ đều không có bất kỳ động tác nào chính là vì đang ở thế lưng chừng giữa hai bên, không biết nên quy về bên nào mới phải. Trương Tam Phong muốn ủng hộ tin tưởng vào quyết định của Ngô Chính, nhưng mặt khác lại không muốn trở mặt với ngũ đại môn phái xưa nay luôn giao hảo rất tốt. Bởi vậy phái Võ Đang mới dờ dờ ương ương không có lập trường cụ thể nào.

Nhưng là hiện nay trước mặt Trương Tam Phong hai tên đồ đệ yêu quý chỉ vì lập trường thiếu quyết đoán của ông mà dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Chưa kể còn có cả bi kịch của phu thê Trương Thúy Sơn và tam đồ đệ Du Đại Nham cũng khiến Trương Tam Phong trong lòng ray rứt không yên. Bây giờ phái Võ Đang đã không thể tiếp tục bàng quan làm người ngoài cuộc được nữa rồi, tin tưởng Trương Tam Phong cũng đã minh bạch điều này.

Lúc này Tổng Viễn Kiều bất chợt giật thót, lẩm bẩm trong miệng: “Từ miệng vết thương có thể đoán biết được hung thủ tốc độ xuất kiếm cực nhanh, lại vô cùng dứt khoát và chuẩn xác. Mười phần tương tự với đường kiếm của tên hán tử hôm đó giao thủ với ta...”

“Không sai, là hán, nhất định là hán gây ra!” – Ân Lê Đình cảm phần gần giọng hô lên.

Không cần Ân Lê Đình nhắc nhở, Tổng Viễn Kiều cũng đã tự có cho mình một lời giải đáp. Tâm trạng của hán lúc này càng là bi phần cảm giận, hai tay bất giác đã nắm thành quyền siết chặt đến mức móng tay đâm vào da thịt, từng giọt máu nóng lăn dài tí tách nhỏ xuống nền nhà.

“Sư phụ, hôm đó đệ tử tự mình giao thủ với hán, nhất định là không thể sai được.” – Tổng Viễn Kiều hướng về Trương Tam Phong bẩm báo.

“Người nói trên giang hồ là môn phái nào có kiếm pháp lợi hại như vậy?” – Trương Tam Phong không biểu lộ cảm xúc, bình thản từ tốn đáp.

Tổng Viễn Kiều nghiêng ngẫm một chút, không chắc chắn nói: “Trước kia Ngô thiếu hiệp từng suy đoán hung thủ tên này là người của ngũ đại môn phái. Nếu chỉ nói về kiếm pháp lợi hại, đáng nghi nhất chỉ có thể là phái Côn Luân. Tuy phái Nga My và Hoa Sơn cũng rất không kém, nhưng hai môn phái này ngoại trừ trường môn đã quá cố thì hầu như đều thiếu vắng nhân tài. Cho nên...”

Trương Tam Phong đột nhiên đưa tay chen ngang, lại lắc đầu nói: “Muốn nói điều gì đều cần phải có chứng cứ minh bạch, hơn nữa động cơ cũng không mấy rõ ràng. Chuyện này vẫn là phải điều tra thật kỹ lưỡng, không nên suy đoán bừa bãi.”

“Sư phụ dạy phải, là đệ tử nhất thời hồ đồ!” – Tổng Viễn Kiều chấp tay lĩnh giáo.

Một bên Ân Lê Đình tâm tư đang vô cùng hỗn loạn, lúc này bất chợt nhớ đến gì đó lại buột miệng hỏi: “Sư phụ, thất sư đệ ở đâu? Tại sao không thấy hán xuất hiện!”

Nghe được, Tống Viễn Kiều trong tâm cũng trở nên bất an, tiếp lời nghi vấn: “Đúng vậy, có phải là thất sự đệ đã xảy ra chuyện gì hay không!”

“Ài...”

Trương Tam Phong thở dài rất bất đắc dĩ, ánh mắt có phần đắm chiêu nhìn lấy hai tên đồ đệ của mình đang bất tỉnh trên chiếc giường. Im lặng mãi một hồi lâu để hai người Tống Viễn Kiều cực kỳ sốt ruột, Trương Tam Phong lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Là Thanh Cốc mang Liên Châu và Tùng Khuê trở về núi, sau đó không nói một lời đã tự ý rời đi điều tra.”

Quả nhiên dự cảm xấu của Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình là không sai. Trong Võ Đang Thất Hiệp thì Mạc Thanh Cốc là người có tính tình ngay thẳng và nóng nảy nhất, đây là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm của hắn. Nhất là khi tình thế đang vô cùng khó đoán như lúc này, nếu để hắn một mình bên ngoài còn không biết sẽ lại gặp phải chuyện bất trắc gì đâu.

Ân Lê Đình hốt hoảng nói: “Không tốt, chúng ta cần phải khẩn trương tìm thất sự đệ về gấp. Bằng không lấy tính cách của đệ ấy, chỉ sợ...”

“Không được!”

Trương Tam Phong đột nhiên lại trở nên rất nghiêm khắc với hai người Tống Viễn Kiều, lại nghiêm giọng nói tiếp: “Bây giờ xuống núi sẽ rất nguy hiểm, tạm thời chỉ có thể án binh bất động chờ tiểu tử kia làm xong phần việc của hắn.”

“Ý của sư phụ là... Ngô thiếu hiệp!?” – Tống Viễn Kiều buột miệng thốt ra.

Hai người Tống Viễn Kiều nghe qua lời nói của Trương Tam Phong liền có thể minh bạch được ý định của ông ta.

Nhớ lại năm ngày trước Ngô Chính có nói sẽ cố gắng hướng sự chú ý về phía mình, giúp đỡ tranh thủ thêm thời gian cho Minh giáo ổn định nội bộ, đồng thời còn là gián tiếp đảm bảo an toàn cho hai người Tống Viễn Kiều có thể trở về núi Võ Đang mà không gặp phải bất trắc gì ngoài ý muốn.

Bởi vậy trong năm ngày này xuất hiện hàng loạt tin tức báo về cho các thế lực môn phái. Trên giang hồ gần đây xuất hiện một tên thiếu niên có ngoại hiệu là Lục Mạch Kiếm Tiên, vì cướp đoạt Y Thiên kiếm mà sát hại chương môn của phái Nga My – Diệt Tuyệt sư thái. Không những thế hắn trong vòng năm ngày đã giết chết rất nhiều nghĩa sĩ trên giang hồ, là một tên sát nhân hàng loạt khiến không ít các thế lực chính phái đang ráo riết truy sát, muốn đòi lại công đạo trả thù cho thân nhân bằng hữu của mình.

“Không sai, ta cho rằng Thanh Cốc tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm. Lấy tính cách của hắn có thể sẽ tự mình tìm đến tiểu tử kia.” – Trương Tam Phong gật đầu đáp.

Ân Lê Đình nghe xong lại càng lo lắng, hấp tấp nói: “Nếu thất sự đệ tìm đến Ngô thiếu hiệp, không phải là càng nguy hiểm hơn ư!”

“Không, là an toàn hơn mới phải!”

Nghe qua lời nói của Trương Tam Phong để Tống Viễn Kiều đã bình tĩnh hơn rất nhiều, lại bình giọng nói tiếp:

“Ngô thiếu hiệp làm người rất trầm tĩnh quyết đoán, trước khi hành động nhất định là đã suy tính thấu đáo chu toàn. Hơn nữa võ công của hắn rất cao cường, đến cả ta cũng không dám nói có thể làm đối thủ của hắn. Nếu thất sự đệ có thể đồng hành cùng hắn, tin tưởng sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra.”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Trương Tam Phong xuống núi

Nghe qua lời nói của Trương Tam Phong để Tống Viễn Kiều đã bình tĩnh hơn rất nhiều, lại bình giọng nói tiếp:

“Ngô thiếu hiệp làm người rất trầm tĩnh quyết đoán, trước khi hành động nhất định là đã suy tính thấu đáo chu toàn. Hơn nữa võ công của hắn rất cao cường, đến cả ta cũng không dám nói có thể làm đối thủ của hắn. Nếu thất sự đệ có thể đồng hành cùng hắn, tin tưởng sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra.”

Phải nói chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Ngô Chính đã tạo được ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với Tống Viễn Kiều. Một phần là vì Tống Viễn Kiều tin tưởng sư phụ của mình – Trương Tam Phong ánh mắt nhìn người tuyệt đối sẽ không sai. Nhưng phần nhiều chính là vì Tống Viễn Kiều trong lúc

đồng hành cùng Ngô Chính, mỗi hành động quyết định của Ngô Chính đều khiến hấn khâm phục không thôi.

Lại nói Trương Tam Phong cũng không phải chỉ vì Ngô Chính từng cứu mạng Trương Vô Kỵ, còn tặng ông ta nguyên bộ Cửu Dương Chân Kinh mà mĩ quáng tin tưởng vào hấn. Chỉ là sau khi nghe qua Tống Viễn Kiều thuật lại toàn bộ sự việc trải qua, khiến Trương Tam Phong dù muốn hay không cũng không thể phủ nhận được bản lĩnh của Ngô Chính.

Mặc dù Ngô Chính không cần bàn bạc với Trương Tam Phong, nhưng hấn rất biết cách tận dụng những lợi thế cũng như là hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Trương Tam Phong trong âm thầm cố tình đề ra. Tương tự như việc Ngô Chính nương nhờ vào mối quan hệ với phái Võ Đang mà uy hiếp Không Văn thân tăng, hay là việc cố gắng hòa giải mối quan hệ bất hòa giữa Minh giáo và phái Võ Đang.

Nhưng mặc kệ là thế nào đi chăng nữa, mỗi hành động của Ngô Chính từ trực tiếp cho đến gián tiếp đều là tạo thành một cái cớ để cho phái Võ Đang có thể quang minh chính đại mà nhập cuộc. Hết thấy vốn dĩ đều đã được Ngô Chính an bài thỏa đáng, chỉ là đợi Trương Tam Phong chọn thời điểm khi nào mới tận dụng “cái cớ” này mà thôi.

Chưa kể hiện nay ngũ đại môn phái đều đang âm thầm cô lập phái Võ Đang. Nếu không phải Ngô Chính vẫn đang làm loạn đưa mình lên đầu ngọn sóng gián tiếp giải vây cho phái Võ Đang. Không nghi ngờ lúc bấy giờ ngũ đại môn phái đã cho người tìm đến Trương Tam Phong yêu cầu một lời giải thích thỏa đáng để đòi lại công đạo rồi.

“Đại sư huynh, ta không phải là nghi ngờ Ngô thiếu hiệp. Nhưng là hấn sát tính trong người quá mạnh mẽ, sớm muộn cũng sẽ bị toàn bộ các thế lực trong giang hồ truy sát mà thôi. Đến lúc đó Ngô thiếu hiệp thân mình còn lo chưa xong, ta lo...” – Ân Lê Đình thấp thòm bất an, bí quan nói.

Đột nhiên Tống Viễn Kiều đưa tay chặn lại, chen ngang nói: “Có người bên ngoài!”

“Chỉ Nhược, còn không mau vào đây!” – Trương Tam Phong lắc đầu cười nói.

Từ bên ngoài cánh cửa, một người thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đang rón rén nhẹ nhàng bước chân, lúc này tựa như là bị khựng lại, cả người có chút cứng nhắc đi vào bên trong.

“Bái kiến Trương Chân Nhân, hai vị thúc thúc!” – Chu Chỉ Nhược tựa hồ rất e thẹn xấu hổ vì hành động lén lút của mình, cúi đầu rất thấp làm lễ.

“Chỉ Nhược, con đến đây có phải là muốn biết tin tức của ca ca mình?” – Trương Tam Phong mỉm cười hiền hòa nói.

Chu Chỉ Nhược khẽ gật đầu, lại ấp úng nói: “Con, con không làm phiền mọi người chứ?”

Trong lúc trò chuyện Chu Chỉ Nhược ánh mắt vô ý liếc nhìn qua hai tên đạo sĩ toàn thân băng bó đang nằm trên chiếc giường kia, nhất thời trong lòng hết sức bất an cảm thấy lo lắng cho Ngô Chính.

“Không phiền, không phiền!”

Trương Tam Phong tựa hồ rất thương thức Chu Chỉ Nhược tính cách thiện lương vừa đoan trang lại hiền thực, cho nên đối xử với nàng chẳng khác nào là hậu bối trong nhà của mình, trù mến có thừa.

“Đứa bé này chính là muội muội của tiểu tử kia, tạm thời gửi đến núi Võ Đang chúng ta.” – Trương Tam Phong quay sang hai người Tống Viễn Kiều nói.

Ân Lê Đình ôn hòa gật đầu nói: “Thì ra là lệnh muội của Ngô thiếu hiệp, đều là chỗ thân thuộc cả, không cần phải để ý những chuyện nhỏ nhặt này.”

“Trông thần sắc của tiểu cô nương phái chẳng là có chuyện gì ưu tư?” – Tống Viễn Kiều khách khí hỏi han.

Chu Chỉ Nhược nghe được liền tỏ ra gấp gáp, nhanh miệng đáp: “Hai vị thúc thúc, ca ca ta hiện tại là như thế nào rồi? Huynh ấy có phải là đang gặp nguy hiểm? Còn có tỷ tỷ nữa, không biết là tỷ ấy có tìm được ca ca hay chưa!?”

Trông thấy Chu Chỉ Nhược hấp tấp khẩn trương như vậy, Tống Viễn Kiều đành phải nói giảm để trấn an nàng: “Tiểu cô nương an tâm, Ngô thiếu hiệp và Đồng Phương cô nương chỉ là hữu kinh vô hiểm không có vấn đề gì. Hai người bọn họ bây giờ đang rất tốt.”

Nghe qua lời nói, Chu Chỉ Nhược lo lắng trong tâm đã giảm bớt phần nào, nhưng là vẫn không nhịn được lại hỏi: “Hai vị thúc thúc có biết khi nào ca ca lại mang ta cùng đi hay không?”

“Ngô thiếu hiệp bên ngoài vẫn còn một vài chính sự cần tự mình đi làm, tạm thời không thể đến đón tiểu cô nương.” – Tống Viễn Kiều lắc đầu nói.

Chu Chỉ Nhược cũng không phải là hạng nữ lưu đản độn gì, nghe sơ qua liền có thể minh bạch Ngô Chính nhất định là đang làm một chuyện gì đó rất nguy hiểm mới không mang nàng theo.

Sở dĩ trước đó Ngô Chính để Đồng Phương Bạch đưa nàng đến núi Võ Đang là vì không muốn liên lụy đến an nguy của nàng. Chu Chỉ Nhược tất nhiên là biết được điều này, thế nên mỗi ngày đều là bất an lo lắng nhưng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho hai người bình an mà thôi.

Ngoài ra trong khoảng thời gian này có Trương Tam Phong tự mình chỉ dạy Chu Chỉ Nhược luyện công, cho nên võ công của nàng tiến bộ cực kỳ thần tốc. Hơn nữa bởi vì nàng thân mang Cửu Dương Chân Kinh lại học Thái Cực Kiếm Pháp, chiến lực lúc bấy giờ đã có thể so với nhất lưu hậu kỳ tầng thứ mặc dù tu vi của nàng mới chỉ là nhất lưu trung kỳ.

Nhờ trải qua sự việc lần này khiến Chu Chi Nhựt tâm tính đã trưởng thành hơn rất nhiều. Đồng thời khát vọng của nàng đối với tự thân thực lực càng là trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Cho nên Chu Chi Nhựt chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã có thể hai lần đột phá tu vi của mình, khiến Trương Tam Phong cũng phải cảm thán không thôi.

“Lần này ta dự định tự mình xuống núi một chuyến ổn thỏa một vài việc. Chi Nhựt, con có muốn đi cùng hay không? Có thể sẽ cơ hội gặp được tiểu tử kia.” – Trương Tam Phong đột nhiên mở lời kiến nghị.

Chu Chi Nhựt nghe được liền lia lịa gật đầu đáp: “Làm phiền Trương Chân Nhân mang con cùng đi!”

“Sư phụ, người có phải là đi tìm thất sư đệ?” – Ân Lê Đình không bỏ được lo lắng, nhanh miệng hỏi thăm.

Trương Tam Phong khẽ gật đầu đáp: “Vi sư đến thăm cô nhân năm xưa, nhân tiện thăm dò một ít tin tức cần thiết. Hai người các ngươi tạm thời thay ta quản giáo các đệ tử trên núi, trong khoảng thời gian này nhất định không được phép xuống núi.”

“Vâng!” – Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình đồng thanh đáp.

Hai người Tống Viễn Kiều sau khi nghe qua hai chữ “cô nhân” không hiểu sao lại liên tưởng đến một người nào đó, nhưng ngay lập tức liền gạt suy nghĩ này ra khỏi đầu. Người quen năm xưa của Trương Tam Phong hầu hết đều là các bậc tiền bối từng dẫn dắt cả một thế hệ trên giang hồ, không phải hai kẻ hậu bối như Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình có thể bừa bãi suy đoán.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: A Tam đáng thương

Biên giới tây vực cách phía đông hơn 6 0 0 0 dặm và bắc – nam khoảng 1 0 0 0 dặm. Nơi này chung quanh bao bọc bởi những dãy núi lớn, đất đai tương đối cằn cỗi chỉ có một ít loại hoa cỏ dại mọc lên thưa thớt dưới mặt đất.

Ban đêm trên một ngọn đồi, xung quanh bốn phương trống trải gió thổi lồng lộng, một vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên cao không mấy sáng tỏ, bởi lẽ những áng mây bông bồng trôi nổi đã che khuất đi phần nào.

Giữa không gian có phần u tĩnh mờ mịt, thân ảnh một người bạch y thiếu niên đang ngồi khoanh chân trên mỏm núi, vạt áo phủ xuống lật phất theo từng đợt gió thổi. Sau lưng thiếu niên là một người nữ tử, hồng lụa che đi dung mạo, đôi mắt nửa tỉnh nửa mơ mòng lưng tựa như đôi vầng khuyết nguyệt thu nhỏ.

Hai người một nam một nữ cứ thế ngồi tựa lưng vào nhau, lặng lẽ chờ đợi thời gian chậm rãi từ tốn trôi đi.

Bên dưới mỏm núi, một tên trung niên hán tử thân hình không mấy cao lớn nhưng lại vô cùng cường tráng rắn chắc, trên người nhiều vết bầm tím, đôi mắt sưng u tựa như hai quả trứng gà, đang nằm co ro thu mình bên mép đá tránh đi phong hàn vào ban đêm.

Chẳng mấy chốc, bóng trăng lơ mờ đã biến mất tự khi nào. Thay vào đó, mặt trời từ từ nhô lên phía sau những dãy núi trùng điệp hướng đông. Từng tia nắng ban mai nhu hòa len lỏi vào hồng trần, bao trùm lấy vạn vật xung quanh.

Thiếu niên đôi mắt khép hờ chậm rãi mở ra, che miệng ngáp dài một tiếng, tựa hồ là rất lười biếng không muốn tỉnh dậy vào lúc này.

“Đông Phương, người dậy chưa?” – Thiếu niên uể oải vừa ngáp vừa nói.

“Chưa!”

Dường như là nghe được, nữ tử giọng điệu mười phần lười nhác đáp lại. Nhưng là đôi mắt nàng vẫn cứ nhắm nghiền, tư thế càng thêm nghiêng ngả dựa người vào lưng thiếu niên.

“Chúng ta còn phải sớm lên đường a.”

Thiếu niên hài hước cười trừ, tựa hồ đã rất quen thuộc với chuyện này. Hai tay hắn lúc này cố ý vòng ra sau lưng, tìm đến hai ngọn đồi nhỏ nhấp nhô trên người thiếu nữ, thường thức thiên nhiên tạo hóa tươi đẹp.

“Hừ!”

Nữ tử hừ lạnh hất tay thiếu niên ra, tâm trạng hết sức bức bối cúi gắt, phóng người khỏi mõm núi đi đến đối diện tên hán tử đang nằm co ro.

Bốp!

Khác với vẻ bề ngoài mỏng manh yếu ớt của mình, nữ tử tính cách lại mười phần hung bạo tàn nhẫn. Chỉ vì nàng trong lòng có chút buồn bức, liền nhất cước trút hết lên trên đầu tên hán tử.

“Ai da! Là tên khốn nào dám đánh lão tử!?” – Hán tử phản xạ cúi gập quất lên.

Nhưng ngay khi ngược mắt nhìn thấy thân ảnh kiêu mị của nữ tử trước mặt, hán tử thần sắc đột nhiên trở nên kinh hãi tán loạn, tựa như là nhìn thấy ác quỷ đến đòi mạng khiến hán tử mặt mày tái xanh không còn chút máu.

Hán tử liền tỏ ra rất biết điều, cúi đầu ní non nói: “Ta là lỗ mồm, là lỗ mồm... đa tạ, đa tạ cô nương hảo tâm đánh thức.”

Nhìn thấy một màn “hảo tâm” này để thiếu niên không khỏi dở khóc dở cười, bất đắc mở lời khuyên ngăn: “Ngươi nhẹ tay một chút, chúng ta còn phải cần hán tử dẫn đường a.”

Nữ tử khẽ gật đầu, nhàn nhạt đáp: “Hán tử còn đi được.”

Nghe qua hai người trò chuyện, hán tử nhất thời nhẹ nhõm thở phào. Chỉ ít là từ giờ cho đến khi tới được địa điểm chỉ định, hán tử không phải bị nữ tử ác sát này hành hạ đến chết.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy kể từ khi hán tử lọt vào tay tên thiếu niên kia. Ba người đồng hành một đường băng qua biết bao nhiêu là rừng rậm núi đồi mới đến được tận nơi đây, mặc dù là liên tiếp dùng khinh công để di chuyển nhưng vẫn tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Sở dĩ tiêu tốn nhiều thời gian đến như vậy là vì hai tên nam nữ sát tinh này trên đường đi qua, chỉ cần gặp phải người còn sống liền nhất quyết giết chết không buông tha bất cứ ai. Cũng bởi vậy mới khiến tên hán tử trong tâm cực kỳ sợ hãi kinh hoàng. Cho dù hai người kia mỗi lúc nhìn rồi đều đem hán tử ra mà chơi đùa hành hạ đến chết đi sống lại, hán tử cũng chỉ biết lẳng lặng chịu đựng không dám một lời hó hê kêu ca. Sinh mạng là thứ cực kỳ quý giá, hán tử tất nhiên sẽ không ngu ngốc mà lãng phí tính mạng của mình.

“Ngươi là đang nghĩ gì? Có phải là muốn tìm cơ hội tẩu thoát!?”

Không để ý một lúc, thiếu niên liền đã đi đến kế bên hán tử, ngồi xổm xuống đất, hí hóp tươi cười nói.

“Không, không có. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đưa ngươi đến gặp quận chúa!” – Hán tử vỗ ngực khẳng khái đáp.

Có thể dễ dàng nhận ra ba người này không ai khác chính là Ngô Chính, Đông Phương Bạch và hán tử khổ sở đáng thương A Tam.

Bảy ngày trước, Ngô Chính sau khi hoàn thành ôn thỏa khóa huấn luyện quyền đầu của mình, “vô tình” đã khiến A Tam phải lãnh nhận ngoại nội thương tích vô cùng nghiêm trọng. Chưa kể trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngô Chính mỗi ngày đều dành chút ít thời gian để “làm bạn” với hán tử. Cho nên A Tam lúc này tuy là không bị tàn phế nhưng cũng khác phế vật là bao, hoàn toàn không phát huy được một thành chiến lực lúc đỉnh phong.

“Tốt, phiền ngươi!” – Ngô Chính vỗ vai A Tam, hài lòng gật đầu.

Nhưng là gương mặt đầy thiện ý của Ngô Chính lại khiến A Tam cảm thấy rừng rợn không thôi. Bởi lẽ trước đây mỗi lần Ngô Chính muốn luyện quyền đều sẽ dùng gương mặt hòa ái này mà nhìn hán tử.

Ngô Chính lại quay sang Đông Phương Bạch nói: “Phía trước hán tử là Ngọc Môn Quan. Sau khi đi qua có thể sẽ gặp phải cao thủ giả dạng làm thợ săn, ngươi cẩn thận một chút.”

Đông Phương Bạch cũng không dám khinh suất lơ là, liền nghiêm túc trở nên cảnh giác.

Bên cạnh đó A Tam thần sắc ngược lại không giấu nổi vẻ kinh nghi. Ngô Chính không biết từ đâu mà có được nhiều thông tin như vậy, trong lúc vô hình đều khiến A Tam sợ hãi không thôi.

“Ngươi không cần phải bất ngờ, thế giới này rất ít chuyện mà ta không biết. Ngươi nên tập làm quen dần đi thôi!” – Ngô Chính lại vỗ vai A Tam cười nói nói.

Lời nói tuy không có gì hùng hổ nhưng lại dọa A Tam đến kinh hồn bạt vía thần trí không còn minh mẫn. Hán tử nặng nề nuốt xuống vài ngụm nước bọt, lia lia gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Song ba người không chần chừ quá lâu, liền tiếp tục lên đường đi về hướng tây. Như thường lệ mọi khi, A Tam thân thể què quặt dẫn đầu đi trước làm người “tiên phong”. Theo sau hán tử là Ngô Chính và Đông Phương Bạch cước bộ có phần nhàn nhã không nhanh không chậm.

Từ lúc mặt trời vừa nhô lên phía sau dãy núi cho đến lên cao chót vót, ba người cuối cùng cũng đến được Ngọc Môn Quan, song lại tiếp tục đi tới men theo con đường cam lương.

Sau khi vượt qua con đèo, khí hậu nơi này lại trở nên vô cùng nóng bức tựa như đang đi trong lò lửa không ngừng thiêu đốt.

Tuy nhiên Ngô Chính và Đông Phương Bạch công lực vô cùng thâm hậu sớm đã là nóng lạnh bất xâm, cho dù trên người y phục mỏng manh đi trong trời đông giá rét hay là nắng gắt cháy da như bây giờ cũng chẳng ảnh hưởng là bao.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Quân Nguyên tàn bạo

Tuy nhiên Ngô Chính và Đông Phương Bạch công lực vô cùng thâm hậu sớm đã là nóng lạnh bất xâm, cho dù trên người y phục mỏng manh đi trong trời đông giá rét hay là nắng gắt cháy da như bây giờ cũng chẳng ảnh hưởng là bao.

Nhưng là A Tam tình trạng lúc bấy giờ không được như hai người, thân thể ngoại thương cực kỳ nghiêm trọng không phải ngày một ngày hai liền có thể lành lặn trở lại. Chưa kể công lực của hắn càng là cạn kiệt chỉ còn vài tia loe lói chống đỡ thương thế trên người, nào có dư được sức lực như hai người Ngô Chính.

Ba người lại tiếp tục đi tới thêm một chặng đường nữa. Lúc này A Tam đã vắt kiệt chút ít sức lực còn lại của mình không thể lại chống đỡ lâu hơn. Nhưng bởi vì sợ hãi hắn không dám mở miệng than vãn dù chỉ một tiếng, cho đến khi hoa mắt chóng mặt đột ngột ngã người xuống mặt đất. Chỉ cảm thấy tay chân đã hoàn toàn vô lực không còn cảm giác được gì nữa, A Tam mảy mắt mếu máo hết sức lo sợ.

“Ta thật sự không đi được nữa... người, người đừng lại đánh ta.” – A Tam nức nở van nài.

Nhìn thấy tình trạng của A Tam trong mắt, Ngô Chính cũng không ngạc nhiên là bao, dường như là đã sớm lường trước được điều này.

“Không đánh thì không đánh, có cần phải khóc lóc như vậy không!?” – Ngô Chính lớn tiếng quát mắng.

A Tam tròn to hai mắt, nghi hoặc hỏi lại: “Người không lừa ta chứ!? Ta thực sự không phải có tình!”

Trông thấy A Tam biểu hiện giống như là tiểu hài tử, không khỏi khiến Ngô Chính cảm thấy buồn cười không thôi. Đường đường là truyền nhân của Hòa Công Đầu Đà vậy mà bây giờ lại thành cái hình dáng này đây.

“Ta có lừa ngươi bao giờ chưa?” – Ngô Chính thần thái như là trưởng bối, dễ dàng cười nói.

Nhưng Ngô Chính càng là như vậy càng khiến A Tam tâm thần bất định không yên, luôn có một loại cảm giác nguy hiểm đang rình rập xung quanh để hắn không dám buông lỏng cảnh giác. Phải biết trực giác của cao thủ đối với nguy hiểm là cực kỳ nhạy bén, A Tam cũng là tương tự rất tin tưởng vào trực giác của mình. Bởi vậy hắn mới không dám đặt niềm tin vào gương mặt “triu mến” của Ngô Chính như lúc này.

Ngược lại Ngô Chính không mấy để ý đến hắn nữa, lại quay sang Đông Phương Bạch nói: “Nếu ta đoán không lầm thì chúng ta đã đến rất gần rồi, nhanh chóng vượt qua đoạn đường này thôi.”

Nói dứt lời không đợi Đông Phương Bạch đáp lại, Ngô Chính liền nắm lấy lưng áo của A Tam, triển khai khinh công phóng đến phía trước. Thấy vậy Đông Phương Bạch cũng nhanh chóng bám sát theo phía sau.

Chẳng mấy chốc ba người lại vượt qua mấy dặm đường, lúc bấy giờ lại đến được một con đường mòn đất sỏi. Phía trước mắt ba người là một khu rừng liễu xanh um tơi tơi, cảnh vật cùng khí hậu cũng trở nên nhẹ dịu hơn rất nhiều.

Mặc dù không nóng bức không mấy ảnh hưởng nhưng Ngô Chính vẫn là yêu thích không khí mát dịu trong lành. Ba người liền nhanh chóng đi vào khu rừng liễu, chọn đại một gốc cây làm nơi dừng chân tạm thời nghỉ ngơi.

Đến nơi, Ngô Chính liền vút “cục thị” A Tam sang một bên, lại nghiêm giọng hỏi: “Tiếp đến phải đi hướng nào?”

“Cứ đi theo con đường này, liền sẽ tới được nơi trú của quận chúa.”

A Tam đã quen với việc bị Ngô Chính xem như là đồ vật đem vút đi vút lại, cho nên cũng không tỏ ra phản ứng gì, chỉ cố gắng tranh thủ thời gian khôi phục lại chút ít công lực chống đỡ lấy thương thế trên người.

Tuy nhiên, Ngô Chính rất tinh ý trông thấy một tia sát ý lấp lóe trong ánh mắt của A Tam khi nhìn về phía mình. Biểu hiện này của A Tam không phải chỉ là một hai lần, mà là xuyên suốt chặng đường đi qua đều là như vậy. Cho nên Ngô Chính mới không ngần ngại “chăm sóc” kỹ lưỡng hán một chút, tránh để A Tam lờn mặt lại dở trò.

Nhưng lúc này A Tam thần sắc có chút bình tĩnh thái quá, rất không giống với thường lệ mọi khi thấp thỏm lo sợ. Điều này ngược lại không làm Ngô Chính ngạc nhiên là bao. Chỗ này không phải là địa bàn ẩn náu của quận chúa đấy ư!? Tất nhiên là sẽ có rất nhiều cao thủ hộ tống theo quận chúa, A Tam nhất thời cảm thấy an tâm cũng không có gì lấy làm lạ.

Ngô Chính lúc này là đang nghĩ trong lòng có nên giết A Tam hay không!? Dù sao tính mạng của ba huynh đệ A Tam đối với Triệu Mẫn cũng không mấy quan trọng, có cũng được mà chết rồi cũng chẳng sao. Hơn nữa A Tam nuôi nấng sát ý trong lòng đối với Ngô Chính. Nếu không sớm loại bỏ có khi ba huynh đệ bọn hán sau này sớm muộn cũng sẽ đến gây phiền toái cho Ngô Chính.

“1 0 0 điểm sát lục tích lũy không phải là ít, nhất định phải tự tay giết!” – Ngô Chính ý niệm trong đầu.

Đương lúc muốn trừ khử hậu họa, đột nhiên Ngô Chính nghe thấy rất nhiều tiếng chân ngựa “crộc crộc” từ đằng xa đang chạy đến chỗ này.

“Kỵ mã, rất đông!” – Đông Phương Bạch cảnh giác nhắc nhở.

Ngô Chính im lặng không đáp, nhưng trong lòng lại đang phân vân suy nghĩ: “Có nên giết người ở chỗ này hay không!?”

Chỉ là phân vân trong tích tắc, Ngô Chính liền có cho mình một quyết định: “Giết!”

Song Ngô Chính từ trong hệ thống hành trang tính năng lấy ra Ý Thiên kiếm cầm trên tay, đồng thời quay sang Đông Phương Bạch nói: “Giúp ta canh chừng tên này, đừng để hán nhân cơ hội tẩu thoát!”

Đông Phương Bạch hơi chau mày đáp: “Người định động thủ!? Biết bọn người sắp đến là ai ư!?”

“Miễn không phải là người của Minh giáo và Võ Đang, mặc kệ là ai ta cũng giết.” – Ngô Chính cố ý nhìn lấy A Tam, tươi cười nhu hòa đáp lời.

Bất chợt, A Tam cảm thấy một cổ lãnh khí chạy dọc theo xương sống khiến hán cảm giác rùng rợn đến sờn cả tóc gáy, nhất thời không dám nhìn thẳng vào Ngô Chính mà chỉ biết thui thủi né tránh, cúi thấp đầu mình.

Lúc này tiếng vó ngựa phi nhanh từ xa truyền lại mỗi lúc càng rõ tiếng. Lại nhìn về phía cửa khẩu đi vào cánh rừng liễu, có hơn năm mươi tên binh lính quân Nguyên hào hùng phi tới. Chỉ thấy nét mặt bọn hán biểu hiện cực kỳ phấn khích, trong miệng không ngừng hò hét tựa hồ là rất kích động.

Sở dĩ bọn hán kích động vui vẻ như vậy là vì mỗi con kỵ mã trên yên ngựa đều có một sợi dây thừng nối liền với thân thể mấy nữ tử người Hán trườn dài dưới mặt đất kéo đi.

Có thể nghe được tiếng kêu la thất thanh của những người nữ tử này thảm thiết van xin đám người binh lính quân Nguyên. Trong đó cũng còn có một vài nữ tử tâm trí kiên cường, cố gắng cắn lưỡi tự vẫn không để chịu nhục... hoặc chỉ là không thể chịu đựng nổi dằn vặt thêm nữa. Nhưng càng là như vậy chỉ khiến bọn hán càng thêm phấn khích chơi đùa, phi ngựa càng thêm nhanh.

Tình trạng binh lính quân Nguyên khắp nơi tàn bạo ức hiếp bách tính giữa thanh thiên bạch nhật như vậy cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Hơn hai năm qua, Ngô Chính trông thấy cảnh này không biết là đã bao nhiêu lần rồi, có khi còn là tàn nhẫn hơn gấp trăm ngàn lần không chỉ đơn giản là như vậy. Thế nên Ngô Chính cũng chẳng có lấy tức giận là bao. Loạn thế chính là như vậy, nhìn riết rồi cũng chai sạn thành quen mà thôi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Lằm than!

Hơn hai năm qua, Ngô Chính trông thấy cảnh này không biết là đã bao nhiêu lần rồi, có khi còn là tàn nhẫn hơn gấp trăm ngàn lần không chỉ đơn giản là như vậy. Thế nên Ngô Chính cũng chẳng có lấy tức giận là bao. Loạn thế chính là như vậy, nhìn riết rồi cũng chai sạn thành quen mà thôi.

Thế nhưng chính sự vẫn là không thể lơ là, Ngô Chính để lại Đông Phương Bạch lẫn trong cánh rừng liễu trông coi lấy A Tam. Còn hán thì một thân một mình đứng chặn giữa con đường mòn đất sỏi, đồng thời bộc phát khí thế của mình trực tiếp áp bách về phía đám người binh lính quân Nguyên kia.

Đàn kỳ mã dường như cảm nhận được áp lực cực đại, khiến bọn chúng đột ngột dừng vó hí ngược lên trời, hoang mang bỏ chạy tán loạn. Đám người binh lính quân Nguyên cũng vì thế mà té ngã lăn lóc dưới đất, tinh thần chạy ngược một trăm tám mươi độ trở nên vô cùng kinh hoàng sợ hãi, không còn biểu hiện đặc ý phản kích như trước đó.

Đồng thời điểm, Ngô Chính không chần chừ thi triển Hoành Không Na Di chớp mắt đã thay đổi vị trí trộn lẫn trong đám người binh lính quân Nguyên. Trên tay hắc Y Thiên kiếm đột ngột xuất vô, linh quang phát ra cực kỳ chói mắt. Ngay khi đám người binh lính quân Nguyên còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, tức khắc hơn năm mươi cái thủ cấp của bọn hắc đã bắn lên không trung, bay vào thành một đường cong rơi mạnh xuống mặt đất, lại lăn tròn đều đều y hệt như những quả bóng khi nhìn từ đằng xa.

Hết thấy diễn ra trong vòng chưa đến ba hơi thở qua đi, chỉ có thể dùng từ “nhanh, gọn và dứt khoát” để diễn tả lại tất cả những hành động vừa rồi. Ngô Chính đã rất hữu tâm ban cho đám người binh lính quân Nguyên này một cái chết rất nhân văn, không một chút dằn vặt đau đớn nào. Cái chết không đáng sợ nhất chính là chết nhưng vẫn không hay biết là mình đã chết từ lúc nào. Đây có thể nói là một ví dụ tương tự, hoàn toàn theo nghĩa đen.

Gần hai mươi người nữ tử tù binh trông thấy cảnh này, nhất thời ngẩn người không nói nên lời. “Là chuyện gì vừa xảy ra!? Đầu, đầu người đầu rồi!?”.

Phụt phụt phụt...

Hơn năm mươi cái xác chết đứng ngời đủ loại tư thế, có chung một đặc điểm là không đầu. Lúc này cổ của bọn hắc tựa như là cái vòi nước, máu tươi phun ra xối xả bắn tung lên trời. Đám người nữ tử tù binh sau khi trải qua hành hạ cực khổ, bị ngựa kéo cả người chà xát dưới mặt đất, dưới cái khí hậu nắng nóng oi bức này, lúc bấy giờ lại được làm mát tẩm mình bên dưới một trận mưa máu tươi, là máu tươi của những kẻ đã tàn nhẫn ức hiếp các nàng.

“Bọn hắc chết rồi, những tên súc sinh, khiến ta nhà tan cửa nát... chết rồi!” – một trong đám người nữ tử ánh mắt vô thần, bất giác thều thào trong miệng.

“Ừm, chết cả rồi! Các ngươi đã được tự do, cùng nhau trở về đi thôi.”

Ngô Chính lắc đầu thở dài, sau đó đánh ra một đạo kiếm khí, dễ dàng cắt đứt những sợi dây thừng đang trói buộc tự do của những con người này.

“Hức... hu hu...”

Trông thấy sợi dây thừng đứt lìa, bất chợt tiếng thút thít thủ thủ dần dần phát ra, tiếp đến là tiếng nức nở không thể kìm chế mà lớn tiếng khóc toáng lên. Có lẽ cũng không hẳn là khóc, là nửa cười nửa khóc mới phải. Cười vì kết cục của những tên binh lính quân Nguyên tàn bạo kia đáng giá phải nhận được, khóc là vì các nàng... làm gì còn có nơi nào để mà về? Cùng nhau trở về!? Nhưng là phải về đâu cơ chứ?

Thời thế loạn lạc, khiến biết bao con người vô tội nhà tan cửa nát, cuộc sống lơ phơ lất phất nay đây mai đó không chốn dung thân. Nhưng rồi chẳng có mấy ai quan tâm, người đời ra sao thế nào thì cũng mặc kệ không liên quan gì đến mình, chỉ cần bản thân vẫn còn sống tốt thì mọi chuyện đều là ổn thỏa.

Lại nói thế gian vốn dĩ là âm lạnh thất thường, Ngô Chính bao nhiêu năm qua âm ỉ nhìn lấy hết thấy trong mắt, bất đắc dĩ có chăng cũng chỉ là lắc đầu thở dài cho qua. Hắc cũng chỉ có hai tay và hai chân tương tự như bao người khác, thân mình còn lo chưa xong làm sao có thể lo chuyện bao đồng, chia ra tâm sức mà đi thương cảm cho người trong thiên hạ!?

“Đa tạ nghĩa sĩ, đa tạ nghĩa sĩ, đa tạ người rất nhiều...”

Đám người nữ tử tù binh sau khi thoải mái khóc to một trận, phát tiết toàn bộ uất ức trong lòng bấy lâu, dần dà đã có một vài người nhanh chóng bình phục tâm tình, đỡ lấy đồng bạn cùng chung hoàn cảnh bị thảm bên cạnh, cùng nhau quý lạy dập đầu liên tiếp tạ ơn Ngô Chính, sau đó lại lùi thủi quay lưng rời đi.

Trông theo dáng người ngã nghiêng xiêu vẹo, đôi chân có phần khập khểnh bước tới, bóng lưng của những người nữ tử này lại nhiều hơn một vẻ thể lương sầu thảm, người mất kẻ còn.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 10”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết nhất lưu trung kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết nhất lưu hậu kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1”

...

Giọng nói cứng nhắc nhàm chán của hệ thống vẫn cứ như mọi khi dài dòng dai dẳng vang lên trong đầu, liệt kê và thông báo từng cái một tích lũy được điểm sát lục. Nhưng là Ngô Chính chưa bao giờ cảm thấy nhàm chán với việc này, ngược lại càng là chú tâm lắng nghe, cẩn thận đề phòng hệ thống lại dở trò chơi khăm sau lưng.

Trông thấy Ngô Chính bỗng nhiên bất động đứng đó, ánh mắt trông theo bóng lưng của những người nữ tử tù binh rời đi, Đông Phương Bạch có phần hiếu kỳ liền chậm rãi đi đến kế bên hắc. Đương nhiên là nàng không quên dùng tay chỉ buộc lại một chân của A Tam, sau đó cứ thế lê lét kéo đi. Đường như sau khi chứng kiến đám người binh lính quân Nguyên phi ngựa kéo theo những người nữ tử người Hán kia, Đông Phương Bạch đã được học hỏi và tiếp thu thêm rất nhiều kiến thức mới mẻ.

Ngô Chính nghe được tiếng kêu than rên rĩ của A Tam, liền quay đầu nhìn xem, lại trông thấy Đông Phương Bạch đang nhàn nhã dắt “cún” đi dạo, để

Ngô Chính nhất thời không biết là nên khóc hay nên cười đây.

“Ngươi từ khi nào lại biết thương cảm cho người khác thế?” – Đông Phương Bạch ánh mắt cổ quái nhìn Ngô Chính tỏ vẻ nghi vấn, nàng quả nhiên là mười phần thiếu niềm tin vào nhân cách của hắn.

“Ta khi nào mà không biết thương cảm cho người khác!? Phu quân của ngươi nhân ái có thừa a!” – Ngô Chính mặt co rúm như quả hồng phơi khô, không chút liêm sỉ lời ra vai về nói chuyện.

Đông Phương Bạch nghe thế không thèm trả lời, chỉ ngoảnh mặt tỏ vẻ rất xem thường. Đột nhiên, Đông Phương Bạch dường như là cảm nhận được gì đó, lại quay sang Ngô Chính nghiêm giọng nhắc nhở: “Có người đến, khoảng hơn mười người, đều là cao thủ.”

“Ta biết!” – Ngô Chính khẽ gật đầu. Từ lúc đặt chân vào cánh rừng liễu, hắn chưa một phút lơ là buông lỏng cảnh giác, sớm đã phát hiện những người này.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Triệu Mẫn lộ diện

“Ta biết!” – Ngô Chính khẽ gật đầu. Từ lúc đặt chân vào cánh rừng liễu, hắn chưa một phút lơ là buông lỏng cảnh giác, sớm đã phát hiện những người này.

Không chỉ có hai người Ngô Chính khí cảm lợi hại, A Tam tự thân tu vi còn cao hơn Ngô Chính và Đông Phương Bạch một bậc, hiển nhiên cũng có thể phát hiện được. Chỉ thấy thân sắc của hắn lúc này rạng rỡ như nắng ban mai, tựa hồ là đang tràn trề hy vọng, không thể che giấu tâm trạng của mình bây giờ.

“Hy vọng nhiều chỉ càng thất vọng khôn cùng. Một lời khuyên cho ngươi... dẹp bỏ ngay cái ý định ngu ngốc trong đầu ngươi đi!” – Ngô Chính thần thái mười phần chân thành khuyên bảo A Tam.

Chút tâm tư vụng vặt của A Tam làm sao có thể qua mắt được Ngô Chính cơ chứ!? Bình thường đã là không thể, bây giờ tâm tình kích động khó kiểm soát lại càng không. Sờ dĩ Ngô Chính buông tha cho hắn đến tận lúc này không ngoài mục đích làm người dẫn đường. Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành mỹ mãn, Ngô Chính là đang cân nhắc có nên hay không giải quyết cái hậu họa có phần khôn lường này.

A Tam tuy không thể nhìn thấu được Ngô Chính ý nghĩ, nhưng là trực giác gần đây luôn nhắc nhở hắn phải coi chừng. Có thể bên dưới lớp da mặt đầy hòa ý kia của Ngô Chính, chính là một con quỷ ác sát đang thêm thường muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Ta, ta nào có, nào có ý định gì đâu!?” – A Tam hoảng hốt lúng túng đáp.

Ngô Chính thì càng là cười tươi như hoa, hai mắt híp chặt lại không che giấu một tia sát khí lóe lên, nhìn chằm chằm lấy A Tam, trầm giọng cảnh cáo: “Không sai, là như vậy. Tốt nhất ngươi không nên có ý định gì. Ta dạo gần đây cảm thấy rất yêu thích việc giết chóc a!”

A Tam bỗng nhiên rung mình, mặt mày tái xanh không còn chút máu, cảm giác như là không khí bất chợt đóng băng đúng vào khoảnh khắc này, để hắn trong người máu nóng không thể lưu thông, mỗi lần hít thở đều là một việc vô cùng khó khăn.

Đây không phải là A Tam tự dưng lại bị dọa thành như vậy, mà là cả một quá trình sau khi tận mắt chứng kiến Ngô Chính một đường giết chóc quét ngang, trong lúc vô hình đã hình thành ấn lưu sâu sắc trong tâm khảm của A Tam, để hắn vạn lần cũng không dám khinh nhờn lời nói của Ngô Chính.

Đương lúc bầu không khí đang vô cùng rừng rợn, đột nhiên từ phía đằng xa sâu trong khu rừng liễu xuất hiện thân ảnh một đoàn người đang chậm rãi đi tới, vô tình đã giải vây cho A Tam thoát khỏi con ác mộng cùng cực này.

Ngô Chính và Đông Phương Bạch đồng thời quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy đó là một đoàn người thợ săn thân hình cường tráng sức dài vai rộng, ăn mặc đều là y phục da thú, sau lưng còn có cung tiễn vắt chéo vai, có hơn mười tên như thế đồng hành cùng nhau trông rất khí thế.

Nhưng kỳ quái chính là bọn hắn nhìn qua đều không phải hạng phàm phu tục tử, tu vi đều là tuyệt đỉnh cao thủ, thậm chí còn có vài người tuyệt thế sơ kỳ. Ấy vậy mà lại cam chịu làm hạ nhân cho một tên công tử phú gia mặt trắng, quần là áo lượt, trên tay đang cầm quạt đung đưa phe phẩy, mặt thì lại cao hơn đầu. Một đoàn người tráng sĩ cứ thế mà đều nhip theo cước bộ của hắn, chậm rãi tiếp cận đến chỗ này.

“Danh tính: Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ, tu vi: nhất lưu trung kỳ.”

Ngô Chính dùng Thuật Thăm Dò liền xem thấu tên công tử giả trang trước mắt. Nhưng để Ngô Chính bất ngờ là ngoại trừ tu vi của nàng, còn có cái tên dài đằng đằng kia. Trước đây không mấy để ý, lúc này Ngô Chính mới nhớ đến tên thật của Triệu Mẫn chính là Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ. Còn cái tên Triệu Mẫn quận chúa kia chỉ là phong hiệu của nàng mà thôi.

Mặc dù Triệu Mẫn vẫn đang giả trang nam nhi, nhưng Ngô Chính vẫn có thể tưởng tượng ra được một dung mạo sắc nước hương trời khi mái tóc cuộn tròn trên đầu kia buông mình chải xuống. Từ khí chất của nàng có thể dễ dàng nhận thấy một sự kiêu hãnh không tầm mức, đi kèm với vẻ đẹp vô cùng độc lập và cuốn hút, khiến người ta theo bản năng muốn khom lưng trước nàng.

Chỉ là đáng tiếc, Ngô Chính bao năm chung đụng với Đông Phương Bạch đã dần dần miễn nhiễm với các loại động vật có vú, nhất là với những con có màu sắc sặc sỡ chuyên đi hớp hồn người khác, đưa họ vào lưới rồi sau đó... ăn thịt!? Chắc là vậy!

Lúc bấy giờ Ngô Chính bỗng nhiên phát giác trông thấy ánh mắt của Triệu Mẫn lấp lóe một tia tinh quang chú ý bao trùm đến Ý Thiên kiếm trong tay hắn, chỉ là trong một khoảnh khắc chớp nhoáng mà thôi, ngay sau đó nàng liền chuyển dời ánh mắt không thèm đoái hoài đến nữa. Nhưng chỉ bấy nhiêu đó đã đủ để khiến Ngô Chính hài lòng vui vẻ.

Sở dĩ hắn vui vẻ như vậy là vì, mục đích chuyến này đã đạt được phân nửa. Đừng quên Triệu Mẫn trong nguyên tác là cỡ nào yêu thích Ý Thiên kiếm, lấy tính cách của nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho bất cứ thứ gì mình yêu thích, thậm chí là không từ thủ đoạn ác độc nào.

Đúng lúc này đột nhiên Triệu Mẫn cước bộ dừng lại, khoảng cách tiếp cận đến vị trí của Ngô Chính vẫn còn khá xa. Chân chừ trong chốc lát, nàng đột ngột xoay người dứt khoát rời đi. Đám người thợ săn kia thấy thế có chút sững sờ khó hiểu, nhưng rồi cũng nhanh chóng lảng lạng theo sau.

Đông Phương Bạch thần sắc cổ quái, quay sang Ngô Chính nghi vấn: “Bọn hắn là làm sao? Là bị dọa sợ!?”

Đông Phương Bạch nhất thời không thể lý giải nổi, đang yên đang lành đi tới thái độ hiển nhiên là muốn bắt chuyện, có sao không nói lời nào đã quay đầu rời đi!? Thế nhưng nàng rất nhanh liền quy tội cho hơn năm mươi cái thi thể không đầu đang nằm bất động dưới mặt đất, cho rằng Triệu Mẫn là sợ phiền toái dẫn thân.

“Muốn dọa sợ bọn hắn cũng rất khó a. Ta nói có đúng hay không, A Tam huynh đệ!?” – Ngô Chính thần nhiên chuyển nghi vấn sang cho A Tam.

A Tam cực kỳ bất đắc dĩ, mặt mày nhăn nhó không biết phải vấn đáp như thế nào. Trông thấy Ngô Chính thần sắc càng trở nên nhu hòa, chỉ càng khiến tâm tình của A Tam hững hờ rơi xuống đáy vực sâu mà thôi.

Lại nói Đông Phương Bạch cũng không phải là hạng đàn độn gì, ngược lại là mười phần thông minh tài trí. Thấy thế nàng liền có thể minh bạch chuyện gì đang xảy ra, yên lặng nghiêng ngả một chút lại dò hỏi: “Tên công tử mặt trắng kia hẳn là quận chúa gì đó!? Người không muốn gọi hắn lại sao?”

“Không cần, cứ đợi nàng đến tìm ta đi thôi!” – Ngô Chính không mấy để ý đến vấn đề này, lại thông thả tìm một góc cây tương đối sạch sẽ, ngồi xuống hóng mát, há miệng chờ sung.

Đông Phương Bạch thấy thế cũng lười phải suy nghĩ, liền theo chân Ngô Chính, kéo lấy A Tam như một miếng giẻ lau chà xát dưới mặt đất, đi đến bên cạnh Ngô Chính ngồi lì một chỗ. A Tam lúc bấy giờ tình cảnh vô cùng bi hại, toàn thân nhơ nhuốc bết bết, trong miệng thì đủ loại đất cát, cây cỏ đại nư muốn nhồi nhét vào. Phải nói trông hắn thảm trạng bây giờ quả thực là sống còn không bằng chết.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Kiểm tra thu hoạch

Đông Phương Bạch thấy thế cũng lười phải suy nghĩ, liền theo chân Ngô Chính, kéo lấy A Tam như một miếng giẻ lau chà xát dưới mặt đất, đi đến bên cạnh Ngô Chính ngồi lì một chỗ. A Tam lúc bấy giờ tình cảnh vô cùng bi hại, toàn thân nhơ nhuốc bết bết, trong miệng thì đủ loại đất cát, cây cỏ đại nư muốn nhồi nhét vào. Phải nói trông hắn thảm trạng bây giờ quả thực là sống còn không bằng chết.

Bất chợt Ngô Chính ánh mắt khẽ liếc qua A Tam, trong lòng không ngừng cân nhắc: “Triệu Mẫn hẳn là đã sớm biết A Tam bị ta bắt giữ, càng là biết được thân phận của ta rõ như lòng bàn tay. Nếu ta để hắn còn sống mà đến gặp Triệu Mẫn, đây có thể tạo thành một loại điều kiện, nhưng cũng có thể là con dao hai lưỡi... có lẽ vẫn nên là giết đi thôi!”

Điều kiện ở đây chính là Triệu Mẫn trước mặt đám thủ hạ sẽ muốn giữ lại mạng sống của A Tam, nhưng cũng không thiết tha đến mức không bỏ được. Đến lúc đó liền sẽ khó xử cho cả nàng và Ngô Chính, hai người không đạt được mục đích của mình sẽ trở thành con dao hai lưỡi khó lường. Có khi chỉ

vì chuyện này mà khiến hai bên gươm đao động thủ, trăm hại một lợi không đáng để thử thách.

Còn nếu Ngô Chính trước đó giết chết A Tam, có thể sẽ khiến Triệu Mẫn nổi nóng dùng đủ chiêu trò để dạy dỗ Ngô Chính, thậm chí là muốn trừ khử. Tuy nhiên nếu Ngô Chính có thể khiến nàng cảm thấy thú vị thì ngược lại đó là một chuyện khác. Triệu Mẫn có thể vẫn muốn làm khó Ngô Chính nhưng tuyệt đối sẽ hạ thủ lưu tình, để hắn trong lúc vô tình có được rất nhiều cơ hội để lợi dụng nàng.

Hơn nữa trong tay Ngô Chính nắm giữ Ý Thiên kiếm tất nhiên là có được ưu thế. Ngô Chính còn là không tin Triệu Mẫn có thể dùng vũ lực để cướp thanh kiếm này khỏi tay mình.

Cân nhắc qua lợi hại đôi bên, Ngô Chính nhanh chóng đã có quyết định của mình. Song Ngô Chính không chờ quá lâu, tuy trên mặt rất thần nhiên tận hưởng bầu không khí trong lành mát mẻ, nhưng trên tay sớm đã súc thế chờ sẵn từ lâu.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Tức khắc, một đạo kiếm khí sắc bén linh hoạt nhất trong sáu đạo kiếm khí mà Ngô Chính sở hữu, từ bàn thực chỉ tung ra phóng đến A Tam.

Lần này trực giác lại một tiếp tục một lần nữa nhắc nhở A Tam nguy hiểm đã đến rất gần mình rồi. Hắn có thể cảm thấy được tóc gáy chân lông của mình đều sồn cả lên. Nhưng là lấy thân thể tàn tạ của hắn bây giờ đến cả việc nhấc tay nhấc chân đều là vô cùng khó sở khó khăn, còn hơi sức đâu để lật ngược né tránh!?

Phập!

Kiểm khí không có tình cảm, không có nhân từ, chỉ biết dứt khoát mà làm nhiệm vụ được giao, đó chính là đi xuyên qua yếu hèn của A Tam. Tốc độ mũi kiếm đâm qua nhanh đến mức không lưu lại một dấu vết trên cổ A Tam, mãi cho đến vài giây sau đó, một tia máu rướm lên, chậm rãi lan dài xuống.

A Tam lúc bấy giờ cả người thất thần, khuôn mặt trở nên cứng đờ, nhưng kỳ quái là không có lấy một chút kinh hồn bạt vía nào, nhìn qua lại giống như là một sự... giải thoát!?

Có lẽ là như vậy, so với sống mà không bằng chết, chỉ bằng dứt khoát chết đi không phải là tốt hơn sao? Đây cũng là suy nghĩ còn sót lại trong đầu của A Tam. Chỉ thấy hắn thần sắc trở nên thanh thản, hai mắt từ từ khép hờ, thật nhẹ nhõm mà trút xuống hơi thở cuối cùng, chấm dứt khổ ải nơi trần gian.

Hệ thống: “Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tuyệt thế hậu kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

Ngô Chính khẽ gạt đầu hài lòng, quả thực vượt cấp giết “quái” phần thưởng mặc dù đã giảm một nửa so với khi còn ở thế giới trước kia nhưng vẫn là rất hậu hĩnh, để Ngô Chính mỗi lần đều cảm thấy mát rượi trong lòng, việc nhẹ lương cao.

“Kiểm tra thông tin nhân vật giao diện.” – Ngô Chính ý niệm trong đầu.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 1 7.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh hậu kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên, Quỷ Sát Kiếm Ma.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tàng 5), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoàn Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chương (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (lô hỏa thuần thanh)

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 1 9 6 9 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 9 7 2 5 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Nhìn sơ qua giao diện thông tin nhân vật, Ngô Chính tươi cười híp mắt, trong lòng lúc này đang rất đắc ý: “Điểm sát lục thu hoạch gần đây tương đối khá, danh vọng càng bức phá một lượt hơn hai ngàn điểm, nếu cứ theo đà này sớm muộn ta cũng có thể chơi nát cái thế giới này mà không cần

kiêng kỵ bất cứ ai.”

Lại chuyển sang vấn đề khác, trong khoảng thời gian này Ngô Chính giết chóc quá mức tàn bạo. Hơn nữa để tránh tiêu tốn thời gian hắn thường dùng phương pháp “nhanh, gọn và dứt khoát”, thậm chí người bị hắn giết còn không biết là mình đã chết như thế nào. Bởi vậy mới có thêm cái ngoại hiệu là Quỷ Sát Kiếm Ma. Mà Đông Phương Bạch đồng hành cùng hắn cũng tương tự bị vấy thành Quỷ Sát Ma Nữ. Còn có ngoại hiệu chung là Quỷ Sát Quyển Lữ dùng để gọi cả hai người.

Người ta nói, chỉ có quỷ ma mới có thể khiến người chết mà không biết được rằng mình đã chết như thế nào. Cho nên trên giang hồ chỉ trong một vài ngày thời gian ngắn ngủi liền đồn đại đủ loại thần thoại truyền thuyết thất thiệt. Mà chung quy đều là một đám người nhàn rỗi muốn tỏ ra hiểu biết khác người, cố tình ô bẩn thanh danh trong sạch của Ngô Chính không một chút thương tiếc.

Phải nói ngoại trừ hai cái ngoại hiệu ngẫu nhiên kia ra, thì danh tiếng của Ngô Chính bây giờ đã bị vấy bẩn theo chiều hướng cực đoan tiêu cực, hoàn toàn là thối đến không thể lại thối hơn.

“Giết hán vui vẻ lắm sao?” – Đông Phương Bạch đột nhiên lại hỏi, cũng không nhớ đã bao nhiêu lần nàng hỏi Ngô Chính câu này rồi. Sở dĩ như vậy chính là vì Ngô Chính mỗi khi giết người xong liền hay ngây người cười ním một mình, khiến nàng có cảm giác Ngô Chính tính cách gần đây có hơi vẩn vơ giống như là... biến thái, chẳng hạn!?

Nhưng là Ngô Chính tâm trạng đang rất không tồi, không mấy để ý đến ánh mắt nghi hoặc cổ quái của Đông Phương Bạch.

Hắn nhanh chóng từ trong hành trang giao diện lấy ra mấy quyển thư tịch và một lọ đan dược, giao cho Đông Phương Bạch thân nhiên cười nói: “Đây là Tăng Nguyên Đan, bên trong có bảy khóa đan dược, cách mỗi bảy ngày lại phục dụng một khóa có thể giúp ngươi nhanh chóng tăng cường tu vi. Còn đây là toàn bộ võ học của ta, ngươi thích môn nào thì học lấy, nhưng cần thận một chút, học nhiều không tinh sẽ ảnh hưởng đến chiến lực của ngươi.”

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Lai giả bất thiện

Hắn nhanh chóng từ trong hành trang giao diện lấy ra mấy quyển thư tịch và một lọ đan dược, giao cho Đông Phương Bạch thân nhiên cười nói: “Đây là Tăng Nguyên Đan, bên trong có bảy khóa đan dược, cách mỗi bảy ngày lại phục dụng một khóa có thể giúp ngươi nhanh chóng tăng cường tu vi. Còn đây là toàn bộ võ học của ta, ngươi thích môn nào thì học lấy, nhưng cần thận một chút, học nhiều không tinh sẽ ảnh hưởng đến chiến lực của ngươi.”

Đông Phương Bạch nhận lấy đồ vật trong tay, bỗng nhiên nhớ đến Ngô Chính từng nói sẽ giúp nàng trở nên mạnh mẽ hơn, không cần phải luyến tiếc với Ý Thiên kiếm. Nguyên bản Đông Phương Bạch có hơi nghi hoặc, cho rằng Ngô Chính sẽ chỉ dạy nàng võ công chứ không hề nghĩ đến các loại đan dược như này.

Phải biết trên giang hồ hiện nay chỉ có các loại vật phẩm trị thương phục hồi cũng đã rất quý hiếm rồi, hầu như là chưa từng nghe thấy có loại đan dược nào đó có thể giúp tăng cường tu vi.

“Ngươi để cho mình dùng đi!” – Đông Phương Bạch chỉ nhận lấy mấy quyển thư tịch bí kíp võ học, còn lọ đan dược thì giao lại cho Ngô Chính. Mặc dù nàng không biết Ngô Chính là từ đâu mà có được đan dược này, nhưng hắn là rất quý giá không thể tùy tiện dùng được. Đông Phương Bạch cũng không muốn Ngô Chính vì thực hiện lời hứa với mình mà chậm trễ tăng cường thực lực bản thân.

Ngô Chính lại đẩy tay nàng qua nói: “Ngươi yên tâm, ta vẫn còn rất nhiều. Bảy khóa Tăng Nguyên Đan hắn là có thể giúp ngươi đạt được tuyệt thế hậu kỳ tu vi. Đến khi đó có thể trợ giúp ta rất nhiều.”

“Ừm!” – Đông Phương Bạch nghĩ ngợi chốc lát mới gật đầu đồng ý. Quả thực Ngô Chính bước chân mỗi lúc một nhanh, để nàng đôi khi cảm thấy có chút mặc cảm. Trước kia Ngô Chính thực lực còn kém nàng một cấp bậc, nhưng bây giờ đến cả nàng cũng không thể biết được thực lực chân chính của hắn đã đạt đến trình độ nào rồi.

Đông Phương Bạch tận sâu trong tâm khảm vẫn luôn có cảm giác, chỉ cần nàng không thể theo kịp bước chân, Ngô Chính có thể sẽ không dừng lại chờ đợi nàng nữa.

Ngô Chính cũng không phải là vô tâm vô phách, hiển nhiên là nhìn thấu được Đông Phương Bạch tâm tình bất định. Hắn nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng trấn an: “Đến thế giới này dù sao cũng chỉ có hai chúng ta. Mọi việc cứ tùy tâm sở dục là được, ngươi không cần phải quá cưỡng ép bản thân.”

Tuy nhiên lời nói của Ngô Chính tựa hồ không có bao nhiêu tác dụng. Đông Phương Bạch nghe thế chỉ khẽ gật đầu cho qua. Nàng tự mình luôn có chủ

kiến tất nhiên sẽ không cần Ngô Chính phải lắng lời khuyên bảo.

Đúng lúc này Ngô Chính đột nhiên nghe được tiếng bước chân từ xa đang đến gần. Hắn liền khẩn trương quay sang Đông Phương Bạch nói: “Đông Phương, người tạm đợi ta bên ngoài. Hơn nữa phải hết sức cẩn trọng, nhất định không được khinh suất lơ là cảnh giác.”

“Tại sao?” – Đông Phương Bạch mơ hồ nghi vấn. Nàng vừa rồi trông quá đám người kia hầu hết tu vi đều không quá cao, trông không có vẻ gì là quá nguy hiểm.

Ngô Chính nghiêm giọng nói: “Tiểu nha đầu kia sở hữu Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, loại độc dược này rất khó đề phòng. Ta có Cửu Dương Chân Kinh bách độc bất xâm nên không mấy sợ hãi. Ngược lại là người dù muốn hay không cũng không thể tránh khỏi.”

“Thập Hương Nhuyễn Cân Tán!? Lợi hại như vậy sao?” – Đông Phương Bạch có chút hiếu kỳ, buột miệng dò hỏi.

“Loại độc này vô tung vô ảnh, không mùi, không vị rất khó bị phát hiện. Nếu trúng phải loại độc này thì dù là tuyệt thế đỉnh phong cao thủ cũng trở thành vô lực, toàn thân tê liệt yếu ớt, không có khả năng kháng cự.” – Ngô Chính kiên nhẫn giải thích.

Trong nguyên tác Triệu Mẫn sử dụng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán hết sức thông minh và hiệu quả. Vì thế nàng mới có thể làm khó được Minh giáo, thậm chí là bắt giữ toàn bộ cao tăng của ngũ đại môn phái một cách dễ dàng. Đến cả Ngô Chính cũng không dám khinh thường nhất cổ.

“Ừm, ta phải đợi bao lâu?” – Đông Phương Bạch không bỏ được lo lắng lại hỏi tiếp.

“Chắc sẽ không lâu. Người ngoài này nếu gặp phải bất trắc thì không cần phải chờ đợi ta, tùy cơ ứng biến là được. Nha đầu kia không thể làm khó được ta, nhất định sẽ chuyển ý đồ xấu với người.” – Ngô Chính lường trước các tình huống tồi tệ xảy ra, khẳng khái căn dặn.

Đông Phương Bạch nghe thế liền minh bạch Ngô Chính hẳn là đã nắm chắc đến tám chín phần mười. Cho nên nàng không mấy dè dặt vấn đề này nữa, liền gật đầu đồng ý với hắn.

Lúc này Ngô Chính mới có thể an tâm phần nào. Triệu Mẫn trước giờ thâm tàng bất lộ, để Ngô Chính muốn đối phó với nàng nhất định phải chu toàn hết thảy không dám có tâm khinh suất.

Song hai người Ngô Chính không nói lời nào lẳng lặng chờ đợi tiếng bước chân kia mỗi lúc một đến gần. Từ khí tức của người đến có thể đoán được tu vi không mấy cao thâm, chỉ là tuyệt đỉnh sơ kỳ cao thủ cấp bậc mà thôi. Cho nên hắn cũng không biết được Ngô Chính từ xa đã phát hiện đường đi nước bước của mình.

Mãi một hồi từ hướng Triệu Mẫn cách đây không lâu rồi đi, xuất hiện một tên thanh niên đang chậm rãi đi đến chỗ Ngô Chính, cước bộ rất từ tốn có vẻ là không mấy vội vàng cho lắm.

“Lục Mạch Kiếm Tiên, Huyết Y Tiên Từ cửu ngưỡng đại danh. Chủ nhân của tại hạ vừa rồi may mắn được gặp hai người, có thịnh tình muốn mời công tử đến ghé thăm hàn xá!” – Thanh niên tiếp cận đối diện Ngô Chính, chấp tay rất khách khí nói.

Tuy thanh niên cử chỉ lời nói đều rất hữu lễ trông có vẻ ôn lương cung kiệm, nhưng Ngô Chính lại phát hiện ánh mắt có sát ý của hắn được che giấu rất tốt. Hẳn là vì thanh niên phát hiện được thi thể của A Tam, cho nên mới có thành kiến với hai người Ngô Chính như vậy. Chung quy vẫn là lai giả bất thiện, Ngô Chính hiển nhiên sẽ không cho rằng hắn có hảo tâm mời mình đến thăm nhà.

“Chút hư danh thật không dám nhận, nhưng là quận chúa có hảo ý ưu ái, ta tất nhiên là không thể chối từ!” – Ngô Chính ôn hòa tươi cười đối đáp, nhưng ngôn hạ ẩn ý không ưa thích giả nhân giả nghĩa mời mọc.

Thanh niên nghe thế sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi hơn. Ngô Chính ngôn thoại chỉ đích danh “quận chúa” chẳng khác nào là có ý thất lễ, vạch trần thanh niên hoa ngôn xảo ngữ giữ lấy hòa khí.

“Vậy xin mời công tử theo ta!” – Thanh niên thần thái bất thiện, nhưng vẫn rất tiết chế làm tròn phận sự của mình.

Ngô Chính thì ngược lại chỉ nhếch môi khẽ cười, lại cố tình quay sang Đông Phương Bạch căn dặn: “Người ở đây đợi ta, nhớ phải cẩn thận một chút. Mặc dù gặp người hảo tâm, nhưng cũng không thể không chú ý lai giả bất thiện a.”

“Ta biết!” – Đông Phương Bạch nhàn nhạt gật đầu đáp lời.

Thanh niên lặng thinh nghe hai người Ngô Chính hữu thuyết hữu tiểu mỉa mai châm biếm, nhất thời trong lòng có một cỗ lửa giận nhen nhóm. Nhưng là hắn chỉ có thể bất đắc dĩ kìm chế xung động của mình. Thực lực của Ngô Chính không phải là hắn không biết. Thi thể của A Tam và hơn năm mươi tên binh lính quân Nguyên vẫn còn tươi mới, thanh niên không dám đùa giỡn với tử thần.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 225: Thương lượng

Thanh niên lặng thinh nghe hai người Ngô Chính hữu thuyết hữu tiểu mĩ mai châm biếm, nhất thời trong lòng có một cỗ lửa giận nhen nhóm. Nhưng là hắn chỉ có thể bất đắc dĩ kìm chế xung động của mình. Thực lực của Ngô Chính không phải là hắn không biết. Thi thể của A Tam và hơn năm mươi tên binh lính quân Nguyên vẫn còn tươi mới, thanh niên không dám đùa giỡn với tử thân.

Ngô Chính nhìn qua thanh niên, thần thái tỏ ra rất thỏa ý gật đầu nói: “Người làm rất tốt a, đi thôi!”

Nghe vậy thanh niên sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm tức giận. Ngô Chính quả thực là được nước lấn tới, khinh người quá đáng khiến hắn càng nhẹn càng nhục, uất ức không thôi.

Nhưng rồi hắn vẫn rất biết điều quay lưng đi trước dẫn đường, cước bộ di chuyển có phần vội vàng gấp gáp. Sợ rằng nếu lại nán thêm lâu, Ngô Chính có thể sẽ khiến hắn tức giận đến thổ huyết mất.

Ngô Chính thấy thế cũng không châm chọc hắn nữa, ổn định nổi gót theo sau. Phía hậu phương Đông Phương Bạch lăng lăng dõi nhìn, bắt giắc trong tâm lại nổi lên một cỗ bất an khó định, đề năng bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho Ngô Chính.

...

Ngô Chính theo chân thanh niên kia đi tới, vượt qua con đường lát đầy đá trắng dẫn đến một trang viện, có sông nhỏ uốn khúc vây quanh, trên bờ sông trồng đầy các hàng dương liễu xanh tươi. Phong cảnh thanh đạm nơi đây để Ngô Chính tinh thần trở nên rất thư thái.

Lúc này trang môn cửa chính chậm rãi mở ra, cầu treo từ từ hạ xuống. Ngô Chính đưa mắt nhìn đến liền thấy Triệu Mẫn trong bộ bạch y giả trang nam nhi, sớm đã đứng ngay tại cửa chính nghênh đón.

Triệu Mẫn tiến lên chấp tay hành lễ, khiêm tốn nói: “Lục Mạch công tử có tâm đến thăm tỳ xá quả thực là rạng rỡ cho chúng ta, xin mời!”

Nàng vừa nói lại vừa hơi liếc mắt nhìn sang tên thanh niên kia, trong một khắc nhất thời trong mắt lấp lóe một tia kinh nghi. Nhưng nàng nhanh chóng khi định thần nhân, làm ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra.

“Triệu quận chúa hơi quá lời rồi, phải nói là vinh hạnh cho tại hạ mới đúng!” – Ngô Chính mỉm cười nói.

Triệu Mẫn nghe thế bỗng nhiên chau mày nhìn hắn, một hồi lại bình giọng nói: “Chẳng hay Quý Sát công tử có ý tìm đến gặp ta, là có chuyện gì khó xử hay chăng!?”

Quả nhiên Ngô Chính ngay thẳng đi vào vấn đề chính liền khiến cho Triệu Mẫn thay đổi thái độ đến chóng mặt. Mới đó nàng còn hữu lễ gọi hắn là “Lục Mạch công tử”, ngay sau đó đã chuyển thành “Quý Sát công tử”.

Nên biết Ngô Chính có hai cái ngoại hiệu. Lục Mạch Kiếm Tiên là đề cao ngai thanh danh của hắn, còn Quý Sát Kiếm Ma chẳng khác nào là bêu xấu rêu rao tiếng thú. Triệu Mẫn đây là thoại lý hữu thoại, cố ý châm chọc Ngô Chính mà thôi.

“Không sai, chuyện khó xử không nên ở giữa thanh thiên bạch nhật mà phơi bày. Triệu cô nương không phải là có chút sợ ý hay sao!?” – Ngô Chính tuy là thấu được ẩn ý trong lời nói của Triệu Mẫn nhưng không mấy tức giận, ngược lại càng là tỏ ra hòa khí cười nói, đồng thời hắn còn đổi xưng hô thành “Triệu cô nương” để đáp trả lại nàng.

Triệu Mẫn nghe thế liền dùng tay vỗ vỗ trán mình, tỏ ra có chút thất thố, lại nói: “Quý Sát công tử danh tiếng gần đây quá thịnh, để tiểu nữ hôm nay được diện kiến có phần cảm thấy bối rối vô cùng, thỉnh công tử thứ lỗi bỏ qua cho!”

Nói xong nàng nép người qua một bên làm động tác mời, để Ngô Chính không khỏi cảm khái trong tâm: “Nha đầu này miệng lưỡi thật sắc bén, khuê môi múa mép trình độ cũng rất lợi hại a.”

“Không dám, không dám!” – Ngô Chính khua tay khiêm tốn đáp, song lại không chút khách khí đi qua chiếc cầu treo.

Ngay khi Ngô Chính đi qua, chiếc cầu liền nâng lên, cửa chính trang môn cũng đóng lại. Triệu Mẫn nháy mắt ra hiệu đám thủ hạ của mình lui ra, sau đó tự mình làm người dẫn đường tiến vào đại sảnh.

Đi đến phía trước đại sảnh, Ngô Chính đề ý thấy trên cao có treo một tấm biển lớn viết bốn chữ đại tự Lục Liễu Sơn Trang. Một bên kia tường còn treo một bức tranh tương đối lạ lẫm, Ngô Chính xem qua nguyên tác nhưng không mấy chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này. Trên bức tranh vẽ tám thần mã, kiêu dũng hùng dũng uy nghiêm rất có khí thế. Chung quanh bốn phía đại sảnh còn có đủ loại thư họa rất tinh xảo bắt mắt.

Tuy vậy nhưng Ngô Chính không có nhã hứng thưởng thức loại thú vui xa xỉ này, liền không khách khí đi qua một bên hàng ghế dùng để tiếp khách, chọn vị trí đầu tiên mà ngồi xuống.

Triệu Mẫn thấy thế cũng không nói lời nào, tự mình đi lên mấy bậc thang trong sảnh đường, tại vị trí chủ tọa mà ngồi xuống. Đồng thời điểm, phía sau hậu đường có tám tên thợ săn tùy tùng đi đến, chia đều thẳng người đứng ở hai bên Triệu Mẫn.

“Triệu cô nương thật là thịnh tình khoản đãi, để tại hạ trong lòng cảm thấy vô cùng cảm kích a!” – Ngô Chính thân nhiên cười nói, cổ ý mỉa mai châm biếm.

Hắn sao có thể không hay biết Triệu Mẫn muốn dùng biện pháp cứng rắn để đối phó với hắn. Từ hành động đóng cửa nhốt chó, cho đến giăng sẵn thiên la địa võng đợi Ngô Chính lọt lưới cũng đã nói lên tất cả.

Ngô Chính có thể cảm nhận được bên ngoài đại sảnh và cả bên trong hậu đường đều có hơi thở khí tức của cao thủ ẩn náu. Sở dĩ tám tên thợ săn kia lộ diện chỉ là để bảo đảm an toàn cho Triệu Mẫn, phòng trường hợp Ngô Chính tự tung tự tác bất lấy năng đề uy hiếp.

“Ngươi mục đích đến tận đây tìm ta là vì điều gì?” – Triệu Mẫn nghiêm mặt chất vấn, cao cao tại thượng nhìn xuống Ngô Chính.

Ngược lại điều này không có bao nhiêu tác dụng, Ngô Chính bình thân dựa lưng ra ghế, vân đạm phong khinh đáp: “Mục đích của ta cũng giống như ngươi, khiến giang hồ trở nên hỗn loạn, sau đó thừa nước đục thả câu.”

Triệu Mẫn nghe thế liền chau mày trầm mặc. Ngô Chính lời lẽ quá mức thẳng thắn, trực tiếp không chút kiêng kỵ nói rõ mục đích của hai bên, khiến nàng không khỏi phải một lần nữa suy tính thật kỹ lưỡng vẹn toàn.

Đúng như Ngô Chính nói, cũng tương tự như khi hắn còn tại bên trong “Tiểu Ngạo Giang Hồ” thế giới. Quân Nguyên Mông nguyện vọng lớn nhất lúc này chính là trấn áp đầu tôm giang hồ trung nguyên, gây dựng triều đại lớn mạnh của mình. Cho nên Triệu Mẫn xuất hiện ở đây không ngoài mục đích gây rối loạn cho giang hồ, khiến các đại thế lực vì xấu xí tranh chấp mà suy yếu lẫn nhau, tạo thành cơ hội để cho quân Nguyên tiêu diệt tất cả.

Lại nói trong khoảng thời gian này hành vi của Ngô Chính cũng mười phần tương đồng với Triệu Mẫn. Vì thế cho nên nàng chỉ cho người theo dõi hắn mà không phải là ra tay diệt trừ hậu hoạn. Kể cả lần này Ngô Chính uy hiếp và giết chết A Tam cũng không thể qua mắt được Triệu Mẫn, nhưng nàng vẫn rất kiên nhẫn ngồi xuống thương lượng với hắn.

“Thử nghĩ mà xem, ta hiện tại có thể gián tiếp chi phối Minh giáo và phái Võ Đang. Nếu ta có thể hướng mũi kiếm của hai thế lực lớn nhất trên giang hồ này chĩa về phía toàn bộ các thế lực còn lại. Triệu quận chúa hẳn là rất yêu thích trông thấy cảnh này a!” – Ngô Chính tiếp tục tung thả mồi câu của mình.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226: Giương cung bạt kiếm

“Thử nghĩ mà xem, ta hiện tại có thể gián tiếp chi phối Minh giáo và phái Võ Đang. Nếu ta có thể hướng mũi kiếm của hai thế lực lớn nhất trên giang hồ này chĩa về phía toàn bộ các thế lực còn lại. Triệu quận chúa hẳn là rất yêu thích trông thấy cảnh này a!” – Ngô Chính tiếp tục tung thả mồi câu của mình.

Hành vi giấu đầu lòi đuôi của Triệu Mẫn bao lâu nay phải người sát sao theo dõi các nhân vật có danh tiếng địa vị trên giang hồ, sớm đã không qua mắt được Ngô Chính. Vì thế hắn cũng không cần giấu diếm ưu thế nắm giữ bố cục của mình hiện nay, đồng thời cũng là bày tỏ thành tâm muốn được hợp tác.

“Ngươi, không phải là rất chán ghét quân Nguyên ư!” – Triệu Mẫn tỏ ra vô câu vô thúc, khiêu mi đáp lời.

Nghe vậy Ngô Chính chỉ cười nhạt đáp: “Không sai, nhưng không chỉ quân Nguyên, vật làm ta chúm mắt vẫn còn rất nhiều a.”

“Thế ư!? Ngươi muốn ta làm gì đây?” – Triệu Mẫn chống tay lên cằm, thân nhiên đối đáp.

Ngô Chính ngay thẳng nói: “Đơn giản! Chỉ cần ngươi toàn lực giúp ta không để những lão quái vật kia tìm đến ta phiền toái. Ngược lại ta sẽ ổn thỏa làm thay phần việc của ngươi, thậm chí là làm tốt hơn gấp mấy lần. Hơn nữa ta nghĩ cả hai việc này đều là trong tầm khả năng của ta và ngươi. Ngươi thấy điều kiện này rất không tồi chứ!”

Sau khi xác định “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” thế giới này không đơn giản như hắn nghĩ, Ngô Chính đã sớm suy đoán được mấy phần thực hư bên trong.

Trước đó A Đại đột nhiên xuất hiện tại trung nguyên châm ngòi ly gián phái Võ Đang với ngũ đại môn phái, còn A Tam thì một mực theo dõi động tĩnh của Ngô Chính suốt chặng đường không có bất kỳ động tác nào. Nhưng đừng quên thủ hạ đắc lực nhất của Triệu Mẫn là Huyền Minh nhị lão, còn có cả

A Nhị vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Thử hỏi ba người này lúc bấy giờ là đang làm việc gì!?

Lại nói ngoại trừ phái Nga My chỉ có Duyệt Tuyệt sư thái chống đỡ ra, thì tứ đại môn phái còn lại nội tình cực kỳ thâm hậu vững chắc, nhưng khi toàn bộ cao tăng lực lượng tổn thất nặng nề vẫn không có bao nhiêu động tĩnh là như thế nào!? Kể cả lão quái vật từng uy hiếp Đông Phương Bạch, bao che cho Hà Thái Xung lần trước cũng cố tình ẩn giấu hành tung, không dám trực tiếp can thiệp.

Đây là nói từ trong bóng tối chắc chắn là có vật cản nào đó khiến bọn hắn nhún tay nhún chân không dám manh động. Ngô Chính suy đi nghĩ lại mãi cũng chỉ có duy nhất một đáp án, chỉ có thể là quân Nguyên cao tăng cố ý dõn dò.

Triệu Mẫn sở dĩ cho người theo dõi Ngô Chính là vì hành vi của hắn trong lúc vô tình trợ giúp rất nhiều cho nàng. Nếu Ngô Chính suy đoán không lầm thì lão quái vật kia không dám cứng rắn làm khó Đông Phương Bạch cũng không ngoài nguyên do nàng là nữ nhân của Ngô Chính.

Thử nghĩ Võ Đang Thất Hiệp cố gắng bảo vệ Ngô Chính đã chứng minh hắn có mối quan hệ rất mật thiết với Trương Tam Phong, hoàn toàn có thể xem như là hậu bối. Hơn nữa trong thời điểm đó, Ngô Chính lại được Triệu Mẫn nữ nhi của Nhữ Dương Vương tử trong bóng tối dẹp đường để hắn tự ý tác oai tác quái.

Một người trong lúc vô tình lại nhận được bảo bọc chăm sóc từ hai cái thế lực khủng khiếp như vậy, là ai dám không kiêng kỵ mà làm khó Ngô Chính!? Đương nhiên là ngoại trừ mấy tên tiểu tốt vô tri kia ra, thì chỉ ít những lão quái vật kia sẽ không dám đánh cược một phen. Bằng không Ngô Chính dám càn quấy vô kỵ như vậy sớm đã chết một trăm ngàn lần rồi.

“Ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi trong tay có Ý Thiên kiếm liền có thể ung dung đến tận nơi đây để ra điều kiện với ta!?” – Triệu Mẫn thân nhiên nói.

Trong mắt nàng Ngô Chính quả thực quá mức tự cao tự đại, tự cho là đúng. Bây giờ tác dụng của hắn đối với nàng phải nói là cực nhỏ. Nhất là sau khi Ngô Chính dấy lên tranh đấu giữa các thế lực môn phái đã là hoàn thành mỹ mãn yêu cầu của Triệu Mẫn đối với hắn. Cho nên lần trước A Tam mới không ngần ngại mà nuôi nấng sát tâm đối với Ngô Chính. Đơn giản là vì Triệu Mẫn đã không còn thiết tha lợi dụng hắn nữa mà thôi.

Chưa kể Ngô Chính trong lúc vô hình có thể ít nhiều chi phối cả Minh giáo và phái Võ Đang. Nếu Triệu Mẫn lại để Ngô Chính sống lâu thêm một chút, có khi sẽ không thể kiểm soát được hắn nữa mà tạo thành hậu họa khôn lường.

Ngô Chính lúc này có thể cảm nhận được ánh mắt bất thiện của tám tên thợ săn kia đang chăm chăm bao trùm lấy mình. Nhưng điều này không thể đe dọa được hắn, vẫn rất điềm tĩnh đáp lời: “Ta có thể đến, tất nhiên là có thể đi. Cho dù là Huyền Minh nhị lão đến đây khó nói cũng không thể giữ chân được ta a. Nhưng đáng tiếc hai người bọn hắn không tại, bằng không ta cũng muốn kiến thức một chút Huyền Minh Thần Chưồng là lợi hại như thế nào!”

Triệu Mẫn nghe thế không khỏi ngạc nhiên. Ngô Chính hiểu biết quá nhiều chuyện không nên biết, khiến nàng nhất thời nổi lên sát tâm với hắn. Nhưng là Triệu Mẫn vẫn rất kìm chế, khẩu thị tâm phi nói: “Lục Mạch Kiếm Tiên nghe danh đã lâu, là anh hùng hào kiệt trên giang hồ, hôm nay được diện kiến quả thực là danh bất hư truyền a.”

“Ha ha... là nhờ quận chúa ưu ái, ta mới có thể được như ngày hôm nay.” – Ngô Chính đột nhiên hài hước cười to, thâm ý đối đáp.

Triệu Mẫn đột nhiên nghiêm mặt nói: “Việc này để ta rất hiếu kỳ a, ngươi là làm sao biết được nhiều chuyện như vậy!?”

Từ trong giọng điệu của nàng có thể nghe ra mùi thuốc súng, chẳng khác nào là đang trắng trợn uy hiếp lấy Ngô Chính, tựa hồ là muốn bức cung.

“Ta chỉ biết những việc nên biết, những việc có thể bảo toàn mạng sống cho ta, như là... Thiếu Lâm tự chẳng hạn!?” – Ngô Chính an nhiên tự tại, không doái hoài đến Triệu Mẫn và đám người thợ săn kia nhe nanh múa vuốt.

“Hừ!”

Triệu Mẫn không vui hừ lạnh một tiếng, tức khắc tám tên thợ săn phía sau nhanh tay kéo cung, tám cái mũi tên đều nhắm thẳng vào đầu của Ngô Chính. Đồng thời điểm, hai cỗ khí thế cường đại từ phía hậu đường lần ất hết thấy khí tức của những người đang ẩn nấp, trực tiếp áp bách đến Ngô Chính, khiến hắn trong một khoảnh khắc chịu đựng áp lực cực đại.

“Già mù sa mưa, chút âm mưu quỷ kế của ngươi không phải là chỉ mỗi mình ta nhìn thấu. Ngươi cho rằng sát nhân diệt khẩu là có thể giải quyết hậu họa này!?” – Đối mặt không khí giương cung bạt kiếm hết sức khẩn trương, Ngô Chính ngược lại càng khí định thần nhàn, vân đạm phong khinh không chút mây may lo sợ.

Triệu Mẫn âm trầm chất vấn: “Còn có ai biết được chuyện này!?”

“Ta có thể nói cho ngươi biết, nhưng chỉ sợ ngươi thà không biết còn hơn.” – Ngô Chính mỉm cười đáp.

Hắn âm thầm khuếch đại tự thân khí cảm, ngay lập tức phát hiện được thân phận của một người phía sau hậu đường là ai. Loại khí thế này trước đây Ngô Chính đã may mắn gặp qua một lần, không ai khác tên này chính là A Đại. Mà người có thể phát ra khí thế không mấy chênh lệch so với A Đại, cũng chỉ có thể là A Nhị mà thôi. Bởi vì A Tam đã chết dưới tay Ngô Chính rồi.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote

9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Hư trương thanh thế

Hắn âm thầm khuếch đại tự thân khí cảm, ngay lập tức phát hiện được thân phận của một người phía sau hậu đường là ai. Loại khí thể này trước đây Ngô Chính đã may mắn gặp qua một lần, không ai khác tên này chính là A Đại. Mà người có thể phát ra khí thể không mấy chênh lệch so với A Đại, cũng chỉ có thể là A Nhị mà thôi. Bởi vì A Tam đã chết dưới tay Ngô Chính rồi.

Mặc dù Ngô Chính rất dễ dàng đã bại được A Tam, nhưng nguyên do trong đó phần nhiều là vì Đông Phương Bạch trong lúc vô hình tạo áp lực cực đại cho A Tam mới có thể như vậy. Bây giờ Ngô Chính một mình có thể sẽ phải đối mặt với A Đại và A Nhị cùng lúc, đồng thời còn có Thần Tiền Bát Hùng nữa, để hắn hiện tại chịu phải áp lực quả thực rất lớn.

Tuy Ngô Chính xuất khẩu ngông cuồng rằng không e ngại Huyền Minh nhị lão, nhưng thực chất chỉ là hoa ngôn xảo ngữ mà thôi. Hắn nào có được bản lĩnh đó, chỉ ít là ở thời điểm hiện tại.

“Là Trương Tam Phong!?” – Triệu Mẫn quả nhiên không hổ với chữ “mẫn” trong tên của nàng, ngay khi Ngô Chính ngôn hạ ả ý liền có thể phán đoán chính xác đích danh người đó là ai.

Ngô Chính nghe thế vẫn bất vi sở động, mặc kệ cho Triệu Mẫn muốn suy đoán như thế nào. Dù sao từ đầu chí cuối hắn đều là nói xàm nói bậy, mục đích không ngoài thăm dò Triệu Mẫn đồng thời xác thực suy đoán của mình. Kể cả việc Thiếu Lâm tự quan hệ như thế nào với Nhữ Dương Vương, Ngô Chính cũng hoàn toàn không hay biết. Ngay thẳng mà nói thì hắn chỉ là chó ngáp phải ruồi, buột miệng nói trúng mà thôi.

“Người không nói tức thị không phủ nhận!?” – Triệu Mẫn rất kiên nhẫn tiếp tục truy vấn, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía Ngô Chính, hòng quan sát biểu hiện của hắn khi nghe câu hỏi.

Nhưng là để Triệu Mẫn thất vọng rồi, Ngô Chính vẫn thản nhiên tươi cười đối đáp: “Triệu quận chúa xưa nay cơ mưu túc trí tài hoa hơn người, là nhân trung chi long. Lễ nào chỉ là một chuyện đơn giản như vậy lại khiến người phải bối rối!?”

Người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý. Triệu Mẫn xem như đây là một lời khẳng định của Ngô Chính. Nàng trước giờ tâm cao khí ngạo, hiển nhiên không một chút nghi ngờ vào phán đoán của mình.

Triệu Mẫn lạnh nhạt nói: “Để lại Ý Thiên kiếm, người có thể đi.”

“Ài, người định cường thủ hào đoạt!? Suy nghĩ thật kỹ rồi chứ?” – Ngô Chính ý vị thâm trường nói.

Triệu Mẫn nghe thế nhất thời hơi trầm mặc cân nhắc một chút. Nàng là minh bạch thực lực của Ngô Chính so bì với danh tiếng của hắn không sai biệt là bao, muốn cưỡng đoạt Ý Thiên kiếm không phải là chuyện dễ dàng. Chưa kể hậu trường của hắn là phái Võ Đang và cả Minh giáo, hai cái thế lực đánh đồng bậc nhất trên giang hồ hiện nay.

Tuy nhiên Ngô Chính có thể gián tiếp thao túng hai cái thế lực này, có thể thấy được tâm cơ của hắn là khủng bố đến nhường nào, không nghi ngờ là một nhân tài hiếm có. Nhưng là Ngô Chính quá khó để lợi dụng, nếu không phải kiêng kỵ hậu trường của hắn thì Triệu Mẫn đã muốn diệt trừ hậu hoạn ngay bây giờ.

“Ta nhắc lại lần nữa. Giao ra Ý Thiên kiếm, người có thể bình an rời khỏi đây!” – Triệu Mẫn kiên quyết nói. Ý Thiên kiếm đang nằm sờ sờ ngay trước mặt, Triệu Mẫn không thể không cướp đoạt. Ngô Chính dám cả gan uy hiếp nàng, càng không thể không trừng phạt, khiến hắn đau khổ một phen.

Vù vù...

Đột nhiên Ngô Chính thẳng người đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, y phục không gió lại phản phất rung động, một cỗ khí thể cường đại bộc phát ra chung quanh, phong cuốn vân tán thổi bay cả hai bên hàng ghế ra xa.

Ngô Chính lại nhàn nhạt trong miệng nói: “Ta cũng nhắc nhở người lần nữa, người đã suy nghĩ thật kỹ rồi chứ!?”

Triệu Mẫn vốn dĩ mới là người chủ động uy hiếp, nhưng lúc này áp lực trả về lại vượt quá sức tưởng tượng, khiến nàng kinh nghi bất định không thôi. Nàng ngạc nhiên là vì... Thập Hương Nhuyễn Căn Tán tựa hồ là vô tác dụng, không chút suy suyễn đến Ngô Chính. Hơn nữa thực lực của Ngô Chính biểu hiện lúc này quả thực là bất khả tư nghị, cũng là vượt quá suy đoán của nàng.

“Giết! Nhất định không thể để hắn sống sót rời đi.” – Triệu Mẫn nhen nhóm sát tâm. Ngô Chính tuổi tác chênh lệch so với nàng cũng chỉ là đôi ba năm, nhưng thực lực lại khác biệt một trời một vực. Sức uy hiếp của hắn đối với nàng thực sự là quá lớn, nếu không diệt trừ từ khi còn trong trứng nước khó nói đêm dài lắm mộng, một ngày nào đó hắn sẽ giết ngược lại nàng.

Vèo vèo vèo...

Ngay khi nhận được mệnh lệnh, Thần Tiền Bát Hùng ngay lập tức buông tay toàn lực phóng tiễn. Tám mũi tên được gia cố nội lực mang đặc tính khác nhau, kinh lực quán theo tiễn xạ tựa như vòi rồng nhắm thẳng về phía Ngô Chính.

“Lấy trứng chọi đá!” – Ngô Chính nhếch mép bĩu môi khinh thường. Hắn không những không tránh né, ngược lại còn là giờ thân chịu đòn không chút kiêng kỵ một đòn toàn lực của Thần Tiền Bát Hùng.

Đùng đùng đùng đùng...

Tám cái mũi tên phóng đến còn chưa kịp chạm đến sợi tóc của Ngô Chính tức khắc đã nổ tung giữa không trung. Dường như là có một bức tường vô hình kiên cố che chắn phía trước Ngô Chính, khiến tất cả các đòn tấn công đều trở nên vô hiệu. Giống như lời nói của hắn mới đó, quả thực là lấy trứng chọi đá.

Ngô Chính đỉnh đạc đứng đó, bất động thanh sắc nhìn lấy Triệu Mẫn, khiến nàng lúc này trong tâm không khỏi khiếp đảm kinh hồn. Đây tựa hồ chỉ là cương khí hộ thể đã có thể chắn nát một đòn toàn lực của Thần Tiền Bát Hùng, đến cả A Nhị – người có thần lực thiên sinh cũng không dám giờ thân chống đỡ. Ngô Chính quả nhiên là có đảm đương mới dám khiêu khích đối chọi với nàng.

Nhưng là Triệu Mẫn không biết, Cửu Dương Chân Kinh của Ngô Chính đặc tính âm dương điều tiết, nội lực vô cùng sung mãn, có thể dùng mãi mà không hết. Cho nên hắn chỉ là sinh cường tự thân tiêu hao lượng lớn nội lực để chống đỡ mà thôi. Mục đích không ngoài việc phô trương thanh thế dọa nạt Triệu Mẫn một chút, để nàng biết cái gọi là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”.

“Triệu quận chúa đã có thịnh tình khoản đãi, ta tất nhiên không thể không đáp lễ!”

Lễ thượng vãng lai là phép tắc đối ngoại tối thiểu của Ngô Chính, hiển nhiên nếu không bắt đắc dĩ sẽ không cam chịu phần thua thiệt nghiêng về mình.

(Lễ thượng vãng lai ý nghĩa tương tự như câu “có qua có lại mới toại lòng nhau”. Tại hạ trong hơn hai trăm chương truyện vừa qua mặc dù đã rất tiết chế không dùng hán ngữ quá nhiều, nhưng vẫn luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó gọi là “trôi chảy lưu loát”. Thế nên các đồng đạo thứ lỗi cho ta không thể giữ vững lập trường. Từ chương này trở đi ta sẽ tự thỏa mãn chính mình, không câu thúc lời lẽ như trước đây được nữa!)

Dứt lời, Ngô Chính giữa lòng bàn tay trước ngực, năm ngón khép hờ với nhau, động tác thuần thực dứt khoát. Không gian chung quanh bàn tay của hắn bỗng nhiên trở nên bất ổn chuyển động, tựa như là lưu thủy chấp chôn khiến người ta nhìn vào tưởng chừng là bị hoa mắt, không thấy rõ sự vật bên trong.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Châm ngòi ly gián

Dứt lời, Ngô Chính giữa lòng bàn tay trước ngực, năm ngón khép hờ với nhau, động tác thuần thực dứt khoát. Không gian chung quanh bàn tay của hắn bỗng nhiên trở nên bất ổn chuyển động, tựa như là lưu thủy chấp chôn khiến người ta nhìn vào tưởng chừng là bị hoa mắt, không thấy rõ sự vật bên trong.

“Quận chúa, cẩn thận!”

Cảm nhận được lực áp bách cực đại đến từ Ngô Chính, Thần Tiền Bát Hùng khẩn trương lao đến phía trước Triệu Mẫn che chắn. Triệu Mẫn cũng vì thế mà thất sắc, nhưng chỉ trong tích tắc nàng liền có thể bình phục tâm tình. Tựa hồ hai người cao thủ ẩn nấp phía sau hậu đường để nàng rất an tâm.

“Chiêu này của ta chính là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự, mời chư vị lĩnh giáo!”

Nói xong Ngô Chính không chần chừ, vận công sức thể thu tay ngang về bên hông, động tác chậm rãi từ tốn vung ra một chiêu về phía Thần Tiền Bát Hùng.

Không nghĩ ngờ, đây chính là chiêu thức duy nhất mà Ngô Chính sở hữu, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự – Vi Đà Chương!

Tức khắc, một bàn tay khổng lồ kim sắc phô thiên cái địa, tựa như là mãnh thú hồng thủy dồn dập áp tới, khiến Thần Tiền Bát Hùng nhất thời thất sắc, kinh hồn tán đảm. Bàn năng nhắc nhở bọn hắn phải nhanh chóng tránh đi chỗ khác, bằng không dù là mười cái mạng cũng không dùng đủ để chống đỡ

một chương bá đạo cương mãnh này. Nhưng nếu Thần Tiễn Bát Hùng tránh đi, không nghi ngờ chủ công của bọn hắn – Triệu Mẫn phía hậu phương chắc chắn là chỉ tử, vô phương sinh lộ.

Thần Tiễn Bát Hùng trong một khoảnh khắc dường như tâm ý tương thông, ánh mắt trở nên mười phần kiên quyết, nuôi chí tử tâm thập địa dù chết không từ. Tám người đồng thời huy động toàn bộ lực lượng, đưa thân thay cho Triệu Mẫn chống đỡ một chương hủy thiên diệt địa của Ngô Chính.

Oànhhh...

Động tĩnh phát ra tựa như là một vụ nổ lớn kinh thiên động địa, dư âm nhiều lương khiến những người có mặt ở đây tai ù mắt mờ, nhất thời vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mãi cho đến một hồi lâu, chấn lực phát tán mới dần dần ổn định trở lại. Thần Tiễn Bát Hùng hai mắt đã căng tròn đến muốn rách, kinh hãi đến tột cùng tột độ. Lúc này lại trên mặt người nào người nấy đều vui mừng hớn hở, phát hiện hồn vẫn phụ thể, hơn nữa tay chân nguyên vẹn không mất mát một cọng lông, khiến bọn hắn quá đỗi kinh hi còn tưởng rằng đây là huyền mộng vô thực.

Ngô Chính thấy thể thần sắc vẫn vô hi vô bi, tựa hồ sinh tử của Thần Tiễn Bát Hùng không đáng giá một cắc bạc đồng xu để hắn quan tâm. Tuy bề ngoài vẫn đậm phong khinh nhưng trong tâm lại đang hết sức e dè cản trở.

Bởi vì trước mắt Ngô Chính lúc bấy giờ vô thanh vô tức xuất hiện thân ảnh của hai người trung niên nam nhân, mà một người trong đó đối với hắn cũng không quá ngạc nhiên xa lạ.

“Danh tính: A Đại, tu vi: tuyệt thế hậu kỳ.”

“Danh tính: A Nhị, tu vi: tuyệt thế hậu kỳ.”

Thuật thăm dò cho Ngô Chính biết phán đoán của hắn trước đó là không sai. Cao thủ ẩn giấu phía sau hậu đường không ai khác chính là hai huynh đệ A Đại – A Nhị.

A Đại ngoại hiệu là Bát Tỉ Thần Kiếm Phương Đông Bạch, ngoại hình thân hạc cao gầy, mặt nhiều nếp nhăn nheo, trông rất ra dáng tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ. Sở trường của hắn chính là kiếm pháp tinh kỳ nổi danh thiên hạ từ khi còn là trưởng lão Cái Bang, sau này mới giả chết để sang tây vực gia nhập phái Kim Cương, lại làm thủ hạ dưới trướng Nhữ Dương Vương.

A Nhị là truyền nhân của Hòa Công Đầu Đà, thân hình thấp bé gầy gò, đầu lại bị hói trọc trọc. Nhưng hắn là đệ tử nhân có thần lực thiên sinh, từ sở trường ngoại công chuyển thành nội công, hơn nữa còn luyện thành Đại Lực Kim Cương Quyền so với A Tam lợi hại hơn rất nhiều.

Hai cái hảo đối thủ ngay ngắn đứng trước mặt, để Ngô Chính khó lòng giấu nổi niềm phấn khích trong tâm. Tuy nhiên hoàn cảnh này không cho phép hắn “luyện quyền đầu” như khi gặp được A Tam. Nếu Ngô Chính dám có nửa phần lơ là, hai huynh đệ A Đại nhất định sẽ không khinh thủ khinh cước mà chữa cho hắn sinh lộ.

“Oan gia ngõ hẹp, thật không ngờ ngươi tự mình chui đầu vào rọ, khà khà... món nợ lần trước ta còn chưa tính sổ với ngươi a.” – A Đại âm trầm cười nói, không đoái hoài che giấu sát ý của mình.

“Lại giả bất thiện, cho rằng có thể làm khó được ta!?” – Ngô Chính bất động thanh sắc đối đáp, không nhìn ra một chút tâm tình của hắn lúc này.

“Ha ha... tiểu tử ngông cuồng không biết trời cao đất dày, thiếu niên đúng là huyết khí phương cương cần phải được mài dũa a.” – A Đại mười phần tự cao tự đại, khoa trương thanh thế uy hiếp Ngô Chính. Hắn là không tin tưởng Ngô Chính có thể một mình đối kháng lại hai huynh đệ bọn hắn hợp lực, chỉ biết xuất khẩu cuồng ngôn mà thôi.

“Muốn mài dũa ta!? Quả thực là si tâm vọng tưởng. Ngươi hiển nhiên là chưa biết A Tam là chết vào tay ta ư!?” – Ngô Chính tương tự mọi khi, vẫn rất yêu thích đổ dầu vào lửa, khích tướng kích động bọn hắn.

“Hừ, hồ ngôn loạn ngữ! Lão tam thân thủ ta còn có thể không minh bạch!? Chỉ bằng tiểu tử hi mũi chưa sạch như ngươi có thể làm được hắn sao?” – A Đại mặc dù ngôn thoại sinh cường tự cho là đúng nhưng là trong tâm kinh nghi bất định thôi, trong lúc bất giác lại khẽ liếc sang Triệu Mẫn, truy cầu một lời giải đáp.

“Là thực là hư, ngươi tự mình hỏi tiểu quận chúa bảo bối của ngươi đi. Nàng tận mắt trông thấy lão tam của ngươi bị ta bắt giữ nhưng vẫn làm ngơ không thấy. Cho đến khi hắn vì nghĩa bất dung thân, vẫn không thấy tiểu quận chúa bảo bối của ngươi tâm hơi ở đâu. Lại nói là ta hàm hồ, hay là ngươi ngu muội đây!?” – Ngô Chính thao thao bất tuyệt một hồi lưu loát nói ra, không để người khác có cơ hội chen ngang giữa chừng.

Nghe vậy, hai huynh đệ A Đại thần sắc cực độ bị phần đồng thời quay sang nhìn lấy Triệu Mẫn, chờ đợi từ nàng một lời giải thích thỏa đáng.

“Hắn chỉ là rơi vào đường cùng, cố tình châm ngòi ly gián mà thôi. A Tam có khi vẫn đang sinh long hoạt hổ bên ngoài, chưa kịp trở về mà thôi.” – Triệu Mẫn ánh mắt vô thần, chấp tay sau lưng liếc mắt nhìn xuống Ngô Chính, tựa hồ là đang phô trương vị thế của mình với hắn.

“Cường từ đoạt lý, nói khoác không biết ngượng mồm. Nếu chỉ nói riêng về mặt này, ta đây cam bái hạ phong.” – Ngô Chính lắc đầu thờ dài cảm khái, thần thái lão khí hoành thu mười phần tương tự không thể chê vào đâu.

(Lão khí hoành thu đồng nghĩa với từ “cụ non”, ý chỉ cách ăn nói và khí chất rất giống người già)

Triệu Mẫn thần nhân khí định không mấy để ý đến lời châm chọc của Ngô Chính, lại quay sang hai người A Đại lạnh nhạt nói: “Các ngươi là không tin ta!?”

“Hỏi thừa, tin được mới là chuyện lạ!” – Ngô Chính trong bụng khinh bỉ. Tưởng rằng hắn không biết ba người A Đại sở dĩ đầu quân dưới trướng Nhữ Dương Vương còn không phải là vì vinh hoa phú quý đây ư!? Bây giờ chỉ vì cái chết không rõ thực hư của huynh đệ mà trở mặt với Triệu Mẫn mới là thực sự ngu ngốc a.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Kinh tâm động phách

“Hỏi thừa, tin được mới là chuyện lạ!” – Ngô Chính trong bụng khinh bỉ. Tưởng rằng hắn không biết ba người A Đại sở dĩ đầu quân dưới trướng Nhữ Dương Vương còn không phải là vì vinh hoa phú quý đây ư!? Bây giờ chỉ vì cái chết không rõ thực hư của huynh đệ mà trở mặt với Triệu Mẫn mới là thực sự ngu ngốc a.

“Thuộc hạ không dám!” – Hai huynh đệ A Đại thành thành khẩn khẩn đồng thời chấp tay cúi đầu trước Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn ánh mắt vô thần, không để ý đến hai huynh đệ A Đại, lại quay sang Ngô Chính lạnh nhạt nói: “A Tam sinh tử không rõ. Nhưng nếu hắn xảy ra điều gì bất trắc, các ngươi hẳn là minh bạch hung thủ là ai rồi.”

Hai huynh đệ A Đại nghe thế, ánh mắt chất chứa sát ý một lần nữa tập trung về phía Ngô Chính. Bất chợt, không khí xung quanh trầm xuống một cách lạ thường. Sát khí tích tụ lấy trung tâm là hai người A Đại chậm rãi phát tán ra chung quanh, dày đặc đến mức thậm chí có thể trông thấy bằng mắt thường. Tựa hồ đây không phải là sát khí nữa rồi, có chút giống như là... quý khí!?

Ngô Chính đối diện hai người A Đại, là người chịu đựng áp lực nhiều nhất. Hắn có thể cảm nhận được, dường như là có hàng trăm hàng ngàn oan hồn của những con người vô tội đang vờn quanh kêu réo bên tai mình. Điều này nói lên số người đã chết trong tay hai huynh đệ A Đại là nhiều đến mức không thể xuê. Thậm chí Ngô Chính bao năm thân kinh bách chiến cũng không dám tự nhận có thể so sát khí với hai người này.

Tuy nhiên cũng chẳng có gì là quá khó hiểu. Phải biết “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” so với “Tiểu Ngạo Giang Hồ” thế giới tuy là ít hơn mưu mô quỷ kế, nhưng càng nhiều hơn là giết chóc tàn nhẫn. Bây giờ vẫn đang là thời đại loạn lạc, quân Nguyên Mông đã đánh chiếm trung nguyên, đẩy lên hàng loạt các cuộc khởi nghĩa tinh phong huyết vũ.

Trong lúc đó, hai huynh đệ A Đại cũng được xem là cao tăng dưới trướng Nhữ Dương Vương. Trong bóng tối không biết đã thực thi bao nhiêu nhiệm vụ sát nhân hàng loạt, khiến sát khí tích tụ trên người bọn hắn quá nhiều, đến mức đã hóa thành thực chất, trông qua còn tưởng là quý khí không chừng.

Ngô Chính này giờ liền mồm khích bác, hơn nữa từ biểu hiện của Triệu Mẫn cũng gián tiếp mơ hồ xác nhận cái chết của A Tam, khiến hai người A Đại trong tâm vô cùng bị phẫn. Nhưng là bọn hắn không thể làm khó được Triệu Mẫn, đành phải giận chó đánh mèo mà trút hết lên đầu Ngô Chính, hòng người ngoài con giận mà thôi.

“Ta nói hai người các ngươi đúng là tri độn ngu ngốc. Hôm nay Triệu Mẫn có thể điên đảo hắc bạch, bỏ mặc A Tam tử trận dưới tay ta. Ngay mai khó nói sẽ đến phiên các ngươi trắng niên sớm thế. Đến lúc đó, các ngươi vẫn là cam chịu là vật hy sinh!?” – Ngô Chính tựa tiểu phi tiểu, buông lời châm chọc.

A Đại vừa định mở mồm nói gì đó, nhưng lại bị Triệu Mẫn nhanh miệng chặn lại: “Bản quận chúa trước nay luôn chiều hiền đãi sĩ, không tệ bạc với thù hạ. Ta tin tưởng miệng lưỡi tiểu nhân dù xảo quyết đến đâu cũng không lung lay được các ngươi.”

“Triệu quận chúa miệng lưỡi quả nhiên trơn tru sắc bén, ta xem như là được mở rộng tầm mắt.”

Ngô Chính thờ dài cảm khái, song lại quay sang hai người A Đại nói tiếp: “Ngôn giản ý cái, nói thêm nữa cũng chỉ là nhiều lời vô ích. A Tam là ta giết, muốn báo thù thì đến đây!”

Sở dĩ Ngô Chính động khẩu bất động thủ không ngoài mục đích lung lay hai người A Đại, để xem bọn hắn biểu hiện như thế nào. Bất quá Triệu Mẫn mưu ma chước quỷ vô cùng lợi hại, không phải là Ngô Chính dăm ba câu nói liền có thể châm ngòi ly gián. Nhưng chí ít là khiến hai người A Đại trong tâm nghi thần quỷ không còn trung tâm như trước.

“Hảo! Thù sát huynh đệ bắt đái cộng thiên. Ngươi đã thú nhận, như vậy chuộc tội đi!”

A Nhị thường ngày kiệm lời ít nói, nhưng thực chất tính tình vô cùng hung bạo nóng nảy, đặc biệt là ưa thích hành hạ người khác. Ngay khi Ngô Chính thú nhận sở tác sở vi, hấn liền không kìm chế nổi thú tính, súc thế vùng quyền tấn công.

Thần lực hung mãnh dị thường ầm náu bên trong vóc dáng thấp bé của A Đại, thế công ào ạt tựa như là bạo vũ, quyền kinh lấy Ngô Chính làm trung tâm giăng kín bao vây, cuồng oanh lạm tạc không thể tránh thoát.

Ngược lại Ngô Chính như con thiêu thân vui mình giữa cuồng phong vũ bão, y phục phần phật rung động như muốn tiêu tan. Chỉ thấy hấn nhếch môi cười nhạt, tựa tiểu phi tiêu, đôi mắt vô thần khép hờ dường như là khinh thường phải đối thủ của mình.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh...

Loạn quyền dồn dập oanh tạc, kinh lực trong phút chốc liền phá toang sánh đường, đất bụi tung lên mịt mù. Nhìn lại, thân ảnh của Ngô Chính ở vị trí trung tâm chịu đựng đợt tấn công, lúc bấy giờ đã không còn lại một dấu vết. Hấn tưởng chừng là đã bị oanh bạo nuốt chửng.

“Kỳ quái, người đâu!” – A Nhị thu quyền đáp xuống mặt đất, nhất thời không tìm thấy mục tiêu đâu, sưng sốt thót lên.

“A Nhị, cẩn thận phía sau!” – A Đại thấy thế đột nhiên phát hiện ra điều bất thường, hoảng hốt lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời xuất kiếm huy động lực lượng tiến đến hỗ trợ A Nhị.

A Nhị nghe vậy liền phản xạ thủ thế quay đầu trở lại, chỉ thấy từ trên không trung loáng thoáng vài vạch kiếm khí phút chốc đã tiếp cận đến nơi. Trông thấy kiếm khí vô cùng tầm thường không có gì đặc biệt lợi hại, nhưng là khiến A Nhị từ trong tiềm thức không ngừng rung lên cảnh báo: “Nếu không tránh, tất phải tử!”

Làm một cao thủ thân kinh bách chiến vượt ải gian truân, chắc chắn không một ai dám xem nhẹ trực giác của mình. A Nhị tức khắc liền quyết định không đối chọi với đạo kiếm khí tầm tầm thường thường kia, cấp tốc triển khai khinh công lùi ra thật xa.

Ngay khi A Nhị lùi về sau, cảnh tượng lúc bấy giờ hiển hiện trước mắt khiến hấn kinh tâm động phách không thôi. Chỉ nghe vài tiếng “phách phách phách” do kiếm khí cắm phập xuống mặt đất dễ dàng như là chém vào nước. Nhưng chốc lát sau đó, một cỗ dư lực khủng khiếp do kinh lực tích tụ đè nén quá mức mà bạo tạc ra chung quanh. Cuồng phong từ vị trí trung tâm lan ra bốn phía phá toang đại sảnh không còn trông ra hình dạng. Càng kỳ quái chính là mọi người không nghe được bất cứ động tĩnh nào, chỉ nghe được tiếng oang oang trong tai. Không nghi ngờ là vì động tĩnh phát ra quá lớn khiến tất cả mọi người nhất thời đã mất đi thính giác.

Bên trong đại sảnh, à không, bây giờ đã không còn đại sảnh nữa rồi, chỉ còn lại một mảnh hoang tàn mịt mù cát bụi, phơi mình giữa thái dương gay gắt trên đầu. Một đám người bao gồm Triệu Mẫn, A Đại, A Nhị, Thần Tiên Bát Hùng và cả những tên cao thủ ầm náu xung quanh. Trông thấy một màn này trong mắt, toàn bộ đã hoàn toàn khiếp sợ đến ngay người không thể khôi phục bình tĩnh.

Mãi cho đến một hồi lâu, khi thính giác thất lạc dần dần trở về với chủ nhân của nó, chỉ còn nghe được tiếng “vù vù” của gió sa đang áp tới, cùng một giọng nói không mấy xa lạ của thiếu niên cứ thế vang vang bên tai, khiến mọi người giật thót kinh hồn táng đảm không thôi.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Ngô Chính bắt cần!?

Mãi cho đến một hồi lâu, khi thính giác thất lạc dần dần trở về với chủ nhân của nó, chỉ còn nghe được tiếng “vù vù” của gió sa đang áp tới, cùng một giọng nói không mấy xa lạ của thiếu niên cứ thế vang vang bên tai, khiến mọi người giật thót kinh hồn táng đảm không thôi.

“Ta xem như ngươi đã đồng ý với điều kiện của ta. Ý Thiên kiếm đổi lấy trăm hoa cài tóc đã là tiện nghi cho nha đầu ngươi. Ngày sau tái ngộ, vật hoàn về chủ!”

Nghe thế, mọi người theo bản năng đồng loạt hướng ánh mắt khó hiểu về phía Triệu Mẫn, muốn biết chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng Triệu Mẫn thì vẫn còn ngẩn người, chăm chú nhìn lấy thanh Ý Thiên kiếm đang cắm dưới mặt đất, kề bên cạnh. Trong đôi mắt linh lung tựa như nhược thủy, phong vân dường như biến sắc, đủ loại tạp trần tư vị đề ngang trong tâm bất chợt một hồi thổn thức.

Không chỉ mỗi mình Triệu Mẫn, hai người huynh đệ A Đại – A Nhị lúc bấy giờ hồn phách tựa hồ đã thất lạc, khoe mắt căng ra như muốn rách toang. Bọn hấn rung động là vì lực lượng kinh thế hãi tục Ngô Chính vừa thi triển, lại cảm thấy may mắn khi vẫn bảo toàn được tính mệnh của mình. Nếu vừa rồi Ngô Chính nuôi nấng sát tâm, khó nói hai người có thể may mắn truy cầu sinh lộ như thế.

-----*-*-----

Cách Lục Liễu Sơn Trang không bao xa, tại địa điểm Đông Phương Bạch chờ đợi bên trong liễu lâm. Xung quanh dưới mặt đất vẫn còn nguyên vẹn mấy chục cái thi thể không đầu của binh lính quân Nguyên, còn có cả xác chết của A Tam nằm đó. Chỉ khác biệt là nơi này đã thiếu đi bóng dáng của một người huyết sam nữ tử, càng nhiều hơn là những dấu vết chiến đấu ác liệt vừa diễn ra.

Từ đằng xa, Ngô Chính bước chân có hơi loạn choạng, thân người lao đảo, lại có vẻ khẩn trương nhanh chóng tiếp cận đến nơi này. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống đất, hai ngón tay bắt lấy một cây kim châm, đồng thời liếc nhìn những ấn dấu bàn tay to lớn in hằn trên mặt đất, những hàng dương liễu xanh ròn tươi tốt bị chắn đến tang hoang.

“Nàng gặp bất trắc!? Là ta bất cẩn bỏ quên chi tiết nào đó!?” – Ngô Chính thần sắc trở nên trầm trọng, một mình lẩm bẩm trong miệng.

Mới đó sở dĩ Ngô Chính có thể đánh ra một đòn khủng khiếp chấn nhiếp toàn bộ đám thủ hạ của Triệu Mẫn, phần lớn là vì nương nhờ vào lực lượng của Ý Thiên kiếm, đồng thời huy động toàn bộ lực lượng nội tại trong một đòn duy nhất, mới có thể tạo thành uy lực kinh thiên động địa như vậy.

Đây thực chất là ý định nguyên bản của Ngô Chính để đối phó với Triệu Mẫn. Mục đích không ngoài việc lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc khiến nàng không dễ dàng phớt lờ. Ngoài ra là để tranh thủ thời gian thoát thân, tránh việc Triệu Mẫn dần xếp người làm khó cho Đông Phương Bạch.

Nhưng rồi trở lại địa điểm cũ chỗ hẹn, Ngô Chính bây giờ lại phát hiện Đông Phương Bạch biệt tăm biệt tích. Còn hần thì sức cùng lực kiệt chẳng khác nào là đèn cạn dầu, trong một sớm một chiều không thể ngay lập tức tìm nàng.

“Huyền Minh nhị lão chắc chắn không thể có mặt ở đây vào lúc này. Chỉ còn lại Thần Tiễn Bát Hùng và hai huynh đệ A Đại – A Nhị. Bọn hần đều bị ta dọa nạt một phen, muốn sớm hơn ta một bước đến đây là bất khả thi. Rốt cuộc là ta bỏ quên điều gì!?”

Ngô Chính quan tâm tắc loạn, thần trí nhất thời không được tỉnh táo. Hắn liên hồi nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh suy xét, nhưng mãi vẫn chẳng thể nghĩ ra được điều gì. Trầm mặc một hồi thật lâu, hần đột nhiên trừng mắt thốt lên: “Chết tiệt! Ta có thể nào lại không chú ý đến hần!?”

Ngô Chính tựa hồ đã thông suốt một chuyện nào đó, ánh mắt đậm chiều bất giác lại trở nên bình lặng. Trong đôi mắt hắc bạch phân minh, đồng tử một mảnh đen nhánh, sâu thăm thẳm. Khiến kẻ khác nhìn vào tưởng chừng là bị nuốt chửng vào trong đó.

Hắn dường như đã phát hiện mình quên mất một điều, rằng kế hoạch nguyên bản của hần là sai từ đâu.

Thử nhớ lại mà xem, cách đây khoảng hơn hai tháng sau khi Ngô Chính đưa Tạ Tồn trở về trung nguyên. Đồng thời điếm, tin tức về Minh giáo vây giết Diệt Tuyệt sư thái cường thủ cướp đoạt Ý Thiên kiếm đã lan truyền đến khắp ngõ ngách. Lúc bấy giờ Diệt Tuyệt sư thái vì trừ bỏ ám lực của Đông Phương Bạch trong đám người nữ đệ tử phái Nga My, hần là công lực đã cực kỳ suy yếu. May mắn là bà ta gặp được người của Thiếu Lâm tự tình cờ đi ngang qua đây mà tương cứu.

Ở thời điểm đó, người trong Minh giáo biết được Diệt Tuyệt sư thái luôn mang bên mình Ý Thiên kiếm không ai khác chỉ có thể là Đại Ý Ti. Còn người có thể đẩy lui được Đại Ý Ti võ công chắc chắn là rất cao cường. Nhưng rồi hần là ai!? Cho đến nay danh tính của vị hòa thượng ra tay trợ nghĩa đó vẫn là không được công khai.

Có một chuyện kỳ quái mà Ngô Chính sớm đã phát hiện nhưng không có thời gian để truy cứu. Đó chính là Diệt Tuyệt sư thái sau khi được Thiếu Lâm tự cứu giúp vẫn còn có Ý Thiên kiếm trong tay.

Phải biết phái Võ Đang bao năm vị thế luôn luôn đặt trên Thiếu Lâm tự, khiến cho mấy lão hòa thượng này trong lòng ôm căm tức, tâm trí vẫn luôn tham niệm có thể đoạt về Đồ Long đao và Ý Thiên kiếm để giành lại địa vị trên giang hồ của mình trước đây. Cách đây không lâu Không Văn thân tăng vì Đồ Long đao mà truy cùng diệt tận Tạ Tồn và Ngô Chính, là minh chứng rõ ràng nhất.

Thế nhưng tại sao Thiếu Lâm tự có cơ hội tốt như thế lại muốn bỏ qua cho Diệt Tuyệt sư thái!? Là vì đạo nghĩa trên giang hồ ư!? Nực cười, nếu là nói đạo nghĩa thì Thiếu Lâm tự sớm đã đóng cửa thu mình, không đoái hoài đến danh tiếng lợi lộc giống như phái Võ Đang rồi.

Mục đích của Thiếu Lâm không thể nghi ngờ chính là hướng mũi kiếm của ngũ đại môn phái chính diện chĩa về phía Minh giáo. Vì thế mới dẫn đến tình cảnh người của Minh giáo bị nhốt trên Quang Minh đỉnh suốt nhiều ngày liền, không dám đặt nửa bước chân xuống núi.

Lúc này lại suy thêm một chút, người của Thiếu Lâm tự khát khao muốn tiêu diệt Minh giáo nhất là ai!? Dễ đoán, còn có thể là ai ngoại trừ Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ – Thành Côn!?

Năm xưa thê tử của Dương Đình Thiên là Dương phu nhân, cũng là tình nhân thuở trước của Thành Côn. Sở dĩ hai người không đến được với nhau là vì phụ mẫu của Dương phu nhân mai mối bà cho Dương Đình Thiên. Sau này mặc dù Dương phu nhân đã kết duyên phu thê với Dương Đình Thiên, nhưng sớm tối vẫn hằng tư tưởng đến tình nhân cũ là Thành Côn.

Tình cờ thay, trên Quang Minh đỉnh lại có đường hầm bí mật mà chỉ có Dương giáo chủ mới có thể ra vào. Dương phu nhân vì biết được đường hầm này, cho nên mới cùng Thành Côn bí mật tư tình. Nào ngờ Dương Đình Thiên lại thường lui tới nơi đây để luyện công.

Trong một lần Dương Đình Thiên đang luyện công đến bước quan trọng thì phát hiện Dương phu nhân lại dẫn Thành Côn đến đây tư tình. Thế là Dương Đình Thiên tấu hỏa nhập ma, khí huyết trào ngược đến chảy máu mắt. Dương Đình Thiên cố sức viết lại một bức di thư, rồi sau đó quy tiên.

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Địa ngục không lối ngoi lại vào

Trong một lần Dương Đình Thiên đang luyện công đến bước quan trọng thì phát hiện Dương phu nhân lại dẫn Thành Côn đến đây tự tình. Thế là Dương Đình Thiên tẩu hỏa nhập ma, khí huyết trào ngược đến chảy máu mắt. Dương Đình Thiên cố sức viết lại một bức di thư, rồi sau đó quy tiên.

Dương phu nhân vì trông thấy được cảnh này khiến bà ta vô cùng hối hận, cho nên mới ngồi tựa vào Dương Đình Thiên mà ra tay tự sát. Thành Côn kẻ thù hận Minh giáo, lập lời thề nhất định phải tiêu diệt toàn bộ Minh giáo mới thôi.

Sau này thảm cảnh của Tạ Tồn, hay thậm chí là cái chết của Không Kiến thân tăng đều không ngoài nguyên do phục vụ cho mục đích báo thù Minh giáo của Thành Côn. Kể cả lần này ngu đại môn phái bao vây Quang Minh đình cũng là tương tự.

Vốn dĩ Thành Côn đã bố cục và nắm bắt thời cơ rất tốt. Chỉ là đáng tiếc, Ngô Chính xuất hiện ở đây và rồi phá vỡ toàn bộ kế hoạch dàn xếp từ trước của hắn.

Nhưng cũng đừng quên, trong nguyên tác sau khi kế hoạch tiêu diệt Minh giáo thất bại thì Thành Côn sẽ làm gì. Câu trả lời tất nhiên là... gia nhập dưới trướng quân Nguyên.

Phải biết Minh giáo chính là quân chủ lực của các cuộc khởi nghĩa trong khoảng thời gian mấy năm gần đây. Không nghi ngờ Minh giáo chính là cái gai khó chịu nhất trong mắt của triều đình Nguyên Mông. Mà kẻ thù của kẻ thù mới chính là bạn, Thành Côn hiển nhiên thấu hiểu được đạo lý này. Cho nên hắn mới quyết định đầu nhập dưới trướng Nhữ Dương Vương, một lần nữa dàn xếp bố cục đẩy Minh giáo lên đầu ngọn sóng.

Ngô Chính từ khi mang Tạ Tồn trở về trung nguyên, xuyên suốt một khoảng thời gian bận bịu không còn tâm trí để chú ý đến thế cục bất thường, mới để cho Thành Côn tự tung tự tác như vậy. Mãi cho đến bây giờ Đông Phương Bạch mất tích mới khiến hắn nhất thời nhớ đến, bằng không xem tí đã quên mất hắc thủ lớn nhất trong “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” là ai rồi.

“Thành Côn hẳn là đã thất thủ. Chỉ là không biết nàng đã đi đâu rồi?” – Ngô Chính thông suốt một số chuyện, liền đã bình phục tâm tình. Lấy công phu quý dị của Đông Phương Bạch cho dù là Ngô Chính cũng vô phương có thể chế ngự được, tin tưởng nàng tạm thời không gặp phải điều gì bất trắc. Tuy nhiên Thành Côn nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ mục đích của mình, hẳn là đang ráo riết truy bắt nàng.

Một khi Đông Phương Bạch rơi vào tay Thành Côn, đồng nghĩa với việc Ngô Chính cũng phải chịu hắn không chế như con rối. Càng là gián tiếp chi phối phái Võ Đang, thậm chí kể cả là Minh giáo cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn.

“Thiên đường có lối ngoi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.”

Ngô Chính sắc mặt cực độ âm trầm, nhưng khí tức của hắn lại có phần hơi suy nhược. Hiển nhiên vừa rồi thi triển một đòn toàn lực khiến hắn tiêu hao không ít.

“Hệ thống, từ trong thương thành tính năng hồi đoái cho ta Hồi Nguyên Đan.” – Ngô Chính ý niệm trong đầu giao tiếp với hệ thống.

Hệ thống: “Túc chủ vừa nhận được Hồi Nguyên Đan, khấu trừ 50 điểm sát lục. Túc chủ vui lòng kiểm tra vật phẩm bên trong hành trang giao diện.”

Ngô Chính lúc này không vội ly khai, lợi dụng Thuật Ẩn Giấu phong bế khí tức, sau đó tìm một nơi có dương liễu rủ xuống che chắn, khoanh chân ngồi xuống phục dụng đan dược, vận công luyện hóa được lực khôi phục công lực.

Sắc trời dần dần chuyển thành tối. Khuyết nguyệt lơ lửng trên cao chiếu xuống liễu lâm một chút ánh sáng mờ mờ. Sương đêm đọng lại trên những nhánh liễu, rủ rượi từng hạt nhỏ nhắn rơi xuống mái đầu. Ngô Chính hai mắt khép hờ bất chợt lóe lên một tia tinh quang, chớp nhoáng tựa như là thiểm điện. Nhưng chỉ trong chớp lát rất nhanh liền biệt tăm không thấy, trở lại là một đôi đồng tử đen nhánh, sâu hoáy thăm thẳm.

“Thời điểm tích lũy điểm sát lục tốt nhất đã chín muồi. Nha đầu Triệu Mẫn hẳn là sẽ không để ta thất vọng. Buông tay mà làm thôi!”

Ngô Chính minh bạch bây giờ truy tìm tung tích của Đông Phương Bạch tựa hồ là đã quá trễ, chỉ bằng đại khai sát giới một phen khiến Thành Côn không thể không dụng tâm về bên này, gián tiếp bảo đảm an toàn cho Đông Phương Bạch. Hơn nữa, đây cũng phương thức tối ưu nhất lúc bấy giờ Ngô Chính có thể nghĩ ra được. Nếu không có vấn đề gì ngoài ý muốn, Đông Phương Bạch sớm muộn cũng sẽ tự mình tìm đến Ngô Chính mà thôi.

Hai ngày sau.

Thành Ninh Ba thuộc vùng đất Giang Nam, là một trong những tòa thành đông đúc bậc nhất hiện nay. Bất cứ lúc nào cũng có thể trông thấy dòng người tấp nập đi lại trên đường, đủ loại hàng quán mọc lên càng ngày càng nhiều. Nơi này còn là nơi các nhân sĩ trên giang hồ thường xuyên lui tới, chọn làm điểm nghỉ chân.

Lúc bấy giờ đang là thời điểm giữa trưa, bên trong lầu như thường lệ bàn ghế đều đã được lấp đầy bóng người. Tiếng tranh luận bàn tán xôn xao, tiếng cười đùa giòn tan thô kệch, thậm chí là tiếng mắng chửi gay gắt của đủ loại người trộn lẫn vào nhau. Còn có những tên tiểu nhị tay chân luôn cuốn, linh nha lị xi đón đãi khách nhân. Tất cả tạo thành bầu không khí vô cùng náo nhiệt tất bật.

Bên trên lầu hai cạnh cửa sổ, Ngô Chính tay cầm đũa từ tốn dùng bữa, nhàn nhàn đã hạc lại muốn tận hưởng một chút cái gọi là phiêu bạt nhân sinh. Đương nhiên nhiên đây chỉ là nhân tiện mà thôi. Ngô Chính nào có phải là mấy lão quái vật sống lâu năm trên giang hồ, luôn giữ khư khư lấy phong thái cao thâm mặt trầm mà có loại nhả hứng này.

Đối diện Ngô Chính bên kia hai chiếc bàn xếp lại với nhau, một đám người ăn mày Cái Bang trên mặt đầy quái khí, hữu thuyết hữu tiểu cổ tình tỏ ra tự nhiên. Người tinh mắt một chút biết quan sát liền có thể nhận ra đám người này không phải là chính nhân quân tử gì, nhất định là đang làm chuyện gì đó xấu xa không muốn người khác biết.

“Vị huynh đài này, cho hỏi gần đây trên giang hồ lại xảy ra chuyện gì, tại sao đám người Cái Bang lại xuất hiện ở đây!?” – Ngô Chính trên mặt ngơ ngác hiểu kỳ, khách khí quay sang bàn bên cạnh dò hỏi.

Bàn bên cạnh có năm sáu người thanh niên, trông qua y phục thô kệch, giọng điệu cử chỉ khi trò chuyện với nhau cực kỳ thô lỗ, hẳn là đám người vô môn phái tụ tập cùng nhau phiêu bạt trên giang hồ.

Lúc này nghe được lời tò mò hỏi thăm, đám người thanh niên quay đầu nhòm lại. Trông thấy Ngô Chính bề ngoài tựa như bạch diện thư sinh, còn tưởng rằng là một tên công tử phú tân tự ý trốn ra ngoài đua đòi du sơn ngoạn thủy, hành tẩu giang hồ. Đám người thanh niên liền bỏ xuống cảnh giác đề phòng.

Một người quay sang thấp giọng đáp: “Tiểu tử, ngươi không biết gần đây nhi nữ của bang chủ Cái Bang – Sử Hồng Thạch đã bị sát hại ư!?”

“Chuyện lớn như vậy!? Sau đó thì sao, ngươi có biết hay không?” – Ngô Chính kinh ngạc đến há hốc mồm không ngâm lại được, quên mất cả kính ngữ gấp gáp hỏi tiếp.

Thanh niên trông thấy Ngô Chính mục trừng khẩu ngọc, liền không giấu nổi vẻ tiểu nhân đắc chí, híp mắt tươi cười. Nhất thời có một loại cảm giác hơn người lạ thường, khiến hắn thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Giả mù sa mưa

Thanh niên trông thấy Ngô Chính mục trừng khẩu ngọc, liền không giấu nổi vẻ tiểu nhân đắc chí, híp mắt tươi cười. Nhất thời có một loại cảm giác hơn người lạ thường, khiến hắn thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

“Sau đó Sử bang chủ đích thân truy tìm tung tích hung thủ, hòng tự tay báo huyết hải thâm thù. Nhưng nào ngờ được hung thủ quá mức lợi hại, đến cả... đến cả Sử bang chủ cũng phải bỏ mạng trở lại!” – Thanh niên chau mày nhăn mặt sợ hãi, thần thái kể chuyện vô cùng chân thật, thấp giọng thì thầm không dám lớn tiếng.

“Ngươi còn chưa nói hung thủ là ai? Có phải là một tên hung thần ác sát nào đó rất nổi danh trên giang hồ!?” – Ngô Chính gật gù hỏi tiếp.

Thanh niên trề môi lắc đầu, khẽ liếc qua đám người Cái Bang quan sát động tĩnh, sau đó lại quay sang đáp: “Không phải! Nghe nói trước đây hung thủ từng là một người chuyên hành hiệp trượng nghĩa, chính là một trong Võ Đang Thất Hiệp, Mạc Thất Hiệp – Mạc Thanh Cốc.”

Ngô Chính nghe thế liền không cần phải giả trang tiểu bạch kê dò hỏi nữa. Tin tức hắn muốn đã có. Còn ẩn tình bên trong thì Ngô Chính cũng đã đoán ra được một hai.

“Tiểu tử, có phải là không tin lời ta!? Hừ, nói cho ngươi biết, thế gian này vô kỳ bất hữu, ai có thể đảm bảo Võ Đang Thất Hiệp toàn bộ đều là người tốt cơ chứ!?” – Trông thấy Ngô Chính đột nhiên không đoái hoài quay mặt chỗ khác, thanh niên cau gạn lên mặt dạy bảo.

(Vô kỳ bất hữu: chuyện kỳ lạ khó tin đến đâu cũng có thể xảy ra.)

Nghe vậy, Ngô Chính khẽ quay lại nhìn hần, nhả nhiên thất tiểu nói: “Ta có nói rằng mình không tin ư!?”

Vừa dứt lời, đột nhiên người thanh niên mặt mày hốt hoảng tái xanh, có một loại cảm giác vô cùng rùng rợn đang chạy loạn trong người, khiến hần lông tóc dựng đứng, xương cốt đều nhũn cả ra. Những người đồng bạn của hần cũng không ngoại lệ, tựa như là gặp phải sét đánh giữa trời quang, khiến thiên hôn địa ám khó mà ngăn nổi kinh hãi trong lòng.

Ngô Chính thấy thế khẽ gạt đầu hải lòng, lại quay sang chỗ khác không để ý đến mấy người này nữa. Sở dĩ Ngô Chính dọa bọn hần một chút, là vì muốn xem xem chân nhiếp công dụng của điểm danh vọng lâu ngày không dùng có còn hoạt động tốt như trước hay không. May mắn là không có vấn đề gì, Ngô Chính liền vui vẻ yên tâm.

Lại trông qua đám người Cái Bang kia, thân làm ăn mày muốn dùng bữa cơm lại lên tận lầu hai của tửu lâu để phung phí!? Quả thực thế gian này vô kỳ bất hữu, chuyện quái gở đâu đâu cũng có a.

Vào lúc này, một người ăn mày khác từ phía bậc thang bước lên lầu hai. Người này tuổi tác thanh niên, gương mặt tuy có phần nhợt nhạt nhưng đôi mắt sắc bén vô cùng nổi bật. Đồng thời điểm, đám người Cái Bang thần sắc khẽ biến, đồng loạt tập trung ánh mắt nhìn sang người thanh niên này.

“Danh tính: Trần Hữu Lượng, tu vi: tuyệt thế sơ kỳ.”

Ngô Chính vận dụng Thuật Thăm Dò liền có thể nhìn thấu thân phận người thanh niên này. Quả nhiên không ngoài ý muốn, những chuyện kỳ quái xảy ra gần đây thực ra cũng không kỳ quái lắm.

Nếu là người từng xem qua nguyên tác “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” hần là ai cũng có thể biết, Trần Hữu Lượng trước đây chính là đệ tử tặc gia của Thiếu Lâm tự. Sư phụ của hần không ai khác chính là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Côn!

Nguyên bản Ngô Chính còn có chút mơ hồ, nhưng ngay khi Trần Hữu Lượng xuất hiện liền minh bạch hết thảy. Trong chuyện này nhất định là có âm mưu, không những thế còn là rõ ràng như bàn ngày. Mục đích không thể nghi ngờ chính là nhắm vào phái Võ Đang của Trương Tam Phong.

Nếu phái Võ Đang suy yếu, Thiếu Lâm tự sẽ có cơ hội tìm lại địa vị của mình. Ngoài ra nguy cơ lớn nhất vẫn là Minh giáo. Phải biết Trương Tam Phong là hậu trưởng của Ngô Chính, mà Ngô Chính lại ủng hộ cho Minh giáo. Người sáng suốt sẽ không dám trêu chọc Minh giáo vào lúc này. Nhưng nếu có thể kim tay khóa chân của phái Võ Đang thì sao!? Tiền căn hậu quả trong lúc đó quả thực là rất khó lường.

Trần Hữu Lượng đây là muốn biến Mạc Thanh Cốc trở thành con cờ của mình!? Trong khi đó hần lại có thể lập công, vững vàng ngồi lên cái ghế bang chủ Cái Bang. Còn có Thiếu Lâm tự làm hậu trưởng của hần. Suy đi tính lại, Võ Đang lần này khó tránh phải gặp nguy rồi.

“Trước mắt vẫn không nên dả thảo kinh xà, để cho các ngươi tự tung tự tác một chút vậy.” – Ngô Chính nghĩ thầm trong đầu, trên mặt tiểu lý tàng đao mười phần âm hiểm.

(tiểu lý tàng đao: nụ cười có giấu dao găm)

Trong thời gian gần đây sau sự kiện Sử Hồng Thạch bị kẻ thù không đội trời chung sát hại, Trần Hữu Lượng trở thành người cầm đầu dẫn dắt Cái Bang báo huyết hải thâm thù. Thế nên ngay khi Trần Hữu Lượng xuất hiện ở đây, những nhân sĩ giang hồ trên lầu hai đều tập trung ánh mắt hướng về phía hần.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Hữu Lượng phong thái ngang nhiên biểu hiện khí độ bất phàm khiến người kính nể. Ánh mắt hần khẽ liếc qua đám người Cái Bang ra hiệu, sau đó liền quay lưng đi xuống bậc thang.

“Làm trò che mắt thiên hạ!”

Ngô Chính trông thấy cảnh này, không khỏi khinh thường phi nhỏ trong bụng. Trần Hữu Lượng xuất hiện ở đây còn không phải là giả mù sa mưa!? Để người trong thiên hạ đều biết hần là đang thể thiên hành đạo, nghĩa bất dung từ ư!?

Song đoàn người đệ tử Cái Bang nhận được hiệu lệnh, đồng loạt cầm gậy đứng dậy theo chân Trần Hữu Lượng. Mỗi người thần sắc đều tỏ ra mười phần nghiêm trọng, không một chút che giấu khí thế bức nhân chuẩn bị khởi binh truy bắt hung thủ.

Ngay khi đám người Cái Bang ly khai, trên lầu hai mọi người liền ồn ào lời ra lời vào, lớn tiếng sấm soi bàn tán. Ngô Chính thì vẫn ngồi yên bất động mãi một hồi, sau đó cũng từ tốn ly khai tửu lâu.

Tại một khách điểm trong tòa thành cách tửu lâu mới đó không bao xa, lúc bấy giờ Trần Hữu Lượng dẫn đầu đoàn người ngênh ngang chặn trước cửa môn.

Chưởng quầy từ trong khách điểm khăn trương chạy ra, khom lưng kính cẩn bẩm báo cho Trần Hữu Lượng: “Trần trưởng lão, hần là ở bên trong!”

“Ngươi làm rất tốt, mau giải tán người khỏi chỗ này.” – Trần Hữu Lượng hải lòng gạt đầu, đồng thời quăng một nén bạc cho chưởng quầy khách điểm.

Chưởng quầy trông thấy tiền tài hai mắt sáng bừng, cúi đầu càng thấp liền mồm tạ ơn. Bộ dáng mười phần tiểu nhân, vẫy đuôi siểm nịnh. Sau đó chưởng quầy liền ra lệnh bọn hạ nhân nhanh chân trốn khỏi chỗ này.

Xung quanh những người thường dân trông thấy, liền có thể nhận ra đoàn người Trần Hữu Lượng kia là người trong giang hồ, chuẩn bị xảy ra tranh chấp chiến đấu. Thế là ai nấy đều bỏ của chạy lấy người, sợ hãi nếu nán lại nơi này lâu thêm một chút sẽ rước họa vào thân.

Vì thế chỉ trong vòng vài nốt nhạc, đoạn đường phía trước khách điểm trở nên vắng tanh không còn một bóng người, yên tĩnh đến lạ thường. Tuy nhiên còn có một số người trên mình thường phục vẫn chưa ly khai, không những thế còn nhập bọn cùng đoàn người Cái Bang kia.

Nhìn qua đại khái liền có thể minh bạch những tên thường phục này hẳn là người của Cái Bang ẩn náu giả dạng thường dân, nhằm tạo thành mạng lưới tin tức linh động. Tương tự với phương thức của Ngô Chính khi còn ở thế giới “Tiểu Ngao Giang Hồ” từng làm.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Thập diện mai phục

Nhìn qua đại khái liền có thể minh bạch những tên thường phục này hẳn là người của Cái Bang ẩn náu giả dạng thường dân, nhằm tạo thành mạng lưới tin tức linh động. Tương tự với phương thức của Ngô Chính khi còn ở thế giới “Tiểu Ngao Giang Hồ” từng làm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một đạo thân ảnh thanh niên từ trong khách điểm, đạp không bay vút ra bên ngoài qua mặt đoàn người Cái Bang. Người này ăn mặc trang phục đạo sĩ của phái Võ Đang, trong tay nắm trường kiếm, thần sắc vô cùng khấn trương. Không nghi ngờ hẳn chính là một trong Võ Đang Thất Hiệp – Mạc Thanh Cốc.

“Mau đuổi theo, đừng để hắn thoát!”

Trần Hữu Lượng thấy thế liền lớn tiếng ra lệnh. Ngay lập tức đoàn người Cái Bang hô ứng, nhanh chân triển khai khinh công, ráo riết đuổi theo.

Mạc Thanh Cốc sở hữu một môn tuyệt luân khinh công của phái Võ Đang – Thê Vân Tung. Thế nên khinh công của hắn vô cùng lợi hại, lấy địa hình các mái nhà làm điểm tựa, bay lên phóng xuống như là chim hạc, linh hoạt dị thường. Một hồi lâu hắn liền đã bỏ xa đoàn người Cái Bang kia.

Sở dĩ Mạc Thanh Cốc có thể nhanh chóng cắt đuôi như vậy, là vì trong thành dòng người đi lại vô cùng đông đúc, đoàn người Cái Bang kia khinh công tầm tầm thường thường muốn đuổi theo hẳn phải chen lấn xô đẩy, cho nên trễ nải cước bộ rất nhiều.

Tuy nhiên Mạc Thanh Cốc cũng không dám khinh suất lơ là, một mạch cắm đầu đào tẩu không một khắc buông lỏng. Chẳng bao lâu thời gian, Mạc Thanh Cốc nhanh chóng đã thoát ly khỏi thành Ninh Ba, lẫn bên trong lục lâm phụ cận. Mãi cho đến khi ngoái đầu nhìn lại không thấy bóng dáng đoàn người Cái Bang kia đâu, Mạc Thanh Cốc mới dám dừng lại cước bộ, khom lưng hồng hộc thở dốc.

Mặc dù là nói Thê Vân Tung là một môn tuyệt luân khinh công vô cùng lợi hại, nhưng cơ bản vẫn phải dựa vào công lực của người thi triển. Nếu công lực không quá thâm hậu, thời gian có thể triển khai và duy trì Thê Vân Tung thực chất là không bao lâu. Môn khinh công này chỉ phù hợp để tạo bất ngờ trong chiến đấu mà thôi, còn dùng để di chuyển thì tiêu hao quá mức lớn, chẳng mấy ai có thể trụ được lâu.

“Hừ, một đám người tâm ngoan thủ lạt, dám vu oan giá họa cho ta. Sớm muộn ta cũng lật tẩy bộ mặt thật của các ngươi!” – Mạc Thanh Cốc mặt mày đỏ bừng, hết sức phẫn nộ. Hắn lén lút xuống núi sở dĩ là vì truy tìm hung thủ khiến nhị sư huynh và tứ sư huynh của hắn phải tàn phế suốt đời. Nào ngờ hung thủ còn chưa có manh mối, Mạc Thanh Cốc lại bị người ta bắn nhục thanh danh.

Sau khi nhập tâm điều hòa nội công một phen, Mạc Thanh Cốc đã khôi phục lại phần nào, dự định lại tiếp tục lên đường đào tẩu truy sát. Đột nhiên thần sắc hắn lại trở nên sững ngốc, đôi mắt căng ra nhìn về phía trước. Tựa hồ là khí cảm của hắn đã cảm nhận được thứ gì đó rất nguy hiểm.

Lúc bấy giờ từ phương hướng Mạc Thanh Cốc đang chú mục, có khoảng hơn mười tên ăn mày Cái Bang xuất hiện ở đó, cước bộ chậm rãi tiếp cận về phía hắn. Đồng thời điểm, trái phải đều có người của Cái Bang ồ ạt chạy đến bao vây. Phía sau, đoàn người Trần Hữu Lượng vừa lúc có mặt kịp thời chặn lại đường lui duy nhất của Mạc Thanh Cốc.

Thập diện mai phục, bốn phương tám hướng đều bị bao vây, hoàn toàn không có lối thoát!

“Các ngươi, các ngươi... là một cái bẫy!?” – Mạc Thanh Cốc hốt hoảng quát lên, nhưng chốc lát liền nhận ra sự việc quá mức bất thường.

Từ đầu chí cuối, Cái Bang dường như đều nắm rõ đường đi nước bước của Mạc Thanh Cốc. Bằng không làm sao có thể phán đoán chính xác mà giăng ra bẫy rập, bốn phương tám hướng mai phục chờ sẵn hắn được!?

“Ha ha ha... tưởng rằng khinh công lợi hại một chút là có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta ư!? Không ngại nói cho người biết, nhất cử nhất động của người đều không qua mắt được ta đâu!” – Trần Hữu Lượng hả hê đắc ý cười to.

“Hừ, các ngươi hăm hại Sư bang chủ tan nhà nát cửa, tội ác tày trời thiên địa bất dung. Sớm muộn cũng có người thay ta trừng trị các ngươi!” – Mạc Thanh Cốc lăm lăm, khẳng khái đáp trả.

“Ha ha ha...”

Trần Hữu Lượng nghe thế, ha hả cười to lung lay cả người, lại nói: “Người không vì mình trời tru đất diệt, ngươi có tư cách để phán xét ta ư!?”

Vù!

Trần Hữu Lượng vừa nói dứt lời, Mạc Thanh Cốc liền không kìm chế được tức giận, nóng nảy vùng kiếm lao đến. Trường kiếm trong tay sức lực hội tụ dương khí phát ra kim quang, kiếm thế vô cùng uy mãnh lăm lăm.

Thanh Phong Kiếm Pháp, Kích Trọc Dương Thanh!

Đối diện, Trần Hữu Lượng không chút hoảng hốt ngạc nhiên, hai tay nhấc lên thiết côn vận lực xoay tròn vào thế phòng ngự, tức khắc kinh lực thành hình tựa như một chiếc chuông lớn nằm ngang, che chắn phía trước mặt hắn.

Uỳnh...

Ngay sau khi động tĩnh kinh lực va chạm phát ra, Trần Hữu Lượng thành công đẩy lui Mạc Thanh Cốc liên tiếp lùi về phía sau.

“Đạt Ma Côn Pháp của Thiếu Lâm tự!? Ngươi không phải là người của Cái Bang!?” – Mạc Thanh Cốc kinh hãi thốt lên.

Vừa rồi so qua một chiêu, Mạc Thanh Cốc không hẳn là thua dưới tay Trần Hữu Lượng. Nhưng là vì giữa chừng hắn phát hiện võ công của Trần Hữu Lượng thi triển chính là môn côn pháp vô cùng nổi danh của Thiếu Lâm tự – Đạt Ma Côn Pháp. Từ tư thế và cách vận dụng kinh lực đều mười phần tương tự không thể sai được.

“Ngạc nhiên lắm ư!? Chuyện ngươi không biết vẫn còn rất nhiều a.” – Trần Hữu Lượng âm trầm cười nói, lại lớn tiếng ra lệnh đám người ăn mày Cái Bang: “Cùng xông lên đi, giữ lại mạng sống của hắn!”

“Vâng!”

Đám người Cái Bang đồng thanh đáp. Khí thế mười phần bức người, vùng lên trường côn đồng thời phóng người về phía Mạc Thanh Cốc.

Mạc Thanh Cốc thấy thế vẫn rất bình tĩnh, vận lực sức thế đưa kiếm trước ngực, chân đạp mặt đất nhắm về một phương, vùng kiếm phóng tới.

Thái Cực Kiếm, Tinh Đình Điểm Thủy!

Kiếm khí mềm mại uyển chuyển tựa như nhược thủy, nhưng lại dồn dập như là sóng lớn cuộn cuộn, kiếm giăng khắp trời đổ ập xuống một phương đám người Cái Bang.

Ầm ầm ầm..

Mạc Thanh Cốc toàn lực thi triển một thức trong Thái Cực Kiếm liền dễ dàng phá vỡ vòng vây, mở ra một đường máu. Nhưng là hán lúc này sắc mặt nhợt nhạt, khí tức đã vô cùng suy nhược, dường như đánh ra một đòn toàn lực vừa rồi khiến hắn tiêu hao không ít.

Những tên khất cái Cái Bang trúng phải kiếm khí hầu hết đều bị sóng kinh đã văng ra, cả người va mạnh vào thân cây hoặc là thân thể của đồng bọn. Nhưng là không một tên nào phải thiệt mạng, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là bất tỉnh nhân sự mà thôi.

Thái Cực Kiếm bản chất tương tự như Thái Cực Quyền, lấy nhu chế cương không phải là một môn kiếm pháp thiên về tấn công. Hầu hết các thức kiếm đều là dùng để tự vệ trong mọi tình huống, lực sát thương cũng không quá cao, nhưng uy lực của môn kiếm pháp này lại phụ thuộc vào người vận dụng nó.

Nếu vừa rồi người thi triển Tinh Đình Điểm Thủy là Trương Tam Phong chứ không phải Mạc Thanh Cốc, thì không chỉ một phương mà là tứ phương địch thủ toàn bộ đều bị chấn bay. Hơn nữa còn là lãnh nhận thương thế nghiêm trọng, không chỉ đơn giản bất tỉnh nhân sự như vậy.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 234: Tương cứu Mạc Thanh Cốc

Nếu vừa rồi người thi triển Tinh Đình Diễm Thủy là Trương Tam Phong chứ không phải Mạc Thanh Cốc, thì không chỉ một phương mà là tứ phương địch thủ toàn bộ đều bị chấn bay. Hơn nữa còn là lãnh nhận thương thế nghiêm trọng, không chỉ đơn giản bất tỉnh nhân sự như vậy.

“Mau chặn hấn lại, đừng để hấn tẩu thoát!”

Đám người Cái Bang trông thấy Mạc Thanh Cốc mở ra đường máu, lập tức liền rối loạn đội hình nhào nháo xông tới tấn công.

Mạc Thanh Cốc cắn răng nín thở, liên tiếp vung kiếm băm vụn cơ hội đột phá vòng vây. Nhưng kiếm khí của hấn chỉ đã thương người chứ không giết. Người của Cái Bang vì nắm được tâm lý này cho nên càng liều mạng xông lên chặn lại. Bởi lẽ biết chắc mình sẽ không chết, đại đột gì mà bỏ qua cơ hội lập được đại công như thế.

Chiến đấu mỗi lúc càng mãnh liệt, nhưng tử vong thì hoàn toàn không có. Mạc Thanh Cốc bởi vì quá nhân từ thiếu mất tâm ngoan thủ lạt, lúc này đã đánh mất cơ hội duy nhất của mình. Trước mặt, trái phải, và cả sau lưng của hấn đều đã có bóng người lấp đầy. Đường máu mà Mạc Thanh Cốc dốc sức đột phá trước đó bây giờ đã không còn.

Đám người Cái Bang dựa vào ưu thế số đông dần dần ổn định lại đôi hình, từng lớp từng lớp thay nhau chiến đấu. Người nào đuối sức thì lại lui ra phía sau tranh thủ khôi phục công lực, đồng thời đề phòng Mạc Thanh Cốc lại một lần nữa đột phá vòng vây. Những người phía sau chờ sẵn, thuận thực phối hợp lao lên thay thế chỗ trống.

Cứ thế chiến đấu diễn ra ban ngày đánh cho đến khi thiên hôn địa ám vẫn chưa chấm dứt. Lúc bấy giờ Mạc Thanh Cốc tay chân đã có chút mất đi cảm giác, công lực tiêu hao chỉ còn lại một hai thành. Cả người đầy vết tím tái của trường côn lưu lại, huyết tương biến thành vẩy khô bám trên mặt, không biết đã phải thổ huyết đến bao nhiêu lần rồi.

Trông qua hình dáng chật vật thê thảm của Mạc Thanh Cốc lúc này, hoàn toàn đã là hữu khí vô lực, chẳng còn lại bao nhiêu sức chiến đấu.

“Dừng lại, đánh nữa có thể hấn sẽ chết a!” – Một tên khất cái trong đám người Cái Bang phát hiện tình trạng của Mạc Thanh Cốc đã là đèn cạn dầu, liền lớn tiếng hô lên cảnh báo.

Nghe vậy, toàn bộ ngay lập tức ngừng lại động tác, đồng thời lui về sau mười bước giãn ra khoảng cách với Mạc Thanh Cốc, nhưng vẫn không buông lỏng cảnh giác, chăm chăm nhìn lấy hấn.

Phải nói sự ngoan cường của Mạc Thanh Cốc khiến bọn hấn kính nể không thôi, lãnh nhận thương thế trầm trọng như thế vẫn không một tiếng kêu than, cắn răng chịu đựng. Có thể nói là hấn rất đáng mặt nam nhi trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất. Nhưng như vậy càng khiến bọn người Cái Bang không dám khinh thường, thêm cảnh giác mà thôi.

“Võ Đang Thất Hiệp quả thực danh bất hư truyền. Trần mỗ hôm nay xem được mở rộng tầm mắt, kiến thức qua Mạc Thất Hiệp đại phát thần uy a. Ha ha...” – Trần Hữu Lượng từ đầu chí cuối khoanh tay đứng yên bất động, nhìn lấy hết thấy trong mắt, lúc này lên tiếng trầm trầm cười to khen ngợi.

Mạc Thanh Cốc chống tay vào chuôi kiếm đang cắm dưới đất, nửa quỳ một chân, hữu khí vô lực nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái Bang trước nay hành hiệp trượng nghĩa, đã từng là một trong những trụ cột danh môn chính phái. Nào ngờ bây giờ lại lọt vào tay một tên tiểu nhân tham quyền đoạt lợi như người. Cái Bang sớm muộn cũng không có kết cục tốt!”

“Cái Bang như thế nào ta còn không biết. Nhưng là ta biết phái Võ Đang định sẵn là bị hủy hoại từ tay người!” – Trần Hữu Lượng thần sắc âm trầm, cước bộ chậm rãi đi tới tiếp cận Mạc Thanh Cốc.

“Đệ tử bất tài hồ thẹn với ân sư, nếu có kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân dưỡng dục!” – Mạc Thanh Cốc ánh mắt kiên định, tức khắc vung kiếm kê ngang yết hầu tựa hồ là muốn tự vẫn, không để Trần Hữu Lượng bắt được uy hiếp đến phái Võ Đang.

“Không được, dừng tay!”

Sự việc diễn ra quá mức bất ngờ, Trần Hữu Lượng thấy thế muốn ngăn cản nhưng khoảng cách gần mười bước chân, nhất thời tho thu bất cập chỉ có thể gân cổ gào lên, trơ mắt đứng nhìn. Những tên đệ tử Cái Bang có mặt ở đây lúc này cũng tương tự. Thậm chí có người hậu tri hậu giác chậm tiêu, còn chưa kịp hiểu là chuyện gì xảy ra.

Mạc Thanh Cốc nhắm nghiền đôi mắt, hai tay siết chặt chuôi kiếm đặt ngang yết hầu, cắn răng giật mạnh hông nhanh chóng chấm dứt mạng sống của mình. Nhưng ngay sau đó chỉ nghe tiếng “răng rắc” do kiếm gãy phát ra, Mạc Thanh Cốc hoảng hốt mở mắt nhìn lại. Trường kiếm trong tay của hấn bất tri bất giác đã vỡ vụn thành những mảnh nhỏ. Lực đạo cường đại không biết từ đâu chấn nát thanh kiếm, khiến hai tay Mạc Thanh Cốc cảm thấy tê rần hoàn toàn vô lực, tạm thời không thể dùng sức.

“Mạc Thất Hiệp hà tất phải phung phí sinh mạng của mình vì những tên tiểu nhân này!?”

Giọng nói nam tử hữu lực vang vọng bên tai, ần ần còn phô bày nội lực vô cùng hùng hậu, nhất thời chấn nhiếp toàn bộ đám người Cái Bang đến kinh

hồn táng đảm. Người nào người nấy mặt mày xanh tái không còn chút máu, hai mắt căng ra nhìn lấy thân ảnh thiếu niên không biết bằng cách nào và từ khi nào đã xuất hiện nơi đây.

Trung tâm đám người bao vây, đối diện với Mạc Thanh Cốc, thiếu niên bạch y trên người phát phói, hai tay ỏn thỏa chấp sau lưng, phong thái mười phần phiêu diêu tự tại khiến người ta nhìn vào mà ngưỡng mộ.

“Ngô, Ngô thiếu hiệp!?” – Mạc Thanh Cốc ngây người trong chốc lát, bất chợt nhận ra diện mạo của thiếu niên có nét rất quen thuộc đã từng nhìn thấy ở đâu đó, lại nhớ đến chân dung trên bức họa Trương Tam Phong từng cho các huynh đệ hắn xem, liền buột miệng thốt lên.

“Là ta!” – Ngô Chính hào hửu mỉm cười gật đầu.

Nghe thế, Mạc Thanh Cốc quá đỗi vui mừng, hoan hỉ cười to: “Ha ha ha... thật tốt quá rồi, có Ngô thiếu hiệp ở đây còn có thể không trùng trị được tên ác ôn kia!?”

Trước đây Mạc Thanh Cốc nghe qua sự phụ hấn – Trương Tam Phong hết lời ca ngợi Ngô Chính, còn xưng hô một tiếng “thiếu hiệp” đủ để chứng minh Ngô Chính bản lĩnh so với tuổi tác của hắn hoàn toàn là không liên quan. Chưa kể gần đây trên giang hồ đồn ầm ỹ Thiên kiếm đang nằm trong tay Lục Mạch Kiếm Tiên, khiến bao người ráo riết săn lùng. Bất quá tất cả đều đã là vong hồn dưới tay Ngô Chính.

Bây giờ Ngô Chính lại xuất hiện đúng lúc Mạc Thanh Cốc đang tuyệt vọng nhất, khiến hắn trong tâm vô cùng kích động. Lại nói cái danh Lục Mạch Kiếm Tiên có được là từ quá trình trừ gian diệt ác, thế nên Mạc Thanh Cốc còn ngỡ rằng Ngô Chính đến nơi này hẳn là vì nghe được tin tức của hắn, cảm thấy bất bình mà ra tay tương trợ.

“Người như thế nào lại rơi vào khốn cảnh này!? Còn những người khác đâu rồi?” – Ngô Chính không để tâm đến Mạc Thanh Cốc kích động, nhân tiện hỏi thăm tình huống của phái Võ Đang.

Mạc Thanh Cốc không nghĩ ngợi liền chỉ tay vào mặt Trần Hữu Lượng đáp: “Hừ, ta sở dĩ là muốn tìm hung thủ đã thương nhị sư huynh và tứ sư huynh đến tàn phế. Nhưng trên đường truy tìm manh mối, ta tình cờ gặp phải hắn đang truy sát Sư bang chủ và nhị nữ của ông. Ta liền ra tay tương trợ, nào ngờ lại bị hắn vu oan giá họa đẩy đến bước đường cùng này.”

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Xuất đầu lộ diện

Mạc Thanh Cốc không nghĩ ngợi liền chỉ tay vào mặt Trần Hữu Lượng đáp: “Hừ, ta sở dĩ là muốn tìm hung thủ đã thương nhị sư huynh và tứ sư huynh đến tàn phế. Nhưng trên đường truy tìm manh mối, ta tình cờ gặp phải hắn đang truy sát Sư bang chủ và nhị nữ của ông. Ta liền ra tay tương trợ, nào ngờ lại bị hắn vu oan giá họa đẩy đến bước đường cùng này.”

“Nói như vậy, Sư Hồng Thạch và nhị nữ của hắn đều đã chết!?” – Ngô Chính chau mày hỏi lại.

Mạc Thanh Cốc gật mạnh đầu khẳng định: “Không sai. Ta cứu được Sư bang chủ, nhưng thương thế của ông quá nghiêm trọng, đã quy tiên trên đường đào tẩu truy sát.”

Nói đến đây Mạc Thanh Cốc nghiêng răng nghiêng lợi, cắn phần nhìn chăm chăm lấy Trần Hữu Lượng tựa hồ là muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Có thể thấy được Mạc Thanh Cốc chạng đường vừa qua nếm đắng không ít, quả thực là thiên tân vạn khổ. Mà hết thảy đều vì Trần Hữu Lượng một tay gây ra.

Ngô Chính nghe thế đột nhiên trở nên thất thần, ý niệm trong đầu đảo loạn: “Lấy võ công và kinh nghiệm đi lại trên giang hồ của Sư Hồng Thạch đáng ra không thể để Trần Hữu Lượng sát hại dễ dàng như vậy. Chỉ ít là phải mất thêm năm năm nữa Trần Hữu Lượng mới có thể đạt được mục đích mới đúng!/? Hơn nữa Thành Côn còn đang bận bịu truy theo Đông Phương Bạch, nào có thể nhàn rỗi trợ giúp cho Trần Hữu Lượng!/? Lẽ nào là ta tính sai!/?”

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi không có manh mối, Ngô Chính liền không muốn nghĩ nữa, thần sắc đột nhiên trở nên băng lãnh, quay đầu nhìn lại Trần Hữu Lượng âm trầm nói: “muốn giữ lại mạng sống, nói cho ta tất cả những chuyện ngươi biết!”

Từ khi Ngô Chính xuất hiện ở đây, liền đã vận dụng điểm danh vọng chấn nhiếp toàn bộ đám người Cái Bang, ngoài ra còn dùng khí thế áp bách khiến bọn hắn thở mạnh một hơi cũng không dám, chỉ có thể đứng ngây người ra như trời trồng.

Lúc bấy giờ nghe được lời hăm dọa tựa như là sét đánh ngang tai, Trần Hữu Lượng giật mình kinh hãi, lúng túng hỏi lại: “Người, người là, Quỷ Sát, Quỷ Sát Kiếm Ma!?”

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, hay là không cần mạng nữa rồi?” – Ngô Chính quay người chính diện đối mặt với Trần Hữu Lượng, sát khí trên người bộc phát gắt gao bao trùm lấy hắn, từng bước từng bước chậm rãi đi tới.

Khoảng cách nguyên bản vẫn là mười bước, hiện tại còn lại chín bước, mới đó đã qua ba bước, bây giờ chỉ còn sáu bước, năm bước, bốn bước...

“Ta nói, đừng đến đây, ta nói, ta nói là được!” – Trần Hữu Lượng hoảng hốt hô lên. Mặc dù hắn rất muốn quay đầu bỏ chạy. Nhưng là một luồng áp lực vô hình áp bách lấy hắn, khiến đôi chân run rẩy vô lực đến đứng còn không vững, huống hồ là di chuyển.

Ngô Chính sắc mặt không đổi, lạnh nhạt nói: “Là ai giết chết Sử Hồng Thạch?”

“Không, không được. Nếu ta nói ra, nói ra, ta sẽ... sẽ chết!” – Trần Hữu Lượng trước mặt Ngô Chính không thể giữ nổi một chút bình tĩnh, căng thẳng đến cực độ, nói năng lắp ba lắp bắp không rõ tiếng.

Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời, bên tai liền nghe một tiếng “phập”. Tức khắc toàn bộ mấy chục cái thủ cấp của đám người đệ tử Cái Bang đồng thời rơi xuống lăn lóc dưới mặt đất, chỉ chừa lại một đám thi thể không đầu vẫn còn đứng yên bất động không chút suy suyễn, mãi cho đến vài giây sau mới lần lượt nghiêng vẹo ngã xuống.

Rầm rầm rầm rầm rầm...

“Ngô thiếu hiệp!? Ngươi...”

Mạc Thanh Cốc trông thấy cảnh tượng tàn nhẫn thảm sát này, không kìm được lòng lớn tiếng chất vấn: “Những người này chỉ là bị thao túng mà thôi, vẫn còn có thể quay đầu hối cải. Có sao lại không chừa cho bọn hắn một cơ hội chuộc lại lỗi lầm!?”

“Mạc Thất Hiệp, ngươi tuổi tác tuy hơn ta một đoạn dài nhưng trải sự lại không quá ít, không biết lòng người xảo trá gian hiểm như thế nào. Ngươi tốt hơn hết vẫn là trở về núi đi thi hơn. Bằng không sớm muộn cũng có một ngày, phái Võ Đang vì ngu ngốc của ngươi mà bị hủy hoại.” – Ngô Chính không quay đầu, nhàn nhạt đáp lời.

“Võ Đang bị hủy hoại... trong tay ta!?” – Mạc Thanh Cốc thất thần lắm bầm trong miệng. Lời nói của Ngô Chính tình cờ lại mười phần trùng hợp với lời nói của Trần Hữu Lượng mới đó, khiến hắn nhớ lại vì đầu mà phải rơi vào khốn cảnh như thế này. Nếu không phải Ngô Chính kịp thời xuất hiện tương cứu, Mạc Thanh Cốc bây giờ đã là vong hồn trên chính lưỡi kiếm của mình.

Không đoái hoài đến Mạc Thanh Cốc cảm nghĩ như thế nào, Ngô Chính ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn lấy Trần Hữu Lượng. Hắn lúc này đối diện với tử vong, mục tí dục liệt sợ hãi đến mức không còn đứng vững phải ngồi bệt xuống đất.

(Mục tí dục liệt: khoe mắt căng ra đến mức muốn rách, tinh thần căng thẳng cực độ.)

“Ngươi muốn thành thật, hay là muốn kết cục giống như bọn hắn!?” – Ngô Chính ngồi xổm xuống đất, vỗ vỗ cái má Trần Hữu Lượng, cười lạnh nói.

Trần Hữu Lượng không dám nhìn thẳng vào mắt Ngô Chính, chỉ biết cuối đầu run giọng nài nỉ van xin: “Làm ơn đừng giết ta, ta sẽ thành thật, người sát hại Sử bang chủ chính là, chính là...”

Àm!

Không đợi Trần Hữu Lượng nói dứt lời, đột nhiên Ngô Chính vung ra một chưởng đánh tới, tức khắc liền giết chết tươi hắn. Chưởng thế hung mãnh cuồng bạo đến dị thường, đầy văng thi thể của Trần Hữu Lượng bay đi thật xa.

Vào lúc này, nơi mà cái thi thể đáp xuống lại xuất hiện một bóng người, chỉ thấy hắn nhấc lên cánh tay đưa về phía trước, liền có thể dễ dàng chế trụ dư lực một chưởng của Ngô Chính đánh vào cái thi thể.

Nhìn lại, đó là một lão giả bạch diện, trên mặt tựa hồ là đắp thêm một lớp son màu trắng trông vô cùng kỳ dị, thân hình cao gầy, trong tay cầm lấy thiết trượng sùng hươu, ăn mặc cũng không giống với người hán. Từ khí tức của lão giả thâm bất khả trắc, liền có thể đoán được võ công vô cùng cao cường lợi hại.

“Danh tính: Lộc Trọng Khách, tu vi: tông sư sơ kỳ.”

Thuật Thăm Dò lại một lần nữa nhắc nhở cho Ngô Chính biết, lão giả kia vô cùng nguy hiểm. Lấy thực lực của hắn như bây giờ, đối đầu với lão chỉ có thể là tuyệt lộ, không có lấy một đường sinh cơ.

“Huyền Minh nhị lão, bạch lão Lộc Trọng Khách!? Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây!? Nếu như vậy, phụ cận nơi này có khi nào... vẫn còn một lão quái vật nào đó đang ẩn náu!?” – Ngô Chính vẫn rất điềm tĩnh suy đoán trong đầu.

Vừa rồi sở dĩ Ngô Chính ra tay giết chết Trần Hữu Lượng không để hắn kịp thốt ra tên hung thủ, chính là vì cảm nhận được một tia khí tức cực kỳ khủng khiếp phát ra mang theo sát ý nhắm thẳng về phía này. Hắn nhanh trí phán định người này hẳn là hung thủ giấu mặt đang muốn giết người diệt khẩu, liền quyết đoán ra tay giết chết Trần Hữu Lượng. Một phần là muốn giảm thiểu rủi ro ngoài ý muốn, phần nhiều là không muốn bị hót tay trên, cướp mất 100 điểm sát lực tích lũy này.

Nhưng Ngô Chính nào ngờ chủ nhân của tia khí tức cường đại kia lại chính là một trong Huyền Minh nhị lão – Lộc Trọng Khách, cũng là thủ hạ đắc lực bậc nhất dưới trướng của Nhữ Dương Vương. Càng không thể ngờ đến, lão lại nhúng tay vào chuyện này, là hắc thủ thực sự gây ra cái chết của phụ tử Sứ Hồng Thạch.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Sát tâm

Nhưng Ngô Chính nào ngờ chủ nhân của tia khí tức cường đại kia lại chính là một trong Huyền Minh nhị lão – Lộc Trọng Khách, cũng là thủ hạ đắc lực bậc nhất dưới trướng của Nhữ Dương Vương. Càng không thể ngờ đến, lão lại nhúng tay vào chuyện này, là hắc thủ thực sự gây ra cái chết của phụ tử Sứ Hồng Thạch.

“Ngô thiếu hiệp, cẩn thận người này!” – Mạc Thanh Cốc trạng thái thất thần, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng khủng khiếp có ý không che giấu, liền hốt hoảng nhắc nhở Ngô Chính.

Không nghi ngờ, đương đầu với Lộc Trọng Khách vào thời điểm này chẳng khác nào là tự tận. Ngô Chính vạn bất đắc dĩ quay sang Mạc Thanh Cốc, thấp giọng nói: “Người tìm cơ hội trước trở về núi Võ Đang cầu viện Trương Chân Nhân. Nhờ ông thay ta tìm kiếm tung tích của thể tử ta, bảo toàn tính mạng cho nàng!”

“Không được! Ta không thể bỏ mặc Ngô thiếu hiệp một mình!” – Mạc Thanh Cốc vạn phần không tán thành cách làm này, liền nhắc kiếm đi tới vài bước sánh vai cùng Ngô Chính, đối mặt với Lộc Trọng Khách.

Ngô Chính thấy thế càng bức bối, chau mày nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt Mạc Thanh Cốc, trầm giọng nói: “Người lưu lại cũng chỉ có thể cầm tay cản chân ta mà thôi. Bây giờ không phải lúc để trưng đảm. Mau ly khai, bằng không người không đi được nữa đâu!”

“Nhưng mà...” – Mạc Thanh Ngốc chần chờ bất định, nhất thời bối rối không biết phải đối đáp thế nào.

“Hừ, bắt tài vô dụng!”

Vào lúc này, Trương Lộc Khách đột nhiên hừ lạnh, mạnh tay vứt thi thể Trần Hữu Lượng qua một bên. Thân ảnh của lão nguyên bản từ khoảng cách tương đối xa, chốc lát đã tiếp cận trước mặt hai người Ngô Chính. Cách nhau hơn mười bước chân, một khoảng cách lý tưởng để triển khai tấn công chớp nhoáng.

Mạc Thanh Cốc tận mắt kiến thức qua một màn này, khiến hắn không thể không kinh tâm động phách. Lấy thân thủ xuất thần nhập quỷ của Trương Lộc Khách, vừa rồi nếu có ý đồ bất chính nào đó, tin tưởng Mạc Thanh Cốc dù có mọc thêm đôi cánh cũng khó mà giữ nổi tính mạng của mình.

“Văn bối phạm danh Ngô Chính. Chẳng hay tiền bối là có gì chỉ giáo?” – Ngô Chính đối diện với Trương Lộc Khách không những không lo sợ, trái lại càng là điềm tĩnh, khách khí cười nói.

“Tiểu tử, người rất thú vị!” – Trương Lộc Khách âm trầm nói. Diện mạo của lão từ khoảng cách gần trông qua mười phần y hệt Bạch Vô Thường dưới địa phủ. Lại thêm một màn thoát ẩn thoát hiện của lão vừa rồi càng khiến người ta cảm thấy rừng rợn đến sờn cả tóc gáy.

Ngô Chính nghe thế cố tình xem câu này là một lời khen, khiêm tốn đối đáp: “Văn bối chỉ là kẻ phạm phu tục tử, nào có tài cán chi lại được tiền bối coi trọng.”

“Khà khà... tiểu tử, người không cần diễn kịch với ta.” – Trương Lộc Khách cười lạnh nói.

Trong nguyên tác, bạch lão Trương Lộc Khách không phải là người yêu tài, trái lại là chán ghét thì đúng hơn. Đối với hậu bối có khả năng vượt mặt lão, nếu không phải bắt đắc dĩ thì chắc chắn lão sẽ bóp chết từ khi còn trong trứng nước. Hiện tại trông thấy Ngô Chính hậu sinh khả úy tài không đợi tuổi, Trương Lộc Khách hiển nhiên nổi lên sát tâm muốn tiêu diệt mầm họa tiềm tàng này.

“Tiền bối là trách cứ văn bối ra tay giết chết Trần Hữu Lượng!? Ài, người trong giang hồ thân bất do kỷ, văn bối vạn phần cũng không muốn a!” – Ngô Chính âm thầm thở dài lắc đầu, lại tranh thủ thời gian dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống: “Có cách nào khác giúp ta tăng cường thực lực trong thời gian ngắn hay không?”

Hệ thống: “Túc chủ có thể dùng điểm sát lục trực tiếp lĩnh ngộ thêm võ kỹ khác để tăng cường chiến lực. Hoặc có thể hồi đoái phục dụng Cường Lực Đan để tạm thời đạt đến tuyệt thế sơ kỳ trong thời gian nhất định.”

Tương tự mọi khi, biện pháp có thể giúp Ngô Chính tức khắc mạnh lên chỉ có thể là dùng đan dược kích thích, hoặc là lĩnh ngộ võ kỹ để tìm một cơ hội thoát khỏi nghịch cảnh. Nhưng là tình thế hiện tại, cả hai cách này đều không thể bảo toàn tính mạng của Ngô Chính một cách tuyệt đối. Vẫn phải xem bản lĩnh tùy cơ ứng biến của hắn rốt cuộc là lợi hại như thế nào.

“Tiểu nhân bắt tài vô dụng mà thôi, ngươi giết rất tốt! Nhưng là tiểu tử ngươi cả gan quấy rối chính sự của ta, chỉ cần đôi ba câu nói liền là xong ư?”

Trương Lộc Khách đột nhiên bộc phát uy áp chế trụ hai người Ngô Chính. Mặc dù chỉ đối khẩu vài câu, nhưng việc Ngô Chính có khả năng ẩn tàng tu vi lợi hại, còn có cả tố chất của một người làm đại sự xử biến bất kinh. Khiến Trương Lộc Khách càng quyết đoán muốn tiêu diệt tận gốc để tránh hậu họa sau này.

Mạc Thanh Cốc này giờ không nói một lời, vẫn luôn giữ tinh thần cực độ cảnh giác. Lúc bấy giờ đối diện Trương Lộc Khách khí thế bức người biểu lộ sát tâm, Mạc Thanh Cốc càng là quyết chí đồng sinh cộng tử với Ngô Chính. Bất chợt, giọng nói nhàn nhạt của Ngô Chính lọt vào tai hắn, chỉ có duy nhất một chữ: “Chạy!”

Vù vù vù...

Mạc Thanh Cốc còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, thân thể bỗng nhiên trở nên nhẹ bẫng cứ thế bay lùi thật xa. Hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngoái đầu nhìn lại. Chỉ thấy thân ảnh của Ngô Chính vẫn bất động đứng đấy nhưng mỗi lúc lại thêm xa xăm vượt ngoài tầm với, tức khắc Mạc Thanh Cốc liền minh bạch. Ngô Chính vừa rồi là dụng tâm lương khổ dục hoãn cầu mưu, sau đó vận dụng nhu lực đẩy Mạc Thanh Cốc đi, hòng tạo cho hắn một cơ hội sống sót!?

“Ngô thiếu hiệp...”

Bất lực trông lấy bóng dáng thiếu niên có phần gầy gò kia, Mạc Thanh Cốc hai mắt đỏ chót, nghiêng rống vào nhau đến tuôn ra máu. Nhưng rồi Mạc Thanh Cốc minh bạch bản thân hắn lưu lại chỉ có thể cản trở cho Ngô Chính mà thôi. Chỉ bằng tận dụng cơ hội này, nhanh chóng trở về núi cầu viện sư phụ hắn – Trương Tam Phong đến đây tương cứu.

Nghĩ thông suốt, Mạc Thanh Cốc liền quyết đoán vắt kiệt toàn bộ sức lực còn sót lại của mình, quay lưng nương theo quán tính phóng người ly khai khỏi chỗ này.

“Tiểu tử rất nghĩa khí a! Nhưng là... khả khả, ngươi không thoát nổi!” – Trương Lộc Khách âm trầm cười nói, không mấy vội vã từng bước chậm rãi tiếp cận đến Ngô Chính.

Trông thấy cảnh này, Ngô Chính trong tâm kinh nghi không thôi. Trương Lộc Khách có thể nào lại dễ dàng để mặc Mạc Thanh Cốc tẩu thoát như vậy!? Lấy tính cách của lão đáng ra phải điên cuồng lao đến ngăn chặn mới đúng!? Lê nào là...

“Bạch lão, ngươi hẳn là đã sớm biết thân phận của ta rồi. Có chắc là ngươi có thể lãnh nhận lửa giận của Trương Chân Nhân hay không!?” – Ngô Chính không chút tỏ ra sợ sệt, tựa tiểu phi tiểu nói.

Nghe vậy, Trương Lộc Khách bỗng nhiên chần chờ cước bộ, nhãn tinh khẽ nháy một cái, tựa hồ là đang cố gắng che giấu kinh tâm của mình.

Quả nhiên lời nói của Ngô Chính là có tác dụng, hẳn là nhất châm kiến huyết. Trương Lộc Khách trông thấy Mạc Thanh Cốc tẩu thoát vẫn sờ vì bất động. Vô tình lại giúp Ngô Chính trong phút chốc liền đặt ra giả thuyết, đồng thời mở miệng thăm dò. Từ biểu hiện trên mặt, không nghi ngờ Ngô Chính đã động chạm đến tim đen của lão.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 237: Bạch lão đa nghi

Quả nhiên lời nói của Ngô Chính là có tác dụng, hẳn là nhất châm kiến huyết. Trương Lộc Khách trông thấy Mạc Thanh Cốc tẩu thoát vẫn sờ vì bất động. Vô tình lại giúp Ngô Chính trong phút chốc liền đặt ra giả thuyết, đồng thời mở miệng thăm dò. Từ biểu hiện trên mặt, không nghi ngờ Ngô Chính đã động chạm đến tim đen của lão.

“Nếu ta đoán không sai, Trương Chân Nhân hẳn là ở phụ cận không xa! Bằng không ngươi cũng không dễ dàng buông tha Mạc Thanh Cốc như vậy. Lại nói ngươi làm hắc thủ bày ra âm mưu quỷ kế, vu oan giá họa cho Mạc Thanh Cốc nhưng lại không dám xuất đầu lộ diện tự tay đắc thủ. Đây là nói, ngươi rất kiêng kỵ một thứ gì đó phải không!?” – Ngô Chính không để ý đến sắc mặt khó coi của Trương Lộc Khách, thao thao bất tuyệt nói ra.

“Tiểu tử, ngươi rất thông minh! Nhưng như vậy càng khiến ngươi chết nhanh hơn mà thôi” – Trương Lộc Khách ánh mắt chứa sát ý chăm chăm trừng lấy Ngô Chính, giọng điệu trầm khàn tựa như là quỷ ma đang thì thào bên tai. Lúc bấy giờ lục lâm xung quanh tối tăm u tĩnh, phong hàn vi vút thổi qua càng khiến người ta cảm thấy rừng rậm không thôi.

Ngô Chính nghe thế vẫn bất động thanh sắc, hai tay ỏn thỏa chấp sau lưng, nhát giọng nói tiếp: “Huyền Minh nhị lão xưa nay luôn đồng hành cùng nhau. Bạch lão xuất hiện ở đây, lẽ nào hắc lão lại không ư!? Nói cách khác, nếu hắc lão không đồng hành cùng ngươi, chỉ có thể là đang thực hiện nhiệm vụ nào đó rất trọng đại có phải hay không!?”

Nghe đến lời này, Trọng Lộc Khách thần sắc càng âm trầm băng lãnh, không nói một lời chậm rãi từng bước tiếp cận Ngô Chính, bộc phát khí thế cực đại áp bách, hòng triệt bỏ tất cả ý nghĩ muốn thoát thân của hắn.

“Không trả lời, tức là không phủ nhận! Hắn là ngươi còn chưa biết, Triệu Mẫn quận chúa đã thuận lợi bàn giao điều kiện với ta. Mà trong điều kiện này, tính mạng của ta được quận chúa bảo đảm a!”

Ngô Chính điềm tĩnh thản nhiên nói, bàn tay khẽ nhấc lên chậm rãi lật ngửa, trong lòng bàn tay lại xuất hiện trăm hoa cải tóc mà trước đó đã trao đổi với Triệu Mẫn. Đây chính là bằng chứng xác thực lời nói của hắn.

Trông thấy trăm hoa mười phần quen thuộc, Trọng Lộc Khách liền có thể nhận ra chủ nhân thực sự của nó là ai, nhất thời đề lão kinh nghi bất định không thôi. Tức khắc lão vùng vằng chỉ thẳng vào mặt Ngô Chính, gằn giọng chất vấn uy hiếp: “Ngươi tại sao có được thứ này!? Tốt nhất là thành thật trả lời ta, bằng không... hừ!”

“Đơn giản mà thôi. Ta dùng Ý Thiên kiếm đổi lấy trăm hoa của quận chúa, kèm theo một điều kiện... đảm bảo sự an toàn cho ta!” – Ngô Chính thản thực che giấu sự căng thẳng của mình, tỏ ra thản nhiên đối đáp.

Lời nói của Ngô Chính mười phần xác đáng. Đầu tiên tin tức Ý Thiên kiếm lọt vào tay Ngô Chính hẳn là trên giang hồ ai ai cũng biết. Bây giờ đối mặt với hiểm cảnh cứu tử nhất sinh, hắn lại không mang theo Ý Thiên kiếm bên mình. Hơn nữa, hoa trăm cải tóc của Triệu Mẫn lại nằm trong tay hắn. Có thể nói, Trọng Lộc Khách hoàn toàn không có lý do gì để không tin tưởng lời nói của hắn cả.

Nhưng là đừng quên Trọng Lộc Khách tính cách đa nghi như thế nào. Cho dù Ngô Chính có giải thích đến khô lời thì cũng vô phương có thể khiến lão bỏ xuống cảnh giác của mình.

“Nếu đúng như ngươi nói, vậy thì... theo ta về gặp quận chúa!”

Nói dứt lời, Trọng Lộc Khách liền không chần chừ động thủ. Triển khai khinh công phi thân lao tới, xuất kỳ bất ý hòng muốn chế trụ Ngô Chính, mang về gặp Triệu Mẫn chính diện hai mặt một lời nói rõ.

Vù vù vù...

Nhưng là đề Trọng Lộc Khách thất vọng rồi. Lão nhanh chóng phát hiện thân ảnh thiếu niên trước mắt này chỉ là một huyễn ảnh mà thôi. Ngay khi kinh phong vô tới liền tan đi mất, không còn dấu vết.

“Hừ, có tật gặt mình, chạy đi đâu cho thoát!?”

Mặc dù Ngô Chính đã làm rất tốt, nhưng là cảnh giới tu vi giữa hai người cách biệt quá xa. Trọng Lộc Khách liếc mắt liền có thể nhìn thấu chiêu trò của Ngô Chính, tức khắc súc thế một chương đánh tới.

Chương kinh đặc tính âm hàn, phút chốc một mảng lục lâm trở nên khô khốc. Toàn bộ vật thể sống bao gồm các loại cây cối và côn trùng bị chương kinh quét qua đều rũ rượi chết dần chết mòn, sinh cơ toàn bộ hư thoát.

Trông thấy cảnh này, Ngô Chính hốt hoảng toàn lực triển khai Hoành Không Na Di, trong một sát na may mắn tránh thoát khỏi phạm vi chương kinh ảnh hưởng. Nhưng đúng lúc này, Ngô Chính bất chợt cảm nhận được nguy hiểm đang áp sát rất gần, phản xạ ngoại đầu nhìn lại. Chỉ thấy thiết trọng đầu hươu đang từ trên cao đang giáng xuống đầu mình.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến Ngô Chính nhất thời không kịp tránh né, bất đắc dĩ chỉ có thể toàn lực vận Cửu Dương Chân Kinh, bắt chéo cổ tay đưa lên che chắn chống đỡ.

Rầm!

Chênh lệch tu vi là không thể bù đắp, uy lực một trọng của Trọng Lộc Khách quá mức khủng khiếp. Ngô Chính toàn thân va mạnh dưới đất, khiến mặt đất lõm xuống một lỗ, chung quanh rạn nứt thành từng đường kẻ. Nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh, cắn răng chịu đựng đau nhức, vận dụng ý niệm giao tiếp với hệ thống: “Mau hồi đoái Cường Lực Đan cho ta!”

Hệ thống: “Túc chủ thành công hoá đoái Cường Lực Đan, khấu trừ 1 5 0 0 điểm sát lục. Vui lòng kiểm tra hành trạng tính năng để nhận được vật phẩm”

Ngô Chính không chần chừ liền phục dụng Cường Lực Đan, lập tức một cỗ nhiệt lưu từ đan điền phút chốc lan ra toàn thân, đến từng thớ thịt tế bào. Cảm giác nóng rất vô cùng khó chịu, dường như là bên trong nhục thể có một cỗ hỏa thiêu không ngừng dày vò hành hạ. Tuy nhiên Ngô Chính giờ phút này có thể cảm nhận được lực lượng cường đại chưa từng có đang sôi sục trong cơ thể, khiến hắn phấn khích đến quên mất cả đau đớn là gì.

Nói ra thì dài nhưng quá trình giao tiếp, hồi đoái và phục dụng đan dược chỉ diễn ra trong một tích tắc thời gian mà thôi.

Lúc bấy giờ Trọng Lộc Khách từ trên không trung lao xuống hòng nhân cơ hội bắt lấy Ngô Chính. Đột nhiên lão lúc này lại cảm nhận được khí tức của

Ngô Chính đang tăng cường đến chóng mặt, liền nhanh chóng quyết định thôi lui giữ một khoảng cách nhất định để quan sát tình huống bất thường này.

Một khắc trước đó, Trương Lộc Khách còn không thể nhìn thấu được Ngô Chính sâu cạn như thế nào. Chỉ biết từ lực lượng một chưởng của Ngô Chính đánh vào Trần Hữu Lượng, tu vi của hắn cao lắm chỉ có thể là tuyệt thế hậu kỳ mà thôi. Nhưng bây giờ Ngô Chính trong mắt Trương Lộc Khách tựa hồ là biến thành một người khác. Khí cảm và trực giác đều nhắc nhở cho lão biết, thiếu niên trước mắt này tuyệt đối rất không tầm thường.

“Đa tạ hạ thủ lưu tình, nếu ngươi đã không dám giết ta, hà tất cứ phải động thủ tổn thương lẫn nhau?” – Ngô Chính từ tốn chống tay đứng dậy, thần nhiên cười nói, tựa hồ một trượng vừa rồi không mấy làm khó được hắn.

Tuy nhiên Trương Lộc Khách có thể thấy rõ sát khí mãnh liệt toát ra từ trên người hắn, dường như là đang muốn ăn tươi nuốt sống thân già của lão. Nhưng không biết vì sao Ngô Chính lại rất kìm chế bản thân, không để xung động làm mù quáng đi lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Rượt đuổi

Tuy nhiên Trương Lộc Khách có thể thấy rõ sát khí mãnh liệt toát ra từ trên người hắn, dường như là đang muốn ăn tươi nuốt sống thân già của lão. Nhưng không biết vì sao Ngô Chính lại rất kìm chế bản thân, không để xung động làm mù quáng đi lý trí.

Thực chất Ngô Chính sau khi phục dụng Cường Lực Đan thực lực đã không kém Trương Lộc Khách là bao, nhưng chỉ có thể duy trì được một canh giờ. Chỉ bằng khoảng thời gian ngắn ngủi này, rất khó để giải quyết được Trương Lộc Khách. Nếu được lực mất đi công hiệu mà hai bên vẫn bất phân thắng bại, Ngô Chính kết cục chính là dờ sống dờ chết.

Lại nói nếu để rơi vào tay của Triệu Mẫn, tuy tính mạng có thể bảo toàn nhưng có sống tốt hay không thì lại là một chuyện khác. Đừng quên Ngô Chính lần trước lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Nếu bây giờ để lọt vào tay Trương Lộc Khách thì phần ấn tượng này trong lòng Triệu Mẫn toàn bộ tiêu tan. Lấy tính cách của nàng sẽ cho rằng Ngô Chính chơi khăm mình, nhất định dốc sức “day dỗ” hắn một phen.

Đến lúc đó, kế hoạch tích lũy điểm sát lục của Ngô Chính cũng triệt để tan biến. Hơn nữa còn là tiện nghi cho Triệu Mẫn, để nàng thỏa sức mà dẫn vật giang hồ trung nguyên biến thành đủ loại hình dạng. Phải biết Trương Vô Kỵ bây giờ chỉ là một tên tiểu đạo sĩ của phái Võ Đang mà thôi, lấy ở đâu ra cơ sở để ràng buộc Triệu Mẫn tương tự như trong nguyên tác!?

Thế nên Ngô Chính bắt buộc phải kìm chế xung động của mình. Mặc dù lần này tiêu tốn đến tận 1 5 0 0 điểm sát lục, khiến hắn lòng đau như cắt. 1 5 0 0 điểm sát lục là tương đương với mười lăm lần vượt cấp giết “quái” a. Thử hỏi có mấy ai mà không đau xót thương tâm!?

“Chỉ cần ngươi theo ta đến gặp quận chúa xác thực lời nói của ngươi. Thế thì không cần phải động thủ nữa!”

Trương Lộc Khách chỉ là nhất thời kinh ngạc mà thôi, không phải là sợ hãi chiến đấu. Mặc dù Ngô Chính thực lực đột biến đến nghiêng trời lệch đất, nhưng chung quy vẫn là thuộc về cấp bậc mà lão có thể đương đầu, không đáng phải e ngại vào lúc này.

“Ngươi là muốn bắt ta thay cho Mạc Thanh Cốc để uy hiếp Trương Chân Nhân!? Ta nói ngươi là dùng não bằng mông hay sao? Mặc dù nói ta có quan hệ rất thân cận với Trương Chân Nhân, nhưng không đến mức để Trương Chân Nhân vì tính mạng của ta mà bất lợi cho phái Võ Đang a!” – Ngô Chính thẳng thắn lật bài ngửa nói chuyện.

Trương Lộc Khách nghe thế cảm thấy cũng có phần rất đúng, liền chau mày trầm mặc. Hiển nhiên mục đích của lão không đơn giản chỉ là vì xác thực lời nói của Ngô Chính, thực chất là vẫn chưa từ bỏ ý đồ bất chính đối với phái Võ Đang.

Sở dĩ buông tha cho Mạc Thanh Cốc là vì kiêng kỵ Trương Tam Phong, nhưng Ngô Chính thì khác. Nếu nói về danh phận thì Ngô Chính không phải là người của Võ Đang. Vì thế Trương Tam Phong nhất định phải cần một lý do chính đáng mới có thể ra mặt. Chưa kể nếu có thể khống chế được Ngô Chính thì không chỉ phái Võ Đang, còn có cả Minh giáo cũng sẽ vì tính mạng của hắn mà mua dây buộc mình.

Phải nói, sự tồn tại của Ngô Chính có quá nhiều hệ lụy. Đó là lợi ích đi đồng song song với hậu quả. Bất cứ ai ở thời điểm này muốn tổn thương lợi dụng đến Ngô Chính, còn phải xem xem có đủ bản lĩnh để gánh nhận hậu quả hay không.

Trương Lộc Khách nghĩ ngợi một hồi, bất chợt ánh mắt trở nên kiên quyết, nhìn chằm chằm Ngô Chính nói: “Nhiều lời vô ích. Rốt cuộc ngươi có theo ta đi gặp quận chúa hay không!?”

“Haiz...”

Ngô Chính nghe thế chỉ biết thở dài chán nản, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Hết cách! Ta đi theo ngươi đến gặp Triệu Mẫn là được.”

“Đơn giản như vậy!?” Trương Lộc Khách trong tâm có phần kinh nghi không thôi. Nhưng rồi cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít là lão không cần phải nhọc công đối đầu với tên tiểu quái vật này.

Vù vù...

Nhưng ngay khi Trương Lộc Khách thờ ra một hơi. Thân ảnh Ngô Chính mới đó còn nhòn nhơ trước mắt, bây giờ mất dạng biệt tăm không thấy. Ngược đầu nhìn lại, liền phát hiện thì ra Ngô Chính nhân cơ hội lão vừa buông lỏng đã vất giò lên cỏ mà bỏ chạy.

“Con mẹ nguoi, tiểu tử vô liêm sỉ, bị ôi!”

Trương Lộc Khách cực kỳ điên tiết gân cổ lên chửi bới xối xả, đồng thời toàn lực triển khai khinh công truy đuổi theo Ngô Chính.

Thế là cuộc rượt đuổi của hai người bắt đầu. Từ lúc minh nguyệt còn mờ mờ cho đến khi thái dương sáng tỏ trên đỉnh đầu. Hai người một lão một nhi vượt qua từng lâm phụ cận thành Ninh Ba, lại băng qua một sơn cốc đến phúc sơn phía nam hồ Động Đình.

Bên trên sơn lâm đủ loại cây cối tươi tốt mọc lên um tùm, mặc dù không quá san sát kề nhau nhưng cũng không phải thưa thớt dễ đi như rừng rậm. Mặt đất rắn rỏi gồ ghề, lác đác sơn thạch xám tro cùng đủ loại rễ cây già cỗi nhô lên. Địa hình tương đối phức tạp khó khăn cho việc di chuyển.

Lúc bấy giờ Trương Lộc Khách cả người ướt đầm mồ hôi, trên tay thiết trượng không ngừng múa loạn tán phá vật cản chướng đường, dốc sức đuổi theo thiếu niên phía trước. Còn Ngô Chính tình trạng trông bằng mắt cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, nếu không muốn nói là tội tệ hơn rất nhiều.

Ngô Chính sau khi phục dụng Cường Lực Đan liền tận tình thi triển Hoành Không Na Di giãn ra một khoảng cách rất xa với Trương Lộc Khách. Tuy nhiên được lực giữ chùng lại mất đi công hiệu khiến hắn tốc độ chậm lại. Trong lúc đó Trương Lộc Khách vẫn truy đuổi vô cùng ngoan cố không chịu từ bỏ, lúc này đã bám sát đuôi Ngô Chính. Chỉ cần Ngô Chính không thể kiên trì được nữa liền sẽ bị Trương Lộc Khách đuổi kịp.

Nhưng là một lần nữa phải để bạch lão thất vọng rồi. Đừng quên Ngô Chính thân mang Cửu Dương Chân Kinh, muốn so sức bền với hắn khác nào là đang chạy đua với chân trời!? Mặc dù tốc độ của Ngô Chính đã chậm lại phần nào nhưng là nội lực của hắn vô cùng vô tận dùng mãi không hết. Cùng với ưu thế trước đó giãn ra khoảng cách rất xa, khiến Trương Lộc Khách tiêu hao không ít. Nếu cứ tiếp tục rượt đuổi, với đà này lão sớm muộn cũng bị tiêu hao đến cạn kiệt.

“Ha ha ha... bạch lão, trông nguoi tựa hồ lại gầy hơn một chút a! Lấy hình dáng của nguoi còn dám mơ mộng nữ nhân trong thiên hạ!” – Ngô Chính vừa chạy vừa ha hả cười to, suốt chặng đường liên mồm khích bác trêu chọc Trương Lộc Khách.

“Hỗn trướng, có giỏi thì nguoi đứng lại cho ta! Để xem lão tử có dạy dỗ được nguoi hay không!?” – Trương Lộc Khách mặt nổi lên gân đen hết sức điên tiết, khan giọng gào thét, hận không thể phanh thây Ngô Chính ra thành trăm ngàn mảnh.

Ý Thiên Đồ Long Ký nguyên tác nói rất rõ Huyền Minh nhị lão khuyết điểm lớn nhất chính là quá ham mê tửu sắc. Hắc lão tính cách đơn giản, ham tửu thực tiệc tùng trác táng. Bạch lão thì ngược lại tính cách mười phần cẩn trọng, nhưng cũng có thói xấu là quá mê muội vào nữ sắc.

Suốt chặng đường truy đuổi vừa qua, Ngô Chính không ngừng khua môi múa mép châm biếm tạt xấu này của Trương Lộc Khách. Để lão vô cùng buồn bực tức giận gân cổ lên mà mắng chửi, ngoài ra cũng chỉ có thể dốc thêm sức lực hòng tạo áp lực cho Ngô Chính mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 239: Anh hùng mặt lộ!

Suốt chặng đường truy đuổi vừa qua, Ngô Chính không ngừng khua môi múa mép châm biếm tạt xấu này của Trương Lộc Khách. Để lão vô cùng buồn bực tức giận gân cổ lên mà mắng chửi, ngoài ra cũng chỉ có thể dốc thêm sức lực hòng tạo áp lực cho Ngô Chính mà thôi.

“Lão đâm tặc mồm thối, ăn của ta một kiếm!”

Ngô Chính chân đạp thân cây nảy bật đến phía trước, đồng thời xoay mình vung tay súc thế, tức khắc một đạo kiếm khí từ bàn thực chỉ phóng đến Trương Lộc Khách.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Trương Lộc Khách thấy thế liền vung lên một trượng đánh tan đạo kiếm khí, mồm lại tiếp tục chửi bới: “Tặc tử hỗn trướng, nguoi chỉ có bấy nhiêu đây bản lĩnh thôi ư!?”

“Ha ha... nguoi không nhìn lại xem tuổi tác của ta. Đợi thêm vài năm nữa còn không biết là người nào dạy dỗ người nào đây!” – Ngô Chính khoái chí cười to nói.

Mỗi lần nhắc đến tuổi tác của Ngô Chính lại khiến Trương Lộc Khách kinh tâm không thôi. Nếu không phải là còn vương bận quan hệ với Triệu Mẫn, lão quả quyết phải diệt trừ loại yêu nghiệt quái thai này.

Lúc bấy giờ Ngô Chính tâm tình hết sức hã hê. Trên đường đào tẩu hắn không ngừng khiến Trọng Lộc Khách tiêu hao không ít. Chỉ cần lại câu kéo thêm một khoảng thời gian, tin tưởng Ngô Chính sẽ có cơ hội lật thuyền trong mương.

Tuy viễn cảnh trong đầu tươi đẹp là vậy, thế nhưng hắn tựa hồ lại quên mất câu nói: mưu sự là tại nhân, thành sự còn phải xem lão thiên hôm nay tâm tình như thế nào. Bất quá lão thiên thái độ có vẻ rất không hài lòng với hắn.

Sau khi băng qua sơn lâm hiểm trở, một lão một nhi vẫn tiếp tục hành trình rượt đuổi của mình. Vào lúc này, Ngô Chính bỗng nhiên ngây người phát hiện, trước mắt của hắn bây giờ, đã là... sơn cùng thủy tận!

Một vực sâu thăm thẳm không thấy đáy hiển hiện trong đôi mắt thất thần đắm chiều của hắn. Đôi chân trĩ trĩ dừng lại không thể tiến thêm nửa bước. Phía hậu phương là một lão dân tộc tùy thời đều muốn đá thống hắn. Rốt cuộc anh hùng cũng có lúc mạt lộ, hùng tâm tráng trí chỉ có thể nhất thời mà thôi.

“Lão thiên khôn kiếp!” – Ngô Chính chửi rủa trong bụng. Ngay vừa lúc hắn đang hã hê đắc ý, nào ngờ từ trên trời giáng xuống một cái hố to đùng hoàn toàn theo nghĩa đen. Khiến hắn cả đời anh minh, bây giờ cũng phải thúc thủ vô sách.

“Khắc khắc... tặc tử, ngươi chạy nữa đi! Ta cho ngươi chạy đấy.” – Trọng Lộc Khách rất nhanh liền đã bắt kịp cước bộ của Ngô Chính. Trông thấy cảnh này cùng với sắc mặt của hắn để lão khoái trá cười to vô cùng hã hê. Từng bước từng bước đi tới muốn đẩy Ngô Chính rơi vào tận cùng tuyệt vọng.

Vận bất đắc dĩ lâm vào tình cảnh này để Ngô Chính quả thực không biết là nên khóc hay nên cười đây. Đột nhiên thần sắc của hắn trở nên mui phần hòa mẫn, giọng điệu vô cùng khách khí, thân ái cười nói: “Văn bối nhất thời huyết khí phurong cuồng, lầm lỡ đại đột mà đắc tội với tiền bối. Nhưng là trên giang hồ ai cũng biết Huyền Minh nhị lão võ công không những cao cường, khí độ càng là rộng lượng bao dung thiên địa. Tin tưởng tiền bối hẳn sẽ không trách cứ văn bối chút ít lỗi lầm này!”

Nghe được như vậy, Trọng Lộc Khách không khỏi trừng mắt nhìn hắn, nhất thời á khẩu không biết phải nói như thế nào mới phải. Ngô Chính trong mắt lão quả thực là quá mức vô liêm sỉ. Mới đó còn không biết kính lão đắc thọ liên mồm sỉ vả thô tục. Bây giờ lại có thể thành thành khẩn khẩn như vậy, người không biết chuyện nhìn vào có khi còn tưởng rằng hắn là chính nhân quân tử không chừng. Trải qua một màn này, Trọng Lộc Khách cũng là được mở rộng tầm mắt.

“Hừ, diễn kịch thật tốt. Lão tử còn chưa dạy dỗ được ngươi đâu!”

Nói dứt lời, Trọng Lộc Khách không đợi Ngô Chính chuẩn bị đã vung lên thiết trượng tiên phát chế nhân. Tuy đã tiêu hao rất nhiều trong quá trình truy đuổi nhưng một thân tu vi tông sư sơ kỳ không phải muốn tiêu hao liền có thể tiêu hao hết được. Thế công dũng mãnh dị thường đánh tới, khác hẳn với tính cách cẩn thận đa toan của lão xưa nay. Tựa hồ là phải ăn không ít quả đắng của Ngô Chính mới có thể thay đổi nhiều đến như vậy.

Thế nhưng đang giữa chừng lao lên, Trọng Lộc Khách đột nhiên cảm nhận được điều gì bất thường khiến lão hơi chần chừ dừng lại. Từ dưới lòng đất từ lúc nào không hay biết đã giấu sẵn lục đạo kiếm khí mang đặc tính khác biệt với nhau, lúc này toàn bộ nhô lên đồng loạt tấn công Trọng Lộc Khách.

Sáu đạo kiếm khí từ sáu phương hướng khác nhau cùng lúc phóng đến, Trọng Lộc Khách khinh thường hừ lạnh, vận công vung lên thiết trượng xoay tròn một vòng cường ngạnh chấn tan hết thấy các đạo kiếm khí.

Bất chợt, nhãn tinh của lão lấp lóe, nhanh chóng đáp không phóng sang một bên, lại vung lên bổ xuống một trượng nhắm vào... không khí?

Những tưởng hành động này của lão là lỗ bịch điều vô giường oai. Nhưng ai có thể ngờ, ngay khi thiết trượng đánh trúng vào khoảng không liền hiện ra một cái thân ảnh từ bào thiếu niên. Người này không ai khác chính là Ngô Chính, lần này đào tẩu thất bại.

Nhìn lại, thân ảnh bạch y thiếu niên Ngô Chính đang đứng yên bất động kia lúc này mờ nhạt tan biến, thì ra chỉ là một cái huyền ảnh mà thôi.

Không nghi ngờ Ngô Chính vừa rồi giả ra Lục Mạch Thần Kiếm là muốn gây bất ngờ cho Trọng Lộc Khách. Sau đó tận dụng thời cơ thi triển Loa Toàn Cửu Ảnh kết hợp cùng Huyền Ảnh Từ Bào hồng có thể thay đổi vị trí tránh xa khỏi vực thăm. Thế nhưng hắn thất sách không thể qua mắt được Trọng Lộc Khách lần thứ hai. Bất đắc dĩ phải trở về vị trí cũ, tiếp tục dựa lưng vào vực sâu thăm thẳm kia.

“Khà khà... tâm thuật bất chính của tiểu tử ngươi, lão tử là nắm rõ trong lòng bàn tay. Muốn qua mắt được ta quả thực là nằm mơ giữa ban ngày!” – Trọng Lộc Khách nham hiểm cười nói.

“Ngươi hà tất phải chấp nhặt với tiểu bối như vậy!? Không thể có được một chút khí độ nào hay sao?” – Mặc cho tâm trạng có khủng hoảng như thế nào chăng nữa, Ngô Chính trên mặt vẫn không đổi sắc, bình bình thản thản đối đáp.

Hắn lúc này đã không thể nương nhờ vào hệ thống được nữa rồi. Muốn phục dụng Cường Lực Đan lần nữa cần phải cách bảy ngày mới được, bằng không nhục thể sẽ không chịu nổi được lực mà tàn phế vô công mất. Biện pháp tốt nhất mà Ngô Chính có thể làm bây giờ đó là giữ tâm trí hết sức tỉnh táo. Chỉ ít tính mạng của Ngô Chính vẫn còn được cây trăm hoa cài tóc của Triệu Mẫn bảo vệ.

“Hừ, đối phó với tiểu tử vô liêm sỉ như người mà cần khí độ ư!? Nếu không muốn chịu đựng dày vò, thì mau đưa tay chịu trời cho ta!”

Sự bất quá tam, Trọng Lộc Khách trải qua hai lần xém nữa để Ngô Chính đắc thủ tẩu thoát. Khiến lão không dám buông lỏng cảnh giác, đề phòng Ngô Chính lại tiếp tục muốn dờ trò hèn hạ. Lão chậm rãi thận trọng từng bước một tiếp cận lấy hắn. Lợi dụng khí thế cường đại của mình bao trùm cả

một khu vực, triệt tiêu hết thấy hy vọng thoát thân của Ngô Chính.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Bản tâm

Sự bất quá tam, Trọng Lộc Khách trải qua hai lần xem nữa để Ngô Chính đắc thủ tẩu thoát. Khiến lão không dám buông lỏng cảnh giác, đề phòng Ngô Chính lại tiếp tục muốn dờ dờ trò hèn hạ. Lão chậm rãi thận trọng từng bước một tiếp cận lấy hắn. Lợi dụng khí thế cường đại của mình bao trùm cả một khu vực, triệt tiêu hết thấy hy vọng thoát thân của Ngô Chính.

Chiến đấu đã là không thể tránh khỏi. Ngô Chính đi vào bước đường cùng lại không cam lòng rơi vào tay Triệu Mẫn, để mặc nàng thỏa sức dầy vò. Hắn liền quyết đoán tiên hạ thủ vi cường, sức thế một chương đánh tới.

Vi Đà Chương!

“Tiểu tử không biết lượng sức!”

Trọng Lộc Khách lại vận lực vung lên thiết trượng liền dễ dàng đánh tan một chương của Ngô Chính, lại mượn thế đập địa phóng lên không trung một trượng bổ xuống. Hoàn toàn là dựa vào lực lượng chênh lệch một trời một vực mà cường thế nghiêng ép.

Thất Thương Quyền!

Ngô Chính cắn răng chịu đựng áp lực lớn lao, nhảy bật về phía trước áp sát Trọng Lộc Khách chủ động cận chiến, đồng thời chiến đấu xáp la cả cũng giảm tải ưu thế thiết trượng trong tay lão.

Nhận thấy thiết trượng không tìm đúng mục tiêu, Trọng Lộc Khách thuận thực vận dụng nhu lực cuộn người trên không trung ngăn lại quán tính, xoay chuyển thiết trượng đột ngột đổi hướng nhắm thẳng vào lưng Ngô Chính. Thế nhưng ngay khi Trọng Lộc Khách cuộn người, chung quanh bất giác xuất hiện hai vạch kiếm khí trái phải đồng thời chém về phía lão.

“Khà khà, tiểu tử vô tri, muốn lường bại câu thương với ta dễ dàng vậy ư!” – Trọng Lộc Khách không mấy khẩn trương tránh né, vẫn còn rất dư hơi để dả kích Ngô Chính. Thiết trượng trong tay vẫn tiếp tục đi theo quán tính không đoái hoài gì đến hai đạo kiếm khí đang chém tới kia.

Oànhh...

Động tĩnh kinh lực va chạm vào cương khí hộ thể phát ra. Ngô Chính cảm thấy tám lưng của mình đau nhói. Một cỗ kinh lực mạnh mẽ qua đó đánh vào trong cơ thể, khiến hắn khí huyết chạy loạn vô cùng nguy khốn. Ở phía ngược lại hai đạo Thiếu Thương Kiếm có uy lực bậc nhất bên trong Lục Mạch Thần Kiếm do Ngô Chính đánh ra lại không thể đột phá được cương khí hộ thể của Trọng Lộc Khách, chỉ có thể khiến lão chịu đôi chút ngoại thương mà thôi.

Thế nhưng mục đích của Ngô Chính không phải chỉ đơn giản như vậy. Nhị đạo kiếm khí đánh ra nhiệm vụ chỉ là để đánh lừa tính cách đa nghi của Trọng Lộc Khách. Lúc này Ngô Chính lợi dụng dư lực một trượng vừa rồi của lão, đồng thời triển khai Hoành Không Na Di tương tự lần trước khi đối mặt với Không Vãn thần tăng, muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi bức tốc thoát thân.

“Còn ngoan cố!? Lão tử cho ngươi biết một chút thế nào mới gọi là nhân ngoại hữu nhân. Ngoan ngoãn nghe lời cho ta!”

Trọng Lộc Khách chưa từng một khắc dám buông lỏng khinh suất, tức khắc liền phản ứng lại. Lão toàn lực triển khai khinh công chớp mắt xuất hiện ngăn chặn trước mặt Ngô Chính, đồng thời vung trượng bổ xuống. Mặc dù luận về khinh công, Ngô Chính lợi hại hơn lão rất nhiều, nhưng là chênh lệch vẫn không thể bù đắp. Cảnh giới tu vi chính là thứ mà Ngô Chính vô cùng thiếu sót.

Trong vòng một sát na Ngô Chính đã thi triển Hoành Không Na Di, cả người nương theo quán tính lao về phía trước, không thể ngừng lại. Trông thấy thiết trượng uy mãnh bổ xuống khiến Ngô Chính kinh tâm hốt hoảng không thôi. Thế nhưng hắn bây giờ đã không thể làm gì hơn được nữa, hoàn toàn là hữu tâm vô lực trợ thân ra đó chịu đòn.

Ầm!

Đây hẳn là động tĩnh do thân thể của Ngô Chính va xuống mặt đất mà phát ra. Nhưng là Ngô Chính chẳng còn cảm nhận được gì nữa. Dường như là

toàn bộ giác quan của hắn đều biến mất vào lúc này. Chỉ chừa lại thị giác và một tâm trí vô cùng bình tĩnh. Bình tĩnh đến lạ thường và đáng sợ!

Hắn có thể trông thấy tất cả sự việc đang diễn ra trước mắt. Từ cách mà mặt đất rung động như thế nào khi phải chịu đựng toàn thân cơ thể bằng da bằng thịt của hắn tàn nhẫn đập xuống. Cho đến cách mà thân thể của hắn rệu rạo khi bị phản lực chấn ngược, nảy bật lên như một con rối.

Sau đó một bàn tay gầy gò xương xóc tóm lấy đầu hắn, chấn trụ ổn định cơ thể hắn lại. Không thương tiếc kéo ngược đầu của hắn ngược lên. Hai mắt vẫn mở to để nhìn rõ gương mặt xấu xí tựa như ma quỷ của lão già, đang khoái trá mỉm cười nhìn hắn. Lão già trong miệng lẩm bẩm gì đó, từ khẩu hình có thể dễ dàng đoán được dường như lão là đang nói: “Tiểu tử, ngươi... còn kém lắm!”

Tất cả diễn ra hết sức chậm chạp, rõ ràng đến từng chi tiết. Tựa như là hắn đang xem một thước phim quay chậm từ góc nhìn thứ nhất. Mà nhân vật tham dự trong bộ phim này không ai khác lại chính là bản thân hắn – Ngô Chính.

Đột nhiên một cổ lửa giận bùng cháy vỗ vập trong lòng hắn, ánh mắt rừng rực căm phẫn, ngẩng nghiêng nhìn lấy gương mặt xấu xí của tên lão già khôn kiêu này. Một ngày nào đó hắn nhất định phải phanh thây xé thịt lão, đem toàn bộ cốt nhục của lão thiêu rụi thành tro bụi rải xuống Hoàng Hà, khiến lão hồn tiêu phách tận vĩnh viễn bất siêu sinh.

“Khoan đã... vừa rồi là ý nghĩ của ta!?”

Ngô Chính bất chợt giật thót kinh hãi. Thế quái nào hắn lại có thể nuôi nấng ma tâm hung ác như thế!? Từ trước đến nay mặc dù sát nhân không ít, số oan hồn chết dưới tay hắn nhiều đếm không xuể. Nhưng là tất cả những người đó đều nhận được một cái chết vô cùng chóng vánh, không có một chút đau đớn. Hắn đã luôn làm như vậy, sát nhân một cách nhân văn hết sức có thể.

“Không đúng! Sát nhân chính là sát nhân, lại có thể nhân văn được ư!?” – Ngô Chính lại tự hỏi. Tâm trí một mảnh hỗn loạn phức tạp khiến hắn nhất thời không thể tỉnh tâm. Bỗng nhiên đúng lúc này, hắn bất giác nhớ lại một câu nói: “Ta hy vọng thiếu hiệp có thể giữ vững bản tâm của mình, đừng để sát tính nhất thời mù quáng lý trí!”

Đúng vậy, nhất định phải giữ vững bản tâm của mình, không để sát tính làm mờ đi lý trí. Ngô Chính lúc này đã nhớ ra rồi, câu nói này chính là lời khuyên của Tổng Đại Hiệp – Tống Viễn Kiều trước khi trở về núi Võ Đang đã nói với hắn.

Lúc đó Ngô Chính không mấy để ý đến, thế nhưng Tống Viễn Kiều tựa hồ là nhìn thấu được bản chất của hắn!? Có thể Tống Viễn Kiều đơn thuần chỉ là may mắn mà thôi, nhưng cũng có thể không chỉ đơn giản như vậy. Nhưng mặc kệ thực hư thế nào chẳng nữa, Ngô Chính hiện tại không có khả năng suy đoán được việc này, thực chất cũng không cần thiết phải dụng tâm vào đó.

Suy nghĩ một cách đơn giản đi, khiến tâm tình của hắn trở nên bình lặng, an tĩnh hơn rất nhiều. Chốc lát lại buông lỏng tâm trí để mặc mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên. Mí mắt cũng vì thế mà trở nên nặng trĩu, chậm rãi từ từ khép lại. Bóng tối dần dần bao phủ. Toàn bộ tư duy ý niệm của hắn tạm thời rơi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Một giấc ngủ an lành hiếm có, kể từ khi Ngô Chính đặt chân lên hành trình không có lối về này!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Huyết trì tẩy rửa

Tí tách, tí tách, tí tách...

Ngô Chính khẽ nhú mày, tiền ngực bất chợt cảm thấy mát lạnh, toàn thân không thể cử động, lại giống như là đang bồng bềnh trôi nổi.

Mí mắt nặng trĩu dần dần mở ra, chỉ thấy thạch nhũ ẩn hiện vài tia ánh sáng, nhiều từng giọt hồng thủy xuống trán hắn.

Ngô Chính mơ mơ hồ hồ, cố gắng mở to đôi mắt, nhìn thật rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Bỗng thấy loáng thoáng hồng quang lưu động xung quanh. Hồng thủy nhiều giọt xuống trán hắn, tựa hồ không phải là hồng thủy bình thường, dường như có chút giống... huyết nhiều hơn.

“Đây là đâu!?” – Ngô Chính sững sờ tự hỏi trong đầu.

Trước mắt hắn bây giờ là một mái vòm thạch động tự nhiên. Thạch nhũ nhọn hoắt, dài thông nhô xuống. Bên dưới là dường như là một hồ nước tương đối lớn. Mà trung tâm cái hồ, huyết thủy nhấn chìm cả người của hắn, chỉ chừa lại gương mặt là nổi lên mặt nước.

Một mùi hôi tanh của máu xõng xộc vào mũi, nhắc nhở cho Ngô Chính biết khứu giác đã trở lại với mình, đồng thời cũng xác thực suy nghĩ của hắn mới đó, cái hồ này chân chính gọi là huyết trì mới đúng.

Nhưng thế quái nào Ngô Chính lại ngâm mình ở nơi này!? Thân thể lại bất lực bất giác, không thể điều khiển được nữa. Ngoại trừ thị giác và khứu giác của hắn ra, tam giác quan còn lại dường như đều bị phong bế. Hoặc có thể là hắn đã mất đi những giác quan này rồi!?

Hết cách, không biết được!

Hoàn cảnh này tuy có chút hãi hùng, nhưng lại không dọa được Ngô Chính. Chốc lát hắn liền lấy lại bình tĩnh, trầm mặc nghiền ngẫm: “Là bạch lão nhốt ta ở đây chẳng!? Không thể nào! Nếu là rơi vào tay bạch lão, lúc này đôi mắt nhất định là thiết ngục tù túng, còn có Triệu Mẫn trên tay cầm roi da, hung hãn như sư tử hà đông, quát nó lên người ta mới đúng. Như thế nào lại đến một nơi quỷ dị như thế này!?”

Nghĩ không thông liền không nghĩ nữa, Ngô Chính theo thói quen giao mỗi khi gặp vấn đề, liền dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống: “Hệ thống, rốt cuộc là chuyện đang xảy ra!?”

Hệ thống: “Túc chủ bị ma tâm khống chế. Hệ thống chỉ có thể đưa linh hồn của túc chủ tẩy rửa trong huyết trì.”

Giọng nói của hệ thống vẫn lạnh nhạt như mọi khi, thế nhưng lần này không phát ra từ trong đầu, mà lại là vang vọng bên tai.

Ngô Chính không khỏi kinh nghi không thôi, liền nhanh miệng nghi vấn: “Tâm ma khống chế!? Ngươi là đang đùa? Ta như thế nào lại có tâm ma?”

Hệ thống: “Mỗi người đặt chân vào hồng trần đều sẽ có tâm ma, giết chóc càng khiến tâm ma mạnh mẽ hơn mà thôi. Túc chủ tích tụ sát khí quá sâu đậm, tâm ma so với bất cứ ai ở thế giới này đều lớn hơn rất nhiều.”

Ngô Chính nghe thế liền sửng sốt, trừng ngốc thất thần. Hắn quả thực là không thể lường được, giết chóc quá nhiều lại dẫn đến hệ quả này. Thảo nào, người trong giang hồ không thể nào ngừng lại được tranh chấp. Câu nói thân bất do kỷ, bất quá chỉ là câu cửa miệng mà thôi.

Cảm khái đôi chút, Ngô Chính liền bình phục tâm tình trở lại. Tình cảnh của hắn bây giờ có nghĩ thêm nhiều cũng vô ích, đằng nào hệ thống cũng không để hắn chết một cách dễ dàng như thế.

Phải biết, hệ thống được thiết lập chính là để trợ giúp Ngô Chính từng bước trưởng thành, đi tới đỉnh phong. Chưa kể, trong khoảng thời gian qua hệ thống đầu tư cho hắn rất nhiều vốn liếng. Ngô Chính không chút nghi ngờ, hệ thống chuyên gia hồ người này, nhất định sẽ không chịu thiệt thòi đâu.

Trái lại, Ngô Chính lúc này để tâm đến chuyện khác nhiều hơn, liền dò hỏi hệ thống: “Ngươi nói là linh hồn ta đang tẩy rửa huyết trì, vậy tại sao khứu giác và thị giác của ta có thể hoạt động, mà các giác quan còn lại thì không? Là do tác dụng của huyết trì?”

Hệ thống: “Huyết trì chỉ là tạm thời ràng buộc sự tự do của túc chủ mà thôi. Thực chất huyết trì và cả thạch động đều không tồn tại. Là vì túc chủ đang trong trạng thái tinh thần, sự vật hiện hữu đều là do túc chủ tự mình liên tưởng đến mà thành hình dạng.”

“Linh hồn, trạng thái tinh thần!?”

Ngô Chính có hơi hoài nghi, nhưng rất nhanh liền có thể thông suốt. Hắn nhanh trí liên tưởng đến các giác quan thông thường của mình, dựa trên nguyên lý thông qua lời nói của hệ thống.

Tức khắc, Ngô Chính liền nghe được tiếng “tí tách” của giọt nước rơi xuống thạch động, vị nhàn nhạt khô khốc trên đầu lưỡi như nhiều ngày liền không uống nước, toàn thân cảm thấy vô cùng lạnh lẽo khi ngâm mình dưới huyết trì quá lâu.

Ngũ giác quan toàn bộ đều đã trở lại thật rồi!

Cảm giác cơ thể với đầy đủ các giác quan thật tuyệt, Ngô Chính tỏ ra rất thích thú tận hưởng cái hoàn cảnh khắc nghiệt này.

Kể ra, những chuyện kỳ quái như thế này, không thể khiến Ngô Chính cảm thấy quá ư là bất ngờ. Bởi lẽ chỉ mỗi việc hắn có thể xuyên không, du hành qua các không thời gian khác nhau, đã là chuyện không thể tưởng tượng được nữa rồi. Huống hồ chỉ là những chuyện nhỏ nhặt như thế này!?

Cho dù hệ thống đột nhiên mở miệng nói, kiếp trước của Ngô Chính chính là thần sáng thế, thủy tổ của nhân loại, hay là một cái quái gì đó cao cao siêu siêu, hắn cũng chẳng có nổi một tia cảm giác chấn động nào.

Tại sao ư!? Bởi vì Ngô Chính khi còn tại Địa cầu, kiến thức qua không ít tiểu thuyết huyền huyền. Người dân tại Địa cầu, ngoại trừ những người quá lớn tuổi mù tịt thông tin, hầu hết mọi người đều đã không còn lạ lẫm với những chuyện kỳ quái dị như thế này nữa.

“Nói như vậy, thân xác của ta ở hiện thực như thế nào rồi?” – Ngô Chính bất chợt nhớ đến một chuyện hết sức quan trọng, liền mở miệng hỏi thăm.

Hệ thống: “Túc chủ không cần lo lắng. Tính mạng của túc chủ không xảy ra vấn đề gì!”

“Đur thừa! Còn thân thể của ta thì sao?” – Ngô Chính chau mày quát lên. Mỗi khi hệ thống trả lời hơi hợt như vậy, đều khiến cho hắn cảm thấy bất an không thôi.

Hệ thống: “Thân thể túc chủ không có vấn đề gì.”

Nghe vậy, Ngô Chính thở phào nhẹ nhõm, cảm giác trấn định hơn rất nhiều, lại hỏi tiếp: “Khi nào ta mới có thể trở về hiện thực? Tinh thần của ta đã rất tốt rồi, còn phải đợi thêm bao lâu nữa?”

Hệ thống: “Không bao lâu. Túc chủ liền có thể trở về hiện thực.”

Lại là một câu trả lời hời hợt thiếu chi tiết. Ai mà biết “không bao lâu” của hệ thống là bao lâu cơ chứ!?

Ngô Chính muốn lắc đầu cười khỏ, nhưng hắn chỉ có thể cười, mà không thể lắc.

Trò chuyện vài câu với hệ thống, để hắn biết được tình cảnh ở hiện thực của mình, tựa hồ là không mấy khả quan. Bạch lão hắn là đã đắc thủ, hắn thân thể bây giờ lại rơi vào tay ma nữ Triệu Mẫn. Thực sự không dám tưởng tượng, sau khi hắn tỉnh lại, Triệu Mẫn sẽ khiến thân thể của hắn thâm nhập, ra cái hình dạng gì đây!?

Ngô Chính không dám nghĩ tới nữa, liền vận dụng “liên tưởng chi thuật” vừa học được từ hệ thống, khiến trạng thái tinh thần trở nên vô cùng thư thái, hai mắt khép hờ tận hưởng. Một hồi thật lâu, bất tri bất giác hắn lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Nhân họa đặc phúc

Mê mang không biết đã bao lâu, Ngô Chính bỗng nhiên cảm nhận được cái lạnh đến thấu xương, một cỗ âm hàn khí xuyên qua da thịt đi vào bên trong cơ thể hắn, khiến Cửu Dương Chân Kinh tự động vận chuyển nội lưu, chống đỡ ngoại lực.

Ngô Chính giật mình mở to đôi mắt, theo bản năng lại liếc nhìn xung quanh, một hồi mới bình tĩnh trở lại thờ phào. Chỉ ít là hắn không cần phải ngâm mình trong huyết trì kia nữa, cũng không phải là thiết ngục tù túng như trong tưởng tượng.

Nơi này tựa hồ là một thạch thất xa xưa cổ kính, bên trong thạch thất trống rỗng, hoàn toàn bỏ qua hình thức bài trí, duy chỉ có một chiếc giường lạnh lẽo mà Ngô Chính đang đặt lưng nằm trên, vị trí trung tâm thạch thất.

Phải nói, chiếc giường này lạnh giá đến đáng sợ, nếu không phải Ngô Chính có Cửu Dương Chân Kinh chống đỡ, có khi còn không chịu nổi cái lạnh giá này đâu.

Thế nhưng Ngô Chính không muốn phải ngồi dậy, hắn cảm nhận được mỗi thời mỗi khắc nằm trên chiếc giường băng này, Cửu Dương Chân Kinh đều tự động vận chuyển xuyên suốt mà không cần hắn phải can thiệp, hơn nữa hiệu quả đạt được cũng rất tốt, quả thực là làm chơi ăn thật chân chính là đây.

“Chiếc giường này tựa hồ là có đặc tính chí âm chí hàn, dường như có chút giống với... giường hàn ngọc của phái Cổ Mộ!? Lẽ nào nơi này là, Hoạt từ nhân mộ ư!?” – Ngô Chính trong lòng nghi hoặc.

Giường hàn ngọc của phái Cổ Mộ được chế thành từ mộ loại hàn ngọc cổ hơn ngàn năm tuổi. Người nằm trên chiếc giường này luyện công một năm, tương đương với người khác mười năm khổ luyện. Cho nên giá trị của nó không thể dùng tiền tài vật chất để ước lượng được.

Lúc bấy giờ, cả người Ngô Chính đang buông lỏng trên giường ngọc, mặc dù hắn rất muốn cử động một chút, nhưng là toàn thân tê liệt đau nhức, một loại cảm giác hữu khí vô lực khiến hắn buồn bực không thôi.

Quả nhiên hệ thống nói rất không sai, tính mạng của hắn không vấn đề, thân thể của hắn không vấn đề, linh hồn cũng không vấn đề nốt, vấn đề nằm ở thương thế có phần nghiêm trọng của hắn mà thôi.

“Hệ thống khôn kiếp, ta nhớ kỹ ngươi rồi!” – Ngô Chính cau gập cằm bằm bằm, lại vận dụng ý niệm, từ trong hành trang tính năng lấy ra Liệu Thương Đan, để đan được trực tiếp rơi vào miệng, còn hắn chỉ việc há mồm nuốt chửng.

Sau khi phục dụng đan dược, Ngô Chính nhắm mắt nhập thần, tập trung chuyển hướng Cửu Dương Chân Kinh luyện hóa dược lực.

Nhưng để Ngô Chính bất ngờ là, giường hàn ngọc lại giúp đỡ hắn rất nhiều, đặc tính chí âm chí hàn của hàn ngọc cổ không ngừng kích thích Cửu Dương Chân Kinh, để hắn luyện hóa dược lực tốc độ tăng nhanh rất đáng kể.

Thời gian chỉ qua vài phút, lúc này Ngô Chính đã có thể ngồi dậy, tư thế thẳng lưng khoanh chân, hai tay đặt trước ngực, mu bàn tay phải đặt bên trên lòng bàn tay trái. Xung quanh hắn, không gian chập chờn rung động, tựa như là nhược thủy, lại phản có mơ mơ hồ hồ do hàn khí từ chiếc giường bốc lên.

Lại qua một hồi lâu, Ngô Chính thở dài một hơi, hai tay thu công, đôi mắt chậm rãi mở ra, một tia tinh quang linh động lấp lóe, tựa hồ là tâm trạng của hắn đang rất tốt.

“Kiểm tra thông tin nhân vật.” – Ngô Chính ý niệm giao tiếp với hệ thống.

Ngay lập tức một bảng hình chiếu giao diện hiện ra trước mặt hắn.

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 17.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt đỉnh đỉnh phong.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên, Quỷ Sát Kiếm Ma.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 5), Liệu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chương (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (xuất thần nhập hóa)

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 6 1 5 (dùng để đòi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 1 0 5 2 5 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

Ngô Chính khẽ mỉm cười hài lòng, lại dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống: “Ta rốt cuộc đã bất tỉnh bao lâu rồi? Tại sao tu vi đột phá nhưng ta lại không hề hay biết chuyện này!?”

Hệ thống: “Túc chủ mất đi ý thức đã ba ngày bốn đêm. Sở dĩ túc chủ có thể tăng trưởng tu vi, là vì tiên thiên đạo thể của túc chủ mỗi thời khắc đều đang hấp thu thiên địa linh khí từ thể giới này, ưu thế này càng phát huy công dụng của nó mỗi khi túc chủ cơ thể suy kiệt, trong trạng thái bất tỉnh nhân sự. Chưa kể trong khoảng thời gian qua, cơ thể túc chủ được đặt trên giường hàn ngọc, kích thích Cửu Dương Chân Kinh vận chuyển không ngừng nghỉ, khí huyết thông thuận không gặp trở ngại. Đây mới là nguyên do chính trợ giúp túc chủ đột phá tu vi.”

“Ra là vậy!” – Ngô Chính gật đầu thỏa mãn hiếu kỳ, đồng thời cũng nghiền ngẫm ra rất nhiều điều.

Hắn từng xem qua nguyên tác rất nhiều lần, từ trên truyền hình điện ảnh cho đến các loại hình thức như tiểu thuyết, báo viết, bình luận, phân tích... Chung quanh đó cũng có không ít những bài viết nói về việc luyện công trên giường hàn ngọc.

Nghe nói, tu luyện chính là một việc đi ngược với thiên đạo, là nghịch thiên chi lộ. Vì thế mỗi khi luyện công trong lúc tỉnh táo, đều phải phân tâm một nửa vào việc chống lại ma hỏa xâm chiếm, tránh trường hợp bị tẩu hỏa nhập ma.

Tuy nhiên nếu là nằm trên giường hàn ngọc mà luyện công thì lại là một chuyện khác. Hàn ngọc cổ đặc tính chính là chí âm chí hàn, có công dụng kháng lại hỏa tính một cách triệt để, thế nên những người tu luyện trên hàn ngọc cổ có thể luyện công một cách toàn tâm toàn ý, không cần phải tâm vào việc có bị tẩu hỏa nhập ma hay không.

Hơn nữa, khi ngủ trên giường hàn ngọc, bắt buộc phải vận công liên tiếp không ngừng nghỉ, chống lại âm hàn chi khí xâm nhập vào bên trong cơ thể, mà luyện công trong lúc bất tỉnh hay còn gọi là “luyện công một cách vô ý”, vô ý tức là tự nhiên, tự nhiên lại là thuận theo thiên đạo, khí huyết từ đó được thông thuận, luyện công vào thời điểm này cũng đạt được hiệu quả gấp mười lần bình thường.

Vì thế mới có câu nói, luyện công trên giường hàn ngọc một năm, tương đương với người bình thường mười năm khổ luyện.

“Như vậy ta bất tỉnh trên chiếc giường này ba ngày bốn đêm, đã tương đương với hơn một tháng luyện công bình thường rồi!? Quả nhiên là nhân họa đắc phúc.”

Ngô Chính nghĩ đến không khỏi lại cảm khái khôn nguôi, đồng thời cũng xác định được nơi này hẳn là Hoạt tử nhân mộ, mà người có thể đưa hắn đến nơi này tựa hồ dùng mộng cũng có thể đoán được. Đây là hẳn là một việc tốt, không phải là quá tệ hại, chí ít hẳn không phải rơi vào tay ma nữ Triệu Mẫn kia.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Hoàng sam nữ tử

Ngô Chính nghĩ đến không khỏi lại cảm khái khôn nguôi, đồng thời cũng xác định được nơi này hẳn là Hoạt tử nhân mộ, mà người có thể đưa hắn đến nơi này tựa hồ dùng mộng cũng có thể đoán được. Đây là hẳn là một việc tốt, không phải là quá tệ hại, chí ít hẳn không phải rơi vào tay ma nữ Triệu Mẫn kia.

Bất chợt, Ngô Chính nhĩ đóa khẽ động, nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài thạch thất. Tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ, tựa như là từng bước nhỏ lướt trên mặt nước tĩnh lặng, trọng tâm cơ thể được chuyển dịch trên mỗi bước đi rất khéo léo. Không nghĩ ngờ, khinh công của người này vô cùng lợi hại, chí ít Ngô Chính không làm được như thế.

Sở dĩ hẳn có thể phát hiện được, là vì người này không có ý muốn che giấu đi sự hiện diện của mình. Bằng không, khó nói người ta đã áp sát đến bên cạnh, Ngô Chính còn không hay biết được chuyện gì đi.

Người đến không có ác ý, Ngô Chính rất bình tĩnh, khẽ xoay đầu nhìn qua cánh cửa thạch thất, cánh cửa từ từ mở ra, thân ảnh một người nữ tử vô cùng xinh đẹp, tựa như là thiên nữ vừa lúc xuất hiện trước mặt hắn.

Nữ tử trên người hoàng sam, thân hình mảnh mai thước tha, mái tóc đen nhánh, mềm mại bóng loáng được vấn cao, lông mày dài và nhạt, đường nét trên gương mặt vô cùng tinh tế, uyển chuyển như trong tranh vẽ, không son phấn, không trang sức, một vẻ giản dị, thanh tao và nhã nhặn, để ánh mắt của Ngô Chính dường như bị cuốn hút vào nàng, không thể dứt ra.

Hắn ngậy người ra một khắc, trong ánh mắt lãnh nhược băng sương ấy, khiến hắn tựa như là bị đóng băng, nhất thời không thể thốt nên lời.

Nữ tử cước bộ từ tốn, từng bước tiếp cận hắn, cử chỉ nhẹ nhàng băng quơ, lẳng lặng đứng yên không nói một lời, dường như là đang đợi hắn tâm trí bị đóng trong lớp băng kia, từ từ tan rã.

Thấy vậy, Ngô Chính biết mình vừa rồi có chút thất thố, liền lấy lại vẻ bình thản, du nhiên thất tiểu nói: “Ngươi hẳn là người đã cứu ta, đa tạ!”

Hắn không vận dụng Thuật Thăm Dò đối với nàng, bởi vì thân phận của nữ tử này đã rất rõ ràng. Hơn nữa trong nguyên tác cũng không đề cập đến danh tính, chỉ biết mọi người gọi nàng là hoàng sam nữ tử. Trừ phi là nàng tự ý nói với hắn, bằng không Ngô Chính cũng không muốn thất lễ. Dù sao Kim Dung tiền bối không công khai tên thật của truyền nhân phái Cổ Mộ, ý nghĩa không ngoài việc tôn trọng quyết định mai danh ẩn tích trên giang hồ của Tiểu Long Nữ và Dương Quá năm xưa.

Hoàng sam nữ tử khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Thương thế của ngươi đã tốt hơn?”

“Chưa tốt, chiếc giường này rất có ích trong việc điều hòa thương thế, ta có thể lưu lại đây thêm vài hôm?” – Ngô Chính hiển nhiên là biết, hoàng sam nữ tử là đang muốn đuổi khách, liền mượn cớ trên người mang trọng thương để thỉnh cầu.

Nữ tử không mấy để ý đến lời nói của hắn, ngược lại có chút hoài nghi, lại hỏi: “Ngươi làm sao hồi phục nhanh như thế?”

Ngô Chính nghe thế không khỏi dở khóc dở cười, khuôn mặt cứng nhắc, cố gắng tỏ ra thân nhiên nói: “Tất nhiên phải có ngoại lực giúp đỡ, ta là dùng đan dược, lại thêm chiếc giường này trợ giúp ta luyện hóa được lực rất nhanh, cho nên mới khôi phục mau chóng như vậy.”

Hoàng sam nữ tử khẽ gật đầu, lại hỏi: “Ngươi khi nào mới khỏi hẳn?”

“Không biết!”

Chỉ có ngọc mới trả lời thành thật với nàng, Ngô Chính thẳng thừng nói dối, mặt không đổi sắc.

“Ta đi tìm chút đồ ăn cho ngươi.” – Hoàng sam nữ tử lạnh nhạt nói.

Song nàng lại quay người ly khai khỏi thạch thất, trong ánh mắt ngạc nhiên của Ngô Chính, còn chưa kịp hiểu chuyện quái gì đang diễn ra!?

Tính cách của hoàng sam nữ tử không được nhắc đến nguyên tác, để Ngô Chính hiển nhiên là không thể nắm bắt được nàng.

Mới đây nàng còn rất vô tình muốn đuổi cô hắn ly khai khỏi Cổ Mộ, bây giờ lại giống như là rất có nhân tính, lo cho bụng dạ của hắn đã nhiều ngày rồi không ăn uống.

Rốt cuộc là vô tâm hay là hữu tâm đây!? Có thể “logic” hơn một chút có được hay không? Ngô Chính cười khổ lắc đầu: “Nữ tử thật kỳ lạ.”

“Không biết Đông Phương, nàng thế nào rồi...”

Ngô Chính ánh mắt còn trông theo hướng hoàng sam nữ tử ly khai thạch thất, bất chợt lại nhớ đến bóng dáng của Đông Phương Bạch, cảm giác những lúc như thế này nếu là có nàng bên cạnh, thì thật tốt!

-----*-*-----

Trên sơn lâm phụ cận hồ Động Đình, bên cạnh vực núi trước đó diễn ra chiến đấu giữa Ngô Chính và Trọng Lộc Khách.

Lão già vẻ người khô vôi, dáng như rùa, vóc như hạc, tai to mắt sáng, bạch bào bình dị lại trang nghiêm nhuộm màu tiên phong đạo cốt, cùng râu tóc bạc phơ, khí độ phi phàm. Lão này không ai khác chính là chương môn phái Võ Đang, Trương Chân Nhân – Trương Tam Phong.

Hậu phương Trương Tam Phong, ngoại trừ thiếu nữ đoan trang khả ái Chu Chỉ Nhược, nay lại thêm một người huyết sam nữ tử, khí chất thiên kiều bá mị, chỉ có thể là Đông Phương Bạch.

“Đông Phương tỷ tỷ, người nói ca ca từng chiến đấu với ai đó ở đây!” – Chu Chỉ Nhược ánh mắt lo lắng, giọng điệu thấp thòm nói.

Đông Phương Bạch khẽ gật đầu đáp: “Không sai, đây hẳn do dư lực một trong sáu đạo kiếm khí của hần.”

Vị trí mà Đông Phương Bạch đang hướng ánh mắt, mặt đất lõm xuống thành hai vệt cong đối ngược nhau, giữa vệt lõm gồ ghề không hoàn toàn giống với kiếm khí thông thường tạo ra, dường như là có hàng loạt vụ bạo tạc nhỏ đan xen.

Không nghi ngờ, đây chính là dấu vết do Thiếu Dương Kiếm của Ngô Chính tạo thành, là kinh lực khủng khiếp được thu nhỏ kích cỡ hết sức có thể, tích tụ trong một đạo kiếm khí, gây ra sát thương bộc phá trong phạm vi hẹp, uy lực cường đại không thể đo lường.

“Tỷ Tỷ nói huynh ấy rốt cuộc có bị thương hay không? Có thể nào huynh ấy...” – Nghe được lời nói của Đông Phương Bạch, để Chu Chỉ Nhược trong tâm càng thêm bất an lo sợ.

“Không biết, đối thủ của hần rất mạnh, rất có thể là lưỡng bại câu thương.” – Đông Phương Bạch giọng điệu rất bình thản, nhưng trong ánh mắt khó giấu nỗi sự lo lắng khôn nguôi, tâm tình cũng chẳng khá khẩm hơn Chu Chỉ Nhược là bao.

“Không biết huynh ấy bây giờ như thế nào rồi.” – Chu Chỉ Nhược lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt xa xăm vô vàn ưu thương, thiên ngôn vạn ngữ không thốt nên lời.

Trương Tam Phong thấy thế, giọng điệu ôn hòa trấn an hai người: “Tiểu tử này, phúc lớn mạng lớn, hần là sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra.”

Chỉ là lời nói của Trương Tam Phong có chút vô tác dụng, nhị nữ vẫn tâm tình vẫn thấp thòm bất an, chẳng mấy suy suyển.

“Trương Chân Nhân, mấy lão nhân thần bí kia là ai?” – Đông Phương Bạch đột nhiên chuyển sang chuyện khác, mở lời dò hỏi.

Trương Tam Phong không mấy ngạc nhiên, từ tốn vẫn đáp: “Bọn họ đều giống như ta, đã đạt đến cảnh giới cao nhất, đăng phong tạo cực. Ở cảnh giới này, đã chẳng mấy ai còn quan tâm đến danh lợi, tất cả đều muốn truy cầu cảnh giới cao hơn, hay nói một cách khó nghe chính là, truy tìm sinh lộ, chống chọi lại tuổi tác hữu hạn của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Nhân ngoại hữu nhân

Trương Tam Phong không mấy ngạc nhiên, từ tốn vẫn đáp: “Bọn họ đều giống như ta, đã đạt đến cảnh giới cao nhất, đăng phong tạo cực. Ở cảnh giới này, đã chẳng mấy ai còn quan tâm đến danh lợi, tất cả đều muốn truy cầu cảnh giới cao hơn, hay nói một cách khó nghe chính là, truy tìm sinh lộ, chống chọi lại tuổi tác hữu hạn của mình.”

Còn nữa, mục đích của những lão nhân thần bí này không liên quan đến thế sự trên giang hồ, Trương Tam Phong là muốn loại bỏ nghi ngờ của Đông Phương Bạch, rằng một trong số những lão nhân thần bí kia chính là đối thủ đã chiến đấu với Ngô Chính, tránh để nàng vì nhất thời mà làm những việc đại đột, can hệ đến an nguy bản thân.

Sở dĩ Trương Tam Phong xuất hiện ở đây, là vì Mạc Thanh Cốc trên đường đào tẩu về núi tình cờ lại gặp được ông, đồng thời kể lại toàn bộ sự việc đã trải qua trong khoảng thời gian này, cũng không quên gửi lại lời nhắn của Ngô Chính giao phó.

Vì thế Trương Tam Phong mới khẩn trương gác lại mọi công việc, để cho Mạc Thanh Cốc tự mình trở về núi, còn ông thì cấp bách chạy đến nơi này, hòng có thể kịp thời cứu viện cho Ngô Chính, chỉ đáng tiếc là suốt mấy ngày nay quanh quần chỗ này, vẫn không tìm được tung tích hoặc dấu vết ly khai của Ngô Chính.

Nhưng có một điều khiến cả ba người yên tâm, đó là chí ít không có dấu hiệu Ngô Chính đã bị rơi xuống vực, điều này cũng nói rõ, hần hoặc là đã có thể tẩu thoát, hoặc là bị ai đó bắt đi.

Lấy thế cục hiện nay, Trương Tam Phong liền nhận định, Ngô Chính tạm thời sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho đến khi chưa tìm được tung tích của hần, ông cũng chưa dám nói chắc được điều gì.

Về việc Đông Phương Bạch tại sao lại đồng hành cùng Trương Tam Phong và Chu Chỉ Nhược, thì đây lại là một câu chuyện khác, không mấy liên quan.

“Tiểu cô nương định làm gì tiếp theo?” – Trương Tam Phong ánh mắt tựa hồ có thâm ý, quay sang Đông Phương Bạch dò hỏi.

Đông Phương Bạch khẽ lắc đầu, không nói lời nào, lại xoay lưng bước đi, tựa hồ là muốn một ly khai.

“Tỷ tỷ, người định đi đâu?” – Chu Chi Nhược trông thấy, liền khăn trương hô lên.

“Tìm hấn.” – Đông Phương Bạch không quay người đáp.

Chu Chi Nhược nghe thế bỗng hướng sang nhìn lấy Trương Tam Phong, ánh mắt tựa hồ là đang nài nỉ, mong muốn được đi cùng Đông Phương Bạch truy tìm tung tích của Ngô Chính.

Trương Tam Phong nhìn lại, khẽ lắc đầu thờ dài nói: “Hải từ, con đi theo cũng chẳng giúp ích được gì, tỷ tỷ con võ công rất không tệ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nói đến đây, Trương Tam Phong cũng cảm khái khôn nguôi. Ngô Chính và Đông Phương Bạch, cặp đôi tình lữ này quả thực là giai ngẫu thiên thành. Trương phu yêu nghiệt thì không nói, đến thực nữ cũng là kỳ tài võ học, thiên tư xuất chúng vô cùng hiếm có, ở tuổi tác này có thể đạt được tuyệt thế trung kỳ tu vi, chỉ có thể nói là, vô tiền khoáng hậu. Đến cả Trương Tam Phong cũng phải lắc đầu tự nhận không bằng, Trường Giang sóng sau xô sóng trước.

Trương Tam Phong cũng chỉ là tình cờ bắt gặp được Đông Phương Bạch mà thôi, lúc đó nàng còn đang giao chiến với một lão hòa thượng, Trương Tam Phong vì không muốn động thủ với người của Thiếu Lâm tự, nên cố tình thả ra một tia khí tức của mình, liền dọa lão hòa thượng kia kinh hãi, co chân bỏ chạy, ngược lại Đông Phương Bạch thì nhận ra thân phận của người đến, cho nên sau đó mới đồng hành cùng Trương Tam Phong, nhận được tin tức mà đến đây.

“Trương Chân Nhân, tiểu nữ khi nào mới có thể mạnh mẽ như ca ca và tỷ tỷ?” – Chu Chi Nhược ánh mắt trông theo bóng dáng của Đông Phương Bạch dần khuất sau phúc sơn, bỏ ngõ trong lòng nỗi lo lắng bất an khôn nguôi, khao khát lực lượng cường đại hơn bao giờ hết, bất giác lại buột miệng nói ra.

Trương Tam Phong nghe thế, lại tiếp tục cảm khái thờ dài, ông tựa hồ là quên mất hai người yêu nghiệt Ngô Chính và Đông Phương Bạch, còn có thêm một tiểu yêu nghiệt muội muội là Chu Chi Nhược đây, bây giờ đã là nhất lưu hậu kỳ cao thủ.

Có lẽ là áp lực phải rời xa thân nhân của mình, khiến Chu Chi Nhược trong quá trình tu luyện luôn luôn phải thách thức giới hạn của bản thân, lại nói thiên tư của nàng cũng vô cùng xuất chúng, cả hai điều này vô hình đã tạo nên thành quả của Chu Chi Nhược tại thời điểm ngay lúc này, nếu cứ tiếp tục như thế này mà nói, thành tựu của nàng trong tương lai, quả thực là vô hạn lượng.

Câu hỏi băng quơ của Chu Chi Nhược chỉ là buột miệng đặt ra, câu trả lời của Trương Tam Phong thì vẫn bỏ ngõ, bởi lẽ ông cũng không thể đoán biết được Chu Chi Nhược tại một ngày nào đó, rốt cuộc là có thể đạt đến trình độ nào.

-----*_*-----

Hậu phương Chung Nam sơn, Hoạt tử nhân mộ.

Bên trong thạch thất, Ngô Chính trị hoãn quá trình điều trị thương thế của mình, nhưng vẫn rất yêu thích chiếc giường hàn ngọc, không nỡ nhấc mông đứng dậy.

Đứng phía đối diện hấn, hoàng sam nữ tử vẫn là gương mặt băng lãnh, không có mấy may cảm tình nào. Trên tay nàng cầm lấy một cái khay bằng thạch, bên trên cái khay có một cái bát và một cái thìa chế từ ngọc thạch, bên trong cái bát là mật ong, màu vàng óng đậm đặc, thoang thoang một mùi hương thơm phức toát ra, có thể đoán được chất lượng của loại mật ong này trên cả thượng hạng, là thượng hạng của thượng hạng.

Ngô Chính ngồi lý trên giường hàn ngọc, hai tay bụn rụn đặt trên đùi, ánh mắt thiên chân vô tà, ngo ngác nhìn lấy hoàng sam nữ tử.

“Người không thích mật ong? Chẳng ta chỉ có thứ này.” – Hoàng sam nữ tử lạnh nhạt nói.

Ngô Chính vẫn giữ đôi mắt trong sáng ấy, lắc lư cái đầu, không đáp lời lại.

Hoàng sam nữ tử khó hiểu, nói tiếp: “Người không muốn ăn?”

Ngô Chính lại lắc cái đầu phủ nhận.

Lần này hoàng sam nữ tử không nói một mình nữa, liền quay lưng ý định ly khai, tựa hồ là rất thiếu kiên nhẫn với hấn.

“Này này, khoan đã, ta đói, ta thực sự rất đói bụng a!” – Ngô Chính thấy thế liền khăn trương, lớn tiếng hô lên.

Hoàng sam nữ tử quay người lại, hơi nhướng môi, hiếm có duy nhất một lần, biểu lộ tâm tình bức bối, cảm thấy rất phiền toái.

Thấy vậy, Ngô Chính trong bụng rất hả hê cười to, dường như việc khiến hoàng sam nữ tử biểu lộ cảm xúc, là một thành tựu nào đó rất to lớn, để hấn khoái chí vô cùng. Thấy vậy, Ngô Chính trong bụng rất hả hê cười to, dường như việc khiến hoàng sam nữ tử biểu lộ cảm xúc, là một thành tựu nào đó rất to lớn, để hấn khoái chí vô cùng.

Thế nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ ra rất bất đắc dĩ nói: “Cô nương, tại hạ thân mang trọng thương a, hai tay thực sự là vô lực, không có cách nào nhắc lên được!”

“Khí tức của ngươi đã ổn định, còn có thể ngồi được, tại sao lại không thể cử động?” – Hoàng sam nữ tử lạnh lạnh nhạt nhạt đáp.

“Ta làm sao mà biết được, lúc ta thức tỉnh, bởi vì cảm thấy rất lạnh, cho nên liền bật người ngồi dậy, ai mà biết cơ thể lại bị cứng đơ, bây giờ muốn nằm cũng rất khó khăn a.” – Ngô Chính vô tội vạ, thành khẩn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Đề tiểu giai phi

“Ta làm sao mà biết được, lúc ta thức tỉnh, bởi vì cảm thấy rất lạnh, cho nên liền bật người ngồi dậy, ai mà biết cơ thể lại bị cứng đơ, bây giờ muốn nằm cũng rất khó khăn a.” – Ngô Chính vô tội vạ, thành khẩn trả lời.

“Bây giờ phải làm sao?” – Hoàng sam nữ tử tựa hồ là có hơi tin người, lại hỏi.

“Như vậy mà ngươi cũng có thể hỏi ư!?” – Ngô Chính tự dừng lại câu gắt, lớn tiếng nói.

Hoàng sam nữ tử nghe thế liền tỏ ra rất không minh bạch, là nàng lỡ lời, nói điều gì động chạm đến hắn ư!?

Trông thấy ánh mắt của nàng, Ngô Chính không khỏi miệng lưỡi cứng nhắc, có một loại cảm giác “cạn lời” không biết nói gì.

“Ngươi, tất nhiên là, móm cho ta rồi!” – Ngô Chính tỏ ra lúng túng nói.

“Không còn cách nào khác?” – Hoàng sam nữ tử mặt lạnh như tiền, nhạt giọng hỏi.

“Ngươi có cách nào khác không?” – Ngô Chính hỏi lại.

Hoàng sam nữ tử hơi trầm mặc nghiền ngẫm một chút, lại khẽ lắc đầu, không có biện pháp.

Ngô Chính lại tỏ ra vô tội, lẩm nhẩm nói: “Ngươi không có cách, ta cũng chỉ có cách đó. Vì tương lai hài tử của ta, một sinh mạng quý giá không bị mất đi, ta đành phải... thiệt thòi cho ngươi vậy!”

“Ngươi có hài tử?” – Hoàng sam nữ tử nghi vấn. Trông bề ngoài hình dáng, Ngô Chính tuổi tác không quá mười chín, đôi mươi đi. Ở tuổi này có nhi tử cũng rất bình thường, nhưng là trong thời đại loạn lạc, rất hiếm người muốn sinh hài tử sớm như vậy. Lời nói của Ngô Chính hiển nhiên là có chút phi lý.

“Chưa có, nhưng tương lai sẽ có, nếu ta chết rồi hài tử của ta sẽ không được sinh ra, cho nên hành động này chính là gián tiếp cứu lấy sinh mạng của một tiểu hài tử vô tội... chưa được chào đời!” – Ngô Chính ánh mắt nhân ái, rức rờ như vàng thái dương, lăm lăm liệt liệt khẳng khái đáp.

Hoàng sam nữ tử nghe thế, nhãn quang không khỏi lại được mở rộng, Ngô Chính độ mặt dày hiển nhiên là có thể so với tường thành, vô liêm sỉ không ai bằng.

Nói như vậy, trên giang hồ không phải cứ giết mỗi người, cũng đồng nghĩa với việc giết hai người ư!? Bởi vì còn phải tính cả... hài tử chưa chào đời của hắn nữa. Chuyện này quả thực là quá phi lý, phi lý đến bất khả tư nghị, chỉ có quý mới tin vào lời nói của hắn.

Nghĩ là thế, nhưng rồi hoàng sam nữ tử cũng vô phương trốn thoát khỏi quỷ kế của Ngô Chính, đành phải an an ổn ổn đến bên cạnh, ngồi lên chiếc giường, vị trí kế bên hắn, một tay bưng khay, tay kia thì cầm nguyên cái bát, đưa lên tận mồm của hắn, lạnh nhạt nói: “Há miệng.”

Hương thơm đặc trưng của nữ tử, một mùi vị dịu nhẹ thanh thoát, chỉ của riêng hoàng sam nữ tử, lúc này xông vào khứu giác của Ngô Chính, lần át cả hương vị của mật ong đang sờ sờ trước mũi, nhất thời lại để hắn nhớ nhung đến Đông Phương Bạch, không khỏi ngán ngạo cả người.

“Há miệng!” – Hoàng sam nữ tử thiếu kiên nhẫn, trầm giọng nhắc lại.

Nghe vậy, Ngô Chính lúc này mới sực tỉnh chú ý đến nàng, trông thấy nguyên một cái bát đang sờ sờ trước mồm, để hắn không biết nên khóc hay là nên cười đây, bất đắc dĩ nói: “Tiểu thư, người đây là móm cho heo ăn sao? Nhìn kỹ một chút, ta dung mạo tuy không được anh tuấn cho lắm, nhưng cũng không giống như heo a!”

Hoàng sam nữ tử nghe thế liền đảo mắt quan sát khuôn mặt của hắn, dường như là nàng đang thực sự so sánh giữa hắn, và một đầu trư nào đó trong ký ức của nàng.

“Này, đừng nói với ta là nguoi, đang so sánh mặt ta với heo đi?” – Ngô Chính khóc mỗi giọt giọt, rất cứng nhắc nói.

Hoàng sam nữ tử tỏ ra vô tội gật đầu.

Để Ngô Chính lại lần nữa cạn lời, thực sự không biết dùng lời lẽ nào để miêu tả về độ đơn thuần vô tư của nàng, đây có phải là Tiểu Long Nữ phiên bản hoàng sam nữ tử hay không!?

“Vây có giống hay không?” – Ngô Chính không tin nhan sắc của hần lại tệ hại như thế, liền xoắn xuýt hỏi lại.

Hoàng sam nữ tử lần này rất thành thật lắc đầu, lại nói: “Nguoi giống với hầu tử hơn!”

“Ách, ha ha ha...”

Ngô Chính dường như đã có chút lý giải, ngoác mồm cười to, đau bụng đến nỗi nước mắt muốn tuôn ra.

“Có gì đáng buồn cười?” – Hoàng sam nữ tử khó hiểu, mở miệng nghi vấn.

“Ta thấy nguoi cũng rất giống hầu tử a!” – Ngô Chính khó khăn kìm hãm hài hước, hồng hộc nói.

“Thật ư?” – Hoàng sam nữ tử theo bản năng, sờ tay lên má của mình, hiểu kỳ hỏi.

Trông qua bộ dạng này của nàng, Ngô Chính liền minh bạch, nàng hần là chưa từng soi mình trong gương, hay là để ý nhìn ngắm bản thân một chút. Từ việc nàng không son phấn, không trang sức, trên người hoàng sam giản đơn, liền có thể biết được nàng hoàn toàn không quan tâm đến dung mạo của mình xấu đẹp như thế nào.

Đây hần là hệ quả của việc sinh sống trong Cổ Mộ quá lâu, phải biết chẳng có nữ tử nào là không muốn mình đẹp trong mắt người khác, không quan tâm đến ngoại hình của mình cả. Hành động đưa tay sờ má, kiểm tra gương mặt của mình, ngay khi lời nói của Ngô Chính vừa thốt ra, đã chứng minh nàng cũng không phải là ngoại lệ, chỉ là sống trong Cổ Mộ một mình quá lâu, chẳng có một bóng ma nào nhìn ngắm, khiến nàng quên đi mất cách chăm sóc bản thân mà thôi.

“Đúng vậy, ta và nguoi đều giống với hầu tử, ở chỗ có mắt, có mũi, có tai, có miệng, còn có cả tay chân, có phải hay không?” – Ngô Chính nhe răng tươi cười, kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Hoàng sam nữ tử nghe thể hiển nhiên liền gật đầu, đây cũng là nguyên do nàng nói rằng mặt Ngô Chính trông giống với hầu tử. Hần là vì Ngô Chính nhắc đến súc vật, liền khiến nàng liên tưởng đến hầu tử, mới buột miệng thốt ra như vậy.

Thế là đã xong phần nào quá trình tìm hiểu tính cách của nàng, Ngô Chính lại trở về chính sự, gian xảo cười nói: “Hắc hắc, nguoi còn không mau mớm cho ta?”

Hoàng sam nữ tử gật đầu đồng ý, lại bung nguyên cái bát mật ong, đặt lên trước mồm của hần, lại bảo: “Nguoi phải há miệng mới được.”

“Nguoi bình thường ăn mật ong bằng gì?” – Ngô Chính nhẹ giọng hỏi.

“Tất nhiên là bằng thìa!” – Hoàng sam nữ tử không nghĩ ngợi liền đáp.

“Thế thì mớm cho ta, cũng phải dùng thìa mới được!” – Ngô Chính lần này không bực bội, thân nhiên giải thích.

Tựa hồ sau một lượt trò chuyện, tính cách ngây ngô trong những việc thường ngày của nàng, để Ngô Chính cảm thấy đáng thương nhiều hơn là đáng trách.

Trông nàng tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, so với Đông Phương Bạch ở thế giới này, chỉ hơn chứ không thể kém, vậy mà cứ chỉ lời nói lại tựa như là tiểu hài tử, tuy là không bị hồng trần nhuốm bận, nguyên vẹn băng thanh ngọc khiết, nhưng là như vậy cũng quá bất hạnh đi.

(Băng thanh ngọc khiết: trong như băng, sạch như ngọc. Ở đây có thể hiểu theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng)

Hoàng sam nữ tử nghe vậy, lần này cảm thấy rất hợp tình hợp lý, liền ngoan ngoãn nghe theo.

Nàng đặt chiếc khay xuống đất, một tay bung bát, một tay cầm thìa, rất từ tốn chậm rãi đưa lên mồm hần, vẫn tiếp tục câu nói cũ: “Há miệng!”

Ngô Chính tuy rất khoái chí, nhưng cũng không làm trò nữa, liền húc mồm hóp lấy thìa mật ong kia. Hần đã nhiều ngày rồi không ăn uống, cảm giác bụng dạ rất xót, cần phải bổ sung ngay lập tức.

(Nói thêm: Chương này tựa đề là “đề tiểu giai phi”, nghĩa là không biết nên khóc hay nên cười, tương tự với dở khóc dở cười. Sở dĩ đặt tựa đề như thế, là vì... to ra ngẫu nhiên một chút mà thôi, đừng để ý đến, ha ha...)

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 246: Hệ thống vô nhân đạo

Ngô Chính tuy rất khoái chí, nhưng cũng không làm trò nữa, liền hốc mồm hóp lấy thìa mật ong kia. Hắn đã nhiều ngày rồi không ăn uống, cảm giác bụng dạ rất xót, cần phải bổ sung ngay lập tức.

Hắn không thèm quan tâm đến hương vị của mật ong thế nào, vào miệng liền ừng ực nuốt xuống, nhưng tức khắc liền cảm thấy khé cổ rất khó chịu, một mùi hương gay gắt đặc trưng của mật ong xông lên sống mũi của hắn, sau đó đầu lưỡi dần dần cảm nhận được vị ngọt bùi thanh khiết.

Phải nói loại mật ong này rất giống với các loại tửu hảo hạng, ở chỗ vừa gây khó chịu cho người thưởng thức, nhưng sau đó lại khiến người ta say mê, không nỡ từ bỏ nó.

“Khó ăn lắm sao?” – Trông thấy Ngô Chính chau mày nhăn nhó, hoàng sam nữ tử liền hỏi han.

“Toan điếm khô lạt đều đã nếm qua, có gì mà khó ăn, lại nói mật ong này rất ngon, ta có cảm giác ăn mãi không chán!” – Ngô Chính thần nhiên cười nói.

Sau đó, cảm thấy đề hoàng sam nữ tử mớm không biết bao giờ mới ăn xong, quá phung phí thời gian, hắn liền đưa tay chop lấy bát mật ong trên tay nàng, một hơi trút hết vào mồm, ừng ực nuốt xuống, trong ánh mắt ngơ ngác của hoàng sam nữ tử, hai tay nàng còn lâm động tác bung chén và cảm thìa, nhất thời chưa kịp thích ứng với chuyện này.

“Đa tạ, ta ăn xong rồi!” – Sau khi uống trọn bát mật ong, nếm sạch không còn một giọt, Ngô Chính thần nhiên đặt lại chiếc bát và chiếc thìa đúng vị trí ban đầu, trên tay hoàng sam nữ tử, hữu thuyết hữu tiểu như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Ngươi... ngươi...” – Hoàng sam nữ tử khóe miệng cứng nhắc, không thốt nên lời. Tận mắt nhìn thấy, nàng tất nhiên là phải minh bạch, mình từ đầu chí cuối đều là bị Ngô Chính lừa đảo, làm trò một phen.

“Không thể trách ta được, ngươi không biết là mình xinh đẹp đến mức, ta chỉ ngắm một lúc thôi, thương thế liền đã tốt hơn mấy phần, công dụng rất lợi hại nha. Hay là ngươi ngồi yên thêm một lúc, có khi ta ngắm thêm một hồi biết đâu sẽ hoàn toàn bình phục trở lại!? Đến lúc đó, ta có thể nhanh một chút ly khai nơi này, không cần phải làm phiền không gian thanh tịnh của ngươi nữa, như thế nào?” – Ngô Chính rất vô liêm sỉ vỗ vỗ cái bụng, như là đúng rồi nói.

Hoàng sam nữ tử sắc mặt vẫn ngơ ngác nhìn lấy hắn, dường như là người điếc không nghe tiếng pháo nổ, gió mạnh có thổi ngang tai cũng không khiến nàng nhìn hắn với ánh mắt khác được.

Ngô Chính không để ý đến biểu hiện của nàng, lại thao thao bất tuyệt nói: “Tốt, tốt, rất tốt! Ừm, tươi cười một chút càng xinh đẹp hơn nữa, cười đi, có được hay không? Nếu không muốn cười, thì uốn người tạo dáng cũng được nữa, mau làm cho ta xem, ta càng mau chóng bình phục, ngươi càng nhanh một chút thoát khỏi trách nhiệm mang ta về đây!”

Hắn tay sờ cằm, ánh mắt rất không tiết chế, liếc trên nhìn dưới, soi đến từng đồi núi, thung lũng trên người nàng. Trông hắn lúc này quả thực rất tiểu nhân bỉ ổi, nhất là nụ cười vô cùng xảo trá, rất dễ ăn cướp nếu vác bộ mặt này đi lại trên giang hồ.

“Im lặng.” – Hoàng sam nữ tử mãi cho đến lúc này mới hoàn hồn, lại lạnh nhạt nói, tựa hồ là chỉ muốn yên tĩnh, không mấy tức giận với hắn.

Song nàng lại khom người nhặt lên cái khay, đặt lên chiếc bát, sau đó liền đứng dậy, quay lưng ly khai, không đoái hoài gì đến Ngô Chính.

Ngô Chính thấy thế không có buồn bực, lớn tiếng hướng về phía hoàng sam nữ tử nói: “Ngươi thực sự rất đẹp, lần này ta thề, thực sự, thực sự không có nửa lời nói dối a!”

Dường như là nghe được, hoàng sam nữ tử cước bộ khẽ chững lại giây lát, lại hững hờ bước tiếp đi tới, không buồn quay đầu.

Cho đến lúc nàng rời khỏi thạch thất, nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa, một nụ cười khê tựa như là tiên nữ giáng trần, hiện hữu trên gương mặt nàng, Ngô Chính, là người may mắn bắt gặp được khoảnh khắc ấy.

Băng tuyết sơ dung, nhất tiểu khuynh thành khuynh quốc!

Đến cả Ngô Chính với sức đề kháng đã đạt đến cảnh giới cực cao, đẳng phong tháo cực, cũng vô phương ngăn được thành trì lung lay, nhất thời tâm tình rung động không thể kiểm soát.

Nhưng rồi cũng chỉ là một hồi loạn nhịp, rất nhanh Ngô Chính liền vút đồng huyền tường này ra khỏi đầu, lại chuyển tâm điều hòa thương thế.

“Sau này muốn truy cầu điểm sát lục, còn cần phải tiết chế tâm ma, quả thực là khó cho ta rồi đây. Hệ thống, ngươi không có khuyến nghị nào ư?” – Ngô Chính bất chợt nhớ đến một chuyện khác, liền dùng ý niệm thăm dò hệ thống.

Hệ thống: “Hết cách, bất cứ việc gì cũng có hệ lụy của nó, hệ thống đã hạn chế mọi hậu quả khó lường, vấn đề chỉ nằm ở bản thân túc chủ mà thôi.”

“Mỗi lần bị tâm ma dẫn dắt, có phải là nguoi lại để ta tẩy rửa linh hồn tại huyết tri!” – Ngô Chính nghi vấn.

Hệ thống: “Không sai, nhưng là huyết tri chỉ là danh từ dựa vào trí tưởng tượng của túc chủ để gọi mà thôi. Thực chất tẩy rửa linh hồn là quá trình dùng lực lượng sinh mệnh để loại bỏ ma tâm, hay nói một cách đơn giản, là thanh lọc tạp chất trong linh hồn của túc chủ, đem chuyển dịch sang một linh hồn khác, một dạng hậu thiên cưỡng ép hình thành từ sinh mệnh lực lượng, sau đó tiêu diệt linh hồn đó liền có thể triệt để giải quyết. Tuy nhiên trong quá trình này, tiêu tốn rất nhiều lực lượng sinh mệnh, trích ra từ trong phần thưởng của túc chủ, vì thế đề nghị túc chủ nên tự mình kiểm soát thật tốt bản thân.”

Từ trước kia rất lâu, hệ thống đã từng giải thích cho Ngô Chính biết, hết thảy sự vật hữu hình hay là vô hình, thậm chí là ý nghĩ tâm trí, tất cả đều được hình thành từ lực lượng sinh mệnh.

Bởi vậy, Ngô Chính mới có thể dùng lực lượng sinh mệnh, một cách gọi khác là điểm sát lục, để thực thể hóa vật phẩm trong thương thành, còn có cả việc lĩnh ngộ công pháp võ kỹ cũng là trong nguyên lý này nốt.

Chung quy lại, hết thảy đều là từ lực lượng sinh mệnh mà có được, kể cả ý nghĩ này của hắn cũng như vậy.

Ngô Chính nghe qua lời giải thích liền minh bạch cách làm của hệ thống, đây là cớ nào bắt chấp, tàn nhẫn đến vô nhân đạo.

Phải biết, linh hồn cho dù là hậu thiên hay là tiên thiên, nhưng nếu được hình thành từ lực lượng sinh mệnh, tức là tương đương với tính mệnh của một tiểu hài tử vừa mới sinh ra, ấy vậy mà tiểu hài tử này nhiệm vụ từ khi hình thành đã được định sẵn là vật hy sinh, chỉ vì loại bỏ tâm ma của Ngô Chính không thôi.

Không những vậy, có thể không phải chỉ là một, mà rất rất nhiều tiểu hài tử phải hy sinh cho việc này, bằng không hệ thống sẽ không dùng từ “tiêu tốn rất nhiều điểm sát lục” để nhắc nhở Ngô Chính.

Ngẫm nghĩ một hồi, Ngô Chính cũng chỉ biết ngậm ngùi thở dài, trước nay cho dù là giết chóc nhiều đến bao nhiêu đi chăng nữa, hắn vẫn giữ vững một nguyên tắc: người vô tội không đáng chết!

Người trong giang hồ dù là nhân nghĩa đến đâu, trên tay cũng đã nhuộm máu rất nhiều sinh mạng mới có thể trưởng thành sống sót đến nay, Ngô Chính có thể giết chết bọn hắn không một chút mảy may hối lỗi, thế nhưng hắn chưa từng giết nhầm một người thường dân nào, cũng là bởi vì nguyên tắc này ngăn hắn lại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 247: Vu oan giá họa

Người trong giang hồ dù là nhân nghĩa đến đâu, trên tay cũng đã nhuộm máu rất nhiều sinh mạng mới có thể trưởng thành sống sót đến nay, Ngô Chính có thể giết chết bọn hắn không một chút mảy may hối lỗi, thế nhưng hắn chưa từng giết nhầm một người thường dân nào, cũng là bởi vì nguyên tắc này ngăn hắn lại.

Mà có lẽ, điều này cũng giúp ích rất nhiều cho việc kiểm soát tâm ma bấy lâu nay của hắn. Hệ thống có thể đã lường trước được một ngày nào đó hắn sẽ vì sát lục mà đánh mất lý trí, vì thế cũng không ngăn cản Ngô Chính rập khuôn chính mình, bằng không sớm đã chính đốn hắn một phen rồi.

Ngô Chính không xoắn xuýt vấn đề này nữa, lại chuyển đổi chủ đề: “Nguoi tựa hồ rất hài lòng với quá trình trưởng thành của ta!? Có phải hay không?”

Hệ thống: “Túc chủ trưởng thành rất đúng hướng, thậm chí vượt ngoài dự liệu của hệ thống ban đầu, rất đáng được khen ngợi.”

Quả nhiên là như vậy, Ngô Chính bùi ngùi lắc đầu thở dài.

Từ khi đến thế giới này, hệ thống buông lỏng sự tự do của Ngô Chính đi rất nhiều, thậm chí là rất ít khi đưa ra lời khuyên cho hắn.

Nếu là trước đây hệ thống làm bảo mẫu trông trẻ, thì bây giờ lại trông giống như trưởng bối nhiều hơn, để mặc cho hậu bối tự bay lượn, tự vấp ngã, tự nghiệm ra sai lầm, khuyết điểm của bản thân, từ đó tự nghiệm ra và khắc phục, song lại càng trở nên mạnh mẽ gấp bội, không phải là chim non chỉ biết hót vang trong lồng.

“Ai...”

Ngô Chính lại thở dài nói: “Cũng là nhờ nguoi rất biết cách đặt ta vào nghịch cảnh, cho ta biết được thực lực tự thân mới là chân lý, mưu ma quỷ chước, hết thảy bỏ cục trước mắt lực lượng vượt bậc, đều bị đánh tan.”

“Nhưng nói đi thì phải nói lại, sát tính của ta bị nguoi mài dũa thật tốt, đến nỗi giết người cũng chẳng mảy may áy náy, ài, ta còn đang nghi ngờ chính mình có phải là mình nữa không!?” – Ngô Chính lại than thở.

Hệ thống: “Ngộ giác của túc chủ so với thường nhân, vượt bậc không phải chỉ một hai điểm, sự thích nghi và chuyển biến tâm tính ngay tức thì, tùy thuộc vào hoàn cảnh, cũng không phải là ai cũng có thể làm được, túc chủ đừng quên nguyên do mà hệ thống lựa chọn túc chủ, lại không phải là ai khác.”

“Không cần ngại nhắc nhở, làm tốt phần việc của người là được... và đừng quấy rầy ta như trước kia!” – Ngô Chính bĩu môi phản nản.

Hắn làm sao có thể quên được, mục đích của hệ thống còn không phải là tìm cho mình một người đồng minh, một vị thánh nhân cứu rỗi sự tự do của hệ thống, Ngô Chính thật may mắn, cũng thật xui xẻo khi bị hệ thống lựa chọn làm người đồng minh này.

Hệ thống: “Trừ phi túc chủ lệch ra ngoài khuôn khổ, bằng không hệ thống không có quyền hạn can thiệp vào các quyết định của túc chủ.”

“Nói như vậy, tính năng vay mượn điểm sát lục, sau này sẽ không có nhiệm vụ cưỡng chế, nếu ta đi đúng vào khuôn khổ của người ư!?” – Ngô Chính rất nhanh trí nhắm ngay vào lỗ hổng trong lời thoại của hệ thống.

Hệ thống: “Tính năng vay mượn điểm sát lục, là được hệ thống thiết lập tùy thuộc vào bản thân của túc chủ, trừ phi túc chủ bản chất thay đổi thành một con người khác, bằng không tính năng này không thể thay đổi được.”

“Tốt nhất là đừng thay đổi... chí ít là vào lúc này!”

Ngô Chính đã bắt đầu có chút lo lắng, hệ thống lời này tựa hồ là một lời cảnh báo cho hắn, vào một tương lai không xa, nhân cách của hắn sẽ hoàn toàn thay đổi ư!?

Nên nhớ, hệ thống từ trước đến nay, mỗi khi trò chuyện với Ngô Chính, thoại ngôn thốt ra đều là có thâm trường ý vị bên trong, chỉ là Ngô Chính có tự mình nghiệm ra được hay không mà thôi.

Càng không có lý do gì để hệ thống nói việc này cho Ngô Chính biết cả, đây chắc chắn là một lời cảnh báo cho hắn, mà trong đó hết thảy hệ lụy, có thể là xuất phát từ mầm mống ma tâm dấy lên trong hắn, chỉ vừa mới đây không bao lâu.

-----*-*-----

Hai ngày sau.

Tòa thành Thường Châu thuộc Giang Tô, nằm ở bờ sông nam Dương Tử, giáp Nam Kinh về phía tây, Vô Tích về phía đông và Chiết Giang về phía nam, là một trong những tòa thành lớn nhất ở vùng đất Giang Nam, cũng là nơi tập trung các thương buôn từ khắp nơi tề tụ, trao đổi hàng hóa, các nhân sĩ trên giang hồ thường xuyên qua lại, thậm chí là các cao nhân ẩn mình cũng thi thoảng xuất hiện, có khi chỉ là du sơn ngoạn thủy tình cờ ghé thăm, có khi là vì dò la tin tức nào đó, chung quy tòa thành này luôn luôn tấp nập, đông đúc bóng dáng của đủ loại người, tùm nập tùm bậy náo nhiệt vô cùng.

Thế nhưng, hôm nay nó có vẻ lại âm đạm, tang thương hơn bao giờ hết.

Các khách điểm, lầu, phủ, trang, viện... cùng đủ loại quy mô nhà cửa khác bên trong tòa thành, lúc này chỉ còn là một mảnh tang hoang, bừa bộn, không có quy củ.

Trên các con đường không có một bóng người đi lại, chỉ còn một mùi tử thi quanh quẩn trong không khí, cùng hàng tá các thi thể lẫn lộn đủ loại tầng lớp người, nằm lênh láng bên lề đường, trên các bậc thềm, các hành lang, kệ cửa sổ, thậm chí là treo lơ lửng trên các móc dây dùng để đặt vật dụng thường ngày.

Có thể nói, thành Thường Châu, thời điểm này đây đã hoàn toàn mất đi sinh cơ, chân chính trở thành một bãi thây ma, một cuộc hậu thám sát với quy mô lớn, không có bất cứ một ai may mắn còn sống sót, hoặc vẫn có, nhưng đã ly khai từ rất lâu rồi.

Điều đáng chú ý chính là, trong số hàng tá các thi thể, có rất nhiều xác người trên mình y phục của... Minh giáo, điểm này tình cờ khiến người ta nghi hoặc, có phải hay không vụ thám sát có tổ chức quy mô lần này, là do Minh giáo một tay chủ mưu!?

Phải biết, trên giang hồ hiện nay, ngoại trừ Minh giáo người đông thế mạnh ra, còn ai có thể tuyệt diệt cả một tòa thành, tầm cỡ là một trong những thành trì bậc nhất thuộc Giang Nam lúc bấy giờ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Xa xa, dẫn đầu đoàn người đi tới, một người trung niên, thân hình không mấy cường tráng, nhưng là đáng vẻ phiêu dật tiêu sái, khí độ bất phàm, thần sắc tỏ ra nghiêm trọng nói.

“Dương Tà Sứ, thuộc hạ nghe qua, trên giang hồ đang có đồn đại, là Minh giáo của chúng ta và các danh môn chính phái người diễn ra một cuộc thanh toán đẫm máu, với quy mô rất lớn mới dẫn đến tình trạng này.” – Hán tử trên người đồng phục Minh giáo, đứng ra chấp tay bẩm báo.

Đoàn người này trông qua liền dễ đoán, không ai khác chính là Quang Minh Tà Sứ Dương Tiêu, đang dẫn đầu hơn mười người thuộc Hậu Thổ Kỳ đến nơi này, thăm dò thực hư tin tức.

Còn hán tử vừa đứng ra bẩm báo, chính là người có thần lực bậc nhất trong đám giáo chúng Minh giáo – chương kỳ sứ Nhan Viên.

“Hừ, là ai dám vu oan giả họa cho Minh giáo, để Dương Tiêu ta biết được, nhất định khiến hán chết không được toàn thây!” – Dương Tiêu phẫn nộ, mặt mày đỏ tía, nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng kìm hãm xung động nhất thời.

Đoàn người Hậu Thổ Kỳ phía hậu phương, sắc mặt càng là khó coi hơn gấp mấy lần, thậm chí có người còn cắn phẫn, nắm chặt quyền đầu đến mức, để móng tay cắm vào lòng bàn tay, huyết tương trào ra, nhiều thành từng giọt, “tí tách” rơi xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Thiếu Lâm tự cấu kết Nhữ Dương Vương!?

Đoàn người Hậu Thổ Kỳ phía hậu phương, sắc mặt càng là khó coi hơn gấp mấy lần, thậm chí có người còn cắn phẫn, nắm chặt quyền đầu đến mức, để móng tay cắm vào lòng bàn tay, huyết tương trào ra, nhiều thành từng giọt, “tí tách” rơi xuống mặt đất.

“Dương Tả Sứ, người xem!”

Nhan Viên đột nhiên chỉ tay hô lên.

Dương Tiêu và đoàn người Hậu Thổ Kỳ ghé mắt nhìn lại, hướng mà Nhan Viên đang nhìn, đó là một cái thi thể mang trên mình trang phục Minh giáo.

“Nhan kỳ sứ, người phát hiện điều gì bất thường!?”

Dương Tiêu nghi hoặc nói.

Nhan Viên không vội trả lời, đi tới phía trước, khom lưng nhặt một vật gì đó vấy trên thất lưng của thi thể, giờ lên về phía Dương Tiêu nói:

“Dương Tả Sứ, người xem vật này là gì?”

Dương Tiêu trông thấy vật trên tay Nhan Viên, thần sắc đột nhiên trở vô cùng âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Lệnh bài, Nhữ Dương Vương phủ!”

“Tên này cũng có lệnh bài!”

“Ta cũng thấy rồi, cả đảng này cũng có.”

“Nhan kỳ sứ, gần chỗ người, cái thi thể kia, Nhữ Dương Vương phủ lệnh bài!”

Đoàn người Hậu Thổ Kỳ nhớ lại được hình dáng chế tác của lệnh bài binh sĩ quân Nguyên, liền đảo mắt quan sát tìm kiếm chung quanh, không ngờ cứ khoảng mười, mười lăm cái thi thể trang phục Minh giáo là có một cái mang trên mình lệnh bài.

“Hừ, quân Nguyên chết tiệt, để Nhan Viên ta gặp một tên, tất khiến hán sống không bằng chết!”

Nhan Viên vô cùng bức xúc, phẫn nộ gầm lên.

“Chuyện này có quá bất thường!”

Dương Tiêu bất chợt phát hiện có gì đó rất không đúng, liền lên tiếng nhắc nhở.

Sở dĩ Dương Tiêu đích thân dẫn người đến tận nơi này thăm dò, là vì hai ngày trước sớm đã nghe tin tức, Thường Châu xảy ra chiến sự rất hỗn loạn.

Mặc dù không thể xác định được chiến đấu bắt đầu triển khai từ lúc nào, nhưng việc thăm sát cả một tòa thành mà không gây ra động tĩnh to lớn nào, quả là quá mức dị thường.

Nhữ Dương Vương phủ quân lực có hùng mạnh đến đâu, muốn vây hãm tòa thành này, nhất định sẽ không lọt qua được tai mắt của các thế lực trên giang hồ, không nghi ngờ hành động này chẳng khác nào là đã thảo kinh xà, vô cùng ngu ngốc.

Thế nhưng, tựa hồ kế hoạch của bọn chúng diễn ra rất tốt đẹp, lưu lại rất nhiều thi thể mặc đồng phục của Minh giáo, trực tiếp đẩy Minh giáo lên đầu ngọn sóng thêm một lần nữa.

“Ý của Dương Tả Sứ là!?”

Nhan Viên khó hiểu hỏi lại.

“Nhữ Dương Vương trước nay hành sự vô cùng cẩn trọng, sẽ không để chúng ta dễ dàng phát hiện vật chứng như vậy. Nếu là toàn bộ quân Nguyên trước khi vây hãm tiền công tòa thành này, hẳn là sẽ không được phép mang theo lệnh bài chứng minh thân phận bên mình. Điều này để ta khuất mắt, không thể minh bạch.”

Dương Tiêu nghiêng ngẫm giải thích.

“Có thể nào bọn chúng vì nóng vội khẩn trương mà sơ suất!?”

Nhan Viên nghe vậy, liền tự đặt nghi vấn.

“Làm chuyện động trời thế này, làm sao có thể sơ suất những việc nhỏ nhặt như vậy.”

Dương Tiêu không nghĩ ngợi liền phủ nhận, lại nghiêng ngẫm phân tích:

“Chắc chắn các thế lực trong giang hồ có kẻ nổi giáo cho giặc, hơn nữa còn là một thế lực nào đó nội tình rất khủng khiếp. Nếu không phải là nội ngoại đối ứng phối hợp, thì không thể làm được một chuyện kinh thiên động địa, mà không một ai có thể kịp thời trở tay như thế này.”

“A, Dương Tả Sứ nói rất có lý!”

Nhan Viên tựa hồ minh bạch phần nào liền sững sờ hô lên, tuy nhiên nghi vấn của hắn vẫn chưa được giải quyết:

“Nhưng nếu như vậy, càng không thể có chuyện sơ suất tồn tại vật chứng được!?”

“Không sai.”

Dương Tiêu lại tiếp tục trầm mặc, việc này quá mức đáng nghi, để hắn nhất thời không thể nhìn thấu được thực hư thế nào.

Có thể toàn bộ dẫn chứng và suy đoán của Dương Tiêu hết thảy đều đúng, nhưng cũng có thể đây chỉ là một cái bẫy đợi người của Minh giáo mắc câu thì sao!? Nếu như vậy thì quả thực là khó lường.

Thế cục hiện nay, ngoại trừ phái Nga My được Trương Chân Nhân niệm tình xưa bảo vệ, lưu lại tông môn một hơi thở, thì tứ đại môn phái còn lại sau khi mất đi cao tăng lực lượng, cũng đã dần dần ổn định lại phần nào, duy chỉ có Thiếu Lâm tự vẫn là sừng sững bảo lưu được toàn bộ lực lượng, thời điểm này hoàn toàn đã có thể đối trọng với phái Võ Đang rồi.

Thiếu Lâm tự!?

Ngay khi nghĩ đến Thiếu Lâm tự, Dương Tiêu liền nghĩ người sững sờ, dường như là đoán ra một việc gì đó rất kinh tâm.

“Dương Tả Sứ, người là làm sao?”

Nhan Viên thấy thế liền lo lắng hỏi thăm. Hắn còn tưởng rằng Dương Tiêu là bị phần nộ kinh động, khí huyết bất thông dẫn đến nội thương.

“Ta không sao.”

Dương Tiêu giờ tay ngăn lại, hít sâu một hơi cố gắng lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói:

“Còn nhớ lần trước, Thiếu Lâm tự vì tham niệm Đồ Long đao của Kim Mao Sư Vương, mà bắt chấp sở tác sở vi như thế nào chứ?”

“Hừ, tất nhiên là không thể quên được, lão Không Văn hòa thượng khôn kiếp, khiến Tả Sư Vương và Dương Tả Sứ rơi vào đường cùng, tí nữa đã không giữ được tính mệnh. nếu không phải là vì Minh giáo chúng ta nội bộ lục đục, sớm đã khiến Thiếu Lâm tự vạn kiếp bất phục rồi.”

Nhắc đến chuyện này, để Nhan Viên nhất thời không thể kìm chế được lửa giận, mặt mày đỏ bừng.

“Ừm, ta và Tả Sư Vương sau khi trở về Minh giáo, còn ráo riết chuẩn bị đề phòng Thiếu Lâm tự dò trò, nào ngờ cho đến nay bọn hắn vẫn không có động tĩnh gì.”

Dương Tiêu không đề ý đến Nhan Viên phát tiết, lại tiếp tục phân bạch suy đoán của mình:

“Nhưng nhờ vậy, Thiếu Lâm tự mới có thể bảo lưu lực lượng không chút mây may suy sụp. Lại nói tình thế bây giờ, ngoại trừ phái Võ Đang vẫn giữ mình ở vị trí trung lập, thì tứ đại môn phái còn lại đều sốt sắng ổn định nội bộ chính mình, nào có tâm sức để đối phó với chúng ta!?”

“Thuộc hạ ngu dốt không minh bạch, chẳng hay ý tứ của Dương Tả Sứ là gì?”

Nhan Viên nghe xong mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không hay biết Dương Tiêu phân tích thế cục trên giang hồ, thì có liên quan gì đến chuyện này.

Dương Tiêu cũng biết Nhan Viên ngoại trừ ưu điểm thần lực tự thân cùng đôi mắt tinh tường, thì khuyết điểm lớn nhất là đầu óc vô cùng chậm chạp, cho nên không trách cứ.

“Thiếu Lâm tự, có thể là... câu kết với Nhữ Dương Vương phủ!”

Dương Tiêu trực tiếp nói thẳng ra suy đoán của mình.

Thử ngẫm nghĩ lại mà xem, ngoại trừ Thiếu Lâm tự ra thì trên giang hồ hiện nay làm gì còn có ai, đủ bản lĩnh để ngăn chặn hết thầy mạng lưới tin tức của các đại thế lực khác!?

Nếu phân tích kỹ lưỡng, thì chuyện này có một sự trùng hợp đến đáng sợ, không thể tưởng tượng được.

Còn nhớ, trước đó Ngô Chính từng nói sẽ trợ giúp Minh giáo đục hoàn cầu mưu. Hắn đã làm được, không những thế còn làm rất tốt là đằng khác.

Tuy nhiên, khoảng thời gian quý giá mà Ngô Chính câu kéo cho Minh giáo, vô tình cũng tiện nghi cho các thế lực khác, những thế lực chịu đựng tổn thất nặng nề trong các sự kiện đẫm máu gần đây, tương tự tứ đại môn phái cũng là không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Là một cái bẫy!

Tuy nhiên, khoảng thời gian quý giá mà Ngô Chính câu kéo cho Minh giáo, vô tình cũng tiện nghi cho các thế lực khác, những thế lực chịu đựng tổn thất nặng nề trong các sự kiện đẫm máu gần đây, tương tự tứ đại môn phái cũng là không ngoại lệ.

Duy chỉ có Thiếu Lâm tự không chịu một chút tổn thất nào, đáng ra phải tận dụng thời gian này để làm những việc khác mới đúng!

Trên giang hồ có hàng tá những món hời mà Thiếu Lâm tự không thể bỏ qua, tựa như Ý Thiên kiếm trong tay Ngô Chính đơn độc một mình, hay là Đồ Long đao do Tạ Tồn sở hữu, trong lúc Minh giáo nội bộ chia rẽ, thậm chí là khơi mào tranh chấp giữa phái Võ Đang và các đại thế lực trên giang hồ.

Thiếu Lâm tự sẽ thiếu việc để làm ư!? Không thể nào!

Thế nhưng bọn hắn không làm bất cứ một việc gì trong số đó. Như vậy, Thiếu Lâm tự là đang tranh thủ âm mưu chuyện quái quỷ gì trong khoảng thời gian quý giá đó!?

Câu kết Nhữ Dương Vương phủ, thăm sát Thường Châu, vu oan giá họa cho Minh giáo, hết thầy những chuyện này, ngoại trừ phái Võ Đang ra, cũng chỉ có thể là Thiếu Lâm tự có thể làm được.

“Lại là Thiếu Lâm tự!? Hừ, Dương Tả Sứ, hay là chúng ta phát tán tin tức này, để xem Thiếu Lâm tự làm sao để trốn thoát tội danh!”

Nhan Viên tức giận đùng đùng, hậm hực nói.

“Ngu ngốc, làm vậy chỉ càng thêm rối rắm!”

Dương Tiêu bực bội quát lên.

“Chúng ta phải làm thế nào? Không thể để mặc bọn chúng tự tung tự tác như vậy được!”

Nhan Viên xung động nói.

“Hiện tại chỉ có thể án binh bất động, chờ ta về bàn bạc với những người khác lại quyết định phải làm như thế nào.”

Dương Tiêu trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng là sự việc quá trọng đại, không thể tự làm theo ý mình.

Sau khi Dương Tiêu và Tạ Tồn ôn hòa trở về Quang Minh đỉnh, tập hợp toàn bộ cao tăng lực lượng ngưng tụ thành một thể, đồng thời cũng dùng phương pháp tạm thời của Ngô Chính, chính là trong mọi việc đều thương lượng với nhau, dùng kiến nghị đa số thắng thiểu số để giải quyết vấn đề không có giáo chủ tọa trấn.

Hiện tại phương pháp này rất hữu dụng, mặc dù vẫn còn có một số người không phục lẫn nhau, nhưng chỉ ít là không phải chia rẽ mỗi người một đường như trước kia.

Nhờ vậy mà Bạch Mi Ung Vương khi nghe được lời kêu gọi, cũng đã đầu nhập trở về, để Minh giáo thời điểm này đã vô cùng ngưng tụ, hoàn toàn có thể đối trọng với bất cứ thế nào trên giang hồ hiện nay.

“Giữ nguyên hiện trường nơi này, chúng ta rút về thôi!”

Dương Tiêu nghiêm giọng ra lệnh.

“Vâng!”

Hậu Thổ Kỳ đồng thanh hô ứng.

“Khoan đã!”

Đột nhiên Dương Tiêu đưa tay chặn lại, thần sắc trở nên trầm trọng vô cùng.

“Dương Tả Sứ, là có chuyện gì?”

Nhan Viên nghi vấn nói.

Dương Tiêu không trả lời, ánh mắt ngưng trọng nhìn về cửa khẩu nhập thành phía tây, dường như là cảm nhận được có thứ gì đó đang đến.

Trông thấy Dương Tiêu như thế, hơn mười người Hậu Thổ Kỳ ngay lập tức lui về hậu phương Dương Tiêu, tăng cường cảnh giác đến mức cao nhất, mọi người tựa hồ đều minh bạch chuyện gì sắp xảy ra.

Không để Dương Tiêu đợi lâu, từ cửa khẩu phía tây, khuất sau cầu đá bắt qua một cái hồ, bóng dáng một lão hòa thượng dần dần lộ dạng, theo sau lão chỉ có hai tên môn hạ.

“Không Văn thần tăng!”

Dương Tiêu tức khắc liền nhận ra thân phận người này, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hậu phương đoàn người Hậu Thổ Kỳ nghe thế, ai nấy ánh mắt rực lửa, bưng bưng cảm phần nhìn chăm lấy thân ảnh lão hòa thượng kia, dường như là muốn ăn tươi nuốt sống lão cho bằng được.

“A di đà phật, thiện tại, thiện tại, ma giáo đồ sát chúng sanh, bách tính lầm than, tạo nghiệt trên thế gian quá mức sâu nặng, nào hay biết, gieo nhân nào ắt sẽ nhận quả đây, nhân quả vốn không chừa một ai.”

Không Văn thần tăng cước bộ nhàn hạ, từng bước tiếp cận đoàn người Dương Tiêu, ánh mắt vô thần nhìn hồ, chấp tay niệm phật nhẹ giọng than thở.

“Hừ, khẩu phật tâm xà, đạo mạo thần tăng!”

Nhan Viên không nhịn được, liền lớn tiếng trào phúng.

“Các ngươi thăm sát biết bao sinh mạng vô tội, còn hồ đồ vô tri không biết hối cải?”

Không Văn thần tăng nhàn nhạt hỏi lại.

“Hối cái cái đầu nhà ngươi, lão trọc khốn kiếp!”

Nhan Viên không xem Không Văn thần tăng ra gì, chỉ trơ mắt chửi.

“Nghiệp chướng, nghiệp chướng...”

Không Văn thần tăng lắc đầu thở dài.

“Không cần phải làm vờ làm vịt với ta, Thiếu Lâm tự quả nhiên là cấu kết Nhữ Dương Vương phủ, muốn hãm hại Minh giáo chúng ta!”

Dương Tiêu hừ lạnh nói.

Tức khắc Hậu Thổ Kỳ đều rút vũ khí ra, nhao nhao xông lên muốn bao vây ba người Không Văn thần tăng lại. Nhưng đột nhiên Dương Tiêu đưa tay chặn lại, không để bọn hắn hành động.

“Dương Tả Sứ!?”

Nhan Viên không hiểu nói.

Lẽ nào hơn mười mấy người của Hậu Thổ Kỳ, còn có cả Quang Minh Tả Sứ Dương Tiêu tại đây, mà còn phải sợ ba người Không Văn thần tăng ư!? Đó là ý nghĩ của đám người Hậu Thổ Kỳ.

Ngược lại Dương Tiêu lúc bấy giờ lại đang lo lắng một việc khác nhiều hơn, để hấn trong lòng vô cùng bất an.

“Các ngươi, canh chừng phía sau!”

Dương Tiêu trầm giọng ra lệnh.

Nghe vậy, đám người Hậu Thổ Kỳ sững sốt không thôi, lẽ nào Thiếu Lâm tự đã cho người bao vây cửa khẩu tòa thành này, không cho bất cứ ai xuất nhập!?

Ngay lập tức bọn hắn liền quay lưng về phía ba người Không Văn thần tăng, giao lại cho Dương Tiêu, tập trung cảnh giác phía sau.

“Thì ra ngươi đến đây là có chuẩn bị? Hay cho Thiếu Lâm tự, tay nhúng chân nhưng thanh danh vẫn thật trong sạch a.”

Dương Tiêu cười phẫn nộ, gằn giọng nói.

“Diệt trừ tà ma ngoại đạo, là tạo phúc cho bách tính thế gian, lão nạp hành sự trước nay vẫn không thẹn với lương tâm.”

Không Văn thần tăng khẽ lắc đầu nói.

“Ha ha ha...”

Dương Tiêu nghe thế liền cười to nói:

“Thật không biết xấu hổ là gì, các ngươi không thẹn với lương tâm!? Nực cười, thiên đại chê cười, ha ha ha...”

“Ác tặc, ngươi dám nhục mạ Thiếu Lâm tự!?”

Hai tên hòa thượng môn hạ đứng sau Không Văn thần tăng không nhịn được, liền chỉ tay lớn tiếng quát lên.

“Tuệ Thông, Tuệ Quang, lui về!”

Không Văn thần tăng nhậm giọng nói.

Cảm nhận được Không Văn thần tăng dường như rất không vừa lòng, hai tên môn hạ liền khép nép lui người ra sau, không dám nói thêm một lời.

Dương Tiêu trông qua biểu hiện của Tuệ Thông và Tuệ Quang, trong lòng liền dấy lên nghi hoặc không thôi. Không Văn thần tăng rốt cuộc là làm phương tượng phật môn như thế nào, lại khiến môn hạ dường như chỉ kính vì sợ, không giống như là thật tâm cho lắm.

Bất chợt, Dương Tiêu khí cảm một lần nữa rung lên, nhắc nhở cho hắn biết, suy đoán của hắn là hoàn toàn không sai. Thăm sát Thường Châu, chân chính là một cái bẫy được giăng ra, chỉ chờ đợi Minh giáo bọn hắn mắc câu mà thôi.

Vào lúc này, từ phía đông cửa khẩu nhập thành, xuất hiện gần mười người thanh niên, trang phục nói lên thân phận, là người của tam đại môn phái phái đến. Hơn nữa, từ khí tức của những người này phát ra, có thể biết được mỗi người đều là cao thủ, tu vi cao thâm mật trắc không thể xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Sĩ khả sát, bất khả nhục

Vào lúc này, từ phía đông cửa khẩu nhập thành, xuất hiện gần mười người thanh niên, trang phục nói lên thân phận, là người của tam đại môn phái phái đến. Hơn nữa, từ khí tức của những người này phát ra, có thể biết được mỗi người đều là cao thủ, tu vi cao thâm mật trắc không thể xem thường.

Trông thấy cảnh này, Dương Tiêu trong lòng kinh hãi vô cùng, liền khẩn trương nhắc nhở đám người Hậu Thổ Kỳ:

“Tất cả cẩn thận, bọn hắn đều là tuyệt thế sơ kỳ cao thủ!”

“Cái gì!?”

Nhan Viên nhất thời không ngăn nổi kinh ngạc, hoảng hốt thốt lên.

“Dương Tà Sứ, không phải tứ đại môn phái cao tăng lực lượng đều bị người và Lục Mạch Kiếm Tiên tiêu diệt!? Tại sao lại vẫn còn đông đúc cao thủ như thế?”

“Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này, các ngươi nếu có thể giữ được tính mệnh của mình thì không cần lo cho những người khác!”

Dương Tiêu trầm trọng ra lệnh.

Đường như hắn đã nhìn thấu kết cục của mình và đám người giáo chúng đồng hành, bất đắc dĩ chỉ có thể hy vọng nếu có ai may mắn sống sót, có thể trở về bẩm báo tình hình với cao tăng Minh giáo, cơ may vẫn có cơ hội để báo mối huyết hải thâm thù này.

“Thuộc hạ, tuân lệnh!”

Nhan Viên và đám người Hậu Thổ Kỳ mặc dù vạn phần không muốn, nhưng là cũng hiểu tình thế lúc bấy giờ, đành chừa một khắc liền khăng khải đáp lời.

Gần mười người thanh niên tuyệt thế cao thủ bao gồm ba người đến từ phái Côn Luân, hai người phái Không Động và hai người còn lại thuộc phái Hoa Sơn.

Điểm chung của bọn hắn giống như Dương Tiêu nói, tất cả đều là tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, hơn nữa không giống như là vừa mới đột phá, mà khí tức lại vô cùng thâm trầm ổn định, dường như đã đạt đến đại bình cảnh của mình, sắp có thể đột phá đến tuyệt thế trung kỳ.

“Dương Tiêu, ngươi sát hại toàn bộ cao tăng đương đại của phái Côn Luân chúng ta, hôm nay nợ máu nhất định phải trả bằng máu!”

Người thanh niên bạch bào phái Côn Luân lớn tiếng nói.

Người này dáng vóc cao gầy, kiếm vắt bên hông, gương mặt vô cùng lạnh lùng cùng khí chất lãnh khốc, rất có phong thái của một kiếm khách cao thủ.

“Hừ, một đám tôm tép, không đáng chú ý!”

Dương Tiêu hừ lạnh nói, đồng thời bộc phát khí thế cường đại, bức ép về phía đám người tam đại môn phái vừa đến.

“Hừ!”

Không Văn thần tăng thấy thế liền thả ra uy áp của mình, trực tiếp đàn áp bọn người Dương Tiêu, không có một cơ hội có thể dùng khí thế chống trả.

Một luồng áp lực khủng khiếp, vô hình đè nặng xuống tinh thần của đám người Hậu Thổ Kỳ, khiến bọn hắn đến hít thở cũng không thông, sắc mặt tái nhợt tưởng chừng đã vô lực chiến đấu.

“Không tốt!”

Dương Tiêu cảm nhận được sát khí lấn tới, nhanh đến mức không kịp trở tay, chỉ biết hét lớn trong đầu.

Xoẹt!

Tức khắc một cái đầu người rơi xuống mặt đất, chỉ lưu lại linh quang loáng thoáng trong không gian, cho biết đó là một đạo kiếm phong gây ra.

“Ta liều mạng với ngươi!”

Trông thấy thủ cấp rơi xuống là một tên giáo hữu thuộc Hậu Thổ Kỳ, mà hung thủ không ai khác chính là tên thanh niên cao gầy phái Côn Luân vừa mới hung hăng uy hiếp kia, Nhan Viên liền không giữ được bình tĩnh, nóng giận muốn xông lên.

Không chỉ mỗi mình hắn, những người Hậu Thổ Kỳ còn lại cũng tương tự vô cùng căm phẫn, nhưng là khí thế của Không Văn thần tăng quá mức cường đại, khiến bọn hắn không thể di chuyển được đôi chân của mình nữa, chỉ có thể đứng yên bất động gào thét.

“Danh môn chính phái, chỉ giỏi ám toán thôi sao!?”

Dương Tiêu tức giận, lớn tiếng quát lên.

“Hừ, nhìn xem xung quanh nơi này, biết bao nhiêu người vô tội bị ma giáo các ngươi thảm sát, còn dám nói chúng ta không quang minh chính đại!?”

Thanh niên cao gầy phái Côn Luân hừ lạnh đáp trả.

“Một lũ ngu dốt, Thiếu Lâm tự cấu kết với Nhữ Dương Vương phủ dất mũi các ngươi còn không biết, các ngươi đều đáng chết... phốc...”

Nhan Viên ngoan cường chống lại khí thế của Không Văn thần tăng, lớn tiếng quát lên, lại để phần nộ công tâm, ngay lập tức nội thương thổ ra một ngụm huyết.

“A đi đã phật, ma giáo là đang ngâm máu phun người, các vị thí chủ không nên tin lời của bọn hắn.”

Không Văn thần tăng mặt không đổi sắc, bình thần phủ nhận.

“Đại sư quá lời, bọn ta làm sao có thể để đám người ma giáo này châm ngòi ly gián, chia rẽ đoàn kết của tứ đại môn phái chúng ta!”

Thanh niên cao gầy phái Côn Luân khách khí nói.

“Tuồng kịch thật hay!”

Dương Tiêu trong bụng nói. Hẳn hiển nhiên là mình bạch tình thế bây giờ, cho dù là có chỉ ra vật chứng cũng sẽ bị hủy, có nhân chứng chỉ càng thêm khiến Không Văn thần tăng nổi lên sát tâm, giết người diệt khẩu mà thôi.

“Ma giáo tác oai tác quái, đồ thần sinh linh làm hại cho bách tính, lần này để lão nạp bắt gặp, không thể lại ngoảnh mặt làm ngơ, nhất định phải diệt trừ yêu ma quỷ quái, trừ hại cho thế gian.”

Không Văn thần tăng đột nhiên bùng bùng sát khí, cả sa phát phối rung động, công lực thâm hậu bộc phát ra bên ngoài, một đạo chương lưu ản ản đã được súc thế đợi sẵn.

Dương Tiêu cũng tương tự như thế, đã sẵn sàng tâm lý tử chiến. Từ đầu chí cuối, hẳn không một khắc dám rời đi ánh mắt khỏi Không Văn thần tăng, lần trước giao đấu qua một chương, liền biết được lão hòa thượng này võ công cường đại khó lường như thế nào. Thậm chí Dương Tiêu còn không dám chắc, có thể đỡ được hai chương của lão mà vẫn còn sống sót.

Đối mặt hai hướng vây công, đám người Dương Tiêu lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, hầu như là thập tử vô sinh, không có một đường sinh cơ. Tuy nhiên bọn hắn ai nấy đều kiên cường, nuôi nấng chí tử phương hư, thà chịu chết chứ không chịu nhục.

“Cho các ngươi một cơ hội, quay đầu là bờ, chỉ cần các ngươi thoát ly khỏi Minh giáo...”

“Sĩ khả sát, bất khả nhục. Đến đây!”

Không Văn thần tăng dường như là không muốn sát sinh, cố ý tạo cho bọn hắn một sinh lộ, nào ngờ chưa kịp nói hết, Dương Tiêu đã quát lên chen lời.

“Nếu đã như vậy, để lão nạp tiễn các ngươi, xuống hoàng tuyền mà xám... là ai!?”

Không Văn thần tăng đang nói giữa chừng, lại tiếp tục bị chặn họng lần nữa. Nhưng lần này không phải là Dương Tiêu, mà là một tia khí tức vô cùng khủng bố, cổ tình phát tán từ một nơi nào đó không ai hay biết, nhất thời khiến lão hoảng hốt không thôi.

Trông thấy Không Văn thần tăng biến sắc, Dương Tiêu tức khắc tận dụng cơ hội duy nhất này, quay sang đám người Hậu Thổ Kỳ nháy mắt ra hiệu.

Đám người Hậu Thổ Kỳ lúc này không còn chịu áp lực đến từ Không Văn thần tăng nữa, liền hiểu ý của Dương Tiêu.

Ngay sau đó, bọn hắn ai nấy đều phóng sang một bên, giãn khoảng cách mỗi người khoảng năm bước, đồng thời nhón người, đứng bằng đầu ngón chân, âm thầm vận lực súc thế.

Dương Tiêu thì chú ý quan sát Không Văn thần tăng và đám người tam đại môn phái kia, lúc bấy giờ toàn bộ đều bị tia khí tức của một người thần bí nào đó, chặn trụ đến ngay cả người ra, chẳng còn tâm hơi đâu mà quan tâm đến mấy người Hậu Thổ Kỳ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Bình phục

Dương Tiêu thì chú ý quan sát Không Văn thần tăng và đám người tam đại môn phái kia, lúc bấy giờ toàn bộ đều bị tia khí tức của một người thần bí nào đó, chặn trụ đến ngay cả người ra, chẳng còn tâm hơi đâu mà quan tâm đến mấy người Hậu Thổ Kỳ nữa.

Quan sát đám người giáo hữu xung quanh một vòng, Nhan Viên lại quay sang Dương Tiêu khẽ gật đầu ra hiệu.

“Mau đi!”

Dương Tiêu thấp giọng nói.

Đám người Hậu Thổ Kỳ ngay khi nhận được lệnh, lập tức vận công, xoay người liên tiếp, kinh phong theo đó mà tạo thành vòng xoáy, trông như một con quay, hoạt động lại giống như cái máy khoan, dồn toàn bộ trọng tâm vào mũi chân, kinh lực tựa như vòi rồng xoáy sâu xuống mặt đất.

Độn Thổ Thuật!

Đây chính là tuyệt kỹ sở trường của Hậu Thổ Kỳ đoàn quân, chỉ những người có thần lực trời phú mới có thể thi triển được tuyệt kỹ này, đồng thời chịu đựng được lực ma sát của kinh phong lên người mình.

“Mau ngăn cản!”

Không Văn thần tăng tức thì liền phản ứng lại lớn tiếng hô lên.

Thế nhưng tứ đại môn phái những người đang hiện diện ở đây, bao quát cả Không Văn thần tăng vừa cao giọng nhắc nhở, tất cả đều không dám chuyển động dù chỉ là nửa bước chân.

Dường như là có muột luồng áp lực vô hình, nặng trĩu giáng xuống người, khiến bọn hần ai nấy đều không dám mạo hiểm, thách thức thần bí nhân uy áp vô cùng khủng khiếp kia.

Cứ thế không có ai ngăn cản, đám người Hậu Thổ Kỳ thành công đột nhập, dễ dàng ly khai khỏi nơi này từ dưới lòng đất, chỉ lưu lại hơn mười cái thông đạo, để Dương Tiêu có thể theo sau bọn hần mà tẩu thoát.

Dương Tiêu dường như cảm nhận được thần bí nhân kia có ý muốn trợ giúp Minh giáo, chỉ nhắm vào đám người Không Văn thần tăng, cho nên không mấy khẩn trương rồi đi.

“Đa tạ tiền bối ân cứu mạng, ngày sau nếu cần sai khiến Dương Tiêu, vẫn bối lấy mạng bồi ân!”

Dương Tiêu khẳng khái lớn tiếng hô lên, ngay sau đó liền phóng người xuống thông đạo, theo chân đám người Hậu Thổ Kỳ ly khai nơi này.

Mấy người tứ đại môn phái nghe được lời nói sau cùng của Dương Tiêu, ai nấy đều vô cùng kinh hãi, còn tưởng rằng Dương Tiêu và thần bí nhân đang chế trụ bọn hần là có quan hệ gì đó với nhau, lo sợ vị “tiền bối” này sẽ diệt trừ hậu hoạn, không dễ dàng buông tha cho bọn hần.

Nhưng là ngay khi đám người Dương Tiêu an ổn ly khai, luồng áp lực vô hình kia cũng dần dần biến mất, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đám người tứ đại môn phái mặt mày ngớ ngẩn, mắt nhìn nhau, từ trong đồng tử đối phương có thể thấy được chính mình tâm trạng, tựa hồ là trải qua một màn vừa rồi khỏi từ hồi sinh, ai nấy đều cảm thấy vô cùng may mắn, chỉ ít thần bí nhân kia không làm khó cho bọn hần, bằng không cho dù là Không Văn thần tăng ở đây cũng chỉ có thể hữu khí vô lực, trơ mắt đứng nhìn mà thôi.

Ngược lại, Không Văn thần tăng trong đầu lúc bấy giờ chỉ có duy nhất hai chữ: “đáng chết!”

Từ thần sắc không mấy ngạc nhiên, âm trầm lãnh khí của lão, dường như là đã đoán biết được thần bí nhân sẽ không làm khó được mình. Tựa hồ là Không Văn thần tăng từ trước đã nhìn thấu thân phận của thần bí nhân!?

Có thể, hoặc cũng là không, nhưng ai mà biết được!

-----*-----

Hậu phương Chung Nam sơn, Hoạt tử nhân mộ.

Bên trong thạch thất, trên chiếc giường hàn ngọc, Ngô Chính ngồi lỳ tại đây đã là hai ngày liền không rời đi nửa bước.

Toàn thân hần không có một tia khí tức phát ra, trông như một người bình phàm đến không thể bình phàm hơn. Thế nhưng so với hai ngày trước, hần lúc này da dẻ đã hồng hào hơn rất nhiều, hơi thở không có gì đặc biệt, nhưng là ổn định, đều nhịp, không có dấu hiệu hư nhược cơ thể. Tựa hồ là việc dưỡng thương trên giường hàn ngọc, rất giúp ích cho hần.

Lúc bấy giờ, Ngô Chính chậm rãi mở mắt, hai tay đột nhiên súc thế, chưởng kinh huy động ngưng tụ lại điểm, vung mạnh đánh ra.

Vi Đà Chương!

“Không tốt!”

Ngay khi chưởng thế tung ra, Ngô Chính bất giác hoảng hốt hô lên, cơ hồ là quên mất nơi này không phải là sơn lâm, để mặc cho hần tùy ý phá phách. Nhưng là chưởng cũng đã đánh ra, nào còn có thể thu hồi trở lại, Ngô Chính bất đắc dĩ chỉ có thể bùi ngùi thở dài, sẵn sàng tâm lý bị chủ nhà đuổi cổ khỏi nơi này là vừa.

Tuy nhiên tiếp đó, Ngô Chính chỉ nghe tiếng “vù vù” của kinh phong phát ra, tức khắc toàn bộ kinh lực mà hần ngưng tụ trong một điểm, dường như là đã bị... triệt tiêu!

Mãi một hồi lâu, khoảng không mới yên ắng trở lại, một thân ảnh nữ tử quen thuộc, thoát ẩn thoát hiện, từ lúc nào không hay biết đã xuất hiện kịp thời, thay cho Ngô Chính sửa chữa sai lầm lần này.

Hoàng sam nữ tử ánh mắt bất thiện, lăm le nhìn chằm chằm Ngô Chính, dường như là rất tức giận hành vi muốn phá của vừa rồi của hần.

“Ách... ha ha, ta là vô ý, thực sự là vô ý mà thôi.”

Ngô Chính có chút nuối tiếc, nhắc miệng đứng dậy khỏi giường hàn ngọc, mặt mày hớn hờ cười tươi nói:

“Ta có tật xấu, mỗi lần khôi phục thương thế, liền không thể kiểm soát được chính mình tay chân, liền muốn đánh đắm một phen.”

“Ý ngươi là muốn đánh với ta?”

Hoàng sam nữ tử lạnh nhạt nói.

“Hiểu nhầm, hiểu nhầm, ta chỉ là có chút hào hứng mà thôi, không phải là muốn động thủ!”

Ngô Chính sợ hãi nói.

Ai mà chẳng biết hoàng sam nữ tử võ công còn lợi hại hơn cả Trương Vô Kỵ khi đạt thời kỳ đỉnh phong, lấy thực lực của Ngô Chính bây giờ, muốn động thủ với nàng chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá, chỉ có đại đột mới làm như thế.

“Ngươi thương thế đã khỏi hẳn?”

Hoàng sam nữ tử lại hỏi.

Câu hỏi vẫn là như thường lệ, mỗi buổi sáng nàng đều sẽ đến hỏi Ngô Chính câu này, chỉ chờ hắn gật đầu, liền sẽ đuổi cổ ngay tức khắc.

“Ai da, ta vừa rồi một chương có hơi mạnh tay, bây giờ lại trọng thương nữa rồi.”

Ngô Chính đột nhiên mặt mày nhăn nhó, tỏ vẻ đau đớn vô cùng, cả người loạng choạng bước lùi về sau, vấp phải cạnh giường, lại ngã lăn người quắn quai trên giường hàn ngọc, tựa hồ là vết thương tái phát, khiến hắn chết dở sống dở.

Trông thấy cảnh này, hoàng sam nữ tử bất chợt lại bật cười, nụ cười vẫn tỏa nắng như mọi khi, băng tuyết sơ dung, một vẻ đẹp mà bất cứ nam nhân nào cũng không thể cưỡng lại.

“Ngươi thích thủ giường hàn ngọc như vậy?”

Hoàng sam nữ tử hiển nhiên là minh bạch, Ngô Chính phát hiện được công dụng của giường hàn ngọc, liền mặt dày mặt dạn muốn nán lại thêm lâu, không muốn rời đi.

“Ặc, khụ khụ, đúng là rất thích thú, tu luyện tại đây một ngày bằng người khác khổ luyện mười ngày, ai mà không yêu thích cơ chứ!?”

Ngô Chính không biết liêm sỉ là gì, liền thành thật trả lời.

“Nhưng ngươi thương thế cũng đã bình phục, không thể tiếp tục lưu lại đây.”

Hoàng sam nữ tử lại lạnh nhạt đuổi khách.

Ngô Chính nghe thế liền chống tay lên cầm trầm mặc chốc lát, lại nghiêm túc nói:

“Một ngày nữa thôi, ta liền tự giác ly khai, không để ngươi lại hối thúc!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: Phục dụng đại hoàn đan

Ngô Chính nghe thế liền chống tay lên cầm trầm mặc chốc lát, lại nghiêm túc nói:

“Một ngày nữa thôi, ta liền tự giác ly khai, không để ngươi lại hối thúc!”

Hoàng sam nữ tử có hơi chần chờ, tựa hồ là rất không nguyện ý để hắn ở lại thêm lâu, nhưng chẳng hiểu sao, nghĩ ngợi một hồi nàng không nói lời nào, liền quay người rời khỏi thạch thất, dường như là đã đồng ý với Ngô Chính.

“Nàng vẫn là rất mềm lòng a.”

Nội tâm Ngô Chính khẽ cười.

Sở dĩ hắn muốn tranh thủ lưu lại Cổ Mộ thêm một ngày, không phải là vì luyện tiếu giường hàn ngọc, mà là nơi này tương đối được an toàn, hơn nữa tu vi của hắn bây giờ đã là tuyệt đỉnh đỉnh phong, thời điểm tốt nhất rồi cuộc đã đến rồi.

“Hệ thống, lấy tình trạng của ta bây giờ, phục dụng Đại Hoàn Đan sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Ngô Chính ý niệm trong đầu giao tiếp.

Hệ thống: “Đây là thời điểm tốt nhất để túc chủ phục dụng Đại Hoàn Đan, sẽ không có bất cứ vấn đề gì xảy ra.”

Ngô Chính âm thầm gật đầu, liền từ trong hành trang tính năng lấy ra Đại Hoàn Đan, đặt trên lòng bàn tay.

Trông qua Đại Hoàn Đan bề ngoài so với Tiểu Hoàn Đan, quả thực là một trời một vực không thể so sánh. Tiểu Hoàn Đan thì tỏa ra linh quang, có thể thấp sáng cả một gian phòng nhỏ. Nhưng Đại Hoàn Đan thì hoàn toàn ngược lại, không có linh quang, không có mùi vị, chỉ là một khối đan dược hình cầu, kim sắc nhàn nhạt, kích cỡ bằng nửa đốt mẫu chỉ, chẳng khác nào là một khối đan dược thông thường, không có gì đặc sắc.

Theo thông tin mà Ngô Chính biết, Đại Hoàn Đan là một loại thần dược trong truyền thuyết của Thiếu Lâm tự, công dụng của nó chính là tăng cường công lực của người sử dụng, đồng thời vững chắc căn cơ, cải thiện thể chất.

Năm xưa cũng nhờ thần đan này mà Thiếu Lâm tự mới có nội tình vững chắc để phát triển đến tận ngày nay, tuy nhiên đan phương đã thất truyền từ lâu, mà không một ai biết được nguyên do chân chính của việc này.

Đến cả Ngô Chính cũng chỉ có thể mơ hồ suy đoán, cho rằng sự tồn tại của Đại Hoàn Đan chẳng khác nào là nghịch thiên, đi ngược lại với pháp tắc của thế giới này. Vì thế, đan dược này thất truyền cũng là lẽ dĩ nhiên mà thôi.

Không nghĩ ngợi quá lâu, Ngô Chính liền ổn định tư thế, khoanh chân trên giường hàn ngọc, đồng thời vận công bảo vệ kinh mạch, phòng trường hợp được lực cường đại vượt quá tầm kiểm soát của hắn.

Ngay sau khi phục dụng Đại Hoàn Đan, tương tự như lần trước khi phục dụng Tiểu Hoàn Đan, đan dược nhanh chóng tan biến trên thiết đầu, chốc lát một cỗ hỏa tính mãnh liệt từ trong đan điền, dần dần lan tỏa ra toàn thân.

Những tưởng Ngô Chính sẽ phải chịu đựng đau đớn khôn cùng giống như trước đây, thế nhưng đặc tính chỉ âm chỉ hàn của giường hàn ngọc, ngay lập tức liền phát huy tác dụng của mình.

Liệt hỏa vẫn làm phiền việc của mình, len lỏi đến từng tế bào thớ thịt, thiêu đốt mài luyện, loại bỏ tất cả tạp chất bên trong, nhưng là không có bất cứ một sự đau đớn nào cả, âm hàn chỉ khí ngay sau đó liền phối hợp làm dịu đi nội thể của hắn, đồng thời kích phát Cửu Dương Chân Kinh càng thêm điên cuồng vận chuyển, luyện hóa cỗ năng lượng khủng khiếp này.

Vào lúc này, đặc tính của Cửu Dương Chân Kinh cũng được phát huy một cách tối ưu, âm dương được điều hòa rất triệt để, nội lực sung mãn bên trong đan điền Ngô Chính, mỗi thời khắc đều đang căng đầy, cơ hồ là muốn nổ tung không thôi.

Tuy là Ngô Chính không thể nội thị cơ thể của chính mình, để tận mắt nhìn thấy rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn có thể cảm nhận một cách rất tinh tế, cỗ năng lượng thuần khiết bên trong đan điền, sau khi đã viên mãn về lượng, lúc bấy giờ đang trong quá trình biến đổi về chất.

Ngô Chính trước đây nhờ vào điểm sát lục, đã thông suốt Cửu Dương Chân Kinh chín tầng lĩnh ngộ, hiển nhiên là minh bạch sự biến đổi này là như thế nào.

Nguyên bản thứ lực lượng mà hắn đang sở hữu trong đan điền, thông thường được biết đến dưới các tên gọi như là nội lực, nội công, công lực... hay có thể dùng từ dễ hiểu hơn đó chính là năng lượng nội tại.

Năng lượng nội tại có được là từ quá trình hấp thu, thôn phệ năng lượng thiên địa, trở thành một phần của bản thân, sở hữu bên trong nội thể, tùy thời đều có thể thông qua các huyết đạo kinh mạch, phát ra bên ngoài.

Thế nhưng sau khi biến đổi, thứ lực lượng mà hắn sở hữu lại được gọi bằng những cái tên khác, tương tự như là chân khí, nguyên khí, chân nguyên. Tuy là danh tự có khác biệt, nhưng thực chất chân nguyên cũng chính là một loại năng lượng nội tại, chỉ là ở một tầng thứ cao hơn mà thôi.

Thường thì lực lượng không xuất phát từ nội thể, mà là có được nhờ sự rèn luyện và tác động từ bên ngoài, bao gồm hết thảy lực lượng từ bấp thịt, gân cốt, các loại hình võ thuật để mượn lực quán tính, mượn lực thiên địa, được gọi là ngoại lực hoặc là ngoại công.

Ngoại công vốn dĩ không hề thua kém so với nội công, nhưng lại thiếu đi tính chất ổn định, còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố mới có thể phát huy toàn bộ tiềm năng của nó, cho nên chẳng mấy ai đi theo đường lối này cả.

Nhưng mặc cho là nội công hay là ngoại công, thì chung quy đỉnh điểm và đích đến của nó vẫn là chuyển hóa thành chân nguyên. Sự khác biệt chính là, ngoại công sẽ trải đều khắp nhục thể, còn nội công thì tích tụ tại đan điền.

Đó là lý thuyết mà Ngô Chính biết được, tuy nhiên điều này cũng khiến hắn kinh nghi không thôi. Bởi lẽ, chỉ có những người đặt một chân bước vào tông sư cảnh giới, mới có thể sở hữu được chân nguyên, nhưng đừng quên, Ngô Chính bây giờ đang là cảnh giới gì.

Sau khi phục dụng Đại Hoàn Đan, Ngô Chính thành công bước vào tuyệt thế sơ kỳ, chiến lực lại một lần nữa chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất, hoàn toàn đã có thể so với tông sư sơ kỳ cấp bậc.

Nhưng là tuyệt thế sơ kỳ tu vi, thế quái nào lại có thể sở hữu chân nguyên!? Chuyện này không khỏi cũng quá dọa người đi!

Lúc bấy giờ Ngô Chính chậm rãi thu công, đôi mắt khép hờ dần dần mở ra, thần sắc vô cùng rạng rỡ, khó mà giấu được nỗi kinh hi khôn nguôi.

Nhìn từ vẻ bề ngoài của hắn, cũng chẳng có gì thay đổi, thậm chí là càng mờ nhạt hơn trước đây, cơ hồ là muốn tàng hình, rất không đáng để người khác chú ý.

Nhưng là không phải ai trên thế giới cũng đủ kiến thức để biết được, khi những thứ phức tạp được quy về giản đơn, hình thái này được gọi là... phản phúc quy chân.

Trương Tam Phong chính là một minh chứng sống, nhìn vào ông, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng phát hiện được điều này. Sợ dĩ như vậy, là vì Trương Tam Phong làm người quang minh chính đại, đi không dối tên, ngồi không dối họ, chưa bao giờ cố ý che giấu thân phận của mình.

Nếu đổi lại là Ngô Chính, người khác trông vào, liền cho rằng hắn chỉ là một tên công tử phú gia nào đó, tầm tầm thường thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Không còn điều gì e ngại

Nếu đổi lại là Ngô Chính, người khác trông vào, liền cho rằng hắn chỉ là một tên công tử phú gia nào đó, tầm tầm thường thường mà thôi.

“Người không có một lời giải thích nào cho ta ư?”

Ngô Chính ý niệm giao tiếp với hệ thống.

Tuyệt thế sở kỳ tu vì có thể sở hữu trong mình chân nguyên, trước đây chưa từng nghe qua, chuyện này quả thực quá ư là thần kỳ, để hắn không thể không đặt ra nghi vấn.

Hệ thống: “Túc chủ yên tâm, Cửu Dương Chân Kinh mà túc chủ đang tu luyện, đã qua hệ thống cải biến, cho nên mới được xếp vào thiên cấp đỉnh tiêm trong thương thành tính năng, hơn nữa túc chủ sở hữu tiên thiên đạo thể, có thể luyện ra chân nguyên sớm hơn thường nhân, cũng không phải là việc gì bất khả tư nghị.”

“Cửu Dương Chân Kinh đã qua tay người cải biến!? Tại sao trước đây người không nói cho ta biết?”

Ngô Chính ngạc nhiên hỏi.

Hệ thống: “Hệ thống chỉ có thể trả lời khi túc chủ đặt ra nghi vấn, không có nhiệm vụ phải giải thích tường tận mọi việc.”

“Nguy biện là giỏi!”

Ngô Chính nội tâm rất bất mãn, lại tiếp tục nghi vấn:

“Nói như vậy, những môn võ học mà ta sở hữu, cũng là tương tự như thế!?”

Hệ thống: “Không sai.”

“Thảo nào lần trước giao đấu Thất Thương Quyền với Đường Văn Lượng, lại có loại cảm giác chênh lệch một trời một vực như thế!”

Ngô Chính có chút cảm khái.

Bất chợt, hắn lại nhớ đến trước kia mình từng tặng Cửu Dương Chân Kinh cho Trương Tam Phong, nhất thời để hắn cảm thấy rất hứng thú.

“Hệ thống, người nói Trương Tam Phong nếu là tu luyện Cửu Dương Chân Kinh của ta, có cơ hội nào phá toái hư không rồi đến thế giới khác hay không!?”

Ngô Chính hiếu kỳ dò hỏi.

Hệ thống: “Có thể, nếu Trương Tam Phong có thể lĩnh ngộ và luyện thành tầng thứ tám của Cửu Dương Chân Kinh, phá toái hư không không phải là vấn đề.”

Nghe vậy, Ngô Chính càng phấn khởi không thôi, liền buột miệng hỏi tiếp:

“Người có biết, sau khi phá toái hư không, Trương Tam Phong sẽ đi đến thế giới nào!?”

Hệ thống: “Bất cứ ai ở thế giới thứ nguyên phá toái, đều sẽ đến bản nguyên Đại Thế Giới.”

“Người có thể nói đơn giản một chút có được hay không, cái gì là thứ nguyên, cái gì là bản nguyên!?”

Ngô Chính phản nản nói.

Hệ thống: “Bản nguyên sinh ra thứ nguyên, thứ nguyên tồn tại để duy trì bản nguyên, bản nguyên thế giới chính là cốt lõi của vũ trụ, mà thứ nguyên thế giới là các sợi dây liên kết tạo thành vũ trụ...”

“Quên đi, không cần tiếp tục trình bày, nói cho ta Đại Thế Giới là cái quái gì?”

Ngô Chính phủ phàng cắt ngang nói.

Những thứ kiến thức vượt quá tầm với, lại không có chút tác dụng vào lúc này, hẳn hiển nhiên là không muốn lãng phí neuron thần kinh của mình vào những việc vô bổ này.

Hệ thống: “Bản nguyên thế giới, hay còn gọi là Đại Thế Giới, là vùng không gian có pháp tắc cao nhất, cũng là nơi duy nhất có thể dung nạp những sinh linh cường đại bậc nhất trong vũ trụ này.”

Hệ thống giọng điệu vẫn cứng nhắc, lạnh lùng, vô cảm như thường lệ mọi khi, tuy nhiên chẳng hiểu vì điều gì, Ngô Chính lại có thể cảm nhận được sự tang thương, tịch mịch và lưu luyến từ trong giọng nói máy móc, băng lãnh ấy.

Đây đã là lần thứ hai, hẳn biết được hệ thống thực sự có cảm xúc của riêng mình.

Lần đầu tiên là khi Ngô Chính vừa mới tỉnh dậy sau cơn hôn mê, bất giác phát hiện mình đã xuyên không, đến một thế giới khác.

Khi đó, hẳn còn mơ hồ cảm nhận được sự khinh bỉ, xem thường của hệ thống, dường như việc trò chuyện cùng Ngô Chính, chẳng khác nào là một sự sỉ nhục đối với hệ thống vậy.

Mãi cho đến tận bây giờ, Ngô Chính mới có thể một lần nữa khẳng định, cảm giác của hắn lúc trước là hoàn toàn không sai, hệ thống quả nhiên là có cảm xúc, có linh hồn, có ý nghĩ của riêng mình, không phải chỉ là một cái máy, do một sự tồn tại vượt ngoài tầm hiểu biết nào đó thiết lập sẵn, để gắn vào trong đầu của hắn.

Nghĩ đến đây, Ngô Chính bất chợt có một loại cảm thông đến khó hiểu, nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Đây có thể là hệ quả của việc dung hợp linh hồn với hệ thống mà thành, bằng không, làm sao có thể chỉ nghe qua giọng nói máy móc, khô khan, lại có thể thấu hiểu được cảm xúc, tư vị bên trong!?

Cứ thế im lặng một hồi lâu, cái cảm giác tang thương, tịch mịch kia dần dần nguôi ngoai, sau đó lại hoàn toàn biến mất, tưởng chừng là chưa từng có cảm giác này bao giờ.

Nội tâm Ngô Chính khẽ mỉm cười, hiển nhiên là mình bạch hệ thống có chút thất thố, ngay lập tức liền chuyển mình trở về như trước đây, không lưu lại chút dấu vết để hắn có thể lần ra.

Ngô Chính cũng không để ý đến cảm nghĩ của hệ thống nữa, liền chú tâm vào chuyện khác, dụng ý niệm kiểm tra thông tin nhân vật.

Tức khắc, một bảng hình chiếu điện tử, “thông tin nhân vật” giao diện hiện ra trước mắt hắn:

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 17.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt thế sơ kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên, Quỷ Sát Kiếm Ma.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 6), Liệu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (lô hỏa thuần thanh)

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 6 1 5 (dùng để đối lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 1 0 6 7 2 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

“Chùng này cơ sở, hẳn là đã đủ để ta hoành hành ở thế giới này đi, không cần lại phải e ngại bất cứ điều gì nữa!”

Nội tâm Ngô Chính rất hài lòng với thành quả của mình.

Hiện tại, nếu nói về quân lực, tin tưởng Minh giáo sẽ không ngại dốc sức trợ giúp cho hắn. Nếu nói về thực lực, tự thân hắn cũng đã có thể so với tông sư sơ kỳ cấp bậc. Còn nói về chỗ dựa!? Trương Tam Phong không có lý do gì để từ chối làm hậu thuẫn cho hắn, đừng quên trước đó Ngô Chính còn thỏa điều kiện với Triệu Mẫn nữa.

Hết thảy đều đã chuẩn bị ổn thỏa, thử hỏi thế giới này còn thứ gì có thể khiến Ngô Chính phải e ngại, sợ hãi!?

Nói về sợ hãi, có chăng, Ngô Chính cũng chỉ sợ hãi chính bản thân mình mà thôi, nếu hắn không thể kiểm soát tốt bản tâm, để tâm ma tiếp tục xâm lấn, có khi một ngày nào đó, hắn thực sự sẽ không còn là chính mình nữa.

Tất nhiên, Ngô Chính sẽ không để điều này xảy ra, trừ phi lão thiên quả thực là muốn bức hắn vào chân tường, không cho hắn một cơ hội nào ngóc đầu, bằng không có hệ thống nơi tay, dù là thiên mệnh trên đầu, hắn cũng muốn lật cho bằng được mới thôi.

Thời gian một ngày của Ngô Chính tại Cổ Mộ vẫn chưa hết, lúc này hắn lại nhập thần trên giường hàn ngọc, tranh thủ thời gian đánh bóng, vững chắc căn cơ.

Dù sao tu vi có được nhờ đan dược thường sẽ bất ổn định, không thể phát huy được toàn bộ tiềm lực vốn có, nhất định không được vì đặc ý nhất thời mà xem thường, ảnh hưởng đến thành tựu sau này.

...

Cứ thế không biết đã qua bao lâu thời gian.

Bên trong thạch thất, ánh nến lơ mờ hư ảo, không phân biệt được ngày đêm.

Bỗng nhiên...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, không có ý che giấu động tĩnh, rơi vào tai Ngô Chính tương tự như là chuông báo thức, nhắc nhở hắn bây giờ đã là canh năm.

Ngô Chính từ tốn rời giường, đi đến cánh cửa thạch thất, dùng lực mở ra.

Đối diện hắn lúc bấy giờ, là một người nữ tử, dung mạo vô cùng xinh đẹp, tựa như là tiên nữ giáng trần, không ai khác chính là hoàng sam nữ tử, như mọi hôm, đến đây để hỏi hắn một câu:

“Ngươi thương thế, đã khỏi hẳn?”

Ngô Chính nghe thế, không khỏi buồn cười nói:

“Ngươi là quên, ta đã bình phục từ hôm qua rồi ư?”

Hoàng sam nữ tử không trả lời, thần sắc vẫn là lạnh nhạt không đổi.

Tựa hồ, nàng đã quen dùng câu “ngươi thương thế đã khỏi hẳn?” thay vì “ngươi biến khỏi đây được chưa?” rồi.

Ngô Chính hiển nhiên là minh bạch, nhưng vẫn rất yêu thích trêu chọc nàng:

“Như thế nào? Không nỡ để ta rời đi sao? Có phải hay không, muốn ta lưu lại thêm vài ngày nữa, để làm bạn với ngươi?”

“Đi theo ta.”

Hoàng sam nữ tử không đoái hoài đến hắn, liền quay lưng đi trước.

“Này, đợi ta, không cần phải đi nhanh như vậy a!”

Ngô Chính khẩn trương hô lên, lại nhanh chóng triển khai Hoàng Không Na Di, đuổi theo phía sau.

Hoàng sam nữ tử cước bộ trông qua thì rất chậm chạp, thế nhưng thân ảnh thoát ần thoát hiện, chớp mắt đã di chuyển được một khoảng cách khá xa,

bộ pháp vô cùng thuần thực, uyển chuyển, biến hóa mạc trắc, đến cả Ngô Chính cũng phải toàn lực triển khai khinh công, mới có thể theo kịp nàng.

Rất nhanh, hai người băng qua các hành lang quanh co, vòng vèo như là mê cung, cuối cùng đã đến được cửa khẩu mật thất.

Bởi vì di chuyển quá nhanh, Ngô Chính thậm chí còn chẳng nhớ nổi, mình bằng cách nào có thể đến được chỗ này, chỉ biết các con đường trong Cổ Mộ, mười ngõ y hệt như một, còn phải liên tiếp lựa chọn giữa trái và phải, rất dễ bị đánh lạc hướng.

Hoàng sam nữ tử dừng lại cước bộ, không biết là làm như thế nào, bỗng nhiên thạch môn to lớn, nặng nề dần dần nâng lên, khiến cả mặt đất rung động, còn có một ít bụi cát từ phía trên đầu rơi xuống, tưởng chừng là một trận động đất cỡ nhỏ đang diễn ra.

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống được viết bởi kieuao một trong những member của truyện cv. com, nếu bạn nhìn thấy được dòng này hãy truy cập và đọc truyện này ở website chính chủ như một sự tôn trọng dành cho tác giả!

Ngay khi thạch môn hoàn toàn mở ra, Hoạt tử nhân mộ trở về trạng thái bình lặng, yên tĩnh vốn có, một quang cảnh vô cùng xinh đẹp bất chợt hiện ra trước mắt Ngô Chính. Ngay khi thạch môn hoàn toàn mở ra, Hoạt tử nhân mộ trở về trạng thái bình lặng, yên tĩnh vốn có, một quang cảnh vô cùng xinh đẹp bất chợt hiện ra trước mắt Ngô Chính.

Đối diện hần lúc này là một con đường mòn đất sỏi, nối liền với sơn lâm từ phía đằng xa, hai bên con đường này, đủ loại hoa mọc lên um tùm, màu sắc sắc sỡ lại hài hòa với tự nhiên, phía trước khoảng cách hơn mười trượng, cảnh lá xanh ròn che khuất trên đầu, tạo thành mái vòm ngọc bích, phủ xuống bóng mát.

Trông qua từ cái nhìn đầu tiên, nơi này chẳng khác nào là thế ngoại đào nguyên, biệt lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ có cảnh sắc thiên nhiên xinh đẹp và người nữ tử dung mạo tuyệt trần, nhân văn đã hạc cư trú tại nơi đây.

“Thật không ngờ phía sau Chung Nam sơn, cảnh sắc lại có thể đẹp đến thế này.”

Ngô Chính thở dài cảm khái.

Hoàng sam nữ tử nghe thế, trong lòng dấy lên nghi vấn, liền buột miệng hỏi:

“Ngươi biết đây là đâu?”

“Danh tính của ngươi là gì?”

Ngô Chính không trả lời mà quay sang nhìn nàng hỏi.

Đối diện ánh mắt thương thức của hần, hoàng sam nữ tử trái lại vẫn lạnh nhạt vô thần. Tựa hồ nàng sớm đã quen với cách người khác nhìn mình như thế.

Thế nhưng, từ trong đôi đồng tử đen nhánh của Ngô Chính, khác biệt với ánh mắt tham lam của thế gian, nó dường như chỉ đơn thuần là muốn được thưởng thức cái đẹp, hoàn toàn không chứa chấp dục vọng dã tâm, để nàng dù muốn hay không, cũng không thể chán ghét ánh mắt này được.

“Dương Tuyết Di.”

Lời thốt ra khỏi miệng, hoàng sam nữ tử còn chẳng hiểu nổi, tại sao nàng lại nói tên của mình cho hần biết!? Để nàng nội tâm không khỏi có chút mâu thuẫn, phức tạp nhất thời thật khó mà minh bạch.

“Ta là Ngô Chính.”

Ngô Chính khẽ gật đầu cười đáp.

“Ngươi tại sao lại biết nơi này là phía sau Chung Nam sơn?”

Dương Tuyết Di dường như không mấy quan tâm đến danh tính của hần, lại tiếp tục nghi vấn.

Lúc nàng mang Ngô Chính về Cổ Mộ, hần vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, sau đó cũng không rời khỏi thạch thất nửa bước, hoàn toàn mê luyện ôm khư khư chiếc giường hàn ngọc, làm sao có thể biết chính xác được vị trí của mật thất cơ chứ!?

Tiếc là Ngô Chính lần này vẫn không trả lời, chỉ quay lưng rời đi, cước bộ mười phần nhàn nhã, mãi cho đến khi bóng lưng khuất sau phúc sơn, trong đôi mắt vô thần lãnh cảm của nữ tử.

Vừa lúc muốn quay đầu, một giọng nói quen thuộc của thiếu niên, vang vọng từ phía xa, rơi vào tai nàng:

“Chung Nam sơn hậu, Hoạt tử nhân mộ, Thần Điều hiệp lữ, tuyệt tích giang hồ.”

Dương Tuyết Di đôi mắt tròn xoe, không thể giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Nàng là không thể ngờ, trên giang hồ hiện nay, vẫn còn có người nhớ đến Thần Điều hiệp lữ năm xưa!? Trông bề ngoài của hần cũng không phải là quá lớn tuổi đi, tại sao lại biết được những chuyện như thế này!?

Bất giác, cái tên “Ngô Chính” lại quanh đi quẩn lại trong đầu của nàng, cả thân phận của hắn cũng để nàng hiếu kỳ mãi không thôi.

-----*-*-----

Mười ngày sau.

Phía bắc Chung Nam sơn, thung lũng Vị Hà.

Trên con sông, một chiếc thuyền nhỏ xuôi theo thủy lưu, trôi dạt về phía trước.

Lão ngư phu ngồi ở phía cuối con thuyền, mồ hôi thấm ướt lưng áo, tay đung đưa mái chèo, trên mặt tươi cười rạng rỡ, dường như không một chút cảm thấy khổ sở, khó nhọc.

Đứng ở đầu con thuyền, là thân ảnh bạch y thiếu niên, tay chấp sau lưng mười phần tiêu sái, ánh mắt mãi mê nhìn ngắm quan cảnh xung quanh, tựa hồ là đang trên đường du sơn ngoạn thủy.

Người thiếu niên này, không ai khác chính là Ngô Chính!

“Phía trước đã là địa bàn của Cự Kinh bang, công tử có thật là muốn đi qua đó?”

Lão ngư phu bỗng nhiên có chút thấp thòm, lên tiếng nhắc nhở.

Cự Kinh bang là một trong những thế lực nhị lưu, chỉ xếp sau lục đại môn phái, chiếm lĩnh địa bàn tương đối rộng rãi, hơn nữa người của bang phái này nghe nói võ công rất cao cường, lại rất hung hãn tự cao tự đại, chẳng ai muốn dây vào một thế lực như vậy cả

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Ly khai Cổ Mộ

Tất nhiên, Ngô Chính sẽ không để điều này xảy ra, trừ phi lão thiên quả thực là muốn bức hắn vào chân tường, không cho hắn một cơ hội nào ngóc đầu, bằng không có hệ thống nơi này, dù là thiên mệnh trên đầu, hắn cũng muốn lật cho bằng được mới thôi.

Thời gian một ngày của Ngô Chính tại Cổ Mộ vẫn chưa hết, lúc này hắn lại nhập thần trên giường hàn ngọc, tranh thủ thời gian đánh bóng, vững chắc căn cơ.

Dù sao tu vi có được nhờ đan dược thường sẽ bất ổn định, không thể phát huy được toàn bộ tiềm lực vốn có, nhất định không được vì đặc ý nhất thời mà xem thường, ảnh hưởng đến thành tựu sau này.

...

Cứ thế không biết đã qua bao lâu thời gian.

Bên trong thạch thất, ánh nến lơ mờ hư ảo, không phân biệt được ngày đêm.

Bỗng nhiên...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, không có ý che giấu động tĩnh, rơi vào tai Ngô Chính tương tự như là chuông báo thức, nhắc nhở hắn bây giờ đã là canh năm.

Ngô Chính từ tốn rời giường, đi đến cánh cửa thạch thất, dùng lực mở ra.

Đối diện hắn lúc bấy giờ, là một người nữ tử, dung mạo vô cùng xinh đẹp, tựa như là tiên nữ giáng trần, không ai khác chính là hoàng sam nữ tử, như mọi hôm, đến đây để hỏi hắn một câu:

“Ngươi thương thế, đã khỏi hẳn?”

Ngô Chính nghe thế, không khỏi buồn cười nói:

“Ngươi là quên, ta đã bình phục từ hôm qua rồi ư?”

Hoàng sam nữ tử không trả lời, thần sắc vẫn là lạnh nhạt không đổi.

Tựa hồ, nàng đã quen dùng câu “ngươi thương thế đã khỏi hẳn?” thay vì “ngươi biến khỏi đây được chưa?” rồi.

Ngô Chính hiển nhiên là minh bạch, nhưng vẫn rất yêu thích trêu chọc nàng:

“Như thế nào? Không nỡ để ta rời đi sao? Có phải hay không, muốn ta lưu lại thêm vài ngày nữa, để làm bạn với ngươi?”

“Đi theo ta.”

Hoàng sam nữ tử không doái hoài đến hắn, liền quay lưng đi trước.

“Này, đợi ta, không cần phải đi nhanh như vậy a!”

Ngô Chính khẩn trương hô lên, lại nhanh chóng triển khai Hoành Không Na Di, đuổi theo phía sau.

Hoàng sam nữ tử cước bộ trông qua thì rất chậm chạp, thế nhưng thân ảnh thoát ần thoát hiện, chớp mắt đã di chuyển được một khoảng cách khá xa, bộ pháp vô cùng thuần thục, uyển chuyển, biến hóa mạc trắc, đến cả Ngô Chính cũng phải toàn lực triển khai khinh công, mới có thể theo kịp nàng.

Rất nhanh, hai người băng qua các hành lang quanh co, vòng vèo như là mê cung, cuối cùng đã đến được cửa khẩu mật thất.

Bởi vì di chuyển quá nhanh, Ngô Chính thậm chí còn chẳng nhớ nổi, mình bằng cách nào có thể đến được chỗ này, chỉ biết các con đường trong Cổ Mộ, mười ngón y hệt như một, còn phải liên tiếp lựa chọn giữa trái và phải, rất dễ bị đánh lạc hướng.

Hoàng sam nữ tử dừng lại cước bộ, không biết là làm như thế nào, bỗng nhiên thạch môn to lớn, nặng nề dần dần nâng lên, khiến cả mặt đất rung động, còn có một ít bụi cát từ phía trên đầu rơi xuống, tưởng chừng là một trận động đất cỡ nhỏ đang diễn ra.

Ngay khi thạch môn hoàn toàn mở ra, Hoạt tử nhân mộ trở về trạng thái bình lặng, yên tĩnh vốn có, một quang cảnh vô cùng xinh đẹp bất chợt hiện ra trước mắt Ngô Chính. Ngay khi thạch môn hoàn toàn mở ra, Hoạt tử nhân mộ trở về trạng thái bình lặng, yên tĩnh vốn có, một quang cảnh vô cùng xinh đẹp bất chợt hiện ra trước mắt Ngô Chính.

Đối diện hẳn lúc này là một con đường mòn đất sỏi, nối liền với sơn lâm từ phía đằng xa, hai bên con đường này, đủ loại hoa mọc lên um tùm, màu sắc sặc sỡ lại hài hòa với tự nhiên, phía trước khoảng cách hơn mười trượng, cảnh lá xanh ròn che khuất trên đầu, tạo thành mái vòm ngọc bích, phủ xuống bóng mát.

Trông qua từ cái nhìn đầu tiên, nơi này chẳng khác nào là thế ngoại đảo nguyên, biệt lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ có cảnh sắc thiên nhiên xinh đẹp và người nữ tử dung mạo tuyệt trần, nhân văn đã hạc cư trú tại nơi đây.

“Thật không ngờ phía sau Chung Nam sơn, cảnh sắc lại có thể đẹp đến thế này.”

Ngô Chính thở dài cảm khái.

Hoàng sam nữ tử nghe thế, trong lòng dấy lên nghi vấn, liền buột miệng hỏi:

“Ngươi biết đây là đâu?”

“Danh tính của ngươi là gì?”

Ngô Chính không trả lời mà quay sang nhìn nàng hỏi.

Đối diện ánh mắt thương thức của hắn, hoàng sam nữ tử trái lại vẫn lạnh nhạt vô thần. tựa hồ nàng sớm đã quen với cách người khác nhìn mình như thế.

Thế nhưng, từ trong đôi đồng tử đen nhánh của Ngô Chính, khác biệt với ánh mắt tham lam của thế gian, nó dường như chỉ đơn thuần là muốn được thương thức cái đẹp, hoàn toàn không chứa chấp dục vọng dã tâm, để nàng dù muốn hay không, cũng không thể chán ghét ánh mắt này được.

“Dương Tuyết Di.”

Lời thốt ra khỏi miệng, hoàng sam nữ tử còn chẳng hiểu nổi, tại sao nàng lại nói tên của mình cho hắn biết!? Để nàng nội tâm không khỏi có chút mâu thuẫn, phức tạp nhất thời thật khó mà minh bạch.

“Ta là Ngô Chính.”

Ngô Chính khẽ gật đầu cười đáp.

“Ngươi tại sao lại biết nơi này là phía sau Chung Nam sơn?”

Dương Tuyết Di dường như không mấy quan tâm đến danh tính của hắn, lại tiếp tục nghi vấn.

Lúc nàng mang Ngô Chính về Cổ Mộ, hắn vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, sau đó cũng không rời khỏi thạch thất nửa bước, hoàn toàn mê luyến ôm khư

khư chiếc giường hàn ngọc, làm sao có thể biết chính xác được vị trí của mặt thất cơ chứ!?

Tiểu là Ngô Chính lần này vẫn không trả lời, chỉ quay lưng rời đi, cước bộ mười phần nhàn nhã, mãi cho đến khi bóng lưng khuất sau phúc sơn, trong đôi mắt vô thần lãnh cảm của nữ tử.

Vừa lúc muốn quay đầu, một giọng nói quen thuộc của thiếu niên, vang vọng từ phía xa, rơi vào tai nàng:

“Chung Nam sơn hậu, Hoạt tử nhân mộ, Thần Điều hiệp lữ, tuyệt tích giang hồ.”

Dương Tuyết Di đôi mắt tròn xoe, không thể giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Nàng là không thể ngờ, trên giang hồ hiện nay, vẫn còn có người nhớ đến Thần Điều hiệp lữ năm xưa!/? Trông bề ngoài của hắn cũng không phải là quá lớn tuổi đi, tại sao lại biết được những chuyện như thế này!/?

Bất giác, cái tên “Ngô Chính” lại quanh đi quẩn lại trong đầu của nàng, cả thân phận của hắn cũng để nàng hiếu kỳ mãi không thôi.

-----*-*-----

Mười ngày sau.

Phía bắc Chung Nam sơn, thung lũng Vị Hà.

Trên con sông, một chiếc thuyền nhỏ xuôi theo thủy lưu, trôi dạt về phía trước.

Lão ngư phu ngồi ở phía cuối con thuyền, mồ hôi thấm ướt lưng áo, tay đung đưa mái chèo, trên mặt tươi cười rạng rỡ, dường như không một chút cảm thấy khổ sở, khó nhọc.

Đứng ở đầu con thuyền, là thân ảnh bạch y thiếu niên, tay chấp sau lưng mười phần tiêu sái, ánh mắt mãi mê nhìn ngắm quan cảnh xung quanh, tựa hồ là đang trên đường du sơn ngoạn thủy.

Người thiếu niên này, không ai khác chính là Ngô Chính!

“Phía trước đã là địa bàn của Cự Kinh bang, công tử có thật là muốn đi qua đó?”

Lão ngư phu bỗng nhiên có chút thấp thỏm, lên tiếng nhắc nhở.

Cự Kinh bang là một trong những thế lực nhị lưu, chỉ xếp sau lục đại môn phái, chiếm lĩnh địa bàn tương đối rộng rãi, hơn nữa người của bang phái này nghe nói võ công rất cao cường, lại rất hung hãn tự cao tự đại, chẳng ai muốn dây vào một thế lực như vậy cả

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Nghi hoặc

Cự Kinh bang là một trong những thế lực nhị lưu, chỉ xếp sau lục đại môn phái, chiếm lĩnh địa bàn tương đối rộng rãi, hơn nữa người của bang phái này nghe nói võ công rất cao cường, lại rất hung hãn tự cao tự đại, chẳng ai muốn dây vào một thế lực như vậy cả.

“Ừm, người trở về đi.”

Ngô Chính ném qua thỏi bạc cho lão ngư phu, sau đó triển khai khinh công, đạp thủy lướt tới, chớp mắt đã phóng đi thật xa.

Lão ngư phu hai mắt trở nên sáng lóa, nhanh nhẹn bắt lấy thỏi bạc, ngược đầu nhìn lên định nói lời cảm tạ thì... đã không thấy bóng dáng của bạch y thiếu niên đâu nữa rồi.

Lão sững sờ thất thần, lẩm bẩm trong miệng:

“Ta, là gặp quý!/?”

...

Mất không bao lâu đi lại trên mặt nước, Ngô Chính lảng không đáp xuống bến thuyền, tại một tòa thành thuộc Lan Châu.

Nơi này cư dân vô cùng đông đúc, nhưng rất ít người trong giang hồ qua lại, bởi vì ai cũng biết tòa thành này, là địa bàn làm ăn của Cự Kinh bang.

Điều kỳ quái chính là, hầu hết người dân sinh sống ở đây, đều không phải chịu áp bức đến từ quân Nguyên, chỉ cần hằng năm nộp thuế đầy đủ cho Cự Kinh bang, liền có thể an an ổn ổn sinh nhai, không gặp phải bất trắc gì. Vì thế, mỗi ngày đều có ít nhiều những người di cư, mong muốn có thể nhập thành, sinh sống tại đây.

Tuy nhiên, không phải ai cũng có thể dễ dàng nhập thành, thuế nửa năm cho một đầu người tương đương với một lượng bạc, quả thực là một con số trên trời. Thòi loạn lạc, bách tính lâm than, phương thức này chẳng khác nào là muốn thừa nước đục thả câu, bóc lột dân chúng không thương tiếc.

Nhưng là, cái giá của sự an toàn, để được phép sống trong hòa bình không có chiến tranh đẫm máu, cái giá này cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Lúc bấy giờ, hai tên hán tử thanh niên, trên người áo vải màu lục, loan đao giắt bên hông, mặt mày nghiêm khắc, tiếp cận đến chỗ Ngô Chính, cao giọng hô lên:

“Các hạ là người phương nào? Tại sao không được sự cho phép, đã xâm nhập địa bàn của Cự Kinh bang chúng ta!?”

Hai người thanh niên này không nghi ngờ chính người của Cự Kinh bang, được giao phó trông coi nơi này.

Bọn hán phát hiện Ngô Chính xuất thân nhập quý, không hay biết đã xuất hiện ở bến thuyền, ngay lập tức liền không dám xem thường, nhưng cũng không thể bỏ xuống mặt mũi, liền lớn tiếng dò hỏi.

Phốc!

Ngay lập tức, Ngô Chính đáp lại hán là một ánh kiếm, cắt ngang yết hầu, lấy đi sinh mạng của hán, khi hán còn chưa kịp hiểu rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Hệ thống: “Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x1”

“Thảm hại.”

Ngô Chính bữu môi khinh thường.

“Ngươi, ngươi, ngươi, dám giết người của Cự Kinh bang chúng ta!?”

Thanh niên còn lại trông thấy đồng bạn của mình ngã xuống, kinh hãi chỉ trỏ, bắt lực quát lên.

Nghe được động tĩnh như vậy, lại trông thấy thi thể của thanh niên Cự Kinh bang kém may mắn kia, thường dân quanh đây đều hết hoảng, vứt bỏ toàn bộ vật dụng trên tay, vất chân lên cổ mà bỏ chạy.

Đồng thời, khoảng hơn hai mươi tên đệ tử Cự Kinh bang, nhanh chóng tụ tập đến đây, người nào người nấy mặt mày dữ tợn, trên tay lăm le vũ khí, bao vây lấy Ngô Chính.

“Ngươi rốt cuộc là có thù oán gì!? Tại sao lại vô cớ giết người của chúng ta?”

Tên trung niên mày rậm, lớn tuổi nhất trong đám người Cự Kinh bang, chỉ đao về phía Ngô Chính truy vấn.

“Trở về, gọi Cao Lãnh Thông đến đây gặp ta, bằng không...”

Quanh thân Ngô Chính, bỗng nhiên xuất hiện lục đạo kiếm, lượn vờn một cách chậm rãi, lam sắc linh quang loáng thoáng, trông qua vô cùng bắt mắt.

“Hậu quả sẽ là thế này!”

Vừa dứt lời, một đạo kiếm khí thoát ẩn biến mất, tức khắc hơn hai mươi tên đệ tử Cự Kinh bang, đầu rơi máu chảy, ngã người xuống đất, hết thảy diễn ra chỉ trong vòng một cái chớp mắt, thậm chí vô thanh vô tức, không cách nào có thể phản ứng trở lại.

Người duy nhất còn sống sót, chính là tên trung niên mày rậm vừa mới chất vấn Ngô Chính, lúc bấy giờ đang trơ mắt nhìn lấy huynh đệ đồng môn xung quanh, toàn bộ đều đã ngã xuống, chỉ có hán đầu vẫn còn nguyên vẹn, chưa lìa khỏi cổ.

“Nói với hán, Quỷ Sát Kiếm Ma đến rồi, nếu còn lưu luyến cái đầu của mình, thì xách mõng đến đây gặp ta.”

Ngô Chính ánh mắt vô thần, thản nhiên nói.

“Quý, Quỷ Sát, Kiếm Ma!?”

Trung niên mày rậm lăm bắm trong miệng.

Hán bây giờ đã không thể nghĩ được gì nữa rồi, một màn kinh tâm động phách như vậy vừa rồi diễn ra trước mắt, để hán thần trí đã không còn được tỉnh táo, chỉ cảm thấy tất cả đều là một giấc mơ điên cuồng mà thôi.

Cho đến khi, con đau từ miệng vết thương trên cánh tay, do chính hấn bầu viú, truyền đến thần kinh não bộ, hấn rút cuộc mới minh bạch, đây không phải là huyền mộng, mà hoàn toàn là chân thực.

“Đừng giết ta, đừng giết ta, ta đi ngay, ta làm theo lời ngươi, làm theo lời ngươi là được...”

Trung niên mảy rậm tâm trạng vô cùng kinh hãi, hấn cũng không biết là mình đang nói cái quái gì nữa, sau đó liền quay đầu triển khai khinh công, khăn trương phóng đi thật xa.

Ngô Chính thấy thế cũng không mấy lo lắng, tin rằng cho dù tên này không trở về bẩm báo cho bang chủ của hấn chẳng nữa, thì Cao Lãnh Thông sớm muộn cũng sẽ biết được tin tức, tự mình vắt thủ cấp đến đây gặp Ngô Chính mà thôi.

Mấy ngày qua, Ngô Chính thăm dò được tin tức, địa bàn của Cự Kinh bang không bị quân Nguyên áp bức chán lệt, ngay khi nghe được liền khiến hấn nghi hoặc không thôi, sở dĩ lần này quang minh chính đại xuất hiện ở đây, cũng là vì muốn xác thực một vài suy đoán của mình.

Nhưng là lấy thực lực Ngô Chính lúc này, nếu là đích thân đến gặp Cao Lãnh Thông, không khỏi cũng quá đánh giá cao hấn đi, tất nhiên phải để hấn tự mình đến đây mà diện kiến Ngô Chính mới đúng.

Ngô Chính cứ thế trầm mặc, quay người ra con sông, lẳng lặng chờ đợi.

Trôi qua khoảng nửa thời canh.

Đột nhiên, một luồng khí thế mạnh mẽ áp tới Ngô Chính.

Từ đằng xa xuất hiện một tên trung niên bụng phệ, trên người lực bảo của Cự Kinh bang, mặt mày hung tợn dữ dằn, mang theo trung niên mảy rậm mới đỏ van xin, từ đằng xa phóng đến phía sau Ngô Chính, giữ khoảng cách hai mươi bước chân.

“Quý Sát Kiếm Ma!? Ngươi dám giết người của Cự Kinh bang?”

Trung niên bụng phệ trông thấy thi thể người mình nằm lê lết dưới mặt đất, thần sắc liền trở nên âm trầm cực độ, gằn giọng chất vấn.

Ngô Chính chậm rãi quay lưng lại, ngay lập tức vận dụng Thuật Thăm Dò, tra xét trung niên bụng phệ trước mắt:

“Danh tính: Cao Lãnh Thông, tu vi: tuyệt thế sơ kỳ.”

Thân phận của trung niên bụng phệ liền được minh bạch, người này không ai khác chính là bang chủ Cự Kinh bang – Cao Lãnh Thông.

“Ngươi hình như là không sợ ta!?”

Ngô Chính nhướn mày, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

“Hừ, ngươi là cái thá gì mà ta phải sợ, nói đi, mục đích của ngươi là gì?”

Cao Lãnh Thông hung hăng quát lên.

“Nếu ngươi không sợ ta, sớm đã xông lên liều mạng, cần gì phải nhiều lời như vậy?”

Ngô Chính thân nhiên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Ta rất có hứng thú làm Quỷ Sát!

“Nếu ngươi không sợ ta, sớm đã xông lên liều mạng, cần gì phải nhiều lời như vậy?”

Ngô Chính thân nhiên cười nói:

“Dùng thái độ này đến đây gặp ta, hấn là chỗ dựa của ngươi rất cường đại đi?”

Nghe đến đây, Cao Lãnh Thông đột nhiên biến sắc, nhưng ngay sau đó liền vênh vào đáp trả:

“Đúng vậy thì sao? Ngươi làm gì được ta?”

Ngô Chính nghe thế hài hước, nhìn hấn như một tên ngu ngốc, không biết trời cao đất dày là gì.

“Nhữ Dương Vương tựa hồ cho người rất nhiều bổng lộc, đến nỗi quên mất, trong thời đại loạn lạc, giữ được tính mạng mới chân chính là vương đạo a.”

Ngô Chính mỉm cười ý vị thâm trường nói.

“Người, người... làm sao có thể...”

Cao Lãnh Thông tâm trạng trở nên thấp thỏm, lúng túng nói.

“Hiện nay, khắp nơi đều phải chịu quân Nguyên áp bức tàn bạo, chỉ có địa bàn của người là vẫn bình an vô sự, thứ hỏi làm sao không khiến người ta nghi ngờ?”

Ngô Chính rất kiên nhẫn giải đáp.

“Hừ, người biết rồi thì sao? Cho dù là cả giang hồ đều biết, cũng không làm gì được ta!”

Cao Lãnh Thông rất nhanh chóng bình phục tâm tình, lại xuất khẩu cuồng ngôn.

“Người chắc chứ!?”

Ngô Chính cười lạnh nói.

Nghe vậy, Cao Lãnh Thông bất chợt cảm thấy một cỗ lãnh khí dấy lên trong lòng, để hấn cảm thấy bất an không thôi.

Cao Lãnh Thông hết sức nâng cao cảnh giác, can đảm đáp lại:

“Quý Sát Kiếm Ma là cái thá gì, còn không phải là một con chó, bị bạch lão đánh đến không ngóc đầu lên được!?”

“Ài...”

Ngô Chính khẽ lắc đầu thờ dãi.

Thật không ngờ, Cao Lãnh Thông lại dám dùng bạch lão đem ra uy hiếp, lại còn đã kích “nỗi đau thâm kín” của Ngô Chính nữa, tựa hồ là tưởng rằng, dùng cách này có thể giữ lại được tính mạng của mình hay chăng!?

Phốc!

Loáng thoáng một đạo ánh kiếm lướt qua, ngay lập tức thủ cấp của Cao Lãnh Thông, tương tự như hơn hai mươi đệ tử Cự Kinh bang trước đó, đầu lia khỏi cổ, lăn lóc dưới mặt đất, huyết tương tựa như suối, không ngừng tuôn ra, đỏ thẫm cả con đường.

Lại là một cái chết bất tri bất giác, vô cùng nhân văn, được Ngô Chính từ tế ban phát cho hấn.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm tích lũy x 5 0”

Hệ thống thông báo vang lên trong đầu Ngô Chính.

Thông tin mà hấn muốn xác thực, đã được xác thực, không cần thiết phải lưu lại tính mạng của Cao Lãnh Thông.

Chưa kể, lần trước bạch lão hành hạ hấn một phen dờ sống dờ chết, Ngô Chính không phải là dễ dàng liền quên như vậy. Chưa kể, lần trước bạch lão hành hạ hấn một phen dờ sống dờ chết, Ngô Chính không phải là dễ dàng liền quên như vậy.

Đợi sau khi giải quyết đám ruồi bầu kia, sớm muộn Ngô Chính cũng sẽ đến đòi mạng Huyền Minh nhị lão mà thôi, kể cả Triệu Mẫn nếu không biết điều... hấn cũng không phải là loại người biết nhân từ với nữ nhân.

“Tha, tha, tha cho ta, làm ơn, van xin người, đừng có giết ta, đừng giết...”

Trung niên mày rậm trông thấy đến cả bang chủ của mình, cũng không đỡ nổi một kiếm của Ngô Chính, lúc này liền quỳ xuống liên tiếp dập đầu, thảm thiết cầu xin Ngô Chính.

“Tha cho người cũng được thôi.”

Ngô Chính ôn hòa mỉm cười nói.

“Thật ư!? Người, người có thể, tha cho ta... chỉ cần giữ được mạng sống, bắt ta làm trâu làm ngựa, ta cũng cam lòng...”

Trung niên mày rậm không dám ngừng đầu, càng dập đầu mạnh hơn, thành khẩn van nài.

“Làm trâu làm ngựa thì không cần. Người trở về, loan ra tung tích của ta, kể cả toàn bộ sự việc hôm nay. Để toàn bộ giang hồ đều biết, ta... rất có hứng thú làm Quỷ Sát a!”

Ngô Chính bình thần nói.

Nhưng là thông điệp trong lời nói của hắn, lại chẳng bình thần chút nào.

Người trên giang hồ, vì Ý Thiên kiếm mà đổ hết tội danh lên đầu Ngô Chính, không những không khiến hắn tức giận, chỉ càng khiến hắn vui mừng thêm thôi.

Bỗng nhiên...

Điểm sát lục từ trên trời rơi xuống, Ngô Chính tất nhiên sẽ không chê bai mà nhận lấy!

Nói xong, Ngô Chính liền đáp không rời đi, để lại trung niên mày rậm, ngay người ngờ ngác, những tưởng đây chỉ là huyền mộng của hắn mà thôi...

-----*-*-----

Giang Tô, thành Thường Châu.

Cảnh nội tòa thành, lúc bấy giờ chân chính là một bãi tha ma, xác người nằm rải rác dưới mặt đất, bốc lên một mùi tử thi tràn ngập trong không khí, thế nhưng chẳng một ai đến dọn dẹp nơi này cả.

Từ đằng xa trên chiếc cầu đá, thân ảnh thiếu niên quen thuộc Ngô Chính, từ tốn rảo bước trong tòa thành, đi ngang qua những thi thể đã ôi thiu thối rữa, thần sắc vẫn lạnh nhạt như không thấy gì, tựa hồ cảnh tượng khủng khiếp này chẳng mấy ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

“Minh giáo thăm sát Thường Châu, tứ đại môn phái bắt được quả tang, hợp lực vây giết nhưng bất thành, thần bí nhân từ trong bóng tối trợ giúp Minh giáo!?”

Ngô Chính vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng.

“Lấy tình thế của Minh giáo hiện nay, chuyện này là bất khả thi. Tứ đại môn phái bao gồm Thiếu Lâm tự, Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn đều quá mức bất thường. Trên thế gian này lại có chuyện trùng hợp như vậy!? Lê nào tứ đại môn phái đã quy phục quân Nguyên!?”

“Còn thần bí nhân âm thầm giúp đỡ Minh giáo, rất có khả năng là Trương Chân Nhân đi!? Trước đó, thăm dò qua bạch lão, cũng đã xác thực việc Trương Chân Nhân đích thân hạ sơn. Khả năng này vẫn là rất cao...”

Ngô Chính dừng lại bước chân, quan sát dấu vết lưu lại trên mặt đất.

Mười mấy cái thông đạo vừa đủ cho một người thân hình cường tráng chui vào, khoảng cách giữa các thông đạo đồng đều khoảng năm bước chân, cho thấy những người này thuật độn thổ đã được dày công huấn luyện kỹ lưỡng, chuẩn bị cho mọi tình huống rất tốt.

Chỗ này hẳn là vị trí đám người Minh giáo thoát thân đi, bởi vì những người có thể triển khai Thuật Độn Thổ ở cấp bậc này, nổi danh trên giang hồ chỉ có thể là một trong Ngũ Hành Kỳ – Hậu Thổ Kỳ của Minh giáo.

Bất chợt...

Ngô Chính súc thế, bàn thực chỉ đánh ra một đạo kiếm khí, lam sắc ánh kiếm phóng đi, tốc độ tựa như thiểm điện.

Phốc!

Tức khắc, thi thể một người hán tử, từ trên mái trạch viện bên kia, lăn tròn rơi xuống, nằm chung với đám tử thi dưới mặt đất.

Hệ thống: “Chúc mừng chủ thành công chém giết tuyệt đỉnh hậu kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0”

Từ hôm Ngô Chính giết chết Cao Lãnh Thông, đến nay đã là bảy ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, hắn men theo hạ lưu đến được Giang Nam, thăm dò các lộ tin tức trên giang hồ gần đây, tình cờ biết được sự kiện thăm sát Thường Châu, liền khăn trương chạy đến nơi này.

Tất nhiên, Ngô Chính trên đường gặp không ít con mồi tự thân sa lưới, lao đến cống hiến điểm sát lục cho hắn.

Sở dĩ như vậy, là vì tên trung niên mày rậm người của Cự Kinh bang kia, làm rất tốt phần việc được giao. Hơn nữa, tin tức Ý Thiên kiếm trong tay Ngô Chính, vẫn là được lan truyền rất rộng rãi. Dĩ nhiên sẽ có lắm kẻ bị lòng tham che mắt mù quáng, vác thủ cấp đến tận nơi gặp Ngô Chính để tìm chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 257: Yếu như vậy!?

Sở dĩ như vậy, là vì tên trung niên mập mạp người của Cự Kinh bang kia, làm rất tốt phần việc được giao. Hơn nữa, tin tức Ý Thiên kiếm trong tay Ngô Chính, vẫn là được lan truyền rất rộng rãi. Dĩ nhiên sẽ có lắm kẻ bị lòng tham che mắt mù quáng, vác thủ cấp đến tận nơi gặp Ngô Chính để tìm chết rồi.

Thường thì Ngô Chính sẽ giết ngay lập tức, nếu phát hiện được có kẻ lén lút theo dõi, bằng không một khi tin tức Ý Thiên kiếm không còn trong tay hắn lọt ra bên ngoài, khó nói sẽ không có con ma nào đoán hoài tìm đến cổng hiến nữa.

“Thiếu Lâm tự nghe nói cao thủ nhiều như mây, ta nên tìm cơ hội gây thù chuốc oán với mấy lão trọc này mới được.”

Trong đầu Ngô Chính lại đang suy tính làm sao để hại người.

“Nếu có thể tìm được Thành Côn thì thật tốt, còn không biết Đông Phương Bạch tình trạng thế nào rồi?”

Ngô Chính lại vừa nghiêng ngẫm vừa đi, cước bộ không nhanh không chậm, ly khai khỏi tòa thành.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện một cỗ khí tức tồn tại, cách đây không bao xa, cũng không mấy quen thuộc, để hắn nội tâm vô cùng vui vẻ.

Quả nhiên là cầu được ước thấy!

Ngay khi bước ra khỏi cổng thành, đối diện Ngô Chính lúc bấy giờ, một tên bạch bào thanh niên, vóc dáng cao gầy, khuôn mặt lãnh khốc, trông qua trang phục là người của phái Côn Luân.

Thuật Thăm Dò: “Danh tính: Tường Khuyết, tu vi: tuyệt thế sơ kỳ.”

“Lại là tuyệt thế sơ kỳ!? Không thể mạnh hơn một chút được sao!?”

Ngô Chính trong lòng bức bối.

“Ngươi là, Quý Sát Kiếm Ma?”

Tường Khuyết lạnh lùng nói.

Ngô Chính không chê của ít, góp gió thành bão, liền khẳng khái gật đầu:

“Là ta, ngươi đến đây là vì Ý Thiên kiếm, hay là vì muốn thế thiên hành đạo cái quái gì đó!?”

Tường Khuyết không biểu cảm, lắc đầu nói:

“Ta hỏi ngươi, là ai phế đi võ công của chương môn bọn ta, còn khiến ông ta điên đại?”

“Có chuyện này ư?”

Ngô Chính trong đầu tự hỏi.

Thế nhưng ngoài mặt hắn lại tươi cười không phủ nhận:

“Là ta thì làm sao? Không phải ta thì như thế nào?”

“Theo ta biết, chương môn sau khi giao đấu với Quý Sát Ma Nữ, trở về võ công đã tàn phế, thần trí không được bình thường, nếu không phải là hai người các ngươi, thì là ai?”

Tường Khuyết kiên trì gắng hỏi.

Ngô Chính nghĩ ngợi chốc lát, lại tiếp tục thần nhiên không phủ nhận:

“Ta lỡ tay giết quá nhiều người, cũng không nhớ rõ a!”

Sưu!

Vừa dứt lời, kiếm phong nhanh như chớp đã đánh tới, nhắm thẳng vào đầu Ngô Chính, hoàn toàn là muốn nhất kiếm xuyên tâm.

Nhưng là Ngô Chính chẳng may may đề ý đến, chỉ phát nhẹ tay một phát, liền chấn tan đạo kiếm phong kia, dễ dàng như là nghiền nát một con muỗi.

Chưa hết.

Ngay sau đó, kiếm ảnh giăng khắp trời như thiên la địa võng, bao vây lấy Ngô Chính ở vị trí trung tâm, tựa như là mưa sa bão táp, muốn nhấn chìm Ngô Chính không thôi.

“Chỉ có chút bản lĩnh này?”

Trái lại, Ngô Chính vẫn bất động đứng yên, lam sắc linh quang bỗng nhiên ngưng tụ xung quanh thân hắn, tạo thành một tấm khiên hộ thể vô cùng vững chắc, mưa kiếm ập tới hết thấy đều bị chấn tan, tựa như là bong bóng nước vỡ vụn trong không khí, không có lấy một tia uy hiếp.

Vù vù vù...

Cuồng phong qua đi.

Trung tâm cơn bão táp, Ngô Chính sừng sững đứng đấy, hai tay vẫn chấp sau lưng, vân đạm phong khinh, không một chút suy suyển.

Trông thấy một màn này, Trương Khuyết nội tâm kinh hãi khôn nguôi, vừa rồi đã là một đòn toàn lực của hắn, thế nhưng vẫn không thể khiến thiếu niên trước mắt, nhúc nhích dù chỉ là nửa bước.

“Ngoại trừ tẩu sách, còn chiêu gì cứ việc dỡ ra.”

Ngô Chính nhàn nhạt châm biếm.

Lời nói lọt vào tai, càng khiến Trương Khuyết vô cùng căng thẳng, mặc dù gương mặt lãnh khốc là một ưu thế rất lớn, nhưng nội tâm quả thực là đã muốn bùng ra quân rồi.

Ngô Chính thấy thế, không trêu chọc nữa, liền đi vào chính sự:

“Ta rất thất vọng, ta không có ý che giấu hành tung, lấy nội tình của tứ đại môn phái các ngươi hẳn là phải sớm đến tìm ta mới đúng, rốt cuộc là các đang âm mưu quái quỷ gì?”

“Ngươi cho là vậy?”

Trương Khuyết cười nham hiểm nói.

“Ngươi quả nhiên không đến một mình, nói đi, đồng bọn của ngươi đâu rồi?”

Ngô Chính bỗng nhiên trở nên vui vẻ, cười nói.

“Đừng tưởng rằng bọn ta không biết ngươi cố tình dẫn dụ bọn ta đến tìm ngươi, chỉ là ta quá khinh suất mà thôi.”

Trương Khuyết nói.

“Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, đồng bọn của ngươi ở đâu?”

Ngô Chính khí thế khóa chặt Trương Khuyết, lạnh giọng nói.

Chịu đựng áp lực quá lớn, Trương Khuyết bất giác lùi về phía sau vài bước, cố gắng giữ tâm trí không hoảng loạn, cắn răng nói:

“Ngươi rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì, tại sao có thể mạnh hơn ta nhiều như vậy!?”

Trương Khuyết vạn phần không cam tâm, trông qua Ngô Chính tuổi tác cũng chỉ bằng một nửa của hắn, như thế nào lại có thể đạt được bậc này thành tựu? Đây là nói hắn so với Ngô Chính chẳng khác nào là đom đóm so với ánh trăng!?

“Ngươi, lại không trả lời câu hỏi của ta!”

Ngô Chính âm trầm, từng bước một ép tới, tựa hồ là rất thiếu nhẫn nại.

“Ngươi... nếu ngươi dám giết ta, sư... không, sẽ có người, khiến ngươi chết không được toàn thây!”

Trương Khuyết kinh hãi, ngoài cứng trong mềm, gân cổ quất lên cảnh báo Ngô Chính.

“Thế ư!? Ta muốn xem xem hắn là như thế nào khiến ta không được toàn thây!”

Nói dứt lời, Ngô Chính vận công súc thế, lam sắc chân nguyên ngưng tụ tại lòng bàn tay, vung mạnh đánh ra.

Vi Đà Chương!

Bàn tay phạt thủ lam sắc như là được thực thể hóa, so với trước kia không chỉ khác biệt về kích cỡ, màu sắc, còn là chênh lệch về lực lượng không thể so sánh, tuy nhiên chương thể vẫn giữ nguyên tính chất, đánh tới chỉ có hai chữ: Thô bạo!

Trông thấy một chương khủng bố đang giáng xuống đầu mình, không có đường tẩu thoát, không có sức chống đỡ, Tường Khuyết khóe mắt căng ra như muốn rách, đồng tử thu nhỏ đến cực độ, một sự tuyệt vọng lớn lao bao phủ lên tâm trí của hắn, để hắn hoàn toàn quên mất cách chống cự là gì.

Bỗng nhiên...

Từ phía hậu phương Tường Khuyết, một đạo chương kinh “ùng ùng” đánh tới, thay hắn cường ngạnh đối kháng với Vi Đà Chương của Ngô Chính.

Ầm ầm ầm..

Tầng tầng lớp lớp chương kinh chống đỡ, liên tiếp bị chấn tan, Vi Đà Chương một đường thẳng tiến chưa từng dừng lại.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng “oành”, thân thể Tường Khuyết tựa như là điều đứt dây, bay phốc lên không trung, theo một quỹ đạo đường cung, rơi mạnh xuống mặt đất.

Hệ thống: “Chúc mừng chủ thành công chém giết tuyệt thể sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0”

Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Ngô Chính, cũng là báo hiệu, Tường Khuyết đã chết, đến không thể chết thêm nữa.

“Chỉ là dư lực vẫn không đỡ nổi!? Tuyệt thể sơ kỳ từ khi nào lại yếu như vậy?”

Ngô Chính chán chương nói.

Thực chất, một chương vừa rời Ngô Chính không dùng toàn lực triển khai, hơn nữa còn bị chương kinh của một tên nào đó quấy rối, suy yếu đi không ít uy lực vốn có của nó. Vi Đà Chương khi đã thương Tường Khuyết, cũng chỉ còn lại là dư lực mà thôi, ấy vậy mà hắn vẫn chết ngất ra như thế, thật khó mà tưởng tượng nổi.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Cường đại

Thực chất, một chương vừa rời Ngô Chính không dùng toàn lực triển khai, hơn nữa còn bị chương kinh của một tên nào đó quấy rối, suy yếu đi không ít uy lực vốn có của nó. Vi Đà Chương khi đã thương Tường Khuyết, cũng chỉ còn lại là dư lực mà thôi, ấy vậy mà hắn vẫn chết ngất ra như thế, thật khó mà tưởng tượng nổi.

Lúc này...

Từ phía lục lâm, một đoàn người dần dần lộ diện, dẫn đầu là một lão hòa thượng thân hình hơi gầy gò, nhân diện phúc hậu, lại có mấy phần khí độ phạt môn, quả thực rất không tầm thường.

Lão hòa thượng này đối với Ngô Chính mà nói thì vô cùng quen thuộc, còn có thể là ai ngoại trừ Không Văn thần tăng đây!?

Theo sau lão, hết thấy là sáu tên thanh niên, trên người y phục đại diện cho môn phái của mình, chia đều cho tam đại môn phái bao gồm Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn. Ngô Chính không cần dùng Thuật Thăm Dò cũng có thể nhìn thấu sáu người thanh niên này, đồng dạng đều là tuyệt thể sơ kỳ cao thủ, hậu sinh khả úy.

Câu nói “Trường Giang sóng sau xô sóng trước” quả nhiên là không sai.

Cách đây không bao lâu, cao tăng toàn bộ ngã xuống, lúc bấy giờ từ đâu lại mọc lên mấy tên thanh niên, tất cả nếu không đem so sánh với Ngô Chính, thì đều là kỳ tài võ học, được người người ngợi khen.

Khó trách Tường Khuyết vừa rời tâm cao khí ngạo, mù quáng đến trước một bước một lập công!? Cuối cùng phải cam chịu cái chết tức tưởi như thế.

Đoàn người Không Văn thần tăng đi tới, không một ai quan tâm đả oái hoải đến thi thể của Tường Khuyết, sắc mặt mười phần khó coi, âm trầm khóa chặt lấy Ngô Chính.

“Lão trọc lừa, đã lâu không gặp, vẫn hảo chứ?”

Ngô Chính tươi cười như là gặp lại bằng hữu lâu năm, không giống vẻ gì là thù địch.

“Súc sinh, ngươi lại thông đồng với ma giáo, tạo thêm nghiệp chướng, không biết hối cải là gì ư?”

Không Văn thần tăng giận dữ quát lên.

Trái lại, sáu tên thanh niên phía sau, đều im hơi lặng tiếng, tận mắt trông thấy một màn vừa rồi, không khỏi để bọn hắn thu lại ngạo khí của mình, ngược mắt mà nhìn lên Ngô Chính, như là một tồn tại cao cao tại thượng, không phải là thuộc cùng tầng cấp với nhau.

“Thiên đại chê cười, đồng bạn ngươi chết vẫn không muốn đi nhặt xác, còn nói cái gì mà nghiệp chướng với chả không?”

Ngô Chính liếc nửa con mắt khinh bỉ nói.

“Hừ, lại muốn thừa cơ hội tẩu thoát!? Để ta xem, lần này ngươi còn chạy được đi đâu!”

Không Văn thần tăng hừ lạnh nói.

Chưởng kinh vừa rồi cản trở Ngô Chính, không nghi ngờ chính là do Không Văn thần tăng đánh ra. Tuy nói Ngô Chính là hạ thủ lưu lực, nhưng Không Văn thần tăng cũng là tương tự, còn chưa dùng đến năm thành công lực của mình. Thế nên, mặc dù một chưởng chịu hạ phong, vẫn không khiến Không Văn thần tăng nhìn Ngô Chính bằng ánh mắt khác.

Đừng quên, kể từ lần cuối Không Văn thần tăng truy sát Ngô Chính như một tiểu cẩu, phải vất chân lên cỏ mà chạy khắp nơi, đến bây giờ mới qua bao nhiêu tháng!? Cho dù Ngô Chính có mạnh lên đi chăng nữa, thì cũng không đáng kể là bao, Không Văn thần tăng tất nhiên không chút e ngại khi phải trực diện đối đầu với hắn.

“Trông ngươi bây giờ so với trước đây, đã tâm còn lợi hại hơn rất nhiều a.”

Ngô Chính thâm ý cười nói.

Sự tồn tại của hắn, khiến bao nhiêu người thêm muốn có thể khống chế, chỉ cần có thể bắt giữ được hắn, thì Võ Đang hay là Minh giáo đều phải trời tay trời chân, khi đó còn không phải là quá dễ dàng cho Thiếu Lâm tự rồi ư!?

Lần này, Không Văn thần tăng nhắm đến, tựa hồ không đơn giản chỉ là Ý Thiên kiếm, hay là Đồ Long đao, tầm mắt của lão đã biết cách bay cao, bay xa hơn rất nhiều.

“Nói nhảm, trước đây thông đồng với Minh giáo ám hại ngũ đại môn phái, cao tăng hầu như là bị tiêu diệt, bây giờ còn trước mắt những chưởng môn đây, giết chết Tường chưởng môn của phái Côn Luân, ngươi quả thực là xem trời bằng vung, không để ai trong mắt!”

Không Văn thần tăng châm dầu vào lửa, cao giọng quát lên.

Ngô Chính nghe thế không khỏi cảm thấy buồn cười vô cùng, một đám hi mũi chưa sạch, đua đòi làm chưởng môn này nọ, bây giờ còn không phải là bị Thiếu Lâm tự dất mũi toàn bộ đấy ư!?

Chưa kể, hai tên thanh niên trang phục Côn Luân phía sau Không Văn thần tăng kia, trông thấy đồng môn huynh đệ tử trận, sắc mặt vẫn lạnh như tiền, còn có đôi chút tư vị hà hê khó mà che giấu.

Tường Khuyết chết, cái ghế chưởng môn phái Côn Luân thì còn để trống, hiển nhiên hai tên thanh niên Côn Luân này, đã tâm cũng rất không nhỏ đây.

“Ta xem trời bằng vung, thì trời chính là cái vung, ngươi có ý kiến gì không?”

Ngô Chính hài hước, làm vẻ mặt vênh vào nói.

“Ngươi, ngươi... hừ!”

Động khẩu không lại thì liền động thủ!

Dứt lời...

Không Văn thần tăng ngay lập tức vận công súc thế, đạp địa lao lên, lại vung lên một chưởng đánh về phía Ngô Chính.

Thần Chưởng Bát Đà!

Chưởng thế quen thuộc, từng khiến Ngô Chính khốn đốn trước đây, một lần nữa lại được Không Văn thần tăng thi triển. Tầng tầng lớp lớp chưởng kinh,

đan xen vào nhau như một tấm lưới, như là thiên la địa võng, dồn dập giáng xuống Ngô Chính.

“Ngươi không còn chiêu nào khác nữa ư? Dùng mãi một chiêu không thấy chán?”

Ngô Chính nhàn nhã châm biếm.

Tựa hồ là Thần Chương Bát Đả của Không Văn thần tăng, không khiến hắn cảm thấy sợ hãi, thậm chí là nhàm chán kinh thường.

Oành oành oành oành...

Chương kinh liên tiếp oanh tạc vào chân khí hộ thể, phát ra động tĩnh kinh hồn, vô cùng dọa người.

Đáng tiếc...

Sau khi dư lực dần dần lắng xuống, Không Văn thần tăng theo bản năng lui về sau thật xa, hai mắt kinh hãi trợn trắng, nhìn lấy thân ảnh thiếu niên sừng sững trước mắt.

Ngô Chính thân thể hoàn toàn nguyên vẹn, không chút mảy may tổn thương, hai tay vẫn chấp sau lưng, phong thái mườì phần ung dung, không có dấu hiệu đã động thủ động cước.

“Chỉ có như vậy!?”

Ngô Chính lời nói ra, đến cả bản thân hắn cũng kinh ngạc không thôi.

Cách đây không lâu, Ngô Chính đã tự mình lĩnh giáo qua bạch lão chân nguyên kích phát, khi đó hắn hoàn toàn không có một chút sức lực chống đỡ. Bây giờ chính hắn sở hữu chân nguyên, nhìn xem, sắc mặt bất lực của Không Văn thần tăng khi đối diện với hắn, là khó coi đến cỡ nào.

Chân nguyên rất không hổ là lực lượng thuộc tầng thứ cao hơn, uy lực quả thực là bất khả tư nghị.

Không Văn thần tăng và đám người tam đại môn phái phía sau, nghe được lời nói của Ngô Chính, nhất thời nội tâm ai nấy đều đẩy lên kinh hoàng không thôi, một số người còn có cả ý nghĩ bỏ lại đồng bọn, tự mình tìm lấy thời cơ thoát thân.

Thử hỏi, đến cả Không Văn thần tăng một thân tuyệt thế đỉnh phong tu vi, cũng không thể làm khó được Ngô Chính, bọn hắn ở lại cũng chỉ có thể làm vật hy sinh mà thôi.

“Các ngươi nên từ bỏ ý định ngu xuẩn đó, nếu không muốn chết... sớm hơn một chút!”

Ngô Chính như đi guốc trong bụng những tên này, âm trầm cười nói

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Ta hỏi, ngươi trả lời!

“Các ngươi nên từ bỏ ý định ngu xuẩn đó, nếu không muốn chết... sớm hơn một chút!”

Ngô Chính như đi guốc trong bụng những tên này, âm trầm cười nói

Bất chợt, lam sắc linh quang ngưng tụ thành lục đạo kiếm khí, vờn quanh người hắn, mũi kiếm lăm le hướng về phía đám người tam đại môn phái kia.

“Chân... chân khí!?”

Không Văn thần tăng hốt hoảng thốt ra.

Mới đó, lão còn đang nghi hoặc, không biết Ngô Chính rốt cuộc là mượn trợ lực từ đâu, mà có thể tạo thành cương khí hộ thể vững chắc như thế.

Phải biết, thế gian này nếu Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao là có thể câu thông lực lượng, phát huy ra uy lực vượt trội gấp mấy lần. Nhờ vậy, năm xưa Diệt Tuyệt sư thái mới có thể có được địa vị sánh ngang với ngũ đại môn phái.

Ai mà biết được có phải là Ngô Chính âm mưu quỷ giấu Ý Thiên kiếm ở đâu đó gần đây, sau đó mượn lực chống lại một chương vừa rồi của Không Văn thần tăng! Chỉ mỗi việc hắn đứng yên bất động, cũng khiến Không Văn thần tăng nghi ngờ không thôi.

Thế nhưng, ngay khi Ngô Chính biểu hiện ra chân khí, lão liền từ hy vọng rơi xuống tuyệt vọng khôn cùng, nhất thời vẫn không tin nổi, Ngô Chính là bằng

cách nào mà tăng cường tu vi vượt đại như vậy!?”

“Không Văn đại sư, chân khí là cái gì?”

Người thanh niên mặt trắng phía sau, hiếu kỳ mở miệng nghi vấn.

“Chân khí, chỉ có tông sư cấp bậc mới có thể luyện thành, ngươi nói, chân khí là cái gì đây!?”

Không Văn thần tăng thất thần đáp lại.

Nghe vậy, sáu tên thanh niên đưa mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương, có thể thấu được một loại tâm ý tương thông. Sáu người bọn họ sắc mặt trở nên kiên nghị, dường như là đã quyết định một chuyện vô cùng trọng đại nào đó.

“Lão trọc lừa, muốn sống, ta hỏi, ngươi trả lời!”

Ngô Chính tiếp cận đến khoảng cách mười bước, thần nhiên cười nói.

“Yêu nghiệt!”

Nội tâm Không Văn thần tăng mãi cho đến bây giờ, mới chấp nhận sự thật này.

Trước đây khi biết Ngô Chính tuổi tác không bao nhiêu, tu vi lại có thể đạt đến tuyệt thế hậu kỳ tăng thứ, lão khi đó sớm đã kinh tâm không thôi, nhưng cuối cùng vẫn là xem thường tốc độ trưởng thành của hắn.

Nếu sớm biết sẽ có một ngày như thế này, trước kia lão sẽ giết chết hắn bất chấp mọi cái giá phải đánh đổi.

Tuy nhiên, trên đời không có thuốc hồi hận, nếu có thì chẳng ai bán nó cho lão, sự thật vẫn là thứ mà lão cần phải đối diện lúc này.

“Được, ngươi hỏi, ta trả lời!”

Không Văn thần tăng quyết đoán nói.

“Vị công tử này, tại hạ Phan Ngã, là chương môn đương nhiệm phái Hoa Sơn, sở dĩ mạn phép đến đây, đều là vì Không Văn đại sư dụ dỗ lôi kéo, tại hạ hoàn toàn không có ý đồ gì với công tử, nếu công tử đã giải quyết xong phiền toái, tại hạ xin được phép cáo lui, không ở lại đây chướng mắt công tử thêm nữa!”

Thanh niên y phục phái Hoa Sơn, bỗng nhiên chen ngang, lời lẽ khách khí nói.

“Phan chương môn nói không sai, tại hạ Đường Mạn Ngạc, là chương môn phái Không Động, trước đây thù oán giữa chúng ta đều là hiểu lầm, cũng là vì Không Văn đại sư âm mưu hãm hại mà thành. May mắn thay, Lục Mạch công tử phúc nhân thiên tướng đến nay vẫn bình an vô sự, tại hạ tại đây thỉnh cầu được hóa giải ân oán, trở thành bằng hữu, từ này chỉ cần một câu nói của công tử, dù là núi đao biển lửa, Đường Mạn Ngạc quyết không từ nan.”

Thanh niên phái Không Động, nhanh miệng theo sau, càng là khẳng khái hùng hồn thề thốt.

“Lục Mạch công tử, tại hạ là...”

“Để ta nói trước, tại hạ Cao Cường, trưởng lão phái Côn Luân...”

“Ngừng cho ta!”

Không Văn thần tăng sắc mặt vô cùng khó coi, gân đen như nổi lên từng cộm, gằn giọng quát lên.

“Lão trọc lừa, ngươi là cái thá gì dám lớn tiếng, xét về địa vị trên giang hồ, hai vị chương môn đây cũng là ngang hàng giao luận với ngươi, còn tưởng rằng bọn hắn tay chân thủ hạ!?”

Ngô Chính ham vui lớn tiếng chỉ trích, tựa như là trưởng bối đang dạy bảo tiểu bối trong nhà vậy.

“Ngươi...”

Không Văn thần tăng tức giận đến nghẹn trong họng, không thể thốt ra thành câu.

Thấy vậy, phía sau thanh niên Cao Cường trưởng lão phái Côn Luân, nhanh nhẩu chen ngang, gấp lửa bỏ tay người:

“Ngươi cái gì mà ngươi!? Nếu không phải lão trọc ngươi lôi kéo, tam đại môn phái chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh này sao? Đến bây giờ không phải là hoàn toàn bị ngươi thâm toán, sai khiến như là tay chân thủ hạ? Dã tâm của ngươi thật lớn a!”

“Hoạn nạn lâm đầu, kiểm bắt nhận nhân!” Câu nói này quả nhiên là rất không sai.

(Gặp phải hoạn nạn, trở mặt không nhận người thân.)

“Cao trưởng lão, người dám nói với ta như vậy? Đừng quên, tay người cũng đã nhúng chàm, lật mặt tráo trở lúc này, không phải là một quyết định khôn ngoan.”

Không Văn thần tăng nghiêng răng nghiêng lợi, gằn giọng nói rõ từng chữ.

Sáu tên thanh niên nghe vậy, tức thời đều biến sắc hoảng sợ không thôi, tựa hồ là lời nói của Không Văn thần tăng đánh trúng tim đen bọn hắn.

“Ha ha ha...”

Ngô Chính bỗng nhiên lớn tiếng cười to nói:

“Không cần phải sợ hãi, chỉ cần nói cho ta biết tất cả, ta liền tha cho các người một con đường sống sót.”

“Người nói có thật hay không? Chỉ cần ta nói cho người biết, liền có thể tha cho ta?”

Phan Ngã ngay lập tức liền có quyết định, nhanh miệng hỏi lại.

“Ngu ngốc, người dám nói tất cả đều sẽ chết!”

Không Văn thần tăng hoảng hốt quát to.

Phốc!

Tức khắc, bả vai Không Văn thần tăng liền xuất hiện một đạo vết thương do kiếm đâm xuyên qua, máu tươi tuôn ra xối xả. Lão kinh hãi vận công cầm cự lại vết thương, nhưng là máu vẫn cứ trào ra. Một tia lam sắc chân khí ẩn hiện loáng thoáng, cho lão biết, chân khí của Ngô Chính đã xâm nhập vào nội thể. Nếu không có tông sư thay lão trị thương, thì dù là cách nào cũng vô phương có thể trục xuất tia chân khí này.

“Ta từ lúc nào cho phép người lên tiếng?”

Ngô Chính phe phôn đạo kiếm thu nhỏ, đang lượn vòn quanh trên ngón trỏ, thần sắc rất hào hữu nói.

Nghe vậy, Không Văn thần tăng cảm phần đến tốt cùng, nhưng rồi vẫn rất biết cách kìm chế cơn giận, cắn răng im lặng không dám đáp trả một lời.

Một màn này, để sáu tên thanh niên tam đại môn phái phía sau cũng kinh hoàng không thôi. Một kiếm vừa rồi vô thanh vô tức, thậm chí còn không lưu lại tàn ảnh. Nếu Ngô Chính thực sự muốn giết bọn hắn, không nghi ngờ tất cả đều sẽ chết, chết một cách vô tri vô giác, không thể biết được mình đã chết như thế nào.

“Được rồi, tên vừa mới nói trước là ai, đứng ra nói rõ cho ta nghe.”

Ngô Chính mục quang khóa chặt sáu người thanh niên, mặt thì ôn hòa cười nói.

“Là... là tiểu nhân.”

Phan Ngã thấp thỏm lo sợ, thậm chí đổi cả cách xưng hô, hạ thấp bản thân đến cực hạn, thành khẩn khai báo:

“Chuyện là như thế này, Thiếu Lâm tự... đã tâm muốn gây dựng lại địa vị, đối trọng với phái Võ Đang, nhưng là Không Văn đại sư lại không dám trêu chọc Trương Chân Nhân, cho nên... cho nên lão và sư đệ đệ của lão, là Viên Chân, âm mưu cấu kết với...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Ngông cuồng tự đại

“Chuyện là như thế này, Thiếu Lâm tự... đã tâm muốn gây dựng lại địa vị, đối trọng với phái Võ Đang, nhưng là Không Văn đại sư lại không dám trêu chọc Trương Chân Nhân, cho nên... cho nên lão và sư đệ đệ của lão, là Viên Chân, âm mưu cấu kết với...”

Nói giữa chừng, bỗng nhiên...

Chỉ nghe tiếng “phốc” đồng thanh phát ra, tức khắc năm tên thanh niên trên yết hầu xuất hiện một vết cắt, nghiêng người ngã ầm xuống mặt đất, tức tưởi mà chết.

Duy nhất Phan Ngã là vẫn còn sống sờ sờ, tận mắt chứng kiến, nhưng lại không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Ta là lỡ lời nói sai điều gì ư!? Tại sao, tại sao, hắn không một lời đã giết người!?”

Nội tâm Phan Ngã kinh hoàng không thôi.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0”

...

Giọng nói của hệ thống lần lượt vang lên trong đầu Ngô Chính.

Thế nhưng hắn lúc này không có bao nhiêu tâm trạng để tâm đến, chỉ tập trung để thăng khí cảm bao trùm cả phương viên một dặm xung quanh, nâng cao cảnh giác đến cực độ.

Sở dĩ vừa rồi Ngô Chính nhanh tay giết những tên thanh niên kia, là vì hắn cảm nhận được một tia sát khí, muốn cướp con mồi trên miệng của hắn. Tuy nhiên, Phan Ngã vẫn sống sót lại là một chuyện rất bất đắc dĩ. Thực chất Ngô Chính là muốn diệt trừ hết thầy, nhưng là đúng vào thời điểm này, một đạo kiếm phong phóng tới chấn tan kiếm khí của hắn.

Chung quy là có hai vị khách không mời mà đến, hơn nữa không phải là loại nhân vật tầm tầm thường thường dễ xử lý, để Ngô Chính thậm chí còn không dám buông lỏng một tia cảnh giác.

Không Văn thần tăng sắc đột nhiên trở nên kinh hãi, ánh mắt lại bộc lộ âm trầm sát khí, trừng trừng nhìn lấy Ngô Chính như muốn hoàn tục, để được ăn tươi nuốt sống hắn.

Tuy nhiên, Ngô Chính không đoái hoài để ý đến lão hòa thượng, cạo giọng hô lên:

“Đã đến, hà tất còn muốn giấu đầu lòi đuôi!?”

“Tiểu tử, cho lão phu chút mặt mũi, bỏ qua cho hắn đi thôi.”

Giọng nói trầm khàn của lão nhân, vang vọng hữu lực từ nơi xa xăm nào đó, không biết bằng cách nào, lại như đang kề cạnh, thì thầm bên tai Ngô Chính.

“Mặt mũi của ngươi ở đâu ta còn không thấy, làm sao có thể cho ngươi mặt mũi!?”

Ngô Chính lớn tiếng bắt bẻ.

“Hừ, miệng lưỡi thật trơn chu, ngươi cho rằng một đòn vừa rồi đã là toàn lực của lão phu!?”

Lão nhân giọng điệu giận dữ nói.

“Ngươi cũng cho rằng, một kiếm vừa rồi đã là toàn lực của ta!?”

Ngô Chính lạnh giọng nói.

Nói đến đây, bỗng nhiên lão nhân thần bí im hơi lặng tiếng, không nói lời nào.

Nghe sơ qua liền có thể đoán được, lão nhân là đang nghệt họng nhìn trần trời, không biết nên đối đáp như thế nào.

Phải biết, Ngô Chính sở hữu Thuật Ẩn Giấu từ hệ thống, muốn thi nhau chơi trò giả thần giả quỷ với Ngô Chính!? Lão nhân sinh ra trên đời liền cảm thấy bất hạnh khôn cùng.

“Ta biết nơi này, không chỉ là có một mình lão nhân ngươi, còn có một vị khách nhân không mời mà đến, muốn bảo vệ cho lão trọc lừa này!? Chẳng hay ngươi có dám lộ diện, cùng ta quang minh chính đại đối mặt!?”

Ngôn thoại của Ngô Chính mỗi lúc càng ngông cuồng, bức ép người thái quá, tương tự như Không Văn thần sư mới đó đã nói, hắn hoàn toàn là xem trời bằng vung, không muốn để ai trong mắt.

“Ngươi, muốn chết!?”

Lại là giọng nói của một lão nhân khác, tuy nhiên giọng nói này trầm dày hơn trước đó, hơn nữa còn bộc lộ cảm xúc một cách rất rõ ràng, bất cứ ai nghe qua đều có thể tưởng tượng được, sắc mặt của lão nhân này là đang âm trầm đến tột cùng tột độ.

“Không sai, mạng ta ở đây, đủ bản lĩnh cứ việc đến lấy.”

Ngô Chính cứng rắn đáp trả.

“Hừ!”

Ngay sau tiếng hừ lạnh, từ đằng xa hướng đông tây, chân khí lực sắc hội tụ, chưởng thể tức khắc xuất ra, giáng về phía Ngô Chính.

Đây là... Huyền Minh Thần Chưởng!

Không nghi ngờ, từ tính chất hàn độc quý dị như vậy, Ngô Chính liền có thể đoán biết lai lịch môn võ công này, hơn nữa còn là biết được thân phận của người xuất chưởng là ai.

Khoan nói.

Ngô Chính gác lại tâm tư của mình qua một bên, nhanh chóng súc thể đánh ra một chưởng, chọn phương thức cường ngạnh đối kháng với Huyền Minh Thần Chưởng.

Vi Đà Chưởng!

Ầm ầm ầm ầm...

Hai loại chân khí chưởng lực va chạm, tạo thành động tĩnh vô cùng khủng bố, cách mười dặm xung quanh vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Thế nhưng chốc lát thắng bại liền phân, chỉ thấy Vi Đà Chưởng của Ngô Chính vẫn cứ dừng mãnh xông lên thiên khung, cho đến khi dư lực tan biến mới thôi, còn Huyền Minh Thần Chưởng thì... hoàn toàn đã bị chấn tan.

Không Văn thần tăng tận mắt kiến thức tông sư cấp bậc giao đấu, được mở rộng tầm mắt không thôi, nhưng là người chiếm thượng phong không ngờ lại là Ngô Chính, để lão một lần nữa lại rơi vào tuyệt vọng khôn cùng.

Nếu Ngô Chính để ý đến sắc mặt Không Văn thần tăng lúc này, liền có thể đoán ra được vì sao lão lại triệt để từ bỏ hy vọng như thế.

Là vì trên thế gian này, chỉ có hai người là sở hữu Huyền Minh Thần Chưởng, không ai khác chính là Huyền Minh Nhị Lão, trợ thủ đắc lực dưới trướng Nhữ Dương Vương.

Hắc bạch nhị lão này, ngoại trừ rất trung thành với Triệu Mẫn và Nhữ Dương Vương, thì đối với bất kỳ ai bên ngoài đều bạc tình bội nghĩa, không có khả năng chỉ vì sinh tử của Không Văn thần tăng mà mạo hiểm tính mạng của mình.

Mà qua sự việc này, Ngô Chính đã mười phần nắm chắc, thế giới này không chỉ Thành Côn là cầu kết với Nhữ Dương Vương, còn có cả Thiếu Lâm tự cũng nhúng chân bên trong.

“Lão nhân này khí tức không giống với bạch lão, chỉ có thể là hắc lão Hạ Bút Ông mà thôi!”

Ngô Chính trong đầu xác định thân phận người đến.

Giao thủ qua một chiêu, sở dĩ Ngô Chính có thể chiếm thượng phong, là vì Cửu Dương Chân Kinh khắc chế rất triệt để Huyền Minh Thần Chưởng của Hạ Bút Ông, bằng không người đáng lẽ phải ở thế hạ phong vừa rồi chính là Ngô Chính mới phải.

Chân nguyên của Ngô Chính chỉ là mới hình thành, trong khi đó Hạ Bút Ông không biết đã đạt được cảnh giới này suốt bao nhiêu năm rồi, chỉ so qua lý thuyết và đơn thuần lực lượng, liền biết được thắng bại như thế nào.

“Con rùa rụt cổ kia đã chạy rồi, ngươi có phải là cũng không biết điều giống như hắn?”

Ngô Chính đại phát thần uy một phen, tựa hồ là rất đắc chí, tự cao tự đại khiêu khích lão nhân thần bí kia.

“Hậu sinh khả úy, nhưng là tính cách của ngươi, sớm muộn cũng hại chết ngươi mà thôi.”

Giọng nói trầm khàn của lão nhân lại vang lên, nhưng lần này lại là than thở cảm khái.

“Ta bây giờ không phải vẫn đang sống sờ sờ đây ư?”

Ngô Chính khinh thường nói:

“Muốn cứu người, thì tự thân lộ diện mà đến đây, chỉ bằng đôi ba lời nói liền có thể cứu người!? Thế gian nào có chuyện đơn giản như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 261: Cứu tinh xuất hiện kịp thời

Ngô Chính khinh thường nói:

“Muốn cứu người, thì tự thân lộ diện mà đến đây, chỉ bằng đôi ba lời nói liền có thể cứu người!? Thế gian nào có chuyện đơn giản như vậy?”

Đạo kiếm phong giữ lại tính mạng Phan Ngã vừa rồi, nhắc cho Ngô Chính nhớ đến lão nhân thần bí trước kia uy hiếp Đông Phương Bạch. Mặc dù lần này lão không phát ra khí tức, nhưng là giọng nói vẫn không đổi, hơn nữa vẫn là muốn bảo vệ người của phái Côn Luân, không nghĩ ngờ chính là cùng một người, tuyệt đối không sai được.

Thế nhưng có một chuyện để Ngô Chính thắc mắc không thôi, nghe qua lời nói của Trương Khuyết, người nào đó đã sát hại Hà Thái Xung ngay sau khi hắn được lão nhân thần bí cứu mạng, việc này không khỏi cũng quá đáng ngờ đi.

Lấy bản lĩnh thần thông quảng đại của lão nhân thần bí đây, ai có thể giết chết được người mà lão muốn bảo vệ!? Chỉ có một lý do, đó là lão không còn tha thiết bảo vệ Hà Thái Xung nữa mà thôi.

Cũng giống như lần này, Trương Khuyết là chương môn đương nhiệm của phái Côn Luân, chết một cách tức tưởi dưới tay Ngô Chính, vậy mà lão nhân thần bí vẫn không xuất hiện. Mãi cho đến khi, Ngô Chính ra tay hạ thủ với trưởng lão phái Côn Luân – Phan Ngã, thì lão mới chịu xuất thủ can thiệp.

Tất cả sự việc này là nói lên điều gì?

Ngô Chính chỉ có thể tự cho mình một lời biện giải, đó chính là lão nhân thần bí cũng giống như Phong Thanh Dương ở thế giới “Tiểu Ngạo Giang Hồ”.

Lão nhân này từ lâu đã không muốn can thiệp đến thế sự trên giang hồ, thế nhưng vẫn có trách nhiệm bảo vệ môn phái không rơi vào đường cùng, dẫn đến việc suy vong biến mất vĩnh viễn trên giang hồ.

Nếu suy xét theo phương hướng này, thì sở tác sở vi của lão nhân thần bí cũng tương đối có thể lý giải được.

Thử nghĩ mà xem, Hà Thái Xung chết, Trương Khuyết có thể lên thay thế, Trương Khuyết chết, miễn là Phan Ngã còn thì phái Côn Luân vẫn có thể trụ được, nhưng nếu cả Phan Ngã cũng chết thì... phái Côn Luân từ nay coi như là không tồn tại nữa.

“Tiểu tử thật vô tri, một khi ta lộ diện, giang hồ sẽ không có ngày được yên tĩnh, người cũng không thể được bảo vệ an toàn như bây giờ đâu.”

Giọng nói lão nhân khiến trách lại vang lên.

“Được bảo vệ an toàn!?”

Nội tâm Ngô Chính nghi hoặc không thôi.

“Tại sao lão nhân thần bí lộ diện thì giang hồ sẽ có sóng gió? Hơn nữa còn liên quan đến an nguy của ta? Rốt cuộc thế giới này là ẩn tàng cái quái quỷ gì đây?”

Nghi vấn trong tâm dâng lên trùng trùng, nhất thời để hắn không thể thông suốt.

Ngô Chính lại tiếp tục kích bác, hồng thẩm dò ẩn tình trong lời nói của lão nhân thần bí:

“Mệnh của ta không cần người lo cho, ta chỉ biết nếu người không xuất đầu lộ diện, mệnh của Phan trưởng lão, hôm nay ta quyết phải lấy cho bằng được.”

“Cuồng vọng!”

Tiếng gầm đến rung chuyển trời đất, trong âm vang còn khuếch đại công lực hùng hậu vô cùng, chấn trụ tất cả những người đang hiện diện ở đây. Dường như khẩu khí ngông cuồng tự đại của Ngô Chính khiến lão nhân thần bí vô cùng phẫn nộ.

Hai người Không Văn và Phan Ngã tu vi cách biệt quá xa so với lão nhân thần bí, lúc này trở nên hoa mắt chóng mặt, cả người loạng choạng nghiêng ngã, ngồi bệt dưới đất, cơ hồ là bị dọa đến thất hồn lạc phách.

Thế nhưng Ngô Chính thì không mấy ảnh hưởng cho lắm, âm lực này chỉ đơn thuần là khoa trương nội công thâm hậu để dọa tiểu nhân, không có tính sát thương giống như Sư Tử Hồng của Tạ Tồn.

“Trò vật vãnh, người chỉ biết hư trương thanh thế thôi ư?”

Ngô Chính vẫn đậm phong khinh, nhàn nhạt nói.

Suru!

Ngay lập tức, đáp trả hắn là một đạo kiếm phong... tầm thường!

Đúng vậy, đạo kiếm phong này rất ư là tầm thường, tốc độ chậm chạp thiếu linh hoạt, uy lực không có bao nhiêu, thậm chí những nơi kiếm khí đi qua cảnh vật vẫn không đổi, tưởng chừng chỉ là một cơn gió thoảng, tình cờ mang dáng dấp của một thanh kiếm mà thôi.

Nhưng khoan...

Mọi thứ từ phức tạp quy về giản đơn, đừng quên khái niệm này là gì.

Đối diện với đạo kiếm phong này, Ngô Chính lúc bấy giờ kinh tâm không thôi. Trực giác nhắc nhở cho hắn biết, nguy hiểm đang đến rất gần rồi, phải nhanh chóng tránh né khỏi đạo kiếm phong kia, bằng không hậu quả tất thấy khôn lường.

Thế nhưng không biết vì điều gì, Ngô Chính không thể nhúc nhích tay chân của mình, dường như là có một sợi siêng xích nào đó ràng buộc nhục thể, để hắn không còn làm chủ bản thân mình nữa, chỉ có thể trở mặt ra đứng nhìn đạo kiếm phong kia chậm rãi lao về phía mình, thậm chí còn không thể vận chuyển chân khí tạo thành hộ thể phòng thân.

“Khốn kiếp, mau cử động!”

Ngô Chính trong đầu hét to.

Bỗng nhiên...

Đạo kiếm phong đang lao về phía Ngô Chính, phút chốc hóa thành cơn gió, tan biến vào hư vô, không lưu lại một chút dấu vết.

Đồng thời điểm, Ngô Chính phát hiện thân thể của mình đã có thể cử động trở lại, ngay lập tức liền vận công huy động chân khí hộ thể, lực đạo kiếm khí súc thể sẵn sàng nghênh chiến, ánh mắt đảo loạn muốn dò tìm vị trí của lão nhân thần bí ở đâu.

Ngay khi ánh mắt của hắn tình cờ liếc qua hai người Không Văn, bắt chợt lại ngay người, sững sờ không thôi.

Không Văn và Phan Ngã hai người này vẫn giữ nguyên tư thế, trên mặt thất thần tựa hồ là không hay biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng kỳ quái chính là bọn hắn bây giờ mới có thể chuyển động, hơi ngã mình về sau theo quán tính.

“Không đúng, vừa rồi không phải là ta không thể cử động, cũng không phải là kiếm phong quá mức chậm chạp, mà là nhanh đến mức cơ thể ta không kịp phản ứng trở lại.”

Ngô Chính rốt cuộc đã minh bạch chuyện này, nội tâm càng kinh hãi khôn nguôi.

Lấy thực lực Ngô Chính bây giờ, tất nhiên không có bất cứ chiêu thức nào trên thế giới này có thể qua mắt được hắn, cũng vì thế hắn mới có thể cảm nhận được chân thực quỹ đạo kiếm phong đang lao về phía mình.

Thế nhưng hết thảy chỉ diễn ra trong tích tắc, thời gian trong lúc đó dường như là muốn đóng băng, chỉ có tâm trí của Ngô Chính là vẫn hoạt động một cách điên cuồng, đáng tiếc cơ thể lại không thể theo kịp ý niệm của hắn.

Nếu không phải kiếm phong đột nhiên hóa giải giữa chừng, có khi Ngô Chính bây giờ đây không biết sẽ thành cái hình dạng gì rồi, chắc chắn là không được nguyên vẹn như thế.

Vào lúc này...

Một tia khí tức quen thuộc, rơi vào khí cảm của Ngô Chính, để hắn thần sắc bỗng nhiên trở nên kinh hi, tiểu dung nhẹ nhõm thở phào.

“Tiểu tử này năm xưa có ân tình với bản đạo, chẳng hay tiền bối có thể niệm tình mà buông tha cho hắn lần này.”

Giọng nói lão nhân vô cùng quen thuộc đối với Ngô Chính, vang vọng từ một nơi xa xăm nào đó.

“Quả nhiên là Trương Chân Nhân!”

Nghe qua giọng nói, Ngô Chính trong đầu liền đoán định thân phận người đến.

Cách đây vài hôm, ngay khi Ngô Chính nghe qua tin tức Minh giáo được thần bí nhân cứu giúp, liền đã mơ hồ suy đoán được thân phận của người này, lúc bấy giờ Trương Tam Phong xuất hiện tại đây, cũng là gián tiếp khẳng định suy đoán của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Không còn là hậu bối nữa

Cách đây vài hôm, ngay khi Ngô Chính nghe qua tin tức Minh giáo được thần bí nhân cứu giúp, liền đã mơ hồ suy đoán được thân phận của người này, lúc bấy giờ Trương Tam Phong xuất hiện tại đây, cũng là gián tiếp khẳng định suy đoán của hắn.

“Nếu đã đến, ta cũng không làm khó dễ được tiểu tử này, chỉ là hắn không muốn buông tha mà thôi.”

Lão nhân thần bí giọng điệu bình thản nói.

Dường như sự hiện diện của Trương Tam Phong khiến lão rất kiêng kỵ, liền kìm chế cơn giận của mình.

“Ngô thiếu hiệp, có thể nể tình cũ cho lão đạo một bộ mặt, tha cho tính mạng của hắn có được hay không?”

Trương Tam Phong nói.

“Văn bối tất nhiên không thể không cho ngài một bộ mặt, Phan Ngã có thể ly khai, thế nhưng lão trọc lừa này, trước đây nhiều lần khiến văn bối dở sống dở chết, không thể dễ dàng như vậy được.”

Ngô Chính khẳng khái nói.

Dù sao Không Văn thần tăng cũng không liên quan gì đến lão nhân thần bí, chưa kể Hạ Bút Ông cũng đã bỏ mặc lão mà giữ lấy thân, Ngô Chính không có lý do gì để buông tha cho lão hòa thượng này cả.

Phan Ngã nghe thế liền quá đổi vui mừng, thành khẩn cảm tạ Ngô Chính:

“Đa tạ, đa tạ công tử, tiểu nhân ngay bây giờ liền rời đi, không dám chướng mắt công tử nữa.”

Nói xong, không đợi Ngô Chính trả lời, hắn liền quay người bỏ chạy, dùng hết sức lực bình sinh triển khai khinh công, không dám liếc nửa con mắt nhìn lại, chỉ sợ Ngô Chính nhất thời không vui hồi tâm chuyển ý, muốn giết chết hắn thì toi.

“Đúng là tiểu nhân, không làm nên đại sự gì.”

Ngô Chính khinh thường nói.

Hắn là đang châm biếm lão nhân thần bí kia, có hậu nhân vô dụng như thế này, chẳng hiểu sao cứ phải khư khư giữ lại mạng sống của hắn, có khi Phan Ngã trở về không làm nên đại sự gì, còn là bán cả bản môn của mình cho người khác không chừng.

“Tiểu tử, miệng lưỡi thật xảo quyệt, lão phu không chấp nhặt với ngươi, cáo từ!”

Giọng nói của lão nhân thần bí vang vọng mỗi lúc càng xa xăm, âm thanh từ từ nhỏ lại, sau đó tiêu tan mất tận phía chân trời.

“Nhẫn nại thật tốt, đúng là lão quỷ thành tinh!”

Ngô Chính lăm bằm trong miệng.

Hắn còn muốn xem xem, có Trương Tam Phong hậu thuẫn phía sau, lão nhân thần bí này còn có thể làm gì được hắn, vừa rồi một kiếm kia tuy là không tổn thương đến thân thể, nhưng là khiến hắn kinh tâm không ít.

Tin tưởng, nếu không phải Trương Tam Phong đến kịp thời, lão nhân thần bí mặc dù không dám giết chết Ngô Chính, thì cũng phải dạy dỗ hắn một phen ra trò.

Nhưng là lần này để Ngô Chính thu thập được không ít thông tin, câu nói “ngươi được bảo vệ” của lão nhân thần bí nói với Ngô Chính, không nghi ngờ chính là nói Trương Tam Phong làm chỗ dựa vững chắc phía sau, khiến lão không dám manh động tổn hại tính mạng hắn.

Điều này tình cờ lại xác thực ý nghĩ của Ngô Chính trước đó, những lão quái vật thành tinh trên giang hồ chắc chắn không phải là ít, không những thế, có thể còn là đang kim hãm lẫn nhau từ trong bóng tối.

Bằng không, không có lý do gì mà giang hồ bạo loạn, thế cục chuyển biến đến trình độ này rồi mà vẫn không chịu xuất đầu lộ diện. Kể cả Huyền Minh nhị lão cảnh giới cũng đã đạt đến tông sư cấp bậc, trên giang hồ đi lại cơ hồ là vô địch thủ, thế nhưng sở tác sở vi vẫn rất cẩn trọng, không dám hống hách lộ diện.

“Lão trọc lừa, ngươi còn lời nào để nói?”

Ngô Chính từng bước tiếp cận Không Văn thần tăng, thản nhiên cười nói.

“Giết ta, ngươi không biết hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào đâu, kể cả Trương Chân Nhân cũng chưa chắc có thể suốt ngày bảo vệ ngươi.”

Không Văn thần tăng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta biết, ta biết, ai mà chẳng biết Thiếu Lâm tự cao thủ như mây cơ chứ.”

Ngô Chính hữu thuyết hữu tiểu, thần sắc rất ôn hòa nói:

“Ngoại trừ Không Trí và Không Tĩnh đại sư ra, còn có các hoàng y lão tăng trong Đạt Ma viện, chưa kể ba vị chữ Độ đường như vẫn là sống rất tốt a. Ta tính sơ qua như thế, người nói có đúng hay không?”

“Người...”

Không Văn thần tăng kinh tâm, hai mắt tròn trắng căng ra như muốn rách, khóe miệng cứng nhắc, sợ hãi đến nỗi không thốt được nên lời.

Lúc này Ngô Chính đi đến đối diện, ngồi xổm xuống đất, tay vỗ vai lão, mỉm cười nói:

“Nói cho người biết, sư diệt của người – Viên Chân chính là Thành Côn năm xưa sát hại cả nhà Tạ Tốn, sở dĩ xuất gia đến Thiếu Lâm tự, ngoại trừ việc che giấu thân phận, còn là muốn âm thầm thao túng Thiếu Lâm tự như một con rối, mục đích chính là vì muốn báo thù Minh giáo mà thôi.”

Phốc!

Nghe đến đây, Không Văn thần tăng đột nhiên phần nộ công tâm, thổ ra liên tiếp mấy ngụm huyết, sắc mặt vô cùng dữ tợn, hơi thở “hồng hộc” giống như là dã thú, hoàn toàn đã mất đi phong thái của một vị đại sư.

Ngô Chính thấy thế không có hứng thú chơi đùa nữa, liền triển khai một đạo kiếm khí, trực tiếp đâm xuyên qua đầu của Không Văn thần tăng, ban cho lão một cái chết ngay tức khắc, không một chút đau đớn.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt thế đỉnh phong cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0”

Giọng nói hệ thống vang lên trong đầu.

Ngô Chính không khỏi ngán ngẩm thờ dài... cách đây không lâu, giết chết tuyệt thế cao thủ vẫn là tích lũy được 1 0 0 điểm sát lục, nhưng sau khi đặt chân đến tuyệt thế sơ kỳ, bây giờ tích lũy được chỉ còn lại một nửa mà thôi, thực sự là có chút hơi khác nghiệt.

“Ài, tiểu tử người sát tâm mỗi lúc càng thịnh, trong khoảng thời gian qua sát nhân thực không ít.”

Thân ảnh Trương Tam Phong tựa như là tiên nhân, từ phía xa lẳng không bay tới, đáp xuống kế bên Ngô Chính, nhìn lấy thi thể của Không Văn thần tăng mà lắc đầu thờ dài.

“Chỉ là, Trương Chân Nhân nếu không đồng tình với văn bối, hẳn là sẽ không âm thầm trợ giúp văn bối nhiều như thế.”

Đây là cuộc trò chuyện đầu tiên với Trương Tam Phong, kể từ khi Ngô Chính đưa Tạ Tốn trở về trung nguyên tái xuất, dấy lên mưa máu gió tanh, trùng trùng phong ba trên giang hồ. Ngô Chính cử chỉ, lời nói đối với Trương Tam Phong đều rất khách khí hữu lễ.

“Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, lão đạo cũng khó mà làm chủ được tất cả mọi việc.”

Trương Tam Phong có chút bùi ngùi nói.

“Thân bất do kỷ? Thứ lỗi văn bối rất không tin tưởng vào câu nói này.”

Ngô Chính thẳng thắn phủ nhận.

“Giang hồ không đơn giản như tiểu tử người văn nghĩ, có lắm chuyện không phải cứ muốn là có thể làm được.”

Trương Tam Phong lắc đầu cười nói.

“Ý của Trương Chân Nhân, là nói những lão nhân thần thần bí bí kia, ẩn nấp từ trong bóng tối?”

Ngô Chính nghi vấn.

“Không sai, bọn họ từ lâu đã để mắt đến người, kể từ lúc này trở đi, người không còn là hậu bối nữa rồi.”

Trương Tam Phong thâm ý nói.

“Không còn là hậu bối nữa ư?”

Ngô Chính nghe thế chỉ khẽ cười nhạt.

Hắn dĩ nhiên là minh bạch ý tứ của Trương Tam Phong, từ khi chiến lực của hắn đạt đến tông sư cấp bậc, trên giang hồ gần như đã là vô địch thủ, cũng

là lúc hắn phải tiếp xúc với những tầng thứ cao hơn, như một lễ thường tình, hắn được xếp ngang hàng với một số lão quái vật nào đó, hiển nhiên đã không còn là hậu bối nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Trò chuyện cùng Trương Tam Phong

Hắn dĩ nhiên là minh bạch ý tứ của Trương Tam Phong, từ khi chiến lược của hắn đạt đến tông sư cấp bậc, trên giang hồ gần như đã là vô địch thủ, cũng là lúc hắn phải tiếp xúc với những tầng thứ cao hơn, như một lễ thường tình, hắn được xếp ngang hàng với một số lão quái vật nào đó, hiển nhiên đã không còn là hậu bối nữa rồi.

“Trương Chân Nhân, chẳng hay ngài có gặp qua thê tử của văn bối? Nàng và văn bối thất lạc nhau đã khá lâu rồi.”

Ngô Chính bỗng nhiên nhớ đến chuyện khác, buột miệng hỏi.

Trước đó, Ngô Chính cứu giúp Mạc Thanh Cốc cũng đã giao phó cho hắn, nhờ cậy Trương Tam Phong thay Ngô Chính tìm kiếm tung tích của Đông Phương Bạch. Bây giờ Trương Tam Phong có thể bình thân xuất hiện ở đây, hẳn là Mạc Thanh Cốc không có vấn đề gì đi, chỉ là Đông Phương Bạch tại sao mãi cho đến lúc này vẫn chưa tìm đến Ngô Chính!?

Phải biết, Ngô Chính suốt chặng đường luôn cố ý không che giấu tung tích của mình, lấy danh vọng của hắn thời điểm này, đáng ra giang hồ không người nào không biết mới phải. Đông Phương Bạch chỉ cần thăm dò một chút, liền có thể dễ dàng tìm đến được vị trí của Ngô Chính.

“Cách đây không bao lâu, lão đạo có bắt gặp nha đầu này đang giao đầu với người của Thiếu Lâm tự, sau đó có cùng ta truy tung dấu vết của ngươi, nhưng rồi lại tự ý một mình rời đi.”

Trương Tam Phong nói.

“Nàng chắc chắn là nóng lòng muốn tìm ta!”

Ngô Chính khần trương nói:

“Chương Chân Nhân, trước khi rời đi nàng có nói rằng sẽ đi đâu hay không?”

Trương Tam Phong nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu.

Tính cách của Đông Phương Bạch tương đối lãnh tính, lại kiệm lời ít nói, không có khả năng sẽ nói cho Trương Tam Phong hành tung của mình.

Ngô Chính quả thực là hỏi thừa, quan tâm tác loạn mà thôi.

“Tiếp đến ngươi làm như thế nào?”

Trương Chân Nhân hỏi thăm.

Thế cục bây giờ hoàn toàn là do một tay Ngô Chính khuấy rối mà thành, hoàn toàn giống như ý muốn của hắn từ nửa năm trước.

Minh giáo lực lượng ngưng tụ lớn mạnh, quân khởi nghĩa đã thành công chiếm cứ đóng quân tại một số khu vực quan trọng, trái lại quân Nguyên cũng hạn chế hành động tàn bạo áp bức của mình, ngũ đại môn phái ngoại trừ Thiếu Lâm tự, tất cả đều đã suy yếu đến mức độ chỉ có thể so với các thế lực nhị lưu bình thường, phái Võ Đang thời điểm này cũng nghiêng hẳn về phía Minh giáo, tỏ rõ lập trường muốn ủng hộ.

Tình thế này, nếu như Nhữ Dương Vương không có biện pháp ngăn chặn kịp thời, không nghi ngờ thời điểm quân Nguyên Mông toàn bộ phải rút lui trở về thảo nguyên, đã không còn xa xôi nữa rồi.

“Trước hết phải hội ngộ với thê tử của văn bối, sau đó mới có thể suy tính bước tiếp theo, có thể vẫn phải nhờ Trương Chân Nhân kim chế những lão quái vật kia mạnh động.”

Ngô Chính hơi trầm mặc nói.

“Tiểu tử ngươi yên tâm, bọn họ cũng giống như lão đạo, không muốn can thiệp vào chuyện thế sự, trừ phi ngươi làm điều gì đó quá đáng.”

Trương Tam Phong vuốt râu cười nói.

Lời nói của ông có chút ý vị thâm trường, tựa hồ là rất thú vị nhìn xem Ngô Chính tiếp theo sẽ muốn điều gì kinh thiên động địa đây.

Mới đó Ngô Chính biểu hiện thực lực của mình, khiến Trương Tam Phong cũng kinh ngạc không thôi. Điều này là nói tốc độ trưởng thành của Ngô Chính là không thể dùng lẽ thường tình để phán đoán. Mặc dù từ trước đến nay ông vẫn không nhìn thấu, nhưng có thể ước lượng được thực lực của Ngô Chính sâu cạn thế nào. Thế nhưng bây giờ đến cả ông cũng không dám chắc, vừa rồi có phải là toàn bộ thực lực của Ngô Chính hay không, có khi nào hắn vẫn còn đang bảo lưu ẩn nhẫn!?

Chỉ có trời mới biết Ngô Chính tâm tư trong đầu là như thế nào.

“Như vậy vẫn bồi mới lại phiền Trương Chân Nhân, ai mà biết làm điều gì là quá đáng hay không?”

Ngô Chính tỏ ra vô tội cười nói.

“Ha ha ha...”

Trương Tam Phong nghe thế liền nhướn mày, mắt sáng lên, nhìn chằm chằm lấy Ngô Chính, bỗng nhiên lại vuốt râu ha ha cười nói:

“Tiểu tử ngươi thật thú vị, lão đạo vô phương lường trước được.”

Quả nhiên Trương Tam Phong là minh bạch, Ngô Chính chính là cố tình muốn gây hấn với mấy lão nhân thần bí kia. Mặc dù không biết mục đích của Ngô Chính là gì, nhưng là trước nay hắn hành sự, làm gì có mục đích cụ thể nào chăng!? Hoàn toàn là không thể đoán được Ngô Chính làm hết thấy những chuyện này là vì cái gì.

Nhưng là nhờ vậy, Ngô Chính trong mắt Trương Tam Phong mới thật thú vị vô cùng.

Ngô Chính không có ý định ngăn lại “lạc thú” giản dị của Trương Tam Phong, nhưng là sự tình có hơi gấp gáp, hắn không thể không chen ngang:

“Trương Chân Nhân, không biết Chu Chi Nhưộc như thế nào rồi?”

“Rất tốt, tiểu nha đầu này so với phu thê các ngươi không kém cạnh là bao, bây giờ đã đạt đến nhất lưu cấp bậc, đặt trên giang hồ cũng được xem là một hảo thủ, rất không thua kém.”

Trương Tam Phong cảm khái nói.

“Nói thừa, Chu Chi Nhưộc là sở học chính là Cửu Dương Chân Kinh đã qua tay hệ thống cải tiến, lấy tư chất của nàng tất nhiên là không thể kém cạnh bất cứ ai.”

Nội tâm Ngô Chính rất thỏa mãn.

Chu Chi Nhưộc bây giờ đã có thể đi vào quỹ đạo, quán tính sẽ thúc ép nàng không ngừng phải cố gắng để theo kịp bước chân Ngô Chính, không bị bỏ lại. Hoặc chí ít, nàng đã có thể tự bảo vệ mình, không cần Ngô Chính phải suốt ngày nhắc nhở chăm sóc. Không giống như trong nguyên tác, rơi vào tay Diệt Tuyệt sư thái dạy dỗ, biến nàng thành cái hình dạng người không người, ma không ra ma.

“Đa tạ Trương Chân Nhân thời gian qua chăm sóc cho Chi Nhưộc, thuốc này gọi là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, có thể trị khỏi ngoại thương của Du Tam Hiệp, xem như là lời cảm tạ của văn bối.”

Ngô Chính lấy ra hộp gỗ nhỏ giao cho Trương Tam Phong, khách khí nói.

Trương Tam Phong nghe thế, thần sắc trở nên kích động, cầm lấy hộp gỗ trong tay quý trọng như là trân bảo, khăn trương hỏi lại:

“Thực sự là có thể chữa khỏi ngoại thương tàn phế?”

“Trương Chân Nhân không cần phải nghi ngờ, tuyệt đối có thể giúp Du Tam Hiệp khôi phục, đi lại như người bình thường.”

Ngô Chính nghiêm giọng khẳng định.

Nói đùa, Ngô Chính có được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao từ trong trâm hoa cài tóc của Triệu Mẫn, có thể nào lại vô tác dụng!? Trừ khi cái thế giới quái quỷ này phản nguyên tác một cách triệt để, bằng không sẽ không có chuyện đó xảy ra.

“Tốt, tốt, tốt!”

Trương Tam Phong quá đổi vui mừng, liền tiếp thốt lên từ “tốt”, như thể chưa bao giờ cảm thấy an ủi đến thế.

Sở dĩ Ngô Chính đổi Ý Thiên kiếm lấy Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cũng là vì tiện tay mà thôi, thực chất hắn cũng chẳng quan tâm đến Du Đại Nham có tàn phế suốt đời hay không. Hơn nữa Ngô Chính mặc dù không dùng Ý Thiên kiếm, nhưng cũng không thể phủ nhận giá trị của nó rất lớn, nếu cứ thế mà cho Triệu Mẫn mượn dùng, không khỏi cũng quá chịu thua lỗ đi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 264: Gặp lại Triệu Mẫn

Sở dĩ Ngô Chính đối Ý Thiên kiếm lấy Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cũng là vì tiện tay mà thôi, thực chất hắn cũng chẳng quan tâm đến Du Đại Nham có tàn phế suốt đời hay không. Hơn nữa Ngô Chính mặc dù không dùng Ý Thiên kiếm, nhưng cũng không thể phủ nhận giá trị của nó rất lớn, nếu cứ thế mà cho Triệu Mẫn mượn dùng, không khỏi cũng quá chịu thua lỗ đi.

Tuy nhiên hành động này của Ngô Chính ngoại trừ tặng Trương Tam Phong một kinh hi bất ngờ, còn lại đều có chút quá vô tác dụng. Mặc dù trước đó đã thỏa thuận điều kiện rất minh bạch, ấy vậy mà Huyền Minh nhị lão đã hai lần cản trở tay chân Ngô Chính, để hắn vô cùng khó chịu.

Nếu sớm biết Triệu Mẫn quản giáo thuộc hạ không ra gì như vậy, Ngô Chính đã chẳng dư hơi đến tận biên giới tây vực gặp nàng rồi.

Mấy lão quái vật thần bí kia không những tự kìm hãm lẫn nhau, còn có Trương Tam Phong âm thầm làm hậu thuẫn, thế mà Ngô Chính vẫn cẩn thận đến mức phải dùng Ý Thiên kiếm đối lấy sự bảo vệ của Triệu Mẫn hai tên thuộc hạ vô dụng.

Quả thực là có chút dư thừa!

“Trương Chân Nhân hẳn là rất nóng lòng muốn trở về núi, vân bối cũng có nhiều việc phải làm, trước đành phải cáo từ tại đây!”

Ngô Chính chấp tay hành lễ nói.

Nghe vậy, Trương Tam Phong cũng không muốn trễ nãi, liền gật đầu tán thành.

-----*_*-----

Ba ngày sau.

Biên giới tây vực.

Thân ảnh thiếu niên Ngô Chính thoát ần thoát hiện lướt đi, vượt qua Ngọc Môn quan, lại đến một cánh rừng dương liễu xanh rờn.

Ngô Chính cước bộ chậm lại, men theo lối mòn thông thả băng qua liễu lâm, bất gặp một con đường tương đối bằng phẳng, được lát gạch trắng.

Ngay khi đặt chân lên con đường ngày, tức khắc, hắn cảm nhận được tứ phương bát hướng thập diện mai phục, các lộ tiền khí đã được súc thế lăm le nhắm về phía hắn, chỉ đợi hắn nhúc nhích thêm một bước nữa thôi.

Vào lúc này...

Từ phía đằng xa trước mắt Ngô Chính, xuất hiện thân ảnh một người thiếu nữ, hương diễm đoạt mục, mang theo Ý Thiên kiếm bên mình, chậm rãi tiến về phía hắn. Theo sau thiếu nữ, là hai người hắc bạch lão già, bạch lão thân hình gầy còm, tay mang thiết trượng đầu hươu, hắc lão thì lại mập mạp, vũ khí là một cây thiết bút to lớn.

Trông qua hình dáng liền có thể biết được, hai người lão già này không ai khác chính là Huyền Minh nhị lão Lộc Trượng Khách – Hạ Bút Ông, còn thiếu nữ nằm trong tay Ý Thiên kiếm còn có thể là ai ngoại trừ Triệu Mẫn quận chúa!?

“Triệu quận chúa tự mình đến tiếp đón, quả thực là vinh hạnh cho ta đây.”

Ngô Chính cười nhạt nói.

“Công tử quá lời, Quý Sát Kiếm Ma đại danh鼎鼎, hôm nay đến thăm tậ xá, mới thực là vinh hạnh cho tiểu nữ.”

Triệu Mẫn khách khí nói.

Nếu chỉ nói về yêu thích diễn xuất, thì hai người này đúng là rất tâm đầu ý hợp.

“Thế ư?”

Ngô Chính lạnh nhạt nói.

Bỗng nhiên, lục đạo lam sắc kiếm khí quán quanh người hắn, chân khí hùng hậu không che giấu biểu hiện ra bên ngoài, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

“Công tử làm vậy, là ý gì?”

Triệu Mẫn thản nhiên nói.

Có Huyền Minh nhị lão phía hậu phương, nàng không chút e ngại đối mặt với Ngô Chính, chỉ là thắc mắc vì sao hắn lại tự mình đến đây, hơn nữa thái độ của hắn cũng rất không đúng.

“Lời nói của ta tựa hồ rất không đáng để quận chúa đặt trong lòng?”

Ngô Chính liếc nhìn Huyền Minh nhị lão, thâm ý nói.

“Ý tứ của công tử, là thỏa thuận trước đây của chúng ta?”

Triệu Mẫn hơi nhướn mày, tỏ vẻ không minh bạch nói.

“Không cần phải tiếp tục diễn kịch, lần này ta đến đây, chính là muốn thực hiện lời nói sau cùng của ta trước đây, cũng là muốn tính toán một chút sổ sách chưa được bàn giao.”

Ngô Chính lạnh giọng nói, đồng thời phóng trả trăm hoa cài tóc về lại cho Triệu Mẫn.

Trăm hoa phóng tới tốc độ không nhanh, Triệu Mẫn đưa tay lên liền có thể dễ dàng bắt lấy.

“Công tử là muốn thu hồi Ý Thiên kiếm trong tay ta?”

Triệu Mẫn nhìn thấy hoa trăm, liền nhớ đến câu nói sau cùng của Ngô Chính trước khi ly khai: “Lần sau tái ngộ, vật hoàn về chủ!”

Nguyên bản nàng còn không mấy để ý đến lời này, chỉ xem trọng thỏa thuận giữa nàng và hắn, nào ngờ lần này Ngô Chính đến lại là vì muốn thu hồi Ý Thiên kiếm về tay.

“Không chỉ đơn thuần như vậy. Ngươi đã không thực hiện tốt thỏa thuận giữa chúng ta, thuộc hạ của ngươi càng là muốn đẩy ta vào tử lộ, thử hỏi ta không đến tìm ngươi tính sổ thì tìm ai?”

Ngô Chính thần sắc âm trầm nói.

Dứt lời, đột nhiên hai cổ khí thế vô cùng mạnh mẽ phóng tới, muốn áp bách lấy Ngô Chính.

“Huyền Minh nhị lão, hai người muốn làm gì?”

Triệu Mẫn thấy thế tức giận nói.

“Quận chúa, tiểu tử này rất xảo quyết nguy hiểm, nếu không diệt trừ nhất định sẽ dẫn đến hậu họa.”

Lộc Trọng Khách chấp tay nói.

Sở dĩ Lộc Trọng Khách bộc phát sát tâm đối với Ngô Chính, là vì lần trước Dương Tuyết Di cứu lấy Ngô Chính còn không quên dạy dỗ cho lão một bài học nhớ đời, để lão học cách tiết chế sắc tâm của mình, nhưng nguyên do chính vẫn là Ngô Chính tiến bộ quá mức thần tốc.

Cách đây không lâu, lão vẫn có thể khiến hắn dờ sống dờ chết, đánh đến không có một chút sức lực phản kháng, thế nhưng bây giờ hắn đã có thể nhất chưởng đẩy lui Hạ Bút Ông, khiến lão cũng kinh hãi không thôi.

Phải biết, thực lực của Lộc Trọng Khách so với Hạ Bút Ông là tương đương nhau, Hạ Bút Ông tự nhận không bằng Ngô Chính, Lộc Trọng Khách hiển nhiên là minh bạch Ngô Chính bây giờ so với một tháng trước đây, đã là khác biệt một trời một vực.

Nhưng mà, nhìn lại xem tuổi tác của Ngô Chính bây giờ mới là bao nhiêu!? Nếu cho hắn thêm một chút thời gian nữa, đợi hắn trưởng thành, đến lúc đó còn ai có thể kiểm soát loại yêu nghiệt quái thai này hoành hành vô kỷ!?

“Lộc Trọng Khách, món nợ giữa ta và ngươi vẫn chưa tính sổ đâu, hôm nay ta đến chính là vì cái đầu của ngươi.”

Dứt lời, Ngô Chính bộc phát chân khí của mình, một luồng dư ba khủng khiếp chấn động ra xung quanh, khiến Thất Tiễn Bát Hùng đang mai phục, toàn bộ bị chấn bay đến bất tỉnh nhân sự.

Huyền Minh nhị lão thấy thế, liền khẩn trương lao lên phía trước che chắn lấy Triệu Mẫn, đồng thời vận chân khí chống đỡ luồng dư ba khủng khiếp này.

Nhưng là...

Chỉ nghe tiếng “bùng bùng” do dư ba phát ra, ngay lập tức Huyền Minh nhị lão cũng bị chấn đến lùi về sau liên tiếp mấy bước, để lại Triệu Mẫn một mình trợ trọi đối mặt với Ngô Chính.

Triệu Mẫn nội tâm vô cùng kinh hãi, vừa lúc định rút Ý Thiên kiếm ra chống đỡ thì chân khí dư ba bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi đâu, không những thế, trong lòng bàn tay của nàng bắt chợt cảm thấy hơi trống rỗng.

Nàng cúi đầu nhìn lại, bất tri bất giác Ý Thiên kiếm từ lúc nào đã biến mất khỏi tay nàng, đồng thời điểm linh quang từ phía đối diện, tỏa ra chói mắt, khiến nàng phải dùng tay che lại một phần mới có thể nhìn rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Khiêu chiến

Nàng cúi đầu nhìn lại, bất tri bất giác Ý Thiên kiếm từ lúc nào đã biến mất khỏi tay nàng, đồng thời điểm linh quang từ phía đối diện, tỏa ra chói mắt, khiến nàng phải dùng tay che lại một phần mới có thể nhìn rõ được.

Thì ra, Ý Thiên kiếm lúc bấy giờ đã nằm trong tay Ngô Chính, còn thứ mà nàng đang nắm, thực chất chỉ là... không khí mà thôi.

“Không phải là Ý Thiên kiếm giả!? Ài, Triệu Mẫn bây giờ so với bốn năm sau quả thực là rất non nớt.”

Ngô Chính nội tâm cảm khái.

Song hắn lại thu hồi Ý Thiên kiếm vút vào trong hành trang hệ thống tính năng, lại thản nhiên cười nói:

“Đa tạ quận chúa thay ta trông coi Ý Thiên kiếm, bây giờ vật thì đã hoàn chủ, chúng ta xem như không ai nợ ai, ta khuyên quận chúa vẫn là trở về sơn trang đi thôi, ta và Huyền Minh nhị lão vẫn còn một số việc phải giải quyết.”

Triệu Mẫn hoa dung thất sắc, một màn xuất quỷ nhập thần vừa rồi khiến nàng kinh tâm không thôi, nếu Ngô Chính thực sự muốn hạ sát thủ, tin tưởng nàng lúc này đây đã là một cái xác chết.

Huyền Minh nhị lão sắc mặt lại càng khó coi hơn, hai người hợp lực cùng nhau, thế mà vẫn cam chịu hạ phong trước một tên thiếu niên hi mũi chưa sạch, quả thực là hết sức mất mặt.

Thế nhưng Huyền Minh nhị lão lại không hay biết, sở dĩ Ngô Chính có thể dễ dàng đẩy lui hai người như vậy, là vì Cửu Dương Chân Kinh có tính khắc chế rất mạnh mẽ đối với Huyền Minh Thần Công, tất nhiên là có thể đẩy lui hai người không quá khó khăn.

Mà tất cả sở học của Ngô Chính đều đã qua hệ thống cải biến, cho nên Huyền Minh nhị lão cũng vô phương có thể nhận ra, Ngô Chính lợi dụng đặc tính của Cửu Dương Chân Kinh để đối phó hai người.

“Công tử không thể lưu tình, bỏ qua cho hai người bọn hấn ư?”

Triệu Mẫn rất nhanh bình phục tâm tình, hạ giọng nói.

Ngô Chính nghe thế, đột nhiên trở nên trầm mặc, một hồi liền gật đầu đồng ý nói:

“Được thôi, trước đây ta vì sơ suất mà bại dưới tay Trọng Lộc Khách, bây giờ ta muốn một trận đấu công bằng với hấn, phân ra thắng bại một lần nữa, như vậy chuyện này xem như chưa từng xảy ra.”

“Quận chúa... thuộc hạ...”

Trọng Lộc Khách lúng túng nói.

Trước đây lão tự mình lãnh giáo qua độ xảo quyết, vô liêm sỉ của Ngô Chính, hiển nhiên là minh bạch Ngô Chính sẽ không đơn giản mà giữ lời như thế, nhất định là đang âm mưu quỷ kế nào đó, khiến lão phải lãnh nhận hậu quả khôn lường.

“Bạch lão, chỉ là một trận đấu mà thôi, buông tay mà đánh là được, không cần phải sợ tiểu tử này.”

Hạ Bút Ông khờ khạo nói.

“Ngu ngốc, người thì biết gì?”

Trọng Lộc Khách giận dữ vỗ đầu Hạ Bút Ông trách mắng.

“Tại sao lại đánh ta!?”

Hạ Bút Ông ngây ngô vò vò cái đầu nói.

“Hai người các ngươi im miệng cho ta!”

Triệu Mẫn buồn bực lớn tiếng quát lên.

Huyền Minh nhị lão bị Triệu Mẫn khiển trách, liền rụt đầu vào cổ im bất, không dám hé miệng nói thêm nửa lời, chỉ dùng ánh mắt bất mãn nhìn nhau.

Ngô Chính thấy thế không khỏi hài hước, trong bụng hả hê cười to, hắc bạch lão nhân này đúng là rất sợ làm phật lòng Triệu Mẫn.

“Lão bạch ngươi có phải là sợ ta rồi hay không? Không dám cùng ta tái chiến!?”

Ngô Chính đắc ý vênh mặt khiêu khích.

Dù sao một mình giao đấu với Huyền Minh nhị lão, Ngô Chính cũng không dám nắm chắc phần thắng, tìm cách giải quyết lần lượt từng người mới là kế sách chi thượng.

Trương Lộc Khách nghe lời khiêu khích, vừa định lớn tiếng phản bác, lại bị Triệu Mẫn liếc mắt nhìn qua, ngay lập tức lấy tay bịt miệng, không dám phản nản.

Triệu Mẫn lại quay sang Ngô Chính, thu lại thần thái bực bội, khách khí cười nói:

“Quý Sát Kiếm Ma đại danh鼎鼎 trên giang hồ, hẳn là sẽ không lừa một tiểu nữ nhi như ta chứ!?”

“Ngươi mà là nữ nhi!? Là rắn rết thì còn nghe được!”

Ngô Chính trong bụng kịch liệt phản bác, nhưng là ngoài mặt vẫn rất thỏa hiệp, hòa ái đối đáp:

“Ta tất nhiên sẽ không lừa dối tiểu nữ nhi như ngươi, nhất ngôn cửu đỉnh!”

Triệu Mẫn nghe thế bỗng nhiên có trực giác, “nhất ngôn cửu đỉnh” của hắn có gì hơi sai sai, rất không đáng tin. Nhưng rồi nàng vẫn là gạt đầu đồng ý:

“Ta tin công tử nói lời sẽ giữ lời, lần này liền quyết định, để bạch lão lĩnh giáo cao chiêu của công tử.”

Hết cách, Ngô Chính biểu hiện thực lực quá mức khủng bố, ngoại trừ thỏa hiệp thì lúc bấy giờ nàng đã không còn biện pháp nào.

Phải biết, lấy tông sư thực lực trình độ, đứng giữa vạn quân vẫn có thể giữ mạng thoát khỏi, chưa kể lúc này đây Lục Liễu son trang cũng chỉ có chưa đến trăm quân, mặc dù đều là tinh nhuệ xuất chúng, nhưng là... mới đó Ngô Chính đã chứng minh cho nàng thấy, hắn có thể hạ sát nàng bất cứ lúc nào, cho dù là Huyền Minh nhị lão đang đứng sau lưng, cũng vô phương có thể thay đổi sự thật này.

“Ngươi không biết, mình vừa có một quyết định rất đúng đắn a!”

Ngô Chính ý vị thâm trường cười nói.

Quyết định có phần ngây ngô tin người này của Triệu Mẫn, để Ngô Chính vui đi sát ý của mình, bằng không hắn còn có ý định tiêu diệt toàn bộ cao thủ đang ẩn nấp bên trong Lục Liễu son trang.

Điểm sát lục không phải là dễ kiếm, có cơ hội Ngô Chính nhất định sẽ tận tình tích lũy thật nhiều, hiển nhiên Lục Liễu son trang là một mục tiêu rất không tồi, chỉ cần giải quyết Huyền Minh nhị lão, tất cả những người còn lại ở đây đều là cá nằm trên thớt.

Nghe vậy, không hiểu tại sao Triệu Mẫn lại cảm thấy, lời này của Ngô Chính mới thực sự là đáng tin cậy.

“Công tử định chọn nơi nào làm chiến trường của hai người?”

Triệu Mẫn hòa khí cười nói.

“Không cần phiền toái như thế, ngay bây giờ và tại đây là được.”

Ngô Chính rất thiếu kiên nhẫn nói.

Hắn bỏ qua ý định tiêu diệt toàn bộ cao thủ ẩn nấp trong Lục Liễu son trang, nhưng lại không có ý định buông tha cho Thần Tiên Bát Hùng và Huyền Minh nhị lão, triển khai chiến đấu ngay tại địa điểm này cũng là nhân tiện, đỡ phải tốn công hắn đi lại.

“Bạch lão, ngươi còn không mau đứng ra?”

Cảm thấy Ngô Chính tựa hồ rất không kiên nhẫn, Triệu Mẫn liền quay sang Trương Lộc Khách nghiêm giọng ra lệnh.

“Quận chúa, thuộc hạ... tuân lệnh!”

Trương Lộc Khách thần sắc hăm hiu tựa như cá nằm trên thớt, buồn rầu đi lên phía trước, lúc này trông thấy vẻ tự cao tự đại của Ngô Chính, ngay lập

tức liền lấy lại tinh thần, ánh mắt mười phần bất thiện khóa chặt thân ảnh Ngô Chính.

Đồng thời điểm, Triệu Mẫn và Hạ Bút Ông hiểu ý, lùi về sau thật xa, nhường lại sân khấu cho hai người nhân vật chính hôm nay.

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng võ công tịnh tiến chút ít, liền có thể nắm chắc phần thắng của mình, cẩn thận lật thuyền trong mương!”

Trượng Lộc Khách hung hăng cảnh cáo.

“Sao ngươi không mạnh mẽ như lần trước, khẩu khí tựa hồ rất không giống ngươi a.”

Ngô Chính lại vênh mặt châm biếm.

Trêu chọc khiêu khích đối thủ, bất chấp người đó là ai, chính là sở thích không thể bỏ được của Ngô Chính. Đối với hắn mà nói thì phương thức này vẫn rất hữu hiệu, đối phương càng nóng giận, phán đoán trong chiến đấu càng kém đi một ít. Cao thủ giao chiêu, bất cứ một yếu tố nào cũng có thể ảnh hưởng đến chiến cuộc. Dĩ nhiên hắn phải thật tốt tận dụng ưu thế miệng lưỡi của mình mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 266: Ngô chính chiến trượng lộc khách

Trêu chọc khiêu khích đối thủ, bất chấp người đó là ai, chính là sở thích không thể bỏ được của Ngô Chính. Đối với hắn mà nói thì phương thức này vẫn rất hữu hiệu, đối phương càng nóng giận, phán đoán trong chiến đấu càng kém đi một ít. Cao thủ giao chiêu, bất cứ một yếu tố nào cũng có thể ảnh hưởng đến chiến cuộc. Dĩ nhiên hắn phải thật tốt tận dụng ưu thế miệng lưỡi của mình mới đúng.

Trượng Lộc Khách nghe thế nhất thời không cứng miệng, không biết phải đối đáp thế nào.

“Ha ha... không cần phải che giấu, có phải là ngươi đang rất sợ hãi?”

Ngô Chính hả hê cười to nói:

“Trước đây mạnh tay đánh ta, bây giờ có phải là sợ ta sẽ trả lại ngươi gấp mười, gấp trăm ngàn lần hay không?”

“Con người ta có ân trả ân, có oán báo oán, tất nhiên sẽ không thể nhẹ tay với ngươi được.”

Ngô Chính không một chút để Trượng Lộc Khách trong mắt, thao thao bất tuyệt nói:

“Nhưng lần này là ngoại lệ, chỉ cần ngươi quỳ xuống xin tha, lại sửa gâu gâu vài tiếng, có thể ta sẽ niệm tình mà tha cho ngươi, chỉ đánh ngươi đến tàn phế mà thôi, nhất định sẽ không lấy mạng ngươi.”

“Nếu ngươi biết điều hơn nữa, thì vẫy đuôi liếm chân, có thể ta sẽ chỉ phế đi một tay của ngươi mà thôi.”

“Hoặc là ngươi cam chịu khóa thân, mang vòng xích trên cổ, đi bằng bốn chân, hành tẩu trên giang hồ cùng ta một ngày, ta liền sẽ không tổn hại đến một sợi lông của ngươi.”

Ngô Chính đi đi lại lại, không kiêng bất cứ lời nói nào để nhục mạ Trượng Lộc Khách, bất chấp cả mặt mũi hình tượng của mình.

Triệu Mẫn khi nghe những lời này, cũng cảm thấy trong lòng vô cùng tức giận, dù sao Lộc Trượng Khách cũng là thủ hạ của nàng, mắng chửi không nhìn mặt chủ, Ngô Chính quá ư là thất lễ, xem nàng như là không khí không chừng.

Đến cả Triệu Mẫn còn cảm thấy như thế, thì biết tư vị lúc này của Trượng Lộc Khách là đáng ghét như thế nào.

Lão trên mặt như nổi lên từng cụm gân đen, chưởng khí quanh người phát tán ra bên ngoài, nhìn chăm chăm lấy Ngô Chính như muốn phân thành trăm ngàn mảnh, ăn tươi nuốt sống hắn.

Thế nhưng lão lại mình bạch, Ngô Chính đây là muốn kích động tâm tình của mình, cho nên rất cố gắng tiết chế không làm chuyện gì quá đỗi ngu ngốc, để cho Ngô Chính nắm bắt được điểm yếu mà hạ thủ.

Trượng Lộc Khách quả nhiên rất cẩn thận đa toan, mỗi thời khắc đều là cảnh giác chăm chú từng cử chỉ hành động của Ngô Chính, không để hắn có cơ hội qua mặt mà dờ dờ.

Suru!

Đột nhiên, một đạo kiếm khí lao đến Trọng Lộc Khách, nhắm thẳng vào mi tâm của lão, hoàn toàn không có một lời báo trước. Lão hoảng hốt phản ứng trở lại, liền vùng lên thiết trường đón đỡ đạo kiếm khí này.

Bùng!

Đây không phải là động tĩnh do chân khí va chạm lẫn nhau phát ra, mà là... động tĩnh do chân khí giữa chừng tự hủy.

“Không tốt, ta trúng kế của hân!”

Lộc Trọng Khách trong tâm kinh nghi bất định không thôi.

Lão khẩn trương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh của Ngô Chính trong tức tắc đã không còn đứng ở vị trí ban đầu nữa, hoàn toàn đã biến mất khỏi tầm mắt.

Vào lúc này...

Một luồng áp lực khủng khiếp từ phía trên đầu, báo hiệu cho Lộc Trọng Khách biết, chiến đấu bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Lão ngược mắt nhìn lên.

Chỉ thấy đó là một bàn tay lam sắc kích cỡ khổng lồ, chân khí tích tụ vô cùng khủng bố như hóa thành thực thể, cương mãnh thô bạo giáng xuống đầu lão. Tin tưởng nếu không nhanh chóng tránh ra khỏi phạm vi tấn công, thì “cái chết không được toàn thây” sẽ là kết cục chân chính của lão.

Nhưng điểm mạnh của Vi Đà Chương cũng là điểm yếu của môn chương pháp này, bởi vì chương thể quá thô mãnh cường bạo, cho nên trong mắt những đối thủ đồng cấp bậc, điểm yếu của nó được khuếch đại hơn bao giờ hết, chính là tốc độ vô cùng chậm chạp và thiếu độ linh hoạt tối thiểu cần thiết.

Trọng Lộc Khách nhanh chân triển khai khinh công, chớp mắt liền lách người phóng sang một bên thật xa, dễ dàng tránh khỏi một chương này.

Àmm..

Vi Đà Chương cứ thế giáng xuống mặt đất, xói tung lên tạo thành một cái hố thật lớn, đất cát gạch nền trong phạm vi ảnh hưởng toàn bộ đều bị chấn tan thành khối bụi, phủ đầy mù mịt trong không khí, che khuất đi tầm nhìn.

Trông thấy một màn kinh tâm động phách này, Triệu Mẫn nội tâm thấp thỏm lo sợ, quay sang Hạ Bút Ông níu tay nói:

“Bạch lão, bạch lão đâu rồi, hân có bị thương hay không?”

Hạ Bút Ông thấy thế liền nhẹ giọng trấn an:

“Quận chúa yên tâm, bạch lão đã kịp thời tránh thoát trước khi chương kinh giáng xuống.”

Nghe vậy, Triệu Mẫn mới tạm thời an lòng phần nào, tuy nhiên một chương của Ngô Chính uy lực quá đối kinh thiên động địa, khiến nàng không khỏi lo lắng cho an nguy của Trọng Lộc Khách, nếu Ngô Chính nói không giữ lời, tính mạng của Trọng Lộc Khách liền khó mà giữ được.

Lúc bấy giờ, Trọng Lộc Khách hòa lẫn trong đông khối bụi, hoàn toàn mất đi tầm nhìn, không xác định được vị trí của Ngô Chính là ở đâu. Bất đắc dĩ, lão chỉ có thể đề thăng khí cảm của mình cao nhất có thể, cố gắng nắm bắt được tung tích của Ngô Chính.

Suru suru...

Tức khắc, Trọng Lộc Khách cảm nhận được tam đạo kiếm khí, từ các phương hướng khác nhau tiến về phía mình.

Không hiểu tại sao, loại chân nguyên ẩn ẩn trong kiếm khí lại khiến cho lão có cảm giác rất e ngại kiêng kỵ, không dám cường ngạnh vùng trường đối kháng.

Thêm một lần nữa, lão quyết định chọn phương thức tránh né, lại triển khai khinh công phóng người lên không trung, thoát khỏi đám khối bụi này.

Thế nhưng, tam đạo kiếm khí lần này không giống với một chương vừa rồi. Kiếm khí dường như là có mắt, ngay khi Trọng Lộc Khách phóng người lên không trung, tam đạo kiếm khí đồng thời cũng đổi hướng theo, không để lão dễ dàng liền tránh thoát như vậy.

“Hừ, thật quý dị!”

Trọng Lộc Khách kinh tâm thốt lên.

Đã không thể tránh né, lão liền tranh thủ thời gian súc thế, muốn dùng một chương trực tiếp chấn tan tam đạo kiếm khí kia.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Trọng Lộc Khách lại cảm nhận được, một luồng áp lực khác, vẫn là xuất phát từ trên đầu của lão.

Lão lại ngược mắt nhìn lên.

Thân ảnh thiếu niên quen thuộc rơi vào tầm mắt của lão, không những thế, còn đi với một quyền cường mãnh giáng xuống.

“Chết tiệt!”

Trương Lộc Khách lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan vô cùng khốn đốn, phía dưới tam đạo kiếm khí quỷ dị đuổi theo, phía trên lại có một quyền giáng xuống, lão đã không còn cách thoát thân, chỉ có thể cường ngạnh đối kháng mà thôi.

Huyền Minh Thần Công!

Trương Lộc Khách bất đắc dĩ, cắn răng huy động toàn bộ lực lượng, bùng phát chân khí hùng hậu ra xung quanh hòng đẩy lui Ngô Chính, tương tự như phương thức của Ngô Chính trước đó vận dụng, chỉ là ở một cường độ mãnh liệt hơn, không chỉ dừng lại ở tạo thành dư ba chấn động.

Ngay khi chân khí của Trương Lộc Khách phát tán, tam đạo kiếm khí triệt để bị chấn tan, không những thế, thân ảnh của Ngô Chính cũng chịu phải số phận tương tự, hóa thành hư vô tan biến trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Đả bại Trương Lộc Khách

Ngay khi chân khí của Trương Lộc Khách phát tán, tam đạo kiếm khí triệt để bị chấn tan, không những thế, thân ảnh của Ngô Chính cũng chịu phải số phận tương tự, hóa thành hư vô tan biến trong không khí.

“Huyền ảnh!?”

Trương Lộc Khách kinh nghi không thôi.

Thì ra vừa rồi chỉ là huyền ảnh của Ngô Chính, muốn ép Trương Lộc Khách vào đường cùng phải chọn cách toàn lực bộc phát chân khí, chống đỡ tam đạo kiếm khí lao đến kia.

Đoàng!

Đột nhiên Trương Lộc Khách cảm thấy con đau rất truyền đến từ huyết thái dương, cả khung cảnh trước mắt cũng nghiêng sang một trăm tám mươi độ qua một bên, dường như là đó là một quyền đánh trúng mục tiêu của Ngô Chính, xuất kỳ bất ý không hề có dấu hiệu báo trước nào.

Trương Lộc Khách tức khắc liền biết được mình vừa trúng phải một đòn nặng nề, đến nỗi đầu óc choáng váng, chân khí vừa rồi bộc phát còn chưa kịp thu về thể, không có cách nào để trở tay.

Lão cố gắng lấy lại bình tĩnh, nương theo quán tính đang nghiêng người, lao mình xuống phía dưới, hòng giãn ra khoảng cách với Ngô Chính.

Tuy nhiên...

Đoàng!

Lần này con đau đến thấu xương xuất phát từ vị hạ phần bưng, khiến cả người lão phải gấp khúc trở lại, vẫn không có dấu hiệu báo trước, không thấy Ngô Chính rốt cuộc là từ đâu mà xuất quyền.

Ngay khi lão kịp tỉnh hồn, trước mắt lão lúc bấy giờ lại là... quyền đầu!

Đoàng!

Con đau đến điếng người, bây giờ đã không còn cảm giác nổi đau được nữa, đồng thời lão cũng được như ý nguyện, khi cả phần thân trên của lão bật ngược trở lên, đã có thể trông thấy hình ảnh Ngô Chính đang trong tư thế sau khi xuất quyền, nhưng rồi, chớp mắt thân ảnh của hắn lại lần nữa biến mất khỏi tầm mắt.

Đồng thời điểm, tường chừng như không có thời gian chậm trễ, lão cảm nhận được một bàn tay, nắm lấy đầu mình từ phía sau, mạnh mẽ nhấn xuống, sau đó cảnh vật trở lên méo mó, lướt qua mắt lão thật nhanh, phía đối diện chính là mặt đất, mỗi lúc lại một gần.

Không nghi ngờ, lão là đang... rơi!

Ầm!

Đây là động tĩnh phát ra tương đối rùng rợn, khi mặt người đối cứng với mặt đất.

Mặt đất vốn dĩ đã bị biến dạng thành một cái hố lớn. Bây giờ đây chính giữa cái hố lớn lại có thêm một cái hố nhỏ. Mà trung tâm cái hố nhỏ lại in hằn một khuôn mặt người. Mặt người này tương đối quen thuộc, không ai khác chính là diện mạo của Trương Lộc Khách.

Lúc bấy giờ, thời gian như muốn đóng băng, cả người Trương Lộc Khách như là con rối bằng vải, nẩy bật lên không trung, ngoại trừ cái đầu vẫn còn đang bị chần trụ trong tay Ngô Chính.

Dưới ánh mắt không thể tưởng tượng được của Triệu Mẫn và Hạ Bút Ông, cả hai người mục trừng khẩu ngọc, đã không thể nghĩ được gì trong đầu nữa rồi.

Ngô Chính tàn nhẫn không thương tiếc, kéo ngược đầu của Trương Lộc Khách nhìn lên trên trời, mười phần y hệt như cách mà lão đã làm với hắn trước đây.

“Như thế nào, cảm giác rất không tồi chứ?”

Ngô Chính thân nhiên cười nói.

“Ngươi... ngươi...”

Trương Lộc Khách cổ họng cứng nhắc, huyết tươi trong miệng không ngừng trào ra, không thể thốt nên lời.

Thế nhưng Ngô Chính biết, lão cáo già này không phải là đã hoàn toàn bất lực, mà là đang cố tình diễn xuất, hòng câu kéo thời gian, tranh thủ điều hòa chân khí rồi loạn trong cơ thể.

Không phải là ai cũng có thể chịu được ba quyền của Ngô Chính mà vẫn không chết như thế, đừng quên quyền của Ngô Chính chính là Thất Thương Quyền, còn có Cửu Dương Chân Kinh làm trụ cột, đánh vào nhục thể Trương Lộc Khách mang trong mình Huyền Minh chân nguyên, tất nhiên thương tổn so với thường lệ càng là nhiều hơn mấy phần.

Vậy mà lão vẫn có thể bình an vô sự, nội ngoại thương thế mặc dù có phần nghiêm trọng, nhưng chỉ cần cho lão chút ít thời gian điều hòa khôi phục, liền có thể có tiếp tục chống đỡ thêm vài chiêu nữa.

Điều này cũng là nói Huyền Minh nhị lão số năm tháng bước vào cảnh giới tông sư không phải là ít, đồng thời hai người này hẳn là đã vắt kiệt tiềm lực của mình rồi, bằng không căn cơ vững chắc hùng hậu như thế, không có nguyên do gì lại không thể tăng trưởng tu vi, đạt đến tông sư trung kỳ.

“Trước mặt ta còn dám diễn kịch!? Thực đúng là múa rìu qua mắt thợ.”

Dứt lời, Ngô Chính lại mạnh tay nắm lấy đầu của Trương Lộc Khách, vận lực thô bạo đập xuống mặt đất.

Ầm!

Đất cát một lần nữa là văng lên tứ tung, cái hố nhỏ trung tâm cái hố lớn, cũng được nói rộng hơn gấp đôi.

Trông thấy tình cảnh tàn khốc này, Triệu Mẫn quá đỗi lo lắng, không kìm được lòng liền lên tiếng nhắc nhở Ngô Chính:

“Bạch lão đã không còn sức chiến đấu nữa rồi, xem như trận này là công tử thắng, có thể thực hiện lời nói trước đó, buông tha cho hắn!”

“Này, tiểu quận chúa là quá lời, hắn vẫn chưa chịu mở miệng nhận thua, tức là không tâm phục khẩu phục, hà cớ gì muốn ta phải ngừng tay!?”

Ngô Chính không nhìn Triệu Mẫn, vỗ vỗ khuôn mặt be bét máu không ra nhân dạng của Lộc Trương Khách, thân nhiên cười nói.

“Bạch lão, còn không mau nhận thua?”

Triệu Mẫn sốt ruột lớn tiếng nói.

Trương Lộc Khách nghe thế, ánh mắt cố gắng liếc nhìn Triệu Mẫn, thực tình rất muốn kể khổ, nhưng lại không biết dùng cách nào để truyền thông điệp cho nàng.

“Ngươi không nghe lệnh!? Đánh thua thì là thua, cớ gì lại không nhận?”

Triệu Mẫn thì không hay biết, tiếp tục hối thúc.

Trương Lộc Khách hết cách rồi, ánh mắt thương tâm như muốn khóc, bất đắc dĩ mở miệng nói:

“Tha cho ta, ta nhận...”

Chát!

Ngay lập tức, Trương Lộc Khách liền nhận được “phần thưởng” của mình, một cái bạt tai!

“Ngươi vừa nói cái gì, ta nghe không rõ nha, có thể nói lại!”

Ngô Chính biểu cảm rất vô tội, hảo hữu cười nói.

Sở dĩ gọi là “phần thưởng” là vì, Trương Lộc Khách đã đoán đúng. Ngô Chính sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cho lão. Từ trong sâu thẳm ánh mắt của hắn, có thể nhìn thấy được, đó là sát ý, là vô cùng vô tận sát ý khi nhìn về phía lão. Mà dường như hắn là đang cố tình bộc lộ sát tâm của mình, khiến lão phải rơi vào tuyệt vọng khôn cùng, không có lối thoát.

Lúc này, Triệu Mẫn rút cuộc cũng đã nhận được thông điệp của Trương Lộc Khách, phải dùng mặt mình làm bìa thư để gửi đến. Không phải là Trương Lộc Khách không muốn lên tiếng nhận thua, mà là Ngô Chính nhất định sẽ không cho lão có cơ hội đó. Mờ miệng nhận thua chỉ càng khiến Trương Lộc Khách nhận thêm sỉ nhục mà thôi, ngoài ra không có tác dụng thực tiễn nào.

“Tiểu tử chết tiệt, có phải là ngươi có ý hay không!”

Hạ Bút Ông nhào lên phía trước, giận dữ quát lên.

Triệu Mẫn nhanh tay ngăn lại, không để Hạ Bút Ông vì xung động mà khiến tình thế càng chuyển biến xấu, lại quay sang Ngô Chính hạ giọng nói:

“Ta tin công tử hẳn là sẽ không nuốt lời.”

“Triệu Mẫn quả nhiên rất không hổ danh, mặc dù sớm hơn trong nguyên tác đến năm năm, trí tuệ vẫn là rất không kém”

Ngô Chính trong tâm khen ngợi.

Triệu Mẫn không mất bao lâu đã có thể nhận ra, Ngô Chính đây là muốn kích động Hạ Bút Ông, đẩy lên mâu thuẫn, giương cung bạt kiếm chân chính trở mặt với nhau. Vì thế nàng liền chọn cách khôn ngoan, lại rất vô tình, là để mặc Ngô Chính hành hạ Trương Lộc Khách đến sống dở chết dở thế nào cũng được, chỉ cần nàng không trở mặt, hắn cũng không có lý do để không giữ lời.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Ngô Chính giữ lời

Triệu Mẫn không mất bao lâu đã có thể nhận ra, Ngô Chính đây là muốn kích động Hạ Bút Ông, đẩy lên mâu thuẫn, giương cung bạt kiếm chân chính trở mặt với nhau. Vì thế nàng liền chọn cách khôn ngoan, lại rất vô tình, là để mặc Ngô Chính hành hạ Trương Lộc Khách đến sống dở chết dở thế nào cũng được, chỉ cần nàng không trở mặt, hắn cũng không có lý do để không giữ lời.

“Nếu ngươi đã tin tưởng ta như thế, ta tất nhiên sẽ không để ngươi thất vọng”

Ngô Chính tươi cười rạng rỡ nói.

Trong lúc đó, tay hắn lại không ngừng động tác, nắm chặt lấy đầu của Trương Lộc Khách, nhấc lên thật cao, tiếp tục hung hăng đập mạnh xuống đất.

Ầm, ầm, ầm...

Tiếng động phát ra liên tiếp không ngừng, đến rộn cả người.

Bởi vì Ngô Chính chỉ dùng sức lực đơn thuần, không có gia cố chân nguyên bên trong, cho nên cảnh tượng mặc dù rất dọa người, nhưng thực tế Trương Lộc Khách chỉ phải chịu nỗi đau từ đau thể xác, lúc bấy giờ cũng đã kịp thời huy động chân khí hộ thể, thế nên không có bao nhiêu tổn thương.

Lúc này, Ngô Chính lại kéo ngược đầu của Trương Lộc Khách hướng mặt lên trời, nhếch môi cười nói:

“Hình như ta hơi nhẹ tay thì phải, trông ngươi không có vẻ gì là chịu phục cho lắm!”

Trương Lộc Khách nghe vậy vô cùng căm giận, nhưng lại không thể lớn tiếng mắng chửi, chỉ có thể dùng ánh mắt chứa sát ý, chăm chăm nhìn lấy Ngô Chính.

“Ánh mắt của ngươi là sao? Muốn giết ta!”

Ngô Chính thần sắc đột nhiên trở nên âm trầm nói.

Sát khí toàn thân bộc phát, dường như là hắn đang muốn hạ sát thủ với Trọng Lộc Khách.

“Ngươi dám!?”

Hạ Bút Ông lại lớn tiếng quát lên.

Lần này Triệu Mẫn cũng không thể ngăn cản được, nàng biết nếu Trọng Lộc Khách gặp phải bất trắc, lấy tính cách đơn thuần khờ khạo của Hạ Bút Ông, nhất định sẽ bất chấp mệnh lệnh của nàng mà liều mạng xông lên.

“Thù hạ bại tướng mà thôi, ngươi nói ta có dám hay không?”

Ngô Chính ánh mắt bất thiện nhìn lấy Hạ Bút Ông, lạnh giọng nói.

Thù hạ bại tướng chính là nói chung cả hai người Huyền Minh nhị lão. Cách đây không lâu, Hạ Bút Ông giao thủ cùng Ngô Chính nhất chưởng, thất thủ đến phải bại lui. Bây giờ Ngô Chính lại đường đường chính chính hạ bại Trọng Lộc Khách. Chung quy hắn là đang dùng tư thế của bề trên để nhìn xuống Huyền Minh nhị lão, thái độ hết mực xem thường.

“Hừ, ngươi dám tổn hại đến tính mạng của bạch lão, ta liều mạng với ngươi!”

Hạ Bút Ông giờ lên quyền đầu trước mặt, hung hăng nói.

Trọng Lộc Khách thấy thế không nhịn được, khó khăn mở miệng nói:

“Mau, mau... lui...”

Chát!

Không quá bất ngờ, Trọng Lộc Khách ngay khi mở miệng liền lãnh nhận một bạt tai, vô cùng nhục nhã.

“Ngươi lại nói cái gì? Đồng bọn của người hắn là chưa nghe rõ, có thể nói lại hay không?”

Ngô Chính trêu ngươi nói.

“Tiểu tử khôn kiếp, mau thả bạch lão ra cho ta!”

Hạ Bút Ông phẫn nộ, vận nội công lớn tiếng gào lên.

Trái lại, Ngô Chính thì vẫn nhàn nhơ không đoái hoài đến Hạ Bút Ông uy hiếp, lại siết chặt lấy đầu của Trọng Lộc Khách, sau đó đập mạnh xuống đất.

Ầm!

“Hắc lão, ngươi nói thêm một lời, ta liền giết chết hắn, có tin hay không?”

Ngô Chính trầm giọng nói.

Trông thấy sắc mặt của Ngô Chính không giống như là đang nói đùa, Triệu Mẫn kinh hãi vừa định lên tiếng nhắc nhở Hạ Bút Ông, nhưng là... đã muộn!

“Ngươi, ngươi dám...”

Hạ Bút Ông theo phản xạ chỉ thốt ra nửa câu, liền giật thót không dám nói nữa.

Nhưng ngay tức thì sau đó, sau một tiếng “phập”... nói thêm một lời nào nữa, thì cũng đã quá chậm trễ mất rồi.

Lúc này...

Trên tay Ngô Chính, chính là thủ cấp của Trọng Lộc Khách vẫn còn mở to đôi mắt, dường như rất không cam tâm. Còn thân thể của lão thì, đã vĩnh viễn nằm yên dưới mặt đất, không thể cử động được nữa.

Chân chính đầu lia khỏi cổ, tức là không thể lành lại được, Trọng Lộc Khách đã chết, chết đến không thể nào tức tưởi hơn.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tông sư sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

Giọng nói hệ thống vẫn như mọi khi, vang lên trong đầu Ngô Chính.

Nguyên bản ý định của Ngô Chính đã là muốn giết chết Huyền Minh nhị lão. Sở dĩ hắn nhận lời với Triệu Mẫn sẽ không giết Trọng Lộc Khách, là bởi vì Trọng Lộc Khách có một tên đồng bạn đầu trư. Dù là bằng cách này hay cách khác, Ngô Chính vẫn có thể thông qua Hạ Bút Ông để giết chết Trọng Lộc Khách. Vốn dĩ từ đầu đã không có bất kỳ một lời hứa nào cả, hết thảy chỉ là một trò đùa của Ngô Chính mà thôi.

Lấy tư duy chậm chạp của Hạ Bút Ông tất nhiên sẽ không kịp hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Ngô Chính là hệ trọng như thế nào, nhất định sẽ buột miệng lên tiếng. Đến lúc đó, Ngô Chính tất nhiên phải thực hiện lời nói của mình. Một cái lý do để sát nhân, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cũng không phải là quá vô lý.

“Là ta hại chết người... là ta... là ta ngu ngốc, đần độn... hại chết người rồi!”

Mãi đến khi trông thấy cảnh tượng này, Hạ Bút Ông mới thực sự hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Ngô Chính “nói thêm một lời” nghĩa là gì. Lão suy sụp quy xuống đất, hai tay khur khur ôm đầu, thất thần lâm bầm trong miệng một mình.

Trái lại, Triệu Mẫn thì rất bình tĩnh, không tỏ ra kinh tâm sợ hãi, ánh mắt nghiêm nghị nhìn lấy Ngô Chính, trầm giọng nói:

“Người, là nói không giữ lời?”

“Người phải cảm thông cho ta mới được, ta vừa phải giữ lời với người, vừa phải giữ lời với hắn, làm thế nào mới có thể để lưỡng toàn đôi bên đây!? Ài, đành phải thiệt thòi cho người lần này vậy.”

Ngô Chính nhún vai tỏ ra vô tội nói.

Triệu Mẫn sớm đã biết Ngô Chính chắc chắn sẽ trả lời nàng như vậy, nhưng là vẫn không ngăn được mình chất vấn. Cảm giác này giống như là lúc một tiểu hài tử biết được bản thân cần phải có trách nhiệm, cảm thấy hối hận.

Vốn dĩ nàng vẫn chưa từ bỏ ý đồ với Ý Thiên kiếm, bây giờ lại quan tâm nhiều hơn đến việc, làm cách nào để giết chết Ngô Chính, một nhân vật quá mức nguy hiểm khó lường. Kể cả tâm trí, hay là thực lực của hắn, đều khiến cho nàng cảm thấy tự thẹn không bằng. Hiển nhiên ngoại trừ cảm hận, nàng nhiều hơn chính là không cam lòng.

Cái chết của Trọng Lộc Khách, chỉ có Hạ Bút Ông mới là chân chính đau lòng thương tâm.

“Quý Sát Kiếm Ma, người, phải, chết!”

Hạ Bút Ông nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng chữ nói.

“Há? Tại sao ta phải chết? Không phải là ta đã giữ lời với người đấy ư?”

Ngô Chính thân nhiên cười nói, như vừa làm một việc gì đó rất đúng đắn.

“Ta phải báo thù cho bạch lão!”

Hạ Bút Ông gầm gừ nói.

“Muốn báo thù? Đơn giản, chủ công của người – Triệu Mẫn quận chúa, không phải mới là người đồng ý để cho bạch lão, xuất thủ giao đấu với ta hay sao? Kẻ thù thực sự của người là ai, người còn không phân biệt được nữa!?”

Ngô Chính châm ngòi ly gián nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 269: Hạ Bút Ông ngu ngốc

“Muốn báo thù? Đơn giản, chủ công của người – Triệu Mẫn quận chúa, không phải mới là người đồng ý để cho bạch lão, xuất thủ giao đấu với ta hay sao? Kẻ thù thực sự của người là ai, người còn không phân biệt được nữa!?”

Ngô Chính châm ngòi ly gián nói.

“Hắc lão, mau lui lại, đừng để hắn kích động ly gián.”

Triệu Mẫn bình tĩnh nhắc nhở.

Nhưng là lời nói của nàng tựa hồ không lọt vào tai, chỉ thấy Hạ Bút Ông chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt đã nhiều hơn một phần mâu thuẫn, không tin tưởng vào Triệu Mẫn.

Thấy thế, Triệu Mẫn nội tâm bất an không thôi, nếu là cả Hạ Bút Ông cũng quay lưng với nàng, tình thế sẽ không thể cứu vãng được nữa.

Nàng kiên nhẫn hạ giọng giải thích cho Hạ Bút Ông:

“Bản quận chúa sở dĩ cho phép bạch lão chiến đấu với hân, những tưởng chỉ là luận bàn đơn thuần, điểm đến là dừng. Nào ngờ Quý Sát Kiếm Ma thủ đoạn tàn độc, mượn cơ giữ lời với ngươi, mà ra tay hạ sát thủ. Thử nghĩ, trong chuyện này, ai mới người cần phải chịu trách nhiệm cái chết của bạch lão!? Ai mới là kẻ thù thực sự của ngươi!?”

Những chuyện minh bạch rõ ràng như ban ngày thế này, đáng lẽ không cần Triệu Mẫn lắm lời lý giải. Thế nhưng Hạ Bút Ông đầu óc đơn giản, suốt ngày chỉ biết quyền cước và rượu thịt, nào có thể tự mình tư duy có chủ kiến!? Mặc dù thủ hạ dưới trướng như vậy rất dễ khống chế, nhưng đôi khi cũng tạo thành không ít phiền phức, để Triệu Mẫn lúc này rất đau đầu.

Hạ Bút Ông nghe thế liền quay đầu 180 độ ngoắt sang Ngô Chính, ánh mắt lăm lăm sát khí, khóa chặt lấy thân ảnh của hân.

“Ha ha ha... tên ngu ngốc này, thật giống như là tiểu hài tử, rất đáng yêu!”

Ngô Chính trong bụng khoái chí cười hả hê, nhưng ngoài mặt vẫn là rất kìm chế, nghiêm nghị nói:

“Nói rất không sai. Nhưng ta cũng chỉ là bị tình thế ép buộc phải làm vậy mà thôi, hoàn toàn không hề cố tình. Chi bằng để ta bồi thường cho ngươi, giúp ngươi được hội ngộ với bạch lão, có muốn hay không?”

“Ngươi là nói thật?”

Hạ Bút Ông nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

“Đừng tin lời hân.”

Trông thấy tình cảnh này, Triệu Mẫn không khỏi có chút dở khóc dở cười, lại tiếp tục phải lý giải cho Hạ Bút Ông, ý nghĩa thực sự trong lời nói của Ngô Chính:

“Bạch lão giờ này đã là bước lên hoàng tuyền lộ, ngươi muốn được hội ngộ, chẳng khác nào là muốn tự mình đâm đầu vào tử lộ, nhưng chưa chắc đã có thể gặp được bạch lão.”

Nghe được lời này, để Hạ Bút Ông liền minh bạch Ngô Chính là đang trêu chọc, biến lão thành trò đùa tiêu khiển. Đột nhiên lão dừng dừng phần nộ, phát ra khí thế hét lớn:

“Tiểu tử khôn kiếp, dám đùa giỡn lão tử, hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

Hạ Bút Ông đã không thể kìm chế cơn giận của mình được nữa. Triệu Mẫn thấy thế biết rằng không thể ngăn cản được, chuyện đã đi đến nước này, chỉ có thể hy vọng Hạ Bút Ông làm nên trò trống gì đó. Bằng không, tính mệnh của nàng đành phải mặc cho lão thiên định đoạt mất thôi.

“Đứng trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ đều là vô nghĩa”. Mặc dù Triệu Mẫn tuổi tác không bao nhiêu, nhưng vẫn có thể thấu hiểu được đạo lý này.

“Nóng giận chỉ càng khiến ngươi chết nhanh hơn mà thôi.” Ngô Chính trong tâm đắc ý, so với Trọng Lộc Khách, khiêu khích Hạ Bút Ông đơn giản hơn rất nhiều.

Lúc bấy giờ...

Hạ Bút Ông như hóa thành quỷ thần, chân khí lực sắc ngưng tụ quanh thân, âm u lạnh lẽo vô cùng, không khí xung quanh như là trầm lại, tay phải cầm thiết bút quán chú chân khí tỏa ra cường mang, tay trái ngưng trọng súc thể khiến không gian như muốn bóp méo, vặn vẹo không ra hình thù.

Trong phương viên bán kính hai mươi thước xung quanh Hạ Bút Ông, tạo thành áp lực vô hình rất khủng khiếp, tựa như là trọng lực gấp mười, gấp trăm lần giáng xuống tinh thần vậy.

Triệu Mẫn đứng phía hậu phương Hạ Bút Ông, trong đầu không ngừng toan tính, lại quên mất phải tránh khỏi phạm vi chiến đấu ảnh hưởng. Lúc này cả người rệu rã, hữu khí vô lực mà ngồi bệt xuống đất, đôi mắt tràn ngập sợ hãi nhìn lấy hai người đang giằng co với nhau.

“So với Trọng Lộc Khách thì Hạ Bút Ông phương thức chiến đấu cường bạo, liều lĩnh hơn rất nhiều, rất có ý tứ.”

Đối mặt với Hạ Bút Ông khí thế dọa người, Ngô Chính vẫn còn dư dả thời gian để đặt tâm tư vào những chuyện khác.

Tác phong chiến đấu này của Hạ Bút Ông mặc dù sẽ rất bất lợi khi giao đấu với đối thủ đồng cấp bậc, nhất là những tên trong đầu có nhiều mưu mô quỷ kế, nhưng khi chiến đấu với đối thủ mạnh hơn mình, thì liều mạng mới thực sự là phương thức tác chiến mạnh nhất, dùng để đối phó tùy vào tình huống.

Thế nên Ngô Chính cũng không dám khinh thường nhất cố, lật thuyền trong mương không phải là chuyện vui vẻ gì có thể chấp nhận được, tốt nhất không nên để việc này xảy ra.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu với Trọng Lộc Khách, chông chất trên người Ngô Chính đã là chín cái huyền ảnh phân thân Loa Toàn Cửu Ảnh, cho nên mới có thể dễ dàng đánh lừa Trọng Lộc Khách mà đắc thủ.

Giờ phút này, chín cái huyền ảnh phân thân đồng thời hiện ra, bốn phương tám hướng bao vây lấy Hạ Bút Ông, không chừa cho lão đường lùi.

“Chín cái... tiểu tử!?”

Trông thấy một màn này, Hạ Bút Ông kinh nghi không thôi, lão hoàn toàn không thể minh bạch tại sao, bỗng nhiên lại xuất hiện đến chín cái Ngô Chính, còn tưởng rằng là huynh đệ sinh ra cùng một trứng.

“Một người trong chúng ta đã có thể giết chết bạch lão, bây giờ đến tận chín người hợp lực với nhau, ngươi, là muốn chết như thế nào?”

Giọng nói của Ngô Chính quanh quẩn trên không trung, không biết từ đâu phát ra, âm thanh được khuếch đại hữu lực, chân nguyên rung động trong không khí, xóa đi dấu vết của hấn, tương tự như cách mà lão nhân thần bí trước đó đã làm để che giấu tung tích của mình.

“Hừ, chết đi!”

Hạ Bút Ông không những không bị dọa, còn là vô cùng kích động khi nghe Ngô Chính nhắc đến cái chết của Trọng Lộc Khách.

Trên tay thiết bút quán chú chân khí đợi sẵn, Hạ Bút Ông mạnh mẽ quét ngang một phương.

Lực sắc cường mang tựa như phiên giang đào hải, phút chốc liền đánh tan năm cái huyền ảnh phân thân của Ngô Chính, phong cuốn vân tán chỉ còn lại là xung lực chấn động trong hư vô.

“Là huyền ảnh!?”

Cảm giác bị đùa giỡn sâu sắc, Hạ Bút Ông mặt mày khó coi như là quả hồng phơi khô, lại cắn răng vùng lên một chưởng hồng đánh tan bốn cái huyền ảnh phân thân còn lại, tìm ra chân thân của Ngô Chính.

Huyền Minh Thần Chưởng!

Đây là chưởng pháp trừ danh tàn độc của Huyền Minh nhị lão.

Chân khí quý dị như ngưng thành thực thể, cuộn cuộn mênh mông phiên vân phúc vũ, bao trùm hết thấy không gian không chừa một lối thoát, mạnh mẽ chấn tan bốn cái huyền ảnh phân thân còn lại.

“A...”

Thế nhưng Hạ Bút Ông lúc này ngây người thất thần, mục trừng khẩu ngốc nhìn lấy khoảng không vô định kia. Thì ra chín cái thân ảnh bao vây lấy lão này giờ, đều là huyền ảnh phân thân, từ đầu đã không có chân thân ở đó.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Thu hoạch khảm khá

“A...”

Thế nhưng Hạ Bút Ông lúc này ngây người thất thần, mục trừng khẩu ngốc nhìn lấy khoảng không vô định kia. Thì ra chín cái thân ảnh bao vây lấy lão này giờ, đều là huyền ảnh phân thân, từ đầu đã không có chân thân ở đó.

“Hấn, là muốn tẩu thoát!?”

Nội tâm Triệu Mẫn kinh nghi bất định không thôi.

Nhưng ngay khi đặt nghi vấn, nàng liền phủ nhận ý nghĩ này. Thực lực của Ngô Chính không phải là nàng không biết. Trọng Lộc Khách bại tử dưới tay hấn là minh chứng thiết thực nhất. Không có lý do nào hấn lại muốn ly khai vào lúc này.

“Aaaaa...”

Đột nhiên, tiếng thét thảm thiết, chói tai của nam tử vang vọng từ bên kia cánh rừng dương liễu.

“Không tốt, hắc lão, mau đến trợ giúp, Thần Tiền Bát Hùng gặp nguy hiểm!”

Ngay lập tức Triệu Mẫn liền minh bạch chuyện gì đang xảy ra, hoảng hốt khẩn trương hô lên.

Không cần nâng nhắc nhỏ, Hạ Bút Ông có khí cảm của tông sư, đã trước một bước nắm bắt được khí tức của Ngô Chính phát tán trong lúc hạ thủ, toàn lực triển khai khinh công phóng qua mạn trái liễu lâm.

Nhưng dù như vậy, Hạ Bút Ông vẫn là chậm trễ một bước. Trước mắt lão lúc bấy giờ, chỉ còn lại bốn cái xác chết nam tử, nằm lê lết dưới mặt đất. Đôi mắt vô hồn vẫn còn mở to, như thể cái chết đến một cách rất chóng vánh, khiến bọn hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu tử trời đánh, nguoi nhất định không được toàn thân!”

Hạ Bút Ông phần nộ gầm lên, đôi đồng tử điên cuồng đảo loạn, khí cảm đề thăng đến mức cao nhất có thể, sắc mặt của lão còn dữ tợn hơn cả dã thú, cắn chặt răng đến chảy ra máu lẫn dãi trên khóe miệng.

Bỗng nhiên...

Đôi lông mày lão nhướn lên, dường như là cảm nhận được điều gì đó. Lão không nói một lời nào, liền quay ngoắt người, bức hết tốc độ phóng qua phía mạn phải bên kia liễu lâm.

Giờ phút này đây, so với mới đó chẳng khác biệt là bao, lại thêm bốn cái thi thể nam tử, chết một cách vô tri vô giác dưới mặt đất. Kể từ đây, Thần Tiền Bát Hùng vĩnh viễn chỉ còn là quá khứ.

“Cảm thấy tức giận?”

“Bất lực?”

“Căm phẫn?”

“Tuyệt vọng?”

Giọng nói thiếu niên vô cùng quen thuộc, rất đáng hận nhưng cũng rất đáng sợ, mãi miết vang vọng bên tai Hạ Bút Ông.

Lão chậm rãi quay đầu nhìn lại, trước mắt lão không ai khác, chính là tên hung thủ giết chết đồng bọn của lão, cũng là kẻ khiến lão căm hận đến tận xương tủy, thề trong thâm tâm muốn phanh thây xé xác hắn ra thành trăm ngàn mảnh.

“Quý, Sát, Kiếm, Ma.”

Hạ Bút Ông nghiêng răng nghiêng lời, gằn giọng đọc rõ từng chữ, ánh mắt trùng trùng sát khí bao trùm lấy thân hình Ngô Chính.

“Không phải là nguoi rất muốn gặp lại đồng bạn của mình ư? Đứng yên, đừng cử động, để ta giúp nguoi!”

Ngô Chính thần thái ôn hòa, hảo hữu cười nói.

“Hừ, chết đi cho ta!”

Lần này Hạ Bút Ông không còn ngu ngốc nữa, dứt lời liền vung lên thiết bút lao đến Ngô Chính, điên cuồng như thể chưa từng được điên cuồng vậy.

Thất Thương Quyền!

Ngô Chính sớm đã súc thế, tức khắc liền có thể vung quyền nghênh chiến, lam sắc chân khí quán chú vào quyền đầu, bảy tầng kinh lực hung mãnh chấn động như muốn xé rách cả không khí.

Thiết bút thuận thế quét ngang qua đầu, Ngô Chính chùn người xuống, liền dễ dàng tránh né, đồng thời một quyền đánh mạnh vào phần ngực của Hạ Bút Ông.

Đoàng!

Âm thanh vang dội như là tiếng súng nổ, sau đó còn kèm theo tiếng “rắc” của xương cốt vỡ vụn.

Vốn dĩ Hạ Bút Ông đã không còn giữ được thần trí tỉnh táo, lúc này đây, cơn đau điếng đến thấu tâm can, khiến lão hoàn hồn sực tỉnh.

Một nỗi sợ hãi khó tả cứ thế xâm chiếm lấy tâm trí của lão. Đối diện với tử vong, khiến lão tầm nhìn sáng suốt hơn bao giờ hết, biết rằng hành động của mình là ngu ngốc đến nhường nào. Chẳng khác nào là tự biến mình thành con rối, để mặc cho Ngô Chính điều khiển trong lòng bàn tay.

Thế nhưng hết thầy đều quá muộn màng. Ngô Chính chưa bao giờ biết cách nhân từ với địch thủ. Thời cơ đã đến, hấn liền vung tay nắm bắt, không để nó có cơ hội vụt mất.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Lam sắc kiếm khí linh hoạt, sắc bén nhắm thẳng vào tim của Hạ Bút Ông, một đường xuyên qua, tạo thành một thông đạo trống rỗng trong một khoảnh khắc. Ngay sau đó, máu tươi tựa như là thác, ào ào tuôn ra, ướt đầm cả y phục trên người lão.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tông sư sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

Giọng nói hệ thống âm vang trong đầu, nhắc nhở cho Ngô Chính, lão già trước mắt đã triệt để chết đi.

“Hôm nay thu hoạch thật khấm khá, ta sớm nên làm những chuyện như thế này nhiều hơn.”

Trong lòng Ngô Chính hết sức thỏa mãn.

Lần này, hấn chỉ mất không quá một thời canh, liền có thể tích lũy ngang bằng với hai ba ngày đi đường, bị động đội mấy tên chuột nhắt mang thủ cấp đến nạp mạng, quả thực là hết sức hậu hĩnh.

(Một thời canh = tám khắc = hai giờ.)

“Kiểm tra thông tin nhân vật.”

Ngô Chính ý niệm trong đầu.

Tức khắc, một bảng hình chiếu giao diện quen thuộc, hiện ra trước mắt hấn:

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 1 8.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt thể sơ kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên, Quỷ Sát Kiếm Ma.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tàng 6), Liễu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoàn Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chương (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (đăng phong tạo cực)

(Võ kỹ lĩnh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn)

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 2 9 6 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 1 5 9 1 6 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

“Ta phát! Điểm danh vọng thế quái nào lại bạo!? Không Văn lão trọc lừa danh tiếng lớn đến như vậy!?”

Ngô Chính nội tâm kinh ngạc không thôi.

Giết vài tên tiểu tốt chương môn của tam đại môn phái cũng không có gì đáng kể, điểm danh vọng bạo tăng chỉ có thể quy về cái chết của Không Văn thần tăng mà thôi.

Trước đó hấn một đường rêu rao, chém giết vô kỵ không kiêng nể bất cứ ai, vô tình lại khiến danh vọng của hấn tăng trưởng rất đáng kể, cũng là một cái đòn bẩy để giúp tiếng tăm của hấn sau khi sát hại Không Văn thần tăng, vang xa đến như thế.

“Làm Quỷ Sát thật tốt, quả nhiên là nhất bộ đẳng thiên, ha ha...”

Ngô Chính nhân sinh đắc chí cười to.

Điểm danh vọng cuồng bạo đến mức độ này, cũng đồng nghĩa với việc hai món công dụng “hảo cảm” và “chấn nhiếp” sẽ có thể phát huy được ưu thế của mình, không còn vô dụng như từ khi đến thế giới này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Đánh tới Lục Liễu sơn trang

Điểm danh vọng cuồng bạo đến mức độ này, cũng đồng nghĩa với việc hai món công dụng “hảo cảm” và “chấn nhiếp” sẽ có thể phát huy được ưu thế của mình, không còn vô dụng như từ khi đến thế giới này nữa.

Bởi vì điểm danh vọng chỉ tác động đến những người tu vi chân thực thấp hơn Ngô Chính. Nhưng từ lúc đặt chân đến “Ý Thiên Đồ Long Ký” thế giới, những đối thủ mà hắn phải đối mặt, hầu hết đều là vượt cấp chiến đấu. Hơn nữa, chiến lực của Ngô Chính đã rất không tệ, không cần phải tiêu tốn quá nhiều thời gian để sắp xếp bố cục như ở “Tiểu Ngạo Giang Hồ”. Thế nên công dụng của điểm danh vọng dần dần mờ nhạt, cơ hồ là vô tác dụng.

Nhưng là bây giờ điểm danh vọng đã đạt mốc hơn mười lăm vạn, cũng đồng nghĩa với việc hắn có thể ngẩng cao đầu đứng giữa vạn người, nhìn xuống mà chấn nhiếp hết thảy, sẽ không phải e ngại chiến tranh với quy mô lớn.

Thậm chí nếu chiến tranh giữa quân Nguyên và quân khời nghĩa diễn ra, chỉ cần Ngô Chính xuất hiện ở đó, cục diện liền nghiêng hẳn về một chiều. Thứ nghĩ, công dụng này là cỡ nào bá đạo!? Chỉ ít ở thời điểm lúc bấy giờ, so với tác dụng của điểm sát lục cũng không kém cạnh là bao.

Hiện tại mặc dù Ngô Chính sở hữu gần ba ngàn điểm sát lục, tuy nhiên vẫn là mức quá ít ỏi. Đừng quên lần trước mang người xuyên không, phải tiêu tốn của hắn đến tận mười lăm vạn điểm. Bây giờ đây lại không có nhiệm vụ chính tuyến chống đỡ phần nào cho con số khổng lồ này, hắn chỉ có thể dốc sức giết “quái” mà tích lũy thôi.

“Tạm thời gác chuyện này qua một bên, ta vẫn còn việc quan trọng phải làm.”

Nghĩ đến đây, Ngô Chính thu lại tâm trạng phấn khởi, thần sắc trầm trọng, quay lưng đi về phía Lục Liễu sơn trang.

Lúc bấy giờ, đã không thấy bóng dáng của Triệu Mẫn đâu, hẳn là đã nhân cơ hội đào tẩu mất rồi. Thế nhưng Ngô Chính vẫn có thể dễ dàng lần theo dấu vết, khí tức của nàng cũng không thể qua mắt hắn được.

“Nha đầu này, biết trốn không thoát, liền trở về Lục Liễu sơn trang ẩn nấp mai phục!”

Ngô Chính lắc đầu cười nhạt, song lại không chân chừ cước bộ, triển khai Hoành Không Na Di đuổi theo.

Đi qua con đường lát gạch quanh co, đến phía trước Lục Liễu sơn trang, cửa môn đã nâng lên khép lại, xung quanh sơn trang được cô lập bằng một con sông, bán kính đến cửa môn khoảng hai mươi trượng, dưới sông lại có rất nhiều ngạ ngư, đang thờ đoi mắt sần sùi lên mặt sông, chăm chú nhìn lấy Ngô Chính.

(Ngạ ngư: cá sấu.)

Những đầu ngạ ngư này hẳn là được thả dưới sông không bao lâu, cho nên trước đây Ngô Chính đến Lục Liễu sơn trang không phát hiện được.

“Tựa hồ lần trước nha đầu này đã học được một bài học nhớ đời, cẩn tắc vô áy náy a.”

Ngô Chính than thở nói.

Mặc dù địa hình không làm khó được Ngô Chính, nhưng nếu là tuyệt thế cao thủ nào khác thì khó nói.

Tường rào Lục Liễu sơn trang cao đến mười thước, xung quanh lại không có điểm tựa để đặt chân. Nếu là trong lúc bất chấp qua sông, muốn một hơi bay qua tường rào. Đến lúc đó, từ phía trên phóng xuống mưa tiễn, thì xem như là cửu tử nhất sinh. Trừ phi sở hữu một môn tuyệt luân khinh công như Ngô Chính, bằng không thì rất khó sống sót để trở về.

Giả thuyết là vậy, còn thực tế thế nào thì cần phải thử nghiệm mới biết được.

Ngô Chính không vội một hơi phóng qua bên kia, lợi dụng những cái đầu ngạ ngư đang nhô lên mặt nước làm điểm tựa, đạp lên đó mà lướt qua con sông.

Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, những đầu ngạ ngư bị đạp lên, phải mất một giây sau đó mới kịp phản xạ trở lại, há to cái mõm hung hãn cắn phập vào không khí.

!

Tiếp cận đến chân tường rào, lúc này Ngô Chính mới toàn lực triển khai Loa Toàn Cửu Ảnh, sức lực cường bạo đập xuống đỉnh đầu của ngạc ngư, khiến đầu ngạc ngư này chết tươi ngay tức khắc. Hắn phóng người bay vút lên không trung hơn một trượng, lực quán tính vẫn chưa ngừng lại, còn có thể tiếp tục bay lên cao hơn.

Vào lúc này...

Không ngoài dự liệu của Ngô Chính, từ phía trên tường rào, một cơn mưa tiễn tựa như bạo vũ đồng loạt bắn xuống, tất cả đều nhắm về phía hắn.

Sớm đã lường trước được điều này, Ngô Chính duỗi thẳng người, lam sắc chân khí quán quanh thân hình, tựa như là đại tiễn phóng ngược lên trời. Để tiểu tiễn dù nhiều đến đâu, nhưng khi chạm đến chân khí của Ngô Chính đều bị chấn nát đến vỡ vụn.

Sau khi cơn mưa tiễn qua đi, đột nhiên hàng loạt kiếm khí, quyền khí từ trên cao lại tiếp tục trút xuống đầu, để Ngô Chính không khỏi ngạc nhiên một phen.

Thế nhưng, mọi chuyện cũng chỉ dừng ở mức ngạc nhiên mà thôi.

Hàng loạt những kiếm khí và quyền khí này chỉ đơn thuần là nội lực thi triển võ kỹ, hoàn toàn không phải là chân nguyên, không thể tạo thành trở ngại cho Ngô Chính.

Tương tự như mưa tiễn vừa rồi, quyền khí và kiếm khí khi va chạm vào chân khí hộ thể của Ngô Chính, liền nổ tung như là bọt nước, không tạo thành nửa điểm tổn thương.

Vù vù...

Không gặp bao nhiêu trở ngại, thân hình Ngô Chính còn phóng cao hơn tường rào, lẳng không chấp tay sau lưng, ánh mắt vô thần nhìn xuống đám người đang đứng trên tường chắn.

Trong đám người này, có hai nhân diện quen thuộc đối với Ngô Chính. Một tên cao gầy, mặt nhiều vết nhăn. Tên kia dáng thấp, đầu hói. Cả hai người này thân sắc trên mặt đều là kinh hãi, hoảng loạn không thôi.

Kiểm khí và quyền khí vừa rồi chính là hai người bọn hắn đánh xuống Ngô Chính, cao thủ đặc lực dưới trướng của Triệu Mẫn quận chúa, còn có thể là ai ngoại trừ huynh đệ A Đại – A Nhị.

Ngô Chính lẳng không hạ người, đập xuống đỉnh trụ tường rào, đứng bằng một đầu ngón chân, ôn hòa mỉm cười nói:

“Thật là có thịnh tình khoản đãi, đã lâu không gặp!”

Giọng điệu khách khí, hảo hữu của Ngô Chính, khi lọt vào tai hai huynh đệ A Đại lại như là tiếng sấm rền bên tai, khiến bọn hắn giật mình hoảng hốt, tâm tình đảo loạn không thể áp chế.

Đám người hạ nhân, mãi cho đến lúc này mới kịp phản ứng trở lại, khản trương lùi ra thật xa, tạo thành một bán kính hình tròn, mà trung tâm chính là Ngô Chính.

Đối diện một người thiếu niên, có thể vượt qua trùng trùng mưa tiễn, cuồng quyền bão kiếm, để đứng thẳng người vân đạm phong khinh như thế này, bất cứ ai trong tâm cũng không thể kìm chế được nỗi sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng tìm kiếm cơ hội, quay đầu tẩu thoát thật xa khỏi nơi này.

Tuy nhiên, Ngô Chính lại không cho bọn hắn có cơ hội đó, chấn nhiếp công dụng của điểm danh vọng được phát động. Một cỗ áp lực khủng khiếp, như là siêng xích vô hình áp chế từ sâu trong linh hồn, khiến bọn hắn thân thể cứng đờ, mặt mày nhợt nhạt không còn chút máu, cơ hồ là hồn phách ly thể, khi đối diện tử vong ập xuống trên đầu mình.

Hai người huynh đệ A Đại tu vi thực tế cao hơn Ngô Chính đến hai tiểu cảnh giới, cho nên không phải chịu tác động của điểm danh vọng tính năng. Nhưng khi hai người trông thấy cảnh tượng này, trong lòng khó mà bình tĩnh trở lại, ừng ực nuốt xuống từng ngụm nước bọt, thất thần nhìn lấy thân ảnh Ngô Chính.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Truy bắt Triệu Mẫn

Hai người huynh đệ A Đại tu vi thực tế cao hơn Ngô Chính đến hai tiểu cảnh giới, cho nên không phải chịu tác động của điểm danh vọng tính năng.

Nhưng khi hai người trông thấy cảnh tượng này, trong lòng khó mà bình tĩnh trở lại, ừng ực nuốt xuống từng ngụm nước bọt, thất thần nhìn lấy thân ảnh Ngô Chính.

“Ngươi, ngươi, đến đây, làm gì?”

A Đại miệng lưỡi cứng nhắc nói.

“Không muốn làm vật hy sinh cho tiểu quận chúa của ngươi, thì ngoan ngoãn nói cho ta biết, Triệu Mẫn là đang ở đâu?”

Ngô Chính hơi hít mũi cười nói.

“Quận chúa, không có ở đây... ngươi đi nơi khác tìm đi!”

A Đại không nghĩ ngợi buột miệng nói.

Ngô Chính nghe thế, sờ cằm trầm tư, một hồi lại nói:

“Lục Liễu sơn trang còn có cao thủ, giúp che giấu khí tức của Triệu Mẫn!”

Sở dĩ Ngô Chính kiên nhẫn nói chuyện với A Đại như vậy, chính là vì nguyên do này. Sau khi vượt qua tường rào, hắn đã không còn cảm nhận được khí tức của Triệu Mẫn nữa, nhất thời không biết phải tìm ở đâu. Lục Liễu sơn trang có rất nhiều trạch viện, không phải trong thời gian ngắn liền có thể lần mò được hết.

“Không, không sai, vị tiên bối đó mang theo quận chúa, đã ly khai khỏi sơn trang rồi.”

A Đại tỏ ra thành khẩn nói.

Mặc dù nói Triệu Mẫn cho hắn phú quý tiền tài, hậu đãi rất nồng nhiệt, nhưng vẫn phải có mệnh mới hưởng thụ được. Tương tự như cách mà hắn bán nước cầu vinh, bây giờ chỉ là bán chủ đổi lấy tính mạng của mình mà thôi.

Không mấy tin tưởng vào những loại người này, Ngô Chính chăm chú nhìn thẳng vào mắt hắn, ần ần sát khí phát tán ra xung quanh, dọa hai huynh đệ A Đại một phen tím tái mặt mày, hồn bay phách lạc.

“Rất tốt, các người đi thôi.”

Không phát hiện dối trá, Ngô Chính liền quay đầu nhìn sang hướng khác, ngoắt ngoắt cái tay nói.

“Đa tạ, đa tạ, đa tạ công tử tha mạng!”

A Đại quá đổi vui mừng, kéo lấy cánh tay A Nhị, hai người đồng thời cúi người thật sâu trước mặt Ngô Chính, liên mồm nói lời cảm tạ. A Đại quá đổi vui mừng, kéo lấy cánh tay A Nhị, hai người đồng thời cúi người thật sâu trước mặt Ngô Chính, liên mồm nói lời cảm tạ.

Sưu!

Ngay thời điểm hai huynh đệ A Đại tâm trạng kinh hãi, buông lỏng cảnh giác, tức khắc liền phải trả giá vì tội tin người sai hoàn cảnh của mình. Nhất đạo lam sắc kiếm khí nhanh như thiểm điện, dễ dàng đâm xuyên qua mi tâm hai người. Lưu lại giữa không trung vài vệt loang loáng lam quang.

Hai cái thi thể ngã “bịch” xuống đất, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói, cái chết đến quá mức chóng vánh, để trong tâm trí của bọn hắn, hai chữ cuối cùng còn sót lại chính là... “đi thôi”.

Ngô Chính không vội ly khai, lại liếc mắt bao quát một vòng toàn bộ những người đang hiện diện ở đây. Bởi vì chịu tác động của lực chấn nhiếp, khiến bọn hắn đã ai nấy đều thất hồn lạc phách, hoàn toàn không tự chủ được biểu cảm trên gương mặt.

“Danh tính: Hoa Hùng, tu vi: đỉnh tiêm trung kỳ.”

“Danh tính: Hoàng Nhĩ Ba, tu vi: tuyệt đỉnh sơ kỳ.”

“Danh tính: Mã Đắc, tu vi: tuyệt thế sơ kỳ.”

...

Thuật Thăm Dò biểu hiện, tất cả những người ở đây đều là tinh nhuệ cao thủ, tu vi thấp nhất cũng là đỉnh tiêm sơ kỳ. Quả nhiên được phép theo cạnh hộ vệ Triệu Mẫn, ai nấy đều rất không kém.

“Các người cũng đi thôi.”

Dứt lời, Ngô Chính mẩu chỉ súc thế, một vạch lam sắc kiếm khí quét ngang qua một vòng, lấy đi tính mạng của tất cả những người này, nhanh đến mức máu tươi còn chưa kịp tuôn ra, thủ cấp đã bay vút lên trời như là trái bóng.

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt đỉnh trung kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết đỉnh tiêm hậu kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1”

“Chúc mừng túc chủ thành công chém giết tuyệt thế sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 5 0”

...

Thân ảnh Ngô Chính lúc này đã phóng đi thật xa, nhưng âm thanh của hệ thống vẫn dai dẳng vang lên thông báo trong đầu của hắn, không ngừng không nghỉ.

“Có thể qua mặt được ta, người này tu vi chí ít phải là tông sư sơ kỳ đi!? Thật không ngờ, Nhữ Dương Vương dưới trướng lại có cao thủ đến bậc này.”

Nội tâm Ngô Chính kinh động không thôi.

Sở dĩ lần này hắn liều lĩnh giết tới Lục Liễu son trang, không chỉ đơn thuần là vì muốn tích lũy điểm sát lục. Mục đích chân chính là muốn bắt giữ Triệu Mẫn, điều tra xem xem Đồng Phương Bạch có phải là rơi vào tay nàng hay không, hoặc cũng có thể là đã bị Thành Côn vây khốn ở đâu đó không chừng. Dù sao Thành Côn hiện nay đang là thủ hạ dưới trướng của Nhữ Dương Vương, an nguy tính mạng của Triệu Mẫn có thể uy hiếp được đến hắn.

Ly khai khỏi Lục Liễu son trang, Ngô Chính lại tiếp tục đi về hướng tây. Bởi vì hắn đoán rằng, Triệu Mẫn muốn đào tẩu chỉ có thể chạy về hướng này, không thể quay về Nhữ Dương Vương phủ được nữa.

-----*_*-----

Khu vực tây cương.

Nơi này có thể gọi là bán sa mạc, khí hậu khô cằn nóng bức, cát màu vàng nâu trải đầy dưới mặt đất, các gò vấp nhấp nhô che khuất tầm nhìn, lại có rất ít các loại thực vật có thể sinh trưởng, phải nói là điều kiện sinh sống là vô cùng khắc nghiệt.

Dừng chân tại một mỏm đá núi, Ngô Chính từ trong hành trang hệ thống lấy ra một bình nước, hưng hăng trút hết vào miệng, ừng ực nuốt xuống.

“Lẽ nào là ta đoán sai!? Lấy tốc độ của ta, đáng lẽ là phải bắt kịp rồi mới đúng.”

Ngô Chính lau vệt mồ hôi trên trán, chán nản than thở.

Gần đây suy đoán của Ngô Chính đôi khi không được thuận lợi như trước kia, để hắn phần nào cảm thấy rất thiếu tự tin vào chính mình.

“Nếu ta là Triệu Mẫn, còn có một tên tông sư hộ vệ đồng hành, nhất định sẽ tự tạo thời cơ thật tốt để hạ thủ, diệt trừ hậu hoạn.”

Ngô Chính thất thần, trầm mặc nghiền ngẫm.

“Địa hình nơi này có nhiều gò đất, rất dễ mai phục, tại sao vẫn chưa ra tay!? Trí tuệ của Triệu Mẫn nhất định là không kém, chắc hẳn sẽ có ý nghĩ như thế. Vấn đề là nha đầu này sẽ dùng phương thức nào đây.”

“Cũng không thể trừ bỏ nguyên do, tên hộ vệ kia thực lực chỉ dừng lại ở tông sư sơ kỳ, trông thấy Huyền Minh nhị lão đồng tu vi với hắn, nhưng vẫn chết dưới tay ta, cho nên không dám quay đầu đối mặt!?”

“Nếu thực sự như vậy, khinh công của người này quả thực bất phàm, mang theo Triệu Mẫn, vẫn có thể giữ được khoảng cách với ta.”

Ngô Chính đã một ngày một đêm không ngừng nghỉ, triển khai Hoành Không Na Di một mực nhất cổ đuổi theo, đồng thời đề thăng khí cảm đến mức cao nhất có thể, trong phạm vi bán kính hơn hai trăm thước, không người nào có thể qua mặt được hắn.

Dày công khổ cực một phen, nếu lúc này hắn phủ định suy đoán của mình, chẳng khác nào là đem công sức đổ bể, hơn nữa còn mất dấu Triệu Mẫn, đồng nghĩa với việc manh mối duy nhất có thể dẫn đến Đồng Phương Bạch cũng tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Khổ đầu đà

Dày công khổ cực một phen, nếu lúc này hắn phủ định suy đoán của mình, chẳng khác nào là đem công sức đổ bể, hơn nữa còn mất dấu Triệu Mẫn, đồng nghĩa với việc manh mối duy nhất có thể dẫn đến Đồng Phương Bạch cũng tiêu thất.

Bất đắc dĩ, đám lao đánh phải theo lao, Ngô Chính quyết định tiếp tục truy theo con đường này, hướng về phía tây vực.

Ba ngày sau.

Sau khi băng qua một dãy núi lớn, không biết đã đi bao nhiêu dặm đường, lúc bấy giờ Ngô Chính đã đến phía trước một con sông, xung quanh cây cối thưa thớt, còn có dấu hiệu của con người sinh sống.

“Phía trước hẳn là tây vực đi, rìa phía nam là dãy núi Côn Luân!”

Ngô Chính từ khi còn trên dãy núi, hướng mắt quan sát địa hình nơi này, chẳng khác nào là một cái lòng chảo khổng lồ được bao bọc bởi những dãy núi lớn, chính giữa có một con sông, men theo con sông này hẳn là nơi có dân cư sinh sống đông đúc nhất.

Muốn lẫn trốn truy bắt, Triệu Mẫn nhất định sẽ ẩn náu ở những khu vực phụ cận, không thể đi quá xa nơi này.

Ngô Chính xuôi theo con sông tiếp tục lên đường.

Không bao lâu, phía trước hẳn xuất hiện một thôn làng, xung quanh được bao bọc bởi hàng rào bằng gỗ nhọn đơn sơ, có thể chống lại dã thú ban đêm kiếm ăn, bên ngoài không quá đông đúc người đi lại, mà những người này ngoại hình cũng không giống với đặc điểm của người Hán.

Tiến vào trong thôn, cảnh nội tương đối bần hàn. Hai bên con đường đất sỏi, là các gian nhà xập xệ, mục rệu. Các tiểu điền, chỉ có hai ba cái bàn ghế phía trước vô cùng sơ sài. Trông qua liền biết hoàn cảnh sống của người dân trong thôn rất cơ cực.

Ngô Chính rào bước giữa con đường lớn, dưới ánh mắt chăm chú của những cư dân trong thôn, làn da trắng trẻo và vóc dáng mảnh mai thiếu niên của hắn, quả thực chẳng khác nào là hạc giữa bầy gà, khiến bọn họ không thể không chú ý.

Chẳng mấy quan tâm đến những người này, Ngô Chính tận dụng khí cảm, bao trùm cả phương viên mấy trăm thước quanh đây.

Bỗng nhiên...

Từ khoảng cách một trăm thước về phía trước, Ngô Chính cảm nhận được hai luồng khí tức, trong đó có một rất quen thuộc, không ai khác chính là Triệu Mẫn.

“Quả nhiên không sai, để xem ngươi còn chạy đi đâu.”

Nội tâm Ngô Chính mừng rỡ, thật may là không phí công vô ích.

Đồng thời điểm, hai luồng khí tức kia biến mất vô tung, như thể là chưa từng tồn tại trên thế gian, để Ngô Chính phải ngạc nhiên không thôi.

Tuy nhiên, một trăm thước khoảng cách đối với hắn, chẳng khác nào là hai bước chân. Nhanh chóng triển khai Hoành Không Na Di, chớp mắt liền đã tìm đến được địa điểm.

Lúc bấy giờ, một người nam tử trung niên tóc xõa xuống vai, thân hình cao lớn, trên mặt có nhiều vết sẹo dài ngang dọc rất kinh dị, khăn trương dắt theo Triệu Mẫn vừa lúc định ly khai, thì Ngô Chính đã nhanh hơn một bước, chắn ở phía trước mặt hai người.

Những người thường dân trông thấy cảnh này, liền minh bạch chuẩn bị có ầu đả xảy ra, liền nhanh chóng tránh đi chỗ khác, không để liên lụy đến an nguy bản thân.

“Danh tính: Phạm Dao, tu vi: tông sư sơ kỳ.”

Ngô Chính theo phản xạ, vận dụng Thuật Thẩm Đo điều tra thân phận của trung niên mặt sẹo, câu trả lời tức khắc liền rõ ràng.

Suy đoán của Ngô Chính là không sai, người này quả nhiên có thực lực tông sư sơ kỳ, hơn nữa thân phận còn có chút đặc thù.

Trước đây hẳn chính là Quang Minh Hữu Sứ của Minh giáo, chức vị cao cao tại thượng chỉ xếp sau giáo chủ Dương Đình Thiên. Ấy vậy mà bây giờ, vì tránh sự nghi ngờ của Thành Côn, hắn lại tự hủy dung mạo giả trang thành Khổ đầu đà, làm thầy dạy võ cho Triệu Mẫn, cũng là người mà Triệu Mẫn kính trọng, tin tưởng nhất trong các thủ hạ dưới trướng Nhữ Dương Vương.

“Khổ đầu đà, thật khó cho ngươi.”

Ngô Chính thờ dài cảm khái.

Đây là lời nói rất thực tâm không chút giả dối, tuy nhiên qua tai của Triệu Mẫn thì lại biến thành một dạng khác, còn Khổ đầu đà thì trái ngược hoàn toàn với Triệu Mẫn.

“Người của ta, ngươi cũng đã giết, Ý Thiên kiếm, ngươi cũng đã lấy, rốt cuộc ngươi còn muốn làm gì?”

Triệu Mẫn cường ngạnh cắn răng nói.

Trước nay nàng sống trong nhung lụa sung sướng, được người hầu kẻ hạ, vậy mà bây giờ lại bị người ta truy sát thành cái dạng này đây. Suốt dọc đường, nếm đủ toan phiền khổ lạt, để nàng trong tâm vô cùng ủy khuất.

“Mục đích của ta tương tự với vị Khổ đầu đà đây.”

Ngô Chính ý vị thâm trường nói.

“Ngươi lại muốn châm ngòi ly gián!?”

Triệu Mẫn là người thông minh, tất nhiên minh bạch lời nói của Ngô Chính là có thâm ý, nhưng lần này cơ hồ là nàng hiểu sai mất rồi.

“Phạm Hữu Sứ, ngươi chắc cũng biết ta là ai, có ta ở đây, Minh giáo không gặp vấn đề gì, ngươi không cần phải chịu khổ nữa.”

Ngô Chính bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Nghe qua lời này, Triệu Mẫn dù muốn hay không, trong tâm không khỏi lại dấy lên nghi vấn, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Khổ đầu đà, chờ đợi ánh mắt giải thích của hắn.

Thế nhưng lại để nàng thất vọng rồi, Khổ đầu đà ánh mắt vô thần không đoái hoài đến nàng, không nhìn ra cảm xúc, chỉ đang chăm chú nhìn thẳng vào mắt Ngô Chính.

“Ngươi sợ hãi điều gì? Là Nhữ Dương Vương phủ ản tàng cao thủ!? Hay là quân lực của quân Nguyên quá hùng mạnh!? Hoặc có thể... ngươi cũng bị những lão quái vật kia kìm hãm!?”

Ngô Chính không nháy mắt nói.

Theo thông tin mà Ngô Chính xác thực gần đây, giang hồ không đơn giản như hắn từng nghĩ, nhưng bậc tông sư võ học như Trương Tam Phong tựa hồ đều có một quy tắc ràng buộc trong vô hình, đó chính là... không được can thiệp quá sâu vào chuyện thế sự của đám hậu nhân, người làm trái quy tắc này, dường như sẽ phải lãnh nhận hậu quả nào đó rất đáng sợ.

Thế nên mặc dù thế cục bây giờ đã không còn bất lợi cho Minh giáo nữa, nhưng Khổ đầu đà vẫn không chịu xuất đầu lộ diện, Ngô Chính có thể lý giải được phần nào.

Vượt qua bộ bộ kinh tâm, trùng trùng nguy hiểm, Phạm Dao vẫn có thể sống sót đến tận giờ phút này, võ công tất nhiên phải có đột phá vượt bậc, đạt được tông sư cảnh giới cũng không có gì là quá bất ngờ. Mà một khi đạt được cảnh giới này, cũng là lúc phải tiếp xúc với một tầng thứ cao hơn, ngược lại càng là cản trở tay chân thêm thối. Nếu Ngô Chính là Phạm Dao, thà rằng đứng bao giờ đặt chân vào cảnh giới này còn hơn.

“Khổ đại sư, lời hắn nói...”

Trông thấy biểu cảm lãnh đạm của Phạm Dao, nội tâm Triệu Mẫn thấp thỏm lo sợ, sốt ruột kéo tay hắn nói.

Phạm Dao vẫn cứ im lặng không nói lời nào, thần sắc không biểu lộ cảm xúc, mãi cho đến nửa ngày mới khẽ hé miệng, khàn khàn ú ớ nói:

“Nhữ Dương Vương phủ, không đơn giản.”

Dường như là do giả cảm quá lâu, cho nên lời nói của hắn không được tròn trịa rõ chữ, tuy nhiên vẫn có thể nghe hiểu được.

Nghe vậy, Triệu Mẫn thất sắc, buông ra tay áo của Phạm Dao, loạng choạng lùi bước về sau, cả người cơ hồ rệu rạo không còn sức lực, ngồi bệt xuống mặt đất, đôi mắt đỏ bừng ngấn lệ, như là muốn khóc thật lớn, trút bỏ hết thảy ủy khuất trong tâm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Há miệng đợi sung

Nghe vậy, Triệu Mẫn thất sắc, buông ra tay áo của Phạm Dao, loạng choạng lùi bước về sau, cả người cơ hồ rệu rạo không còn sức lực, ngồi bệt xuống mặt đất, đôi mắt đỏ bừng ngấn lệ, như là muốn khóc thật lớn, trút bỏ hết thảy ủy khuất trong tâm.

Suy cho cùng, nàng vẫn là một thiếu nữ tâm cao khí ngạo mà thôi, nào có phải Triệu Mẫn của bốn năm sau, khiến cả giang hồ phải điên đảo vì mình.

Ngô Chính không để ý đến Triệu Mẫn, chỉ chăm chú nhìn lấy Phạm Dao, trầm trọng nói:

“Đến cả người cũng phải e ngại, hẳn là rất lợi hại?”

Trên thế gian này, khi nói về một tổ chức nào đó “không đơn giản”, thì chỉ có hai nguyên do. Một là nói về nội tình thâm hậu, ẩn tàng những nhân vật quan trọng, mang tính quyết định. Hai chính là nói về bố cục triển khai, vì một mục đích kinh thiên động địa nào đó, đến thời điểm hiện tại vẫn rất thuận lợi, không ngoài ý muốn.

Nguyên do thứ hai có chút bất khả thi, thế nên Ngô Chính vẫn là quy về nguyên do thứ nhất, Phạm Dao hẳn là muốn nói đến những nhân vật ẩn tàng trong Nhữ Dương Vương phủ, khiến hắn phải kiêng kỵ.

Phạm Dao không trả lời lại, chỉ khẽ gật đầu khẳng định.

Bấy lâu nay hắn ẩn mình dưới trướng Nhữ Dương Vương, tất nhiên có được không ít những thông tin quan trọng, kể cả những chuyện Ngô Chính làm từ trước đến nay cho Minh giáo, hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cho nên mới quyết định tin tưởng vào Ngô Chính, mà lật ngửa bàn cờ trước mặt Triệu Mẫn.

“Ta muốn truy sát Thành Côn, người biết tung tích của hắn ở đâu chứ?”

Ngô Chính âm trầm nói.

Là vì Thành Côn mới khiến Đông Phương Bạch và hắn thất lạc nhau, đến tận bây giờ còn không có tin tức của nàng. Tìm được Thành Côn sẽ có năm thành cơ hội tìm được Đông Phương Bạch, hiển nhiên Ngô Chính không thể dễ dàng từ bỏ.

“Thành Côn được Thiếu Lâm tự bảo hộ, không dễ dàng truy sát, tạm thời không nên có ý định này.”

Phạm Dao lắc đầu nói.

“Người yên tâm, Trương Chân Nhân đứng về phía ta, Thiếu Lâm tự muốn nhúng tay, còn phải suy nghĩ thật kỹ.”

Ngô Chính phản bác nói.

Phạm Dao nghe thế không khỏi phải trầm mặc nghiền ngẫm, nửa ngày mới gật đầu nói:

“Ta chỉ biết, Thành Côn chạy sang tây vực, không biết mục đích của hắn là gì. Tin tức Triệu Mẫn gặp bắt tróc giờ này hẳn là đã truyền về Nhữ Dương Vương phủ, có thể sẽ có cao thủ đến truy lùng người.”

“Ta cầu còn không được.”

Ngô Chính bình thản đáp.

Điểm sát lục rất quý hiếm, đến bao nhiêu Ngô Chính sẽ nhận bấy nhiêu, hà cớ phải chê khen lẫn tránh.

Lúc này Ngô Chính nhìn qua Triệu Mẫn, đang cúi đầu nhỏ xuống từng giọt lệ, thút thít trong miệng, không dám phát ra lớn tiếng, để hắn cũng được mở rộng tầm mắt một phen.

“Tiểu ma đầu Triệu Mẫn cũng biết khóc!?”

Ngô Chính trong tâm cảm khái.

“Người định làm gì với quận chúa?”

Phạm Dao mở miệng dò hỏi.

Dù sao chung đụng một khoảng thời gian rất lâu, còn dạy dỗ cho nàng, bây giờ trông thấy cảnh này, để Phạm Dao có chút không đành lòng. Tuy nhiên hắn không phải là loại người biết nhân từ, nếu cần thiết thậm chí còn có thể xuống tay giết chết hài tử, lão giả, huống hồ là Triệu Mẫn. Tất nhiên, đó là khi thực sự “cần thiết” hắn mới làm vậy.

“Ta muốn dùng nàng trong lúc tìm kiếm tung tích Thành Côn, có thể nhân tiện dẫn dụ cao thủ đắc lực dưới trướng Nhữ Dương Vương đến tìm ta.”

Ngô Chính nhàn nhạt đáp.

“Người tự tin vào thực lực của mình như vậy?”

Phạm Dao hơi chau mày nói.

Mặc dù hắn biết Ngô Chính trước nay sở tác sở vi đều rất liều lĩnh, nhưng vẫn là quá xem thường độ bán mạng của Ngô Chính. Không nghi ngờ, quyết định của Ngô Chính lần này có phần lỗ mãng.

“Thân phận của người vẫn chưa hoàn toàn lộ tẩy, không cần phải đồng hành cùng ta. Giúp ta đi tìm tung tích của Thành Côn, nếu có tin tức của hắn thì

đến báo cho ta là được.”

Ngô Chính nói.

Phạm Dao hơi nghĩ ngợi, một hồi lại nói:

“Được, nhưng làm thế nào để tìm được người.”

“Đơn giản, ta chỉ quanh quẩn gần đây chờ đợi người của Nhữ Dương Vương phủ đến, hơn nữa cũng không cố ý che giấu khí tức, lấy tu vi của người tìm được ta còn không dễ dàng?”

Ngô Chính nhún vai nói.

“Quyết định như vậy!”

Phạm Dao không thể nhìn thấu được tu vi của Ngô Chính, còn tưởng rằng tu vi của hắn rất cao, cả việc có thể một mình giết chết Huyền Minh nhị lão cũng chứng minh điều này, cho nên Phạm Dao rất tin tưởng vào thực lực của Ngô Chính.

Nhữ Dương Vương chắc chắn sẽ không phái toàn bộ chủ lực đến truy sát, bởi vì còn phải tọa trấn tại phủ, tùy thời đề phòng chuyện bất trắc xảy ra. Thế nên Ngô Chính có cơ hội rất lớn để bào mòn, suy yếu nhân lực chủ chốt của Nhữ Dương Vương, gián tiếp cũng trợ giúp Minh giáo giảm tải áp lực.

Tuy là rất nguy hiểm, nhưng lại nhất cử lưỡng tiện, Phạm Dao tất nhiên không thể chối từ.

-----*_*-----

Một tuần vô sự trôi qua.

Tại thôn làng vô danh phụ cận biên cương tây vực.

Ngô Chính nhân nhả ngồi bên chiếc bàn, phía trước một tiểu điểm được hắn hào phóng mua lại, trên tay cầm một chiếc quạt rom, phe phẩy ngọn gió phả vào mặt, giữa cái khí hậu nóng gắt oi bức của buổi trưa nơi đây.

Đối diện hắn, là một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, hương diễm đoạt mục, khí sương tái tuyết, hấp dẫn bao ánh mắt tham lam của đám người phàm phu tục tử.

Chỉ là thần sắc của nàng tựa hồ rất không vui, ánh mắt mười phần ai oán, nhìn chằm chằm lấy Ngô Chính như thể muốn ăn tươi nuốt sống hắn bằng được.

“Có phải ta rất anh tuấn!? Người suốt ngày nhìn ta như vậy không thấy chán ư?”

Ngô Chính hài hước cười nói.

Triệu Mẫn bữu môi khinh thường, không thèm trả lời, quay ngoắt mặt sang chỗ khác.

Từ hướng nàng nhìn tới, là một gian nhà lán cư, lúc này cánh cửa mở ra, một tên nam hài khoảng ba bốn tuổi, cùng lúc nhìn qua, liền nhe răng cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng bóc, nổi bật trên làn da đen ngăm như than của nam hài, trông rất lập dị buồn cười.

Triệu Mẫn thấy thế liền nở nụ cười chết người của mình đáp trả lại, để đám thanh niên đang nhòm ngó bên đường kia ngây ngất không thôi.

“Hài tử, mau vào nhà đi con, bọn họ không phải là người tốt đâu.”

Một người phụ nhân từ trong nhà đi ra, trông thấy nam hài, liền kéo tay hối thúc vào nhà, dường như là rất sợ hãi đối với hai người Triệu Mẫn.

Trước khi bị lôi vào trong, nam hài còn thò đầu ra, ánh mắt thiên chân vô tà, hiếu kỳ nhìn lấy Triệu Mẫn và Ngô Chính.

Sở dĩ những người lán cư sợ hãi như vậy, chính là vì sự kiện lần trước, Ngô Chính dùng tốc độ một trăm thước trên giây, phi thân chặn đường hai người Phạm Dao, khiến người dân sau đó bàn tán xôn xao, đồng thời cho rằng Ngô Chính là người xấu, cưỡng bắt Triệu Mẫn về hiếp đáp, cho nên mới ai nấy đều vì an toàn bản thân mà xa lánh hai người.

Đương nhiên là ngoại trừ một số nam nhân sớm đã bị Triệu Mẫn hớp hồn, không thể cưỡng lại được, mỗi ngày đều tụm lại với nhau một chỗ, đứng bên kia đường chỉ để nhìn ngắm nữ thần trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 275: Người của Nhữ Dương Vương phủ đến

Đương nhiên là ngoại trừ một số nam nhân sớm đã bị Triệu Mẫn hấp hồn, không thể cưỡng lại được, mỗi ngày đều tụm lại với nhau một chỗ, đứng bên kia đường chỉ để nhìn ngắm nữ thần trong lòng mình.

Trông thấy mọi người xa lánh, để Triệu Mẫn không khỏi có chút buồn tuổi. Trong mấy ngày này, Ngô Chính để mặc cho nàng tự tung tự tác, miễn không cách hấn xa quá mười thước là được. Tuy nhiên, không được người hầu kẻ hạ, trong lòng Triệu Mẫn tất nhiên vô cùng buồn bực, cảm thấy rất không thoải mái.

Mỗi ngày, nhìn ngắm những tiểu hài tử chơi đùa với nhau vào giờ hạ ngo, bất ngờ lại trở thành niềm vui giản dị của nàng. Rơi vào trong mắt, lại để Ngô Chính không khỏi phải thay đổi cách nhìn của mình.

Trong nguyên tác, Kim Dung tiền bối xây dựng Triệu Mẫn và Đông Phương Bạch có phần rất tương tự với nhau. Đó là tính cách bất chấp mọi giá để đạt được mục đích, trong mọi việc bao quát cả chuyện thể sự và tình cảm.

Sự khác biệt là Triệu Mẫn tâm trí vẫn còn chỗ trống cho những niềm vui giản dị khác, biết cách thích nghi với những mất mát. Còn Đông Phương Bạch thì cơ hồ tất cả sự sống của nàng đều đặt hết lên Ngô Chính, nếu là mất đi có khi... chung quy là không thể tưởng tượng được sự điên cuồng này đâu.

Nghĩ ngợi buông quơ, bỗng nhiên Ngô Chính nhãn quang lấp lóe, thần sắc trở nên nghiêm nghị, tựa hồ là phát hiện điều gì.

“Triệu Mẫn, vào trong nhà đi.”

Ngô Chính nói.

“Không thích!”

Triệu Mẫn không thèm nhìn hấn, phũ phàng đáp.

“Ngươi tựa hồ rất thích nhìn thấy thủ hạ của mình chết?”

Ngô Chính thâm ý nói.

Nghe thế, Triệu Mẫn kinh nghi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thần sắc bình thản một cách bất bình thản trên gương mặt hấn, đó chính là vẻ mặt thản nhiên đến rùng rợn khi ra tay hạ sát Trương Lộc Khách, nàng vẫn còn nhớ kỹ như in trong đầu, tức khắc liền minh bạch Ngô Chính không phải là đang đùa giỡn với nàng.

“Ta thích nhìn thấy ngươi chết hơn.”

Nói là thế, nhưng Triệu Mẫn vẫn rất ngoan ngoãn, lùi thui đi vào nhà.

“Thích nhìn nam nhân tuần tú như ta chết!? Nha đầu này sở thích có hơi kỳ dị, không hợp lẽ thường chút nào.”

Ngô Chính lắc đầu than thở.

Rầm!

Tiếng đóng cửa thật mạnh vang lại.

Tựa hồ lời nói của Ngô Chính rơi vào tai Triệu Mẫn chẳng khác nào là tự luyện, để nàng rất kịch liệt không đồng tình.

“Nha đầu này...”

Trông thấy cảnh này, Ngô Chính mới bùi ngùi nhận ra, trình độ quần giáo tiểu hài tử của mình là kém đến nhường nào.

Vào lúc này...

Từ đầu thôn bỗng nhiên truyền tới tiếng la hét sợ hãi của người dân, tiếng đồ đạc bị đổ vỡ, còn cả tiếng “lộc cộc” liên miên không dứt, tiếng vỗ ngựa hung hăng phi nhanh.

Hết thấy trộn lẫn với nhau, tức khắc liền để người nghe không cần nhìn thấy, cũng có thể liên tưởng đến hình ảnh, một đoàn người phi ngựa thật nhanh trong thôn, phá vỡ hết mọi vật cản, kể cả vật sống lẫn vật chết, một đám người thường dân vì tính mạng của mình, mà khản trương tránh sang một bên, còn có những người thiếu may mắn bị ngựa dẫm qua, tạo thành một khung cảnh tương đối hoảng loạn.

“Tiêu tốn thật nhiều thời gian của ta a.”

Nội tâm Ngô Chính có hơi phản khởi.

Vốn dĩ từ hai hôm trước Ngô Chính đã cảm ứng được có cao thủ đến đây, nhưng là người này cố tình che giấu hành tung, hẳn là chỉ muốn thăm dò, sau đó báo tin trở về, gọi thêm đồng minh đến viếng thăm Ngô Chính.

Thật may là Ngô Chính rất biết cách kiên nhẫn buông tha cho hắn, bằng không chắc sẽ phải đợi lâu hơn vài ngày nữa mới.

“Hô...”

Đoàn người cưỡi ngựa cuối cùng đã đến nơi, dừng lại phía trước khu nhà của Ngô Chính, những người này đều mặc thường phục tùy ý không có gì đặc biệt, nhưng là bên hông giắt theo đao kiếm, thần sắc lạnh lẽo bất thiện, còn cố tình phát ra khí thế, cuộn cuộn mênh mông, khoa trương thanh thế của mình, khiến những cư dân nơi này đầu thụt vào cổ, giò vác lên lưng mà tẩu thật nhanh, không muốn bị liên lụy.

“Danh tính: Hồ Thường Nghị, tu vi: tông sư sơ kỳ.”

“Danh tính: Tường Vỹ, tu vi: tông sư sơ kỳ.”

“Danh tính: Phiêu Hồng Vân, tu vi: tông sư sơ kỳ.”

Đoàn người bao gồm gần mười người, nhưng Ngô Chính chỉ tập trung vận dụng Thuật Thăm Dò lên ba người dẫn đoàn.

Trong đó, Hồ Thường Nghị tuổi tác trung niên, thân thể cường tráng, chân chính gọi là vai u bắp thịt, gương mặt lại có phần hiền lành. Tường Vỹ thì hơi kỳ dị, tóc dài che đi một bên mắt, rất phù hợp với hình tượng lão nhân thần bí. Phiêu Hồng Vân là một thiếu phụ, nhưng vẫn rất hấp dẫn ánh nhìn, vài hoa bó sát trên người, lộ ra đường cong rất mê hoặc.

Điểm chung của ba người này, đều là người hán, cam chịu làm tay sai cho Nhữ Dương Vương. Ngoài ra, lão nhân Tường Vỹ trông qua tựa hồ là võ công cao nhất trong ba người. Nhưng hai người kia ở độ tuổi trung niên, có thể đạt đến cấp bậc này, xem ra cũng là kỳ tài võ học hiếm có trên đời.

“Nhữ Dương Vương phủ ản tàng thật sâu a, đây cũng chưa phải là toàn bộ nhân lực cao tầng!? Như vậy thì thật đáng sợ, thảo nào Phạm Dao lại ngần ngại, nặng nề nhắc nhở ta như thế.”

Nội tâm Ngô Chính cảm khái khôn nguôi.

Dường như tin tức Huyền Minh nhị lão hai vị tông sư võ giả, tử bại dưới tay Ngô Chính, khiến Nhữ Dương Vương lần này phải cử đến ba vị tông sư võ giả viếng thăm Ngô Chính, quả thực là rất xem trọng hắn.

“Ngươi, là Quỷ Sát Kiếm Ma hung danh gần đây trên giang hồ?”

Lão nhân Tường Vỹ dẫn đầu đoàn người, tiếp cận Ngô Chính hỏi thăm, thần sắc tỏ ra rất lãnh đạm, không phát ra khí thế chèn ép Ngô Chính như mấy người phía sau.

“Là ta, có chuyện gì hay chăng!?”

Ngô Chính nhướn mày ngạc nhiên hỏi lại.

“Ngươi cũng là tông sư cảnh giới?”

Lão nhân Tường Vỹ lại hỏi.

Bởi vì Ngô Chính có Thuật Ẩn Giấu cho nên không có bất kỳ người nào trên thế gian này có thể nhìn thấu được hắn, nhất thời cũng khiến đoàn người Tường Vỹ có phần hơi e ngại.

Tri ki tri bi, Tường Vỹ mỗi thời khắc đều tranh thủ thăm dò Ngô Chính, không dám ý lại ưu thế số đông mà lơ là khinh suất.

“Đã biết, hà cớ gì còn phải hỏi?”

Ngô Chính nhàn nhạt đáp.

Nghe qua lời xác thực, đoàn người Tường Vỹ ai nấy cũng khó mà giấu nổi vẻ kinh ngạc trên nét mặt. Từ bề ngoài của Ngô Chính, có thể đoán được tuổi tác không quá đôi mươi. Ấy vậy mà cảnh giới võ học của hắn lại cao thâm khó lường đến nhường này.

“Như vậy ngươi hẳn là biết quy tắc, tại sao vẫn làm trái?”

Tường Vỹ chau mày trầm giọng nói.

“Quy tắc!? Là ai đặt ra? Thế giới này không phải vẫn là nhược nhục cường thực đấy ư?”

Ngô Chính thần nhiên phản bác nói.

Trong tâm trí của Ngô Chính quán niệm, lịch sử được viết lại bởi kẻ thắng, quy tắc được định đoạt bởi kẻ mạnh, cường giả vì tôn mới thực sự là quy tắc

chân chính trên thế giới này, chỉ cần Ngô Chính đủ cường đại, thậm chí còn có thể xóa bỏ toàn bộ lịch sử trước đây, huống hồ chỉ là một vài cái quy tắc ngớ ngẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276: Tư tưởng của Ngô Chính

Trong tâm trí của Ngô Chính quán niệm, lịch sử được viết lại bởi kẻ thắng, quy tắc được định đoạt bởi kẻ mạnh, cường giả vì tôn mới thực sự là quy tắc chân chính của thế giới này, chỉ cần Ngô Chính đủ cường đại, thậm chí còn có thể xóa bỏ toàn bộ lịch sử trước đây, huống hồ chỉ là một vài cái quy tắc ngớ ngẩn này.

“Người đã đạt đến cảnh giới này, hẳn là biết, lực lượng của một tông sư, có thể ngang dọc giữa vạn binh tướng mà không vấn đề gì, thử nghĩ nếu như không có quy tắc ngầm này, thế gian sẽ ra cái hình dạng gì?”

Tường Vỹ rất kiên nhẫn giải đáp.

Hiển nhiên lão cho rằng Ngô Chính đạt đến cấp bậc này trong thời gian quá ngắn, vẫn còn giữ tâm cao khí ngạo, ngồng cuồng nhiệt huyết của tuổi trẻ, không biết cái gì gọi là trời cao đất dày, giống như tiểu điền kê xem trời trên đầu của mình bằng vùng vẫy.

“Bản chất của nó đã là như vậy, chỉ là trở về nguyên thủy mà thôi, có gì phải đáng ngại!?”

Ngô Chính cười nhạt nói.

Tư tưởng của hắn vượt thời đại quá xa, bàn luận với những người này thực sự không có nổi một chút hứng thú.

Ngô Chính tất nhiên là minh bạch, nếu không có cái quy tắc ngầm này, thế giới sẽ tôn sùng cường giả, vũ lực trở thành chân lý, bạo chúa từng tầng lớp một sẽ được sản sinh ra, chiến tranh sẽ diễn ra triền miên không ngừng không dứt, bách tính sẽ lâm than không chốn dung thân, lòng căm giận sẽ được đẩy lên trong tâm mỗi con người, cho dù chỉ là một tên tiểu hài tử.

Thế nhưng người thời đại này lại không hay biết, chiến tranh thúc ép con người phải liên tục cạnh tranh phát triển, tìm tòi sáng tạo, khai thác tất cả tài nguyên, tiềm lực có thể, để tìm một cơ hội cho kẻ yếu có thể chiến thắng kẻ mạnh, cũng là thời kỳ mà nhân loại sẽ có một bước tiến hóa vượt bậc, cho đến khi tất cả mọi thứ cùng nhau trở về hoang tàn, từ thiên nhiên cho đến con người cũng vậy.

Đến lúc đó, là lúc nhân loại phải gánh chịu hậu quả cho những việc làm của mình, khi mỗi một người đều đã nếm trải qua sự tàn khốc của chiến tranh, khi mẹ thiên nhiên nhân từ cũng phải căm giận từ bỏ, để pháp tắc dần dần thay đổi theo quy luật vốn có của nó.

Tư tưởng từ đây cũng thay đổi, từ một người là vua, chuyển hóa thành tất cả mọi người đều là vua, là vua của chính bản thân mình. Các thế lực trước kia thù hận lẫn nhau cũng sẽ làm mọi cách, chỉ để đổi lấy một sự bình yên cho mình, giữ lấy mái nhà chung cho nhân loại.

Lúc bấy giờ đây, mới thực sự là một thế giới lý tưởng của những con người ở thời đại này, mặc dù đối với những người ở thời đại của Ngô Chính, chưa chắc đã nghĩ như vậy, bởi lẽ sống trong hòa bình sẽ khiến người ta buông lỏng bản thân, bởi vì thiếu đi sự cạnh tranh cho sinh tồn.

Nhân loại phát triển đến tận ngày nay, không phải đều là vì sinh tồn hay sao!? Nếu có thể nghiêm túc nhìn nhận một cách khách quan, thì đó là một sự thoái hóa trầm trọng, cản trở rất nhiều trong mỗi bước tiến.

Lại nói về cái quy tắc ngớ ngẩn của đám người tông sư ẩn mình này, Ngô Chính chỉ xem đây là một biện pháp tạm thời, hơn nữa còn là đang kìm hãm chính cái thế giới này.

Thử nghĩ mà xem, nếu sự cạnh tranh trở nên khốc liệt hơn, hẳn là sẽ có nhiều hơn những con người nghị lực phi thường, đập mốc đỉnh phong thế giới, đồng nghĩa với việc càng nhiều hơn cơ hội có thể phá toái hư không, mở ra một con đường giống như... tu tiên chẳng hạn!?

Mà một khi có người mở đường, tất sẽ có người nối gót, những loại võ công tuyệt luân phi thường sẽ được truyền thừa rộng rãi theo thời gian, đồng thời cũng được thay đổi, cải tiến trở nên mạnh mẽ hơn, từ đó lại có thêm nhiều hơn những môn võ công khác được sáng tạo ra, từ một con ngõ sẽ biến thành một con đường, một con đường sẽ mở ra nhiều ngã rẽ, nhiều hơn những cơ hội để những lão nhân thần bí cổ hủ này có thể chống chọi lại với thời gian, tuổi già sức yếu.

Tuy nhiên hết thảy đều có cái giá và rủi ro của nó, một con đường tất nhiên phải có nhiều ngã rẽ, đi vào ngã rẽ nào thì chẳng có ai biết được.

Đương nhiên những lời này Ngô Chính sẽ không nói ra, cũng rất lười nhác phải tranh luận một cách vô nghĩa.

“Hừ, ngu ngốc vô tri!”

Thiếu phụ Phiêu Hồng Vân không nhịn được hừ lạnh mắng.

“Rồi rồi, ta vô tri, các người đến tận đây tìm ta là có việc gì?”

Ngô Chính nhún vai cười nói.

“Giả vờ giả vịt, người còn không biết chúng ta đến đây để làm gì?”

Phiêu Hồng Vân gất gồng lớn tiếng.

“Ta làm sao mà biết, đang yên đang lành, tự dưng lại có người muốn gặp ta tìm chết cơ chứ!?”

Ngô Chính thần thái mười phần giống thật, tỏ ra rất vô tư lự.

“Tiểu tử, người vừa nói cái gì?”

Phiêu Hồng Vân sát ý trầm trọng trong ánh mắt, gằn giọng quát lên.

“Cách đây không lâu, cũng có hai tên lão giả, cái gì mà Huyền Minh nhị lão? Rất thích gọi ta là tiểu tử, cuối cùng kết cục của bọn hắn... các người cũng biết rồi đấy!”

Ngô Chính thần nhiên châm biếm.

Phiêu Hồng Vân nghe thế liền nổi nóng, không nhịn được xung động muốn lao lên, nhưng Tường Vỹ lại đưa tay chặn lại thấp giọng nói:

“Không được nóng vội, tiểu tử này rất không tầm thường.”

Nghe được lời này, Phiêu Hồng Vân mới hậm hực nuốt xuống cơn giận, hiển nhiên thiếu phụ nhân này là bị lửa giận che mắt, thực tế vẫn rất kiêng dè đối với Ngô Chính.

Tường Vỹ lại quay sang Ngô Chính, hạ giọng nói:

“Thả người, chúng ta sẽ không làm khó người.”

“Nếu ta không thích làm như vậy?”

Ngô Chính hơi nhướn mày nói.

Tường Vỹ nghe vậy, thần sắc vẫn lãnh đạm không đổi, nhưng hành động thì không có lãnh đạm như vậy, chỉ thấy lam sắc chân khí lạnh lẽo bao bọc toàn thân, quán chú vào thiết trận, có thể phát động chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Người rốt cuộc có thả quận chúa hay không?”

Phiêu Hồng Vân lại nóng giận quát lên.

“Này này, quân tử động khẩu bất động thủ, có cần phải nóng tánh như vậy? Chúng ta ngồi xuống từ từ thương lượng là được.”

Bỗng nhiên Ngô Chính trở nên hoảng hốt, bất giác lùi về sau mấy bước, thấp thòm nói.

Thấy vậy, Phiêu Hồng Vân tâm tình mới dịu lại bớt phần nào, vênh mặt hống hách nói:

“Xem như là tiểu tử người thức thời.”

“Không sai, là ta thức thời, ha ha...”

Ngô Chính thất thố cười to, lại đặt mông ngồi xuống ghế, vỗ vỗ cái bàn nói:

“Chư vị đường xá mệt mỏi, có thể ngồi xuống lại tiếp tục trò chuyện? Chỗ ta đàm bạc chẳng có gì tiếp đãi, đành phải dùng phải dùng trà thay rượu mời mọi người vậy.”

“Không cần phải ngồi, chúng ta đứng đây nói chuyện với người là được.”

Tường Vỹ vẫn rất cẩn thận đề chừng, cảnh giác Ngô Chính tâm thuật bất chính dờ dờ.

“Đồng người như vậy, còn sợ ta sẽ âm mưu quỷ kế làm hại các người?”

Ngô Chính thái độ chuyển đổi một trăm tám mươi độ, nhếch mép khinh thường nói.

“Không sợ, nhưng cũng không thể không cảnh giác.”

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, Tường Vỹ không hồ là lão quái thành tinh, rất minh bạch đạo lý cần tắc vô áy náy này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Một đấu ba

“Không sợ, nhưng cũng không thể không cảnh giác.”

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, Tường Vỹ không hồ là lão quái thành tinh, rất minh bạch đạo lý cần tắc vô áy náy này.

“Được thôi, các người đứng, ta ngồi, dễ nói chuyện!”

Ngô Chính chống tay lên cằm, nhếch miệng cười đều, mười phần gọi đồn nói.

Xoẹt!

Tức khắc, một đạo hồng sắc kiếm ánh chẻ đôi cái bàn làm hai, để Ngô Chính không hờ hênh, xem nữa thì té ngã, phải loạn choạng múa loạn một hồi mới có thể giữ được thăng bằng.

“Sư tử cái chết tiết, người rút cuộc là muốn thương lượng hay muốn giết người đây?”

Ngô Chính nổi giận đùng đùng, đứng dậy xoắn tay áo mắng quái lên.

Nhìn lại, người vừa rồi xuất kiếm còn có thể là ai ngoại trừ thiếu phụ nóng tánh Phiêu Hồng Vân, cực kỳ chướng mắt về mặt gọi gòn của Ngô Chính, liền giúp hắn được toại nguyện.

“Ta muốn giết người thì làm sao?”

Trông thấy dáng vẻ chật vật của Ngô Chính, Phiêu Hồng Vân tựa hồ là rất hả hê đắc chí, vênh mặt lên đáp.

“Muốn giết người? Ta đành phải tự vệ, là do các người bức ta vào đường cùng a!”

Nói dứt lời, Ngô Chính thân ảnh trước mắt bỗng nhiên huyền hóa trở nên mơ hồ, một cơn gió nhẹ thổi qua liền tan biến đi mất, hoàn toàn không để lại dấu vết.

“Không tốt, cẩn thận!”

Tường Vỹ cảm giác được nguy hiểm, liền quay đầu nhắc nhở đám người đi theo.

Nhưng là...

Đã trễ mất một nhịp, bởi vì năm sáu người thuộc hạ phía sau lưng, lúc bấy giờ đã là năm sáu cái thi thể vô tri vô giác, không thể nghe được lời cảnh báo của lão nữa.

Đồng loạt những “bịch bịch” do thân thể người ngã xuống mặt đất phát ra, để ý liền có thể phát hiện, trên yết hầu của năm sáu cái xác người này, đều có một vết thương do kiếm khí gây ra, loáng thoáng một tia lam sắc chân khí vẫn còn lưu lại.

“Thứ lỗi, ta thực sự không cố ý, là do sư tử cái kia muốn giết người trước, các người không nên trách ta a.”

Thoát ần thoát hiện đã đứng ở bên kia mái nhà, Ngô Chính thân thái tỏ ra vô tội, hữu thuyết hữu tiếu.

Tận mắt trông thấy một màn quái dị xuất quỷ nhập thần này, ba người Tường Vỹ kinh tâm không thôi, kể cả thiếu phụ nóng tánh Phiêu Hồng Vân giờ phút này đây cũng phải rút lại sự khinh thường của mình, chân chính xem Ngô Chính như một đối thủ hết sức khó đối phó.

Có thể trước mặt cả ba người, quỷ thần không hay, giết chết toàn bộ đám người chỉ cách khoảng một thước ở phía hậu phương, bản lĩnh này quả thực là rất đáng để sợ hãi.

“Tường lão, ta vào trong nhà xem có quận chúa bên trong hay không, hai người trước cầm chân hắn, đừng để hắn tẩu thoát.”

Phiêu Hồng Vân hậm hực kim chế tức giận nói.

“Không nên, người không thấy hấn là như thế nào giết chết đám người mình!? Kể cả là tìm được, cũng không thể để quận chúa ra đây.”

Lão nhân Tường Vỹ hành sự vô cùng cẩn trọng, ngay lập tức liền phán đoán ra tình huống có phần hơi bất lợi.

Lời này là rất không sai, Ngô Chính có thể vô thanh vô tức sát nhân, nếu trong lúc chiến đấu với hấn, còn phải phân tâm bảo vệ Triệu Mẫn, hậu quả lãnh nhận sẽ rất khó lường.

Nghe vậy, Phiêu Hồng Vân liền minh bạch, trầm trọng gật đầu.

“Rất tốt, lão quái thành tính thực ra cũng không tính như ta nghĩ.”

Nội tâm Ngô Chính rất đặc ý.

Một màn vừa rồi chính là hấn dày công sắp xếp, nếu là không hữu hiệu, Ngô Chính cũng hết cách cứu vãng, đành phải để mặc bọn hấn thành công giải cứu Triệu Mẫn trở về.

Kiểm khí giết chết sáu tên thuộc hạ kia, từ đầu đã được Ngô Chính quán thật sâu dưới lòng đất, không để ba người Tường Vỹ phát hiện. Sở dĩ hấn phải dài dòng câu giờ như vậy, là vì muốn hưởng sự cảnh giác của những người này về phía mình, đồng thời tranh thủ thời gian không chế đạo kiếm khí dưới lòng đất âm thầm nhồi lên, ngay khi rơi vào đúng khoảng cách lý tưởng nhất, liền phát động tấn công.

Thực tế, chiêu trò này của Ngô Chính là muốn nhắm vào tâm lý của những người thông minh nhiều hơn là đám người đầu óc chậm chạp kia. Nếu đặt vị trí của Ngô Chính là Nhữ Dương Vương, nữ nhi của mình gặp phải bất trắc, tất nhiên là muốn phái những người đầu óc linh hoạt một chút, có thể tùy cơ ứng biến trong mọi tình huống. Thế nên lần này cũng là đánh cược một phen, may mắn là gần đây tỷ lệ đoán đúng của hấn lại tăng lên đáng kể.

“Vừa rồi thực sự là ta lỡ tay không có ý, có thể cho ta cơ hội ngồi xuống thương lượng được không?”

Ngô Chính thành thành khẩn khẩn nói.

Tuy nhiên, Tường Vỹ dường như không để lời nói của hấn lọt vào tai, lại quay sang nói với Phiêu Hồng Vân và Hồ Thường Nghị:

“Hai người các người chủ công, ta hỗ trợ.”

Nghe vậy, hai người Phiêu Hồng Vân không đáp lời, tức khắc liền triển khai khinh công, phóng lên mái nhà, bao vây lấy Ngô Chính hai bên trái phải.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào, từng người một, từng người một thôi, ta thực sự không chịu nổi a.”

Ngô Chính lại nhón nhơ cười nói.

“Câm mồm!”

Mắng dứt lời, Phiêu Hồng Vân liền súc thế một kiếm, lăng không hướng mũi kiếm về phía Ngô Chính đâm tới, hồng sắc chân khí quán chú trên lưỡi kiếm rùng rục, sát thương không thể xem thường.

Đồng thời điểm, Hồ Thường Nghị từ bên phải cũng lao tới, hoàng sắc chân khí tập trung trên quyền đầu, thế công có phần thô sơ, nhưng lại trầm trọng vững chắc, chỉ có thể cường ngạnh đối bính, rất khó dùng xảo chiêu hóa giải.

“Thú vị!”

Từ rất lâu rồi Ngô Chính không cảm hứng khôi đến như thế, đáng tiếc chiến lược của hấn bây giờ không thể đối cứng với hai người tông sư sơ kỳ cùng lúc được, bắt buộc dĩ chỉ có thể thi triển Loa Toàn Cửu Ảnh, chớp mắt phóng lên không trung mây trọng, tránh thoát khỏi đợt tiến công mở màn này.

Vù vù vù...

Đứng giữa không trung, đột nhiên Ngô Chính cảm thấy một luồng khí thế áp đến từ phía trên. Hấn vội vàng ngược đầu nhìn lên, đối diện chính là thiết trọng của Tường Vỹ đang giáng xuống đầu hấn.

Ngô Chính nhanh chóng phản ứng trở lại, liền xoay người tránh né sang một bên, đồng thời súc thế Thất Thương Quyền. Đúng lúc Tường Vỹ cả người giáng xuống theo quán tính, Ngô Chính liền một quyền móc lên, nhắm thẳng vào thiên linh của lão.

Những tưởng Tường Vỹ sẽ không kịp trở tay, phải dùng phương pháp cường ngạnh chống đỡ, nào ngờ lão vẫn có thể kịp cuộn người một vòng, hai chân chụm lại với nhau, không quên tung ra nhất cước nhắm vào phần ngực Ngô Chính.

Tuy nhiên tay trái tiểu chỉ của Ngô Chính sớm đã súc thế đợi sẵn, lúc này nhất đạo lam sắc kiếm khí, Thiếu Trạch Kiếm trông như yếu ớt vô lực phóng ra, ngăn cản Tường Vỹ phản công trở lại.

Thiếu Trạch Kiếm chính là một trong những mạch kiếm khí độc hiểm bậc nhất trong Lục Mạch Thần Kiếm, nếu để kiếm này đắc thủ, cho dù là tu vi cao hơn đi nữa, cũng khó mà tránh khỏi trọng thương nặng nề.

Thế nhưng Tường Vỹ thân pháp thiên biến vạn hóa, tư thế chuyển động trông như chậm chạp, lại ẩn chứa huyền cơ thâm diệu bên trong, chớp mắt không hay biết đã lùi về phía xa, lưu lại vị trí trước đó, chỉ là trùng trùng điệp điệp tàn ảnh chồng chất vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Gậy ông đập lưng ông

Thế nhưng Tường Vỹ thân pháp thiên biến vạn hóa, tư thế chuyển động trông như chậm chạp, lại ẩn chứa huyền cơ thâm diệu bên trong, chớp mắt không hay biết đã lùi về phía xa, lưu lại vị trí trước đó, chỉ là trùng trùng điệp điệp tàn ảnh chồng chất vào nhau.

“Lợi hại!”

Ngô Chính tấm tắc khen ngợi.

“Ngươi không quá lời.”

Tiểu dung khê hiện, Tường Vỹ chăm chú nhìn lấy thân ảnh Ngô Chính không rời mắt, thân thể vẫn tiếp tục lùi ra xa không ngừng lại.

Cảm thấy sự việc có chút bất thường, Ngô Chính dựa theo bản năng đề thăng chân khí hộ thể, đồng thời đập không thi triển Hoành Không Na Di giãn ra khoảng cách.

Bùng!

Ngay khi Ngô Chính lui lại, từ nơi trùng điệp tàn ảnh của Tường Vỹ, đột nhiên hóa thành một vụ nổ cỡ nhỏ, phát tán ra xung quanh không phải là xung lực, mà là một loại khí bụi nào đó, không màu không mùi, chỉ có vị đắng chát khi khí bụi tình cờ bắn vào khóe miệng.

Ngô Chính hoảng hốt, khẩn trương vận Cửu Dương Chân Kinh, kiểm tra nội thể có phải là bị trúng độc rồi hay không. Bất quá nội thể không có vấn đề, nhưng ngoại thể thì lại là một chuyện khác.

Tầm nhìn bỗng nhiên trở nên mơ hồ, trước mắt khung cảnh toàn bộ trở nên hư ảo, tựa như là nhìn qua một lớp bong bóng dày đặc che phủ bên trên màn kính, do cơn mưa âm ỉ trút xuống lưu lại, hết thảy cảnh vật đều trở nên vụn vụn méo mó, hoàn toàn không nhận ra hình thù.

“Chết tiệt, mất ta!”

Ngô Chính giật giữ hét lên, đây là lần đầu tiên trong chiến đấu, hắn để đối thủ có thể cơ hội dờ dề đề tiện, trước giờ cơ hồ chỉ có hắn là được phép đề tiện với người khác mà thôi.

Phản nộ nhưng không đánh mất bình tĩnh, Ngô Chính đề thăng khí cảm của mình hết sức có thể, hòng có thể thay thế được công dụng của nhãn quang trong chiến đấu.

“Để xem ngươi còn xác xược như thế nào!?”

Giọng nói thiếu phụ truyền lại từ phía sau, kèm theo một luồng chân khí rừng rực như dung nham muốn trút hết vào tấm lưng của Ngô Chính.

Nhanh chóng triển khai khinh công, Ngô Chính tránh người ra khỏi phạm vi tấn công, trong một tích tắc thực hiện hàng loạt các chuyển động cơ thể, khiến hắn nhất thời cảm thấy vô định không phân biệt được phương hướng, đành phải lảng không hạ người muốn đáp xuống mặt đất, ổn định lại trọng tâm của mình.

Đúng lúc này...

Một luồng chân khí trầm trọng nặng nề bao trùm toàn bộ đường lui của Ngô Chính, như là đứng giữa một môi trường trọng lực gấp trăm ngàn lần, áp lực gia tăng lên thân thể của hắn có thể nghĩ.

Vô phương có thể tránh né, Ngô Chính bất đắc dĩ, cắn răng toàn lực huy động chân nguyên trong cơ thể cuồng bạo ra bên ngoài, lúc bấy giờ ngoại trừ phóng thích một cách phóng phí chân nguyên nội thể ra, Ngô Chính đã không còn cách nào khác.

Cửu Dương Chân Kinh đặc tính sung mãn, giờ phút này thỏa sức biểu hiện ưu thế của mình, chống đỡ lấy luồng chân khí trầm trọng kia giáng xuống, tiêu hao một cách lãng phí đến điên cuồng, dùng số lượng bù cho chất lượng.

Phải biết, võ kỹ chính là tối ưu và khuếch đại lực lượng chân nguyên, còn phương thức cuồng bạo phóng thích ra bên ngoài như cách Ngô Chính đang làm, chẳng khác nào là dùng nặt biển bình lặng để chống đỡ với sóng biển cuộn cuộn vậy, cùng là một mực nước, nhưng lực sát thương của mỗi bên là

một trời một vực không thể đánh đồng so sánh.

Oành oành oành...

Âm thanh liên tiếp vang dội, phải kéo dài dai dẳng đến nửa ngày mới chấm dứt.

Trải qua đợt cuồng bạo liên kích đầu tiên, Ngô Chính thành công đáp xuống mặt đất, thế nhưng tình cảnh cũng chẳng mấy khá khẩm hơn, bất quá đã có thể xác định được phương hướng.

Khung ảnh mơ hồ trước mặt khiến hắn rất dễ hoảng loạn, hắn liền quyết định tạm thời từ bỏ thị giác của mình, nhắm nghiền đôi mắt lại, tập trung tư tưởng để thăng toàn bộ các giác quan còn lại, đồng vững vàng thủ thế, sẵn sàng tâm lý nghênh đón đợt tấn công tiếp theo.

“Xử biến bất kinh, quả nhiên là hậu sinh khả úy, lão phu sống đến chừng này tuổi, vẫn là lần đầu gặp phải một tên yêu nghiệt như ngươi, tự thâm tâm hồ thẹn không bằng.”

Ba người đồng loạt đáp xuống mặt đất, chia ra ba hướng bao vây lấy Ngô Chính, lão nhân Trương Vũ thở dài cảm khái khôn nguôi.

Nghe được lời này, đến cả Phiêu Hồng Vân cũng không thể lên tiếng phản bác phủ nhận. Ba người bọn họ phối hợp ăn ý triển khai phương thức tác chiến này, trước nay rất ít người có thể trụ lại được sau đợt liên kích đầu tiên. Ngô Chính là một trong số ít những người đó. Dù muốn hay không, thì dùng hai từ “yêu nghiệt” để gọi Ngô Chính cũng không phải là nói quá.

“Lão nhân đề tiện, nếu hồ thẹn thì giao thuốc giải ra, chúng ta công bằng quyết chiến, ta một người đấu ba, không ngờ các ngươi lại dùng phương thức bí ố như vậy?”

Mặc dù không phản đối tác phong bất chấp thủ đoạn trong chiến đấu, thế nhưng khi nó xảy ra với chính mình, Ngô Chính nội tâm vô cùng uất ức, có cảm giác bị gậy của mình đập lưng mình vậy.

“Tiểu tử miệng còn hôi sữa, từ chiến còn nói cái gì là công bằng? Cứ chiến đến khi nào đối phương chết đi mới thôi.”

Phiêu Hồng Vân hung hăng lớn tiếng.

“Nói rất đúng, như vậy đành phải thiệt thòi cho các ngươi, tiếp tục làm đá mài dao cho ta vậy!”

Đối mặt với nghịch cảnh, Ngô Chính vẫn rất dư dả sức lực để trêu tức đối phương.

Thực thế, lời này của hắn không có giả dối, chiến đấu là phải giữ tâm quyết thắng cho dù là cơ hội có nhỏ bé đến đâu chăng nữa, đây là kinh nghiệm xương máu học được sau bao nhiêu lần vào sinh ra tử, giằng co giữa lần ranh sống chết mà đúc kết ra.

“Hừ, không biết là ngươi dũng cảm hay là ngu ngốc đây.”

Phiêu Hồng Vân xì một tiếng khinh miệt nói.

“Ngươi tự mình tìm hiểu, không phải liền có thể minh bạch?”

Ngô Chính cười nhạt đáp.

“Hắn là đang dục hoãn cầu mưu, đừng để hắn toại nguyện.”

Dường như cảm nhận được bất thường, Trương Vũ vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, hai người Phiêu Hồng Vân liền khẩn trương súc thế, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai, chỉ còn chờ đợi Trương Vũ ra hiệu.

Trái lại, Ngô Chính thì vẫn thùy chung điềm đạm, tinh tế cảm nhận một thế giới quen thuộc nhưng lại mới toanh đang hiển hiện trước mắt. Đó là những cỗ chân khí mang hình thù đặc tính khác biệt, từ ba phương hướng khác nhau khóa chặt lấy hắn. Những âm thanh vi vu của ngọn gió khiến y phục phấp phật, tiếng rột rột từ bước chân khẽ nhúc nhích, ma sát với mặt đất. Và cả, tiếng hô hấp đều nhịp lặp lại, dần dần trở nên chậm hơn, cho đến khi... ngừng lại.

Vù!

Cảm nhận ba cỗ chân khí di động chớp nhoáng lao đến, Ngô Chính tâm tĩnh lặng như mặt hồ, cước bộ thuần thục triển khai Hoành Không Na Di, phút chốc liền di chuyển khỏi vị trí ban đầu cách xa trăm thước, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh nhanh chóng tiêu thất.

Vi Đà Chưởng!

Niệm thầm trong đầu, một luồng chân nguyên thâm hậu từ nơi đan điền, vận chuyển qua các lộ huyệt đạo kinh mạch, quỹ tích vô cùng phức tạp, lại hội tụ về lòng bàn tay, sau cùng súc thế ra bên ngoài.

-----*_*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Thế nhưng Tường Vỹ thân pháp thiên biến vạn hóa, tư thế chuyển động trông như chậm chạp, lại ẩn chứa huyền cơ thâm diệu bên trong, chớp mắt không hay biết đã lùi về phía xa, lưu lại vị trí trước đó, chỉ là trùng trùng điệp điệp tàn ảnh chồng chất vào nhau.

“Lợi hại!”

Ngô Chính tấm tắc khen ngợi.

“Ngươi không quá lời.”

Tiểu dung khê hiện, Tường Vỹ chăm chú nhìn lấy thân ảnh Ngô Chính không rời mắt, thân thể vẫn tiếp tục lùi ra xa không ngừng lại.

Cảm thấy sự việc có chút bất thường, Ngô Chính dựa theo bản năng đề thăng chân khí hộ thể, đồng thời đạp không thi triển Hoành Không Na Di giãn ra khoảng cách.

Bùng!

Ngay khi Ngô Chính lui lại, từ nơi trùng điệp tàn ảnh của Tường Vỹ, đột nhiên hóa thành một vụ nổ cỡ nhỏ, phát tán ra xung quanh không phải là xung lực, mà là một loại khí bụi nào đó, không màu không mùi, chỉ có vị đắng chát khi khí bụi tình cờ bắn vào khóe miệng.

Ngô Chính hoảng hốt, khẩn trương vận Cửu Dương Chân Kinh, kiểm tra nội thể có phải là bị trúng độc rồi hay không. Bất quá nội thể không có vấn đề, nhưng ngoại thể thì lại là một chuyện khác.

Tầm nhìn bỗng nhiên trở nên mơ hồ, trước mắt khung cảnh toàn bộ trở nên hư ảo, tựa như là nhìn qua một lớp bong bóng dày đặc che phủ bên trên màn kính, do con mura âm ỉ trút xuống lưu lại, hết thảy cảnh vật đều trở nên vụn vẹo méo mó, hoàn toàn không nhận ra hình thù.

“Chết tiệt, mất ta!”

Ngô Chính giật giữ hét lên, đây là lần đầu tiên trong chiến đấu, hắn để đối thủ có thể cơ hội dờ dẫm đề tiện, trước giờ cơ hồ chỉ có hắn là được phép đề tiện với người khác mà thôi.

Phản nộ nhưng không đánh mất bình tĩnh, Ngô Chính đề thăng khí cảm của mình hết sức có thể, hòng có thể thay thế được công dụng của nhãn quang trong chiến đấu.

“Để xem ngươi còn xác xược như thế nào!?”

Giọng nói thiếu phụ truyền lại từ phía sau, kèm theo một luồng chân khí rùng rục như dung nham muốn trút hết vào tấm lưng của Ngô Chính.

Nhanh chóng triển khai khinh công, Ngô Chính tránh người ra khỏi phạm vi tấn công, trong một tích tắc thực hiện hàng loạt các chuyển động cơ thể, khiến hắn nhất thời cảm thấy vô định không phân biệt được phương hướng, đành phải lảng không hạ người muốn đáp xuống mặt đất, ổn định lại trọng tâm của mình.

Đúng lúc này...

Một luồng chân khí trầm trọng nặng nề bao trùm toàn bộ đường lui của Ngô Chính, như là đứng giữa một môi trường trọng lực gấp trăm ngàn lần, áp lực gia tăng lên thân thể của hắn có thể nghĩ.

Vô phương có thể tránh né, Ngô Chính bất đắc dĩ, cắn răng toàn lực huy động chân nguyên trong cơ thể cuồng bạo ra bên ngoài, lúc bấy giờ ngoại trừ phóng thích một cách phung phí chân nguyên nội thể ra, Ngô Chính đã không còn cách nào khác.

Cửu Dương Chân Kinh đặc tính sung mãn, giờ phút này thỏa sức biểu hiện ưu thế của mình, chống đỡ lấy luồng chân khí trầm trọng kia giáng xuống, tiêu hao một cách lãng phí đến điên cuồng, dùng số lượng bù cho chất lượng.

Phải biết, võ kỹ chính là tối ưu và khuếch đại lực lượng chân nguyên, còn phương thức cuồng bạo phóng thích ra bên ngoài như cách Ngô Chính đang làm, chẳng khác nào là dùng mặt biển bình lặng để chống đỡ với sóng biển cuộn cuộn vậy, cùng là một mực nước, nhưng lực sát thương của mỗi bên là một trời một vực không thể đánh đồng so sánh.

Oành oành oành...

Âm thanh liên tiếp vang dội, phải kéo dài dai dẳng đến nửa ngày mới chấm dứt.

Trải qua đợt cuồng bạo liên kích đầu tiên, Ngô Chính thành công đáp xuống mặt đất, thế nhưng tình cảnh cũng chẳng mấy khá khẩm hơn, bất quá đã có thể xác định được phương hướng.

Khung ảnh mơ hồ trước mặt khiến hắn rất dễ hoảng loạn, hắn liền quyết định tạm thời từ bỏ thị giác của mình, nhắm nghiền đôi mắt lại, tập trung tư tưởng

đề thăng toàn bộ các giác quan còn lại, đồng vững vàng thủ thế, sẵn sàng tâm lý nghênh đón đợt tấn công tiếp theo.

“Xử biến bất kinh, quả nhiên là hậu sinh khả úy, lão phu sống đến chừng này tuổi, vẫn là lần đầu gặp phải một tên yêu nghiệt như ngươi, tự thâm tâm hồ thẹn không bằng.”

Ba người đồng loạt đáp xuống mặt đất, chia ra ba hướng bao vây lấy Ngô Chính, lão nhân Tường Vỹ thở dài cảm khái khôn nguôi.

Nghe được lời này, đến cả Phiêu Hồng Vân cũng không thể lên tiếng phản bác phủ nhận. Ba người bọn họ phối hợp ăn ý triển khai phương thức tác chiến này, trước nay rất ít người có thể trụ lại được sau đợt liên kích đầu tiên. Ngô Chính là một trong số ít những người đó. Dù muốn hay không, thì dùng hai từ “yêu nghiệt” để gọi Ngô Chính cũng không phải là nói quá.

“Lão nhân đề tiện, nếu hồ thẹn thì giao thuốc giải ra, chúng ta công bằng quyết chiến, ta một người đấu ba, không ngờ các ngươi lại dùng phương thức bí ối như vậy?”

Mặc dù không phản đối tác phong bất chấp thủ đoạn trong chiến đấu, thế nhưng khi nó xảy ra với chính mình, Ngô Chính nội tâm vô cùng uất ức, có cảm giác bị gây của mình đập lưng mình vậy.

“Tiểu tử miệng còn hôi sữa, từ chiến còn nói cái gì là công bằng? Cứ chiến đến khi nào đối phương chết đi mới thôi.”

Phiêu Hồng Vân hung hăng lớn tiếng.

“Nói rất đúng, như vậy đành phải thiệt thòi cho các ngươi, tiếp tục làm đá mài dao cho ta vậy!”

Đối mặt với nghịch cảnh, Ngô Chính vẫn rất dư dả sức lực để trêu tức đối phương.

Thực thế, lời này của hắn không có giả dối, chiến đấu là phải giữ tâm quyết thắng cho dù là cơ hội có nhỏ bé đến đâu chăng nữa, đây là kinh nghiệm xương máu học được sau bao nhiêu lần vào sinh ra tử, giằng co giữa lần ranh sống chết mà đúc kết ra.

“Hừ, không biết là ngươi dũng cảm hay là ngu ngốc đây.”

Phiêu Hồng Vân xì một tiếng khinh miệt nói.

“Ngươi tự mình tìm hiểu, không phải liền có thể minh bạch?”

Ngô Chính cười nhạt đáp.

“Hắn là đang dục hoàn cầu mưu, đừng để hắn toại nguyện.”

Dường như cảm nhận được bất thường, Tường Vỹ vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, hai người Phiêu Hồng Vân liền khẩn trương súc thế, chuẩn bị cho đợt tiến công thứ hai, chỉ còn chờ đợi Tường Vỹ ra hiệu.

Trái lại, Ngô Chính thì vẫn thủy chung điềm đạm, tinh tế cảm nhận một thế giới quen thuộc nhưng lại mới toanh đang hiển hiện trước mắt. Đó là những cỗ chân khí mang hình thù đặc tính khác biệt, từ ba phương hướng khác nhau khóa chặt lấy hắn. Những âm thanh vi vu của ngọn gió khiến y phục phấp phật, tiếng rột rọt từ bước chân khẽ nhúc nhích, ma sát với mặt đất. Và cả, tiếng hô hấp đều nhịp lặp lại, dần dần trở nên chậm hơn, cho đến khi... ngừng lại.

Vù!

Cảm nhận ba cỗ chân khí di động chớp nhoáng lao đến, Ngô Chính tâm tĩnh lặng như mặt hồ, cước bộ thuần thực triển khai Hoành Không Na Di, phút chốc liền di chuyển khỏi vị trí ban đầu cách xa trăm thước, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh nhanh chóng tiêu thất.

Vi Đà Chương!

Niệm thầm trong đầu, một luồng chân nguyên thâm hậu từ nơi đan điền, vận chuyển qua các lộ huyết đạo kinh mạch, quỹ tích vô cùng phức tạp, lại hội tụ về lòng bàn tay, sau cùng súc thế ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 279: Phấn khích!

Vi Đà Chương!

Niệm thầm trong đầu, một luồng chân nguyên thâm hậu từ nơi đan điền, vận chuyển qua các lộ huyết đạo kinh mạch, quỹ tích vô cùng phức tạp, lại hội tụ về lòng bàn tay, sau cùng súc thể ra bên ngoài.

Phóng người lên không trung, Ngô Chính vung tay nhất chưởng đánh ra, đại phật thủ lam sắc kích cỡ vô cùng khủng bố, phiêu vân phúc vũ, phô thiên cái địa giáng xuống.

“Không được cường ngạnh chống đỡ, mau tránh thoát!”

Tường Vỹ lớn tiếng hô lên nhắc nhở đồng bọn.

Chưởng thủ trong mắt ba người Tường Vỹ tốc độ rất chậm, lại thiếu độ linh hoạt, cho dù là hung mãnh cường bạo đến đâu chẳng nữa, nếu không đánh trúng mục tiêu cũng vô dụng.

Cả ba người đồng thời chọn con đường ngắn nhất để thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng, tách nhau ra ba hướng khác biệt lùi về phía sau.

Ầm!

Động tĩnh vang dội phát ra, san bằng phương viên bán kính hơn năm mươi thước thành bình địa, tạo thành một đại phật thủ khổng lồ in hằn dưới mặt đất. Thật may trước đó dân chúng đã nhanh chân trốn đi khỏi chiến trường, bằng không hậu quả rất khôn lường.

“Mạnh... như vậy!?”

Kiến thức qua một chưởng kinh thiên động địa này, Phiêu Hồng Vân không khỏi trợn mắt hốc mồm, nghẹn nghẹn không thốt nên lời.

Dễ dàng tránh thoát khỏi đợt phản công, Tường Vỹ không dám một khắc buông lỏng cảnh giác, đảo mắt quan sát tìm kiếm tung tích của Ngô Chính, nhưng tiếc là tìm mãi không thấy, đột nhiên thần sắc trở nên hoảng hốt, lớn tiếng hô lên:

“Cẩn thận, hắn là muốn phân cách trận hình của chúng ta, mau tập hợp trở lại!”

Từ đầu chí cuối, mặc dù Hồ Thường Nghị không nói một lời, nhưng là người bình tĩnh, quyết đoán nhất trong ba người. Ngay khi nghe được lời cảnh báo, Hồ Thường Nghị không vội trở về ổn định trận hình, trái lại đáp xuống mặt đất, hai tay bắt chéo trước ngực, vận lực súc thể.

Oang oang oang...

Chân nguyên xung động tạo thành dư ba, lấy Hồ Thường Nghị làm trung tâm phát tán ra xung quanh, một cỗ áp lực vô hình trầm trọng chấn trụ hết thảy những ai trong phạm vi ảnh hưởng, kể cả hai người Tường Vỹ cũng không ngoại lệ.

Dư ba phát tán với tốc độ quá chóng mặt, khiến thân hình Ngô Chính phải khựng lại một nhịp, đầu óc quay cuồng như là có hàng ngàn cái chuông lớn đang rung chuyển bên tai. Cổ sức lấy lại bình tĩnh vận hành Cửu Dương Chân Kinh đánh tan đi đạo dư ba này, Ngô Chính liền có thể khôi phục lại tinh táo. Thế nhưng một lần nữa Ngô Chính lại đánh mất phương hướng, buộc phải đáp xuống mặt đất, lao đảo lùi bước về sau.

Quả nhiên ba người Tường Vỹ sớm đã lường trước tình huống này, hơn nữa còn là chuẩn bị rất chu toàn. Mặc kệ con mồi có vùng vẫy thế nào chẳng nữa, nhưng từ khi Ngô Chính đánh mất thị giác của mình, đã là rơi vào mê cung trùng trùng chập chập không thấy lối thoát.

Trong lúc Ngô Chính còn đang lao đảo, chưa kịp ổn định trọng tâm cơ thể. Từ ba phương giáp công đánh tới, ba loại chân khí mang đặc tính khác biệt ập về phía hắn. Thiết trượng thiên biến vạn hóa nhắm vào phần đầu, quyền thủ vững vàng trầm trọng tung tới phần ngực, kiếm mang rừng rực thiêu hủy quét ngang hạ bộ. Toàn diện mai phục tiến công, không thể tìm ra một kẽ hở.

“Đến rất tốt!”

Đối mặt tuyệt cảnh trong một sát na, trong tâm Ngô Chính không có kinh hãi, chỉ có phản kích và kích động không thôi. Từ khi Ngô Chính đạt đến tuyệt thế sơ kỳ, loại cảm giác không tìm được đối thủ mới thật nhàm chán làm sao. Đến tận bây giờ không một ai phát hiện, kể cả bản thân Ngô Chính cũng không biết, chính hắn lại rất ưa thích việc phải đối mặt với tuyệt cảnh như thế này đây.

Oànhh...

Cửu Dương Chân Kinh triệt để bùng phát ra bên ngoài. Lục Mạch Thần Kiếm đợi sẵn đã lâu, phóng ra nghênh tiếp. Thất Thương Quyền bắt đầu súc thể, sẵn sàng áp sát cận chiến.

Ba người Tường Vỹ có chuẩn bị phương thức tác chiến mà đến đây, Ngô Chính cũng có chuẩn bị tâm lý đợi sẵn.

Chân nguyên cuộn cuộn mênh mông tuôn ra như thác, mạnh mẽ làm chậm lại ba người Tường Vỹ, lục đạo lam sắc kiếm khí dựa thế triển khai công kích, sáu loại đặc tính khác nhau, toàn diện bổ khuyết không thể hóa giải, khiến ba người một phen khốn đốn, buộc phải giữa chừng thu về thế thủ, bằng không nếu tiếp tục liều mình xông lên, kết cục không thể nghĩ ngờ chính là... đồng quy vu tận!

“Muốn lui? Có thể nào dễ dàng như thế!”

Mặc dù không thể nhìn thấy nhưng chỉ cần không bị quấy rối, Ngô Chính vẫn có thể cảm nhận hết thấy sự vật xung quanh, một cách rất chân thực.

Chân đạp địa triển khai Hoành Không Na Di, Ngô Chính vung lên Thất Thương Quyền hung hăng đánh tới, mục tiêu được chọn chính là thiếu phụ Phiêu Hồng Vân.

Giao thủ qua một hồi, Ngô Chính đã thăm dò được phần nào trận hình của ba người. Tường Vỹ tác phong chiến đấu thiên về biến hóa, là đầu lĩnh trực tiếp nắm giữ bố cục. Hồ Thường Nghị thì có sự chắc chắn, có thể sửa chữa sai lầm nếu không may xảy ra. Lực công kích của Phiêu Hồng Vân lại có tính sát thương cao nhất, bất quá ngoài điểm này ra thì không có gì đặc biệt.

Không nghi ngờ, Phiêu Hồng Vân chính là đối tượng dễ tiêu diệt nhất, cũng là mắt xích yếu nhất trong trận hình ba người.

“Hừ, tiểu tử thú, ngươi muốn chết?”

Trông thấy Ngô Chính chọn mình làm mục tiêu dễ khi dễ, Phiêu Hồng Vân oán hận quát lên.

Cơ hội chỉ đến một lần, Ngô Chính không có thời gian chơi đùa với Phiêu Hồng Vân, dốc hết sức lực lao đến tiếp cận, Thất Thương Quyền trực tiếp đánh thẳng, một đòn cơ bản không có bất cứ kỹ xảo nào.

Đồng thời điểm, Lục Mạch Thần Kiếm chia đều cho ba người, hai đạo lam sắc kiếm khí bám riết Phiêu Hồng Vân không buông tha, cần tay cần chân để thiếu phụ không thể ý mạnh chống trả lại Thất Thương Quyền, chỉ có thể nghiêng mình tránh né, đồng thời tranh thủ triệt tiêu một trong hai đạo kiếm khí.

Phốc!

Tham vọng quá lớn nhưng khả năng lại không cho phép, Phiêu Hồng Vân một lúc phân tâm làm nhiều việc, tuy là đã thành công tránh né Thất Thương Quyền, còn có thể triệt tiêu một đạo kiếm khí, bất quá Phiêu Hồng Vân là không biết, đạo kiếm khí còn lại đặc tính chính là độc hiểm khôn lường, giấu bên trong vẻ bề ngoài yếu ớt vô lực.

Ngay lập tức liền phải trả giá cho quyết định sai lầm của mình, Thiếu Trạch Kiếm đâm xuyên qua bả vai, ám lực quỷ dị xâm nhập vào cơ thể, phá hủy đi kinh mạch, tạo thành nội ngoại thương thế vô cùng nghiêm trọng, khiến Phiêu Hồng Vân cơ hồ một nửa đã tàn phế, nửa còn lại đặt ở bên kia vực sinh tử.

“Hồng Vân!”

Trông thấy cảnh tượng này, hai người Tường Vỹ điên cuồng gào thét.

Thế nhưng âm thanh lại không thể lọt vào tai, Phiêu Hồng Vũ ánh mắt thất thần nhìn lấy thân ảnh thiếu niên, tiểu dung băng lãnh tựa như quỷ dữ kia, đang vung một quyền không thương tiếc nhắm thẳng vào đầu mình.

Đoảng!

Đó là âm thanh sau cùng mà Phiêu Hồng Vũ còn có thể nghe thấy, thiên linh đã hoàn toàn vỡ vụn, ý thức dần dần tiêu thất, mặc dù đôi mắt vẫn mở to không thể tin được, nhìn chăm chăm vào thiếu niên, chỉ có... tiểu dung nhàn nhạt trên gương mặt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 280: Nguyên có

Đoảng!

Đó là âm thanh sau cùng mà Phiêu Hồng Vũ còn có thể nghe thấy, thiên linh đã hoàn toàn vỡ vụn, ý thức dần dần tiêu thất, mặc dù đôi mắt vẫn mở to không thể tin được, nhìn chăm chăm vào thiếu niên, chỉ có... tiểu dung nhàn nhạt trên gương mặt.

“Chúc mừng túc chủ thành công vượt cấp chém giết tông sư sơ kỳ cao thủ, nhận được điểm sát lục tích lũy x 1 0 0”

Giọng nói hệ thống vang lên trong đầu.

Ngô Chính không để tâm đến thông báo, từ trên thi thể Phiêu Hồng Vân lục lợi, tìm được một tiểu bình có chứa bột dược, mở nắp liền trút một nửa vào miệng nuốt xuống, một nửa còn lại trút hết lên đôi đồng tử không cần nghĩ ngợi, dù sao loại bột dược này cũng chỉ có hai cách dùng, hơn nữa có Cửu Dương Chân Kinh chống đỡ, không sợ độc dược thâm nhập vào nội thể.

“Vận khí rất không tồi.”

Ngay khi bột dược rắc lên đồng tử, hơi ngứa ngứa chớp nháy đôi mắt vài cái, chốc lát liền đã khôi phục lại thị giác, Ngô Chính lại quay đầu nhìn sang lão

già che mắt và trung niên cường tráng kia, đang vui vẻ chơi đùa với mấy đạo kiếm khí của mình.

Bởi vì Ngô Chính không trực tiếp chống chế Lục Mạch Thần Kiếm, cho nên hai người Tường Vỹ không mất bao lâu thời gian liền có thể cường ngạnh đánh tan, nhưng vẫn là quá chậm chạp, mọi chuyện đã là muộn màng không thể cứu vãng được nữa.

Hai người Tường Vỹ sắc mặt toàn là sát khí, trông rất ghê rợn, nhìn chăm chăm lấy Ngô Chính, như thể là muốn băm vằm thành trăm mảnh, ăn tươi nuốt sống mới thôi.

“Nhìn ta làm cái gì? Không phải là các ngươi muốn động thủ trước? Đến đây, đến đây!”

Thần thái Ngô Chính như thật như đùa không thể phân biệt, ngoắt ngoắt tay nói.

Tuy nhiên, hai người Tường Vỹ bất động thanh sắc không hé một lời. Trải qua một hồi chiến đấu, hai người liền minh bạch mình không phải là đối thủ của Ngô Chính. Nếu còn ngoan cố xông lên, chẳng khác nào là muốn tự tận, tuyệt luôn chút ít cơ may bảo thủ của mình.

“Sợ hãi? Không giống, là lý trí. Hai tên này rất không tầm thường, nếu có thể nhất định phải diệt trừ.”

Nội tâm Ngô Chính âm thầm đánh giá.

Song Ngô Chính lại vẫn tươi cười nói:

“Rốt cuộc là muốn chiến nữa hay không? Ta còn rất ngứa ngáy trong người a.”

“Ngươi sớm muộn cũng phải chết, chỉ tiếc là ta không thể tự tay mà thôi.”

Tường Vỹ âm trầm nói.

Vốn dĩ lão già có thể dễ dàng tẩu thoát khỏi tay Ngô Chính, nhưng là vì Hồ Thường Nghị có khả năng sẽ không được như vậy, cho nên lão già là đang dục hoãn cầu mưu, mong muốn tìm được một biện pháp nhất cử lưỡng tiện.

“Lại là nói về cái quy tắc ngớ ngẩn ấy?”

Ngô Chính nhàm chán lấy tay che miệng, ngáp ngáp nói:

“Thủ cấp của ta đặt trên cổ, ai có bản lĩnh cứ việc đến lấy mà thôi. Nhưng là ta rất thắc mắc, lẽ nào tất cả những người đạt đến cảnh giới tông sư đều sẽ tuân thủ quy tắc này?”

“Ta việc gì phải nói cho ngươi biết?”

Tường Vỹ bất hợp tác nói.

“Ngươi không muốn ta tha cho hần ư?”

Ngô Chính thần nhiên nói.

Thế nhưng lời nói thần nhiên này lại khiến Tường Vỹ tâm tình đảo loạn một hồi, nhất thời không thể lấy lại được bình tĩnh, có cảm giác như bị đi guốc trong bụng, rất bất an sốt ruột.

Từ đầu chí cuối, Ngô Chính giữ nguyên bộ dạng tươi cười ôn hòa đấy, thậm chí cả lúc giết người còn không bộc lộ ra sát khí, đây là cỡ nào tâm trí thâm trầm giấu bên trong vẻ ngoài thiếu niên!? Lại nói chân nguyên của Ngô Chính cơ hồ là vô cùng vô tận, hai lần liên tiếp bị bức vào đường cùng, phải dùng phương thức phóng thích toàn bộ chân nguyên để chống đỡ, ấy vậy mà bây giờ sắc mặt vẫn hồng hào, khí tức ổn định, hoàn toàn không có dấu hiệu hư thoát.

Bực này yêu nghiệt thiếu niên, thử hỏi mấy ai mà không sợ hãi?

“Ta không dễ dàng chết như vậy, không cần lo lắng.”

Giọng nói của nam tử trầm dày lại hơi cứng nhắc vang lên, Hồ Thường Nghị thần sắc kiên định không đổi.

Nghe vậy, Tường Vỹ liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhưng không đáp lời, chỉ lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động của tên thiếu niên trước mắt.

“Ngươi không nói ta còn tưởng ngươi bị câm a.”

Nguyên bản Ngô Chính còn muốn lợi dụng tính cách lo trước tính sau của Tường Vỹ, moi móc thêm chút ít thông tin từ lão nhân này. Nào ngờ Hồ Thường Nghị bề ngoài chất phát thiếu ngôn quả ngữ, lại có thể bình tĩnh quyết đoán như vậy. Nếu không phải Hồ Thường Nghị lên tiếng trấn an vào lúc này, tin chắc Ngô Chính có thể dẫn dắt Tường Vỹ, nói ra hết thấy những gì lão già biết.

“Tiểu tử ngươi tâm cơ thật tốt.”

Tường Vỹ âm trầm nói, quả nhiên đã phát hiện được ý đồ của Ngô Chính.

“Ha ha, quá khen, quá khen. Không phải nguoi nói ta sớm muộn cũng phải chết? Nếu thực sự không thể tránh khỏi, chí ít cũng phải cho chết một cách minh bạch chứ?”

Ngô Chính vẫn bình thản nói.

“Được thôi!”

Dường như là muốn thỏa hiệp, sát khí trên người Tường Vỹ phần nào hòa hoãn, lại từ tốn nói:

“Trước đây, không thiếu những người không tuân thủ quy tắc như nguoi, nhưng kết cục của bọn hắn đều giống như nhau, đều đã xuống hoàng tuyền xám hối cả rồi.”

“Tại sao lại như vậy?”

Ngô Chính ngậy ngò hỏi.

“Còn cần phải có nguyên do ư?”

Tường Vỹ thần sắc có phần ảm đạm, tang thương nói:

“Hậu sinh như nguoi tất nhiên là không thể minh bạch. Năm xưa biết bao môn phái thế lực nội tình thâm hậu, căn cơ vững chắc, tưởng chừng như có thể đứng vững qua mọi sóng gió. Ấy vậy mà, bây giờ đây còn lại bao nhiêu? Hầu hết đều đã biến mất, bị quên lãng theo tuế nguyệt trường hà. Nhờ vậy, một đám nít ranh hậu bối hỉ mũi chưa sạch như các nguoi, mới có thể hoành hành xưng bá trên giang hồ.”

Nhân quang bất chợt trở nên lặng lẽ, Tường Vỹ nhìn chằm chằm Ngô Chính nói tiếp:

“Nguoi hẳn là biết nguyên do rồi chứ? Đạt đến cảnh giới như ta và nguoi, một khi xảy ra tranh chấp, giang hồ khẳng định phải đón nhận cơn đại hồng thủy, nhấn chìm hết thảy.”

Nghe qua những lời này, Ngô Chính không khỏi sững sốt một phen, trầm mặc nghiền ngẫm không nói một lời. Lấy trí tuệ và thực lực của Ngô Chính giờ phút này đây, dĩ nhiên là minh bạch thâm ý bên trong lời nói của Tường Vỹ.

Thử nghĩ mà xem, nếu như hai thế lực đều có ẩn tàng một tên tông sư tọa trấn, một khi diễn ra tranh chấp không thể hóa giải, cho dù hai người tông sư thực lực tương đương không có cách nào làm khó được nhau, nhưng vẫn có thể dễ dàng hủy diệt đi môn phái của đối phương, sau đó nhẹ nhàng rời đi không một chút khó khăn.

Tương tự như cách mà Ngô Chính một kiếm tiêu diệt hết thảy đám nguoi Lục Liễu sơn trang, mặc kệ là Huyền Minh nhị lão lúc bấy giờ có còn tại thế hay không, cũng vô phương có thể ngăn cản Ngô Chính thâm sát.

Tất nhiên, chuyện này chỉ xảy ra trong trường hợp “không thể hóa giải”, phải chiến đến một sống một còn mới thôi. Nhưng là nợ máu trả máu trên giang hồ từ trước đến nay vốn dĩ là vậy, có khi nào dừng lại nhất thời nhất khắc đâu?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 281: Khuyết điểm

Tất nhiên, chuyện này chỉ xảy ra trong trường hợp “không thể hóa giải”, phải chiến đến một sống một còn mới thôi. Nhưng là nợ máu trả máu trên giang hồ từ trước đến nay vốn dĩ là vậy, có khi nào dừng lại nhất thời nhất khắc đâu?

Phải biết rằng, một người đạt đến tông sư cảnh giới, ẩn mình bên trong một thế lực nào đó, chẳng khác nào là một quả bom nguyên tử, cất giấu trong các quốc gia ở thời đại của Ngô Chính. Một khi bất hòa dẫn đến chiến tranh diễn ra, một quả bom nguyên tử có thể tận diệt cả một quốc gia, vô cùng đơn giản và dễ dàng.

Hơn nữa, ở thế giới này không có chuyện địa cầu bị “hạt nhân nguyên tử” hủy diệt như là thế giới sinh ra Ngô Chính. Thế nên chuyện các môn phái thế lực từng hùng mạnh một thời, bỗng nhiên lại biến mất theo dòng chảy tuế nguyệt, cũng không phải là chuyện gì quá đổi kinh ngạc không thể xảy ra.

Đây hẳn là nguyên do lập ra quy tắc, tông sư không được can thiệp quá sâu vào chuyện thế sự của đám hậu bối. Bằng không đám nguoi Côn Luân, Nga My, Hoa Sơn và Không Động chưa chắc đã chen được một chân vào lục đại môn phái như ngày nay. Có khi từ đại môn phái này sớm đã biến mất không còn một dấu vết lưu lại trong lịch sử không chừng.

“Nói như vậy, lão nhân Tường Vỹ này hẳn là hậu nhân của một môn phái nào đó đã bị quên lãng, thậm chí là tận mắt chứng kiến môn phái của mình bị tiêu diệt? Trông qua thần sắc tang thương của lão không giống giả tạo cho lắm, rất có thể là như vậy đi.”

“Quy tắc này mục đích là tốt, nhưng cách làm lại rất sai, vẫn không thể phủ nhận tác hại của nó, gián tiếp kìm hãm thế giới này. Minh chứng chính là Thần Tăng lão trọc, tuổi tác so với Tường Vỹ cũng không kém đi bao nhiêu, nhưng là thực lực... ài, tựa hồ lão trọc lừa từ lúc đạt được tuyệt thế đỉnh phong, đã không còn mục tiêu phấn đấu nữa rồi. Mong chờ một ngày Không Văn lão trọc có thể đạt đến tông sư cảnh giới, cơ hồ là một chuyện viễn vông.”

Ngô Chính thờ dài thâm nghĩ.

“Giang hồ trước nay có ngày nào được yên tĩnh? Cách làm của các người chỉ càng khiến nhiều người khi biết được sự thật, có thể còn không muốn truy cầu cảnh giới mới. Chẳng thà làm một tên tuyệt thế đỉnh phong, còn có thể xưng hùng xưng bá, hà tất phải làm nhất đại tông sư, chỉ để an nhân phần đời tại thế còn lại?”

Trầm mặc một hồi, Ngô Chính lại bĩu môi khinh thường nói.

“Hừ, tiểu tử vô tri, không biết nặng nhẹ.”

Mặc dù thoại ngôn mang tính chỉ trích, thế nhưng Tường Vỹ dường như không phủ nhận lời nói của Ngô Chính, trái lại còn âm thầm thừa nhận.

Sở dĩ Tường Vỹ không ngại nói cho Ngô Chính biết những điều này, là vì sớm muộn cũng có người nói cho hắn biết, kỳ thực không cần lão phải can trọng giấu diếm.

“Tường lão, đi trước đi, ta cảm chân hân.”

Hồ Thường Nghị bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở.

“Lão phu không tin, tiểu tử này chân nguyên có thể vô tận, dùng mãi không hết. Thường Nghị, ta và người hợp lực, không phải là không có cơ hội diệt trừ tiểu tử này.”

Tường Vỹ thấp giọng nói, không để Ngô Chính có thể nghe thấy.

Trong ba người, Tường Vỹ là người trí tuệ minh mẫn sáng suốt nhất. Vì thế thường ngày hành sự, hai người còn lại đều là nghe theo lời lão, rất hiếm khi tỏ thái độ không đồng tình. Lần này cũng là tương tự, Hồ Thường Nghị nghe qua lời nói liền gật đầu đồng ý làm theo.

Tuy Ngô Chính biểu hiện thực lực rất khủng bố, thế nhưng hai lần bị bức vào đường cùng buộc phải phóng thích chân nguyên, bây giờ lại trở thành cơ sở để hai người Tường Vỹ tin tưởng, bám vào mà khai thác.

Nhìn thấy thần sắc hai người Tường Vỹ trở nên kiên định, Ngô Chính mơ hồ đã đoán được ý định của bọn họ. tuy nhiên hắn không ngăn cản, trái lại đang tranh thủ thời gian khôi phục phần nào chân nguyên tiêu hao.

Thực tế, trải qua khốn đốn chiến đấu hồi lâu, để Ngô Chính bây giờ chỉ có thể phát huy được sáu bảy thành thực lực so với thời kỳ đỉnh phong. Tuy Cửu Dương Chân Kinh chân nguyên rất sung mãn, nhưng là hai lần phóng thích đã là giới hạn cuối cùng. Nếu hai người Tường Vỹ có thể bức Ngô Chính phải phóng thích thêm lần nữa, không nghi ngờ ngay sau đó, hắn chẳng khác nào là đèn cạn dầu.

Thông qua chiến đấu lần này cũng để Ngô Chính thêm một lần nữa nhận ra khuyết điểm của mình. Chân nguyên dồi dào dùng mãi không hết là một ưu thế, nhưng muốn tận dụng ưu thế này một cách tối ưu cơ hồ là một việc không tưởng.

Lấy ví dụ như Không Văn thần tăng, trước đây đối mặt với Ngô Chính và Tạ Tổn, trong tích tắc tiêu hao hai thành công lực thi triển Phục Ma Chương, một đòn quyết định tạo thành thế cục nghiêng hẳn về một bên.

Lại nói Ngô Chính bây giờ đây nào có một môn võ kỹ nào có thể tiêu hao của hắn đến hai thành chân nguyên? Tiêu hao một thành trong một đòn đã là một việc vô cùng khó khăn rồi.

Không phải là võ kỹ của Ngô Chính yếu hơn Không Văn thần tăng, mà là chân nguyên của hắn quá sức sung mãn dồi dào. Hai thành chân nguyên của Ngô Chính chỉ nói về số lượng, thậm chí có thể so với bốn năm thành chân nguyên của Tường Vỹ không chừng.

Vào lúc này...

Hai luồng khí thể bao trùm cả không gian xung quanh, mạnh mẽ áp bách Ngô Chính, không để hắn có cơ hội khôi phục chân nguyên.

Ngô Chính bất vi sở động, không phát ra khí thể đối kháng, chỉ khẽ cười nói:

“Ta thực sự không minh bạch, hai người các người xem ra cũng là người trọng tình trọng nghĩa, tại sao lại cam chịu làm cầu sai cho Nhữ Dương Vương? Nguyên triều có thứ gì khiến các người phải bán mạng như vậy?”

“Trên đời có những chuyện, người không cần phải biết.”

Vừa nói, Tường Vỹ vừa triển khai thể công, tay siết chặt thiết trượng xoay tròn, động tác những tưởng rất chậm chạp hóa ra lại nhanh đến không tưởng, lam sắc chân khí lưu lại thành nhiều vết trong không gian, sau đó chuyển động theo quán tính vòng xoáy, tựa như là mấy cái vòi rồng đồng thời ập đến phía trước.

Lăng Hải Cuồng Phong!

Mắt thấy chân khí cuộn cuộn oanh kích đến, Ngô Chính khẩn trương huy động lực lượng, thủ thế nhất chương phát ra.

Vi Đà Chương!

Muốn đối bình cường ngạnh với Ngô Chính? Có Vi Đà Chương bá đạo cuồng bạo bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tiếp đón.

Oànhh...

Tông sư chân khí giao phong tạo thành động tĩnh rung trời, dư lực tản ra hóa thành kinh phong khiến y phục trên người Ngô Chính phàn phật rung động, thế nhưng người bị buộc phải thối lui, lại là lão nhân Tường Vỹ.

Đại Địa Chấn!

Thừa lúc Ngô Chính đang bận bịu đối phó Tường Vỹ, trên không trung từ lúc nào đã xuất hiện thân ảnh cao lớn của Hồ Thường Nghị. Tay trái của gã siết chặt tay phải, tay phải hơi chùn về sau, sức thế một đòn toàn lực giáng xuống.

Không có thời gian đón đỡ, Ngô Chính nhanh trí nghĩ ra biện pháp, liền đạp địa thi triển Hoành Không Na Di, chớp mắt đã thối lui về sau trăm thước, đồng thời huy động chân nguyên hộ thể, chống lại dư lực phát tán.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Ngô Chính vô liêm sỉ

Không có thời gian đón đỡ, Ngô Chính nhanh trí nghĩ ra biện pháp, liền đạp địa thi triển Hoành Không Na Di, chớp mắt đã thối lui về sau trăm thước, đồng thời huy động chân nguyên hộ thể, chống lại dư lực phát tán.

Uỳnhh...

Đại Địa Chấn danh như ý nghĩa, mặt đất rung chuyển liên hồi khi phải thay Ngô Chính hứng chịu một đòn này, lõm xuống thành một cái hố thật lớn, nhìn từ xa y hệt như một cái chảo không lồ bán kính hơn hai mươi thước in hằn dưới mặt đất vậy.

Kỳ thực, một đòn này Hồ Thường Nghị vẫn còn lưu lực, bởi vì Ngô Chính sớm hơn một bước đã lui đến rất gần cừ lư, mà có thể là đang nhót lấy Triệu Mẫn ở bên trong. Nếu gã mạnh tay hơn một chút, có thể dư lực sẽ lan đến và phá hủy cừ lư này mất.

Mặc dù chiến đấu một hồi rất lâu, thậm chí là có người tử vong, nhưng không biết do vô tình hay cố ý, mà khu vực xung quanh cừ lư vẫn không một chút bị tổn hại. Ngô Chính nắm bắt được tâm lý này của Hồ Thường Nghị, cho nên mới nhanh trí nghĩ ra biện pháp rất vô lương tâm này.

“Vô liêm sỉ, ngươi không có một chút phong phạm tông sư nào ư?”

Nhìn thấy cảnh này, lão nhân Tường Vỹ mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng vẫn không thể nhịn được mà lớn tiếng quát mắng.

“Phong phạm tông sư? Các ngươi lấy hai đánh một, có chút nào là phong phạm tông sư?”

Lớp da trên mặt của Ngô Chính được làm bằng tinh thiết ngàn năm, một chút nước bọt tung tóe của Tường Vỹ hiển nhiên không đủ sức để công phá sĩ diện của hắn.

“Được thôi, tránh xa khỏi chỗ đó, lão phu một người lãnh giáo cao chiêu của ngươi!”

Tường Vỹ khẳng khái nói.

“Nhiều lời, nếu ta dễ tin người như vậy, sớm đã chết ở nơi đầu đường xó chợ.”

Ngô Chính giơ lên ngón giữa bàn tay, làm vẻ mặt trên người nói.

Trông thấy quyền đầu của Ngô Chính hướng về phía mình, ngón giữa lại chỉ lên trên trời một cách rất khó lý giải, thế nhưng vẻ mặt khinh bỉ của hắn để Tường Vỹ minh bạch, biểu tượng ngón giữa chỉ lên trên trời này không phải là biểu tượng đẹp đẽ gì.

Trái lại Hồ Thường Nghị thì không nhiều lời như lão già. Gã sai bước phóng thẳng đến trước mặt Ngô Chính, vung lên quyền đầu của mình, với ý nghĩa yêu cầu một trận chiến xáp lá cà, so thân thủ ai nhanh và cứng hơn.

Hiển nhiên Ngô Chính rất hài lòng thành toàn cho gã, đồng thời súc thế Thất Thương Quyền, vung lên nắm tay nhỏ bé của mình, dùng phương thức cường ngạnh đối kháng lại quyền đầu rất khủng bố của Hồ Thường Nghị, tất nhiên nếu chỉ xét về kích cỡ.

Đoàng!

Động tĩnh quyền kinh giao phong tựa như tiếng súng nổ, phản lực tạo thành kinh phong ập mạnh vào thân thể của hai người, khiến cả hai đều phải thối lui, hai chân ma sát bám lấy mặt đất, hất tung khói bụi mù mù.

“Hảo quyền!”

Uy lực một quyền của Hồ Thường Nghị không một chút thua kém so với Thất Thương Quyền, khiến Ngô Chính phải mở miệng khen ngợi, đồng thời cũng phát hiện sở trường của Hồ Thường Nghị kỳ thực là cận chiến, bởi vì thân lực của gã vô cùng lợi hại, chân khí lại mang đặc tính trầm trọng cứng rắn, có thể phát huy tối ưu chiến lực của gã trong các cuộc chiến xáp lá cà như thế này.

Cảm giác một bên cánh tay tê rần, Hồ Thường Nghị tuy không nói một lời, nhưng thâm tâm cũng âm thầm tán thán đối phương không tồi. Ngô Chính như là một tên quái thai, một cỗ máy chiến đấu sinh ra chỉ dành cho chiến đấu. Từ phản xạ linh hoạt trong mọi tình huống cho đến phương thức tác chiến tối ưu, từ xa luân chiến cho đến cận chiến đều không làm khó được hắn. Hồ Thường Nghị vẫn là lần đầu tiên trong đời tận mắt kiến thức, như thế nào mới là toàn diện chiến đấu, hoàn toàn không có bất kỳ một khuyết điểm nào có thể khai thác được.

“Lại đến!”

Dường như cảm giác được thỏa sức chiến đấu với đối thủ ngang tầm, khiến Ngô Chính tâm tình kích động không ít, nói chưa đến nửaa lời liền đã hung hăng nhào đến tấn công đối phương.

Mất thấy quyền đầu mỗi lúc càng phóng to áp sát về phía mình, thân hình Hồ Thường Nghị thiểm lược, đồng thời hạ bộ chùn xuống súc thế, mượn địa lực vững vàng tung ra một quyền.

Tiếng xé gió thê lương theo đầu quyền của Hồ Thường Nghị rít lên bên tai Ngô Chính, uy lực hết sức khủng bố không thể xem thường.

Chiêu này của gã đã không thể xem là võ kỹ, gọi nó là võ thuật thì đúng hơn. Mặc dù hai từ này ý nghĩa là giống nhau, nhưng võ kỹ là cách gọi dùng cho nội thể nội lực, võ thuật là thường dùng để nói về ngoại thể ngoại lực. Hay nói cách khác, lực lượng mà Hồ Thường Nghị đang đánh ra, không phải hoàn toàn là của hắn, trong đó hết năm phần là mượn lực từ thiên địa rồi.

Đối diện một quyền không thể cường ngạnh chống đỡ này, hai chân Ngô Chính chủ động rời khỏi mặt đất, xoay người một vòng trên không trung tránh né, thuận theo quán tính tung ra nhất cước, mũi chân đi trước nhắm vào thái dương huyệt của Hồ Thường Nghị.

Không thể Ngô Chính đắc ý, Hồ Thường Nghị hơi ngửa đầu ra sau liền dễ dàng hóa giải một cước này, đồng thời huy động chân nguyên triển khai võ kỹ. Không khí xung quanh hai người tựa như nặng hơn gấp mười lần. Áp bách bất ngờ khiến Ngô Chính không kịp thích ứng, cả người từ trên không trung va mạnh xuống mặt đất.

Trọng Địa Chấn!

Lại là một tuyệt kỹ võ học sở hữu khác của Hồ Thường Nghị, khiến môi trường xung quanh phạm vi năm thước trở nên nặng nề hơn gấp mười lần trong thời gian ngắn. Đây là môn võ kỹ tùy cơ ứng biến rất ít người muốn học, nhưng nếu vận dụng tốt, có thể tạo thành ưu thế rất lớn trong cận chiến phương thức.

Điều này cũng gián tiếp nói rõ, Hồ Thường Nghị là có cơ sở tự tin nhất định mới dám lao đến, chủ động cận chiến với Ngô Chính.

Lúc bấy giờ, Ngô Chính ngửa người dưới mặt đất, tuy không chịu tổn thương nhưng là rơi vào hạ phong, chỉ có thể bị động ứng phó với tình huống tiếp theo có thể xảy ra.

Từ phía trên đột ngột giáng xuống một quyền, Ngô Chính nhanh trí lăn về phía Hồ Thường Nghị, bắt chấp sĩ diện ôm chặt lấy chân gã, không có thời gian súc thế, cho nên chỉ có thể vận lực quán chú chân khí vào đầu ngón tay, bấu vào phần thịt mềm nhất trên cẳng chân là bắp chân, hòng có thể tạo một thông đạo, đưa chân khí của mình vào cơ thể Hồ Thường Nghị, khiến gã phải ngay lập tức tập trung tư tưởng đẩy nguồn ngoại lực xâm nhập, tạo thành cơ hội tốt cho Ngô Chính có thể lùi ra xa mà đứng dậy.

Tuy nhiên để hắn thất vọng rồi, Hồ Thường Nghị mặt lạnh như tiền, thẳng thừng vứt đi ưu thế của mình, nhất cước đẩy cả thân hình Ngô Chính văng đi thật xa.

Ngô Chính tất nhiên là rất vui lòng hợp tác, buông lỏng cơ thể mặc kệ nhu lực không có sát thương tự tiện làm nhiệm vụ của nó. Cả người lơ lửng trên không trung, theo quán tính quỹ đạo hình cung rơi xuống mặt đất. Đột nhiên Ngô Chính sắc mặt sững sốt, đảo mắt quan sát xung quanh. Nguyên lai mục đích của Hồ Thường Nghị là muốn đẩy hắn cách xa cửu lư mà Triệu Mẫn đang ẩn nấp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 283: Yêu nghiệt hay cầu nghiệt!?

Ngô Chính tất nhiên là rất vui lòng hợp tác, buông lỏng cơ thể mặc kệ nhu lực không có sát thương tự tiện làm nhiệm vụ của nó. Cả người lơ lửng trên không trung, theo quán tính quỹ đạo hình cung rơi xuống mặt đất. Đột nhiên Ngô Chính sắc mặt sững sốt, đảo mắt quan sát xung quanh. Nguyên lai mục đích của Hồ Thường Nghị là muốn đẩy hắn cách xa cử tử mà Triệu Mẫn đang ẩn nấp.

“Chết tiệt, trùng kè!”

Mãi mê hưởng thụ niềm vui chiến đấu, quả nhiên Ngô Chính xem nữa đã quên hoàn cảnh bất lợi của mình.

Vù vù vù...

Tiếng xé gió réo lên trong tai, Ngô Chính thừa biết là chuyện gì sắp đến, đoàn lam sắc quang mang cấu thành từ chân khí, tựa như là phân thân, tứ phương bát hướng đồng loạt nhắm về phía hắn.

“Muốn bức ta phóng thích chân nguyên lần nữa? Nằm mơ!”

Một lần nữa chủ động từ bỏ thị giác của mình, Ngô Chính nhắm nghiền đôi mắt, tức khắc liền phân biệt được thực hư, nhún người phóng mình về phía đoàn lam sắc chân khí kia, như là muốn tự tận diệt thân.

Phù phù...

Quả nhiên Ngô Chính là đoán không sai, ngay khi thân hình lướt qua, đoàn lam sắc quang mang hư ảo tan biến không còn dấu vết, tương tự huyền ảnh phản chiếu lại sự vật từ bên kia mặt hồ, không còn mặt hồ tức thì không còn huyền ảnh.

Hư hư hư...

Tuy nhiên, vừa lúc Ngô Chính thành công thoát thân, bốn phương tám hướng lại một lần nữa xuất hiện hàng loạt đạo lam sắc quang mang, quét ngang quét dọc tập trung về phía hắn.

Lần này không phải là huyền ảnh nữa, mà chân chính là thập diện mai phục do chân khí tạo thành.

Mất thấy không thể tránh thoát, Ngô Chính chỉ kịp súc thể huy động một đạo kiếm khí, có độ linh hoạt bậc nhất trong các loại kiếm khí mà hắn sở hữu.

Lục Mạch Thần Kiếm, Thương Dương Kiếm!

Kiểm khí xuất phát nhanh như thiểm điện, được Ngô Chính trực tiếp khống chế, phá tan một phương lam sắc quang mang đang ập tới, mở ra một con đường máu. Ngô Chính lập tức thì triển Hoành Không Na Di, men theo đường máu mà dễ dàng thoát khỏi, bỏ lại phía hậu phương một đoàn lam sắc quang mang lao vào triệt tiêu lẫn nhau.

Thế nhưng còn chưa kịp vui mừng, đối diện Ngô Chính lúc bấy giờ là một cái đầu quyền khuếch đại kích cỡ che khuất tầm nhìn, cơ hồ chỉ cách cái mũi cao ráo trên khuôn mặt tuần tử của hắn khoảng cách một phần.

Phanh!

Âm thanh hết sức rùng rợn phát ra khi một ai đó dùng mặt đối cứng với quyền đầu, thân hình Ngô Chính như là điều đứt dây, lấy cái đầu là mũi lao tiên phong phóng lên không trung.

May thay phản xạ của hắn rất không tồi, kịp thời quán chú chân khí hộ thể gương mặt, bằng không hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Trên không trung, Ngô Chính cắn răng cuộn người xoay vòng, loại bỏ quán tính chấn trụ lại thân thể của mình, đồng thời tranh thủ thời gian điều hòa nội lưu đang chạy tán loạn.

Dù vậy mặt mũi hắn có chút không nhận ra nhân dạng, đầu tiên là sống mũi có một vết rách cắt ngang lộ ra cả xương trắng, răng môi như muốn lẫn lộn chỉ thấy toàn máu tươi đầm đìa, hai bên gò má sưng vù như thể muốn thay thế đôi mắt của hắn, nhìn vào có thể nói là vô cùng thê thảm.

Hình thức ngoại thương là vậy, nội thương càng là nghiêm trọng hơn gấp nhiều lần. Đưa mặt hứng chịu một đòn toàn lực của Hồ Thường Nghị, khiến chân nguyên trong người như muốn xói tung lên, không thể ổn định lại ngay lập tức. Cơ hồ là mất đi sức chiến đấu trong một khoảng thời gian ngắn, tuy nhiên rất nhanh chiến lực lại trở về với hắn, cho dù chỉ còn lại vài thành công lực ít ỏi đến đáng thương.

“Chết tiệt, lần này thất sách.”

Trong sinh tử quyết chiến, lại có thể lo đến nỗi mắc phải một sai lầm cơ bản nhưng tai hại đến như thế, Ngô Chính liền phải lãnh nhận hậu quả khôn lường, khiến hắn thậm chí còn không có thời gian để hối hận.

“Hết cách, tình huống này chỉ có thể... tẩu vi thượng sách!”

Nhanh trí làm ra quyết đoán, Ngô Chính liền thuận thế quay lưng, lấy tư thế quyền rũ nhất có thể, vênh mông lên triển khai Hoành Không Na Di, bức tốc bốn người về phía trước, vèo một tiếng, thân ảnh của hắn đã xa tít tận chân trời.

Dưới ánh mắt “quát đờ hội” của hai người Tường Vỹ, theo bản năng dụi dụi đôi mắt để nhìn cho thật rõ, rốt cuộc Ngô Chính là yêu nghiệt hay là cẩu nghiệt!? Có thể nào lại bị ối, vô liêm sỉ đến mức cùng cực như thế!?

Đáng khen cho Ngô Chính, chịu một đòn toàn lực của Hồ Thường Nghị mà vẫn có thể cong đuôi lên chạy, nội ngoại thương thế hoàn toàn không là vấn đề đối với hắn. Nhưng đáng hận chính là mặt mũi tông sư cơ hồ bị hắn vứt hết sạch sẽ, không còn lưu lại dù chỉ là một tia dấu vết.

Sở dĩ hai người Tường Vỹ buông tha không nhân cơ hội bám riết Ngô Chính, là vì kinh nghiệm xương máu trước đó, do cái chết của Phiêu Hồng Vân nhắc nhở hai người... không nên bức chột vào đường cùng!

Hơn nữa, nhiệm vụ trọng yếu nhất của hai người là bảo vệ an nguy cho Triệu Mẫn, trước hết vẫn là phải đảm bảo tiểu quận chúa không xảy ra vấn đề gì, nếu là bức Ngô Chính vào đường cùng có khi sẽ dẫn đến những sự việc khôn lường ngoài ý muốn, muốn báo thù tức là giết chết đối phương, không phải là đồng quy vu tận hy sinh thêm một trong hai người chỉ để đạt được mục đích này.

Nhưng là Tường Vỹ và Hồ Thường Nghị không hay biết, đây có thể là cơ hội hiếm hoi duy nhất để uy hiếp đến tính mạng của Ngô Chính, bỏ qua lần này, đã không còn lần sau để hai người bọn họ báo thù nữa rồi.

Sai lầm đối với Ngô Chính mà nói chỉ có thể xảy ra một lần, sau đó chuyển hóa thành sợi dây kinh nghiệm cho hắn sử dụng, nào có thể tái phạm lần thứ hai!?

“Các ngươi làm rất tốt!”

Từ trong cũi bước ra, Triệu Mẫn ánh mắt vô thần không có cảm xúc, nhàn nhạt trong miệng tán thưởng.

“Bái kiến quận chúa!”

Hai người Tường Vỹ đồng loạt hành lễ.

Chứng kiến hết thảy từ đầu chí cuối, thâm tâm Triệu Mẫn ngũ vị tạp trần khó có thể nói ra. Thực lực của Ngô Chính biểu hiện ra bên ngoài quá mức cường đại, cường đại đến nỗi khiến thiếu nữ phải tuyệt vọng không dám có ý nghĩ muốn phản kháng.

Nguyên bản Triệu Mẫn còn nuôi nấng tâm tư tìm cách báo thù, nhưng là người thông minh, hiển nhiên minh bạch Ngô Chính chỉ chừng này tuổi tác có thể đạt đến bậc này thành tựu, đồng nghĩa với việc tiềm lực của hắn là vô hạn lượng.

Ba người tông sư hợp lực vây giết Ngô Chính, sau cùng một người bỏ mạng, còn hắn thân mang trọng thương thành công tẩu thoát. Điều này càng nói rõ, không chỉ thực lực, còn có cả tâm trí thâm trầm của hắn, cũng là một món vũ khí lợi hại không kém. Một tên nam nhân ưu tú trí võ song toàn, không khiến Triệu Mẫn rung động, nhưng lại khiến nàng lần đầu tiên trong đời hiểu biết như thế nào là sợ hãi, như thế nào là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”.

Quả nhiên, so với trong nguyên tác tâm cao khí ngạo Triệu Mẫn, sau vài tác động đã hoàn toàn biến đổi thành một con người khác, là tốt hay xấu không thể lường trước được điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Làm con mồi

Sắc trời dần chuyển về đêm, khí hậu nóng bức của ban ngày đột ngột chuyển sang lạnh lẽo. Trên bầu trời khuyết nguyệt tương đối lu mờ, từng áng mây hồng nhàn nhạt che đi quang mang chiếu rọi xuống phúc sơn.

Bốn phương hoang dã vắng vẻ, tiếng rột rọt khe khẽ phát ra từ bụi rậm cách đó không xa. Một người thiếu niên đang ẩn mình trong đó, cả người co quắp cuộn lại chống chọi cái lạnh giá ban đêm. Thân thể thiếu niên không ngừng run rẩy, kỳ quái chính là mồ hôi trên người lại không ngừng tuôn ra, pha loãng với máu ướt sũng cả y phục bên ngoài.

Thiếu niên này không ai khác chính là Ngô Chính.

“Hò Thường Nghi, ta nhớ kỹ ngươi, hại ta đến nông nỗi này, một ngày nào đó sẽ trả lại gấp bội, à không, gấp trăm ngàn lần mới đúng.”

Lắm bầm oán hận trong miệng, không giảm bớt nỗi đau thể xác đang dày xéo lấy hân. Một cỗ ngoại lực dai dẳng nào loạn trong cơ thể, khiến nội thể không ngừng huy động Cửu Dương Chân Kinh chống đỡ, không có lấy một thời một khắc nào được phép buông lỏng.

Nguyên lai một quyền của Hò Thường Nghi không chỉ đơn thuần là chân khí chấn động tạo thành sát thương, thực chất bên trong còn ẩn giấu huyền cơ. Mà huyền cơ này chính là một luồng chân khí trầm trọng, ổn định như địa lực đồng thời đưa vào nội thể, khiến Ngô Chính hết sức khốn đốn vẫn không thể loại bỏ luồng chân khí ngoại xâm này.

Ngoại lực ổn trọng từng bước muốn phá hủy các huyết đạo kinh mạch trong cơ thể, trong khi chân nguyên của Ngô Chính chẳng còn được bao nhiêu, chỉ có thể chống đỡ tạm thời, thậm chí còn không thể dư ra một tia để luyện hóa được lực, để hân không dám phục dụng đan dược cầm cự thương thể.

Nỗi đau cứ thế xâm chiếm từ bên trong khiến mồ hôi không ngừng tuôn ra, mồ hôi lại hợp tác với cái giá lạnh từ bên ngoài hành hạ không thương tiếc, quả thực là cay đắng khổ sở đến cùng cực, khiến tâm trí kiên cường của Ngô Chính đôi ba lần xém nữa đã lung lay, muốn từ bỏ việc chống lại cỗ chân khí ngoại xâm kia.

“Hự, chết tiệt, phải cầm máu...”

Ngô Chính từ trong hành trang hệ thống lấy ra một tiểu ngọc bình, khấn đốn trút ra bột dược trên tay, đem bôi lên miệng vết thương trên gương mặt sưng vù không nhận ra nhân dạng của mình. Máu tươi đến tận bây giờ vẫn cứ rỉ rả như suối tuôn ra, khiến cái lạnh càng thêm xâm nhập vào trong cơ thể. Chưa nói đến cái lạnh, nếu cứ để chảy máu như thế này, sẽ khiến hân mất dần đi tỉnh táo, đồng thời nhục thể mỗi lúc càng suy nhược hư thoát.

Hôn mê bất tỉnh vào ban đêm giữa một nơi hoang dã như thế này, mùi máu tanh tươi lại không ngừng phát tán trong không khí, hậu quả như thế nào chắc không cần phải nghĩ cũng có thể đoán được. Ngô Chính là đang chuẩn bị tâm lý, bất cứ lúc nào cũng có thể phải đối mặt với dã thú, hung hăng lao tới như thể muốn phanh thây xé xác, nuốt chửng vào dạ dày miếng thịt tươi ngon mang tên Ngô Chính này.

Cầu nguyện...

Vào lúc này, là một phương pháp hữu hiệu để giữ vững niềm tin và nghị lực đối chọi lại nghịch cảnh. Trước đây đã có không ít lần may mắn đến ghé thăm, lão thiên đáp ứng lời cầu nguyện, giáng xuống cứu tinh cứu lấy sinh mệnh của hân. Chỉ hy vọng vận khí vẫn chưa bị dùng hết, bằng không Ngô Chính thực tâm muốn mở miệng nói với hệ thống một câu: “Chào thân ái và tạm biệt. Ta, Ngô Chính, đã cố gắng hết sức!”

Grừ grừ...

“Ta phát, con mẹ nó, lão tử chỉ nghĩ trong đầu, có cần phải hiện thực hóa nhanh như vậy hay không!” “Ta phát, con mẹ nó, lão tử chỉ nghĩ trong đầu, có cần phải hiện thực hóa nhanh như vậy hay không!”

Lúc bấy giờ, tiếng gầm gừ của loài dã thú nào đó rơi vào trong tai, Ngô Chính sắc mặt khó coi như quả hồng phơi khô, trong bụng chửi mắng xối xả, như thể ngày tận thế sắp đến, hận không thể bắc thang lên trời, bắt lấy ông trời mà truy vấn một trận.

Nhưng khoan...

Có đến hai luồng hơi thở hung mãnh không phải của con người len lỏi vào khí cảm của Ngô Chính, à không, bây giờ đã là ba... lại thêm một? Dễ đếm, là bốn!

“Chết tiệt lại sai!? Là năm, là sáu, là bảy, là tám, là chín, là...”

Đếm đến đây Ngô Chính đã không còn tâm trạng để đếm nữa rồi. Hai mắt thờ thần đến lạ thường, một loại cảm giác bất lực, mông lung đến khó tả xâm chiếm tâm trí của hân. Nhưng chỉ trong tích tắc, thần sắc của hân lại trở nên kiên định, không gì có thể làm lung lay.

“Hệ thống, ta sẽ cố hết sức, nếu ta chết... cũng đừng trách ta a!”

Ý niệm Ngô Chính trong đầu giao tiếp với hệ thống.

“Túc chủ yên tâm, túc chủ tử vong, hệ thống vẫn có thể hồi sinh túc chủ.”

Hệ thống nói.

“Cái gì? Ngươi vừa nói cái gì, mau nói lại cho ta nghe!”

Ngô Chính kinh tâm hết loạn trong đầu.

“Hệ thống có thể hồi sinh túc chủ bằng cách lấy mọi thông tin dữ liệu từ linh hồn của túc chủ, sao chép đến một linh hồn giả lập khác, sau đó dùng lực lượng sinh mệnh cấu tạo nhục thể tương tự như túc chủ, như vậy túc chủ có thể sống lại để tiếp tục lộ trình của mình.”

Hệ thống nói.

“Con mẹ nguoi, như vậy so với chết có chỗ nào khác biệt?”

Ngô Chính nổi trận lôi đình quát toáng lên trong đầu.

Hồi sinh, hay nói cách khác là hình thành ra một phiên bản nhân tạo, thay thế Ngô Chính làm tiếp nhiệm vụ của mình. Đây tựa hồ chính là câu trả lời của hệ thống, phủ phàng đáp lại thâm ý cầu cứu trong lời nói của Ngô Chính thốt ra.

Nói một cách dễ hiểu, ngôn thoại của hệ thống mang ý nghĩa ngắn gọn là: “Nguoi tự lực cánh sinh đi, lão tử đêch quan tâm!”

“Nguoi là hệ thống phế vật nhất ta từng biết, không một chút nào giống trong tiểu thuyết a.”

Dở khóc dở cười, nội tâm Ngô Chính có chút cảm giác ngán ngẫm, không phải là sợ sắp phải đối mặt với dã thú, mà là tuyệt cảnh dạng này để hắn rất không thoải mái. Tại sao không phải là một con người lầm lũi đến đây!? Chỉ ít hắn vẫn còn một món tuyệt luân vô mồm, thế gian vô địch thú. Bây giờ đối mặt là một đám thú hoang đại vô tri, quả thực người tài không có đất diễn, đau đớn ngậm ngùi đến không thể tả xiết.

Rột rột, rột rột...

Động tĩnh rất khẽ do tứ chi dã thú đập lên lá cây khô, không lọt qua được thính giác tương đối nhạy cảm của Ngô Chính, từ bốn phương tám hướng đều truyền lại âm thanh tương tự.

“Bên trái hai đầu mẫu sư, bên phải khoảng bảy tám đầu hắc lang, đối diện hắc báo đang ẩn nhiên tiếng tới, hậu phương vẫn là hắc báo nhăm nhe rình rập...”

Sát khí của dã thú cứ hung hăng đập vào mặt Ngô Chính, chậm rãi từ tốn từng bước một áp sát con mồi. Có thể bọn chúng cũng cảm nhận thấy những đầu dã thú khác đang hiện diện quanh đây, cho nên không chia ra bao vây mà tụ tập lại thành đàn một chỗ. Cảm nhận của Ngô Chính khi được làm con mồi, tư vị thực sự rất tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285: Không phải là hoàng tuyền

Sát khí của dã thú cứ hung hăng đập vào mặt Ngô Chính, chậm rãi từ tốn từng bước một áp sát con mồi. Có thể bọn chúng cũng cảm nhận thấy những đầu dã thú khác đang hiện diện quanh đây, cho nên không chia ra bao vây mà tụ tập lại thành đàn một chỗ. Cảm nhận của Ngô Chính khi được làm con mồi, tư vị thực sự rất tồi tệ.

Lấy thể trạng của Ngô Chính lúc bấy giờ, muốn chống lại bảy dã thú đang vây giết, cơ hồ là chuyện viễn vông thiếu thực thể. Hắn điên cuồng vận dụng tư duy của mình, lợi dụng một cách triệt để nhất có thể ưu thế lớn nhất giữa con người và dã thú. Hai mắt nhắm nghiền như một phản xạ có điều kiện, tập trung tư tưởng để thăng các giác quan còn lại của mình. Bỗng nhiên, nhãn quang lập lóe như minh tinh, dường như hắn đã nhìn thấy một tia sinh lộ le lói.

Từ trong hành trang hệ thống đã chuẩn bị đầy đủ các vật dụng sinh tồn cần thiết phòng trường hợp khẩn cấp, Ngô Chính lấy ra một thanh chủy thủ được làm bằng tinh thiết vô cùng sắc bén nắm trong tay. Thế nhưng chỉ một thanh chủy thủ dĩ nhiên không thể giúp hắn chống cự lại dã thú, hắn cũng đành bạch được điều này.

Động tĩnh dã thú tiến đến mỗi lúc càng gần, Ngô Chính điềm nhiên không nóng vội khẩn trương. Đợi đến khi tiếng gầm gừ của dã thú chỉ còn cách mình chưa đến mười thước, gần đến mức Ngô Chính chỉ nghiêng đầu liền có thể trông thấy hai đầu mẫu sư tứ chi đang chùn thấp xuống, mụm sức bật chuẩn bị nhào đến vỗ vập con mồi.

Vào lúc này...

Ngô Chính cắn răng vung lên chủy thủ, mạnh mẽ lóc một miếng thịt tươi trên cánh tay mình. Mùi máu tanh tươi xốc lên trong không khí. Bảy dã thú thính giác nhạy cảm nghe được mùi này liền kích động dã tính trong mình, vù một tiếng đã vỗ vập nhào lên.

Trong tích tắc khoảng cách giữa người và thú chỉ còn lại năm thước, Ngô Chính cầm lấy lát thịt tươi của chính mình trong tay, không nghĩ ngợi liền vút mạnh lên không trung. Máu tươi trong miếng thịt người văng tung tóe ra xung quanh. Vài giọt đỏ thắm còn rơi trúng vào tị tử của bảy dã thú, kích thích bản năng khát máu của bọn chúng. Bất ngờ, bảy dã thú lại bỏ qua cho Ngô Chính, đồng loạt phóng lên trên không, hồng muốn đón lấy miếng thịt người tươi ngon này.

Hắc báo là loài có tốc độ linh hoạt bậc nhất trong sơn lâm, hiển nhiên nhanh hơn một bước đắc thủ. Thế nhưng hai đầu mẫu sư lại rất hung mãnh không cam chịu thua thiệt, liền nhào lên tấn công hai đầu hắc báo kia. Trái lại, bảy hắc lang rất thông minh, tranh thủ thời cơ bao vây tứ phía, giáp công tham gia vào vòng chiến, quả nhiên là có dã tâm muốn một lưới bắt gọn hết thảy, sau đó tha hồ mà chén.

Nhưng là... bọn chúng cơ hồ đều đã quên chủ nhân của miếng thịt người khơi mào chiến tranh kia, vẫn còn nằm yên bất động trong bụi rậm.

Ngô Chính không có nhân rồi quan sát dã thú chiến đấu như thế nào, chỉ cầm cùi thoa bột được cảm máu lên vết thương, đồng thời thu liễm khí tức không cho phát ra bên ngoài.

Những âm thanh rùng rợn do nanh nha cắn phập vào nhục cốt, tiếng gầm gừ hoang dã của sự giết chóc, cùng những động tĩnh va chạm vang dội khác hòa lẫn với nhau, rơi vào trong tai Ngô Chính như là hồi chuông cảnh báo.

Thời cơ tẩu thoát tốt nhất, đã đến!

Nhân lúc bấy dã thú đang say máu chiến đấu, Ngô Chính chậm rãi nhẹ nhàng lết khỏi đám bụi rậm, thoát ra khỏi vòng chiến hoang dã đầm máu kia. Sau một hồi chui rũi gần ra khoảng cách hơn hai mươi thước, Ngô Chính hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lực bình sinh bật người phóng tới. Bởi vì không thể thi triển khinh công, Ngô Chính chỉ có thể vác giò lên cổ mà chạy, thậm chí còn không có thời gian để ngoái đầu quan sát phía sau.

...

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Tiếng xé gió cứ vù vù bên tai, cảnh vật hai bên lướt qua thật nhanh, trong ánh mắt mơ mơ hồ hồ, Ngô Chính đã không còn cảm giác được đôi chân của mình. Trong đầu chỉ tồn tại duy nhất một ý niệm “tiếp tục hoặc là chết”, hần cứ chạy như một loại bản năng, như thể chỉ cần dừng lại một nhịp, hần liền không thể chạy được nữa.

Bỗng nhiên, không gian xung quanh hần trở nên vụn vẹo đến lạ thường. Mặt đất phía trước hình như đang nâng lên, dựng thẳng đứng tạo thành một bức tường chắn muốn ngăn cản bước chân của hần.

Bịch.

Cả người va vào mặt đất, nhưng không có cảm giác đau, trái lại có chút cảm thấy thú vị, khi cảnh vật trước mắt hần bây giờ dường như bị đảo lộn, đó là một khung cảnh nằm ngang.

“Nguyên lai là ta vấp ngã...” Một tia ý niệm sau cùng trong đầu, bóng tối dần kéo đến xâm chiếm lấy tâm trí hần, cuốn vào một mảnh tĩnh mịch sâu thẳm...

-----*-*-----

Bên trong thảo lư, thân hình thiếu niên quen thuộc – Ngô Chính nằm sải người trên chiếc giường rom. Ánh lửa bập bùng từ bên ngoài truyền vào, chiếu rọi góc cạnh khuôn mặt của hần lúc sáng lúc tối. Mí mắt nặng trĩu từ từ mở ra, con đau nhức như thể hàng ngàn kim châm cầu xé đến từng tế bào, lan đến toàn thân khiến hần phải tỉnh giấc.

“Không phải hoàng tuyền...”

Không cần biết là chuyện gì đang xảy ra, khung cảnh trước mắt báo hiệu cho Ngô Chính biết mình vẫn đang sống, chỉ cần mình bạch như vậy là đủ, nỗi đau thể xác cũng không thể khiến tiêu dung trên mặt hần thoi tươi.

Nhìn lên trần nhà, bất chợt Ngô Chính hoài niệm đến Đạo Giang thôn trước đây, nhớ đến ngày đầu tiên tỉnh giấc sau cơn hôn mê, cảm giác ngỡ ngàng khi biết mình xuyên việt đến một thế giới khác. Còn có các huynh đệ Tiểu Diện Quân, những bằng hữu ở “Tiểu Ngạo Giang Hồ”...

“Không biết bọn họ giờ này tốt xấu thế nào rồi.”

Ngô Chính âm thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh đã vứt bỏ hỗn mang tâm tình này ra khỏi đầu, hần đảo mắt quan sát xung quanh.

Sắc trời bây giờ hần là ban đêm. Bên trong thảo lư lụp xụp, chỉ có vồn vện một chiếc giường rom hết mức sơ sài. Cơ hồ nơi này không phải là chỗ trú ẩn thường xuyên của con người. Mùi vị thịt nướng thơm phức truyền vào khứu giác kích động dạ dày kêu réo, Ngô Chính mơ hồ đã đoán được chuyện gì xảy ra sau khi hôn mê.

Chống tay xuống giường chạt vật ngồi dậy, hần cảm giác được luồng chân khí ngoại xâm trong cơ thể đã hoàn toàn bị triệt tiêu, đồng thời chân nguyên nội tại cũng cạn kiệt không còn một tia.

“Lại phải làm một tên thiếu niên vô hại trong một thời gian dài rồi đây.”

Ngô Chính cười khổ thầm nghĩ.

Đây không phải là lần đầu tiên hần tiêu hao đến độ khô kiệt nội lực. Lấy kinh nghiệm nhiều lần trước đó, hần tất nhiên phải minh bạch. Điều này đồng nghĩa với việc chỉ ít trong vài ngày tới đây, hần chân chính là một tên tiểu tử không có một chút võ công nào.

Cánh tay trái bị lóc thịt của hần đã được băng lại bằng vải thô. Ngoài ra ngoại thương trên cơ thể không có bao nhiêu, khuôn mặt của hần cũng đã trở lại bình thường. Hần là đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi Ngô Chính thoát khỏi nanh vuốt của bầy thú hoang, bằng không thì không có cách nào lý giải cho

việc cơ thể bình lặng nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Vô sự

Cánh tay trái bị lóc thịt của hắn đã được băng lại bằng vải thô. Ngoài ra ngoại thương trên cơ thể không có bao nhiêu, khuôn mặt của hắn cũng đã trở lại bình thường. Hắn là đã nhiều ngày trời qua kể từ khi Ngô Chính thoát khỏi nanh vuốt của bảy thú hoang, bằng không thì không có cách nào lý giải cho việc cơ thể bình lặng nhanh như vậy.

Đối với võ giả mà nói, ngoại trừ những tổn thương chí mạng thì ngoại thương thể này rất không đáng lo ngại, cho nên Ngô Chính chẳng mấy để ý đến thân thể suy nhược này của mình, chỉ cần nghỉ dưỡng vài hôm liền không có vấn đề.

“Hệ thống, hồi đoái cho ta Huyết Khí Đan.”

Ngô Chính ý niệm trong đầu.

“Hoàn tất hồi đoái Huyết Khí Đan, khấu trừ 1 điểm sát lục. Túc chủ vui lòng kiểm tra hành trang hệ thống để nhận được vật phẩm”

Hệ thống thông báo.

Huyết Khí Đan là một loại hạ phẩm đan dược, có thể bồi bổ cơ thể cho thường nhân, đối với võ giả cơ hồ vô tác dụng. Thế nhưng thể trạng của Ngô Chính bây giờ so với thường nhân cũng chẳng mấy khác biệt, cho nên phục dụng Khí Huyết Đan là một lựa chọn tối ưu. Dù sao muốn phục dụng các loại đan dược tinh phẩm, điều kiện tối thiểu vẫn phải bảo lưu một tia chân nguyên mới có thể luyện hóa dược lực.

Hồi lâu sau khi Ngô Chính phục dụng Huyết Khí Đan, mặc dù không giảm bớt cơn đau nhức, nhưng đã không còn cảm giác vô lực. Hắn liền ra trước thảo lư, muốn xem tình hình bên ngoài thế nào.

Mất thấy nơi này là một tiểu trạm dừng chân của thợ săn, bảy tám người nam tử thân hình cường kiện, làn da đen ngăm, đang nướng thịt bên lửa trại, đồng thời nhìn về phía hắn.

Ngô Chính chấp tay cảm tạ nói:

“Tại hạ Ngô Chính, đa tạ các vị cứu mạng”

“Không cần khách khí, tiện tay mà thôi.”

Trong đám người thợ săn, trung niên nam tử có vết sẹo trên mặt do móng vuốt dã thú cắt ngang sống mũi là người lớn tuổi nhất, trông thấy Ngô Chính hữu lễ, trong lòng không hiểu sao liền dấy lên hảo cảm, hảo sảng cười nói.

Không riêng trung niên nam tử, đồng bạn của y kế bên cũng có cảm giác tương tự. Kỳ thực đây là công dụng hảo cảm trong điểm danh vọng tác động lên bọn họ. Bởi vì những người này tu vi cao nhất là trung niên nam tử, cũng chỉ đỉnh tiêm cao thủ mà thôi.

Thực ra không phải là Ngô Chính cố ý lạm dụng điểm danh vọng, là do trông thấy những người thợ săn này đáng vẻ chất phác hào sảng, để hắn rất có hảo cảm, vô hình chung hảo cảm công dụng lại tự động kích hoạt. Dù sao việc này không có gì xấu, cũng không làm hại bọn họ, Ngô Chính cũng lười phải ngăn cản.

“Tiểu huynh đệ, người nhiều ngày rồi hôn mê bất tỉnh không ăn gì, đến đây dùng thử miếng thịt dã trư này đi.”

Kế bên, thanh niên bịt một bên mắt, khua khua xiên thịt nói.

“Đa tạ.”

Ngô Chính khẽ gật đầu, mỉm cười đáp.

Bảy người thêm vào Ngô Chính là tám, sau khi “dọn dẹp” toàn bộ phần thịt, dã trư chỉ còn lại bộ xương tro tro vùi trong đồng lửa.

“Tiểu huynh đệ người trông không giống như người địa phương nơi đây, có phải là công tử của một phú gia nào đó đến đây du sơn ngoạn thủy, nhưng lạc mất thân nhân?”

Thanh niên bịt mắt vừa dùng tay áo lau mép vừa nói.

Một hồi trò chuyện, Ngô Chính thái độ rất hào hữu hòa đồng, hơn nữa lại có hảo cảm tác động, cho nên đám người thợ săn đối với Ngô Chính vừa mới gặp lại như bằng hữu thân thiết, nghĩ gì thì nói vậy không úy kỵ quá nhiều.

“Nói như vậy cũng không sai, ta đúng là lạc mất thân nhân của mình.”

Thần sắc Ngô Chính có chút âm trầm nói.

Nhắc đến thân nhân Ngô Chính, thế gian này ngoại trừ Chu Chỉ Nhược nhận muối muối mấy năm trước, thì người còn lại chỉ có thể là Đồng Phương Bạch mà thôi. Sở dĩ hẳn phải phiêu bạt đến tận tây vực xa xôi, là vì muốn tìm kiếm tung tích của nàng. Nhưng mãi cho đến bây giờ, hẳn vẫn chưa có được bao nhiêu manh mối. Quả thực là để hấn sốt ruột, lo lắng không yên.

Trông thấy sắc mặt Ngô Chính hăm hui buồn rầu, thanh niên bịt mắt biết mình nói sai, nhất thời không biết mở miệng an ủi như thế nào.

“Người còn nhớ địa điểm thất lạc thân nhân của mình? Vài ngày nữa trở về thôn, chúng ta có thể huy động các huynh đệ trong thôn giúp người một tay, có thể sẽ tìm được không chừng.”

Trung niên mặt sẹo hữu tâm nói.

“Không còn nhớ.”

Ngô Chính khẽ lắc đầu đáp.

Mặc dù nhiều người hợp lực tìm kiếm vẫn hơn một người, nhưng là Ngô Chính không muốn việc này ảnh hưởng đến an nguy của những người này. Nói một cách nhân đạo thì bọn họ có ân cứu mạng với hắn. Thực dụng mà nói thì một đám nhất lưu, đỉnh tiêm cao thủ ngoại trừ trở thành gánh nặng ra, hầu như rất khó giúp ích được gì.

Ngô Chính cũng hiểu sơ qua hoàn cảnh trong lúc trò chuyện, mấy người này là cư dân tại một thôn làng giáp với sơn lâm. Mà hầu hết cư dân trong thôn làng này đều là kiếm sống sinh nhai dựa vào việc săn bắn thú rừng. Sở dĩ Ngô Chính được cứu cũng là tình cờ trong một cuộc đi săn thường lệ, đám người trung niên mặt sẹo này bắt gặp.

“Trước vẫn là nên cùng chúng ta trở về thôn, đợi người bình phục thương thế rồi hãy suy tính tiếp, tiểu huynh đệ, người thấy sao?”

Thanh niên bịt mắt vỗ vai Ngô Chính nói.

“Như vậy lại phải làm phiền các vị rồi.”

Ngô Chính gật đầu đáp.

Có người muốn làm bảo tiêu, lấy thể trạng Ngô Chính bây giờ tay trái gà không chặt, tất nhiên là không thể chối từ.

Đám người thợ săn nghe thế liền hữu thuyết hữu tiếu:

“Không phiền, không phiền...”

...

Sáng hôm sau.

Nghỉ ngơi qua một đêm, Ngô Chính cảm thấy cơ thể đã tốt hơn rất nhiều, những cơn đau nhức đã giảm tải phần nào, nhờ vậy tinh thần cũng sáng khoái hơn. Sau khi mấy người thợ săn thu thập chỉnh lý, liền mang theo Ngô Chính khởi hành trở về thôn.

Đám người thợ săn bởi vì cứu lấy Ngô Chính mà chậm trễ việc đi săn của mình, cho nên trên đường trở về rất tranh thủ thời gian săn bắn thú rừng, lại tiêu tốn thêm nhiều ngày trong sơn lâm. Phải đến tận ba ngày sau, đoàn người Ngô Chính mới đến nơi.

Địa thế nơi này một khu vực đồng bằng dựa lưng vào vách núi. Thôn làng được bao bọc bởi các tường rào làm bằng thân cây đã mài nhọn. Các mái nhà tranh có phần lụp xụp cũ kỹ nằm san sát lẫn nhau trong thôn. Trông qua là một tiểu thôn tương đối nghèo nàn.

Thế nhưng cư dân nơi đây kể cả nữ nhân đều có võ công, so với thôn dân bình thường thì rất không tồi. Điều này để Ngô Chính có hơi kỳ quái, nhưng rồi nghĩ đến đời sống cơ cực lam lũ của bọn họ, liền không có gì là kỳ quái nữa.

Sau khi vào thôn, thôn dân trông thấy Ngô Chính đều bị hảo cảm công dụng tác động, chủ động đến thăm hỏi rất nhiệt tình. Trung niên mặt sẹo tên là Phi Ngao, bởi vì thân nhân của gã đã không còn, cho nên tại gia vẫn dư ra một gian phòng tạm thời cấp cho Ngô Chính nghỉ dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 287: “Những vị thần”

Sau khi vào thôn, thôn dân trông thấy Ngô Chính đều bị hảo cảm công dụng tác động, chủ động đến thăm hỏi rất nhiệt tình. Trung niên mặt sẹo tên là Phi Ngao, bởi vì thân nhân của gã đã không còn, cho nên tại gia vẫn dư ra một gian phòng tạm thời cấp cho Ngô Chính nghỉ dưỡng.

“Ngô huynh đệ, người tạm thời ở đây đi, nếu cần gì cứ gọi cho ta.”

Phi Ngao mở cửa gian phòng nói.

Nhìn vào phía sau cánh cửa, so với thảo luận trước đó thì gian phòng này đầy đủ tiện nghi hơn nhiều, chí ít là có đầy đủ các vật dụng cần thiết cho sinh hoạt hằng ngày.

“Được, đa tạ.”

Ngô Chính gật đầu đáp.

Sau đó, Phi Ngao không làm phiền nữa, liền rời đi làm phần việc của mình. Y là trưởng đoàn thợ săn trong thôn, hầu hết các thanh niên muốn gia nhập đoàn thợ săn đều phải cần sự đồng ý của y, tất nhiên sẽ không thiếu việc để làm.

Lúc này Ngô Chính có khoảng thời gian yên tĩnh một mình trong gian phòng.

“Từ khi đến thế giới này không nghe người nhắc đến việc phải xuyên không, tựa hồ người không quá nóng vội?”

Ý niệm Ngô Chính giao tiếp với hệ thống.

“Trương tặc với thế giới trước kia, ngay khi thế giới này không còn tác dụng đối với sự trưởng thành của tặc chủ, hệ thống buộc phải đưa tặc chủ rời đi, nhưng hiện tại vẫn chưa đến thời điểm.”

Hệ thống đáp.

“Nếu không vượt ngoài tầm dự đoán, thì thế giới này lấy Trương Chân Nhân làm đỉnh điểm kim tự tháp, như vậy một khi tu vi của ta đạt đến tuyệt thế hậu kỳ, cũng là lúc phải rời đi?”

Ngô Chính lại nghi vấn.

Vấn đề tương đối minh bạch, tương tự như khi ở “Tiểu Ngao Giang Hồ” mà thôi, nhưng là Ngô Chính cảm giác vẫn phải cần một câu trả lời chắc chắn của hệ thống, để xác thực việc này.

“Không sai, hệ thống khuyến nghị tặc chủ trước khi xuyên không lần nữa, nên lưu lại thế giới này mằm mống, giống như trước đây tặc chủ đã làm với Tiểu Diện Quân.”

Hệ thống nói.

Nghe được lời này, nhất thời để Ngô Chính sững sờ một phen. Trong đầu hắn không khỏi dấy lên trăm ngàn giả thuyết, nghi vấn còn đang bỏ ngỏ kể từ sau cuộc trò chuyện với hệ thống khi còn tại Hoạt tử nhân mộ.

“Tại sao lại như vậy?”

Ngô Chính hơi chau mày hỏi.

“Điều này có thể trợ giúp cho hành trình của tặc chủ sau này.”

Hệ thống thần thần bí bí nói.

“Trợ giúp cho ta!?”

Nghe vậy, Ngô Chính liền trầm mặc nghiền ngẫm. Hệ thống không trả lời một cách minh bạch, tức thị những vấn đề này vốn đã có câu trả lời. Chỉ cần Ngô Chính chịu khó tư duy liền có thể đoán được.

Nguyên bản phương thức này này được hệ thống duy trì rất thường xuyên, mục đích không ngoài tạo thành thói quen tư duy cho Ngô Chính. Trái lại Ngô Chính cũng không phản cảm với cách làm này, thế nên mỗi lần đều không nhiều lời hỏi thêm.

“Nguyên lai người đưa ta xuyên không qua các thế giới không chỉ đơn thuần là để rèn luyện. Xem ra kẻ địch của người rất khó xoi. Có thể cho ta biết bản nguyên thế giới, rốt cuộc là tồn tại thứ khủng bố gì? Sớm muộn một ngày nào đó ta cũng phải đối mặt, có phải hay không nên để cho ta chuẩn bị tâm lý?”

Ngô Chính như không như cười nói.

“Biết càng nhiều càng không tốt cho túc chủ, đến thời điểm hết thầy sẽ có lời giải đáp.”

Hệ thống lại thần bí, cơ bản là không muốn trả lời.

“Ta không nhu nhược đến mức chỉ nghe qua liền sợ hãi đánh mất chiến ý, ngươi không cần phải giấu đầu lòi đuôi như vậy.”

Ngô Chính gắng hỏi.

Hệ thống im lặng nửa ngày, tựa hồ là đang cân nhắc, mãi một hồi lâu mới trả lời Ngô Chính:

“Túc chủ có biết, trên tông sư sẽ là cảnh giới gì hay không?”

“Đây gọi là đáp phi sở vấn!? Ngươi không nói, ta làm sao mà biết được!”

Ngô Chính hơi buồn bực đáp.

(Đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo.)

“Trên tông sư cảnh giới còn có đại tông sư và tiên thiên. Kỳ thực, các cảnh giới dưới tiên thiên được gọi là hậu thiên. Tuyệt thế hay tông sư đều chỉ là cách gọi phân biệt tùy thuộc vào từng thế giới thứ nguyên mà thôi.”

Hệ thống nói.

“Nhưng như vậy thì sao?”

Ngô Chính nghi hoặc nói.

“Hậu thiên cảnh giới vốn dĩ là đi ngược lại pháp tắc, cướp đoạt thiên địa sinh mệnh mà cường đại tự thân, thế nên các thế giới thứ nguyên qua mỗi một thời đại đều sẽ suy yếu đi. Còn tiên thiên cảnh giới chính là trở thành một phần của bản nguyên vũ trụ, có thể mượn lực lượng bản nguyên thay vì cướp đoạt. Các sinh linh đạt đến tiên thiên, có thừa quyền năng để hủy diệt đi thứ nguyên thế giới một cách dễ dàng. Mà kẻ địch của túc chủ là những sinh linh đã không còn thuộc về tiên thiên tầng thứ.”

Hệ thống đáp.

Nghe đến đây, Ngô Chính mục trừng khẩu ngốc thất thần một chỗ, nghẹn ngào đến nỗi không thốt được nên lời.

Không cần quan tâm đến những lý thuyết rườm rà, Ngô Chính chỉ nghe được một câu “tiên thiên sinh linh có thừa quyền năng để hủy diệt thế giới một cách dễ dàng”, chừng đó thôi đã đủ để dọa người đến bất đắc kỳ từ rồi. Đằng này chờ đợi hấn lại là “những tồn tại đã không còn” là tiên thiên tầng thứ nữa. Mà không thuộc về tiên thiên, cũng không thuộc về hậu thiên, như vậy chỉ có thể dùng danh từ “những vị thần” làm danh xưng mới đúng.

Tại thế giới này, Ngô Chính có thể nói là đã một bước đặt chân vào đỉnh phong. Nhưng trong mắt những tiên thiên sinh linh, thì hấn chẳng khác nào là một hạt bụi bé nhỏ, thôi nhẹ liền tan mất trong không khí. Lại đem so hấn với “những vị thần” thì càng là một hạt bụi cũng không bằng.

“Hó...”

Khó khăn thở ra một ngụm trọc khí, Ngô Chính xoa xoa thái dương huyết lấy lại bình tĩnh. Quả nhiên đúng như hệ thống nói, biết được những chuyện này, vô hình chung càng đặt thêm áp lực trên vai hấn mà thôi.

Tuy nhiên rất nhanh Ngô Chính liền vứt toàn bộ thông tin vừa tiếp thu ra khỏi đầu, xem như chưa từng nghe thấy. Điều này cũng nhắc nhở hấn nhớ đến mục đích chính của mình từ trước đến nay là gì.

“Nhất định phải trân trọng khoảng thời gian tuổi thơ này mới được.”

Ngô Chính âm thầm nghĩ.

Trong thời gian qua, cảm nhận được tự thân thực lực đóng vai trò trọng yếu đến nhường nào, để hấn rất cấp bách tăng cường tu vi của mình. Nhờ vậy hệ thống mới không làm khó mà thúc ép hấn. Đây cũng là nguyên do hệ thống từng nói “túc chủ không đi lệch hướng”, khi Ngô Chính tình cờ dò hỏi.

Mãi đến tận bây giờ Ngô Chính mới minh bạch. Sở dĩ “Tiểu Ngao Giang Hồ” và “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” đều khác biệt một trời một vực so với nguyên tác, là vì hệ thống cố tình để hấn nhận ra, thế nào mới là “nhược nhược cường thực, thích giả sinh tồn”.

Thế giới võ hiệp của Kim Dung tiền bối, đề cao hết mức có thể ba chữ “hiệp – nghĩa – tình”. Toàn bộ các nhân vật trong nguyên tác ít nhiều cũng không thoát khỏi ba chữ này. Nhưng khi trông thấy Thiếu Lâm tự vì lợi ích tự thân mà bất chấp những việc làm vô nhân đạo, Ngô Chính sớm đã kinh nghi trong tâm.

Chương 288: Thuộc tính chân nguyên

Thế giới võ hiệp của Kim Dung tiền bối, đề cao hết mức có thể ba chữ “hiệp – nghĩa – tình”. Toàn bộ các nhân vật trong nguyên tác ít nhiều cũng không thoát khỏi ba chữ này. Nhưng khi trông thấy Thiếu Lâm tự vì lợi ích tự thân mà bất chấp những việc làm vô nhân đạo, Ngô Chính sớm đã kinh nghi trong tâm.

“Còn một việc nữa. Khi ta giao chiến với ba người Tường Vỹ, chân khí của bọn hắn có thuộc tính rất rõ rệt, giống như là... địa, thủy và hỏa chân khí. Cùng là chân khí mà thôi, tại sao ta lại không có!”

Nghĩ ngợi một hồi, Ngô Chính lại tiếp tục nghi vấn.

Mấy ngày trước, trong lúc còn chiến đấu với ba người Tường Vỹ, hắn sớm đã có nghi vấn này, nhưng không có thời gian nhàn rỗi để dò hỏi hệ thống. Bây giờ là thời điểm tương đối thích hợp để thỏa lòng hiếu kỳ của hắn.

“Bởi vì túc chủ sở hữu tiên thiên đạo thể cùng với căn cơ tích lũy thâm hậu, mới có thể ngưng tụ nội lực thành chân nguyên. Mặc dù chiến lực có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng cơ bản tu vi của túc chủ vẫn là tuyệt thế sơ kỳ mà thôi. Chỉ khi nào đạt đến tông sư cảnh giới mới có thể kích phát thuộc tính chân nguyên nội tại.”

Hệ thống đáp.

“Có việc này nữa ư? Có phải kích phát được thuộc tính chân nguyên có thể tăng cường chiến lực!? Mau giải thích cho ta các thuộc tính chân nguyên là như thế nào.”

Ngô Chính nhanh nhẩu đáp.

Tự mình lĩnh giáo qua thủy địa hỏa ba loại thuộc tính, trước đó còn có lục sắc chân nguyên của Huyền Minh nhị lão cơ hồ là một thuộc tính, để hắn không khỏi trong lòng dâng lên hiếu kỳ.

“Mỗi một sinh linh trên thế gian đều có cho mình một thuộc tính nằm trong ngũ hành, bao gồm năm loại thuộc tính kim – mộc – thổ – thủy – hỏa. Kích phát thuộc tính nội tại có thể cường hóa chiến lực lên một tầm cao mới.”

“Trương tự Tường Vỹ với thủy thuộc tính, biến ảo muôn hình vạn trạng không thể nắm bắt. Hồ Thường Nghị sở hữu thổ thuộc tính, căn cơ vững như bàn thạch, muốn phá hủy phòng hộ của những người có thuộc tính này rất khó. Còn Phiêu Hồng Vân mang trong mình hỏa thuộc tính, là thuộc tính có sức sát thương rất lớn.”

“Chúng quy chỉ khi kích phát thuộc tính chân nguyên, mới có thể khơi dậy tiềm lực thực sự của võ giả.”

Hệ thống lại giảng một mớ lý thuyết với giọng điệu gượng gạo máy móc. Nhưng là lần này Ngô Chính rất chăm chú lắng nghe. Những thứ này liên quan đến hắn ngay thời điểm hiện tại, tất yếu không thể bỏ qua được.

“Ta lĩnh ngộ đến tầng thứ chín Cửu Dương Chân Kinh, hẳn là đủ để đạt đến tiên thiên cảnh giới, tại sao lại không biết những thứ này!? Không khỏi có chút kỳ quái.”

Ngô Chính lèm bèm trong miệng.

“Công pháp căn bản cũng chỉ là phương pháp hấp thu và ngưng tụ linh khí thiên địa vào nội thể, tùy theo công pháp sẽ có những đặc hiệu khác nhau. Trước tiên thiên cảnh giới, túc chủ có thể dựa vào công pháp để tăng trưởng tu vi. Tuy nhiên có đạt được cảnh giới tiên thiên hay không thì yêu cầu ngộ tính phải rất cao. Đương nhiên túc chủ có thể dùng điểm sát lục chuyển hóa thành tư duy linh ngộ, cho đến khi đạt đỉnh tiên thiên.”

Hệ thống lý giải nói.

Dường như là đã minh bạch, Ngô Chính gật gù liên hồi, lại trầm mặc nói:

“Tựa hồ người rất tin tưởng ta có thể đạt đến tiên thiên cảnh giới. Cơ mà có điểm sát lục tại thân, nếu không có chuyện gì bất trắc xảy ra, đạt đến tiên thiên cũng chỉ là chuyện sớm muộn...”

“Túc chủ yên tâm, năng lượng sinh mệnh lưu trữ trong phần thưởng, bất cứ lúc nào cũng thể hồi sinh túc chủ, sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra.”

Hệ thống nói.

Ngô Chính nghe thế liền cúi gắt mặt quát:

“Hồi sinh cái đầu nguoi, ta không muốn chết sớm như vậy a.”

Mặc dù giọng điệu hệ thống không nghe ra cảm xúc, nhưng hắn có thể mơ hồ cảm giác được hệ thống là đang cười nhạo mình, để hắn có xung động muốn lôi hệ thống ra đập một trận. Nhưng là nguyện vọng này của hắn có chút không tưởng.

...

Năm ngày sau.

Thôn làng giáp với sơn lâm, cách con sông lớn đến mấy trăm dặm, cho nên tương đối hẻo lánh, rất ít du khách tình cờ đi ngang qua. Vì thế thôn dân sinh sống bằng việc tự cung tự cấp, gieo trồng các loại lương thực và khai thác tài nguyên trong sơn lâm. Nơi này cơ hồ là cách biệt với thế giới bên ngoài, mười phần tương tự với Đạo Giang thôn trước đây.

Trong mấy ngày này, Ngô Chính như người tự kỷ chỉ biết nhốt mình trong phòng. Một ngày ba bữa đều là Phi Ngao tự mình mang tới cho hắn. Nhưng hai ngày qua Phi Ngao phải tiếp tục công việc mạo hiểm trong sơn lâm săn bắn thú rừng. Ngô Chính tự chiều chuộng cái bụng của mình bằng lương thực để khô trong hành trang hệ thống, tương đối ngăn nắp.

Nhờ được hiệu của Huyết Khí Đan, từ ba ngày trước cơ thể Ngô Chính đã vô sự mạnh khỏe, cũng vì thế một tia chân nguyên dần dần được tích tụ trở về đan điền. Lại phục dụng Liệu Thương Đan, nội thương hoàn toàn được loại bỏ, đồng thời kích thích khôi phục chân nguyên trong cơ thể. Đến bây giờ, Ngô Chính đã hồi phục bốn thành chiến lực của mình.

“Nếu không gặp phải tông sư, bốn thành công lực đủ để ta thoải mái chiến một trận.”

Ngô Chính trầm nghĩ trong đầu.

Sau khi đạt đến tuyệt thế sơ kỳ cảnh giới, tốc độ khôi phục công lực của Ngô Chính phải dùng hai từ “yêu nghiệt” để miêu tả. Tông sư thông thường một khi cạn kiệt không còn một tia công lực, chỉ ít phải mất một hai tháng mới có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Nhưng Ngô Chính chỉ mất hai ngày để khôi phục bốn thành công lực, theo chiều hướng này chỉ cần ba ngày nữa, thậm chí là hai ngày cũng đủ để trở về trạng thái đỉnh phong.

Đây chính là một trong những ưu thế siêu việt đến dọa người của Cửu Dương Chân Kinh, hay nói chính xác là Cửu Dương Chân Kinh phiên bản nâng cấp do hệ thống cải tiến.

“Cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào.

Người đến chính là thanh niên bịt mắt Đình Phàm, một trong những người thợ săn mấy ngày trước mang Ngô Chính về thôn.

Ngô Chính sớm đã cảm nhận khí tức của Đình Phàm từ xa, ngay khi tiếng gõ cửa truyền vào, một đạo nhu kinh liền đẩy cánh cửa mở ra.

Trông thấy một màn này, Đình Phàm không khỏi ngạc nhiên, buột miệng nói:

“Ngô huynh đệ, nguoi biết võ công!?”

“Ngô huynh đệ” Không chỉ là biết võ công, còn rất cao cường là đằng khác. Có thể vận dụng nhu lực ngoại phóng một cách hoàn hảo như vậy, chỉ có hai khả năng có thể xảy ra. Một chính là tu vi rất cao, tỷ lệ thuận với khổng lực rất mạnh mẽ. Tương tự, khả năng thứ hai chính là luyện thành một số loại võ kỹ yêu cầu khổng lực rất cao, võ giả sở hữu võ kỹ loại này trong chiến đấu khó đối phó vô cùng.

Nhưng cho dù là khả năng nào chẳng nữa, đều nói rõ thiếu niên trước mắt này rất không tầm thường. Đình Phàm không khỏi phải thay đổi cách của mình đối với Ngô Chính.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Trùng hợp

Nhưng cho dù là khả năng nào chẳng nữa, đều nói rõ thiếu niên trước mắt này rất không tầm thường. Đình Phàm không khỏi phải thay đổi cách của mình đối với Ngô Chính.

“Võ học thô thiển, không đáng chú ý.”

Ngô Chính cười cho qua nói.

“Ha ha... nếu võ công của ngươi còn gọi là thô thiển, chẳng khác nào nói ta so với thường nhân không khác biệt là bao?”

Đình Phàm vỗ vai Ngô Chính nói.

Hắn không phải là quá đàn độn. Trước đây còn tưởng rằng Ngô Chính không có võ công, cho nên hắn không mấy chú ý. Bây giờ thì khác, hắn không thể nhìn thấu tu vi của Ngô Chính. Mà theo kinh nghiệm của hắn, những người mà mình không thể nhìn thấu thường sẽ mạnh hơn mình rất nhiều. Tương tự như Phi Ngao chẳng hạn.

“Được rồi, ngươi đến đây để làm gì?”

Ngô Chính đánh sang chuyện khác nói.

“Mấy ngày rồi không thấy bóng dáng ngươi đâu, còn tưởng rằng ngươi xảy ra chuyện gì, ta tranh thủ thời gian vội chạy đến đây thăm hỏi mà thôi.”

Đình Phàm gãi gãi đầu cười nói.

Nghe vậy, Ngô Chính không khỏi cảm khái hảo cảm công dụng lợi hại. Hắn và những người thợ săn trong thôn chỉ trò chuyện qua vài lần, ấy vậy mà đã được đối xử như là bằng hữu hết sức thân thiết. Đáng tiếc là Ngô Chính không có ý định lập nên một thế lực nào đó vĩ đại to lớn. Bằng không điểm danh vọng chính là một món bảo khí lợi hại bậc nhất trong trên thế gian này. Bởi lẽ, nắm giữ nhân tâm, chẳng khác nào là nắm giữ thiên hạ.

“Ta không có vấn đề, không cần phải lo lắng.”

Ngô Chính hảo hữu nói.

“Vậy thì tốt, không làm phiền ngươi tỉnh dưỡng nữa, ta còn có việc phải làm.”

Nói xong không đợi Ngô Chính đáp, Đình Phàm liền quay người ly khai, tựa hồ là rất khẩn trương. Nhưng vừa quay người đi, đột nhiên hắn lại quay lại làm bộ mặt nghiêm trọng nói:

“Quên nói với ngươi, những ngày này trong thôn có khách nhân, ngươi không nên đi ra ngoài lung tung.”

“Là du khách? Bọn họ có ý đồ xấu ư?”

Ngô Chính hiếu kỳ hỏi thăm.

“Không phải. Những người này trông có vẻ là truy bắt một người nào đó, lần theo dấu vết đến thôn chúng ta. Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi tốt hơn hết vẫn là không nên ra ngoài vào thời điểm này.”

Đình Phàm trầm giọng nhắc nhở.

“Ngươi có biết thân phận của bọn họ?”

Ngô Chính hỏi tiếp.

“Tất nhiên là biết, những người này chính là người của Minh giáo Ba Tư, một thế lực rất đáng gờm trên giang hồ. Thôn chúng ta không trêu chọc nổi họ đâu.”

Thần sắc Đình Phàm có chút sợ hãi nói.

“Minh giáo Ba Tư!?”

Nội tâm Ngô Chính kinh nghi không thôi, liền nhanh miệng nghi vấn:

“Có phải người mà sứ giả Minh giáo Ba Tư tìm là một bà lão?”

“Không sai... à khoan, làm sao ngươi biết chuyện này, có phải hay không... có liên quan đến ngươi!?”

Đình Phàm kinh hãi nói.

Nếu thực sự như vậy thì không chỉ hắn, thôn của hắn mà còn có cả Ngô Chính cũng coi như xong rồi. Thế lực Minh giáo Ba Tư quá mức khủng bố, một khi cho rằng thôn dân nơi này có ý lừa dối, hậu quả có thể sẽ rất khôn lường.

“Ngươi yên tâm, không liên quan đến ta...”

Dường như đi guốc trong bụng Đình Phàm, Ngô Chính liền nhẹ giọng trấn an, nhưng rồi lại nói tiếp:

“Chỉ là, chuyện này có liên quan đến bằng hữu của ta. Ngươi có biết sứ giả Minh giáo Ba Tư thực lực như thế nào không?”

Thật không ngờ được, hấn lưu lạc đến tận nơi khi ho cò gáy này lại có thể bắt gặp được chuyện trùng hợp đến như thế. Chẳng hay là do lão thiên ưu ái, hay là do hệ thống xúi giục nữa đây.

Phải biết, năm lần bảy lượt Ngô Chính rơi vào hiểm cảnh chỉ cần lệch đi nửa ngón tay liền sẽ tử trận, thế mà hệ thống cơ hồ là hoàn toàn bỏ mặc thờ ơ, như thể biết chắc rằng hấn sẽ không gặp phải chuyện gì bất trắc. Điều này gián tiếp khiến Ngô Chính dấy lên trong lòng đủ loại giả thuyết. Tuy nhiên hết thấy cũng chỉ dừng ở giả thuyết mà thôi. Trong đầu Ngô Chính, hệ thống đang nghĩ gì thì chẳng ai biết được.

“Ngươi, ngươi... không được manh động a!”

Đình Phàm hoảng hốt khuyên ngăn.

“Trước khi không nắm chắc, ta tất nhiên sẽ không manh động. Việc này có liên quan đến sinh tử của bằng hữu ta, không thể không can thiệp được.”

Ngô Chính lẩm nhẩm nói.

“Ta chỉ biết bọn họ võ công rất cao cường, toàn bộ thôn dân hợp lực cũng không thể làm khó được một người trong số đó. Tốt hơn hết vẫn là đợi đoàn trưởng trở về, sau đó lại bàn bạc tiếp. Có thể đoàn trưởng sẽ đồng ý trợ giúp ngươi cứu bằng hữu a.”

Đình Phàm không thể tự ý quyết định, chỉ có thể mượn cớ chờ đợi Phi Ngao trở về để tránh Ngô Chính xung động nhất thời. Mặc dù Đình Phàm minh bạch võ công Ngô Chính rất cao, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như lợi hại hơn những sứ giả Minh giáo Ba Tư kia. Mà một khi Ngô Chính lỗ mãng, sẽ kéo theo toàn bộ thôn dân. Chuyện này mười phần hệ trọng, để Đình Phàm nhất quyết không đồng tình.

“Được rồi, ngươi đi làm việc của mình đi. Dù sao bọn hấn đang truy tìm, tức thị bằng hữu của ta tạm thời vẫn an toàn. Ta sẽ không làm chuyện gì thiếu suy nghĩ, ngươi yên tâm”

Ngô Chính nghiêm túc nói.

Thế nhưng Đình Phàm vẫn rất không an tâm, lại dài dòng lý sự khuyên nhủ Ngô Chính đến nửa ngày mới chịu ly khai.

“Xem ra sứ giả Minh giáo Ba Tư chọn nơi này làm điểm dừng chân trong lúc tìm kiếm tung tích Đại Ý Ti. Hấn là đủ thời gian để ta khôi phục trở về trạng thái đỉnh phong. Có nên can thiệp hay không đây...”

Ngô Chính âm thầm cân nhắc.

Hiện tại, ngoại trừ Minh giáo và phái Võ Đang ra, thì toàn bộ giang hồ đều là kẻ địch của hấn, kể cả những lão nhân thần bí kia. Nếu lại thêm Minh giáo Ba Tư chen vào một chân, gây thêm mớ phiền toái lên đầu hấn, không khỏi có chút hơi quá sức.

Chưa kể, Minh giáo Trung thổ bây giờ không cần Đại Ý Ti cũng có thể ngưng tụ lực lượng đủ để đối trọng với quân Nguyên. Còn có phái Võ Đang thừa sức kìm hãm đám người thế lực trong giang hồ muốn làm khó cho Minh giáo. Lúc bấy giờ sinh tử của Đại Ý Ti, hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến chung cuộc. Chỉ sợ rằng Đại Ý Ti vì tính mệnh của mình, mà lại trở về Trung Nguyên tiếp tục kế hoạch đánh cắp bí kíp Càn Khôn Đại Nã Di. Nếu sự việc diễn ra như vậy, nội bộ Minh giáo Trung Nguyên có thể sẽ một lần nữa hỗn loạn.

“Tìm lại bí kíp võ công thất lạc, là một trong hai nhiệm vụ tối trọng yếu của Minh giáo Ba Tư. Cho dù là Đại Ý Ti chết đi, sớm muộn sẽ có kẻ khác thay thế, đến làm khó dễ cho Minh giáo Trung Nguyên. Để mặc Đại Ý Ti chết chỉ là biện pháp trì hoãn nhất thời, không thể giải quyết triệt để vấn đề...”

“Muốn giải quyết chuyện này, chỉ có thể làm theo trong nguyên tắc. Chỉ là... không biết Tiểu Chiêu bây giờ là đang ở nơi nào. Ài, chuyện này có chút khó xử.”

Ngô Chính than ngắn thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 290: Sứ giả Minh giáo Ba Tư

“Muốn giải quyết chuyện này, chỉ có thể làm theo trong nguyên tắc. Chỉ là... không biết Tiểu Chiêu bây giờ là đang ở nơi nào. Ài, chuyện này có chút khó xử.”

Ngô Chính than ngắn thở dài.

Song hấn không nghĩ nữa, việc cấp bách bây giờ là khôi phục chiến lực về thời kỳ đỉnh phong.

Ngô Chính khoanh chân ngồi vào tư thế thiền, nhanh chóng nhập thần, trong đầu niệm tâm pháp Cửu Dương Chân Kinh, bốn thành chân nguyên trong nội thể liền sôi sục. Chân nguyên từ đan điền vận chuyển qua các đường kinh mạch, sau đó lại trở về đan điền, luân lưu thành một vòng tiểu chu thiên.

Đồng thời điểm, thiên địa linh khí từ bên ngoài bổ sung vào nội thể Ngô Chính thông qua hô hấp, tích tụ tại các huyết đạo kinh mạch, lại đi một vòng đại chu thiên luyện hóa thành chân nguyên sở hữu.

Cứ thế, thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt đã là hai ngày sau đó...

Thở dài một ngụm trọc khí, đôi mắt từ từ mở ra, Ngô Chính khẽ mỉm cười, thầm nghĩ:

“Quả nhiên chiến đấu đến cạn kiệt, sau đó khôi phục chính là cách nhanh nhất để tăng cường tu vi, chiếu theo xu hướng này, chẳng bao lâu nữa lại có thể đột phá đến tuyệt thế trung kỳ.”

Ngô Chính nhẹ nhàng vung tay, một luồng nhu lực mở toang ô cửa sổ. Nguyệt quang từ bên ngoài chiếu vào căn phòng. Ngược mắt nhìn ra, sắc trời bây giờ đã là canh hai, Ngô Chính hơi trầm mặc nghiền ngẫm, tựa hồ là đang suy tính một việc gì đó.

Sau đó, từ trong hành trang hệ thống thay cho mình bộ trang phục dạ hành, đồng thời dùng vải đen che lên khuôn mặt, hẩn đứng dậy phóng người qua cửa sổ, bật lên di chuyển trên các mái nhà.

Sở hữu khinh công thượng thừa, dù là di chuyển rất nhanh nhưng Ngô Chính hầu như không tạo ra tiếng động. Cách khoảng hai ba khu nhà, hẩn chậm lại cước bộ, đồng thời đề thăng khí cảm đến mức cao nhất.

Cảm nhận được ba cỗ khí tức tương đối mạnh mẽ, hẩn là của ba người sư giả Minh giáo Ba Tư, dựa theo kinh nghiệm ước lượng sơ qua, Ngô Chính có thể đoán được tu vi của bọn họ không thể nào là tông sư được, nhưng cũng không thua kém quá xa.

“Thảo nào có thể làm khó được Trương Vô Kỵ trong nguyên tác đến như vậy. Nguyên lai cả ba đều có tu vi tuyệt thế đỉnh phong, hơn nữa sở học là Thánh Hòa Lệnh, phối hợp tác chiến hoàn toàn có thể đối phó với tông sư sơ kỳ.”

Ngô Chính âm thầm nghĩ.

Song lại thi triển Hoành Không Na Di, chớp mắt hẩn liền xuất hiện đáp xuống mái nhà mà sư giả Minh giáo Ba Tư đang trú.

“Đã hai ngày rồi vẫn không có manh mối, có thể nào chúng ta bị đánh lạc hướng?”

Giọng nói nữ nhân có phần hơi dày, dường như là trạc tuổi trung niên, truyền ra bên ngoài rơi vào tai Ngô Chính.

“Không thể, chịu phải một đòn của ta, còn có thể chạy xa được đi đâu. Bà ta nhất định là đang lẫn trốn đâu đó quanh đây.”

Giọng nói nữ nhân khác đáp lại.

“Chuyện này cũng không phải là không có khả năng, ngày mai chúng ta lại tra xét một vòng xem sao, nếu vẫn không lần ra được dấu vết, đành phải truy dấu lại từ đầu không thể tiêu tốn quá nhiều thời gian ở đây.”

Một trong ba người giọng điệu rất bình thản nói.

“Được, quyết định như vậy.”

...

Phía trên mái nhà, Ngô Chính đạt được mục đích thăm dò lần này, lập tức liền triển khai khinh công, phóng người trở về hướng khu nhà của mình.

Bất quá hẩn lại hơi chủ quan, tuy khinh công không tạo thành động tĩnh, nhưng tiếng gió ma sát vào thân thể là không thể tránh khỏi, chỉ cần tinh ý liền sẽ phát hiện được.

“Có người!”

Không may cho Ngô Chính, sư giả Minh giáo Ba Tư ngay lập tức liền phát giác có người nghe lén.

“Mau đuổi theo!”

Nói chưa dứt lời, ba người đã đồng loạt phóng ra cửa sổ, mắt thấy một đạo bóng đen lướt đi đằng xa, liền tung người triển khai khinh công truy theo.

Dường như phát giác được mình bất cẩn, Ngô Chính nhanh hơn một bước đổi hướng, di chuyển về phía sơn lâm. Tuy nhiên hẩn không toàn lực thi triển Hoành Không Na Di để cắt đuôi, trái lại còn cố tình giữ một khoảng cách nhất định với sư giả Minh giáo Ba Tư.

Chạy thêm một đoạn, khoảng cách với thôn làng gần mười dặm đường, bỗng nhiên Ngô Chính không chạy nữa, quay đầu nhìn lại về phía sư giả Minh giáo Ba Tư. Trong đôi đồng tử sâu thẳm đen nhánh của hẩn, bất chợt như có linh quang chuyển động, Thuật Thăm Dò ngay lập tức được phát động.

“Danh tính: Khu Ni Cơ, tu vi: tuyệt thể đỉnh phong.”

“Danh tính: Phí Huyền, tu vi: tuyệt thể đỉnh phong.”

“Danh tính: Điều Tắc, tu vi: tuyệt thể đỉnh phong.”

Tu vi những người này đều không ngoài dự liệu, Ngô Chính lại chú ý đến điểm khác hơn. Trong tay ba người mang theo thánh bài dài hai thước, nửa trong nửa đục tựa như là có ngọn lửa cháy âm ỉ bao quanh, màu sắc biến ảo khôn lường. Không nghi ngờ thánh bài này chính là Thánh Hóa Lệnh được luyện thành từ bạch kim, thép, kim cương và đá mặt trăng. Thánh Hóa Lệnh cường độ vô cùng cứng rắn, hoàn toàn có thể đem so sánh với Đồ Long Dao và Ý Thiên Kiếm.

“Ta mặc dù không cần võ công trong Ý Thiên Kiếm, nhưng Võ Mục Di Thư trong Đồ Long Dao vẫn có chỗ phải dùng đến. Thánh Hóa Lệnh có thể rèn lại Đồ Long Dao và Ý Thiên Kiếm sau khi bị phá hủy, chỉ bằng nhân cơ hội này đoạt về tay!? Bộ dạng này của ta cũng không dễ nhìn ra nhân diện...”

Ngô Chính âm thầm cân nhắc.

Nhưng không đợi hắn quyết định xong, sứ giả Minh giáo Ba Tư đã đáp xuống từ ba hướng bao vây lấy hắn. Cả ba người đề cao cảnh giác không nói lời nào. Bởi vì không nhìn thấu tu vi của Ngô Chính, để bọn họ rất kiêng dè không dám khinh suất.

Giằng co đến nửa ngày không có động thái nào, lúc bấy giờ Khu Ni Cơ bỗng nhiên lên tiếng nói:

“Các hạ là người phương nào, tại sao lại lén lút nghe chúng ta trò chuyện?”

Ngô Chính ôm ngực mãi mê trầm mặc, nghe thế liền ngước mắt nhìn qua, nhàn nhạt đáp:

“Là trùng hợp, bắt đắc dĩ mà thôi.”

“Hừ, già mồm cái cổ! Ngươi ban đêm ăn mặc y phục dạ hành che giấu nhân diện, sở tác sở vi nói rõ ngươi tâm thuật bất chính.”

Điều Tắc hừ lạnh nói.

“Ta đúng là có một chút tâm thuật bất chính, bắt quá chuyện thực sự là trùng hợp, các ngươi tin hay không thì tùy.”

Ngô Chính thản nhiên nói.

Sự tình này đúng là rất trùng hợp, Ngô Chính hoàn toàn không nói dối. Nguyên bản chỉ muốn ẩn nhẫn dưỡng thương ở nơi khi ho cò gáy này mà thôi, nào ngờ lại để hắn bắt gặp được chuyện này. Vừa lúc bình phục thương thế, hắn liền ngửa tay ngửa chân muốn hành động. Sơ suất tạo ra tiếng gió để sứ giả Minh giáo Ba Tư phát hiện, kỳ thực là Ngô Chính cố tình làm vậy.

Ý tứ của hắn không phải là để giải thích tại sao lại nghe lén ba người trò chuyện, mà là nói đến sự việc có phần trùng hợp này. Thâm ý là trêu chọc sứ giả Minh giáo Ba Tư, hắn vốn dĩ không cần phải giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 291: Giấu cọt

Ý tứ của hắn không phải là để giải thích tại sao lại nghe lén ba người trò chuyện, mà là nói đến sự việc có phần trùng hợp này. Thâm ý là trêu chọc sứ giả Minh giáo Ba Tư, hắn vốn dĩ không cần phải giải thích.

“Ngươi không thừa nhận tức thì thừa nhận. Mau nói, ý đồ của ngươi là gì?”

Điều Tắc âm trầm quát lên.

Đồng thời điểm cả ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư đều phát ra khí thế, mạnh mẽ áp bách về phía Ngô Chính.

“Ba người các ngươi tự tin như vậy!?”

Tựa hồ đã tức giận, Ngô Chính nhú mày lạnh giọng nói.

Bỗng nhiên, một luồng khí thế ngưng trọng vô cùng khủng khiếp, lấy Ngô Chính làm trung tâm phát tán xung quanh, triệt để lấn át khí thế của ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư.

Cảm nhận áp lực cường đại mãnh liệt giáng xuống, ba người Khu Ni Cơ nhất thời kinh hãi vô cùng, mặc dù đã lường trước hắc y nhân trước mắt rất lợi hại nhưng không thể ngờ là mạnh mẽ đến nhường này.

“Các hạ rốt cuộc là do ai phái đến, chúng ta không nhớ đã từng đắc tội người nào có võ công cao cường như các hạ đây.”

Cảm giác bất lợi về phía mình, Khu Ni Cơ liền dùng lời lẽ khiêm nhường nói.

“Hừ, đắc tội người khác còn không thêm để bụng, cho rằng Minh giáo các ngươi người đồng thể mạnh có thể nhất thủ già thiên, không xem ai ra gì đi?”

Ngô Chính hợp diễn hừ lạnh nói.

Nghe vậy, ba người Khu Ni Cơ không khỏi đưa mắt nhìn nhau, từ ánh mắt nghi hoặc của đối phương tựa hồ không tìm ra dấu vết.

Chiếu theo tình hình này một khi động thủ có thể sẽ lưỡng bại câu thương, Khu Ni Cơ nhẫn nại dò hỏi hòng tìm ra nguyên do hòa giải:

“Nếu thực sự là chúng ta có lỗi trước, nhất định sẽ nhận lỗi đồng thời đáp ứng yêu cầu của các hạ, nhưng là các hạ phải cho chúng ta một nguyên do thích đáng mới được.”

Nghe được lời này, Ngô Chính trong bụng âm thầm cười to: “Không phải các ngươi vừa rồi còn rất hùng hổ chất vấn, thế quái nào dọa dẫm chút ít liền khép nép muốn nhận lỗi rồi?”

Thế nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, lạnh nhạt nói:

“Nguyên do thích đáng? Chỉ cần có nguyên do thích đáng các ngươi liền đáp ứng yêu cầu của ta, có phải hay không?”

“Không sai, tuy nhiên phải là việc trong khả năng của chúng ta.”

Khu Ni Cơ cẩn trọng đáp.

“Như vậy để nói chuyện...”

Ngô Chính khẽ gật đầu, giọng điệu có phần hòa hoãn tựa cười nói tiếp:

“Có biết hay không, tiểu thôn các ngươi dùng chân là có bằng hữu của ta? Các ngươi khiến bằng hữu của ta kinh hãi là tội thứ nhất, ý thế bức người chiếm dụng nhà cửa của thôn dân là tội thứ hai, thứ ba chính là này giờ tự cao tự đại chất vấn uy hiếp cả ta. Các ngươi nói, có thích đáng hay không?”

Nghe xong, ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư ai nấy mục trừng khẩu ngốc. Dường như mới thông tin vừa rồi quá mức phi thường cao siêu, ba người phải cần tương đối thời gian để tiếp thu trong đầu.

Bất chợt cảm giác như mình bị đùa giỡn, lửa giận bùng bùng dấy lên trong tâm, Diêu Tắc lớn tiếng quát mắng:

“Vương bát đản, ngươi dám giễu cợt bọn ta!?”

Hai người còn lại cũng phần nộ vô cùng, đến cả Khu Ni Cơ này giờ rất bình tĩnh, lúc bấy giờ sắc mặt cũng âm trầm sát khí, như thể muốn phanh thây ngàn đoạn tên hắc y nhân trước mắt.

“Không phải các ngươi muốn một nguyên do thích đáng ư? Ta có đến ba nguyên do rồi còn gì? Hơn nữa ngươi vừa mắng ta chính là nguyên do thứ bốn. Hừ, các ngươi muốn phui miệng không giữ lời?”

Ngô Chính căng ra da mặt thể hiện độ dày, câu gắt lớn tiếng đáp trả. Ngô Chính căng ra da mặt thể hiện độ dày, câu gắt lớn tiếng đáp trả.

“Không có một chút liêm sỉ!”

Diêu Tắc nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Cùng lắm là chiến một trận, cho rằng chúng ta sợ ngươi!?”

Phí Huyễn lớn tiếng nói, đồng thời vận lực súc thể dường như là muốn phát động tấn công.

Trái lại, Khu Ni Cơ thì không muốn động thủ. Trước mắt nhiệm vụ của ba người đang có dấu hiệu chuyển biến xấu, nếu lại chịu tổn thương vào lúc này khó nói sẽ bỏ lỡ cơ hội truy ra tung tích của Địa Ý Ti.

Khu Ni Cơ lại lên tiếng muốn tìm biện pháp ổn thỏa cả hai bên:

“Nếu các hạ không muốn chúng ta làm phiền tiểu thôn phụ cận, như vậy chúng ta không nấn lại nữa là được. Vừa rồi có chút thất lễ, nhưng là các hạ chủ động nghe lén chúng ta trò chuyện trước. Công bằng mà nói, hai bên không ai nợ ai mới phải.”

“Nếu các ngươi đã chịu rời khỏi thôn, ta cũng không làm khó các ngươi nữa, đường ai nấy đi thôi.”

Ngô Chính hòa hoãn nói.

“Bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy!?”

Tựa hồ rất tức giận, Diêu Tắc không cam lòng nói.

“Im miệng!”

Khu Ni Cơ lớn tiếng quát lên, lại nhẹ giọng quay sang Ngô Chính nói:

“Đa tạ các hạ, chúng ta cáo từ!”

Song Khu Ni Cơ hướng về phía hai người đồng bọn ra lệnh:

“Đứng đó làm gì, mau đi thôi.”

Nghe vậy, hai người Diêu Tắc bất đắc dĩ phải làm theo, nhưng vẫn vút lại ánh mắt ác độc về phía Ngô Chính, chần chờ một hồi mới chịu xoay người ly khai.

Sưu!

Ngay khi ba người muốn rời đi, đột nhiên một đạo kiếm khí xé gió phóng đến, nhắm thẳng vào bóng lưng Diêu Tắc.

“Cẩn thận!”

Lập tức phát giác, Phí Huyền khẩn trương quán trú nội công vào Thánh Hóa Lệnh, đánh ra một đường kinh lực đối hồng thay đổi quỹ đạo kiếm khí.

“Trúng kế, mau tránh ra!”

Khu Ni Cơ hoảng hốt hô lên.

Nhưng là lời nhắc nhở thốt ra hơi muộn màng. Chỉ thấy kiếm khí đột ngột quay ngoắt một trăm tám mươi độ, không nhắm vào Diêu Tắc nữa mà phóng thẳng đến Phí Huyền.

Phốc!

Vừa tung chiêu không kịp thu thế, kiếm khí đã đạt được mục đích đâm xuyên qua bả vai Phí Huyền khiến một bên cánh tay tê rần, nhất thời vô lực buông ra Thánh Hóa Lệnh.

“Phí Huyền!”

Trông thấy cảnh này, Diêu Tắc vừa kinh hãi vừa giận dữ hét lên.

“Không cần lo lắng cho ta, mau nhặt lấy Thánh Hóa Lệnh, mục đích của hắn là Thánh Hóa Lệnh!”

Phí Huyền không quan tâm đến vết thương của mình, hoảng hốt cao giọng hô lên.

Tuy nhiên...

Vù một tiếng, Ngô Chính đã xuất hiện tại vị trí Thánh Hóa Lệnh rơi xuống, thành công đoạt lấy về tay. Mà vật một khi vào tay Ngô Chính lập tức liền tiêu thất không còn tăm hơi, yên ổn nằm trong hành trang hệ thống không thể đoạt lại.

“Thánh Hóa Lệnh đâu rồi!?”

Nhìn thấy Thánh Hóa Lệnh tựa như bốc hơi, Khu Ni Cơ kinh nghi không thôi.

“Vương bát đản! Chết đi cho ta!”

Không giữ được bình tĩnh nữa, Diêu Tắc liền vung lên Thánh Hóa Lệnh nhào đến tấn công Ngô Chính.

Thánh Hóa Lệnh, Phong Hóa Liên Thiên!

Kinh lực hỗn độn như hóa thành hỏa diễm, lại cuộn cuộn liên hồi như phong nguyệt bữa tối, một đòn toàn lực này sức công phá mạnh mẽ không thể nghĩ ngờ.

“Thánh Hóa Lệnh danh bất hư truyền, ta sớm đã muốn lĩnh giáo, đáng tiếc... ngươi quá yếu!”

Thậm chí không thèm tránh né, Ngô Chính súc thể Thất Thương Quyền, vung tay đón đỡ liền nhẹ nhàng chấn tan Phong Hỏa Liên Thiên, không có một chút khó khăn nào.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292: Thủy nguyên tố

“Thánh Hỏa Lệnh danh bắt hư truyền, ta sớm đã muốn lĩnh giáo, đáng tiếc... người quá yếu!”

Thậm chí không thèm tránh né, Ngô Chính súc thể Thất Thương Quyền, vung tay đón đỡ liền nhẹ nhàng chấn tan Phong Hỏa Liên Thiên, không có một chút khó khăn nào.

Ngay lúc này, thân ảnh Khu Ni Cơ nắm bắt thời cơ đã tiếp cận đến Ngô Chính, đồng thời liền tiếp tung ra sáu đòn hỏa kinh. Chiêu thức tung ra, hỏa diễm bộc phát như muốn thiêu đốt thiên khung, nuốt chửng cả thân hình Ngô Chính.

Thánh Hỏa Lệnh, Tinh Hỏa Liêu Nguyên!

Mắt thấy Ngô Chính vui mừng trong hỏa kinh, cả ba người sư giả Minh giáo Ba Tư không dám có lấy nửa điểm vui mừng, trái lại càng là kinh hãi khôn nguôi.

Từ phía trung tâm hỏa kinh, một lớp chân khí hộ thể bao bọc lấy Ngô Chính như là lam sắc kết giới hình cầu, đối kháng hết thủy sát thương có thể đón nhận. Hỏa kinh cho dù mạnh mẽ đến đâu thì căn bản vẫn là nội kinh, muốn chống lại chân khí hộ thể tựa hồ có hơi quá sức.

Mãi đến khi hỏa kinh tan đi, tại trung tâm Ngô Chính vẫn bất vi sở động, mục nhãn vô thần chăm chú nhìn lấy ba người Khu Ni Cơ.

“Không, không thể nào...”

Thần sắc Diêu Tắc kinh hoàng không thể tin tưởng, bất giác thốt ra khỏi miệng.

“Không gì là không thể. Các người đắc tội với ta, ta lấy của các người Thánh Hỏa Lệnh, bây giờ mới thực sự không ai nợ ai.”

Ngô Chính lạnh nhạt đáp.

Không đợi ba người Khu Ni Cơ kịp hoàn hồn đáp lời, thân ảnh Ngô Chính xuất quỷ nhập thần chớp mắt đã thất tung. Chỉ còn lưu lại vị trí trước đó là một cái tàn ảnh đang dần tan biến tựa như cát bụi, đồng thời kèm theo một câu nói:

“Ta có một lời khuyên, các người có thể tìm ta đòi lại công đạo, nhưng nếu muốn làm khó thôn dân để uy hiếp ta... cần phải suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động!”

Ngôn thoại chỉ nói một lần, nhưng âm vang cứ mãi vang vọng lặp lại trong đầu, để ba người sư giả Minh giáo Ba Tư mở to đôi mắt rơi vào thất thần, nhất thời không thể bình tĩnh trở lại.

...

“Thánh Hỏa Lệnh tuyệt học trừ danh quả nhiên không ngoa, cũng may bị ta dọa đến kinh tâm động phách, bằng không để ba người này có cơ hội phối hợp tác chiến, không khỏi sẽ làm khó dễ được ta.”

Trên đường trở về, Ngô Chính âm thầm đánh giá.

Một chiêu Tinh Hỏa Liêu Nguyên sau cùng uy lực vô cùng kinh người, hoàn toàn có thể so với một đòn toàn lực của Ngô Chính khi còn tại tuyệt đỉnh đỉnh phong.

Phải biết, Ngô Chính tại tuyệt đỉnh đỉnh phong cơ hồ đã vô địch trong tuyệt thế cảnh giới cấp bậc, sát thương một đòn toàn lực của hắn khủng bố đến khó có thể tưởng tượng được. Ấy vậy mà hắn lại đánh giá cao ba người sư giả Minh giáo Ba Tư đến mức này, có thể minh bạch độ khó xoi của bọn họ.

Tuyệt học Thánh Hỏa Lệnh phát huy mạnh nhất khi phối hợp cùng nhau tác chiến, nếu là có thánh bài làm bảo khí trong tay thì càng là lợi hại khôn lường, muốn đối phó cũng phải trả giá ít nhiều.

Nguyên bản, Ngô Chính còn muốn đoạt lấy cả hai thánh bài còn lại về tay. Nhưng sau khi lĩnh giáo qua công phu của Khu Ni Cơ, hắn liền cân nhắc từ bỏ ý định hấp tấp nhất thời đó. Muốn rèn lại Ý Thiên Kiếm và Đồ Long Dao sau khi bị phá hủy, chỉ cần một lệnh bài là đủ.

Hải lòng với chuyến đi lần này, chẳng mấy chốc Ngô Chính đã trở tiểu thôn vô danh, men theo con đường cũ vô thanh vô tức về lại gian phòng của mình.

Hắn nhanh chóng thay lại trang phục bình thường, đồng thời lấy ra Thánh Hóa Lệnh đặt trên tay quan sát. Thánh bài chiều dài khoảng nửa thước, cân lượng tầm ba mươi cân, hình dáng ngọn lửa rừng rực vô cùng chân thực bao quanh viền ngoài, mặt trước và sau còn có khắc những ký tự Ba Tư rất tinh xảo. Điều đáng chú ý nhất của Thánh Hóa Lệnh, chính là một cỗ hỏa tính lực lượng từ bên trong dường như đang cố gắng bài xích Ngô Chính.

“Kỳ quái, đến cả Thánh Hóa Lệnh cũng có tự thân linh lực, so với Ý Thiên Đồ Long bảo khí cũng không quá thua kém... thế giới này quá mức điên cuồng đi.”

Ngô Chính lắc đầu cảm khái, song lại vận dụng ý niệm câu thông với hệ thống:

“Tại sao ta lại có cảm giác Thánh Hóa Lệnh là đang cố gắng chống lại ta? Có linh lực thì cũng thôi đi, lẽ nào là có linh trí?”

Nói xong câu này, Ngô Chính không khỏi tự cho là mình ngớ ngẩn. Dù thế giới có điên cuồng đến thế nào chẳng nữa, chung quy vẫn “Ý Thiên Đồ Long Kỳ”. Tại thế giới võ hiệp này sẽ không thể nào có khái niệm vật chết có ý thức giống như tiên hiệp được.

“Túc chủ là nhầm lẫn. Thánh Hóa Lệnh mang trong mình hỏa tính lực lượng, trong khi đó chân nguyên nội tại của túc chủ thuộc thủy hệ. Cả hai thuộc tính thiên sinh tương khắc lẫn nhau, trong lúc tiếp xúc hiển nhiên sẽ có dấu hiệu bài xích.”

Hệ thống giải đáp.

“Ta thuộc thủy hệ!? Không thể thay đổi được ư?”

Đột nhiên Ngô Chính nhảy dựng lên nói.

“Thuộc tính nội tại từ khi sinh ra đã được quyết định, không thể thay đổi.”

Hệ thống thẳng thừng đáp.

Nghe vậy, tâm trạng Ngô Chính trở nên thất vọng vô cùng. Kỳ thực hắn hy vọng khi đạt được tông sư cảnh giới có thể kích phát Kim, Hỏa hoặc tuyệt vọng nhất là Thổ thuộc tính. Bởi vì ba loại thuộc tính này là thích hợp với tác phong chiến đấu của hắn từ trước đến nay nhất.

Kim hệ đại diện cho sự sắc bén vô biên, vô kiên bất tồi, là thuộc tính có sức sát thương khủng bố nhất trong năm thuộc tính. Hỏa hệ tương tự thiên về hủy diệt, lực sát thương xếp thứ hai chỉ sau kim hệ. Còn về thổ hệ lại nghiêng hoàn toàn về lực phòng vệ, phát huy được toàn bộ ưu thế chỉ khi có thể áp sát cận chiến.

Nếu nói về thủy hệ thì... trong tiềm thức Ngô Chính chỉ có Trương Tam Phong là mười phần phù hợp với thuộc tính này. Phương thức chiến đấu của ông là lấy nhu chế cương, lấy của người trả cho người đạt đến cảnh giới này cơ hồ đã đứng ở thế bất bại. Tuy Trương Vỹ cũng là thuộc thủy hệ nhưng phương thức chiến đấu lại thiên hoàn toàn về biến hóa, trong chiến đấu ngoại trừ hỗ trợ đồng đội và tẩu thoát nhanh thì chẳng được tích sự gì.

“Nếu ta kích phát thủy hệ, lấy tác phong chiến đấu của ta sau này không phải là thua thiệt với người khác hay sao!? Lẽ nào phải thay đổi phương thức chiến đấu? Như vậy chẳng khác nào là chối bỏ toàn bộ kinh nghiệm đúc kết trong chiến đấu từ trước đến nay của ta...”

Ngô Chính băn khoăn trầm nghĩ.

“Túc chủ lại phán đoán sai lầm. Kỳ thực thủy hệ mới chân chính là thuộc tính toàn diện nhất trong ngũ hành thuộc tính.”

“Thủy nguyên tố mặc dù không thể độc người nhưng có thể cứu người như mộc nguyên tố, có thể hủy diệt như hỏa nguyên tố, cũng có thể vô kiên bất tồi tương tự kim nguyên tố, đồng thời thay vì đưa thân chống đỡ như mộc nguyên tố thì có thể biến hóa khôn lường mà tránh thoát.”

“Tuy nhiên từ trước đến nay chưa từng có ai khai thác một cách triệt để những ưu thế này, là cường hay nhược hết thảy đều phụ thuộc vào tự thân túc chủ.”

Hệ thống giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Quay lại điều tr

“Tuy nhiên từ trước đến nay chưa từng có ai khai thác một cách triệt để những ưu thế này, là cường hay nhược hết thảy đều phụ thuộc vào tự thân túc chủ.”

Hệ thống giải đáp.

Nghe vậy, Ngô Chính không khỏi sững ngốc đến nửa ngày, thật lâu sau đó mới làm bộ mặt hờ hững ra, mười phần y hệt bộ mặt tiểu hài tử khi tìm được đồ chơi mới.

“Không sai, nếu có thể tận dụng tất cả những ưu thế này, võ học của ta cơ hồ là vô khuyết điểm.”

Nghe đến đây, nội tâm Ngô Chính phần khích không thôi, càng thêm nóng lòng sớm ngày đạt được tông sư cảnh giới.

Có câu “nước chảy đá mòn” không chỉ đơn thuần là nói ngoài miệng, nếu nhìn nhận theo khía cạnh nào đó thì đây chẳng phải là đồng nghĩa với “vô kiên bất tồi” đấy ư? Nếu nói về sự hủy diệt, thì một trận đại hồng thủy so với đại hỏa ngục không thua kém là bao. Chưa kể thủy là muôn hình vạn trạng không thể nắm bắt, đã không thể nắm bắt thì vô phương có thể tổn thương.

Chỉ cần ba điểm mấu chốt này thôi đã mười phần phù hợp với tác phong chiến đấu từ trước đến nay của Ngô Chính rồi. Khách quan mà nói, thủy hệ thiên sinh quả thực là dành cho hắn.

“Nhắc nhở túc chủ, ngũ hành là cân bằng với nhau. Thủy hệ tuy toàn diện nhưng cũng là một thuộc tính khó phát triển nhất trong năm thuộc tính. Vì thế hầu hết võ giả thủy hệ đều chọn cho mình một khía cạnh nào đó để khai thác mà không phải là bao quát toàn bộ. Túc chủ nên cân nhắc cho lựa chọn của mình.”

Hệ thống kịp thời dội một gáo nước lạnh vào mặt Ngô Chính.

Bất quá Ngô Chính chẳng có phản ứng gì, dường như là rất tin tưởng vào bản thân.

“Hiển nhiên là như vậy, thế gian này rất công bằng, nhưng cũng rất không công bằng a.”

Ngô Chính thâm ý cười nói.

Hắn cúi đầu nhìn ngắm Thánh Hòa Lệnh trong tay, cảm giác chẳng có gì thú vị nữa liền bỏ mặc vớt vào hành trang hệ thống. Lại tranh thủ khoanh chân trên giường ngồi vào tư thế thiền, chẳng mấy chốc hắn đã nhập thần vào Cửu Dương Chân Kinh, an ổn luyện công.

Tuy là biết hệ thống hôm nay sở dĩ tốt tính mình giải nhiều chuyện như vậy, là vì muốn thúc đẩy hắn nhanh hơn một bước tiến vào “địa ngục”. Thế nhưng Ngô Chính không thể cưỡng lại khát vọng truy cầu lực lượng của mình, bắt đắc dĩ đành phải tạ tội nguyên hệ thống lần này.

...

Chẳng mấy chốc, thái dương liền đã lên cao.

Từ bên ngoài truyền vào động tĩnh tương đối âm ỉ, đôi mắt Ngô Chính khép hờ chậm rãi mở ra, thờ dãi một hơi thu lại thể công.

“Vẫn chưa chịu từ bỏ Thánh Hòa Lệnh!?”

Ngô Chính trầm nghĩ trong đầu.

Lúc bấy giờ, tiếng bước chân rất khản trương chạy vội vào khu nhà Ngô Chính, không báo trước mà đã hất tung cánh cửa nhào vào bên trong, chính là tên thanh niên bịt mắt Đình Phàm.

“Ngô huynh đệ, những phụ nhân kia nghi ngờ chúng ta che giấu người bọn họ tìm kiếm, mới sáng sớm đã ráo riết điều tra trong thôn, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người mau tìm chỗ ẩn nấp đi.”

Tâm trạng Đình Phàm rất khản trương, gấp đến độ nói xong liền khom lưng chống tay thờ không ra hơi.

Ngô Chính buồn cười, đến gần vỗ vai hắn trấn an nói:

“Không xảy ra chuyện gì bất trắc đâu, người yên tâm. Đợi ta thay y phục liền có thể đối phó với bọn họ.”

“Thay y phục liền có đối phó!? Ngô huynh đệ, bây giờ không phải lúc để đùa giỡn, ta là thực sự nghiêm túc...”

Đình Phàm nhăn nhó buồn bực nói.

“Đình huynh, ta nào có đùa giỡn với người, mau ra ngoài trước đi, tránh để bọn họ nghi ngờ.”

Nói xong, Ngô Chính liền đẩy cả người Đình Phàm hai chân chà xát dưới nền nhà mà chài ra ngoài.

Ầm một tiếng, cánh cửa đã đóng lại, Đình Phàm trừng mắt khóe môi co giật, cạ lời không biết nói gì thêm. Không thể khuyên bảo được Ngô Chính, bắt đắc dĩ Đình Phàm đành phải mặc kệ, lại chạy đi thám thính những phụ nhân kia điều tra như thế nào rồi.

Bên trong gian phòng.

Rất nhanh, Ngô Chính đã thay cho mình một bộ y phục mới được làm từ loại vải gai thô sòn, lại có Thuật Ẩn Giấu trợ thân trông qua không khác gì thôn dân thiếu niên bình phàm.

Tuy nhiên có một điểm rất không giống, mặc dù khí tức cường đại của hắc nội liễm đến mức mờ nhạt như muốn tàng hình, nhưng thể chất là tiên thiên đạo thể cho nên da dẻ rất tươi tắn hồng hào, không có dấu hiệu ngăm đen thường thấy của thôn dân.

“Mặc kệ, dù sao lần trước Phi Ngao đưa ta về, có không ít thôn dân trong làng trông thấy, hắc là không thể giấu diếm được chuyện này.”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Sứ giả Minh giáo Ba Tư sáng sớm đã trở lại thôn rêu rao thể này, hắc là muốn bức Ngô Chính xuất hiện. Thế nhưng câu nói sau cùng của Ngô Chính tựa hồ kinh sợ ba người không ít. Bằng không bọn họ đã sớm bắt lấy thôn dân trong làng mà uy hiếp một phen rồi.

“Sở dĩ dám trở lại đây, chắc là nghĩ nơi này có nhiều thôn dân, một khi diễn ra chiến đấu sẽ bắt lợi cho ta!”

Ngô Chính cười nhạt, chút kẻ vật của mấy người sứ giả Minh giáo Ba Tư hiển nhiên không qua mắt được hắc. Thánh Hỏa Lệnh là vật đã nằm trong tay Ngô Chính, tất yếu sẽ không thể hoàn lại. Xem chừng chuyện này của ba người bọn họ là tổn công vô ích.

Tại con đường lớn trong thôn.

Ba người Khu Ni Cơ chia nhau ra dò xét khắp các ngõ ngách, trông bề ngoài thì tương đối khinh suất qua loa, kỳ thực dò xét bằng nhãn quang và khí cảm là chủ yếu.

Đi thêm vài đoạn đường, ba người nhanh chóng đã đến phía trước khu nhà của Ngô Chính, khẽ liếc mắt nhìn qua bên kia đường. Trông thấy tên thanh niên che đi một bên mắt – Đình Phàm thần sắc có phần thấp thòm lo sợ, Khu Ni Cơ sớm đã chú ý đến hắc, lúc bấy giờ liền phát hiện bất thường.

Khu Ni Cơ quay lại nói với hai người đồng bạn:

“Tra xét thật kỹ khu vực này, nhất định không được bỏ qua bất cứ chi tiết khả nghi nào.”

Nghe thế, hai người Điều Tắc sắc mặt trở nên nghiêm nghị, trầm trọng gật đầu.

Những thôn dân lân cư quanh khu nhà Ngô Chính trông thấy cảnh này, chỉ có thể an phận tránh sang một bên mà quan sát, để mặc ba người Khu Ni Cơ tùy ý tự tung muốn làm gì thì làm.

Sớm đã cảm nhận được khí tức ba người Khu Ni Cơ từ xa, lúc này Ngô Chính từ trong khu nhà của mình đi ra, đồng thời tùm lại với những người thôn dân khép nép đứng qua một bên, không dám có tiếng lớn tiếng nhỏ nghị luận.

Tuy nhiên việc này lại để nội tâm Đình Phàm sợ hãi không thôi, hai tay bắt giác đã siết chặt lại với nhau, ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua thân ảnh Ngô Chính sau đó liền rời mắt đi nơi khác, sợ gây sự chú ý của mấy người sứ giả Minh giáo Ba Tư.

Bất quá sở tác sở vi của hắc lại không qua mắt được Khu Ni Cơ. Hướng theo một thoáng ánh mắt của Đình Phàm nhìn về phía Ngô Chính, Khu Ni Cơ chậm rãi từng bước đi về phía đó, đồng thời phát ra khí thể bức người của mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Ngô Chính lại diễn xuất

Bất quá sở tác sở vi của hắc lại không qua mắt được Khu Ni Cơ. Hướng theo một thoáng ánh mắt của Đình Phàm nhìn về phía Ngô Chính, Khu Ni Cơ chậm rãi từng bước đi về phía đó, đồng thời phát ra khí thể bức người của mình.

Đám người thôn dân chịu phải áp lực kinh nhân đàn áp tinh thần, ai nấy đều kinh hoàng sợ hãi không thôi, hai tay bầu vịu vào y phục, cúi vấp đầu nhìn xuống mũi chân thậm chí không dám có nửa phần hơi ngẩng lên.

Trông thấy cảnh này, Ngô Chính không khỏi dờ khóc dờ cười, đành phải giả vờ giả vịt mà làm theo đám người này. So với những người thôn dân, thần sắc của hắc càng nhợt nhạt xanh xao, tựa hồ là đã bị dọa đến kinh hồn bạt vía không có nửa điểm chống cự.

Nói về trình độ diễn xuất, từ lâu Ngô Chính đã đạt đến thành tựu minh tinh điện ảnh của thế kỷ hai mươi mốt, chỉ có thể dùng ba từ “diễn như thật” để miêu tả về cử chỉ và biểu cảm của hắc lúc này.

Nhìn lướt qua đám người thôn dân sợ hãi tùm lại với nhau, Khu Ni Cơ không phát giác được điều gì bất thường, có phần cảm thấy hơi thất vọng.

“Là ta quá đa nghi chăng!”

Khu Ni Cơ trầm nghĩ.

Lại quan sát thêm một lượt, bỗng nhiên ánh mắt phụ nhân dừng lại trên người một tên thiếu niên.

Biểu hiện của thiếu niên không có gì quá khác biệt, thậm chí là rất mờ nhạt không đáng chú ý. Thế nhưng bề ngoài của hắn lại đặc biệt khác xa với những thôn dân nơi này. Da dẻ hắn trắng trẻo hồng hào đến cả nữ nhân cũng phải thèm muốn bộ da này, còn có mái tóc ngắn ngắn không cần phải búi lên như nam nhi thời đại này cũng để Khu Ni Cơ dấy lên nghi hoặc trong tâm.

“Ngươi, nói cho ta biết, hắn là ai?”

Khu Ni Cơ tinh ý ra lệnh cho một thôn nữ lẫn trong đám người.

Thôn nữ này là người biểu hiện kinh hãi nhất trong tất cả những người ở đây, nghe được giọng điệu uy hiếp nhắm về phía mình, liền thất thố giật thót đến run rẩy tay chân.

“Tiểu, tiểu nữ, chi, biết rằng, hắn được đoàn trưởng, thợ săn, cứu về...”

Thôn nữ run giọng ấp a ấp úng nói.

“Không xong rồi, chết tiệt!”

Nghe qua thôn nữ trả lời, tâm tình Đinh Phàm càng thêm tán loạn, âm thầm hét lên trong đầu.

Bất chợt, mục nhãn Khu Ni Cơ trở nên lăng lệ khôn cùng, chậm rãi quay đầu liếc qua Ngô Chính.

Dường như cảm nhận được ánh mắt bất thiện nhìn về phía mình, Ngô Chính kinh hồn lão đảo thối lùi về sau, toàn thân run rẩy đến không thể kiểm soát, té ngã ngổi bệt dưới mặt đất mới có thể ổn định lại thân hình.

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy thần sắc lạnh như băng của Khu Ni Cơ, liền thụt đầu vào cổ, tay ôm lên đầu, cả người co quắp lại y hệt như con cuốn chiếu, còn nhu nhược hơn cả thôn nữ vừa rồi.

Những người khác sợ họa dân thân, đồng loạt xa lánh Ngô Chính hết mức có thể. Chẳng mấy chốc nơi đám người tụm lại với nhau bây giờ chỉ còn Ngô Chính một mình trợ trợ.

Trông thấy cảnh này, Khu Ni Cơ khinh thường không thôi. Ngô Chính thân làm nam nhi, ấy vậy mà lá gan so với nữ nhi còn thua kém một trời một vực. Bất quá điều này lại để Khu Ni Cơ giảm bớt nghi ngờ phần nào, cho rằng hắn chỉ là một tên công tử phú gia quần là áo lượt nào đó, tình cờ gặp phải hoạn nạn mà lưu lạc đến tận nơi đây.

“Tiểu tử, ngươi không phải là người trong thôn?”

Khu Ni Cơ ánh mắt vô thần nhìn xuống chất vấn.

“Ta, ta không phải, ta không liên quan... ngươi đừng, đừng làm hại ta...”

Ngô Chính ghen ngào như muốn khóc, nài nỉ van xin.

Nói xong, trông thấy ánh mắt sắc bén của Khu Ni Cơ lăm lăm nhìn thẳng vào mình mà tra xét, hắn lại thụt đầu vào cổ co quắp như con cuốn chiếu, thể hiện bộ mặt tiểu nhân vô tích sự của mình.

Mắt thấy bộ dáng Ngô Chính bất chấp sĩ diện cầu sinh, Diêu Tắc xì một tiếng khinh miệt nói:

“Đừng tốn thời gian, để hắn mau cút đi thôi, càng nhìn càng chướng mắt ta.”

“Đúng là ngô nhân không thực, được ta hảo tâm dạy dỗ một phen vẫn còn giữ lấy cái điệu bộ cao cao tại thượng này, quả thực là dụng tâm lương khổ rồi.”

Nghĩ là vậy nhưng nội tâm Ngô Chính rất há hê khoái chí. Hắn còn ước gì địch nhân trên thế gian ai nấy đều hậu tri hậu giác như Diêu Tắc, nếu được như vậy thì đỡ phải tốn hao rất nhiều tâm sức của hắn.

Nghe vậy, nghi hoặc trong lòng Khu Ni Cơ đối với Ngô Chính đã không còn, liền dời ánh mắt đi nơi khác khẽ phất tay, ngụ ý là bảo Ngô Chính “cút đi thôi”.

Hiển nhiên Ngô Chính rất vui lòng được “cút”, liền nhanh như thỏ vọt giò lên cổ mà chạy, phóng vào đám người thôn dân đang tụm lại, lẫn trốn vào trung tâm.

(Ngô nhân không thực: không có mắt nhìn người, hậu tri hậu giác: đàn độn ngu ngốc, thỏ: con thỏ.)

Bên kia đường, Đình Phàm thấy vậy cũng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời càng khâm phục kỹ năng diễn xuất của Ngô Chính phi thường lợi hại. Mới đó trong lúc trò chuyện với Đình Phàm, thần thái Ngô Chính vẫn đậm phong khinh như thể trên đời này không có chuyện gì làm khó được hắn, để Đình Phàm cảm thấy rất đáng tin cậy. Nguyên lai Ngô Chính là có cơ sở để tự tin như vậy, diễn xuất mười phần như thật của hắn quả thực không thể chê vào đâu.

Không để tâm đến Đình Phàm và Ngô Chính nữa, Khu Ni Cơ trong tâm thất vọng vô cùng. Ba người bọn họ thân mang nhiệm vụ trọng đại, bây giờ không những không bắt giữ được Đại Ý Ti lại còn đánh mất cả Thánh Hòa Lệnh, một khi tay trắng trở về khó nói sẽ bị trách phạt nặng nề, thậm chí là bị buộc vào tử tội.

Tình cảnh mấy người sứ giả Minh giáo Ba Tư lúc bây giờ đã không còn đường lui, ba người âm thầm nhìn nhau trao đổi ánh mắt, dường như là đang cân nhắc quyết định một việc gì đó rất khó khăn.

Ngô Chính mỗi thời khắc đều chú tâm quan sát, liền phán đoán được ý định của ba người bọn họ, trong đầu thầm nghĩ:

“Hắn là đang muốn bắt lấy thôn dân uy hiếp hòng khiến ta xuất đầu lộ diện!? Nếu ta xuất hiện khó nói từ nay Minh giáo Ba Tư lại có thêm một nhiệm vụ trọng yếu, chính là truy sát ta đồng thời thu hồi lại Thánh Hòa Lệnh. Như vậy thì thật phiền toái, chi bằng sát nhân diệt khẩu!”

Sứ giả Minh giáo Ba Tư đang cân nhắc làm chuyện mạo hiểm, Ngô Chính tương tự cũng đang cân nhắc quyết định của mình.

Một khi Ngô Chính sát nhân diệt khẩu thì không thể tránh khỏi tin tức sẽ truyền về tổng đàn Minh giáo Ba Tư, đến lúc đó thế lực này sẽ ráo riết điều tra truy sát hắn. Muốn chuyện này không xảy ra trừ phi hắn đủ nhẫn tâm để giết chết toàn bộ thôn dân trong làng, một lượt nhổ cỏ tận gốc.

Bất quá những người này không những có ân cứu mạng với hắn, còn hữu tâm để hắn lưu lại nơi này an ổn dưỡng thương. Mặc dù những việc này phần nhiều là có điểm danh vọng tác động bên trong, nhưng là Ngô Chính quả thực không thể làm những việc táng tận lương tâm này.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bất quá sở tác sở vi của hắn lại không qua mắt được Khu Ni Cơ. Hướng theo một thoáng ánh mắt của Đình Phàm nhìn về phía Ngô Chính, Khu Ni Cơ chậm rãi từng bước đi về phía đó, đồng thời phát ra khí thế bức người của mình.

Đám người thôn dân chịu phải áp lực kinh nhân đàn áp tinh thần, ai nấy đều kinh hoàng sợ hãi không thôi, hai tay bầu vuu vào y phục, cúi vấp đầu nhìn xuống mũi chân thậm chí không dám có nửa phần hơi ngẩng lên.

Trông thấy cảnh này, Ngô Chính không khỏi dờ khóc dờ cười, đành phải giả vờ giả vịt mà làm theo đám người này. So với những người thôn dân, thần sắc của hắn càng nhợt nhạt xanh xao, tựa hồ là đã bị dọa đến kinh hồn bạt vía không có nửa điểm chống cự.

Nói về trình độ diễn xuất, từ lâu Ngô Chính đã đạt đến thành tựu minh tinh điện ảnh của thế kỷ hai mươi mốt, chỉ có thể dùng ba từ “diễn như thật” để miêu tả về cử chỉ và biểu cảm của hắn lúc này.

Nhìn lướt qua đám người thôn dân sợ hãi tùm lại với nhau, Khu Ni Cơ không phát giác được điều gì bất thường, có phần cảm thấy hơi thất vọng.

“Là ta quá đa nghi chăng!?”

Khu Ni Cơ thầm nghĩ.

Lại quan sát thêm một lượt, bỗng nhiên ánh mắt phụ nhân dừng lại trên người một tên thiếu niên.

Biểu hiện của thiếu niên không có gì quá khác biệt, thậm chí là rất mờ nhạt không đáng chú ý. Thế nhưng bề ngoài của hắn lại đặc biệt khác xa với những thôn dân nơi này. Da dẻ hắn trắng trẻo hồng hào đến cả nữ nhân cũng phải thêm muốn bộ da này, còn có mái tóc ngắn ngắn không cần phải búi lên như nam nhi thời đại này cũng để Khu Ni Cơ dấy lên nghi hoặc trong tâm.

“Ngươi, nói cho ta biết, hắn là ai?”

Khu Ni Cơ tinh ý ra lệnh cho một thôn nữ lẫn trong đám người.

Thôn nữ này là người biểu hiện kinh hãi nhất trong tất cả những người ở đây, nghe được giọng điệu uy hiếp nhắm về phía mình, liền thất thố giật thót đến run rẩy tay chân.

“Tiểu, tiểu nữ, chi, biết rằng, hắn được đoàn trưởng, thợ săn, cứu về...”

Thôn nữ run giọng ấp a ấp úng nói.

“Không xong rồi, chết tiệt!”

Nghe qua thôn nữ trả lời, tâm tình Đình Phàm càng thêm tán loạn, âm thầm hét lên trong đầu.

Bất chợt, mục nhãn Khu Ni Cơ trở nên lảng lệ khôn cùng, chậm rãi quay đầu liếc qua Ngô Chính.

Dường như cảm nhận được ánh mắt bất thiện nhìn về phía mình, Ngô Chính kinh hồn đảo thối lùi về sau, toàn thân run rẩy đến không thể kiểm soát, té ngã ngồi bệt dưới mặt đất mới có thể ổn định lại thân hình.

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy thần sắc lạnh như băng của Khu Ni Cơ, liền thụt đầu vào cổ, tay ôm lên đầu, cả người co quắp lại y hệt như con cuốn chiếu, còn nhu nhược hơn cả thôn nữ vừa rồi.

Những người khác sợ họa dân thân, đồng loạt xa lánh Ngô Chính hết mức có thể. Chẳng mấy chốc nơi đám người tụm lại với nhau bây giờ chỉ còn Ngô Chính một mình tro trọi.

Trông thấy cảnh này, Khu Ni Cơ khinh thường không thôi. Ngô Chính thân làm nam nhi, ấy vậy mà lá gan so với nữ nhi còn thua kém một trời một vực. Bất quá điều này lại để Khu Ni Cơ giảm bớt nghi ngờ phân nào, cho rằng hắn chỉ là một tên công tử phú gia quần là áo lượt nào đó, tình cờ gặp phải hoạn nạn mà lưu lạc đến tận nơi đây.

“Tiểu tử, ngươi không phải là người trong thôn?”

Khu Ni Cơ ánh mắt vô thần nhìn xuống chất vấn.

“Ta, ta không phải, ta không liên quan... ngươi đừng, đừng làm hại ta...”

Ngô Chính nghẹn ngào như muốn khóc, nài nỉ van xin.

Nói xong, trông thấy ánh mắt sắc bén của Khu Ni Cơ lăm lăm nhìn thẳng vào mình mà tra xét, hắn lại thụt đầu vào cổ co quắp như con cuốn chiếu, thể hiện bộ mặt tiểu nhân vô tích sự của mình.

Mất thấy bộ dáng Ngô Chính bất chấp sĩ diện cầu sinh, Diêu Tắc xì một tiếng khinh miệt nói:

“Đừng tốn thời gian, để hắn mau cút đi thôi, càng nhìn càng chướng mắt ta.”

“Đúng là ngô nhân không thực, được ta hảo tâm dạy dỗ một phen vẫn còn giữ lấy cái điệu bộ cao cao tại thượng này, quả thực là dụng tâm lương khô rồi.”

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống được viết bởi kieu1ao một trong những member của truyện cv. com, nếu bạn nhìn thấy được dòng này hãy truy cập và đọc truyện này ở website chính chủ như một sự tôn trọng dành cho tác giả!

Nghĩ là vậy nhưng nội tâm Ngô Chính rất hả hê khoái chí. Hắn còn ước gì địch nhân trên thế gian ai nấy đều hậu tri hậu giác như Diêu Tắc, nếu được như vậy thì đỡ phải tốn hao rất nhiều tâm sức của hắn.

Nghe vậy, nghi hoặc trong lòng Khu Ni Cơ đối với Ngô Chính đã không còn, liền dời ánh mắt đi nơi khác khẽ phát tay, ngụ ý là bảo Ngô Chính “cút đi thôi”.

Hiển nhiên Ngô Chính rất vui lòng được “cút”, liền nhanh như thỏ vọt gào lên cổ mà chạy, phóng vào đám người thôn dân đang tụm lại, lẫn trốn vào trung tâm.

(Ngô nhân không thực: không có mắt nhìn người, hậu tri hậu giác: đàn độn ngu ngốc, thỏ: con thỏ.)

Bên kia đường, Đình Phàm thấy vậy cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng khâm phục kỹ năng diễn xuất của Ngô Chính phi thường lợi hại. Mới đó trong lúc trò chuyện với Đình Phàm, thần thái Ngô Chính vẫn đậm phong khinh như thế trên đời này không có chuyện gì làm khó được hắn, để Đình Phàm cảm thấy rất đáng tin cậy. Nguyên lai Ngô Chính là có cơ sở để tự tin như vậy, diễn xuất mười phần như thật của hắn quả thực không thể chê vào đâu.

Không để tâm đến Đình Phàm và Ngô Chính nữa, Khu Ni Cơ trong tâm thất vọng vô cùng. Ba người bọn họ thân mang nhiệm vụ trọng đại, bây giờ không những không bắt giữ được Đại Ý Ti lại còn đánh mất cả Thánh Hòa Lệnh, một khi tay trắng trở về khó nói sẽ bị trách phạt nặng nề, thậm chí là bị buộc vào tử tội.

Tình cảnh mấy người sứ giả Minh giáo Ba Tư lúc bấy giờ đã không còn đường lui, ba người âm thầm nhìn nhau trao đổi ánh mắt, dường như là đang cân nhắc quyết định một việc gì đó rất khó khăn.

Ngô Chính mỗi thời khắc đều chú tâm quan sát, liền phán đoán được ý định của ba người bọn họ, trong đầu thầm nghĩ:

“Hắn là đang muốn bắt lấy thôn dân uy hiếp hòng khiến ta xuất đầu lộ diện!? Nếu ta xuất hiện khó nói từ nay Minh giáo Ba Tư lại có thêm một nhiệm vụ trọng yếu, chính là truy sát ta đồng thời thu hồi lại Thánh Hòa Lệnh. Như vậy thì thật phiền toái, chi bằng sát nhân diệt khẩu!”

Sứ giả Minh giáo Ba Tư đang cân nhắc làm chuyện mạo hiểm, Ngô Chính tương tự cũng đang cân nhắc quyết định của mình.

Một khi Ngô Chính sát nhân diệt khẩu thì không thể tránh khỏi tin tức sẽ truyền về tổng đàn Minh giáo Ba Tư, đến lúc đó thế lực này sẽ ráo riết điều tra truy sát hẳn. Muốn chuyện này không xảy ra trừ phi hẳn đủ nhẫn tâm để giết chết toàn bộ thôn dân trong làng, một lượt nhỏ cỏ tận gốc.

Bất quá những người này không những có ân cứu mạng với hẳn, còn hữu tâm để hẳn lưu lại nơi này an ổn dưỡng thương. Mặc dù những việc này phần nhiều là có điểm danh vọng tác động bên trong, nhưng là Ngô Chính quả thực không thể làm những việc táng tận lương tâm này.

-----*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

Bất quá sở tác sở vi của hẳn lại không qua mắt được Khu Ni Cơ. Hướng theo một thoáng ánh mắt của Đinh Phàm nhìn về phía Ngô Chính, Khu Ni Cơ chậm rãi từng bước đi về phía đó, đồng thời phát ra khí thế bức người của mình.

Đám người thôn dân chịu phải áp lực kinh nhân đàn áp tinh thần, ai nấy đều kinh hoàng sợ hãi không thôi, hai tay bấu víu vào y phục, cúi vấp đầu nhìn xuống mũi chân thậm chí không dám có nửa phần hơi ngẩng lên.

Trông thấy cảnh này, Ngô Chính không khỏi dở khóc dở cười, đành phải giả vờ giả vịt mà làm theo đám người này. So với những người thôn dân, thần sắc của hẳn càng nhợt nhạt xanh xao, tựa hồ là đã bị dọa đến kinh hồn bạt vía không có nửa điểm chống cự.

Nói về trình độ diễn xuất, từ lâu Ngô Chính đã đạt đến thành tựu mình tinh điện ảnh của thế kỷ hai mươi mốt, chỉ có thể dùng ba từ “diễn như thật” để miêu tả về cử chỉ và biểu cảm của hẳn lúc này.

Nhìn lướt qua đám người thôn dân sợ hãi tùm lại với nhau, Khu Ni Cơ không phát giác được điều gì bất thường, có phần cảm thấy hơi thất vọng.

“Là ta quá đa nghi chăng!”

Khu Ni Cơ trầm nghĩ.

Lại quan sát thêm một lượt, bỗng nhiên ánh mắt phụ nhân dừng lại trên người một tên thiếu niên.

Biểu hiện của thiếu niên không có gì quá khác biệt, thậm chí là rất mờ nhạt không đáng chú ý. Thế nhưng bề ngoài của hẳn lại đặc biệt khác xa với những thôn dân nơi này. Da dẻ hẳn trắng trẻo hồng hào đến cả nữ nhân cũng phải thèm muốn bộ da này, còn có mái tóc ngắn ngắn không cần phải búi lên như nam nhi thời đại này cũng để Khu Ni Cơ dấy lên nghi hoặc trong tâm.

“Ngươi, nói cho ta biết, hẳn là ai?”

Khu Ni Cơ tinh ý ra lệnh cho một thôn nữ lẫn trong đám người.

Thôn nữ này là người biểu hiện kinh hãi nhất trong tất cả những người ở đây, nghe được giọng điệu uy hiếp nhắm về phía mình, liền thất thố giật thót đến run rẩy tay chân.

“Tiểu, tiểu nữ, chi, biết rằng, hẳn được đoàn trưởng, thợ săn, cứu về...”

Thôn nữ run giọng ấp a ấp úng nói.

“Không xong rồi, chết tiệt!”

Nghe qua thôn nữ trả lời, tâm tình Đinh Phàm càng thêm tán loạn, âm thầm hét lên trong đầu.

Bất chợt, mục nhãn Khu Ni Cơ trở nên lăng lẹ khôn cùng, chậm rãi quay đầu liếc qua Ngô Chính.

Dường như cảm nhận được ánh mắt bất thiện nhìn về phía mình, Ngô Chính kinh hồn lão đảo thối lùi về sau, toàn thân run rẩy đến không thể kiểm soát, té ngã ngồi bệt dưới mặt đất mới có thể ổn định lại thân hình.

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy thần sắc lạnh như băng của Khu Ni Cơ, liền thụt đầu vào cổ, tay ôm lên đầu, cả người co quắp lại y hệt như con cuốn chiếu, còn nhu nhược hèn nhát hơn cả thôn nữ vừa rồi.

Những người khác sợ họa dân thân, đồng loạt xa lánh Ngô Chính hết mức có thể. Chẳng mấy chốc nơi đám người tùm lại với nhau bây giờ chỉ còn Ngô Chính một mình trợ trọi.

Trông thấy cảnh này, Khu Ni Cơ khinh thường không thôi. Ngô Chính thân làm nam nhi, ấy vậy mà lá gan so với nữ nhi còn thua kém một trời một vực. Bất quá điều này lại để Khu Ni giảm bớt nghi ngờ phân nào, cho rằng hẳn chỉ là một tên công tử phú gia quần là áo lượt nào đó, tình cờ gặp phải hoạn nạn mà lưu lạc đến tận nơi đây.

“Tiểu tử, ngươi không phải là người trong thôn?”

Khu Ni Cơ ánh mắt vô thần nhìn xuống chất vẩn.

“Ta, ta không phải, ta không liên quan... người đừng, đừng làm hại ta...”

Ngô Chính nghẹn ngào như muốn khóc, nài nỉ van xin.

Nói xong, trông thấy ánh mắt sắc bén của Khu Ni Cơ lăm lăm nhìn thẳng vào mình mà tra xét, hắn lại thụt đầu vào cổ co quắp như con cuốn chiếu, thể hiện bộ mặt tiểu nhân vô tích sự của mình.

Mất thấy bộ dáng Ngô Chính bất chấp sĩ diện cầu sinh, Diêu Tắc xì một tiếng khinh miệt nói:

“Đừng tốn thời gian, để hắn mau cút đi thôi, càng nhìn càng chóng mắt ta.”

“Đúng là ngô nhân không thực, được ta hảo tâm dạy dỗ một phen vẫn còn giữ lấy cái điệu bộ cao cao tại thượng này, quả thực là dụng tâm lương khổ rồi.”

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống được viết bởi kieulao một trong những member của truyện cv. com, nếu bạn nhìn thấy được dòng này hãy truy cập và đọc truyện này ở website chính chủ như một sự tôn trọng dành cho tác giả!

Nghĩ là vậy nhưng nội tâm Ngô Chính rất hả hê khoái chí. Hắn còn ước gì địch nhân trên thế gian ai nấy đều hậu tri hậu giác như Diêu Tắc, nếu được như vậy thì đỡ phải tốn hao rất nhiều tâm sức của hắn.

Nghe vậy, nghi hoặc trong lòng Khu Ni Cơ đối với Ngô Chính đã không còn, liền dời ánh mắt đi nơi khác khẽ phát tay, ngụ ý là bảo Ngô Chính “cút đi thôi”.

Hiển nhiên Ngô Chính rất vui lòng được “cút”, liền nhanh như thỏ vọt giơ lên cổ mà chạy, phóng vào đám người thôn dân đang tụm lại, lẫn trốn vào trung tâm.

(Ngô nhân không thực: không có mắt nhìn người, hậu tri hậu giác: dần dần ngu ngốc, thỏ: con thỏ.)

Bên kia đường, Đình Phàm thấy vậy cũng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời càng khâm phục kỹ năng diễn xuất của Ngô Chính phi thường lợi hại. Mới đó trong lúc trò chuyện với Đình Phàm, thần thái Ngô Chính vẫn đậm phong khinh như thể trên đời này không có chuyện gì làm khó được hắn, để Đình Phàm cảm thấy rất đáng tin cậy. Nguyên lai Ngô Chính là có cơ sở để tự tin như vậy, diễn xuất mười phần như thật của hắn quả thực không thể chê vào đâu.

Không để tâm đến Đình Phàm và Ngô Chính nữa, Khu Ni Cơ trong tâm thất vọng vô cùng. Ba người bọn họ thân mang nhiệm vụ trọng đại, bây giờ không những không bắt giữ được Đại Ý Ti lại còn đánh mất cả Thánh Hóa Lệnh, một khi tay trắng trở về khó nói sẽ bị trách phạt nặng nề, thậm chí là bị buộc vào tử tội.

Tình cảnh mấy người sứ giả Minh giáo Ba Tư lúc bây giờ đã không còn đường lui, ba người âm thầm nhìn nhau trao đổi ánh mắt, dường như là đang cân nhắc quyết định một việc gì đó rất khó khăn.

Ngô Chính mỗi thời khắc đều chú tâm quan sát, liền phán đoán được ý định của ba người bọn họ, trong đầu thầm nghĩ:

“Hắn là đang muốn bắt lấy thôn dân uy hiếp hòng khiến ta xuất đầu lộ diện!? Nếu ta xuất hiện khó nói từ nay Minh giáo Ba Tư lại có thêm một nhiệm vụ trọng yếu, chính là truy sát ta đồng thời thu hồi lại Thánh Hóa Lệnh. Như vậy thì thật phiền toái, chi bằng sát nhân diệt khẩu!”

Sứ giả Minh giáo Ba Tư đang cân nhắc làm chuyện mạo hiểm, Ngô Chính tương tự cũng đang cân nhắc quyết định của mình.

Một khi Ngô Chính sát nhân diệt khẩu thì không thể tránh khỏi tin tức sẽ truyền về tổng đàn Minh giáo Ba Tư, đến lúc đó thế lực này sẽ ráo riết điều tra truy sát hắn. Muốn chuyện này không xảy ra trừ phi hắn đủ nhẫn tâm để giết chết toàn bộ thôn dân trong làng, một lượt nhỏ cỏ tận gốc.

Bất quá những người này không những có ân cứu mạng với hắn, còn hữu tâm để hắn lưu lại nơi này an ổn dưỡng thương. Mặc dù những việc này phần nhiều là có điểm danh vọng tác động bên trong, nhưng là Ngô Chính quả thực không thể làm những việc táng tận lương tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Lại trùng hợp!

Bất quá những người này không những có ân cứu mạng với hắn, còn hữu tâm để hắn lưu lại nơi này an ổn dưỡng thương. Mặc dù những việc này phần nhiều là có điểm danh vọng tác động bên trong, nhưng là Ngô Chính quả thực không thể làm những việc táng tận lương tâm này.

Đừng quên lần trước hệ thống từng nhắc nhở Ngô Chính phải cẩn thận với ma tâm của mình. Một khi nhập ma hẳn liền sẽ đánh mất bản thân mà chìm đắm hoàn toàn vào sát lực, phải tiêu hao rất nhiều lực lượng sinh mệnh tích trữ trong hệ thống mới có thể giải quyết triệt để mối nguy này. Dĩ nhiên Ngô Chính vạn phần không muốn chuyện này diễn ra.

Suy đi tính lại thì lợi vẫn không bù được hại, Ngô Chính tức khắc liền vứt bỏ ý định nhất thời này ra khỏi đầu.

Tuy nhiên sứ giả Minh giáo Ba Tư thì không đơn giản từ bỏ ý định như vậy. Chỉ thấy ba người phụ nhân ánh mắt bất thiện nhìn về hướng đám người thôn dân đang tụ tập, khiến cả đám tinh thần bồn chồn lo sợ.

Vào lúc này...

Từ phía cửa khẩu vào thôn, bỗng nhiên xuất hiện một đoàn gần mười người đang thông thả tiến về phía này.

Dẫn đầu là một người nam nhân trung niên thân hình tráng kiện, trên mặt có một vết sẹo cắt ngang giữa sống mũi, không ai khác chính là chủ nhân của gian nhà tranh Ngô Chính đang trú đồng thời là trưởng đoàn thợ săn trong thôn – Phi Ngao.

Theo sau Phi Ngao, ngoại trừ đám thanh niên trong đoàn thợ săn, lúc này lại nhiều thêm một lão nhân. Đó là một bà lão độ khoảng bảy tám mươi tuổi, thân sắc xanh xao nhợt nhạt, khí tức suy nhược dường như thân mang trọng thương, tay cầm cán trượng long đầu chống đỡ đi lại, còn giắt theo một vòng kim hoa trên cánh tay.

Lão nhân này không thể nghi ngờ chính là Kim Hoa bà bà, hay còn gọi là Từ Sam Long Vương – Đại Ý Ti.

“Ta phát! Có cần phải trùng hợp đến như vậy!”

Nội tâm Ngô Chính không biết nên khóc hay nên cười đây.

Nguyên bản Ngô Chính còn có ý định dành chút thời gian truy tìm Đại Ý Ti nhân tiện tra ra tung tích Tiểu Chiêu. Bất quá không cần hắn tốn công, Đại Ý Ti bây giờ đã xuất hiện ngay trước mắt. Đáng ra hẳn phải vui mừng mới phải, nhưng là Đại Ý Ti lại xuất đầu lộ diện đúng vào thời điểm này, quả thực là khiến hắn dở khóc dở cười.

“Là bà ta, quả nhiên là chịu thương thế không nhẹ, không ngờ cũng có ngày bà ta tự chui đầu vào rọ.”

Diêu Tắc âm trầm nói.

Tức khắc ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư liền huy động khí thế áp bách về phía đoàn người Phi Ngao.

Bởi vì thân mang trọng thương, Đại Ý Ti dồn hết tâm tư vào việc điều hòa nội lưu tán loạn, mãi đến khi cảm nhận luồng khí thể quen thuộc áp tới mới chợt nhận ra, đến thôn làng này dường như là một lựa chọn hết sức ngu ngốc.

“Trong mấy ngày ta rời thôn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Đối diện tình huống bất ngờ này, trong đầu Phi Ngao kinh nghi không thôi.

Những người thanh niên thợ săn phía hậu phương không hiểu chuyện gì, ai nấy đều không giữ được bình tĩnh mặt mày xanh tái sợ hãi khôn cùng. Đương nhiên là ngoại trừ Đại Ý Ti bộ dáng điềm tĩnh không nói một lời.

Dường như là biết chắc đã vô phương tẩu thoát, Đại Ý Ti cơ hồ đã phó mặc nhận mệnh, không có dấu hiệu muốn chống trả.

Sứ giả Minh giáo Ba Tư bỏ qua đám người Ngô Chính, nhanh chân tiếp cận về phía đoàn người Phi Ngao, ánh mắt lăm lăm khóa chặt thân hình Đại Ý Ti.

“Thời gian qua bọn ta chịu không ít khổ sở a.”

Khu Ni Cơ lạnh giọng nói.

Từ trang phục của ba người phụ nhân trước mắt, Phi Ngao liền nhận ra thân phận của bọn họ. Mặc dù Phi Ngao sinh sống ở nơi sơn cùng thủy tận hoang vu hẻo lánh, nhưng là Minh giáo Ba Tư thế lực cấm rẫy tại tây vực xuyên suốt bao nhiêu năm tháng, tất nhiên là không ai không biết.

“Các vị đại nhân hẳn là sứ giả của Minh giáo danh chấn giang hồ, lần này đại giá quang lâm đến tiểu thôn thực sự là vinh hạnh cho chúng ta, chẳng hay là có thôn dân nào đó vô ý không biết đắc tội khiến ba vị đại nhân đây?”

Phi Ngao chấp tay thành khăn dò hỏi.

Hắn còn ngây thơ không hay biết, lão nhân trông như vô hại yếu đuối sau lưng lại chính là tiền nhiệm Thánh nữ Minh giáo Ba Tư trước đây, bất quá bây giờ đã trở thành phản đồ ô nhục giáo phái, đang không ngừng chạy trốn truy bắt.

“Không có việc của các người, mau cút đi.”

Điều Tắc trầm giọng nói.

Nghe vậy, Phi Ngao không khỏi ngậy người một hồi, mãi mới phát hiện ánh mắt những sứ giả Minh giáo Ba Tư này là hướng về lão nhân phía sau hắn, nhất thời kinh tâm không thôi.

“Các người muốn chống đối lại chúng ta?”

Thiếu kiên nhẫn, Điều Tắc lại lớn tiếng uy hiếp.

Nghe vậy, Phi Ngao bắt đầu dĩ đành phải dẫn đội tránh sang một bên, để lại Đại Ý Ti một người đối diện với mấy người sứ giả Minh giáo Ba Tư. Mặc dù vạn phần không muốn nhưng chuyện này có liên quan đến an nguy toàn bộ những người thợ săn theo sau lưng mình, Phi Ngao không thể làm những việc mạo hiểm thiếu suy nghĩ.

Ngay khi đoàn người Phi Ngao tránh qua, từ phía xa Đình Phàm trông thấy hình dáng của Đại Ý Ti, nhớ đến cuộc trò chuyện lúc trước với Ngô Chính, hắn liền tranh thủ chạy đến nắm vai Ngô Chính khuyên răn:

“Ngô huynh đệ, mấy người phụ nhân này rất lợi hại, người không nên xung động làm chuyện gì dại dột a.”

“Yên tâm, ta tất nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn hại đến tính mệnh của mình.”

Ngô Chính ôn hòa cười nói, lại hướng ánh mắt quan sát tình hình bên kia.

“Mau theo bọn ta trở về nhận tội, không nên chống cự, bằng không đừng trách bọn ta bất lưu tình.”

Khu Ni Cơ lạnh giọng nói.

“Ài, chạy trời không thoát khỏi nắng a... chuyện đã đến nước này, ta cũng chỉ biết phó mệnh cho lão thiên, tùy ý các người xử trí vậy.”

Thần sắc Đại Ý Ti bỗng nhiên trở nên bi thương, khẽ lắc đầu than thở nói.

“Hừ, sớm biết có ngày này hà cơ vẫn còn làm, mau bắt bà ta lại.”

Khu Ni Cơ không chút cảm thông, hừ lạnh ra lệnh.

Nếu Đại Ý Ti chịu xuất đầu lộ diện sớm một chút, có lẽ Phí Huyền đã không đánh mất Thánh Hóa Lệnh vào tay Ngô Chính rồi. Suy xét về công hay về tư đều khiến ba người Khu Ni Cơ căm hận Đại Ý Ti không thôi.

Nghe lệnh, hai người Điều Tắc liền triển khai khinh công, chớp mắt đã áp sát tiếp cận Đại Ý Ti, đồng thời thuận thực nhanh nhẹn điểm vào các huyệt đạo trên người, khiến bà ta tạm thời không thể phát động võ công của mình.

“Chúng ta có cần phải...”

Phí Huyền dò hỏi quyết định của Khu Ni Cơ.

Trước đó ba người đã âm thầm quyết định bắt giữ toàn bộ thôn dân hòng uy hiếp Ngô Chính, nhưng là bây giờ đã thành công bắt giữ được Đại Ý Ti, chỉ cần mang bà ta về lập công chuộc tội có khi sẽ giữ được tính mạng.

“Đêm dài lắm mộng, chúng ta trở về đi thôi.”

Không cần cân nhắc, Khu Ni Cơ liền có một quyết định rất khôn ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Lại là hắn!

Trước đó ba người đã âm thầm quyết định bắt giữ toàn bộ thôn dân hòng uy hiếp Ngô Chính, nhưng là bây giờ đã thành công bắt giữ được Đại Ý Ti, chỉ cần mang bà ta về lập công chuộc tội có khi sẽ giữ được tính mạng.

“Đêm dài lắm mộng, chúng ta trở về đi thôi.”

Không cần cân nhắc, Khu Ni Cơ liền có một quyết định rất khôn ngoan.

Linh giáo qua thực lực của Ngô Chính, để Khu Ni Cơ rất kiêng dè đối với hắn. Nếu là Phí Huyền vẫn còn Thánh Hòa Lệnh trong tay thì may ra còn có năm thành khả năng chiến thắng, huống hồ hiện tại đã đánh mất Thánh Hòa Lệnh.

Sở dĩ quyết định thách thức Ngô Chính là vì ba người đã bị bức đến đường cùng, bắt buộc phải làm như vậy mà thôi.

Hai người Diêu Tắc khẽ gật đầu đồng tình.

Song ba người lại dẫn theo Đại Ý Ti quay lưng ly khai thôn làng, dưới ánh mắt sợ hãi thấp thỏm của những thôn dân dõi theo. Một hồi lâu khi bóng lưng của những người này khuất mất đằng xa, đám người thôn dân mới thở phào nhẹ nhõm, lại tụ tập bàn tán xôn xao.

Lúc này Đinh Phàm mới buông lỏng tâm tình một thoáng, liền quay đầu nhìn qua phía Ngô Chính, định nói vài lời an ủi. Nào ngờ thân ảnh Ngô Chính vừa rồi mới còn ở đó, bất tri bất giác đã mất dạng từ lúc nào chẳng ai hay biết.

“Ngô huynh đệ, người...”

Đinh Phàm sững ngốc thốt lên.

Nhưng rồi cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, hắn minh bạch Ngô Chính thân thế nhất định là không tầm thường. Ân oán tranh đấu trên giang hồ, không phải là một tên thợ săn thôn dân như hắn có thể can thiệp.

Sơn lâm phụ cận, cách thôn làng khoảng vài chục dặm.

Ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư vừa đi vừa canh chừng phía sau Đại Ý Ti, không dám tỏ ra khinh thường nhất cổ. Đại Ý Ti không thể ngờ chính là nhánh cỏ cứu mạng của ba người, bất cứ một sơ suất nào trong quá trình áp tải đều có thể phải trả giá đắt.

Trường hợp này đã từng xảy ra một lần trước đó, nguyên bản sứ giả Minh giáo Ba Tư đã bắt giữ được Đại Ý Ti nhưng lại chủ quan thái quá, để bà ta đánh lừa qua mặt một phen thành công tẩu thoát.

Bước chân có phần loạng choạng, thân hình vật vờ, Đại Ý Ti cơ hồ đã sức cùng lực kiệt, đến cả bước đi cũng là một việc tương đối khó khăn.

Điều này cũng ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của đám người sứ giả Minh giáo Ba Tư, nếu cứ thế này không biết đến bao giờ mới có thể trở về được tông đàn.

“Người là người hay là rùa? Có thể đi nhanh hơn một chút được không?”

Diêu Tắc bất mãn lớn tiếng la lối.

“Nếu người muốn nhanh hơn thì công lấy bà lão như ta đi. Ta đưa thân chịu một đòn của người, muốn đi nhanh cũng không thể a.”

Đại Ý Ti nhàn nhạt đáp.

“Người còn dám nói, nếu không phải người muốn đào tẩu thì bọn ta cũng không phải đánh mất Thánh Hòa Lệnh, ta rất mong chờ nhìn thấy người bị thiêu sống đến chết a.”

Diêu Tắc day nghiêng nói.

“Ha ha... các người cho rằng áp tải ta về có thể lập công chuộc tội giữ lại tính mạng của mình!? Ha ha, thật ngu xuẩn!”

Đại Ý Ti cười hả hê nói.

“Người dám nói tiếng nữa, ta cắt lưỡi của người!”

Diêu Tắc độc ác đe dọa.

“Cùng là tội đồ giáo phái mà thôi, ta chết, các người cũng không sống nổi, cho rằng có thể uy hiếp được ta ư?”

Đại Ý Ti khinh thường đáp.

“Người...”

Diêu Tắc tức giận đến nghiêng răng phát ra âm thanh rất chói tai.

Thấy vậy, Khu Ni Cơ bất đắc dĩ lên tiếng khuyên bảo:

“Đừng nghe lời châm chọc, có thể bà ta lại muốn dở trò gì đó không chừng.”

“Hừ, dám dở trò như lần trước, ta nhất định sẽ phế đi đôi chân để bà ta không thể chạy được nữa.”

Điêu Tắc lại tiếp tục uy hiếp.

Nhiệm vụ lần này của ba người chỉ là bắt giữ tiền nhiệm Thánh nữ còn sống sót mang về bàn giáo, không câu nệ hình thức như thế nào, chỉ cần Đại Ý Ti vẫn còn một hơi thở trở về lãnh tội là được.

“Đến cả một bà lão cũng không buông tha, Thánh giáo các ngươi quả thực là táng tận lương tâm a.”

Bỗng nhiên bốn phương tám hướng truyền đến giọng nói nam tử không mấy xa lạ, cứ thế vang vọng trong khu rừng không thể phân biệt được hướng nào phát ra.

“Giọng nói này... là hắc, nhất định là hắc!”

Phí Huyền hoảng hốt hô lên.

Không cần mệnh lệnh, ngay lập tức ba người từ ba hướng quay lưng che chắn lấy Đại Ý Ti trung tâm, đồng tử đảo loạn cảnh giác xung quanh.

Lúc bấy giờ...

Ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư đồng loạt ngược đầu nhìn lên một hướng. Thân ảnh hắc y nhân cướp lấy Thánh Hỏa Lệnh đem qua đang từ tổn lảng không hạ xuống, hai tay ôn hòa chấp sau lưng, đứng vững vàng phía đối diện, ánh mắt chăm chú khóa chặt ba người.

“Chúng ta thật có duyên, lại gặp nhau rồi.”

Ngô Chính ôn hòa cười nói.

“Hừ, là oan gia thì có, mau trả lại Thánh Hỏa Lệnh cho bọn ta!”

Điêu Tắc tức giận quát lên.

“Đừng hiểu lầm, ngươi vô duyên với ta.”

Ngô Chính nhàn nhạt đáp.

Nghe được lời này, ba người Khu Ni Cơ tựa hồ minh bạch ngụ ý bên trong, liền hướng ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Đại Ý Ti.

“Đừng nhìn ta, hắc là ai, ta không biết.”

Đại Ý Ti lục lọi một chút ký ức trong đầu, không liên tưởng được đến người nào, bèn thành thật trả lời.

“Các ngươi là ngu ngốc thật hay là giả vờ, trông bộ dạng ta như vậy, sẽ có người nhận ra được ư?”

Ngô Chính hài hước nói.

Bất quá lại nhập tình nhập lý, khuôn mặt và mái tóc của hắc che giấu phía sau lớp vải đen, toàn thân ăn mặc trang phục dạ hành, ngoại trừ phân biệt được đặc điểm thân hình mảnh mai kia, còn lại cơ hồ không thể nhìn ra được gì.

“Hừ, rốt cuộc là ngươi có trả lại Thánh Hỏa Lệnh cho bọn ta hay không?”

Điêu Tắc vung lên Thánh Hỏa Lệnh chỉ thẳng vào mặt Ngô Chính nói.

Kế bên, Khu Ni Cơ lại tinh táo hơn rất nhiều, lạnh giọng truy vấn:

“Mục đích của ngươi là gì, tại sao nhiều lần muốn khó dễ bọn ta?”

“Ta nói các ngươi không được phép trở lại thôn, các ngươi lại không đặt lời nói của ta trong lòng, tựa hồ trong mắt các ngươi thực lực của ta không đủ phân lượng?”

Ngô Chính nhướn mày hỏi lại.

“Ngươi cướp đoạt Thánh Hỏa Lệnh còn đã thương ta, bọn ta đã không truy cứu, ngươi lại muốn truy cứu ngược lại bọn ta!?”

Phí Huyền căm giận nói.

“Hắc chỉ là ngụy biện mà thôi, không cần nói lý lẽ với hắc.”

Khu Ni Cơ nói.

“Ha ha... đồng bạn của ngươi nói rất không sai, nhưng là vật rơi vào tay ta thường thì sẽ không thể lấy lại được nữa, nếu các ngươi cảm thấy bản lĩnh của

mình đủ lớn, cứ việc mà truy cứu đi thôi.”

Ngô Chính đối đáp chế giễu.

“Tự cao tự đại, ba người chúng ta lẽ nào không thể đối phó được với hần, cùng lắm thì liều mạng một trận.”

Điều Tắc hùng hổ nói.

Ngô Chính thường ngày ít ăn đồ mặn nhưng khi hiệp người thì thường hết mức quá đáng, cho dù là hòa thượng một khi đắc tội hần cũng bị chọc giận đến côi bỏ cả sa mà sát phạt, huống hồ là ba người Khu Ni Cơ địa vị trong Minh giáo Ba Tư cao cao tại thượng đây.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Thương lượng

Ngô Chính thường ngày ít ăn đồ mặn nhưng khi hiệp người thì thường hết mức quá đáng, cho dù là hòa thượng một khi đắc tội hần cũng bị chọc giận đến côi bỏ cả sa mà sát phạt, huống hồ là ba người Khu Ni Cơ địa vị trong Minh giáo Ba Tư cao cao tại thượng đây.

“Đừng vậy, lần này ngươi không giao ra Thánh Hỏa Lệnh thì đừng hòng rời đi!”

Phí Huyền tán đồng nói.

“Ta muốn tại thi tại, muốn đi thi đi, ba người các ngươi có thể làm khó được ta?”

Ngô Chính khinh thường đáp.

Thế nhưng Khu Ni Cơ lại lần nữa phát giác sự việc có phần bất thường, Ngô Chính ngay khi vừa xuất hiện đã tỏ ra quen biết với Đại Ý Ti, dường như ý đồ của hần là muốn cứu bà ta.

“Cảnh giác canh chừng, hần có thể là muốn cứu bà ta.”

Khu Ni Cơ thấp giọng nhắc nhở.

Nghe vậy, hai người Điều Tắc dường như sực tỉnh, tiết chế cơn giận của mình lùi lại vài bước, cảnh giác hai hướng trái phải Đại Ý Ti.

Trông thấy cảnh này, Đại Ý Ti không khỏi nghi hoặc chăm chú nhìn về phía Ngô Chính, chỉ thấy được đôi đồng tử đen lãnh sâu thẳm trong nhãn tinh của hần, bất giác lại gọi nhớ cho Đại Ý Ti dường như đã gặp qua ánh mắt này ở đâu đó.

“A di, à không, tỷ tỷ, ngươi thực sự không nhận ra ta? Ta khổ sở đến tận đây thăm ngươi, vậy mà... ài, có chút đau lòng a.”

Giọng điệu Ngô Chính có phần buồn rầu nói.

“Tỷ tỷ!?”

Bất chợt hàng loạt những ký ức về những chuyện từng xảy ra ở Hồ Điệp Cốc ủa về trong đầu, Đại Ý Ti lập tức liền phát hiện hắc y nhân trước mắt là ai, khẽ lắc đầu thờ dài cảm khái:

“Thật không ngờ, tiểu tử ngươi lại đến tận nơi tây vực xa xôi này, đúng là đã lâu không gặp.”

“Ha ha... trí nhớ tỷ tỷ thật kém a.”

Ngô Chính cười sang sảng nói.

“Hai người các ngươi thực sự quen biết?”

Thần sắc Điều Tắc trầm xuống, lạnh giọng nói.

“Chuyện rõ như bàn ngày như vậy còn hỏi, ngươi có phải là khuyết tật hay không?”

Ngô Chính lớn tiếng châm chọc.

Cảm giác được bất lợi nghiêng về phía mình, tâm trạng ba người sứ giả Minh giáo Ba Tư trở nên căng thẳng vô cùng. Hiện tại bọn họ cần phải giữ lại tính

mệnh Đại Ý Ti để áp tải về tổng đàn, mà Ngô Chính trái lại muốn giải cứu cho Đại Ý Ti. Ba người phải vừa chiến đấu vừa phải canh chừng, lợi hại bên trong thế nào nhìn sơ qua liền có thể hiểu rõ.

“Không cần căng thẳng như vậy, chính nhân quân tử chi động khẩu bất động thủ, lần này ta đến đây là muốn thương lượng trong hòa bình với các ngươi.”

Ngô Chính hào hữu nói.

“Hừ, ngươi lại muốn giương đông kích tây, dờ trò ám toán bọn ta?”

Điền Tắc hừ lạnh nói.

Quý kẻ đa đoan của Ngô Chính, ba người Khu Ni Cơ không phải là chưa lĩnh giáo qua, tất nhiên là không dễ dàng tin lời nói ngoài miệng của hắn như thế.

“Nếu các ngươi đồng ý tạm thời bỏ qua hiềm khích, chuyện này có thể sẽ có lợi cho cả đôi bên. Hơn nữa, các ngươi thực sự cho rằng chỉ cần áp tải Đại Ý Ti trở về liền sẽ không bị truy cứu việc đánh mất Thánh Hòa Lệnh?”

Ngô Chính nói.

Ba người Khu Ni Cơ nghe thế, sắc mặt bỗng trở nên khó coi. Ngô Chính nói không sai, trước đây những người được tin tưởng giao cho trọng trách cất giữ Thánh Hòa Lệnh nhưng lại đánh mất, nếu không thể tìm lại được thì hầu hết đều có chung một kết cục, chính là hỏa thiêu.

Tội danh này so với việc phản bội giáo phái của Đại Ý Ti cơ hồ không phân biệt được nặng nhẹ, ba người Khu Ni Cơ một khi trở về có phải trả giá bằng tính mệnh hay không thì còn phải xem vận mệnh sắp đặt như thế nào.

“Có cần cân nhắc hay không, hay lại muốn động thủ động cước với ta?”

Ngô Chính tựa tiểu phi tiểu nói.

Trầm mặc đến nửa ngày, Khu Ni Cơ mới có quyết định của mình nói:

“Ngươi muốn thương lượng chuyện gì?”

“Một chuyện rất trọng đại, như là... tìm ra người kế thừa chức vị Thánh nữ cho Thánh giáo các ngươi!”

Ngô Chính thân nhiên đáp.

“Nói hàm hồ, chuyện nội bộ bổn giáo cần ngươi phải can thiệp vào?”

Điền Tắc kịch liệt phản đối, lớn tiếng nói.

Trái lại Đại Ý Ti nghe được lời này, nội tâm kinh nghi không thôi: “Người kế thừa Thánh nữ không phải là nói đến nữ nhi của ta hay sao? Hắn làm sao biết được ta có nữ nhi?”

Nghĩ đến đây, Đại Ý Ti lại tự cười chính mình. Ngay từ đầu đến cả thân phận che giấu bao nhiêu năm của bà ta cũng không qua mắt được Ngô Chính, lại biết nhiều hơn một chút thì có gì là kỳ quái đâu.

“Không muốn ta can thiệp, ta liền không can thiệp nữa, thế nhưng lần này ta muốn cứu người, có phải là muốn ngăn cản?”

Thần sắc Ngô Chính băng lãnh nói.

Song ánh mắt hắn lại trở nên nghiêm túc, bộc phát khí thế cường đại của mình áp bách lấy ba người Khu Ni Cơ. Chiến ý dạt dào ngưng tụ như là muốn thực thể hóa mà xông thiên, khiến những người hiện diện ở đây đều phải thừa nhận một cỗ áp lực vô hình khủng khiếp đàn áp lên tinh thần.

“Khoan đã, tại sao ngươi muốn giúp chúng ta tìm Thánh nữ kế vị?”

Bỗng nhiên Khu Ni Cơ lên tiếng nghi vấn.

Lấy chiến lực tổng thể của ba người, một khi liều mạng chiến đấu thì vẫn có cơ hội đồng quy vu tận với Ngô Chính. Thế nhưng quyết định liều lĩnh này không thể nghi ngờ là hạ sách. Bất đắc dĩ Khu Ni Cơ chỉ có thể đồng ý thỏa hiệp thương lượng, ngăn lại chiến đấu tiếp diễn, nhưng muốn thương lượng chỉ ít phải biết được động cơ của Ngô Chính là gì.

“Con người ta rất đơn giản, ta lấy của các ngươi Thánh Hòa Lệnh cảm thấy có hơi bất công cho các ngươi, liền có ý định giúp lại một việc xem như là trao đổi đồng giá.”

Ngay lập tức Ngô Chính liền biện ra một lý do, thẳng thừng nói dối không một chút chớp mắt.

Thế nhưng nhân cách Ngô Chính rậm thối như thế nào thì ba người Khu Ni Cơ, kể cả Đại Ý Ti cũng minh bạch, hiển nhiên không có nửa điểm tin tưởng

vào lời nói của hắn.

“Ha ha... tiểu quỷ nguoi từ khi nào lại tốt tính như vậy.”

Đại Ý Ti hài hước chê cười.

Một chuyện rất hiển nhiên mà thôi, Đại Ý Ti tin rằng ba người Khu Ni Cơ cũng biết được điều này, cho nên không cần phải mờ ám che giấu.

“Tỷ tỷ hà cớ gì lại nghĩ không tốt về ta? Ta dụng tâm lương khổ trăm phương ngàn kế muốn cứu người, không nên làm đau lòng ta như vậy a.”

Ngô Chính buồn bực nói.

“Thôi diễn trò trước mặt bọn ta, hoa ngôn xảo ngữ từ miệng nguoi chỉ có ngu ngốc mới tin tưởng.”

Diêu Tắc bĩu môi khinh miệt.

“Khoan đã, Thánh nữ kế vị là muốn nói Thánh nữ tiền nhiệm có hậu nhân?”

Phí Huyền phát giác lên tiếng nghi vấn.

Nghe vậy, ba người Khu Ni Cơ lại đồng loạt hướng ánh về phía Đại Ý Ti, chờ đợi một câu trả lời thích đáng.

Trước đây Thánh nữ Minh giáo Ba Tư chính là Đại Ý Ti, được giao cho nhiệm vụ trà trộn vào Minh giáo Trung Nguyên tìm lại bí kíp võ công Càn Khôn Đại Nã Di. Thế nhưng Đại Ý Ti lại rơi vào lưới tình, là vì muốn bên cạnh Hàn Thiên Diệp mà phản bội lại Minh giáo Ba Tư, còn hạ sinh nữ nhi cho hắn chính là Tiểu Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Giải quyết phiền toái

Trước đây Thánh nữ Minh giáo Ba Tư chính là Đại Ý Ti, được giao cho nhiệm vụ trà trộn vào Minh giáo Trung Nguyên tìm lại bí kíp võ công Càn Khôn Đại Nã Di. Thế nhưng Đại Ý Ti lại rơi vào lưới tình, là vì muốn bên cạnh Hàn Thiên Diệp mà phản bội lại Minh giáo Ba Tư, còn hạ sinh nữ nhi cho hắn chính là Tiểu Chiêu.

Ngoại trừ việc không ai biết Đại Ý Ti có nữ nhi, thì nội bộ Minh giáo Ba Tư cơ hồ là nắm rõ hết thầy động cơ và hành vi phản bội của bà. Cho nên ba người Khu Ni Cơ khi nghe nhắc đến Thánh nữ kế vị liền dấy lên nghi ngờ này.

Đại Ý Ti không trả lời, chỉ hướng ánh mắt chăm chú về phía Ngô Chính, dường như là muốn hắn thay bà giải đáp câu hỏi này.

“Có hậu nhân thì là có hậu nhân, có gì phải giấu diếm?”

Ngô Chính thần nhiên nói.

“A, nếu thực sự như vậy...”

Nội tâm Phí Huyền dấy lên hy vọng.

Mặc dù nói đánh mất Thánh Hòa Lệnh là tội chung của ba người, nhưng lỗi lầm lớn nhất vẫn là Phí Huyền. Lại nói tình hình bây giờ muốn cường đoạt lại Thánh Hòa cơ hồ là bất khả thi, Phí Huyền tất nhiên là muốn bám víu vào tia hy vọng này.

“Mau nói, hậu nhân của nguoi ở đâu?”

Phí Huyền quay sang Đại Ý Ti chất vấn.

Tương tự, lần này Đại Ý Ti vẫn là nhìn về phía Ngô Chính mà không nói một lời nào. Hướng theo ánh mắt của bà, ba người Khu Ni Cơ theo bản năng cũng đồng thời nhìn về phía hắn.

“Các nguoi cho rằng ta là thần cơ diệu toán, chuyện gì trên đời cũng biết?”

Ngô Chính dờ khóc dờ cười nói.

“Linh Xà đảo!”

Đại Ý Ti nhát giọng nói.

Vốn dĩ còn muốn thử Ngô Chính xem hắn biết về bà nhiều đến mức nào, thật may là trên đời này còn có những chuyện mà hắn không biết, bằng không thì quả thực là rất đáng sợ.

Nghे vậy, ba người Khu Ni Cơ nhân thần sáng lóa, dường như là muốn ngay tức thì xuất hiện tại Trung Nguyên, tìm ra hậu nhân của Đại Ý Ti mang về.

“Tin rằng sau khi xác thực thân thể hậu nhân Thánh nữ tiền nhiệm, các người có thể an tâm lập công chuộc tội giữ lại tính mệnh, hơn nữa tỷ tỷ cũng không phải chịu trừng phạt a.”

Ngô Chính nhân nhả nói.

“Trừ phi có thể mang về Càn Khôn Đại Nãi Di nguyên bản, bằng không thì không thể nói trước được điều gì.”

Đại Ý Ti khẽ lắc đầu nói.

“Chuyện này người có thể yên tâm, lời của ta thốt ra không thể nào lại thiếu tin cậy như vậy.”

Ngô Chính nghiêm túc nói.

Hắn xem qua nguyên tác, tất nhiên là mình bạch một khi Tiểu Chiêu lên làm Thánh nữ, quyền lực trong giáo sớm muộn cũng sẽ thu tóm về tay Đại Ý Ti làm người chủ đạo phía sau Tiểu Chiêu. Đến lúc đó, có phải người sang Minh giáo Trung thổ để đánh cắp Càn Khôn Đại Nãi Di hay không thì còn phụ thuộc vào quyết định của mẫu tử hai người.

“Người tự tin đến thế?”

Đại Ý Ti nghi hoặc nói.

“Không phải là tự tin, ta không nhân rồi đi làm những việc không dám chắc, tỷ tỷ người thực sự là thiếu niềm tin vào ta a.”

Ngô Chính đáp.

“Tại sao người lại biết nhiều chuyện nội bộ của bọn ta như vậy?”

Khu Ni Cơ bỗng nhiên lên tiếng truy vấn.

!

“Trên thế gian này những việc ta không biết rất ít, người không cần tỏ ra nghi vấn. Thương lượng đã xong, sau này phải làm thế nào thì tùy các người, ta không can thiệp vào nữa.”

Nói dứt lời, thân ảnh Ngô Chính cũng theo dư âm nhanh chóng tan đi, như thể đứng đối diện ba người Khu Ni Cơ từ đầu chí cuối kỳ thực chỉ là một cái huyền ảnh hư vô mà thôi.

Trông thấy một màn kỳ dị này, không chỉ Đại Ý Ti mà cả ba người Khu Ni Cơ đều kinh tâm không thôi. Nguyên lai xuyên suốt trong lúc trò chuyện, thực thể của Ngô Chính đều đang ẩn nấp ở một nơi nào đó không xuất hiện. Nếu vừa rồi “thương lượng” bất thành, có khi Ngô Chính đã giải cứu Đại Ý Ti trước mắt ba người Khu Ni Cơ lúc nào không hay.

...

“Đồng phiên toái này xem như đã giải quyết xong, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Trung Nguyên sau này sẽ không xuất hiện người của Minh giáo Ba Tư nữa.”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Vì tính mệnh của mình, ba người Khu Ni Cơ nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mang về tiểu Thánh nữ kế vị, Ngô Chính rất tin tưởng vào điều này.

Mặc dù phương thức có hơi khác biệt, nhưng chung quy kết cục vẫn tương tự trong kịch bản nguyên tác. Mà những việc không sai lệch với nguyên tác thường thì sẽ không xảy ra vấn đề gì. Trải qua rất nhiều sự kiện trong quá khứ, đủ cơ sở để Ngô Chính có thể an tâm.

Lúc bấy giờ Ngô Chính lại đang bận tâm vào việc khác: “Ta để Triệu Mẫn thoát khỏi tay, khó nói Phạm Dao trong lúc truy tìm Thành Côn sẽ xảy ra vấn đề gì hay chăng?”

Tìm được Thành Côn có thể sẽ có được manh mối tung tích của Đông Phương Bạch, vì thế Ngô Chính mới lợi dụng thân phận nội gián của Phạm Dao hành sự sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thế nhưng hắn lại chủ quan thái quá, tự tin vào chiến lược và quý kế của mình, đồng thời còn có Triệu Mẫn làm vật áp chế, những tương đã đủ để giúp

hắn hạ sát toàn bộ thủ hạ đắc lực của Nhữ Dương Vương, hoặc bất quá là có thể mang theo Triệu Mẫn an ổn ly khai.

Tuy nhiên Ngô Chính thất sách, dẫn đến tình hình lúc bấy giờ không còn trong vòng kiểm soát của hắn nữa. Nếu Nhữ Dương Vương bắt được Phạm Dao, thì chuyến đi đến tây vực lần này của Ngô Chính không những là tổn công vô ích, còn là lỗ vốn nặng nề.

Bất quá tính mệnh của Phạm Dao không quá mức quan trọng, “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” này không có sự kiện Triệu Mẫn bắt giữ toàn bộ cao tầng lục đại môn phái, cho nên vai trò của Phạm Dao tương đối mờ nhạt, không đáng để Ngô Chính phải quan tâm.

“Ta nên trở về tiểu thôn xảy ra chiến đấu lần trước thăm dò một phen, nếu Phạm Dao vẫn còn an toàn hẳn là sẽ quanh quẩn phụ cận tra xét dấu vết của ta.”

Quyết định xong, Ngô Chính liền nhanh chóng khởi hành.

Lấy tốc độ của hắn nếu toàn lực triển khai khinh công thì có thể đi được bốn trăm dặm trong nửa thời canh. Chỉ mất một ngày hắn đã xuất hiện bên trong tiểu thôn lần trước chiến đấu với ba người Tường Vỹ.

Lúc bấy giờ sắc trời đã tối, cảnh nội tiểu thôn tương đối vắng vẻ ảm đạm, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ ánh đèn dầu bên các khu nhà và ánh trăng chiếu rọi, thôn dân đều đã nghỉ ngơi.

Ngô Chính đi ngang qua cù lư của mình đã mua lại trước đó, hiện trường chiến đấu tuy có dấu hiệu được thôn dân sửa chữa, nhưng một sớm một chiều không thể khiến những cái hố to dưới mặt đất này trở về nguyên trạng.

Đứng bất động tại đây, Ngô Chính cố tình thả ra khí tức, nhen nhóm một tia hy vọng sẽ có ai đó phát hiện ra hắn. Nếu là người của Nhữ Dương Vương còn mai phục phụ cận phát hiện thì rất không tệ, nếu Phạm Dao thì càng tốt. Dù là ai xuất hiện lúc này ít nhiều cũng sẽ giúp hắn khai thác được vài thông tin cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 299: Dẫn dụ

Đứng bất động tại đây, Ngô Chính cố tình thả ra khí tức, nhen nhóm một tia hy vọng sẽ có ai đó phát hiện ra hắn. Nếu là người của Nhữ Dương Vương còn mai phục phụ cận phát hiện thì rất không tệ, nếu Phạm Dao thì càng tốt. Dù là ai xuất hiện lúc này ít nhiều cũng sẽ giúp hắn khai thác được vài thông tin cần thiết.

Từ giữa đêm cho đến khi trời mờ sáng, cái phong hàn lạnh buốt không thể làm khó được Ngô Chính, tuy nhiên không có bóng dáng người nào tiếp cận lại để hắn thất vọng không thôi.

Ngô Chính ngao ngán rảo bước theo con đường lớn đến phía trước cửa khẩu rời khỏi tiểu thôn, cước bộ rất từ tốn chậm rãi, không che giấu sự hiện diện của mình, dường như vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không phải lúc nào cũng có thể há miệng chờ sung a...”

Ngô Chính thở dài lẩm bẩm một mình.

Nhìn về phía trước, cách vài dặm là những sơn lâm bao phủ trải dài trên sơn mạch, vượt qua sơn mạch này liền sẽ đến biên cương tây vực khoảng cách với Ngọc Môn quan không bao xa.

“Các thế lực mọc lên ở tây vực so với trung nguyên chỉ thua kém về số lượng, đáng tiếc ta không quen thuộc nơi này, muốn thăm dò tin tức sẽ phải tiêu tốn rất nhiều thời gian.”

“Không thể lãng phí nhiều thời gian như thế... trước đó Phạm Dao nói rằng Thành Côn xuất phát đến tây vực, như vậy nguyên do trong đó chỉ có ba loại khả năng...”

Ngô Chính trầm mặc âm thầm cân nhắc.

Khác biệt với Trung thổ, Ngô Chính không nắm rõ tình hình các thế lực phân tranh tại Tây vực để có thể khai thác nguồn tin tức, muốn tìm hiểu thăm dò tại đây ngoại trừ lợi dụng Phạm Dao thì hầu hết các phương thức khác đều phải đốt hàng tá thời gian để đặt cơ sở ngầm, tạo thành mạng lưới thông tin trải rộng tương tự như ở “Tiểu Ngao Giang Hồ” Tiểu Diện Quân từng làm, bằng không rất dễ bị kẻ khác lợi dụng thông tin để đánh lạc hướng.

Lại nói về tin tức duy nhất mà Ngô Chính có được chính là việc Thành Côn ly khai Trung thổ xuất phát đến Tây vực. Sở dĩ hắn có thể phân tích được nguyên do bên trong là vì mục đích của Thành Côn sẽ không ngoài việc muốn phá hoại Minh giáo. Từ đây suy ra hết thảy chỉ có ba loại khả năng hội đủ điều kiện để Thành Côn có thể trục lợi.

Khả năng thứ nhất chính là lợi dụng một trong hai nhiệm vụ trọng yếu của Minh giáo Ba Tư là muốn đánh cắp bí kíp Càn Khôn Đại Nã Di để can thiệp phá hoại Minh giáo Trung thổ. Khả năng thứ hai là mượn thân phận môn hạ Thiếu Lâm tự để kích động ân oán giữa phái Côn Luân và Minh giáo, dùng quân phái Côn Luân trụ sở tại một ngọn núi thuộc Côn Luân sơn mạch trải dài đến Tây vực, mà tại đó còn ẩn tàng một lão quái vật thuộc tầng thứ tông sư đến cả Ngô Chính cũng phải kiêng kỵ không thôi.

Hiển nhiên khả năng còn lại chính là vì muốn bắt giữ Đông Phương Bạch mà truy đuổi đến tận nơi này, một khi Thành Côn chế trụ được Đông Phương Bạch đồng nghĩa với việc bắt được cái đuôi của Ngô Chính, cũng là mấu chốt trong việc cô lập Minh giáo thêm lần nữa, mà Ngô Chính và phái Võ Đang có thể sẽ vì chuyện này mà tự trói tay khóa chân của mình.

“Lạc quan mà nói thì có thể loại bỏ khả năng thứ nhất, chỉ hy vọng Thành Côn là đang truy đuổi Đông Phương Bạch, điều này gián tiếp đảm bảo tính mạng của nàng.”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Muốn chế trụ Đông Phương Bạch để uy hiếp đến Ngô Chính thì điều kiện tiên quyết là không được tổn hại tính mạng của nàng, bằng không thì Thành Côn và cả Thiếu Lâm tự sẽ phải trả một cái giá rất lớn cho việc này.

Vào lúc này, đột nhiên ánh mắt Ngô Chính trở nên sắc bén, một cỗ khí tức xa lạ len lỏi vào khí cảm, để hắn phát giác cách hắn không xa đã có người tiếp cận.

Huru một tiếng, một đạo ám khí phóng nhanh tựa như thiểm điện nhắm thẳng đến yết hầu, Ngô Chính bất động thanh sắc không tránh né, âm thầm huy động chân khí hộ thể chấn tan ám khí tiến đến.

“Là ai?”

Ngô Chính lớn tiếng hô lên.

Nhìn về hướng ám khí phóng tới, một cái bóng đen quay người nhanh chóng đào tẩu, Ngô Chính không cần cân nhắc đã triển khai khinh công khẩn trương truy theo.

Bây giờ đang là canh năm, sắc trời vẫn chưa sáng tỏ, sương vụ mờ hồ bồng bềnh trong sơn lâm làm hạn chế tầm nhìn, hai người một trước một sau chân đạp lên các thân cây, mượn thế vượt qua địa hình không bằng phẳng.

Hắc y nhân phía trước thi thoảng lại ngoái đầu quan sát phía sau, cụ thể là nhìn xem Ngô Chính có còn theo sau mình hay không. Thế nhưng khoảng cách giữa hai người sau khi rút ngắn đến nửa dặm đường liền không thay đổi nữa.

Tương tự không một khắc rời mắt khỏi đối phương, kỳ thực Ngô Chính là cố tình giữ khoảng cách nhất định để xem hắc y nhân rốt cuộc muốn dẫn mình tới nơi nào.

Đạo ám khí vừa rời trong mắt Ngô Chính chẳng khác nào là trò trẻ con, tuy có thể uy hiếp đến tuyệt thế đỉnh phong cao thủ, nhưng đối với những người đã có thể ngưng đọng ra chân nguyên, cơ hồ là vô tác dụng.

Ngô Chính không cho rằng sẽ có kẻ ngu xuẩn đến mức nương nhờ một tên tuyệt thế đỉnh phong cao thủ có thể thành công ám sát mình. Suy xét từ khía cạnh này liền có thể đoán được hắc y nhân là muốn dẫn dụ Ngô Chính đuổi theo phía sau.

“Để xem mục đích của ngươi có phải là như vậy.”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Song vù một tiếng xé gió, Ngô Chính cố tình tạo thành động tĩnh đồng thời bức tốc thu ngắn khoảng cách giữa hai người.

Dường như là phát giác được điều này, hắc y nhân tương tự không một chút thua kém, thi triển một môn khinh công nào đó rất lợi hại, phút chốc lại bỏ xa Ngô Chính, giãn ra khoảng cách y hệt như ban đầu.

“Quả nhiên là muốn dẫn dụ ta sa lưới.”

Khóe môi hơi cong lên, Ngô Chính cười nhạt không ngoài ý muốn, nhưng vẫn rất phối hợp với hắc y nhân, không cố sức thu ngắn khoảng cách nữa. Kiến thức một màn vừa rồi, Ngô Chính liền minh bạch khinh công chính là sở trường của hắc y nhân, thảo nào lại được giao phó cho nhiệm vụ dẫn dụ Ngô Chính.

Hai người kẻ truy người tẩu từ đầu canh năm đến cuối khắc ba, từ khi thái dương vừa ló dạng đến bây giờ đã treo lơ lửng trên đỉnh đầu, vượt qua sơn mạch ngăn cách với Tây vực đã đến bán sa mạc biên cương.

Ngô Chính vừa đuổi theo hắc y nhân vừa suy nghĩ: “Có chút kỳ quái, tên này là muốn dẫn ta trở về Trung Nguyên!? Lẽ nào trong thời gian ngắn ngủi ta vắng mặt, giang hồ Trung Nguyên đã ráo riết truy sát ta?”

Kẻ thù của Ngô Chính trên giang hồ Trung thổ quả thực là nhiều đếm không xuể, từ các thế lực nhị lưu cho đến ngũ đại môn phái, bây giờ còn đắc tội cả

triều Nguyên và những lão nhân thần bí không quan tâm đến thế sự kia. Cho nên sự việc Ngô Chính ly khai Trung Nguyên mà đến Tây vực chẳng khác nào là đào tẩu truy sát.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Lại một quy tắc ngầm khác!?

Kẻ thù của Ngô Chính trên giang hồ Trung thổ quả thực là nhiều đếm không xuể, từ các thế lực nhị lưu cho đến ngũ đại môn phái, bây giờ còn đắc tội cả triều Nguyên và những lão nhân thần bí không quan tâm đến thế sự kia. Cho nên sự việc Ngô Chính ly khai Trung Nguyên mà đến Tây vực chẳng khác nào là đào tẩu truy sát.

“Có thể nào có người cho rằng dẫn ta về Trung Nguyên là cách tốt nhất để tìm cơ hội tiêu diệt ta!? Như vậy không khỏi cũng quá ngây thơ đi.”

Nghĩ đến đây, Ngô Chính có chút thiếu kiên nhẫn, liền triển khai Hoành Không Na Di bắt kịp hắc y nhân, đồng thời chặn lại phía trước hắn.

Trông thấy thân ảnh thiếu niên mới đó còn cách xa ở phía sau, chớp mắt đã xuất hiện đối diện chưa đến mười bước chân, hắc y nhân giật thót phản xạ thối lui liên tiếp về sau, theo bản năng giờ lên đoán kiểm trước ngực thủ thế.

“Nơi này đã rất vắng vẻ rồi, bằng hữu, ngươi là muốn đưa ta đến nơi nào mới chịu dừng lại đây?”

Ngô Chính cười nhạt nói.

Hắc y nhân nghe thế không đáp trả lời nào, chỉ tăng cường cảnh giác đồng thời phát ra khí thế của mình biểu lộ chiến ý không khuất phục.

“Ngươi dám ám sát ta tức thị biết rõ thân phận của ta, vậy mà vẫn không sợ hãi? Giang hồ từ khi nào xuất hiện một nhân vật như ngươi, có sao ta lại không hay biết?”

Không tỏ ra manh động, Ngô Chính thản nhiên nói tiếp.

Hắc y nhân vẫn không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt bất thiện lăm lăm khóa chặt Ngô Chính, cảnh giác đến nửa ngày lúc này mới chịu lên tiếng:

“Nhân vật lợi hại trên giang hồ ngươi không biết còn nhiều lắm, ngươi trước nay hoành hành vô kỵ sát nhân nhiều vô kể, còn xem trời bằng vung phá vỡ quy tắc ngầm trên giang hồ, dù ngươi có tài ba đến đâu thì kết cục cũng đã được định đoạt.”

Nghe đến đây, Ngô Chính không khỏi chau mày nghiền ngẫm, bốn từ sau cùng “đã được định đoạt” trong lời nói gián tiếp mình giải hết thấy sở tác sở vị của hắc y nhân.

Thâm ý bên trong có phần tương tự với câu nói của Tường Vỹ trước đó với Ngô Chính “sớm muộn cũng có kẻ thay ta giết chết ngươi”. Không nghi ngờ gì nữa, hắc y nhân rất có thể chính là thủ hạ của một tên lão nhân thần bí nào đó phái đến.

“Thế nhưng tại sao phải dẫn dụ ta trở về Trung Nguyên, trong khi hoàn toàn có thể chọn cách giải quyết ta tại Tây vực, như vậy thân không hay quý không biết, đến cả Trương Chân Nhân chưa chắc sẽ tìm được bằng chứng mạnh mẽ... chuyện này quả thực rất kỳ quái.”

Ngô Chính nghi hoặc trong tâm.

Không thể thông suốt, Ngô Chính lại tiếp tục thăm dò hắc y nhân:

“Quy tắc ngầm trên giang hồ mà ngươi nói, chính là việc tông sư cảnh giới không được can thiệp vào chuyện thế sự? Tựa hồ ngươi là được những lão quý này phái đến ám sát ta?”

“Muốn giả ngây để thăm dò? Những chuyện ngươi đã biết hà cớ còn phải hỏi.”

Hắc y nhân nói.

“Ha ha... ngươi không phải là ngu ngốc, lại nói ta sớm muộn cũng phải chết, nhưng ta cũng không muốn chết một cách thiếu minh bạch a.”

Ngô Chính chợt cười to nói.

“Ý tứ của ngươi là gì?”

Hắc y nhân nhún mày hỏi lại.

Đột nhiên thần sắc Ngô Chính trở nên lạnh lẽ, chăm chú nhìn thẳng vào mắt hắc y nhân truy vấn:

“Tại sao các ngươi không dám mạnh động tại Tây vực mà phải dẫn dụ ta đến biên cương nơi này?”

Cảm nhận một luồng khí thế áp đảo, hắc y nhân vô cùng căng thẳng, cắn răng cườm ngạnh lại uy áp, tỏ ra thần nhiên nói:

“Ngươi quá mức vô tri, đừng tưởng rằng thế gian này chỉ có mỗi Trung thổ là ẩn tàng những lão nhân tông sư, cho rằng có Trương Chân Nhân hậu thuẫn là ngươi có thể ngông cuồng vô đạo ư?”

“Lại là một quy tắc ngầm khác?”

Ngô Chính buột miệng thốt ra.

Mặc dù đã sớm biết Tây vực hay Trung thổ đều không hề đơn giản, nhưng khi nghe được thông tin này không khỏi để Ngô Chính kinh tâm không thôi. Điều này là nói những lão nhân thần bí Trung thổ dường như rất kiêng kỵ, không dám tự thân xuất hiện tại Tây vực!?

Hắc y nhân nghe thế không vội trả lời, lại im lặng trầm mặc chốc lát mới vẫn đáp:

“Hừ, nói cho ngươi biết cũng không sao, không ít những võ học thượng thừa trên giang hồ có nguồn gốc xuất phát từ Tây vực, từng có một khoảng thời gian Tây vực mạnh mẽ đến mức mở rộng thế lực xâm nhập vào Trung Nguyên, trong lúc đó diễn ra rất nhiều ân oán tranh chấp, mà hầu hết những người còn sống sót đến nay đều không được dám đặt chân đến Tây vực nữa, nguyên do vì sao hẳn là ngươi đã minh bạch?”

“Nguyên lai là sợ bị trả thù, không ngờ trong quá khứ lại có những chuyện này, thế giới này quả thực rất thú vị a.”

Ngô Chính cảm khái khôn nguôi.

Thế nhưng hẳn không mấy ngạc nhiên cho lắm, nguồn gốc của Minh giáo Trung Nguyên không phải từ Tây vực Ba Tư truyền sang đây ư? Đến cả bí kíp võ học trấn phái Càn Khôn Đại Nãi Di cũng không phải là người Trung thổ sáng tạo. Thế giới này vẫn có rất nhiều bí mật dù là vô tình hay cố tình đều bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử do kẻ thắng viết ra, mà đạo lý này Ngô Chính không có nửa điểm lạ lẫm.

“Thiên nhi, không cần nhiều lời với một cái xác chết.”

Bỗng nhiên một giọng nói hữu lực vang dội bên tai, ánh mắt hắc y trở nên kinh hi ngược nhìn về một hướng.

Cảm nhận được hai cỗ khí tức vô cùng hùng bố hiển hiện rất gần, Ngô Chính quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh nhị vị lão nhân bất tri bất giác đã xuất hiện ở phía hậu phương, chỉ cách khoảng nửa dặm.

Một người trường bào pháp phới, tay chấp sau lưng vân đạm phong khinh, rất có phong thái tông sư tại vị trên đỉnh phong thế giới cao cao tại thượng. Kế bên người kia thì hoàn toàn trái ngược, ăn mặc thường phục lôi thôi, mặt mày có phần nhợt nhạt, tóc tai rối xù không chút gọn gàng, chỉ thiếu một cái bát dật và cầm theo cây gậy liền mười phần y hệt khất cái.

“Danh tính: Hạ Hoàng Kiến, tu vi: tông sư trung kỳ.”

“Danh tính: Diễn Tông, tu vi: tông sư trung kỳ.”

Ngô Chính vận dụng Thuật Thăm Dò liền nhìn thấu danh tính và tu vi nhị vị lão nhân này, nhất thời hoảng hốt không thôi.

“Thật không ngờ, những người này đề cao ta như vậy, đường đường nhị vị tông sư trung kỳ vậy mà lại đích thân đến sát phạt một tên hậu bối như ta, quả thực là rất lấy làm vinh hạnh.”

Ngô Chính thờ dãi cảm khái trong tâm.

Trông thấy nhị vị lão nhân đã đến, hắc y nhân liền không doái hoài đến Ngô Chính, trực tiếp lướt qua mặt, phóng đến đối diện lão nhân chấp tay khom lưng hành lễ:

“Đồ nhi bá kiến sư phụ, Diễn sư bá!”

“Không cần đa lễ.”

Hạ Hoàng Kiến khẽ gật đầu mỉm cười, thái độ rất hiền hòa tựa hồ mười phần hài lòng đối với tên đồ đệ này của mình. Song lão lại nghiêm mặt nhìn về phía Ngô Chính, trầm giọng nói:

“Ngươi biết tội của mình chưa? Muốn tự tận hay là đợi lão phu ra tay?”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301: Hèn hạ

“Không cần đa lễ.”

Hạ Hoàng Kiến khẽ gật đầu mỉm cười, thái độ rất hiền hòa tựa hồ mười phần hài lòng đối với tên đồ đệ này của mình. Song lão lại nghiêm mặt nhìn về phía Ngô Chính, trầm giọng nói:

“Ngươi biết tội của mình chưa? Muốn tự tận hay là đợi lão phu ra tay?”

“Hai người các ngươi là đại diện cho toàn bộ tông sư Trung thổ, muốn ra tay phán quyết ta!?”

Ngô Chính đáp phi sớ vắn, thần nhiên hỏi lại.

“Không sai, bất cứ kẻ nào cũng không được phép phá vỡ quy tắc, ngươi... cũng không ngoại lệ.”

Lão nhân y phục lôi thôi Diễn Tông lạnh giọng nói.

“Nói như vậy, Trương Chân Nhân cũng đồng tình với cách làm của các ngươi?”

Ngô Chính ý vị thâm trường nói.

Nghe được lời này, hai vị lão nhân sắc mặt chợt có chút cứng nhắc, tựa hồ là bị Ngô Chính đi guốc trong bụng bóc trúng tim đen.

“Tiểu tử xảo quyết, đừng tưởng rằng Trương Chân Nhân có thể bảo toàn tính mạng cho ngươi, hôm nay dù là lão thiên cũng đừng hòng cản trở lão phu.”

Hạ Hoàng Kiến trầm mặt cứng rắn nói.

“Cứ cho là các ngươi thành công hạ sát ta đi, nếu để Trương Chân Nhân nổi giận, các ngươi có gánh nổi hậu quả này?”

Không tỏ ra sợ hãi, Ngô Chính vẫn tươi cười bình thản đối đáp.

Hai lão nhân này có thể quỷ thần không hay tiếp cận đến Ngô Chính khoảng cách gần như vậy, nói rõ Ngô Chính cơ hồ không có khả năng phản kháng cho dù chỉ là một đầu một, huống hồ bây giờ là hai đầu một. Thế nên Ngô Chính chỉ có thể bám víu vào mối quan hệ với Trương Tam Phong, không phải là muốn được dựa thế, mà là chọc giận đến hai người Hạ Hoàng Kiến, từ đó tìm cho mình một sinh lộ.

“Ha ha... Trương Chân Nhân dù bản lĩnh cao cường đến đâu, có thể chống lại toàn bộ tông sư trên giang hồ? Tiểu tử, ngươi còn rất ngây thơ.”

Diễn Tông cười sang sảng nói.

“Thật ư? Ta không tin trên đời này lại có lão nhân gần đất xa trời nào không lo tu luyện chống đỡ thọ nguyên, mà lại nhàn rỗi lo chuyện thiên hạ đến đây truy giết ta, nhất là khi việc này còn phải đắc tội với người mà các ngươi sợ hãi phải đắc tội nhất.”

Ngô Chính lại thâm ý nói.

Hắn thực sự không tin hai lão nhân này đơn thuần chỉ là muốn thay những người khác giữ vững quy tắc ngầm, bằng không những việc quang minh chính đại sẽ không cần thực hiện một cách âm thầm quỷ thần không biết như thế.

“Lão phu sống trên đời đã lâu, thế nhưng miệng lưỡi so với tiểu bối các ngươi quả thực là không bằng, tiếc là miệng lưỡi không cứu được ngươi.”

Nói dứt lời, Diễn Tông không báo trước đã triển khai khinh công áp sát, vung lên chỉ thủ tựa hồ muốn điểm huyết chế trụ Ngô Chính.

“Không nói một lời đã đánh, lão tặc ngươi không có chút sĩ diện nào ư?”

Xuất kỳ bất ý khiến Ngô Chính nhất thời không kịp trở tay, liền dùng hạ sách liều mạng đối kháng, tung ra một quyền toàn lực hồng lương bại câu thương với Diễn Tông.

Thế nhưng Diễn Tông sông lâu năm đã thành tinh, sớm đã đoán được hậu quả của việc bức chó vào đường cùng là như thế nào, liền huy động lực lượng súc chỉ thành quyền trực tiếp đối bình.

Phanh một tiếng, thân hình Ngô Chính như điều đứt dây bắn ngược về phía sau, liên tiếp thổ ra mấy ngụm máu tươi, lăn lóc dưới mặt đất, để cát bám đầy trên người. Hắn khó khăn chống mình đứng dậy, đưa tay lau đi vết máu hòa lẫn với cát đang bám trên miệng, đồng thời súc thế đợi sẵn cảnh giác với lão nhân trước mắt.

“Thật không ngờ, đường đường là tông sư mà lại chọn cách hèn hạ này để đối phó với tiểu bối, quả nhiên là bi ôi vô liêm sỉ.”

Ngô Chính tức giận cắn răng nói.

“Tiên hạ thủ vi cường, đạo lý này áp dụng rất tốt trong chiến đấu, tiểu bối như ngươi tất nhiên là không thể hiểu được.”

Lời sỉ vả dường như không lọt vào tai, Diễm Tông nghiêm nhiên đáp lại.

“Ha ha... không phải là các ngươi rất sợ hãi? Từ khi ta đặt đến cảnh giới này đã có liên tiếp ba tên tông sư tử trận vào tay ta, cũng thật khó trách các ngươi e ngại đến mức phải dùng biện pháp hèn hạ này để đả thương ta.”

Ngẩng đầu nhìn xuống, Ngô Chính khinh miệt cười nói.

“Hừ, tự cho là đúng!”

Thần sắc Diễm Tông trở nên âm trầm, hừ lạnh nói.

Thấy vậy, Hạ Hoàng Kiến ở phía hậu phương lên tiếng nhắc nhở:

“Mau giải quyết hần đi, đừng lãng phí thời gian ở đây.”

Dường như rất tin tưởng một mình Diễm Tông đã đủ để giải quyết Ngô Chính, Hạ Hoàng Kiến chỉ làm ngơ khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ hai người này tùy ý quyết đấu.

“Các ngươi nóng vội như vậy, là nói ngoại trừ hai lão tặc các ngươi ra, còn có người khác đến đây?”

Ngô Chính chen ngang nói.

“Hỗn trưởng, người chết không cần biết nhiều!”

Nói xong, Diễm Tông không chần chừ nữa, huy động chân nguyên quán chú về một điểm, những vòng tròn hoàng sắc linh quang lấy quyền đầu làm trung tâm mà chuyển động xoay quanh, trông qua liền biết lực lượng tích tụ tại một điểm vô cùng khủng bố, nếu để trúng phải một quyền này khó nói sẽ không được toàn thây.

“Hoàng sắc chân khí, là thổ hệ thuộc tính! Thảo nào lại chủ động chọn phương thức cận chiến với ta.”

Nội tâm Ngô Chính có phần kinh hãi.

Mặc dù vừa rồi giao thủ đối bình một quyền hần không kịp thi triển Thất Thương Quyền, nhưng Diễm Tông cũng không tung ra tuyệt kỹ gì đó quá lợi hại chỉ đơn thuần là so đấu chân khí, ấy vậy mà vẫn có thể trọng thương Ngô Chính. Một khi Diễm Tông nghiêm túc chiến đấu, Ngô Chính quả thực không có một chút cơ hội chiến thắng, nhất là trong phương thức cận chiến giao đấu.

Không để Ngô Chính chờ đợi quá lâu, Diễm Tông đạp địa lao tới, bức tốc trong một khoảng khắc tựa như là một quả tên lửa thu nhỏ, mặt đất đất tại vị trí lão đứng trước đó như là bị oanh tạc xối mòn thành một cái hố.

Thân thể Diễm Tông ma sát với không khí tạo thành rít gió ghê rợn tựa như là cuồng phong, từ trên không trung vung xuống một quyền phô thiên cái địa, hoàng sắc chân khí phát ra chói lọi lấn át cả thái dương trên đầu.

Uỳnh!

Âm thanh vang dội như là một vụ nổ lớn, đất cát tại nơi quyền kinh giáng xuống xối tung lên trời, sau đó rơi xuống như thể một mưa sa bao giữa trùm thanh thiên bạch nhật.

“Kỳ quái, tiểu tử này đâu rồi?”

Nội tâm Diễm Tông kinh nghi.

Một quyền vừa rồi không có dấu hiệu đánh trúng mục tiêu, dường như Ngô Chính trong chớp mắt đã thành công tránh thoát, tuy nhiên Diễm Tông lại không cảm nhận được sự hiện diện của hần nữa, đến cả khí tức cũng hoàn toàn tiêu thất.

Bỗng nhiên...

Từ trong hỗn loạn, lục đạo lam sắc kiếm khí lượn vòng phóng lên không trung theo sáu hướng khác nhau, ngay sau đó liền quay mũi chỉ về cùng một mục tiêu lao đến.

“Có thể không chế kiếm khí linh hoạt đến mức này, quả nhiên là hậu sinh khả úy.”

Đứng bên ngoài quan sát tình hình chiến đấu, trông thấy cảnh này không khỏi để Hạ Hoàng Kiến phải thay đổi cách nhìn đối với Ngô Chính. Chỉ bằng việc hần có thể đồng thời không chế lục đạo kiếm khí phản công thể này, cũng đủ để khiến lão không tiếc lời ngợi khen.

Chương 302: Vừa đâm vừa xoa!?

“Có thể không chế kiếm khí linh hoạt đến mức này, quả nhiên là hậu sinh khả úy.”

Đứng bên ngoài quan sát tình hình chiến đấu, trông thấy cảnh này không khỏi để Hạ Hoàng Kiến phải thay đổi cách nhìn đối với Ngô Chính. Chỉ bằng việc hắn có thể đồng thời không chế lục đạo kiếm khí phản công thế này, cũng đủ để khiến lão không tiếc lời ngợi khen.

Tuy nhiên Hạ Hoàng Kiến lại không hề hay biết, môn tuyệt kỹ Lục Mạch Thần Kiếm này của Ngô Chính đã trải qua hệ thống cải tiến, lại được hắn sử dụng điểm sát lục đề trực tiếp linh ngộ, tất nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều trong việc không chế và thi triển, giống như là điều khiển ngón tay ngón chân mà thôi, từ đó cũng có thể vận dụng vũ kỹ linh hoạt ứng biến hơn bất cứ người nào.

Lúc bấy giờ đối diện lục đạo kiếm khí bao vây tiến công, Diễm Tông khinh thường nhếch mép, đơn giản vung ra một quyền quét ngang liền triệt để chấn tan hết thấy, nhân hạ lẳng không đáp xuống.

Thế nhưng vào lúc này, một cỗ áp lực cực đại khiến Diễm Tông cũng phải kinh ngạc không thôi. Từ phía dưới chân lão, bỗng nhiên xuất hiện lam sắc phạt thủ khổng lồ kinh thiên động địa, thế công cường bạo uy mãnh không cho phép lão đặt chân xuống mặt đất.

Vi Đà Chương!

Nhìn xuyên qua lam sắc phạt thủ khổng lồ này, có thể lờ mờ trông thấy thân ảnh thiếu niên phát chương lúc này nhanh chóng thu thế, chớp mắt đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn, Diễm Tông hoảng hốt ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy loáng thoáng một đạo lam sắc kiếm khí vẽ ngang, từ phía trên chém xuống nhắm thẳng vào đỉnh đầu của lão.

Thượng hạ giáp công, Diễm Tông rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải đáp không phóng người sang một bên hòng có thể tránh thoát một trong hai đòn tấn công.

Thế nhưng không giống như lần trước, kiếm khí sẽ lượn vòng thay đổi quỹ đạo lao về phía Diễm Tông, trái lại tiếp tục chém xuống theo quán tính, trực tiếp đối bình với lam sắc phạt thủ.

“Tiểu tử này đầu có vấn đề!?”

Diễm Tông ngoái đầu nhìn lại, nhất thời kinh nghi.

Một màn này chẳng khác nào là Ngô Chính dùng kiếm của mình đối phó với chương của mình, tay trái so đấu phân cao thấp với tay phải, không phải là đầu có vấn đề thì là gì?

Tuy nhiên mọi việc không đơn giản như Diễm Tông suy diễn trong đầu.

Oànhh...

Chương thủ thô bạo uy mãnh trực diện đối bình với kiếm khí ngưng tụ bộc phát, động tĩnh phát ra cực kỳ vang dội, khiến hắc y nhân là người có công lực yếu trong những người đang hiện diện phải ù tai chóng mặt, lão đảo lùi bước về sau.

Chưa dừng lại ở đó, một luồng dư ba tựa như đại hồng thủy nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, phản lực vô cùng khủng khiếp khó mà có thể chống đỡ.

Tình cờ Diễm Tông là người duy nhất không kịp thoát thân, phải huy động chân nguyên hộ thể chống lại luồng phản lực này quét ngang. Phản lực lan tỏa tràn miên không ngừng nghỉ ma sát với chân nguyên hộ thể, để Diễm Tông nhất thời bị trể chụ tại một chỗ không thể di chuyển.

Bất chợt, một cỗ khí tức không mấy xa lạ tưởng chừng đã mất dấu, lúc bấy giờ Diễm Tông lại có thể cảm nhận được. Từ phía hậu phương của lão, từ lúc nào không hay biết đã xuất hiện thân ảnh Ngô Chính đang súc thế huy động lực lượng, vung lên một quyền lao đến công kích.

“Hừ, chút mưu kế quỷ quyệt của ngươi, còn tưởng có thể làm khó được lão từ?”

Diễm Tông không thèm ngoái đầu quát lên.

Lão siết chặt quyền thủ, một quyền đặt trước thiên linh, quyền còn lại đưa trước hạ vị, sau đó nhị quyền giao nhau trước ngực, đột nhiên hoàng sắc chân khí tích tụ chói lóa tựa như thái dương thu nhỏ, lấy tốc độ mỗi lúc càng nhanh khuếch đại ra xung quanh theo dạng hình cầu.

Nhật Dương Phá!

Tức khắc Diễn Tông liền triệt tiêu phản lực áp tới, đồng thời cũng đổi lại một quyền của Ngô Chính.

Phanh một tiếng, từ trong hoàng sắc linh quang chói mắt, thân hình Ngô Chính thêm một lần nữa tựa như là điều đứt dây văng ra xa, theo quỹ đạo đường cung rơi xuống mặt đất.

Rầm!

Sau khi cát bụi tứ tung tan đi, tại vị trí Ngô Chính rơi xuống, bây giờ đã là một hồ to tướng, mà trung tâm cái hồ chính là thân thể tả tơi của Ngô Chính, y phục toàn thân rách rưới thấm đẫm máu tươi bết bết, trông vô cùng thê thảm.

“Thật không ngờ, chênh lệch vẫn là xa như vậy...”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Trên gương mặt nhợt bần của hắn lại ẩn hiện một tia tiều dung, tựa hồ quá trình chiến đấu vừa rồi chẳng khác nào là một bài thử nghiệm, để xem khoảng cách chiến lực giữa hắn và tông sư trung kỳ là chênh lệch tới chừng nào. Tuy nhìn trông thì thật thảm hại, nhưng tình hình này lại không ngoài dự liệu của hắn.

“Cảnh giới càng cao thì chênh lệch giữa mỗi tiểu cảnh giới càng lớn, câu nói này dù là trong tiểu thuyết ta từng xem tại Địa Cầu, hay là Ý Thiên Đồ Long Ký thế giới này chẳng nữa, đều rất không sai a.”

Nội tâm Ngô Chính lại cảm khái.

Hắn chống tay chặt vật đứng dậy, đưa mắt chăm chú nhìn lấy thân ảnh lão nhân lồi thoi kia. Diễn Tông bình lặng đứng đó, cũng đồng thời nghiêm nghị nhìn về phía hắn, tựa hồ giao đấu qua vài chiêu cũng khiến lão không dám giữ lấy thái độ khinh thường nhất cố.

“Tiểu tử, bản lĩnh rất không tồi, lão phu khi còn ở tuổi của ngươi, tự thân không bằng!”

Diễn Tông thờ dãi tán thán.

“Chuyện hiển nhiên mà thôi, những kẻ chỉ biết dờ thủ đoạn hèn hạ đánh lén tiểu bối, thành tựu võ học cuối cùng vẫn là chừng mực.”

Trái lại Ngô Chính thì không bỏ qua cơ hội trào phúng, liền mạnh miệng châm biếm.

“Ha ha... tính cách quật cường của tiểu tử ngươi trái lại rất đáng thưởng thức, lão phu bây giờ vẫn chưa có truyền nhân, một thân tuyệt luân võ học của ta nếu cứ thế thất truyền thì thật đáng tiếc, ngươi có muốn làm đồ đệ lão già này, có thể sẽ giữ được tính mệnh của ngươi không chừng.”

Diễn Tông bỗng nhiên thay đổi thái độ đến chóng mặt, hạ giọng ôn hòa nói.

Nhưng không đợi Ngô Chính trả lời, Hạ Hoàng Kiến liền giận dữ quát lên:

“Diễn lão, không được hành động lỗ mãng, ngươi phải biết hậu quả cho việc này?”

“Hừ, lão phu muốn nhận đồ đệ, còn phải cần ngươi đồng tình hay sao?”

Diễn Tông khoanh tay ngàng đầu đáp trả.

Trông thấy màn này, Ngô Chính mặt như nai tơ, mạch suy nghĩ trong đầu chạy loạn, nhất thời vẫn không hiểu nổi là chuyện quái gì đang diễn ra.

“Không phải vừa mới đó còn muốn đòi chém đòi giết, có gì bây giờ lại muốn nhận đồ đệ!? Đây có phải được gọi là vừa đám vừa xoa hay không!?”

Ngô Chính nghĩ thầm trong đầu.

Sở dĩ hắn vẫn bình tĩnh đến như vậy, là vì tự tin có thể sống sót dưới tay hai lão quái vật này, bất quá chỉ cần tiêu tốn điểm sát lực phục dụng Cường Lực Đan, sau đó lợi dụng tâm sĩ diện không toàn lực vây giết của hai người này để giết ngược, hoặc là tận dụng thời cơ bắt lấy gã đệ tử của Hạ Hoàng Kiến liền có thể mở ra sinh lộ, bảo toàn tính mạng của mình.

-----*-*-----

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lực Hệ Thống: Mỗi ngày vào lúc 19h sẽ upload chương mới, từ 4 -> 9 chương tùy thời! Mọi người có hảo tâm nhớ vote 9 -> 10 sao để ủng hộ mình nhé, như mọi khi mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn.

“Có thể khống chế kiếm khí linh hoạt đến mức này, quả nhiên là hậu sinh khả úy.”

Đứng bên ngoài quan sát tình hình chiến đấu, trông thấy cảnh này không khỏi để Hạ Hoàng Kiến phải thay đổi cách nhìn đối với Ngô Chính. Chỉ bằng việc hắn có thể đồng thời khống chế lực đạo kiếm khí phản công thế này, cũng đủ để khiến lão không tiếc lời ngợi khen.

Tuy nhiên Hạ Hoàng Kiến lại không hề hay biết, môn tuyệt kỹ Lục Mạch Thần Kiếm này của Ngô Chính đã trải qua hệ thống cải tiến, lại được hán sử dụng điểm sát lục đề trực tiếp lĩnh ngộ, tất nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều trong việc khống chế và thi triển, giống như là điều khiển ngón tay ngón chân mà thôi, từ đó cũng có thể vận dụng vũ kỹ linh hoạt ứng biến hơn bất cứ người nào.

Lúc bấy giờ đối diện lục đạo kiếm khí bao vây tiến công, Diễm Tông khinh thường nhếch mép, đơn giản vung ra một quyền quét ngang liền triệt để chấn tan hết thủy, nhàn hạ lắng không đáp xuống.

Thế nhưng vào lúc này, một cỗ áp lực cực đại khiến Diễm Tông cũng phải kinh ngạc không thôi. Từ phía dưới chân lão, bỗng nhiên xuất hiện lam sắc phạt thủ khổng lồ kinh thiên động địa, thế công cường bạo uy mãnh không cho phép lão đặt chân xuống mặt đất.

Vi Đà Chương!

Nhìn xuyên qua lam sắc phạt thủ khổng lồ này, có thể lơ mơ trông thấy thân ảnh thiếu niên phát chương lúc này nhanh chóng thu thế, chớp mắt đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn, Diễm Tông hoảng hốt ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy loáng thoáng một đạo lam sắc kiếm khí vẽ ngang, từ phía trên chém xuống nhắm thẳng vào đỉnh đầu của lão.

Thượng hạ giáp công, Diễm Tông rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải đáp không phóng người sang một bên hòng có thể tránh thoát một trong hai đòn tấn công.

Thế nhưng không giống như lần trước, kiếm khí sẽ lượn vòng thay đổi quỹ đạo lao về phía Diễm Tông, trái lại tiếp tục chém xuống theo quán tính, trực tiếp đối bình với lam sắc phạt thủ.

“Tiểu tử này đầu có vấn đề!?”

Diễm Tông ngoái đầu nhìn lại, nhất thời kinh nghi.

Một màn này chẳng khác nào là Ngô Chính dùng kiếm của mình đối phó với chương của mình, tay trái so đấu phân cao thấp với tay phải, không phải là đầu có vấn đề thì là gì?

Tuy nhiên mọi việc không đơn giản như Diễm Tông suy diễn trong đầu.

Oànhhh...

Chương thủ thô bạo uy mãnh trực diện đối bình với kiếm khí ngưng tụ bộc phát, động tĩnh phát ra cực kỳ vang dội, khiến hắc y nhân là người có công lực yếu trong những người đang hiện diện phải ù tai chóng mặt, lão đảo lùi bước về sau.

Chưa dừng lại ở đó, một luồng dư ba tựa như đại hồng thủy nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, phản lực vô cùng khủng khiếp khó mà có thể chống đỡ.

Tình cờ Diễm Tông là người duy nhất không kịp thoát thân, phải huy động chân nguyên hộ thể chống lại luồng phản lực này quét ngang. Phản lực lan tỏa tràn miên không ngừng nghỉ ma sát với chân nguyên hộ thể, để Diễm Tông nhất thời bị trể chụ tại một chỗ không thể di chuyển.

Bất chợt, một cỗ khí tức không mấy xa lạ tưởng chừng đã mất dấu, lúc bấy giờ Diễm Tông lại có thể cảm nhận được. Từ phía hậu phương của lão, từ lúc nào không hay biết đã xuất hiện thân ảnh Ngô Chính đang súc thế huy động lực lượng, vung lên một quyền lao đến công kích.

“Hừ, chút mưu kế quỷ quyệt của ngươi, còn tưởng có thể làm khó được lão tử?”

Diễm Tông không thèm ngoái đầu quát lên.

Lão siết chặt quyền thủ, một quyền đặt trước thiên linh, quyền còn lại đưa trước hạ vị, sau đó nhị quyền giao nhau trước ngực, đột nhiên hoàng sắc chân khí tích tụ chói lóa tựa như thái dương thu nhỏ, lấy tốc độ mỗi lúc càng nhanh khuếch đại ra xung quanh theo dạng hình cầu.

Nhật Dương Phá!

Tức khắc Diễm Tông liền triệt tiêu phản lực áp tới, đồng thời cũng đổi lại một quyền của Ngô Chính.

Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống được viết bởi kieulao một trong những member của truyện cv. com, nếu bạn nhìn thấy được dòng này hãy truy cập và đọc truyện này ở website chính chủ như một sự tôn trọng dành cho tác giả!

Phanh một tiếng, từ trong hoàng sắc linh quang chói mắt, thân hình Ngô Chính thêm một lần nữa tựa như là điều đứt dây văng ra xa, theo quỹ đạo đường cung rơi xuống mặt đất.

Rầm!

Sau khi cát bụi tứ tung tan đi, tại vị trí Ngô Chính rơi xuống, bây giờ đã là một hố to tướng, mà trung tâm cái hố chính là thân thể tả toại của Ngô Chính, y phục toàn thân rách rưới thấm đẫm máu tươi bết bết, trông vô cùng thê thảm.

“Thật không ngờ, chênh lệch vẫn là xa như vậy...”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Trên gương mặt nhor bản của hấn lại ản hiện một tia tiểu dung, tựa hồ quá trình chiến đấu vừa rồi chẳng khác nào là một bài thử nghiệm, để xem khoảng cách chiến lực giữa hấn và tông sư trung kỳ là chênh lệch tới chừng nào. Tuy nhìn trông thì thật thảm hại, nhưng tình hình này lại không ngoài dự liệu của hấn.

“Cảnh giới càng cao thì chênh lệch giữa mỗi tiểu cảnh giới càng lớn, câu nói này dù là trong tiểu thuyết ta từng xem tại Địa Cầu, hay là Ý Thiên Đồ Long Ký thế giới này chẳng nữa, đều rất không sai a.”

Nội tâm Ngô Chính lại cảm khái.

Hấn chống tay chặt vật đứng dậy, đưa mắt chăm chú nhìn lấy thân ảnh lão nhân lồi thoi kia. Diễn Tông bình lặng đứng đó, cũng đồng thời nghiêm nghị nhìn về phía hấn, tựa hồ giao đấu qua vài chiêu cũng khiến lão không dám giữ lấy thái độ khinh thường nhất cổ.

“Tiểu tử, bản lĩnh rất không tồi, lão phu khi còn ở tuổi của ngươi, tự then không bằng!”

Diễn Tông thở dài tán thán.

“Chuyện hiển nhiên mà thôi, những kẻ chỉ biết dờ thủ đoạn hèn hạ đánh lên tiểu bối, thành tựu võ học cuối cùng vẫn là chừng mực.”

Trái lại Ngô Chính thì không bỏ qua cơ hội trào phúng, liền mạnh miệng châm biếm.

“Ha ha... tính cách quật cường của tiểu tử ngươi trái lại rất đáng thưởng thức, lão phu bây giờ vẫn chưa có truyền nhân, một thân tuyệt luân võ học của ta nếu cứ thế thất truyền thì thật đáng tiếc, ngươi có muốn làm đồ đệ lão già này, có thể sẽ giữ được tính mệnh của ngươi không chừng.”

Diễn Tông bỗng nhiên thay đổi thái độ đến chóng mặt, hạ giọng ôn hòa nói.

Nhưng không đợi Ngô Chính trả lời, Hạ Hoàng Kiến liền giận dữ quát lên:

“Diễn lão, không được hành động lỗ mǎng, ngươi phải biết hậu quả cho việc này?”

“Hừ, lão phu muốn nhận đồ đệ, còn phải cần ngươi đồng tình hay sao?”

Diễn Tông khoanh tay ngắng đầu đáp trả.

Trông thấy màn này, Ngô Chính mặt như nai tơ, mạch suy nghĩ trong đầu chạy loạn, nhất thời vẫn không hiểu nổi là chuyện quái gì đang diễn ra.

“Không phải vừa mới đó còn muốn đòi chém đòi giết, có gì bây giờ lại muốn nhận đồ đệ!? Đây có phải được gọi là vừa đấm vừa xoa hay không!?”

Ngô Chính nghĩ thầm trong đầu.

Sở dĩ hấn vẫn bình tĩnh đến như vậy, là vì tự tin có thể sống sót dưới tay hai lão quái vật này, bắt quá chỉ cần tiêu tốn điểm sát lục phục dụng Cường Lực Đan, sau đó lợi dụng tâm sĩ diện không toàn lực vây giết của hai người này để giết ngược, hoặc là tận dụng thời cơ bắt lấy gã đệ tử của Hạ Hoàng Kiến liền có thể mở ra sinh lộ, bảo toàn tính mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 303: Nhất định là có âm mưu

Sở dĩ hấn vẫn bình tĩnh đến như vậy, là vì tự tin có thể sống sót dưới tay hai lão quái vật này, bắt quá chỉ cần tiêu tốn điểm sát lục phục dụng Cường Lực Đan, sau đó lợi dụng tâm sĩ diện không toàn lực vây giết của hai người này để giết ngược, hoặc là tận dụng thời cơ bắt lấy gã đệ tử của Hạ Hoàng Kiến liền có thể mở ra sinh lộ, bảo toàn tính mạng của mình.

Thế nhưng tình hình bây giờ bỗng nhiên trở nên khả quan vượt ngoài dự kiến, Ngô Chính đang cân nhắc có nên hay không nhận lão quái vật Diễn Tông kia làm sư phụ, mặc dù lợi ích không có nhưng có thể tiết kiệm 1 5 0 0 điểm sát lục, đây không phải là con số dễ dàng tích lũy được.

“Hừ, Diễn lão, đừng tưởng rằng ta không biết ý đồ của ngươi là gì, nhưng quy tắc là không thể không tuân thủ, ngươi phải suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định làm chuyện này.”

Hạ Hoàng Kiến nghiêm mặt trầm giọng nhắc nhở.

Nghe được lời này, đột nhiên thần sắc Diễn Tông trở nên khó coi, trông như là sắc mặt của kẻ làm chuyện xấu hổ bị người khác bắt gặp, không giống sợ

hải bị trừng phạt khi làm trái với quy tắc nào đó.

Mắt thấy biểu cảm Diễn Tông có phần rất kỳ quái, Ngô Chính vừa nhen nhóm lên ý định nhận lão nhân lời thôi này làm sư phụ liền ngay lập tức phủ định dập tắt.

“Trên đời làm gì có tiện nghi rơi trúng đầu như thế, một khi nhận lão quái vật này làm sư phụ nhất định phải trả một cái giá tương đương, trong này chắc chắn là có âm mưu.”

Ngô Chính trầm nghĩ.

Trăm mặc nửa ngày, đột nhiên nhãn thần sáng lên, Diễn Tông quay ngoắt đầu nhìn sang Ngô Chính, nghiêm giọng nói:

“Tiểu tử, ngươi có nhận lão phu làm sư phụ hay không? Chỉ cần một câu nói khẳng định của ngươi, Diễn Tông ta nhất định không để bất cứ người nào uy hiếp đến ngươi.”

“Chắc chắn như vậy!?”

Ngô Chính nhướng mày hỏi lại.

“Hừ, nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy, lão phu dù sao cũng từng dẫn đầu một thế hệ trên giang hồ, có thể nào lại lừa dối một tiểu hài tử như ngươi?”

Diễn Tông vỗ ngực lẫm nhẫm đáp.

“Ta chỉ chừng tuổi này võ công đã không thua kém với ngươi quá xa, ngươi có thể dạy được ta cái gì đây? Đừng nói là dạy cho ta đạo lý tiên hạ thủ vi cường a, ta thực sự không hèn hạ đến mức độ này.”

Ngô Chính nghiêm nhiên phui phui bụi bặm trên vai áo, nhàn nhạt trong miệng đáp trả, tất nhiên vẫn không quên kèm theo vài lời châm biếm trào phúng.

“Tiểu tử ngươi thật vô lễ, lão phu tại thế trên giang hồ đã hơn trăm năm qua, lẽ nào còn thiếu điều để dạy dỗ ngươi ư? Lấy tính cách quật cường ngoan cố của ngươi, sớm muộn cũng chịu thiệt thòi với những lão cáo già kia, nếu có ta đứng phía sau, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm mà hành tẩu giang hồ.”

Trái ngược với bề ngoài lời thôi nhuếch nhếch, hình tượng Diễn Tông lúc này uy phong lẫm liệt, cao giọng lớn tiếng như thể tuổi già không cách nào mài mòn được hùng tâm tráng khí của lão.

“Những người như lão quái vật đây thường đã tâm sẽ không nhỏ.”

Nội tâm Ngô Chính càng thêm cảnh giác, song ngoài mặt vẫn thản nhiên đối đáp:

“Đến cả Trương Chân Nhân còn không thể hậu thuẫn cho ta chu toàn hành tẩu trên giang hồ, ý tứ của ngươi là ngươi còn lợi hại hơn cả Trương Chân Nhân!? Nếu thực như vậy, ta tất nhiên là cam chịu khấu đầu nhận ngươi làm sư phụ rồi.”

Nói về độ lưu manh cáo già thì Ngô Chính so với bất cứ ai đều không chịu thua kém. Chỉ một câu “sớm muộn ngươi cũng chịu thiệt thòi với những lão cáo già kia” liền để hần suy diễn ra rất nhiều nguồn cơn ẩn tàng bên trong. Kể cả việc Hạ Hoàng Kiến không mấy kịch liệt phản đối, từ đầu chí cuối cơ hồ là bất vi sở động, điều này không khỏi quá mức bất thường, Ngô Chính không thể không nghi hoặc được.

Diễn Tông nghe vậy, khóe môi có chút co giật, miệng lưỡi trở nên cứng nhắc nói:

“Ta, ta không tự cho, lợi hại hơn Trương Chân Nhân, nhưng cũng không thua kém là bao. Hơn nữa, có cả Trương Chân Nhân và ta hậu thuẫn, còn lo trên thế gian này sẽ có kẻ to gan dám đối phó với ngươi?”

“Ài, thì ra ngươi không đánh lại Trương Chân Nhân, nếu không phải ta không thích làm đạo sĩ thì sớm đã bái Trương Chân Nhân làm sư phụ, còn phải ở đây nghe ngươi mời chào!?”

Ngô Chính bĩu môi khinh miệt nói.

Lời nói chỉ là mang tính trêu chọc, nhưng khi rơi vào tai hai người Diễn Tông thì lại thành: “Nguyên lai Trương Chân Nhân từng có ý định thu nhận tiểu tử này làm đồ đệ. Thảo nào ông ta lại ưu ái bảo hộ hần như vậy!”

Phải nói thành tựu Ngô Chính đạt được so với tuổi đời của hần hoàn toàn là hai chiều của thái cực, không thể tưởng tượng nổi loại yêu nghiệt này có thể hiện hình trên thế gian, một người thiếu niên với thiên phú phi phàm như vậy cho dù là bất cứ ai nếu có cơ hội đều mong muốn thu nhận hần làm đồ đệ, thân là sư phụ ít nhiều cũng được rạng rỡ mặt mày.

“Hừ, tuy lão phu không thể đánh bại Trương Chân Nhân, nhưng ông ta cũng không thể làm gì được lão phu a. Ngươi rốt cuộc là có muốn làm đồ đệ của ta hay không, ta đã xuống nước mở lời, nếu ngươi còn không biết điều đừng trách ta bất lưu tình!”

Biện pháp mềm dẻo vô tác dụng, Diễn Tông liền dùng biện pháp cứng rắn hơn để uy hiếp Ngô Chính.

“Ngươi làm gì mà nóng nảy như vậy, không cho ta chút thời gian cân nhắc hay sao?”

Tựa hồ đã tức giận, Ngô Chính xù lông gắt gồng đáp lại, y hết phản ứng của tiểu hài tử khi giận dữ.

Thấy vậy, Diễm Tông không khỏi ngáy người thầm nghĩ: “Tiểu tử này tâm tính xem ra vẫn rất thơ dại, chưa được chui rèn qua sóng gió, thiên phú võ đạo phi thường chưa chắc đã hoàn toàn là một việc tốt a.”

Song sắc mặt lão hòa hoãn trở lại, hạ giọng khuyên nhủ:

“Hài tử, suy nghĩ cho thật kỹ, chuyện này chỉ có lợi, hoàn toàn không có hại đối với ngươi.”

Ngô Chính nghe thế liền ngồi bệt xuống mặt đất, chống cằm chau mày nghiền ngẫm, thần thái mười phần phân vân khó xử.

Mất thấy vẫn còn cơ hội, Diễm Tông sắc mặt đã có chút kinh hi, một mực im lặng thậm chí không dám thở mạnh, chờ đợi quyết định của Ngô Chính. Phía bên kia Hạ Hoàng Kiến vẫn rất đáng nghi, không những không lên tiếng phá vỡ mạch suy nghĩ của Ngô Chính, trái lại rất hợp tác tỏ ra không đoái hoài gì đến hai người.

“Hai lão quái này, phối hợp diễn tuồng thật tốt a.”

Ngô Chính âm thầm khinh bỉ, song lại rất tranh thủ thời gian suy diễn vấn đề:

“Nếu đặt ta vào vị thế của lão quái vật này, nhận ta làm đồ đệ không phải là một chuyện gì đó quá tồi tệ đến không thể chấp nhận được.”

Giả dụ nếu Ngô Chính thực sự trở thành truyền nhân của Diễm Tông, thì lợi ích đầu tiên hiển hiện trước mắt mà Diễm Tông đạt được chính là có thể gián tiếp chủ đạo mối quan hệ giữa Ngô Chính với Trương Tam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Vị khách không mời

Giả dụ nếu Ngô Chính thực sự trở thành truyền nhân của Diễm Tông, thì lợi ích đầu tiên hiển hiện trước mắt mà Diễm Tông đạt được chính là có thể gián tiếp chủ đạo mối quan hệ giữa Ngô Chính với Trương Tam Phong.

Địa vị của Trương Tam Phong trên giang hồ rất đặc thù, kể cả trong tầng thứ tông sư, lẫn trong mọi việc liên quan đến thế sự trên giang hồ. Ông cơ hồ là tông sư duy nhất vẫn còn hiện diện ngoài ánh sáng, trong khi hầu hết những người khác đã lui về phía hậu trường. Một lời nói của nhất đại tông sư được toàn bộ võ lâm quần hùng công nhận, phân lượng có thể nghĩ.

Nếu Diễm Tông có thể tạo thành một mối quan hệ hảo hữu song phương với Trương Tam Phong, không thể nghi ngờ đây là một tấm khiên, một bậc thang, thậm chí là một sợi dây vô hình trợ giúp Diễm Tông trong rất nhiều việc.

Thế nhưng cụ thể mục đích của Diễm Tông là gì thì Ngô Chính tạm thời vẫn không thể xác định.

“Nếu nói Diễm Tông mưu cầu địa vị hay quyền lực, cách nghĩ này không khỏi quá ngây thơ. Đạt đến cảnh giới này, lão quái vật nếu có dã tâm lớn lao nào đó thì có thể thực hiện một cách gián tiếp, làm kẻ sau màn thao túng các thế hệ hậu nhân trên giang hồ liền không thành vấn đề. Rốt cuộc động cơ của lão quái vật này là gì đây...”

Nghĩ đến đây, nhần thần chợt linh động thoáng qua, dường như Ngô Chính đã sáng tỏ một vài chuyện.

“Ta đúng là có chút lú lẫn, những lão quái sống lâu năm thành tinh này, nhu cầu cấp thiết nhất lúc này còn không phải là... thọ nguyên!?”

Ngô Chính âm thầm phán đoán.

Phải biết sở dĩ những người có tu vi càng cao tuổi thọ càng dài, là nhờ có công lực thâm hậu chống đỡ làm chậm lại quá trình lão hóa, tuy nhiên chỉ có thể làm chậm lại quá trình này mà không thể giải quyết triệt để, muốn kéo dài thọ nguyên ngoại trừ không ngừng đột phá tu vi thì hầu như đã vô biện pháp.

Mà nói đến việc có thể giúp những lão nhân đã cạn kiệt sinh lực này đột phá tu vi, không thể nghi ngờ những thiếu niên quật khởi qua mặt tiền bối như Ngô Chính chính là những tia hy vọng loe lói.

Ngô Chính có thể có được thành tựu như bây giờ toàn bộ là nhờ thiên phú tự thân!? Nực cười, tự cổ chí kim cơ hồ không có ngoại lệ, tất cả những hậu bối quật khởi mạnh mẽ ngoại trừ tự thân thiên phú, thì không thể thiếu vắng những môn công pháp nghịch thiên trợ giúp.

Tại thế giới võ hiệp này, công pháp quyết định đến bảy mươi phần trăm thành tựu của võ giả sau này, không có chuyện lạm dụng được vật để tăng cường tu vi như thời đại pháp tắc còn chưa bị hạn chế.

Nếu nói Diễn Tông là có dã tâm đối với võ học của Ngô Chính thì câu trả lời là đến mười phần khả năng sẽ không sai. Bởi vì điều này đánh đồng với nhu cầu tăng cường tu vi, kéo dài thọ nguyên của những lão quái gần đất xa trời này.

Trước nay trên giang hồ, mỗi một môn nghịch thiên võ học xuất thế đều mang đến cho giang hồ một trận thảm kịch mưa máu, “Tiểu Ngao Giang Hồ” chính là minh chứng xác thực, “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” mặc dù đang là thời kỳ chiến loạn, nhưng việc tranh chấp Ỗ Thiên Kiếm và Đồ Long Đao cũng mang tính chất tương tự không ngoại lệ.

Thế nên nếu có người tham lam sở học của Ngô Chính cũng không phải là chuyện gì quá bất ngờ.

“Nguyên lai là đánh chủ ý đến bí kíp võ học của ta, bắt quá lại tạo thành cơ hội rất tốt để ta lợi dụng.”

Nghĩ thế, khoe môi Ngô Chính hơi cong lên, đột nhiên bật dậy thẳng người đứng dậy, nghiêm nghị chấp tay hành lễ:

“Từ bây giờ ngươi chính là sư phụ... ký danh của ta. Bái kiến sư phụ... ký danh!”

Nghe xong câu này, Diễn Tông chợt cảm thấy quái hàm trở nên nặng trĩu vô cùng, không thể ngừng há hốc mồm được, nhất thời sững sờ đến ngây người không biết nên dùng lời lẽ nào để đáp trả.

Mười phần tương tự, sư đồ hai người Hạ Hoàng Kiến cũng cảm quái hàm của mình nặng trĩu không kém, trong đầu ý nghĩ chạy loạn: “Trước nay trên giang hồ chỉ có sư phụ nhận đệ tử ký danh, thế quái nào thời đại bây giờ lại có chuyện đệ tử được quyền chọn sư phụ ký danh!? Đây quả thực là vô tiền khoáng hậu a!”

Phát giác sự việc này rất không đúng, Diễn Tông liền dừng dừng tức giận quát lên:

“Tiểu tử, ngươi khinh người quá đáng!”

“Ngươi còn chưa dạy bảo ta được điều gì, còn muốn làm sư phụ chính thức của ta!? Ngươi mới là quá đáng a!”

Ngô Chính không chịu thua kém, lớn tiếng đáp trả.

“Ngươi, ngươi...”

Diễn Tông chỉ tay vào mặt Ngô Chính, khoe miệng co giật cứng ngắc không thốt được nên lời.

“Ta cái gì mà ta, ngươi rốt cuộc có muốn làm sư phụ ký danh của hay không?”

Ngô Chính cao đầu kiên quyết nói.

Nghe vậy, Diễn Tông trên mặt như nổi lên gân đen, há to mồm hùng hổ dường như là rất muốn mạnh miệng phản đối đồng thời quát mắng một phen, thế nhưng lời đến miệng lại không thể thốt ra, cảm giác như bị nghẹt trong họng.

Nhưng không đợi Diễn Tông nghĩ thông suốt, Ngô Chính liền phũ phàng nói:

“Hừ, ngươi không làm, thì ta trở về bái Trương Chân Nhân làm sư phụ, bắt quá trở thành đạo sĩ mà thôi, đạo sĩ không cần phải xuống tóc biến thành trọc lùa như mấy lão hòa thượng kia, ta rất không ngại a.”

“Không nên!”

Diễn Tông phản xạ hô lên, tựa hồ như đã đồng ý làm sư phụ “ký danh” của Ngô Chính, lại khẩn trương nói tiếp:

“Đồ nhi, ngươi không cần phải thiết thời làm đạo sĩ, vì lợi ích của ngươi, ta tất nhiên là đồng ý làm...”

“Khoan đã!”

Diễn Tông còn chưa nói hết câu, chợt có một giọng nói hữu lực vang dội từ phía xa truyền đến gián đoạn lời nói của lão.

Đạo âm thanh này không có ý che giấu hành tung, Ngô Chính cảm giác tình hình có thể sẽ trở nên phức tạp hơn, chau mày chăm chú nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Hai lão nhân Hạ Hoàng Kiến đồng thời cũng nhìn về hướng đó, chỉ là sắc mặt trở nên khó coi tựa như quả hồng phơi khô, tựa hồ sự hiện diện của vị khách thứ năm không mời gây cho nhị vị lão giả này rất phản cảm.

Cách hơn một dặm về hướng đông, phía sau mồm đất, thân ảnh lão nhân gầy gò thấp bé dần dần lộ dạng, khoác lên mình một bộ thường phục giản dị, có thể dễ dàng cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa bụi bặm phát ra từ người lão giả, trông hốc mắt lún sâu đục ngầu một vẻ tang thương và những nếp nhăn in hằn trên gương mặt, số năm tháng lão giả đã trải qua hẳn là một trăm năm có thể vẫn còn ít.

“Danh tính: Lăng Đạo, tu vi: tông sư hậu kỳ.”

Dựa vào thói quen triển khai Thuật Thẩm Dò, Ngô Chính liếc mắt liền đã nhìn thấu sâu cạn lão già mới đến.

Hắn khẽ lắc đầu thầm nghĩ, “lão già này hình như đã không thể đột phá bình cảnh từ rất lâu rồi, chiến lực so với thời kỳ đỉnh phong căn bản chẳng còn giữ lại được bảy tám thành, rất giống với trường hợp của Phong Thanh Dương tại ‘Tiểu Ngao Giang Hồ’ thế giới.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Giương cung bạt kiếm

Hắn khẽ lắc đầu thầm nghĩ, “lão già này hình như đã không thể đột phá bình cảnh từ rất lâu rồi, chiến lực so với thời kỳ đỉnh phong căn bản chẳng còn giữ lại được bảy tám thành, rất giống với trường hợp của Phong Thanh Dương tại ‘Tiểu Ngao Giang Hồ’ thế giới.”

Mặc dù Lăng Đạo một thân tu vi tông sư hậu kỳ hiển hiện ra trước mắt, thế nhưng Ngô Chính lại có một loại cảm giác không mấy lạ lẫm, cảm giác này có dùng ba từ “thiếu tự nhiên” để diễn tả một cách chính xác nhất, hoặc có thể dùng những từ như “ngịch thiên” để nói về những lão nhân như Lăng Đạo.

Bởi vì không chỉ Ngô Chính, mà còn có những lão nhân tông sư ẩn tàng khác, khi tiếp xúc với Lăng Đạo đều có thể nhận ra, Lăng Đạo mỗi thời khắc đều đang thiếu sót chân nguyên và tiềm lực ít ỏi còn sót lại của mình, để duy trì sinh cơ.

“Nhị lão đầu các ngươi diễn một màn kịch thật hay, cùng lừa dối một tiểu hài tử thì có gì là vẻ vang?”

Giọng nói trầm khàn của lão già như xa như gần, cứ thế vang vọng bên tai mỗi người đang hiện diện.

Cước bộ phiêu phiêu tựa như cước thủy, thân ảnh gầy gò thấp bé thoát ẩn thoát hiện chớp mắt đã đứng che chắn trước mặt Ngô Chính.

Lão già khẽ nghiêng đầu nhìn qua hắn hạ giọng nói, “hài tử, không cần phải sợ hãi, ta không giống những lão cáo già kia chỉ muốn lợi dụng ngươi.” song lại đưa tám lưng hóc hác thể lương của mình về phía hắn, dường như là muốn bày tỏ thiện ý của mình.

Nghe vậy, Ngô Chính nhất mực không nói lời nào, nhưng ẩn hiện trong đôi mắt một sự cảnh giác cao độ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ nghiền chiến với vị lão giả này.

Hắn âm thầm suy tính, “thương thế trên người hạn chế tương đối khả năng chiến đấu của ta, nhưng vẫn có thể toàn lực thi triển Hoành Không Na Di. Tuy nhiên khinh công của lão già này trông cũng rất lợi hại, khoảng cách gần thế này ta muốn tẩu thoát cơ hồ là bất khả thi... chỉ có thể tùy cơ ứng biến.”

Kỳ thực Ngô Chính minh bạch, sở dĩ Lăng Đạo vừa xuất hiện đã khoa trương một màn tuyệt luân khinh công, là vì muốn chấn nhiếp khiến Ngô Chính từ bỏ tâm thuật bất chính của mình. Việc này đúng là khiến hắn phải từ bỏ, bất quá chỉ là tạm thời mà thôi.

“Phiêu Vân Bộ Lăng Đạo, ngươi là muốn gây hiểm khích với bọn ta?” Thân sắc Diễn Tông âm trầm cực độ chất vấn.

Lăng Đạo hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng tưởng rằng ta không biết các ngươi đang âm mưu làm chuyện gì, ta là chứng mắt không nhìn nổi các ngươi tung tóe tác không để ai trong mắt.”

“Lăng lão, chúng ta trước nay tuân thủ quy tắc, hành động lần này cũng không ngoại lệ, ngươi nói thế không khỏi quá mức tự cho là đúng, ta thấy ngươi đã không chống đỡ được bao lâu, hà cớ phải xen vào những việc ngươi không đủ sức đảm đương?” Hạ Hoàng Kiến dặt theo đồ đệ của ông kẻ vai sát cánh bên Diễn Tông, giọng điệu châm biếm đả kích.

Tuy cử chỉ rất bình thản nhàn hạ, nhưng lời này của Hạ Hoàng Kiến không thể nghi ngờ chính là muốn cứng rắn trở mặt, không những gián tiếp thừa nhận sở đắc sở vi của mình, còn là một lời uy hiếp nếu Lăng Đạo dám nhúng tay can thiệp.

“Nói rất hay, tốt nhất là các ngươi nên xung đột động thủ đến đâu rơi máu chảy, như vậy càng hợp ý ta!” Quan sát tình hình có phần chuyển biến giương cung bạt kiếm, Ngô Chính âm thầm khoát chỉ làm kẻ quan chiến.

Bỗng nhiên một cỗ khí thế hùng hậu lấy Lăng Đạo làm trung tâm chấn áp ra xung quanh, mạnh mẽ đến mức khiến Ngô Chính đứng phía hậu phương phải lão đảo thối lui về sau. Dường như Lăng Đạo đã thực sự nổi giận trước những lời lẽ đả kích không nhân nhượng.

Đồng thời điểm, Diễn Tông và Hạ Hoàng Kiến không chịu yếu thế, đồng thời bộc phát khí thế của mình đối chọi trở lại, khiến bầu không khí càng trở nên rục rủa căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động chiến đấu.

Ngô Chính nín thở quan sát hai bên giằng co đến nửa ngày không thấy hồi kết, tuy nhiên trông qua liền có thể biết được người nào mới thực sự nắm giữ thế thượng phong.

Mọi cuộc chiến khí thế đều là so nhau về lực lượng nội tại sở hữu và cả chiến ý cường đại không lùi bước. Mặc dù Lăng Đạo thọ nguyên cạn kiệt đã đặt một chân vào tử môn quan chẳng còn bao nhiêu thời gian, nhưng căn bản một thân tu vi tông sư hậu kỳ suy yếu đến thế nào chẳng nữa cũng không phải là nhị lão tông sư trung kỳ có thể đối phó.

Sở dĩ hai người Hạ Hoàng Kiến có thể giằng co lâu như vậy không ngoài tự thân ý chí cường đại chống đỡ. Nói thế nào thì thời gian vẫn là thứ tốt nhất để mai một đi chiến ý của một người, Lăng Đạo tinh lực cạn kiệt tất nhiên không thể so được ý chí với đối phương.

Ba người trong cuộc đều nhất mực không ai chịu thua kém, thế nhưng người ngoài cuộc mới thực sự là người chịu khổ sở.

“Trượng đá đầu, nghĩ từ a!” Ngô Chính khẽ khò trong tâm.

Mặc dù Lăng Đạo đang che chắn phía tiền phương, khí thế của ông cũng không khiến Ngô Chính cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Hắn phải giữ vững tinh thần không bị lung lay bởi uy áp của Lăng Đạo, nhưng lại không được bộc phát đối chọi trở lại, loại cảm giác này quả thực rất dễ làm người ta nổi cáu.

Không thể nhẫn nhịn được nữa, Ngô Chính liền cao giọng cất tiếng: “Các ngươi muốn đánh thì cứ đánh, có cần phải cẩn trọng thái quá như vậy hay không?”

Giọng nói thiếu niên vang lên, bất ngờ lại hoàn toàn chấm dứt cuộc chiến khí thế vô nghĩa này. Bốn người đồng loạt tập trung ánh mắt về phía hắn, những gương mặt có phần gượng gạo cứng nhắc, đang cố tỏ ra bình thản như không có chuyện gì.

Dưới nhiều người chú mục, Ngô Chính làm bộ mặt sững ngốc nói: “Nhìn ta làm gì, không phải các ngươi muốn đánh nhau? Không cần phải tổn thương đến tâm hồn thanh khiết của ta a!”

Thế nhưng chờ mãi vẫn không nhận được lời hồi âm, Ngô Chính lại tỏ ra buồn bực tiếp tục hỏi thúc: “Sư phụ ký danh của ta, chứng tỏ một chút bản lĩnh của ngươi đi, đừng nói rằng các ngươi đường đường là tông sư võ đạo, vậy mà chỉ biết nổi trò khoa trương thanh thế này thôi!”

Nghe một tiếng “sư phụ ký danh của ta”, Diễn Tông liền kinh hi hớn hờ bất chấp những lời vô lễ sau đó, cao đầu chỉ tay về phía Lăng Đạo hùng hổ: “Ngươi không nghe đồ nhi của ta nói gì ư? Muốn chiến thì chiến cần gì phải khoa trương như vậy. Còn nữa, mau tránh xa hạo đồ nhi của ta ra!”

Nghe được lời này, Ngô Chính cười to trong bụng đến nỗi mặt mày tím tái, âm thầm nghĩ ngợi: “Sư phụ ký danh này rất không tởm a, sau này nhất định phải nhận thêm nhiều vị sư phụ ký danh như vậy nữa mới được.”

Trái ngược, mặc dù Lăng Đạo đưa lưng về phía hắn, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, Ngô Chính có thể cảm nhận rất rõ sát khí mãnh liệt như muốn phanh thây cắt đoạn Diễn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Lão nhân thần bí!?

Trái ngược, mặc dù Lăng Đạo đưa lưng về phía hắn, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, Ngô Chính có thể cảm nhận rất rõ sát khí mãnh liệt như muốn phanh thây cắt đoạn Diễn Tông.

Không một lời báo trước, bóng lưng lão giả trước mắt Ngô Chính đột nhiên biến mất. Hắn hoảng hốt tung ra Thất Thương Quyền đã súc thế đợi sẵn, đánh ngược về phía sau.

Tiếng xé gió thê lương rít lên báo hiệu một quyền này chỉ đánh trúng vào không khí, sau đó chỉ cảm thấy một cơn đau nhói truyền đến từ các huyết đạo trung vị, phút chốc toàn thân lực lượng của hắn như thể có một sợi gông xích kìm hãm trở lại, cảm giác vô lực không thể huy động chân nguyên cho hắn biết, các huyết đạo trọng yếu trên cơ thể đã bị phong bế.

Một bàn tay gầy gò nhưng thô bạo nắm lấy bả vai của hắn nhấc lên, thân hình trở nên nhẹ bồng cứ thế mặc sức bị lôi kéo. Hắn ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh của Diễn Tông và Hạ Hoàng Kiến mỗi lúc càng thu nhỏ lại, tựa hồ đã bị bỏ lại rất xa.

Một đạo âm thanh vang vọng dai dẳng tương đồng với khẩu hình gào thét của Diễn Tông, truyền vào trong tai Ngô Chính và cả Lăng Đạo: “Lăng Đạo khốn kiếp, vô liêm sỉ. Ta nhất định sẽ không để yên cho ngươi!”

Tiểu dung ẩn hiện trên gương mặt, Ngô Chính không để tâm đến nhị vị lão nhân bị bỏ lại nữa. Hắn giấu đi vẻ mặt điềm nhiên của mình, lại tỏ ra sợ hãi thốt lên: “Lão tặc ngươi muốn làm gì ta!? Sư phụ ký danh của ta nhất định không bỏ qua cho ngươi a!”

“Tiểu tử xảo quyết, không cần giả ngây với ta, đừng tưởng ta không hay biết những chuyện ngươi từng làm.” Lạnh nhạt đáp lại, Lăng Đạo tay nắm bả vai Ngô Chính lôi đi, không chậm lại cước bộ.

Tuy phải mang theo Ngô Chính, nhưng khinh công của Lăng Đạo quả thực là tuyệt luân thế gian, cơ hồ cân lượng thân thể Ngô Chính hoàn toàn không

hệ ảnh hưởng đến tốc độ của lão.

“Nói như vậy, ngươi quan sát ta từ rất lâu?” Ngô Chính hứng thú hỏi lại.

Lăng Đạo hừ lạnh khinh thường nói: “Sở tác sở vi của ngươi chỉ có thể qua mắt được những tên hậu thế ngu muội mà thôi.”

“Thật ư!? Rất đáng ngạc nhiên a. Có phải ngươi cũng muốn làm sự phụ ký danh của ta?” Ngô Chính mỉa mai nói.

“Ta trước đó đã nói, ta không giống những tên ngu ngốc kia chỉ muốn lợi dụng ngươi.” Lăng Đạo ngoái đầu, nghiêm túc nhìn Ngô Chính nói.

Ngô Chính nhếch môi cười nhạt nói, “đừng làm bộ mặt đó nhìn ta, ngươi không thể nói lời nào khác đáng tin hơn ư?” song lại quay đầu đi hướng khác.

Hắn là vạn phần không tin tưởng lời nói của những lão quái thành tinh này, sống lâu như thế tất nhiên khả năng diễn xuất càng là xuất chúng phi thường, chỉ bằng chút ít biểu cảm “đáng tin” trên gương mặt liền có thể khiến hắn tin tưởng mới thật sự là kỳ quái.

Thế nhưng Ngô Chính tin rằng mục đích của Lăng Đạo sẽ không khác biệt so với Diễn Tông là bao, cứ nhìn bộ dạng gần đất xa trời của lão ngay lúc này đây liền biết, dù là bằng cách này hay cách khác lão chỉ có thể bất chấp mọi giá để đánh đổi một tia hy vọng đột phá bình cảnh, thậm chí còn cấp thiết hơn so với Diễn Tông lão giả.

Vì thế chỉ cần Ngô Chính còn có thể giữ lại tia hy vọng này của lão, liền có thể bảo toàn tính mạng của mình. Hơn nữa nếu hắn làm tốt, khả năng có thể sai khiến Lăng Đạo phục vụ cho mục đích của mình. Không nghi ngờ, đây chính là cơ sở để hắn bình thản như vậy.

-----*-*-----

Tại một sơn cốc hẻo lánh, bao quanh bởi những hùng sơn chọc trời, trung tâm là một hồ nước xanh lục, đối diện với bờ thảo nguyên bên kia, có một sơn trang nằm ngay ngấn trên vùng gò đất.

Đình viện bên trong sơn trang, một nữ tử trên người huyết sam quen thuộc, dung mạo kiều mị diễm lệ tuyệt trần, thế nhưng trong đôi mắt tựa như đôi vàng khuyết nguyệt lại chất chứa sát ý mãnh liệt, nhìn về nơi cánh cửa trạch viện mở ra.

Từ trong trạch viện chậm rãi bước tới, là một thiếu phụ trên người vài hoa lục sắc lộng lẫy, dung mạo diễm lệ không kém, lại càng nhiều hơn phần nồng nàn của nữ nhân đã từng trải.

Thiếu phụ đồng thời nhìn về phía huyết sam nữ tử, khẽ cười nói: “Đã quen với nơi này hay chưa?”

“Không quen, khi nào ngươi mới chịu thả ta ra?” Ánh mắt huyết sam nữ tử lăm lăm sát khí nói, song lại trông như hữu khí vô lực.

Mặc dù bề ngoài cảm nhận khí tức huyết sam nữ tử rất trầm lặng bình ổn, không có dấu hiệu suy nhược, nhưng lại giống như là đang cố tình nội liễm khí tức để che giấu cảm quan người khác. Thế nhưng trường hợp này là không thể xảy ra, bởi vì sát tâm của huyết sam nữ tử đối với thiếu phụ kia rất mãnh liệt. Chỉ có thể quy kết huyết sam nữ tử đã bị cưỡng ép phong bế nội công của mình.

Thiếu phụ chậm rãi đi đến, dùng ngón tay trở vuốt ve bờ má huyết sam nữ tử, thấp giọng dịu dàng nói: “Không phải chúng ta đã nói về vấn đề này rồi ư? Có thể rời khỏi nơi này hay không đều tùy thuộc vào quyết định của ngươi.”

Huyết sam nữ tử chán ghét hất cánh tay của thiếu phụ đang chạm vào mình, lạnh nhạt đáp: “Đừng hòng được toại nguyện.”

“Nha đầu ngươi càng lúc càng không biết điều a.” Thiếu phụ tựa hồ không mấy tức giận, song đột nhiên thần sắc trở nên băng lãnh, trầm giọng nói: “Ngươi cho rằng ta không có biện pháp làm khó được ngươi?”

Nghe vậy, huyết sam nữ tử nhất thời biến sắc, dường như là liên tưởng đến một việc nào đó, liền hốt hoảng nói: “Ta là tình cờ có được loại đan dược này, hoàn toàn không biết đan phương của nó.”

Thiếu phụ cười ha hả không tin tưởng nói: “Tình cờ!? Có thật như vậy hay không, còn phải đợi ta tìm được tình nhân của ngươi liền minh bạch.”

Nói xong, thiếu phụ liền vận công xuất thủ, động tác thuần thục nhanh nhẹn điểm lên các huyệt đạo trên cơ thể, chế trụ huyết sam nữ tử tạm thời không thể cử động.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Minh bạch không có cách nào phản kháng, huyết sam nữ tử chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi cắn giận, cố gắng chất vấn hòng có thể từ miệng đối phương biết được vài tin tức cần thiết.

“Ta là ai không quan trọng, nhưng yên tâm, ta sẽ không làm hại tính mạng của ngươi.” Thiếu phụ hoa phục rất kiên nhẫn đáp lời.

“Tại sao? Có phải là ngươi không dám?” Huyết sam nữ tử nắm bắt cơ hội tiếp tục truy vấn.

Thiếu phụ khẽ mỉm cười nhìn nàng, thâm ý nói: “Ngươi đoán đúng, là ta không dám, nhưng không có nghĩa là kẻ khác cũng như vậy a.”

Nghe được lời này, ý nghĩ trong đầu huyết sam nữ tử chạy loạn, dường như lại phát hiện một việc nào đó, liền buột miệng thốt lên: “Những lão nhân thần bí!?”

Huyệt sam nữ tử không ai khác chính là giai nhân mà Ngô Chính tìm kiếm bấy lâu Đông Phương Bạch. Lời nói của thiếu phụ hoa phục để nàng chột nhỏ đến trước đây Trương Tam Phong từng nói với mình, trên giang hồ có ẩn tàng những lão tiền nhân từ các thế hệ trước vẫn còn tồn tại. Mà hầu hết những người này đều không quan tâm đến thế sự, tất cả những gì họ truy cầu đơn thuần chỉ là... tìm kiếm cảnh giới mới.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307: Trao đổi

Trong một sơn lâm xa xôi về phía nam Trung Nguyên, cạnh sơn hạp có một túp lều mà cư dân địa phương thường gọi là sơn tiểu ốc. Túp lều được làm từ những cành cây và tán lá đơn sơ, dựa lưng vách khe núi.

Phía trước túp lều khói bốc lên hiu hắt, mùi thơm từ vị thịt nướng xốc vào mũi, hai con sơn thỏ đang xoay tròn đều lơ lửng trên đóm lửa. Người thiếu niên cầm lấy xiên thịt, ngậm một miếng thật to ngấu nghiến trong miệng, lại quay sang lão giả ngồi phía đối diện nói: “Ngươi bắt ta đến đây chỉ để đãi ta món sơn thỏ nhạt nhẽo, không giá vị này ư?”

Người thiếu niên này chính là Ngô Chính. Lão nhân thân hình gầy yếu đối diện hẳn là người đã mang hắn đến đây – Lăng Đạo.

Lăng Đạo chăm chú nướng sơn thỏ, không nhìn vào hắn nói: “Nếu ngươi không muốn chết, cứ việc xông ra khỏi chỗ này.”

“Cát nhân thiên tướng, ta không nghĩ mình dễ dàng chết như vậy.” Ngô Chính cười nhạt, song lại nói tiếp: “Lẽ nào các ngươi không đi lại trên giang hồ, đều chọn ẩn cư ở những nơi thế này ư?”

“Thế gian phù phiếm thì có gì hay, ta không nhìn thấu tiểu tử ngươi, nhưng từ chiến lược hẳn là tông sư sơ kỳ đi? Đạt đến cảnh giới này, ngươi không cảm nhận được điều gì ở những nơi như thế này?” Lăng Đạo hơi nhướn mày nhìn hắn hỏi.

Nghe vậy, Ngô Chính không khỏi có chút cổ quái, liền trầm mặc thử đề thăng cảm quan, chợt nhận thấy xung quanh thiên địa linh khí tương đối dồi dào, so với những nơi khác quả thực là nhiều hơn gấp hai lần. Hắn thử luyện công hấp thu thiên địa linh khí, tốc độ vận chuyển một đại chu thiên cũng nhanh hơn bình thường. Nơi này quả nhiên là một nơi rất tốt để những võ giả muốn ẩn cư và tu luyện.

“Thật kỳ quái, không ngờ lại có những nơi thiên địa linh khí tụ tập như vậy.” Ngô Chính buột miệng thốt lên.

“Thế gian vô kỳ bất hữu, không có gì là kỳ lạ.” Lăng Đạo thần nhiên nói.

Thế nhưng lão giả càng tỏ ra thần nhiên, Ngô Chính càng cảm thấy cổ quái. Hắn liền mở miệng dò hỏi: “Ngươi nói cho ta những chuyện này để làm gì?”

“Người thông minh rất thường giả ngây, ngươi đã biết hà cớ còn phải hỏi?” Nói dứt lời, Lăng Đạo lấy ra một quyển thư tịch giao cho hắn.

Ngô Chính đưa tay cầm lấy quyển thư tịch, lại chú mục nhìn kỹ, trên bìa có viết ba chữ “Phiêu Vân Bộ”, nét mực có hơi lu mờ khó đọc, các góc cạnh thư tịch cũng đã mục rệu, tựa hồ đã được bảo quản rất tốt nhưng đã rất cũ kỹ rồi.

“Đây chính là tuyệt học đặc ý nhất của ta, cũng là nguyên do những lão quái trên giang hồ gọi ta là ‘Phiêu Vân Bộ Lăng Đạo’. Một khi luyện thành môn thần pháp này, trong chiến đấu cơ hồ là đứng ở thế bất bại. Chỉ là ta bất tài không thể lĩnh ngộ toàn bộ tinh túy bên trong.” Lăng Đạo từ tốn nói.

“Đứng ở thế bất bại? Ngươi là đang khoa trương võ học của mình?” Ngô Chính khinh thường nói.

Hắn thân mang hệ thống, từ trong thương thành cơ hồ đầy đủ các loại tuyệt kỹ võ học trên thế gian, hơn nữa còn được hệ thống cải tiến hoàn thiện, cùng một loại công phu nhưng khi đem so sánh với nguyên bản chỉ có thể hơn chứ không thể kém. Đến cả Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm Pháp của Trương Tam Phong, hắn còn không muốn học, huống hồ là công phu của những lão quái này.

“Ha ha... nếu ta khoa trương, sẽ không bắt giữ được ngươi dễ dàng như vậy a.” Lăng Đạo chê cười nói.

Tuyệt học của lão được tất cả những tông sư lão nhân khâm phục đặt cho ngoại hiệu ‘Phiêu Vân Bộ Lăng Đạo’, không một ai dám nhất cổ xem thường. Lão cho rằng Ngô Chính tuổi trẻ đạt được thành tựu to lớn, cho nên tâm cao khí ngạo nhất thời hồ đồ mà thôi.

“Ngươi cứ đắc ý đi, càng khinh thường càng tốt.” Ngô Chính trầm nghĩ.

Mặc dù thuật điểm huyệt rất hữu dụng trong rất nhiều tình huống, nhưng lại hoàn toàn vô dụng khi dùng để đối phó với Ngô Chính. Sở hữu tiên thiên đạo thể, huyệt đạo và kinh mạch thông suốt cơ hồ không thể điểm bẻ, hẳn chỉ là cố tình hợp tác thành toàn cho Lăng Đạo mà thôi. Bất cứ lúc nào hắn muốn đều có thể đã thông kinh mạch giải huyệt, lấy lại khả năng huy động lực lượng như bình thường.

Thế nhưng bây giờ không phải là lúc để làm điều này, Ngô Chính lại làm bộ mặt uất ức nói: “Nếu không phải trước đó ta tiêu hao chiến đấu với lão tặc

Diễn Tông kia, thì người cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy a.”

Lăng Đạo nghe thế liền bức bội hừ lạnh: “Nếu ta còn giữ được chiến lược đỉnh phong, thì hai lão quái kia há có thể làm khó được ta. Năm xưa bọn hắn gặp phải ta còn phải cong mồm lên nịnh bợ, nào dám tự cao tự đại như bây giờ!”

“Rồi, rồi, Lăng lão nguoi là đại, là nhất.” Ngô Chính buồn cười, lại nói tiếp: “Nguoi cho ta môn thân pháp này, đừng bảo rằng cũng muốn làm sư phụ ký danh của ta a!”

Nghe vậy, bỗng nhiên Lăng Đạo hơi trầm mặc nhìn hắn, song lại nghiêm giọng nói: “Nếu có thể ta nghĩ bất cứ tông sư võ giả nào cũng muốn thu nhận đồ đệ như nguoi, thế nhưng lão phu bất tài tự thẹn không có khả năng, chuyện tốt này ta vô phương thụ hưởng.”

“Nguoi rất thành thật a.” Ngô Chính có hơi ngạc nhiên, lại lật vài trang thư tịch nhìn xem nói tiếp: “Như vậy ý tứ của nguoi là... muốn trao đổi võ học với ta!”

Lăng Đạo không trả lời ngay, im lặng nửa ngày mới đáp lại: “Không sai.”

“Nguoi không khỏi quá đánh giá cao mình đi, chỉ bằng một môn thân pháp này có thể đánh đồng với tuyệt học của ta?” Ngô Chính nói.

Hắn trước nay chủ trương không nhận thua thiệt về phía mình. Mỗi một môn võ học của hắn đều được xếp vào thiên cấp hoặc địa cấp thượng giai, tự cổ chí kim đều khó có thể tìm môn công phu khác đánh đồng. Cuộc trao đổi này trong mắt Ngô Chính không thể nghĩ ngờ chính là thua lỗ nặng nề.

Lăng Đạo hừ lạnh nói: “Thật ngông cuồng, nguoi cho rằng võ học của nguoi là đứng đầu thế gian?”

“Không sai, là đứng đầu thế gian.” Ngô Chính thần nhiên thừa nhận.

Lăng Đạo tức giận mạnh tay quăng cả xiên sơn thỏ vào đồng lửa, đứng dậy chỉ tay vào mặt Ngô Chính nói: “Không biết trời cao đất dày, nguoi...”

“Cái gì mà trời cao đất dày, ta chính là không quan tâm, cuộc trao đổi này ta không tán thành, trả cho nguoi.”

Thẳng tay quăng trả ‘Phiêu Vân Bộ’ thư tịch dưới chân Lăng Đạo, Ngô Chính nghiễm nhiên quay mặt sang hướng khác, an ổn giải quyết phần thịt sơn thỏ còn lại.

“Nên nhớ, nguoi là đang trong tay ta!” Lăng Đạo sắc mặt trở nên âm trầm tột độ, gằn giọng uy hiếp.

“Thọ nguyên của nguoi không còn nhiều đi!? Nguoi có thể xuống tay hạ sát ta ư?” Ngô Chính bình thản đáp trả.

“Chết thì rất đơn giản, nhưng muốn sống sót mới thực sự là khó.” Thần sắc Lăng Đạo trở nên băng lãnh, mục nhãn vô thần nhìn xuống Ngô Chính, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể khiến hắn muốn chết không được, muốn sống càng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 308: Mèo nào cắn mẩu nào!?

“Chết thì rất đơn giản, nhưng muốn sống sót mới thực sự là khó.” Thần sắc Lăng Đạo trở nên băng lãnh, mục nhãn vô thần nhìn xuống Ngô Chính, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể khiến hắn muốn chết không được, muốn sống càng không xong.

“Muốn sống lại thực sự khó đến thế?” Ngô Chính tựa tiểu phi tiểu nói.

Lăng Đạo không đáp lời, thế nhưng sát khí trên người lão mỗi lúc càng dày đặc, bao trùm cả phương viên xung quanh khiến không khí trở nên vô cùng rùng rợn.

“Sát nhân sở sát khí, bất quá sát khí chỉ dọa người, không giết được người a.” Ngô Chính vẫn rất điềm nhiên, song lại nhe răng cười nói: “Nhưng là... nguoi dọa người rất thành công, đêm khuya không cần phải trưng bộ mặt đó ra a, ta thực sự sợ nguoi rồi!”

Ngô Chính với tay nhặt lấy ‘Phiêu Vân Bộ’ thư tịch đang nằm dưới chân Lăng Đạo nói: “Tuyệt học của ta rất nhiều a, nguoi muốn trao đổi môn nào?”

Nghe đến đây, thần sắc Lăng Đạo phần nào hòa hoãn trở lại. Lão từ tốn ngồi xuống tảng đá, lăm lăm nhìn Ngô Chính nói: “Môn thân pháp ‘Phiêu Vân Bộ’ này của ta, có thể vận dụng trong chiến đấu, lại có thể kết hợp với khinh công để đào tẩu trong tình huống nguy cấp, nhờ nó mà lão phu đi lại hơn trăm năm này trên giang hồ vẫn bảo toàn được cái mạng già này, về tình về lý đều không thể thua kém bất cứ một môn công phu nào trên thế gian.”

“Được rồi, ta biết lão tiền bối rất lợi hại, thế nhưng khoa trương lộ liễu như vậy, có phải là muốn đòi lấy... toàn bộ tuyệt kỹ võ học của ta!” Ngô Chính nhún nhún nói.

Lăng Đạo dài dòng kể lể như vậy còn không phải là muốn nâng giá thành!? Ngô Chính tất nhiên nhìn thấu tim gan của lão, mười phần y hết bán hàng đa cấp ở thế giới trước đây, không khỏi để hấn cảm khái thời đại nào cũng có thể áp dụng những tiểu xảo này để trục lợi.

“Nói vậy cũng không sai.” Lăng Đạo khẽ gật đầu, lại nói tiếp: “Ta muốn đổi lấy công pháp căn cơ và võ kỹ kiếm pháp của ngươi.”

“Ta ngất, ngươi xem ta là cái mỏ vàng để đào!?” Ngô Chính trừng mắt hô lên.

Chỉ bằng một môn thân pháp ‘Phiêu Vân Bộ’ vô dụng đối với hấn, thậm chí so với Loa Toàn Cửu Ảnh còn kém đến mấy phần, chưa kể hấn còn sở hữu Hoành Không Na Di, vậy mà muốn đổi lấy căn cơ công pháp Cửu Dương Chân Kinh và võ kỹ chiến đấu cơ hồ toàn diện nhất trong thiên hạ Lục Mạch Thần Kiếm, không khỏi quá mức vô lý đi.

Lăng Đạo thấy thế liền trầm giọng nói: “Tiểu tử, tính mạng ngươi nằm trong tay ngươi, trao đổi xong ta và ngươi đường ai nấy đi không liên quan đến nhau, điều kiện như vậy còn chưa đủ tiện nghi cho ngươi?”

Song sát khí lại bao trùm lấy Ngô Chính, như thể chỉ cần hấn khẽ lắc đầu từ chối, liền sẽ không toàn mạng để hối hận gật đầu thêm lần nào nữa.

Ngô Chính tất nhiên sẽ không làm hành động ngu xuẩn đó. Hấn nhận lấy ‘Phiêu Vân Bộ’ cất giữ vào túi áo nói: “Chuyện này đối với ta rất trọng đại, ta cần một đêm để cân nhắc.”

Song không đợi Lăng Đạo trả lời, hấn tự tiện quay người đi vào túp lều, mặc kệ lão có đồng ý hay không.

Lăng Đạo yên lặng nhìn lấy bóng lưng Ngô Chính quay đi, trong đôi mắt đục ngầu chợt lấp lóe từng tia sát ý, nhưng trên mặt vẫn giữ một vẻ điềm nhiên không có chuyện gì.

Bên trong túp lều.

“Muốn giết ta nào có thể dễ dàng như vậy.” Ngô Chính trầm nghĩ trong đầu.

Hấn dám chắc chắn đến tám thành Lăng Đạo sẽ giết người diệt khẩu sau khi đạt được mục đích. Bởi vì Ngô Chính là một miếng bánh ngon, và không phải ai cũng muốn chia sẻ đồ tốt của mình cả. Mặc kệ thế gian này có quy tắc gì chẳng nữa, nhưng một khi đối diện với lợi ích trước mắt, hết thấy đều báng bỏ không một chút do dự.

Nếu bí kíp võ công của Ngô Chính rơi vào tay Lăng Đạo mà không một ai hay biết, sau đó hấn chết đi, trên thế gian này không phải chỉ còn một mình lão độc chiếm!? Dù sao Lăng Đạo đã không còn tại thế được bao lâu nữa, chỉ bằng đánh liều một phen, nếu có thể đột phá đến tông sư đỉnh phong, thì những quy tắc ngầm chó má gì đó đều không thể áp dụng được đối với lão.

Đến lúc đó, Lăng Đạo hoàn toàn có thể xem trời bằng vung, cho dù Trương Tam Phong ra mặt cũng không thể làm khó được lão, trừ phi Ngô Chính vẫn còn sống sót. Không thể nghi ngờ sự tồn tại của hấn chính là mối uy hiếp lớn nhất, có thể sẽ khiến lão không được ăn ngon ngủ yên.

Thử nghĩ, Ngô Chính tuổi đời chưa quá đôi mươi đã đạt đến thành tựu tông sư, nếu cho hấn thêm thời gian, thì lấy tiềm lực khủng bố này hoàn toàn có thể vượt mặt những lão tiền bối, thậm chí là đạt đến những cảnh giới vô tiền khoáng hậu, trước đây và sau này cũng không một ai làm được. Một khi chuyện này thực sự xảy ra, Lăng Đạo sẽ phải trả những cái giá rất đắt, hậu quả này khiến lão không thể không e ngại.

Phải biết ở thế giới võ hiệp này, bí kíp võ học thậm chí còn trân quý hơn tính mạng của người sở hữu, sẽ không một ai đơn giản tiết lộ công phu của mình cho người khác, thế nhưng Lăng Đạo lại làm vậy, cũng vô tình để Ngô Chính nhìn thấu được tâm cơ thâm trầm của lão.

“Suy tính thật sâu xa, còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.” Ngô Chính cười nhạt khinh bỉ, lại dùng ý niệm câu thông với hệ thống: “Hồi đoái Tăng Nguyên Đan.”

“Hoàn tất hồi đoái Tăng Nguyên Đan từ trong thương thành tính năng, khấu trừ điểm sát lục x 1 0 0, tức chủ vui lòng kiểm tra hành trạng tính năng để nhận vật phẩm” Hệ thống thông báo.

“Nếu đêm nay có thể đột phá, có khả năng sẽ không cần phải tiêu tốn điểm sát lục để thoát khỏi tay lão quái vật này.” Ngô Chính trầm nghĩ trong đầu.

Đúng như hấn phán đoán trước đó, chiến đấu chính là cách nhanh nhất để tăng cường và đánh vững căn cơ. Trong khoảng thời gian qua, hấn cơ hồ liên tiếp phải khổ chiến, đồng thời cũng lợi dụng điều này để tích lũy chân nguyên nội tại, lúc bấy giờ đã đạt đến đỉnh phong tông sư sơ kỳ.

Nguyên bản hấn còn muốn đợi thêm ít lâu nữa mới đột phá, tu vi tăng lên quá nhanh có thể sẽ dẫn đến hậu quả tương tự trước đây, căn cơ thiếu vững chắc tạo thành bình cảnh, thế nhưng tình huống bây giờ không thể chần chừ thêm được nữa.

Nghĩ vậy, Ngô Chính khoanh chân nhập thần, huy động chân nguyên trong đan điền vận chuyển qua các huyết đạo kinh mạch, sau một tiểu chu thiên liền đã khai phong bế. Song hấn liền phục dụng Tăng Nguyên Đan, đồng thời niệm thầm tâm pháp Cửu Dương Chân Kinh, chuyên tâm luyện hóa được lực mạnh mẽ.

Bởi vì túp lều dựa lưng vào sơn hạp chỉ có một cửa khẩu duy nhất, Lăng Đạo lại đang canh chừng tại lối thoát duy nhất này, cho nên lão rất an tâm việc Ngô Chính không thể qua mắt tẩu thoát, mà Ngô Chính cũng rất an tâm sẽ không bị lão quái này làm phiền gián đoạn việc luyện công.

Chương 309: Người bị lừa!

Bởi vì túp lều dựa lưng vào sơn hạp chỉ có một cửa khẩu duy nhất, Lăng Đạo lại đang canh chừng tại lối thoát duy nhất này, cho nên lão rất an tâm việc Ngô Chính không thể qua mất tẩu thoát, mà Ngô Chính cũng rất an tâm sẽ không bị lão quái này làm phiền gián đoạn việc luyện công.

Hơn nữa Ngô Chính sở hữu Thuật Ẩn Giấu, trong lúc luyện công có thể ẩn tàng khí tức phát ra, sẽ không có chuyện bất ngờ xảy ra trừ phi Lăng Đạo cáo già đến thái quá, nửa đêm vào kiểm tra Ngô Chính ngủ có ngon giấc hay không.

Bên trong túp lều, Ngô Chính cơ hồ không có thời gian quan tâm đến Lăng Đạo. Hắn phải nhất tâm nhị dụng, vừa điều hòa luyện hóa cổ năng lượng phát tán sau khi phục dụng Tăng Nguyên Đan, vừa phải phân tâm áp bức chân nguyên tích tụ đầy ắp bên trong đan điền, cưỡng ép thay đổi về chất nhằm hoàn thành quá trình đột phá.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc thái dương đã nhô lên ở phía chân trời, vài tia hồng quang mơ hồ len lỏi vào túp lều, rơi vào mí mắt đang khép hờ, Ngô Chính chậm rãi mở mắt ra, đôi đồng tử sâu hoáy đen thẳm phút chốc trở nên sáng tỏ, hắn khẽ mỉm cười thâm nghị: “Đột phá cảnh giới lúc nào cũng thật đơn giản.”

Trông thấy người khác chật vật khổ sở, bất chấp thủ đoạn để tìm một cơ hội đột phá bình cảnh, lại nhìn chính bản thân hắn đột phá lại đơn giản đến nhường nào, Ngô Chính không khỏi cảm khái “lão thiên đúng là thật bất công.”

Song hắn lại tự điểm vào các huyệt đạo của mình, mặc dù có chút khác biệt với phương thức của Lăng Đạo, nhưng cũng rất khó để phát giác được điểm khác biệt này.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài truyền vào giọng nói của Lăng Đạo, “đã qua một đêm, ngươi đã quyết định xong chưa?” Ngô Chính buồn cười giả vờ ngáp ngủ hô lên: “Nóng vội như vậy!? Không thể cho ta thêm chút ít thời gian?”

Àm một tiếng, túp lều bị đánh bay lay tả, để Ngô Chính lơ lửng người ngồi đó. Lăng Đạo chậm rãi thu tay, ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn lấy Ngô Chính, trầm giọng uy hiếp: “Ta không có thời gian chơi đùa với ngươi, đừng thách thức sự kiên nhẫn của ta.”

“Còn tưởng lão nhân thường rất nhẫn nại, nào ngờ lại thô bạo như vậy.” Ngô Chính bất mãn lèm bèm trong miệng, dường như là cố tình để Lăng Đạo nghe thấy, song lại chau mày nói: “Ta cân nhắc suốt đêm, môn công phu ‘Phiêu Vân Bộ’ của ngươi đối với ta vô dụng, muốn trao đổi công pháp và vũ kỹ của ta không khỏi quá tiện nghi cho ngươi a.”

“Ngươi không cần tính mạng của mình nữa?” Thần sắc trở nên âm trầm, Lăng Đạo từng bước chậm rãi tiếp cận Ngô Chính, dường như là muốn dùng biện pháp mạnh ép hắn nôn ra bí kíp võ công của mình.

Thấy vậy, Ngô Chính hoảng hốt hô lên “chậm đã!”, đồng thời hai tay thủ thế, cả người không ngừng thối lui về sau.

Mất thấy biểu cảm sợ hãi của Ngô Chính rất chân thực không giống như là giả vờ, Lăng Đạo mới dừng lại cước bộ, nhưng ánh mắt tàn nhẫn vẫn khóa chặt thân hình của hắn không rời.

“Ta giao ra công pháp và vũ kỹ cho ngươi là được, không nên manh động, thực sự rất không nên.” Ngô Chính kinh hoàng vô cùng, phải mất một hồi lâu để hơi thở ổn định trở lại, mới có thể bình tĩnh nói tiếp: “Ta không mang theo thư tịch bên mình, chỉ có thể truyền miệng mà thôi, hơn nữa ta chỉ đọc một lần, nhất định sẽ không đọc lại lần hai, ngươi phải tập trung nghe thật kỹ.”

Ngô Chính rốt cuộc thỏa hiệp, thần sắc Lăng Đạo ảm ảm đã trở nên kinh hi vô cùng, công pháp của một tên yêu nghiệt chưa quá hai mươi tuổi đã có thể đạt đến tông sư cảnh giới, nhất định là có chỗ bất phàm, để lão đã sống đến chừng này tuổi vẫn cảm thấy háo hức khôn nguôi.

Thế nhưng Lăng Đạo vẫn rất cảnh giác nói: “Nếu ngươi cố tình đọc sai, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình!”

“Ta làm sao có thể tiểu nhân đến mức này!? Hơn nữa lấy kiến thức uyên thâm của ngươi nhất định sẽ phát hiện được, ta cũng không có cơ hội dờ dờ a.” Ngô Chính cười khò nói.

Nghe được lời này, Lăng Đạo mới cảm thấy yên tâm phần nào. Còn chuyện Ngô Chính chỉ đọc một lần không đọc lại lần hai, lão cơ hồ không để tâm đến. Ngô Chính đã là cá nằm trên thớt, nếu lão không nhớ được toàn bộ yếu quyết thì lại bắt hắn đọc lại thêm mười lần nữa, hắn cũng không thể không đáp ứng.

Nghĩ vậy, Lăng Đạo tạm thời vứt hết thảy tạp niệm trong đầu, định thần lắng nghe Ngô Chính chuẩn bị đọc một lượt công pháp và vũ kỹ của mình.

“Nhớ kỹ phải thật tập trung a, ta bắt đầu đọc đây.” Ngô Chính tỏ vẻ nghiêm nghị vô cùng, tựa hồ việc truyền lại võ học của mình cho người khác là một việc hết sức trọng đại. Hắn hít sâu một hơi, lại từ tốn thở ra, tư thế thẳng người chấp tay sau lưng, thần sắc trang nghiêm có thừa.

“Đừng làm trò nữa, nhanh bắt đầu đi.” Lăng Đạo thiếu nhẫn nại hối thúc.

Nghe vậy, Ngô Chính càng thêm nghiêm nghị, mặt lạnh như tiền, lại hít sâu thật mạnh lấy hơi, lớn tiếng hô to: “Lão tặc thú, ngươi bị lừa!”

Vù một tiếng, thân ảnh Ngô Chính vượt qua mặt Lăng Đạo, tựa như là cuồng phong lướt qua thổi tung cả y phục và đầu tóc lão rối xù. Ngay lập tức tiếp nhận thông tin “bị lừa” vô cùng bất ngờ này, tâm trạng Lăng Đạo như là núi lửa đến ngày bùng phát, sắp phải nổ tung hủy diệt hết thảy.

Lăng Đạo phần nộ quay người muốn truy theo, một chương đánh đến tàn phế Ngô Chính. Thế nhưng trước mắt lão lúc bấy giờ, có đến chín cái thân ảnh của Ngô Chính đang chia ra các hướng khác nhau mà tẩu thoát. Sự việc diễn ra quá nhanh, thậm chí còn chưa đến một tíc tắc, nhất thời lão không phân biệt được đâu mới là chân thân Ngô Chính.

Đương lúc Lăng Đạo còn đang chần chừ không biết nên truy theo hướng nào, thì tất thảy chín cái bóng lưng của Ngô Chính đã khuất sâu trong sơn lâm, cho dù là phát hiện ra chân thân của hắn chẳng nữa cũng vô phương có thể bắt kịp được nữa.

“Nghiệt súc! Ta sẽ một ngày nào đó sẽ phanh thây ngươi thành vạn đoạn!”

Tiếng gào thét ẩn chứa nội lực khủng khiếp vang vọng, rung động cả sơn lâm, kèm theo tiếng chim chóc đập cánh bay vội, khiến bất cứ sinh linh nào phụ cận cũng bị dọa đến kinh hồn táng đả không thôi.

“Đây gọi là gây ông đập lưng ông a, ha ha ha...”

Tại một nơi nào đó sâu trong sơn lâm, Ngô Chính há hê ôm bụng cười to, khoe miệng như muốn ngoác ra, mặt mày đỏ bừng hớn hờ, như thể vừa trải qua nhân sinh một chuyện vui thú nhất trên đời.

Một hồ này quả thực là đại khoái nhân tâm, Lăng Đạo muốn dụ dỗ Ngô Chính giao ra sở học của mình để độc chiếm, nào ngờ không những không được toại nguyện, lại còn tiện nghi cho đối phương tuyệt học thành danh của mình. Nếu đổi lại là Ngô Chính rơi vào tình huống này của lão, có khi sẽ tức giận đến thổ huyết mà chết.

Bởi vì túp lều dựa lưng vào sơn hạp chỉ có một cửa khẩu duy nhất, Lăng Đạo lại đang canh chừng tại lối thoát duy nhất này, cho nên lão rất an tâm việc Ngô Chính không thể qua mặt tẩu thoát, mà Ngô Chính cũng rất an tâm sẽ không bị lão quái này làm phiền gián đoạn việc luyện công.

Hơn nữa Ngô Chính sở hữu Thuật Ẩn Giấu, trong lúc luyện công có thể ẩn tàng khí tức phát ra, sẽ không có chuyện bất ngờ xảy ra trừ phi Lăng Đạo cáo già đến thái quá, nửa đêm vào kiểm tra Ngô Chính ngủ có ngon giấc hay không.

Bên trong túp lều, Ngô Chính cơ hồ không có thời gian quan tâm đến Lăng Đạo. Hắn phải nhất tâm nhị dụng, vừa điều hòa luyện hóa cỗ năng lượng phát tán sau khi phục dụng Tăng Nguyên Đan, vừa phải phân tâm áp bức chân nguyên tích tụ đầy ắp bên trong đan điền, cưỡng ép thay đổi về chất nhằm hoàn thành quá trình đột phá.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc thái dương đã nhô lên ở phía chân trời, vài tia hồng quang mơ hồ len lỏi vào túp lều, rơi vào mí mắt đang khép hờ, Ngô Chính chậm rãi mở mắt ra, đôi đồng tử sâu hoáy đen thẫm phút chốc trở nên sáng tỏ, hắn khẽ mỉm cười thầm nghĩ: “Đột phá cảnh giới lúc nào cũng thật đơn giản.”

Trông thấy người khác chột vật khổ sở, bất chấp thủ đoạn để tìm một cơ hội đột phá bình cảnh, lại nhìn chính bản thân hắn đột phá lại đơn giản đến nhường nào, Ngô Chính không khỏi cảm khái “lão thiên đúng là thật bất công.”

Song hắn lại tự điểm vào các huyết đạo của mình, mặc dù có chút khác biệt với phương thức của Lăng Đạo, nhưng cũng rất khó để phát giác được điểm khác biệt này.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài truyền vào giọng nói của Lăng Đạo, “đã qua một đêm, ngươi đã quyết định xong chưa?” Ngô Chính buồn cười giả vờ ngáp ngủ hô lên: “Nóng vội như vậy!? Không thể cho ta thêm chút ít thời gian?”

Ầm một tiếng, túp lều bị đánh bay là tả, để Ngô Chính trơ trọi ngay người ngồi đó. Lăng Đạo chậm rãi thu tay, ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn lấy Ngô Chính, trầm giọng uy hiếp: “Ta không có thời gian chơi đùa với ngươi, đừng thách thức sự kiên nhẫn của ta.”

“Còn tưởng lão nhân thường rất nhẫn nại, nào ngờ lại thô bạo như vậy.” Ngô Chính bất mãn lèm bèm trong miệng, dường như là cố tình để Lăng Đạo nghe thấy, song lại chau mày nói: “Ta cân nhắc suốt đêm, môn công phu ‘Phiêu Vân Bộ’ của ngươi đối với ta vô dụng, muốn trao đổi công pháp và vũ kỹ của ta không khỏi quá tiện nghi cho ngươi a.”

“Ngươi không cần tính mạng của mình nữa?” Thần sắc trở nên âm trầm, Lăng Đạo từng bước chậm rãi tiếp cận Ngô Chính, dường như là muốn dùng biện pháp mạnh ép hắn nới ra bí kíp võ công của mình.

Thấy vậy, Ngô Chính hoảng hốt hô lên “chậm đã!”, đồng thời hai tay thủ thế, cả người không ngừng thối lui về sau.

Mất thấy biểu cảm sợ hãi của Ngô Chính rất chân thực không giống như là giả vờ, Lăng Đạo mới dừng lại cước bộ, nhưng ánh mắt tàn nhẫn vẫn khóa chặt thân hình của hắn không rời.

“Ta giao ra công pháp và vũ kỹ cho ngươi là được, không nên manh động, thực sự rất không nên.” Ngô Chính kinh hoàng vô cùng, phải mất một hồi lâu

để hơi thở ổn định trở lại, mới có thể bình tĩnh nói tiếp: “Ta không mang theo thư tịch bên mình, chỉ có thể truyền miệng mà thôi, hơn nữa ta chỉ đọc một lần, nhất định sẽ không đọc lại lần hai, người phải tập trung nghe thật kỹ.”

Ngô Chính rốt cuộc thỏa hiệp, thần sắc Lăng Đạo ảm ảm đã trở nên kinh hi vô cùng, công pháp của một tên yêu nghiệt chưa quá hai mươi tuổi đã có thể đạt đến tông sư cảnh giới, nhất định là có chỗ bất phàm, để lão đã sống đến chừng này tuổi vẫn cảm thấy hào hức khôn nguôi.

Thế nhưng Lăng Đạo vẫn rất cảnh giác nói: “Nếu người cố tình đọc sai, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình!”

“Ta làm sao có thể tiểu nhân đến mức này!? Hơn nữa lấy kiến thức uyên thâm của người nhất định sẽ phát hiện được, ta cũng không có cơ hội dở trò a.” Ngô Chính cười khổ nói.

Nghe được lời này, Lăng Đạo mới cảm thấy yên tâm phần nào. Còn chuyện Ngô Chính chỉ đọc một lần không đọc lại lần hai, lão cơ hồ không để tâm đến. Ngô Chính đã là cá nằm trên thớt, nếu lão không nhớ được toàn bộ yếu quyết thì lại bắt hắn đọc lại thêm mười lần nữa, hắn cũng không thể không đáp ứng.

Nghĩ vậy, Lăng Đạo tạm thời vớt hết thầy tập niệm trong đầu, định thần lắng nghe Ngô Chính chuẩn bị đọc một lượt công pháp và võ kỹ của mình.

“Nhớ kỹ phải thật tập trung a, ta bắt đầu đọc đây.” Ngô Chính tỏ vẻ nghiêm nghị vô cùng, tựa hồ việc truyền lại võ học của mình cho người khác là một việc hết sức trọng đại. Hắn hít sâu một hơi, lại từ tốn thở ra, tư thế thẳng người chấp tay sau lưng, thần sắc trang nghiêm có thừa.

“Đừng làm trò nữa, nhanh bắt đầu đi.” Lăng Đạo thiếu nhẫn nại hỏi thúc.

Nghe vậy, Ngô Chính càng thêm nghiêm nghị, mặt lạnh như tiền, lại hít sâu thật mạnh lấy hơi, lớn tiếng hô to: “Lão tặc thú! người bị lừa!”

Vù một tiếng, thân ảnh Ngô Chính vượt qua mặt Lăng Đạo, tựa như là cuồng phong lướt qua thổi tung cả y phục và đầu tóc lão rối xù. Ngay lập tức tiếp nhận thông tin “bị lừa” vô cùng bất ngờ này, tâm trạng Lăng Đạo như là núi lửa đến ngày bùng phát, sắp phải nổ tung hủy diệt hết thầy.

Lăng Đạo phần nộ quay người muốn truy theo, một chương đánh đến tàn phế Ngô Chính. Thế nhưng trước mắt lão lúc bấy giờ, có đến chín cái thân ảnh của Ngô Chính đang chia ra các hướng khác nhau mà tẩu thoát. Sự việc diễn ra quá nhanh, thậm chí còn chưa đến một tíc tắc, nhất thời lão không phân biệt được đâu mới là chân thân Ngô Chính.

Đương lúc Lăng Đạo còn đang chần chừ không biết nên truy theo hướng nào, thì tất thầy chín cái bóng lưng của Ngô Chính đã khuất sâu trong sơn lâm, cho dù là phát hiện ra chân thân của hắn chẳng nữa cũng vô phương có thể bắt kịp được nữa.

“Nghiệt súc! Ta thề một ngày nào đó sẽ phanh thây người thành vạn đoạn!”

Tiếng gào thét ẩn chứa nội lực khủng khiếp vang vọng, rung động cả sơn lâm, kèm theo tiếng chim chóc đập cánh bay vội, khiến bất cứ sinh linh nào phụ cận cũng bị dọa đến kinh hồn táng đờm không thôi.

“Đây gọi là gây ông đập lưng ông a, ha ha ha...”

Tại một nơi nào đó sâu trong sơn lâm, Ngô Chính hà hê ôm bụng cười to, khoe miệng như muốn ngoác ra, mặt mày đỏ bừng hớn hờ, như thể vừa trải qua nhân sinh một chuyện vui thú nhất trên đời.

Một hồ này quả thực là đại khoái nhân tâm, Lăng Đạo muốn dụ dỗ Ngô Chính giao ra sở học của mình để độc chiếm, nào ngờ không những không được toại nguyện, lại còn tiện nghi cho đối phương tuyệt học thành danh của mình. Nếu đổi lại là Ngô Chính rơi vào tình huống này của lão, có khi sẽ tức giận đến thổ huyết mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 310: Thời cơ đã đến

Một hồ này quả thực là đại khoái nhân tâm, Lăng Đạo muốn dụ dỗ Ngô Chính giao ra sở học của mình để độc chiếm, nào ngờ không những không được toại nguyện, lại còn tiện nghi cho đối phương tuyệt học thành danh của mình. Nếu đổi lại là Ngô Chính rơi vào tình huống này của lão, có khi sẽ tức giận đến thổ huyết mà chết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải Lăng Đạo quá mức nóng lòng muốn “đào mỏ” Ngô Chính, thì có thể Ngô Chính còn muốn nhờ vả Lăng Đạo bảo vệ thêm ít lâu, đợi đến khi đột phá mới tìm cách âm thầm rời đi, không cần phải hồ người đến tức chết như thế này.

Mãi mê khoái chí tưởng tượng sắc mặt xấu xí của Lăng Đạo lúc này, đột nhiên Ngô Chính cảm nhận được khí tức có người đến gần, khoảng cách chưa đến một dặm. Những tia khí tức này rất yếu ớt, Ngô Chính đoán rằng có thể là năm sáu người nhị lưu, nhất lưu võ giả nào đó tình cờ đi qua đây.

“Tại nơi sơn lâm hẻo lánh này, rất hiếm khi có người đặt chân đến, không thể có chuyện một đám nhất lưu, nhị lưu võ giả du sơn ngoạn thủy đến nơi này được.” Ngô Chính cảm thấy kỳ quái, liền đẩy lên hiều kỳ quyết định thăm dò xem sao.

Hắn phóng người trên các nhánh cây cao vút, di chuyển về hướng phát ra khí tức, không mất bao lâu liền trông thấy mục tiêu.

Cách Ngô Chính trăm thước về phía trước, một đám thanh niên võ giả có mang theo vũ khí nhưng lại ăn mặc thường phục trông giống như nông phu, đang ẩn nấp phía sau bụi rậm. Hai người trong số đó tựa hồ là đang bị thương, đám người còn lại thì quây quanh đỡ lấy. Thần sắc những người này rất khẩn trương cảnh giác, dường như là đang sợ hãi thứ gì đó.

Ngô Chính căng mắt quan sát, phát hiện vết thương trên người hai gã võ giả kia đều là do đao gây ra, chỉ là ngoại thương đơn thuần, không có dấu hiệu nội thương khi giao đấu với cao thủ, trông bộ dáng chật vật của những người này có thể là vừa trải qua một trận hỗn chiến, đang phải lẫn trốn kẻ thù.

Bọn họ đều là võ giả, một khi giao chiến với những võ giả khác, nếu thua cuộc thì ít nhiều đều phải chịu đựng nội thương hoặc có dấu hiệu hư thoát khi tiêu hao nội lực quá mức. Thế nhưng Ngô Chính không nhìn thấy điều này, liền phán đoán chỉ có thể một trận hỗn chiến đã xảy ra.

Trông theo hướng ánh mắt cảnh giác của đám võ giả lẫn trốn, Ngô Chính tiếp tục di chuyển về phía đó, tìm hiểu xem kẻ địch của những người này. Hắn tập trung đề thăng khí cảm đến phạm vi một dặm xung quanh, không mất bao lâu lại phát hiện một đoàn người đang kéo đến.

“Kỳ quái, nhiều người như vậy!? Thanh toán lẫn nhau trên giang hồ cũng không cần phải kéo nhiều người thế này truy sát đến tận đây a.”

Ngô Chính không bỏ được hiếu kỳ, lại tiếp cận về phía đoàn người mới đến, vẫn giữ khoảng cách một trăm thước để quan sát. Nguyên lai đoàn người này là một đám binh sĩ quân Nguyên, mặt mày hăm hực sát khí, chia nhau ra tìm kiếm những người võ giả kia.

“Khiến quân Nguyên ráo riết truy sát như vậy, có thể nào những tên hán tử kia là quân khởi nghĩa!? Tháo nào lại giả trang nông phu.” Trông thấy quân Nguyên xuất hiện ở đây, Ngô Chính liền có thể lý giải.

Theo như nguyên tác, thì khoảng thời gian này đáng ra quân khởi nghĩa chống Nguyên Mông sẽ tương đối im hơi lặng tiếng, thế nhưng thế giới này đã bị Ngô Chính khuấy đến điên đảo không còn giống với nguyên tác, vì thế cũng không khiến Ngô Chính cảm thấy quá ngạc nhiên.

Hiện nay các thế lực trên giang hồ không còn khả năng làm khó Minh giáo, hơn nữa Minh giáo đã không còn chia rẽ nội bộ như trước đây, thế nên nhất định sẽ huy động liên hợp với những giáo thuộc khác, cụ thể là Di Lạc giáo và Bạch Liên giáo để phát động phong trào chống lại Nguyên Mông.

Mặc dù trong nguyên tác Kim Dung tiền bối không đề cập đến quá trình khởi nghĩa như thế nào, nhưng từ các tài liệu lịch sử cho thấy, ban đầu là do Minh giáo đẩy lên phong trào, thường sẽ ăn mặc trang phục như nông phu để ngụy trang, quân Nguyên lại có tác phong tàn bạo “giết nhằm còn hơn bỏ sót”, cho nên sẽ kích động lực lượng nông dân can trường đứng lên gia nhập vào quân khởi nghĩa, đây cũng là mấu chốt dẫn đến quân khởi nghĩa có thể chiến thắng cuộc chiến này.

Phải biết, trong các công cuộc khởi nghĩa thì lực lượng nông dân luôn đóng vai trò trọng yếu bậc nhất, chưa kể nhân khẩu đông đảo khiến quân Nguyên diệt mãi không hết, thì các yếu tố khác trong chiến tranh không thể không phụ thuộc vào nông dân, như là mạng lưới đưa tin, thám thính tình hình chiến cuộc, cung cấp lương thực xuyên suốt quá trình diễn ra khởi nghĩa, cùng vô số những vai trò khác.

Vì thế đám người võ giả kia giả trang nông dân đẩy lên khởi nghĩa để khiến binh lính quân Nguyên càng thêm tàn bạo đàn áp dân chúng, không thể nghi ngờ đây là một chiến lược vô cùng khôn ngoan, cũng không kém phần tàn nhẫn vô nhân đạo.

“Chiến tranh là vậy, nếu không lãnh huyết thì khó mà làm nên đại sự.” Ngô Chính âm thầm tán đồng, không mấy phản cảm đối với cách làm này.

Tại thế giới của hắn trước đây, từng có một dân tộc phải hy sinh mười người nông dân với trang bị thô sơ để đánh giết một người binh lính được vũ trang hạng nặng, tổng thể cuộc chiến dân tộc này tổn thất đến sáu mươi vạn sinh mệnh nông dân trong khi quân địch chỉ mất khoảng một phần mười số đó, tuy nhiên lại khiến quân địch khiếp đảm phải lui quân, thậm chí là ảnh hưởng xuyên suốt một khoảng thời gian thật dài sau đó.

Nông dân là tầng thứ được cho là thấp kém nhất, nhưng lại sở hữu lực lượng tổng thể khủng khiếp nhất ở thời đại này. Minh giáo nếu biết cách thu phục nhân tâm, thậm chí còn không cần phải dựa vào các chiến lược quân sự trong Vũ Mục Di Thư cũng có thể đảm bảo có được thắng lợi trong tầm tay.

“Nếu khởi nghĩa đã bắt đầu, cũng là thời cơ tốt nhất để ta tích lũy điểm sát lục, nhưng là... vẫn chưa tìm được manh mối tung tích của Đông Phương Bạch.” Ngô Chính thấu đáo cân nhắc, rồi cuộc quyết định: “Trở về trợ giúp khởi nghĩa, đồng thời có thể mượn nhờ mạng lưới thám thính của Minh giáo để dò la tin tức, cách này vẫn tốt hơn so với việc tìm kiếm trong vô vọng.”

Quyết định xong, Ngô Chính liền triển khai khinh công nhanh chóng di chuyển về hướng mấy tên võ giả đang lẫn trốn. Chẳng mấy chốc đã đến nơi, hắn thả người rơi xuống phía sau những người này, nhẹ nhàng đến mức không một ai phát giác có người đã tiếp cận rất gần khoảng cách không quá năm thước.

“Quân Nguyên chỉ cách các ngươi hơn hai dặm, không bao lâu nữa sẽ tìm được các ngươi.” Ngô Chính nói.

Mấy gã hán tử giả trang nông phu hoảng hốt quay người lại hô lên, “là ai!?” đồng thời giơ lên vũ khí thủ thế nghênh chiến. Ngay khi bọn hắn trông thấy Ngô Chính bề ngoài không giống như người Mông Cổ, thần sắc mới phần nào hòa hoãn trở lại, nhưng không dám buông lỏng cảnh giác, chăm chú đề phòng Ngô Chính có ý đồ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 311: Tiêu diệt truy quân

Mấy gã hán tử giả trang nông phu hoảng hốt quay người lại hô lên, “à ai!?” đồng thời giơ lên vũ khí thủ thế nghênh chiến. Ngay khi bọn hán tử trông thấy Ngô Chính bề ngoài không giống như người Mông Cổ, thần sắc mới phần nào hòa hoãn trở lại, nhưng không dám buông lỏng cảnh giác, chăm chú đề phòng Ngô Chính có ý đồ xấu.

“Ta là không phải kẻ địch của các ngươi, quân Nguyên mới kẻ thù của chúng ta.” Ngô Chính nghiêm nghị vấn đáp, đồng thời âm thầm phát động hảo cảm công dụng trong danh vọng tính năng.

Đám hán tử nghe thế bỗng nhiên cảm thấy thiếu niên trước mắt này rất thân thiết, không giống như là đang nói dối, liền thở phào nhẹ nhõm chấp tay hữu lễ nói: “Nguyên lai tiểu huynh đệ đây cũng là trung lương, tại hạ Hữu Chí, chẳng hay cao danh quý tính của tiểu huynh đệ là gì?”

“Ta là Ngô Chính, tạm thời gác chuyện này sang một bên, trước theo ta ly khai khỏi đây, không cần phải lần trốn.”

Nói dứt lời, Ngô Chính liền quay lưng đi trước dẫn đầu. mấy gã hán tử mặc danh kỳ diệu chợt cảm thấy thiếu niên này rất đáng tin cậy, hơn nữa cái tên Ngô Chính cũng rất quen tai, dường như là đã nghe qua cái tên này ở đâu đó. Song bọn hán tử cũng không thắc mắc lời nào, đỡ lấy đồng bạn đang bị thương đứng dậy, nhanh chóng theo sau.

Bởi vì hậu phương có hai người đang trọng thương không thể đi nhanh được, cho nên cước bộ Ngô Chính cũng không mấy vội vã. Tính cả Ngô Chính hết thảy bảy người, đi qua hơn nửa dặm đường, bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh của đoàn binh lính quân Nguyên hẳn là đang lùng sục khắp nơi.

“Ngô huynh đệ, phía trước có thể là binh lính quân Nguyên truy đuổi đến đây, chúng ta cứ thế mà đi tới ư?” Hữu Chí bán tín bán nghi nói.

“Có ta ở đây, không vấn đề gì.” Ngô Chính không dừng lại, vẫn tiếp tục đi về hướng đám binh lính quân Nguyên đang lùng sục.

Thấy vậy, mấy hán tử ánh mắt giao nhau, song lại khẽ gật đầu, tựa hồ là chọn cách tin tưởng vào Ngô Chính. Đây chính là công dụng vô cùng lợi hại của điểm danh vọng khi tích lũy đến một mức độ nào đó, khiến nhân tâm của những người có tu vi thấp hơn hướng về phía mình vô điều kiện.

Mấy người Ngô Chính ngang nhiên đi dọc theo đường mòn ly khai sơn lâm, nhưng chẳng mấy chốc một gã binh lính quân Nguyên phát hiện ra, liền lớn tiếng hô lên: “Bọn chúng ở đây!”

Đám binh lính phụ cận nghe được động tĩnh, ngay lập tức di chuyển về hướng phát ra âm thanh, đồng thời triển khai bao vây bốn phương tám hướng, không chừa cho mấy người Ngô Chính một kẽ hở để thoát thân.

“Được huấn luyện rất tốt a, chiến đấu trong sơn lâm vẫn không loạn trận hình, rất không hổ là quân thiện chiến bậc nhất thời bấy giờ.” Ngô Chính âm thầm khen ngợi.

Người Mông Cổ quen sống trên thảo nguyên, chiến đấu trên lưng ngựa, điểm yếu của bọn họ chính là chiến đấu ở những địa hình có nhiều vật cản, không thể tận dụng được sở trường của mình, thế nhưng khả năng tập trung ổn định trận hình và chiến đấu có hệ thống khát khe vẫn được thực hiện rất tốt.

Mắt thấy đã vô phương tẩu thoát, mấy người hán tử phía sau Ngô Chính dựa lưng vào nhau, lăm lăm vũ khí trong tay dường như muốn quyết một hồi tử chiến. Dù vậy bọn hán tử vẫn âm thầm nhìn về phía Ngô Chính, chờ đợi một điều thần kỳ nào đó, mà chính bọn hán tử cũng cho là chuyện hoang đường.

Tuy tận mắt kiến thức qua một màn xuất quỷ nhập thần của Ngô Chính, thế nhưng binh lính quân Nguyên bao vây nhân số gấp mười lần bọn hán tử, chưa kể còn có những tên vẫn không hay biết chuyện gì nhất thời không thể tự tập trở về, tình hình này không thể nghi ngờ là cửu tử nhất sinh.

V

Đương lúc mấy tên hán tử tâm thái muốn liều mình đón nhận cái chết, bỗng nhiên...

Suốt một tiếng, mấy chục thủ cấp của binh sĩ quân Nguyên bắt chợt lia khỏi cổ, rơi xuống lăn lóc dưới đất, máu tươi bắn lên tung tóe tựa như là vòi tưới nước, mắt thấy loáng thoáng lam sắc linh quang lưu lại thành vệt dài trong không trung, minh bạch cho bọn hán tử cuộc là chuyện gì vừa diễn ra.

Trông thấy mấy gã hán tử đứng ngây người há hốc mồm, Ngô Chính thân nhiên lên tiếng hỏi thúc: “Giải quyết xong rồi, đi thôi.”

Dưới ánh mắt kinh hãi như thể đang nhìn thấy quái vật đội lốt nhân hình, Ngô Chính không mấy để ý, cước bộ từ tốn dẫn đầu đi trước, đến nửa ngày mấy người phía sau mới kịp định thần, vội vã cất bước đuổi theo.

“Ngô Chính!?” Hữu Chí nói khẽ trong miệng, dường như là chợt nhớ đến điều gì đó, vội vã nhào tới phía trước hô lên: “Ngô huynh đệ, người... người có phải là Quý Sát Kiếm Ma, à không, là Lục Mạch Kiếm Tiên đã từng giúp đỡ cho Minh giáo!?”

Từ phương thức sát nhân cho đến ngoại hình, danh tính và hành động tương cứu huynh đệ quân khởi nghĩa, Hữu Chí cơ hồ có đến tám chín thành chắc chắn về thân phận của Ngô Chính. Ngoại hiệu Quỷ Sát Kiếm Ma mặc dù rất uy phong nhưng ai nấy đều biết, danh tự này mang ý nghĩa phi báng bêu xấu. Thế nên lời vừa ra khỏi mồm, Hữu Chí ngay tức thì sửa lại, sợ làm Ngô Chính phật lòng.

“Ngươi nhận ra ta!” Ngô Chính hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Mình giáo thật rất biết cách tuyên truyền, đến cả những nghĩa quân tầng thứ thấp nhất cũng có thể nhận diện được ta.”

Kỳ thực Ngô Chính không hay biết, sở dĩ điểm danh vọng từng có thời điểm bức phá tăng trưởng, là vì hành động ‘đại nghĩa diệt thân’ của hắn khiến Minh giáo cảm thấy rất áy náy và cảm kích, cho nên không ngừng ca ngợi biểu dương hình tượng cao đẹp của hắn với giáo chúng.

Mặc dù việc hạ sát Không Văn thân tăng mang cho hắn không ít điểm danh vọng, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ so với Minh giáo mà thôi. Phải biết giáo chúng của Minh giáo đông đảo nhất so với các thế lực võ lâm Trung Nguyên hiện nay, thậm chí đến Võ Đang nếu chỉ so về nhân khẩu đều không thể đánh đồng.

“Nguyên lai là Ngô thiếu hiệp! Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được diện kiến quả thực là danh bất hư truyền.”

Nghe thấy Ngô Chính thừa nhận, mấy người hán tử phía sau ai nấy đều kích động không thôi, nhân vật có thể khuấy đảo cả giang hồ, thậm chí đến cả ngũ đại môn phái vây giết cũng phải thất thủ cong đuôi bỏ chạy, quan trọng hơn hết hắn lại là đồng minh vô cùng cường đại của Minh giáo, cũng là đồng minh của quân khởi nghĩa chống lại Nguyên Mông, hầu như bất cứ một hảo hán nào thuộc quân khởi nghĩa đều không thể không khâm phục, thậm chí là sùng bái Ngô Chính.

“Chút hư danh mà thôi, không cần nhắc đến. Các ngươi hẳn là đã tổ chức triệu tập các huynh đệ bắt đầu phát động chiến tranh?” Ngô Chính nói.

Nhắc đến quân sự, thần sắc Hữu Chí liền nghiêm chỉnh trở lại: “Không sai, cứ điểm của chúng ta cách đây không bao xa, tạm thời vẫn chưa thể phát động tấn công toàn diện, chỉ đơn giản triển khai các trận đánh nhỏ lẻ nhằm tiêu hao quân lực địch, từ đó tìm cơ hội xâm nhập thiêu hủy quân lương.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 312: Thảm cảnh

Nhắc đến quân sự, thần sắc Hữu Chí liền nghiêm chỉnh trở lại: “Không sai, cứ điểm của chúng ta cách đây không bao xa, tạm thời vẫn chưa thể phát động tấn công toàn diện, chỉ đơn giản triển khai các trận đánh nhỏ lẻ nhằm tiêu hao quân lực địch, từ đó tìm cơ hội xâm nhập thiêu hủy quân lương.”

“Tiêu hao quân địch!? Ài, cao tăng Minh giáo hẳn là không tiết lộ, cái gọi là tiêu hao quân địch kỳ thực là hy sinh quân ta để đẩy lên bạo động từ phía các tầng thứ nông dân mà thôi.” Ngô Chính thầm thở dài.

Hắn rút cuộc đã hiểu vì sao Kim Dung tiền bối chỉ đề cập đến kết quả thắng lợi như trong nguyên tác, hoàn toàn không hề nhắc đến các tiểu tiết trong quá trình làm nên thắng lợi đó.

Sở dĩ cao tăng Minh giáo che giấu chủ đích là để tránh làm lung lay quân tâm, một khi các nghĩa sĩ biết bản thân mình là vật hy sinh, có thể sẽ làm ảnh hưởng đến toàn cục, thậm chí có những người sẽ cho là bị phản bội mà quay lưng với quân khởi nghĩa.

“Ta minh bạch, chúng ta trước trở về cứ điểm của các ngươi lại nói.” Ngô Chính gật đầu đáp.

Song dưới sự chỉ dẫn mấy người nghĩa quân, mất chưa đến hai ngày sau đó, Ngô Chính đã ly khai khỏi sơn lâm phức tạp này, đến được cứ điểm của bọn họ.

Tuy nhiên khi đến nơi, tận mắt trông thấy tình cảnh thảm thiết tại đây, không khỏi để Ngô Chính ần ần cũng có chút thương tâm.

Cứ điểm của những người này lại là một tiểu thôn tương đối hẻo lánh, vị trí vẫn trong vùng lãnh thổ nhà Nguyên giáp với biên giới phía nam, nhằm nguy trang đánh lạc hướng quân Nguyên.

Thế nhưng nguyên do thực sự là muốn lôi kéo thường dân tham gia vào cuộc khởi nghĩa này, bằng cách để bọn họ chứng kiến hành động giết chóc tàn bạo thay vì chỉ là đàn áp, bóc lột và cưỡng bức như bấy lâu nay. Trên tất cả là để bách tính biết được, còn có những nghĩa sĩ dám đứng lên sẵn sàng chống lại triều đình nhà Nguyên.

Nhưng dù thế nào đi nữa, điều này cũng khiến cảnh tượng trước mắt Ngô Chính lúc bấy giờ, chẳng khác biệt là bao so với bãi thây ma hậu chiến trường.

Đi vào tiểu thôn, khói lửa hiu hắt, nhà cửa tang hoang, đến cả tiếng gà bay chó sủa cũng không còn, chỉ có một sự im lặng đến đáng sợ. Xác người nằm la liệt khắp nơi, bởi vì quân khởi nghĩa cũng giả trang nông phu, thế nên không phân biệt được đâu là thi thể của thường dân, đâu là thi thể của quân khởi nghĩa. Thậm chí còn có cả lão nhân, nữ nhân và hài tử cũng lẫn lộn trong đám thi thể đó.

“Đây là cứ điểm của các ngươi?” Thần sắc Ngô Chính băng lãnh, tựa hồ là có phần tức giận. Mặc dù hắn không phản đối với phương sách này, thế nhưng khi tận mắt trông thấy không khỏi đã động đến nhân tâm.

Mấy người hán tử theo sau, mắt thấy thi thể huynh đệ và cả những thương dân trải đầy dưới mặt đất, ai nấy đều ngán lệ thương tâm, đôi đồng tử rưng rưng lửa giận và lòng căm thù thôi thúc.

Hữu Chí cố nén thương tâm nói: “Ngô thiếu hiệp, người của chúng ta dưới mặt địa.”

Nghe vậy, Ngô Chính không mấy bất ngờ, Minh giáo có đoàn quân lực Ngũ Hành Kỳ, trong đó Hậu Thổ Kỳ mỗi người đều có tài đào hầm lấp đất, thuật độn thổ không ai sánh bằng, có thể trong thời gian ngắn tạo thành mặt địa dưới lòng đất cũng không phải là bất khả thi.

Song mấy người Hữu Chí lại dẫn Ngô Chính đến hậu thôn, là một vùng đất dưới chân núi, có nhiều bụi rậm nguy trang. Dựa vào trí nhớ, Hữu Chí dạt ra đám bụi rậm, quả nhiên xuất hiện một địa đạo vừa đủ để một người đi vào.

Lần lượt từng người đi xuống địa đạo, Hữu Chí là người đi sau cùng, với tay nắm lấy đám bụi rậm che phủ cửa khẩu.

“Ngô thiếu hiệp, bám theo bọn ta, cẩn thận bị lạc.” Một người hán tử nhắc nhở.

Dưới mặt địa là một mảnh tối om, không thể dùng mắt thường nhìn thấy được gì, hơn nữa cứ đi được một đoạn lại phải đổi diện ngã ba đánh lạc hướng, nếu không nắm lòng đường đi nước bước, rất có thể sẽ bị lạc trong mê cung dưới lòng đất này.

Mặc dù không thể nhìn thấy đường đi bằng mắt thường, nhưng những người này đều là võ giả, tất nhiên có thể dựa vào cảm quan mơ hồ đánh giá xung quanh.

Không mất bao lâu, Ngô Chính cảm nhận được phía trước có khí tức phát ra, nhưng lại rất mong manh yếu ớt, có thể là những người đó đều đang mang trọng thương trong người.

“Phía trước có người, khí tức rất yếu, hẳn là phải chịu thương thế không nhẹ.” Ngô Chính nói.

Nghe vậy, mấy người Hữu Chí ai nấy đều lo lắng không thôi, cước bộ càng khẩn trương hơn.

Đi thêm một đoạn rốt cuộc trông thấy ánh lửa chớp chớp phía trước, Ngô Chính càng cảm nhận được rõ ràng sự hiện diện của đám người bên trong mặt địa, hết thảy chỉ vồn vện hơn hai mươi người, mà hầu hết khí tức đều rất nhược, có thể là một đám tàn quân may mắn sống sót.

Một tên hán tử cường tráng cời trần, cả người khắp nơi được băng lại bằng vải trắng, trong tay cầm lấy thanh kiếm, mắt thấy lò mờ bóng dáng mấy người Ngô Chính đang đi đến, cảnh giác lớn tiếng hô lên: “Là ai!”

“Không cần lo lắng, là người mình!” Hữu Chí đáp lại.

Nghe được giọng nói quen thuộc, hán tử cường tráng quá đổi vui mừng nói: “Là Hữu Chí!? Ha ha, nguyên lai ngươi không xảy ra bất trắc, các huynh đệ còn tưởng ngươi đã lãnh ít dữ nhiều, ai nấy đều lo lắng cho các ngươi a.”

Trông thấy hán tử cường tráng thương tích đầy mình, nội tâm Hữu Chí càng bất an không thôi, liền khẩn trương hỏi han: “Chúng ta thương vong bao nhiêu!?”

“Chúng ta... ừ, chỉ còn lại hai mươi bốn huynh đệ may mắn thoát chết, nhưng hầu hết đều chịu thương thế rất nghiêm trọng, không còn khả năng chiến đấu.” Giọng điệu hán tử cường tráng đầy bi thương đáp.

“Không phải mấy người bọn ta đã đánh lạc hướng quân thất lỗ, tại sao lại thương vong nghiêm trọng như vậy!?” Hữu Chí bị phản kích động quát lên.

“Hữu huynh nên bi thương, mấy ngày này đã vất vả rồi, các người trước vào trong nghỉ ngơi đi, để ta canh chừng nơi này.” Hán tử cường tráng vỗ vai Hữu Chí an ủi, chợt nhìn thấy thiếu niên diện mạo tương đối xa lạ, không giống như đã từng gặp qua trong đám người quân khởi nghĩa, liền mở miệng dò hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này là?”

Hữu Chí nghe thế liền áp chế tâm tình bi thương, giới thiệu Ngô Chính cho hán tử cường tráng: “Là đồng minh của chúng ta, trước đây từng giúp đỡ Minh giáo chấn áp đám người ngũ đại môn phái kia, cũng nhờ hắn tương cứu mấy người bọn ta mới có thể bảo toàn tính mệnh mà trở lại đây.”

Nghe đến đây, hán tử cường tráng đã mơ hồ đoán được thân phận của Ngô Chính, liền kích động nói lăm trong miệng: “Người là, là Quý Sát Kiếm Ma, Ngô Chính!?”

“Chút hư danh mà thôi, không cần đề ý.” Ngô Chính trông thấy biểu cảm của hán tử cường tráng, tương tự như mấy người Hữu Chí khi biết được thân phận của mình, cảm thấy đã rất nhàm chán, không muốn dây dưa vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 313: Khích lệ quân tâm

“Chút hư danh mà thôi, không cần để ý.” Ngô Chính trông thấy biểu cảm của hán tử cường tráng, tương tự như mấy người Hữu Chí khi biết được thân phận của mình, cảm thấy đã rất nhàm chán, không muốn dây dưa vấn đề này.

“Tại hạ Tần Hùng, đa tạ thiếu hiệp ra tay nghĩa hiệp tương trợ.” Hán tử cường tráng chấp tay hữu lễ, lại làm động tác mời: “Mọi người cùng vào trong lại tiếp tục trò chuyện.”

“Được!” Ngô Chính gật đầu đáp lễ.

Đi vào mật địa, bên trong là một mẫu không gian tương đối rộng lớn, bốn phía còn có rất nhiều thông đạo, vừa là lối thoát để phòng tình huống khẩn cấp, cũng là để đánh lừa kẻ địch. Trung tâm mật địa có một bệ đá lớn, bên trên đặt một tấm bản đồ tương đối chi tiết, hẳn là nơi bàn bạc chiến lược.

Nghe được động tĩnh, đám nghĩa sĩ thương tích đầy mình, từ phía cửa khẩu thông đạo chật vật đi ra, trông thấy mấy người Hữu Chí còn sống sót, thần sắc ai nấy đều vui mừng khôn nguôi.

“Các người vẫn còn sống!? Tốt quá, thật tốt quá rồi.”

Bọn hán tử có người mất tay, người mất chân, toàn thân nhiều chỗ băng lại bằng vải trắng đã nhuộm đỏ máu tươi, diu dặt lẫn nhau đi đến hỏi han, tựa hồ biết được vẫn còn vài huynh đệ có thể thoát chết trở về, để bọn hán tử kinh hi đến mức quên cả đau đớn.

“Biểu cảm của mấy người này thật giống với các huynh đệ Tiểu Diện Quân trước đây, thật có chút hoài niệm...” Ngô Chính thâm cảm khái.

Những hán tử này qua một thời gian kẻ vai sát cánh đồng sinh cộng tử, tình cảm gắn bó đã không khác gì là thân nhân với nhau, biểu hiện kích động như vậy có lẽ cũng là thường tình.

“Mau kể cho chúng ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hán tử bị mất một tay hỏi thăm.

“Không giấu gì các người, bọn ta là may mắn thoát chết mà thôi, sau khi cố dẫn dụ quân Nguyên đuổi theo, đám thất lộ này quyết truy cùng diệt tận đến sâu trong sơn lâm, may mà Ngô thiếu hiệp tình cờ phát hiện, không những ra tay tương cứu, còn giết sạch toàn bộ đám thất lộ này không chừa một mống, trả thù cho các huynh đệ chúng ta.” Hữu Chí kể lại, giọng điệu rất hùng hồn.

“Giết hay lắm!”

“Quả thực là đại khoái nhân tâm, ta hận không thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.”

“Đám thất lộ tàn bạo này không biết đã làm bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm, dù có chết thêm trăm lần nữa cũng không thể chuộc tội a.”

...

Những hán tử này nghe được binh lính quân Nguyên bị diệt sạch không chừa một mống, liền kích động hô hào, sĩ khí phấn chấn không thôi.

“Không tệ, rất biết cách khích lệ tinh thần quân sĩ.” Ngô Chính thâm khen ngợi.

Đám nghĩa sĩ thương binh này bại trận thê thảm, lại trông thấy nhiều huynh đệ hy sinh như vậy, ý chí chiến đấu ít nhiều đã không còn hăng hái như trước. Bây giờ trông thấy mấy người Hữu Chí có thể toàn mạng trở về đã là một kỳ tích, còn nghe kể lại sự việc rất sáng khoái nhân tâm, ngay lập tức niềm tin được củng cố rất nhiều.

Mặc dù lời kể của Hữu Chí có khuếch đại đôi chút, Ngô Chính căn bản chỉ giết một tiểu đoàn binh lính hơn năm mươi người mà thôi, nào có phải là diệt sạch toàn bộ. Thế nhưng điều này lại có thể củng cố quân tâm, rất đáng để khoác lác.

“Mau nói cho ta biết, Ngô thiếu hiệp là ai?”

Một hán tử trong đám người lớn tiếng hô lên, bỗng nhiên những người còn lại cũng im bật, chăm chú nhìn lấy Hữu Chí, lắng tai nghe.

“Ngô thiếu hiệp, chính là người đã từng giúp đỡ Minh giáo chống lại ngũ đại môn phái, không những thế còn tiêu diệt toàn bộ cao tầng những thế lực dám uy hiếp đến quân khởi nghĩa chúng ta, bắt chấp bị người trong giang hồ đồn thổi tiếng xấu, hẳn là các người cũng có nghe qua danh tự Lục Mạch Kiếm Tiên đi!?”

Nãy giờ không biết là vô tình hay cố ý, Hữu Chí đứng phía trước dùng thân hình che chắn lấy Ngô Chính không để những người khác trông thấy, lúc bấy giờ chậm rãi nép sang một bên để lộ ra thân hình Ngô Chính, đồng thời làm động tác giới thiệu.

Ngô Chính thấy thế thì thâm cười khò, “tên này quả nhiên dám lợi dụng ta để khích lệ sĩ khí huynh đệ của hán, tâm trí rất không tầm thường a.”

Nếu Ngô Chính xuất hiện theo phương thức bình thường thì hiệu quả mang đến cũng tương tự như Tần Hùng, chỉ kích động một hồi mà thôi. Nhưng bằng cách này, Hữu Chí sẽ tạo thành tình huống rất bất ngờ, có thể lợi dụng triệt để danh tiếng và hành động của Ngô Chính phản kích quân tâm, đẩy lên hy vọng của đám nghĩa sĩ này. Không những thế, điều này còn khiến tâm trí bọn hán vô hình dựa dẫm vào Ngô Chính, cũng vô tình dẫn đến hệ quả Ngô Chính sẽ không thể không trợ giúp bọn hán, vì hai chữ “nghĩa khí”.

Chỉ là động tác nhỏ lại có thể tạo thành hiệu quả rất tốt, mặc dù không biết Hữu Chí có phải là chó ngáp phải ruồi hay là tâm cơ thâm trầm, nhưng Ngô Chính không khỏi phải nhìn hán bằng ánh mắt khác.

Đám người nghĩa sĩ thương binh trông thấy hình dáng Ngô Chính, có hơi ngây người đứng ngẩn ra, dường như đang liên tưởng so sánh với lời miêu tả trước đây từng nghe được, chốc lát sau liền kinh hí hô hào, như thể quân chúng vừa gặp được minh tinh vậy.

Nội tâm những người này hẳn là cho rằng Ngô Chính đến đây là để dẫn dắt bọn hán tiêu diệt quân Nguyên – Mông trả mối huyết hải thâm thù.

Bất đắc dĩ, Ngô Chính đành phải hợp tác với Hữu Chí hoàn thành nốt tuồng diễn này, động viên khích lệ đám người thương binh, hẳn là phải mất đến nửa ngày mới khiến mấy người này thôi kích động, trở về chỗ của mình mà dưỡng thương.

“Phù...”

Ngô Chính thở dài nhẹ nhõm như thể vừa vút được gánh nặng trên vai, lại nhìn qua bên cạnh. Lúc bấy giờ Hữu Chí dường như phát giác bị Ngô Chính phát hiện, liền làm bộ mặt rất có lỗi khẽ ra hiệu.

Không để ý đến chuyện nhỏ nhặt, Ngô Chính đến bệ đá, chỉ vào bản đồ nói: “Những điểm này đều là cứ điểm của các người?”

“Không sai, chúng ta được giao nhiệm vụ phục kích tiêu hao quân địch, nhằm thu hút sự chú ý của quân Nguyên về phía này.” Hữu Chí nói.

Các cứ điểm quân khởi nghĩa được đánh dấu khoanh tròn trên bản đồ, hầu hết là tập trung về phía nam biên giới lãnh thổ triều Nguyên, trong khi đó căn cứ chủ lực thì tại điểm phía bắc.

“Phương sách này đúng là câu kéo được rất nhiều thời gian để quân chủ lực ngưng trọng lực lượng, đồng thời cũng đặt hy vọng đoàn kết bách tính phía nam để đẩy lên khởi nghĩa, trở thành một thế lực chống Nguyên!” Ngô Chính thâm nghĩ.

“Có vấn đề gì ư?” Hữu Chí dò hỏi.

Ngô Chính nhướn mày nhìn lấy Hữu Chí hỏi lại: “Người không phát hiện vấn đề gì?”

Nghe thế, chợt Hữu Chí khẽ nhìn qua Tần Hùng đang đứng kế bên. Tần Hùng mặc danh kỳ diệu cũng nhìn lại hán. Mật địa đại sảnh lúc này chỉ còn thân ảnh của ba người, một hồi ta nhìn người, người nhìn ta, không khí không khỏi có chút kỳ quái.

-----*-*-----

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 314: Quyết định

Nghe thế, chợt Hữu Chí khẽ nhìn qua Tần Hùng đang đứng kế bên. Tần Hùng mặc danh kỳ diệu cũng nhìn lại hán. Mật địa đại sảnh lúc này chỉ còn thân ảnh của ba người, một hồi ta nhìn người, người nhìn ta, không khí không khỏi có chút kỳ quái.

“Sao lại nhìn ta, có chuyện gì nghiêm trọng ư?” Tần Hùng làm bộ mặt cổ quái nói.

Ngô Chính mỉm cười đáp: “Là người nghĩ nhiều, không có chuyện gì cả.”

Hữu sự vô sự bất thường, Tần Hùng nghe lời này càng thêm hiếu kỳ, nhưng Ngô Chính đã tránh vấn đề nên không thể lại mở lời dò hỏi.

Ngô Chính lại nói với Hữu Chí: “Tiếp theo người suy tính như thế nào?”

“Trước đây chúng ta có người của Ngũ Hành Kỳ thuộc Minh giáo dẫn dắt, nhưng sau vài trận chiến thì... bây giờ chỉ còn lại tàn quân vô lực nên sự, Hữu nỗ không có tài cán gì, không dám tự ý đưa ra quyết định.” Hữu Chí nói.

Ngô Chính nghe thế liền minh bạch, Hữu Chí là muốn đẩy đưa Ngô Chính làm đầu lĩnh đám tàn quân này, thế nhưng sự việc không khỏi có chút can tay

cán chân.

“Không nên xem thường chính mình, ta tự thân vẫn còn có việc phải làm, chỉ có thể giúp các người nhất thời mà thôi.” Ngô Chính khôn khéo từ chối.

Kỳ thực Ngô Chính rất xem trọng Hữu Chí, ngay động tác vừa rồi cũng đủ để minh chứng tâm trí của hắn rất phù hợp để dẫn dắt quân sĩ.

Về nội bộ, Hữu Chí biết cách lợi dụng danh tiếng của Ngô Chính để trấn an khích lệ quân tâm. Ngoại bộ thì lợi dụng niềm tin của đám nghĩa quân để chắc chắn nhận được sự giúp đỡ hết mình của Ngô Chính. Và cả phương thức hắn trả lời câu hỏi “người không phát hiện vấn đề gì?” bằng cách nhìn về phía Tần Hùng, ngụ ý là “ta mình bạch mình là vật hy sinh, nhưng không thể bỏ rơi các huynh đệ.”

Chỉ qua một vài sự việc nhỏ nhặt, Ngô Chính liền nhận định Hữu Chí rất phù hợp để đảm đương vai trò này.

Nghe qua lời nói, Hữu Chí cũng minh bạch Ngô Chính là muốn thoái thác, thế nhưng cũng không thể trách được, chỉ biết thở dài đáp: “Tình thế chúng ta bây giờ, nhận được sự trợ giúp đã là rất đáng quý, Hữu mẫu thay mặt các huynh đệ đa tạ Ngô thiếu hiệp.”

“Không cần khách khí.” Ngô Chính khẽ gật đầu, lại nói tiếp: “Trong tình hình này, ta nghĩ phương sách tốt nhất là hợp lại các nhóm tàn quân với nhau, tiếp tục phần việc được giao của các người, tin tưởng không bao lâu sau bách tính tại vùng phía nam sẽ không chịu nổi áp bức mà gia nhập quân khởi nghĩa, chỉ cần các người quân chủ lực không bị diệt sạch thì không lo vấn đề về nhân số.”

“Ngô thiếu hiệp, không phải ta chê tốt đòi xấu, nhưng một đám nông phu tay trái gà không chặt thì có thể giúp ích được gì, chỉ càng nhiều hơn thương vong không đáng có.” Tần Hùng nói.

“Người làm đại sự phải thiết diện lãnh huyết, mềm lòng như người có thể sẽ kéo chân các huynh đệ ngã xuống nhiều hơn mà thôi.” Ngô Chính lạnh nhạt nói.

Tần Hùng không một chút hay biết kẻ sách do cao tăng Minh giáo đề ra, nên vẫn vô tri cho rằng việc phục kích quân Nguyên chỉ đơn thuần là tiêu hao quân lực, còn nổi lòng trắc ẩn đối với những người thường dân.

“Nhưng mà...” Tần Hùng miệng cứng đờ không biết phản bác thế nào.

Những chuyện phi nhân đạo thế này có thể ảnh hưởng đến lòng quân, thế nhưng Ngô Chính chỉ đặt vấn đề sớm muộn cũng sẽ xảy ra, còn giải quyết thế nào thì tùy thuộc vào những người dẫn quân như Hữu Chí.

Không mấy bận tâm đến Tần Hùng, Ngô Chính quay sang nói với Hữu Trí: “Ta chỉ đưa ra phương sách, còn chủ quyết thế nào thì vẫn phụ thuộc vào người.”

“Quyết định như thế.” Hữu Trí không nghĩ ngợi liền đồng ý.

Nhất trí phương hướng hành động, sau đó mọi chuyện liền dễ giải quyết. Ba người bàn bạc thêm ít lâu, song ai nấy đều tự mình tìm chỗ nghỉ ngơi.

Dựa theo Hữu Trí chỉ dẫn, Ngô Chính chọn đại một thông đạo đi đến mật thất. Bên trong mật thất chỉ có một bệ đá nhỏ được trải chiếu thay cho giường nằm, ngoài ra xung quanh trống trơn không có vật dụng gì khác.

“Thực lực của ta bây giờ nếu chạm phải tông sư hậu kỳ cũng có thể chiến một trận, bất quá chỉ có thể bảo toàn mạng sống chứ không thể tiêu diệt đối phương.” Ngô Chính trầm mặc lo lắng, lại dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống: “Kiểm tra ‘thông tin nhân vật’ giao diện”

Ngay lập tức một bảng hình chiếu giao diện hiện ra trước mắt Ngô Chính như mọi khi:

“Thông tin nhân vật.

Danh tính: Ngô Chính.

Tuổi tác: 18.

Thể chất: tiên thiên đạo thể.

Tu vi: tuyệt thể trung kỳ.

Danh hào: Lục Mạch Kiếm Tiên, Quỷ Sát Kiếm Ma.

Công pháp: Cửu Dương Chân Kinh (tầng 6), Liệu Thương Thiên (phụ trợ), Dịch Cân Đoán Cốt Thiên (phụ trợ).

Võ kỹ: Lục Mạch Thần Kiếm (đăng phong tạo cực), Hoành Không Na Di (đăng phong tạo cực), Loa Toàn Cửu Ảnh (đăng phong tạo cực), Vi Đà Chưởng (đăng phong tạo cực), Thất Thương Quyền (đăng phong tạo cực)

(Võ kỹ linh ngộ cấp bậc: tiểu thừa (nhập môn), tinh thông (tiểu thành), lô hỏa thuần thanh (đại thành), xuất thần nhập hóa (viên mãn), đăng phong tạo cực (đại viên mãn))

Đặc thù võ kỹ: Thuật Thẩm Dò, Thuật Ẩn Giấu.

Trang bị: Huyền Ảnh Tử Bào, Bạch Thiết Tiểu Diện.

Điểm sát lục: 3 6 8 0 (dùng để đổi lấy vật phẩm trong thương thành, có thể tích lũy điểm sát lục bằng cách giết chóc)

Danh vọng: 1 6 0 3 5 (điểm danh vọng có thể dùng để chấn nhiếp hoặc tăng độ hảo cảm, điểm danh vọng được tích lũy lớn dần theo danh tiếng)”

“Một khi đạt đến tuyệt thế hậu kỳ, ta liền phải rời đi. Phải thật nhanh chóng tìm đến tung tích của Đông Phương Bạch, bằng không nếu ta trong khoảng thời gian này gặp phải bất trắc, có thể sẽ bị buộc phải mạnh lên...” Ngô Chính thầm nghĩ.

Cũng tương tự như tình huống bị Lăng Đạo bắt đi, muốn thoát khỏi tay lão thì Ngô Chính chỉ có thể khiến mình trở nên mạnh hơn, mà chỉ có tăng cường tu vi mới là biện pháp hữu hiệu nhất.

Nếu như Ngô Chính sắp tới lại gặp phải hiểm cảnh không còn đường lùi, khó nói sẽ lại bị buộc phải tăng lên tu vi trong thời gian ngắn ngủi. Nếu vẫn không thể tìm được Đông Phương Bạch, hẳn sẽ không có cách nào hoàn lại thời điểm phải xuyên không đến thế giới khác, đến lúc đó quả thực là rất nguy.

“Võ kỹ của ta đã không cách nào tăng cường rồi ư?” Ngô Chính ý niệm giao tiếp với hệ thống.

“Có thể, nhưng đều phụ thuộc vào túc chủ. Thiên cấp đỉnh giai võ kỹ nguyên đã là vô hạn tiềm lực nhưng về căn bản vẫn không phải hoàn toàn phù hợp với túc chủ. Thế nên việc muốn phát huy toàn bộ tiềm lực này, túc chủ cần phải dựa vào chính mình.” Hệ thống nói.

“Còn có chuyện này!?” Ngô Chính chau mày.

Trước nay hẳn còn cho rằng điểm sát lục là vạn năng không gì không thể.

“Điểm sát lục có thể quán niệm tư duy lĩnh ngộ là dựa vào những bậc tiền nhân đã từng đạt được những môn công pháp và võ kỹ trước đây. Việc này đến một lúc nào đó tất nhiên sẽ có chừng mực. Túc chủ muốn tăng cường uy lực của võ kỹ, tức thị vượt qua những bậc tiền nhân. Hệ thống không thể giúp được gì trong chuyện này.” Hệ thống nói.

Ngô Chính nghe thế không khỏi ngậy người ra: “Nguyên lai là dựa vào những lĩnh ngộ của các tiền bối từng sở hữu, muốn vượt qua khác nào là nói.. phải sáng tạo!?”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lục Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 315: Giải phóng tù binh

Tại một tòa thành, dưới sự chú mục của dân chúng, binh lính quân Nguyên đang áp tải những tù binh nghênh ngang đi qua đường lớn.

Ai nấy đều tả toại, trên thân tù binh nhiều vết thương vẫn còn hở miệng, máu tươi tuơm ra, tựa hồ trước đó đã chịu không ít cực hình.

Bách tính xung quanh mặt mày sợ hãi đến tái xanh, nhưng cũng không ít người cắn răng day nghiêng, tay siết chặt thành quyền, biểu hiện sự căm phẫn tột cùng.

Tuy nhiên, không một ai dám xông vào nghị luận, mãi cho đến khi những binh lính áp tải đi thật xa mới dám mở miệng, nhưng ngôn thoại vẫn rất chừng mực, sợ hãi bị người khác nghe được sau đó buộc tội mình.

Là vì hai bên đường có rất nhiều băng cáo thị, lệnh truy nã những người phản Nguyên được dán đầy trên đó, hơn nữa tiền thưởng cũng rất hậu hĩnh.

Đứng trước băng cáo thị, hai người thanh niên và thiếu niên ăn mặc thường phục vải thô, đội chiếc nón vành rơm, trông giống như những người nông phu.

Hai người này chính là Ngô Chính và Hữu Chí đang giả trang trà trộn vào thành.

Trông thấy lệnh truy nã được treo ở điểm cao nhất, dễ chú ý nhất có vẻ diện mạo của mình, Ngô Chính không khỏi cười khổ. Tiền thưởng cho người nào cung cấp chính xác tung tích của Ngô Chính đến tận một ngàn lượng hoàng kim, đủ để một người bình thường sống sung túc không lo nghĩ hết phần đời còn lại, nhất lao vĩnh đạt.

“Chúng ta nên làm gì?”

Hữu Chí nhìn theo đoàn binh lính áp tải tù binh người Hán, thấp giọng nói.

“Ta cứu người thu hút sự chú ý của quân Nguyên về phía mình, người tranh thủ khoảng thời gian đó đến những mặt điểm triệu tập tàn quân, không cần phải tìm cách trợ giúp ta.”

Ngô Chính nói.

“Như vậy quá nguy hiểm!”

Hữu Chí kinh động, lại vội vàng khuyên nhủ:

“Hay là trước triệu tập các huynh đệ, sau đó lại suy tính đến chuyện cứu người.”

“Không cần nhiều lời, làm theo cách của ta.”

Ngô Chính kiên quyết nói.

Song không đợi Hữu Chí kịp đáp trả, Ngô Chính liền quay người rời đi, được vài bước thân ảnh chợt biến mất không thấy tăm hơi.

“Ài...”

Hữu Chí vạn phần bất đắc dĩ nhưng cũng minh bạch, lấy thực lực của hắn đi theo cũng không giúp được gì, bèn quay lưng đi về hướng ngược lại, làm phần việc trong khả năng của mình.

Đoàn binh lính quân Nguyên trên đường áp tải hơn hai mươi người tù binh trở về thủ phủ bên trong tòa thành, chờ ngày phán quyết tử hình để cảnh cáo những ai có nuôi nấng ý đồ phản Nguyên.

Bỗng nhiên...

Dưới ánh mắt kinh sợ của dân chúng, hơn một nửa binh lính quân Nguyên đang áp tải chợt đầu lia khỏi cổ lẫn lóc dưới đất. Để thân hình của bọn chúng như là vòi phun nước, máu tươi bắn lên tung tóe.

Sự việc quá đột ngột, nhất thời không một ai kịp phản ứng trở lại, chỉ biết trừng ngốc ngậy người nhìn cảnh tượng khiếp đảm diễn ra trước mắt.

Suốt một tiếng, một đạo kiếm khí nhanh như thiểm điện phá vỡ hết cây xiềng xích, giải phóng cho tù binh bị bắt giữ.

“Có người cứu tù binh!”

Không biết là người nào vừa hô lên, khiến đám người đang đứng sững ngốc như trời trồng chợt cảnh tỉnh.

Đến cả những tù binh cũng kinh tâm không thôi, nhưng rất nhanh liền phản ứng trở lại, nhanh tay cướp lấy vũ khí của mấy cái xác chết binh lính dưới đất, nhân cơ hội giết chết những binh lính còn sống đứng bên cạnh, sau đó mạng ai nấy giữ lẫn trốn vào đám thường dân.

Lúc bấy giờ, tràng cảnh vô cùng hỗn loạn, dân chúng kinh sợ xô lẫn muốn rời khỏi nơi này, tạo thành cơ hội lý tưởng cho tù binh tẩu thoát.

Binh lính quân Nguyên mặc dù được huấn luyện rất tốt, nhưng lâm vào tình cảnh này chỉ có thể co cụm đội hình lại với nhau phòng bị, sợ hãi sẽ bất đắc kỳ tử tương tự như đồng bạn bọn chúng.

Mất thấy một màn này, ẩn mình trong đám thường dân, Ngô Chính khẽ gập vành nón, theo đám đông mà rời khỏi đây.

Ngay khi Ngô Chính ly khai, liền có một đoàn binh lính khác từ phía thủ phủ bị kinh động nhanh chóng tiếp ứng, triển khai bao vây áp chế hỗn loạn, không cho thêm người nào chậm chân có cơ hội tẩu thoát.

Thế nhưng hành động này có chút muộn màng, hầu hết tù binh đều đã thành công đào tẩu, có chăng cũng chỉ còn lại đám dân thường không chút công phu phòng thân nào.

Đến thành cảng, Ngô Chính mua lại một con thuyền, đi qua bờ sông bên kia về hướng bắc, thâm nhập sâu vào vùng lãnh thổ quân Nguyên chiếm đóng.

Trước đó Hữu Trí có cung cấp thông tin, vì khởi nghĩa đã bắt đầu diễn ra, các binh lính quân Nguyên được lệnh đóng quân ở các tòa thành.

Tuy nhiên, bởi vì lãnh thổ quá rộng lớn, quân khởi nghĩa lại vùng dậy cực kỳ mạnh mẽ, một số tòa thành khoảng cách quá xa với Hà Nam về phía bắc đã không cầm cự được lâu, một vài tòa thành cũng đã bị quân khởi nghĩa chiếm đóng.

Không lâu trước đây, Nhữ Dương Vương đã triệu tập quân sĩ lập các doanh trại ở nhiều chiến tuyến khác nhau, muốn đoạt lại những tòa thành đã mất.

Thế nhưng Nhữ Dương Vương hẳn là không quá tha thiết với việc này, bởi vì vị trí các tòa thành bị chiếm đóng đều không phải là địa lợi, có thể dễ dàng đoạt lại, nhưng cũng rất đơn giản mất đi.

Mà việc lập các doanh trại tập trung quân lực chủ yếu chính là để áp chế dân chúng nổi dậy, đây mới là mối tiềm tàng rất lớn, có khả năng gây uy hiếp cho triều Nguyên.

Mỗi doanh trại sẽ nằm giữa hai chiến tuyến, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp ứng cho các tòa thành sát biên giới lãnh thổ.

Thế nên ở chiến tuyến phía nam, quân khởi nghĩa chỉ có thể ẩn mình chờ đợi phục kích các đoàn binh lính, hòng dùng những chiến thắng nhỏ lẻ này để thuyết phục dân chúng, kích động tâm phản kháng đối với sự tàn bạo của quân Nguyên.

Nhìn thấu điểm này, Nhữ Dương Vương sớm đã có đối sách, cách nhanh và trực tiếp nhất chính là dùng chiến thuật biến người để đánh tan từng đợt phục kích, dập tắt ngọn lửa nhen nhóm trong lòng dân, kể cả việc “giống trống khua chiêng” áp tải tù binh trở về cũng không ngoài mục đích cảnh cáo.

Tuy nhiên, càng như vậy lại càng lộ rõ bản chất tàn bạo của quân Nguyên, nếu không đàn áp quân khởi nghĩa đến mức khiến dân chúng nhìn vào đều kinh hoàng tuyệt vọng, sớm muộn “vật hy sinh” cũng sẽ phát huy tác dụng, binh sĩ quân khởi nghĩa sẽ mọc lên như nấm giết mãi không hết, bởi vì mỗi ngày đều sẽ có những thường dân hoặc nhân sĩ vô lâm can trường đứng lên.

Muốn thay đổi thế cục này cơ hồ... không có biện pháp. Bởi vì Mông Cổ là quân xâm lược, còn những người Hán này đều là bị xâm lược.

Thời đại này bách tính cũng chỉ mong một cuộc sống ấm no là đủ, nhưng binh lính quân Nguyên bóc lột coi khinh đã là chuyện xảy ra như cơm bữa.

Thế nên một khi trông thấy thời cơ trước mắt, dân chúng sẽ bất chấp mọi giá để hưởng ứng khởi nghĩa. Không phải là vì bất kỳ lý tưởng cao siêu nào, chỉ đơn giản là vì miếng cơm manh áo của chính mình hoặc là thân nhân, bách tính không thể không phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Huyền Huyền Chi Sát Lược Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.